

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

3 3433 08160779 2

2709

Alexander Cochrane.

IOANNIS ALBERTI FABRICII

THEOL. D. ET PROF. PVBL. HAMBVRG.

BIBLIOTHECA GRAECA

SIVE NOTITIA

SCRIPTORVM VETERVM GRAECORVM

QVORVMCVMQVE

MONVMENTA INTEGRA AVT FRAGMENTA EDITA EXSTANT

TVM PLERORVMQVE E MSS. AC DEPERDITIS

AB AVCTORE RECOGNITA

EDITIO NOVA

VARIORVM CVRIS EMENDATIO ATQVE AVCTIOR

CVRANTE

GOTTLIEB CHRISTOPHORO HARLES

CONS. AVL. ET P. P. O. IN VNIVERS. LITTER. ERLANG.

ACCEDVNT

CHRISTOPHORI AVGVSTI HEVMANNI

SVPPLEMENTA INEDITA

VOLVMEN SEXTVM

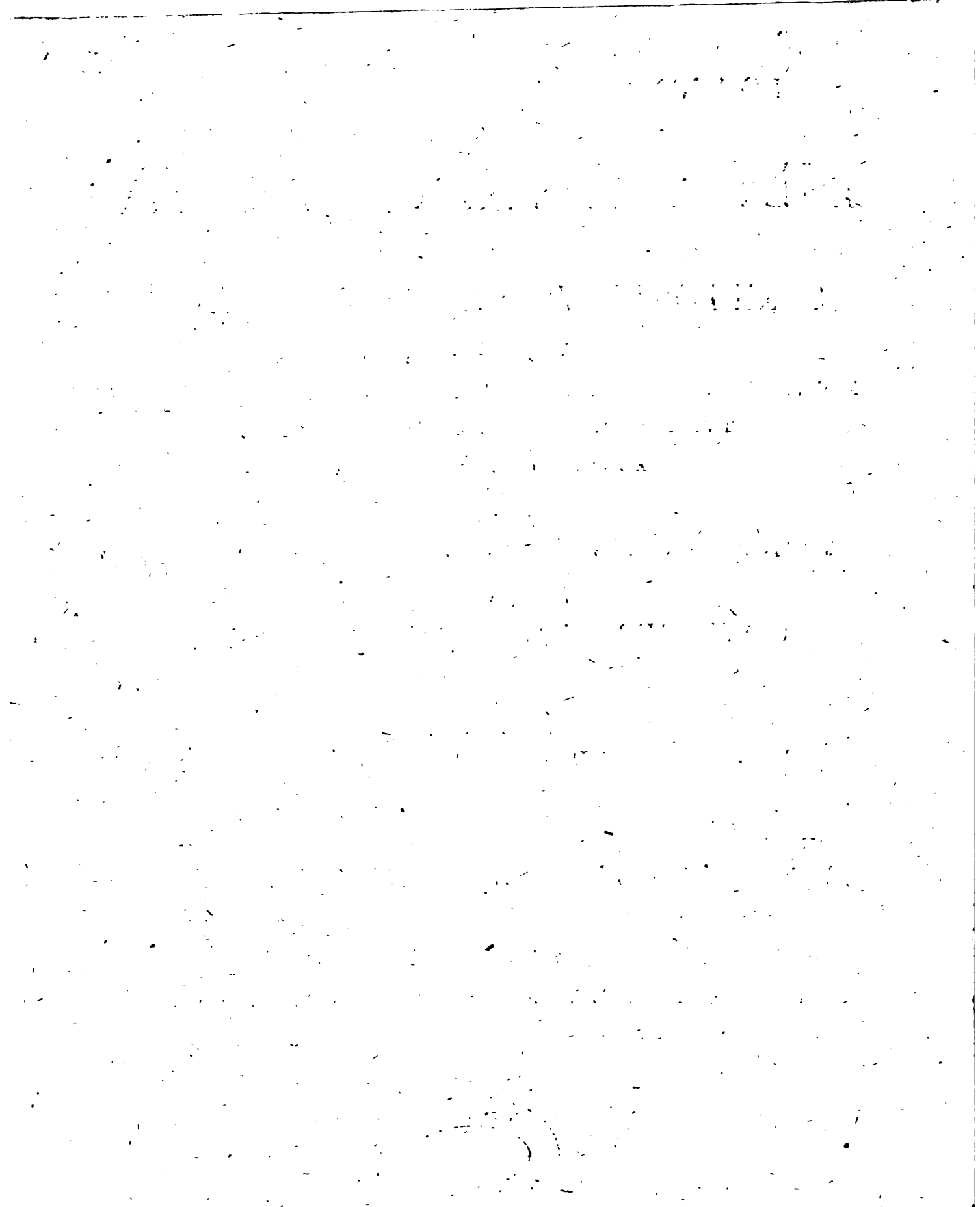
HAMBVRGI

APVD CAROLVM ERNESTVM BOHN

A. C. MDCCLXXXVIII

LIPSIAE EX OFFICINA BREITKOPFIO - HARTELIA.

A V G V S T I S S I M O
ET
P O T E N T I S S I M O
R E G I A C D O M I N O
D O M I N O
FRIDERICO WILHELMO III
R E G I B O R V S S I A E

MARGGRAVIO BRANDENBURGICO SACRI ROMANI IMPERII ARCHICAMERARIO ET
PRINCIPI ELECTORI SUPREMO SILESIAE DVCI PRINCIPI SUPREMO ARAVISIONENSI
NOVI CASTRI ET VALENGIAE NEC NON COMITATVS GLACENSIS GELDRIAE MAG-
DEBURGI CLIVIAE IVLIACI MONTIVM STETINI POMERANIAE CASSUBIORVM VAN-
DALORVM ET MEGAPOLIS NEC NON CROSNAE DVCI BURGGRAVIO NORIMBERGENSI
VTRIVSQVE PRINCIPATVS PRINCIPI HALBERSTADII MINDAE CAMINI VANDALIAE
SVERINI RACEBURGI FRISIAE ORIENTALIS ET MVRSH COMITI HOHENZOLLERAE
RVPINI MARCAE RAVENSBERGI HOHENSTEINI TECKLENBURGI LINGAE SVERINI
BYRAE ET LEERDAMI DOMINO RAVENSTEINII ROSTOCHII STARGARDIAE
LAVENBURGI BYTOVIAE ARLAYI BREDAE

REL. REL. REL

R E G I A C D O M I N O
S V O L O N G E I N D V L G E N T I S S I M O
H E R O I F E L I C I E T S P L E N D I D I S S I M O
P A T R I P A T R I A E L E N I S S I M O
H O C V O L V M E N B I B L I O T H E C A E G R A E C A E
S A C R V M E S S E I V B E T

GOTTLIEB CHRISTOPHOR. HARLES

CULMBACO-FRANCVS

THE

6

1

72

1000

1000

Quod inter tot tantasque regias virtutes, quae in pectore **TVO**,

REX AVGVSTISIME

resident, omniumque ore celebrantur, insignis lenitas raraque indul-

gentia erga omnes, clues **TVOS** mire iureque praedicantur, cum-

quosque ad **TVI** venerationem atque admirationem non ducunt,

sed rapiunt: equidem **TVAM** adorare purpuram, **TVO**que no-

MINI AVGVSTISSIMO hoc volumen cum summa animi reli-

giosi

glossi deuotique testificatione inscribere, eo confidentius audeo, quo
maiores spem concipio, fore ut pro ea, quae in TE est, animi
magnitudine et bonitate, si erraui, meae audaciae aut potius
summae meae aduersus TE pietati ignoscas indulgentissime. Equi-
dem dum ea, quae TV praeclare sapienterque fecisti, mecum re-
puto, non possum mihi temperare, quin palam TIBI,

REX

REX POTENTISSIME

**NOMINIS TVI AVGVSTISSIMI facinorumque egregiorum et ad
laudem aeternam omniumque admirationem plenissimorum declarem
reuerentiam atque venerationem.**

**Ego vero deum precor, vt diu sis populi TVI amor et de-
liciae, vltimamque vitae humanae metam consequaris saluus sospes-
que, vt sis melior Traiano atque Antonino, et felicior Augusto**

atque

atque Friderico M. cuius sapientia, magnitudo et iustitiae amor in
TE quasi reuiuiscunt. TVAE vero fidei et tutelae vt me meos-
que habeas commendatos, supplex TE oro obsecroque. Sum

NOMINIS TVI AVGVSTISSIMI AC POTENTISSIMI

CLIENS DEVOTVS

GOTTLIEB CHRISTOPHOR. HARLES

CVLMBAGO - FRANCVS.

P R A E F A T I O.

Promissi, in praefatione ad superius volumen facti, memor, in hoc *volumine sexto* capita de Glossis et Glossographis, de Grammaticis atque Lexicis et Lexicographis, quae in vetere editione per Volumina quartum, septimum, nonum et decimum sparsa et veluti disiecta membra iacuerunt, collegi atque vinculo, reor, copulaui aptiore, capitibusque de rhetoribus ac Sophistis quibusdam statim subiunxi. In capite quidem de Photii bibliotheca, (in vol. IX. vet. ed.) multi quoque Grammatici ac Lexicographi vett. commemorantur; sed veritus, ne temporis ratio nimis turbaretur, et quod multa quoque alia alius argumenti scripta ibi recensentur, in praesenti id praeterire malui: contra, ad iustum volumen conficiendum, suffeci ex volum. VI. VII.

et VIII. capita de Constantino M. imper. et de Iuliano imper. huiusque amicis atque aequalibus, Libanio Themistioque. Capita enim de scriptoribus ecclesiasticis antiquioribus nolui immiscere reliquis in hoc tomo pertractatis. Ordo autem capitum, qui in hoc volumine a me est observatus, ex subnexo illorum indice facilius cognoscetur.

Praeter ea admonendus est Lector benevolus, tam permulta, quae Fabricius suae inseruerat editioni, partim tum *avindora*, n. Libanii orationes atque epistolas, quas postea cum Reiske, tum Wolfius ediderunt correctiores, partim a bibliotheca graeca, me quidem iudice, aliena, n. longum latinorum recentiorumque scriptorum de veritate religionis christianae, a me consulto esse abscisa et omissa; quam, quae ego supplementa aut necessaria existimauerim, aut pro virium tenuitate potuerim colligere, ea fere omnia, singulis adiecta capitibus, me habere auctorem. Neque vero, a me aliis viris doctis in hocque litterarum genere diu multumque versatis, praecipue in capitibus de Grammaticis atque Lexicographis, iisque antiquis, haud exiguum relictum esse spicilegium, nego ullus. Tanta enim grammaticorum veterum et grammaticarum lexicorumque copia, facile fieri potuit, ut plurius, maxime eorum, quorum vel memoria admodum est obscura, vel scripta latent in scriniis, nomen libriue aut etiam editiones in meam non venirent

venirent memoriam. Atque in calce voluminis quasdam adtuli grammaticarum editiones, quarum notitiam debeo viri cuiusdam docti, in Galliis habitantis, amicitiae atque urbanitati, sed post plagulas, ubi mentio illarum fuisset facienda, iam typis expressas, demum acceperam.

Cel. tamen EICHSTÄDTII, in praesenti Professoris in Ienensi litterarum vniuersitate dignissimi, humanitas atque liberalitas a me palam est praedicanda. Ego enim, quum eruditam libri, in scripti: *Iscrizioni greche Trioppee — di Ennio Quirino Visconti*, censuram in Ienens. ephem. vniu. literariis a. 1796. n. 61. publicatam legissem, accepissemque doct. EICHSTÄDTIVM esse illius parentem; adij cum per litteras et rogavi, vt quia liber iste mihi non esset ad manus, ex illo et ea, quae ad Fabricianam B. Gr. in capite de *Herode Attico* ornandam augendamque facerent, exciperet mihi, et alia adiiceret, quae sibi scitu cognituque vtilia viderentur, iussaque mihi mitteret supplementa. Quo facto, vir ille graecarum litterarum amantissimus, non minus quam peritissimus pro ea, qua floret, humanitate actutum respondit precibus et supplementa, quae a pag. 4 - 11. leguntur docta omnibusque credo, iucunda confecit et ad me perferenda curauit. Quam ego promptitudinem liberalitatemque grata mente agnosco et palam celebros. Pariter cum grati animi significatione laudo amicitiam fidemque, et diligentiam БЕККИ

atque KVINDELII, virorum mea laude superiorum, in vitiis typographicis sedulo corrigendis praestitam: quorum prior praeterea pro ea, qua pollet, insigni eruditione litterarumque copia more sucto, etiam in hoc volumine, doctas hinc inde adpersit adnotationes.

TE vero, *L. B.* ut mihi meisque conatibus fauere pergas, et infirmitati humanae, atque adeo erroribus siue a me, siue a typotheta commissis, humanissime ignoscas, iterum iterumque rogo obsecroque. Vale. Scr. Erlangae d. xii. Maii c181cccxcviii.

INDEX CAPITVM

VOLUMINIS SEXTI

CAPVT XXXII (olim XXX) *).

De Polemone, Herode Attico, Aristide, Adriano, et Himerio. De Seneca Alexandrino, Callinico, Theodoro Bafilaca et aliis ab Allatio vulgatis sub titulo: EXCERPTA RHETORVM ac Sophistarum. De Aristidis scriptis editis ac deperditis, et index auctorum, ab eo laudatorum. pag. 1

CAPVT XXXIII (olim XXXI)

De Demetrio, Hermogene, Longino, Aphthonio, Alexandro, Phœbammone, Minuciano et aliis rhetoribus graecis, quos vel Aldus, vel Tho. Galeus aut Laur. Normannus (et Fischerus) rursim ediderunt. Indices scriptorum in omnibus illis et in amplis commentariis graecis ad Aphthoniam atque Hermogenem citatorum. 63

CAPVT XXXIII (olim XXXII.)

Catalogus rhetorum et oratorum ac sophistarum plerorumque apud veteres scriptores memoratorum, concinnatus ordine alphabeti. 121

CAPVT XXXV (olim XXXIII.)

De IULII POLLVCIS Onomastico, et index scriptorum in eo citatorum. Ptolemæi Ascalonitæ de differentia graecarum dictionum e cod. mss. Gudiano. De Zenodoti Philistairi, Eranii Philonis aliorumque eiusmodi argumenti opusculis. 141

CAPVT XXXVI (olim XXXIV)

De PHRYNICO atque scriptoribus vocc. atticarum, editis quidem Moeride, Herodiano, Thoma Magistro, ac Moschopulo, tum de ineditis etiam atque deperditis. Index scriptorum longe plenior Hoescheliano in Thomam Magistrum. De lexicis et glossariis in alias L. Gr. dialectos. Gregorius Corinthus et alii de dialectis scriptores. pag. 164

b 3

CAPVT

*) Omnibus capitibus, quæ in hoc volumine leguntur, a me supplementa fuisse adiecta, et ad notitiam tantummodo de Herode Attico in cap. XXXII. cel. *Eichstaedt* contulisse symbolas, in præfatione iam professus sum.

CAPVT XXXVII (olim XXXV.)

De glossario Hesychii Alexandrini et de lexicis graecis biblicis. Index scriptorum in Hesychii lexico citatorum. pag. 199

CAPVT XXXVIII (olim XXXVI.)

De Lexicis ad libros, Istorum, Medicorum, Philosophorum et rhetorum intelligendos comparatis. Singillatim de Erotiano sive Herodiano, Harpocrate, et Timaeo. Indices scriptorum ab duobus prioribus citatorum. pag. 227

CAPVT XXXIX (olim libri V. part. III cap. 7. vol. VII.)

De APOLLONIO DYSKOLO, grammatico eiusque scriptis editis, ineditis ac deperditis. pag. 271

Index scriptorum in Apollonii historia commentitia et IV. libris syntaxeos citatorum. pag. 277

De Herodiani grammatici scriptis editis ineditis ac deperditis. pag. 278

De Herodiano altero, historiarum scriptore. pag. 286

Alti Manutii collectio quintuplex grammaticorum graecorum. pag. 293

Hephaestionis Alexandrini enchiridion. pag. 299. *Alii Hephaestiones.* pag. 302. quibus addendus *Hephaestio*, sophistae Iuliani discipulus, de quo Eunapius in Iuliano pag. 95. et in Proaeresio pag. 109

Index scriptorum in Hephaestionis enchiridio laudatorum. pag. 303

De Dionysio Thrace, eiusque scholiastis. pag. 307. *Dionysii Thracis ars grammatica, nunc primum edita ex apographo Helseniano, quod exstat Hamburgi in bibl. Ioan-nea, cum variis lect. cod. Veneti* pag. 311

De variis Grammaticis graecis editis, Tryphone, Corintho, Emme Moschopulo, Constantio Lascari, cuius, ut ait Fabric. grammaticae editio Mediolanensis a 1476. 4. rarissima, (vix enim libri ante hanc graece typis excusi reperiuntur.) exstitit pag. 314

Hafniae apud Frid. Rostgaardum. (add. supra vol. I. p. 708. et in hoc vol. p. 382.

De Eman. Chrysolora aliisque grammaticis. pag. 319. *De tribus Chrysoloris Manuele, Ioanne ac Demetrio, addendus insignis locus Leonis Allatii ex libro aduersus Ctesychtonum* pag. 3. lqq.

De variis Grammaticis graecis ineditis, Arcadio, Georgio Choerobosco aliisque longe pluribus. pag. 335

Catalogus Grammaticorum graecorum deperditorum, cui etiam editorum atque manuscriptorum nomina inserta sunt. pag. 353

De Dositheo Magistro. pag. 365

Receptiores Grammatici selecti, qui latine tradiderunt elementa sermonis graeci. p. 382. *vel graeco-barbari* pag. 388

CAPVT XL (olim libri V part. V. vol VIII et X.)

Lexica graeca et concordantiae, de quibus alibi dictum. pag. 389. sq. *De SVIDAE nomine et aetate.* pag. 390. *Suidas alius antiquior.* pag. 394. *De scriptoribus, e quibus lexicon suum Suidas congeffit.* p. 394. sqq. *et speciatim de scholiis ad Aristophanem* pag. 396. *De iis, quae in Suidae labore eruditi reprehendunt merito ac desiderant: et ordo litterarum in Suidae lexico diuersus ab usu vulgo recepto.* p. 396. sq. *De Suidae editionibus.* pag. 400. sqq. *Num Robertus Lincolnensis Suidam verterit latine, et de Suidae editt. adfectis ac promissis.* pag. 402. *Nacui editionis, ab Aemilio Porto curatae.* pag. 403. sqq. *Codices Suidae MSrti.* pag. 409. *De nouissima Küsteri editione: quae in illa desiderantur, et scripta post illam edita, Suidae illustrando.* pag. 411. sq. *Vitae imperatorum a Suida collectae* p. 392. not. k. et 402. not. mm. *Prouerbiorum centuriae* pag. 401. sqq. not. mm. *Suidae epitoma mita a Thoma Cretensi composita, et de Etymologico Suidae inedito.* p. 417. *Index scriptorum, qui Suidae praemitti solet, variis obseruati. illustratus, in quibus de Lexicorum scriptoribus EVDEMO, HELLADIO Alexandrino, Engenio aliisque,* p. 419. *Index scriptorum, quorum Suidas notitiam tradit, et de quibus differit per ordinem litterarum.* pag. 421. 553. *Index scriptorum, a Suida laudatorum, ex Küsteriana editione, cum nonnullis accessionibus* 553-583. *Index scriptorum, a viris doctis in Suida, ubi nomina ille praeterit, inuestigatorum, ex editione Küsteri* §. 4. (pag. 1. vol. X. vet. edit.) pag. 583. sq. — *De Etymologico Magno, eiusque auctore: illum nec Megalum esse, nec Nisam, nec Suidam, nec Mysurum, aut Calliergum.* p. 595. §. 5. *de codicibus et editionibus Etymologici M.* §. 16. *Alia Etymologica graeca perditia et MSS. et recentiorum edita.* *Index scriptorum in Etymologico M. laudatorum.* §. 7. *De lexicis graecis ineditis, nec non de glossariis variis editis ineditisque.* §. 8. *Lexicon graecum biblicum, vulgatum a misto cod. D. Abrami Hinckelmanni.* §. 9. *De lexico Vorini Phauorini.* §. 10. *De lexicis graeco-latinis recentium scriptorum maioribus, in specie de Henr. Stephani thesauro L. Gr. et duplici illius editione.* §. 11. *De minoribus tam generalibus quam specialibus.* §. 12. *De scriptoribus synonymorum, ephithetorum, particularum, phrasium graecarum etc.* §. 13. *De graeco-barbaris recentis Graeciae lexicis.* §. 14. pag. 389

CAPVT XLI (olim libri V part. alterius, caput III]
vol. VI pag. 1. sqq. vet. edit.)

De CONSTANTINO MAGNO Imperatore

Constantinus M. 1. Eius orationes epistolae et edita. 2. Confessio et Donatio, supposita Constantino. 3. Dissertatio suae digressio, qua probatur, crucem, quam vidit in coelo Constantinus, fuisse phaenomenon non naturale crucis in halone solari. 4.

pag. 693

CAPVT

CAPVT XLII (olim libri V partis tertiae caput VIII.
vol. VII. pag. 76. sq. vet. ed.)

De IULIANO imperatore, apostata.

*Iuliani Augusti vita. 1. scriptorum eius iunctim editorum recensio. 2. Epistolae a Mura-
torio primum vulgatae e cod. Ambrosiana bibl. 3. Index eorum, ad quos Iu-
liani epistolae exstant. 4. De opere aduersus Christianos et aliis scriptis eius de-
perditis. 5. Alii Iuliani. 6. Catalogus graecorum et Syrorum scriptorum, (last-
norum enim et recentium indicem in hac editione omisi,) qui veritatem religionis
defensitarunt. 7.*

pag. 719

CAPVT XLIII (olim eiusdem libri partisque caput IX eiusdem
vol. pag. 378. sq. nam totum caput octauum, quod quasdam Libanii
orationes, a Fabricio primum editas, continuit, ab hac noua editione
exclusi.)

De LIBANIO sophista.

*Libanii vita 1. eodd. editiones et scripta, quas tomo utroque editionis Morellianae con-
tinentur. 2. Alia edita, quae in illa Morell. editione desiderantur. 3. (Libanii epi-
stolas, et indicem eorum, ad quos Libanii epistolae datae erant, in hac edit.
omisi.) De scriptis Libanii et ineditis et deperditis, denique de noua eius Ope-
rum editione, Romae promissa 4. usque ad finem.*

pag. 750

CAPVT XLIV (olim libri V partis quartae caput XVIII. vol. VIII. p. 1. sqq.
vet. ed.)

De THEMISTIO Euphrade.

*Themistii Euphradae actas et vita. 1. Alius Themistius, signifer Agnoitarum. 2. Ora-
tiones Themistii XXXIII. 3. Codices mssii et editiones Orationum. 4. Index scri-
ptorum, qui in orationibus memorantur. 5. Themistii, quae exstant, paraphrases in
varios Aristotelis libros, earum editiones. 6. Index scriptorum, in paraphrasibus
ad Aristotelem laudatorum. 7. Scripta deperdita Themistii. 8. Themistii locus de Eup-
pedocle. 9. (Libanii epistolae ad Themistium XVIII. a Fabricio olim ex MSS.
vulgatas, postea a Wolfio eum reliquis Libanii epistolis correctius editas, in
hac edit. etiam omittendas esse duxi.)*

pag. 790

eminent Andocides, Antipho, Demosthenes, Aeschines, ceterique, de quibus dixi libro 2. capite 26. Tertiam denique in Asia nec minus Athenis inclutorum sophistarum, quorum Philostratus memoriam celebravit, licet paucorum ex illis scripta quaedam restent, ut Herodis, Polemonis, tum maxime Aristidis, de quo igitur paullo diligentius, de ceteris brevis h. l. differam, alios deinde quosdam, quorum una alteraque oratio ad nos pervenit, subiuncturus: iuniorum vero, ut Libanii ac Themistii notitiam servaturus suae aetati suoque loco, quem liber quintus illis assignabit.

II. *Antonius POLEMO* ^{c)}, parsia Laodiceus, ex consulari [P] familia, sophista, in magna gratia apud imperatorem Traianum, Hadrianum, atque Antoninum Pium: et maxima auctoritate fuit apud Smyrnaeos, quos magnis affecit beneficiis, et in quorum urbe docuit, erudito licet coetui ^{d)} musei Alexandrini ab Hadriano adscriptus. [Floruit igitur ante
a. Chr.

c) Diversus est hic Polemo, quem praenomine *Antonium* vocatum docent Marmor Oxoniense 23. p. 95. edit. Prideauxii, et Epistola Hadriani, imp. apud Philostratum pag. 533. editionis Lipsiensis [vbi *Olear* docet, praenomen fuisse *Antonium*; non, *Antoninum*;] Diversus, inquam, est hic Polemo 1) a *Polemone*, platonico, Xenocratis, et altero iunioris, Plotini discipulo, de quibus utrisque dixi lib. 3. [cap. 4. p. 183. sq. vol. III.] 2) a *Palemone*, Physiognomicon scriptore, quem aliqui cum iam dicto Xenocratis discipulo eundem faciunt. De illo lib. 3. [cap. 5. pag. 323. not. hhh. vol. III.] 3) a *Polemone*, periegete, Panaetii, stoici, discipulo, de quo Suidas et Meursius c. 2. libri de arce Cecropia, Vossiusque in Hist. Graecis, cui adde [quae supra notavi ad vol. IV. p. 672. not. s.] et quod. librum eius quartum aduersus Timaeum laudat etiam *Clemens Alex.* in Protreptico pag. 30. [conf. ad *Fabr.* l. m. p. 184. et inter philos. stoicos pag. 572. collector is forsan fuit cyclor. epicorum, v. vol. I. pag. 378. not. qq. item tabularum pictorum scriptor, confecit quoque librum *περί ζωγράφων προς Αρτίστον*, teste *Athenaeo* XI. 6. v. *Diog. Laert.* VII, 188. ibique Menag. *Fabr.* supra, vol. IV. pag. 250. tum scripsit *περί τῶν κατὰ πόλεις ἐπιγραμμάτων*. vid. *Athen.* X. p. 436. 442. et *Casaub.* VI, 5. ac *Fabr.* supra, vol. IV. p. 492. *Harl.*] 4) a *Polemone*, Laodiceo, Zenonis, rhetoris, filio, quem Antonius primum, deinde Augustus regem Ponti, Cappadociae vicini, Agrippa etiam Bospori fecit, unde Ponti Polemoniacy passim mentio, ut *Novellia* 31. et apud *Eutropium* VII. 9. [al. 14. vbi v. Cellar.] Vopiscum aliosque. De illo *Polemone Styabo* XII. p. 578. et alibi, atque *Dio* LIV. p. 538. seq. etc. 5) a *Polemone*, huius filio, itidem rege primum. Vide *Dionem* LIX.

p. 649. LX. p. 670. f. edit. Reimari, t. 12. tom. II. pag. 915. vbi v. notam Reim. et cap. 8. libri 60. pag. 946.] sed cuius regnum ipso concedente in provinciam a Nerone redactum est, teste *Suetonio* c. 18. [vbi v. not. Torrentii, qui observat, plures Ponti reges fuisse Polemonis nomine]. Atque hos Reges genere contingere Polemonem nostrum suspicari liceret, ni id siceret Philostratus, et solorum *ἐπὶ τῶν*, non etiam *βασιλέων* mentionem faceret. [*Masson.* tamen in collect. hist. ad Aristidis vitam §. V. vbi de Polemone agit, Philostrati hac de re silentium haud idoneam esse causam, cur dubitet Fabricius, adfirmans, censet, nostrum Polemonem, sophistam, illos reges genere contigisse. *Harl.*] Alterutrus ex his regibus est epigramma, in aspidem artificiose sculptum, IV. cap. 18. *Anthol.* pag. 489. [Traja Polemonis epigr. dedit *Brunck* in *Analect.* veter. poet. gr. II. p. 184.] 6) a *Polemone*, quem Menander in comoedia, quam *περικαπομένην* inscripserat, et alio iunioris, quem Agathias in epigrammate perstrinxit. Vide *Salmasium* de Coma p. 174. 7) ab *Polemone*, iunioris, sophista, quem Commodus imperante fuisse, Suidas auctor est. *Fabr.* [Denique a *Polemone*, haeretico, Apollinaris discipulo: de quo v. *Fabric.* B. Gr. V. 23. 10. vol. VIII. pag. 332. *Harl.*]

d) Confer notas ad Philostratum f. 532. et *Nicassi* diff. de numo Pantheo Hadriani p. 23. *Salmas.* ad Spartiani Hadrian. c. 20. *Tillemont.* T. 2. hist. imperator. p. 431. seq. De musco illo Alexandrino, sub antiquis etiam Aegypti regibus claro, adi praeterea *Eichenbachium* diff. de conuiuiis Sapientum p. 305. seq. et quos laudavi supra III. [c. 17. vol. III. p. 820.] vbi inter scripta Callimachi perditia recensui *Μουσῶν*.

Chr. 117. vsque post a 138.] Vitam eius tradit *Philostratus* libro priore de Sophistis c. 25. quem videre operae pretium est eruditissimo Goffridi Olearii commentario illustratum. Consultendus etiam *Claudius Nicastus* diss. de numo Pantheo p. 8, 14, 17, 25, 26. ubi illustrat numum Hadriani, in cuius averfa facie legitur *Πολέμων Σμυρναίος ἀνέστησε*, (al. ἀνέθηκε.) [rectius, v. nummum ap. Olear. ad Philostr. p. 530. add. *Eudocia* in *Ἰωνιᾷ* pag. 354. *Maffon*. in collectan. histor. de Aristidis vita, praemissa tom. I. ed. Iebbii, §. V. nr. 11. et *Hambarger* zuverläss. Nachricht etc. tom. II. pag. 313. sqq. *Harl.*] Audiuit e philosophis Timocratem, e Sophistis Scopelianum, Dionemque Chrysostomum: et teste *Suida* (in *Διονυσ. ὁ Ἀρεωπαγ.*) Apollophonem rhetorem. Filius eius, *Attalus*, sophista, cuius apud *Philostratum* p. 609. et in numis Smyrnaeorum mentio: e discipulis celeberrimus Aristides, de quo infra dicturus sum, vt de Euodiano, aliisque dicere omittam. Aequales et admiratores partim, partim aemuli, Marcus Byzantinus, Herodes Atticus, Dionysius Milesius, et Favorinus. Inter imitatores praeter Hippodromum non praeterendus S. Gregorius Nazianzenus, quem, S. *Hieronymus* in Catalogo scriptor. eccles. c. 117. observat, instituisse vestigiis Polemonis, dicendi caractere^e): ac ne cum *Laetio Bifstola* T. 2. horar. subcesuiar. lib. V. c. 9. de Polemone, rege, Zenonis, rhetoris, alio hoc intelligas, *Suidas* in *Γρηγόρ.* disertè: *ἡκολούθησε δὲ τῷ Πολέμωνος χαρακτῆρι τῆ Λαοδικέως τῆ σοφιστεύσαντος ἐν Σμύρῃ, ὅς ἐγεγόνει διδάσκαλος Ἀριστίδε τῷ Ῥήτορος.* Ad scripta sua emendanda vsus est Secundo, grammatico, siquidem hic est Polemo ille ionicus, sophista, cuius *Historias* memorat *Phrynichus* de dictionibus [P] atticis. *Κεφαλαιωδέσαστον. Τῆτο τῆνομα εὖρον ἐν ἀρχῇ τῶν Πολέμωνος τῆ Ἰωνικῆ σοφιστῆ ἰσοριῶν κατὰ προοίμιον. Καὶ θαυμάζω Σεκένδε τῆ συγγενομένη αὐτῷ Γραμματικῆ, πῶς ὦν τὰ ἄλλα δεξιὸς ἐπὶ λέξιν, καὶ ἐπανορθῶν τὰ συγγράμματα τῆ Σοφιστῆ, τῆτο παρῆδεν, ἀδόκιμον ὄν.* Genus dicendi Polemoni robustum ac vehemens, et propterea aliquando minus amoenum^f): mores asperi atque superbi. Vitam non produxit vltra annum quinquagesimum sextum aetatis, quo discessit ipse sponte de vita, Laodiceae in patria, Antonino Pio imperante. Non enim ferens diutius dolores articularis morbi, quibus vexatus pridem scripserat ad Herodem: *δεῖ ἐδίειν, χεῖρας ἐκ ἔχω. δεῖ βαδίζειν, πόδες ἐκ εἰσὶ μοι. Δεῖ ἀλγεῖν, τότε καὶ πόδες εἰσὶ μοι καὶ χεῖρες.* Cibis capiendus est, manus non habeo: *incedendum est, desunt mihi pedes. At dolendum est, tunc et pedes mihi sunt et manus.* Itaque vivus in tumultum descendit confecturus se inedia, amicisque ad monumentum adstantibus *ἔπαγε, ἔπαγε*, inquit, *μὴ γὰρ ἴδοι με σιωπῶντα ἥλιος.* *Occludite, occludite, ne me sol silentem aspiciat.* Plangentibusque eius conditionem, *δότε μοι*, inquit, *σῶμα, καὶ μετεμβήσομαι*, date mihi corpus, et in illud commigrabo, quae vltima ipsius verba *Suidas* quoque e *Philostrato* retulit. Huius Polemonis dictum quo Romam orbis compendium, *οἰκεμένης ἐπιτομῇ*, pronunciauit, refertur etiam in Actis S. Pionii^g) cap. 2. et apud *Galenum*, libro 1. commentar. in Hippocratem *περὶ ἀρθρῶν* T. 5. pag. 585.

Exstant duo contrarii ἐπιτάφιοι λόγοι, parentum nomine dicti in Cynaegirum et Callimachum, Athenienses, qui in pugna Marathonica Olymp. LXXII. 1. pro patria adversus Me-

A 2

dos

e) *Hieronymus* etiam testatur praefat. ad libr. III. comment. in Galat. suo adhuc aetate existisse Polemonis scripta, eloquentiae laude clara. *Heum.*

f) Admiratur tamen et defendit illud *Philostrat.* l. c. pag. 542. *Harl.*

g) Apud *Bollandum* in Actis Sanctorum Februarii T. I. pag. 41.

dos fortiter pugnantes obierunt, vbi Cynaegiri pater filium suum Callimacho, vicissim et pater Callimachi suum Cynaegiro praefert, virtutemque eius extollit, sibi que primas pro funere celebrandi filii deberi contendit. Graece has *binas declamationes* edidit H. Stephanus, Huldreichi Fuggeri tunc typographus, una cum Himerii et aliis quibusdam, quae infra recensabo: A. 1567. 4. [Orationes in Cynaegirum et Callimachum, graece. Paris. apud Steph. Prevosteau, 1586. 4.] Graece et latine cum notis Petrus Possinus, S. I. Tolosae 1636. [al. a. 1637.] 8. Quamplurimas alias, quae perierunt, Polemonis declamationes vel orationes apud Philostratum memorari videas, has nempe:

In dedicatione templi Iouis Olympii Athenis ab Imp. Hadriano facta, pag. 533.

Ad Athenienses, pag. 535.

Demosthenes, iuramento negans, talenta quinquaginta a rege Persarum [P.] dono se accepisse, ut Demades e rationibus Satraparum ei obiecerat! p. 538 et 542.

De destruendis graecanicis tropaeis post pacem a bello peloponnesiaco initam, p. 538.

Pro liberis Reip. forma Atheniensibus, post res a. ad Aegor potamoris gestas resistenda, ibid.

Adulter abditus, pag. 542.

Xenophon pro Socrate mori cupiens, ibid.

Solon postulans, leges aboleri, quum earum Pisistratus custodiam in se suscepisset, ib.

Demosthenes post pugnam ad Chaeroneam se ipsum offerens et morte dignum ducere se simulans ob ea, quae cum Harpalo gesserat, p. 543.

Demosthenes suadens Atheniensibus, ut triremibus fugam arripiant, aduentante Philippo, pag. 543.

Demosthenes legem Aeschinis firmans, qua morte dignus censetur, qui de bello mentionem faceret, ibid.

III. TIBERIVS CLAVDIVS ATTICVS (Suidae perperam Iulius) HERODES ^{h)}, nobilis

^{h)} Ita plene dicitur *Tiberius Claudius Atticus Herodes* in quibusdam inscriptionibus, velut ea, quae auspicio cardinalis, Polignac, Romae a. 1728. eruta, et primum vulgata est in *Mem. de Trévoux*, Juillet 1728. pag. 1551., deinde etiam in *Mem. de l'Acad. des Inscriptions*, Tom. XV. pag. 445. — Apud Graecos, *Salmasius* contendebat (in not. ad *Dedicat. stat. reg. in Crenii Museo philologico* II. p. 137.), hunc Herodem *numquam* fuisse dictum *Ἡρώδης Ἀττικός*, sed *Ἡρώδης Ἀττικῆς*: sicut est in epigrammate Analect. Brunck. Vol. III. pag. 272. *Ἀττικῆς Ἡρώδης Μακεδόνος*. Graecos enim raro admodum filios patrum nomine appellasse. Romanos vero, quibus alia fuerit consuetudo, *Herodem Atticum*, non *Attici*, hunc semper vocasse,

patris sui nomine scilicet. Quae observatio *Salmasii* quam sit falsa, si spectes *graecam* Herodis appellationem, facile apparebit ex inscriptionibus graecis, quarum subinde mentionem faciemus. Add. *Masson. Collect. histor. de Aristidis vita* §. V. n. 9. not. 2. Quid? quod ipse *Salmasius* ad Capitolini Vit. Antonini philosophi cap. 2. tom. I. pag. 292. defendit scripturam nominis *Herodes Atticus*. Caeterum notitias historicas de hoc Herode licet colligere ex *Luciani Démonacte* (Vol. V. p. 243sq. ed. Bipont.), et *Pausanias* lib. I. c. 19. II. c. 1. VI. c. 21. VII. c. 20. X. c. 32., et *Philostrati* pluribus locis, et in vita Phauorini §. 3. Scopeliani §. 7. Polemonis §. 7. Secundi, Theodoti, Antiochi, Alexandri §. 3. Philagri §. 1. Hadriani §. 1. Chrestii §. 1. 2.

bilis viri, Attici E.), ex pago Marathonio, Atheniensis, apud imperatores Antoninos, Pium et Philosophum, Verumque, cuius etiam praeceptor, teste Capitolino ⁴⁾, fuit gratus, et praefectus ordinando statui liberarum ciuitatum Asiae ⁵⁾, sacrorumque Panathenaeorum et Panelleniorum, tum sacrorum agonum, honoribus M. Antonini et Veri consecratorum, ἀρχιεργεῖς ⁶⁾, atque A. C. 143. cum C. Bellicio Torquato Consul romanus, sed qui ingenio magis et eloquentia, quam consulu ⁷⁾ et dignitate atque opibus, quas habebat, amplissimis censeretur gestiebat. Audiuit iuuenis Scopelianum (v. *Philostr.* in Scopeliano p. 521. et in Herodis vita p. 564.), deinde Pauorinum quoque (v. *Suid.* in Ἡρώδης. e *Philostrato*), et Atheniensem Secundum (v. *Philostrat.* in Secundo p. 544.). Polemonem vero adultus et quum ipse alios iam doceret, admiratus et donis prosequutus fuit (v. *Philostr.* in Polemone p. 539.). In Platonica philosophia Taurum, Tyrium, (v. *Philostr.* p. 564. vbi v. Olear.), in Critica arte ⁸⁾

Λ 3

maxime

§. 1. 2. Pausaniae, Ptolemaei §. 1. Rufi in fine, Oenomarchi in princip. Herclidae §. 6. Aeliani §. 3. *Inscriptiones*, quae ad Herodem spectant, praeter eas, quas in fine huius sectionis indicabimus, reperiuntur apud *Gruterum* p. XXVII, 1. CLXXII, 10. CMXLIII, 1. apud *Sponium Voyage* tom. IV. pag. 40 et 220. et apud *Donatum* p. CLXVI, 2. Plura de eo lectorem docebunt *Tillemont Hist. des Empereurs* tom. II. p. 269. sq. p. 317. sq. et in Indice p. 605. (ed. II. Paris. 1702. 4.), *Olsarius* ad *Philostrati Sophistas* II, 1. p. 545. sqq. *Sylburgius* ad *Pausaniam* p. 939. ed. Kuhn. *Ionius* de scriptoribus histor. philos. III, 6. 18. p. 31. ed. Dorn. de *Burigny Mémoires sur la vie d'Herodes Atticus dans Mém. de littérature* Tom. XXX. p. 1. sqq. *Gibbon Hist. of the Decline and Fall of the Rom. Empire*, tom. I. pag. 59. sqq. ed. Basil. denique *Salmastus* et *Visconti* in editionibus *Inscriptionum Trioparum*, quas infra commemorabimus. *Eichst.*

i) Ortum duxit Herodes e genere nobilissimo. Quodsi inscriptio, quae est in foro Attico (v. *Stuart Antiquities of Athens* t. I. c. 1.), ad maiores Herodis nostri spectat: quod haud temere credit *Visconti*: ataus eius fuit *Herodes*, legatus Atheniensium (ἀρχεβούτος), proxvus *Eucles*, στρατηγὸς τῶν ἐκλιτῶν. Euclis filius videtur *Hipparchus* fuisse, (*Plutarchum* *Suidas* nominat tom. II. pag. 78.): cuius quamvis bona in publicum essent addicta, tamen *Atticus* paternarum opum iacturam resaruit tum vxoris, quam duxerat, opulentia, tum ingenti quodam thesauro, quem forte a se inuentum *Nervae* liberalitate retinuit. Hinc immensae defluerunt opes ad filium, *Herodem*, auctae etiam diuitiis Regillae, coniugis, de qua *Fabricius* po-

4) Cap. II. pag. 409. ed. Hack. vbi v. *Salmast.* Enimuero Herodes Atticus fuit quoque praeceptor M. Antonini philosophi. Vide *Capitolinum* in vita illius imperat. cap. 2. ibique *Salmast.* et *Casaub.* atque *Dionis Cassii* lib. 77. p. 1199. *Reimar. Harl.*

5) Delata videtur Herodi praefectura ciuitatum Asiaticae et Europaeae Graeciae a. 125. quo anno Hadrianus per hiemem Athenis commorabatur. *Eichst.*

m) Τὸν ἀρχιεργετῶν Σεβαστῶν Τιβ. Κλαύδιον Ἀρτίκον Ἡρώδην Μεγαδώνιον celebrat vetus inscriptio, Megarae inuenta, in *Sponii* *Miscell.* eruditae antiquit. p. 321. et Itinerario P. II. p. 482. *Eichst.*

n) *Philostratus* in Polemonis vita p. 536. ἤμα μὲν γὰρ τῷ αὐτοσχιδιάσαν μᾶλλον ὁ Ἡρώδης, ἢ τῷ Ἰπάρκῳ τε καὶ ἰὲ Ἰπάρκῳ δικάων. *Fabric.* Recte autem *Fabricius* consulatum Herodis retulit ad a. 143. v. *Gruteri* *Inscriptt.* p. CLXXII, 10. *Donat.* p. CLXVI, 2. *Sponii* *Miscellanea* p. 321. Consentit *Visconti* p. 95, monens praeterea, inscriptionem ap. *Muratorium* p. CCCXLIII, 3. in qua Atticus consul a. 185. M. Braduae suffectus cum collega Materno memoratur, non pertinere ad Herodem, patrem, de quo intelligi fere solet, sed ad Atticum, filium. Pater enim, Herodes Atticus, consulatum non nisi semel gessit; iterum oblatum recusauit, moerens mortem vxoris. Nec sane probabile est, Herodem, quum honorum populi finem iam esset a. 143. consequutus, 42 annis post consulatum fuisse Braduae suffectum. *Eichst.*

o) Non grammaticam, sed artem de orationibus iudicandi intelligit *Philostratus* interprete et iudice *H. Valesio* de critica I. p. 149. sq. vbi pauca leguntur de Theag. Cnidio et Munatio. *Harl.*

maxime Theagenem, Cnidium, et Munatium, Trallensem, magistros habuit. Ex antiquis imitatus est maxime Critiam. Aduersarios habuit Peregrinum, philosophum cynicum (v. *Philosfr.* p. 563.), Demonstratum item (v. *Philosfr.* p. 555.), cuius orationem contra Herodem admirationi fuisse testatur *Philosfratus* p. 563. tum affinem, Braduam, uxoris suae Regillae, fratrem, qui consul fuit A. C. 160. ^p), Quintiliosque ^q) et Praxagoram ac Mamertinum: familiarem Lucium, sapientem virum et facetum (v. *Philosfr.* p. 556. seq.), discipulum Musonii, Tyrii, nec dinersum fortassis a Lucio, Patrensi, vel ipso Luciano, qui et ipse *Λεγκιος* interdum dicitur. Filiae fuere Panathenais et Elpinice, quas morte ereptas sibi incredibiliter luxit, et filius Atticus ^r) (v. *Philosfr.* p. 558.), tam stupidus, ut viginti quatuor pueros aequales ipsi adiungendos putauerit pater, litterarum appellatos nominibus, ut per hos tandem litterarum addisceret rudimentum. E famulis Achilles, Pollux, et Memnon Aethiops (v. *Philosfrat.* p. 558. et III, 3. de vita Apollonii), quorum obitum itidem tulit impatientissime: libertus Alcimedon (v. *Philosfr.* p. 560. seq.) aliique. Discipuli Amphicles Chalcidensis, (v. *Philosfr.* in vita Philagri p. 578. seq.), Sceptus [f. *Sceptes*, Corinthius, v. *Philosfr.* in vita Alexandri p. 573. et *Eudocia* in Alexandro p. 53.] et Adrianus, Tyrius, (qui successor eius etiam pro funere Herodem laudauit, teste *Philosfrato* in vita Adriani p. 586.; eo auscultantibus Atheniensibus lacrimas expressit,) Chrestus, Byzantinus, aliique infiniti, atque in his etiam A. Gellius, qui in Noctibus Atticis Herodis cum laude mentionem facit dictaque eius nonnulla refert. [Loca sunt I, 2. IX, 2. XIX, 12. E.] Eloquentia apprime valuit, ita ut vnum ex antiquis decem Oratoribus referre diceretur (v. *Philosfr.* in Herode p. 564.), et βασιλεὺς λόγων vocatus sit ab Adriano et Rufo Perinthio (v. *Philosfr.* in Adriano p. 586. et in Rufo p. 598.), atque Ἑλλήνων γλῶσσαι (ibid. p. 598.) ^s). Docuit Athenis, obiitque ex tabe, Marathone in patria, anno aetatis LXXVI. Commodo, ut credibile est, iam imperante; unde natus colligitur

^p) Confer Sam. Petitem lib. I. Var. Obseru. cap. XI. [et *Olear.* ad *Philosfr.* p. 555.] *Fabric.* Puit *Appius Annius Atilius Braduas*, non, ut Salmasius (p. 20.) putabat, *M. Atilius Braduas*, quippe qui consulatus honoribus anno demum 185 functus est. V. praecedent. notam. *Eichst.*

^q) v. *Philosfrat.* p. 559. *Fabric.* De Quintillis cf. omnino *Tillemont Histoire des Empereurs* tom. II. p. 320. *Eichst.*

^r) *Philosfrati* testimonium sequutus est *Fabricius*. Sed quatuor liberos Herodi tribuit auctor Inscriptionis Triopeae secundae v. 15. Quamobrem Viri docti, quoniam apud *Philosfratum* legerant, Regillam, uxorem Herodis, decessisse praegnantem et partui vicinam, ita conabantur litem componere, ut foetum illum, quem in utero gerebat Regilla, quique cum ipsa periit, inter liberos, Herodi ereptos, recenseri ab auctore inscriptionis statuerent, v. Salmasius in *Crenii Musco philol. H.* pag. 146. Verum recte vidit *Visconti* (in *Commentario ad illas Inscriptt.* p. 81. coll. Praefat. p. 4.) etiam in *Luciani Demonecete* (§. 25. tom. V. pag. 243. ed.

Bipont.), praeter Atticum, memorari alium filium Herodis, quem et ipsum immatura morte sibi ereptum, luxerit. Ergo ex his indiciis, quod *Philosfratus* tradidit, refingendum est. *Eichst.*

^s) Etiam γλῶσσαι Ἀθηνῶν in *Inscript.* Triopea II. v. 37. e rectiore interpunctione *Visconti.* *Eichst.* Quanta et quam mira variaque dicendi vi, et amoenitate valuerit, exemplum, quod *Philosfratus* in Alexandro, f. de vit. sophist. libr. II. c. V. sect. 3. amplis verbis enarrauit, abunde declarat. Nam *Alexander*, quem vulgo Peloplatonem, (*Iulianum Platonem*) cognominabant, Seleucia in Cilicia ortus, sophista celebris, qui maximam partem Antiochiae scholas habuit, et Romae Tarsisque et omnibus Aegypti partibus, quum Athenas venisset, ad Herodem, in Marathone commoratum, misit litteras, quibus Graecos, (n. discipulos Herodia) ad certamen sophisticum excitaret. *Alexander*, quum ante Herodis aduentum elegantia orationis et soni varietate auditora ad admirationem rapuisset, at postea superuenientem Herodem cum vi et suauitate dicentem audisset, demum, quamquam arrogans

figitur primis Traiani, imperatoris, annis ⁴). Nam iuuenis, in Pannonia dicturus coram imperatore, Hadriano, quum excidisset et memoria lapsus esset, tanto taedio affectus fuerat, ut in Danubium praecipitare se voluerit (v. *Philosfr.* in Herode p. 565.)

Scripta eius a Philostrato memorantur *διαλέξεις* siue *dissertationes*, philosophici, vt mihi persuadeo, argumenti, et *ἡμερησίδες*, *diaria*, Suidae etiam tamquam *σύνγραμμα πολλοῦ* laudata, et *ἐγχειρίδια καίρια*, *τὴν ἀρχαίαν πολυμαθείαν ἐν βραχεῖ ἀπηνθισμένα*, *manuale opportuna*, velut *florum ex erudita antiquitate delibatorum selecti quidam fasciculi*. Hisce omnibus deperditis, ne ex Orationibus quidem eius aliqua, neque ex declamationibus, quas *αὐτοσχέδους* siue extemporales et meditati plurimas habuit ⁵), vlla tulit aetatem, excepta vnica, quae *περὶ πολιτείας*, *de Republica*, inscribitur, et comparata est ad suadendum Thebanis, vt societatem cum Peloponnesiis ac Lacedaemoniis ineant contra Archelaum, Macedoniae regem. Graece prodiit cum Lyfia et aliis atticis Oratoribus Venet. apud Aldum 1513. fol. et Paris. ap. H. Stephanum 1575. fol. Latine vertit et ad calcem Aristidis edidit *Guil. Canterus*, Basil. 1566. fol. Graece et latine cum Canteri versione recnsa est Hanou. 1619. 8. curante *Iano Grutero*, ad calcem Orationum Dinarchi, Lycurgi, Lesbonactis et Demadidis. [Inest etiam in Io. Iac. Reiskii Oratoribus graecis tom. VIII. Lips. 1773. p. 32. seqq. *Eichst.*

Epistolas Herodis plurimas fuisse, testatur Philostratus p. 565. quarum aliquas memorat, vt ad Iulianum p. 552. ad Marcum, imp. p. 562. ad Cassium, nouas res molientem, pag. 563. *Ἡρώδης Κασσίῳ, ἐμάνη, Herodes Cassio. insans.* — Haftenus *Fabricius*.

[Praeter *Orationes* et *Epistolas*, a Fabricio commemoratas, Herodem nostrum et alia scripta multa ⁶) nobilitarunt, et *Inscriptiones* quaedam, quas vel ipse composuit, vel ab aliis compo-

arrogans elatoque esset animo, exclamauisse dicitur; *o Herodes, fragmenta tui sumus nos omnes sophistae*. Eandem historiam ex Philostrato *Eudocia* p. 53. sq. ita exscriptam reddidit, vt paullo ante exitum narrationis et in fine ipso haud pauca omitteret. *Harl.*

†) Hoc quum et *Visconti* ita posuerit, tacite respicit *God. Olearii* chronologicas rationes, quae omnino, si accuratius pensitentur, falsae et inanes reperiuntur. Nempe secundum eam putationem temporum, quam *Olearius* ad Philostratum iniit, Herodes natus est decimo tertio anno imperii Domitiani, V. C. 847. Chr. 94. Ol. CCXVIII, 2. Id si accipimus ex fide *Olearii*, sequitur, Herodem, qui septuaginta et sex annorum senex diem suum obiit (v. *Philosfrat.* p. 565.), mortuum iam esse ante Faustianam, Marchi, imperatoris, coniugem, quae anno demum 175. iter in Orientem ad maritum suum ingressa, secessit. Verum et nobilis illa reconciliant imperatoris ad Herodem epistola (v. *Philosfrat.* p. 561.), scripta, vt nobis videtur, a. 176. quum Herodes fere triennio ante in iudicio fuisset

accusatus, et multo magis relicta nobis Inscriptio in statuam Regillae, quam Herodes Faustinae dicauit, ostendunt, eum Faustinae superstitem vixisse. Optime congruunt temporum rationes, si Herodem, imperante Traiano, a. 104. natum, et sub imperio Commodi a. 180. extinctum statuamus. *Eichst.*

u) In primis amabat Herodes extemporale dicendi genus, quod sophistis illius aetatis maxime placuisse scimus, tanto ille magis recedens a natia simplicitate et elegantia Attica, quanto studiosius fucum et pigmenta orationis sectaretur, coloremque et ornamenta e longinquo accefferet, doctrina potius quam ingenio valens. Eandemque indolem referunt duo illa carmina, quae Herodi vtplurimum adscribuntur. Quamquam de his praeclearius statuit *Visconti*, quem v. p. 3 et 7. *Eichst.*

v) Suidas de Herode in lexicon suum ista retulit, ab aliquo sophista, opinor, scripta (tom. II. p. 78.): *φίρονται δὲ καὶ ἄλλα πλῆθος, ἐν οἷς τὸ μεγαλοφρονὲς καὶ ὑψίστον τῶν τοῦ ἀνδρὸς θυμῶνται, καὶ καταισχύνας, καὶ καταδύκνους.* *Eichst.*

componendas sibi curavit. Quemadmodum enim opulentissimus sophista, qui celebritate sermonum et publica luce laetaretur, permulta opera et aedificia publica non Athenis solum, sed, Philostrato teste, per totam paene Graeciam, Asiam et Italiam et instauravit, et de nouo fecit, statuasque, templa, balnea, aquarum ductus, simulacra multa posuit: ita sibi monumentum suisque heredibus in primis struxit in *Triopio* suo, quod fuit ἀπόρμημα fundi, quem Herodes, coniugis beneficio, ad tertium ab Vrbe lapidem in via Appia possedit, appellatum illud a Triopa, Erisichthonis patre^{w)}, consecratum Diis, τεμένεα instructum et sepulcro etiam familiae destinatum. Ex hoc Triopio nunc quidem quatuor nobis inscriptiones innotuere, quas breuiter recensebimus:

I. *Inscriptio duabus columnis incisa*, quae factae sunt e marmore Carystio (*cipollino verde*), repertae ineunte XVI saeculo, et posthac in hortos Farnesianos translatae. Vnde *Farnesiana columnae inscriptio* dici solet. Ista vero columnae, quas, probabile est, in ipso introitu Triopii Herodiani olim fuisse erectas, Cereri, Proserpinae et subterraneis Diis dedicatae sunt, praecipiuntque loci reuerentiam ac religionem adeuntibus, cum imprecatione illorum, si qui forte sede illas sua mouere, aut sacrum locum violare aggrediantur. Inscriptionem publicam fecere *Scaliger* in animaduersionibus ad Eusebium p. 210. *Gruterus* in Corpore Inscriptionum p. 27. *Montfaucon* Palaeograph. graecae L. II. p. 135. *Lanzi Saggio sulla lingua Etrusca* P. I. c. VI, g. XIII. p. 146. et Tab. IV. n. XVI. *Rambachius* in Supplementis Archaeologiae Potterianae tom. III. p. 254. denique *Visconti Inscriz. Triopos ora Borghesiana* p. 6. Caeterum quoniam inscriptio haec antiquissimam refert Atticorum orthographiam, inde multiplex est ea de re disputatio nata, tum iis viris doctis, quos editores recensui, tum etiam aliis. V. *Salmasii* notas ad Consecrationem templi in agri Herodis, *Musei Greniani primi* p. 42. sqq. *Levesque Excursion quatrieme sur l'orthographie de Thucydide, et sur la forme des lettres dont il a fait usage*, in noua Thucydidis versione (Parisi. 1795.) Tom. IV. pag. 315. Add. *Villoison Anecdota graeca* Vol. II. p. 122. sq. 169. not. 1.

II. *Inscriptio praediorum Anniae Regillae*, primum vulgata in *Montfaucon* Diario Italico (Parisi. 1702. fol.) p. 125. repetita postea in *Fabretti* Inscriptt. c. V. p. 43. et apud *Visconti* p. 5. Dubitari non potest, columnam hanc, sex fere pedes longitudine aequantem, quae praedii Anniae Regillae olim metae aut signi loco fuerat, ab Herode erectam in eodem Triopio, via Appia, fuisse, in quo memoriam coniugis aliis etiam tum inscriptionibus, tum aedificiis posteritati commendarat. Postea, Mexentii tempore, inuersa columna, et qua parte tenebat inscriptionem Anniae Regillae, defixa in terra, pro milliaro fuit.

III. *Consecratio Triopii, facta Mineruae et Nemefi*. Constat inscriptio 39 versibus hexametris, eruta a. 1607. ad urbem in via Appia, praesente *Christophoro Putmano (du Puys)*, cuius opera Lutetiam venit, mox ibi publicata ab eruditis.

IV. De-

^{w)} Non temere hoc scripsi, neque inscius vel aliarum sententiarum, vel etiam illius, quam eruditissimus *Visconti* de appellatione et natura Triopii nuper proposuit. Rem omnem diligentius ex-

cussi in Censura Viscontini operis, quae inserta est *Ephemeridibus univ. litterariis*, Icnae prodeuntibus, a. 1796. n. 61. *Eichst.*

IV. *Dedicatio statuae Regillae, uxoris Herodis.* Effossa decennio post, eodem loco, ἐπὶ ῥαφῇ 59 hexametris continetur, debeturque doctissimo Virò, *Iacobo Sirmondo*, qui eam Roma attulit, ad ipsum marmor a se descriptam, et cum *Claudio Salmasio*, primo eius et ante Visconti studia eruditissimo editore, communicavit. De quo postea.

Nam haec duo maxime carmina, quae ultimo loco memoravi, inscripta marmori Pentelico (*cipollo bianco* Itali vocant, v. Visconti museum Pio-Clementinum Tom. III. Tab. XV. p. 18.) eruditorum attentionem et curam excitauerunt, tum propter versuum elegantiam, si illud Herodis aeuum spectes, minime spernendam, tum ob notitiam multarum rerum, quae aliunde disci vix poterant. E villa cardinalis *Scipionis Borghese* haec inscriptiones deueniunt ad principem, iuuandis litteris ornandisque artibus natum, *Marcum Antonium Borghese*, qui templum iussit splendidissime aedificari ad modum illius, quod Herodes olim Cereri et Faustinae extruxerat. Huius in templi limine marmora ista, duabus aris inclusa, binisque inscriptionum versionibus metricis, latina Salmasii et Visconti itala, instructa, conspiciuntur.

Satis de argumento et historia inscriptionum: restat, ut quaedam adiiciamus de illarum auctoribus. Ac duas quidem priores, quas no. I et II. attigi, parum refert scire, Herodes fecerit an alius. *Inscriptio praediarum Anniae Regillae* dubito omnino, an a graeco homine profecta sit. Sed gravior est de postremis ἐπὶ ῥαφῇ quaestio, et propriae curae. Verum haec quaestio quoniam hic disceptari non potest, disceptabiturque a nobis alio loco, liceat in eo acquiescere, ut, quam nuper eruditissimus *Visconti* sententiam proposuit argumentisque ingeniose munivit, breuiter referamus. Is nimirum vrget praefixum ultimae inscriptioni nomen Μαρκέλλας, in quo explicando et editores carminis, et Spanhemius (ad Callimachi H. in Cererem v. 30.) operam frustra consumpserunt. Suspiciatur Visconti, illo nomine, ut alibi (v. *Pococke descript. of the East* pag. 103. 104. et *Toupius* Emendatt. in Suidam tom. III. p. 46.), sic et hic, inscriptionis indicari auctorem, qui fuerit *Marcellus Sidetes*, clarus poeta tum aliis carminibus, tum Ἰατρικῆς περὶ ἰχθύων, quorum nobis adhuc fragmenta quaedam supersunt, a *Fabricio* (Biblioth. Gr. Vol. I. p. 14. ed. vet.) et *Schneidero* (ad calcem editionis suae Plutarchi de educat. pueror. Argentor. 1775. 8. pag. 96. sqq.) edita, a *Belin de Ballu* autem, claro Oppiani editore, promissa. Marcellum illum, constat, floruisse imperante Marco Aurelio, v. Suidas T. II. p. 498. et Eudocia p. 299. Iam vero quum sit utriusque inscriptionis metricae in orationis habitu et conformatione summa similitudo, non dubitat Visconti, eidem Marcello etiam primam attribuire, nomen poetae tantum posteriori adhaesisse ratus, siue quod haec prima conspiceretur Triopium Herodis adeuntibus, seu quod omnino potior censeretur praestantiorque altera, quae casu detecta primum, temere potius quam recte aut consilio prima a nobis nominaretur. Suspicio eruditi Itali admodum probabilis est visa Viro docto in *Ephemeridi-Gottingensibus* a. 1795. n. 180.: aduersus eam quaedam monita sunt in *Censura Ienensi* L. c. pag. 483. sq. poteruntque fortassis moneri plura, quae istas Inscriptiones Herodi nostro vindicent.

De editionibus harum Inscriptionum, quae longiores sunt caeteris et versibus hexametris scriptae, notata quaedam reperiuntur supra *Bibliothecae* Vol. III. p. 813. Hic agam
Vol. VI. B id,

id, ut Visconti vestigia sequutus, *chronologicum editionum omnium recensum* exhibeam suppletis passim atque correctis iis, quae in isto Bibliothecae loco parum aut plene, aut accurate tradita sunt.

I. *Primam* igitur *inscriptionem*, per Christophorum Puteanum, celebrem Perroniānorum auctorem, Roma Lutetiam ad Iacobum Gillotum transmissam, cum quibus epigrammatibus Anthologiae graecae *primus* vulgavit *Fridericus Morellus*, adiuncta versione latina metrica, Paris. 1607. 4. v. Maittaire Annales typograph. Tom. III. P. II. p. 851.

II. Eandem deinde *inscriptionem*, vno tamen versu mancā, passimque a se emendatam et notis illustratam, edidit *Isaacus Casaubonus*, 1608. (Fabricius quidem l. c. et Visconti annum posuerunt sequentem; verum ex Epistola Casauboni, ad Marcum Velsorum data, p. 322. edit. Almelou. intelligitur, eo, quem indicaui, anno editionem prodixisse.)

III. Eiusdem *inscriptionis editionem Glossariensem* memorat Dauides Hoeschelius in epistola quadam ad Io. Meursium, inserta *Marq. Gudii Epistolis* ed. Burmann. Ultraj. 1697. 4. p. 191. Veri admodum simile est, hanc editionem priorem fuisse Salmāsiana secundae *inscriptionis*, vulgatae a. 1619. Sed Visconti nec vidit illam, nec quid sibi voluerit Hoeschelius, nomine isto usus, intelligere se fatetur. Suspiciatur itaque, scripsisse illum vel *Glossariensem* (h. e. Hauniensem, ab insula Glessaria in sinu Codano), vel *Goslarjensem* (a *Goslaria* aut *Goslaria*). Coniicit porro, hanc editionem plane eandem esse, quam Moelleris fratribus a Martino Baremio dedicatam indicavit Fabricius l. c. absque nota anni et loci quo prodit, notans tantummodo, esse Casaubonianae repetitionem: qualem etiam Hoeschelius suam illam Glossariensem descripsit. — Caeterum, ut et hoc addamus ad excitanda litteratorum, si tanti res videatur, studia, quam Visconti hac in re lucem spondit conferentibus Christoph. Adam. Ruperti epistolam 34. ad Tho. Reinesium p. 205. ea nobis possidentibus librum et locum, quem Fabricius laudauerat, consulentibus haud affulsit. Illud vero non debuerat omittere Visconti, quod Hoeschelius discrete addidit, Glossariensis editionis *exemplum nullum venale profuturum*.

In eadem Epistola *Hoeschelius* emendationes quasdam proposuit in *primam Epigraphen*; eiusque interpretationem, a Io. Meursio factam, et *Apographum*, Roma ad Marc. Velsorum missum, commemoravit. Apographi illius etiam mentio fit in Casauboni Epistola, quam n. II. citavi. Add. Velseri opera p. 839.

IV. *Primam inscriptionem* et alteram, descriptam Romae et allatam inde a Iacobo Sirmondo, qua statua Regillae dedicatur, copiosissimo commentario instruxit *Claudius Salmasius*, ediditque vna cum Dosiadae, Simmiae et Theocriti lusibus Paris. a. 1619. 4. apud Hieron. Drouart.

V. Vtraque *inscriptio* cum versione latina ad litteram reperitur etiam in *Descrizione della villa Borghese, di Giacomo Manilli*, Rom. 1650. 8. Editio est vitiosissima.

VI. Emendatas quibusdam in locis *inscriptiones* has, cum *Petri Arcudii* versione latina ad verbum facta eiusdemque paucis, sed praeclaris animaduersionibus edidit *Iacobus Sponius* in *Miscellaneis eruditae antiquitatis*, Lugduni 1608. 4. Sect. X. n. 12. p. 322-327.

VII. In *Thom. Crenii Museo philologico primo* (L. B. 1699. 8.) n. IV. Casauboniana, et in *Eiusd. Museo secundo* (L. B. 1700. 8.) n. I. Salmasiana editio repetita est.

VIII. Repetuit textum Inscriptionum versionemque Petri Arcudii, sed sine brevi illius annotatione, *Montlatiei in Descrizione della villa Borgheze*, Rom. 1700. 8.

IX. *Manillii* liber, quem n. V. indicauimus, in latinum sermonem translatus infectusque est *Thesauro rerum italicarum* Tom. VIII. p. IV.

X. *Mich. Maittaire Miscellanea graecorum aliquot scriptorum carmina*, Lond. 1722. 4. p. 174-180. Adiecit metricas versiones, Morellianam quidem inscriptionis primae, Salmasianam utriusque; adiecit et notas, tum e Casauboni et Salmasii copiis ductas, tum etiam suas.

XI. In *Poleni Supplementis Thes. Graeciani et Gronoviani* Vol. II. inest repetitio libri *Salmasiani*, no. IV. memorati, ibidemque Vol. I. *Miscellanea Sponiana* (n. VI.) repetita sunt.

XII. Vtramque inscriptionem in *Analekta* sua recepit *Rich. Franc. Phil. Brunckius*, (Argentor. 1773. 8.) Vol. II. p. 300. sqq. breuibusque notis ornauit *Emendationum* (Vol. III.) pag. 198. Hinc translata sunt carmina in nouam editionem *Anthologiae graecae*, curatam a *Frid. Jacobs*, Vol. III. p. 14. sqq.

XIII. Optimam vero et praestantissimam harum Inscriptionum editionem debemus Viro eruditissimo, *Ennio Quirino Visconti*, qui Casauboniani et Arcudiani acuminis laudes felicissime aemulatus, Salmasianam doctrinam sollertia iudicandi temperauit, tractandi perspicuitate scribendique elegantia etiam superauit. Confectus est liber, quem chartarum quoque et typorum nitor ac venustas mirifice commendant, auctoritate illustrissimi Principis *Marci Antonii Borgheze*, nec inter librariorum merces expositus in Italia, sed Musarum amicis ab isto Musageta liberalissime concessus. Inscriptio haec est: *Iscrizioni Greche Triopae ora Borgheze con versioni ed osservazioni di Ennio Quirino Visconti*, in Roma nella Stamperia Pagliarini, 1794. 4. cum II tabb. aen. Marmorum scripturam summa oculorum animique contentione denuo rimatus, multos locos editor restituit, in quibus Casaubonus et Salmasius frustra haeserant; excussit quoque notationes decessorum suorum una cum *Lucae Holstenii* apographo MS. diligentissime correcto, quod seruatur in bibliotheca Barberina. Ex hoc apparatu enotauit lectionis varietatem, omissis perpauca, quae Arcudius acute viderat; ipsas vero scripturas marmorum in tabulis aeri incisis subiiciendas oculis curauit. Textui apposuit versionem latinam ad litteram; subiunxit tum metricam interpretationem Salmasii, correctam a se passim melioribusque lectionibus accommodatam, tum italicam, quam ipse iussu Principis sui composuit. Saepe ei ad tollendas deprauationes profuit ingenii sagacitas; ad difficultates verborum et rerum expediendas interior tum linguae, tum magis etiam historiae atque antiquitatis cognitio; ad nutriendos denique et delectandos lectores copia multarum rerum, quas in Commentario insigni cum eruditionis pariter atque perspicuitatis laude exprompsit. *Eichst.*

IV. Inter Polemonis discipulos *) celeberrimus facile fuit AELIVS *) ARISTIDES *) Eudaemonis F. Adrianensis **, qui Athenis praeterea Herodem Atticum, Pergami Aristoclem audiuit: praeceptorem quoque ac nutricium suum tom. I. pag. 143. 159. 489. laudat *Alexandrum Cotyaeensem*. [et probabiliter a Smyrnaeis civitatis iure donatus est: unde acciderit, ut nonnulli eum male facerent Smyrnaeum.] Sophista apud Smyrnenfes disertus, [Atticorum vett. oratorum non vim quidem, sed veneres atque elegan iam imitatus.] suavis et cultus inprimis. Vix unquam ex tempore voluit dicere, sed studiose potius praemeditatus, negans, se esse ex iis, qui vomant orationes, sed ex iis, qui cum studio elaborare soleant. *ὁ γὰρ*, inquit, *ἐσμὲν τῶν ἐμὲντων, ἀλλὰ τῶν ἀκριβέντων* **). Floruit sub

*) Suidas in Ἀριστίδης, Διονύσιος Ἀρεωπαγ. et Πολέμων. Auctor vetus ὑποθέσεις in Panathenaicum Aristidis.

y) *Aelium* ipse se vocat Aristides t. 2. p. 289. t. I. p. 627. ed. Steph. [De nominibus eius est copiosus Masson. §. I.]

z) De *Aristide* egerunt *Philostratus* de sophist. lib. II. cap. 9. vbi conf. p. 581. sqq. Olearii notas. Quaecumque autem de Aristide narrat Philostratus, ea se a *Damiano* habere fatetur ipse.

Photius in biblioth. cod. 246. 258. *Suidas Lex.* h. v. t. I. p. 323. *Eudocia* pag. 65.

Canter. in prolegomm. ad suam Aristidis versionem. Illa vero repetita sunt in edit. Steph. et Iebbiana.

Tillemont hist. des Emper. t. II. p. 411. in vita M. Aurelii, art. 31. Inprimis

Io. *Masson* in collectaneis historicis Aristidis annum et vitam spectantibus, ordine, quantum licuit, chronologico digestis, et praefixis *Aristidis* Opp. per S. Iebb. tom. I. *Harl.*

aa) Ex Ἀδριανῶς siue Hadrianopoli, ciuitate Bithyniae, quae regio Ioniae antea Mysia dicta. Confer *Holstenii* animaduersiones ad Ortelium pag. 89. [et *Masson* §. III.] Fuit ibi Ἀδριανῶν, hoc est *Hadriani templum*, cuius mentio apud *Aristidem* Orat. I. sacra t. I. pag. 491. Ἀδριανὲ θήρως memorat bis, tom. I. p. 500. de qua vrbe *Malalas* in Chron. pag. 366. Μυσία πεδία meminit, Aristides tom. I. p. 503. Ἀδριανῶν Orat. 3. tom. I. p. 546. 547. *Fabr.* Ab *Eudocia* diserte vocatur filius Εὐδαίμονος φιλοσόφου τε καὶ ἱερῶς γενομένου. de quo multus est *Masson* §. II. et locum *Suidae* sic corrigat: οἱ δὲ Εὐδαίμονα ἔχοντες τὸν πατέρα, ἀλλ' αὐτὸν γράφουσιν. *Masson* vero §. III. 12. animaduertit primum, Olearium ad Philostratum confudisse, Ἀδριανὲ θήρως cum Ἀδριανῶς, dein *Fabric.* h. I. Hadrianopolim haud distinxisse ab Hadrianis, omnino diversis, nec regionem Ioniae fuisse vllam, quae Mysia aut Bithymiae essent dictae. *Harl.*

bb) *Philostratus* in Aristidis vita lib. 2. de Sophistis cap. 9. pag. 583. *Eunapius* in Proaeresio p. 112. et auctor ὑποθέσεις in Panathenaicum, (Sopater fortassis vel Metrophanes,) cuius verba adscribam: Τὴν δὲ Μάρκω Φουρήσαντος τοῖς Ἀθηναῖς ὁ μὲν Ἀδριανὸς Σοφιστής, (confer *Suidam* in Ἀδριανῶς.) ἀπὼν παραχρῆμα πάντας ἐξέπληξε. πᾶν γὰρ ὃ ὤριζετο αὐτὸς σχηδιάζων ἐλάγε. Πρὸς τὸτο δὲ ἄπειν ὁ Ἀριστίδης τῷ Μάρκῳ παρών καὶ αὐτὸς ἐν Ἀθήναις, ὅτι ἡμᾶς τῶν ἐμὲντων ἔκ ἐσμεν, ἀλλὰ τῶν ἀκριβέντων καὶ τῶν ἀρεσκόντων. ἀλλ' ὅμως ἀπὼν καὶ αὐτὸς πλέον ἐξέπληξε, καὶ ἐτιμῆθη σφόδρα. Non Athenis, sed Smyrnae hoc ad Marcum dixisse Aristidem, Philostratus ex Damiani Ephesii fide scribit, [et comprobant Olearius ad Philostratum, atque *Masson* ad a. Chr. 177. nr. 5.] fateturque de argumento orationis, quam coram imperatore Aristides dixerit, sibi non constare. Auctor tamen ille ὑποθέσεις addit etiam argumentum orationis, itemque alia, quibus hoc Athenis contigisse firmat. Nimirum Aristidem voluisse tunc Panathenaicum dicere, et ab Herode Attico, qui eius ingenio inuideret, fuisse prohibitum: itaque aliam frigidam orationem huius argumenti velut a se recitandam Herodi exhibuisse, veniaque dicendi ita ab illo impetrata, cum, quem habemus, Panathenaicum cum omnium admiratione et plausu dixisse. Βαλέμενος δὲ τότε ἀπὸν τὸν Παιανθηναϊκὸν ἐκωλύετο παρὰ Ἡρώδα τῷ σοφιστῇ τῷ Ἀθηναίῳ, ὡς δύναται, τὸτο μὲν ὅτι αὐτὸς ἦν τότε ὁ τὸν θρόνον ἐπύχων τὸν σοφιστικόν, καὶ ἀπὸ ὑπᾶτων κατέχευτο, τὸτο δὲ ὅτι καὶ Μάρκος αὐτῷ φίλος ἦν. ποτὲ γὰρ ἐνὶ θησαυρὸν, ἰδίᾳ τῷ βασιλεῖ αὐτὸν ὁ δὲ βασιλεὺς ἦκε, κέχερσο αὐτῷ. αὐτίς δὲ προσέγων αὐτὸν τῷ βασιλεῖ, ἔφη ἀναγνέειν ἰδιωτὴν τὸν θησαυρὸν. ὁ δὲ βασιλεὺς

sub Hadriano iam, (vide orat. IV. sacr. T. I. pag. 616. ^{cc}) et Antonino Pio, sed quem Ἀντωνῖνον τὸν αὐτοκράτορα τὸν πρεσβύτερον ^{dd}) adpellat, est M. Aurelius Antoninus, cui Athenis, vel vt Philostratus, in Ioniā circa A. C. 176. innotuit, et ab eo postea restaurationem Smyrnae, A. 178. terrae motu euersae, impetrauit ^{ee}) vnde etiam Aristidi, velut οἰκιστὴν suo, statuam aeneam ^{ff}) prope Aesculapii aedem posuere Smyrneneses ^{gi}). Itinerum ^{hh}) morborumque suorum, quibuscum per decennium ⁱⁱ) conflictatus est, historiam, et quomodo per somnia ab Aesculapio σωτήρι et Sarapide Isideque monitus valetudinem curaverit, fusc narrat ipse, Dei quidem iussu ^{kk}) vt ait, in orationibus sacris, licet non deessent ex amicis ^{ll}), qui nimis deditum somniis reprehenderent, et omnia alia saepe suaderent medici ^{mm}). Per eadem somnia et voces diuinas, etebrius repetitas, ad eloquentiae studium ⁿⁿ) inuitatum, ac tamen non coactum se scribit, tanto cum successu, vt omnes oratoris virtutes vnum se esse, complexum non diffiteatur ipse t. 3. pag. 706. et Socratis, Platonis, Thucydidis et Demosthenis facultatem vel aequare ^{oo}) vel superare ^{pp}) multis sit creditus et sibi ipsi per somnium αἰήττητος περὶ λόγους ^{qq}) et alter visus fuerit esse Demosthenes.

B 3

nes.

σελεύς πάλιν ἔπει πρὸς αὐτὸν, καὶ κατέχευε. Μὴ δυνάμενος ἐν διὰ τὸν φθόνον τῷ Ἡρώδῃ, μηχανῇ αὐτὸν μετέλλαν. Ἀναδέμενος γὰρ αὐτῷ ἄλλον Παναθηναίων εὐτελῆ καὶ ψυχρόν, ὃς καὶ φέρεται, ἠδυνήθη λαβὼν τὴν ἄδαν τῷ λίγαν παρ' αὐτῷ, νομίσαντος Ἡρώδε, ὅτι αὐτὸν μίλλαν λέγαν καὶ ὀσχημονῶν. Εἰσελθὼν δὲ ἔπει τῶν τὸν καὶ ἀναγνωσκόμενοι καὶ θαυμάζοντες, καὶ πάνι ἠδονκίμωσε. Διγέται δὲ παραδηναίους, διότι ἐν τοῖς Παναθηναίοις ἐλέχθη.

cc) Ex quo tamen loco, vbi sophista narrat, se in somnio Hadrianum, imperat. vidisse, minus accurate collegisse Fabricium, Aristidem iam sub Hadriano floruisse, monet Masson §. IV. 8. Harl.

dd) Orat. I. sacra t. I. p. 463. 499. [conf. infra ad oratt. 13 et 46.]

ee) Vide, quae infra ad orationem XLI.

ff) Philostratus p. 582. Aristides ipse Orat. I. sacra t. I. p. 486. [sed vide Masson. ad a. Chr. 179. 4.]

gg) Masson §. IV. demonstrare, validis viribus enititur; Aristidem natum esse a. V. 882. aer. vulg, 129. imperat. Hadriani XII. Coss. Iuuentio II. et Marcello II. Idem §. V. copiose persequitur Aristidis educationem, litteras, quibus eruditus est, et, quos habuit praecceptores. Horum praecipuus fuit Alexander, Cotiaensis, s. vrbe Phrygiae Cotisco ortus, celebris grammaticus, (de quo infra ad orat. 12. sermo est.) Praeter ea audiuit quodammodo Herodem, nec non Aristoclem, sophistam, Pergami docentem: scētatus quoque est Polemonem. Harl.

hh) Ad Aethiopiam vsque profectum, et Aegyptum quater totam perlustrasse se scribit tom. 3.

p. 552. 568. 576. seq. tom. 2. p. 375. Fabr. De peregrinationibus Aristidis, lotionibus, ab Aesculapio imperatis, muneribus, honoribus, somniis, a diis missis, aliisque rebus, quae illi contigerunt, fuscus differit Masson. §. VI. Harl.

ii) S. potius XIII. annos, quam exeunte anno Chr. 159. aegrotare coepisset, notante Masson. in primis §. VII. 1. a. Chr. 172. autem aetat. 43. f. 44. liberatus est a morbo. V. cumd. ad a. 172. Harl.

kk) Id. Orat. 2. sacra p. 512 et 515. vbi etiam titulum ἱερῶν λόγων ex somnio se accepisse refert. Confer, quae infra ad orat. XXIV. seq. Εφηνερίδης vocat Philostratus, cuius loco illustrando adde Synesium de insomniis, pag. 155. Fabr. Aristides homo credulus ac mire superstitiosus fuisse videtur, omnia somniis et Aesculapii iussibus vane tribuens, iactator suarum laudum et dignitatis, v. orat. VI. tom. I. p. 68. 70. seq. Harl.

ll) Orat. I. sacra. pag. 505. t. I.

mm) Id. pag. 504. 509. 550. 558.

nn) Orat. 4. sacra t. I. p. 573. seq. 579. seq. 590.

oo) Id. p. 573. σοὶ πρίκου λόγος σὺν Συναίτα καὶ Δημοσθίνῃ καὶ Θεωνίδῃ. Adde pag. 595. vbi Platone nihil se inferiorem in Epistolis scribendis inuit, et t. 3. pag. 525. seq.

pp) Id. pag. 576. Ἐπεὶ αὖτε λίγαν περὶ τῶν λόγων ἱμῶν αἰς ὅσον προβεβηκότες εἶναι, μενοειναι μὲν δὲ Πλάτωνος καὶ Δημοσθένος, ἰφ' οἷον περὶ ἱμῶν δὲ ἱναίρεται. ἀποροκλήτων δ' ἐπιδῶναι· ἀπερὶ δὲ ἡμῶν τῷ ἀξιόμῃτι τὸν Δημοσθίνῃ. Adde p. 596. seq.

qq) Id. p. 590. seq. vbi immortalem sibi apud posteros promittit gloriam, additque, se ita in eloquentia, vt Alexandrum M. in bellica virtute, summum

nes "). Nihil sane videntur auribus eius dedisse, qui dixere eum *πρωτεύειν περὶ λόγου*, habueruntque pro coryphaeo suae aetatis, ut *Phrynichus* apud Phot. cod. CLVIII. p. 172. ac summo *μελετητῇ* "). Libenter tamen subscribo Merici Casauboni sententiae, cui in notis ad M. Antoninum pag. 28. Aristides *venustissimi et cultissimi sermonis suphista, sed adeo, quod ex scriptis liquet, tum superstitiosus, tum φιλόδοξος, ut fidem illi οἰκόμεν quod aiunt, μάστιγι, multa, quas Θεόδωρος sibi contigerint narranti, arbitrari mihi religio sit.* Thema suum genethliacum [quod copiose persequitur Masson §. IV.] [P] promit *Aristides* Orat. IV. sacra t. I. pag. 595. aitque habuisse leonem in medio coeli et Ioui sub leone quadratum stedis a dextris Mercurium, ambos matutinos. In literis vnice se acquiescere testatur passim, praecipue tom. 3. pag. 724. Irenarcham siue *Φύλακα τῆς εἰρήνης* a praefecto Asiae, Seuero, creatum se narrat t. 1. pag. 601. per *πόλισμα τῆς Μυσίας*, ibi haud dubie patriam suam, Hadrianopolin, intelligens. At suscipere illud constanter decretauit, perinde ut *ἐκλογέως* siue coactoris officium, de quo pag. 611. seq. et *ἱερωσύην κοινὴν τῆς Ἀσίας* pag. 613. pro qua sacerdotium Aesculapii a Smyrnenfibus passus est sibi dari "). In patria etiam flaminem Dialem fuisse, Suidas auctor est. A M. Antonino, imperatore, autem et filio eius "), Commodus, per litteras oblatam accepit immunitatem, eloquentiae praeonium, quae illi cum magno honore et *σχήματι* ") per omne vitae tempus fuit confirmata. Quoties diceret, auditus est maximo cum adplausu, (vide T. 3. pag. 705. seq.) et saepe tam frequenti auditorio, *ut nihil praeter hominum capita conspiceret, nec vel manum usquam potuisses inferere, ὥστε εἶδεν ἦν πλὴν ἀνδράπων κεφαλὰς ὄραν, καὶ εἶδὲ αὖ τὴν χεῖρα διέσωσας μέσσην εἶδαμῃ*, quae ipsius verba sunt Orat. V. sacra pag. 631. itaque auctor vetus *ὑποθέσεως* in Panathenaicum de alio Aristide iuniore recte accipit illud festiuium distichon, quo auditorum paucitas rhetori cuidam huius nominis exprobratur:

Χαίρει Ἀριστάδα τῷ ῥήτορι ἐκτὸς μηδενός.

Τέσσαρες οἱ τοῖχοι καὶ τρία σφύλια.

Salvete Aristidis, rhetoris, septem discipuli,

Quaterni parietes, et terna subsellia.

Aelius

num culmen attigisse, atque ut Pellam Alexandro, ita patriam suam se in lucem edito esse gloriaturam et p. 592. seq. 600. Deum se adpellatum et Theodorum [quod saepius et miris modis a deo, ut putabat, Aesculapio servatus, vitam suam quasi dono, accepisset,] ac Sosimenem p. 627.

rr) Orat. 1. sacr. t. I. p. 485. *Ἐδόκεν γὰρ ὡς ἐπὶ τῇ αὐτοῦ μελέτῃ τῶν λόγων Δημοσθένη τινὰ μεταχαρίζεσθαι, καὶ λίγαν δὲ πρὸς τὰς Ἀθηναίους ὡς ἐκῆνος ὦν.*

ss) Vide Orat. 4. sacr. t. 1. p. 581 et 604. 608. t. 3. pag. 723. seq. Ipse ad Aesculapium tom. 1. pag. 598. *Δέσποτα Ἀσκληπιὲ· εἰ μὲν καὶ ὑπερέχω τε λόγοις, καὶ παρὰ πολὺ ὑπερέχω, ἐμοὶ μὲν ὕψιστον, τοῖς βυβανίοις δ' ἀνάγξι γέννησθαι.*

tf) Neque tamen eo functus videtur *Massonius* ad a. Chr. 165. nr. 9. qui nr. 10. sq. de *ἱερωσύνῃ Κοινῇ τῆς Ἀσίας*, et Asiarchis, h. e. iis, qui id munus obierunt, docte agit. *Harl.*

uu) *Ἐξ Ἰταλίας ἀφικνῶνται ἐπιστολαὶ μοι παρὰ τῶν βασιλείων, τῶ τε αὐτοκράτορι αὐτῷ καὶ τῷ παιδὶ, ἡλ- λας τε εὐφημίας ἔχουσαι καὶ τὴν ἀτίλαιν ἐκισφραγι- ζόμεναι τὴν ἐπὶ τοῖς λόγοις.* Vbi observa, dici *βασι- λεία Commodum*, tantummodo adhuc Caesarem, nondum Imperatorem. t. 1. p. 602. Immunitas illa perpetua fuit, ut patet ex pag. 604. *Fabr. v. Masson* ad a. Chr. 169. n. 5. sq. et n. 4. ac n. 12. sqq. de Seuero atque munere Irenarchae. Facius quoque est Aristides Smyrnae Prytanis, et Seueri con- siliarius. v. *Masson* l. c. nr. 14 et 15. *Harl.*

vv) Id. pag. 610.

Aelius Aristides M. Antonino, quem nona celebravit oratione, superstes fuit, non item filio eius, Commodo, quo post patrem solo imperante obiit Smyrnae, (an alibi, incertum,) sexagenarius ^{us}, vel etiam, ut est apud Philostratum, septuagenarius. Statuae eius, qualis in bibl. Vaticana cernitur, imago aere descripta sedentis et senis admodum, exstat in *Jac. Gronovii Thesouro antiquitatum graecarum*, volumine tertio. *Fabric.* Sed *Masson* §. I. nr. 2. propter formam litterarum et modum scribendi nomen, *Ἀρισίδης Σμυρναῖος* dubitat, id monumentum in omnibus suis partibus antiquum esse, sincerumque, atque veram Aristidis nostri effigiem exhibere. Adde *Iosephi Bartholi* due dissertazioni sul Museo di Verona, e sopra un' Iscrizione di esso. Veronae 1745. Explicat is Inscript. quam ab Aegypti ciuitatibus quibusdam Aristides retulit, idemque de statua, a Smyrnenfibus illi posita, et de ea, quae in bibliotheca Vaticana modo est, apte disserit. *Harl.*

V. Scripta Aristidis edita.

1. *Εἰς Δία, ὅμνεις ἀνεν μέτρα*, oratio eucharistica [in cod. Paris. MMDCCCCXCV. cum multis aliis oratt. ut saepe,] pulcherrima ac plena pietatis ad Iouem, scripta ex voto, quum ex magna tempestate seruatus fuisset. tom. I. pag. 1. (Gr. f. 97. lat. f. 1. *Iebb.* tom. I. pag. 1.)

2. *Μινερταδοῦ Ἀθηνᾶς* ^{us}, In Minervam diuinatricem, (quae *τιμὰς παρ' ἀμφοτέρων βασιλέων*, M. Antonino et Commodo ^{us}) ipsi praedixerat p. 30.) oratio ex precibus et hymno mixta, qualem per somnium dicere sibi visus fuerat, tom. I. p. 16. (Gr. f. 70. Lat. f. 5.) Alius fuit hymnus in Minervam, cuius prima verba *Ἰκεοθε Περγάμῳ νέσι*, adfert Aristides oratione IV. sacra tom. I. pag. 586. Quoniam vero in hac oratione, quum Deam celebrasset, sub extremum de se quaedam subiungit, eam ob rem a nescio quo reprehensus purgat se recteque sese laudasse contendit infra orat. 50. professus pag. 661. *σε τῇ Θεῷ σὺν τῇ Θεῷ λόγον ποιῆσαι*, et pag. 665. *ἐχ' ὅδ' ἀνεν Θεῷ τάδε μαινεται, ἀλλὰ παράσης τῆς Ἀθηνᾶς*.

3. Ἰσθμῦ

^{us}) Quod probabilius videtur *Masson.* in fine collectan. histor. nr. 8. sicque, ait, Aristides obiit a. Chr. circ. CLXXXIX, (189) triennio ante Commodi necem. *Harl.*

^{us}) Hunc titulum reperio in edit. graeca Iuntina, licet in Graecolat. vocabulum *Μινερταδοῦ* sit omissum. *Fabr.* In ed. *Iebb.* ubi incipit orat. a pag. 9. tom. I. inscriptio *Μινερταδοῦ Ἀθηνᾶς* est restituta. At *Abresch.* in notis ad hanc orat. in *Miscel. obss. crit.* vol. V. p. 335. contra *Fabric.* disputans, vocab. et scripturam, *μινερταδοῦ*, n. *λόγοι*, explicat. Idem sub Proc. Seuero, ab Aristide, suspicatur, hanc orat. scriptam esse a. act. 35. Exstat haec in quinque codd. bibl. *Paris.* Atque propter aedificationem mssorum, qui sibi reperiantur, multitudinem, breuitatis studio, ne in notitia codd. nomina singularum oratt. repetere cogar, singularum codd.

Paris. suo quoque loco paucis indicabo. In nonnullis autem voluminibus plures interdum reperiri orationes, haud rarum mirumque erit. Multi codd. adscripta habent scholia; alia carent illis. *Harl.*

^{us}) *Masson* tamen ad a. Chr. 162. nr. 10. contra *Fabricium* monet docetque, tribus argumentis vsus, et hanc orat. in Minervam, et alteram (nr. 4. citat.) in Bacchi laudes non ad aetatem M. Antonini et Commodi, siue ad a. Chr. 178. esse referendas, sed pertinere ad Aristidis morbi initia annumque Ch. 161. atque an. Aristidis XXXII et XXXIII. atque potius designari M. Aurel. Antoninum et L. Verum, simul imperantes. Idem *Masson.* nr. 11. suspicatur, aliam ab Aristide fuisse scriptam de Minervae orationem, ista apologia (nr. 49.) vindicantem, quae vel perierit, vel nusquam facta sit publici iuris. *Harl.*

3. Ἰσθμικὸς εἰς Ποσειδῶνα, Isthmica in Neptunum, oratio tom. I. p. 31. (Gr. f. 10r. Lat. f. 10.) [Iebb. tom. I. pag. 17.] dicta in Isthmiis, Neptuno sacris^{xx}), vnde Corinthum laudans pag. 40. seq. Graeciae vocat ἀγορὰν καὶ κοινὴν πανήγυριν, non διὰ δυῶν ἐτοῖν, tertio quoque, ut fieri consueverat, anno, sed semper et quotidie frequentandam, urbemque Veneris, cui inter omnes vrbes palma pulcritudinis, non minus quam inter Deas Veneri olim tribuenda sit. De Leucothea et Palaemone quoque subiungit nonnulla, felicitatem denique precatus βασιλεῖ τε τῷ μεγάλῳ [n. M. Aurel. Antonino,] καὶ γένοιε ζῦμπαντι τέτς, καὶ γένοιε τῷ τῶν Ἑλλήνων. Fabr. Exstat in tribus codd. Paris. Harl.

4. Διόνυσος^{xx}). In Bacchum oratio, quem laudare a Baccho in somnis iussus fuerat, tom. I. pag. 81. (Gr. f. 72. Lat. f. 16.) [Iebb. I. pag. 28.] Nonnulla huius orationis loca illustrat Io. Tristepus in explicatione vasis antiqui, quo Bacchi sacrorum symbola adfabre sculpta exhibentur, tom. II. Historiae Imperatorum e numis priscis illustratae. Meminit Aristides [P] ὕμνων τε καὶ λόγων in Bacchum ab Orpheo, Musaeo et antiquis legumlatoribus pridem compositorum. [Haec et sq. in VII. codic. Parisin.]

5. Ἡρακλῆς, Herculis laudes, quas in Apollinis vestibulo dicere somnians sibi visus fuerat, tom. I. pag. 56. (Gr. f. 164. Lat. f. 17.) [Iebb. I. pag. 31.] Paeanis p. 64. memorati, cuius initium ἡ παιὰν Ἡρακλῆς Ἀσκληπιῆ, mentio etiam orat. IV. sacra tom. I. p. 587. Sed ille intercidit.

6. Λαλῶ εἰς Ἀσκληπιόν. In Aesculapium sermo. tom. I. pag. 65. (Gr. f. 97. Lat. f. 20.) [Iebb. I. p. 36.] Beneficia singillatim sibi ab Aesculapio exhibita praedicat p. 68. seq. nec tantum valetudinem ab eo sibi restitutam, sed etiam suppeditatam orationum et carminum materiam et argumenta, ipsaque verba pag. 71. effectumque, ut in Imperatorum familiaritatem veniret, et in praesentia eorum et Augustarum cum adplausu et gratia diceret, pag. 72.

7. Ἀσκληπιάδα, in Asclepiadas Podalirium et Machaonem, quos laudare ab Aesculapio per somnium iussus fuerat. Fabr. Coepit orationem dormiens habere, quam vigilans recitat. Harl.

Tom. I. pag. 73. (Gr. f. 71. Lat. 23.) [Iebb. I. pag. 41. in VII. codd. Parisin.] Celebrat et Hippocratem p. 79. ex Asclepiadarum posteris inclutum, et sorores illorum p. 82. Ἰασώ, Πανάκειαν, Ἀγύλην et Ὑγίειαν. Fabr. Haec oratio videtur Maffon ad a. Chr. 180. nr. 6. omnium postrema, et forte, postquam Commodus aliquot iam annis regnauerat, exarata fuisse. Harl.

8. Εἰς τὸν Σάραπιν, ad Sarapim, a quo servatum e tempestate se memorat, oratio siue hymnus eucharisticus ex voto scriptus in Serapidis festo, Alexandriae celebrato. [Hoc negat Maffon §. VI. nr. 17.]

Tow. I.

xx) A. Chr. 175. Aristid. act. 46 et 47. confer Maffon ad illum a. Chr. Harl.

a) Maffon ad a. Chr. 170. nr. 4. censet, ad illum annum aet. vulg. Aristid. act. 41. 42. morbi

eius XI. referendas esse orationes in Bacchum et duas sequentes in Herculem atque in Asclepiadas item orat. 18. in puteum et orat. 22. in Alexandrum. Harl.

Tom. I. pag. 48. (Gr. f. 99. Lat. f. 27.) [Iebb. I. pag. 47.] Negat poëtarum solorum esse, Diis hymnos facere, sed dignam hanc quoque et aptam sermoni (naturali maxime et antiquissimo) esse materiam: plura etiam oracula a Diis metro soluta edi pag. 87. Τὸ δὲ γε πλείω νῆ Δία χωρὶς μέτρων ἢ πρόμαντις αὐτῇ ἢ ἐν Δελφοῖς, αἷ ἐν Δωδωνῇ ἱερεῖται. Τροφάνιος, τὰ ἐξ Ἀσκληπιῶ καὶ Σαρράπιδος ὀνειράται.

9. Eis βασιλέα, oratio de laudibus Marci Antonini, imp. dicta (Smyrnae vt opinor,) in ἱερσμηνία. [in duobus codd. Paris.]

Tom. I. pag. 101. (Gr. f. 88. Lat. f. 32.) [Iebb. I. pag. 56.] Quum Antonini pietatem, iustitiam, aequitatemque, temperantiam, fortitudinem, prudentiam et felicitatem celebrasset: addit votum, vt Commodum, filium, vestigiis parentis insistere contigat. Σὲ δὲ, ὦ παῖ γενναῖε γενναίων, κατ' ἔχνος εἴη βαίνειν τῷ πατρός. Τῷτο γὰρ ὥσγε ἐν βραχέϊ πλεῖστον εἰρήσῃ. Fabr. Add. Tillemont hist. imperator. tom. II. part. II. pag. 608. 199. Is cum Cantero, quem etiam sequutus est Fabricius, arbitrabatur, in hac oratione laudari M. Aurel. Antoninum, philosophum: secus sentit Masson ad a. Chr. 160. aet. Aristid. 31. 32. et a. 1. morbi, quo illo anno laborare coepisse Aristidem, demonstrat Masson. Docet igitur, locis ex illa oratione multis adductis, laudes, quibus Aristides ibidem imperatorem exornat, specialiter et vnice fere Antonino Pio congruere. Hinc orationem eis βασιλέα habitam esse censet extremis Antonini Pii temporibus, a. Chr. 160. Harl.

10. Ἀπελλαῖ γενεθλιακὸς, in natalem Apellae, Frontonis F. Apellae nepotis, ex Quadrati posteris, nobilissimi Pergamenorum, quem vna cum tota familia commendat Aesculapio. [In VII. codd. Paris.]

Tom. I. pag. 120. (Gr. f. 62. Lat. f. 38.) [Iebb. I. pag. 67.] Masson ad a. 180. nr. 5. euincere studet, hanc orationem Pergami dictam esse ante a. Chr. 177. exitum, antequam Commodus mense circit. Sextili Augustus cum patre crearetur. Harl.

11. Eis Ἐτεωνέα ἐπικήδειος^b), laudatio funebris in Eteoneum nobilem Cyzicenum, discipulum suum pag. 136. in flore aetatis defunctum, ad Cyzicenos. [In III. codd. Paris.]

Tom. I. pag. 133. (Gr. f. 86. Lat. f. 42.) [Iebb. I. pag. 75.] De scolio in Harmodium ad quod pag. 141. adluditor, dixi supra c. 22. §. 14. n. 4. [vol. V. pag. 560.]

12. Ἐπὶ Ἀλεξάνδρῳ ἐπιτάφιος. Epistola de obitu et laudibus Alexandri, Cotyaensis, ἐν μυχρῷ γήρῳ pag. 153. 157. super libris pag. 156. exstincti. Ad senatum populumque Cotyaensem: [in vno cod. Paris.]

Tom. I. pag. 143. (Gr. f. 86. Lat. f. 45.) [Iebb. I. pag. 80.] Hic est Alexander ille ex Asclepiadae schola grammaticus πολυμαθὲς αὐτός, quem περὶ παντοδαπῆς ὕλης libros 42. scripsisse Stephanus Byz. testatur, vbi de Cotiaeo, Phrygiae ciuitate, Alexandri huius patria, differit. Aristides vero illum pag. 143. 159. nutricium, praeceptorem, (adde tom. I. pag. 489.) patrem atque amicum suum adpellat, pag. 148. eius scholam, p. 146. 149. 152. eius artem laudat, et pag. 145. seq. 158, celebrat tamquam communem queundam praeceptorum

^b) Haec oratio et or. f. lamentatio in Smyrnā, terrae motu concussam, est in Io. Patursae encyclopaedia philolog. vol. III. p. 389 et 393. Harl.

rem Graeciae, communeque eruditionis *ταμείον* et promptuarium, et qui omnes disciplinas calluisset, atque alios docuisset sine invidia. Libris, quos emendavit, nomen semper Alexandri *Κοτυαέως* adscripsisse, testatur pag. 151. At *Ὀμηρικὴν συγγραφήν* pag. 153. potius de Homeri ipsius poematis intellexerim, quam cum erudito interprete de Homericis Alexandri commentariis. Rogat denique in hac epistola Aristides Senatum populumque Cotaënsem pag. 158. seq. ut uxoris et liberorum Alexandri rationem habere, eosque alere de publico velint. Dolens ipsum morte praereptum, unde scripta, quae Aristides sua ipsi recognoscenda tradere volebat, *ἀναγράψαι* siue recensere non potuerit, pag. 159. Citatur hic Alexander *ὁ Κοτυαεύς* plus simplici vice a Porphyrio in quaestionibus Homericis, ab auctore Etymologici M. et ab Eustathio ad Iliad. λ. pag. 803. Cum hoc Alexandro, Cotaënfi, antiquiorem *Alexandrum Cornelium*, polyhistorum, patria Milesium, qui Syllae temporibus vixit, perperam confundunt viri docti, ut Abraham Berkelius ad Stephanum, et, quod miror, *Ionfius* II. 16. *Fabr.* Conf. supra in vol. I. pag. 503. nr. V. *Burette* in Mem. de l'Acad. Par. des I. et B. L. tom. X. pag. 253. qui iure sequitur Fabricium; in primis *Masson* §. V. nr. 3. sqq. ubi quoque notionem artemque *τεχνικὴν*, *ἐξηγητικὴν* et *κριτικὴν* Grammatici antiqui, adeoque Alexandri explicat, et memorat duplicem orthographiam voc. urbis, num *Κοτυαέων*, quod voluit ex codd. et vet. edition. Cellarius, an, quod post Holstenium et Berkelium ex nummis probare et defendere sufflavit *Masson*, *Κοτιάειον*, sit scribendum. *Harl.*

13. *Παναθηναϊκός*, Panathenaica oratio, Isocratis *) imitatione composita [P], in qua luculenta Athenarum velut totius Graeciae *πρωτανεία* pag. 312. laus, petito praecipue argumento ex iis, quae de illis Theopompus, Xenophon, Thucydides et Herodotus traderant, et quae ante tempora ab his descripta contigerunt. Tom. I. pag. 160. (Gr. f. 4. Lat. f. 51.) [Iebb. I. pag. 91. cum scholiis graecis ad magnam orationis partem f. vsque ad pag. 104. *Masson* ad a. Chr. 180. n. 4. suspicatur, illam orat. habitam fuisse circ. a. C. 175.] Hanc eximiam orationem, ex qua excerpta apud *Photium* Cod. CCXLVI. Aldus graece edidit ad calcem Isocratis sui Venet. 1513. fol. praemissa veteris scriptoris graeci *ὑποθέσει* siue argumento, quod varia nos docet, quae alibi frustra quaeras, et ex quo, licet non nominato, pleraque hausit doctissimus Canterus in sua ad Aristidem praefatione. Illius argumenti pars tantummodo exstat in editione graeca Aristidis Florentina, sed in latina et graecolatina plane est omissum *). Recudi itaque curavit graece *Laur. Normannus* ad calcem Orationis Aristidis in inepte exultantes sophistas Vpsal. 1688. 8. Auctor nec ineruditus nec inelegans vocatur ab *Allatio* de patria Homeri cap. 12. *Lambecius* autem et *Nesfelius*, qui eam reppererunt in Codice Caesareo, [et Iebb.] tribuunt *Sopatro*, sophistae Apameensi, sed non innuunt, ex Codicis MS. fide se hoc facere. Itaque adhuc licebit dubitare, num auctor sit Sopater ille, Iamblichi discipulus *). Scholiasten MS. graecum in Panathe-

c) *Tzetzes* Chil. XI. v. 662. de Isocrate:

καὶ τὸν ἐκ Παναθηναίων τὸν μέγιστον τῶν λόγων,
ὅπως τὸν τῶν Ἰσουλῶν ὅλον ὁ Ἀριστίδης.

d) [Iebb. in tom. I. in fine elogiorum dedit Sopatri, Apameensis, prolegomena in Aristidem, et cod.

Bodlei. in integrum ferme, ut ait, restituta. Haud longe ab initio, f. columna VI. agitur de hac panathenaica oratione atque Isocratis imitatione, et quae Aristides ab Isocrate mutua summisset. *Harl.*

e) Sed v. supra not. Fabr. ad §. IV. et infra ad orat. 46. *Harl.*

Panathenaicum Aristidis laudat *Fulvius Ursinus* ad Simonidis fragmenta pag. 331. In illo argumento [column. III. ed. Iebb.] inter alia legas, Aristidem, quum Panathenaicum Athenis dicere vellet, prohibitum fuisse ex invidia ab Herode Attico, cuius tum magna erat auctoritas, quod et gratia valeret apud imper. M. Antoninum, et oratorio throno apud Athenienses praesideret, itaque dolo contra invidiam usum aliam quamdam Panathenaicam exilem et ineptam Herodi tamquam recitandam obtulisse, atque eo pacto veniam dicendi consequutum, praestantissimam hanc cum summa laude pronuntiasset. Isiam, addita Canteri versione, H. Stephanus quoque eximiae suae Isocratis editioni adiunxit A. 1593. fol. Areopagitici iudicii laus occurrit tom. I. pag. 185. seq. [In tredecim codd. Paris. exstat. Quibusdam, num. MMDCCCCXLVIII. MMDCCCCXLIX. MMDCCCCLI. MMDCCCCLIII. aliisque modo plura adiecta sunt scholia, modo pauciora.]

14. Εἰς Ῥώμην. Laus urbis et imperii romani disertissima, dicta Romae ex voto, cum ex itinere incolunus euasisset.

Tom. I. pag. 344. (Gr. f. 79. Lat. p. 108.) [Iebb. I. p. 197. in quinque codd. Parisin.] Graece hanc quoque orationem Aldus Isocrati subiecerat, Venet. 1513. fol. 1 et cum Canteri versione H. Stephanus A. 1593. fol. Latine vertit ante Canterum [P.] *Scipio Carteromachus* Florent. 1519. 8. 4). Collatione praecipue perfici et graeci imperii Aristides ostendit, romano nihil umquam par fuisse, nihil secundum: et in extrema oratione p. 398. imperatorem praesentem (M. Antoninum), ait, tantum praestare aliis ante ipsam imperatoribus, et parente (Antonino Pio,) quantum ceteros ille antecet: et habere imperii *κοινὸν οἰκὸς παῖδας ὁμοίως ἐαυτῷ, πλείους ἢ τῶν πρὸ αὐτῷ τις*, quibus verbis ad Verum, generum, et filium, Commodum, respicit. *Fabr. Masson* ad a. Chr. 160. aet. Aristidis XXXI. XXXII. morbi 1. et Anton. Pii XXII. XXIII. §. 5 et 6. primum existimat, Aristidem illo anno Romae ad Iulium saltem medium degisse, neque tamen ut nolit prorsus autumare, propter morbi acerbicatem, illum tum temporis orationem *εἰς Ῥώμην* dixisse; id minus verisimile esse censet, aut saltem eam ab ipso ante profectionem fuisse excogitatam paratamque, ut Romae diceretur, atque postea expolitam atque ornatam, nec non editam fuisse, quasi reapse fuisset in urbe et publice perorata. Dein pluribus argumentis it demonstratum, imperatorem tum regnantem sic laudari, ut solus *Antoninus Pius* sit evidenter intelligendus; filios enim, quos imperator, qui tum unus solusque regnabat, imperii quodammodo participes habuisse dicitur, fuisse *M. Aurelium* ac *L. Verum*, quos *Antoninus Pius* iam adoptasset, ipso adoptato ab Hadriano: tum *Marcum Aurelium* numquam plures habuisse filios simul cum ipso imperii consortes; talenti quidem, sed solum, dici potuisse *Commodum* ab a. Chr. 175-177. quo *Augustus* creatus reuera cum patre regnavit: at enim isti biennio haud posse adscribi orationem, ut quae scripta, dum (pag. 378. 393.) pax ubique floreret; quum contra per totum M. Aurelii imperium tot tantaque bella saevirent, ut vix vno alteroque

C 2

anno

f) Exemplo, in bibl. Leidensi quod servatur, notas adscripsit vir doctus, v. Catal. illius bibl. pag. 245. add. *Maittaire* A. tom. II. p. 808. et supra in vol. H. pag. 795. ubi altera quoque edit. Aldina, a. 1534. fol. memoratur. In Thottii quidem cat. tom. IV. p. 14. Aristidem inesse, tradi-

tur, eius tamen nomen omittitur in Serie dell' ediz. Ald. pag. 67. *Harl.*

g) In Iuntina edit. scriptorum historiae Augustae, conf. *Baetdini* ann. Iuntar. typogr. II. p. 130. seq. *Harl.*

anno pax esset; illis praeterea temporibus *Antoninum Pium*, non, *M. Aurelium*, dici potuisse, plures simul habuisse liberos, quam vllum maiorum: et quae sunt reliqua, vberius exposita a Massonio. *Harl.*

15. *Σμυρναϊκὸς πολιτικὸς* in laudem Smyrnae oratio. [in cod. vno Paris.]

Tom. I. pag. 400. (Gr. pag. 69. Lat. pag. 126.) [Iebb. I. p. 229.] Coram imp. Antonino et Commodo, habita est circa A. C. 179. [vel potius circa a. 176] vide tom. II. p. 376. quanquam pag. 402 et 411. vnum tantum adloquitur. *Fabr.* v. Masson: ad a. Chr. 176. qui quidem haud conatur definire, vtrum oratio reapse fuerit coram imp. M. Aurelio, dicta, nec ne; quamvis constet, illum imp. fuisse Smyrnae, et Aristidem coram illo publice dixisse. *Harl.*

16. *Πανηγυρικὸς ἐν Κυζικῷ περὶ τῆς ναῦς*, Panegyricus extemporalis in laudem Cyzici, vrbs, iubente per somnium Aesculapio, (vt ipse refert pag. 412. et Orat. quinta sacra tom. I. p. 623. seq.) dictus in dedicatione magnifici templi Cyziceni. [Est in VIII. codd. Paris.]

Tom. I. pag. 412. Gr. f. 60. Lat. f. 130.) [Iebb. I. pag. 236.] Obiter pag. 423. seq. laudat M. Antoninum, quod imperii consortem ac participem fratrem, Verum, (A. C. 161.) adsciuerit, ὃ θάυμαστὸν τῇ μηδὲν δεομένη βασιλεύειν εἰ μὴ σὺν τῷ ἀδελφῷ. p. 424. De itinere suo Cyziceno vide, si placet, quae tradit Aristides tom. I. orat. V. sacra pag. 634. seq. *Fabr.* Anno Chr. 167. fuisse hanc orationem habitam in primo Aristidis itinere Cyziceno, copiose docet *Masson* ad a. Chr. 167. nr. 3. sqq. et de vrbe, templo, festoque, agit vberissime. De altero itinere Cyziceno, et de certaminibus quinquennialibus, Cyzici celebratis, quae ibidem etiam Olympia sunt vocata, multus est *Masson* ad a. Chr. 171. *Harl.*

17. *Εἰς τὸ Αἰγαῖον πέλαγος* in laudem Aegaei maris oratio, quam, quum ex Italia per illud domum reuersus esset, composuit.

Tom. I. pag. 432. (Gr. f. 99. Lat. f. 137.) Iebb. I. pag. 247. in quatuor codd. Paris.]

18. *Εἰς τὸ Φρέαρ τῆς Ἀσκληπιῦς*, Laus putei sacri Pergameni in templo Aesculapii: [habita est or. a. Chr. 176. v. *Masson* ad h. a. nr. 4.]

Tom. I. pag. 440. (Gr. f. 64. Lat. f. 139.) [Iebb. I. pag. 252. in duobus codd. Paris.] Inter alia refert, huius putei aquam coecis visum, mutis sermonis vsum restituisse, et aliis grauissimis malis homines leuasse pag. 446. Πολλοὶ μὲν γὰρ τέτω λυσάμενοι ὀφθαλμοὺς ἐκαμίσαντο, πολλοὶ δὲ πίνοντες ζέοντι ἰάθησαν, καὶ τὸ ἀναγκαῖον πνεῦμα ἀπέλαβον. τῶν δὲ πόδας ἐξώρῳσε, τῶν δὲ ἄλλο τι. Ἦδη δὲ τις πίων, ἐξ ἀφάνεος φωνῆς ἀφῆκεν, ὥσπερ οἱ ἀπορρέοντες ὑδάτων πίνοντες μαγικαὶ γινόμενοι. Τοῖς δὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἀερεσθαι ἀντ' ἄλλης σωτηρίας κατέζηκε.

19. *Ἐλευσίνιος*, Querela de templo Cereris in Eleusine incenso atque exusto.

Tom. I. pag. 448. (Gr. f. 68. Lat. f. 142.) Iebb. I. pag. 256. In V. codd. Paris.]

20. *Μονωδία ἐπὶ Σμύρῃ*, Deplo ratio Smyrnae, terrae motu A. C. 178. obrutae. *Fabr.* v. *Masson* ad h. ann. *Harl.*

Tom. I. pag. 455. (Gr. f. 64. Lat. f. 144.) Iebb. I. pag. 260. Exstat in XI. codd. bibl. Paris.] Aristides ipse Aesculapii monitu illo tempore vrbe excefferat, vt scribit tom. I. pag. 462. 562. et tom. II. pag. 292. De illo terrae motu confer, si placet, *Tillemontii Hist. Imperatorum* tom. II. p. 686. seq. Hoc porro loco sequi debebat, quae infra num. 41. exstat Aristidis epistola ad Imperatores pro Smyrna instauranda, et cuius meminit tom. I. pag. 461. 473. *Fabr.* Hoc et duo sequentia opuscula *Henr. Stephanus* recepit in collectionem, inscriptam: *Epistolia, dialogi breues, oratiunculae, poemata, ex variis utriusque linguae scriptor.* 1577. 8. *Harl.*

21. Παλινωδία ἐπὶ Σμύρῃ καὶ τῷ ταύτης ἀνοικισμῷ, epistola ad Graecos, qua restorationem Smyrnae gratulatur. Tom. I. pag. 460. (Gr. f. 66. Lat. 146.) [Iebb. I. pag. 263. et *Masson* ad a. Chr. 179. Est in octo codd. Paris.]

22. Προσφωνητικὸς Σμυρναϊκός. Gratulatio de Smyrna post terrae motum insigniter restaurata.

Tom. I. pag. 42. (Gr. f. 67. Lat. f. 150.) [Iebb. I. pag. 269.] Scripta ad Commodum, imp. absentem, M. Antonino iam defuncto ^{h)}, vnde pag. 473. Τὰ μὲν ἔν παλαιὰ μέμνησαι κατὰ τὴν πρώτην αἰκίαν ἀρχὴν, ἣν τῷ Πατρὶ συνῆρχες etc. Hanc quoque p. 478. παλινωδίαν vocat, τοιαύτη τις ἡμῖν, inquit: τῆς τύχης ἢ περὶ τὴν πόλιν γέγονε παλινωδία. Quod porro ad Smyrnae laudem inter alia memorat ⁱ⁾, Homerum ex ea ortum, (confer *Allatium* de patria Homeri cap. 12.) in eius partem laudis venit et ipse Aristides, a Smyrnaeis donatus ciuitate, atque adeo illi, velut patriae, futurus ornamento, vnde *Aeneas Gazaeus* epist. 18. ἄνω Σμυρναῖος Ὀμηρος, Ἀριστίδης κοινωναίτω τῆς φιλοτιμίας. Et Epigramma Vetus:

Nākos Ἀριστίδης Ἰάδων κατίκωνσε κρήνην
Τὸ πρὶν Ὀμηρεὺς ἔχον ὑπὲρ γενῆς,
Φασὶ γὰρ πᾶσαι, Σμύρῃ τίνα θᾶον Ὀμηρον,
Ἡ καὶ Ἀριστίδην ἔττορε γαλαμένη. *Fabr.*

Gottl. Wernsdorf in nota msta ita reddidit versibus lat.

Finit Aristides certamen, quod prius inter
Urbes de patria Maeonide fuerat;
Conspirant cundae; produxit Smyrna poetam,
Haec et Aristidem rhetora progeniuit. *Harl.*

23. Ἱερῶν λόγων sacrorum sermonum ^{h)} primus tom. I. pag. 479. (Gr. 167. Lat. 154.) [Iebb. I. pag. 273.]

24. Secundus tom. I. pag. 511. (Gr. f. 170. Lat. f. 164.) [Iebb. I. pag. 291.]

25. Tertius tom. I. pag. 546. (Gr. f. 174. Lat. f. 175.) [Iebb. I. pag. 299.]

C 3

26. Quar-

^{h)} A. Chr. 180. quo anno etiam exarata esse videtur haec epistola, iudice *Masson*, ad illum et ad a. 176. *Harl.*

ⁱ⁾ In quinque codd. bibl. Paris. exstant orat. fa-
ctae. *Harl.*

^{k)} Hic est: Σμυρναῖος ποιητής tom. II. p. 206.

26. Quartus tom. I. pag. 568. ¹⁾ (Gr. f. 176. Lat. f. 183.) [Iebb. I. pag. 321.]

28. Quintus tom. I. p. 617. (Gr. f. 180. Lat. f. 199.) [Iebb. I. p. 347.]

28. Sextus siue sexti fragmentum tom. I. pag. 646. (Gr. f. 183. Lat. f. 208.) [Iebb. I. pag. 362.] Hunc enim postremum ex sacris sermonibus inexpectato [P] correptus morbo morteque, perficere Aristides non potuit. [conf. *Masson* ad a. Chr. 171. nr. 1.] Graecum scholion ad Ptolemaei Harmonica III. 14. ὁποῖον καὶ Ἀριστείδης ὁ Ῥήτωρ ἐπεπόνθει τὸν γὰρ τελευταῖον τῶν ἱερῶν λόγων αὐτῷ τελεῶσαι ἐκ ἔφθασεν ἔδ' ἐκεῖνος, ἐτελεύτησεν γὰρ πρότερον, νόσω χρησάμενος ἀπροσδεκῆτω. Inscriptis autem sacros hos sermones, quia praecipue continent narrationem de ratione, qua ante multos annos, (vide orat. 3. sacram tom. I. pag. 565.) per varia somnia curam Aristidis gesserint Diī, inprimis Aesculapius, in morbo decem [rectius tredecim] annorum. (Orat. 4. sacra tom. I. pag. 568.) Quamquam et itinerum suorum historiam et alia de se in iisdem auctor perstringit, unde Philostratus *ἱερὰ* isthaec βιβλία, ait, esse quasdam veluti ephemerides de Aristidis vita, lib. 2. Vit. Sophistar. c. 9. n. 1. Meminit Aristides ipse Orat. in Aesculapium t. I. p. 67. 71. Saluius, consul, qui memoratur Orat. 2. p. 515. fasces gessit A. C. 175. Anno 15. M. Aurelii, imp. ^m). Dicuntur itaque hi libri λόγοι ἱεροί, quod sermones cum Deo contineant, ut docet t. 3. p. 670.

29. Περὶ τῷ πέμπειν βοηθείαν τοῖς ἐν Σικελίᾳ, Suasoria ad Athenienses pro auxiliis nouis, Niciae mittendis ⁿ), quum Syracusas in Sicilia obsideret, Olymp. XCI. 3. et non reuocanda classe.

Tom. II. pag. 1. (Gr. f. 36. Lat. f. 209.) [Iebb. I. pag. 363.] Huius orationis suae praecipua argumenta repetit Aristides, analyseos exemplum quoddam traditurus lib. de ditione ciuili pag. 314. seq. [Exstat in VIII. codd. Paris.]

30. Εἰς τὸ ἐναντίον, Σικελικὲς β'. Suasoria de auxiliis Niciae missis iterum reuocandis.

Tom. II. pag. 27. (Gr. f. 38. Lat. f. 217.) [Iebb. I. p. 376. In VII. codd. Paris.] Hae duae orationes apud *Philostratum* pag. 584. inscribuntur, εἰ βεβουλευμένοι οἱ περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ, atque referuntur inter eas, e quibus inprimis, quantus fuerit orator Aristides, appareat. Illas perditis male accensuit praestantissimus Canterus, ut a viris eruditis, *Laur. Normanno* ad orat. in inepte exulantes sophistas, et *Godfrido Olariq* ad Philostrati vitas sophistarum pulcre obseruatum.

31. Ὑπὲρ

f) De Aristidis hymno in Apollinem, Romae iam a. Chr. 160. composito, et in hoc quarto sermone pag. 582. memorato v. *Masson* ad a. Chr. 160. nr. 4. *Harl.*

m) Sed *Masson* ad a. 161. dubitat, *Julianum*, consulem, a. 175. esse cum Onuphrio Panuinio dicendum *Saluium Iulianum*; Iuliani imperij apunculum; neque censet, verba graeca in orat. II. vbi iste de Saluto locus est, Σάλβιος γὰρ ὁν ἱπᾶτο, ne-

cessario designare praesens tempus, quum particula ὁν interdum pro *nuper*, atque *olim* vel *ante* usurpatur: contra ex Aristidis loco posse tantum colligi, existimat, *Saluium* (quocumque tandem cognomine vocatus sit,) *consularem* virum iam tum fuisse, quum Pergami degeret, Aristide illuc a. Chr. 161. veniente. *Harl.*

n) Confer *Thucydidem* VII, 8. seq.

31. Ὑπὲρ τῆς πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνης, ad Athenienses pro pace Lacedaemoniis concedenda post cladem ad Pylum °), Spartanorum classi et exercitui illatam Olymp. LXXXVIII. 3.

Tom. II. pag. 56. (Gr. f. 41. Lat. f. 226.) [Iebb. I. pag. 391. In quatuor codd. Paris.]

[P] 32. Ὑπὲρ τῆς πρὸς Ἀθηναίους εἰρήνης, ad Lacedaemonios pro pace Atheniensibus concedenda, neque euertendis ex Thebanorum ac Corinthiorum sententia Athenis °), quum a Lacedaemoniis duce Lyfandro devictae essent Olymp. XCIV. 1.

Tom. II. pag. 72. (Gr. f. 43. Lat. f. 231.) [Iebb. I. pag. 399. Exstat in V. codd. Paris.]

33. Λευκτρικὸς ὑπὲρ Λακεδαιμονίων, α'. Suasoria ad Athenienses pro iuandis Lacedaemoniis, postquam in Leuctrica pugna a Thebanis Olymp. CII. 2. grauiter victi fuissent.

Tom. II. pag. 85. (Gr. f. 22. Lat. f. 236.) [Iebb. I. pag. 406.] Confer *Xenophontem* libro VI. rerum Graecarum pag. 609.

34. Λευκτρικὸς ὑπὲρ Θεβαίων, α'. Ad eosdem Athenienses pro iuandis post Leuctricam pugnam Thebanis ad Lacedaemonios funditus delendos. [*Leuctricae* sunt in decem codd. Paris.]

Tom. II. pag. 123. (Gr. f. 26. Lat. f. 248.) [Iebb. I. pag. 427.]

35. Λευκτρικὸς ὑπὲρ Λακεδαιμονίων, β'. Suasoria altera pro Lacedaemoniis iuandis.

Tom. II. pag. 164. (Gr. f. 30. Lat. f. 260.) [Iebb. I. pag. 448.]

36. Λευκτρικὸς ὑπὲρ Θεβαίων, β'. Suasoria altera pro iuandis Thebanis.

Tom. II. pag. 182. (Gr. f. 32. Lat. f. 266.) [Iebb. I. pag. 457.]

37. Λευκτρικὸς εἰς, ὑπὲρ τῶ μηδετέρους βοηθεῖν, nec Lacedaemoniis nec Thebanis auxilia mittenda esse.

Tom. II. pag. 199. (Gr. f. 33. Lat. 272.) [Iebb. I. pag. 465.] Auctor antiquus ὑποθέσκει in has quinque orationes, admirationi eas fuisse testatur, θαυμάζονται δὲ πάντες ἐπὶ τῇ δυνάμει καὶ τοῖς ἐπιχειρήμασιν.

38. Φιλίππῳ διδοὺς αὐτῶντος παρὰ Θεβαίων ἐπ' Ἀθηναίους, ἦκεν Ἀθηναῖοι ἐκόντες ἑαυτοὺς εἰς συμμαχίαν δίδοντες. Philippo, Olymp. CX. 3. per Boeotiam °) transitum in Atticam petenti Athenienses Thebanis suadent belli societatem secum inire, et auxilia ad Philippuin repellendum offerunt.

Tom. II. pag. 220. (Gr. f. 44. Lat. f. 279.) [Iebb. I. pag. 477.]

39. Πρὸς Θεβαίους περὶ τῆς συμμαχίας, ad belli societatem a Thebanis cum Atheniensibus aduersus Philippum, regem, ineundam, suasoria altera.

Tom. II. pag. 247. (Gr. f. 47. Lat. f. 287.) [Iebb. I. pag. 490.]

40. Συσφ.

o) Vide eundem IV. 15. seq.

p) Vide *Xenophontem* lib. 2. rerum graecarum, pag. 460. seq.

q) *Diodor. Sic.* lib. XVI. p. 475.

40. Συμβουλευτικός περὶ τῆ μη δεῖν καμῶδεν. Ad Smyrnenses suatoria de [P] comoediis abrogandis, quarum maledicta et in verbis ac gestibus turpitudinem bonis moribus (iuuenum praecipue) ac pietati et sanae menti inimicam grauiter perstringit. *Fabr.*

Tom. II. pag. 274. (Gr. f. 84. Lat. f. 296.) [Iebb. I. pag. 504. in quinque codd. Paris.] Haec oratio separatim etiam lucem vidit graece et latine Lugd. 8. *non decere in festis Deorum, conuitiis vel infamibus comoediis uti. Oratt. duae;* ne quis publice comoedia quinquam perstringat, et de puteo Aesculapii; latine; *Arnoldo Ferrono* interprete. Lugduni apud Ioan. Tornaesium 1557. 8. *Harl.*

41. Ἐπιστολή περὶ Σμύρνης, Epistola, de Smyrna, terrae motu euerfa, ad imperatores, Marcum Antoninum et Commodum scripta A. C. 178. *Αὐτοκράτορι Καίσαρι Μάρκῳ Ἀντωνίνῳ Σεβαστῷ, καὶ Αὐτοκράτορι Καίσαρι Ἀνθελίῳ Κομόδῳ Σεβαστῷ, Ἀἴλιος Ἀριστείδης χαιρεῖται.* *Fabr.* conf. *Masson* ad a. Chr. 178. nr. 4. Exstat in VIII. codd. Paris. *Harl.*

Tom. II. p. 289. (Gr. f. 65. Lat. f. 301.) [Iebb. I. pag. 512.] Haec reponi debebat supra post num. 20. Ceterum imperatorem, Antoninum, vsque adeo permouit, vt lacrimas continere non potuerit, et instaurationem Smyrnae serio cogitarit curaritque. Vide *Philostratum* f. 582. edit. Lips. et auctorem *ὑποθέσεως* in Panathenaicum.

42. Περὶ ὁμονοίας τῶν πόλεων. Suatoria ad ciuitates Asiae, Pergamum, Smyrnam, Ephesumque, vt concordiam colant, nec de primatu inter se contendendo, mutuum sibi adferant exitium exemplo Athenarum et Lacedaemonis, quae, donec concordessent, Persas valuerunt profligare, summaque auctoritate, opibus ac felicitate vsae sunt, simulac vero inter se et cum Thebanis contendere coeperunt de principatu, sibi et Graeciae seruitutem contraxere. Praecipue pag. 329. monet, contentionem esse de mera umbra, quum omnes tamen subsint Romanis, et imperator ipse, M. Antoninus, pag. 335. per edictum concordiam illis commendauerit. Exempli quoque loco illis pag. 337. proponit *τὰς πάντα ἀρεῖς βασιλεῖς* M. Antoninum et Verum, summa concordia tam vastum moderantes imperium. *Fabr.* conf. *Masson* ad a. Chr. 170. nr. 3. *Harl.*

Tom. II. pag. 297. (Gr. f. 160. Lat. f. 304.) [Iebb. I. p. 517. In septem codd. Paris.]

Confer gemini argumenti *Dionis Chrysostemi* Orationes XXXVIII — XLI. et *Philostratum* vita Polemonis, sophistae c. 2. pag. 531. *Fabr.* A *Carolo Valgulio*, Brixiano, latine versa est absque vlla nota, saec. XVI. 4. (v. Pinelli catal. II. pag. 171. seq.) nec non cum Dione de concordia in collectione: *Cleomedis*, (sic, pro *Cleomedis*) de contemplatione urbium excellentiarum disputatio: *Aristidis* et *Dionis* de concordia orationes. *Plutarchi* praecepta conubialia, eiusdemque de virtutibus morum. In calce: *Brixiae* per Bernardin. misintam etc. (1497.) MCCCCLXXXVII. 4. v. *Audiffred* Specim. edd. italic. saec. XV. p. 181. sq. *Harl.*

43. Ῥοδιακός ad Rhodios post Rhodum terrae motu grauissime afflictam ac tantum non deletam (vide pag. 345. 366.) pro vrbe restauranda. [v. *Masson* §. VI. nr. 9. et 10. sqq. qui suspicatur, illam calamitatem intra a. Chr. 153. ac 159. accidisse. *Harl.*]

T. II. p. 340. (Gr. f. 75. Lat. f. 317.) [Iebb. I. p. 539. In cod. MMDCCCCXCV. Paris.] Perquam disertam haec oratio continet descriptionem urbis, quam pulchra ante cladem illam fuerit, ac pag. 349. seq. elegantem et graphicam hypotyposin euerfionis, per terrae motum

motum factae. In imperatoris (Antonini Pii) gratia magnam spem se habere repositam inauit p. 368. quemadmodum et Iulii Capitolini et Pausaniae testimoniis constat ab Antonino Pio iterum instauratam esse. Vide *Meursii* Rhodum lib. 2. c. 14.

44. Ῥοδῖοις περὶ ὁμονοίας. Ad Rhodios libellus siue oratio ab absente transmissa, quā ad omittenda dissidia, iram inuidiamque deponendam, et colendam concordiam eos grauitur hortatur.

Tom. II. pag. 374-402. (Gr. f. 73. Lat. p. 328.) [Iebb. I. pag. 557. conf. *Maffon*. ad a. Chr. 170. nr. 2.]

45. Πρὸς Πλάτωνα περὶ Ῥητορικῆς, λόγος α'. Contra Platonis Gorgiam pro Rhetorica, oratio prima.

Tom. III. pag. 1. (Gr. f. 106. Lat. f. 345.) [Iebb. II. pag. 1. In XI. codd. Paris.]

46. Πρὸς Πλάτωνα περὶ Ῥητορικῆς, λόγος β'. aduersus Platonem, quem pag. 192. τῶν Ῥητόρων πατέρα καὶ διδάσκαλον adpellat, pro Rhetorica oratio posterior.

Tom. III. pag. 130. [Iebb. II. pag. 77.] a verbis; ἐπεὶ δὲ καὶ Μιλτιάδου etc. (Gr. f. 118. Lat. f. 375.) Hanc distinctionem in duas orationes, quam reiecit Canterus, [atque cum eo ac Nesselio in cat. bibl. Vindob. pag. 72. Iebbii] testimonio suo diserte comprobāt *Aristides* ipse pag. 183. et *Photius* pag. 680. qui ex quatuor hisce Platoniceis Aristidis orationibus ampla excerpta refert Cod. CCXLVII. tum cod. [Matrit. Venet. Coissius et] *Caesareus* teste *Lambecio* et *Nesselio* *). In editione graeca Aristidis Florentina his orationibus praemittuntur antiqui scriptoris Graeci ὑποθέσεις siue argumenta, quae in editione latina et graeco-latina desiderantur. In illis *Synefii*, *Theonis* et sophistae alterius *Atheniensis* mentio. Itaque auctor non potest esse *Sopater*, *Apameensis*, *Iamblichi* discipulus, ut *Lambecio* et *Nesselio* persuasum. *Fabr.* Alius autem *Sopater*, a *Sopatro*, *Apameensi*, diuersus, esse potuit, v. *Kollar.* l. c. not. 13. col. 20. *Harl.*

47. Πλατωνικὸς γ', πρὸς Καπίτωνα, ad Capitonem Platoni addictiorem oratio Platonica tertia, qua iniuriam se Platoni fecisse vel eum tractasse non satis reuerenter, aut indignius reprehendisse negat variaque colligit, quibus Platonem *Pericli*, *Homero* et aliis magnis viris sine causa insultasse ostendit.

Tom. III. pag. 524. (Gr. f. 124. Lat. f. 509.) [Iebb. II. pag. 315. cum schol. gr.]

48. Πρὸς Πλάτωνα ὑπὲρ τῶν τεσσάρων *), pro quatuoruiris, *Pericle* *), [P] *Cimone*, *Miltiade* et *Themistocle*, aduersus illa, quae in eodem *Gorgia* de illis differit *Plato*. [In decem codd. Paris.]

Tom. III.

r) Vide cod. Vindob. IV. apud *Lambec.* t. VII. col. 18. seq. ubi *Kollarius* adsentitur *Fabricio*. Atque secundae orationi non solum in cod. Vindob. titulus praefigitur; Ἀριστὶδὴς ῥήτορες ὑπὲρ ῥητορικῆς λόγος β'. sed etiam in edit. Iebbii, qui pariter non distinguit, pag. 79. tom. II. scholiis graecis contextui utriusque orationis ibi subiectis praemitti-
Vol. VI.

tur inscriptio: σχόλια εἰς τὸν πρὸς Ἀριστὶδαν δεύτερον λόγον ὑπὲρ ῥητορικῆς καὶ ὑπὲρ τῶν ῥητόρων. Ὁ μὲν πρῶτος λόγος ὑπὲρ ῥητορικῆς μόνον ἦν. Ἔτος δὲ καὶ ὑπὲρ τῶν ῥητόρων. *Harl.*

s) Adde tom. III. pag. 130. seq. 139. seq. *Fabr.* Hinc orationem citat *Aphthonius* p. 37. *Heum.*

t) Adde de *Pericle* tom. III. pag. 539. seq.

Tom. III. pag. 193. (Gr. f. 127. Lat. pag. 405.) [Iebb. II. pag. 116. cum scholiis graecis, cum inscriptione: *πρῶτος ὑπὲρ Περικλέους. Ἀπελογήσατο γὰρ ἐν τῷ ὑπὲρ ἑπτοκλῆος λόγῳ.*]

Περικλῆς tom. III. pag. 196. (Gr. f. 128. Lat. f. 407.)

Κίμων tom. III. pag. 251. (Gr. f. 133. Lat. f. 423.) [Iebb. II. pag. 151. cum scholiis gr. inscr. *τῶν ὑπὲρ Κίμωνος σχολίων.*]

Μιλτιάδης tom. III. pag. 266. (Gr. f. 134. Lat. f. 427.) [Iebb. II. pag. 160. c. scholiis gr. *Ἀρχὴ τῶν ὑπὲρ Μιλτιάδου.*]

Θεμιστοκλῆς tom. III. pag. 293. (Gr. f. 137. Lat. f. 436.) [Iebb. II. pag. 177. c. scholiis gr. *ὑπὲρ Θεμιστοκλέους.*]

Κοινὴ ἀπολογία tom. III. pag. 368. (Gr. f. 144. Lat. f. 459.) [Iebb. II. p. 224. c. scholiis gr. *eis τὴν κοινὴν ἀπολογίαν.* In IV. codd. Paris.] Hanc orationem magnum inprimis Aristidi inter Graecos nomen conciliaffe, testatur *Synefus* in *Dione* pag. 40. Concludit autem illam pag. 510. seq. graui inuectiua in sophistas suae aetatis, melioribus obrectantes, ipsos omnis verae virtutis expertes. *Fabr.* In cod. Viindob. IV. apud *Lambet.* comment. vol. VII. col. 16. sqq. est illa oratio pro Quatuoruiris. Praefixa est vita Aristidis a Sopatro, Apameensi, (vt *Lambec.* prodit,) conscripta, at plenior et castigatior, quam in edit. Oration. Aristidis Florentina. Sequuntur deinde eiusdem Sopatri prolegomena de characterē oratt. Aristidis. His porro subiungitur orationis hypothesis s. argumentum, auctore eodem, vt ait *Lambecius*, Sopatro. Illam hypothesis, multo locupletiore, quam in ed. Florentina, excipit ipsa Aristidis oratio, in quatuor sectiones diuisa, quarum tertia, quae ad Miltiadem pertinet, peculiarem suam habet hypothesis. Quinta autem siue reliqua tota eiusdem orationis pars, seu communis apologia omnino deest. Compara, quae ad §. VII. de codice Matritensi dicta sunt. *Harl.*

49. *Διγύπτιος.* Epistola siue liber lectu dignus de causis incrementi Nili, quo opiniones siue hariolationes aliorum refellit, negatque, illud adscribendum esse vel *Etesius* pag. 554. 572. 605. aut mari dulci, flantibus *Etesii* influenti, quae *Euthymenis*, *Massiliensis*, fuit suspicio pag. 596. niuibuscue pag. 559. aut aquis, ex Africae et Arabiae montibus defluentibus, vt *Ephoro* placuit, pag. 586. nec vero imbris pag. 562. nubibusue pag. 568. nec soli (vt *Herodotus* sensit,) pag. 572. 583. 603. sed torum esse tribuendum magnae DEI sapientiae et prouidentiae pag. 615. quae vicarium hunc pluuiarum fluuium singulari natura donauerit, qua instar dierum noctiumque vel lunae crescat atque iterum minuatur pag. 569. cuius rei rationes perinde, vt, quod auras non emittit pag. 611. et aquae eius non facile corrumpuntur pag. 612. et *πηγαί* siue fontes atque origines Nili pag. 582., nos lateant.

Tom. III. pag. 552-617. (Gr. f. 90. Lat. f. 517.) [Iebb. II. pag. 331. In II. codd. Paris.] Obiter reprehendit, quae scriptores praestantissimi, *Homerus*, pag. 607. *Herodotus*, pag. 575. *Pindarus* pag. 610. de Aegypto *) falsa tradidere, testatus, se illam regionem quater totam perlustrasse p. 552. 568. 576. et a sacerdotibus Aegyptiis edoctum pag. 615. 608. atque Aethiope quodam τῶν ἐκὼς δυνατῶν pag. 581.

50. *Παγὶ*

*) Confer, quae de Platone tom. III. pag. 476.

50. Περὶ τῆ παραφθέγγματος *). De arroganter dicto, siue apologia de laude sui, quam Aristidi, nescio quis, πεφωκώς, vt pag. 687. ait, πρὸς τὸ παιδαγωγῶν, obiecerat, et ille variis argumentis, praecepit vero exemplis magnorum virorum tuetur, veluti probaturus suffragio illud Horatii III, 30. Od.

— — — Sane superbiam
Quaesitam meritis.

Tom. III. pag. 617. (Gr. f. 49. Lat. pag. 538.) [lebb. II. pag. 365. In VI. codd. Paris.]

51. Κατὰ τῶν ἐξορχεμένων *), in prodentes caussam suam sophistas, et Μεσῶν ὀργια χραίνοντας ἐν τῷ δημοσίῳ pag. 712. qui auditorum suorum gratia, vt illis placerent, lasciuire se et modum excedere dictionemque corrumpere (ἐκβαίνειν τῆ εὐθυμῆ καὶ τῆς ὀρθότητος et ἐξίσασθαι τῆς ιδέας pag. 711.) profitebantur. Ita enim titulus huius orationis interpretandus, non vt Canterus: *contra proditores mysteriorum*.

Tom. III. pag. 689. (Gr. f. 56. Lat. f. 562.) [lebb. II. pag. 401. In V. codd. Paris.] Hanc orationem e MSto codice velut antea ineditam cum versione sua et notis Laurentius Norrmannus vulgavit Upsaliae 1688. 8. titulumque fecit: *in inepte exsulantes sophistas* *). Locum ex hac oratione adfert Aristides ipse libr. de ciuili dictione p. 312.

52. Πρὸς τὰς αἰτιωμένους, ὅτι μὴ μελετῶν, apologia ad ignaros auditores, a quibus tamen reprehendebatur, quod non frequentius declamaret, pag. 717. ἀδικῶν Φασὶ με τὰς μελέτας τῶν λόγων ἔ συνεχῶς ποιῶμενον.

D 2

Tom. III.

v) Vide de hoc vocabulo tom. III. p. 671. 679.

w) Aristides tom. III. pag. 669. δίδωμαι μὲν ἂν μὴ παρὰ κυφὸν λέγω, καὶ τὴν τροπὴν ἐξορχῶμαι, δαπάνῃ ἀμύνην τὰ ἱερά. et pag. 713. Ἀλλὰ καὶ Ἡρακλῆς ἐν Λυδοῖς ὠρχήσατο — μὴ γὰρ ἡμεῖς καὶ τῆς παλαιᾶς ἔρα — ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ἅπασιν ἀνθρώποις ἀπᾶσαι τὰς ἡμέρας ἐξορχεμένοι, pag. 676. ὀρχῶμαι διπτύχῃ. Synesius Dione p. 40. ἔ μίντοι τοσῶτον ὁ Δίῳ ἐξορχήσατο τὴν ἀρχαίαν ῥητορικὴν. Fabr. Canter. in nota, proditores, ait, mysteriorum vocat ineptos histrones, qui Musarum sacra profanabant. In cod. Laurent. (Bandin. II. col. 584. seq.) in fine manu vetusta scriptus est titulus hoc pacto: Τίλος τῆ κατὰ τῶν ἐξορχεμένων Κοινῆς Ἀσίας ἐν Σμύρνῃ ἐξαυμάσθη ὑπὲρ πάντας. Harl.

x) Editio Normann. est collectio plurium libellorum Arist. quos primum in forma disputationum academicarum edidit, dein generalem illis praefixit inscriptionem:

Ἀριστίδης ῥήτορος λόγοι δύο. α. Πρεσβυτικὸς πρὸς Ἀχιλλεῖα. β. Κατὰ τῶν ἐξορχεμένων. Τῇ αὐτῇ τεχνῶν ῥητορικῶν βιβλίον δύο. α. περὶ πολιτικῆς λόγος. β. περὶ ἀφελῆς λόγος. Laurentius Norrmannus, orationem Aristidis utramque de cod. msto; duos-

que artium oratoriarum libros, de vetustā, eademque adhuc unica, edit. Aldina, descripsit, edidit, versione latina notisque necessariis illustravit a. c1610c16xxxviii. (1688.) Vpsaliae litter. Henr. Keyfers in 8. Orationem ad Achill. more disputationum academic. d. 20. Iun. 1687. typis euulgatam, defendit Ionas Ström. Altera disp. ab eodem Iona Ström ventilata, s. Aristidis in ineptos et futes sophistas oratio, habet, vt vltimum opusculum, siue duo libri de dictione ciuili, respondente Iac. Car. Engeldal d. 17. Mart. 1688. peculiare inscriptiones, in disputat. academ. suetas. In praefat. ad or. ad Achilleum ait, se hanc et alteram dedisse de mto cod. Rolambiano castigatam expolitamque. Hinc autem non sequitur, vt, quod exsculpisse videtur Fabricius, Norrmannus binas orat. antea nondum euulgatas fuisse, crediderit. E contrario Norrm. p. 129. prouocat ad edit. Aristidis Florentinam, (vbi illa oratio (nr. 51.) iam exstat,) et addit, se etiam in aliis nonnullis illam esse sequutum, pag. 59. autem promiserat, se illam e msto reconcinnatam daturum esse. Initio autem notar. (p. 143. sq.) vim et potestatem voc. ἐξορχεμένοι copiose explicat. De alia, si ea ita dici potest, editione v. ad nr. 54. fin. Harl.

et rogat typographos, ne, nisi re antea cum ipso communicata, opusc. recudant, et, sic denuo, inquit, in manus sumere, atque, ut spes est, meliora emendatioraque non pauca facere, nobis licebit etc. quod tamen, Norrmanno a. 1703. animam efflante, in altera, si diis placer, editione, non esse factum, dolemus. In ceteris libellis tituli, qui in ed. Vpsal. praemittebantur, vna cum praefatione, lectu vtili, libro de dictione civili praefixi, sunt omissi. Tamen, quoniam praefationes in ed. Vpsal. carent paginarum notis, in reliquis omnibus, etiam paginis, editio Lipsiensis cum Vpsaliensi plane conspirat. Quae omnia, ne libellorum cupidi deciperentur, paullo vberius explicui. *Lebb* hos duo libellos de dictione recepit in suam Aristidis editionem tom. II. pag. 138. sqq. gr. ac lat.

Superioribus a Fabricio commemoratis Aristidis opusculis addenda est oratio, studio atque diligentia cel. *Morelli*, e cod. Veneto bibl. Marcianae luci exposita cum aliis libellis, bene versa et erudite exposita.

55. *Aristidis oratio aduersus Leptinem*, Libanii declamatio pro Socrate, Aristoxeni rhythmicorum elementorum fragmenta. Ex bibl. Veneta D. Marci nunc primum edit. *Jacobus Morellus*, eiusdem bibl. custos. Venetiis, typis Caroli Palefii, 1785. 8. In nota 1. *Morellius* V. Cl. orationis Demosthenis et vmbatilis declamationis Aristidis refert argumentum, utriusque commune, sed Aristides eo tendit potissimum, ut Chabriae, filii, immunitati consulat: in praef. autem pag. XI. sqq. multus est de illa oratione: quam graece quidem postea adiunxit cl. *Wolf* edit. suae Demosthenicae orationis aduersus Leptinem, Halis Sax. 1789. mai. 8. at in praef. pag. XXVI. seq. graue tulit de ea iudicium.

In catal. codd. msstorum bibl. publ. Paris. t. II. p. 589. memoratur cod. MMDCCCCXCVI. saec. XIII. in quo praeter alia Aristidis opuscula inesse dicitur nr. 20. Aristides *de funbris orationis scribendae ratione*: opus, ait confector catalogi, ni fallor, ineditum. Incipit λέγεται παρ' Ἀθηναίων ἐπιτάφιος. *Harl.*

VI. Scripta Aristidis deperdita.

1. Δημοσθένης τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐν Ἰνδοῖς ὄντος συμβαλεύων ἐπιθέσθαι τοῖς πράγμασι. *Demosthenes Alexandro, quum esset in India, suadens cursum victoriarum suarum prosequi.* Meminit Aristides ipse orat. 4. sacra tom. I. pag. 575.

2. Δημοσθένης λέγων περὶ ἡγεμονίας. *Sub Demosthenis persona oratio de praefectura habenda*, id. pag. 576. *Fabr.* *Maffon* ad a. Chr. 161. V. C. 814. nr. 6. et 7. locum Aristidis in or. sacra 4. explicando, primum contra Fabricium copiose disputans, contendit, non duas, quas *Fabr.* nr. 1. et 2. inter deperditas recenset, orationes; sed vnam eandemque, et quidem ex tempore dictam, nec forte vnumquam chartae mandatam, ab Aristide illo loco innui. Deinde Fabricii interpretationem damnans, liquere existimat, Aristidem indicare, sibi περὶ ἡγεμονίας in oratione fuisse differendum, quod pro subiecta materia esset, ut regi, Alexandro, suaderet Demosthenes, ἐπιθέσθαι τοῖς πράγμασι, i. e. animum de rebus negotiisque publicis studiose et acriter gerendis impertire, quod forte iam crapulae nimis esset deditus, vel quod ab ulteriore in Indos expeditione recederet: ἡγεμονίαν saepissime principatum, regnum, imperium, denotare. Sed tam Fabricii quam Maffonij sententiam atque interpretationem reiecit, et meliorem loci proponit ornatque explicationem *Hemsterhus.* ad

Aristophanis Plutum pag. 450. seq. Nam iudicat, totam illam orationem suaforiam, Demostheni tributam, quam quidem unam quoque, non geminam habet, pertinere, quod oratoris personae conveniat, ad Athenienses, quos, dum longe aberat, desperato reditu, apud Indos Alexander, hortatur, ut communis capeffendae libertatis principes signum tollant, tantique decoris se duces reliquis Graecis praebeant: nullum opportunius expectari posse tempus, quo veterem illam gloriosamque *ηγεμόνιαν* repetant etc. *Harl.*

3. *Ἐπὶ τῶν μισθοφόρων τῶν ἀπαιτεμένων τὴν γῆν*, in mercenarios milites, agrum dari sibi petentes. In hac *ἔντελς* siue exile exordium a quibusdam reprehensum, *Philostratus* pag. 583. testatur. Argumentum illustrat scholiastes Hermogenis pag. 428. *μισθοφόροις τινὲς ἐκ ἔχοντες ἀποδῶναι μισθόν, γῆν ἔδοσαν, οἱ δὲ πόλιν ἔκτισαν. Μετὰ ταῦτα χρημάτων ὑπορῆσαντες τὸν μισθὸν ἀξίῳσι δῶναι, καὶ τὴν γῆν κομίσασθαι.*

4. *Λόγος παραυτέμενος τὸν τεχισμὸν τῆς Λακεδαιμόνος*, oratio munitionem Lacedaemonis dissuadens, *ibid.*

5. *Ψόγος Ἀλεξάνδρου. Magni Alexandri vituperatio.* Colligas ex eodem *Philostrato*, pag. 584. nisi obiter Alexandrum in alia quapiam oratione Aristides perstrinxit.

6. *Ἰσοκράτης τὲς Ἀθηναίους ἐξάγων τῆς θαλάττης.* *Isocrates* suadens Atheniensibus, ut studium imperii maris abiciant, *ib.*

7. *Πρὸς Καλλιξένον συμβελεύοντα, μὴ θάπτειν τὰς δέκα στρατηγὰς, ἐπεὶδὴ ἀνῆρθησαν μιᾷ ψήφῳ.* Contra Callixenum, qui suaserat decem duces non sepeliendos, qui uno decreto damnati et supplicio adfecti erant, quod caelorum ad Arginulas Atheniensium cadavera reliquerant insepulta. *Hermogenes* lib. I. *περὶ ἰδεῶν* cap. 6. pag. 279. *Philostratus* [P] pag. 584. *Libanius* declamatione 37. t. I. p. 819. laudans Aristidem ἐν *Καλλιξένῳ*.

8. *Λίσχινς, μὴ λαβὼν ὑπὲρ τῆ Κερσοβλέπτου τὸν σίτον*, *Aeschines* ad *Cersobleptem*, Thraciae regulum, prodendum non corruptus a Philippo. *Philostratus* *ibid.* Haec oratio opposita fuit Demostheni, a quo Aeschines illius rei arguitur oratione *περὶ παραπρεσβείας*.

9. *Οἱ παραυτέμενοι. τὰς σπονδὰς μετὰ τὸ κτεῖναι τὰ γένη*, *Foederum* communionem recusantes, postquam gentiles paciscentium trucidassent, *id.*

10. *Λόγος πείθων Λακεδαιμονίους τὰς ὀρχησὰς ἐλαύνειν.* Oratio, suadens Lacedaemoniis, ut saltatores expellant. *Libanius* orat. XIX. quae Aristidi est opposita, sed cum summa laudis eius praefatione. Tom. II. p. 475. seq.

11. *Παναθηναῖκος alter ἔντελς καὶ ψυχρὸς*, quem loco praestantissimi illius, qui exstat, Herodi Attico exhibuit, ut eius invidiam falleret, et ab eo facultatem dicendi de hoc argumento impetraret. Auctor *ὑποθέσεως* in Panathenaicum Aristidis, qui exstat.

12. *Ἑπὲρ τῆ δρομῆς.* Oratio de cursu, cum ab Aesculapio per somnium iussus esset cursu uti. *Aristides* ipse orat. IV. sacra tom. I. pag. 579. *Fabr.* Num edita fuerit, haud liquet, v. *Masson* citatum ad nr. 19. *Harl.*

13. *Secunda et tertia in Aesculapium Oratio.* Tertiae mentio orat. IV. sacra tom. I. pag. 582.

14. *Lous balnei Cyziceni*, dicta ante suum Cyzico discessum. Orat. V. sacra tom. I. pag. 624.

15. Tertia aduersus Leptinem Oratio, Demosthenis aemulatione scripta, vt narrat Aristides ipse Orat. tertia Platonica ad Capitonem tom. III. pag. 525. seq. *Fabr.* f. tom. II. pag. 315. ed. Iebb. sed illam editionem a cel. *Morellio* esse ex cod. Ven. editam, iam supra ostendimus. *Harl.*

16. Oratio altera, tempore pestilentiae dicta, de eo, quod non frequentius declamaret: mentio tom. III. pag. 717.

17. *ὑπομνήματα* de Pyramidibus, Labyrintho et aliis rebus, in Aegypto spectatu dignis, quae in itinere suo mitti in litteras fecerat, quaeque periisse queritur tom. III. pag. 552.

18. Orationes duae, vna brevis, altera longior, de caedendo Critia, tyranno, ad Harmonii et Aristogitonis statuas confugiente. *Marcellinus* ad Hermogenem pag. 67. *διὸ καὶ Ἀριστείδης λέγων τὸν λόγον τῆτον διὰ βραχέων ἐπλήρωσεν, ὡς ὁμολογεμένη τῇ δυνάμει αὐτοῦ τὸν Τύραννον. καὶ σχεδὸν ἐχ' ὡς ζήτημα, ἀλλ' ὡς κοινὸν τρόπον διεξῆλθεν. Ὁ αὐτὸς δὲ Ἀριστείδης ἐν ἄλλῳ λόγῳ ἐμήκυνεν, καὶ μὴ [P] θαυμάσιος. ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ τὴν αὐτῇ τῶν λόγων περιεσίαν ἐδέλφησε δείξαι.*

19. His adde ἀπογραφαὶς ὀνειράτων siue vberiores de somniis suis, ab Aesculapio, sibi, aegrotanti, immixtis, memorias, de quibus tom. I. orat. 4. sacra pag. 579. et orat. 2. pag. 515. *Εἰ δὲ τις τὰ ἀκριβέστατα γινῶναι βεληθέσταται τῶν γεγενημένων ἡμῖν παρὰ τῷ Θεῷ, ὥρα τὰς ἀπογράφας αὐτῶν ζητῆν καὶ τὰ ὀνείρατα αὐτά. Καὶ γὰρ ἰάματα παντὸς εἶδους, καὶ διαλογεῖς τινὰς ἐυρήσεις, καὶ λόγους ἐν μήκει, καὶ φάσματα παντοῖα, καὶ προρρήσεις ἀπάσας καὶ χρησμοδίας περὶ παντοδαπῶν πραγμάτων, τὰς μὲν καταλογάσῃ. τὰς δὲ ἐν μέτροις γενοῦναι, καὶ χαρίτων πάντ' ἄξις τῷ Θεῷ, μεζόνων, ἢ τι ἂν εὐκρίσῃ. Ex *Synefio* de infomniis pag. 155. hoc Aristidis opus non absurde dixeris ἐπινυκτίδας, ad quem locum Nicephorus in scholiis pag. 421. σὺν γὰρ τοῖς ἄλλοις βιβλίοις Ἀριστείδης ὁ Ῥήτωρ συνεγράψατο καὶ βιβλίον ἕτερον περιέχον κατὰ λεπτὸν τὰς ὀνείρας αὐτῆς, ὥς ἐν νόσῳ ἔαρε αὐτῆς. *Fabr.* Conf. *Masson* ad a. Chr. 161. nr. 9. Id vero vel ex illo loco intelligi potest, quam vaniloquus, quantus rerum et verborum incredibilium inanumque captator atque iactator, fuerit, quam capax phantasmatum, etiam vanissimorum, ingenium, morbo laborans. *Harl.**

20. Scripsit etiam πολλὰ μέλη εἰς τὸν Σωτῆρα Ἀσκληπιὸν, εἰς τε τὸν Ἀἰσχιπὸν καὶ Νύμφας καὶ Θερμαίαν Ἀρτεμιν. *Carmina multa in Aesculapium, seuaterem, in Aesepum, Myfiae fluium, Nymphas et Dianam, thermaiurum praesidem.* Orat. 4. sacra t. I. p. 569. seq. *Μυριαδάς γε ἐπῶν ἐκ ἑλαττον ἢ τριάκοντα, tercentena amplius versuum millia, quibus Aesculapio gratias egit, vide orat. 2. sacra tom. I. pag. 523. et orat. 3. pag. 548. vbi specimen eorum habes, tum μέλη siue carmina Γάμων Κορωνίδος ²⁾ καὶ Γένεσιν Θεῷ, de Apollinis cum Coronide, Phlegyaee filia, nuptiis, ex nato ex illa Aesculapio, tom. I. orat. I. sacra*

2) Alius fuit *Aristides*, ex cuius *περὶ Κρίδα συγγράμματος* nonnulla de Coronide profert Scholiastes Pindari ad Pythionic. III. f. 196. edit. Oxon.

sacra pag. 509. et orat. 4. pag. 585. et 582. vbi ab Aesculapio se πρὸς τὴν μελῶν ποιήσιν excitatum esse scribit, et ab Apolline Paeanem in ipsum componere iussu, cuius initium: *Φορμύγγων ἀνακτὰ Παιᾶνα κλήσω.* Nec minus pag. 586. in Panem, Hecatē, Acheoloum, ceteros. In Mineruam et Bacchum. *λύσιον*, quorum hymnorum itidem initia ibi adponuntur, et in Iouem ipsum et iterum in Bacchum *ἐλοκόμην* Mercuriumque, et Smyrnaeas Deas etc. Hymnus in Herculem et Aesculapium, cuius initium: *Ἰὴ παιῶν Ἡρακλῆς Ἀσκληπιέ.* id. pag. 587. et Orat. in Herculem tom. I. pag. 64. Epigrammata quoque variis donariis, quae Diis dicauit, inscripta a se memorat orat. 4. sacra pag. 589. ex quibus vnum hoc in tripode argenteo, qui memoriam decem chororum, in honorem Aesculapii ab Aristide institutorum, conseruare debebat, ita se habuit:

Ποιητὴς αἰδῶλον τε βραβεύς, αὐτὸς τε χορηγός
 Σοὶ τὸδε ἔδμεν, ἀναξ, μνήμα χοροστασίης.
 Οὐκ ἀφανὴς ἔλλησεν Ἀριστίδης αἰδέσθης
 Μύθων ἀνείων κύνειμας ἡνίοχος.

21. Omitto, quod in somnio Aristides sibi visus est dicere *de laudibus Nympharum*, περὶ νυμφῶν ἐπαίνων, ὅτι ἐκ ἑσεν Θεᾶς χαρίεστεραι, πάντως δὲ εἶναι καὶ τῷ ἐπισκεῖσθαι ἀπολαύειν αὐτῶν. Orat. 1. sacra tom. I. pag. 493. et ἐγκάμιον ὑγείας, *de laudibus Sanitatis*, ibid. φιλοσέφανον siue φιλησισέφανον orat. 3. tom. I. pag. 559.

22. Aristidis *Epistolae* variae vt ad Alexandrum, Cottaensem, quas memorat tom. I. pag. 72. etc. *Fabr. Aristides ἐν τρίτῳ περὶ παρομιῶν*, (de quo v. supra, vol. V. p. 106.) num noster fuerit, equidem nescio. *Harl.*

Interciderunt etiam *Metrophanis*, Phrygii, sophistae, ὑπόμνημα in Aristidem, *Sergii*, Zeugmatensis, aduersus Aristidem ὑπὲρ τῶν δικολόγων, et *Porphyrus* libri septem in Thucydidis prooemium, contra Aristidem, quae singula commemorat Suidas.

[Ἐν τῷ *Νησιωτικῷ* scil. λόγῳ citat Aristidem *Menander*, rhetor, in commentar. de encomiis pag. 59. ed. Heeren. qui vero in nota caute monet, nisi forte eadem sit oratio cum Rhodiaca, tom. I. pag. 539. *Harl.*]

VII. *Codd. MSSi atque editiones orationum Aristidis.*

Primum de *codicibus*, quorum quidem notitiam nactus sum, manu exaratis, paucis agam. *Venetis* in bibl. D. Marci, in cod. CCCCXIX. chart. saec. XV. sunt 22. oratt. in his etiam orat. aduersus Leptinem, initio autem, vt ait Zanetti, plura desiderantur, sed confer *Morelli* praef. pag. XVII. seq. Panathenaicis praefigitur prolegomenon, quod adfert Aldus in ed. 1513. sed in cod. duplo maius est illo, et in duas diuiditur partes (v. catal. codd. gr. pag. 204.) in cod. CCCXXII. sunt Libanii et Aristidis declamationes contrariae, et aliae quinque Arist. oratt. in cod. CCCXXIII. quatuor oratt. in cod. CCCXXIV. oratt. XXVIII. — in cod. CCCXXV. oratt. XII. — in Cod. CCCXXVI. oratt. XVIII. — in codic. CCCXXVII. oratt. XVII. — in codic. CCCXXVIII. oratt. XXII. — in cod. CCCXXIX. lib. de ciuili et simplici oratione (catal. pag. 206-210.) — in cod. DX. Panathenaica, cum scholiis quibusdam marginal. — in cod. DXXV. or. Platonica I. pro rhetorica, praemissis quibusdam grammaticalibus. — In cod. CCCXLII. reperit adhuc *Vil-*

loison

Isidorus Aristidia opusq. in catalogo codd. omissum, *Μονωδιον ἐπὶ Σμύρνῃ*, sine auctoris quidem nomine, v. vici illius cel. anecd. gr. II. pag. 254. Idem. V. D. ibid. pag. 10. animaduertit, in Macarii Chrysoccephali *Βαδωνία* esse pag. 61. excerpta ex quibusdam Aristidis orationibus. — De cod. Veneto, ex quo cel. *Morellius* Aristidis orationem aduersus Leptinem primus edidit et de ipsa oratione vir ille doctissimus in praef. pag. XI. seqq. atque pag. XXI. sqq. de scholiis ad Aristidem ineditis in codd. Marcianis, e quibus ille hinc inde quaedam excepserit, diligentissime copioseque differit. Scholia autem inedita eaque valde opportuna, in Marcianis et aliis quoque codd. obuia **, passim viri docti, quos laudat *Morellius* pag. XXII. commendauerunt, atque loca ex illis adtulervnt. Auctorem tamen illorum scholiorum, non omnium quidem, saltem ex parte, neque fuisse *Metrophaneum*, Phrygium sophistam, quod in suspicionem venit Gisberto Cupero, neque *Manodotum*, vnt, existimant *Abreschius* et *Reiskius*, (in vol. V. animaduu. in gr. auct. pag. 591.) idem *Morell.* docte abundeque effecit. *Metrophaneum* quidem scripsisse *eis τὸν Ἀριστίδην ὑπόμνημα*, testantur *Suidas* in h. v. et *Eudocia* pag. 301. at, num in orationes, an in libros de civili dictione scripserit, non memorant.

Venetiis quoque in bibl. canticorum regularium ad D. Antonii et fratrum Praedicatorum ad DD. Jo. et Paulli fuerunt duo codd., quos etiam *Canterus* vti ipse in praefat. ad syntagma de ratione emendandi auctores gr. indicavit, in recensendo Aristide adhibuit, v. *Morell.* l. c. pag. XXVI.

Romae in bibl. Angelica cod. chart. saec. XIV. vt hic et alibi *Montfaucon* bibl. bibliothecar. MSS. praetermittam ad codd. qui in Vaticana aliisque bibliothecis exstare dicuntur, inde enumerandos. — Idem *Montfaucon* in diario italico refert, exstare in biblioth. *Mediolan.* *Ambros.* *Aristidis*, *Polemonis* aliorumque orationes in cod. rec. bombycino, (p. 16.) in bibl. *Veneta* SS. Ioannis et Paulli Dominicanorum *Aristidis* oratt. in cod. membran. saec. XI. (pag. 47.) in bibl. *Florent.* monasterii B. Mariae *Arist.* oratt. in duobus codd. bombycinis saec. XIV. (pag. 367.) et *Arist.* *Monodia* de *Smyrna*, in cod. bombyc. (p. 369.)

Taurini in biblioth. regia, (cat. codd. gr. pag. 228.) querela de templo *Cereris* *Eletusinae* incenso atque extusto, in cod. CXX. chartae. saec. XVI.

In bibl. *Laurent. Medicea*, Florentinae, teste *Bandinio* in catal. codd. graec. tom. I. pag. 491. cod. XXIV. plut. X. oratt. 17. — tom. II. sqq. recensentur oratt. in codd. obuiaae. (col. 297.) cod. III. plut. LVI. nr. VIII-XI. oratt. IV. vbi quartae ad imperatorem quemdam orationis initium in editis non reperit *Bandinius* — et nr. 24. (pag. 300.) *Panathenaica*, in principio cum margia. scholiis, quae ab editis diuersa videntur. — eadem (pag. 305. et 392. plut. LV. cod. VIII. et plut. EVII. cod. XXIV. nr. 20. cum scholiis. — (pag. 362. et t. III. pag. 266.) orat. ad *Achillem*, *Ulyssis* nomine ab *Agamemnone* legati, cod. XXI. plut. LVI. nr. 3. et cod. IX. plut. LXXXV. in quo praeterea sunt quaedam aliae *Aristidis* orationes, in his

aa) In bibl. *Burmanni* II. (v. cat. illius inter codd. nr. 1213.) exstet cod. mss. eximius, qui complectitur scholia inedita in *Panathen.* et in or. pro quatuorviris, et dein venit in bibl. *Pinelli*, *Veneti*. Ex illis loca promittit *Kalcken*, de fragm.

Eurip. ad huius *Hippolyt.* pag. 155. 252. item *Wyttenbach* ad *Plutarch.* de S. N. V. pag. 8. etc. Graecium quoque habuisse scholia inedita, patet ex *Cuperi* epist. in *Giornale de Letterati* Parmae 1687. pag. 256.

his pro Quatuoruiris, in codice quinquepartita. — (tom. II. pag. 463 et 500.) de civili ac simplici dictione libri II. cod. XXII. plut. LVIII. et cod. XI. plut. LIX. — (pag. 465.) cod. XXIV. nr. 4. ex Aristide de formis dicendi, excerptum. — (pag. 498. sqq.) aliquot oratt. in quibus or. pro Quatuoruiris est in quinque partes diuisa, eum antiquis, inque copiosissimis scholiis, cod. X. plut. LIX. (pag. 527. seq.) quinque oratt. cod. XV. eiusdem plut. — (pag. 544.) or. de rhetorica cod. XXV. — (pag. 584. sqq.) oratt. XXXI. cum scholiis. Nr. 26. est panegyricae orationis in aquam, quae est Pergami, fragmentum cum scholiis: quod quum in edit. Iebbiana desideraret Bandinus, magnam is partem et fragmenti et scholiorum typis describendam curauit: cod. III. membran. saec. XI. plut. 60. — (p. 590. seq.) oratt. septem, cum scholiis multo vberioribus, quam quae in ed. Iebbiana reperiuntur: in illis oratt. sunt orationi pro quatuoruiris praemissa duo argumenta, quorum prius tantum occurrit inter prolegomena Sopatri: nr. 8. sequuntur monodiae prorsus anepigraphae in funere cuiusdam non nominati: cod. VII. plut. LX. — tum in seqq. cod. VII. sunt XXXIV. et cod. VIII. orationes L. cum scholiis, — cod. IX. oratt. XXXII. cum scholiis et vita Aristidis, in compendium redacta. — (p. 601. seq.) oratt. XII. cum prolegomenis, cod. XII. plut. LX. — (pag. 673.) ad reges Romanorum de Smyrna epistola, et palinodia de Smyrna instaurata, — cod. XIII. plut. LIII. — Aristides citatur in viol. composuit. Bandin. I. pag. 549.

Sermo Bacchi, latine redditus per Cincium, Romanum, v. *Bandin.* catal. latin. Flor. tom. III. col. 574. et fragmentum orat. de Aristidis laudibus, ib. col. 620. §. XXX.

Neapoli. in bibl. regia declamatt. aliquot in cod. XXXII. et in cod. LII. ex libr. de civili dictione: in bibl. Augustin. S. Ioan. ad Carbon. cod. VI. Aristidis opera.

Parisi. in publ. bibl. singulae orationes librique in permultis exstant codd. quos brevitatis studio iam ad praeced. paragraphum ubiuis indicaui. — In bibl. *Coisliniana*, teste *Montfaucon*, cod. CLXXX. (pag. 239. catal.) Aristidis legatio ad Achillem, cum Libanii responsione. — In fragm. Stephani Byzant. de urbibus cod. CCXXVIII. (pag. 286.) locus Aristidis de columnis parallelis Dodonae excerptus, — cod. CCCXXII. (pag. 445.) Arist. super rhetorica, lib. I. II. — In S. Maximi Opp. cod. CCCLXXI. fol. 43. (p. 575.) sunt ex Aristide quoque loca dictaque excerpta.

Matriti in bibl. regia, teste *Iriarto*, cod. XLIX. Arist. legatio ad Achillem, quam *Iriart.* p. 165. pro inedita habuit, cum Libanii responsione. — in cod. LXXIX. (p. 288. sq.) orationes XII. orationi Panathenaicae adscripta sunt praeter notas scholia vberiora, ab editis diuersa. — cod. LXXXVI. (pag. 355.) et cod. LXXXVIII. fol. 137. (pag. 387.) Aristidis orat. (nim. Vlyssis,) ad Achillem legati. — cod. LXXXVII. (pag. 357. seq.) oratt. I. et II. pro rhetorica aduersus Platonem, et ad Capitonem oratio tertia (vel potius quarta) pro rhetorica. Sequuntur anonymi scriptoris quatuor argumenta orationum aduersus Platonem, quarum primum et quartum inserta sunt integra *Sopatri* in Aristidem prolegomenis, quae Iebbius praemisit suae editioni; secundum vero et tertium ab iisdem prolegomenis Iebbiique opere absunt. Haec autem argumenta esse videntur *Iriarto* illae hypotheses, quae, teste *Fabricio*, in edit. *Florentina*, (qua vero equidem careo, aequae ac Iebbius illam desiderarat,) iisdem oratt. praemittuntur. Excipit anonymi fragmentum scholiorum in

in priorem orationem adversus Platonem pro rhetorica, quae defunt in Iebbiana editione. — Cod. CXV. fol. 93 et 96. (Iriart pag. 458.) Arist. oratio funebris in Etoneum et Monodia de Smyrna.

In bibl. *Eforiensis*, (teste Plüero in itineralio per Hispan. pag. 156. etc.) Arist. sermones varii 20. eiusdem Panathenaicus et monodia in Smyrnam, denique de urbano et simplici sermone.

De codice *Vindob.* IV. vide supra ad §. V. nr. 48. scripta. In eodem cod. sunt *Aristidis* orationes duae contra Platonem pro rhetorica. coll. quae supra nr. 46. adnotata sunt. — Duos codd. Monac. *Bavar.* et tres *Meermannianos* contulit Reiske, et varias lect. manu sua exaratas reliquit.

Augustas Vindel. in cod. II. nr. 2. (secundum Reiseri catal. pag. 77.) plurimae oratt. in eodem et in alio cod. nr. 15. (pag. 78.) bis Panathenaica: in cod. XIV. XVII. (p. 79.) aliquot orationes.

In bibl. *Britannicis Londini* in bibl. musei britann. inter codd. *Harleian.* in cod. MMMMMDXLVIII. sermo de Baccho et de Hercule, (teste catal. tom. II.) deinde (secundum catal. MSS. Angliae et Hiberniae,) *Oxon.* cod. collegii noui, nr. 1223. (eo vsus est Iebbius.) — in bibl. *Barocc.* cod. XXXVIII. quatuor oratt. cum scholiis; cod. LVI. descriptio iuuenis; et ex eo sumta inter aduersaria Langbaeni, (cat. p. 270. b.) — cod. LXIII. Panathenaicus et orat. pro quatuoruiris nec non eiusdem orat. fragmentum. — cod. LXVIII. epist. ad M. Aurel. Antoninum, cod. CVII. epist. ad eundem, nomine Smyrnae, terrae motu collapsae. — cod. CXVI. panegyricus, M. Aur. Antonino dictus. — cod. CXXXVI. oratt. XXVI. cum scholiis anonymi, fortasse, (ait editor catalogi,) *Sophiani*, cuius quidem nomen adscriptum est pagina praecedenti. At eo tantum videtur indicatum fuisse nomen possessoris codicis non, auctoris scholiorum. — cod. MCCCLI. in bibl. *Guil. Laudi*, oratt. legati ad Achillem et de Roma. — In bibl. *Bodlei.* cod. MMMDLXI. or. III. platonica ad Capitonem, et panegy. in Cyzico. — *Cambrigiae*, in collegio Reginensi libri de civili et simplici dictione. v. Iebb. prolegomm. fol. c. vbi septem codd. Barocc. alio autem numero signatos, et reliquos, quorum lect. varr. habuit, codd. designat. *Harl.*

Editiones.

Graeca orationum LII. Florentiae ex officina Philippi Iuntae, A. 1517. fol. In hac praeter *ἱεροθεῖας* veteris scriptoris in Panathenaicum, Leuctricas et Platonicas orationes habetur p. 155. *Λιβανίου πρὸς τὸν μέγαν Θεοδοσίον περὶ τῆς στάσεως*, Libanii de seditione Antiochena oratio, quae in Morellina edit. Libanii occurrit tom. II. p. 389. In indice orationum, quem huic tomo Morellus praemisit, ait, eam se depromsisse e germanica edit. Aristidis Adrianensis. Sed quum nulla exstet editio Aristidis, in Germania excusa, graecam scribere voluisse Morellum mihi persuadeo. *Fabric.* De hac edit. v. *Clement* biblioth. curieuse etc. tom. II. pag. 80. seq. *Maittaire* A. T. tom. II. pag. 138. inprimis p. 300. seq. *Bandini* annales Iuntarum typographiae etc. part. II. pag. 119. et quae ego scripsi in Introd. in hist. Gr. Et II. 1. pag. 203. et de dubia ed. Aldina gr. a. 1527. notavi. In catal. biblioth. Pinellianae duo fuerunt ed. Florent. exemplaria, (v. catal. Pinell. tom. II. pag. 170. seq.) quae olim ad Burmann. pertinerunt, quorum alterum est stipatum emendationibus ac notis antographis Guil. Canteri; alterum, quod ex bibl. Boernerii, Theol. Lips. transferat in

Burmānianam, emendationibus mssis ex autographo Iosephi Scaligeri. De utroque exemplo v. *Reiske* in animaduersionibus ad graecos auct. volum. III, praef. pag. IX, sqq. Exemplar, Canteri notis mssis, ex Burmann. exemplo exscriptis, ornatum, postea *Reiske* ab Abreschio acceperat mutuum et ex illo Canteri curas secundas, siue emendationes cum suis et Abreschii animaduersionibus admodum raris breuibusque euulganit in vol. quinto animaduersionum pag. 585, sqq. compara tamen iudicium et notitiam cl. *Morelli* praef. ad suam edit. orationis aduersus Leptinem Aristideae pag. XXIV, sqq. *Hart.*

Latina, Basileae apud Petrum Pernam 1566. fol. quatuor tom. in vno volumine ex erudita et praeclara versione praestantissimi *Guilelmi Canteri*, qui versionem suam Maximiliano II. imperatori, inscripsit, orationibusque Aristidis a se translatis subiecit item in tomo quarto latine a se redditas *Gorgias* orationem in Helenam; *Thucydidis* funebrem in Periclem; *Lesbonactis* hortationem, Andocidis de pace; *Herodis* Attici orationem de Rep.; Antisthenis orationes Aiakis atque Vlyssis, *Lyfias* contra [P] Eratosthenem; *Dinarchi* contra Demosthenem, *Alcidamantis* orationem Vlyssis contra Palamedem, et *Gorgias* orationem Palamedis. Denique subiungitur Canteri libellus de ratione emendandi scriptores graecos, in quo ex Aristide potissimum exempla repetit. Vfus est editione Aristidis Florentina, ab Arlenio cum MSS. collata, quam a Io. Oporino accepit: et in margine sunt paucae breuesque, maximam partem criticae adnotationes.

Graeco Latina cum Latina versione *Guil. Canteri*, A. 1604. 8. tribus Voluminibus, oliua Pauli Stephani. In hac nitida nec inemendata editione, cui Gnomologia siue sententiae insigniores, ex Aristide collectae, praemittuntur, subiectae sunt variae lectiones quaedam ex Canteri et alio quodam codice excerptae. Sed vicissim desiderantur *ὑποθέσεις* graecae non contemnendae veteris scriptoris, (Synesio et Theone tamen, quos laudat, iunioris) in Panathenaicam et orationes Platonicas, in graeca Iuntina editione obuia, et omissus est praeter Guilelmi Canteri notas, (quod nollem), marginales, eiusdem libellus de ratione emendandi graecos auctores, quem latinae editioni subiunctum esse iam dixi; et non minus miror, praetermissum esse a *Iano Grutero*, cum in face artium tomo tertio libros nouarum lectionum Guil. Canteri et Theodori Canteri varias lectiones recudendas daret. Omissae denique sunt aliorum veterum oratorum a Guil. Cantero latine redditae orationes. *Fabr.* Almelouen. memorat alteram quoque Aristidis editionem sub Paulli Stephani nomine, 1611. 8. At *Maittarius* in A. T. tom. III. pag. 858. not. b. bene iudicat, vel errorem esse typographicum, vel Paullum Stephanum eidem editioni annum alium adfixisse, vt pro noua haberetur. — Isocrates gr. et lat. cum nonnullis Gorgias et (Panathen.) *Aristidis*, fol. Henr. Steph. 1593.

Postea nouas editiones parare instituerunt Io. *Guil. Berger*, Professor quondam Wittebergensis, (teste Fabricio,) atque *Abreschius* ^{bb)}; sed vtriusque conatus exitu felici caruit. Inter

^{bb)} Vide ipsum in vol. III. miscell. obss. critic. in auctores etc. pag. 145. vbi spem quandam fecit nouae editionis cum Scholis in Panathenaicam ybericis et orat. pro Quatuoruiris locupletioribus, quam quae in Oxoniensi comparant editione, et cum suis aliorumque animaduersionibus. Specimen egre-

gium ibidem dedit p. 225. seq. haud raro contra lebb. disputans; conscribendo Vindicias et coniecturas in Ael. Arist. hymnos in Iouem et Minervam, ac tom. III. p. 100. sqq. praebuit addenda atque corrigenda.

Inter ea noua prodit editio, a nitore chartae et typorum magis, quam ab eruditione et sagacitate ingenii commendabilis:

Aelii Aristidis Adrianensis Opera omnia: graece et latine, in duo volumina distributa. Cum notis et emendationibus Guil. Canteri, Trifiani, Palmerii, T. Fabri, Spanhemii, Norrmanni et Lamb. Bosii: adiunctis insuper veterum scholiis et prolegomenis Sopatri Apameensis, ab erroribus ut plurimum repurgatis; graeca cum mssis codd. variis et praestantissimis collata: recensuit et obseruauit. suas adiecit Samuel Iebb. Oxonii e theatro Sheldon. vol. I. 1722. 4. vol. II. 1730. 4. impensis David. Lyon. Conf. acta erudit. Lips. a. 1724. pag. 423. et a. 1731. pag. 56. atque *Clement. bibl. cur. etc. tom. II. pag. 81. seq.* Multum quidem adhibuit diligentiae in colligendis, quae ad emendationem atque interpretationem facerent, subsidiis. Nam praeter scholia et Canteri notas et praefixam Aristidis vitam, a Massonio docte compositam, varios ex Trifiani aliorumque in fronte memoratorum V. D. operibus hinc inde decerptos dedit flores, et ex codicibus, Coisliniano atque Anglicanis, adtulit lectionis varietatem, et plura emendauit: praeterea duobus exemplis edit. Florentinae usus est, quorum alterum a Federico Morello cum mssis ex parte collatum erat, alterum notis quibusdam marginalibus ab Isaaco Casaubono illustratum. In notis atque obseruat. tomo alteri adnexis, multa bene doctaeque explicuit. Praemisit tom. I. iudicia de Aristide superba et veterum et recentiorum. At enim permulta deesse ad editionem non dicam absolutam, sed probabilem, cuius virtutes respondeant externo splendido cultui, iam plures senserunt. Nemo tamen grauius, et forsitan aequo acerbius de Iebbio eiusque editione indicauit, quam *Reiske* in praef. ad vol. III. animaduers. p. VIII. sqq. (notatus ideo a Com. Rewiczky in bibl. gr. et lat. pag. 67.) Is vero acute iudicat de ingenio et eloquentia Aristidis, eumque apte comparat cum Demosthene. Ipse *Reiske*, editurus Aristidem, plura reliquit volumina praelo parata: n. II. voll. ed. Iebbianae, tria voll. ineditorum gr. scholiastarum, vnum volumen, quod continet varias lectiones ex duobus codd. Monac. Bauar. et tribus Meermannianis, ab eius vxore excerptas, denique nouas animaduersiones, emendatis quoque iis, quas a. 1761. in lucem emiserat. v. *Reiskii vitam*, Lipsiae 1783. 8. p. 172. ubi plura beati viri mssis, ad auctores gr. pertinentia, designantur. Conf. ibid. epistolae ad Reiskium pag. 196. sq. 202. sq. 205. sq. et 212. *Harl.*

Editiones ac versiones singularum quarundam *Aristidis* orationum, et librorum de civili ac simplici dictione, supra in recensione scriptorum editorum Aristidis suo loco consignauimus. Plura Aristidis loca illustrat *Ezechiel Spanhemius* in Exercitationibus de usu ac praestantia numismatum, et aliis scriptis suis eruditissimis. *Fabric.* *Reiskii* atque *Abreschii* labores et coniecturas iam supra laudauimus. Alii vero VV. DD. periculum fecerunt et locis Aristidis luxatis aut corruptis medicam manum adhibere studuerunt: e. g. *Lambertus Bos.* in animadu. in scriptores graecos, Franeker. 1715. 8. pag. 69 - 75. alii viri docti passim tentarunt, emendarunt, aut illustrarunt plura Aristidis loca, e. g. *Hemsterhus.* ad *Lucianum*, *Valckenar.* ad *Herodotum* ed. *Wessel.* et ad *Euripidis Hippolytum*, *Dorville* ad *Charitona*, *Lenep* ad *Phalaridos* epistolas, *Koen* ad *Corinth. grammat.* *Bernard* et reliqui interpretes ad *Thomam Magistram*, qui multa laudauit Aristidis loca, *Wytttenbach* ad *Plutarchi* lib. de S. N. V. *Toupi.* emendat. ad *Suidam* et *Hesychium* alii.

que bene multi, quos omnes amplius verbis enumerare haud vacat. Futuro autem editori, latus patet campus, in quo ingenium, diligentiam et eruditionem exercere atque ostendere possit. *Harl.*

VIII. *Alii Aristidas.*

Aristides, Lyfimachi F. Atheniensis, cognomine iustus, de quo Plato Theaeteto, Thucydides, Nepos, Plutarchus, Suidas etc. Aristides noster tom. III. pag. 146. seq. 249. 286. 499. seq. 452. seq. 319. seq. [Quaedam illius sententiae servatae dicuntur in *Ἀποφθέγματα σοφῶν τῶν ζ.* v. *Bandini* catal. codd. graec. cod. 8. plut. LXXXVI. tom. III. col. 325. *Harl.* Ab eo alii etiam singularis iustitiae studio insignes viri Aristidis cognomento honorati sunt, ut de Mara quodam scribit idem Suidas in *Μέτρου* ex Damascio in Isidori vita.

Aristides, Xenophili filius, et alter iunior hoc nomine, quos cum Aristide iusto a quibusdam confundi notat Plutarchus in illius vita sub init. [Adde supra, §. IV. circa fin.]

Aristides, Atheniensis, quem de animalibus, arboribus et agricultura scripsisse e Plinio colligit Bernhardus a Mallincrot in paralipomenis ad Vossium de Historicis graecis, nullus est, sed Aristides, Milesius, a Plinio intelligitur, de cuius scriptis Vossius de Historicis graecis, Meursius in Bibl. graeca et Harduinus ad Plinium videri possunt. Fuere autem *ἱστορίων* libri, *Ἰταλικά*, *Περσικά*, *Σικελικά* et *περὶ Κνίδος*. [v. notam supra inter inedita etc. nr. 20.] Denique lascivum opus *Μιλησιακά*, quod Sifena olim latine verterat, de quo confer *Politian.* c. 16. Miscell. et *Nic. Heinsum* ad haec Ovidii 2. Trist. 443.

*Vertit Aristidem Sifena, nec obfuit illi
Historiae turpes inseruisse iocos. Fabr.*

Heinsius ad locum, a Fabricio citatum, pauca habet; at vberissime eruditeque disputat de illo Aristide eiusque scriptis ad *Ovid.* Trist. II. vers. 413. seq. (vbi ego quoque in mea edit. quaedam notavi:

*Iunxit Aristides Milesia crimina secum
Pulsus Aristides nec tamen urbe sua.*

Harpocration in voc. *Δερμυτής*, (vbi v. Maussiacum, et Vales.) citat *librum sextum Milesiacorum Aristidis*. Heinsius igitur suspicatur; haec Milesiaca vna cum seria historia, quae passim ab antiquis laudatur, ab Aristide edita fuisse videri. *Harl.*

Aristides, Eleus, mechanicus, machinae in hippodromo inuentor, cuius meminit Pausanias in Eliacis posterioribus pag. 504. Idem, ut existimo, a quo Pythicam et Olympicam palmam reportatam scribit pag. 490. Sed alius Aristides, Eleates, cuius strategemate Dionysium delusum narrat *Polyarnus* VI. c. 11.

Ἀρτεμίδης νομικός, Artemidor. IV. 3.

Aristides Quintilianus, de cuius libris de Musica dixi III. 10. 4.

Aristides, Samius, ex quo lunae curriculum confici integris quater septenis diebus scribit *Varro* apud Gellium III, 10. sed ibi pro Aristide legendum videtur Aristarchus, quem admodum

admodum pro Aristotele Aristides apud Eustathium ad Odyss. ζ. vbi de Dodone. Vide *Berkelium* ad Stephanum pag. 334. Etiam ex Aristarcho, tragico, Euripidis aequali, Aristidem effinxit Hendreichius in pandectis Brandenburgicis, et ex Aristaeoneto Aristidem epistolarum amatoriarum scriptorem.

[P] Aristides, Thebanus, pictor antiquus, qui omnium primus animum pluxit et sensus omnes expressit, quos vocant ἡθῆ, id est perturbationes, durior paullo in coloribus etc. *Plin.* XXXV, 10. Confer *Francisci Iunii Catalogum Artificum* pag. 28.

Aristides, quem *Vitruvius* VIII, 4. laudat inter eos, qui de locorum fontiumque natura scripsere. Idem, ni fallor, Polemonis, periegetae, exscriptor, de quo Stephanus Byz. de Dodone: Προσθετέον ἐν τῷ περιηγητῇ Πολέμονι ἀκριβῶς τὴν Δαδώνην ἐπὶ τῶ μένῳ, καὶ Ἀρισίδῃ τὰ τέτε μεταγγραφῶσι, λέγοντι κατὰ τὸ β'. Videndum tamen, idemne hic cum Aristide, Milesio, de quo supra.

Aristides, statuarius, Polyeleti discipulus, *Plin.* XXXIV, 8.

Aristides, Atheniensis, philosophus, sed qui CHRISTO nomen dedit, et apologeticum pro Christianis, philosophorum sententiis contextum, scripsit ad Hadrianum, imperatorem. Laudant *Eusebius* in Chron. et IV, 3. *Histor. Eccles.* S. *Hieronymus* Epistola 84. ad Magnum, oratorem et c. 20. de Scriptt. eccles. *Syncellus* pag. 348. *Vsuardus* et *Ado* Martyrolog. 5. Non. Octobr. ex Menologiis Graecor. vbi de passione Dionysii Areopagitae, et Martyrologium rom. prid. Cal. Sept. Confer *Io. Ernesti Grabe* spicilegium Patrum tom. II. pag. 125. seq. et *Steph. le Moynes* ad Varia sacra pag. 155. seq. qui inter alia ex Guilleterii fide refert, illam Aristidis apologiam in Graecia adhuc superesse. *Quelques Caloyers se vantent d'avoir cette Apologie dans la Bibliothèque du Monastere de Medelli* "), qui est a six mille d'Athènes. Quod non incredibile videtur Paulo Colomesio "). Sane in Orthodoxographis et Bibliothecis Patrum exstare, praeter rem scripsit Pandectarum Brandenburgicarum auctor pag. 271. *Fabric.* adde infra, lib. V. cap. I. vol. V. pag. 186. vet. edit. *Hart.*

Aristides iunior, itidem Christianus, cui Iulius Africanus dicavit, quae scripserat de conciliatione genealogiarum CHRISTI apud Matthaeum et Lucam. Vide Photium Cod. XXXV.

Omitto Aristidem, Locrensem, qui a muscra Tartessia morsus dixit se aequo animo latum esse mortem, si leonis et pardalis dente pereundum sibi esset, ut est apud *Asian.* XIV, 4. Var. *Fabr.* Addantur: *Aristides*, philosophus peripateticus, *Laert.* V, 62. *Aristides*, philosoph. megaricus, *Laert.* II, 113: *Aristides*, Rheginensis, philos. pythagoricus. *Hart.*

IX. Index

cc) Vel potius *Pentelici* montis, hodie *Pendeli*. v. *Villoison* anecd. gr. tom. II. pag. 264. not. *Hartles.*

dd) In paralipomenis de Scriptoribus Eccles.

IX. *Index Scriptorum et aliorum quorundam, ab Aristide memoratorum. Concinnatus a me ad paginas editionis graeco-latinae Pauli Stephani. Nota de diff. libros duos de civili et simplici diffinitione ex edit. Norrmanni denotat.*

[Hunc indicem integrum reposuit Iebb. in tom. II. suae edit.]

Aeacus tom. I. pag. 109. quis Aeacus aut Minos reprehendat? tom. III. pag. 314. velut si Phrymondas ille (iniustus) Aeacum se faceret, 516. (Mentio illius Phrymondae etiam 325.)

Aegyptiorum sacerdotes tom. I. pag. 53. 91. tom. III. pag. 553. 615. σοφοί, tom. I. pag. 379. Eorum σοφίας tom. III. pag. 69. ὡν ἱερὰ θῆκαι βιβλῶν ἱερῶν ἀπείρους ἀριθμὸς ἔχουσιν, tom. I. pag. 98. πάντα φυλάττεσιν ἐν σήλῃ ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀντ' ἄλλων κτημάτων, tom. III. pag. 609.

Αἰγυπτίων ἢ Φρυγῶν ᾠδοί, tom. I. pag. 454.

Αἰγύπτιος ἀνθρωπίσκος, tom. I. pag. 629.

Aeschines tom. III. pag. 30. 37. 472. 474. Lysaniae F. Platonis συμφοιτητής, 31. Socraticus, 35. 363-366. 367. Sophista dictus a Lysia 517.

Aeschines, Demosthenis aduersarius, tom. III. pag. 438. 653. de civili diff. pag. 202. 216. seq. 256. in Ctesiphontem, respicitur de civili diff. pag. 178. περὶ παραπρεσβείας, ibid. 242. seq.

Aeschylus, tom. I. pag. 30. 169. tom. III. p. 27. (Myrmidonibus) 220. 485. 528. 560. 562. 580. 703. infra; in Aristophanes.

Τὸς ἐλευσίνιος πρὸς χορὸν ᾄσεται, tom. I. pag. 454. Versus ex Septem Thebana t. I. pag. 609. tom. III. pag. 527.

Aesopus, tom. I. pag. 153. 372.

Agathio, tom. I. pag. 497.

Agatho (apud Platonem Conuiuio) tom. III. pag. 475. Comice a Platone traducitur, 488.

Albus ἀρχὼν τῆς Ἀσίας. tom. II. pag. 562.

Alcaeus Mytilenaeus, tom. I. pag. 152. tom. III. pag. 192. 339. ad eius versus alluditur t. II. pag. 333.

Alcimus, Aristidis διοικητής, tom. I. pag. 611. Philumenes pater 626. seq.

Alcinoi apologus, tom. I. pag. 536. tom. III. pag. 598. Vide et tom. III. pag. 38. seq.

[P] **Alcman**, infra, Laconicus poëta.

Alexander Cotyaensis, tom. I. pag. 142. seqq. Aristidis praeceptor, tom. I. pag. 489.

Amphion et Zethus, conditores Thebarum, tom. I. pag. 425.

Anacharsis, Scythia, tom. III. pag. 547.

Anaxagoras, tom. III. pag. 101. 291. 540. Periclis praeceptor, 218.

Androtio, tom. III. pag. 517.

Amnicerus, Afer, tom. III. pag. 385.

Antiphonti praelata a Platone Aspasia, tom. III. pag. 217.

Antisthenis liber περὶ χρήσεως, tom. I. pag. 560. de vsu vini.

Antoninus Pythodori, sophista, tom. I. pag. 493.

Apellas tom. I. p. 120. seqq.

Apellis γράμματα siue picturae, tom. III. pag. 701.

Apollo-

Apollodorus (apud Platon.) tom. III. pag. 483.

Archilochus Parius, tom. I. pag. 152. tom. III. pag. 172. Iamborum poeta ab oraculo post necem honoratus, 487. *περὶ τὰς βλασφημίας διατρέξων*, eius aduersarii Lycambes, Chidus (*Χειδός*), vates quidam, et Pericles, (diuersus ab duce et oratore attico,) ibid. Conuiciatores *Ἀρχιλόχῃ πιθήκοι*, 511.

Θεῖνος Ἀργεῖνος, tom. I. pag. 454.

Arion, tom. III. pag. 140. 157.

Aristophanes tom. III. pag. 221. vbi ad eius ranas respicit, 660. vbi ad vespas, seq. a Platone comice traducitur, tom. III. pag. 488. Aristophanis singultus apud Platonem in Conuiuio tom. III. pag. 475. 551. seq. *ἀλλαντοπώλης* (in Equitibus) pag. 496. ad versus in Acharnensibus adluditor tom. III. pag. 29. alius ex eadem comoedia, 396. ex Vespis tom. I. pag. 55. ex ranis tom. I. pag. 157. tom. III. pag. 520. versus de Pericle ex eius Acharnensibus, tom. III. pag. 215. 227. seq. de Aeschilo dictum, morte eius tenebras obortas, *σκότον εἶναι τεθνηκότος αὐτοῦ*, tom. III. pag. 156.

Nebulae tom. I. pag. 624. versus ex illis, non nominato auctore, pag. 268.

Telmisenses tom. I. pag. 486.

Aristophon, infra in Iphicrate.

Aristotelis apud Philippum et Alexandrum gratia, tom. I. pag. 154.

Contra Arithmium Zelitem *Ψήφισμα* Atheniensium, tom. I. pag. 332. 357. 504.

Aspasia, tom. III. pag. 217. Milesia, 212.

[P] Inscriptio *σήλης* Athenis erectae in infamiam Arithmii, Pythonactis F. t. III. p. 357.

Attici Eleusiniarum Mysteriorum *ἐξηγηταί* et *μυταγωγοί*, tom. I. pag. 315.

Cum Atticis comparati alii Graeci balbutiunt, tom. I. 314. Atticos se vnice sequi testatur

Aristides, tom. III. pag. 647. *ὥς μὲν καὶ ἡμεῖς ἐκ αὐτοῦ ἕτερον τελέμεν ἔθνος τῇ προαιρέσει τῶν λόγων, ἀπασι πρόδηλον*.

Bacis, tom. II. pag. 22. tom. III. pag. 22.

Bassus, tom. I. pag. 488. 581.

Battus vocis causa Delphos profectus, tom. III. pag. 516.

Biblus *Θεραπευτής* τῶν παλαιῶν, καὶ τινὰ τρόπον πρόσθμος περὶ λόγους, t. I. p. 575.

Boscryptaechmus, qui frustra putauit, nomine mutato se feliciorem euasurum, t. III. p. 516.

Callitechne, Aristidis *σύντροφος*, tom. I. pag. 497 et 628. vbi Callityche legitur.

Capito, ad quem scribit Aristides, tom. III. pag. 525. seq.

Cei poetae dictum (Simonidis vel Bacchylidae) *σιωπῆς ἀκίνδυνον γέρας*, tom. III. p. 238. Athenodoro tribui a Stobaeo, Canterus obseruauit.

Celer *γραμματεὺς βασιλικός*, tom. I. pag. 595.

Chabriae dictum, tom. III. pag. 686.

Chaerephon, tom. III. pag. 338.

Charidemus, rhetor Phoenicius, tom. I. pag. 493.

Charondas, Italiae et Siciliae legislator, tom. III. pag. 546. 548.

Chiron, tom. I. pag. 76.

Cimon, orator, tom. III. pag. 483.

Cinesias comice a Platone traducitur, tom. III. p. 488. 494.

Cleon et Cleophon, illaudati oratores, tom. III. pag. 291.

- Comoediae, tom. I. p. 61. tom. III. pag. 196. agendae diffuadentur, tom. II. pag. 274. sq. comoedia accusatur a Platone, plurimos comice traducte, tom. III. pag. 488.
κατὰ τὰς κωμωδοποιῶν, tom. III. pag. 192. 215. 255. 495. Comicus quidam tom. III. pag. 373. 520. (Aristoph.)
Κωμικὸν ῥῆμα, tom. III. pag. 222. ex comoedia *γλυκύτητα* petunt simplicis stili scriptores *de dict. simplici* p. 398.
 Corus, *μαίντις*, tom. I. pag. 501.
 Cratinus, tom. III. pag. 33. 709. eius dictum de Pericle *ἐλληνίδων μεγίστην τὴν ἐπέινε γλῶσσαν*, 214. *κωμωδοποιῶν*, tom. III. pag. 659. eius *Χείρωνες*, 660.
 Creophylus, tom. III. pag. 544. seq. 547.
 Critias, *de dict. simplici*, p. 346. 386.
 Cyri *διδάσκαλος δικαιοσύνης*, (ex Xenophonte) tom. I. pag. 130.
 [P] Daedalus, tom. III. pag. 51.
 Damon, (musicus), tom. III. pag. 540.
 Demodocus, tom. III. pag. 38. seq.
 Demosthenes, tom. I. pag. 485. 573. 575. 576. 644. tom. III. pag. 6. 33. 52. 100. 226. 511. 518. 538. 558. 620. 686. 714. 729. lib. *de civili dict.* singulis paginis, et *de simplici dict.* pag. 368. 408. 410. 420. *ὃν ἐγὼ Φαίην ἐν Ἑρμῇ τινος λογίᾳ τύπον εἰς ἀνθρώπους κατ-ελθεῖν*, tom. III. pag. 511. *ἱκανὴ Φορὰ τοιοῦτος εἰς τις ἦν γενόμενος*, 654. *βιβαίως καὶ Δημοσθενικῶς*, *de civili dict.* pag. 318.
 ad Athenienses scribens de Concordia, tom. II. pag. 334. (Epistola 3.)
 Epistolae, *de civili dict.* pag. 428.
 Oratio contra Aristocratem tria genera caufarum adtingit, *de civili dict.* pag. 296. contra Calliclem, *de simplici dict.* pag. 428.
ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος, *de civili dict.* pag. 226. 238. 248. 270.
 de falsa legatione, *de simplici dict.* pag. 428 respicitur pag. 424. et tom. III. pag. 524.
 de Halonelo, respicitur *de dict. simplici*, pag. 422.
 in Leptinem, tom. III. 526. respicitur *de dict. simplici*, pag. 358.
 ex Olynthiaca tertia, tom. III. pag. 74. 441. seq. respicitur Olynth. I. *de dict. simplici* pag. 392. 422.
 pro praeconio *ὑπὲρ τῆς ἀντιρρήσεως*, tom. III. pag. 652. seq.
ὑπὲρ τῆς σεφάνου, tom. I. pag. 611. respicitur, tom. III. pag. 226. 438. seq. *de dict. simplici*, pag. 437. 442.
κατὰ Στεφάνου, *de civili dict.* pag. 250.
ἐν τοῖς συμβουλευτικαῖς, id. pag. 252. 274.
ἐν τῷ περὶ συμμοριῶν, id. pag. 254.
 Diagoras, tom. III. pag. 101.
οἱ τὰς δικανικὰς λόγους συνεσκευασμένοι, *de dict. simplici*, pag. 410.
 Dio, Platonis amicus, tom. III. pag. 111. seq. 130. 133. seq. 152. 328. 332.
 Alius Dio, Aristidis amicus καὶ πραγμάτων καὶ λόγων ἔμπειρος, tom. III. pag. 558.
 Dionysius Corinthi, tom. I. pag. 155.
 Dionysodorus comice a Platone traductur, tom. III. pag. 488.
 Diophanes, Aristidis familiaris, tom. I. pag. 499.

- Diotima, tom. III. pag. 212. Mantinensis hospita, ib. ex Platonis Symposio.
Διθυράμβων ποιηταί, tom. I. pag. 399. *Διθυράμβοι*, tom. III. pag. 492. Dithyrambum reprehendit, et imitari se tamen, ait Plato. tom. III. pag. 490.
Δύσηεις Θετταλή, tom. I. pag. 134.
 Epagathus, Aristidis *τροφεύς*, tom. I. pag. 593.
 Epaminondae *πρὸς Θηβαίους ἀπολογία*, tom. III. pag. 658. 685. Epigramma, 686.
 Ephorus, tom. III. pag. 586. 589. 590. 591. 595. 596. Larissaeus, 592. philosophus et sophista, 585.
 Epicharmus, comicus, tom. III. pag. 550.
 Epigrammata in Athenienses et Lacedaemonios, qui pro patria fortiter rem gesserunt, t. III. pag. 646. seq.
 Eeoneus, tom. I. pag. 133. seq.
 Euarestus, Cretensis, *τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ διατριβόντων, ἐλθὼν ἀπὸ Αἰγύπτου*, t. I. p. 578.
 Eudoxus, tom. I. p. 645.
 De Pericle versus Eupolidis, non nominato auctore, tom. III. pag. 215.
 Euripides, tom. I. pag. 345. (ex Sthenoboea, idem hemistichium etiam pag. 57.) 384. (Phoeniss.) 433. 489. (iterum e Phoeniss.) t. III. p. 27. 56. 167. 326. (ex eius Cresphonte) 497. 560. 562. (ex Theseo) 703. decori non satis observans, tom. III. pag. 221.
 Versus non nominato auctore, tom. III. pag. 67. respicitur et tom. III. pag. 512. et tom. I. pag. 435. versus ex initio Troadum, et tom. III. pag. 559. ex Helena et *de civili dict.* pag. 308. ex Oreste
 Vide et infra, in Sophocles.
 Ἀκριδέσσειον Εὐρυκλέες, tom. I. pag. 57.
 Euthydemus comice a Platone traducitur, tom. III. pag. 488.
 Euthymenes, Massiliensis, tom. III. pag. 596.
 ὁ Ἐξηγητής, prodigiorum interpres, tom. I. pag. 645.
 Fronto, tom. I. pag. 125.
 Glabrio *ὁ πᾶν*, tom. I. pag. 612.
 Γοργίαιοι λόγοι, tom. III. pag. 65. vide infra, Plato Gorgia.
 Γοργεῖα κεφαλὴ, 155. Γοργεῖας κεφαλῆς ἀπόγονοι, 663.
 Gorgiam comice traducit Plato, tom. III. pag. 488.
 Grammatici, tom. I. pag. 583. ἄθλιοι Γραμματισαί, tom. III. pag. 643.
 Γραμματιστὴς Σαΐτης, tom. III. pag. 576. 579.
 σκολιὸν carmen in Harmodium, tom. I. pag. 241.
 Hecataeus, tom. III. pag. 649. ὁ λογοποιός, tom. III. pag. 608. Milesius, 609.
 Heliodorus, *ἐπαρχὸς Αἰγύπτου*, tom. I. pag. 602.
 Hellanjeus, tom. III. pag. 649.
 Heracleo, medicus, tom. I. pag. 520.
 Herculis σφαῖρα, tom. I. pag. 61. *ἐπὶ λαμ*, 59. 314. tom. II. pag. 307. cum Theseo amicitia, tom. I. pag. 181. 189. tom. II. pag. 238. seq.
 Hermias, tom. I. pag. 628. *τῶν τροφίμων τῷ Ἀριστίδει ὁ πλείεσθ' ἄξιος*, 530.
 Hermocrates ἐν Συρακούσαις δημηγορῶν, tom. III. pag. 651.
 Hermocrates, Rhodius, *ποιητὴς μελῶν*, tom. I. pag. 578.

- Herodotus, tom. III. pag. 517. 521. 554. 572. 579. 585. Historiae eius inscriptio, 649. *καλλιστος λογοποιῶν*, p. 575. de Aegypto multa falsa prodidit, ibid. reprehensus laudatur 582. seq.
- Hesiodus, tom. I. pag. 66. 122. 147. 351. 363. 398. 420. 464. tom. II. pag. 358. 381. tom. III. pag. 6. 44. 55. seq. 164. seq. 166. 184. 223. 249. 284. 626. 627. 628. *ἀρξάμενος τῆς Θεογονίας*, tom. III. pag. 627. respicitur, tom. I. pag. 5. tom. III. pag. 536. Boeotius, tom. I. pag. 152. traducitur a Platone, tom. III. pag. 548. 549. conuiciatores, *Ἡσιόδου κηφῆνες*, tom. III. pag. 511. Hesiodi fuci.
- Hippias, sophista, tom. III. pag. 483. comice traducitur a Platone, 448. 549.
- Hippocrates, tom. I. pag. 79. 637. 638. tom. III. pag. 52.
- Homerus, tom. I. pag. 9. 12. 18. 28. 34. 39. 40. 46. 48. 85. 91. 95. 96. 97. 98. 114. 125. 127. 132. 136. 153. 169. 298. 347. 384. 386. 388. 394. 398. 410. 415. 420. 422. 427. 433. 435. 439. 441. 443. 445. 479. 480. 528. 628. 635. 644. tom. II. pag. 305. 314. 326. seq. 354. 359. 378. seq. 396. seq. tom. III. pag. 6. 7. 43. 57. 70. 77. 147. 149. 159. 162. seq. 164. 165. seq. 168. 172. 175. seq. 177. 180. 210. 250. 251. 282. 295. 314. 336. 351. 371. 387. 402. seq. 420-426. 471. 485. 486. 488. 493. 494. 506. 525. 544. 546. 547. 548. 549. 551. 606. 607. 608. 627. 628. seq. 630-640. 650. 659. 666. 667. 678. 698. 703. 726. 727. *de ciuili diff.* pag. 290.
- Smyrnaeus, tom. I. pag. 152. 304. 408. 456. 474. tom. II. pag. 306. tom. III. p. 609. Meletis *) filius, tom. I. pag. 476. tom. III. pag. 727. Coecus Chius, t. III. p. 703.
- Ex Atheniensium colonia, tom. I. pag. 38. sermo eius Atticus, ibid. *ἀρξάμενος τε καὶ ἀπεργασάμενος ὡς κάλλιστα ποιήσιν*, tom. III. pag. 273. Tragicus dictus a Platone, tom. III. pag. 550.
- Ilias, tom. III. pag. 42. Paraphrasis versuum primorum Iliadis, *de ciuili diff.* pag. 318. seq. Versuum Odysseae l. 425. seq. id. pag. 324.
- Odyssea, tom. I. pag. 529. 539. tom. III. pag. 42.
- ἐν Ἀχαιῶν νότῳ*, tom. I. pag. 39. reprehenditur, quod de Aegypto falsa scripserit, tom. III. pag. 606. seq.
- Versus Homeri, ipso non nominato, tom. I. pag. 13. 33. 72. 115. 124. 132. 334. 335. 542. tom. II. pag. 292. tom. III. pag. 38-44. 221. 242. 255. 274. 303. 348. 427. 483. 511. 585. 621. 624. seq. 652. 665. 669. 670. 673. 695.
- Versus ex hymno in Apollinem, tom. I. pag. 13.
- [P] Homeridae, tom. III. pag. 374. Homerus a Platone eiectus e Rep. 544. seq. comice traductus, 549.
- Hymni, *ἐπαῖνος* et *ἑγκωμῖς* discriminem, *de ciuili diff.* pag. 302.
- Hyperbolus, illaudatus orator, tom. III. pag. 291.
- Iphicrates, orator, tom. III. pag. 656. *κινδυνεύων ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ὑπ' Ἀριστοφάντος*, 657. Apologia ipsi tributa *ὑπὲρ τῆς δωρεᾶς* Lydiam fortassis potius habet auctorem, 656.
- Ischyron, tom. I. pag. 531.

Isocrates,

*) Hic h. l. alius est, ab Homero et aliquis *Meles*, qui mox sub hoc nomine commemoratur. *Heum.*

- Isocrates, tom. III. pag. 517 et 661. vbi nomine eius omisso ad Panegyricum illius respicitur, vide infra, Sophista. Oratio de Pace *de ciuili diff.* pag. 234. seq. 238. Respiciatur et pag. 310. adducto loco ex orat. *πρὸς Εὐθύμην*, et 306. ex laude Helenae.
- Julianus, tom. I. pag. 616. Vide infra, Saluius.
- Λακωνικὸς ποιητής, tom. I. pag. 53. (Alcman) tom. III. pag. 55. 642.
- Λακωνικὴ τάξις τῆς δικῆς, tom. III. pag. 688. Λακωνικαὶ ὁρχήσεις, 713.
- Legislatorum antiquissimorum hymni in Bacchum, tom. I. pag. 51. *οἱ ποιηταὶ νομοθέται καὶ παροιμίαι καὶ ῥήτορες καὶ πάντες καλεῦσθαι αἰμύνεσθαι τὰς ὑπάρχοντας, ut vi repellere*, tom. III. pag. 259.
- Βασίλειος νόμος, tom. I. pag. 131.
- Lex Attica de Ostracismo, tom. III. pag. 398. praemia a populo donata rata esse oportere, *de diff. ciuili*, pag. 222. Laconica iubens cedere senioribus, 505. Persarum de non condemnando, nisi cuius malefacta benefactis praeponderant, 419.
- Λογοποιῶν τις (Aeschines philos.) *περὶ τῆς Ἀσίας ἔφη, ὅσῃν ὁ ἥλιος πορεύεται, ταύτης πάσης ἄρχεν ἄνδρα ἓνα*, tom. I. pag. 349.
- Lucius, Aristidis amicus, eloquentiae studiosus, tom. I. pag. 641. 642.
- Lycurgus, legislator Lacedaem. tom. I. pag. 63. tom. II. pag. 386. tom. III. p. 19. 272. seq. 290. 546. a Deo leges accepit, tom. I. pag. 336.
- Lyfias, tom. III. pag. 24. 485. 517. 683. seq. Orator, tom. I. pag. 595. Vide et supra in Iphicrate.
- Margites et Coroebus, tom. III. pag. 516.
- Machaon, tom. I. pag. 74.
- Maximus, senator et orator e primis inter Romanos, tom. III. pag. 525.
- Meles, *κωθαρωδὴς*, tom. III. pag. 305. 494.
- Menandri βιβλίον, tom. I. pag. 500. *Θεράπαιναν ἐποίησε Μένανδρος τὴν Φρυγίαν, t. III. pag. 312. Ad Menandri dictum ἀνδρὸς κακῶς πρᾶσσοντος ἐκποδῶν φίλοι adluditur*, tom. I. pag. 192. seq. et 470.
- Metrodorus, poeta, tom. I. pag. 495.
- [P] Milates (Μελάτης), tom. I. pag. 564.
- Miltiadis eloquentia, tom. III. pag. 483.
- Minos, tom. I. pag. 83. tom. III. pag. 314.
- Mithaecus, coquus, tom. III. pag. 144. 180. 203. 248. 251. 327.
- ὁ τὴν Σικελικὴν ὀψοποιίαν συγγεγραφώς*, tom. III. pag. 317. 376.
- Musaeus, οἰκῆτωρ Ἐλευσίνιος, tom. I. pag. 449.
- Musaei hymnus in Bacchum, tom. I. pag. 51.
- Musonius, tom. I. pag. 646.
- Neritus, Aristidis Τερφεύς, tom. I. pag. 552.
- Oracula, tom. I. pag. 62. 131. 182. 249. 414. 541. 561. tom. III. pag. 19. 36. seq. 298. 306. 34. 313. 345. 346. seq. 350. 487. 490. 624. 641. Versibus Iambicis, tom. I. p. 591. 602. 609. plura sine metro edita, tom. I. pag. 87. *πυθόχρηστον*, tom. III. pag. 664.
- Oracula Amphiarai, Trophonii, Amphiloichi, t. I. pag. 82. Delphicum, Dodonaicum etc. tom. I. pag. 82. tom. III. pag. 24. quis Calchas vel Mopsus ista praedixerat? 721.
- Bacidis, Amphilyti, tom. II. pag. 22. Clarium, Ammonium, tom. III. pag. 21.

- λογίων περιηγήσεις, tom. I. pag. 456. γνῶσι. στυγίων, tom. III. pag. 624.
 Οἱ περὶ Ὀρέτην λόγοι, tom. I. pag. 24.
 Orontis, Persae, dictum, eundem digitum iam unum denotare, iam decem millia, t. III. pag. 423.
 Orpheus, tom. I. pag. 448. tom. II. pag. 400. tom. III. pag. 319. 707.
 hymnus in Bacchum, tom. I. pag. 51.
 Οἱ τῶν παιάνων ποιηταί, tom. I. pag. 399.
 Οἱ ἐν Παλαιστίνῃ δυσσεβεῖς (Iudaei), tom. III. pag. 514.
 Palamedes, Graecorum sapientissimus, tom. III. pag. 428. seq. 430. seq.
 ὁ Παμφίλος μῦθος, tom. I. pag. 377. (de Pamphilo Virbio apud Platon. X. de Rep.)
 Pardalus, ὃν ἐγὼ φαίην ἂν ἄκρον τῶν ὑφ' ἡμῶν Ἑλλήνων γενέσθαι γνῶναι λόγους, tom. I. pag. 580. Aristidis amicus, 608.
 Parrhasii, pictoris, epigramma, quo se ipse laudat, tom. III. pag. 658.
 Pausaniae epigramma, inscriptum tripodi, quem Apollini consecrauit, tom. III. p. 289.
 Periclis eloquentia, tom. III. pag. 214. seq. orator, pag. 483. Περικλέους τύπος, tom. III. pag. 653.
 Alius Pericles, Archilochi aduersarius, tom. III. pag. 487.
 Περσικὴ τάξις τῆς δίκης, tom. III. pag. 688. Lex Persica, supra in Lex. ζῶντας κατο-
 ρύττεσθαι Περσικῇ, 712.
 Phemius, tom. III. pag. 40.
 Phidias, tom. II. pag. 51. 52. eius Minerva, tom. I. pag. 528.
 Philadelphus νεώκορος, tom. I. pag. 524. 526.
 Philonis pharmacum, tom. I. pag. 558.
 οἱ πρῶτοι ταῦτα φιλοσοφῆσαντες, tom. I. pag. 33.
 Philoxenus, dithyramborum poeta, tom. III. pag. 386. Cytherius, 388.
 Philumene, Aristidis σύντροφος ff), Alcimi filia, tom. I. pag. 511. 626.
 Pindarus, tom. I. pag. 16. 19. 53. 134. 138. 156. 412. 447. tom. II. pag. 315. 354. t. III. p. 88.
 89. 90. 177. seq. 209. 309. 422. 428. 538. 643. 644. 691. 692. 716.
 Thebanus, tom. I. pag. 152. μάλισα ἀληθείας ἀντέχεσθαι δοκεῖ τῶν ποιητῶν περὶ τὰς
 ἰστορίας, tom. III. pag. 610. eius paeana Pan saltavit, tom. I. pag. 71. tom. III.
 pag. 285. dithyrambi, tom. III. pag. 491. hymni, ibid.
 Versus Pindari, ipso non nominato, tom. III. pag. 47. 48. 49. (adde 422.) De rebus
 Aegyptiacis falsa tradidisse arguitur, tom. III. pag. 610. in se perinde, ut in alios,
 composuit hymnos ἐπινίκους, 645.
 Plato, tom. I. pag. 67. 129. 130. 152. 153. 156. 377. 576. 594. 595. 642. 643. tom. III. pag. 6. 7.
 et deinceps per orationes Platonicas singulis paginis, 180. 185. 190. 278. 691. 728.
 ex Platone γλυκύτητα petunt simplicis filii scriptores, de diss. simplici, p. 398.
 Alcibiades I. tom. III. pag. 539. seq. respicitur, tom. III. pag. 471. seq.
 Amatores respiciuntur, tom. III. pag. 219.
 Apologia Socratis, tom. III. pag. 184. 655. respicitur, 434. 436.

Atlanticus

ff) Illam, Aristidi carissimam, perperam huius σύντροφον vocari, contra Fabricium docet *Maßon* §. V. nr. 2. *Hart*.

- Atlanticus respicitur, tom. III. pag. 197.
 Cratylus respicitur, tom. III. pag. 285. 444. 482. 519.
 Conviniuum, tom. I. pag. 504. tom. III. pag. 475. respicitur et tom. III. pag. 57. 120. 179.
 212. 324. 551.
 Crito respicitur, tom. III. pag. 249.
 Epistola, tom. III. pag. 333. ad Dionysium, tom. I. pag. 594. longa epistola, (septima,) tom. III. pag. 113. ex epistola octaua, tom. III. pag. 133. ad epistolae secundae verba adludit tom. III. pag. 477.
 Euthydemus respicitur, tom. III. pag. 190.
 Gorgias, tom. III. pag. 8. 11 - 15. 65. 103. 144 - 146. 149. 154. seq. 193. seq. 208. seq. 532. refellitur, ibid. in orationibus Platoniciis.
 Laches, tom. III. pag. 213. 324. respicitur, tom. III. pag. 344. seq.
 [P] Leges, tom. III. pag. 109. 255. 489. libri de legibus respiciuntur, tom. III. p. 122. 186. 249. 335. 337. 354. 427. 429. 431. 466. seq. 728.
 Menexenus respicitur, tom. III. pag. 142. seq. 217. 257. 287. 464. seq. 474.
 Minos, tom. III. pag. 156.
 Parmenides, σύγγραμμα θείον, tom. III. pag. 544.
 Phaedrus, tom. III. pag. 24. 638. respicitur et tom. I. pag. 153. tom. III. pag. 49. 58. 190. seq. 218. 285. 343. 476. 490.
 Politicus, tom. III. pag. 184.
 Protagoras, tom. III. pag. 372. respicitur, tom. III. pag. 244. 483. 549.
 Respublica, tom. III. pag. 241. 255. 489. respicitur, tom. I. pag. 377. tom. II. pag. 70. t. III. pag. 99. 188. 237. seq. 477. 518. 521. 544. seq.
 Theages respicitur, tom. III. pag. 477.
 Theaetetus, tom. I. pag. 130.
 Timaeus respicitur, tom. III. pag. 70. 186.
 Plato, Aristonis F. tom. III. pag. 186. sophista dictus a Lysia, 517. in eum epigramma ex 2. de Rep. 123. 533. δεινότητος γεωμετρίας, 333. 377. 412. 460. verborum maximam curam habuit, licet neget, 225. eius apud Dionysium gratia, tom. I. pag. 155. tom. III. pag. 377. seq. ter Siciliam adiit, tom. III. pag. 111. 410. 529. a Pythagorico quodam seruatus, 381. a Pollide, Spartano, abductus, 382.
 Eius, quum viueret, exigua fama, Πλάτωνος τε ἡ πρὸς ἡν ὁ λόγος ἐπ' αὐτῷ Πλάτωνος, tom. I. pag. 644.
 ὁ τῶν Ἑλλήνων ἀριστος καὶ ὁ τῶν ἀνδραγαθῶν πραγματῶν ἐπιστήμων· προσδίδωμι καὶ τῶν θείων, tom. III. pag. 419. 511.
 ipse Remp. non gessit, 435. Διδυράμβων ποιητὴς ἀριστος, 491. tragicus, 489. comicus, qui comice multos traducit, 488. 549.
 Platonis anachronismi, tom. III. pag. 474. seq. 552.
 Podalirius, tom. I. pag. 73. 80.
 οἱ Ποιηταί, tom. I. pag. 29. 33. 58. 74. 77. 84. 102. 111. 242. 259. 395. 401. 402. 406. 436. 476. tom. III. pag. 37. 259. 344. 610. 669. 670. 705.
 quidlibet audendi aequa illis potestas, tom. I. pag. 90. Τύραννοι τινες τῶν ὀνομάτων, tom. I. pag. 84.

- Ποιητικός λόγος, tom. I. pag. 49. 410. 418. Poetae versus, tom. I. p. 57. 344. 542. t. III. pag. 67. 214. 381. *de diff. civili*, pag. 312.
- Versus in Miltiadii victoriā, tom. III. pag. 289. elegiae in victoriā Cimonis, tom. III. pag. 259. seq.
- οἱ Πολιτικοί, oratores, *de simplici diff.* pag. 414. 416. 430. 432. 441.
- Pollis, Asiarches, tom. I. pag. 611. 612.
- Pollis, Spartanus, qui Platonem e Sicilia abduxit, tom. III. pag. 382. seq.
- Polus (apud Platon.) tom. III. pag. 482. etc.
- Porphyrus, medicus, tom. I. pag. 622. 627.
- Prodicus, sophista, tom. III. pag. 483. comice traducitur a Platone, 388. 548. seq. Ceus, 547. seq.
- Prometheus, rhetoricae inuentor, tom. III. pag. 168.
- Προφῆται καὶ ἱερεῖς, tom. I. pag. 29. 86. 429. tom. III. pag. 553. Προφητῶν σχῆμα καὶ τάξιν ἔχοντες, tom. III. pag. 22.
- Protagoras, sophista, tom. III. pag. 483. 548. *de diff. simplici*, p. 362. comice a Platone traducitur, tom. III. pag. 388. 549. Abderita, 547.
- Pyrallianus, tom. I. p. 593. περὶ τὰς Πλάτωνος λόγους εὖ γυμνασμένος, 594.
- Pythagoras, tom. III. pag. 522. 574. nihil scripsit, tom. III. pag. 495. Sophista dictus ab Herodoto, 517.
- Κοινὰ τὰ φίλων, (Pythagorae dictum,) tom. I. pag. 422.
- Pythagoricorum Italicorum aliquis, (Archytas) tom. III. p. 381.
- Τῶν Πυθαγόρου καὶ Πλάτωνος σχέδον ὄντες λόγων, tom. III. p. 519.
- Pythocles, tom. III. pag. 540.
- Python (orator), tom. II. p. 237. 272. Byzantinus, 273.
- Quadratus, tom. I. p. 123. 489. rhetor, Asiarches, tom. I. p. 597. 598. sophista, 613.
- Rhadamantus, tom. I. pag. 81. 85. 109. tom. III. p. 243. seq.
- Rosander, philosophus, tom. I. pag. 576. 577. 578.
- Rufinus, tom. I. pag. 581. 387. 606. 616.
- Rufus, Phocensis, tom. I. pag. 518.
- Salvius (Iulianus), consul (A. C. 175.), tom. I. p. 515. supra, Iulianus.
- Sappho, Mytilenaea, tom. I. pag. 152. 457. tom. III. pag. 642.
- Sarambus ὁ κάπηλος, tom. III. p. 317. hic est ille testius, p. 251.
- Satyrus, medicus Pergamenus, tom. I. pag. 549. sophista, (forte ἰατροσοφιστὴν intelligit, licet inter Eunapii sophistas etiam medici occurrant) εἰ τῶν ἀγανῶν, ibid. 550.
- Σάτυρος τῶν ἐπὶ σκηνῇ κατηράσατο τῷ Ἡρακλεῖ· εἶτα γ' ἔκυψε προσιώντας κάτω, t. III. pag. 515.
- Sedatus, Nicaenus, tom. I. pag. 531. Theophilus antea dictus, ibid. 574. 588.
- Septem sapientes, tom. III. p. 18. ab Androtione dicti ἑπτὰ σοφισταί. 517.
- Sesostridis σῆλα, tom. I. pag. 428.
- [P] Seuerus Phryx, Asiae praefectus, tom. I. p. 573. 600. 603. 604. 609.
- Sibylla, tom. III. pag. 22. 24.
- Simonides, Ceus, tom. I. pag. 152. seruatus, quod Dioscuros carmine celebrasset, tom. I. pag. 584.

Eius *ἐπιγράμματα*, tom. III. pag. 266. 646. sq. *ποιος ταῦτα Σιμωνίδης φησὶν*; t. I. pag. 134. Vide et supra Ceus.

Filius Leoprepis, octoginta annos natus, tom. III. pag. 645. ipse de se: *μνήμην ἔτινα Φημί Σιμωνίδε ἰσοφαρίζεν*, ibid. Simonides et Pindarus, ut in alios, ita in se quoque *ἐπινίκας* composuere, ibid. *ἀνὴρ τις Σιμωνίδεος*, tom. III. pag. 648.

Sisyphi *ὄνεισις*, tom. I. pag. 14.

Socrates, tom. I. pag. 571. tom. III. pag. 103. 120. 121. 123. 243. 245. 247. 282. 291. 319. 324. 656. Sophista ab Androtione dictus, 517. nihil scripsit, tom. III. pag. 495. sapientissimus ab oraculo indicatus, tom. III. pag. 36. seq. 345. *ἔ τῶν Ῥητόρων εἰδὲς*, 95. Platonis *διδάσκαλος καὶ ἑταῖρος*, 132. eius discipuli, Alcibiades et Critias, 139. 207. 407. seq.

Socratis *συμπόσιον*, (apud Platon.), tom. I. pag. 504. ab Apolline iussus musicam tractare, ut studium acerbitalis (*φιλαπεχθημοσύνην*) in dicendo deponeret, tom. III. pag. 493. *Σωκρατικός ὁ τρόπος καὶ ἀρχαῖος* omnibus ex rebus quiddam vitae communi profuturum eruere. *de diff. simplici*, pag. 396. exemplis uti, pag. 408.

Solenis sophista, tom. III. pag. 70.

Solon, tom. III. pag. 284. 461. seq. 684. Sophista dictus ab Herodoto, 517. *ὁ τῶν νομοθετῶν ἐνδοξότατος*, 679. Eius *βιβλίον εἰς αὐτὸν καὶ τὴν ἑαυτοῦ πολιτείαν*, 680. eius *leges*, tom. III. pag. 272. 471. 495. *de civili diff.* pag. 202. *elegi*, tom. II. pag. 382. 461. *Τρίμετρα*, ibid. et 680. *Ἰάμβοι*, ibid. seq. ad 682.

τὰ ἐς Μεγαρέας ἔχοντα ἄσαι λέγεται, tom. III. p. 461. Lex vetans maledicere mortuo, et si quis ab eius liberis maledicto peratur, tom. III. pag. 502.

τῶν ἐλλογίμων καὶ παλαιῶν σοφιστῶν τις ἐν ἀρχῇ συγγράμματος, tom. II. p. 298. (Pisocrates Panegyrico).

Sophistarum nomen sapientissimis viris olim tributum, tom. III. pag. 517. Plato, licet sophistas passim insectetur, Deum ipsum vocat *τέλεον σοφιστήν*. (in Cratylo) t. III. pag. 519. *σοφιστὰς, ἅς οἱ περὶ αὐτοῦ καλεῖσθαι, 677. μετεωρολόγι τῶν σοφιστῶν, diff. civili pag. 168.*

Sophocles, tom. I. pag. 61. (Philoctete) 596. seq. tom. III. p. 173. 180. 220. 380. (ex Oedipo Coloneo) 513. (ex Aiace) 622. 703.

[P] Sophoclis Nauplius, tom. I. pag. 454. *Σάτυροι*, tom. III. pag. 512. versus ex eius Aiace, non nominato auctore, tom. II. pag. 334. tom. III. pag. 390. Versus ex Aiace, Locro, perperam Euripidi tributus a Platone (Theage) tom. III. pag. 477.

Spenisippus, tom. III. pag. 138.

Stesichorus Himeræus, tom. I. pag. 152. tom. III. pag. 92. eius *παλινωδία*, tom. I. p. 462. tom. III. pag. 466. 529. *μέταμ, δὲ ἐπὶ ἕτερον προοίμιον κατὰ Στησίχορον*, 716.

Συβαριτικοὶ μῦθοι, tom. III. pag. 596.

Templorum picturae et inscriptiones absurdae reprehenduntur ab Aristide, tom. I. pag. 51. Carthaginienfes inuenta sua et res gestas descriptas in templis suspenderunt, tom. III. pag. 601.

Terpander, Lesbius, tom. II. pag. 376. tom. III. pag. 140. 305. 311.

Thales, Milesius, tom. III. pag. 547. Thressae mulieris dictum ad Thaletem, animum ipsi extra columnas Herculis et Gades fuisse, 597.

Thamyris, tom. I. pag. 448.

Thearion, pictor, tom. III. pag. 144. 180. 203. 248. 251. 327. 495.

Themistoclis dictum: periissemus, nisi periissemus, tom. I. pag. 465. Orator, tom. III. pag. 483.

Theodotus, tom. I. pag. 485. 502. 587. Medicus, 525. 577. 585. Atheniensis, 641.

Theophilus, supra, Sedatus.

Thrasymachi imitatore Platonem arguit Aristides, tom. III. pag. 489.

Thucydides, tom. I. pag. 417. 573. 642. tom. III. pag. 183. 217. 441. 651. *de simplicii dist.* pag. 442. *de diffinitione civili*, p. 192. 194. 290. 261. respicitur tom. I. pag. 387. tom. III. pag. 401. 422. 520.

Olori F. ὅς ἐ μόνον τῇ τῶν λόγων δυνάμει καὶ σεμνότητι, ἀλλὰ καὶ τῇ τῶν πραγμάτων ἀκραιβείᾳ πλεῖστον προέχεν τῶν συγγραφέων δοκεῖ, t. III. p. 200. 202. seq.

Timocreon, tom. III. pag. 487.

Tragoedia, tom. I. pag. 61. 139. 461. tom. II. pag. 334. 429. 486. Τραγωδοποιοί, tom. III. pag. 492. Τραγικώτερον εἰπεῖν, tom. I. pag. 67. ὃ τῇ τραγικῇ δαίμονος, t. I. p. 139.

Tragoediam insectatur Plato, et ipse leges suas tragoediam vocat, tom. III. p. 488. seq.

Δύα μορφῆς ἔχοντες ἀντὶ τριῶν τῆς τραγικῆς βῶος, tom. III. pag. 511.

ὁ θαυμαστος ἐκείνος ὁ τὸν τρικάρανον ποιήσας, tom. I. pag. 368.

ὁ νομιζόμενος πρὸ Τριπτολέμου βίος, tom. I. pag. 395.

Tyrtaeus, tom. II. pag. 121. Laconicus poeta, tom. III. pag. 55.

Xenophon, tom. III. pag. 122. 243. 244. περὶ τῆς Κύρου μεγάλης διαλεγόμενος, 665.

In libro *de diff. simplicii*, a pag. 336. seqq. Xenophon (Ἀφελῆς ἀνὴρ, pag. 372. 378. 412.

Πανταχῶς δὲ ἐν τῇ φράσει Ἀφελῆσαν μόνος ὁ Ξενοφῶν ἐργάζεται, 408.) laudatur singulis fere paginis. Eius Εὐρυθμία, pag. 350. ἐγκράτεια, 450. τύπος, 444.

Conuiuium, pag. 371.

Ἀπομνημονεύματα, pag. 372. 374. 410. παιδεία, 372. seq. 430. Agefilaus, 412.

Zeno, tom. I. pag. 486.

Zeno Parmenidis παιδικά, tom. III. pag. 554. Pythodori et Calliae praeceptor, 541.

Zethus, tom. III. pag. 167.

Zeuxis, tom. III. pag. 52. pictor. Epigramma, quo se ipse laudat, tom. III. pag. 659.

Zosimus, Aristidis τροφός, tom. I. pag. 491. 495. 506. 507. 508. 509. τέχνην ἀγαθὸς τῆς ἱατρικῆς, 510. 530. 547. 551. 553. 561. 600. 614.

X. Aristidis ἀντιστοχολαΐης siue aemulus Athenis in declamando fuisse a Suida traditur ADRIANVS, Phoenix ⁸⁸), Tyrius, Herodis Attici, quem pro funere laudauit ⁸⁹), discipulus, in throno sophistico Athenis successor. Hic Marco Antoniano, imperatori, itidem admirationi fuit, amplisque muneribus ab eo donatus est, ut narrat *Philostratus* ⁹⁰) in eius vita. Ex eo tempore τὸν ἄνω θρόνον siue superiorem cathedram rhetoricam etiam romani Athenasi

gg) Hinc orationem suam auspicalem Athenis exorsus fuit his verbis: πάλιν ἐκ Φοινίκης γράμμα-
τ α. Iterum e Phoenicia litterae. *Philostr.* p. 587.
e dit. praeclaræ G. Olearii.

hh) id. pag. 586.

ii) *Philostr.* pag. 588. seq. lib. 2. de Vitis Sophist. *Fabr.* Magnam partem e *Philostrato* exscripsit *Eudocia* pag. 50. *Harl.*

Athenaci obtinuit, et imperatori Commodο ab epistolis fuit ^{kk)}, discessitque e vira Romae, octoginta circiter annos natus quum esset. Discipuli Proclus Naukratites, Antipater Hierapolitanus, Heraclides Lycius, Quirinus alique. Inter sophistas tantum fuit eius nomen, ut multis γόης siue magus ^{ll)} videretur. Huius Adriani nonnulla cum versione sua edidit Leo Allatius in Excerptis variis graecorum sophistarum et rhetorum, Rom. 1641. 8. sunt autem [P] non integrae declamationes, sed ex illis excerpta selecta loca, qualia ex Himerii μελέταις apud Photium habemus.

Ε. Ἀλῆσα Φαρμακείας ἔχ' οἷά τε ἦν καυθῆναι. ὑπέσχετό τις γυνὴ καύσεν αὐτὴν καὶ ἔκαυσεν. Ἀξιοῖ Ἀδριανὸς ὁ ῥήτωρ καὶ ταύτην καῖναι, Veneficii comperta mulier comburi non poterat. Altera quae se combusturam promittit et comburit. Adrianus, orator, postulat, ut et haec ipsa, tamquam veneficae artis gnara, comburatur, pag. 238. Fabr. Haec excerpta leguntur in cod. Marciano 242 f. l. 83. ex quo Villosion in anecd. gr. pag. 254. vitium, in Allatii editione obuium, correxit. Harl.

2. Μισθοφόροι τὸν ποταμὸν τοῖς πολεμίοις ἐπήγαγον, καὶ ἀπαιτῶσι τὸν μισθὸν παρ' Ἀμφικτύοσι δοκιμαζόμενοι. Mercenarii milites flumine in hystes, quibus illi obruentur, diducit, mercedem exigunt in iudicio Amphictygonum, pag. 241.

3. Δεσπότης δὲ κατηγορεῖ ἐπὶ μοιχείᾳ, τῆς οἰκείας γαμετῆς ἐξηγησαμένης, ὡς ὅναρ τέτρω ἐν τῷ τῆς Ἀφροδίτης ἱερῷ ἐμίγη. Dominus, audiens ab uxore, se in sominis cum seruo in Veneris templo concubuisse, seruum adulterii accusat, pag. 243. Haec velut ad βασιλεία siue imperatorem dicta μελέτη integra aetatem tulisse videtur.

4. Περὶ προέδου τῆ βαβυλωνίαν βασιλείας. Descriptio pompae et ingressus regis Babylo-niorum, pag. 250.

5. Breues quaedam sententiae et dicta ex declamationibus, ut videtur, eiusdem Adriani excerpta, pag. 254. 255.

Apud Philostratum, pag. 588. mentio declamationis, cuius argumentum a Marco, imperatore, ei propositum fuit Ὑπερίδης, ὁ ἐς μόνους ἐπιτρέφων τὰς Δημοσθένους γνώμας, ὅτε δὴ ἐν Ἐλατείᾳ Φίλιππος ἦν. Hyperides, qui, dum in Elatea esset Philippus, ad sola Demosthenis consilia mentem aduertebat. Suidas [atque hanc particulam ex illo Eudocia,] longe plura illius commemorat. Nam praeter μελέτας et λόγους ἐπιδεικτικούς, ait, eum scripsisse Μεταμορφώσεις, libris VII. et περὶ ἰδεῶν λόγους de formis orationis libros V. περὶ τῶν ἐν ταῖς εἰσεσίς ἰδιωμάτων, de statuum rhetoricorum proprietatibus libros III. Epistolas, Φάλαργον ^{mm)}, (orationem de Phalaride, an epistolas, quae exstant sub nomine huius tyranni?) et παραμυθητικὸν consolatorium ad Celerem, illum intellige rhetorem τεχνογράφον, cuius Philostratus in Dionysio, Milefio, meminit, p. 524.

G 2

XL Quae

kk) Phil. p. 589. ἀντιγραφὸς τῶν Ἐπιστολῶν hoc est, dictator epistolarum, qui non ipse scribendis epistolis manum commodabat, sed sub se habebat scribas et librarios, quibus verba dictabat, animaduertente Kuster. I p. 58. ad Suid. in Ἀδριανῷ.

ll) Philostr. pag. 590.

mm) In Eudocia violario nescio, vtrum tarditate typographi, aut librarii potius, an, quia germana fuisset scriptura, legitur Φάλαργον παραμυθητικόν (sic et sine interpunctione) ὡς Κέλερα. Equidem vitium esse typographicum potius existimem. Conf. supra in vol. I. 664. not. g. animaduersa. Harl.

XI. Quae praeterea in Excerptis illis rhetorum ac sophistarum graecorum primus e bibliothecarum additis eruit et ex primo tomo *Variorum antiquorum*, (quod opus integrum non vidisse lucem dolendum est) edidit *Allatius*, haec sunt:

1. *Heracliti περί ἀπίστων* de incredilibus capita XXXIX. p. 1.
2. *Anonymous*, longe Heraclito recentioris, de eodem argumento, capita XXII. p. 26. De utroque vide, si placet, quae dixi supra, lib. I. cap. 22.
3. *Libanii*, sophistae (de quo infra libro V.) *διηγήματα* siue narrationes XXXIX. pag. 47. *Εκφράσεις* siue descriptiones VII. p. 84. et progymnasinata totidem, pag. 342-397. omnia haecenus imedita.
4. *NICEPHORI τῷ Βασιλάκῃ BASILACAE* ⁿⁿ⁾, scriptoris christiani, qui sub Alexio Comneno, A. C. 1180. defuncto, rhetorices professorem gessit CPoli, et Pauli epistolas interpretatus est, *fabulas* V. p. 125. Leonis et tauri, 2. Equi et cervi, 3. Leonis et puellae, 4. Lupi et passoris, 5. Graculi et aurum. *Διηγήματα* siue *Narrationes* XV. p. 137. 1. De Achille, 2. Myrrha, Thyantis filia, 3. Mida (*διηγήμα ὃ καὶ Πλάταρχος ἐν παραλλήλοις διηγέται*), 4. Vlysse, 5. Daedalo, 6. Paliphaë, 7. Icaro, 8. Excidio Troiae, 9. Thamyni, 10. Danaë, 11. Hercule, 12. Platano, Aloeï filia, 13. Aloidis, siue filiis Aloeï, Oto atque Ephialte, 14. De Narcisso et 15. Polydoro ^{oo)}.

Ethopoeias ^{pp)} VI. pag. 176. I. Iosephi, ab Aegyptia muliere accusati. II. Eiusdem, educti e carcere et post diiudicata regi somnia Aegypto praefecti. III. Davidis, quum, Saule persequente, ab Allophylis teneretur et neci tradendus esset. IV. Eiusdem, quum filius, Absolon, eum persequeretur. V. Eiusdem, quum Saulem incusculditum ac somno sepultum in spelunca comprehendisset. VI. Edessenae puellae, a Gotho milite delatae. VII. Olitoris, expectatione sua in cupresso ob spem vberioris

ⁿⁿ⁾ De hoc Basilaca eiusque cum Basilio, diacono, diffidiis multa *Allatius* in praef. ad haec excerpta repetit ex Nicetae Choniatae lib. VII. de rebus gestis Emanuelis, imp. et Iohannis Cinnami libro IV. quos vide. *Fabr.* Adde infra, libr. V. cap. 5. pag. 400. vol. VI. ed. veter. not. *Havl.*

^{oo)} In bibl. *Augustana* est, secundum *Reiseri* catal. p. 36. in cod. Nicephori Basilici progymnasinatum principium. — *Florent.* in cod. XXXIII. medic. Laurent. pl. 32. est nr. 7. hic titulus: Προγυμνάσματα Κυρίου Νικηφόρου τῷ βασιλικῷ νοταρίῳ (*imperialis notarii*;) ex iisque διηγήμα τὸ κατὰ Ὀδυσσεύα, narratio de *Vlysse*; atque Bandin. opinatur tom. II. col. 184. sq. hunc esse fortassis *Nicephorum*, cuius narrationes *Allatius* edidit, et *Fabric.* h. I. memorat. Praeterea in eodem cod. sunt quaedam alia, quae latuerunt *Fabricium*, nim. nr. 8. *sententiae*; nr. 9. *altera sententia*; nr. 10. *confutatio eorum*, quae circa *Atalantam* feruntur. —

Montfaucon in bibl. *Coislin.* pag. 103. lqq. graec. publicavit decretum circa unionem synodi cum Leone, Chalcedonenſi, etc. ab Alexio Comneno edictum, in quo pag. 105. praeter alios, qui subscribere, memoratur *Nicephorus*, notarius patriarchalis. In cod. *Parif.* bibl. publ. MMDCCCXVIII. *Basilacae ethopoeiae*, quae ab confectore catal. t. II. pag. 570. dicuntur *imeditae*: initium τὸν αὐτὸν λόγον ὁ Δαβὶδ. — Inter codd. *Langbaeni* (in catal. MSSr. Angl. et Hibern. I. p. 270.) *ethopoeiae sacrae.* *Havl.*

^{pp)} *Ethopoeiae* sunt imitationes sermonis, ad mores et suppositas personas accommodatae, quae latinis rhetoribus inferiorum saeculorum *Ethicae disſiones*, et non satis apte *adlocutiones* vocatae sunt. Vide *Sirmondum* ad Ennodium p. 74 et 80. E Graecis, praeter hunc *Nicephorum* et *Seuerum*, *Ethopoeias* etiam habemus scriptas a *Libanio*; latinas ab *Ennodio*, episcopo postea *Ticinenſi*.

rioris fructus translata frustrati. *Fabr.* Fabulae V. narrationes VIII. et Ethopoeiae VI. sunt in *Patufae* encyclopaed. philolog. vol. I. p. 382. seqq. *Harl.*

5. SEVERI, ALEXANDRINI, Ethopoeiae V. p. 221. I. Achillis, apud inferos edocti, captam a Pyrrho Troiam esse. II. Menelai, rapta a Paride Helena. III. Hectoris, quum comperisset, [P] Priamum apud inferos cum Achille conuiuatum. IV. Pictoris, depictae a se imaginis puellae amore capti. V. Herculis, Periclymeno in certamine sese commutante, nec propriam formam referente. [Inter codd. regios *Matrit.* est, teste *Iriarto*, in bibl. *Matrit.* codd. gr. pag. 461. seq. cod. CXV. in quo fol. 210. seq. sunt *Seueri* ethopoeiae (hoc ordine) II. III. V. IV. et I. Praeterea continet eiusdem, a Fabricio non memoratas, *narrationes*, *διηγήματα*, de viola, de hyacintho, de Arione, de Icaro, de Oto et Ephialte, quas *Iriarte* primus e cod. graece euulgauit. — Eadem *narrationes* sunt, teste Moutfauconio, bibl. bibliothecar. vol. I. pag. 584. c. in biblioth. *Mediolan.* Ambrosiana. — In bibl. *Parisi.* publica sunt *ethopoeias* in codd. MMDXLIV. MMDECCXVIII. et MMDCCCLXXXV. — Inter codd. *Langbaeni* (in catal. codd. Angliae et Hibern. I. p. 270. b.) in quo cod. sunt quoque *Nicolai*, *sophistas*, *ethopoeias*, latine. — Inter codd. *Thom. Galei* (ibid. II. p. 189. nr. 5973.) *ethopoeias*, editis auctiores. *Harl.*] — Has ethopoeias, sed minus integras, ediderat *Federicus Morellus* graece et lat. ⁷⁷⁾ *Parisi.* 1616. 8. Post Allatii editionem versionemque denuo auctiores et alio ordine cum noua versione sua et castigationibus vulgavit *Thomas Galeus* Oxonii 1676. 8. ad calcem Demetrii Phalerei et aliorum, de quibus infra capite proximo ⁷⁷⁾. Addidit autem tres hasce ethopoeias: uiam, quam ab Allatio statim dicam vulgatam esse sub nomine Theodori, Cynopolitae: alteram Aeschini, deprehensa Philippi apud Demosthenem imagine, et tertiam denique, perbreuem, Briseidis, quum a praconibus abduci se sentiret. Ceterum nihil impedire videtur, quominus *Seuerus* harum ethopoeiarum auctor sit *Seuerus ille*, *sophista romanus*, Damascio apud Photium cod. CCXLII. (vbi de Seuerio, imperatore, sermonem esse, p. 546. 543. 558. 560. perperam sibi persuasit eruditus interpres,) et *Suidas* memoratus; nam romanus dicitur *κατὰ τὴν τῆ νόμῳ ἀξίωσιν*, quia iure ciuitatis romanae gaudebat, Alexandriae vero docuit, ut ex eodem Damascio et *Suida* claret. Floruit Athenio imperante, qui occisus est A. C. 471.

6. THEODORI, CYNOPOLITAE, Ethopoeia, (quam modo dixi a Galeo vulgatam fuisse *Seueri*, Alexandrini, nomine:) *Τίνας ἂν εἶποι λόγος Ἀισχίνης, ἥντεα φεύγοντα καταλαβὼν Δημοσθένους καὶ Φιλοφρονισάμενος παρεγγύα φέρειν τὸ συμβεβηκὸς γενναίως.* Quid dicere potuerit *Aeschines*, cum cum exilii causa solum uertentem *Demosthe-*

G 3

nes

⁹⁹⁾ *Gale* in fin. praefat. scribit, *Seueri* ethopoeias aliquot impressisse Lutetiae a. M. D. XCI. (1591) *Fred. Morellum*, gr. et lat. In catal. bibl. *Loidensis*, pag. 141. nr. 45. inter alia, opera *Morelli* Lutet. 1591. 8. excusa, memorantur quoque *Seueri* ethopoeiae. Editio tamen, Lutet. 1616. 8. fuit etiam in bibl. *Askew.* pag. 141. nr. 3487. et

a *Maittario* A. T. III. pag. 269. sic citatur: *Seueri* Ethop. s. morales fictiones heroum, graece nunc primum ex bibl. reg. cum lat. vers. et notulis *Fed. Morelli.* Lutetiae 1616. 8. *Harl.*

⁷⁷⁾ Rec. opera *I. Frid. Fischeri.* Lipsiae 1773. 8. III. ethop. recepit *Io. Patufae* in encyclop. philol. vol. I. pag. 407. *Harl.*

nes comprehendisset, exhibitisque muneribus adhortaretur, ut infortunium fortiter ferret, pag. 135. Equis ille Theodorus vel quando vixerit, mihi incompertum. Cyropolis, Aegypti vrbs, de qua dixi supra ad Plotini vitam.

7. CALLINICI, sophistae, ἐκ τῶν εἰς τὰ πάτρια Ῥώμης, fragmentum de laude Romae, quam qui non viderit, eum non minorem, ait, pati iacturam, quam coecum, cui solem adspicere non datur, pag. 256 - 258. De Callinico videndus Suidas, qui inter eius scripta memorat περὶ τῆς Ῥωμαίων ἀναγεώσεως, καὶ ἄλλα τινὰ ἐγκώμια καὶ λόγους. Syrus, vel, (ut alii,) ex Arabia petraea oriundus, docuit Athenis, Galieno imperante, cuius imperium desinit in A. C. 269. Scripta eius alia fuere: *aduersus Lupum* ^{ss)} (rhetorem) [P] περὶ κακοζηλίας ῥητορικῆς. *Ad Galienum*, imp. ^{tt)} προσφωνητικὸς, (qui forte est μέγας ille βασιλικὸς λόγος, Menandro, rhetori, memoratus.) *Ad Cleopatram. Rerum Alexandrinarum historia libris X.* quod opus lectum S. Hieronymo, Suctorium Callinicum laudanti praef. ad Commentar. in Daniele (Σετῶριον enim cognominatum esse, Suidas adnotauit,) ut Vossio etiam pulchre observatum; et denique *aduersus Philosophorum sectas*. [Eudocia, quae pag. 268. eadem tradit, addit cum Suida, καὶ ἄλλα τινὰ ἐγκώμια καὶ λόγους. Eudoc. tantum scripsit σοφιστεύσας. Suidas autem addit ἐν Ἀθήναις. Harl.] H. Valesius ad Ammiani XXIII. 3. ex epistola Libanii ad Aristaenetum docet, Callinicum fuisse nomen stationis in Mesopotamia circa Euphratem, ita vocatae ex eo, quod Callinicus, sophista, ibi occisus esset. Fabr. Adde supra, vol. III. p. 36. *Ionsum* de scriptor. hist. philol. lib. III. cap. 14. §. 5. p. 89. Harl.

8. *Isaaci* (Comneni), *Porphirogenetas*, περὶ τῶν καταλειφθέντων ὑπὸ τῷ Ὅμηρῳ de praetermissis ab Homero, p. 259. Eiusdem *χαρακτηρίσματα* Graecorum et Troianorum ducum, p. 304. Dixi de hoc lib. II. c. 7. §. 9. [vol. I. p. 558.]

9. *Anonymi* (Iohannis forte Pediasimi, chartophylacis,) περὶ τῶν δώδεκα ἄθλων τῷ Ἡρακλῆς de duodecim laboribus Herculis, p. 321-341.

10. *Leonis*, philosophi, *καρκῖνοι* siue versus XXV. retrogradi, p. 398. in quibus et ille, quem aquiminario ^{uu)} in templo S. Sophiae CPoli inscriptum notat *Colomestus* in Opusculis, pag. 101.

Νίψον ἀπομήμασιν, μὴ μόνον ὄψιν.

Item ille:

Νοσῶ, Σὺ δὲ ᾧ ἱάμα, ἸΗΣΟΥ, σῶσον.

11. Epigrammata graeca singula in S. Crucem, *Nicolai*, metropolitae Coreyrensis, *Iohannis*, *geometrae*, et *Emanuelis Phile*. Nec minus in S. Ioh. Chrysostomum, eiusdem Phile et Nicolai, metropolitae, atque in Chrysostomi depositionem, *Pfelli*, p. 399. 400. XII. Aristi.

ss) Eudocia et Suidas, περὶ Λάκων. Harl.

tt) Apud doctiss. Vossium de Hist. Graecis p. 225. male, *ad Galenum*, vnde alio etiam errore colligit, Antonini Pii aetate vixisse.

uu) Vas sacrum intellige, aquae benedictae siue lustrali capiendae destinatum.

XII. Aristidis imitator fuit HIMERIVS ^{vv)}, ex Prusiae ciuitate Bithynus, Aminiae, rhetoris, filius ^{vv)}, cuius declamationum orationumque notitiam et reliquias, a Photio cod. CLXV. et CCXLIII. seruatas, Henricus Stephanus A. 1567. 4. subiunxit duabus Polemoniadicis, [P] graece primum a se editis, de quibus supra dixi, quamobrem hoc loco illius mentionem facere placuit, licet longe iunioris, utpote qui vixit Constantii Iulianique, imp. temporibus ac deinceps: aemulus sophistarum, Anatolii ac Proaeresii, vt narrat *Eunapius* in Proaeresii vita pag. 119. a quo etiam p. 129. docemur, Iuliano ac Proaeresio fuisse superslitem, et post Iuliani, A. C. 363. occisi, necem ingressum esse iter, postque fata Proaeresii [et postquam antea Constantinopoli, Corinthi et in aliis vrbibus aliquamdiu commoratus declamarat.] Athenis sedem fixisse, vbi κατὰ ξητορείαν πρῆτη διδασκαλεία, *rhetoricae scholae praefuit*, teste Photio pag. 184. sophista publicus et tandem Areopagita factus est, a CHRISTI nomine alienus, et sacris nostris furtim canum instar oblatrans ^{xx)}. De dictione eius ita Eunapius: εύκολος δὲ ἀνὴρ εἰπεῖν καὶ συνημοσμένος, κρότον δὲ ἔχει καὶ ἦχον ἢ συνθήκη πολιτικόν, καὶ πρὸ πάντων καὶ παρὰ τὸν θεὸν Ἀρεϊδείην ἵσταται. *Facilis vir in sermone et concinnus, nec sono ac plausu in civili genere dictionis destituitur, nonnquam et licet rarius ad diuinum Aristidem affurgit.* Pluribus etiam encomiis Photius eum mactare

vv) De *Himerio*, eius vita, satis scriptis editis antea et ineditis erudite fusque egit *Gottlieb Wernsdorf* in praefatione p. XXX. sqq. ad suam editionem, quam, cui volupe erit, consulat velim. Atque, quoniam ego in Introduct. in hist. L. Gr. II. 1. pag. 326. sqq. de eo iam copiose disserui, hic mihi eo breuiori esse licebit. *Harl.*

vvv) *Wernsdorf* ab initio vitae etc. plures, a nostro diuersos, amplis verbis enumerat Himerios. Equidem paucis eos nominabo. Sunt autem 1) *Himerius*, parasitus quidam Atheniensis, *Phufarch.* de discrim. amici et adulatoris pag. 60. 2) *Flavius Himerius* apud *Athanas.* apolog. II. tom. I. p. 622. Illius epist. exstat quoque in cod. Vindobon. LVII. nr. 87. apud *Lambee.* III. p. 242. *Kollar.* et *Wernsdorf.* probat codicis lect. *Ἰμῆριος Ἰεζάνης*, loco vulgatae *Ἰεζανός*. 3) Alius *Himerius* in Iuliani ep. 37. secundum cod. Barocc. — 4) *Himerius*, officiorum magister, ad quem prostant Basilii Caesar. epistolae 216. 217. 416. — 5) *Himerius*, Iamblichii pater, quem plurimis litteris celebrat *Libanius*. Atque ea, quae *Wernsdorf.* pag. 37. seq. de illo docte disputat, bene faciunt ad illustranda explicandaque ea, quae in superiore vol. V. p. 760. sq. scripta sunt. — 6) *Himerius*, Tاراconensis in Hispania episcopus. — 7) *Himerius*, episc. Nicomediensis, quem Nestorii successor, *Maximianus*, a. 432. suo exuit officio, v. *Narrator.* in anecdotis graecis ad epist. V. Firmi, pag. 286. — 8) *Himerius*, episc. Tricassinus in Gallia, S. Lupi

successor. *Sidon. Apollin.* epist. VII. 13. p. 460. —

9) *Himerius*, chartularius, temporibus Philepici imperatoris, v. *Suid.* v. *Κωνήγιον* ex Codini Origin. CPolitani. Ex hoece Chartulario et Theodoro, Lectore, collecta historia operum publicorum CPolitani. exstare dicitur in codd. bibl. publ. Paris. v. *Labbeum* bibl. nou. MSS. p. 77. cat. codd. Paris. t. II. p. 404. cod. MDCCCLXXXIX. et *Bandurii* imperium orientale, t. I. p. 26 et 88. 10) *Himerius*, Thrax, dux exercitus Iustiniani, imp. in Africa; et post in Italia Rhegii, a *Procopio* belli Vandal. IV. 23. p. 291. et belli Gothici III. 39. p. 557. memoratus. — 11) Ex *Himerio* seu *Hemerio*, hippiatro, excerpta Constantini leguntur in Sim. Grynaci collectione Hippiatricorum. vid. infra tom. VI. pag. 439. ed. vet. — 12) *Himerius*, protosecretarius, et postea Dromi logotheta, tandem in monasterium Calyporum relegatus, ibique prae moerore vita defunctus, saec. X. temporibus Leonis, philosophi, imperatoria. — 13) *Ἰμῆριος* ex coniectura Gossinii, pro *Ἰμῆριος*, in sepulchrali quodam marmore. v. *Acta erud.* Lips. 1751. pag. 399. — De nostro *Himerio* praeter Photium et *Wernsdorfium* egerunt quoque *Eunapius* cap. 12. pag. 129. *Suidas* pag. 1239. *Tillemont* hist. des Emper. tom. IV. art. 34. de Iulien p. 1046. *Leich* in diatribe Photiana pag. 22. *Saxius* in Onom. I. pag. 413. sq. *Harl.*

xx) *Wernsdorf* pag. 43. conicit, Himerium natum esse circa a. Chr. 315. et extinctum circ. a. 386. *Harl.*

maclare cognoscitur, quem si placet vide. [De eius moribus v. Wernsd. §. 15. et §. 18. de eius d'cendi genere.] Peruenit ad ultimam senectutem, filiaeque ^{yy)} superstes amissis oculis, ut scribit Suidas, et sacro siue comitali morbo correptus diem obiit. Iuliani, imp. γραμματέα siue ab epistolis fuisse, narrat Ioh. Tzetzes Chiliad. VI. v. 328. Filium eius, *Iamblichum*, Aristaeneto commendat Libanius in epistola [487.] quam edidit *Lambecius* VI. de Bibl. Vindob. pag. 254. ^{zz)} Alterius [vel potius vñici] filii *Rufini* mortem dolet pater in μονωδία apud Photium pag. 594. Ibidem verba: αὐτῶνα πολλάκις τὰς τῷ σοφιστῇ Φω- νὰς, νῦν τὰς τῷ Πατρὸς αὐτῶνι, ab erudito interprete male accepta, reddi debent sic: *Saepe, tanquam sophista, verba feci, nunc loquor tanquam pater.*

Ex Himerii, Bithyni, μελέταις ^{a)} atque λόγοις apud Photium cod. CLXV. anemorantur:

1. Sub Hyperidis nomine, an Demosthenes Philippo tradendus sit. Excerpta habes apud eundem Phot. cod. CCXLIII. p. 574. seq. *Fabr.* In Wernsdorfii editione, locus Photii est repetitus gr. ac lat. nec non explicitus, et, quo quaeque ecl. in illius edit. exstat, simul indicatur. *Harl.*
2. Sub nomine Demosthenis, vtrum reuocandus ab exilio Aeschines, ibid. p. 575.
3. Aduersus Epicurum, impietatis reum, p. 578. [In ed. Wernsd. ecl. I-III.]
- [P] 4. Pauperis nomine aduersus diuitem, cuius sceleribus totam suam domum exhaustam queritur. *Phot.* pag. 582. edit. Hoeschel. et in H. Stephani Himerio p. 32. a verbis: ἡδινηταί τις εἰς παῖδα. [ap. Wernsd. ecl. IV. p. 90. vbi v. not.]
5. Nomine Themistoclis aduersus Persarum regem, qui Atheniensibus post Medorum bellum damna resarcire promittebat; si bello abstinerent, id. p. 586. [eclog. V. in ed. Wernsd. pag. 125. seqq.]
6. Polemarchicus, siue laus eorum, qui in bello pro patria cum Persis fortiter pugnando occubuerant. Excerpta apud Phot. p. 591. sed integra MS. exstat in Bibl. Augustana ^{b)}, una cum aliis duabus, quarum trium Himerii orationum apographum ab Ehingero ad Tegnagelium missum seruatur etiam in bibl. Vindobonensi. Ex Augustano codice lo- cum

^{yy)} Filium *unicum*, *Rufinum*, faucium dolore praemature abreptum, amisit eiusque mortem in μονωδία ad fluuium, Melanem, vbi tum commorabatur, scripta, quae est oratio XXIII. deplorauit. Filiam autem patri superuixisse, docet Wernsdorf. pag. 42. contra alios aliter sentientes. *Harl.*

^{zz)} Enimvero huius *Iamblichi* patrem, *Himerium*, quem Libanius plurimia celebrat epistolis, a nostro Himerio, sophista, fuisse diuersum, diserte copioseque ostendit *Wernsdorf.* l. c. p. XXXVII. sq. Iste *Himerius*, homo Syrus, decurio forsan Apameensis, eruditus homo et opulentus, iam ante a. 358. e vita exiisse videtur Wernsdorfio. Idem pag. L. sqq. §. 12. de gratia, qua valuit Himerius apud Iulianum, multus est, sed negat contra Tzet- zam, cuius narrationem etiam Leichius in diatr.

Photii pag. 23. sequebatur, Himerium fuisse Iuliani secretarium seu scribam. *Harl.*

a) Μελέταις siue declamationes minoribus cifris Arabicis, λόγοις siue orationes et λαλίας maioribus Romanis numeris designauit. Nonnullis etiam praefixa apud Photium προδρωπία siue argumentum. *Fabr.* Circiter septuaginta declamationes reliquit Himerius. Eas non legit Suidas, sed quae de illo commemorat, ea ex Damascio forsitan hausit. Eupapius et Tzetzes legerunt; sed descripserunt nihil. Eustathius autem tria eius loca excitat, teste Wernsdorfio pag. LVII. *Harl.*

b) Vide Reiseri Catalogum MSS. Codicum Bibl. Augustanae pag. 80. et Lambec. lib. VI. de Bibl. Vindob. pag. 254.

cum adfert *Pritaeus* ad Apuleii Milesias p. 215. et Alex. Morus notis in Nouum Fœdus, ad Philipp. I. 21. *Fabr.* In edit. Wernsd. orat. II. p. 368. sqq. *Harl.*

VII. Areopagiticus pro libertate Rufini, filii. Phot. p. 549. [Ecl. VII. ap. Wernsd.]

VIII. *Monodia* in filium, ipso aetatis flore et summa spe de se facta exstinctum, id. ibid. [orat. XXIII. Wernsd. p. 766. plenior e cod. romano. add. W. in vita Himerii p. XLII.]

IX. Epithalamius, in nuptias Seuerti, amici sui. Haec oratio, (e qua itidem apud Photium leguntur excerpta p. 596.) integra exstat in Bibl. Vindobonensi. [v. quae scripti in Introd. in hist. L. Gr. II. 1. p. 327. sq. est vero orat. I. Wernsd. qui de Seruio illo late disputat.]

X. Diogenes, siue propempticus. Dialogus, Phot. p. 598. [ecl. X. Wernsd. p. 170. sqq.]

XI. *συντακτικὴ λαλιά* siue *λόγος συντακτικός* sermo valedictorius ad amicos, quum Corinthum proficisceretur, id. p. 600. [ecl. XI. Wernsd. p. 174.]

XII. Propempticus ad Flavianum, Asiae ProCof. id. p. 601. *Fabr.* In ed. Wernsd. p. 206. ecloga XIII. Is quoque existimat, dictam esse forsitan a. 362. hanc orationem in Flavianum, de quo vberius disputat; idemque refutat Leichii opinionem, orat. scriptam esse in Iulianum Aug. Eidem Flaviano, non, vt Leichius autumabat, Iuliano, circ. a. 354. dicata fuit ecloga XII. apud Wernsd. p. 196. sqq. in catalogo Photiano, vt videtur, omissa: aut tertia illa in Flavianum, quam Photius in catalogo XLI numeravit. Inscripta autem est vna illa et simplex oratio. eaque propemptica: *ἐκ τῶν ὑπολοίπων, διαφόρων ἑνῶν, καὶ διαφορὰς ἔχόντων ὑποθέσεις*, [ex reliquis orationibus variis et varii argumenti. *Harl.*

XIII. In Pisonem, aduenam Aegyptium, id. p. 605. [Wernsd. ecl. XV. p. 246.]

14. Alius propempticus, siue Diogenes. Male apud Phot. p. 604. *ἑτέρε προτρεπτικῆ* cum legendum sit *προπεμπτικῆ*. *Fabr.* Wernsdorf in duas separatas diuisit eclogas, seu potius declamationum particulas, quarum prior s. ecloga XIV. inscribitur *ἑτέρε προτρεπτικῆ* (ergo retinuit W. id. voc.) *λόγος τὸ προοίμιον*, alterius *suasoriae exordium*, p. 240. sqq. atque noster abiturum a se discipulum salubribus instruit praeceptis: posterior siue ecloga XVI. pag. 250. est particula *ἐκ τῆ προπεμπτικῆ*, ex *propemptico*; atque in nota suspicatur, in quemdam illustis patris filium abeuntem dici declamationem, omisso Diogenis nomine; quod quidem retinuit in textu Photii, cuius tamen scripturam, (quum Hoeschelius habeat *προτρεπτικός ἢ*, Stephanus autem *προπεμπτικός ἢ*.) sic putat, (p. 8. sq.) integrandam esse, *πάλιν προτρεπτικός καὶ προπεμπτικός ἢ Διογένης*. *Harl.*

XV. Extemporale oratio ob contentionem in schola exortam id. p. 606. [Exstat tantum exordium. Apud Wernsd. est ecl. XVII. p. 254. sqq.]

XVI. In Cypriorum aduentum, id. p. 607. [Wernsd. ecl. XVIII. p. 260. sqq.]

XVII. In primum suum e Cappadocia auditorem, ibid. [Wernsd. ecl. XIX. p. 264. seq.]

XVIII. In illud, *ὅτι σπάνια τὰ καλὰ*, rara, quae pulcra, quum rogatus declamare distulisset, ibid. [ap. Wernsd. ecl. XX. pag. 268. sqq. Contrariam sententiam ipse tuetur in orat. XXII. r.

XIX. In Musonium, Graeciae ProCos. Phot. p. 608. [declamata Athenis in publico theatro circ. a. 357. aut 358. apud Wernsd. ecl. XXI. p. 274. sqq.]

[P] XX. In-Seuerum, aduenam, Symplegadi (Ponti insulae) praefectum, ibid. *Fabr.* [Apud Wernsd. ecl. XXII. p. 278. sqq. ubi inscribitur: ἐκ τῆς εἰς Σεβηρον νήλουν τὸ προόμιον, ex ea, quam dixit in nouitium Seuerum, exordium. Wernsd. vero in nota culpatur Fabricium, quod verba Photii, εἰς Σεβηρον νήλουν ἐπισιάντα συμπληγάδι, vertit in *Seuer. aduenam Symplegadi praefectum*. Namque νήλουν, animaduertit, non aduenam quemuis, sed nouellum discipulum, receptum illa oratione in coetum, denotari, nec umquam auditam esse praefecturam Symplegadia: συμπληγάδα h. l. esse velitationem et conflictum, quasque acierum collisionem et ἐπισιάντα συμπλ. nouellum discipulum, qui superueniens it conflictui et rixis, quales tum Athenis inter variarum scholarum discipulos saepe accidissent. Hinc verba Photii interpretatur p. 9. in *Seuerum nouitium, qui conflictui adfuerat. Harl.*

XXI. Λαλιά, ex qua locus legitur p. 609. [Wernsd. ecl. XXIII. p. 280.]

XXII. In Vrsacium, Comitem, [in cod. romano prima est oratio; in ed. Wernsd. orat. XXV. vel potius fragmenta, p. 814. seqq.] XXIII. Seuerum, amicum, [ap. W. orat. XXVI. pag. 822. reliquae sunt ap. illum orat. XXVII-XXXII. praeter illam in Athenaeum, quae est ecl. XXVIII.] XXIV. Scylacium, Graeciae ProCos. XXV. In Ephesios hospites et Mysos, et Leonis ciues. XXVI. In amicos e patria Bithynia. XXVII. in Athenaeum, comitem, XXVIII. In Priuatum domo Romanum, qui Ampelii, ProCos. filium instituebat. XXIX. De suo e Corintho reditu. XXX. In Phoebum, Alexandri, ProCos. filium. Ex his pauca quaedam apud Photium excerpta p. 609-613.

XXXI. In Arcadium, medicum et comitem, ibid. [Wernsd. orat. XXXIII. p. 870. sqq.]

XXXII. Propempticus ad amicos^{c)} aduenas, Phot. p. 613. seq.

XXXIII. Propempticus alter ad Flavianum, id. p. 614. [ap. W. ecl. XXXVI. p. 306. sqq.]

XXXIV. Epithalamium in Panathenaeum. *Fabr.* Perit haec oratio. Leichius quidem vocat Photii εἰς Παναθηναίων emendanda censet εἰς Παναθήναια, et intelligit orat. III. 3. At haec, ait Wernsd. p. 10. in festum Panathenaeum dicta non est; sed in Basilium, eiusque festi obiter modo mentio injecta. Potius adstipulans Fabricio, nuptialem quamdam orationem credo honori Panathenaei, forsitan quondam discipuli, dicatam fuisse etc. Duae quoque sequentes declamationes perierunt. *Harl.*

XXXV. XXXVI. Λαλιά, siue adlocutiones duae.

XXXVII. Διά-

b) Vide de hac Wernsd. p. 282. *Harl.*

c) Per *ἑταίρους* siue amicos, socios, sodales plerumque auditores sophistae intelligere licebit. *Fabr.* Wernsd. primum dedit p. 10. in textu Photii *προεμπτήριος* (inter V. L. autem legere iubet *προεμπτήριος*) εἰς τὰς προσηλθόντας ἑταίρους, et vertit, *commonitoria in accessum discipulorum*. In or-

dine vero Himerii orat. est oratio XXX pag. 879. et inscripta: *προεμπτήριος εἰς τὰς προσηλθόντας ἑταίρους καὶ ἑτέρων σοφιστῶν καὶ εἰς ποικίλιαν, hortatiua ad auditores, qui ab aliis sophistis ad eum accesserunt, ad varietatem in orationibus sectandam impellens. Harl.*

- XXXVII. Διάλεξις, disputatio a. 362. habita Philippis in itinere ad Iulianum imper. a quo vocatus fuerat. [Wernsd. orat. VI. p. 498.]
- XXXVIII. Orationes CPoli dictae de laudibus illius vrbis, et Iuliani imper. *Fabr.* [Wernsd. ad Photii textum pag. 11. Schottus, air, et Fabricius separant orat. in CPolim ab oratione Mithriaca; quod non fecissent, si integram VII. (in cod. romano orat. XIV.) vidissent. Habita est orat. a. Chr. 362. et est apud Wernsd. orat. VII. pag. 510. vbi v. notas. *Harl.*
- XXXIX. In Mithrae sacra. Confer *Reinesii* Epistolas ad Hofmannum et Rupertum p. 621. [v. quae modo sunt adnotata.]
- XL. Διάλεξις in Sallustium, praefectum. *Fabr.* [Wernsd. ad Photii textum l. c. Huius inquit, nihil exstat, nisi forsan, quod fere suspicor, in ecloga XII. latet, et tres Sallustios, illis temporibus celebres, distinguit. *Harl.*
- XLI. In Flavianum, ProCos. *Fabr.* Non amplius exstat. *H.*
- XLII. In natalem diem amici. [orat. VIII. pag. 542. ap. Wernsd.]
- XLIII. Λαλιὰ in bonam amici valetudinem. *Fabr.* Haec et sequens orat. non sunt, quod Schottus et Fabricius fecerant, diuellendae; sed vna est or. eaque apud Wernsd. pag. 556. fqq. IX. integra, quam Photius adpellat λαλιάν. at Himerius in illa orat. simul restitutam valetudinem discipulo gratulatur, et contra invidiam atque insidiatores disputat. v. Wernsd. pag. 12. *Harl.*
- XLIV. In insidiantes.
- XLV. XLVI. In Basilium ProCos. [or. XIII. et or. III. pag. 588. et pag. 426. vbi vide W.]
- XLVII. In Hermogenem, Graeciae ProCos. [ap. Wernsd. (qui de Hermogene inultus est), or. XIV. pag. 606.]
- XLVIII. In Plocianum, ProCos. [periit oratio.]
- XLIX. In Ampelium, ProCos. Prooemium ἐκ τῆς εἰς Ἀμπέλιον προπεμπτικῆς dat Photius, pag. 611. seq. [ecl. XXXI. pag. 286. Wernsd.]
- L. In [Vettium Agorium] Praetextatum Graeciae ProCos et amicos. *Fabr.* Hanc in perditis habendam, orationem Wernsdorf. ad Photii textum pag. 13. a sequenti non separandam putat, vt Fabricius et Schottus fecerant; e contrario vnain eandemque et inuenit a. 362. Athenis in laudem Praetextati, ante iter in Asiam ad Iulianum susceptum, esse declamatam. Verba igitur Photii vertit: in Praetextatum Proc. Graeciae et ad familiares, posthac ad Iulianum Aug. discessurus. *Harl.*
- LI. Ad Iulianum, imper. quum CPoli discedere pararet.
- LII. Nicomediae habita oratio, quum a Pompeiano, vrbis praefecto, verba facere rogatus fuisset. *Fabr.* Huius disputationis, dictae circ. a. 350. nihil superest: ad eam tamen respicit *Libanius* ep. 654. ad Celsum. Illo autem anno Libanius Nicomediae in Bithynia docebat. v. Wernsdorf. pag. 13. fqq. *Harl.*
- [P] LIII. LIV. In aduenas, [ap. Wernsd. or. XV. pag. 672. seqq.] et alia in aduenam. [haec periit.]

- LV. In Zenonem, amicum. [Non amplius exstat.]
- LVI. In Aphobinum, aduenam. [Haec etiam interiit.]
- LVII. In eum, qui, Neptuni oraculo monitus, reuertérat. [Nihil illius declam. superest.]
- LVIII. LIX. In eos, qui ex Ionia aduentassent. Et alia in Ionas hospites. [apud Wernsd. orationes X. pag. 562. sqq. et XI. pag. 570. sqq.]
- LX. Extemporalis ad amicos dicta oratio. [ad initium auditionum, - apud Wernsd. (quem vide) or. XII. pag. 580.]
- LXI. Oratio, quam amico CPolitano tradidit. [ap. Wernsd. or. XVI. pag. 680.]
- LXII. *Διάλεξις*. Disputatio inter amicos post reditum e patria. [ap. Wernsd. or. XVII. p. 693.]
- LXIII. *Διάλεξις* extemporalis de suo docendi munere. [ap. Wernsd. or. XVIII. pag. 704.]
- LXIV. Obiurgatio eorum, qui negligenter orationes audirent. [ap. Wernsd. or. XIX. p. 712. cum alia inscriptione.]
- LXV. Extemporalis oratio ad eos e discipulis, qui frenos respuere videbantur. [ap. Wernsd. or. XX. pag. 718. sqq.]
- LXVI. In Cytianum, qui petulanter se gesserat, quum superiorem orationem Himerius dixisset. [Periit haec oratio.]
- LXVII. Hortatio de rerum varietate in dicendo sectanda. [ap. Wernsd. or. XXI. p. 730. sqq.]
- LXVIII. *Διάλεξις* post vulneris medelam. [or. XXII. pag. 750. vbi v. Wernsd.]
- LXIX. Post raditum a Corintho. (nisi eadem cum XXIX.) [Desideratur. accedit tamen W. suspicioni Fabricii.]
- LXX. In stilum et amicos, s. discipulos. [Periit orat.]
- LXXI. In urbem Lacedaemoniorum, quum somnio obsequutus Amyclaeum Deum precaturus accessit. [etiam haec interiit. conf. Wernsd. in vita, pag. XLIV.]
- LXXII. *Ἀρχαίσεις* et recitationes non omnino publice fieri oportere. [Necdum haec exstat. In Photio tamen Wernsd. pag. 16. malit legere *ἐπαγγέλλεν promittere et indicere*, pro vulgato, *ἀπαγγέλλεν*.]
- LXXIII. LXXV. *Λαλῖαι* oportere in gymnasiis versari et alia Corinthi edita. *Fabr.* Prior *λαλῖαι* est ap. Wernsd. orat. XXIV. pag. 808. sed ibi dedit, et sic emendandum censuit in Photii narratione, *ὅτι δὲ ἐν γυμνασίοις εἶναι, semper exercitationibus vacandum esse*: posterior interiit. *Harl.*
- His accedit LXXV. Oratio in Anatolium, praefectum praetorio, e qua prooemium adfert Photius pag. 612. seq. [in ed. Wernsd. ecl. XXXII. pag. 296.] nam quis sit *προπεμπτικός*, e quo excerptum legitur apud eundem pag. 605. seq. incertum quidem est, non dubito tamen, esse ex vno eorum, quos iam e Photii Cod. CLXV. memoravi ^d). *Thomas Galeus*

^d) Photius aiebat, se legisse orationes Himerii tui locum pag. 17. Schottus, ait. vnam supra septuaginta, Wernsdorf. ad Photuaginta, Fabricius quatuor et septuaginta numerat:

Galeus in notis ad *Demetrium Phalereum* p. 246. ex *Himerii* λαλιᾶ inedita citat haec verba: ἦν δὲ Ἑρμείας Ἀταρνεὺς τὸ γένος, ὁ δὲ Ἀταρνεὺς Μουσῶν πόλις. [Illa autem verba sunt ex orat. VI. in *Photii* catal. nr. 37. in *Wernsd.* ed. p. 504. sqq. vbi vide not. *Harl.*]

Notabit lector, *H. Stephanum*, qui excerpta *Photiana* ex *Himerio* graece in lucem edidit, diu ante quam *Photii Bibliotheca* a praesantissimo *Hoeschelio* graece vulgaretur, et ab *Andrea Schotto* in latinum sermonem conuerteretur, eiusdem et *Polemonis* duabus declamationibus praeter castigaciones suas adiunxisse etiam alia¹⁾, haec nempe:

1. Ἀνώνυμε τινὸς περὶ δύο ἀνδρῶν ἀριστευσάντων ἐν πολέμῳ καὶ ἀγωνιζομένων περὶ πρωτείων. Anonymi de *Cleonide* et *Aristomene*, qui ambo in bello fortiter se gesserant, certantque de palma, quae *Aristomeni* addicitur, pag. 20-22.
2. Ῥητορικῶν προγυμνασμάτων παραδείγματα ἐκ διαφόρων σοφιστῶν συλλεγόντα, exempla progymnasmatum rhetoricorum e variis sophistis, *Aphthonio*, *Theone*, *Libanio* collecta, pag. 76-88. *Fabr.*

Restat, vt de codd. mst. et edd. pauca subiiciam. *Wernsdorf.* in praefatione primum pag. II. sqq. studium, quod in conquirendis aut per alios conferendis codd. mstis laudabile indefessumque collocarat, multis verbis exponit; tum pag. XII. sqq. codices ipsos aut quorundam apographa copiose describit. Sunt vero 1) cod. *Augustanus* chart. et continet tres orationes: ex quo manarunt apographa *Steinheilianum* et *Vindobonense*, de quibus paullo post erit sermo, ac forsan *Allatianum*. Duae priores in illo cod. saec. XIV. orationes in nullo alio codice sunt repertae. 1o. *Guil. Steinheil* in itineribus suis ex illo cod. fecerat apographum, ex hoc descriptae sunt in cod. XXIV. chart. biblioth. *Vffenbachianae*, atque ex hoc apographo *Vffenb. 1o. Henr. Maius* in catal. MS. *Vffenbachiorum* *Halae Hermundur.* 1720. fol. part. II. pag. 586. sqq. typis illas, cum versione sua la. notisque, a *Wernsd.* autem non laudatis, vitiose publicauit. Idem *Maius* edidit *Himerii* *Panathenaium* gr. cum quibusdam ex anthol. inedita epigrammatibus. *Giesiae* 1719. 8. Notas mstas reliquit, quae seruantur in bibl. *Giesensi* acad. 2) cod. *Vindobonensis*, ex *Augustano* de-

H 3

scriptus.

rat: si illa post reditum *Corinthiacum* bis citata putetur, vere LXX. numerari debent. Verumtamen praeter has LXX a *Photio* lectas recensitasque exstant aliae quatuor aut quinque, nempe 1) in *Anatolium* ecl. XXXV. 2) or. IV. in *Ceruonium*, (a *Wernsdorf.* ex codd. *Barocciano* et romano p. 454. seqq. edita.) 3) or. V. *Thessalonicae* dicta.) (a *Wernsd.* ex iisdem codd. pag. 472. seqq. publicata.) 4) ecl. XII. quae ex variis sermonibus excerpta dicitur; sed potissimum ex propemptica quadam in virum nobilem *Athenis* recitata, (pag. 196. vbi *Wernsd.* refutat *Leichii* sententiam, illam in *Julianum* esse dictam,) ac forsan 5) etiam ecl. XVI. (pag. 250. ex propemptico; nec ipse *Wernsdorf.* cum *Fabricio*, scit, in cuius honorem illa or. recitata sit, et quo numero *Photius* eam in catalogo

recenseat.) Ex istis autem LXXI. quas recensuit *Photius*, penitus perierunt decem et octo; reliquae aut integrae, nempe XXXII. aut eclogis *Photianis* seruatae, nempe XXI. supersunt. Haecenus *Wernsd.* adde eiusdem notam doctam ad primam ecl. p. 20. seqq. de *Himerii* scriptis, quae *Photius* legit, eorumque discrimine, et in vita pag. XXXXIII. seq. ac pag. LVII. seq. *Wernsdorf.* ipse euulgauit *eclogas* XXXVI. ex *Photii* *myriobiblo*, et declamationes integras XXIV. *Harl.*

e) In *Polemonis* et *Himerii* declamatt. et eclogis, gr. 1567. 4. quae insignis editio *Wernsdorfio* optimas saepe suppeditauit lectiones et *Hoeschelii* nis praefendas, vt ille ipse fatetur pag. X et XI. vbi de illa edit. et *Hoeschelii* ac *Schotti*, de quo grauiter iudicat, opera paullo latius differit. *Harl.*

scriptus. v. *Nissl. catal. MSS. Vindob. part. IV. 106. pag. 62.* 3) cod. *Baroccian. 131. Oxonii* in bibl. Bodlei. continet octo vel nouem potius orat. ex eo derivari sunt. 4) et 5) *Langbainianus* atque *Cantabrigienfis*, manu forsan Galei scriptus, ita, vt alia, s. Panathenica, (or. III. ap. Wernsd.) ex apographo Augusti. accederet in vtroque cod. 6) *Hamburgenfis* apographum duplex, manu Io. Christoph. Wössi exaratum; alterum, quod continet duas orat. (v. I et II. Wernsd.) alterum octo vel nouem potius declam. ex apographo Langbainiano, non ex cod. Barocc. vti Fabricius scripserat vol. IX. B. Gr. pag. 426. vbi Himerii *λαλιαν* quamdam gr. euulgauit, sed in illo apographo, quod Ehingerus ex cod. Augustano factum ad Vsserium miserat, et Fabricius edidit, saepe aberratum fuisse ab primo exemplari, Io. Mich. Heusinger in Actis societ. lat. Ienens. tom. I. part. I. pag. 48. seqq. late docuit. 7) *Romanus Vatican.* codex praestantissimus et locupletissimus, qui seruauit XXXII. declamatt. et solus continet XII. plane integras et X. dimidiatas, in edit. Wernsd. III - XXXIV. atque Wernsd. de illo cod. multus est praef. pag. IV. sqq. (vbi quoque memorat, *Leonem Allatum* in apibus vrbani p. 177. promississe editionem XX. declamatt. Himerii, in VII libro *των συμμικτων* faciendam,) in primis pag. XVI. sqq. -- Inter codd. *Vossianos* in catal. bibl. Leid. pag. 401. memorantur *Himerii λαλιαι*, sed schedam, vix vnam paginam occupantem, Patriciiq. Iunii manu exaratam, nil continere aliud, ac inscriptiones et initia octo declamationum anglicarum; cod. autem quem Eman. Martinus possederat et in suis laudarat epistolis, venditum fuisse ab illo cuidam Anglo, tum in manus venisse *Iac. Harris*, (v. *Taylor* in vol. III. b. 2. praef. Demosthenis,) Wernsd. pag. VIII. sq. testatur. Nec ego plurium codd. noticiam acquirere et dare potui.

Quas Himerii orationes Stephanus, Fabricius et Maius in lucem emisunt, earum editiones iam per occasionem commemoravi. At *Wernsdorf.* suscepit arduum et cum laude absolutum ad fructumque reipublicae litt. plenum laborem, parando nouam omnium, quotquot nancisci poterat, declamationum editionem; nec tamen, licet, diu versatus in isto negotio, nullis sumtibus nec operae studioque perpercisset, editionis redemptorem reperire potuit. Primo autem amplissimos in singulas eclogas orationesque conscripserat commentarios, quorum vbertate moleque quum cognosset bibliopolas deterri a sumtibus praebendis, postea eos valde contraxit et castigauit. Nec tamen multis bibliopolis tam Germanis quam Batauis, lucri cupidis, placuit illa opera. Atque post illius demum obitum factum est, vt ego, ad saluam mouendam, opitulante b. Lengnichio, primum ederem orationem cum prioribus, h. e. copiosioribus Wernsd. commentariis.

Himerii Sophistae oratio, qua laudes urbis Constantinopolae et Iuliani Augusti celebrantur e recensione et cum commentario Gottlieb Wernsdorffii, Professoris quond. Dantiscani Erlangae 1785. min. 8.

Tandem plenior editio, cuius mentionem iam passim frequenterque feci, iuuante el. Heynio, cum commentariis valde castigatis, at doctissimis, e carceribus quasi emissa, lucem adspexit. Inscripta vero est:

Himerii Sophistae quae reperiri potuerunt: videlicet eclogae e Photii myriobiblo repetitae et declamationes, e codd. Augustanis, Oxoniensibus et Vaticanis tantum non omnes,
nunc

nunc primum in lucem prolatae. Accurate recensuit, emendavit, latina versione et commentario perpetuo illustravit, denique dissertationem de vita Himerii praemisit Gottlieb Wernsdorffus, in Athenaeo Gedan. quondam Prof. publ. — Göttingae 1790. 8. Praefatus est frater illius, Io. Christ. Wernsdorf. Prof. tum Helmstädiensis, in eaque fata editionis atque vitam fratris pulcre lateque exposuit. —

Fabricius postea de *Demade* et *Lesbonacte* notatu digniora adtulerat; at ego illas sectiones iam supra in vol. II. p. 868. sqq. ad suas sedes iure quasi postliminii reduxi. *Hartl.*

CAPVT XXXIII (olim XXXI)

DE RHETORIBVS ANTIQVIS, DEMETRIO, HERMOGENE, LONGINO ALIISQVE.

I. Liber de eloquutione sub Demetrii Phalerei nomine editus, alterius iunioris Demetrii, rhetoris, esse videtur, qui sub M. Antonino vixit. II. Eius codd. msti, editiones et interpretes. III. Index scriptorum, ab eo citatorum. IV. Hermogenes Tarsensis. V. Opus illius rhetoricum, quinque scriptis constans. VI. Codd. msti, editiones et interpretes atque scholiastae graeci editi, inediti atque deperditi. VII. Hermogenes alii. VIII. Index scriptorum, ab Hermogene laudatorum. IX. Longini *περί ὅλης* liber. X. Eius codd. editiones et interpretes. XI. Alii Longini, ib. Index scriptorum, ab eo laudatorum ex Hudsoni editione. XII. Scriptorum Longini deperditorum catalogus. XIII. Aphthonii Progymnasmata. XIV. Theonis. XV. Index Scriptorum, ab Theone laudatorum. XVI. Rhetores ab Aldo editi. XVII. Index scriptorum, in graecis ad Aphthonium et Hermogenem commentariis citatorum. XVIII. Thomae Galei Rhetores selecti. XIX. Matthaei Camariotae compendium rhetoricae.

[Cum auctario G. C. Harles.]

I.

DEMETRII PHALEREI nomine exstat libellus insignis et lectu dignus *περὶ ἐμπνεύσεως*, de eloquutione eiusque formis quatuor, tenui, magnifica, polita et graui. Sed facile suboluit eruditis hominibus^{a)}, auctorem eius non esse posse veterem illum, cuius Laërtius vitam scripsit, Theophrasti discipulum^{b)}, ultimum ex Atticis, qui dici possit orator, ut Tullius^{c)}, et lib. X. cap. 1. [P] Quintilianus de Demetrio Phalereo loquuntur. Nam licet nihil habeat

a) Francisco Vauassori lib. de ludicra dict. pag. 255. *Herm. Conringio* praefat. ad Epistolas suas, Ioh. Ionsio aliisque. *Fabr.* [Conf. *Morhof.* polyh. lit. VI. 1. 3. vnde *Muretus* orat. 23. vol. II. pag. 399. eum vocat non, *Demetrium Phalereum*, sed, *Demetrium Alexandrinum*. Vid. idem vol. II. orat. VIII. pag. 286. *Piacius Pseudon.* nr. 798. [pag. 223. vbi plures citantur, in his *Dicmannus*; qui falsum esse, scribit, *Muretum*, qui in orat. 6. libellum tribuisset *Demetrio Alexandrino*; sed ipse falsus est. Nec assentitur *Victorio*, qui De-

metrio Phalereo adscripsit librum, *Casaubonus* in *Casaubonianis* pag. 39. ad quem locum p. 249. in notis *Io. Christoph. Wolf.* plures cum *Casaubono* consentientes laudat.] *Moller.* in *Homonymoscop.* pag. 298. sqq. *Heum.*

b) Dixi de illo Demetrio nonnulla lib. 3. [c. 8. vol. III. pag. 486. adde, quae scripsi in *Introd.* in *hist. L. Gr.* I. pag. 493. seq. vbi quoque de libello, de eloquutione, disputavi. *Hartl.*]

c) De orat. II. 23. *Brut.* cap. 9. etc.

beat elegantia, iudicio et eruditione illius indignum, multaque paucis doceat; tamen, ut *H. Valerius* pag. 65. ad excerpta Peiresciana et *Thom. Galeus* in notis ad Demetrium observavit, sect. 231. laudatur Artemo, qui indicem Aristotelis epistolarum scripserat, qui quidem longe post Demetrii aetatem vixisse videtur, Sect. 76. Nicias memoratur pictor, qui vixit aetate regis, Ἀτάκῃ, ut docet *Plinius* lib. XXXV. cap. 11. Demosthenem et Xenophontem, a quibus non multum aetate Demetrius Phalereus astitit, ἀρχαίως sect. 77. vocat. De Comoedia sect. 181. non modo tamquam, quae iam sua aetate defuisset, loquitur; sed etiam, velut ipse non natus Athenis, ἡττίκιζον inquit. Menandri itidem comedias quod sect. 197. ait ὑποκρίεσθαι, Philemonis vero legi, vix potest scriptum esse a Phalereo, qui Menandri aequalis erat. Postremo sect. 308. laudatur Demetrii ipsius Phalerei vox, qua Crateri, Macedonis, spiritus contumaciamque notavit. Nec verisimile est, ita a se ipso laudatum Demetrium Phalereum, cui tamen, velut auctori, non heri demum vel nudius tertius; sed iam ante aliquot saecula tributus fuit ille libellus, ut constat ex epistola *Theophylacti*, quam inter illas, a Meursio editas, incassum quaeras, sed quam cum Petro Victorio *) communicavit e codice bibl. Vaticanae Guil. Sirletus: εἰ δὲ τὰ Περιπάτης σπουδαίεις, καὶ τὸν δαιμόνιον Ἀριστοτέλη αὐχῆς, τί τὴν γλωτταν ἐπέχεις καὶ ἀποποιεῖς σε τὰ πάτρια; ἔ γάρ ἐκείνους τὴν κορυφαίαν διασώται Θεόφραστος καὶ Δημήτριος. ὃν ὁ μὲν ἀπὸ τῆς δευτέρας φράζεν ἑλαχυν, ὁ δὲ Φαληρεὺς καὶ περὶ ἑρμηνείας λόγους συνταγματικῶν σπουδαίων ἐξηγεῖται. Et certe Demetrium auctiorem esse, non dubito, tot iudicum consensu et Ammonii auctoritate permotus, qui commentario in Aristotelis librum περὶ ἑρμηνείας pag. 2. eius meminit his verbis: ἔ γάρ δὴ καθάπερ Δημήτριος τὸ περὶ λογογραφικῆς ἰδέας βιβλίον συγγράψας, καὶ ἕτος *) αὐτὸ ἐπιγράψας περὶ ἑρμηνείας, ἀξιοῖ καλεῖν ἑρμηνείαν τὴν λογογραφικὴν ἰδέαν. Quoniam vero inter Demetrios celeberrimos facile fuit ille Phalereus, quem in mediocri genere dicendi excelluisse notavit *Cicero* in Oratore, c. 27. hinc factum, ut, qui Demetrii alicuius, rhetoris, libellus esset, ad Demetrium Phalereum referretur. Igitur adsentior *Iohanni Hudsono*, qui in praefat. ad tom. II. editionis praeclarae *Dionysii Halicarnassensis*, quum monuisset, Scholiasten Aristophanis ad Nubes v. 400. [P] (sive memoria lapsum, sive quod *Dionysius* etiam librum περὶ ἑρμηνείας scripserat, et in illo locum Aristophanis adhibuerat, quem Demetrii libellus sect. 150. ab amoenitate commendat,) librum περὶ ἑρμηνείας tribuere *Dionysio Halicarnassensi* †), καὶ Σένιον ἄκρον Ἀθηναίων χάρις ἐστὶν εἰς αἰλλοτρίαν, ὡς ἔφη Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασσεὺς ἐν τῷ περὶ ἑρμηνείας, hoc iudicium suum subiungit: Sed utrum *Dionysium nostrum* intelligat, an alterum, nam tres fuerunt ex *Halicarnasso* oriundi, (videt *Meursium* ad *Helladium* pag. 36.) incertum est. Non tamen ignoro, librum περὶ ἑρμηνείας, sub Demetrii nomine vulgatum, *Dionysio nostro* adscribi a *Menagio* (ad *Laërtium* pag. 59. et 222. edit. *Wetsten.* et anti *Bailleti* c. 52. *Jf. Vossio* (ad *Catul-*

a) P. Victorius praefat. ad Demetrii libellum Florent. 1562.

c) Fortasse leg. ἕτος.

f) Dionysium non esse parentem huius libelli, vel ex eo patet, quod auctor §. 182. contendit, neminem ante se de eleganti compositione (μετρίᾳ

γλαφυρῆς συνθέσεως) aliquid tradidisse. Et tamen (uti iam *Gale* ad illum locum et censor edit. *Fischerianae* in bibl. philol. II. 3. pag. 271. docuerunt,) *Dionysius Halic.* tom. II. pag. 25. late disputavit de venusta compositione. Auctor igitur *Dionysii* librum de compositione vel ignoravit, vel ignorare voluit. *Harl.*

Catulum pag. 153. et libro de poematum cantu et viribus rhythmī pag. 91.) et *H. Valesio* (notis ad excerpta Peiresciana pag. 65.)^{g)}. Verum quum *Demetrios LII.* numeret *Ionius* (lib. II. cap. 18 de scriptoribus hist. philos.) quibus addi potest *Demetrius Halicarnassius* a *Zenobio* in proverbiis (*VI.* 22.) laudatus, eo magis propendit animus, ut credam, *Demetrium*, quem *Alexandrinum* *Galenus* lib. ad *Epigenem* c. 5. vocat, et *Laetius* lib. 5. c. 84. testatur scripsisse τῶν αὐτῶν ἡμετέριον, aursoli huius libelli auctorem esse, iis rationibus adductus, quibus hanc sententiam adstruunt *G. Ioh. Vossius* (lib. VI. institut. Oratoriar. c. 2.) et *Thomas Galeus*, (praef. ad rhetores selectos, qui *Marci Antonini* aetate vixisse observat, ita enim ibi legendum pro *Antonio*.)

II. Codd. MSSi et editiones libri περὶ ἑρμηνείας.

Codices MSSi hi fere mihi innotuerunt. In bibl. *Laurent. Medic.* cod. XI. nr. 4. plut. 59. et cod. XIV. plut. 60. (teste *Bandin.* catal. codd. t. II. col. 500. et 604. et col. 606.) in cod. XVI. nr. 5. occurrunt *Demetrii Phalerei formae epistolares XXI.* seu formulae scribendarum epistolarum varii generis ad *Heraclidem*: sed, adnotaute *Bandinio*, sine nomine auctoris exstat ille in collectione epist. graecarum *Cuiaciana* pag. 164. et alii vindicant illum *Libanio*, alii *Theoni*. adde supra in vol. I. pag. 681. §. XIII. — In cod. VIII. plut. 86. (t. III. *Bandin.* col. 519. seq.) continentur apophthegmata sapientum, in his *Demetrii Phalerei*. atque *Leidas* inter codd. *Voss.* (catal. pag. 398. nr. 53.) *Demetrii Phalerei* apophthegm. VII. sapientum et in bibl. publ. *Parisi.* in codd. MDCCLXXIV et MMDCCCLXXXV. — *Mediolani* in bibl. *Ambros.* *Dem. Phaler.* — *Venetiis* in bibl. *Marciana*, cod. CCCCVIII. saec. circ. XI. oratt. *Demosthenis* quoque praefiguntur *Demetrii Phalerei* τύποι ἐπιστολικοί, de quorum auctore incerto paullo ante quaedam adnotata sunt. — in cod. CCCCVIII. membr. saec. X. et cod. DVIII. chartac. *Dem. Phal.* περὶ ἑρμηνείας. (v. catal. codd. graec. pag. 203. et 273.) — *Parisi.* in bibl. publ. idem lib. in codd. MDCLVI, MDCCXLI, MMXL. et in biblioth. *Coisliniana*, cod. *bombycin.* teste *Montfaucon.* catal. pag. 445. — *Matriti* in bibl. regia cod. XCIX. fragmentum libelli. (*Iriart.* cat. gr. codd. pag. 387.) it. in bibl. *Escorial.* — In bibl. *Vindobonensi* cod. LX. apud *Nesselium* part. IV. pag. 37. idem lib. In bibl. quondam *Heidelberg.* fuerant quondam aliquot libelli codd. qui num in *Vaticana* venerint, equidem nescio. — Codic. *Cantabr.* contulit *Gale*.

Editiones: de quibus intelligenter disputat cl. *Fischer* in praef. pag. X. sqq.

Graece primum vidit lucem edente *Aldo* inter graecos rhetores. Venet. 1508. fol. p. 545-573. itaque fallitur *Casellius* qui a *Petro Vissorio* primum editum adfirmat. [v. *Bure bibliogr.* instruct. B. L. tom. I. pag. 92.]

Vulgauit

g) Atque libr. I. de critica, cap. VIII. pag. 156. nouissimos addes subscriptores, cl. *Schneider.* in praef. ad suam edit. pag. XL. sq. et cl. *Fischer.* in praef. *Hartl.*

Vol. VI.

Vulgavit quidem *Victorius Demetrium* bis, sed diu post Aldum, Florentiae A. 1552. 8. graece, ex Iuntae officina et vna cum versione sua et insignibus commentariis, ib. 1562. fol. *Fabr.* Sed lectiones primi exempli discrepare nonnullis locis a lectionibus secundi, docuit Fischerus. *Maittaire* tamen in indice ad A. T. pag. 330. memorat edit. cuius quantum inuestigavi, nullibi deprehendi mentionem factam, gr. Florentiae MDXLII. (1542.) 8. nisi, quod editionem Florent. a. 1552. non commemorat, ex catalogo quodam, haud diligenter scripto, temere rescripserit annum illum. — Aliam editionem gr. et lat. ex interpretatione Petri Victorii, sine loco et die, in forma 4. praebet catal. bibl. Menken. part. I. pag. 97. — De editione *Victoriana* a. 1562. v. *Denis* in *Memorab. bibl. Garell* pag. 469. seq. qui praeter ea animadvertit docetque, editionem cum comment. P. Victorii, *Patauii* per Gratiosum Percharium, a. 1557. 4. quam *Negri* in *Istoria de scritt.* Florent. pag. 471. citat, esse, quia habeat Vict. dedicationem, ad Farnesium scriptam, Florentiae VI. id. Sext. MDLXII. plane fictam et fabulosam. Aliam edit. Victorii cum commentario, gr. et lat. Florent. apud Iuntam 1574. fol. citat Osmont in *Diction. typograph.* tom. II. pag. 321. Denique *Victorii* edit. graec. et lat. cum commentario, Florent. 1594. fol. ap. Iuntas laudat *Burs* in *Bibliogr. instruct.* B. Lettr. tom. I. p. 87. Atque exstat in bibl. Dresd. exempl. illius ed. et bina exempla fuerunt in bibl. Thottiana, tom. IV. pag. 15. *Hart.*

Prodiit etiam Graece Paris. 1555. 8. apud Morell. [qui vsus est antiquo cod.] et Argentor. 1556. 8.

Et ex *Ioh. Caselii* recensione, [s. potius ex secundo Vict. exemplo, quibusdam correctis.] Kostocho. 1584. 8. additis in extremo libri *Ariphronis*, *Sicyonii*, paeane in honorem bonae valetudinis, [epistola Gregorii, Nazianzeni, de scribendis Epistolis,] et *Aristotelis* paeane in Hermeam, Atarni tyrannum, scolioque Timocreonis, Rhodii, in vituperationem Plutii. De his tribus dicere me memini lib. II. c. 15. §. 17 et 18. Ceterum liber de eloquutione, qui ab eodem *Caselio*, ibid. 1585. 4. editus est rec. 1633. 8. latine sub titulo, *Phalerei*, [P] non est latina interpretatio libri Demetrii, sed nouum scriptum illius argumenti, a Caselio compositum.

Ex versione *Marci Antonii Antimachi*, Basil. 1540. 4. vna cum Dionysii Halic. praeceptis de orat. panegyrica, nuptiali, natalitia et epithalamiis, atque cum praefat. librorum Polyaei: sed in hac editione non integer Demetrii libellus occurrit, sed tantum excerpta de membris et incisis, de periodis, de componendis Epistolis et characteribus dicendi.

Ex versione latina *Natalis Comitis*. Venet. 1557. 8. vna cum Alexandro, rhetore.

Cum versione latina et notis *Stanislai Ilouii*. [cuius dedicatio scripta est XII. Cal. Ian. 1556.] Basil. apud Oporin. 1557. 8. additis Dionysii Halic. quibusdam Opusculis, ab eodem Ilouio latine traslatis. [Addita est praefat. Victorii, cuius edit. est basis; sed habet quoque lect. ex ed. Morel. In fine est *index vocum*, quae in *vetusto cod.* (n. Morelli)

relli) *quædam impressum est, scriptae sunt.*] Falsus igitur fuit præstantissimus Caselius etiam in hoc, quod a nemine ante se in Germania Demetrii librum editum existimavit.

Ex versione et cum scholiis *Francisci Maslouii*, Patav. 1557. 4.

Demetrii Phalerii *περὶ ἑρμηνείας* liber utilis et vere aureus, quaestionibus explicatus, studio et opera *Io. Simonii*, rhetorices in academia Rostoch. profess. publ. Rostochii 1601. 12. — In catal. bibl. *Barberinae* tom. I. pag. 200. citantur edd. huius sententiae: *Dem. Phal. de locutione epistolarum*, gr. lat. Han. 1618. it. latine Leidæ, 1591. 8. *Harl.*

Cum versione Victorii, et sectionibus eiusdem in contextu, et Panigarolæ ad oram libri notatis. Venet. 1645. 4.

Inter Rhetores selectos, editos a *Thoma Galeo*, Oxon. 1676. 8. primo loco occurrit Demetrii liber cum Victorii interpretatione graece et latine, distinctus ex eiusdem Victorii edit. secunda in sectiones 331 additis notis eruditis, quibus praeclarus editor hunc scriptorem illustravit, vsus codice MS. Cantabrigiensi, et editionibus Victorii, Morelliana et Maslonii. *Fabr.* Enimuero Fischerus notavit in praef. pag. XV. Galeum non modo servasse vitia Victorianae editionis; sed aliis etiam cumulasse, atque adeo texta Victoriana multis locis temere mutasse. — Galeani exempli textus gr. sed hinc inde emendator, cum latina Victorii versione repetitus est Glasguae ap. Foulis. 1743. 8. et 4. — *Demetrium Phalerum* cum reliquis rhetor. selectis ex edit. Th. Galei cum eius notis, gr. et lat. typis renovandum curavit, et varietatem lectionis Aldinae, (item Victorianae, Caselianae et Glasguensis in libello Demetrii, interiectionibus animadversionibus criticis, tam editoris, quam cl. Schneideri,) adiecit *Io. Frid. Fischer*. Lipsiae 1773. 8. conf. praeclaram huius edit. censuram, in qua de ingenio Demetrii et argumento libelli bene disputatur, in philolog. biblioth. tom. II. part. III. p. 250. sqq. et part. V. pag. 390. sqq. Gottingae 1773. 8. Eruditaе obss. de vsu et vi formularum rhetoricarum atque ipsa vet. rhetorica interseruntur. — Nouissima et critica est editio *Demetrii de elocutione* liber. Curavit *Io. Gottlob Schneider*. Altenburg. 1779. 8. ex cod. tamen Morel. possunt quaedam suppleri. Conf. eiusdem viri doctiss. de nupera Demetrii de elocutione editione admonitio ad lectores, (in qua et vitia typographica emendantur, et duae adiectae sunt obss.) in Volborthi bibl. philol. vol. II. Lipsiae 1780. 8. pag. 197. sqq. *Harl.*

Petri Angeli Bargaei commentarii in Demetrium, quorum meminit Rogerus Aschamus Epistola ad Io. Sturinium, non viderunt lucem quod sciam. *Fabr.* Coniecturas quasdam de aliquot locis e libello Demetrii fecit *M. A. Muretus* variar. lectt. lib. I. c. 16. pag. 25. sqq. tom. II. Opp. Mureti a Ruhnkenio edit. — *Hardion* in histor. acad. Paris. Inscr. vol. III. pag. 151. sqq. emendat locum quemdam sect. 84. ed. Oxon. *Harl.*

Italice ex *Petri Seyne* interpretatione. Florentiae 1603. 4. et ex paraphrasi *Francisci Panigarolæ* Venet. 1609. 4. [rec. ibid. 1642. 4. et ab *Antonio Gaza* in compendium redacta. Veronae 1649. 8. et 1653. — denique ex versione *Marcelli Hadriani*, edente *Antonio Franc. Gorio*. Florent. 1738. 8. conf. *Païoni* biblioth. degli autori — volgarizzati, tom. I. pag. 279-283. *Harl.*

III. Index Scriptorum, aliorumque in libro περὶ ἐμπειρίας memoratorum, concinnatus a me ad sectiones minores editionum Victorii et Galei.

[Is repetitus est in ed. Fischeri.]

- Aegyptii Deum celebrantes septem vocalibus, 71.
 Aenigma (Cleobulines) de cucurbitula, sect. 102.
 [A] Aeschines, orator, 211.
 Aeschines, Socraticus, 310. 319. eius Telamges, 310 et 172.
 Alcidas, 12. 116.
 Μοῦσῃ καὶ ἐν Ἀλληγορίαις, 101.
 Anacreon, 5.
 Anonymus, 97. 115. 121. 162. et passim.
 Antiphon, 53.
 Antisthenes, 261.
 Archedemus, 34.
 Archilochus, 5.
 Aristippus, 317.
 Aristophanes, 150. 153. 162.
 Aristoteles, 11. 28. 29. 34. 38. 39. 41. 81. 97. 116. 128. 144. 155. 158.
 Ejus epistolae, 231. 239. 242. ad Alexandrum 243. ad Antipatrum 233.
 Artemio ἡ τὰς Ἀριστοτέλους Ἐπιστολάς ἀναγράψας, 231.
 Attici, 117. 181.
 Clitarchus, 330.
 Κωμῳδία παύσινα περὶ σατυρικῶν, 143.
 Crates, Cynicus, 271. Κρατῆτος ποιητικῇ, 172.
 Cresias, 218. seq. 222.
 Demades, 299. seq. 304.
 Demetrius, Phalereus, 308.
 Demosthenes, 11. 31. 257. 259. 262. 265. 284. 287. 296.
 Dicaearchus, 135.
 Diogenes, Cynicus, 272. 273.
 Dionysius, 99.
 Διδυραμβικῶν συγκείμενα, 91.
 Doris, 180.
 Epicharmus, 24.
 Euripides, 199.
 Gadareus. (Theodorus forte, rhetor,) 246.
 Gorgias, 12. 15. 29.
 Hecataeus, Milesius, 12. in principio historiae, 2.
 Heraclitus, 196.
 Herodotus, 12. 17. 37. 44. 66. 112. 184.
 Hippocratis Aphorismi, 4. 247.
 Hippocrates alius, 225.
 Hipponax, 132. 325.
 Homerus, 7. 5. 12. 37. 48. 52. 54. 56. 61. seq. 84. 107. 111. 130. 150. 267. 269. 275.
 Isocrates, 12. 23. 25. 29. 68. 322.
 Lacedaemoniorum epistola ad Philippum, 8. 9. 102. 252. Λακωνες βραχυλόγοι, 7.
 Lysias, 128. 194. 279.
 Menander, 197. Eius Μεσσήνιος, 154.
 Mulci, 178.
 Nicias, pictor, 76.
 Peripatetici, 184.
 Φακῆς ἐγκώμιον, 172.
 Phidiae opera ampla simul et exquisita, 14.
 Philemon, 197.
 Philistus, 203.
 Φρυγίζεν ἢ σκυθίζεν, 96.
 Plato, 5. 37. 51. 56. 80. 184. 186. 211. 225. 235. 279. 306. 309. 319. Epistola ad Dionem, 237. 243.
 Poeta, 79.
 Polycrates, 120.
 [P] Praxiphanes, 57.
 οἱ νῦν ῥήτορες γελοίας ποιῶσι, 305.
 Sappho, 127. 132. seq. 146. 163. 167. seq.
 Σατυρος ἀντὶ τραγωδίας, 170.
 Sophocles, 114.
 Sophron, 128. 151. seq. 154. 157.
 Sotades, 193.
 Theognis, 86.
 Theophrastus, 41. 114. 175. 229.
 Theopompus, 27. 75. 251. 258. 262.

Thucy.

Thucydides, 25. 39. 40. 44. 45. 48. 49. 65. Timandram accusans, 326.

72. 113. 184. 212. Praelonga eius Epi- Xenophon, 3. 6. 19. 37. 80. 85. 90. 93. 98.
stola, 137. 103. 121. 121. 134. 137. 139. 156. 184.

Τηλαυγης Σύλακος, 172. 204. 318.

IV. HERMOGENES, Tarsensis, rhetor, Callippi F. nepos forte vel propinquus fuit Hermogenis, Tarsensis, quem propter quasdam in historia figuras, librariis etiam, qui eam descriperant, cruci adfixis, occidit Domitianus, teste Suetonio c. X. Vix quindecim annos natum auscultavit et admiratus fuit Marcus Antoninus, iam imperator, quem Hermogenes ita adlocutus esse fertur ^{h)}: ἰδὲ σοι, βασιλεῦ, ἦντα πειδωγὴ δόξαντες, ἥτις ἡλικίαν περιμέναν. En tibi Imperator rhetorem, qui paedagogia indiget, oratorem, qui annos exspectat. Musonium quoque, philosophum, Hermogenis fuisse auditorem, Suidas [atque Eudocia pag. 165.] refert, quod de celebri illo philosopho Stoico accipere tempus non patitur. Itaque, nisi fallit nos Suidas, de alio iuniori Musonio hoc sit intelligendum, de quo apud Aristidem, rhetorem, mentio. Anno decimo septimo ⁱ⁾ aetatis scripsit τέχνην ῥητορικὴν et anno vicésimo librum de idem, qui iam pridem in omnium saepe manibus, sed mox anno vicésimo quinto, virum defecit memoria, atque adeo dicendi facultas, neque eam recuperasse constat, licet diu post vixisset et ultimam senectutem attigisset. Itaque contemptui habitus locum dedit Antiochi, Sophistae, dictorio: Ἐρμογένης ἐν παισὶ μὲν γέγων, ἐν δὲ γέροντι παῖς. Inter pueros senex, inter senes puer. Mortui in cadavere dissecti cor pilis oblitum ^{k)} est repertum, [P] et maius etiam, quam hominum esse solet. Cognomine dictus ζῦσης siue *sempitor*, aescio an ideo, quod doceret dictionem scalpello quasi deradere, ut Symonius in Dione pag. 47. dixit τὰ λέγειν καὶ δὴ αὐτὸς τε καὶ αἰσώματα σοφῶν.

V. Hermogenis opus rhetoricum quinque constabat scriptis, e quibus ad nos pervenerunt posteriora quatuor ^{j)}. Illud diserte docet nos Io. Tzetzes Chil. VI. hist. 79. cuius verba adscribam:

13

Ῥητορικὴ

h) Philostratus 2. de Sophistis pag. 575. cuius verba adducit etiam Scholiastes Hermog. p. 13.

i) Suid. in Ἐρμογένης et auctor Vitae Hermogenis, graece e codice Barocciano editus a Godfrido Oleario in eruditissimis notis ad Philostratum, pag. 577. Fabric. — Iriarte in catal. codd. gr. bibl. Matrit. pag. 151. sqq. vberius recenset cod. XLIII. qui multa rhetorica, in his Hermogenis, tum etiam inedita scripta continet. Prolegomena rhetorica, incerto auctore, excipiunt alia prolegomena, n. incerti Vita Hermogenia et introductio in Hermog. rhetoricam. Vitam, quoniam brevis est et discrepat ab ea, quae apud Suidam et in notis Olearii ad Philostratum e cod. deprompta legitur, Iriarte exscripsit. In illa autem cum nulla sit mentio Musonii nec libr. de Coele Syria, tum traditur, Hermog. anno vicésimo tertio edidisse σύνταγμα περὶ τῶν ἰδίων. Harl.

k) Hesychius illustris in Ἐρμογ. Plura exempla hominum, quorum cor pilosum est repertum, collegit elegantiss. Murttus XII. 10. Var. Lect. Pontanus bellar. Attic. pag. 301. et Alexander Tafsonus in libro Italice edito, cui titulus *pensieri diversi*, lib. VI. cap. 30. De Aristomene Messenio idem tradit praeter alios Dio Chrysost. XXXV. pag. 430. de Leonida Plutarchus in parallelis minoribus pag. 306. Porro quod ad praegravem cordis magnitudinem attinet, Aristoteli et Plinio observatum, timidissima quaecumque animalia maximo corde gaudere. Confer Bocharti Hieroz. p. 798. et Vignolii Maruillii Miscellanea histor. et literar. tom. I. pag. 61. seq.

j) Quintum etiam ad nos pervenisse, paullo post videbimus. Harl.

ῥητορικὴν μὲν γίνωσκε τὴν δικηγόρων τέχνην,
τὴν βίβλον Ἑρμογένους δὲ σοφιστικὴν μετ' αὐτὴν καλεῖται.
Αὕτη δὲ σοφιστεύουσα ῥητορικῆς ἢ βιβλος
Πεντάβιβλος ὑπάρχει μὲν, ἀλλ' οὐκ ἔστι διακριτὴ,
εἰς τε τὰ προγυμνάσματα, εἰς τὰς καὶ τὰς ἐνδείξεις
ἰδίαις καὶ πρὸς μέτρον δανότητος σὺν τέτοις.

Idem repetit Chiliad. XI. hist. 369. atque omnium quinque argumenta copiose prosequitur.

[Vt omnia simul comprehendam breuitatis studio, *codicum mssorum notitiam statim* subiungam. In cod. *Matritensi* mem. sunt praeter adlata 1) definitiones statuum (*στάσεων*), incerto auctore; 2) expositio statuum Hermogenis, incerto etiam auctore; 3) prolegomena rhetorices; hoc idem opus est, quod in bibl. *Coisliniana* cod. CCCLXXXVII. exstat inscriptum: συναγωγή σὺν θεῷ διαφόρων ἐξηγητῶν εἰς τὰ Ἀφθονίᾳ προγυμνάσματα, quod *Montfaucon* in bibl. Coislin. pag. 390. sqq. adiuncta lat. versione vulgavit, et *Fabritius* in B. Gr. vol. IX. pag. 586. sqq. gr. et lat. iterum edidit, et ex suo codice hanc pleniorē adscripsit inscriptionem: συναγωγή τῶν ἀναγκαιοτάτων ἐξηγήσεων εἰς τὴν ῥητορικὴν τῶν ἀποδοθεῶν ὑπὸ τε χριστιανῶν ἐξηγητῶν καὶ ἐλλήνων. ὧν εἰσι χριστιανοὶ μὲν ἸΩΑΝΝΗΣ φιλόσοφος μέγας καὶ ὁρθοδοξότατος ὁ Σικελιώτης, καὶ ἕτερος ἸΩΑΝΝΗΣ, διδάσκαλος ὁ Γεωμέτρης. ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Μητροπολίτης Κορίνθου, ἕτερος Μητροπολίτης ὁ ΔΟΞΑΠΑΤΡΙΣ, καὶ ἸΩΑΝΝΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, ὁ διακεκριμένος λεγόμενος Ἕλληνας δὲ ΣΙΜΠΑΪΚΙΟΣ, ΛΟΓΓΙΝΟΣ, ΣΥΡΙΑΝΟΣ, ἸΑΜΒΛΙΧΟΣ. vide quoque §. VI. fin. Sed exemplar Matrit. praestat: habet enim cum multa alia vberiora, tum in primis enucleatius exordium, dein caput nonum integrum, cuius exigua tantum pars in illo superest, ac decimum, quod ibi omnino desideratur. Hinc Iriarte eius exordium et caput nonum ac decimum in utriusque editionis supplementum cum versione sua latina publicavit. Tum sequitur in cod. Matrit. 4) in progymnasmata (scil. Aphthonii, vt patet ex cod. Coislin. CCCLXXXVI. fol. 121.). — 5) statuum rhetoricae notitia; vide haud ita multo post, Notam.) — 6) rhetoricae capita, sec. Aphthonium, auctore incerto. — 7) et 8) de progymnasmatibus, ab anonymo. — 9) *Aphthonii* progymnasmata in rhetoricam Hermogenis. — 10) adnotat. in statu Hermogenis. — 11) *Hermogenis* progymnasmata, quae ab *Heeren* V. C. edita esse, deinceps adnotabimus. — 12) rhetoricarum rerum excerpta tria ex incertis auctoribus cum Hermogenis vita. — 13) *Hermogenes* de statibus. — 14) eiusdem de inuentione libri IV. — 15) Incerti expositio libri *Hermog.* de ideis, quae desideratur in excusis exemplaribus. — 16) Ipsius *Hermog.* de ideis libri II. — 17) *Hermogenis* de methodo vehementiae lib. Sequuntur problemata siue propositiones rhetoricae in statu *Hermog.* et alia expositio eorundem. — In cod. LVIII. fol. 122. (pag. 197. ap. Iriart.) sunt anonymi prolegomena in *Herm.* libr. de statibus. — In cod. LXVII. fol. 9. pag. 234. excerptum de Homero, ex lib. 2. cap. 10. *Hermogenis* de forinīs oratoriis; aliud *Lascaris* excerptum, in cod. CXV. (pag. 454.) et alia (p. 46r. sq.) In cod. CXV. fol. 192. (pag. 461.) *Lascaris* collectanea de figuris ex *Hermogene*. — it. in bibl.

m) Semper fere in penultimis syllabis versus Choriambi debent habere tonum siue accentum, interdum tamen hoc negligit *Tzetzes*, vt VIII. Chil. versu 19.

bibl. *Escorial.* rhetorica cum scholiis et Hermogenis vita, tum de rhetorica lib. 3 et 4. cum expositione Io. Doxopatri, teste *Plünero* in itinerrario, pag. 172.

In cod. LXVII. bibl. regiae *Taurinens.* (cat. codd. gr. pag. 171.) est integrum opus Hermogenis rhetoricum cum commentariis; in his quoque, vii in cod. Matritensi, progymnasmata, seu de rhetorices praeexercitamentis. Ante libr. de statibus scripta sunt prolegomena, ab iis, quae edidit Aldus, diuersa.

Mediolani in bibl. Ambrosiana sunt, teste *Montfaucon* in diario ital. pag. 16. Hermog. rhetorica multis in codd. et *Syriani*, *Marcellini* atque *Sopatri* scholia in Hermogenem.

Florentiae in bibl. *B. Mariae* monast. Aphthonii et *Hermogenis* cod. bombyc. teste *Montfauc.* l. c. pag. 396. — *Ibidem* in bibl. *S. Marci* Hermog. rhetorica. — *Ibidem* in bibl. *Medic. Laurent.* cod. XIV. plut. XXXI. Rhetorica libris IV. (n. prioribus:) opus de formis est in IX sectiones distributum. (*Bandini* cat. codd. gr. II. pag. 83.) — cod. XIV. plut. 55. et cod. XXXV. nr. 6. plut. 60. (*Band.* II. pag. 278 et 614.) de figuris, quarum mentionem facit Hermog. in libr. de figuris et de formis dicendi. In posteriore cod. sunt quoque Herm. partitiones statuum et quaestion. orator. cum vberissimo commentario, textui interfecto, et prolegomenis in illos libros: nec non libr. II. de formis oratoriis cum commentario et prolegomenis; denique Hermog. de apto dicendi genere cum breui commentario. — In cod. XX. plut. 55. et cod. VII. plut. 59. ars rhetorica de partitione statuum et oratoriar. quaestionum cum vberissimis *Syriani*, *Sopatri*, *Marcellini* et *anonymi* comment. (*Bandin.* II. col. 284 et 493.) — ars rhetorica de statibus cum comment. anonymi, (*Doxopatri*, suspicatur *Bandin.* II. col. 340.) de statuum diuisione cum commentar. partim anonymi, (*Doxopatri*.) partim *Georgii Diaeretae*, tum de inuentione oratoria libr. IV. cum comm. *Georgii Diaeretae* et alius incerti: porro enarratio in ideas Hermog. excepta ab ore *Ioannis Siculi*, quam excipiunt libri II. Hermog. cum commentariis *Syriani* aliorumque excerptis et margini adscriptis: (in hoc cod. deesse alia, alia transposita, notat *Bandin.*) denique de methodo apti generis dicendi, cum comment. ex interpretatione *Metroplitae Corinthi Gregorii*. — In cod. XIV. plut. 57. (*Band.* IV. col. 355. seq.) de inuentione libri IV. cum comment. praemittitur comment. ab initio mutilus ad cap. V. libri de statibus. — In cod. XXIV. plut. 58. (*Bandin.* II. pag. 464. seq.) excerpta rhetorica ex *Hermogene*, *Aristide*, *Sopatro*, *Longino*, *Syriano* etc. — In cod. XV. et cod. XXII. plut. 60. quatuor priores libri Hermogenis, cum scholiis margin. (*Bandin.* II. col. 604. sq. et 611. sq.) In cod. XXVII. plut. 60. sunt quinque scripta Hermogenis, atque adeo etiam *progymnasmata* capp. XII. distincta, quae, (vbi quoque *Tzetzes* numerauit libros,) primum locum inter scripta Hermogenis in hoc cod. occupant. v. *Bandin.* II. col. 616.

Venetis in bibl. Marciana codd. CCCCXXX et CCCCXXXI. quatuor priora Hermog. scripta et cod. DXCIX. ars rhetorica: secundum catal. codd. gr. — *Neapoli*, in bibl. regia, de statibus, cod. CLIII. — *Troili*, et trium anonymorum prolegomena, ipsiusque Herm. quatuor priora scripta, cum variorum commentariis, cod. CLXIV. — *Progymnasmata* cum reliquis scriptis Herm. cod. CLXIX. — quatuor priora scripta Herm. cod. CCVII et CCXIV. — In bibl. Veneta *S. Michael.* Herm. de inuentione libri IV. de formis libri II. de schematibus, quorum meminit Hermog. in illis libr. teste *Mittarellio* in illa bibl. codd. col. 492. et col. 1013. — In bibl. *Pielli* quondam fuit cod. chart. in 4. qui continet Herm.

Herm. de partit. statuum et quaestion. orator. de inuent. libri IV. de formis orat. liber I. cum expositione, gr. v. catal. III. pag. 351.

Parif. in bibl. publ. Hermog. de partitione statuum, in XXII codd. de inuentione oratoria in XV. codd. — de formis orat. in XVII codd. — de eloquentia in XV codd. quos omnes et singulos enumerare, haud vacat. v. indic. ad vol. II. catal. MSt. Multis codd. addita sunt prolegom. aut commentar. — *progymnasmata* in codd. MMDCXXXI. et MMDCXXXIX. — excerpta ex Herm. libris de inuentione orat. cod. CCLXXXVII. nr. 19. In cod. MMDCXXXVIII. sunt scholia in Herm. artem rhetoric. de partit. statuum, e *Georgii Moni*, Alexandrini, distantis ore excepta. Opus hactenus ineditum, ait confector catal. codd. vol. II. p. 570.

Leidas in bibl. acad. Herm. cod. citatus in cat. bibl. illius, pag. 335. nr. 28. sed, quoniam inest libri, non memoratur. Inter codd. *Vossian.* cat. p. 395. nr. 1. ita citatur: Hermog. definitiones vel *ῥῆσι*, et alia rhetor. opera, quorum ultimum est *περὶ μεθόδου δεινότητος*. Sequuntur auersa pag. 244. *Τζέτζε λογισμῶν τῶν παλαιῶν καὶ νέων*, in versibus contra Hermogenem.

In *Britannia*, secundum catal. MSS. Britann. et Hibern. sunt *Oxonias* inter codd. collegii noui, Hermog. rhetorica, codd. MCCXXI et MCCXXII. — Inter codd. *Barocian.* in cod. XLV. comment. in Herm. de statibus, et synopsis figurarum, quarum meminit Hermog. in libris de inuentione et de formis. — cod. XLVIII. capp. quinque priora de statibus. — cod. LXXVI. compendium de figg. e lib. de inuentione et de ideis. — cod. CXXXIII. anonymi expositio in Herm. libr. de partitione. — cod. CXCIV. compendium libri de ideis et *Syriani* comm. in illum librum. — Inter codd. *Thom. Bodleii*, cod. MDCCCCLVIII. Herm. ars rhetorica. — cod. MMCCCCLXXXIII. *Troili* prolegg. in rhetor. Hermog. alia prolegg. in libr. statuum; *Lolliani* et alius prolegg. de statibus. — *Canabrigiae* in bibl. collegii S. Trinitatis, compendium rhetoricae Hermog. cod. CCCXC. Aphthonii siue Hermogenis progymnasm. cum *Troilo*, et prolegg. de statibus Hermog. cum *Sopatro*, cod. CCCXLII. — in bibl. collegii *Caio-Ganuilens.* Hermogen. de figg. et ideis, cod. MXXXVI. — In bibl. eccl. Westmonasteriensis Herm. rhetorica, cod. v. catal. tom. II. nr. 1101. — Codd. *Vossian.* sunt in bibl. *Leidenf.* — In bibl. *Norfoliana*, Herm. de inuentione, cum scholiis *Tzetzae*, MMCCCXLVII.

In bibl. *Vindobon.* cod. CXXXVII. nr. 4. (ap. *Lambec.* VII. col. 350. sqq.) est mobilis collectio, de qua *Fabric.* in fine §. VI. agit. — *Tzetzae* epitome artis rhetor. Hermogenis, versibus politicis, in cod. XXVII. nr. 3. (*Lamb.* VII. col. 140.) — In bibl. *Heldbergensi* fuerunt quondam, teste *Sylburgio*, plures Hermog. codd. — *Lipfiae* in bibl. acad. cod. Hermogenis. — *Monachii* in bibl. elector. *Bavar.* prolegom. in Hermog. de inuentione; Herm. de statibus, de inuent. et dicendi generibus, cum scholiis, cod. CCXXX. (catal. codd. gr. pag. 81.) — *Augustae Vindel.* in bibl. publ. Herm. de inuentione, cum anonymi de interpretatione, teste *Reisero* in indice libr. MSS. pag. 78. — *Gulferbyti* (ex bibl. *Gudiana*.) Hermog. de figuris.

Sequitur, vt singula Hermogenis scripta recenscamus. *Harl.*

1. ΤΕΧΝΗ ΠΗΤΟΡΙΚΗ διαιρετικὴ περὶ εἰσέσεων, *Ars rhetorica de partitione statuum et quaestionum oratoriarum* *) in XIV. genera, quam duodevigesimo aetatis anno scripsit, teste Suida, apud quem non duo diversi libri sunt: τέχνη et περὶ εἰσέσεων, sed verbis interiectis parenthesi inclusis ambo coniungenda videntur hoc modo: ἔτη δὲ γεγονώς περὶ ὀκτωκαίδεκα γράφει τέχνην ῥητορικὴν (ἣν μετὰ χεῖρας ἔχουσιν ἅπαντες.) περὶ εἰσέσεων, βιβλίον ἓν, vel certe τέχνη est vocabulum generale, vniuersa Hermogenis scripta rhetorica complexum. Apud Eustathium quidem ad Homer. ὁ τῶν εἰσέσεων ἐξηγητὴς est Hermogenes. In hanc τέχνην περὶ εἰσέσεων commentaria Syriani, Sopatri et Marcellini, et ex Porphyrio pag. 162. et Eriphanio pag. 192. et Anonymo pag. 190. 192. fragmenta edita sunt graece ab Aldo 1509. fol. Librum ipsum Hermogenis graece [P] vulgarunt praeterea Parisienses Ao. 1530. 4. [ap. Chr. Wechel. et (teste quidem Maittaire A. T. III. pag. 287.) ibid. 1538. 4.] et Io. Caselius Rostoch. 1583. 8.

Latine vertit Natalis Comes, Basil. 8.

Paraphrasi interpretatus est Hilarion Monachus *) Ven. 1523. et Friburgi Brisgoiae 1541. 8. Argentor. 1568. 8. Alteri cuidam Hermogeni tributum hunc librum fuisse a nonnullis, testatur Scholiastes graecus Hermogenis, qui illis neutiquam adsentitur, pag. 13. Ex eodem pag. 15. et 162. colligo, Porphyrium quoque commentario illustrasse hunc Hermogenis libellum. Minucianus vero ante Hermogenem de illo argumento scripserat. Vide pag. 77. ubi variae vocabuli εἰσέσις etymologiae, et definitio pag. 78.

2. ΠΕΡΙ ΕΥΤΡΕΣΕΩΝ *De inuentione oratoria libri IV.* ad Marcum Iulium, quem κρατίστον adpellat. In hos scholia anonymi veteris Christiani idem Aldus edidit, p. 352-376. in quibus saepe etiam capitum mentio, vt pag. 356. 358. 359. 364. ἐν τῷ ἐννάτῳ κεφαλαίῳ τὴ τρίτῃ τὸ μὲς μαθήσῃ, etc. Gregorius, theologus, laudatur pag. 364. 395. 399. 401. 416. 417. Hi quatuor Hermogenis libri cum versione et praelectionibus Io. Sturmii, edente discipulo eius, Iohanne Cocino, Peseccensi Bohemo, prodire Argentorat. 1570. seq. tribus Vol.

3. ΠΕΡΙ ΙΔΕΩΝ *De formis oratoriis*, non singulorum quorundam oratorum, sed vniuersae de formis et characteribus dicendi omnis generis, licet ex Demosthene maxime exempla petiit, *Libri II.* in quos et ipsos commentaria, graece ab Aldo edita, exstant, nescio cuius auctoris, certe non ineruditi atque itidem Christiani, vt ex pag. 385. perspicue

*) Vide Schol. Hermogenis pag. 120. [Apud Eudoc. sic distinctum legitur, συναγράψας τέχνην ῥητορικὴν περὶ εἰσέσεων βιβλίον ἓν etc. praecunte Suida.]

o) *Hermogenis* rhetorices compendium, interprete Hilarione, Veronenſi monacho, cum Aristotelis poetic. interpr. Georg. Valla aliisque opusculis Aristotel. latine factis, Venetiis, per Bernard. Venet. de Vitalibus. 1504. fol. teste Maittaire A. T. II. pag. 167. — Iriarte in catal. codd. gr.

Vol. VI.

pag. 154. citat *Hermogenem et Aphthionium*, latine, Antonio Bonfine, Asculano, interprete, Lugduni, apud Sebast. Gryph. 1538. 12. (apud Maitt. III. pag. 287. Paris. 1538. ap. Seb. Gryph. in 8.) adnotatque, in extremo libro reperiri opusculum, inscriptum, *quomodo status cognoscemus secundum Hermogenem*, et illi ad litteram respondere notitiam, (licet non integram,) statuum rhetoricae, graece, in cod. Matrit. 43. Harl.

spicue colligitur, vbi legas *Χρῖς γεννᾷται* et pag. 390. allegantur ἐκ τῆς *Θείας γραφῆς* quaedam de serpente, protopiasorum seductore, pag. 376-415. A Marcellino p. 71. *ἰδέα* definitur *ἐξαγγελία τῆ λόγου καὶ τὸ σῶμα αὐτῆ καὶ ὁ χαρακτήρ*. et pag. 74. a Sopatro *ποιότης τῆς φράσεως*. Adde pag. 76.

Libri Hermogenis *περὶ ἰδεῶν* graece editi separatim cum libro *περὶ δεινότητος* Paris. 1531. 4. exc. Christl. Wechel. *Fabr.* Hi duo libri de formis cum sequenti, siue methodo etc. separatim editi sunt Argentorati graece cum latina versione et scholis *Io. Sturmii*, curante et praefante *Io. Corino*, quatuor tomis, quoniam et textus utriusque scripti graecus cum versione latina, et Sturmii scholae peculiare habent inscriptiones. Primus tomus est inscriptus *Hermogenis* — de dicendi generibus, seu figuris orationum libri II. latinitate donati et scholis explicati atque illustrati a *Io. Sturmio*. Excud. Ios. Richelius 1571. 8. (Cocinus in praef. summis laudibus extollit Hermogenem, et hunc defendit a seuero Scaligeri iudicio.) Secundus tomus inscriptus est *Io. Sturmii* scholae in libros duos Hermogenis de formis orationum etc. 1571. Pari modo alterum volumen, siue tomus III et IV. habent peculiare quoque inscriptiones: *Hermogenis* — de ratione tractandae grauitatis occultae liber, latinitate donatus, et scholis explicatus — a *Io. Sturmio* exc. Ios. Richelius 1571. 8. etc. *Harl.*

4. ΠΕΡΙ ΜΕΘΟΔΟΥ ΔΕΙΝΟΤΗΤΟΣ *Methodus apti et ponderosi generis dicendi*. In hunc libellum, quem laudat *Tzetzes* Chil. VIII. hist. 169. brevis commentarius, graece ab Aldo vulgatus, exstat, pag. 415-417. Non absolutum hoc scriptum ab Hermogene, [P] et Minuciano atque Apolini plurima auctorem debere, notat Matthaeus Camariota in compendio rhetoricae pag. 22.

5. *Prisciani liber de XII. P) praexercitamentis rhetoricae* ex Hermogene, (ipse enim Hermogenis liber intercidit P)) exstat in Grammaticis latinis Heliae Putschii pag. 1329. et in Rhetoribus latinis Francisci Pithoei pag. 322. et in variis Prisciani editionibus, quas in Bibl. latina recensui. [Praexercitamenta ex *Hermogene* translata. Exc. Mich. Zymmetmann. Vindobonae 1558. 8. v. Denis Wiens Buchdr. Geschichte, pag. 523. vbi aliae quoque edd. memorantur.] Hermogenis Artis et progymnasmatum compendium graece scripsit *Matthaeus Camariota*, (qui caprae CPoleos temporibus vixit,) MS. in Bibl. Reg. Paris. [V. infra §. XIX. h. cap.] Auctor *συνοπτικῆς παραδόσεως τῆς ἑρτορικῆς*, quam sub eiusdem Matthaei nomine Hoeschelius edidit, et Scheferus deinde vertit ac notis illustravit: *Τὰ ἑρτορικὰ προγυμνάσματα εἰς δώδεκα περιέστησε, πρὶν ὁ Ταρσεὺς Ἑρμογένης, εἰς ὕψρον δὲ ταῦτα εἰς δέκα καὶ τέσσαρα παρεξέτενεν ὁ Ἀντιόχειος*

p) Hermogenes in vno progymnasmate coniunxerat confirmationem et confutationem, in vno quoque vituperationem et laudem. Aphthonius postea haec diuisit, atque ita quatuordecim progymnasmata proposuit. *Fabric.* Conf. omnino *Iriart.* de cod. XLIII. Matrit. pag. 154. sqq. et *Bandin.* II. col. 616. *Harl.*

q) Non intercidit; sed exstat adhuc in codd. Matrit. aliisque, (vti in notitia codd. obseruatum

est,) et vero graece ex cod. Matrit. erutum est et formulis typographicis descriptum, item ex Prisciano emendatum notisque eruditius illustratum a cel. *Heeren*, Prof. Göttingensi, in: *Biblioth. der alten Litteratur vnd Kunst*, tom. VIII et IX. inter inedita. *Harl.*

τιοχούς Ἀφθόνιος. Pluribus hoc docet Ioh. Tzetzes Chil. XI. hist. 369. Ex his patet, non accurate Suidam de *Aphthonio*, sophista, tradere, eum scripsisse progymnasmata in Hermogenis artem ^γ). Rectius enim dixisset, eum in Hermogenis progymnasmata scripsisse, eaque magis perspicue explicasse et exemplis dilucidasse, quo ipso factum videtur, ut, seruatō Aphthonii libro, Hermogenis ille perierit.

Perierunt *Hermogenis* (alterius forte, quem occidit Domitianus,) libri II. περὶ κοίτης Συρίας, eidem Suidae et Eudociae memorati in *Ἑρμογένους*.

VI. Editiones Hermogenis.

Graece scripta Hermogenis prodire cum Commentariis graecis *Syriani* ^γ), *Sopatri et Marcellini* in *ῥήσεως* et Anonymi Christiani in reliqua. Venet. apud Aldum 1508. 1509. fol. inter graecos rhetoras, 2. Volum. [Plura v. in *Maittaire* A. T. II. pag. 191. 19.] *Syrianus* pag. 63. etiam in progymnasmata scripsisse se innuit, *ἐγνώσαι πολλάκις καὶ ἐν προγυμνάσμασι*.

Ἀφθόνιος — *προγυμνάσματα*. *Ἑρμογένους ῥητορικά*. — *Ausonii* (sic loco *Aphthonii*, etiam in breui Bern. Iuntae dedicatione,) *praeludia, Hermogenis rhetorica*. In calce: *Impressum Florentiae in aedibus Philippi Iuntae, Florentini. 1515. 8. graece, siue commentariis. Harl.*

Graece sine commentariis, adiunctis *Aphthonio* et *Longino*, e recensione [P] *Francisci Porti*, Cretensis. Genev. 1569. 8. apud Io. Crispinum. [de qua ed. plura leges in *Maittaire* A. T. III. pag. 518. 19.]

Graece et Latine cum versione latina et commentariis *Casparis Laurentii* Genev. [f. Coloniae Allobrog. apud Petrum Aubertum.] 1614. 8. [de versione *Benfinis* iam supra egimus.]

Editiones et interpretes singulorum quorundam Hermogenis librorum, supra subinde indicatos, hic nolo repetere. Neque copiosius memorare rhetores recentiores, ut *Georgium*, *Trapezuntium*, qui in quinque libris rhetoricorum ex Hermogene profecisse se non dissimulat, et ei vicissim adfudit lucem.

Quae in Hermogenem scripserunt *Porphyrus*, tum *Metrophanes*, *Suidae* et *Scholias* *Hermogenis* laudatus, [nec non *Menander*, *Laodicensis*, teste *Eudocia* pag. 301.] intercedunt: quemadmodum et *Hermogenis* ipsius *σύγγραμμά περὶ προσομίας*, quod iam *Marcellini* tempore non exstabat, ut testatur commentario ad *Hermogenis ῥήσεις* pag. 176. In Bibliotheca imperatoris seruatur *Syntagma* MS. expositionum variorum auctorum graecorum in *Hermogenis* artem oratoriam, nempe τῶν ἑξῶ *Longini*, *Iamblichi*, *Syriani* et *Simplicii*: Christianorumque *Iohannis Siculi*, *Iohannis Geometrae*,
K 2 Gregorii

^γ) Sed in cod. Matrit. 1. supra memor. disertis verbis *Aphthonio* adscribuntur progymnasus in artem *Hermogenis*. *Harl.*

^δ) De *Syriano* hoc, qui Procli praeceptor fuit, dicam infra lib. V. *Sopatrum* intelligo sophi-

stam, ad quem *Epistola* *Aeneae Gazaei* nona, et cuius eclogas laudat *Photius* cod. CLXI. *Marcellinus* idem mihi videtur, cuius vitam *Thucydidis* habemus.

Gregorii, metropolitae Corinthi, (Pardi cognomento; vide Labbei Bibl. MS. p. 104.) *Iohannis Doxopatri*, et *Georgii Diaeretae* ¹⁾, vt testatur *Lambecius* lib. VII. de Bibl. Vindob. pag. 257. seq. [pag. 550. sqq. ed. Koll.] vbi ex Allatio de Georgiis pag. 321. notat, Diaeretam dictum ob scholia, quae in *διαρετας σασεις* dixerat. Idem Allatius memorat pag. 369. *Georgii Pachymeris μελέτας* in progymnasmata et *σασεις*, itemque pag. 386. *Georgii Gemisti* Epitomen MS. in Hermogenis artem aliaque scripta rhetorica, qualem etiam elaborauit *Matthaeus Camariota. Troili* ²⁾, sophistae, prolegomena MSS. in Hermogenis, (non, Aristotelis, vt Labbeus pag. 110. Bibl. nov. MSS.) e quibus locum adfert *Langbaenius* ad Longinum pag. 17. manu exarata sunt in variis Bibliothecis ³⁾. Iam olim scriptor ad Herennium libro et capite primo notauit, *Rhetores graecos, ne parum multa scisse viderentur, ea conquiuisse, quae nihil adtinebant, vt ars difficilior cognitu putaretur.*

VII. Fuere, praeter vtrumque Hermogenem, §. IV. memoratum et alii *Hermogenes*, vt 1) Socraticus, Hipponici F. de quo Plato et Xenophon. 2) *Clodius Hermogenes, Cic.* XII. ad Attic. Epist. 24. 3) *M. Tigellius Hermogenes*, musicus et poeta, quem insectatur *Horatius* lib. 1. sat. 2. et alibi. 4) *Hermogenes*, historicus inter eos, qui de Iudaeis mentionem fecerunt, memoratus a *Iosepho* 1. contra Apionem pag. 1051. cuius locum adduxit etiam *Eusebius* pag. 485. praeparat. Forte idem, quem *ἐν τῷ περὶ Φεγγίας* laudat Schol. Apollonii II. 724. 5) *Hermogenes*, quem Vitruuius testatur scripsisse de templo Dianae, praef. libri VII. ^{u)}. 6) *Hermogenes Aspendius*, Patrocli sub Antiocho, Seleuci F. legatus, de quo Memnon apud Phot. Cod. CCXXIV. 7) *Hermogenes, derelictor* apostoli Paulli, 2 Tim. 1, 15. vnde Apostolicus Hermogenes dicitur a *Tertull.* c. 1. contra Hermogenem, Africanum: *nec ipse Apostolicus Hermogenes in regula perseuerauit.* Hostibus diuinitatis CHRISTI accensetur ab *Epiphanio* haeresi LI. 6. 8) *Hermogenes, Africanus*, auctor Hermogenianorum siue Materiariorum, qui materiam aeternam esse docebant, confutati a *Tertull.* libro contra

t) Sed totus titulus mangonium sapere videtur *Ruhnken* in diss. de Longino §. 14. p. 40. praemissa ed. Longini Toupianae. *Harl.*

v) Hic *Troilus* patria Sidetes, Socratis Scholastici praeceptor, floruit saeculo post CHRISTVM natum quinto. Vide *Vales.* ad Socratem VII. 27.

v) De his graecis commentatoribus v. quae in notitia codd. sunt adnotata. adde in catal. codd. bibl. *Parif.* t. II. p. 569. sqq. codd. MMDCXXXVI. — MMDCXXXVI. et pag. 584. sqq. codd. MMDCCLXIX - MMDCCLXXXVI. *Longini* scholia in Herm. existisse dicuntur in bibl. *Heidelbergensi*, teste Sylburgio in cat. codd. gr. — *Tzetzae* scholia exstare in cod. bibl. *Leidenfis* et *Norfolciana*, supra iam obseruatum est, et laudat ea *Ruhnken* ad *Rutil. Lupum*, pag. 41. et in notis eius ad *Longin.* ed. *Toupii* pag. 244. locum ex eo adtulit. — Ad *Ioannis Siceliotae* comment.

MS. in Hermogenem (quem *Parif.* in bibl. *Camilli Falconeti* a se excussum esse, ait in nota ad *Longin.* ed. II. *Toupii* pag. 242. sq.) saepius prouocat *Ruhnken.* in diss. laudata pag. 15. 19. 22. 25 et 27. *Ioannes* autem *Siceliotes*, s. *Siculus*, num idem fuerit ac ille historicus, qui circa a. 866. floruit, et de quo post *Vossium* pluribus egit *Montgitor* in bibl. *sicula*, tom. I. p. 313. sq. equidem nescio. — *Epiphanii*, rhetoris, comment. in Hermog. citatur etiam infra §. 13. in scriptorum, in comment. ad Hermog. citatorum, indice. — *Georgii Gemisti Plethonis* opus de rhetoricae partibus ineditum exstat in cod. *Parif.* MMDCXXXVI. nr. 5. — De *Io. Geometra* v. *Fabr. B. Gr. Harl.*

w) Hermogenis inuentum fuisse pseudodipteron, quod, sublato interiore columnarum ordine, vna porticu circum, sed ampliore, gaudebat, ait *Montfaucon* in diario ital. pag. 6 et 159. *Harl.*

contra Hermogenem. Aliis Hermogenes iste videtur dici Hermias. 9) *Hermogenes*, cuius βλάσφημα γράμματα memorat Socrates VII. 12. 10) *Hermogenes*, Rhinocurorum episcopus inter eos, qui Nestorium damnarunt in concilio Ephesino pag. 117. 11) *Hermogenes*, chirurgus et medicus malus, quem perstringit Lucilius in graecis epigrammatibus *) 12) *Hermogenes*, Graeciae ProCos. [an. Chr. 356. aut 359.] ad quem Himerii λαλίστα, Photio memorata, [et edita a Wernsdorf cum reliquis Himerii opusculis or. 14. pag. 606. sqq. ubi in nota W. multus est de illo. — Idem forsitan, qui a Libanio, ep. 127. dicitur fuisse praefes Syriae ac Phoeniciae. 13) *Hermogenes*, Ictus, auctor cod. Hermogeniani sub Constantini liberis v. Wernsd. l. c. 14) *Hermogenes*, martyr, de quo eiusque martyrio, a Simeone, metaphraste, conscripto, v. Lambec. comment. bibl. Vindob. VIII. col. 482. sq. et col. 660. ibique Kollar. *Harl.*] Omitto alios, ut *Hermogenem*, furis nomen apud Martialis XII. 29. et de quibus Reines. pag. 640. Epistolar. ad Hofmannum, et Inscript. lib. I. nr. 39. pag. 70. [In inscriptione XXII. *Paulina Hermogenis Nicomadiissa*, in *Biogi* monumentis gr. Romae 1785. 4. in fine. *Harl.*]

VIII. *Index scriptorum, ab Hermogene citatorum, ad paginas editionis Genev. 1614. 8.*

Aeschines, orator, pag. 84. 325. 436. 495. 539. 542. eius contra Timarchum, 131. 132. 133. 439. adversus Ctesiphontem, 542.

Aeschines, Socraticus, 396. 506.

Δισσώπειος μύθος et δραματικὸς finxit Nicostratus, 506.

Anacreon, 389.

[P] Andocides, 501.

Antiphontes, duo oratores, Rhammusius, cuius sunt λόγοι Φονικοί et alter Antiphon τετρατοσόπος καὶ ἀνεροκρίτης, cuius sunt λόγοι περὶ ἀληθείας, καὶ ὁ περὶ ὁμονοίας καὶ οἱ δημηγορικοὶ καὶ ὁ πολιτικὸς, 496. seq.

Archilochi tetrametri trochaici, 383.

Aristides iustus, 7. Ex Aristidis, rhetoris, oratione contra Callixenum pro decem ducibus sepeliendis, 279.

K 3

Aristopha-

x) Fuit *Hermogenes*, Hadriani, imperatoris, medicus, apud Dionem Cassium f. Xiphilinum libr. 69. cap. 21. pag. 1169. vbi *Reimar* in nota et lectionem defendit a coniectura Hieron. Mercurialis, V. L. I. cap. 5. legendum opinantis *Archigenem*, pro *Hermogene*, et arbitratur, inter eos, quos Fabricius h. l. et infra in vol. XIII. p. 180. sq. recenset, vix quemquam pro eo, quem Dio memorat, esse habendum. — Ab illo diuersum facit Fabric. in vol. XIII. p. c. *Hermogenem Erasistratē*; adversus quem aut alterum eiusdem nominis medicum existare notat epigr. Lucilii lib. II. anthol. epigramm. gracc. pag. 217. et aliud p. 214. Ad Hermog. vero Erasistratē spectare inscriptio-

nem veterem, Smyrnae repertam cum Richardo Mead et Dan. Clerico censet Fabric. *Ludolph.* autem *Küster*, qui cum in epistola quadam in: Journ. des Savans a. 1716. M. Maio et in Mem. de Trevoux m. Sept. a. 1715. tum inprimis in commentat. acad. Inscr. tom. IV. pag. 665. sqq. docte illustrat vitam scriptaque Hermogenis, illam inscriptionem refert ad Hermogenem, de quo in nummo Neronis apud Vaillantum, ἐπὶ Ἐρμογένης Σμυρναίου, et quatuor eruit Hermogenas. — Heumann. in nota msta addit *Hermogenem* apud *Sueton.* in *Domit.* cap. X. — Inter principes viros Thraciae etiam *Hermogenas* numerat *Himer.* orat. I. §. 13. p. 348. *Harl.*

Aristophanes in Acharnenlibus, 565.

Callixenus, 279.

Comicum dicendi genus, 562. seq.

Critias, orator, laudatur, pag. 497.

Demades legatus missus ad Philippum, 93.

Demodocus, 481.

Demosthenes, 3. 22. 52. 63. 70. 193. seq. 418. 419. seq. 371. et singulis fere paginis. Eius epistola ὑπὲρ τῶν Λυκέρους παίδων et Epistola ὑπὲρ τῆς ἑαυτῆς καθόδου, 444. Oratio contra Aristocratem, 128. contra Coronem, 121. pro Corona, 320. contra Leptinem, 216. contra Midiam, 418. 531. in Neaeram, 320. περὶ παραπροσβείας, 129. Philippicae, 530. 565. contra Timocratem, 131. 196. 442. παρὰ τῷ ῥήτορι apud Demosth. 442. etc.

Didymus, grammaticus, 496.

Dinarchus, 296. 494. hordeaceus Demosthenes, 495.

Dionysius (Halic.) ὅς δοκεῖ περὶ λέξεώς τι πεπραγματεῦσθαι, 371.

Dorica dialectus, 283.

Euripides, 226. 227.

Gorgias, 463. 478.

Grammatici, 220.

Hecataeus, Milesius, παρ' ἧς δὴ μάλιστα ὠφέληται ὁ Ἡρόδοτος, 513.

Herodotus, 281. 399. 405. 406. 508. 509. 531. Hecataeo, e quo profecit, suavior, 513.

Homerus, tragicorum parens, 561. poëtarum, oratorum et λογογράφων praestantissimus, 481. in omnibus formis orationis excellentissimus tum poëtarum tum oratorum, 482. sq. citatur pag. 211. 224. 225. 290. 326. 371. 406. 520. 521. 529. 534. 536. 537. 560. 562. etc.

Hyperides, 420. 491. 498.

Isaeus, 490.

[P] Isocrates, 270. 333. 353. 355. 357. 361. 396. 464. 490. 492. seq. ἐν παλαιότητι, 536.

Leges quaedam, 16. 17. 71.

Lycurgus, orator, 500.

Lyfias, 352. 420. 461. 462. 478. 490.

Menander, comicus, 223. 383. 399.

Nicostratus, orator, 507.

Pericles, 4. 29. 34. 61. 66. 86. 142. 144. 147. 227. 228. 230. 457.

Pindarus, 235.

Plato, 278. 282. 283. 406. 418. 476. seq. 518. 534. 536. etc.

Polus, orator, 478.

Sappho, 403.

Simonides, Theocrito laudatus, 452.

Συμπόσια Σωκρατικά, 565. Platonis et Xenoph. 505. 566.

Solon, legislator, 74.

Sofichorus, σφόδρα ἥδυνε διὰ τὸ πολλοῖς χρῆσθαι ἐπιθέταις, 409.

Theocritus, 283. 388. 389. ἐν χάρισιν ἢ ἱέρωνι, 452.

Thucydi-

Thucydides, 286. 449. 497. 509. 510. 521. 535. 537. 550. 564.

Xenophon, 404. seq. 410. 412. 503. συμποσιον, 505. 566. ἀπομνημονεύματα, 530.

IX. *Dionysius* LONGINVS ^{y)}, Suida teste *Cassius* etiam dictus, nepos forte *Cassii* Longini, cuius apud Plutarchum prooemio lib. IV. symposiaca mentione ^{z)}, videtur diuersus fuisse a *Dionysio* Phaselite ^{aa)}, licet *Suidas* [et ex eo *Eudocia* pag. 283.] Longinum affirmet scripsisse λέξας Ἀντιμάχου, et auctor vitae *Nicandri* *Dionysium* Phaselitem citet ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀντιμάχου ποιήσεως et περὶ ποιητῶν. Nam ne dicam, diuersorum hos esse librorum titulos, sane auctor vitae et *Pindari* Scholiastes, qui itidem *Dionysii* Phaselitae mentionem facit, potius notiore nomine Longini eum adpellassent ^{bb)}. [Fabric. iudicium comprobatur ornatque *Ruhnken*. in fin. diff.] Interim nec satis exploratum est, fueritne *Emesenus*, licet eum *Emesenus* rhetor, *Cornelius Fronto*, Plutarchi nepos, natum ex forore sua ^{cc)}, *Frontonide*, heredem reliquisset. Syriaci certe sermonis [P] ignarus non fuit, diu versatus in Phoenicia et Palmyrae apud Zenobiam, reginam, quae ipsius etiam consilio superbiorum illam epistolam ad Aurelium syriaco idiomate ^{dd)} scripsit. Longe maximum autem studium impendit litteris graecis, et ut omni eruditione pectus imbueret, Athenis,

y) *Christoph. Saxius* in *Onom.* I. p. 371. plures iam laudauit V. D. qui de Longino egerunt, eiusque aetatem refert ad a. Chr. 267. *Heineken* suae editioni praemisit Longini vitam, in qua etiam ea, quae *Langbain* alique de Longino, eius patria, etc. disputarunt, sedulo collegit. add. *Morhof*. polyh. lit. VI. 1. 6. et *Aetha* erud. Lips. 1741. pag. 399. Nemo tamen vitam scripta quoque Longini curatius ac diligentius persequutus est, quam *Petrus Ioann. Schardam*, in diff. philol. de vita et scriptis Longini, habita praefide *Dav. Ruhnkenio*, (sub cuius nomine citari solet,) Lugd. Bat. a. 1776. 4. Atque parum afuit, quin integram illam h. l. reciperem. Enimuero cum propter molem libelli, tum inprimis, quod illa in prima et altera *Toupianae* edit. libri Longini ab initio recusa est, ideoque facile potest comparari, abiecto illo et consilio, pauca tantum hinc inde notavi ex illa, saepius autem lectores ad illam ablegavi. Neque omnia, quae in *Introd.* in hist. L. Gr. II. 1. pag. 277. sqq. scripsi, hic repetere placet. *Harl.*

z) *Ruhnken* §. 2. monet, plenum hominis nomen fuisse *Dionysium Cassium Longinum*; graeco *Dionysii* nomini, quod accepisset infans, romanum *Cassii Longini* accessisse, siue, quod ipse in familiae *Cassiae* Longinae clientelam receptus esset, siue, quod eius maiores per aliquem ex *Cassii* Longinis accepissent ciuitatem; atque illam rationem meliorem esse *Fabriciana*, Longinum fuisse nepotem *Cassii* Longini, quippe qui, (vix ex contextu Plutarchi pateat,) non Graecus, sed

vnus e proceribus romanis fuisset. *Longinus* vero plerumque hoc vno nomine, semel *Dionysius Longinus*, bis terue *Cassius Longinus*, numquam simpliciter *Dionysius* laudatur. § 3. idem colligit *Ruhnken*. Longinum natum esse Athenis a. c. 213. *Harl.*

aa) Eundem cum illo non dubitat esse *Gerardus* *Langbaenius*. Vide quoque etiam, *Dionysium Phaselitem* a *Schurtzschleischio* eundem haberi cum *Dionysio*, *Charmidae* filio, cuius itidem in scholiis ad *Pindari* pag. 381. edit. Oxon. mentio. Sed plures potuerunt esse *Dionysii*, grammatici, qui in *Pindari* elaborarunt; et videtur *Scholiastes* diserte distinguere alterum hac προσθήκη ab *Dionysio*, quem modo *Phaselitem*, mox, omisso *Dionysii* nomine, τὰς περὶ τὸν Φασελίτην pag. 421. nominat.

bb) Sed cum hoc oratore romano male confusus est *Phronto*, *Emesenus*, Longini auunculus, qui Athenis artem rhetoricam docebat. Hinc mox scribendum erat *Phrontonide*: Ille *Phronto* Longini ingenium ad eloquentiam omnemque humanitatem finxisse videtur. *Harl.*

cc) *Suidas* in Φρόντων. *Fabr. Phrontonem*, *Emesenum*, qui sub *Seuero*, imper. vixit, a *M. Corn. Frontone*, *M. Antonini*, philosophi, in litteris latinis magistro, probe discernendum esse, contra *Rualdum*, *Langbaenium* aliosque, docent *Ed. Corsin.* in vita *Plutarchi* §. 5. p. IV. seq. et *Ruhnken*. diff. §. III. pag. 6. seq. *Harl.*

dd) *Vopiscus* in *Aureliano* c. 27.

nis, Romae et vbi cumque terrarum, (varia enim loca vna cum parentibus suis adiisse se testatur,) doctissimos quosque viros auscultauit"), quorum celebriores nominat in prooemio libri *περί τέλης* apud Porphyrium in Plotini vita c. 20. ^{ff}). Eiusdem Plotini iudicium de Longino exstat, quo *Philosophum* eum negauit ^{ee}), *Philologum* esse confessus est, licet multa etiam philosophici argumenti Longinus scripisset, et non perfunctorie in illo quoque studio versatum se esse fuisse testatus: Platonis singillatim cultor ^{hh}), cuius natalem siue Platoniam, (*Πλατωνία* enim, non *Πλωθία* ibi legendum,) celebrauit, teste *Eusebio* X, 3. praeparat. At in antiquitate omni et humaniore doctrina excellentissimus fuit, nec minus iudicii exquisiti atque *κριτικώτατος*, qua de re nota sunt Eunapii et aliorum veterum testimonia ⁱⁱ), Longini libro, de quo iam dicturus sum, a viris doctis praefixa ^{kk}). Hinc et in Theophylacti epistola XVIII. *ἐκ κατὰ Λογγίνον κείμεν* veluti prouerbio dicitur pro male iudicare: perperam enim Marinerius Theophylacti verba reddidit sic: *Tu igitur Longini iudicia ne mihi imponas, ne videaris ipse iuxta Longini sensum aliquid decernere.* Rectius utique Iac. Tollius, *Ne mihi igitur Longini censuras adtribuas, ne et ipse nonnullis non secundum Longinum iudicare videaris.* Certe quemadmodum Aristarchi, ita Longini nomen pro Critico et erudito censore usurpatum obseruare licet, ut in S. Hieronymi ad

ee) Praecipue Ammonium Saccam, qui tum Alexandriae platoniam docebat philosophiam, et Origenem, a christianis sacris alienum, de quibus v. *Ruhn.* §. V. illos tamen haud temere sectatus est Longinus; potius germanum eum fuisse platonicum, docet *Ruhn.* §. V. sed §. VII. eximit eum e numero pythagoricorum. *Harl.*

ff) Supra pag. 127. seq. vet. ed. [adde *Ruhn.* §. IV. pag. 7. et inter fragm. Longini.]

gg) *Porphy.* vita Plotini c. 14. supra p. 116. (vet. ed.) vbi Longinus etiam a Porphyrio *Φιλαρχαῖος* appellatur: puto enim, falli eos, qui hoc nomen proprium esse putent nescio cuius philosophi. [*Fabr.* sententiam probat *Ruhn.* pag. 13. Fabricius etiam ad Porphyrii locum (alibi repetitum; ibi vero a me consulto praetermissum,) haec scripserat: *Philarchaeus* non est nomen proprium viri; sed Longinus dicitur a Porphyrio *Φιλαρχαῖος*, h. e. antiquarum litterarum et priscae sapientiae studiosus. Quod vero Plotinus de eo iudicauit, philologi laudem ei relinquens, philosophi eripiens, probatur etiam *Proclo* libr. I. in Timaeum Platonis cap. 27. ad quae verba Heumannus in orat. sui exempli notauit. „Immo vero *Philarchaeus* est nomen proprium; de duobus enim loqui Porphyrium, dum scribit, *ἀγνωστόντος δὲ αὐτῶ τῆ τε περὶ ἀρχῶν Λογγίνου, καὶ τῆ φιλαρχαῖου*, patet ex τῆ τε — — καὶ. Videtur enim per *Philarchaeum* intelligere Origenem, quem statim laudat. Nam et Origenes christianus scripsit *περὶ ἀρχῶν*. Etiam Plutarchus citatur a Porphyrio: v. infra in indice

scriptorum, a Porphyrio citatorum, pag. 203. [ed. vet. f. vol. V. pag. 755. nou. ed. vbi quoque *Phylarchus* citatur.]“ Haecenus Heumann. *Ruhn.* vero in Porphyrio legit τῆ περὶ ἀρχῶν Λογγίνου (eiecto καὶ) τῆ φιλαρχαῖου. Contra *Toup.* in indice sub voc. illo *Φιλαρχ.* adsentior, inquit, *Valesio*, cui *Φιλαρχαῖος* titulus libri videtur. Subintelligitur scil. λόγος. Sic *Φιλαρχαῖος* λόγος. *Euseb.* contra Hieroclem pag. 513. Ταῦτα ῥήμασιν αὐτοῖς Ἱεροκλῆ τῶ τε καὶ ἡμῶν περιγεγραφοῖσι ΦΙΛΑΡΧ. ΘΗ ΛΟΓΟΝ.“ Idem in notis pag. 403. comprobabat *Valesii* sententiam, *Φιλαρχαῖος* nihil aliud esse, quam libri titulum; sic Ἡγεμῶν τῆ φιλαρχαῖου. Ζηνοδοτῆ φιλαρχαῖος. de quibus *Pierfon.* in praefat. ad *Moerin.* *Harl.*

hh) Platonicum vocat Longinum *Ionsius* III. 14. pag. 284. *Heum.*

ii) Testimoniis veterum de Longino addendus insignis locus *Procli* in IV. Platonis de Rep. p. 415. vbi ex Porphyrii *συμμικταῖς* refertur Longini disputatio, quam habuit cum Medio, stoico, de partibus animae. [conf. iudicium *Ruhnkenii* in disp. §. XII. et XIII. vbi quoque is dubitat, Longinum fauisse Christianorum doctrinis. adde quae scripsi in *Introd.* l. c. p. 83. *Harl.*

kk) Add. *Pope-Blount* censurae etc. p. 260. sq. *Harl.* Longinum valde laudat *Porphy.* in vita Plotini cap. 20. init. et cap. 21. fin. *Holsten.* in vita Porphyrii cap. V. Longini librum celebrat *I. G. Bergerus* in praefat. ad libr. de pulcritudine p. 97. 100. *Heum.*

ad Rusticum Epistola 95. *Criticum* ¹⁾ d. c. r. r. s. esse Longinum, consoremque Romanas facundias ^{mm)}. Inter discipulos Porphyrium habuit, de quo supra dixi, sed et Zenobia, Orientis regina, Longino magistro vsa esse ad graecas litteras dicitur, *Vopisco* teste in Aureliani vita c. 27. [c. 30. Plura leges in *Ruhnken*. diss. §. XI. p. 29. sqq. adde infra, lib. V. c. 38. vol. IX. pag. 503. not.] Haec Zenobia, quae post Odaenathum, regem Palmyrenorum, maritum suum A. C. 267. occisum, regni molem in se susceperat, finesque [P] adiecta Aegypto et aliis regionibus auxerat, ab Aureliano, imp. victa bello A. C. 273. et capta inter eos, quorum vsa consilio esset, Longinum etiam non inuait: itaque imperator eum statim occidi iussit. Sane in morte Longinus se gessit, ut *Philosophum* decuit: non enim modo ipse supplicium subiit fortiter, sed et alios, qui iniquius illud patiebantur, solatus est ⁿⁿ⁾. Inter scripta eius plurima atque μέγα τοῖς καθεύδουσιν μεταποιούμεναις ὀφθαλμοφρόντα magnam doctrinae studiosis utilitatem adferentia ^{oo)} vnicum aetatem tulit, περί ὕψους ^{pp)}, liber de sublimitate orationis, (non integer, quod dolendum,) ad Terentianum, quem κράτιστον vocat et Φιλτατον, atque, ut doctis viris, (non plane certa coniectura,) videtur, haud diuersum ab illo Terentiano, cuius librum elegantem de metris, latino carmine legimus.

X. Codd. mss. et editiones libri de sublimi dictione.

[Codices, praeter eos, quos Fabric. memorauit, hi fere sunt. In bibl. *Parisi.* sunt de sublimi dicendi genere quatuor codd. DCCCCLXXXV. MMXXXVI. (qui sub finem saec. X. exaratus maxime memorabilis et fons quasi habetur, ex quo reliqua, quae hodie exstant, exemplaria manasse dicuntur, v. notam in catal. codd. *Par.* vol. II. pag. 435. Morum et in primis Pearce in praef. ad ipsorum edd.) MMDCCCCLX. MMDCCCCLXXIV. In cod. autem MMDCCCCLXXXI sunt scholia Longini in Hephæstionis enchirid. a Ioanne Boivin. primum edita.

Florentiae in bibl. Medic. Laur. (*Bandini* catal. II. col. 54. sq.) plut. 27. cod. XXX. variis lacunis interruptus et correctionibus in margine adspersus, de sublimitate etc. — cod. XXIV. plut. 58. nr. 8. ex Longini Opp. excerpta. — Quorum italicorum codd. lectiones habuit Tollius, infra ipse Fabr. adiutavit. — De cod. *Ambrosi.* Mediolan. cuius lectiones enotauit Schurtzsch. v. Mori praef. pag. XXIII. et ibid. pag. XXVII. seq. de cod. *Duthiano*, cuius lectiones Langbaenius (de cuius edit. compara infra notata,) atque Pearce, nomine *Stephani* addito indicarunt. — In bibl. acad. *Giessemi* sunt animadu. *Steinheilii* mss. in Longinum.

De

1) Male *Criticum* legit *Ioh. Marcianaeus* t. IV. pag. 776. [add. *Ruhnken*. §. IX. p. 24. et §. X. ubi inquit, quid tandem Longino *Critici* famam gloriamque in primis confecerit, et docet, id maxime effectum esse opere, Longinianorum facile praestantissimo et inscripto, οἱ φιλόλογοι, i. e. *variae eruditionis studiosi*, de quo docte agit. adde, quae de scriptis Longini deperditis, nr. 19. sunt adscripta. *Harl.*

mm) Longinus autem Athenis docebat non vnicum philosophiam, (vti *Valesio* ad Eusebii H. E. VI.

Vol. VI.

19. et de critica I. 17. visum est,) sed etiam artem grammaticam et criticam, rhetoricamque, tanta vi et copia litterarum, tantaque eruditione, vt, teste *Eunapio* in Porphyrio pag. 13. βιβλιοθήκη τῶν ἑμψυχῶν καὶ περιπατῶν μυσῶν diceretur. v. *Ruhnken* §. VIII et IX. *Harl.*

nn) *Zosimus*, lib. 1. cap. 56.

oo) Idem ibid.

pp) Potest verti de altitudine fluit. Sic enim loquitur *Quintil.* dial. XVIII. 3. XXI. 7. XXXI. 8. *Heum.*

De editionibus, quia *Heineken* pag. LXX. sqq. et *Morus* p. XXXIII. sqq. suarum editt. solenter et copiose disputarunt, equidem paucis agam, *Morum* qui eas in classes reduxit, cum primis sequuturus: inseritis tamen, ubi opus videbitur, verbis *Fabricianis*. *Heineken* integras singularum editt. repetitit inscriptiones.

Classis I. Princeps edit. ex cod. Ambrosiano ducta, gr. cura et cum notis, in margine adpositis, *Franc. Robortelli*. Basil. 1554. 4. apud Oporin. Dedicatio ad *Ranut. Farne-* sium, patrem purpur. scripta est Patauii, nonis Augusti 1554.

Classis II. ed. Manutiana: Dionys. Longini de sublimi genere dicendi. In quo cum alia multa praeclare sunt emendata, tum veterum poetarum versus, qui, confusi commixtisque cum oratione soluta, minus intelligentem lectorem fallere poterant, notati atque distincti. Apud *Paullum Manutium*, Aldi fil. Venet. 1554. 4. Manutius primus se illum vulgare credidit, ex codice bibliothecae, quam Venetis legavit *Bessarion*, cardinalis. Sed vide iudicium *Toupii* in praef. de illa edit. et cod. In hac editione versus poetarum, quos laudat *Longinus*, ab eius verbis distincti sunt, quod facere *Robortellus* neglexit. Sed *Manut.* multa temere mutavit. v. *Pearcium* et *Morum*.

Classis III. Aphthonius, Hermogenes et Dionysus Longinus, praestantissimi artis rhetorices magistri, *Francisci Porti*, Cretensis, opera industriaque illustrati atque expoliti. Genevae ap. Io. Crispinum, 1569. 8. Est repetitio ed. Manutianae, cum nonnullis immutationibus, solertia et beneficio ingenii potius, quam ope codicis cuiusdam factis, et fons reliquarum vsque ad *Pearcium* edd. *Adiunximus*; inquit editor, *Dionysium Longinum, summi iudicii rhetorem, quem et ipsum pessime habitum ipse Franciscus Portus Cretensis olim Ferrariae Venetiisque veluti redituum curavit iudicio et industria magis, quam subsidio librorum, quorum praeter unum (Dudithii, ut viri docti coniiciunt) vix alterum exemplar MS. neminem tertium reperiretur: in quo plus laboris suscipiendum fuit et ad coniecturas et ad ingenium fugiendum.* Haec editio cum emendationibus, e codice *Is. Casauboni* a *G. I. Vossio* adscriptis, fuit in bibl. *Petri Francii*. — *Francisci Porti* satis vberes commentarii demum accesserunt ad calcem ed. *Pearcianae*, Amstelod. a. 1733. a *Wetsteniis* recusae. At *Toup.* in praef. ad suam edit. concitit exemplisque comprobat, *Manutium* vel commentarios istos exarasse, vel saltem *Longinum* ad mentem *Porti* publicasse. — Tandem latine versus prodissset, si reuera existisset editio, nec errasset *Fabric.*

Ex interpretatione *Petri Pagani*, Venet. 1572. 4. [sed ipse *Fabric.* correxit errorem: edit. enim et versio illius anni non exstat: sed *Fabr.* in mente habuit collectionem, quae infra in nota qq memoratur, Bonon. 1644. v. *Heineken*.

Versio elegantissimi *Mureti*, quam promissit pag. 113. ad *Catullum*, perinde ut illa, quam *Andreas Dudithius* parasse se testatur, praefat. ad *Dionysii Halic.* de *Thucydide* iudicium, numquam vidit lucem.

Vno loco excepto, cum ed. *Porti* consentit ea, quae cum versione latina, synopsis et notis *Gabrielis de Petra* ⁹⁹), professoris graecae linguae apud *Laufannenses*, *Genev.* (al.

qq) *Iosephus* quidam ex *Aromatariis* in col. grammaticorum, *Autori del ben Parlare*, Venet. lectione plurium scriptorum rhetoricorum et 1643. 4. VII. voll. in vol. V. pag. 451-486. *Gabrielis*

(al. Colon. Allobrog.) 1612. 8. (12.) apud Io. Tornaesium, prodit. Ex hac fluxit editio cum versione Petrae et eruditis notis *Gerh. i. Langbaenii*, Oxon. 1636. et 1638. 8. Langbaen. memorat cod. gr. bibl. regiae, qui Henr. Hammondo visus est manu ipsius Stephani exaratus: sed Langbaen. censet, eum esse vel exemplum Dudithianum, vel huius apographum. [*Ger. Langbaenii* *περὶ τῆς πετρᾶς* vbi in auctoris prosapiam et patriam inquiritur praemissa est.]

Cum triplici versione *Pagani*, *D. minici Pizimentii*, Vibonensis ac meliore Petrae, et praelectionibus [in titulo tantum promissis] *Caroli Manolesii*, Bononiae 1644. 4. Hanc *ἔκδοσιν* omnium postremam et tempore et dignitate vocabat Tan. Faber: add. Heineken, pag. 73. seq.

Cum versione Petrae, ad calcem descripta, notisque, emendationibus acutis et praefatione *Tonaquilli Fabri* Salmur. 1663. 12. quae editio cum plurimis notis MSS. possessoris fuit in bibliotheca Petri Francii.

Quartam classem constituit luculenta venustaque editio *Tollii*, qui quidem in praefatione et in fronte libri gloriatur, se ex quinque codd. Mssis emendasse contextum; sed ipse fatetur, se ex cod. Veneto Marciano V. L. raptim corrasisse potius, quam collegisse atque excerptisse. Praeterea, notante Pearcio, cod. Paris. plerumque male citavit. Neque tamen haec editio est sua laude defraudanda. Tollius enim, vt Fabricii iudicium repetam, codice Isaaci Vossii cum manuscripto Parisiensi collato, Veneto item S. Marci, et lectionibus trium codd. bibl. Vaticanae vsus novam praeclaram versionem et notis integris Robertelli, Porti, Gabrielis de Petra, Langbaenii, Fabrique suas addidit, subiunxitque fragmenta Longini, (e Plotini vita, a Porphyrio scripta, et Eusebii XV. 21. praeparat. Eu.) nec non gallicam Boilauii versionem, cum auctoris atque Andreae Dacerii suisque notis gallicis. Denique subiungitur gustus criticarum Tollii animadversionum in Longinum. Lugd. Bat. 8. A. 1677. pridem editus et cum insigni accessione hic recusus, quo veteres scriptores inter se contenduntur, vt capitibus 3. 13 et 14. fortuitorum Tollius fecerat, editorum Amst. 1687. 8. Volumen claudunt variae lectiones ex Codd. Vaticanis CCLXXXV. CCXCIV. et optimi MCCCCXVII. a Laurentio Zaccagnio ad Tollium missae, Petraeque synopses et huius item ac Fabri praefationes, et index locupletissimus. Quae de Longino ipso Petra, Langbaenius et Faber obseruauerant, libro praemittuntur, qui Sereniss. Principi electorali Brandenburgico, [P] Frid. Wilhelmo, ab auctore inscriptus, et nitide atque emendate excusus prodit Traiecti ad Rhen. 1694. 4.

Tum *Io. Hudsonus* nitidam et insignem Longini editionem emisit Oxonii 1710. 8. (rec. et auctior. 1718. et 1730.) cum versione latina, graecis emendate excusis et diligenter recensitis per singulas paginas substrata, et notis ad intelligendum scriptorem vndique in opportunam breuitatem contractis. Latina versio *Iac. Tollii* est, verum ab editore hinc inde interpolata, et verbis otiosis amputatis ad graecum fontem exacta. De Longino eiusque scriptis diligentior notitia, et testimonia vberiora praemittuntur. Indices etiam vtilissimi tres, verborum rerumque et scriptorum, a Longino laudatorum, insertis virorum do-

L 2

ctorum

gabrielis de Petra versionem latinam, recudendam curauit, adnotante Heineken.: qui etiam obseruat, *Praelectiones Petri Pagani in Longinum*,

Bonon. 1644. in cat. bibl. Barberinae, tom. II. pag. 152. haud exstare. Confector catalogi cum ed. Car. Manolesii confudisse videtur. *Hart.*

ctorum observationibus. Subiectae etiam sunt ad calcem voluminis variae lectiones ex codice MS. Iohannis Mori, Eliensis episcopi, et in praefatione graece insertum apospasmation ex libro Longini *περί μέγαν*.

Quinta classis habet auctorem et scriptoris hospitatorem, *Zachariam Pearceum*. Primum ab eo splendido vestitu ornatus et editus est: *Dionysii Longini de sublimitate commentarius quem noua versione donauit, perpetuis notis illustrauit, plurimisque in locis, partim auctoritate optimorum mss. partim coniectura emendauit, additis etiam omnibus eiusdem auctoris fragmentis*, Zachar. Pearce, A. M. regiae maiestati a sacris domellibus. Londini, ex officina Iac. Tonson et Io. Watts. 1724. 4.

Tum, quia in hac editione adeo splendida, ut emtores facile possent deterreri, nimis tenax codicum et primae editionis fuerat, nouam, quae facilius posset parari, vulgauit editionem, et aliquid remisit seueritatis, Lond. 1732. 8. rec. 1743. 8. (de qua v. Journ. des Scav. a. 1744. part. 2. pag. 220-232.) 1752. 8. Edinburg. 1733. Glasguae gr. et lat. 1751. 1763. 8. et 1773. 4. — Londini 1775. 8. — Ad priorem quidem Pearceii recensioem coeperunt Wetstienii, Amstelodamenses, textum Longini graecum recudendum curare; sed quia, dum opus sub prelo sudabat, altera Pearceii editio lucem adspexit, huius mutationes atque accessiones ad calcem notarunt, et absoluerunt editionem a. 1733. 8. Addiderunt *Fr. Porti*, commentar. ex bibl. Verburgii acceptum, de quo vide Toup. in praefat. — Altera Pearceii recensio est quoque basis Heinekenianae editionis.

Dionysius Longin vom Erhabenen, griechisch und teutsch, nebst dessen Leben, einer Nachricht von seinen Schriften und einer Untersuchung, was Longin durch das Erhabene versteht, von Carl. Heinrich Heineken. Dresdae 1737. mai. 8. rec. cum praef. Liscouii, ib. 1742. (v. Einige Schriften der Altdorf. deutschen Gesellschaft. Altd. 1760. 8. pag. 140. sqq.) Vitae Longini huius epistolam ad Porphyrium ex huius vita Plotini, graece et germanice et indici scriptorum Longini, huius fragmenta gr. et germ. additis notis inseruit Heinek. In animaduersionibus, haud spernendis, ad lib. de sublimitate interdum verba explicuit, saepius de sensu in vniuersum et de ipsa re atque lacunis quaesuit et contra Siluanium disputauit, interpretum copiis bene vsus: in versione autem vim orationis Longinianae haud adsequutus est.

Longini de sublimi libellus, graece conscriptus, latino, italico, (per Abbát. Anton. Franc. Gorium,) et gallico (*Boilauii*) sermone redditus. Additis annotationibus. Veronae, ex typogr. Io. Alb. Tumermani. 1733. 4. Graec. textus repetitus est ex Hudsoni edit. Oxon. 1710. conf. *Paitoni* bibl. degli Autori — vulgarizzati, tom. II. pag. 220. sq.

Praeclara eff editio, quam curauit b. Morus: *Diogn. Longinus de sublimitate ex recensione Zachariae Pearceii. Animaduersiones interpretum excerptit, suas et nouam versionem adiecit Sam. F. Nathanael Morus*, Philos. Prof. Lips. Lipsiae sumtu hered. Weidm. et Reichii 1769. mai. 8. Conf. nou. act. erud. Lips. 1769. pag. 516. sqq. m. Nou. — Idem vir humanissimus et post fata adhuc celeberr. posthaec scripsit *Libellum animaduersionum ad Longinum*. Lipsiae 1783. mai. 8. in quibus primo de notione et potestate sublimitatis eleganter disputauit, tum multa Longini retractauit loca, aut vberius doctiusque explanauit. — *Longinus* — graece: adiecta versione gallica, cum praefat. vice commentarii. cura P. Caroli Lancelot, e congregatione S. Mauri. Ratisbonae, 1775. 8.

Nouissima

Novissima eaque critica et doctissima editio: *Dionysii Longini quae supersunt*, gr. et lat. Recensuit, notasque suas atque animaduersiones adiecit *Io. Toupius*. Acc. emendationes *Dan. Ruhnkenii*, (cuius quoque disp. de vita et scr. Longini laudata saepius, praemissa est,) editio altera. Oxon. e typograph. Clarendon. 1778. mai. 8. et 4. *Harl.* Primae editionis quae eodem anno prodierat, censurae doctae sunt in bibl. Amst. Crit. Vol. I. P. III. pag. 32. sq. et in bibl. philol. Gött. Vol. I. pag. 97. sq.

Sub initium anni 1711. Witebergae in 4. laudatissimo instituto *D. Henricus Leonhardus Schurtzsfleischius*, doctissimi viri *Conradi Samuelis Schurtzsfleischii* fratris sui Observationes ad Longinum vulgavit, in quibus codicem MS. Ambrosianae bibliothecae et editionem graecam Pauli Manutii singulari industria conferens, ingenio atque doctrina sua locis quamplurimis lucem adtulit non vulgarem. *Fabr.* *I. G. Bergerus* in toto opere de pulcritudine oration. copiosissime illustrat Longini doctrinam. *Harl.*

Leo Allatius in Eustathii Hexaëmeron, pag. 6. *Neque minus fur est, qui bona aliorum furripit, quam qui mentis monumenta et aliorum studia suffuratur, et auctorem silentio praeterit, de quo si quis plura desiderat, adeat nostros in Longini de sublimi genere orationis libellum commentarios.* Spectat huc aliquomodo Allatii liber de erroribus magnorum virorum in dicendo, qui prodiit Romae 1636. 8. Nam commentarii quidem illi in Longinum editi non sunt, neque *Antonii Quaerengii* disputatio de iudicio Dionysii Longini in comparatione Demosthenis et Ciceronis, memorata eidem Allatio pag. 45. Apum urbanarum. Neque, quae *Caspar Scioppius* contra Longinum se scripturum minatus est, ut ex Casauboni epist. 665. cognoscas. Operae pretium interim fuerit adire, quae de Meteoris orationis, siue dictis, in speciem sublimibus, reuera [P] manibus atque vitiosis scripsit Longino suffragatus *Samuel Werenfelsius* singulari diatriba, Basil. 1696. 4. quae deinde, eiusdem libro de logomachiis eruditorum subiecta, prodiit Amstelod. 1702. 8.

Versiones: Anglicae [*Ioh. Hall*, Lond. 1652. 8. v. *L. W. Brüggemann* View of the English Editions, Translations etc. pag. 387.] *I. P. S. G.* Lond. 1681. (al. 1680. 12.) et 1698. 8. Oxonii. — a *Welfedio*, Londin. 1724. cum eius opp. pag. 137-255. ex versione Boilauii factae. Cum notis et narratione de vita scriptisque Longini etc. per *Will. Smith*. Lond. 1739. 8. the second edit. 1742. etc. vid. Brüggemann pag. 388. — *Italicae* *Nic. Pinelli* Patavii 1639. 4. — *Ant. Franc. Gori*, Florent. 1737. 8. v. *Paizoni* l. c. pag. 229. sqq. ubi quoque de II. aliis haud editis versis. agitur, et *Heineke* prolegg. pag. LXXVIII. sqq. *Belgica* *P. le Clerq.* Amstel. 1719. 8. — *Germanicae* *Heineckii* memorata, et *I. G. Schloffer* cum animadu. Lips. 1781. 8. — *Lusitanica*, per *Custodio José de Oliveira*. Lisboa, 1771. 12. — *Gallica* ex eleganti versione *Nicolai Boilauii Despraei*, cum eiusdem et *Andreae Dacierii* notis, prodiit ad calcem Satirarum Boilauii, qui omnium manibus teruntur. Paris. et Amstel. 1689. 12. atque inde saepius. In editione Amstelod. 1701. 12. accedunt observationes criticae adversus ea, quae *Claudius Perraultus* in invidiosa comparatione veterum cum recentibus, *Homerō*, *Pindaro* et aliis antiquis scriptoribus obiecit. Eandem Boilauii versionem cum eius *Dacerii*que et *Tollii* notis iam dixi subiunctam quoque legi editioni insigni graecolatinae Longini Traiectinae. *Fabr.* *Boilauii* versio est quoque cum obs. *Io. Boivinii* in Boil.-Opp. Amstel. 1729. fol. tom. II. pag. 1. sqq. In illo tomo sunt etiam pag. 77. sqq. Boilauii XII. criticae animaduerss. in nonnulla Longini loca, et pag. 117 *Eusibii Renaudot* ad decimam in Longinum animaduersionem; pag. 135. (et in *Clerici* bibl.

selecta, tom. X. pag. 211. sqq.) Huetii examen iudicii Long. de loco Moſis in Gen. fiat lux etc. pag. 152. responſio ad Renaudot. pag. 158. Clerici obſeru. ad X. ſect. pag. 168. De la Motte reſponſ. animadu. — Praeter ea memorandae ſunt *De St. Evremont* obſſ. in quasdam Boilauui animaduertiſſ. in: *Melanges curieux de Pieces attrib. à Charl. de St. Denis, Sieur de S. Evremont.* Amſterd. 1726. 8. tom. I. pag. 471 — (*Thom. Hutchinson*) obſſ. in miſcell. obſſ. vol. I. tom. pag. 145. ſq. qui Boilauui verſionem ſub examen vocauit. — *Chriſtoph. Wollii* diſſ. de eo, quod ſublime eſt in his Moſeis verbis, *γενεσθω φῶς*, ad Longin. II. γ. ſect. Θ. Lipſiae, 1734. 4. vt *Ruhnken.* ad Longin. ed. Toup̄ii, pag. 250. Moſen Mendellſon alioſque mittam, qui paſſim de hoc Longini iudicio diſputarunt. — *Io. Guil. Bergero* praefide diſſ. M. Io. Steph. Pilarici, de delectu Longini, Witteb. 1712. 4. *Aug. Lebrſcht Wilke* *ſſ*poſ ſcriptorum diuinorum e Longini excelsa diſciplina expenſum II. diſſp. Witteberg. 1758. 4. — Notari etiam addique poteſt ſatira in poetas quosdam ingenio abundantes et vero laſciuientes. *Anti-Longin* oder die Kunſt, in der Poefie zu kriecken, anfänglich von dem Herrn *D. Schwift* den Engländern zum Beſten geſchrieben, jetzo zur Verbeſſerung des Geſchmacks bey uns Deutſchen verbeſſert etc. (von Io. Ioach. Schwabe.) Lipſiae 1734. 8. *Harl.* Critical Eſſays 1. Obſeruatiſ on the Sublime of *Longinus* etc. (auſt. *Green*) Lond. 1770. 8. Indices tres vocum ſere omnium quae occurrunt 1) in *D. Longini* Comm. de Sublim. et eiſdem Fragin. 2) in Eunapio 3) in Hieroclis comm. in aurea Carmina Pythagorae. Concinnauit *Rob. Robinſon*, Oxon. 1773. 8.

Varii *Mſti Codices* libri Longinianii exſtant, quorum partem iam memorauī, [et quorum notitiā ego ſupra locupletauī,] ſed vniuerſi illi ex vno codice regio Pariſienſi profluſiſſe videntur *Richardo Simoni* libro 2. Epistoſlarum ſelectarum, gallice editarum, epistoſt. 24. pag. 145. ſeq. quod ex eo colligit, quoniam eadem in omnibus lacunae occurrunt, vt ſect. 3. duorum, et ſect. 9. octo foliorum.

Alīi Longini.

Cassius Longinus, de quo Plutarchus in prooemio libri IX. conuiualium quaest. Verba *ἐπὶ ζηνς* ibi de exſilio accepit Nic. Antonius lib. de iure exulum, pag. 72.

Cornelius Longinus, cuius epigrammata quaedam graeca leguntur in Anthologia pag. 453. 555. edit. Weſchel. [Brunck. anal. II. pag. 200.]

Longini, quorum mentio in inſcriptione Ancyrana apud *Montfauconum*. pag. 165. palaeographiae graecae, Γ. Λονγεῖνω *rr*) Παυλεῖνω Γ. Λονγεῖνος Σάραγις καὶ Γ. Λονγεῖνος Κλαυδιανὸς πατρὶ μνήμης χάριν.

Longinus, monachus, calligraphus circa A. C. 1272. cuius apud eundem *Montfauconium* mentio, pag. 65. 102. 322.

Longini Martyres, de quibus Martyrologia 24. April. 2. Mai. 24. Iun. 31. Iul. etc.

Longini, de quibus Inſcriptionem lapidis, in comitatu Cestriae non ita pridem effoſſi, adfert Ioh. Hudsonus: *Flavius Longinus trib. mil. leg. XX. Longinus filius eius, domo Samofata.*

rr) Veteres librarii atque ita ſculptores quoque paſſim negligunt Grammaticorum illud ſcitum, γκ, vel, γχ, vel, γγ ponendi pro κ, χ, γ, vt V.

C. Iacobo Gronouio etiam obſeruatum praefat. ad Harpocratiſonem.

Samofata. Fabr. Claudius Longinus in *Inscriptionibus antiche delle Ville et de' Palazzi Albani a Gaet. Marino editis Romae 1785. 4. pag. 25. Harl.*

Mitto alios huius nominis in Gruteriano inscriptionum opere, tum octo vel nouem consules Romanos et duos Anastasio imperante tyrannos, *Longinum* item exarchum *Ravennatensem* sub Iustino iuniore, et quod militis memoriam, qui latus CHRISTI *λέγχη* siue lancea perfodit^{ss)}, *Longini* nomine celebrant Martyrologia 15. Martii, quemadmodum Menologia hoc nomen 26. Octobr. tribuunt centurioni, qui sub cruce stans insigne illud de filio DEI testimonium edidit^{ss)}. In Pseudo-Lino de actis S. Pauli incerta fide traduntur a Nerone ad Apostolum missi, qui nuncium de supplicio perferrent, Megistus, Longinus et Acestus, et sermonibus Pauli, ut CHRISTO nomen darent, passi fuerint se persuaderi.

XI. *Index scriptorum, in Dionysii Longini libro περί ὁψωνίων memoratorum^{ss)}.*

A.

Aeschines, fragm. 1.
Aeschylus diiudicatur, 15, 5. eius locus. ib.
Amelius, fr. 5, 2. fr. 6, 2. 3. diiudicatur fr.
5, 6.
Ammonius 13, 3. Platonius 5, 3. reprehenditur, fr. 5.
Amphicrates 3, 2.
Anacreontis idiotismus 31, 1.
Annius, Stoicus, fr. 5, 2. 5.
Apollonii Argonautica sine vitio, 33, 4.
Aratus, loca eius, 10, 6. 26, 1.
Archilochus, Homeri imitator 13, 3. eius locus, 10, 7.
Arimalopia, carmen, 10, 4.
Aristides, fr. 1.
Aristophanes, 40, 2. eius locus, fr. 3, 5.
Aristoteles, 32, 3.
Athenaeus, Stoicus, fr. 5, 4.

B.

Bacchylides, Pindaro inferior, 33, 5.

C.

Callisthenes, 3, 2.
Cecilius, 8, 1. eius liber de sublimitate 1, 1.
Platoni *Lyssiam* praefert, 32, 8.
Chrysippus, fr. 7, 1.
Cicero cum Demosthene comparatur, 12, 3. 4.
Ceanthes, fr. 7, 3.
Clitarchus, 3, 2.
Cronius, fr. 5, 6.

D.

Democritus, Platonius, fr. 5, 2.
Diodotus, Platonius, fr. 5, 3.
Demosthenes, fr. 1. comparatur cum Cicerone et Platone, 12, 3. 4. cum Hyperide,

ss) De hoc Longino et huius fabulae origine vid. *Saubert* in varr. lection. Matthaei pag. 235. *Heum.*

tt) In bibl. *Coislin.* teste *Montfaucon*, memorantur pag. 82. in cod. saec. IX. *S. Longini* militis vita, gr. — pag. 211. cod. *Martyr. S. Longini* centurionis, d. XV. Oct. item in codd. *Vindobon.* teste *Lambeckio* vol. VIII. p. 476. 536. 551. 557. — Passio *S. Longini* martyris d. X. Dec. in cod. *Bodleiano* MMCCCXXXII. nr. 22.

Longinus abbas, cuius schol. in sermones asceticos *Isaaci Syri Amachor.* in cod. *Coisl.* CCLXVIII. apud *Montfauc.* pag. 312. *Harl.*

uu) *Tollius* indicem scriptorum plurium inseruerat indici rerum et verborum, et *Fabricius* paginis edit. *Hudsoni* adcommodarat: quam quum non omnes ad manus habeant, (neque ego illa usus sum,) indicem sectionibus harumque paragraphis textus aptum et auctiorem ex *Mori* exemplo recepi. *Harl.*

ride, 34. diiudicatur, ib. exemplar est metaphorarum vsurpandarum, 32, 2. eius hyperbata efficacia, 22, 3. interrogationes, 18, 1. loca, 2, 3. 10, 7. 15, 9. 16, 2. 20, 1. 27, 3. locus numerosus 39, 4. praestantia, 34, 4. versus ionicus et hexameter fr. 3, 4.

Demosthenes Critihinus, fr. 1.

E.

Epicurus, fr. 7, 1.

Eratosthenes cedit Archilocho, 33, 4.

Eubulus, Platonicus, fr. 5, 3.

Eucides, Platonicus, fr. 5, 2.

Eupolis, eius locus, 16, 3.

Euripides diiudicatur, 15, 3. eius loca, 15, 2. 4. 15, 9. locus verbis tenuis, numero sublimis, 40, 3. 4.

G.

Gentilianus Amelius, *vid. Amel.*

Gorgiae Leotini verba tumida, 3, 2.

H.

Hecataeus, eius loca, 27, 2.

Hegesias, 3, 3.

Heliodorus, fr. 32. Peripateticus, fr. 5, 2. 5. eius enchiridion, fr. 3, 10.

Hephaestio, eum sequitur Longinus in metro tractando fr. 3, 2. eius liber de metro diiudicatur, fr. 3, 11.

Herennius, Stoicus, fr. 5, 4.

Herodorus, Homeri imitator, 13, 3. eius hyperbole laudatur, 38, 4. idiotismus, 31, 2. loca 22, 1. 26, 2. 43, 1. locus frigidus, 4, 7. periphrasis, 28, 4.

Hesiodus, locus eius, 13, 4. versus reprehensus, 9, 5.

Homerus, 15, 3. 26, 1. 3. 27, 1. 4. et si peccans interdum, Apollonio et Theocritus non peccantibus praefendus, 33, 4. vitia bonis compensat, 33, 4. eius asyndeta, 19, 2. loca, 15, 3. 26, 1. 27, 1. 4. loca

sublimia, 8, 2. 9, 4. 5. 6. 8. 10. — 10, 5. Iliadi Odyssaea dissimilis, 9, 11. Odyssaea Iliade recentior et inferior, 9, 12. 13. Odyssaea puerilis interdum, 9, 14.

Hyperides diiudicatur, 38, 2. cum Demosthene comparatur, 34. eius locus, 15, 10.

I.

Ion, Chius, Sophocli etiam labenti posthabendus, 33, 5.

Isaeus, fr. 1.

Isocrates, fr. 1. eius discipuli particulis abutuntur 21, 1. eius hyperbole, 38, 2. conf. 4, 2.

L.

Lyfias, fr. 1. praefertur Platoni a Cecilio, 32, 8.

Lyfimachus, Stoicus, fr. 5, 4.

M.

Matris, 3, 2. [forte Thebanus, v. Toupil not. ad Longin. pag. 278. sq.]

Medius, Stoicus, fr. 5, 2. 5.

Moderatus, fr. 5, 6.

Moses, eius locus sublimis, 9, 9.

Mufonius, fr. 5, 4.

N.

Numenius, fr. 5, 6.

O.

Origenes, Platonicus, fr. 5, 3.

P.

Parmenio, 9, 4.

Paulus, Tarsensis, fr. 1.

Phaebio, Stoicus, fr. 5, 2.

Philistus, 40, 2.

Philoxenus, fr. 3, 2.

Plato, 12. studiosissimus Homeri imitator 13, 3. in metaphorarum vsu intemperans 32, 5. postponitur Lyfiae a Cecilio, 32, 8. eius cum Lyfia comparatio, 35. descriptio corporis humani, 32, 5. loca 12, 5. 23, 4.

23, 4. 27, 2. 29. loca frigida, 4, 6. periphrases reprehenduntur, 29.
 Plotinus, fr. 6, 2. platonicus, 5. 2. diiudicatur, fr. 5, 6. reprehenditur, fr. 5.
 Porphyrius, fr. 5, 8.
 Proclius, platonius, 5, 2.
 Ptolemaeus, peripateticus, fr. 5, 4.

S.

Sappho, eius carmen, 10, 2. 3.
 Simonides, 15, 7.
 Sophocles, eius locus, 23, 3. phantasiae 15, 7.
 Stesichorus, 13, 3.

T.

[Postumius Terentianus, cui Longinus librum inscripsit, 1, 1. vbi v. Fabri not. Longinus eum passim vocat Φιλτάτον, ἡδίστον, Φιλοτήτα, Graecum, κράτιστον, unde Fabricio videtur gessisse rempublicam. Harl.]

[Τεχνόγραφοι, 12, 1.]

Themistocles, stoicus, fr. 5, 2.

Theocritus, 33, 4.

Theodorus, 3, 5. [Langbaen. intelligit Theodorum Gadareum, qui, Gadaris natus, docuit Rhodi; hinc se dici maluit Rhodium, quem Stadiote audisse dicitur Tiberius Caesar. Quintil. III. 1. v. infra in elencho rhetor. graec. h. v. Harl.]

Theophrastus, 32, 3.

Theopompus, eius idiotismus, 31, 1. locus, 43, 2. 3.

Thrasyllus, fr. 5, 6.

Thucydides tempora permutat, 25, 1. eius hyperbara, 22, 3. hyperbole laudatur, 38, 3.

Timaeus frigidus, 4, 1. [vbi v. Toupii not. pag. 284.] eius locus, 4, 2.

Timarchus, fr. 1.

X.

Xenophon, fr. 1, 27. sect. 4, 4 et 5. 22, 5. [Longin. sect. 8, 1. methorat librum suum de Xenophonte. Forte pars fuit τῶν φιλολόγων. Harl.]

Z.

Zeno, fr. 7, 3.

Zoilus, 9, 14.

XII. Scriptorum Longini ^v) deperditorum brevis notitia, a Langbaenio et Hudsono maximam partem collecta:

[Sed curatius ac fusius disputarunt de Longini scriptis deperditis *Ruhnken*. in diss. §. XIV. et *Toup*ius in notis ad Longin. pag. 401. Harl.]

I. Περὶ τῆς κατὰ Φεδίου. Ita in impressis et manu exaratis Suidae codicibus reperiri testatur Kusterus, etsi Langbaenius malit Μεδίς, ut λόγος Demosthenis intelligatur: Hudsonus Μηδία, ut designetur stoicus philosophus hoc nomine, Longini aequalis, cuius apud Porphyrium in Plotini vita et apud Proclum [libr. 4. polit. Platonis p. 415.] mentio, ita subintelligendum vocabulum ἑντος, vel καλῶς, vel τέλως, aut eiusdemodi aliquid. Fabr. Vide supra §. IX. not. f. sed Hudsoni coniectura est falsa. Nam Medius, stoicus, in alio libro fuit a Longino refutatus, v. mox, nr. 18. *Heum*. Atque mihi

v) Plurima scripsisse Longinum et Suidas testatur, et Eunapius in Porphyrii vita confirmat, qui elogium eius texuit his verbis: Λογγῖνος δὲ κατὰ τὸν χρόνον ἐπ' αὐτὸν βιβλιοθήκη τις ἦν ἑμψυχος καὶ περιπατῶν μεσσηνίου . . . μακρῶν τῶν τότε ἀνδρῶν τὰ πάντα

ἄριστος, καὶ τῶν βιβλίων τε αὐτῷ πολλὸν πλῆθος φέρων, καὶ τὸ φερόμενον θαυμάζων· καὶ ὅτις κατέγνω τινὸς τῶν παλαιῶν, ἢ τὸ δοξασθὲν ἱερὰτα πρότερον, ἀλλ' ἢ Λογγῖνον ἱερὰτα κρίσις.

mihī placet sententia *Ruhnkenii*, qui legit *περὶ τῆ κατὰ Μειδῆς* scil. λόγος, i. e. *de Demosthenis oratione in Midiam*, et pertinere, iudicat, ad quaestionem, inter rhetores agitatam, Midiana utrum esset *χαρακτήρως παθητικῆς*, an *πραγματικῆς*? v. Photium, bibl. cod. CCLXV. pag. 1470. Idem suspicatur, librum fuisse partem τῶν *Φιλολέγων*. Contra *Toupinus* legit *Μηδῆς*, et philosophum stoicum intelligit; plenam autem inscriptionem fuisse *περὶ τῶν μορίων τῆς ψυχῆς κατὰ Μειδῆς* ex Procli loco cit. colligit. *Harl.*

2. *Ἀπορήματα Ὀμηρικὰ*. Suid. atque idem opus vel ex duobus proximis vnum respicit Eustathius, quando in commentariis ad Homerum Longinus ipsi laudatur: Dionysius vero *ἐν τῇ ἐκπύρῳ*, quem citat scholiorum minorum auctor ad Iliad. β. 308. diuersus mihī a Longino videtur. [conf. supra, vol. I. pag. 516.]
3. *Εἰ Φιλόσοφος Ὀμηρος*. Suid.
4. *Προβλήματα Ὀμήρου καὶ λύσεις, ἐν βιβλίοις β'*. Suid.
5. *Τίνα παρὰ τὰς ἱστορίας οἱ Γραμματικοὶ ὡς ἱστορικὰ ἐξηγῶνται*. quatenam contra fidem historiae tamquam historica enarrent grammatici, id. [eodem Suida teste, Cecilius, quem in libr. II. γ. reprehendit, similem librum scripserat.]
6. *Περὶ τῶν Ὀμήρου πολλὰ σημαίνουσιν λέξεων*, libri quatuor. Id.
7. *Ἀττικῶν λέξεων ἐκδόσεις β' κατὰ σοιχεῖον*. Atticarum dictionum editiones duae, ordine alphabetico, id. Videtur idem opus esse, quod in fronte Suidae memoratur, inter scriptores, quibus ipse ad condendum lexicon suum ^{ωω}) usus est: *Λογγίνος ὁ Κάσσιος, λέξεις κατὰ σοιχεῖον*. Etiam *Iacobus Tollius* testatur, se ex bibl. Ciampini naclum contenta Lexici sacri inediti, cuius haec inscriptio: [P] [ab impostore facta, iudice *Ruhnken.* pag. 38.] *Λεξικὸν ἐνδιαθέτων γραφῶν ἐκτεθὲν παρὰ Στεφάνου καὶ Θεοδώρου καὶ ἐτέρων λεξικογράφων, Κασσιανῆ καὶ Λογγίνου Φιλοσόφου*.
8. *Λέξεις Ἀντιμάχου καὶ Ἡρακλεωνος*. Suid. Ab hoc iam notavi diuersum videri Dionysii Phaselitae *περὶ τῆς Ἀντιμάχου ποιήσεως*, quod citat auctor vitae Nicandri, a quo etiam idem *περὶ ποιητῶν* laudatur. *Fabr.* [subscribit huic iudicio *Ruhnken.* pag. 42. et pag. 38. sq. de Heracleone. *Harl.*]
9. *περὶ ἀρχῶν*, Porphyry. de vita Plotini, c. 14. et Holsten. in vita Plotini.
10. *περὶ ὁρμῆς, de instinctu s. adpetitione*, opus philosophi ad Cleodamum et Porphyrium id. c. 17. pag. 120. [vid. Toup. pag. 401.]
11. *περὶ τέλους* contra Plotinum et Gentilianum Amelium, cuius prooemium seruauit idem *Porphyrius*, c. 20. pag. 127. seq. *Fabr.* Porphyrius praefationem huius libri et partem

^{ωω}) Sed illum scriptorum indicem a mendace mangone confectum esse, ostendit *Talcken.* in Theocriteis pag. 295. sqq. Compara Toup. ad Longin. p. 403. qui putat, loca Suidae in *Διωνύσιος* et

Ἰωνάριος, item locum in Photii lex. inedito, v. *Στέφανος* deprompta fuisse ex illo Longini vocabulario. *Harl.*

tem epistolae Longini ad Porphyrium conseruauit, et inter fragmenta Longini receperunt, emendarunt atque illustrarunt Tollius, et reliqui recentiores Longiniani libri editores. v. Toup. not. pag. 393. fqq. *Harl.*

12. Epistola ad Amelium, qua refellit eius epistolam, ad magnitudinem libri productam et ad Longinum missam, *περὶ τῆς τρόπου τῆς Πλωτίνου Φιλοσοφίας*, id. pag. 132.
13. *περὶ τῆς κατὰ Πλάτωνα δικαιοσύνης*, aduersus eundem Amelium. id. pag. 131.
15. 16. *περὶ τῶν ἰδεῶν*, aduersus Plotinum, et de eodem argumento aduersus Porphyrium, Plotini de ideis sententiam Longiniana, quam ante probarat, praefertentem, *ἀντιγραφή*. ibid. Respicit Syrianus, Longinum laudans in 12. *Metaphys.* pag. 59.
17. Epistolae complures, e quibus fragmentum vnus ad Porphyrium, in qua eum rogat, ut ad se in Phoeniciam veniat adferatque secum Plotini scripta emendata, id. c. 19. pag. 123. seq.
18. *περὶ ψυχῆς*, e quo opere *ἀντιλέξιν* aduersus Stoicos, corpoream animae substantiam tribuentes, seruauit *Eusebius* XV. 3. [21. pag. 822. ed. Paris. a. 1628] praeparat. euangelicae. Confer *Proclum* ad lib. IV. Platonis de Rep. pag. 415. *Fabr.* Tollius et reliqui recentiores editores inter fragmenta Longini receperunt et exposuerunt atque ad hos commentarios *Tollius* pag. 252. et *Ruhnken.* diff. pag. 41. retulerunt Longini cum Medio disputationem, nr. 1. script. deperdit. memoratam. *Harl.*
19. Longinum ἐν τοῖς Φιλολόγοις (scil. βιβλοῖς vel συγγράμμασι) citat auctor vitae Apollonii Rhodii, ut probet, Tarrham esse Cretae vrbein. Nihil vero ad Longinum, ut existimo **), Dionysius ἐν Κρητικοῖς, laudatus *Laërtio* lib. 1. in Thalete c. 38. nam et Dionysius, Halicarnassensis, intelligi potest, qui *κρητικά* scripsit, ne dicam, viros doctos legendum suspicari in *Κρητικοῖς* vel *Χρονικοῖς*. *Fabr.* De hoc opere, quod Longino critici nomen gloriamque inprimis parasse videtur, et cuius iacturam, est, quod valde doleamus, egregie copioseque disputat *Ruhnken.* disp. §. X. Fuit vero liber, in quo Longinus de antiquis, etiam aetati suae proximis scriptoribus, in vtramque partem iudicaret, et quamdam velut ingeniorum ageret censuram. Titulus erat, *οἱ Φιλόλογοι*, i. e. *variae eruditionis studiosi*: quare non opus est, ut cum Fabricio aliud nomen subintelligamus. Grande autem opus fuisse videtur: nam liber XXI. laudatur a *Io. Siceliota* in comin. msto in Hermogenem *περὶ ἰδεῶν*. At tamen pauca supersunt Longini fragmenta. Ad Longini *Φιλολόγους* etiam referendum, censet *Ruhnken.*, eius de Aristide iudicium, quod exstat apud Sopatrum, prolegg. in Aristid. p. 3. Idem arbitrat, *τὰ περὶ Ζενοφῶντος*, quae ipse Longinus Π. Υ. sect. 8. commemorat, nisi quis pro *commentariis in Xenophontem* habere velit, partem fuisse τῶν *Φιλολόγων*. *Harl.*

M 2

20. Ὀδαί.

xx) Fabricio subscribit *Ruhnken* pag. 42. Nam „falsum est, ait, quod dicitur, Longinum per temporis rationes a Diogene commemorari potuisse

se. Nam Diogenes, quacumque demum aetate vixit, certe ante Longinum vixit.“ *Harl.*

20. 'Οδαίναθος, de rege Palmyrenorum Odaenatho λόγος siue liber, scriptus, ut videtur, post eius necem. Meminit *Libanius* in Epistolis ineditis, cuius verba a *Bigotio* communicata cum T. *Fabro*. 'Οδαίναθος ὁ λόγος· Λογγῖνος δὲ ὁ λόγος· ἐγὼ μὲν ἀπαυτῶ, σὲ δὲ δῆναθι, καὶ γενέσθαι δικαίον περὶ τὴν ὑπόσχεσιν. *Fabr.* Illa epistola in editione Wolfiana Libanii epp. maiore numeratur 998. pag. 466. Nomen autem nymorum auctoritate rectius scribi 'Οθενάθης, per ε, Wolfius ad epist. 925. pag. 432. cum Spanheimio statuit. Illa, quam rogat Libanius, oratione, (inquit *Ruhnken.* pag. 42) si Longinus Odenathi laudes complexus est, ut nobis videtur, concidit, quod narrat *Trebell. Pollio* XXX. tyrann. 17. Zenobiam caedis Odenathi consciam fuisse. adde *Toupii* not. pag. 402. *Harl.*
21. Nescio, qua fide *Gesnerus* in Bibl. scripsit, Longini opusculum de aciebus bellicis (περὶ τάξεων, ut *Aelius Harpocratio* rhetor, *Suida* teste, scripsit περὶ τῶν παρὰ Ζενοφῶντι τάξεων) graece seruari Romae. *Dionysii Longini opuscula de magnitudine orationis et de aciebus bellicis et περὶ ὕψους λόγου ῥητορικὸν liber imperfectus, graece seruantur Romae. Postremum [P] D. Diegus Hurtadus Caesaris legatus Venetiis habet.* Certe liber, quem memorat, de magnitudine orationis non videtur alius esse, quam quem deinde vocat περὶ ὕψους, et forte magnificam orationem pro magnitudine orationis dicere voluit.
22. Τὰ περὶ Ζενοφῶντος. Longinus ipse lib. de sublimi oratione sect. 8. ὡς καὶ τοῖς περὶ Ζενοφῶντος ὠρισάμεθα. [v. ad ur. 19.]
23. In Platonis Timaeum an scripserit aliquid, ut ex *Proclo* colligere quis possit, nolo adfirmare. *Fabr.* Longini tamen commentarium in Platonis Timaeum, vel potius in prooemium Timaei, saepe laudat *Proclus* in eundem dialogum, pag. 10. 11. 16. 20. 21. 29. 30. 63. 98. v. *Ruhnken.* pag. 14. qui etiam memorat pag. 13.
- b) Longini in Platonis Phaedonem commentar., laudatum ab *Olympiodoro* comment. inedito in eundem dialogum pag. 379. D. et obseruat, Longinum non solum res, sed etiam verba Platonis persequutum esse. *Harl.*
24. Τέχνη ῥητορική. Schol. Hermogenis pag. 380. [ed. Ald. ex qua illam particulam Longini editt. in fragm. posuerunt.] Etiam in syntagmate expositionum variorum auctorum in Hermogenis artem rhetoricam, quod manu exaratum exstat in bibl. Vindobonensi, teste *Lambetio* lib. VII. pag. 257. [pag. 550. ed. Kollar.] Longini commentarii continentur. [v. supra, in cap. de Hermogene.]
25. περὶ συνθέσεως λόγων, lib. de sublimi oratione sect. 39. Longinus ipse testatur, se de hac satis copiose tractasse in duobus commentariis: ὑπὲρ ἧς ἐν δυσὶν ἀποχωρήτως ἀποδεδωκότες συντάγμασιν ὅσα γε τῆς θεωρίας ἡμῖν ἐφικτά. Exstat et similis argumenti liber inter *Dionysii*, *Halicarnassei*, opera, de quo lib. 3. c. 31. [vol. IV. pag. 395. vbi v. not. t.] Ex illis Longini petiitum videtur testimonium de rhetoribus, quod ex codice MS. Vaticano euangeliorum, cum *Hudsono Zaccagnius* communicauit: Λογγῖνος ὁ καὶ ῥήτωρ τὴν τῶν μεγάλων ῥητόρων ἀπαριθμήσιν συνέταξεν ἔτιως κορωνίς δὲ ἔστω λόγος παντός, καὶ φρονήματος Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας, Λυσίας, Διοσχίνης, Ἀριστοφάνους, καὶ ἄλλων.

σείδης, Ἰσαῖος, Τίμαρχος, Ἰσοκράτης, Δημοσθένης ὁ καὶ ^{yy)} κριθίνος, Ξενοφῶν. πρὸς τέτοις Παῦλος ὁ Ταρσεύς, ὅντινα καὶ πρῶτον Φημι πρεσβύτερον δόγματος ἀναποδείκτε. Postrema de Paulo, apostolo, a Christiano homine adiecta sunt. *Fabric.* Illud testimonium inter fragmenta apud Morum et Toup. primum occupat locum, atque a *Ruhnkenio* ad Rutilium Lupum, pag. 88. emendatur atque illustratur. Adde eundem in historia critica oratorum graec. pag. XCV. sq. Postrema de Paulo esse prorsus alienum additamentum, *Ruhnken*, l. c. priore, et in ed. Toup. pag. 250. atque *Morus*, pag. 643. sq. edit. recte, opinor, existimarunt. add. *Toup.* not. pag. 390. *Nagelius* tamen, Prof. quondam Altdorfin. id de Paulo iudicium adferit Longino in disput. in iudicium Longini de apostolo Paulo, Altdorf. 1772. 4. *Harl.*

26. περὶ παθῶν singulari volumine scripturum se recepit *ibid.* sect. vlt. περὶ ὧν ἰδίᾳ περιγυμένως ὑποσχόμεθα γράψαι ὑπομνήματα.

27. περὶ μέτρων [sive scholia in Hephaestionis enchiridion] scripsisse Longinum, ex scholiis ad Hermogenem pag. 387. colligas, vbi etiam Hephaestion citatur, cuius de illo argumento eruditum librum nec minus doctis scholiis graecis illustratum habemus. Horum maximam partem e Longino petitam esse, patet ex huius libro περὶ μέτρων, quem ex Vaticana bibliotheca depromptum vidit *Holsenius* ^{zz)} apud Allatum, cuiusque particulam a Jac. de St. Amand ex cod. Vatic. descriptam accepit *Hudson*, et in praefatione ad Longini περὶ ὕψους librum [P] publicavit. Titulus sic se habet: ἐκ τῶ Λογγίνου τῶ Φιλοσόφου. Et mox sequitur: Τὰ προλεγόμενα εἰς τὸ τῶ Ἡφαίστιον ἐγγχειρίδιον περὶ μέτρων εἰχῶν. *Fabr.* Scholia illa supersunt in codd. MSS. (sic, teste Sylburgio, fuit quondam in codice bibl. Heidelberg, forsitan Vaticanæ bibl. postea illato, Hephaestion cum prolegg. Longini:) ex quibus partem publicarunt *Io. Hudson* in sua edit. et ex illa *Fabricius* h. l. in vet. edit. atque, aliis duobus ex codd. Paris. additis fragmentis, *Io. Boiwinus* in postumis Bollavii operibus, Paris. 1712. 4. et Amst. 1713. v. *Fabr.* lib. V. c. 7. vol. VII. pag. 16. sq. vet. edit. qui iam ante Paw in Hephaestione ipso pag. 25. ed. Paris. et Corn. de Paw. vbi ex vulgata lectione Longinus ab Hephaestione citatur, vocc. καὶ Λογγίνου corrigit et scribenda iudicat καὶ λογία. Atque haec emendatio vel ex scholiaste ad Longinum, vbi Epicharmi drama λόγος καὶ λόγια citatur, petita probabilior est, quam Paw suspicio καὶ λογῶν. Fragmentum illud, quia cum binis aliis Heinecke, Pearcius, Morus ac Toup. in suis editionibus recudendum curarunt, emendarunt et exposuerunt, nolui ex vet. Fabricii edit. hic repetere. Magna etiam pars ab initio fere totidem verbis exstat in scholiis ad Hephaestionis enchiridion pag. 76. ed. Corn. de Paw. Boiwinus autem contulerat cod. Paris. et Ambrosianum, ac notas atque versionem adiecerat. *Harl.*

[28. περὶ ἐθνικῶν. Vetūs grammaticus in cod. CCCLXXXVII. bibl. Coisl. apud *Montfaucon* pag. 597. Longinum iis adnumerat, qui de Gentilibus scripserunt: Ὅσοι περὶ ἐθνικῶν

M 3

yy) *Dinarchum* vocatum esse κριθίνον sive *hordeaceum Demosthenem*, testatur *Hermogenes*. Confer. Scholia Graeca ad Hermog. pag. 415. *Fabr.* Hinc *Ruhnken*. priore l. c. sic corrigit plura —

Δισκίνης, Τρεπιδής, Ἰσαῖος, Διναρχος, Δημοσθένης ὁ κριθίνος, Ἰσοκράτης, Ἀντιφῶν. Harl.

zz) Cap. 6. de vita *Porphirii*, supra p. 238.

Ἐθνικῶν. Ὁρίων Θηβαῖος, Μητροδάρος, Φιλόζενος, Λογγῖνος. Mirum est, ait *Ruhnken.* diss. pag. 39. Stephanum Byzantinum, in Ἐθνικῶν scriptoribus commemorandis in primis diligentem, nullam Longini mentionem facere. Adde *Toupii* not. pag. 403. *Harl.*

XIII. APHTHONIVS, sophista Antiochenus, Aristide, cuius orationem ὑπὲρ τῶν τεσσάρων *) laudat, et Hermogene, (quot annis, vel [P] saeculis non dixerim,) iunior *), cuius progymnasinata rhetorica *) duobus additis auxit; siue potius, ut paulo ante ex Matthaeo Camariota notavi, duo in quatuor dispescendo distinctius proposuit et exemplis illustravit *). Iuniorem etiam atque adeo alium hunc esse oportet ab *Aphthonio*, quem sine sophistae elogio addito memorat Suidas in Σέργιος, testaturque, fuisse patrem Sergii, Zeugmatensis et Sabini, sophistae, qui Hadriano imperante floruit. Alius quoque *Aphthonius*, quo Theodorus in Hist. religiosa, et alii item *Aphthonii* quinque vel sex, ad quos S. Nili Epistolae exstant. [*S. Aphthonii* et aliorum martyrium in cod. Florent. monast. B. Mar. teste *Montfaucon* in Diario ital. pag. 364. *Aphthopius*; manichaeus, in Photii narratione, a Montf. edita in bibl. Coislin. pag. 357. med.] Nec minus *Aphthonius*, comes, ad quem heroicum poema scriptum a Panolbio, poeta, commemorat Suidas in Πανόλβιος. *Alisi Felsi Aphthonii* fragmentum de carminis adpellatione citatur ab *Is. Vossio* lib. de viribus rhythmici et poematum cantu, pag. 90.

[*Codd. MSSi*, quorum equidem notitiam dare possum, hi fere sunt. *Montfauconi* tamen bibl. bibliothecar. quoniam multa habet incerta, et obuia est, compilare nolui. In bibl. Laurent. Medic. *Florentiae*. *Aphthon.* progymn. cum scholiis vberimis marginal. in cod. XV. et in cod. XXII. et cod. XXVII. plut. 60. (*Bandin.* cat. II. col. 604. col. 611 et 615.) in cod. XXV. eiusdem plutei, prolegomena in *Aphth.* progymnasim. cum textu *Aphthonii* et commentariis in illum. (*Bandin.* II. col. 614.) — Progymnasmata cum scholiis et glossis in cod. X. plut. 87. (*Bandin.* III. col. 390. nr. 7.) — In bibl. monast. B. Mariae *Aphthon.* cum *Hermogene*, teste *Montfaucon* in diario ital. pag. 396.

Venetis

a) *Aphthon.* progymnasim. vbi de Ethopoeia, pag. 82. edit. Scobarrii.

b) *Saxius* in Onom. I. p. 394. aetatem *Aphthonii* et *Theonis* ad a. Chr. circ. 315. refert, et, equidem, ait, ab hac ipsa siue superioris, siue huius saeculi aetate, quae sophistarum feracissima est, neutrum diuelli et sciungi velim. De *Aphthonii* ratione docendi et dicendi bene iudicat *Camerar.* in praef. ad suam editionem. *Harl.*

c) Suidas vocat Εἰς τὴν Ἐρμωγένην τέχνην προγυμνάσματα, nisi duo diuersa *Aphthonii* scripta his verbis voluit indicare, Progymnasmata nimirum, et in *Hermogenis* artem Commentarios. Anonymus auctor graeci in *Aphthonium* commentarii adpellat προγυμνάσματα τῆς Ῥητορικῆς. *Aphthonii* μελέτας legisse se testatur *Photius* Cod. CXXXIII. quae interciderunt. Laudant praeterea *Aphthonium* *Tzetzēs*, *Eustathius*, *Thomas Magister*, *Matthaeus*

Camariota, qui *Antiochenum* vocat, et alii. Non memiuerē, quod miror, si iuniores sunt, *Priscianus* et *Theo*, qui de progymnasmatibus scripserunt. *Fabr.* Omnino diuersa sunt et in cod. Matrit. supersunt *Aphthonii* progymnasmata in *Hermogenem*, v. supra in notitia codd. mss. *Hermogenis*. adde *Bandin.* cat. codd. gr. bibl. Laurent. vol. II. col. 616. nr. II. etc. *Harl.*

d) *Aphthonius* quidam, professor eloquentiae *Alexandrinus*, memoratur a *Philostargio* libr. III. cap. 15. Et hic fortasse est auctor progymnasmatum. Certe hic pag. 43. mentionem facit biblioth. *Alexandrinae*. (conf. *Camerar.* ad *Aphth.* p. 237.) Alius *Aphthonius* decurio sacri palatii in aula *Honorii* imperat. memoratur a *Syrmacho* lib. X. ep. 76. Ex fine ep. 75. adparet, eum fuisse scribam imperatoris. *Heum.*

Venetis in bibl. S. Michaelis (teste Mittarellio in bibl. eodd. illius monasterii col. 64.) progymnasmata in collectione vett. rhetorum graec. — In bibl. *Pinelli* fuit cod. Aphth. progymnasm. cum prolegomenis de rhetorica et expositione, gr. v. catal. tom. III. pag. 351. *Mediolani* in bibl. Ambros. Aphthonii progymnasm. in cod. CXCIV. multique alii eiusdem codd. In cod. quodam cum *Aphthonio* Hermogenes comparet, teste *Montfauc.* in diario ital. p. 16. — *Neapoli* in bibl. regia, in cod. CLXIV. Aphthonii progymnasmata cum prolegom. et commentariis. — in cod. CCVII. et CCXIV. apophthegmata. — *Leidae* in bibl. acad. inter codd. Vossianos, quaedam Aphthonii, (catal. p. 401. nr. 4. et pag. 403. nr. 22.) fabulae Aphthonii cum indice. — In bibl. publ. Paris. exstant progymnasmata in XVIII codd. mssis, quorum nonnulli adiecta habent scholia, eaque in cod. MMDCCCCLXXVII. multa ab editis diuersa. — In cod. bibl. Coislin. CCCLXXXVII. est collectio diuersorum interpretum in Aphthonii progymnasmata, quam edidit *Montfauc.* in biblioth. Coislin. p. 590. sqq. atque ex illo Fabric. in B. Gr. vol. IX. pag. 586. sqq. adde *Montfauc.* l. c. p. 596. et supra in sect. de Hermogene in notitia codd. Matrit. atque *Iriart.* cat. codd. gr. Matr. pag. 151. sqq. et pag. 154. in cod. cod. XLIII. *Aphthonii progymnasmata* habent inscriptionem, *Aphthonii progymnasmata in rhetoricam Hermogenis.* — In *Britannia* teste catal. codd. Angliae et Hiberniae, *Oxonii* in bibl. coll. noui, cod. MCCXXII. Inter codd. Barocc. codd. XLV. et XLVIII. progymnasm. cum scholiis in cod. L. Aphthonii fabulae. — in cod. CXCIV. scholia in Aphthon. rhetoricam exercitation. — Inter codd. Bodlei. cod. MDCCCCLVIII. *Cantabrig.* cod. CCCXLII. inter codd. collegii S. Trinit. Aphthonii siue Hermogenis progymnasm. cum *Troilo.* — Inter codd. eccles. Westmonasteriens. Aphth. progymn. cum scholiis catal. II. cod. MCI. — in bibl. Norfolciana, eadem, in cod. MMMCCCCXLVII. *Vindobonas* in bibl. caesarea progymn. in cod. XVIII. et CCXXXVIII. teste *Nesselio* in catal. codd. part. IV. pag. 15 et 129. — *Lipsiae* cod. in bibl. academica. — In bibl. *Heidelberg.* quondam fuere codd. Aphth. plures cum commentariis. — In bibl. elector. *Bavar.* Monac. cod. CCXXX. progymn. Aphthon. cum prolegomenis, (catal. p. 81.) *Harl.]*

Editiones.

Aphthonii progymnasmata primus graece vulgavit *Aldus* ^{e)}, primumque illis locum inter graecos rhetoras dedit excusos Venet. 1508. fol. Idem tomo altero A. 1509. exhibet anonymi veteris, (*Doxipatrum* vocat Politianus Miscell. c. 55.) graecos commentarios, numquam ab eo tempore praelis iterum subiectos. [conf. Maittaire A. T. II. pag. 191. sq. c. not. mss. Spanhem. in bibl. Bodlei.]

Eadem progymnasmata graece, Paris. apud Wechel 4. [Paris. 1531. 4. teste Maitt. in indice A. T. pag. 53. 1544 et 1550. 4. ap. Wechel. gr.] — et cum Hermogene, Florent. apud Iunt. 1515. 8. — [*Aphthonii* et *Thion's* progymn. gr. per *Angelum Barbatum.* Romae 1520. 4. v. Maittaire A. T. II. pag. 599. — Aphthon. progymn. gr. et lat. *Io. Maria Catanaeo* interprete, (Venetiis forsan) s. l. et a. 8. (de hac aliisque edd. vide, quae adnotavi in Introd. in hist. L. Gr. II. 1. pag. 307. sq.) — latine reddita a *Rud. Agricola*

e) Aldus iam cum fabb. Aesopi, Venet. 1505. fol. edidit ex Aphth. exercitamentis de fabula, tum de formicis et cicadis excerpta, graece. *Harl.*

Agricola Parif. 1549. 4.] — atque cum Hermogene et Longino, Genev. 1569 et 1570. 8. apud Io. Crispinum, ex recensione *Francisci Porti*.

Ex versione, quae praefert nomen *Rudolphi Agricolae*, (sed quam illo prorsus indignam Scobarius indicat,) inter alia Agricolae scripta vna cum Prisciani praexercitamentis prodire Colon. 1539. 4. vt alias editiones omittam.

Ex versione *Natalis Comitis* Hermogenes de arte rhetorica et Aphthonii progymnasmata, excusa Basil. 8.

Cum versione *Io. Mariae Catanasi* Parif. 1531. 4. [Parif. ap. Ch. Richard. 1558. 4. it. cum *Petri Mosellani* praecept. rhetor. Colon. 1525. 8.] et latine ex eiusdem versione [Venet. 1513. 8. Ald.] Basil. 1521. 4. Venet. 1523. [Parif. 1534. ap. Christian. Wechel.] etc. Ex *Antonii Bonfini* interpretatione, [P] cum Hermogene de arte rhetor. ad Matthiam, Hungariae regem. Lugd. apud Sebast. Gryph. 1538. 4. Venet. 1539.

Graece cum versione *Ioach. Camerarii*. Lips. 1567. 1570. 1588. 8.

Graece cum versione et commentario D. *Burchardi Harbart*. Lips. 1591. et 1596. 8. [v. Pinell. catal. III. pag. 1.] et deinde saepius, vt 1616. 1629. etc. [ed. V. correctior et auctior, Stetin. et Colberg. 1656. 8. in cat. Bünaui. tom. I. pag. 207. sq.]

Graece et Latine cum explicatione et exemplis *Christophori Praetorii*. Francof. 1655. 8. et cum notis breuibus *Ioh. Schaeferi*. Vpsal. 1670. rec. 1680. 8. adiunctis *Theonis* progymnasmatis. [v. Fant. histor. litterat. gr. in Suecia pag. 131.]

Latine ex Agricolae partim, partim ex Catanasi versione cum commentariis et exemplis *Reinhardi Lorichii*, Hadamarii. Post editionem A. 1546. 8. saepius, vt Francof. 1557. 1589. apud Chouet, 1592. 12. etc. Parif. 1621. 8. apud Cramoif. [Amstel. 1645. 12. ibid. 1649. 12. 1657. in 24. et Velsaliae, 1670. 12. Vratislau. 1689. 8. — In *Menken* cat. I. pag. 166. citantur Aphthonii progymn. latine cum scholiis *R. Lorichii*. Amstel. 1651. 12. *Mittarelli* in bibl. codd. S. Mich. Venet. col. 64. memorat ed. Lugdun. 1555. et Venet. ap. Io. Baptist. Combi a. 1630. *Harl.*]

Dominici Machanei versionem, cuius ipse in notis ad Aurelium Victorem de viris illustribus c. 18. mentionem facit, et *Petri Simonis Aprilei* haud vidi: [neque ego vidi.]

Ioh. Macraeii progymnasmata Aphthoniana in vsum scholarum et studiosorum eloquentiae illustrata. Stetini 1655. 8. et deinde saepius vt 1662. 8. 1691. 12. etc. Ne dicam de commentariis *Philippi Horst*, *Antonii Burchardi Lubecensis*, *Io. Simonii* et aliorum, aut de exercitationibus ad progymnasmata Prisciani, quas *Nathan Chytraeus* edidit Bardi Pomeraniae 1592. 8.

Ex melioribus editionibus progymnasmatum Aphthonii est Graecolatina cum *Francisci Scobarii* siue *de Escobar* versione et tabellis, decerptisque ex commentario Hadamarii notulis, apud Commelin. 1597. 8. et Lugd. Bat. 1626. 8. Parif. 1627. 8. [gr. et lat. Parif. 1621. 8. 1623. 12. 1660. 12. v. *Moittaire*, A. T. III. pag. 879 et 882. et pag. 917. apud Cramoifium. Pro Scobario, cuius versio etiam Barcinone 1611. 8. prodit, male Scotoni nomen excusum est in Bibliotheca graeca Laurentii Lundii, pag. 22.]

In hac Scobarii editione adiunctae etiam graece et latine sunt eiusdem Aphthonii *fabulae XL*. numquam antea editae, cum versione *Jacobi Kimendoncii*, filii, et Aesopi vita, breuiter descripta, quae incipit, *Αἴσωπος ὁ λογοποιὸς* *Αὐδὸς μὲν ἦν τῷ γένει*. Illas fabulas, saepius deinde prelis iterum subiectas^{f)}, referre me memini supra lib. 2. c. 9. §. 9. [in vsum scholae. Eton. Lond. 1682. 8.]

[Gr. cum interpretat. lat. ita emendata, vt noua videri possit, (cura *Dan. Heinssii*.) accessit. *Theonis* progymnasmatibus. Lugd. Bat. apud Elzeu. 1626. 8. — Aphthon. et Theonis, sophistae, progymnasmata, gr. et lat. Lugd. B. 1676. 8. in Menken. catal. I. p. 124.]

Proxime Aphthonium, quemadmodum et Theonis, de quo statim dicturus sum, progymnasmata, ad MS. codices recensita notisque illustrata, dabit doctissimus vir *Io. Henricus Lederlinus*, Linguarum oriental. professor in Academia Argentoratensi. [Quae tamen edit. num lucem adspexerit, equidem dicere nequeo. — Hic commemorare iuuat *M. Io. Lumblad* diss. de progymnasinate chriarum Lund. 1791. Sunt praeparationes quaedam ad Aphthonium et chrias, ab illo commendatas, quarum etiam exemplum exponitur. *Harl.*]

[P] XIV. THEON, Alexandrinus, sophista, *Aelius* cognomine, scripsit et ipse *Τέχνην περὶ προγυμνασμάτων*, (vnius enim scripti hunc titulum esse apud Suidam, non duorum, mihi persuadeo^{g)}), quae etiamnum exstat, atque doctrinam de praexercitamentis rhetoricae, ab Hermogene et Aphthonio traditam, (licet neutrius meminerit,) luculentius explicat atque erudite illustrat, vt hic liber tironibus eloquentiae merito debeat esse quam commendatissimus.

[Codd. sunt in bibl. *Parif.* cod. MMDCXXXVIII. nr. 11. — *Florentiae* in bibl. Medic. cod. X. plut. 55. v. Bandin. catal. codd. gr. II. pag. 272. — In *Anglia*, in bibl. Bodlei. cod. MMCCCLXXXIII. Theonis progymn. cum scholiis. — In bibl. *Esorial.* Hisp. progymn. cum variis lectionibus, et *Theon. Alex.* de grammatica speculatiua, teste *Piüero* in itinerar. per Hispan. pag. 192. *Harl.*]

Prodiit primum Romae, cum Aphthonio 1520. 4. minus quidem emendate, graeco idiomate, qua sola editione vsum vir doctissimus *Ioachim Camerarius*, latine vertit, et in Graecis plurima menda sustulit, Basil. 1541. 8. De scriptore ipso, *satis quidem*, eius iudicio, *adparet, et ingenio et doctrina atque etiam usu bonarum artium egregie instructum fuisse, ut admodum dolendum sit, hoc opus ipsius tam deprauatum mendosumque ad nos peruenisse. Inuentio egregia est, argumentationes et ea, quae vocant Graeci ἐπιχειρήματα luculenta. Verba electa, formaeque orationis plane Attica; In praeceptis autem nemo minus vulgaria sequutus, nemo illa ab intelligentia et captu communi minus longe abduxisse reperitur.* *Camerarius* graece primum separatim, et ad calcem voluminis latine excudi fecit; sed in editione *Leideni* A. 1626. 8. interpretatio *Camerarii* a *Dan. Heinssio* recensita, per singulas paginas est

f) Et fabb. Aesopi additas, vt collect. Neueleti, Francof. 1610. 8. it. (cum MSS. Barocc. per Ed. Bernard collatae) Francof. 1660. 8. v. Cat. bibl. Bodl. I. pag. 57. *Harl.*

g) Forsan interpunctio tantum mutanda est, delendo post voc. τέχνην puncto, vti factum esse arbitror in textu Eudociae pag. 231. vbi eadem Suidae verba exscripta leguntur. *Harl.*

est statim Graecis ex aduerso posita, exemplis tamen progymnasmatum ^{a)}, utpote quae Theonem auctorem non habeant, praetermissis. Idem de editione *Vpsalienfi* dixeris, A. 1670. recusa 1680. 8. quae Aphthonii et Theonis progymnasmata exhibet, notis *Iohannis Schaeferi* illustrata. Proxime meliorem utriusque editionem cum notis suis curabit, iam in Aphthonio laudatus mihi praestantissimus vir *Ioh. Henr. Loderlinus*, a quo Theonem imprimis ex MSS. bibliothecae regiae Paris. multis in locis correctum et scholiis graecis haecenus ineditis ex eadem et Bodleiana Bibl. illustratum expectamus. [Sed illa ed. quantum eundem noui, lucem non adspexit.]

Alia huius Theonis scripta, Suidae memorata, quae aetatem non tulere, sunt ὑπόμνημα εἰς τὸν Ξενοφῶντα, εἰς τὸν Ἰσοκράτην, εἰς Δημοσθένην. Ῥητορικαὶ ὑποθέσεις, et ζητήματα περὶ συντάξεως λόγου. Plura non nominat, etsi plura longe scripsisse eum testatur.

Dubito valde, (licet nihil ambigat *Vossius* lib. de Rhetoricae natura p. 64.) Theonem hunc esse eundem cum Theone, sophista, quem Damascius apud *Photium* p. 552. memorat. Certe a Suida distingui video, qui ab illo quoque τέχνην ῥητορικὴν scriptam refert: et plures fuere *Theones* rhetores ac sophistae, vel eodem teste Suida. Sed et hoc minime adeo exploratum est, quando vixerit noster ^{b)}, et num idem auctor sit scholiorum in *Aratum* ^{c)}, et qui *Apollonium*, *Rhodium*, teste schol. *Aristoph.* aliosque poetas, ut *Lycophronem* ac *Nicandrum*, teste *Stephano Byz.* commentariis illustrauit, quod grammatico potius quam sophistae conuenit. [Sed *Krieger* ad *Suid.* II. pag. 182. illa scholia nostro adtribuenda esse censet. Num ille *Theon*, an alius scripserit in *Theocritum* scholia, haud omnino liquet. *Theon* quidem, *Nicandri* interpres atque commentator, medicus fuisse videtur. Conf. *Warton* ad *Theocrit.* tom. I. pag. 135. et quos ille laudat *V. D. Harl.*]

Theones alii.

Theon, *Alexandrinus*, *Hypatiae* pater, qui *Theodosio* imperante floruit atque in *Euclidem* et *Ptolemaeum* scripsit. De illo dicendi locus erit infra libro V.

Theo, *Alexandrinus*, scriptor *Γυμνασικῶν*, de quo vide indicem scriptorum, a *Galeno* citatorum: [et *Fabr.* in elencho medicorum vol. XIII. voc. *Theon.*]

Theo *Alexandrinus*, *Stoicus* philosophus *Augusto* imperante clarus, quem *Suidas* ait scripsisse libros tres περὶ τεχνῶν ῥητορικῶν et commentarium in *Apollodori* introductionem *Physiologicam*.

Theon, *Antiochenus*, philosophus, itidem *Stoicus*, qui scripserat *Apologiam* *Socratis*. *Suid.*

Theo, grammaticus, *Plutarchi* ἑταῖρος, qui eius in *Conuiuialibus* quaestionibus saepius mentionem facit.

Theo

^{a)} In Romana et Camerarii editione subiciuntur etiam *Exempla* progymnasmatum; at illa non Theonem, sed *Libanium* auctorem agnoscunt, inter cuius opera una cum Camerarii latina versione

leguntur in limine Tomi primi editionis Morellianae.

^{b)} Circa a. Chr. 315. v. ad Aphth. not. *Harl.*

^{c)} Vide quae supra lib. 3. cap. 18.

Theo, grammaticus alius antiquior, qui Romae, Augusto imperante, docuit. Suid. in 'Απίων.

Theo, Lycónis, peripatetici, seruus, Laert. V. 37.

Theo, poeta falsus et diacissimus, de quo viri docti ad Horatium et Aufonium, atque Erasmus in proverbio *dente Theonino rodi*.

Theon, praeco, apud *Plinium* XXXIV. c. 3.

Theo, Samius, pictor, Quintiliano, Plinio, Plutarcho et Aeliano celebratus. Vide *Francisci Innii* catalogum artificum, pag. 211.

Theo, Sidonius, Gymnasi, sophistae, Fil. imperante Constantino clarus. Suid.

Theo, Smyrnaeus, platonicus, de quo dixi lib. III. [c. 1. 18. §. 21. vol. IV. pag. 35. sqq.]

Theo, Tithoraeus, stoicus, *Laert.* IX. 82.

Theo Valerius, sophista, cuius commentarius in Andocidem a Suida memoratur.

[Theon, monachus Aegyptius, cuius vita describitur in historia monachorum Aegyptior. in cod. Coisl. LXXXIII. apud *Montfauc.* in bibl. Coisl. pag. 238. sqq. *Harl.*

[P] Notabit etiam lector Dionem, Theonem et Socratem apud Graecos scriptores frequenter poni pro quouis nomine viri, ut apud Latinos ponitur Caius Titiusque.

XV. Index Scriptorum in Theonis Progymnasmatis memoratorum, compositus a me ad paginas editionis Ioachimi Camerarii.

[Editioni Scheffer. qua tamen careo, index quoque auctorum, ab Aphithonio et Theone citatorum, ad finem subiunctum esse, adnotat *Fantius* l. cit.]

Aeschines, pag. 7. 20. 71. magna argumenta tractando aptus, 21. contra Timarchum 16. contra Ctesiphontem, 17. *περὶ παραπροσβείας*, 17.

Δισσάπει λέγει, 10. 21.

Aesopus *Δίβος* ἀνήρ, 22. *κατακόρως καὶ δεξιῶς μύθοις χρησάμενος*, 22. *λογοποιός*, 23. *Ἀλκαϊκὸν μέτρον*, 22.

Alexandri M. dicta, 53. 55. seq.

Antisthenis, Attici, dictum, 63.

Apollodorus, Socratis discipulus, 55.

Apollonii, Rhodii, dictum *ἀνάγνωσις τροφὴ λέξεως*, 5.

Archilochus, 7. 22.

Ἀρίωνος ἔλεγχει, 65.

Ἀριστοφάνειον μέτρον, 22.

Aristoteles, 100. *οἱ περὶ Ἀριστοτέλην*, 5. (male Camerar. *Peripatetici*) ut 98.

Aristotelis et Theophrasti *πολλὰ βιβλία θέσεων ἐπιγεγραμμένα*, 16.

Asiani rhetores, 19.

Attici *ῥώμυλοι*, loquaces, 85.

Bionis, sophistae, dictum, avaritiam *μητρόπολιν* esse vitiorum, 45. 63.

Connis, Cilix, *μυθοποιός*, 22.

Τὰ ἐν τῇ Κρήτῃ μυθολογούμενα, 69.

Cybillus ex Libya, μυθοποιός, 22.

Cyprii, 105.

Demosthenes, 7. 8. 17. 47. 71. Eius dictum ὑπόκρισιν εἶναι τὴν ῥητορικὴν, 63.

πολιτικώτατος, 48. Etymon Demosthenis quasi δήμῳ σθένος, 77.

κάλλιστοι λόγων δημοσίων, ἐν οἷς περὶ νόμῳ τι ἢ ψηφίσματος ἀμφισβητεῖται, ut de corona, et contra Androtionem et Timocratem et Aristocratem, 5. Magna argumenta tractando aptus Aeschines, tenuia Lysias, Demosthenes utraque, 12. Saepe seipsum παραφράζει, 8. λόγοι eius πολιτικώτατοι, 49.

contra Androtionem, 5. 9.

Aristocratem, 5. 8. 16. 34.

pro corona, 5. 9. 14. 17.

contra Midiam, 8.

infra in Isaeus, Lycurgus et Lysias.

in Leptinem, 9. 16.

Olynthiac. 38.

κατὰ Ὀνήτορος, ἐξέλης, 16.

περὶ παραπρεσβείας, 9. 12. 17.

κατὰ Τιμοκράτους, 16.

Damon, paedotriba, 55.

Democritus, parvae urbis ciuis, 78.

Diogenis, cynici, dicta, 51. 53. seq. 55. 56. 59.

Draconis lex, μὴ ἀποναῖν, 34.

Epaminondae dictum, 61.

Ephorus ἐν τῷ περὶ λέξεως, 19. ἐν τῇ α'. 13. ἐν τῇ δ'. 68. ἐν τῇ ζ'. 12. ἐν τῇ ια'. 13.

Epicurus ad Idomeneum scribens, 19. ad Polyaenum, ibid. ἐκ τῶν περιφεραμένων ὡς ἐκείνῃς, ἡμεῖς δὲ εὐδὲπω καὶ νῦν αὐτὰ εὐρίσκομεν ἐν τοῖς συγγράμμασιν αὐτῶν. ibid.

Euphron, 17.

Euripides reprehensus, quod Hecubam, intempestive philosophantem, induxit, 4.

Eius dictum, τὸν νῦν ἐκάστῃ εἶναι Θεόν, 60.

Fabulae Aesopiae, Libycae, Sybariticae, Phrygiae, Ciliciae, Caricae, Aegyptiae, Cypriae, 21. seq.

Hecataeus.

ἐν τῇ α'. 11.

ἐν τῇ β'. 11.

Hegesias, rhetor, 19.

Hermagoras, 92.

Heracliti obscuritas ab ambiguitate, 36.

Herodotus, 11. 12. 13. 14. 17. 37. 38. 42. 48. 65. 68. καὶ περὶ ἑλληνιστῶν γράφων, [P] βαρβαρικῶς ἔπε πολλάκις, ὅτι τὰς ἐκείνων λόγους μεμίμηται, 8. Ibis, avis, ab eo male descripta, 91.

Heron, σκυτοτόμος, postea philosophus, 78. seq.

Hesiodus, 21. 24. 65.

Homerus,

Homerus, 4. 15. 19. 22. 32. 88. 89. 90. 105. κατ' ἐξοχὴν ποιητῆς, 51. Odyſſea, 41.
versus, 35. 36. 60.

versus quidam ab Archilochō μεταφρασθέντες, 7.

Hyperides, 15. 17. ἐν τῇ κατὰ Ἀριστογόρου, 14. eius ἐπιτάφιος, 15.

Ex Iſaci orat. κατὰ Διοκλέους ὕβρεως, Demosthenes quaedam in Orat. contra Midiam transtulit, 8.

Iſocratis dictum εὐφραῖς Θεῶν παῖδες, 51. 57. 58. 63. praeceptoribus plus debere nos, quam parentibus, 54. discipulo opus πινακίδις καὶ νῆ, γραφίδις καὶ νῆ, 56. 62. panegyricus, 49. vide infra in Lysias.

Laconis cuiusdam dictum, 45.

Laconum sermones παῦροι καὶ λυγροί, 85.

Legumlatores, providentiae suffragantes, 100.

Leontium, philosopha ex meretrice, 79.

Lycurgus, legislator, 69. 96.

Ex Lycurgi, oratoris, τῆς ὕβρεως λόγῳ quaedam in orat. contra Midiam transtulit Demosthenes, 8. ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος, 14. Eius Ἑλένης ἐγκώμιον, 71. 77. Εὐρυβάτης ψόγος, ibid.

Ex Lysiae orat. τῆς ὕβρεως Demosthenes quaedam in Orat. contra Midiam transtulit, 8.

Ex eius Epitaphio et Olympico, Iſocrates in suum panegyricum, ibid. Eius Epitaphios, 15. περὶ ἀνακαλυπτηρίων, 16. περὶ ἀμβλώσεως, ibid. vbi addit de quibus his dubitatum, an sint Lysiae. Πρὸς Διοκλέα ὑπὲρ τῆ κατὰ τῶν ζητόρων νόμος, 16. tenuia argumenta tractare aptus, 21.

Medeae fabula, 66.

Menandri dramata, 15. ἐν ἀρχῇ τῆ τε Δαρδάνης καὶ τῆ ξενολόγου, 48. ἐν τῇ Χρησῇ (forte πρώτῃ) ἐπικλήρω.

Olympiadis dictum, 55.

τῶν παλαιῶν οἱ ποιηταί, 23. οἱ παλαιοί, 35. 75.

Palaephati, peripatetici, ὅλον βιβλίον περὶ τῶν ἀπίστων ἐπιγεγραμμένον, 69.

Pericles, Olympius dictus, 77.

Phaedonis, Socratici, Lopyrus, 24.

Philistus, 11. 89.

[P] ἐν τῇ α'. 11. ἐν τῇ η'. 15. ἐν τῇ ια'. 15.

totum Atticum bellum ex Thucydide in sua Σικελικά transtulit, 8. ab omni abstulit digressionem, 33.

Pittaci, Mytilenaei, dictum, ne cogitantem quidem Deos latere, 52. 58. eius lex ambigua, 105. seq.

Plato, 100. ἐν ὀλιγαρχίᾳ vivens, ἄριστος ἐγένετο, 87. eius dicta, 53. 56. ἐπιτάφιος, 15.

Phaedo, 12. siue διάλογος περὶ ψυχῆς, 23.

Phaedrus, 18. 68.

de Rep. 11. 12. 18. 98.

Timaeus, 14.

Pyrrhi, Epirotarum, regis dictum, 56.

Pythagorae, philosophi, dictum, 54.

Rhadamantus, Minos etc. 69.

Simonides, iubens *παίζειν ἐν τῷ βίῳ*, καὶ *περὶ μηδὲν ἀπλῶς σπιδάξεν*, 63.

Socratici dialogi, 15. Socratis dictum; 52. 55. 62. *ἀνὴρ διαλεκτικός*, ibid. Phaenareti, Maiae et Sophromisci, statuarii, F. 78.

Solon, 96.

Sophocles, poeta, 11.

Sybaritae dictum, 63. Sybariticae fabulae, 21. Vide et infra, Thurus.

Theanus, pythagoricae, dictum, 52.

Theodorus, Gadareus, 52.

Theophrastus, vide supra, Aristoteles.

Theopompus, 7.

Eius *ἐλληνικὰ ἱστορία*, 17. tres et plures libros integros digressionibus implet, in quibus Philippi ne mentio quidem, 34.

ἐν τῇ ὁγδόῃ, 12. *ἐννάτῃ*, 15.

ἐν τῇ εἰκοστῇ τῶν Φιλιππικῶν, 11.

ἐκ τῆς πέμπτης καὶ εἰκοτῆς, 13. seq.

Philippi *ἐγκώμιον*, 15. 77. Alexandri *ἐγκώμιον*, 15.

Thucydides, 7. 12. 13. 14. 17. 38. 39. 42. 44. 65. 76. 89. eius *ἐπιτάφιος*, 15.

Vide et Philistus. Narrationes per aestates et hiemes discerpit, 33. hyperbatis vltus frequenter, 36.

Thurus, Sybarita, *μυθοποιός*, 22.

(Tomyris, ἡ Μασσαγετις, 83.

Versus ambiguus, *ἔγω σ' εἶθ'κα δέλον ὄντ' ἐλεύθερον*, 27. Versus *ἄρ' ἐς πάντων αἰγῶν πνία λαλίστατα*, 45. Menandro tribuitur, pag. 49.

[P] Xenophontis Agesilaus, 15. *Ἑλληνικὰ ἱστορία*, 17.

β' ἀπομνημονευμάτων, 12, 101.

Symposium, 15. 84.

Zaleucus, 96.

Zeno, 100.

(Zoroaster Βάκτριος, 83.

XVI. In ALDI MANVTII collectione rhetorum, quam Venetiis A. 1508. fol. praefixa epistola graeca Demetrii Ducae, Cretensis, ad Marcum Musurum, (non valde, quod dolendum, emendate,) edidit, et Iohanni Lascari inscripsit, continentur:

1. *Arhthontii*, Iophistae, progymnasmata, pag. 1-17.

2. *Heimogenis* Ars rhetorica pag. 19-37. Eiusdem *περὶ εὐρέσεων*, τόμος δ'. pag. 38-77. *περὶ ἰδεῶν* τόμος ε'. pag. 78-112. *περὶ γεγονότος*, τόμος β'. pag. 113-148. *περὶ μεθόδου δεινότητος*, pag. 149-160.

3. *Aristotelis* Artis rhetoricae libri tres pag. 161-234. Rhetorica ad Alexandrum pag. 235-268. et de poetica liber pag. 269-286.

4. SOPATRI *διαμέσεις ζητημάτων* pag. 287-455. Auctor huius operis, quo copiosa admodum de componendis declamationibus praecepta et diuisiones controuersiarum continentur,

ninentur, Sopater est, non Plotinianae ille scholae successor celeberrimus, quem Constantinus M. occidit, sed alius sophista, ducentis annis iunior, de quo diximus nonnulla supra (§. 5. et 6. in notitia codd. Hermog.)^{m)}. Caeterum de istis rhetorum διαλέξεις siue diuisionibus quaestionum controuersarum consulenda commentaria ad Hermog. pag. 261. et *Nicolaus Faber* ad Senecae controuers. 1. pag. 82. seq. Sopatri opus, vti orationes, quas habemus, Antiphontis, Andocidis, Dinarchi, Lycurgi et Isaei ex Graecia secum adtulit Iohannes Lascaris, vt Aldus refert. [Ex illo Sopatri opere depromptum esse videtur *Iriarto* in cat. codd. gr. Matrik. pag. 197. fragm. in cod. LVIII. nr. 131.]

5. CYRI, sophistae, (nescio an Cyri Theodori Prodromi, qui sub initia saeculi duodecimi post CHRISTVM natum vixit,) *περὶ διαφορᾶς εἰσέσεων*, pag. 456-460. Eidem, dubito, an auctori tribuenda sint *προβλήματα ῥητορικὰ εἰς εἰσέσεις*, siue argumenta controuersiarum yndeseptuaginta, quae sine nomine auctoris ex veteri MS. Frid. Lindenbergii edidit graece, versionemque suam addidit *Iohannes Hurswedelius*. Hamburg. 1612. 8. [conf. cap. seq. h. v.]
6. *Dionysii* Halicarnassei *τέχνη περὶ τῶν πανηγυρικῶν* pag. 502-507. Eiusdem *περὶ τῶν Ὀσκαδίδε ιδιωμάτων* pag. 507-545. et *περὶ συνθέσεως ὀνομάτων* pag. 545-573.
7. Demetrii, Phalerei, *περὶ ἐρμηνείας, ὃ ἐστὶ περὶ φράσεως*, pag. 545-573.
- [P] 8. ALEXANDRI *περὶ τῶν τῆς διανοίας σχημάτων*, et *περὶ τῆς λέξεως σχημάτων* pag. 582-588. Alexander hic est Numenius siue Nomenii, rhetoris; (Adriano impetrante clari,) filius, sophistaⁿ⁾, Iulio Rufiniano in limine libri de figuris sententiarum^{o)}, Suidae, et scholiastis graecis Hermogenis laudatus. Librum vtrumque Alexandri de figuris sententiae et dictionis latine vertit *Natalis Comes*, cuius interpretatio lucem vidit Venet. 1557. 8. Illam vidisse se negat *Laurentius Normannus*, qui cum noua versione sua et castigationibus vulgauit graece et latine Vpsaliae 1690. 8. addito Phoebeammone atque Minuciano. *Fabr.* Loca quaedam Alexandri, rhetoris, correxit *Herr. Valesius* libr. L. emendationum cap. 25-28. — Quoddam Alexandri opusc. in quibusdam codd. tribuitur quoque Menandro, eiusque libr. admiscetur. v. quae paullo post sunt adnotata. — In bibl. Laur. Medic. *Florentiae* est opusculum, s. potius quoddam illius compendium in cod. VII. nr. 39. plut. 55. (*Bandin.* catal. codd. gr. II. col. 265.) — *Parisi.* in bibl. publ. inest in codd. MDCLVI. MDCCXLI cum scholiis, et

^{m)} De *Sopatro*, Apameensi, sophista et philosopho, quem Constantinus interfecit, et alio *Sopatro*, Apameensi, vel Alexandrino, qui plurimorum librorum epitomas scripsit, v. *Suidam* h. v. t. III. pag. 354. atque ex eo *Endociam* pag. 382. De priore vide etiam, (obseruante iam Küstero: ad Suid.) *Eunapium* in vita Aedesii et *Valesium* ad Sozomeni histor. eccles. lib. I. cap. 5. Posterioris epitomen exhibet *Photius* in bibl. cod. CLXI. adde *Fabr. B. Gr.* supra in tom. II. pag. 321. et tom. III. pag. 55. it. tom. IV. pag. 290. sq. ibique

not. tom. V. pag. 566. not. k. denique libr. V. 38. 9. vol. IX. vet. ed. pag. 423. vbi alii *Sopatri* (coll. Suida l. c.) nominantur. De *Sopatro*, comico, v. in vol. II. pag. 492. in notitia comicorum deperditorum, De rhetore nostro conf. infra in elencho rhetor. gr. h. v. *Harl.*

ⁿ⁾ [circ. a. Ch. 172. v. *Saxii* On. I. pag. 320. *Harl.*

^{o)} Pag. 195. in *Ruhnken.* edit. *Rutilii Lupi.* conf. not. *Ruhnken.* pag. 140. et supra in Vol. III. pag. 56. *Harl.*

et in epitomen redactum in cod. MMLXXXVII. — In col. *Heidelberg.* quodam Alexander olim fuit cum Menandro, grammatico, Apfīne et Minutiano. *Harl.*

9. Scholia *περὶ σχημάτων ῥητορικῶν* pag. 583 - 593. Nomen auctoris nullam Aldus addidit; sed laudatus vir doctissimus *Laurent. Normannus* post Th. Galeum observavit, PHOEBAMMONIS esse, sub cuius nomine habuit Io. Sambucus, et exstat in codice bibl. Parif., ut videre est in *Labbei* bibl. noua MSS. pag. 109. atque Mestum euoluit *Cangius* glossar. in *Φόρος*. [Secundum catal. codd. bibl. *Parif.* publ. *Phoebammonis* opusc. de figg. orat. est in codd. MDCCCCLXXXIII. (in quo cod. est quoque *anonymi* opusc. de figuris orationis.) MMDCCCCXVI. (cum fragmento altero libri de statibus.) MMDCCCCXXIX. MMDCCCCLXXVII. et MMMXXXII. (hic cod. in nonnullis dicitur ab editis esse diuersus, cuius ope possit Phoebam. textus locupletari atque emendari.) In eodem cod. est Phoebammonis opusculum *de statibus*, adhuc ineditum: quod incipit ὁ Μινγκιανὸς ὤριστο τὴν εἰσὶν, etc. — Est quoque cod. *Mediolani* in bibl. Ambros. — In cod. *Coisliniano* CCCLXXXVII. fol. 153. de artium et disciplinarum inuentoribus (in *Montfaucon* bibl. Coislin. pag. 598.) Phoebammon adnumeratur commentatoribus vett. medicorum.] — Pro inedito perperam habet *Carolus Daubuz* lib. pro testimonio Flauii Iosephi de CHRISTO pag. 146. Quae ex Phoebammonem citat Matthaeus Camariota pag. 12. in synopticis praeceptis rhetorices, in hoc libello pag. 98. etiamnum leguntur. Neque forte errauero, si Phoebammonem hunc Athenaeo, Naucratis, quem laudat, longe iuniorem et non diuersum esse duxero ab Phoebammonem, aequali Synesii, qui memoratur in epistola Synesii CXLIII. Christianis adscribendum probe notauit *Thomas Galeus* ad Tiberium, rhetorem pag. 249. certe Paulum Θεὸν ἀπόστολον pag. 114. adpellat, verba eius ex 1. Corinth. X. 10. adferens. Neque Normanno repugnauerim, qui ex nomine, apud Suidam etiam obuius, Aegyptium esse colligit, et fortasse Alexandrinum fuisse suspicatur. [Phoebammon. fuisse aequalem Synesii, pluribus rationibus ductus iudicat *M. Io. Iac. Bosius* in epist. gratulatoria de Phoebammonem, rhetore, eiusque *περὶ σχημάτων ῥητορικῶν* libello, Lipsiae 1738. 4. idem pag. XI. apud *Photium* cod. CCLXXIX. p. 876. ubi noster dicitur κοινοπολίτης, malit legere Κυνοπολίτην. Secundum hanc igitur coniecturam Phoebammon ortus est Cynopoli, vrbe Aegypti. *Harl.*] Prodiit libellus hic cum Normanni versione et castigationibus, Alexandro, de quo iam dixi, subiunctus. Etiam *de statibus* *) scripsisse Phoebammonem, innuit *Tzetzēs* Chiliad. VI. v. 793.

Στάσει τὸν Φοιβάμμου καὶ Μινγκιανὸν δι.

Ex hoc loco, puto, *Vossius* lib. I. Institut. Orator. pag. 177. in epilogo doctrinae de statibus inter alios rhetores Phoebammonem quoque memorare. *Quin et alii complures partim ante Hermogenem, partim post eum hanc rem sunt persecuti. Istiusmodi sunt Apfīnes uterque, Aristides, Phoebammon: tum item Io. Doxopater, Gemistus, et [P] anonymus graecus, rhetorices scriptor, quorum trium nescium in lucem editis commentationibus se usum in rhetoricis suis scribit melioris notae rhetor, Petrus Io. hannes*

p) Quod opusc. superesse in cod. Parif. modo vidimus. *Harl.*

hannes Nunnesius Valentinus, qui feliciter aliquando nobis Hermogenicam artem tradidit, quam factum a magni nominis rhetore, Georgio Trapezuntio.

10. MENANDRI, rhetoris, περὶ γενεθλίων διωγήσεως ⁹⁾ et διαίρεσις τῶν ἐπιδεικτικῶν siue de diuisione causarum in genere demonstratiuo pag. 594-641. Altera pars huius libri vindicanda rhetori, Alexandro. Nam ex duobus opusculis, Menandri scilicet et Alexandri vnum librum perperam constatum esse in editione Aldina, monet *Henricus Valesius* ad Eusebium pag. 28. idque alibi se demonstraturum vir eruditissimus testatus est ¹⁰⁾. Latine vertit *Natalis Comes*, Venet. 1557. [al. 1558.] 8. Menander ille, non dubito, is ipse fuit Sophista Laodiceus ad Lycum fluuium, cuius commentaria in artem Hermogenis et Minuciani progymnasmata Suidas commemorat. *Fabr.* Menandri autem libellus, comparata, quam ille ipse in primo capite proposuit, encomiorum variorum diuisione, vix integer ad nostram aetatem peruenisse videtur. Sed hodie leguntur ea tantum, quae de laudibus deorum siue hymnis, et de laudibus regionum vrbiumque disseruit: quae de encomiis forsan hominum et brutorum commentatus erat, ea interierunt. — Ipse Menander, vt cl. Heeren bene docet, fuit Laodicea, in confiniis Cariae et Phygiae sita, ortus, et probabiliter floruit post Libanii tempora posteriore saeculi tertii parte, et sub finem illius saeculi conscripsit librum de encomiis Genethlio, qui, teste Suida, viginti et octo annos natus, ante saeculi quarti initium verisimiliter obiit, dedicatum. — Ex reliquis suis scriptis Menander laudat lib. I. cap. 3. hymnum in Apollinem, et cap. 8. adludere videtur ad H. in Iouem. — Plura v. apud cl. *Heeren*, cuius opera multo emaculatiores notisque eruditius instructus separatim prodit: *Menandri rhetoris commentarius de encomiis*, ex recensione et cum animaduersionibus A. H. L. Heeren. Praefixa est commentatio de Menandri rhetoris vita et scriptis, simulque uniuersa de Graecorum rhetorica. Göttingae, 1785. 8.

In bibl. publ. *Parif.* sunt quinque codd. n. MDCLVI. MDCCXLI. (in quo opusculum in duas partes diuisum, quarum secunda Menandri quoque nomen praeferat, esse dicitur in cat. codd. tom. II. pag. 393.) — cod. MDCCCLXXIV. et MMCCCCXXIII. in quibus inest lib. de diuisione causarum in genere demonstratiuo. — In bibl. Laurent. Medic. *Florentiae* est in cod. I. plut. 56. Menandri rhetorica: sed *Bandin.* catal. tom. II. col. 289. sq. obseruat, esse varia capp. ex eius rhetorica excerpta, quorum prima verba, vnde codex incipiat, in ed. Aldina non reperiuntur. Primum caput inscribitur περὶ παραμυθητικῆς de oratione consolatoria, (in edit. Ald. pag. 629-630. lin. 5.) sequuntur

9) *Vales.* emendat. pag. 26. corrigit πρὸς Γενεθλίον vel ἡ Γενεθλίς, (Sophistae cuiusdam et discipuli Minuciani:), cl. *Heeren* autem πρὸς Γενεθλίον περὶ τῶν ἐπιδεικτικῶν. *Harl.*

10) Atque id *Valesius* ex eo recte sciteque colligit in emendationum libro I. cap. 24. pag. 29. quoniam auctor diuisionem, quam Menander initio libri primi praefixit, haud sequutus aliam viam insistat, et de hymno rursus praecipiat, quasi ni-

hil ante dixisset: tum quia incipiat ὁ Ἀλέξανδρος φησὶ, etc. Idem *Vales.* in eodem cap. 24. item, cap. 23. quaedam Menandri loca emendat. Textus autem ed. Aldinae incredibili vitiorum numero est oblitus, et errorum causas fontesque aperuit cl. *Heeren*. in praefat. ad suam edit. Adde pag. 17. comm. praemissae, vbi V. D. iudicium Valesii et Fabricii vberius comprobatur. *Harl.*

tur capp. VIII. quorum primum inscribitur *πῶς χρὴ χῶραν ἐπανέν.* (in Ald. edit. pag. 600-611. et in ed. Heeren est sectio secunda pag. 57. sqq.) et incipit: *ἐπανέν μιν χῶρας, ὡς ἀνωτάτω διαλεγέσθαι δεῖ* etc. (ex hac vna particula, comparata ed. Heeren adparet, magnam variarum lectionum segetem posse colligi.) Caput nonum in hoc codice *διαίρεσις ἐπιδεικτικῶν, diuisio cauſarum in genere demonstratiuo.* Decimum cap. *περὶ γενεθλιακῆς, de oratione natalitia.* (quae duo capita potius ad auctorem, Alexandrum, referenda videntur.) Denique sequuntur duo capita, quae in ed. Aldina desiderantur, quorum alterum inscriptum est *γενεθλιακός*, alterum *κατατομὴ κανόνος κατὰ τὰς πυθαγορείκας.* Ex his perspicimus, codicem dignum esse, qui excutiat diligentius et conferatur. — In cod. XI. plut. 59. est nr. X. *Menandri*, (et forsan Alexandri) diuisio cauſarum etc. (*Bandin.* II. col. 500.) Idem liber, (sed partim ab initio mutilus, partim in media oratione et capitum serie confusus, denique in fine plenior,) est in cod. VIII. plut. 81. (*Bandin.* III. col. 225.) — In cod. II. plut. 55. (*Bandin.* II. col. 217.) est nr. 26. *Menandri* cuiusdam ad Glyceram epistola.

Venetis in bibl. Marciana in cod. CCCCXXIX. (catal. codd. gr. pag. 210.) *Menandri* diuisio cauſarum in genere demonstratiuo. *Oxon.* in cod. CXXXI. bibl. Barocc. e *Menandri* rhetorica cap. I. *περὶ λόγου ἐπιβατηρίου.* cap. postrem. *περὶ προπεμπτικῆς λαλίας, ἢ προπεμπτικῆς λαλίας.*

Nepoli in bibl. regia in cod. LII. *Menandri* *διαίρεσις τῶν ἐπιδεικτικῶν.* — *Mediolani* in bibl. Ambrosiana; cod.

Vindobonae in bibl. caesar. *περὶ τῶν ἐπιδεικτικῶν*, teste *Nesselio*, in cat. part. IV. cod. LX. pag. 37. — Bibl. *Heidelbergensis* quondam etiam *Menandri* habuerat codd. *Harl.*

11. *Aristidis* *περὶ πολιτικῆς λόγου* pag. 641-663. Eiusd. *τεχνῶν ῥητορικῶν περὶ ἀφελῆς λόγου*, pag. 653-682.

12. *APSINIS* *τέχνη ῥητορικῆ* pag. 682-726. Eiusd. *περὶ τῶν σχηματισμένων προβλημάτων*, p. 727-730. add. paullo post, indic. scriptor. in comment. gr. ad Hermog. citat. v. *Apſines*. Plures fuere *Apſines*, Rhetores; [v. *Eudoc.* pag. 67.] sed horum auctor librorum fuit *Apſines*, Phoenix Gadareus, Basilici, rhetoris, auditor, imperante Maximino, cui A. C. 238. Gordianus successit, clarus, de quo *Tzetzēs* *Chiliad.* VIII. v. 696.

Ἔστι καὶ πόλις Γάδαροι τῇ τῶν Φονίων χώρῃ

ἐξ ἧς Ἀψίνης Γαδαρεύς ὁ ῥήτωρ ἐγγόνει.

Suidas: *Ἀψίνης*· *Γαδαρεύς* σοφιστής, *σπαρείς*, ὡς λόγος, ἐν Πανός, *μαθητεύσας δὲ ἐν Σμύρῃ* Ἡρακλείδῃ τῷ Λυκίῳ, ἔτα Βασιλικῷ ἐν Νικομηδείᾳ· ἐσοφίστευσεν Ἀθήνησι βασιλεύοντος Μαξιμίῃς. ὑπάτικῶς λαβὼν ἀξίωμα. Basilicum hunc laudat *Apſines* sub initium statim libri ὁ δὲ τοι θῆτος βασιλικὸς καί κείνο προσέθηκε. Ex hoc *Apſine* profecisse *Hermogenem*, scribit *Matthaeus Camariota* pag. 20. sed iniquiorem eo loco se prodit aduersus *Hermogenem*, et *Apſinem* falso habuit pro antiquiore, quum fuerit *Hermogene* iunior, et praeceptor *Caiani Berytii*, *Sophistae*, *Gordiano* imperante clari, de quo *Suidas* in *Γαϊανός*. Aequalis vero *Maiores*, *Sophistae*, de quo *Suidas* in *Μαίωρ*. Hic est *Apſines*, Phoenix, *Philostrati* amicus, qui eius memoriam et accuratiorē

tionem extremo libri posterioris de Sophistis laudat his verbis: καὶ ὁ Ἀψίνης τε ὁ Φοι-
τιξ, ἐφ' ὅτον πρέβη μνήμης τε καὶ ἀκριβείας, ἐκ ἐμὲ δὲ γράφειν, καὶ γὰρ ἂν ἀπι-
σηθείην ὡς χαριτάμενος, ἐπειδὴ φίλος μοι πρὸς αὐτὸν ἦν. Legere me memini prod-
uisse libellum Apfinis, rhetoris, de memoria, interprete Federico Morello, cum eius no-
tis, Paris. 1618. 8. sed libellum ipsum numquam vidi. De aliis *Apfinis* duobus idem
Suidas meminit his verbis: Ἀψίνης Ἀθηναῖος ἀξιόλογος σοφιστής, Ὀνασίμης πατρὸς
τῆς σοφιστῆς, τῆς πατρὸς Ἀψίνης. Hic posterior Apfines, Apfinis, Atheniensis, nepos,
idem mihi videtur, de quo Eunapius in Iuliano, Apfines, Lacedaemonius, δέξαν ἔχων
τεχνικὴν τινα, siue qui artis rhetoricae magistrum cum laude gessit. Suidas enim in
Ὀνασίμης testatur, hunc Onasimum, Apfinis parentem, Constantino imperante floruisse,
et fuisse Spartiatam. Citatur Apfines ab Vlpiano in Demosthenis Orat. contra Lepti-
nem⁵⁾, et Apfinis τέχνην περὶ προομιῶν καὶ πίψεων laudat Scholiastes Hermogenis
pag. 14. Fabr. De codicibus pauca addam. Paris. in bibl. publica *Apf.* ars rhetorica
in codd. MDCLVI. MDCCXLI. et de figuris, in cod. MDCCCLXXIV. — *Floren-
tiae* in bibl. Medæ. cod. XI. plut. 59. nr. 5 et 6. *Apfinis* de prooemiis s. ars rhetorica,
et de figuratis quaestionibus. (Baptin. cat. codd. gr. II. col. 500.) — *Napoli* in
bibl. regia, cod. LII. ex Apfine περὶ τῆς τῶν κεφαλαίων παρασκευῆς, περὶ προο-
ποποιίας. — *Vindobonae* in bibl. caesar. ars rhetor. teste *Nassilio*, in cat. part. IV.
pag. 37. — *Guelphryti* cod. ex bibl. Gudiana. — In bibl. quondam *Heidelberg.* *Apf.*
lib. fuit in codd. — In bibl. *Escorial.* cod. *Apfin.* de prooemiis, teste *Plüero* in itin-
per Hisp. pag. 157. *Harl.*

13. MINUCIANI siue NICAGORAE περὶ ἐπιχειρημάτων de sedibus argumentorum p. 731-
734. Hunc quoque libellum siue τέχνης Minuciani particulam vna cum Alexandro et
Phoebammone vertit, et graece ac latine cum castigationibus edidit *Normannus*, Vpsal.
1690. 8. In Commentariis graecis ad Hermogenem passim legas Minucianum ab
illo Tarsensi rhetore tacite tangi; Matthaeus vero Camariota eum etiam exscribi ab
Hermogene adfirmat. Sed, quomodo, quaeso fieri potuit, ut Nicagorae, Atheniensis
Sophistae, filium, Minucianum, vel perstrinxerit vel exscripserit Hermogenes? Nicago-
ram familiarem suum laudat vna cum Apfine in extremo libri posterioris de Sophi-
stis⁶⁾ Philostratus, qui vixit usque ad Philippum imperatorem, ad quem Nicagoras
προσβευτικόν, Suida [it. Eudocia p. 309.] teste, scripsit. At Hermogenem, Marco
Antonino imperante, constat, τέχνην suam composuisse. Itaque aut alius fuerit Minu-
cianus antiquior, aut certe chronologia inconsulta hoc a Camariota et scholiastis Her-
mogenis fuit adfirmatum. In Minuciani, Atheniensis, τέχνην scripserat *Porphyrius* et
Pancratius, Sophista; in progymnasmata eiusdem *Menander*, Laodiceus, Suida teste.
Τέχνην ipsam Minuciani περὶ εἰσόδων legit adhuc *Tzetzes* Chil. VI. v. 739. et XII.
570. eoque longe iunior Camariota, atque, ut Normanno videtur, etiam Georgius,
Trapezantius, cuius haec sunt verba V. Rhetoricor. pag. 134. *Ναὺς ἐν ἑσπερίᾳ ὅλην
οἱ ῥητορὲς*

5) Et cl. *Wolf* in comm. ad illam orationem sac-
pius prouocat ad Apfinem. *Harl.*

6) Pag. 628. vbi in not. 3. §. IV. Olearius pro-
vocat ad not. 6. pag. 624. sed ibi agitur de Ni-

costrato, rhetore, M. Antonini temporibus claro;
quem igitur confundit Olearius cum Nicagora, ut
iam adnotauit *Ruhnken.* in disput. de Longino
§. VIII. fin. *Harl.*

rhetores usque ad Isocratitam illam scholam multa de formis dixerunt, et Minucianus, [P] quamuis confuse, multa tamen et praecepta et exempla, partim ab aliis designata, partim sua industria sumta a clarissimis oratoribus subiicit. Himerius apud Photium, laudaturus Ruffi, filii sui, cuius obitum dolet, facundiam, ait, eum dixisse δεινότερον Μινυκίαν, σερμνότερον δὲ Νικαγόρα. Cod. CCXLIII. pag. 596. Ceterum nescio, quo argumento Scheferus notis ad Camariotam pag. 83. hunc Minuciani libellum περί ἐπιχειρημάτων vel iunioris vel plane alterius alicuius esse adfirmet. In iisdem notis pag. 64. perperam contendit, Minucianum, vixisse tempore Galeni, medici: nam ἐπὶ Γαλιηνὲ sub Imperatore Galieno apud Suidam [et Eudociam quoque pag. 301.] legendum esse, certissimum est vel ex eo, quod Nicagoras Minuciani pater interfuit conuiuio, quod in Πλατωνείois prae-buit Longinus, Galieni temporibus clarus, apud Euseb. X. 3. praeparat. Itaque Γαλιηνὲ nomen pro Γαλιηνῷ audacter ibi reponunt viri docti, Simlerus, Reinésius, Ionsius et Küsterus. Fabr. Codicum mssor. adhuc faciam mentionem. Heidelbergos quondam in bibl. elect. fuisse Minuc. codd. patet ex Sylburgii catal. — In bibl. caesarea Vindobon. exstat cod. teste Nesselio in catal. part. IV. pag. 38. cod. LX. — Florentiae in bibl. Laurent. medic. cod. XI. nr. 7. plut. 59. (Bandini cat. codd. gr. II. col. 500.) — Venetiis in bibl. Marciana, cod. CCCCXXIX. (cat. p. 210.) — Parisi. in codd. MDCLVI. MDCCXLI. et MDCCCLXXIV. bibl. publ. — In bibl. Esorial. cod. qui a Plüero in itinerar. per Hispan. pag. 138. citatur Minutiani in Nicagorae libro de argumentatione. Harl.

Indiculus scriptorum ab Alexandro, rhettore, Phoebammone et Minuciano citatorum.

Ad paginas editionis Normanni.

Aeschines, *Alex.* pag. 4. 16. 18. 36. 39. 40. 52. 56. 58. 60. 65. 80. 82. 86. *Phoebam.* pag. 132. *Minuc.* pag. 148.

Alexandrinorum ἀταξία, *Phoebam.* pag. 114.

Apolloniū, Molonis, definitio σχήματος, *Phoebam.* pag. 89.

Aristides, (Atticus ille, iustus cognomento,) *Minuc.* pag. 136.

Athenaei, Naucraticae, definitio σχήματος, *Phoebam.* pag. 98.

Caecilius, Calactites, *Phoebam.* pag. 98.

Carcinus (Καρκῖνος), rhetor. *Alex.* pag. 60.

Demosthenes, singulis fere paginis.

περί γὰρ τῆς πολιτείας πολλάκις λέγων ἀπλῶς καὶ ποικίλως πλάττεν τὸν λόγον ἐπιδείκνυται, *Alex.* pag. 18.

Euripidis versus. *Alex.* pag. 12. 28. 30. 34. 36. 42. bis.

Herodotus, *Alex.* pag. 92.

Homeri versus *Alex.* pag. 4. 26. 38. 46. 66. 68. bis. 76. 86. 88. 94. *Phoebam.* p. 102. 134.

Hyperides in Demosthenem, *Alex.* pag. 52. de Phryne, id.

Isocrates, *Alex.* pag. 58. 80. 92. *Phoebam.* pag. 100.

Menandri, comici, versus decem, *Alex.* pag. 30.

[P] Oraculum, *Alex.* pag. 36.

Paulus, ὁ θεῖος ἀπότολος, *Phoebam.* pag. 124.

Pericles,

Pericles, *Minuc.* pag. 136.

Poëtae, *Alex.* pag. 70.

Πολιτικός λόγος καὶ συγγραφικός *Alex.* pag. 12.

Sophocles, *Alex.* pag. 36. *Phosbam.* pag. 134.

Thucydides, *Alex.* pag. 6. 70. 74. 76. 82. 88. *Minuc.* pag. 136. 150. 162.

Xenophon, *Alex.* pag. 60. 70. bis. 78.

Zoili definitio σχήματος, *Phosbam.* pag. 98.

14. Commentaria graeca in Aphthonium et Hermog. supra in utroque mihi memorata, quae totum volumen posterius Graecorum Aldi implent, totique operi finem imponunt.

XVII. *Index Scriptorum, in Commentariis graecis ad Hermogenem memoratorum, compositus a me ad paginas editionis Aldinae.*

Scholia in Aphthonium numeris in editione nullis notata sunt, quoniam vero non ultra XXIV. paginas adsurgunt, lector facile illa poterit in Codice suo signare calamo, et a me maioribus numeris romanis significabuntur.

(Accentibus destituti libri veteres, pag. 110. 350. 351.

(Apud Aegyptios ars medica reperta ἐκ τῶν κατὰ μέρες νοσούντων τε καὶ τὰς τῶν νόσων ἰάσεις ἀπογραφομένων, 17.

Aeoles, 407.

Aeschines, 20. 27. 87. 108. 128. 133. 212. 219. 244. 264. 300. 303. 304. 310. 352. 373. 399. 401. γραμματικῆς τῆ δημοσίᾳ, 395. an Cherfobleptem Philippo prodiderit, 65. πάθος ἐκ τραγωδῆς 173. Oenomaus dictus 410.

κατὰ Κτησιφώντος, 36. 43. 79. 172. 173. 294. 302. 364.

περὶ παραπρεσβείας, 127. 256. 257. 357. 362. seq. 338. ἀπολογία παραπρεσβείας γεγραφώς, 182. 183. 184.

κατὰ Τιμάρχου, 33. 62. 68. 112. 114. 115. 118. 119. 132. 296. 319. 320. 321. 354. 360. 361. 408.

Δηλιακός, 390. εἰ καὶ νοθεύεται.

Aesopus, pag. VII.

Aesopiae fabulae, et Sybariticae, Phrygiae, Lydiae etc. pag. III. IV.

(Aetoli, λησαί, Thracēs, ἀνδροφόνου, Phaselitae, lycophantae etc. 139. 141. Siculi, ad motus proini, 309. Thessali, ἀπίστοι, 314. etc. Siphnii et Megareses, εὐκλείας siue bonae famae nullam gerentes curam, 316.

(Agis, Lacedaemonius, ἔργου καλῶ ἀπολυσάμενος τὴν διαβολὴν, 100.

(Alcibiades, 28. 65. 92. 138. 141. 156. 164. 179. 186. 245. 251. 254. 257. 258. 262. 289. 290. seq.

Alcman, 400.

Alexander, rex, ἔγραψεν Ἀλέξανδρος, μετὰ τὴν Δαρεΐς νίκην ὡς εὐροίεν ἐν τοῖς λογισμοῖς Δαρεΐς πεντήκοντα τάλαντα εἰληφότα Δημοσθένην, 35. 126. Ἀλέξανδρος ὅναρ εἶδεν οὐκ εἶναι μὴ πιστεύειν. 55. 59. 61.

Alexander, rhetor, 365. Numenii, F. eius τέχνη ῥητορικὴ, 14.

Ammonius, ὁ Λαμπρεύς, ἐν τῷ περὶ βωμῶν, 407.

Anacreon, 405.

Androtion, Isocratis discipulus Τεχνίτης τῆ λέγειν, 401.

Anonymus in Hermogenis εἰσαίεως commentarius, ἐξ ἀνεπιγράφε, 190. 192. Ἀνωνύμω, 229. 261. 337. 351.

(Antigenides et Satyrus, tibicines, pag. VII.

Antiochus, Sophista, 13.

Antiphontis δευτερολογία, pag. XII.

Antisthenis dogma ὅτι ἐκ ἑστίν ἀντιλέγειν, pag. XXII.

Aphthonio quaedam inserta, pag. XVII. σοφιστῆς τοῖς ῥήτορσι τιμωρῶν, pag. XVIII. eius μέθοδος siue praecepta progymnasmatum, et μελέται exempla pag. XXIV.

Apollines, 402. Eius τέχνη περὶ προσομιῶν καὶ πίστεων, 14. ἐν τῇ περὶ τῶν μερῶν τῆ λόγῳ τέχνῃ, 297.

Aquila (rhetor), ὁ Ἀκύλας, 56. 62. 72. 79.

(Archidamus, 95. seq. 98. 141. 157. 179. 277. 285.

Archilochus, 404. πρὸς ψόγον δεξιῶς, pag. XVIII.

Archytas, Pythagorei, decem praedicamenta, 120.

(In Areopagitico iudicio nullis locus prooemiis, 353. nec miserationi, 413.

(Aristarchus, 34. 130. Moschi F. γραφεὶς ἐπὶ τῷ Νικοδόμῳ φόνῳ, 190. 192.

[P] Aristides, iustus, pag. VII. 54. 60. 172. Plato fatetur, eum ῥήτορα δίκαιον γενέσθαι, 22.

Aristides (Hadrianensis rhetor) pag. XVII. 19. 414. ἐν τῷ Περικλεῖ, 304. 305. ἐν τῷ

Καλλιζένῳ, 306. 307.

Eius orationes duae de Critia, tyranno, ab Aristogitone caeso, una brevior, altera prolixior, pag. 67. ἐν Λευκτρικοῖς, 318. ὁ πέμπτος τῶν Λευκτρικῶν, ibid.

ἐν τῷ περὶ πολιτικῶν λόγων, 415.

Aristogiton, 34. 394. Orator αὐτοδίδακτος, 16. Τυραννοφόνος, 67. ab Harmodio adiutus, Hippiam interfecit, 235. Aeschinein et Demosthenein arguens φιλιππισμῷ, (ita leg. pro φιλιππικῷ) et μηδισμῷ, 196. Aeschinein et Timarchum ἀξίων κατηγορεῖν, 296.

Aristophanes, grammaticus, infra, Menander.

Aristophanes, comicus, 72. Eius Equites, 92. 93. 245. Εἰρήνη, 390. Νεφέλαι, 391. Πλῆρες, 406.

(Aristophan et Cephalus ἀμφισβητῶντες καλῶ βίῃ, 237. 249. 301.

Aristoteles, Stagiritis, pag. III. XVI. 10. 15. 24. 168. 174. 301. 366.

Eius dictum αἰσχρὸν-σιωπᾶν, Ἰσοκράτην δ' εἶν λέγειν, 120.

Categoriae, 120. 351. Ῥητορικῶν τέχναι, 120. exotericae et acroamaticae lectiones, ibid.

Aristoxenus, 381.

Aspasia, 61. Ἥρα, siue Iuno dicta, 72. Epitaphius sermo eius nomine apud Platonem Menexeno, 592.

Aspasia (Rhetor), 402.

Athanasius (Rhetor), 146.

Ἀττικὸν ὑπερθετικὸς ἀντὶ συγκριτικῶν κεχρησθαι, 24. Attici 405. gaudent μακρολογία, 30. Atticistae παντελῶς ἀποτρέπῃσι τῇ ἐνοματοποιεῖν καὶ μόνους προτάττειν χρησθαι τοῖς τετραμμέναις ὀνόμασι, 395. Athenis ἄρχοντες ἐξ εὐπατριδῶν, licet Iro

paupe-

- pauperiores, Phalaride crudeliores et iniustiores, ibid. Thesmothetae Atheniensium, ὑπὲρ ἱερῶν εὐθύνοντες, 320. κατὰ τὰς Ἀττικὰς νόμους ἐξῆν τοῖς ἀνδράσι τὰς ἐαυτῶν γυναῖκας ἐτέροις ἐκκομίζων, 98. Athenienses νεωτεροποιοί, 133.
- Attici Eleos accusantes apud Amphiclyones, iniuriarum, 228. 242. De tribubus, ecclesiis et prytaniis Atheniensium vide pag. 399. seq.
- (Autocles, ὃ γὰρ ἂν Σόλων μὲν αὐτὸ παρέλιπεν, Δύτοκλῆς δὲ εὗρετο, 366.
- Bacchylides, lyricus, 393.
- [P] Basilicus (rhetor), 311.
- Bias, pag. VI.
- ἡ κατὰ Κάδμον καὶ Δαναὸν Γραμματικὴ ἐπὶ τοῖς Τρωϊκῶν ἡσκέτο, καὶ μέχρι τῶν Εὐκλείδους τῷ ἀρχάντος μετὰ ταῦτα διέμενε χρόνων, 17.
- (Callixenus, 147. 259.
- (Cephalus, vide supra, Aristophon.
- (Cecrops διφυῆς, διὰ τὸ πρῶτον συνάγειν ἄνδρας καὶ γυναῖκας, 28.
- (Chabrias, Conon, Iphicrates, 318.
- (Cleon, 92. 196. 245. 251. 258. 261. 283. 292. 304.
- Clisthenes, legislator, 303.
- Comici, pag. V. ἡ καμάρδια, 37. ἑμμετρος ῥητορικὴ, 386. Κωμικῶν τις, 391. Κωμῶδῶν ὀνομασί, 348. 349.
- Corax, rhetoricae inventor, 5. 6. ὁ τεχνουργός, 246. τὸ κατὰ Κόρακα καὶ Τισίαν, 59.
- Critias, 66. 67. 332. 390. 415. Antiphonte non deterior, 415.
- Critici, 401.
- (Cylon, Theagenis, Megarensium tyranni, gener. 151. κυλώνειον ἄγος, 360.
- Cynaegiro vel Callimacho dicendus a patre λόγος ἐπιτάφιος, 300.
- (Damo, paedotriba claudus, pag. VI.
- (Danaus, supra in Cadmus.
- Demades, 138. 356. ἀπὸ τῆς κόπης ἀνίπτους χερσὶ ἐπὶ τὸ βῆμα πηδήσας, 16.
- Demosthenes, rhetor κατ' ἐξοχὴν, pag. XXI. 95. 155. ὁ κορυφαῖος τῶν ῥητόρων, pag. II. πολιτικῶν ἀρεῖας, 378. singulis fere paginis. In genere iudiciali et deliberatio praeclearus fuit, minus valuit in panegyrico, siue demonstratio, 17. μισότεκνος, 363. eius dictum: εἰδὲς ὁμολογῶν ἀδικεῖν ἑάλω, 91. Δημοσθενικὴ δεινότης καὶ περιστοία, 170. καὶ βία, 213. καλλιότης καὶ δριμυτάτης ἡ μέθοδος, 256. τίς ἐκ ὁμολογήσειε πρᾶξις εἰκέναι ποιήμασί τε καὶ μέλεσι τὰς Δημοσθενικὰς λόγους; 378. ποικίλος μάλιστ' ὁ ῥήτωρ, 376.
- Eius Oratio κατ' Αἰσχίνε, 95. 135. 138. 139. 141. 148. 175. 226. 264. 265. 401. 417. 420.
- περὶ τῆς Ἀλογίης, 401.
- κατὰ Ἀνδροτίωνος, pag. XII. XVIII. 30. 152. 171. 302. 356. 386. 409. 405. 401. ubi notat, hanc orationem singulari studio a Demosthene fuisse expolitam et κεκαλλωπισμένην, quod Androction Isocratis esset discipulus et τεχνίτης τῷ λέγειν.
- ἡ κατὰ Ἀριστογέτονος, pag. XXV. 102. 390.
- [P] — κατὰ Ἀριστοκράτους, 74. 89. 110. 170. 172. 175. 213. 215. 315. 408. 351. 323.
- κατὰ Ἀριστέλους, pag. 30.
- περὶ ἀτελείας laudatur, pag. 401.

Demosthenis Δικανικοὶ λόγοι, 378.

— πρὸς Βειωτὸν περὶ προίκος, 381.

— περὶ τῆς Διοπαίδους λέγων ἢ τῶν Φιλιππικῶν, 211.

— ἐν τῷ περὶ εἰρήνης, 313.

— ἐπιστολὴ περὶ ἀφέσεως, 394.

περὶ τῆς ἰδίας καθόδε, *ibid.*

τῷ δήμῳ τὰς ἐπιστολάς ἐπισέλλει, 395.

— ἐν τῷ ἐπιταφίῳ, 22.

— ἐπιτροπικοῖς, 132.

— κατὰ Κόνωνος, αἰκίας, 134. 135. 142. 220.

— πρὸς Λεπτίνην, pag. XV. 28. 33. 43. 72. 74. 89. 171. 218. 294. 304. 307. 310. 315. 385. 395. 398. Vide et pag. 260. seq. et 402. vbi videbis, ab Aspasio et Apstiae indignum habitum Demosthenem, vt τραχύτητός τε καὶ σφοδρότητος ἄμοιρον.

— ὑπὲρ Μεγαλοφυλιτῶν, 318. 413. 401. 351.

— κατὰ Μειδίε, pag. XIV. 43. 64. 75. 78. 88. 170. 172. bis. 176. 201. 202. 203. 207. 208. 218. 219. 220. 221. 223. 225. 226. 228. 232. 233. 360. 398. 401. 405. 322. 325.

— πρὸς Νικόστρατον, 406.

— Ὀλυμπιακοὶ λόγοι, pag. XIV. XXII. 308. 309. 311. 313. 315. 316. 352. 386.

— περὶ παραπρεσβείας, 29. 33. 79. 110. 127. 144. 148. 154. 163. 166. 169. 170. 171. 174. 175. 357. 364. 384.

— πρὸς Πανταίνετον, 115.

— περὶ Σεφάνε, pag. XV. XVII. 18. 28. 36. 43. 44. 64. 72. 74. 75. 79. 89. 102. 118. 128. 141. 170. 175. 182. 205. 212. 215. 217. 250. 264. 298. 302. 304. 310. 315. 316. 379. 392. 396. 399. 416.

δικανικώτατος τῶν λόγων, 74.

— κατὰ Σεφάνε ψευδομαρτυριῶν, 127.

— συμβουλευτικοῖς, 309.

— κατὰ Τιμοκράτες, pag. 28. 175. 216. 303. 361. 416. seq.

— ἐν Φιλιππικοῖς, 45. 142. 210. 297. 309. 312. 313. 379. 385. 386. 411.

συμβουλευτικοί, εἰ χεὶρ ἀμφικτύονα Φίλιππον ποιῆσαι, pag. 74.

— ὑπὲρ Φορμίωνος, 115. 399.

[P] — κατὰ Φρύωνος, προαγωγέας, 245. 264.

Οἱ Διαλεκτικοί, 16. 83. 168. 368. ἀποδείξεις ἐν τε γεωμετρίᾳ καὶ διαλεκτικῇ καὶ ῥητορικῇ, 308.

Δίκτυς ἐν τοῖς ἐφημέριοις, 17.

Diodori definitio rhetoricae, pag. III.

Διθυραμβοποιοί, 391.

Timocrates, a Diodoro κατηγορούμενος, 303.

Dinarchus, κριθινός Demosthenes, 415.

Diogenis, cynici, dicta, pag. VI.

(Dion pro quolibet homine, 366.

Dionysius (Halicarnass.) 16. 73. 377. 387. 393. 402. ἐν τῷ περὶ μιμήσεως, 378. 379. 411.

ἐν πρώτῳ χαρακτηριστῶν, 378. 412. ἐν τῷ περὶ συνθέσεως ὀνομάτων, 378 et 383. 387.

Dionysius

Dionysius, ὁ τὴν περιήγησιν γράψας, 379.

Dores, pag. III.

Draco, legislator, 303.

Δράματα κατὰθῆναι, ἄθος ἐν τοῖς Διονυσίοις, 343. δραματικά τε καὶ ποιητικά, 415.

Empedocles Agrigentinus Pythagorae discip. ὁ κωλυσαμένως, 381.

(Epaminondas, pag. VII.

Epicurus, 387. λαχὼν δαδὰχεῖν, δοκιμάζεται, 300. Epicurus ἐν τῷ περὶ Ῥητορικῆς, 377.

Epiphaniū (rhetoris) commentarius in Hermogenem, 192.

Ἐπὶ τῶν χρόνων Εὐαγέρῃ τῷ σοφιστῇ Ἀθήνησιν ἐπισφθαρθεὶς ἄλογος σοφιστῆς, ὃς καὶ τοῦ ὁμίλου μαθητῶν ἐπήγετο, Φλυαρίαν μὲν ζῴσας ἀποκαλῶν, 16.

(Euclides, ἀρχὼν Athenis, supra Cadmus.

Euclemon λόγον ἔγραψε κατὰ Ἀνδροτίωνος ὡς ἀδικοῦντος ὑπ' αὐτῷ, 356.

Euripides, pag. IV. 371. 376. 391. ἐν Ἐκάβῃ, pag. XX. ἐν Ὀρέσῃ, 404. οἱ ἐξηγηταὶ τῶν Ὀρέσων Εὐριπίδῃ ἐξηγούμενοι, 3.

Euthias, Rhrynes accusator, 45.

(Euxitheus et Herodes, 126.

ὁ Γεωμέτρης, (nomen proprium rhetoris, cuius etiam apud Camariotam mentio,) p. XV. XIX. XXI.

Gorgias, 378. 396. 401. 412. Tisiae discipulus, pag. 6. Eius λόγοι λαμπρότεροι. Rhetoricam Athenas adtulit, ibid. Poli praeceptor, infra, Polus.

Isocrates γαργυιάζων, 401.

ὁ Θεολόγος Γεργύριος (Nazianzenus) 364. 390. 399. 401. 416. 417.

ἐν τῷ ἐπιταφίῳ εἰς τὸν μέγαν Βασίλειον, 394. ἐν τῷ συντακτικῷ, 401.

Harpocration, 216. 367.

Hegemon, orator αὐτοδιδάκτος, 16.

Hephaestion, 381. 387.

Hermagoras (rhetor), 25. 87.

De Hermogene vide pag. 13. 62. ὁ τεχνονόμος, 14. ὁ τεχνικός, 15. etc. πάντῃ ἀκριβοῶς, 340. καλῶς, 343. σκοπεῖ τῷ τεχνικῷ τὴν ἀκριβείαν, 101. 334. 343. τῷ Ἑρμογένει περὶ πολιτικῷ λόγῳ ἐστὶν ὁ σκοπός, 16. ἢ μόνον τὸ τῶν ζῴσεων βιβλίον διαίρεσιν ὠνόμασεν, ἀλλ' ἤδη καὶ τὸ τῶν εὐρέσεων, 262. σύγγραμμά ἐστιν Ἑρμογένους περὶ προσημίας, ὃ εὐρηται μὲν ἐν ταῖς ἀναγραφαῖς, ἢ φέρεται δὲ, 176.

Partes siue capita τέχνης Hermogenianae subinde citantur, ut ἐν τῷ περὶ τῶν πραγμαμάτων λόγῳ, 178. ἐν τῷ περὶ τῆς κεφαλαιῆς λόγῳ, 179. ἐν τέχνῃ τῇ πραγματικῇ, 201. ἐν τῷ περὶ ἰδεῶν, 74. 76. ἐν προγυμνάσμασιν, 63. ἐν προσημίοις τῆς τέχνης, 280. ἐν μεθόδῳ, 293. ἐν διαίρεσει τῶν κεφαλαίων, ibid. ἐν διαίρεσει τῶν ζῴσεων, 297. ἐν τυχόν τῷ ἐννάτῳ (κεφαλαίῳ) τῷ τρίτῳ τόμῳ τῷ παρόντος βιβλίου (περὶ εὐρέσεων) 356. ἐν τῷ τέλει τῷ δευτέρῳ βιβλίῳ, 401. ita 358. 359. 364. 370. περὶ μὲν προδιγνώσεως ἐν ἑξ τόμοις διαλαβὼν, περὶ δὲ διγνώσεως ἐν ἐνί, 359. ἐν τῇ περὶ τῶν ζῴσεων πραγματείᾳ, 376. ἐν τῇ διαίρεσει τῶν ζῴσεων, 345. ἐν τῷ περὶ τῶν ζῴσεων λόγῳ, 359. 362. ἐν τῷ περὶ περιόδου τεχνολογήσεται, 364. ἔρηται Φησι παρ' ἐμῷ ἐν τῇ μελέτῃ, 376. ἢ περὶ Πλατωνικῆς ἢ Δημοσθενικῆς ἰδέας γέγραπται τὸ σύγγραμμα, ἀλλὰ περὶ καθολικῆς ἰδέας, ibid. ἐν τῷ περὶ σεμνότητος

- τητος, 387. 404. ἐν εἰκοστῷ δευτέρῳ κεφαλαίῳ τῷ περὶ μεθόδου δεινότητος, 388. ἐν ταῖς εὐρέσεσι εἴρηκε, 389. ἐν τοῖς περὶ εὐρέσεως, 416. ἐν τῷ περὶ ζητῆ καὶ διο-
νοίας λόγῳ, 341. ἐν τῷ περὶ τραχύτητος, 396. ἐν τῷ περὶ εὐκρινείας λόγῳ, 398.
ἐν τῷ περὶ σχημάτων γοργότητος, 399. ἐν τῷ περὶ σχημάτων καθαρότητος, 400.
ἐν τῷ περὶ λέξεως καθαρότητος, 401. ἐν τῷ περὶ τῆς ὑπερβολῆς, 402. ἐν τῷ
περὶ γλυκύτητος καὶ ἀφελείας λόγῳ, 403. περὶ δεινότητος, 404. ἐν τῷ περὶ μεθ-
όδου γοργότητος, 406. 407.
- πολλῷ Μινυκίανθ σαφέστερον διδάσκει, 53. εὐμαιρετώτερον πως καὶ ἀκριβέστερον, 54.
βέλτιον, 83. falli, qui librum alii Hermogeni tribuunt, 13.
- τὰς περὶ Ἑρμογόρου ἐλέγχει, 87.
- οἱ συνηγορῶντες Ἑρμογένης, 179. τινὲς δὲ ἐξηγήσαντο, 49. πταῖσμα ἀντιγράφων,
351. τὸν τεχνικὸν αἶγιον θαυμάσαι, 336.
- τινὲς δὲ μέμφονται τὸν Τεχνικόν, 52. 107. 134. 149. ὥς τινες Φιλονοικῆσιν, 57. ἐπι-
σημαίνοντάς τινες τῷ χωρίῳ, ὥς ἔκ ὁρῶς ἔχοντι, 74. 173. ἢ πάνυ ἀκριβῶς, 191.
αἰκίρας, 177. μάτην, ἢ ἀκριβῶς, 140. 347. ἔπταισεν ὁ τεχνικὸς τῷτο εἰπὼν,
154. ὁ μὲντοι Ἑρμογένης ἀγνοήσας τῷτο, 158. ἔλαθε δὲ, φασι τινες, ἑαυτὸν
ὁ τεχνικὸς ἐλέγχας, 123. 234. ἐπιπλήξειε τις τῷ Ἑρμογένει, 91. ἐσφαλται ἐν-
ταῦθα ὁ τεχνικὸς, 97. δοκεῖ μὲν γνωσιμαχεῖν διὰ τῆς λέξεως, ὅλον ὡς σφόδρα
πρὸς Φιλονοικίαν ἀπέβλεψεν, 180. Confer infra, Minucianus.
- Herodotus, pag. V. 62. 385. 386. 390. 396. 406. μύθοις vsus, pag. IV.
- Hesiodus, 379. Θεογονία, 389. seq. Versus ὄχνη ἐπ' ὄχνη γηράσκει etc. 406.
- Homerus, pag. I. V. XV. XVII. XX. pag. 4. 21. 185. 310. 313. 358. 373. 374. 375. 378. 379.
385. 394. 409. 410. 414.
Virtut vocibus Atticis, Doricis etc. 407.
Ad laudem δεινός, non ad vituperationem, pag. XVIII. Poëta κατ' ἐξοχήν, p. XXI.
Homēri oratores, Nestor, Palamedes, Vlysses, 17.
Ὅμηρικὴ Ἀθηνᾶ, 17. Ὅμηρικὸς Ὀδυσσεύς, 377.
- Κακῶν Ἰλιάδα τὴν πόλιν ἐλευθερώσαντες, 215.
- Iliad. α. vers. 173. seq. pag. 402. vers. 459. seq. p. 369. γ. vers. 23. et λ. vers. 557. p. 406.
γ. vers. 33. pag. 362. σ. vers. 250. pag. 52. χ. vers. 107. pag. 391.
- παραχωρεῖσι Ὅμηρῳ πάντες, ὅσοι τὰς λογικὰς μετῆλθον τέχνας, αἵτε ἐξ αὐτῆς τὰς αἰ-
χὰς ἀληφότες καὶ τὰ σπέρματα τῶν ὑποθέσεων, 398.
- Hyperides, 174. 295. 296. Aeschinem et Demosthenem παραπροβέας κατηγορῶν, 127.
184. Δηλιακῶ, 183. 389. 390. ἐν τῷ ὑπὲρ Φρύνης τῆς ἐταίρας, 45. 169.
- Ἰάλεμος, εἶδος θρήνης, 410.
- Iamblichus ἐν τῷ περὶ κρίσεως αἰεῖς λόγῳ, 378. ἐν τῷ περὶ τῆς Πυθαγορείου αἰρέσεως, 383.
- Ἰαμβοφάγος pro cōnuiciatore, 395.
- Isocrates, pag. VI. ter et pag. 40. 140. 285. 378. 381. 387. 396. 410. μέλει αὐτῷ διαφερόν-
τας τὴν κάλλος, 403. ἢ πρὸς ἀγῶνα, ἀλλὰ πρὸς ἐπίδειξιν [P] γράφων λόγους καὶ
ἀντισοφιστεῖων Λυσία καὶ Γοργιάδων, 401. συμβουλευτικὸν εἶδος λόγου διαπλέκων
πανηγυρίζει πανταχῇ, Ἀττικῶν ἀνδραγαθημάτων μνήμη, 74. apud Isocratem et
Demosthenem multi iambici et choriambici versus, 386.

- ἐν τῷ Βασίλει, pag. XVII. πρὸς Δημόνικον, 385. ἐν τῇ Ἑλένη, pag. XVII.
 Εὐαγόρας, pag. XVII. et pag. 21. 23. ἐν τῷ Παιηγυρικῷ, pag. XVII. et pag. 18. 75.
 πρῶτος νεώτερον ἔγραψε ἐγκώμιον, 413.
 ἐν ταῖς παλαιότησεσι, 75. ἐν τῷ Πλαταικῷ, 154. 155. κατὰ σοφιστῶν, 379.
 ἐν τῇ τέχνῃ, 297. 385. seq.
 (Lacedaemonii βραχυλογίᾳ gaudent, 30. peregrinis iniquiores, 27. reges eorum He-
 raclidae, 30.
 Leges variae, pag. XXIV. 65. 84. 85. 89. 93. 98. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108.
 109. 112. 115. 117. 118. 119. 132. 133. 136. 172. 188. 191. 194. 197. 237. 239. 241. 253. 270.
 274. 275. 292. 295. 296. 297. 300. 301. 302. 307. 319. 321. 322. 332. 333. 334. 342. 345. 348.
 349. ψήφισμα, 339.
 Lex εὐρημα καὶ δῶρον Θεῶν, δόγμα δὲ ἀνθρώπων σοφῶν, 390. Aeschini dictum ἐκ
 γὰρ τῆ τινος ἀμαρτάνειν, τὴν νόμους ἔθεσθε, 87. Legibus non scriptis multae gen-
 tes vnae, 7. 31. Locrensiū lex ἐν βρόχῳ τὸν τραχὺλον ἔχοντα νομοθετῶν, 28.
 λύσις νόμου, 99. etc. ἑστὸν et διάνοια, 252. 256. 19. 330. 19. νομοθετὴ γνώμην ψηλα-
 φαῖσθαι, 246. 259. 296. etc.
 Leo, rhetor. 110.
 (Ἡ τῆ λόγι τέχνη (Logica) 87.
 Lollianus, 25. 271. eius τέχνη περὶ ἀφορμῶν ῥητορικῶν, 14.
 Longinus, 387. ὁ φιλολόγος ἐν ῥητορικῇ τέχνῃ, 380.
 Lucianus, ἐν τῷ κατάπλῳ, pag. XX.
 Lyfias, 358. 378. 379. κατὰ Διογένητον, 381. 411. πρὸς Μικελῆν, 165. ἐν τῷ ὑπὲρ Νικο-
 μάχης δῶκαν Ἐκφαντίδην καὶ Διοφάνην, 130. ἐν ταῖς παρὰσκευαῖς, 142. κατὰ
 Νίκην, προδοσίας, 416.
 Isocrates ἀντισοφιστεύων Λυσίαν, 401. Lyfias ῥητορικὸς, apud Platonem, 406.
 Maior, (Μαῖωρ) rhetor νέος, 130.
 Menander (comicus) pag. VI. et pag. 37. 405. ὁ κάλλιπα τὸν βίον μιμησάμενος, 38. 39.
 Aristophanis, grammatici, de eo dictum, ὃ Μένανδρος καὶ Βίε, πότερος αὐτῶν πό-
 τερον ἀπεμιμήσατο, 38.
 ἐν Γεωργίῳ, 404. ἐν Περιθίᾳ (ita leg. pro Περιθίᾳ) 391.
 Metrophanes (rhetor) 78. 121. 137. 224. 276. 290. 322. Ἑρμογένης ἐξηγητὴς, 338.
 (Miltiades, 300. 304.
 Minucianus, 15. 53. 54. 70. ter. 71. 72. 76. 78. 79. 83. 93. 94. 95. 99. 109. 120. 121. 152. 173.
 177. 178. 179. 180. 196. 197. 202. 204. 224. 243. 288. seq. 291. 301. ἐν τῇ αὐτῇ τέχνῃ.
 94. τὸ περὶ ψάσεων, τέχνην ἐπεγράψατο ῥητορικὴν, 287. Μινεκιανὸς καὶ οἱ ἄλλοι
 τεχνικοὶ, 126. 270. ὅλως δὲ τῆτο τίθεικεν Ἑρμογένης πρὸς Μινεκιανὸν ἐπιστάμενος
 48. πολλὰ ἀμφισβήτησις γέγονε Μινεκιανῶ καὶ Ἑρμογένει, 200. εἰς Μινεκιανὸν αἰνίτ-
 τεταί, 26. 71. 77. 287. τῆτο εἰς Μινεκιανὸν ἀποσπένεται, 27. 31. πρὸς Μινεκιανὸν
 φιλονεικῶς ἴσταται, 49. 99. 177. 179. 180. 181. ἐπελάβοντό τινες τῆ τεχνικῆς, ὡς Μι-
 νεκιανῆ συντρέχοντος, 53. μάτην ἐρεσχλεῖ πρὸς Μινεκιανὸν ἐνιστάμενος, 71. (At
 Minucianus Hermogene longe fuit iunior, ut supra notavi.)
 Neocles (rhetor) 362. 365.
 (Nicias, 141. 186. 261.

- (Nicodemus, 34 130. 190. Vide supra, Aristarchus.
 Nicolaus, Sophista, pag. XXIII. XXIV.
 Oppianus, 379.
 (Olympias, 363. eius dictum, pag. VI.
 Oracula, 90. III. 195. 238. 360. ambigua, 110. 292. λογίας ὁ Θεός, 116. ὁ ἐν Μιλήτῳ
 Θεός, 377. τὸν Πύθιον ψεύδεσθαι καὶ τῇ κοινῇ φύσει τῶν πραγμάτων εὐρίσκεται ἐναν-
 τίων, εἰδέσθαι γὰρ Θεός ψεύδεται, 61. sed πρόμαντιν Πυθίαν ψεύδεσθαι et Φιλιπ-
 πίζειν dixit Demosthenes, 62.
 Οἱ παλαιοί, pag. 1. 7. 14. 127. 171. 175. 183. 352. 394. 408. τῶν σοφιστῶν, 13. ῥήτορες, 413.
 οἱ παλαιότεροι, 353. 379. παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, 184. 353. 372. 373. Δημοσθένει καὶ
 τοῖς πολλοῖς τῶν ἀρχαίων, 299.
 Pantaleon, medicus, 110.
 Paulus (rhetor) vide infra, Polus.
 (Pausanias, 237. Μηδισμόν κρινόμενος, 167. seq. 177.
 Pericles, pag. XIV. XVI. 34. 35. 47. 61. 75. 127. 129. 137. 143. 145. 146. 151. 156. 162. 165. 167.
 355. 360. 375. 383. Olympius, 72. 356. δημοτικώτατος τῶν πολιτῶν, 139. ὁ συνέσει
 ἀπάντων Ἑλλήνων διαφέρων, 304.
 Phalaridis crudelitas, pag. XVI. proverbium Φαλαρίδος ἀδικώτερος καὶ ὠμότερος, 30.
 Philippi, regis, epistola (apud Demosthenem περὶ Σεφάνου) 213.
 [P] (Philocrates, 34. 401. Philocrates et Phrynon ἐν ταῖς ἰσορίαις κενωμένοι, 36.
 Philostratus, ἐν τοῖς βίοις τῶν σοφιστῶν, 13.
 (Phrynon, 34. 36. 49. 138. 245. 264. 401. supra Philocrates.
 Pindarus, pag. V. 377. 391.
 (Pisistratus, 143. 357.
 Pittacus, Mytilenaeus, pag. VI.
 Plato, pag. VI. bis. XVII. pag. 3. bis, 9. 19. 21. 22. 40. 45. 164. 378. 389. 407. 414. 416.
 Apologia Socratis, 16. 128. 174. Coniuvium, 72. 396. Crito, 211. Euthyphron, 305.
 Gorgias, pag. III. 6. 10. 16. 17. Plato πραγματείαις ἰδίαις κατὰ τῆς ῥητορικῆς
 ποιησάμενος, 15. 18. Phaedo, 10. Phaedrus, 16. 120. 169. 173. (ubi male πλείονα
 pro Πλάτωνα,) 174. ἐν τοῖς περὶ Ἑρωτες λόγους, 391. 400. Πλατωνικὴ ἰδέα
 καὶ Δημοσθενικὴ, 376. 383. Πλατωνικὴ τε καὶ Δημοσθενικὴ φράσις, 377. in civili
 dictione praestat Platone Demosthenes, 378.
 Plato, comicus, 377.
 Plutarchus, ἐν τοῖς παραλλήλοις, pag. V.
 Poëtarum fabulae, pag. IV.
 Polemo, 45.
 Polus, Gorgiae, rhetoris, discipulus, ἐν τῇ τέχνῃ, 18. Πῶλος (ita leg. pro Παῦλος,) καὶ
 Γοργίας σφόδρα κάλλεος πεφροτιστότες, παντοδαπῶν περιτώσεων πληρεῖς τῆς λό-
 γου, 401.
 Porphyrius, 15. 25. 108. 217. ὁ φιλόσοφος, 385. ἐν τῇ εἰσαγωγῇ, pag. XVI. Ex eius
 commentario in Hermogenem, 162.
 Priapea siue ἰδυφαλλικά, 392.
 Pythagoreorum, αὐτὸς Ἰφά, 392.

- Rhetores, 109. 122. 168. οἱ δέκα, 7. 415. παρὰ πᾶσι τοῖς ἀρχαίοις ῥήτορες, 12. Rhetoresne ἡγεμόνες, ἀπὸ οἱ ῥατηγοί, 238. perfecti rhetores et satietatem et supinitatem effugiunt, 240. ῥητορικὸς συλλογισμὸς, 209. 344. Vide τεχνουργοί.
- (Σανίων, ὁ τὰς τραγικὰς χορὰς διδάσκων, 381. 384.
ὁ Σαρδέων (rhetor, Camariotae etiam memoratus) pag. XXIII.
Simonides, 410. in eum Epigramma, ibid.
Socrates, pag. VI. 54. 55. 60. 61. 64. 174. δημοτικώτατος τῶν πολιτικῶν, 139.
[P] Solon, 20. 366. Legislator, 172. 303. ἀξίως τῶν τῶ Σόλωνος νόμων τεθραυμένους, pag. VII. Eius dictum, οἷος ὁ βίος τοιῶτος καὶ ὁ λόγος, τοιαῦται καὶ πράξεις, 33.
(οἱ σοφιστεύσαντες, οἱ διδασκαλείων ῥητορικῶν προσάντες, 415.
Sophocles, 377. ἐν Οἰδίποδι, 389.
Σωταδεῖα, 393.
Stoicorum Crocodilites, 66. 59.
Syrianus a Sopatro citatur, 127. 200. 210.
οἱ τεχνουργοί, 64. 131. 177. 181. 200. 251. 291. 380. οἱ τεχνικοί, 148. 184. 241. 276. οἱ παρὰ Ἑρμογένης τεχνικοί πλὴν Μωσικῶν, 94. χρῶμα τῶν τεχνικῶν, 156. ἀκρεβέστερον τεχνολογητέον, 117. 114. etc. τινὲς τῶν ἐπιγραφασμένων τέχνην ῥητορικὴν, 286. Vide supra rhetores.
- Terpander, 20.
Theano, Pythagorica, pag. VI.
[Themistocles, 71. 72. 152. 172. 237. 300. 304. 354. 350. Eius λέξεις λαμπραί, 220. τὸ πρῶτον συνέζηκεν ἀσωτία, σοφία τὸ τελευταῖον πάντας παρῆλθεν, 289.
Theocritus, 391. ἐν βεκολικαῖς, 405.
Theophrasti τέχνη ῥητορικὴ περὶ ἐνδυμημάτων, 14.
ἡ θεία γραφή, 390.
Thucydides, pag. VII. 21. 24. 25. 27. 34. 35. 39. 43. 44. 62. 75. 79. 80. 133. 141. 152. 259. 267. 314. 315. 374. 391. 393. 416. συγγραφεὺς κατ' ἐξοχὴν, pag. XXI. ἐν τῇ τρίτῃ ἱστορίᾳ, 23. ἐπιτάφιος, pag. XX. 21. 23. 416. δημηγορία, 405. ἐν δημηγορίᾳς δεινότητος, 309. ἐν τῇ Κερκυραίων δημηγορίᾳ 305. 308. ἐν τῇ προσιμῇ τῆς Κερκυραίων δημηγορίας, 316. ἐν τῇ δημηγορίᾳ Κλέωνος καὶ Δοδότῃ, 283. ἐν τῇ Κορινθίων δημηγορίᾳ, 303. 306. 307. πρὸς Λακεδαιμονίους, 312. ἐν τῇ Περικλέους δημηγορίᾳ, 265. 318. ἐν Περικλῆ λέγων, 312.
Tiberius (rhetor) 385. 399. 401.
Timocrates, 28.
Timotheus, musicus, 20.
Tifias, 8. Coracis discipulus, 6. praeceptor Gorgiae, ibid. τὸ κατὰ Κόρακα καὶ Τισίαν, 59.
Τραγικοί, 391. Τραγῶδοι, pag. V.
Vlpianus (rhetor) 399.
[P] (Xanthippus, 300.
Xenophon, 363. ἐν ταῖς παιδείαις, 378. ἐν τῇ πρώτῃ ἱστορίᾳ τῆς Κύρου παιδείας, 405. ἐν πέμπτῳ, 409.
Zeno (rhetor) 362.

XVIII. Vir saepe iam laudatus mihi THOMAS GALEVS singulare volumen graece et latine sub *Rhetorum selectorum* nomine emisit Oxoniae e theatro Sceldoniano, 1676. 8. [rec. Lipsiae 1773. 8. cur. I. F. Fischeri.] in quo continentur, praeter 1. *Demetrii Phaleri* librum de elocutione, de quo supra dixi;

2. TIBERIUS, rhetor, de *schematibus Demosthenis*, περὶ τῶν παρὰ Δημοσθένει σχημάτων, pag. 178-197. Videtur hic esse Tiberius, quem philosophum ac sophistam Suidas vocat, testaturque, scripsisse περὶ ἰδεῶν λόγος de formis siue generibus orationis libros tres. περὶ παρασκευῆς de adparatu ad dicendum. περὶ μεταποιήσεως de variatione siue commutata ratione dicendi. περὶ ἱστορίας de historia. περὶ λόγος τάξεως καὶ συνθέσεως. De dispositione et compositione orationis. περὶ διαμέσεως λόγος de diuisione orationis. περὶ μεταβολῆς λόγος πολιτικῆ. De cūctis orationis variatione. περὶ λόγων ἐπιδεικτικῶν. De demonstratiuis orationibus. περὶ προαλλιών καὶ προομιῶν. De praefationibus et proemiis. περὶ ἐπιχειρημάτων. De argumentis. περὶ Δημοσθένει καὶ Ξενοφῶντος. De Demosthene et Xenophonte. περὶ Ἡροδότου καὶ Θουκυδίδη. De Herodoto et Thucydide. Laudat hunc Tiberium etiam de schematibus disferens commentator Hermogenis tribus in locis, et Matthaeus Camariota pag. 12. compendii rhetoricae, vbi definitionem σχήματος e Tiberio adducit, e quo ipso patet, pro τὸ μὲν κατὰ φύσιν apud Camariotam esse legendum μὴ κατὰ φύσιν. Ex Aristide quaedam, nomine eius dissimulato, hausisse Tiberium, obseruat Normannus notis ad lib. de ciuili di. oue pag. 466. Quersus igitur atque iunior fuerit Tiberius iste a Tiberio, rhetore, Theodoro siue Theodori, Gadareni, discipulo, cuius mentio apud Senecam *lataforia* 3. Fuit et *Tiberius* Victor Minervius, qui Ophi primum, dein Romae, denique Eurdigalae rhetoriam docuit, teste *Aufonio* in Professoribus Burdegalenibus, pag. 145. edit. Iacobi Tollii. Alius *Tiberius* illus, cuius epigrammata graeca in Anthologia pag. 62. 63. 64. edit. Wechel. et Tiberius, medicus, cuius fragmenta obuia sunt in Hippiatricis graecis pag. 20. 27. 72. 96. 101. 137. etc. — *Tiberii*, rhetoris, libellum de figuris Demosthenis edere voluit Allatius; sed numquam lucem vidit eius editio, Labbeo licet memorata; sed, vt ipse testatur, [P] non visa. Primus itaque doctissimus Galeus e MS. codice protulit, et versione donauit castigationesque addidit. *Fabr. Codd.* opusc. de schemat. Demosth. sunt *Venetis* in bibl. Marciana cod. LXXXI. (catal. pag. 56.) — *Paris.* in cod. MMDCCLXXXVIII. bibl. publ. — *Oxon.* in cod. MMCCCLXXXIII. bibl. Bodleianae, in quo etiam est opusc. anonymi de rhetorica. — Vtrumque opusc. *Londini* inter codd. Thomae Gale, in cat. codd. Britann. et Hibern. vol. II. nr. MMMMMDCCCLXX. pag. 189. *Harl.*

3. ANONYMI περὶ ῥητορικῆς, *Compendium rhetoricas*, pag. 198-213. itidem e MS. codice, in quo iunctus Tiberio erat, a Galeo primum editum et versione notisque breuibz illustratum.

4. *Sueri*, Alexandrini, Ethopoeiae, auctiores, quam Allatius vulgauerat e MS. exhibitae et noua versione donatae, vt dixi supra cap. 30. §. II.

XIX. MATTHAEI CAMARIOTAE nomine *David Hoeschelius*, cui tot alia praecleara monumenta hae litterae debent, graece publici iuris fecit συνοπτικὴν παράδοσιν τῆς ῥητορικῆς

Ἐπιτομή, siue *Compendium Rhetoricae*, Augustae Vindel. 1597. [a. 1595. citatur in bibl. Pinell. III. pag. 15. et alibi.] 4. Fortasse coniectura de auctore fefellit Maximum Margunium, episcop. Cytherensem, a quo id Hoeschelius accepit; nam in codice Vossiano bibl. Leidenfis nullum exstat auctoris nomen: et diuersam ab edito occurrere in codice caesareo, quem pag. 182. memorauerat, testatur *Lambecius* VII. pag. 406. Diuersa etiam, eodem Camariota auctore, est synopsis Hermogenis adhuc inedita, quae incipit: Ἐπιτομή ἐστὶ διὰ τὸν πρῶτον etc. Epitomen etiam MS. progymnasmatum memorat *Labbeus* pag. 109. bibl. nou. MSS. et *Allatius* de Georgiis pag. 383. vbi notat, per errorem quandoque vocari *Georgium Camariotam* *). Sed illam ab Hoeschelio graece vulgatam synopsis cum latina versione sua et notis recudi fecit *Io. Scheferus* Hamb. 1675. 8. in lectionum academicarum libro, quo animaduersiones in Miltiadem Nepotis, epistolas Plinii, Curtium, Ciceronem de Legibus, Apocolocyntosis Senecae et fragmentum Petronii Tragurianum continentur. Huius libri exempla quaedam quum adhuc haerent apud bibliopolam, nouus titulus praefixus est, *Scheferi Miscellanea*, Vpsal. 1697. 8. Fuit *Camariota* ille patria Thessalonicensis, professus philosophiam CPoli postremis Palaeologorum temporibus, circ. a. 1450. praeceptor Georgii Schofarii, et variis scriptis, etiam expositione in Synesii epistolas clarus. Vide *Allatium* de Georgiis p. 399. Obiit paulo post excisam a Turcis CPoli. *Fabr.* Eadem fere repetiit, quibusdam latius expositis, Fabricius in praefat. ad *Matthaei Camariotae orationes. II. in Phthonem de fato*, quas ex bibl. publ. Lugduno-Batava primum edidit et latine vertit *Herm. Sam. Reimarus* Lugd. Bat. 1721. 8. Camariota ille scripsit quoque *encomium in tres hierarchas*, Basilium, Nazianzenum et Chrysostomum, cuius *mutum habuit Henr. Sauilius*, et quod memoratur etiam ab *Allatio* de Georgiis p. 382. seq. Idem Camariota scripsit *lamentationem de sapta a Turcis CPoli*, quae prostat gr. et lat. in *Crusii Turco-Graecia* pag. 76-79. Opusculor. *codices* hi fere sunt: In cod. *Vindob.* XCVII. apud *Lambec.* VII. pag. 384. sq. est Camariotae epitome rhetor. ex scriptis Hermog. de arte oratoria, atque *Kollar.* longum suppeditat *Lambecii* additamentum, in quo plura de aetate Camariotae et de opera Hoeschelii ac Margunii suspitione epistolaque, a Fabricio obseruata, etiam adnotantur. — *Augustae* Vindel. synopsis rhetorica, quae *Reiser.* in catal. etc. pag. 42. videtur, ait, esse *Matthaei Kamariothensis*, qui praeceptor fuisse dicitur *Gennadii*. — *Oxon.* inter codd. Baroccianos, in cod. XLV. Camariotae rhetorices epitome, ex Hermogene, et eiusdem epitome progymnasmatum rhetoricae; in cod. XLVIII. compendium rhetorices, eiusdem canon iambicus s. hymnus in festum purificationis; eiusdem canones in festo exaltationis crucis et in festo Paschatis. — in cod. CIV. epitome rhetor. Hermogenis. — Inter aduersaria *Gerardi Langbani* (in cat. codd. Angliae etc. I. p. 270. in vol. 9.) epitome progymnasmatum rhetoric. gr. — *Parif.* in bibl. publ. rhetorices compendium in septem codicibus: in cod. MMDCCLXXII. est quoque eiusdem rhetorices progymnasmatum epitome. — versus iambici in cod. MMDCCCLIII. antirrhethica in cod. MCCXIV. homilia in laudem Basilii, Gregorii Nazianz. et Io. Chrysostomi in codd. MCXCI. et MCCXIV. Symboli explicatio in cod. MCXCI. — Progymnasmatum rhetorices epitome, et epitome rhetoric. ex Hermog. in cod. CCXXX. bibl. *Taurin.* (cat. p. 316.)

In

*) Hic *Georgius* Camar. antiquior synodo interfuit CPolit. sub Alexio Comneno, cuius decretum refert *Montfaucon* in bibl. Coislin. pag. 105. *Hart.*

In bibl. *Escorial.* Matth. *'Camariſtae*, (sic vitioſe in *Plüeri* itin. per Hiſp. pag. 181.) epitome in rhetoricae progymnasmata, *Harl.*

Indiculus ſcriptorum, a Matthaeo Camariota citatorum.

Aphthonius ex Hermogenis duodecim progymnasmatis fecit quatuordecim, 2.

Apſines, 20. 22. vide Hermogenes.

Byzantii, 28-30. ex quo loco auctor CPoli ſcripſiſſe colligitur.

Demosthenes, 26,

Dionysius (Halicarnasſeus), 24.

Empedocles, 24.

ὁ Γεωμέτρης, (rhetoris nomen,) contra Sardeonem, rhetorem, ſcribens, 16.

Hermogenes, Tarſenſis, 2. 14. ἐν ταῖς ἰδέαις, 24. Eius ἰδέαι ἑπτὰ, ib. eius XII. progymnasmata et XIII. ſpecies ſtatuum 2. figuras paucas expoſuit, 10. ex Apſine et Minuciano pleraque tranſtulit, 20. ſeq. (*Fallitur Camariota, nam utramque aetate anteceſſit, ut ſupra notavi.*)

Homerus, 6. 24.

Iamblichus, 24.

Iſocrates, 24.

Lyſias, 26.

Minucianus, ὁ τεχνολογῶν, 20. 22. Vide ſupra in Hermogene.

Orpheus, 26.

Philoftratus, 24.

Phoebammon, Sophiſta, 12. Eius definitio σχήματος, ibid.

Sardeon, rhetor, 16. Κἂν ὁ Γεωμέτρης ἐξ ὧν κατὰ τῶ Σάρδεων γράφει, (male interpres: ex iis quas de Sardibus ſcribit.)

Syrus, rhetor (Libanius), 26.

Theodectes, Phaeſites, 20. 22.

Tiberius, 12. Eius definitio σχήματος, ibid.

CAPVT XXXIV (olim XXXII)

ELENCHVS ORATORVM RHETORVMQVE CELEBRIORVM AC SOPHISTARVM APVD VETERES MEMORATORVM *).

[Cum supplementis C. G. Harles.]

Praeter scriptores, libro 2. c. ult. §. 1. a me memoratos [aliosque a me p. 746. 800. 872. sqq. vol. II. adductos,] de Rhetoribus antiquis, amissimus etiam *Lyfimachidis* librum ad Caecilium *περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ἑητόρων*. Ammonio laudatum in *Θεωρὸς*, et *Androclidis* *περὶ τῶν ἐμποδῶν τεχνολόγων* de Rhetoribus suae aetatis, quem Suidas commemorat: ut *Caecilium* ipsum Cal'antianum de Demosthenis et Lysiae Orationibus, aliosque praeteream. Iam paucis referre ac litterarum ordine perstringere iuuat Centuriam vnam alteramue Oratorum Rhetorumque ac Sophistarum graecorum, quibus facile alias lectoris industria adiunget. Eos e quorum monumentis aliquid ad nos peruenit, maioribus litteris exprimendos curavi.

[*Abas* scr. commentar. historicos et methodum rhetoricam. Suidas h. v. et Eudoc. p. 51. *Harl.*]

Ablabius, vide Socratem VI. 2. *Hist. Eccles.*

Acacius, de quo Eunapius.

ADRIANVS, sophista, de quo supra c. 30.

Asdefus, de quo ad Eunapium.

Aemilianus, Libanii discipulus, quem adi libro III. epist. 32. seq.

AESCHINES, Athenientis, de quo supra lib. 2. c. 26. §. 9.

[*Aeson*. v. supra, vol. II. pag. 872.]

[*Aesopus*, Mithridatis anagnostes, scripsit laudation. Mithridatis et de Helena, v. Eudoc. pag. 67. et Suid. I. pag. 660. ibique Küster. supra vol. I. pag. 621. *Harl.*]

Aëtius, in Anthologia Epigramm. Graecor. pag. 413. edit. Wechel.

Agnonides, rhetor. Plutarch. Phocione pag. 756. [supra vol. II. pag. 873.]

Agrotas, Massiliensis. Seneca controuerf. 14.

Alcibiades, vide, si placet, quae supra lib. 2. c. ult. [vol. II. pag. 747.]

ALCIDA.

v) Minutiarum captatori et obscurorum hominum, quorum nihil superest praeter nomen, interdum ab hominibus aequae obscuris aut in scholiis et commentariis grammaticorum nondum editorum, et in scriniis adhuc delitescantium tantummodo seruatum, venatori, et tamen de sua eruditione glorianti largam forsan segetem me relinquere, equidem lubenter fateor, nec illius industriae laudique inuideo. Atque compare, quae cl. *Wolfius* in prolegomm. ad orat. Demosthenis adversus Leptin. pag. XXXI. sqq. de ingenio et argutiis plurimorum oratorum rhetorumque, qui,

Vol. VI.

quum vera eloquentia in Graecia conticuisset et foro cessisset, sophistarum potius quam oratorum personam induerunt, intelligenter differuit. Inter ea tamen me haud omnino *ἀνυμβολον* discessisse, demonstrabunt supplementa, quae colligere potui.

De nonnullis vet. oratoribus atque rhetoribus gr. egregie disputauit *Ruhnken*. in historia critica oratorum graecorum, praefixa illius edit. *Rutilii Lapi* etc. Lugd. Bat. 1768. 8. — In biblioth. *Veneta* Marciana, (teste *Villoison* in anecdot. graec. II. pag. 249.) cod. DCXLIX. in 12. saec. XVI. continet *variorum opusc. de rhetorica*. *Harl.*

Q

ALCIDAMAS, Eleates, quem Palamedem Plato adpellat. Confer ibid. §. 4. [pag. 776. sq.]

Alcidamantis τέχνην ἐντογικὴν memorat Quintil. III. 1.

ALEXANDER Numenii, sophista, de cuius libro duplici περὶ σχημάτων dixi Capite superiore 31. §. 16. De aliis *Alexandris*, sophistis, videndi Philostratus ac Suidas.

[P] *Amphicrates*, Plutarch. Lucullo, pag. 506.

Anaxagoras, rhetor Isocrateus, Laërt. in Anaxagora. [Ruhnken. l. c. pag. 86.]

Anaximenes, Chius, sophista, Lucian. in Aëtione, tom. I. pag. 573.

Anaximenes, Lampfacenus, rhetor, cui rhetoricam ad Alexandrum, quae inter Aristotelis scripta exstat, quidam tribuunt. De eo lib. 2. cap. 24. §. 9. [vol. II. pag. 650. sqq. Eudoc. pag. 51.]

ANDOCIDES, Atheniensis, de quo lib. 2. c. 26. §. 3.

Androcles, demagogus, Plutarch. Alcibiade, pag. 200. [supra, vol. II. pag. 749.]

Androclides, Synesii Lydi, Philadelphensis, filius. Suid. h. v. et Eudocia, pag. 59. iterum iisdem verbis, pag. 75. Harl.]

Andromachus, Suid. in Σίπριος. Fabr. Docuit Nicomediae sub Domitiano, imper. Eudoc. pag. 58. Harl.

Androtin, Schol. Hermogenis. Fabr. Atheniensis, Isocratis discipulus. Eudoc. pag. 59. Harl.

ANONYMI, 1) ἐξήγησις In Aphthonii progymnasmata et Hermogenis quaedam: de quo capite superiore. 2) Compendium rhetoricae, a Tho. Galeo editum, ibid. 3) ἐξήγησις in Aristotelis rhetoricam, de qua lib. 3. cap. 5. Fabr. Conf. supra in notitia codd. Hermogenis. Aliorum anonymorum, qui artem rhetoricam aut partes illius exposuerunt aut illustrarunt, et qui sunt permulti, scripta, passim delitescunt in bibliothecis. Ne illorum enumeratione tempus chartaeque perdam, prouocabo tantum ad indicem catal. codd. in bibl. Paris. tom. II. voc. *anonym.* ad Bandini catal. codd. gr. Medic. III. col. 449. sqq. Lambecii comment. indices ad Plüer. itiner. per Hisp. pag. 194. etc. Harl.

Antiochus, Aegaeus. Philostr. [Eudocia, pag. 58.]

Antipater, de quo Anthologia Epigramm. Graecor. pag. 413. Fabr. Adriani et aliorum auditor. v. Eudociam, pag. 57. Harl.

ANTIPHO, Rhamnusi, et Orationem teste Quinctiliano III. 1. *primus omnium scripsit, et nihilominus et artem ipse composuit, et pro se dixisse optime est creditus.* De eo uti de Antiphonte, iuniore sophista, dixi lib. 2. c. ult. [vol. II. p. 750. sqq. Eudoc. p. 59.]

ANTISTHENIS, Cynicorum principis, nomine declamationes binæ exstant, Aiæcis una, altera Vlyssis, ut dixi lib. 2. c. 24. [vol. II. pag. 697. sqq.]

Antoninus, Pythodori F. sophista, Aristid. tom. I. pag. 493.

Anytus, Socratis accusator.

Aphareus, Suid. [Eudoc. pag. 67.]

[Aphesio, supra vol. II. pag. 873. Harl.]

Aphthonius, v. cap. praeced.

Apollodorus, Pergamenus, qui Apolloniae Caesaris Augusti praeceptor fuit. Ab eo dicti *Apollodorei*, ut Dionysius, Pergamenus, cognomento Atticus, teste Strabone, et apud M. Annaeum Senecam Brutidius Niger et Atticus Vipsianus. Sed *Apollodori praecepta*

pta magis ex discipulis cognoscas, quorum diligentissimus in tradendo fuit latine Caius Valgius, graece Atticus. Nam illius sola videtur ars edita ad Matium, quia caeteras missa ad Domitium epistola non agnoscit. Haec Quintilianus III. 1. vide etiam, quae dixi supra lib. 3. c. 27. [vol. III. pag. 301.] vbi de Apollodori variis, et Nic. Fabrum ad Senecae Suavor. 3.

Apollodorus, rhetor, quem S. Nilus lib. 1. epist. 75. reprehendit, quod CHRISTO nomen quum dedisset, ad idola reuersus fuerit.

Apollonius, Alabandensis, cognomento *Melon*, quem multa de rhetorice scripsisse tradit Quintilianus III. 1. De illo Caesaris ac Ciceronis magistro dixi lib. 3. c. 26. [vol. III. pag. 272. sq.] vbi de variis Apolloniis.

[*Apollonium*, Archibii F. aut patrem, (v. supra, vol. I. pag. 505. sq.) etiam inter rhetoras refert *Eudocia*, pag. 59. *Harl.*]

[P] *Apollonius*, rhetor, apud Martialem V. 22 et 55. alius item, quem audiuit Verus, imperator, teste Capitolino. *Fabr.* *Apollonius*, Naucratis, Adriani et Chrestii auditor, mortuus Athenis LXX. annos natus. *Eudoc.* pag. 66. supra, vol. III. pag. 277. *Harl.*

Apollaphanes, Polemonis praeceptor, Suid. in *Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγ.*

APSINES, de quo capite superiore, §. 16.

Archidemus, Quinctil. III. 6.

Archilochus Corax, Abulpharaius, pag. 44. nisi nomen corruptum. De *Cerace* infra suo loco.

[*Archinus*, de quo supra, vol. II. pag. 749. *Harl.*]

[*Aristaenetus*, rhetor. *Eudoc.* pag. 67. *Harl.*]

Arens, quem multa de rhetorice scripsisse Quinctil. III. 1. affirmat. Adde Ionsium, p. 215.

[*Argyropulus*, v. infra, *Ioannes*.]

ARISTIDES, Hadrianensis, de quo supra c. 30.

[*Aristocles*, Messenius, peripateticus, (de quo et aliis eiusdem nominis v. supra, vol. III. pag. 470.) scripsit quoque *τέχνας ἑρτοεικας*, teste *Eudocia*, p. 71. et *Suida* I. p. 326.

Aristocles, Pergamenus, Aristidis magister et Herodis Attici discipulus. *Philosfr.* sophist. II. §. 9. pag. 567. sqq. ibique not. Olear. *Masson* in vita Aristidis, §. V. sect. 10.

Aristodemus, princeps eius rhetoricae, quae respondet adulatoriae, in collectione gr. diuersorum interpr. in Aphthon. in cod. Coislin. apud Montfaucon, p. 596. *Harl.*]

Aristogiton, Suid. in *Ὀφλήσειν*. Quintilianus XII. 10. Scholiastes Hermog. [*Eudocia* p. 65. in cod. *Coisl.* ap. Montfaucon. pag. 596. add. ibid. pag. 450.]

Aristonis τέχνας ἑρτοεικας. *Laert.* VII. 164.

Aristophon, *Athen.* XIII. pag. 577. *Casaub.* pag. 229. ad Theophrasti Characteres. [v. supra, vol. II. pag. 749.]

ARISTOTELES, de cuius rhetoricis scriptis editis dixi lib. III. c. 5. vbi et de graeco scholiaste anonymo, Paris. 1539. fol. edito. Postmeridianis scholis artem oratoriam docere consuevit, vide Quinctil. III. 1. Schol. *Hermogenis*, pag. 120.

Aristoteles alii rhetores tres apud Laertium V. 35.

Artemon, cuius mentio apud Senecam, rhetorem, et Demetrium *περὶ ἑρμηνείας*, atque Harpocratonem.

Asclepius, sophista, Marcellin. vita Thucyd. Vlpianus ad Demosthenis Philippic. 1. Etymol. M. in Ἀσκληπ.

Asiatici oratores, de quibus viri docti ad Strabonem et Sueton. *Quintilianus* XII. 10. *Cicero* Bruto c. 13. Oratore c. 8. 18. 63. 69.

Aspasia de qua lib. 2. c. 23. §. 31. in notis:

Aspasii tres, de quibus Suidas [et Eudocia, pag. 66.] de Aspasio, Rauennate, Demetriani discipulo, etiam Philostratus, in vita Aspatii.

Asterius, Lacharis discipulus, Suid. Ἀσχαρίης.

Astydamas, Isocratis discipulus, de quo dixi in tragicis supra lib. 2. c. 19.

ATHANASIVS, rhetor Byzantinus, recens scriptor graecus, quem laudat *Baluzius* ad Lupum, Ferrariensem, pag. 449. edit. nouae Lips. Vide, quae de eo dixi supra hoc libro [cap. 31. vol. V. pag. 771. sq. In cod. *Coisl.* Montfauc. pag. 599. cod. LVIII. Matrit. (*Iriart.* cat. pag. 197.) in quo cod. plura sunt rhetorica opuscula, fol. 139. exstant ex *Athanasii*, *Sophistae* Alexandrini, scriptis, quae *Zosimus*, Theonis discipulus, emendauit. Differt igitur ab illo. *Harl.*

Athenaeus, Hermagorae maxime par atque aemulus. *Quintil.* III. 1. Etiam *Athenaeum*, Naucraticem, de arte rhetorica aliquid scripsisse [P] ex Phocbammone colligitur, qui definitionem σχήματος ex eo adfert. *Fabr.* Sed conf. supra, vol. V. pag. 602. in nota de *Athen.* rhe. ore. *Harl.*

Athenodorus, sophista, de quo Philostratus [et Eudocia, pag. 51.]. Alius antiquior *Athenodorus*, Rhodius, cuius rhetoris meminit *Quintil.* II. 15.

Attalus, sophista, Polemonis F. Vide *Tristan*, tom. I. pag. 647. *Fabr.* Conf. *Philostrat.* de soph. II. 25. §. 2. ibique Olear. qui nummos, a *Tristano* et *Spanhem.* de *Prytan.* pag. 1709. exhibitos, aeri iterum incidendos curauit. Olearium autem, quando scribit, Attalo patriam fuisse Smyrnam natiuitate, Laodiceam adoptione, *Maffon* in vita *Aristidis* §. III. sect. 13. not. 8. erroris arguit notatque, Attalo Laodiceam φύσει et natiuitate, Smyrnam autem θεσει seu adoptione fuisse patriam, et eum a Smyrnaeis accepisse ius ciuitatis. *Harl.*

Atticus, Pergamenus, σοφιστὴς ἰκανὸς καὶ συγγραφεὺς καὶ λογογράφος. Strabo XIII. pag. 625. Supra, *Apollodorus*, cuius discipulus fuit.

Basilicus, Apstinis praeceptor, a quo laudatur et a schol. Hermogenis, et Suida in Βασίλειος, Ἀψίνης et Πάμπρεπιος, [et Eudoc. pag. 93.]

Bassus, sophista, *Lucian.* aduersus indoctum, [cap. 23. pag. 118. tom. III. ed. Reiz. cuius et *M. du Soul.* not. conferes.]

Βημάρχιος, sophista, cuius μελέτας et alia Suidas memorat.

Bias, Prienenfis, *Laërt.* I. 84. Suid.

Bion, rhetor. *Laërt.* IV. 58. [et ex illo *Eudoc.* pag. 94.] *Agathias*.

Cassilius, Calantianus Siculus, quem multa de rhetorice scripsisse testatur *Quintil.* III. 1. De eo viri docti ad Longinum. *Fabr.* *Cecilium* (Κεκίλιον) librorum manu exaratorum auctoritate scripsit Morus, cuius notam primam ad Longin. pag. 2. vide; idem in libello animadu. ad Longinum pag. 18. seq. de *Cecilii* ipsius libro de sublimitate quaedam docte adnotat. *Κεκίλιος* dicitur ab *Eudocia* pag. 268. ex *Suida*, tom. II. pag. 285. vbi Küster docet, Meurlinum bibl. graeca male fecisse ex vno *Caecilio* duos, alterum

alterum *Callantinum*, ex corrupto Suidae loco, (vbi tamen Holstenius ad Stephan. Καλή ἀκτὴ, monuit, legendum esse Καλακτινός, pro vitiato Καλαντιανός,) et alterum *Caloactiten*, ex Athenaeo. Fuit vero patria Calactinus, ex vrbe Siciliae, Καλή ἀκτὴ διῆτα, ortus. Dubius adhuc erat *Taylor* praef. ad vitam Lysiae pag. 66. sq. ed. Reisk. tom. II. vbi quoque Caecilii scripta enumerantur. Illam *Caecilii* scripturam defendit *Toup.* in notis ad Longin. pag. 269. sqq. Idem contendit, Caecilium, contra quem scripsit Longinus, vixisse sub Iulio et Augusto καὶ μετέπειτα, Suidamque confudisse duo Caecilios, alterum sub Augusto, alterum sub Hadriano. Tum, Suida potissimum duce, recenset vberius scripta Caecilii, quae vero omnia temporis inuidia absumsit; περὶ ῥητορικῆς, de rhetorice; περὶ σχημάτων, de figuris; περὶ χαρακτῆρος τῶν δέκα ῥητόρων, de charactere decem oratorum. (Contra hunc libr. scripsit *Lysimachides*, telle *Ammonio* de differ. v. Θεωρός. *Toup.* autem haud probat coniecturam Valkenarii in animadu. ad Ammonium, emendaturi in Ammonio Λυσимаχίδης ἐν τῷ πρὸς τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥητόρων. E contrario *Toup.* legendum censet, περὶ τῶν ἰ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥητόρων.) Ὑπὲρ Λυσία σύγγραμμα, commentarius de Lysia. Περί Ἀντιφώντος συντάγμα, commentarius de Antiphonte. Σύγκρισις Δημοσθένους καὶ Κικερῶνος, comparatio Demosthenis et Ciceronis. Σύγκρισις Δημοσθένους καὶ Ἀισχίνου, comparatio Demost. et Aeschinis. Περί ἱστορίας, de historia. Τίτι διαφέρει ὁ Ἀττικὸς ζῆλος τῇ Ἀσιάνῳ, quatenam sit differentia inter atticum dicendi genus et asiaticum. Περί Δημοσθένους, ποῖοι αὐτῷ γνήσιοι λόγοι, καὶ ποῖοι νόθοι, de Demosthenis orationibus germanis et spuris. Περί τῶν κατ' ἱστορίαν ἢ παρ' ἱστορίαν εἰρημνῶν τοῖς ῥητορσι, de iis, quae ab oratoribus vel secundum, vel praeter historiae veritatem dicta sunt. Περί θαλικῶν πολέμων, de bellis seruilibus. Κατὰ Φρυγῶν, δύο, contra Phryges, libri II. Ἐκλογή λέξεων κατὰ σοιχεῖν, ecloga sive selectus vocabulorum ordine alphabetico: ex quo opere Suidas multa depromsit. Περί ὕψους, de sublimitate: atque Caecilius *Toupio* videtur pag. 273. primus scripsisse περὶ ὕψους. Quando vero Suidas scribit, Caecilium fuisse Iudaeum, intelligendus est Q. Caecilius, famosus ille Verris quaestor, notante et illustrante *Toupio* pag. 269. Copiosus quoque est de Caecilio, eius patria scriptisque *Mongitor.* in biblioth. sicula, tom. I. pag. 117. seq. *Harl.*

[*Caianus*, siue *Gaianus*, Γαϊανός, Arabs, rhetor et sophista, Apfinis discipulus, sub Maximo (siue potius Maximino) et Gordiano, imperatoribus, Beryti docuit eloquentiam. Scripsit de constructione libr. V. artem rhetoricam, declamationes, v. Suid. I. p. 462. ibique Küster. Eudoc. pag. 100. infra vol. VII. pag. 54. *Harl.*

[*Callicrates*, supra vol. II. pag. 873. *Harl.*]

CAELINICVS, sophista, de quo supra c. 30.

Callippi, Atheniensis, τέχνη. Aristot. II. 23. rhetor.

Callistratus, cuius exemplo Demosthenes ad eloquentiam sectandam fuit inflammatus, vt dixi lib. 2. c. 26. §. 8.

CALLISTRATVS, sophista, cuius ἐκφράσεις memoravi supra hoc libro 4. [c. 22. vol. V. pag. 558. sqq. supra vol. II. pag. 750. *Harl.*]

Carcinus, rhetor, laudatus Alexandro lib. de figuris dict.

Carnades, de quo in Platoniciis dixi supra lib. 3. *Fabr.* Cap. 4. pag. 166. sq. vol. III. adde *Carpzon.* disput. de vita et placitis Critolai, philosophi peripatetici, §. III. pag. 10. not. d. *Harl.*

Cassianus, sophista, cuius apud Philostratum mentio.

[*Castor*, Rhodius, vel, ut quidam aiunt, Galata, rhetor, Philoromanus cognominatus, scripsit de argumentis oratoriis libr. V. de ratione persuadendi libr. II. artem rhetoricam; de Nilo; de iis, quae a chronologis sunt ignorata, et alia. v. *Suidam* tom. II. pag. 246. *Eudoc.* pag. 268. *Meursium* in bibl. graeca. *Olearii* not. ad *Suidam*, cum I. A. Ernesti obsl. in Aristoph. nubes etc. editas, Lips. 1795. 8. pag. 256. sq. imprimisque *Heynium* in Comm. de Castoris epochis populorum *Θαλαττοκρατησάντων* in *Novis Commentt. Soc. Gott.* tom. I. pag. 66. sq. In cod. MMDCCCCXXIX. bibl. publ. *Parif.* est *Castoris*, *Rhodii*, opusculum de metris rhetorum propriis. *Harl.*

Causalius, Chius, rhetor, cuius *ἐγκώμιον* *Ἡρακλῆος* laudat Athenaeus, et forte *Καύκαλος* legendum apud *Suidam* in *Λήμνιον κακόν*.

Celer, Caninius, *τεχνογράφος*, M. Aurelii et L. Veri praeceptor, de quo meminerunt *Iulius Capitolinus* et *Philostratus*. *Fabr.* [de vitis sophist. I. sect. 3. pag. 524. vbi v. *Olear.* de scriptura nominis, num *Κέλερ*, an *Κέλωρ* legendum sit. *Philostratus* ait, *Celerem* fuisse egregium epistolarum imperatoriarum magistrum, et de arte rhetorica scripsisse. Ab epistolis fuit *Hadriani*, imperat. Eius meminit *Aristides* in orat. sacra IV. pag. 595. siue tom. I. pag. 335. ed. Iebbii, additque, eum fuisse scribam regium. *Vellei Celeris* epistolam ad *Hadrianum* citat *Priscianus*, observante *H. Valesio* emendat. lib. III. cap. 5. pag. 85. *Harl.*

Cephalus, rhetor Atheniensis, *Lyssae* pater, cuius *ἐγκώμιον* *Λαΐδος* ab Athenaeo citatur. Vide *Tzetzam* Chil. VI. Hist. 34. et *Suidam* in *Κεφαλος*, qui primum *προοίμια* et *ἐπιλόγες* orationum composuisse testatur. *Fabr.* Sed conf. supra in vol. II. p. 748. adnotata.

[Ab *Eudocia* pag. 268. et *Suida* II. pag. 305. citatur *Κεφαλίων* ἢ *Κεφάλων*, *Gergethius*, rhetor et historicus sub *Hadriano*, auctor declamationum rhetoricarum, et historiarum variarum, libr. IX. *Küster.* tamen notat, a *Suida* confundi *Cephaleonem*, qui vixit sub *Hadriano*, cum *Cephalone Gergithio*, multo antiquiore. Plura vide apud *Fabr.* infra in vol. IX. libr. V. cap. 38. pag. 398. *Harl.*]

Cephisodemus, orator *λάλος* siue loquax, *Periclis* aduersarius, de quo *Suidas* et schol. *Aristoph.* au. vers. 1294.

Cephisodorus, siue *Cephisodotus*, *Isocratis* discipulus, de quo dixi lib. 2. cap. ult. [vol. II. pag. 750 et 792. Differunt autem *Cephisodorus* et *Cephisodotus*.] Mentio eiusdem [C] apud eundem *Suidam* et in Graecis scholiis ad *Aristophanem* atque ad *Aristotelis* rhetorica pag. 64. b.

Chares, orator Atheniensis. *Suid.* *Ἀντίπατρος*. Et schol. graec. ad *Rhetorica* *Aristotelis* p. 80.

Charidemus, de quo *Suidas* loco laudato. *Aristides* tom. I. pag. 493.

Charisius, *Lyssae* imitator, de quo *Cicero* in *Bruto* c. 83. *Reines.* p. 560. Var. lect. [supra vol. II. pag. 873.]

Chiridius, *Antholog.* *Epigrammatum* graecor. pag. 412. edit. *Wechel.*

Chysippus. Vide mox in *Cleanthe*.

Cineas,

Cineas, rhetor. Steph. in Ἐφύρα. Male κανεὺς vel κανέας apud Laërtium, et in schol. Pindari, ut Meursio in Bibl. graeca observatum. [Citatur in Steph. Byz. fragm. ap. Montfauc. in bibl. Coislin. pag. 284.]

Claudius, sophista, *Epiphan.* tom. I. pag. 627.

Cleanthes, stoicus, de quo Cicero IV. de finibus cap. 3.: *Scriptit rhetoricam Cleanthes, Chrysippus etiam, sed sic, ut, si quis obmutescere cupierit, nihil aliud legere debeat.* [supra vol. III. pag. 550. sqq.]

Clearchus, *Rutil.* Lupus de figuris sententiar. pag. 1. *Cleochares* id. pag. 3. Myrleanus. *Phot.* Cod. CLXXVI. *Fabric.* Sed *Cleochares* et *Clearchus* apud *Rutilium* non sunt diuersi oratores, atque apud *Rutil.* c. 2. aliosque nomen *Cleacharis* pro vitiosa lectione *Clearchi* docte copioseque restituit *Ruhnken.* in notis pag. 5-7. *Cleochares* fuit aequalis *Democharis*, de quo paullo post erit sermo, et scripsit orationes, a *Rutilio* p. 5. et 35. ed. *Ruhnken.* memoratas, item, quod ad artem rhetoricam pertineret, obseruante *Ruhnken.* pag. 6. adde supra, vol. II. pag. 873. — *Clearchus* tamen scripsit περὶ γλωσσῶν, teste schol. Veneto, ad *Homeri* II. ψ. 81. pag. 497. ed. *Villois.* et *Enstath.* ad plura *Homeri* *Odyss.* loca, (v. supra, vol. I. pag. 468.) laudat eius aenigma de *Eunucho*, pumice noctuam petente. *Harl.*

Cleon, demagogus. *Cic.* *Bruto* c. 7. *Quintil.* IX. 3. *Maximus Tyrius* pag. 49. *Suid.*

Clisthenes, *Cic.* *Bruto*, c. 7.

Cocceus, Atheniensis, *Isocratis* discipulus, *Suid.* [supra vol. II. pag. 800.]

Codration, sophista, *Vari.* *Pergaei*, praeceptor. *Philostr.*

* *Contodrii*, siue *Cocondrii* de tropis MS. *Labbeus* *Bibl. nou.* MSS. pag. 106.

Corax et *Tisias*, Siculi, primi artem et praecepta rhetorica scripserunt, post *Gelonem* et *Hieronem* extinctos. *Schol.* *Hermog.* pag. 5 6. 240. [et in *Aphthon.* progymn. in *Montfauc.* bibl. Coisl. pag. 592.] *Cic.* *Bruto* c. 12. et 1. de *Oratore*, c. 20. et III. 21. *Quintil.* III. 1. *Aristot.* II. 24. *Rhetor.* *Sextus* 2. contra *Math.* pag. 81. [Plura collegit *Mongitor* in bibl. Sicula I. pag. 146. sq. et II. pag. 267. sq.] Alius *Corax*, *Archilochi* interfector, apud *Heracidem* de politiis cap. 8. et *Corax* Θελλόγες apud *Ducam* pag. 101. sq. *Hist. Byz.*

Cornuti artem rhetoricam laudat *Porphyr.* in *Categorias*, pag. 10.

Craterus, rhetor. *Anthologia* *Epigramm.* pag. 413. edit. *Wechel.*

Crates, *Trallianus*, *Isocratis* discipulus, *Laërt.* IV. 23. [supra, vol. II. pag. 800.]

Creon, in libris ἡγεμονῶν citatur a *Suida* pluribus locis.

Critias, orator. *Cic.* *Dionysius Halic.* *Philostratus* etc. Vide et *Cnassinum* lib. 1. de eloqu. c. 19. et dictionarium *Histor. Basilii*, qui *Vossii* aliorumque errores corrigit, *Meursium* in *Bibl. Attica*, et quae supra lib. 2. c. 26. [vol. II. pag. 749.]

Critolai, τέχνη. *Quintil.* II. 15 et 17.

[P] *Ctesiphon.* *Tzetz.* *Chil.* V. *hist.* 35.

[*Ctesippus* et *Cydias*, supra, vol. II. pag. 872 et 873. et de priore notandus est locus *Gregor. Cor.* in explicat. *Hermogenis* pag. 938. a *Wolffio* prolegg. ad *Demosth.* orat. contra *Leptin.* pag. 49. sq. excitatus, et quae ipse el. *Wolffius* pag. 52-56. de eo aliisque minus notis oratoribus copiose docteque disputauit. *Harl.*]

Cyrinus, siue *Quirinus*, sophista, *Nicomediensis*, *Philostr.*

CYRVS,

- CYRVS, sophista ineptus. *Philost.* in vita Damiani. Videndum sintne huic tribuenda quae *περὶ διαφωκῶς σωσεων* Aldus edidit, an Cyro Theodoro Prodromo, ut suspicatus sum capite superiore, §. 16. *Fabr.* *Cyrus* de differentia statuum est in cod. *Parif.* MMDCCCXXIV. et in cod. *August.* Vindel. prouti a *Reisero*, cat. pag. 89. citatur, *Cyri Gregorae* schema. *Harl.*
- Cytherus*, sophista, ad quem epistola secunda Firmi, Caesareae episcopi, (qui A. C. 439. obiit,) in Anecdotis graecis *Lud. Antonii Muratorii*, pag. 283.
- [*Damianus*, Aristidis et Adriani auditor. *Eutoc.* pag. 130. *Harl.*]
- Damnas*, Σκόμβρος. *Seneca* Suafor. 2 Controuerf. 14. *Strabo*.
- Dardanus*, Assyrius, Antiochi, Aegaei, praeceptor. *Philostr.*
- Daphnidius*, *Rutilius Lupus*, de figuris, pag. 5. *Fabr.* Lectio et scriptura, *Daphnidius* orta est in *Rutilio* l. cap. 15. pag. 52. ed. *Ruhnken.*, (cuius adnot. conferes,) ex praua *Pithoei* mutatione verioris et antiquioris scripturae nominisque *Daphnis*. adde supra, vol. II. pag. 873. *Harl.*
- Decrianus*, sophista, de quo *Lucianus* in *Asino*, tom. II. pag. 77.
- DEMADES, supra. [lib. II. cap. 26. vol. II. pag. 868. sq.]
- Demeas*, Demadis e tibicina filius, ibid. nota qqqq.
- DEMETRIVS, Alexandrinus, de cuius libro *περὶ ἐμπνεύσεως* vide, quae cap. superiori.
- Demetrii*, de quibus *Ionsf.* pag. 209. 210. *Laërtius* V. 38. seq. et 85.
- Demetrius*, Phalereus, vltimus ex Atticis, qui dici possit orator. *Quintil.* X. 1. ex *Cic. Brut.* 9. conf. *Diogen. Laërt.* V. 75. sqq. *Perizon.* ad Ael. V. H. lib. III. c. 17.
- Demetricus*, Aspasii praeceptor, *ἐν γυνώσκων τὰς ἑπτοικὲς τῶν λόγων*, *Philostat.* II. 33. de vitis Sophist.
- Demochares*, fuit Demosthenis sororis filius, Leuconoensis, orator et historicus insignis. *Rutilius Lupus* de figuris p. 1 et 6. *Cic. Bruto* 83 et 2. de Oratore c. 23. *Seneca* III. 23. de ira. *Valesius* ad excerpta Peiresc. p. 10. *Vossius* de natura rhetor. p. 84. et de Hist. graecis I. 11. *Meursius* in bib. Attica, *Reinesius* p. 360. Var. lect. *Fabr.* De ipso *Demochare*, qui praeter *historiam* et *orationes* scripsit quoque *dialogos*, eius ingenio, democratiae studio et satis multus est *Ruhnken.* ad *Rutil.* I. 2. p. 7-9. alios quoque VV. DD. laudat et refutat *Fabricium*, illum inter philosophos Platonicos et Stoicos recensentem.
- [*Democles*, qui patronymica forma etiam vocatur *Democlidus*, Theophrasti discipulus, orator atticus, Democharis aequalis, cuius mentionem facit *Diomys.* *Halic.* in *Dinarch.* pag. 117. obseruante *Ruhnkenio* l. cit. pag. 8. inprimis vide, quae ille notauit in historia crit. oratt. graecorum. pag. XCI. sq. *Harl.*]
- Democritus*, Pergamenus, *Laërt.* IX. 49.
- DEMOSTHENES, de quo dixi lib. II. c. 26. §. 8.
- Demosttratus*, *Plutarch.* Alcibiade, pag. 200.
- Dexippus Herennius*, Atheniensis, *Suid.* incertum idemne sit, de cuius scriptis alterius argumenti dixi supra c. 25. [Sed v. supra, vol. III. pag. 39. sq.]
- Dias*, Ephesius, sophista, *Philost.* soph. I. c. 3. pag. 485. sq.
- DINARCHVS, de quo lib. II. c. 26. §. 11.
- DIO CHRYSOSTOMVS, de quo lib. IV. c. 10.
- Diocles*, Carystius, *Seneca*, rhetor, in *Suafor.* et *Controuerf.*

Diodotus,

Diodotus, Cappadox, sophista, Philostr.

DIONYSIVS, Halicarnassensis, de quo lib. III. c. 31. [vol. IV. pag. 382. sqq.]

Dionysius, qui Ciceronem docuit, vide ibid. ubi varios Dionysios recensco.

Dionysius, huius filius, elegans magis declamator, quam vehemens, Sen. controuers. 4.

Dionysius rhetor, qui in Areopagitae opera scholia [P] scripsit, Labbe tom. I. p. 765. de S.

E. ὁ μέγας Διονύσιος ὁ Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος ὁ ἀπὸ Ῥητόρων ἐν τοῖς σχολίοις, οἷς πεποίηκεν εἰς τὸν μακάριον συνώνυμον αὐτοῦ Διόνυσον. *Anastasius*, Sinaita, cap. 22.

Hodegi pag. 340.

DIONYSIVS LONGINVS, de quo cap. superiore.

Dionysius, ὁ χαλκῆς, rhetor et poeta, *Athen.* XV. 669.

[*Dionysius*, Milesius, sub Hadriano clarus. v. supra, vol. IV. pag. 410. Eudoc. pag. 130. sq.

A Suida in voc. Διονύσιος Ἀλεξάνδρου, vol. I. pag. 601. cognominatur *Atticista*.]

Dionysodorus, *Lucian.* t. II. pag. 636. in Conuiuio.

Diophanes, Porphyri. vita Plotini. Alius *Diophanes*, Mytilenaeus, rhetor, de quo Cicero Bruto^{w)}.

Diotimus, Suid. in Ἀντίπατρος.

Dorio, siue *Durio*, Seneca in suasor. et Controuers. *Fabr.*

[*Doxopatriis*, v. in capite superiore, §. VI.

Dromocles, Sphettius, tempore Democlis s. Democlidis, quocum confunditur a *Corfmo*

Fast. att. tom. IV. p. 59. obseruante *Ruhnken.* in hist. crit. orat. graecor. p. XCL *Harl.*]

Ecebolius, sophista CPol. *Socrates* hist. Eccles. III. 13. Suid.

Primus mouisse aliqua circa Rhetoricen *Empedocles* dicitur, praeceptor Gorgiae Leontini,

teste Quintil. III. 1. De illo dixi lib. 2. c. 12. §. 8. De *Epaminonda* Cicero Bruto c. 13.

Ephialtes, Suid. in Ἀντίπατρος, vide et supra lib. 2. c. 26. [vol. II. pag. 748.]

Ephorus, Cumanus, Iocratidis auditor, cuius περὶ λέξεως Strabo memorat. Confer, si placet, *Vossium* de Hist. graecis^{x)}.

Episcurus ἐν τῷ περὶ ζηταρικῆς iactauit, se solum inuenisse veram rationem eloquentiae ciuili. Φύσις γὰρ ἐστὶν ἡ κατορθῶσαι λόγους, τέχνη δὲ εὐδμία, Schol. Hermogenis pag. 377.

[*Epiphanius*. Eudocia pag. 165. supra in notitia codd. Hermog. et infra, in vol. VII. lib. V. c. 11. pag. 418. *Harl.*]

Eustemon, leuis declamator sed dulcis, Sen. Controu. 1.

[*Eudemus*, Suid. h. v. et Eudoc. pag. 165.]

Eriphylus, Rhodius, *Quintil.* X. 7. c. Cic.

Euagoras, Lindius, de cuius scriptis Suid.

Euathlus. Vide infra in Protagora.

Eubulus, Suid. [supra, vol. II. pag. 750. Eudoc. pag. 164.]

Eunoius, Suid. in Σάλλεσις.

[*Euodianus*,

w) Cap. 27. ubi dicitur et Gracchi magister et Graciae temporibus illis disertissimus fuisse. *Dionysius* quendam ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ποντικῶν ἱστορίῳ memorat Eudoc. pag. 31. *Harl.*

x) Plura vide in vol. II. pag. 355. et pag. 800. De *Ephoro* iuniore, itidem Cumano, historico v. Eudoc. pag. 164. *Harl.*

[*Euodianus*, Smyrnaeus, Aristoclis discipulus, Romae scripsit plures orationes panegyricas, v. *Eudoc.* pag. 164. *Hartl.*]

Eusebius, Arabius sophista, Suid. Eius μελέται, Photius Cod. CXXXIV.

Eustephius, Aphrodisiensis, Suid. Lacharis discipulus, id. Λαχάρης. [De Eusebio et Eustephio v. quoque *Eutoc.* pag. 166.]

Eustochius, Cappadox, sophista, tempore Constantis, scripsit Cappadociae et reliquarum gentium antiquitates. v. Suidam et Eudociam l. cit. *Hartl.*

Fauorinus, de quo vide Philostr. et quae supra lib. III. [cap. IV. vol. III. pag. 173. sqq.]

Geometres, rhetor, quem laudant Schol. Hermog. et Matthaeus Camariota. [Dicitur *Ioannes Geometres* v. in capite superiore §. VI. In cod. *Barocc.* XXV. sunt *Io. Geometrae* encomium quercus, ecphrasis horti, eiusdem alia ecphrasis, laudatio pomi, eiusdem aliud encomium. — in cod. *Matrit.* *Io. Geometrae protothroni* laudatio pomi, quam *Iriarte* cat. codd. Matr. pag. 301. sqq. primus graece vulgavit. *Ioan. Geometr.* sermo gratiarum actionis in adnuntiationem deiparae, in cod. *Coisl.* teste Montfauc. pag. 181. fol. 177. Excerpta in cod. *Coisl.* CCI. eod. Montf. teste pag. 251. —

Genethlius, Palaestinus, sophista, Minuciani et Agapeti discipulus, Callinici aemulus docuit Athenis, et obiit annos XXVIII. natus. Scripsit adlocutiones et declamationes, item propempticum ad amicos suos, Daduchum et Asclepiadem, atque orationes panegyricas. v. *Hesych. Illustr.* pag. 10. ibique Meursii notam pag. 135. *Suid.* h. v. et *Eudoc.* pag. 100. —

Georgius Diaereta. v. *Lambec.* comment. bibl. Vindob. VII. p. 551. in cap. super. §. VI. *Hartl.*

Paulus Germinus, sophista, vide lib. 2. c. 26. §. 4. vol. II. pag. 770.

Glaucippus, Hyperidis F. de quo meminimus lib. 2. cap. 26. §. 10. [vol. II. pag. 856.] Vide et Suidam ubi de Glaucippo, Hyperidis patre.

Glaucus, sophista, de quo Philostratus, de Sophist. II. 20. pag. 601.

Glyco, Spiridion (al. Scyridicus), Senecae in controuersis et suasor. laudatur.

GORGAS, Leontinus, de quo dixi lib. 3. c. 26. *) Τέχνην ῥητορικὴν scripsit, et communes tractauit locos, quorum meminimus etiam Quintil. III. 1. Alius *Gorgias*, iunior, rhetor, qui libros IV. graece de figuris scripsit, aequalis Rutilii Lupi, qui eum laudat pag. 10. et in compendium misit, adde *Quintilianum* IX. 2. et Nic. Fabrum ad Senecae l. 1. controuerf. 4. pag. 113.

Grandaeus, Asianus declamator, *Sen.* Controuerf. 2.

[*Gregorius*, *Corinth.* v. supra in cap. de Hermogene, §. VI.]

HARPOCRATIO, Alexandrinus, de cuius Lexico rhetorico infra [P] cap. 38. ubi et de aliis Rhetoribus hoc nomine.

Hegemon, Schol. Hermog. [supra, vol. II. pag. 872.]

Hegesias, Magnesium, de quo viri docti ad Longin. et Agatharchides apud Phot. p. 724. sq. [supra, vol. II. p. 873.] Alius *Hegesias*, Cyrenaicus, πεισιδάνατος Cic. 1. Tusc. c. 34.

Heraclides, Laërt. V. 64.

Heraclides, Lycius, Suid. in Ἀψίνης et Νικητής.

Herma-

*) Vol. II. pag. 805. ubi in nota etiam de *Gorgia* iuniore agitur. *Hartl.*

Hermogoras Casion, de quo idem Suid. [et Eudocia pag. 164.] Laudatur in Rhetoribus Pithoei pag. 45. 51. 108. 109. 295. sqq. et in Schol. ad Hermog. Theodori Gadareni discipulus, propriam in arte dicendi viam instituit, quam plurimi sunt sequuti, teste *Quintil.* III. 1. *Raras sententias dicebat, sed argutas, et quae auditorem diligentem penitus afficerent, securum et negligentem transcurrerent, Senec.* Controuers. 14.

Hermias, Alexandriaus, Suid. in Παμπρόπιος.

[*Hermocrates*, Phocensis, Rufini Smyrnaei auditor. Eum valde laudat *Philost.* de sophist. II. 25. pag. 608. sqq. *Harl.*]

HERMOGENES, Tarlensis, de quo capite superiore.

Hero, Atheniensis, Suid.

HERODES, Atticus, de quo cap. 30.

Hierius, Atheniensis, Suid. in Παμπρόπιος. [Meminit illius *Augustinus* libr. IV. *Confess.* cap. 14.]

Hierocles, rhetor asiaticus, *Cic.* Oratore cap. 69.

Hieronymus, Rufinus de compositione et metris orat. pag. 318. *De compositione et numeris et pedibus orationis, ut Cicero dicit, isti scripserunt apud Graecos: Thrasymachus, Naucratus, Gorgias, Ephorus, Isocrates, Theodectes, Aristoteles, Theodotus Byzantius, Theophrastus, Hieronymus. Latine de numeris hi: Cicero, Victorinus, Eusebius, Terentianus, Varro, Probus, Charisius, Diomedes, Quintilianus, Donatus, Victor, Seruius.*

HIMERIVS, sophista, de quo cap. 32.

Hippias, Eleus, de quo dixi lib. 2. cap. 24. §. 19. [vol. II. pag. 657.] Meminit inter τέρχωνες ἡπτορικῆς scriptores *Quintil.* III. 1.

Hybreas, Seneca in suafor. et controuersis. *Hybraeae*, disertissimi viri, filius, apud M. Tullium, Ciceronis filium, male causam agens, memoratur ab eodem Seneca *Suaforia* 8.

HYPERIDES, de quo lib. 2. cap. 26. §. 10. [vol. II. pag. 856.]

Ioannis, Itali, μέθοδος ἡπτορικῆς κατὰ σύνεψιν MS. in Bibl. Vindob. Vide *Lambertum* lib. IV. pag. 322. sq. [*Montfauc.* bibl. Coisl. pag. 444.] et lib. VII. pag. 149. [De *Ioanne Siceliota*, *Io. Geometre* et *Io. Georgio* v. supra in cap. de Hermogene §. VI.]

Io. Argyropoli prolegg. in progymnasim. fuerunt in cod. Heidelberg. de eo v. *Saxii Onom.* II. pag. 446. sq. infra vol. IX. pag. 425. *Harl.*]

Iphicrates, rhetor et dux, de cuius scriptis Meursius in Bibl. Attica. [supra, vol. II. p. 749.]

ISAEVS, de quo lib. 2. cap. 26. §. 6.

Isidorus, Pergamenus, Laërt. VII 34 [supra vol. II. pag. 873. *Iosephus Rharendyta*, (de quo *Fabr.* B. Gr. vol. XII. pag. 639.) Eius *epitome rhetorica* exstat in cod. II. Florent. *Medic.* plut. 58. (v. *Bandini* catal. codd. gr. II. col. 438.) et in cod. *Vindobon.* (teste *Nessilio*, cat. codd. IV. pag. 41. §. 70.) *Vinet.* in bibl. S. Michael. v. *Mittarell.* catal. codd. illius bibl. col. 1013. sq.]

ISOCRATES, Atheniensis, cuius artem rhetoricam memorat *Quintil.* III. 1. de illo vti etiam de alio iunioris huius nominis dixi lib. 2. cap. 26. §. 5.

Lachares, Eusephii, Nicolai et Asterii praeceptor. Suid.

Leo, Alabandensis, id. *Leonas*, id. [*Eudocia* pag. 280 et 181. de hoc et duobus antecedentibus.]

Leonidas, rhetor Christianus, ad quem S. Nilus II. Ep. 291. editionis Allat.

Lesboctes, Mytilenaeus, Strabo, Seneca rhetor etc.

LESBONAX, de quo [vol. II. pag. 871. sq.]

LIBANIVS, de quo infra, lib. 5.

Licymnius, schol. graecus, Rhetoricor. Aristotelis pag. 72. b.

Lollianus, Suid. schol. Hermogenis. [Philostr. de soph. I. 23. pag. 526. sq. *Eudocia* p. 281. cl. *Wolf*. prolegg. ad Demosth. orat. contra Leptin. pag. 36. not. 3. *Lolliani*, sophistae, prolegg. de statibus sunt in cod. Bodlei. MMCCCCLXXXIII. secundum catal. tom. I. pag. 128.]

Longinus, de quo cap. praeced.

Lycoleon, supra vol. II. pag. 750. *Hartl.*]

Lycophron, schol. Graecus. Rhetoricor. Aristotelis [P] pag. 62. b.

LYCVRGVS, Atheniensis, de quo lib. 2. c. 26. §. 7.

LYSIAS, Atheniensis, de quo lib. 2. c. 26. §. 4.

Maiores, Arabius, aequalis Apollinis et Nicagorae, sub Caesare Philippo, Suid. *Eudoc.* p. 300. et schol. Hermogenis pag. 130. ed. Ald.

[*Malchum*, Byzantinum, qui scripsit historiam ab imperatore, Constantino, usque ad Anastasium, *Eudocia* pag. 300. inter rhetoras recenset, alias *Suidae* (tom. II. pag. 488.) verbis vsa. *Photius* autem quem sequitur *Fabric.* infra lib. V. 5. 5. pag. 236. vol. VI. vet. edit. et vol. IX. pag. 400.) in bibl. cod. LXXVII. eum facit Philadelphensem, et *Vossius* de histor. graec. pag. 266. eum potiore iure accenset historicis. *Hartl.*]

Manippus, grammaticae artis et disciplinae rhetoricae peritissimus, in Actis Archelai, editis a praestantissimo Zaccagnio pag. 23. Apud Epiphanium haeresi Manichaeor. LXVI. tom. I. pag. 672. est *Marfipus*, male, ni fallor.

MARCELLINVS, rhetor, de quo nonnulla lib. 2. c. 25.

[*Marcellus*, rhetor Pergamenus, scripsit libr. *Ἀδελφικὸς*, siue de imperio. *Suid.* h. v. et *Eudocia*, pag. 301. *Hartl.*]

Marcus, rhetor Byzantinus sub Hadriano, Syncell. pag. 350.

Marphos, Suid. [ubi v. Küst. II. pag. 505. et *Eudoc.* pag. 301.]

Maternus, sophista, Xiphi in. pag. 222.

MATTHAEVS CAMARIOTA, de quo cap. superiore.

Maximus, rhetor, Plutarchi aequalis, IX. 4. sympos.

Maximi, sophistae Alexandrini, *μελέτας* laudat Photius Cod. CXXXV.

Maximi duo, Byzantius, Euclidis Pater, et alter, Ephesius, Socrates f. 165. H. E.

Megas, siue *Magnus*, Procopii Gazaei discipulus, vide huius Epist. 13. 17. 50.

[*Melisermus*, Atheniensis, scripsit epistolas et sympotiac. *Eudoc.* p. 304. *Hartl.*]

Melitus, Suid.

MENANDER, rhetor, de quo capite superiore.

Menecles, rhetor asiaticus, Cic. oratore cap. 69.

[*Meneschnus*, supra, vol. II. pag. 872.]

[*Menesitheus*, ibid. pag. 746.]

Metrodorus,

Metrodorus, Scephius, *Quintil.* X. 7. c. Cic. ²)

Metrophanes, Suid. et Scholiastes Hermog. [Tres autem Metrophanes recenset *Suidas* II. pag. 556. sq. 1) sophistam, ex Eucarpia, vrbe Phrygiae, oriundum, qui scripsit de ipsa Phrygia libr. II. de formis orationis, de statibus, commentarium in Hermog. artem rhetoricam, comment. in Aristidem: 2) *Metroph. Cornelianus*, rhetoris, filium, sophistam, Lebadia, vrbe Boeotiae, ortum; qui scr. declamationes, orationes panegyricas, et de generibus dicendi, quibus vsus est Plato, Xenophon, Nicosthratus et Philostratus. De duobus hisce Metrophan. eadem ex Suida narrat Eudocia pag. 301. — 3) His addit *Suidas* (ex Damascio,) *Metrophanem*, a Lachare genus ducentem, contra quem *Superianus*, sophista, librum scripsit.

Metrophanis, Smyrnensis, christiani, mentio fit in cod. Coislin. CCLXXXVIII. in *Montfaucon*. bibl. Coislin. pag. 405.

Michael, Presbyter, (saec. IX.) de *construptione partium orationis*, opus editum Edessae in Mesopotamia; in cod. *Mediolan.* Ambros. teste *Montfaucon* in diario ital. pag. 16. in cod. *Escorial.* teste *Plüero* in itinerar. per Hispan. pag. 182. vbi sic citatur: *Mich. Presbyt.* et *Singellii* (h. e. *Syncelli*, v. Fabr. B. Gr. vol. X. pag. 220.) Hierosolymitani, methodus de orationis constructione: (in indice codd. a Clarkio in epist. de Hispan. exhibito, deest illius commemoratio.) in cod. *Matrit.* XL. apud *Iriart.* cat. codd. gr. pag. 145. qui animaduertit, sub nomine *Georgii Lecapeni* editum esse id opusc. *περὶ συντάξεως τῶν ῥημάτων*, (cum Theodoro Gaza,) Florent. apud hered. Philippi Iuntae, 1520. 8. iam cum Theodoro edit. est ibid. 1515. 8. et cum aliis, ibid. 1526. 8. v. *Bandini* annal. typogr. Iunt. II. pag. 76. 163. et 203. Venetiis in vol. graecorum grammat. 1525. 8. pag. 171. sqq. et Fabric. B. Gr. lib. V. 7. de grammat. graecis vol. VII. pag. 46. ed. vet.) Est quoque in septem codd. bibl. publ. *Parif.* — in cod. VII. *Florent.* Med. plut. 55. teste *Bandin.* cat. codd. gr. pag. 266. sq. qui de Michaelae illo, presbytero, est copiosus, eumque, non, Lecapenum, auctorem esse libelli statuit cum *Allatio* de Georgiis, in calce vol. X. Fabr. B. Gr. pag. 700. §. 46. — Est quoque ibid. in cod. XLVI. plut. 57. (*Bandini* l. c. pag. 372.) tum in bibl. Coislin. (v. *Montfaucon*. pag. 230.) Vatic. Barber. Vallicellan. etc. sub illius *Michaelis* nomine.

Michaelis, metropolitae Atheniensis, protheoria, epistolae V. oratio habita Athenis, catechesis prima, lamentatio demortui Adyephi, oratio rhetoris cuiusdam in illum Michael. *Michaelis* Anchiali orat. in imperat. Manuelem Choniatem: quaedam *Michaelis* Choniatae: haec omnia sunt in cod. *Barocc.* CXXXI. (catal. pag. 14. sqq.) *Hartl.*

MINVCIANVS, de quo capite superiore.

Milliades, rhetor, cuius mentio apud Senecam controuers. 25.

Mnasias, Berytius, cuius artem rhetoricam et alia *Suidas* memorat [vid. ibi Küster II. pag. 567.]

Mnesiacus, rhetor. id. in *Νῆαγώρας*.

[*Moerocles*, v. supra, vol. II. pag. 872.]

R 3

Musonii.

x) Vid. supra vol. II. pag. 660. et vol. III. pag. 607. Insignis locus est de eo apud *Strabon.* lib. XIII. pag. 507. vbi conf. not. in *Almelou.* et

de *Strabonis* loco vid. *Wesseling* ad *Hieroclis* synecd. in Itinerar. pag. 691. *Hartl.*

Mufonii. [de quibus ad Eunapium dicturus erat Fabricius.]

Myro, Suid. Rutilius Lupus pag. 7. de figuris. [v. *Ruhnken*. ad Rutil. pag. 66 et 73.]

Naukrates, Procratis discipulus, vt notauit lib. 2. cap. 26. [vol. II. pag. 800. sq.] Meminit *Quintil.* III. 6.

[*Neanthes*, Cyzicenus, discipulus Philisci, Milesi, scripsit multas orationes panegyricas, et *πρὸς κακοζηλίας ἡτορικῆς*. v. *Suidas* h. v. et *Eudociam* pag. 309. Scripsit quoque historicos libros, negligentiae tamen argui videtur a *Plutarcho* Sympos. I. cap. 10. sed dissentit V. D. in bibl. critica Amstel. II. part. 8. pag. 114. Conf. *Insum* de script. hist. II. 4 §. 3. pag. 157. sq. *Diogen. Laërt.* VIII. 73. ibique Menag. *Vossium* de hist. gr. I. cap. 15. pag. 98. sq. *Meiners* histor. originis doctrinarum apud Graecos et Roman. I. pag. 231. supra, in vol. II. pag. 311. *Harl.*]

Neocles, rhetor, e quo definitionem *ἐπιχειρήματος* adfert schol. Hermogenis pag. 362. et *ἐνδυμήματος* pag. 365.

Nestor, de quo Homerus, et Cic. Bruto cap. 10. qui de Menelao etiam cap. 13. de Vlysse cap. 10.

Nicagoras, sophista, de quo capite superiore, in Minuciano.

Nicander, sophista ineptus, Philostrato memoratus in vita Damiani pag. 605.

NICEPHORVS BASILACA, de quo supra, cap. 30.

Nicephori, Callisti, rhetorica MS. in codice bibl. Paris. MMMCCLXXI. *Montfauconus* pag. 70. Palaeographiae Graecae.

Nicias, Lysiae aduersarius, Clemens Alex. pag. 626. ^{aa)}.

Nicetes, quem suo impetu Graecis valde placuisse, scribit Seneca suaforia 3. Confer, quae de Niceta Philostratus et viri docti ad Plin. VI. 6. Ep. et *Quintil.* de causis corruptae eloquent. c. 15.

[*Nicetas*, rhetoris et philosophi christiani in SS. martyres Cerycum et Iulittam, in cod. *Coislin.* *Montfaucon* pag. 424. adde ibid. pag. 108. *Nicetas*, Paphlagon. rhetor, p. 211. et 212. cod. CXLVI. fol. 110 et 292.]

Nicocrates, Lacedaemonius, Seneca suafor. 2.

Nicolaus, e Myris Lyciae, Lacharis discipulus, et Procli, vide *Marin.* vita Procli cap. 10. *Suidam* in *Νικόλ.* et *Λαχάρης* ^{bb)}.

Nicolaus, Damascenus, de quo *Suidas*, et [P] quae supra l. 3. [c. 8. vol. III. p. 500. sq.] in *Peripateticis*.

[*Nicolaus*,

^{aa)} Enimuero *Niciam*, quem non eloquentia, sed opibus et fortunis viam sibi ad honores munivisse, docet *Plutarch.* in eius vita pag. 524. D. ex oratorum catalogo expungendum esse, monet *Ruhnken.* in histor. critica oratt. gr. pag. XL. et in *Clemente* nomina sic transponi iubet: *Ανσολος ἐν τῇ πρὸς Νικίαν ὑπὲρ παραπαιδείκης. Harl.*

^{bb)} Scripsit artem rhetoricam et declamationes, v. *Suidam* ibique *Küster.* tom. II. pag. 624. et *Eudociam* pag. 309. Sed apud *Suidam* et *Eudociam* ab illo discernitur *Nicolaus*, rhetor, qui

floruit sub Leone seniore, imperatore, vsque ad Zenonem et Anastasium, atque scripsit progymnasmata, declamationes rhetoricas et alia quaedam. Inter codd. bibl. *Bodleianae* (cat. codd. Angl. et Hibern. I. pag. 128. seq.) sunt in cod. MMCCCCLXXXIII. *Nicolai*, sophistae, progymnasmata, et (eiusdemne, nec ne?) de rhetorica. in cod. *Barocc.* CXXXI. (cat. pag. 16.) progymnasmata, et *ἀποσπασμάτων*, verisimilia esse, quae de Niobe feruntur. — Inter aduersaria *Ger. Langbaeni*, (cat. p. 270.) *Nicolai* progymnasmata.

Inter

[*Nicolaus*, Syracusanus. v. supra, vol. II. pag. 776. *Harl.*]

Nicomedes, Pergamenus, rhetor, auditor Chresii, Byz. de quo Philostr.

Nicostratus, Macedo, de quo Suid. "

Numenius, de cuius scriptis Suidas, et Eudoc. pag. 310. pater Alexandri, de quo capite superiore. [Vixit tempore Hadriani, imper. Ad hunc enim scripsit consolationem super morte Antinoi: praeter ea de figuris dictionis, argumenta in Thucydidem et Demosthenem, atque chriarum collectionem. *Harl.*]

Onasimus, Suid. in 'Αψύνης et 'Ονάσι.

Palladius, Methonaeus, de quo Suid. [et Eudoc. pag. 352.] sophista, cuius μέλεος laudat Photius Cod. CXXXIII. [v. infra lib. V. c. 32. vol. IX. pag. 12.]

Pammeus, Demosthenis studiosissimus, Cic. oratore c. 30.

Pamphili Τέχνη, Aristot. rhetor. II. 23. Meminit et *Quintil.* III. 6.

Pancratius, Suid. [Eudoc. pag. 353.]

Patricius, Suid. in 'Αντίπατρος.

Paulus Germinus, sophista, vide supra l. 2. c. 26. §. 4.

[*Paullus Tyrius*, rhetor, missus ad Hadrianum, imperatorem, legatus, Tyrum effecit metropolim. scr. artem rhetoricam, progymnasmatia et declamationes. *Suid.* III. pag. 61. *Eudoc.* pag. 353. *Harl.*]

[*Pausanias*, Caesariensis aequalis Aristidis, secundum *Suidam* III. pag. 62. vbi conf. Küsteri not. et *Eudoc.* l. c. scripsit declamationes et problemata et alia. Sunt tamen qui arbitrentur, hunc eundem esse ac is, cuius exstat opus de Graecia. v. supra vol. V. pag. 307. sq. add. ibid. pag. 307. not. c. *Harl.*]

Pericles, de quo lib. 2. c. 26. [vol. II. pag. 746. sq.]

Petrus, rhetor. Anthologia Epigramm. f. 412. [*Suid.* III. pag. 103. ibique Küster. *Eudocia* pag. 353.]

Phaeax, Suid. Plutarch. Alcibiade pag. 196.

Phaedrus, sophista ineptus, *Philostrati* vita Damiani pag. 605.

[*Philippus*, rhetor et sophista, scr. de Synaloepha etc. *Suid.* III. pag. 602. *Eudocia* pag. 422. *Harl.*]

Philiscus,

Inter codd. *Thom. Gale* (cat. II. p. 189.) e *Nicolai*, sophistae, libro progymnasii fabulae decem. Quae tamen in cod. Barocc. leguntur sub nomine *Nicolai*, sophistae, ea sub *Libanii* nomine a Morello ad calcem tomi II. opp. Libanii esse vulgata, Fabr. infra, libr. V. cap. V. pag. 385. vol. VII. animaduertit. — *Parisi.* in bibl. publ. cod. MMDCXXX. nr. 30. *Nicolai* soph. narrationes variae. cod. MMDCXXXVIII. nr. 8. eiusdem progymnasmatia. *Nicolai Cabasilae* orationes et eucomia in cod. *Coislin.* in Montfauc. bibl. coisl. pag. 426. sqq. *Harl.*

cc) *Nicostratus*, qui circa tempora Antoninorum vixit, praeter alia, a *Suida* II. pag. 624. et

Eudocia pag. 310. commemorata, fecit quoque μέλος ἐκ Αἰσχυρίου μόνον, ἀλλ' ὅλας ἀνὰ πῶς καὶ δραματικές, teste Hermogene de ideis. Eum tamen mythographiam eatenus tantum excoluisse, quatenus rhetoricae inferuire censeatur, *Tyrwhitt* diss. de Babrio, Erlangae, 1785. 8. pag. 35. suspicatur: addit tamen; Scholiaften in locum citatum Hermogenis pag. 415. ed. Ald. docere nos videri, Nicostratum scripta quaedam mere mythologica edidisse. add. *Ionsum* de script. hist. phil. III. 6. 4 et 13. Nicostrati elegantiam orationis laudat *Philostrat.* de vit. Sophist. II. 31. l. vbi v. Olear. pag. 624. *Harl.*

Philiscus, Milesius, Isocratis discipulus, Suid. [scripsit artem rhetor. libr. II. et alia. Plura vide supra, in catal. Pythagoricorum, vol. I. pag. 861. sq.]

Philistus, Naucratica, id. [De hoc Philisto, quem alii faciunt Syracusium, et diuersus est ab seniore Philisto s. Philisco, plura vide supra, in vol. I. pag. 732. sq. *Harl.*]

[*Philodemus*. Opusculum eius *περί ἡθικῆς* repertum est inter Herculanensia rudera, et specimen illius dederunt editores antiquitatum Herculan. tom. V. pag. 721. notante *Villoison* in anecd. gr. tom. II. pag. 159. not. conf. supra vol. III. pag. 609. vbi addendum est, opus de Musica lib. IV. in XIX. capp. diuisum cum eruditis amplisque notis et versione latina Carol. Rosini, in Herculanensium voluminum, quae supersunt, tomo I. Neapoli, 1793. ex typographia regia, fol. cum XXXVIII. tabulis aeneis exiisse in lucem. v. ephem. litter. Gotting. a. 1794. plag. 159. et *Schützii*, Prof. Ienens. progr. s. animadu. in libr. part. I. Ien. 1795. fol. atque auctorem libri: Reise von Warschau über Wien nach der Hauptstadt von Sicilien, Breslau 1796. 8. Ille quum in itinere esset Pompeiis, *Rossi*, bibliothecarius, occupabatur versione voluminis Philodemi *περί κακῶν καὶ ἀντικειμένων*. (volumen ipsum numero insignitum est *Δεσμ. XX.*) Decem autem volumina, omnia auctore Philodemo, iam explicita fuerunt, et in vndecimo, in quo de poesi agitur, Philodemi volumine explicando tum versabatur *Rossius*. *Harl.*]

PHOEBAMMON, de quo capite superiore.

[*Phormio*, supra vol. II. pag. 873.

Phylager, Artemidor. libr. IV. cap. 2. ΦΥΛΑΓΓΟΣ ὁ ἥτορ ΟΥΤΑΡΟΝ τὸν ἥτορα νοσῶντα ἰθεύσατο. v. *Vales.* emendatt. lib. III. cap. 9. pag. 90. *Harl.*]

Phylax, sophista ineptus, Philostrat. in vita Damiani pag. 605.

De *Pisistrato*, *Cicero* Bruto cap. 7. 10.

Pitholaus, schol. Rhetor. Aristotelis, pag. 62.

PLATO in Gorgia rhetoricam vt inutilem traducit, quod fecit etiam Agnon in accusatione rhetorices et Athenodorus, Rhodius, atque in Gryllo Aristoteles, Critolaus quoque et Epicurus atque ex iis, qui exstant, Sextus Empiricus. De Platone confer *Tzetzen* Chil. XI. hist. 385. et Aristidem in Platonicis orat. pro rhetorica.

Plution, Seneca suator. 1.

POLEMO, de quo supra, c. 30.

Poli, Gorgiae discipuli *τέχνη*, Plato Gorgia pag. 462. tom. I. edit. Serrani, Syrianus in Hermog. pag. 18. etc. [supra, vol. II. pag. 801.

Potion, tempore Pompeii M. vid. Suid. et Eudoc. pag. 355.]

Polycharmus, Plutarch. VIII. 6. Sympos.

Polycrates, Atheniensis, qui Socratis accusationem scripsit, Suid. Eudoc. pag. 354. Quintil. III. 1. Eius encomium in Thrasybulum, schol. graecus rhetor. Aristot. pag. 48. [conf. cl. *Heeren* ad Menandr. de encomiis, pag. 29. not. q.]

Polyeuctus, Suid. in *Ἀντίπατρος*. [Eudoc. pag. 354. Duo autem hoc nomine fuerunt oratores, de quibus multus est *Ruhnken*. hist. crit. pag. 80. sqq.

Priscus, scripsit declamationes et alia, tempore Theodosii iunior. v. Suid. III. pag. 174. Eudoc. pag. 355. infra, V. 5. 4. vol. VI. pag. 235. etc. ed. vet. *Harl.*

Proaetresius,

Proaeretus, sophista, Christianus, Athenis docuit, sed lege lata a Iuliano, ne Christiani liberalium artium doctores essent, quum sibi specialiter Imperator concederet, ut Christianos doceret, scholam sponte deseruit, ut narrat S. Hieronymus in Chronico. Praeceptore eo vti sunt S. Basilus Caesar, et Gregorius Nazianzenus, teste Sozomeno VI. 16. Scripsit inter alia *Romae encomium*, ob quod statua ipsi posita ex aere cum hac inscriptione: ἡ βασιλεύσατο Πώμη τῷ βασιλευσonti τῶν λόγων. Plura de eo dixi ad Eonapium: [quae, in scriniis adhuc latent.] Nunc solum referre iuvat Nazianzeni epigramma, quod defuncti praeceptoris sui honori scripsit et in Anecdotorum suorum graecorum linine [P] *Lud. Antonius Muratorius* vulgavit Patauii 1709. 4. e codice Ambrosiano et Mediceo.

Μηκέτι Κεκροπή μεγάλη' εὐχαιο, ἃ θύμῳ ἔσται
 'Ἡελὶς τυτθὴν ἄντα φέραν δαΐδα.
 Οὐδὲ Προαερεσίς ῥήτηρ βροτῶν ἄλλον ἐρίζει
 "Οἱ ποτε ἀρετικαῖς νόμον ἔτασσεν λόγοις.
 Βροτῆν 'Ατθίς ἔτασσεν νότον, ἀλλὰ Σοφιστῶν
 Πᾶν γένος ἐψιλόγων ἔκε Προαερεσίῃ.
 Ἐξε μὲν, ἀλλὰ μιν ἔσχε μὲν Φθόνος· ἐκίτ' 'Αθῆνας
 Κύριμοι· ὃ νότῃς, φεύγετε Κεκροπήν.

[*Procopius*, rhetor Caesariensis, de quo infra, vol. VI. lib. V. cap. 5. §. 3. pag. 248. sqq. vet. ed.]

Prodicus, Ceus, quem Isocrates audiuit, de quo l. c. cap. 24. §. 41. [vol. II. pag. 718.] scripsit τέχνην ῥητορικὴν, ut colligas etiam e Quintiliano III. 1. qui locos communes eum tractasse refert.

Protagoras, Abderites, quem Isocrates audiuit. De eo l. II. c. 24. §. 28. Ab hoc decem millibus denariorum didicisse artem, quam edidit, rhetoricam, dictus est Euathlus, teste Quintiliano III. 1. Vide et Gellium V. 3 et 10.

Puton, apud Senecam Controm. 2. an Plution?

Pytheas, Pythias Rutilio Lupo de figuris. pag. 3. 4. [v. *Ruhnken*. ad eum pag. 40. *Boyle* in Diction. h. v. tom. III. not. g. *Eudoc.* pag. 356.]

Python, Byzantinus, Tzetz. Chil. VI. hist. 38. et ad Suidam Neocorus.

Quadratus, rhetor. Arist. tom. I. pag. 597. sq.

[*Ruffinus*, Apollonii, Naucratis, filius, ex concubinato natus, *Philostr.* Sophist. II. 19. p. 599. Is diuersus fuit a *Ruffino*, sophista, et praetore Smyrnaeo, de quo multus est *Olearius* ad *Philostr.* II. 25. pag. 608. seq. cui tandem circa Seueri, Caracallae et Getae, imp., tempora quatuor minimum *Ruffini* fuisse videntur. Primus Apollonii, Naucratis, nothus, Smyrnaeorum alter sub Seuerio et Caracalla praetor et sophista; tertius Smyrnaeorum sub Gordiano praetor; quartus Sardoniorum archon. *Harl.*]

Sabinus, Zeugmatensis, Suid. in Σαβ. et Σέργιος. [De hoc et reliquis *Eudoc.* 381.]

Sallustius, Atheniensis, de quo ex Damascio idem Suidas.

Sardo, (ὁ Σαρδῶν) in schol. ad Herinogenem et a Matthaeo Camariota memoratus.

Serapio, Suid. [et *Eudoc.* pag. 381.] Σαρραπ. Alius *Serapio*, Alexandrinus, iunior, de quo Porphyrius in Plotini vita c. 7. [Alius, de quo in cod. Coislin. apud *Montfaucon*

pag. 574. fol. 210. it. pag. 139. in cod. LXXXIII. in quo est *Serapionis*, monachi, Aegyptii, vita: pag. 116. Athanasii epist. ad Serapionem.]

Sergius, Zeugmatensis, Aphthonii F.

SEVERVS, Alexandrinus, de quo supra c. 32 et 33.

Sextus, de quo epigramma:

Εἰκὼν ἢ Σίξτα μελετᾷ, Σίξτος δὲ σωπᾷ.
Ῥήτωρ ἦν αἰὼν, ὃ δὲ ῥήτωρ αἰὼνος αἰὼν.

Sibynius, Theodeclis, Phaselitae, seruus, primus seruorum artem oratoriam professus, Suid.

Siricius, Neapölitanus, sophista, Andromachi discipulus, Suid. [et Eudocia pag. 381.] in *Σίρικιος*, vbi eius μελέτας et προγυμνάσματα commemorat.

SOPATER, qui διαυρέσεις ζητημάτων et in Hermogenem scripsit, de quo cap. superiore. [§. IV. et XVI. In cod. XIV. plut. 58. bibl. Laur. Med. (Bandin. cat. codd. gr. II. col. 465) ex *Sopatři* translationibus, iterum ex *Syriani* et *Sopatři* operibus. — in cod. III. plut. 55. et cod. XXI. plut. 58. (Bandin. l. c. col. 218 et 462.) *Sopatři* diuifio quaestionum. eiusd. comment. in artem rhetor. Hermog. in cod. XX. plut. 55. et cod. VII. plut. 59. (Bandin. II. col. 284 sq. et 493. sq.) argumentum in Aristidis orat. platon. pro Iuuiris, cod. VI. plut. 60. cod. XII. plut. 60. (Band. II. 590 et 601. conf. supra ad cap. de Aristide notata.) — In bibl. regia *Matrit.* cod. LVIII. fol. 131. ex *Sopatři*, sophistae, scriptis. (*Iriort.* catal. pag. 197.)

Sophocles, supra vol. II. p. 719. Harl.]

Sophilus, Rhamnadius, sophista, Antiphontis pater, Plutarch in vitis decem rhetorum.

Sofcrates, Rutilius Lupus de figuris pag. 3 et 10. [pag. 30. ed. Ruhnken. cuius not. conf. et pag. 122.]

Sofus, sophista ineptus, Philostrat. vita Damiani pag. 605.

Soterus, sophista ineptus, Philostrat. eodem loco.

Strato, Ioccratis discipulus, Laërt. V. 61.

Stratocles, [P] Rutil. Lupus pag. 3 et 12. [ed. Ruhnken. pag. 32. vbi v. longam adnotat. et pag. 135. adde eundem Ruhnken. in hist. crit. pag. 82.] de figuris.

Superius, Suid. Μητροφάνης et Σεπτεριανός.

SYRIANVS, qui in Hermogenem scripsit, de quo cap. superiore: [et Bandin. cat. codd. gr. Medic. II. col. 465. nr. 7.]

THEMISTIVS, de quo infra, libro V.

Themistocles, Cicero Bruto c. 7. 10. Aristides, schol. Hermog. etc. [Ruhnken. histor. crit. pag. 83.]

THEO, Alexandrinus, de quo capite superiore.

[*Theocritus*, Chius, rhetor, discipulus Metrodorū. Eudoc. p. 230. Suid. II. pag. 177. ibique Küster.]

Theodestes, Ioccratis et Aristotelis, qui ei oratoriae artis libros, quos ederet, (teste Valerio Max. VIII. 14. 3) donauit, discipulus. Meminit Cicero, Rufinus de compositione Orat. pag. 316. 318. Quinchillanus II. 15. a quo (Gorgia) non dissentit Theodestes, siue ipse id opus est, quod de rhetorice nomine eius inscribitur, siue, ut creditum est. Aristotelis: in quo est, sinem esse rhetorices, ducere homines dicendo in id, quod auctor vel lit.

lit Vide *Menag.* ad Laërtii V. 24. et *Aristotelem* ipsum III. 9. rhetor. et libro rhetor d Alexandrum cap. 1. [*Eudoc.* pag. 230. *Suidas* II. pag. 173. vbi Küster. in notis p'ura de eo disputat. *Ruhnken.* hist. crit. p. 83. supra, vol. III. p. 406. et vol. II. pag. 323. sq. Habuit ille filium eiusdem nominis, quem scripsisse, tradunt *Suidas* et *Eudocia* II. cc. artem oratoriam libr. VII. encomium Alexandri, Epirotæ, historicos aliosque commentarios et instituta barbarica. *Harl.*]

Theodorus, Byzantius, supra in *Hieronymus*, *Rufin.* de composuit. Ex iis, quos *Plato* λογοδαδάλγας adpellat. *Quintil.* III. 1.

THEODORVS, Cynopolita, de quo supra cap. 30.

Theodorus, Gadareus, qui se maluit dici Rhodium, in qua insula Tiberius Caesar studiose eum audisse dicitur teste *Quintil.* III. 1. De illo *Nic. Faber* ad *Senecae* Suasor. 3. pag. 28. vbi Tiberii Theodori mentio. Auditor quoque eius *Hermagoras*, de quo supra, *Vallius* item *Syriacus*, cuius meminit *Seneca* controuers. 9. ^{ad}).

Theophrastus, quem de rhetorice diligenter scripsisse testatur *Quintil.* III. 1. comment. ad *Hermog.* pag. 14. Vide, quae de illo supra lib. 3. c. 7.

Theopompus, Chius, *Isocratis* discipulus, de quo *Vossius* in hist. Graecis ⁴⁰).

Theromenes, v. supra I. 2. c. 26. ^f). *Isocratis* praeceptor fuit, ut notavi ib. §. 5. [p. 778.]

Thespeus, rhetor, quem *Caesareae* audiuerunt *Euzoius* et *Gregorius Naz.* teste *Hieron.* lib. de scriptoribus Eccles. ⁴⁵). Illius *Nazianzeni* epigramma, quo eum defunctum decorauit, exstat in *Anecdosis graecis* *Muratorii* pag. 3. Sed quod forte utramque disciplinam professus esset, inscribitur εἰς Θεσπέσιον Γραμματικόν; est autem hoc:

Αἰ, αἰ, καὶ σὺ θάνεις, φθονερὴ δὲ σε μοῖρ' ἐκάλυψεν,
Θεσπίου, φθιμένα δ' ἄψιδρόν ἐσι κλίνει.
Ἀριτόκοις ἐπίσσει τόσος βούσσει, ἢ δ' ἐβόησεν
Ἀτθίς τίς ποτ' ἐμῆς δόξαν ἔχασσεν;

Thrasylbulus, *Suid.* in Ἀντίπατρος.

Thrasymachi, Chalcedonii, τέχνη. *Cic.* Oratore c. 12. inter primos qui arte quadam verba vinxerunt, c. 13. adde c. 52. [qui vltimus locus notatu dignus est, ex quo etiam patet, eum ante Socratem vixisse.] *Rufinum* de compositione orat. p. 318. 319. *Quintil.* III. 1. qui communes tractasse locos obseruat. eius ὑπερβάλλοντας memorat *Plutarchus* I. 1. sympof. c. 2. pag. 618. D. [supra, vol. II. pag. 804.]

Thucydides, Periclis aduersarius, de quo lib. 2. c. 26. [vol. II. pag. 748.] vti de aliis huius nominis I. 2. c. 25. [vol. II. pag. 728. sq.] Vide et de utroque *Thucydide* *Ciceronem* *Bruto* cap. 7 et 11.

S. 2

TIBERIUS,

dd) Adde *Suid.* et *Eudoc.* locc. mem. *Langhaem.* ad *Longin.* pag. 25. *Tollii* et indic. scriptorum a *Longino* citat. h. v. *Harl.*

ee) Vol. II. pag. 801. sqq. add. hist. acad. *Parisi.* *Inscr.* tom. XIV. *Frid. Koch* progr. de *Theopompo*, Chio., historico Graecorum quondam celeberr. *Stettin.* 1792. 8. *Harl.*

ff) De hoc v. supra vol. II. pag. 748. interpr. in *Aphthonii* progymnasm. in *Montfaucon* bibl.

Coislin. pag. 594. sq. vbi dicitur rhetor solum consultandi peritus, et *Morum* in examine locorum quorundam; praemisso eius edit. histor. graecae *Xenophontis.* *Harl.*

gg) De alio *Thespeio*, Solensi, v. *Plutarchum* de S. N. V. pag. 83. sqq. ibique *Wytenbach.* animaduers. pag. 89. sqq. *Harl.*

TIBERIVS, de quo capite superiore.

Timarchus, Rutil. Lupus pag. 12. de figuris ^{hh)}.

Tifias, Syracusanus, quem Isocrates audiuit. Vide supra, in Corax.

Troilus, Sidetes, Socratis, scholastici, praeceptor. Vide eum lib. I. c. 12. et lib. 7. c. 27. 37. Vales. pag. 204. ad Sozom. Ex huius Troili prolegomenis MSS. rhetoricae, locum de Gorgia adfert *Langbaenius* ad Longin. pag. 17. edit. Tollii. [v. supra in notit. codd. Hermogen. et fin. §. VI.]

E Trophonio, sophista, adnotata quaedam, in cod. Heidelbergensi CXLIX. quondam fuisse, scribit *Sylburg.* in catal. MSS. graec. biblioth. Palatinae pag. 47. nisi ibi per errorem scriptum et verum nomen fuerit *Tryphon*. At tamen *Τροφονίου σοφιστῆς*, *Trophonii sophistas* opusculum de rhetorica exstat in cod. regio Matrit. CXI. atque *Iriarte* in catal. codd. graec. pag. 442. non modo, Tryphonis quidem, ait, grammatici frequens mentio; at *Trophonii*, sophistae, prorsus nulla; sed etiam huius, tamquam ignoti, alioqui non inficti, scriptoris concinnum opusculum typis innotescere iudicavit, pag. 442 - 445. *Tryphon* vero est notior. v. infra lib. V. cap. 7. pag. 34. 36. 48 et 72. vol. VII. vet. ed. et in hoc vol. cap. 36. §. 1. 15. ac 19. — *Tryphonis* libell. de *tropis* siue figuris poeticis, siue, vt etiam dicitur, de vocum passionibus, exstat in quinque codd. nim. MMVIII. MMLXXXVII. MMDLI. MMDCCCLXV et MMDCCCCXXIX. bibl. publ. *Parif.* — In bibl. *Neapolit.* regia in cod. XII. ex Tryphonis lib. *περὶ παθῶν τῶν λέξεων*, et in cod. XXVII. Trypho de vocabulorum adfectionibus. — *Mediolani* in bibl. Ambros. Tryphon de passionibus dictionum, teste Montfauc. in diario ital. pag. 16. etc. *Harl.*]

Varus, Laodicensis, Suid.

VLPIANVS, Demosthenis enarrator, de quo infra lib. V.

Xenophontis, *τέχνην ἑητορικὴν*. *Pollux* VI. cap. 33. sect. 143.

Zacharias, Euagr. III. 7.

Zeno, Citieus, iunior, a quo Lysiae orationes illustratas fuisse memorat Suidas ^{hh)}. Zenonis praecepta maxime secutum se testatur Sulpitius Victor in institutione oratoria ad Silonein, generum. Laudatur et *Zeno*, rhetor, a scholiastis Hermog.

[*Zoilus*, notus ille Homero-mastix. v. supra, vol. I. p. 559. sqq. scripsit quoque contra Isocratem. v. *Suidam* II. p. 13. et *Eudoc.* p. 203. quae etiam *Zenobium*, sophistam, sub Hadriano imperat. auctorem epitomes prouerborum Didymi atque Tarrhaei, forsitan propter illius *γενεθλιακὸν εἰς Ἀδριανὸν*, adnumerat rhetoribus. *Zonaeus*, de quo vid. supra

hh) Locus Rutilii est libr. II. c. 20. fin. Sed *Ruhnken.* ad illum locum corrigit *Dinarchi*. Taylor quidem ad Aeschin. contra Timarch. p. 84. refert quoque Timarchum in oratorum numerum, et prouocat ad illum Rutilii locum et ad fragmentum quoddam Longini. Enimvero *Ruhnken.* ad Rutil. II. §. pag. 88. monet, Timarchum oratorem ne fan-

do quidem esse auditum, et, vti iam supra in indice fragmentorum Longini obseruauimus, vulnus in Longini fragm. scite apteque sanat. *Harl.*

ii) Demosthenis quoque oratt. illustrauit *Zeno*. vide supra, vol. II. pag. 849. praecipue *Chapman* ibi iam in nota laudatum, et vol. II. pag. 770. ibique not. s. *Harl.*

supra vol. I. p. 697. §. XLI. Scripsit quoque de figuris orationis, quod opuscul. inest cod. MMCXIX. bibl. publ. *Parif. Harl.*

Zopyrus, Clazomenius. *Quinctil.* III. 6.

Zosimus, Gazaetus, qui in *Lyſiae* [et *Demosthenis*] orationes scripſerat, teſte *Suida*. [et *Eudoc.* pag. 203. ſupra in hoc cap. ad voc. *Athanaſius*, et in vol. II. pag. 770 et 849. atque infra, lib. V. cap. 5. vol. VI. vet. ed. pag. 588. *Harl.*]

CAPVT XXXV (olim XXXIII)

DE IVLIO POLLUCE ET PTOLEMAEO ASCALONITA

I. *Iulii Pollucis aetas et ſcripta.* II. *Mſti Codices et editiones Onomaſtici.* III. *Alii Polluces:*
IV. *Index ſcriptorum, a Iulio Polluce citatorum.* V. *Ptolemaeus Aſcalonita.* VI. *Eius opus*
διαφορὰς λέγων, e Mſto Gudian.

[Cum ſupplementis *G. C. Harles.*]

I.

IULIVS POLLVX, Naucratis, Aegyptius, a patre ſuo in criticis bene eruditus, ceterum diſcipulus *Adriani*, ſophiſtae, et *Antipatri*, *Hierapolitani*, praeceptor, a *Commodo*, imp. cui vocem *) et ingenium ſuum probauerat, iuſſus rhetoricam docere *Athenis*, non caruit detractoribus, ex quibus nota ſunt *Luciani* *) , *Athenodori* *) et *Philoſtrati* in ipſum iacta ſcommata. Annos duodeſexaginta vixit, et ſcriptis pluribus inclaruit, e quibus perierunt *Διαλέξεις* ſive *λολιαί*, *Differtationes*, et *Μελέται* *Declamationes*, quarum has, vt parum atticas, *Philoſtratus*, qui fragmenta quaedam illarum ſeruauit, illas vt pueriles *Athenodorus* perſtrinxit. *Εἰς Κόμοδον Καίſαρα ἐπιθαλάμιος*, oratio in nuptias *Commodi Imp.* *Ρωμαϊκὸς λόγος*, *Laus urbis Romae*. *Σαλπικυκτῆς ἡ ἀγὼν μουſικὸς*, *Tubicen*, ſive certamen *muſicum*. *Κατὰ Σωκράτους*, *Accuſatio Socratis*. *Κατὰ Σινωπέων*, *Contra Sinopenſes*. *Πανελλήνιος*, *Oratio in conuentu totius Graeciae habita*. *Ἀρκαδικὸς*, ad *Arcades* ſive in *laudem Arcadium* oratio, quae vniuerſa *Suidas* commemorat. *Ἀρκαδικὸν* in *Budenſi* bibl. adhuc ſuperfuiſſe, *Gesnerus* adnotauit *). Sed merito gratulantur ſibi graecarum litterarum ſtudioſi, quod aetatem tulit eidem *Suidae* memoratum *Pollucis* *Ὀνομαſτικὸν* ſive *Vocabu-*

S 3

larium.

a) *Philoſtrat.* 2. de ſophiſt. pag. 593. *Μελιχρῆ τῇ Φωνῇ βασιλεία Κόμοδον δέλεος τὸν Ἀθήνησι θρόνον παρ' αὐτῇ ἔγρατο.*

b) *Lucian.* in rhetorum praeceptore. confer ſcholia graeca ad *Lucian.* tom. II. pag. 33. 34. Sunt etiam viri docti, qui *Pollucem* perſtringi putent a *Luciano* [de ſaltat. c. 33. tom. II. pag. 287. vbi v. not. in ed. *Reitz.* et in eiusem] *Lexiphane*. Vide *Graeuum* notis ad *Lucian.* tom. I. pag. 999. [*Gesnerum* ad *Luc. Lex.* tom. II. p. 316. et p. 336.]

et *Kuhnium* praef. ad *Pollucem*. Sed hoc multis argumentis praef. erudita ad eundem *Pollucem* reſellit *Hemſterhuſius*, [qui in illa copioſe docteque diſputat de *Polluce*, eius opere, codd. edd. etc. pag. 33. ſqq. de vi et poteſtate voc. *ὀνομαſτικόν*.]

c) *Athenodorus* apud *Philoſtratum* p. 594. et *Philoſtratus* pag. 592.

d) Conf. *Voff.* de hiſtor. gr. IV. 17. *Pollux* promiſit tacticum et ſtrategicum libr. *Onom.* II. c. II. *Harl.*

larium, in decem libros distinctum, et Commodus, Caesari, adhuc admodum adolescenti (certe patre M. Antonino adhuc superstiti,) *) inscriptum, quo per rerum classes progrediens ex omni scriptorum genere synonymas voces phrasisque ad delectum et copiam graecae dictionis parandam colligit. Laudatur hoc Onomasticon a *Tzetza* Chil. VII. hist. 145. et *Balsamone* ad can. 70. Epistolae S. Basilii, ut alios iuniores iam omittam. [v. *Baillet* Jugem. des Sav. tom. II. pag. 316. sq. ed. 1725. 4. et testimon. doct. vir. prol. pag. 47. sq. ed. Hemsterhus. *Harl.*]

[P] II. [Quod ad *codices mssos* adinet, missis illis, quos contulerunt aut laudarunt editores, et quorum mentionem iam fecit Fabricius, de quorum etiam fatis quaedam bene observavit Hemsterhus. praef. pag. 36. reliquos, mihi notos, breuiter enumerabo. *Lederlinus* Parisiis V codd. bibl. publ. inspexit, quos praef. pag. 16. sqq. curate describit, et specimen quaedam ex illis exhibet. Sed secundum catal. codd. *Parif.* tom. II. onomasticon in septem codd. *Parif.* nim. MDCCCLXVIII. MMDCXLVI. MMDCXLVII. MMDCXLVIII. MMDCXLIX. MMDCLXX et MMDCLXXI. in codd. autem MDCXXX et MMMXLIX. sunt excerpta. Küsterus contulit binos codd. *Parif.* et quas ex illis enotauerat varr. lectt. eas postea misit Hemsterhus. et hic illas in praef. pag. 37. sqq. publicavit. Neque enim iisdem ad editionem uti licuit. — Praeter ea exstant codd. MSS. Pollucis in bibl. Medicea *Florentiae*. Pollucis enim lib. X. sunt in cod. XXXII. plut. 28. (illum quidem ab editis multum discrepare, late docet *Bandin.* catal. codd. gr. pag. 56. sq.) — in cod. XII. plut. 56. (*Band.* ib. pag. 307.) — in cod. I. plut. 58. (*Bandin.* ib. col. 437. sq. multis describit eum, notatque, quae desiderantur aut incuria compactoris librorum sunt transposita:) — in cod. CCCCLXIX. plut. 58. cum Pollucis epigrammate iambico octasticha ad ipsum imper. Commodum, quod *Band.* II. col. 469. sq. gr. cum versione latina publicavit. — Onomastici liber primus, cum epistola Pollucis ad imper. Commodum, in cod. XXI. nr. 4. plut. X. — libr. V. VI. VIII. IX et X. in cod. I. plut. 55. lib. I. et pars libri II. in cod. III. plut. 56. (*Bandin.* I. pag. 489. et II. col. 293. et 296.) — *Ventius* in bibl. Marciana, in codd. CCCXCIII. DXIII. DXX. (in quo sunt libri quinque priores,) et DXXIX. secundum catal. codd. gr. — Inter codd. gr. apud *Nanios*, Patricios Venet. adseruatos, (Bonon. 1784. pag. 509.) cod. CCCIV. nr. 1. definit in libro X. cap. 29. segm. 130. edit. Amstel. *Napoli* in bibl. Augustinens. S. Ioan. ad Carbonar. cod. XLIV. — *Leidae* in biblioth. publ. inter codd. Vossianos, est codex, (v. catal. pag. 392. nr. 28.) cuius bonitatem editores, praecipue Kühn in praef. celebrarunt. — De *Augustano* et pluribus, iisque diversis codd. olim *Heidelbergensibus* itidem docti editores adfatim disputarunt. — In bibl. caesarea *Vindobon.* Poll. lexicon gr. teste *Lambecio* in additam. ad vol. IV. commentar. pag. 506. ed. Kollarii et in *Nessellii* catal. part. IV. pag. 31. cod. XLIV. — *Matriti* in bibl. regia cod. LXX. in cuius fol. 1. a manu recent. saec. XV. iam senescentis solitarium adparet graec. octastichon iambicum in Pollucis, ut videtur, Onomastici laudem, quod quia ab eo, quod *Lederlin.* e cod. *Parif.* in praefat. publicarat, interdum differt, *Triarte* in catal. etc. pag. 253. subiectis versione lat. et adnotationibus tam grammaticis, quam criticis, iterum curauit formulis typographicis describendum. Tum fol. 2. auerso sequitur ipsum Pollucis onomasticum,

a) Pollux igitur floruit circ. a. Ch. 176. v. *Saxii* Onom. I. pag. 328. *Harl.*

maisticum, et *Iriarte*, per singulos libros quatenus vel cum exemplo Wetsteiniano et codd. a Sebero et Jungermanno collatis conspiret, vel ab iis discrepet, late exponit. Idem *Iriarte* pag. 277. memorat inter codd. Mendozanae bibl. codicem nr. 340. qui continet *tabulam in Pollucem et Athenaeum*. — In M. Britannia, (secundum catal. codd. etc.) *Oxonii* inter MSSa collegii corporis Christi, Pollucis Onomast. in cod. nr. MDXLII. In indice msti cod. Antonii Eparchi, (Fabr. B. Gr. vol. X. pag. 480. vet. ed.) citantur varia ex onomastico Pollucis. adde *Paulli Colomesii* bibl. choisie, in eius Operibus, a Fabricio collectis editisque Hamburg. 1709. 4. pag. 446. sq. vbi Seberi edit. Pollucis ille recenset, et quorundam meminit codd. msst. *Harl.*]

Editiones *Græcae* tres viderunt lucem, prima *Aldi*, dicata Heliae Capreolo Brixiano, Venet. 1502. fol. *f*). Altera *Bernhardi Iuntæ* cum præfat. græca Scipionis Carteromachi, Florent. 1520. fol. adiuncto Stephano Byz. Tertia *Basileensis* ex Io. Oporini officina *g*) A. 1536. 4. cum indice auctorum et præfatione Simonis Grynaei. *Latina* vnica prodijt Basil. 1541. 4. a *Rudolpho Gualthero*, Tigurino, admodum adhuc adolescente, composita, et absente illo, neque emendatis græcis codicibus vso, non satis emendate excusa. Quare eius sæpe puduit se scribit ipse in litteris, quadragesimo fere anno post exaratis. Eiusdem Gualtheri obseruationes in obscuriora Pollucis loca ib. 1542. 4. *Græcolatinas* exstant duæ, vna *Wolfgangi Seberi*, qui ad Græca castiganda duobus MSS. Palatinis atque Augustano et notis Frid. Sylburgii vsum se esse testatur, et latinam Gualtheri versionem locis variis emendauit, notas denique eruditas et indices meliores addidit, versioni accuratius examinandæ peculiarem se aliquando operam addicturum pollicitus. Francof. apud Wechel. 1608. 4. Altera luculentissima illa *Wetsteiniana* Amstel. 1706. fol. curantibus præclaris viris Io. Henr. Lederlino et Tiberio Hemsterhusio. In hac 1) Græca longe emendatiora et integriora exhibentur ope variorum codicum MSS. præcipue illo Demetrii Chalcondylæ, qui postea seruabatur Antwerpiae in Collegio S. I. deinde præstantissimo Isaaci Vossii, (quem laudat hic notis ad Catull. pag. 53. ac Var. Obs. pag. 101. 116. et alibi,) tum castigationibus, quas Salmasius e codd. Palatinis, H. Valesius e Strauchii et Falckenburgius ex alio codice libris suis adscripserant, et emendationibus Guil. Canteri. 2) Latina versio ex Seberi editione sistitur, cuius præcipui naui in notis castigantur. 3) Numero capitum seruat, libri singuli in minores etiam subdividuntur sectiones. 4) Singulis paginis subiiciuntur præter Seberi notas inediti ante commentarii virorum doctissimorum *Gothofredi Jungermanni* *h*), Palatino et Caroli Labbei codice vso, et, cuius eruditum specimen animaduersionum in Pollucem A. 1675. 12. Argentorati prodierat, *Ioach. Kuhnii*: tum notae laudatorum duum virorum Lederlini vsque ad septimum, et ad tres posteriores Hemsterhusii. Præfationes etiam nouae

f) Quam Aldinam edit. a M. II. D. (1498) adfert *Orland.* pag. 289. eam merito habet suspectam *Maittaire* in indic. A. T. pag. 168. Scribere forsan voluit Orlandus M. D. II. *Harl.*

g) In fine: per *Balth. Jerum Lasium et Thom. Platterum*, mense Martio. Sed Iuntina et Basilens. edd. sunt vnice ex Aldina repetitæ et textus in illis tribus indignis deformatus mendis. v. *Paul.*

Leopard. lib. II. emendat. cap. 8. et Seberi præf. pag. 41. edit. *Weist.* *Harl.*

h) Hic MS. seruatur etiam in Bibl. Gymnasii Schleusingensis. Pollucis editiones moliti præterea sunt *Bonav. Vulcanius*, vt ipse testatur præf. ad *Isidori Origines*, tum *Melch. Schmidius* græcarum litterarum Professor in Academia Helmstedici. Vide *Tenzelii* dialogos menstruos A. 1692. pag.

nouae superioribusque editionibus praemissae, et indices longe [P] locupletissimi vocum graecarum et scriptorum, quos Pollux laudat, auctore *Stephano Berglero*, Transyluano, graece et latine insigniter erudito, subiuncti sunt; e quibus alterum illum scriptorum hoc loco subiungere congruens instituto meo ratus sum. *Fabr.* Plura adnotavi in Introd. in hist. L. Gr. II. 1. pag. 209. sq. de illa edit. et de litteris ad Bentleium et quae hic de opera Hemsterhusii et multis, quae superessent, emendandis Pollucis locis verbisque in binis illis litteris, a Ruhnkenio in altera edit. *elogii Tib. Hemsterh.* Lugd. B. 1789. 8. publicatis, ad eum scripserat et quomodo docta et amica illa Bentleii admonitio paene fregisset Hemsterhusii animum. *Harl.*

III. Fuere et alii *Polluces* veterum scriptis memorati vt 1) *Pollux*, cuius obitum luget Herodes Atticus apud *Lucianum* in *Demonacte* tom. I. pag. 865. 866. is ipse videlicet, de quo Philostratus in Herodis vita pag. 557. 2) *Iulius Pollux*, Christianus scriptor historiae physicae in *Hexaameron* et *Chronici* siue ecclesiasticae historiae ab Adamo vsque ad Gratianum Augustum, quae MS. fuit in bibl. Palatina, et in aliis bibliothecis etiam Germaniae occurrit. Vide de codice *Bauarico* Gretserum de cruce pag. 2701. De *Schleusingensi Ludouicum*. Loca graece producunt *Lambecius* ad *Codinum* pag. 141. 143. 163. et *Fabrotus* ad collectionem constitutionum ecclesiasticarum *Balsamonis* pag. 1379. 3)

Pollux

pag. 982. *Henr. Valesius* singulari studio illustrare instituit capita Pollucis, quae Remp. Atheniensem spectant, vt discas e Iac. Gronouii V. cl. praef. ad *Valesii* notas in *Harpocratonem*. *Fabr.* Atque *Valesius* in emendatt. lib. I. capp. XII - XVI. et cap. XXXIV. plura Pollucis loca tentauit atque correxit. Praeter ea *Heringa* in obsl. criticar. libro, *Leoward.* 1749. 8. cap. III. pag. 23 - 32. et p. 169. ac pag. 208. *Toup* in emendatt. in *Suid.* et *Hesych.* multis locis alique critici passim emendarunt aut explicuerunt haud pauca Pollucis loca. *Harl.*

i) Adde *Hemsterhus.* ad Pollucis *Onomast.* p. 32. Codex quoque, qui vero caret initio, atque adeo notitia nomineque auctoris, est in bibl. Ambrosiana *Mediolani*. Illum descripsit *Bianconius*, at ignarus nominis et auctoris, edidit opusculum ab initio et in fine mutilum et sine auctoris nomine, in praefatione autem varia, quamquam ingeniose, sed frustra hariolatus est tum de tempore, quo scriptum videretur opus, n. eo, quum *Leo M.* pontifex romanus aut in viuis adhuc, aut haud diu mortuus fuisset, tum de auctore, quem *Hesychium* ecclesiae hierosolymitanae presbyterum fuisse suspicabatur. Editionis autem, notis eruditae instructae, haec est inscriptio: *Anonymi scriptoris historia sacra ab orbe condito ad Valentinianum et Valentinem imp.* e veteri codice graeco descripta, *Ioannes Baptista Bianconi*, Gymnasii Bonon. Professor,

latine vertit, et nonnulla adnotauit. Bononiae 1779. fol. Illam editionem ignorans cl. *Hardt* ex cod. *Bauar.* (ex cod. bibl. regiae *Hispan.* descripto,) qui ab initio quidem est integer, (habet enim et tabulam et prooemium, adscripto nomine Pollucis, *Ἰουλίου Πολυδευκῆς ἱστορία φυσικὴ ἀπὸ τῆς Κόσμου καὶ τῆς γενέσεως καὶ χρονικὸν ἐφεξῆς* cum initio capitis I. quae omnia absunt cod. *Ambros.*) at in fine ibidem, vbi desit *Mediolanensis*, deficit, primum, vt sibi videbatur, dias in luminis oras emisit opus. Inscriptio haec est: *Ἰουλίου Πολυδευκῆς ἱστορία φυσικὴ. Iulii Pollucis historia physica, seu chronicon ab origine mundi, usque ad Valentis tempora.* Nunc primum graece et latine editum cum lectionibus variis et notis ab *Ignatio Hardt*, Presbytero et bibliothecae elect. *Monacensi* adiuncto. *Monachii et Lipsiae* 1792. 8. Graecus textus destitutus est accentibus, et interdum differt ab ed. *Biancon.* Contulit V. D. *chronicon Theodosii* cuiusdam *Melitini* adhuc ineditum, et *Cedrenum*, *Cyrillum*, *Malelam* aliosque, atque varias ex illis enotauit subiecitque textui lectiones. *Physicam* vero *historiam* auctor ideo nominasse videtur opusculum suum, quod ab initio multa de ortu mundi rerumque creaturarum praeter rem adtulit. Tum *historiam Iudaeorum* et *Christianorum* multo verbosius, quam reliquorum populorum, est persequutus. *Harl.*

Pollux, episcopus provinciae Libyae, cuius mentio apud Epiphanium tom. I. pag. 874. 4)
Pollux, ad quem Libani Epistola I. 1. 38. ubi eum ab eloquentia et eruditione celebrat.
 5) *Pollux* servus apud Iosephum pag. 653. Omitto *Pollucem*, Castoris fratrem, de quo
 in fabulis, quem a pollendo vel pollucibitate dictum scribit *Fulgentius* I. 1. Mytholog.
 cap. 2.

IV. *Auctorum, a Iulio Polluce in Onomastico laudatorum, Index.*

- Achaeus* ἐν Ἰερί, X. 157.
Aeschines II. 82, 126. VI. 20. 37. VIII. 72. IX. 42.
Aeschines, rhetor, II. 196. III. 35. 146. 147. 148. VII. 37.
 κατὰ Κτησιφῶντος, VII. 202. X. 10.
 Τιμάρχου κατηγορῶν, VII. 34.
Aeschines, Socraticus, II. 56. 84. VII. 150.
 ἐν Ἀζώχῳ, VII. 135.
 Ῥίνωνι, VII. 103.
Aeschylus, II. 100. 125. 196. V. 47. VI. 23. 40. 46. 80. 161. VII. 40. 51. 60. 61. 78. 167. 177. IX. 156. X. 44. 46. 132. 180.
 ἐν Ἀγαμέμνονι, IV. 110.
 Δικτυαργείοις, VII. 35.
 eius Εὐμενίδες, IV. 110.
 Θαλασποίοις, VII. 122.
 ἐν Κερκύονι, X. 175.
 Κηρυξί, IX. 136.
 Κηρυξί Σατυρικοῖς, X. 186.
 Ξαντρείας, X. 117.
 eius Προμηθεὺς πυρκαῖς, IX. 156. X. 64.
 Σισύφῳ, X. 20. 77.
 Φονίσσαις, VII. 91.
 Φρυξὶν ἢ Λύτροις, VII. 131.
 τοῖς Ψυχαγωγοῖς, X. 10.
 Ψυχοσατία, IV. 130. vid. not.
Agias, comicus, III. 36.
Aglosshenes, IX. 83.
Alcaeus, II. 157. VI. 107.
 ἐν Γανυμήδει, VII. 23.
 Ἐνδυμίωνι, IX. 53.
 δευτέρῳ βιβλίῳ μελῶν, IV. 169.
 δευτέρῳ μελῶν, X. 113.
 ἐν Πασιφάῃ, X. 11.
Alexis, II. 14. 23. 64. 112. 149. III. 42. IV. 182. VI. 35. 38. 45. 104. 168. VII. 35. 113. 161. X. 111. Eius Ἀμφωτίς, VII. 20. X. 175.
 ἐν Ἀσκληπιοκλείδῃ, X. 107. 108.
 Βωμῶ, VII. 72.
 Γυναικοκρατεῖα, IX. 44.
 Διδύμοις, IX. 153.
 Δρωπίδῃ, X. 120.
 Ἐκπωματοποιός, VII. 190.
 Καλασίρειδι, X. 18.
 Καυνοῖς, VII. 166.
 Δέβητι, VI. 65.
 Λευκάδι, X. 144.
 Λημνία, X. 100.
 Ποιητρία, IX. 153.
 τῷ Σπονδοφορικῷ, X. 111.
 eiusdem Σώρακος, X. 130.
 Ταραντίνεις, X. 21.
Amiphtas, II. 200. III. 48.
 ἐν Κοινῷ, X. 171.
 Μυχοῖς, VII. 100.
 τῇ Σαπφῶ, IX. 138.
 Σφενδόνη, IX. 96. X. 144.
Amphis. eius δρεῖμα Ἀλείπτρια, VII. 17.
 Ἀλκμαίωνι, X. 170.
 Ἀμπελουργῶ, VII. 170. IX. 88.
 eius Κονιάτης, VII. 125.
 Κυβευταῖς, VII. 203.
Anacreon, II. 103. III. 49. IV. 61. V. 76. 96. VI. 22. 23. 107. VII. 172. 177. X. 70.
 Ἴων καὶ ποιητὴς ἀνὴρ, III. 98.
 Ἀναγραφή τῶν ἐν Ἀκροπόλει ἀναθημάτων
 ἐπ' Ἀλκibiάδῃ ἀρχόντος, X. 126.

Anaxandrides, II. 166. V. 16. VI. 43. 161.
 ἐν Ἀγχίσῃ, IX. 59.
 Ζωγράφῳ ἢ Γεωγράφῳ, X. 59.
 Κυθαριστείᾳ, X. 172.
 Anaxilas (et Anaxilaus II. 34.) II. 27. 29. VII.
 53. (Anaxilas, Rheginus, V. 57.
 ἐν Βοτρυδίωνι, X. 190.
 Γλαύκῳ, IX. 29.
 Λετροποιῶν, VII. 167. X. 46.
 Anaxippus ἐν Κυθαριδείῳ, X. 94.
 Andocides, II. 58.
 Androcion, VII. 121.
 Anthippus, mulicus, IV. 78.
 Antileon, II. 151.
 Antimachus, poeta, II. 178.
 Antiöchus *), VI. 99.
 Antiphanes, V. 98. VII. 52. 199. IX. 99.
 ἐν Ἀγροίκῳ, VI. 54.
 Ἀθάμαντι, X. 62.
 Ἀλευομένη, IX. 29.
 Ἀποκατεργέντι, X. 138.
 Αὐτῇ ἰσῶντι, X. 152.
 Ἀφροδίτης γοναίς, X. 84.
 Βοιωτίᾳ, X. 88.
 Βομβυκίῳ, X. 179.
 Βασιρίδι, X. 65.
 Βυζαντίῳ, VII. 170.
 Εὐθυδικῳ, X. 107.
 Κοροπλάθῳ, X. 103.
 Κυβευταίς, X. 137.
 Κύκλωπι, IX. 88.
 Λευκάδι, VI. 66.
 Μελεαγρῳ, 73.
 Μηδείᾳ, VII. 57.
 Μιδῶνι, X. 152.
 τῷ Μύλωνι, VII. 211.
 [Γ] Μύσιδι, X. 67.
 Ὀβριμῳ, X. 21.
 Ὀρφῇ, X. 172.

ἐν Παρασίτῳ, X. 106.
 Σαπφοῖ, VII. 211.
 τοῖς Σκύθαις, VII. 59.
 Σκύθαις ἢ Ταύροις, X. 168.
 Στρατιώτῃ, IX. 48.
 Τραυματίᾳ, IV. 183. X. 46.
 Φάωνι, VII. 192. X. 40.
 Φιλίσκῳ, X. 176.
 Antiphon, I. 34. 98. II. 7. 13. 41. 57. 58. 76.
 109. 119. 120. 123. 128. 129. 196. 214.
 223. 224. 228. 230. III. 63. 113. IV. 9.
 47. 164. 176. V. 141. 145. VI. 163. 169.
 183. 196. VII. 169. 189. VIII. 21. 24. 68.
 103. IX. 13. 26. 53. (ἐν τοῖς περὶ ἀλη-
 θείας, VI. 143. vid. not.)
 Antisthenes, V. 65.
 ἐν Προτρεπτικῷ, VI. 98. X. 68.
 Anyte Tegeatis, eius epigramma, V. 48.
 Apollodorus Carystius ἐν Ἀμφιαράῳ, X. 161.
 Ἀντεπτεργεῖντι, X. 138.
 ἐν Διαβόλῳ, X. 154.
 τῇ Ἐνείᾳ, X. 152.
 Apollodorus Gelous. Eius Γραμματιδιο-
 ποίς, IV. 19. VII. 190. X. 93.
 ἐν Ψευδαίαντι, X. 138.
 Araros, VI. 43.
 ἐν Καίνῃ, VII. 65.
 Atatus ἐν τοῖς Ἰατρικοῖς, II. 38.
 Archilochus, I. 132. II. 27. 34. 193. VI. 80.
 187. VII. 41. X. 27. 135. 160. vid. X.
 141.
 Archippus, III. 54. 154. VI. 174. VII. 148.
 ἐν Ἡρακλεῖ γαμῶντι, IX. 72. X. 169.
 Ἰχθύσι, VII. 16. 28. X. 29.
 Πλέτῳ, VII. 63. X. 136.
 Ρίγωνι, II. 183. VII. 199. X. 177.
 Aristas ἐν Ὀρφῇ, IX. 43.
 Aristogiton, ὁ ῥήτωρ, X. 111.
 Aristomenes, VI. 167.

*) Sed legendum esse *Archilochus*, docet *Ruhnken*. ad Vellei. Patere. I. 5. pag. 20. *Havl.*

ἐν Γόσι, VII. 211.

Διονύτω ἀσκητῇ, III. 150.

Aristophanes, I. 13. 79. 83. II. 5. 6. 13. 18.
20. 28. 32. 34. 39. 41. 42. 56. 57. 59. 65.
67. 75. 76. 79. 89. 94. 100. 108. 109. 111.
125. 152. 154. 160. 180. 189. 199. 212. 228.
231. 233. III. 25. 42. 48. 70. 92. 140. 146.
153. IV. 18. 63. 64. 67. 106. 115. 121. 163.
172. 181. 182. 187. 188. V. 91. 96. VI. 9.
11. 12. 14. 19. 20. 24. 33. 41. 43. 47. 49.
56. 60. 62. 65. 79. 80. 86. 91. 99. 100.
110. 125. 151. 158. 160. 161. 163. 165. 167.
VII. 7. 22. 26. 28. 29. 32. 34. 37. 39. 40.
49. 60. 64. 67. 70. 93. 99. 100. 108. 138.
139. 141. 143. 144. 148. 150. 161. 162. 166.
170. 177. 187. 190. 194. 195. 196. 200.
210. VIII. 28. IX. 25. 52. 153. 154. 161.
162. X. 27. 60. 63. 75. 135. 153. 167. 187.

ἐν Ἀγωνισαῖς, VII. 168.

Διολοσίκωνι, I. 79. IX. 63. 89. X. 24.
25. 104. 116. 118.

Ἀκασρίαις, IV. 125.

[P] Ἀμφικρατῇ, II. 176. VII. 164. 181. X.
40. 92. 180.

Ἀναγύρω, VII. 164. IX. 64. 72. X. 54.
55. 76. 57. 114.

Ἀσκληπίος, non est comoedia Aristophanis, vt Seberus cū interpretē videtur accepisse, sed Plutus ibi dicitur Ἀσκληπίῳ visum recepiſſe, II. 59.

Ἀχαρνέσσι, VII. 24. 164. X. 35. 68. 71.
72. 91. 92. 94. 95. 110. 111. 116. 121.
136. 164. 168.

Βαβυλωνίοις, IX. 186. IX. 28. X. 38.
85. 152. 173.

Βατραχοῖς, VII. 81. 175. IX. 64. 90.
X. 14. 17. 38. 48. 120. 148.

Γεωργοῖς, VII. 201. IX. 69. X. 69.

Γῆραι, IV. 180. VI. 69. VII. 125. IX.
39. X. 61. 74. 104. 173.

Γηρυδάτῃ, IV. 181. VI. 69. VII. 7. 117.
149. 176. 181. X. 59. 75. 91. 92. 160.
169. 170.

ἐν Γλαύκῳ, III. 43.

Δαιδάλῳ, VII. 100. 117.

Δαιταλεῦσι, VII. 153. 168. 176. 181. IX.
88. X. 32. 93. 109. 119. 158. 172.

Δαναΐσι, VII. 199. X. 26. 39. 127. 130.

Διονυσάγῳ, X. 33.

Δράμασιν ἢ Κενταύρω, IX. 26. 53. X.
79. 171. 185. (sed VII. 24. ἢ Κενταύ-
ροις est.)

Δράμασιν ἢ Νιδίβῃ, X. 119. 166. 185.

Εἰρήνῃ, X. 102. 188.

Ἐκκλησιαζέσαις, IX. 58. 92. X. 12. 31.
80.

Ἡρώσιν, VII. 15. 16. 21. 133. 167. X. 61.
78. 112. 173.

Θεσμοφοριαζέσαις, IV. 19. 100. VII.
66. 95. IX. 36. 69. 131. X. 58. 137.
140. 152.

Ἰππεῦσιν, II. 175. IX. 154. X. 96. 104.

Κωκάλῳ, VII. 172.

Λημνταῖς, VII. 139. 152. 166. IX. 126.
X. 25.

Λυσικρατῇ, VII. 113. IX. 36. X. 32. 37.
59. 159.

Νεφέλαις, IX. 136. X. 47. 113. 156.
168.

Νήσοις, VI. 45. 104. (dubium an ipsius
Aristophanis sit IX. 89.) X. 47.

Ὀλκάσι, IX. 60. X. 73. 84. 102. 144.
159. 172. 173.

Ὀρενσι, X. 36. 86. 171.

Πελαργοῖς, VII. 105. X. 174.

Πλέτῳ, VII. 71. 115. IX. 102. 139. X.
48. 103. 155.

Πολυείδῳ, IX. 31. 130. X. 45.

Προαγώνι, X. 44.

Σκηναῖς καταλαμβάνεσαις, VII. 157.
202. X. 28. 67. 106. 114. 144. 147.
172.

Σφῆτι, II. 199. VII. 59. 105. 176. 181.
IX. 89. X. 22. 102. 182. 183.

Ταγηνισαῖς, VII. 149. X. 47. 88. 93.
98. 101. 119. 151. 173.

- [P] ἐν Τελμισσεῦσιν, VI. 83. X. 72. 80. 82.
 Τριφάλῃτι, IX. 90. X. 121. 151. 162.
 Φονίσσαις, VII. 199. X. 17. 119. 155.
 Ὀρεαίς, VII. 13. 187. 160.
 Aristophan ἐν Διδύμοις ἢ Πυραύλῳ, IX. 70.
 Aristoteles, I. 213. II. 68. 86. 93. 94. 95. 99.
 135. 144. 220. III. 17. IV. 56. V. 38. 40.
 52. 68. 75. VI. 16. 31. VIII. 63. IX.
 62. 87.
 ἐν τοῖς περὶ ζώων, VI. 54.
 περὶ ζώων ἱστορίας ἐν τῷ ὀγδόῳ, X. 184.
 περὶ ζώων ἐν τῷ τρίτῳ, X. 139.
 ἐν Κυρήνῃ, IX. 62.
 Πολιτεία Ἀκραγαντίνων, IV. 174. IX.
 80.
 Ἀργείων, X. 179.
 Ἰμεραίων, IV. 174.
 Ὀρχομενίων, X. 165.
 Σικυωνίων, IX. 77.
 Ταραντίνων, IX. 80.
 Aristoteles aut Theophrastus ἐν τῷ περὶ με-
 τάλλων, VII. 99.
 Aristoteles et Theophrastus ἐν Φυσικοῖς, X.
 170.
 Arrianus, eius versus, II. 180.
 Axionicus ἐν Χαλκιδικῷ, X. 122.
 Callias, II. 101. 102. 186. II. 25. IV. 9.
 ἐν Κύκλωσι, VII. 105. 116.
 Πεδίταις, VII. 113.
 Callimachus, V. 96. IX. 72. X. 153. 156.
 Calisthenes ἐν Ἀποφθέγμασι, IX. 93.
 Callistus, comicus, II. 112.
 Cantharus, IV. 61.
 Cebes, III. 95.
 Cephodorus, IV. 173. X. 126.
 ἐν Τροφωνίῳ, VII. 40. 87.
 Ὑλ, X. 110.
 Cercillas, III. 27.
 Chionides ἐν Ἡρώσι, X. 43.
 Clearchus, II. 185. Solensis, Aristotelis disci-
 pulus, II. 146. vid. 164.
 Cleon ἐν δευτέρῳ μελῶν, X. 113.
 Clonias, eius νόμος αὐλητικός, IV. 79.
 Columnae Atticae, X. 97.
 Comici, V. 97. τοι. et alibi.
 Recentiores, VI. 18.
 Siculi, IV. 173.
 Comoedia Media, VII. 162.
 Noua, III. 74. VI. 90.
 Vetus, VII. 190.
 Coricus et Erasius, eorum ad Platonem Epist.
 X. 150.
 Craterus ὁ τὰ ψηφίσματα συνάγων, VIII.
 126.
 Crates, IV. 183. VI. 79. 161. VIII. 26.
 ἐν Γείτοσι, VII. 179. 204. X. 118.
 Ἐορταῖς, VII. 92.
 Ἡρώσι, III. 155. X. 90. 175.
 Θηρίαις, VI. 53.
 Λαμία, IX. 62.
 Παιδιαῖς, IX. 114.
 (Παρακαταθήκη, IV. 173. vid. not.)
 Σαμῶσι, VII. 63.
 Τόλμαις, IX. 53. X. 54.
 Cratinus, II. 7. 10. 17. 28. 43. 49. 78. [P] 124.
 153. 188. III. 14. 64. 75. 80. 91. 106. IV.
 184. V. 68. VI. 12. 21. 23. 26. 61. 65. 81.
 86. 161. 163. VII. 28. 31. 37. 39. 41. 88.
 107. 142. 161. 179. VIII. 31. IX. 98. X.
 64. 143. 186.
 ἐν Βασίρει, X. 82.
 Διονυσιαλεξάνδρῳ, VI. 48. VII. 28. 122.
 159. 198. X. 25. 34. 140.
 Ἡρώσι, X. 64.
 Θράτταις, IX. 91. X. 67. 160.
 Κλεοβελίναις, X. 105. Κλεοβελίνη, est
 VII. 41.
 Μαλθακοῖς, VI. 106. VII. 171. X. 50.
 Νεμέσει, X. 177. 186.
 τοῖς Νόμοις, VI. 68. VII. 86.
 Ὀδυσσεῦσιν, VI. 68. 69. X. 32.
 Πανόπταις, X. 16.
 Πλάτῳ, II. 61.
 Πυτίνῃ, X. 58. 67. 70. 184.
 Σερίφοις, VII. 69. Σερίφοις est X. 156.
 Τροφωνίῳ, VII. 103. X. 115.

Κέρροσι,

Χείροσι, VI. 98. VII. 211. X. 186.
 Ὠραῖς, VI. 18. VII. 164. IX. 131. X.
 40. 76.
 Cratinus, iunior, ἐν Ὀμφάλῃ, VII. 58.
 ἐν Ὑποβολιμαίῳ, VII. 211.
 Critias, II. 58. 148. 122. 196. III. 116. IV. 63.
 165. VI. 31. 38. 153. 194. 195. VII. 78. 91.
 108. 154. 177. 179. 196. 197. VIII. 25.
 IX. 17. 161.
 ἐν Ἀταλάντῃ, VII. 31.
 ταῖς Πολυταίαις, VII. 59.
 Criton ἐν Αἰτωλοῖς, IX. 15.
 τῇ Μεσσηνίᾳ, X. 35.
 Ctesias, II. 60. V. 41.
 Demades, VII. 104.
 Δημιόπρετα, X. 23. 24. 36. 39. 46. 74. 79.
 81. 84. 86. 89. 93. 103. 105. 108. 114. 130.
 135. 137. 150. 157. 169. 170. 171. 182. Eo-
 rum ratio exponitur 96. 97.
 Democritus, Chius, (musicus) IV. 65.
 Demosthenes, I. 94. 161. II. 14. 33. 54. 58. 59.
 64. 111. 119. 121. 122. 124. 128. 129. 151.
 200. 207. 234. III. 28. 30. 58. 59. 61. 81.
 83. 84. 89. 91. 125. 141. 143. IV. 19. 163.
 166. 167. 171. V. 89. 134. VI. 8. 9. 37.
 91. 101. 124. 130. 143. 153. 183. VII. 130.
 159. 160. 161. 197. VIII. 23. 26. 28. 30.
 64. 69. 72. 83. 114. 134. 136. 137. 140. IX.
 29. 52. 63. 92. 136. 138. 155. 157. X. 13.
 16. 23. 192. συνάγχεσθαι αἰλημένους, VII.
 104.
 ἐν τοῖς ἐπιγεγραφομένοις πρὸς Ἀριστογέτο-
 να, X. 155.
 τῷ Ἐρωτικῷ, III. 141. vbi dubitatur an
 illius sit.
 τῷ κατ' Εὐέργει καὶ Μνησιβέλει, VII.
 118.
 τῷ κατὰ Κόνωνος, X. 62.
 τῷ κατὰ Μίδοντος, VIII. 53.
 (νόμον γράψας) VIII. 100.
 τῷ κατὰ Ὀλυμπικιδάρεα, VII. 191. IX.
 39.

[P] ἐν τοῖς συμβουλευτικοῖς προοιμίοις, VI. 143.

ἐν τῷ πρὸς Φαίνιππον, X. 71.
 πρὸς Φορμίωνα περὶ δανείων, IX. 45.
 Dinarchus, III. 27. 81. IV. 165. 167. VI. 156.
 159. 161. 164. 168. VII. 11. 183. VIII. 24.
 70. 72. 83. 121. 156. X. 15.
 γεωφάνειαι ὑπὲρ ὧν λέγει Διόναρχος
 VII. 99.
 ἐν τῇ τῆς ἱερᾶς δοκιμασίᾳ, VII. 69.
 Dinolochus ἐν Ἀμαζόσῃ, X. 177.
 ἐν Μηδείᾳ, IV. 174.
 Diocles, III. 42.
 ἐν Βάνχαις, X. 78.
 Μελίτταις, X. 99.
 (Diodorus, Thebanus, IV. 80.
 Dio, tragicus, vid. Ion.
 Diphilus ἐν Ἀδελφοῖς, X. 72.
 Ἀπολιπέσῃ, X. 12.
 Ἐκάτῃ, X. 72.
 Ἐπιδικαζομένῳ, X. 137.
 Ἐπικλήρῳ, X. 99.
 Καθαρωδῶ, X. 38. 62.
 Μανομένῳ, X. 18.
 Σικελικῷ, IX. 81.
 Draco, VIII. 42. 125.
 ἐν τοῖς νόμοις, IX. 61.
 Ecphantides, II. 127.
 Empedocles, II. 223. 226.
 Epæneti et aliorum ὀψοπονητικὰ συγγράμ-
 ματα, VI. 70.
 Epicharmus, II. 141. IV. 56. VI. 35. 90. VII.
 183. IX. 26.
 ἐν Ἀρπαγαῖς, IX. 26. 41. 42. 81.
 Βασίριδι, IX. 45.
 Ἐλπιδί, X. 161.
 Ἡβης γάμῳ, X. 86.
 Ναυαγῷ, X. 86.
 Νήσοις, X. 62.
 Ὀδυσσεὺς Αὐτομόλῳ, IX. 41.
 Πέτραις, IX. 92.
 Πύθωνι, X. 179.
 Πύρρα ἢ Προμηθεῖ, X. 82.
 Σκίρωνι, X. 87.
 Φιλοκλήνῃ, X. 71.

- ἐν Χύτραις, IX. 71.
 Epicrates, ὁ κωμωδιοδιδασκαλός, IV. 121.
 Epigenes ἐν Πομπικῶ, VII. 29.
 Epigramma de Anthemione, VIII. 131.
 Hippamone, V. 47.
 Epistola Alexandri ad matrem VI. 87.
 Erafti et Corici ad Platonem, X. 150.
 Lyfiae, VII. 131.
 Olympiadis, VII. 28.
 Theanus, Pythagorae coniugis, ad
 Timaretam, X. 21.
 Eratosthenes, I. 145.
 ἐν τῷ Ἑρμῇ, VII. 90.
 τοῖς περὶ Κωμωδίας, X. 60. 61.
 τῷ Σκευογραφικῶ, X. 1.
 Eubulus, II. 28. 96. III. 21. VI. 10. VII. 36.
 Vid. IX. 93.
 ἐν Ἀγχίστῃ, VI. 10. IX. 76.
 Γλαύκῳ, VI. 67.
 Ἴωνι, X. 106.
 Κατακολλῶντι, X. 107.
 τοῖς Κυβευταῖς, VII. 205.
 [P] ἐν Παμφίλῳ, IX. 91.
 Παρμενίσκῳ, X. 98.
 τοῖς Στεφανοπώλισι, X. 120.
 Euclides, VI. 161.
 Eudoxus ἐν Ναυκλήρῃ δράματι, VII. 201.
 Eui κύκλιοι νόμοι, IV. 79.
 Eunucus, ἐν Ἀντίδι, X. 100.
 Euphorion, IV. 95.
 Eupolis, I. 111. II. 9. 28. 33. 89. 120. 124. 159.
 233. III. 72. 77. 79. 109. 115. 130. IV.
 57. 188. VI. 15. 18. 56. 65. 90. 92. 103.
 159. VII. 22. 83. 169. 176. 179. VIII. 34.
 IX. 47. 49. X. 92. 159.
 ἐν Αἰξίν, X. 102. 151.
 (de Ἀλεῦσι vid. not. X. 98.
 Αὐτολύκῳ, IX. 30. X. 45. 47. 161.
 τῷ πρώτῳ Αὐτολύκῳ, VII. 202.
 Βάπταις, VII. 123. X. 91.
 Δήμοις, VII. 123. 164. IX. 43. 58. 69.
 Δυσάδι, IX. 27.
 Εἰλωσι, IX. 74. 146. X. 98.
 ἐν Κόλαζ, VII. 192. IX. 37. 59. 90. X.
 10. 28. 39. 90. 97.
 τῷ Μαρικῶ, X. 73.
 Πόλεσι, II. 77. VII. 13. 29. X. 192.
 Ταξίαρχοις, VII. 106. 168. IX. 58. 102.
 X. 17. 63. 136.
 τοῖς Φίλοις, VII. 133. X. 85.
 Χρυσῷ γένει, VII. 86. IX. 26. X. 63.
 140.
 Eupolis (Iunior Anaxila) ἐν Διατῶντι, VII.
 168.
 Euripides, II. 14. 51. 109. 161. III. 5. 16. 58.
 73. 82. IV. 141. VI. 156. VII. 31. 109.
 IX. 161. X. 27. συνῆρξε τοῖς τετταράκον-
 τα προσᾶσιν Ἀθηναῖσι, IX. 101.
 ἐν Ἀλκμήνῃ, X. 117.
 Αὐτολύκῳ Σατυρικῶ, X. III. 178.
 Δαναῖσι, IV. III.
 Εὐρυθῇ Σατυρικῶ, X. 108. 145.
 Ἡρακλείδαις, III. 51.
 Θησῇ, ib.
 Ἰνῷ, VII. 178.
 Ἰξίῳ, IX. 27.
 Ἰππολύτῳ καλυπτομένῳ, IX. 50.
 Ὀρέστῃ, VI. 187.
 Παλαμήδῃ, X. 145.
 Σκίρωνι, IX. 75.
 Σατυρικῶ, X. 35.
 Τημενίδαις, IX. 27.
 Φοινίσσαις, IV. 129.
 Glaucus, Locrensis, ὁ ψοποιοιτικῆς πραγμα-
 τείας σοφιστής, VI. 71.
 Gorgias, I. 145. sophista, eius Ὀνομαστικὸν
 βιβλίον, IX. 1.
 Hecataeus, I. 50.
 Hegesippi et aliorum ὁ ψοποιοιτικῆς συγγράμ-
 ματα, VI. 70.
 Heraclides, Syracusanus, ὁ ψοποιοιτικῆς πραγ-
 ματείας σοφιστής, VI. 71.
 Heraclitus, V. 163.
 Herimippus, II. 115. III. 125. VII. 194.
 [P] ἐν Δημόταις, VII. 89. IX. 71. X. 165.
 τοῖς Θεοῖς, IX. 126.

- ἐν Θεσμοφόροις, X. 122.
 τοῖς Κοζόδοχοις, VII. 202.
 Μείραϊς, VII. 200. X. 136.
 Στρατιώταις, X. 182.
 Φορμοφόροις, VII. 89. IX. 71.
 Hermon, histrio comicus, IV. 88.
 Herodotus, I. 50. 75. 153. 244. 247. II. 5. 8.
 23. 37. 51. 58. 59. 62. 64. 102. 109. 120.
 122. 124. 151. 152. 153. 168. 200. 233. III.
 7. 25. 30. 42. 49. 58. 74. 106. 109. 126.
 144. IV. 18. 19. 168. V. 26. 88. VI. 25.
 100. 125. VII. 11. 31. 63. 72. 76. 81. 83.
 86. 123. 137. 143. 161. 178. 186. 211. IX. 6.
 66. 153. X. 10. 52. 58. 70. 78. 115. 150. 160.
 163. 178. 190.
 ἐν τῷ πέμπτῳ βιβλίῳ, IX. 56.
 ὃ βιβλίῳ, X. 22. 23.
 Herophilus, II. 202.
 Hesiodus, I. 57. 65. 66. 223. 231. II. 184. III.
 19. 93. VI. 83. X. 99.
 Hesiodo adscribuntur οἱ Κεραμεῖς, X. 85.
 Hierax, IV. 79.
 Hipparchus ἐν ταῖς Παννυχίσιν, X. 108.
 Hippocrates, II. 4. 54. 78. 131. 140. 141. 144.
 189. 211. 222. IX. 69. X. 150. Vid. VIII.
 46.
 ἐν τῷ πρὸς τὰς Κνιδίας δόξαις, X. 87.
 Hipponax, II. 152. 189. IV. 79. VI. 19. X.
 75. 87. 184.
 ἐν τῷ πρώτῳ ἰάμβων, IV. 169. X. 99.
 113.
 δευτέρῳ ἰάμβων, X. 19.
 Homerus, I. 5. 42. 57. 63. 70. 76. 77. 83. 133.
 137. 141. 171. 183. 196. 221. 223. II. 26.
 31. 33. 34. 40. 43. 50. 53. 64. 88. 89. 98.
 100. 129. 130. 144. 149. 168. 173. 175. 179.
 188. 206. 209. III. 7. 15. 20. 44. IV. 8.
 18. 159. 171. 177. 189. V. 14. 45. 65. 76.
 88. 91. 95. 96. 97. 111. 132. 145. 155. 164.
 VI. 22. 26. 36. 83. 89. 92. 93. 96. 97. 100.
 102. 104. 107. 125. 187. VII. 61. 68. 79.
 115. 116. 117. 123. IX. 19. 35. 38. 54. 55.
 60. 67. 68. 69. 73. 144. 156. X. 38. 57.
 77. 79. 81. 83. 90. 123. 124. 128. 134. 146.
 165. 170. 173. 175. 188.
 ἐν Ὀδυσσεῖα, VI. 18.
 Φαίαιζον, IX. 106.
 Hymni Attici, X. 162.
 Hyperides, I. 101. 162. II. 14. 15. 20. 33. 45.
 58. 119. 123. 124. 200. III. 27. 43. 53. 59.
 63. 74. 77. 79. 81. 85. 113. IV. 36. 163.
 166. 172. V. 89. 93. 107. 142. VI. 14. 24.
 25. 37. 39. 144. 169. 183. VII. 8. 18. 44.
 121. 125. 132. VIII. 24. 28. 31. 70. 73. 76.
 80. 143. 144. IX. 34. 74. 157.
 ἐν τῷ περὶ ἀντιδόσεως πρὸς Πασικλέα, IX.
 36.
 πρὸς Ἀπελλαῖον περὶ Θησαυρῶ, III. 27.
 [P] κατὰ Ἀριστοφάνους, VII. 11.
 ὑπὲρ Ἀρπαίης, X. 159. ubi additur
 εἰ μὴ ψευδὴς ὁ λόγος.
 πρὸς Δημέαν, X. 15.
 Ἐπικλέα, VII. 149.
 ὑπὲρ Λυκόφρονος, II. 151. VIII. 52. IX.
 137. 156.
 (ὑπὲρ Μυκαῆς, VII. 191.
 sed vid. not. X. 39.)
 ὑπὲρ Νικᾶς, X. 39. vid. not.
 ὑπὲρ Ὀχετῶ, X. 30.
 ὑπὲρ Πατροκλέους, IV. 122.
 Συνηγορικῶ, III. 125.
 ὑπὲρ τῶ Ταρίχης, IX. 34.
 πρὸς Χάριτα, VIII. 142.
 Iobas, V. 88.
 Ion, VI. 99. VII. 60. Chius, II. 95. Tra-
 gicus, II. 88. vid. not.
 ἐν Ἀλκμήνῃ, X. 92.
 τῷ μεγάλῳ δράματι, X. 177.
 Ὀμφάλῃ, V. 101.
 Συνεκδημητικῶ, II. 88. vid. not.
 Φοίνικι, IX. 37.
 Isacus, II. 8. 18. 20. 57. 58. 61. 64. 127. 229.
 230. 231. III. 6. 13. 15. 33. 57. 59. 67.
 80. 81. 108. IV. 94. 167. VI. 102. VII.
 8. 11. VIII. 23. 27. 33. 64. 66. 67. 71.
 82. 83. Socraticus, II. 109.

- ἐν τῷ πρὸς Ἀνδοκίδην, VII. 14.
 κατ' Ἀριστάρχην, II. 61.
 περὶ τῆς Ἀρχεπόλιδος κλήσεως, X. 15.
 τῷ πρὸς Διοκλέα, ὕβρεως, VII. 151.
 τῷ πρὸς Διοκλέα περὶ χωρίων, X. 11.
 τῷ πρὸς Εὐκλείδην περὶ χωρίων, VIII.
 48.
 πρὸς Λυσίβιον, X. 15.
 Hocrates, II. 20. 56. 58. 64. 119. 124. 230. 231.
 III. 24. 63. 101. 141. 154. IV. 43. VII.
 198. VIII. 24. X. 83.
 Κεραμεῖ quidam Hesiodo adscribunt, X. 85.
 (Laciades, IX. 38. leg. ἐν Λακιάδαις. vid.
 X. 37. not.)
 Lex Attica VII. 146. IX. 42. Regia, VI. 35.
 Lycophron, II. 38.
 Lycorgus, III. 34.
 ὁ Ῥήτωρ, VI. 74.
 ἐν τῷ κατὰ Μανσαύχμην, VII. 137.
 Lysias, I. 121. II. 7. 20. 55. 57. 78. 159. III.
 63. 74. 76. 81. 82. V. 242. VI. 102. VII.
 12. 42. 104. 115. 131. 179. VIII. 23. 24. 31.
 37. 64. 83. 121. X. 157.
 ἐν τῷ περὶ Ἀσπίδοποιῦ, VII. 15. 155.
 ὁ κατ' Αὐτοκλέους λόγος, VII. 200. vbi
 oblerua, addi: Si modo Lysiae est haec
 oratio.
 ἐν τῷ κατ' Αὐτοκράτους, VII. 77. IX. 57.
 ὑπὲρ Ἀχιλλεΐδου φόνου, IX. 50. 154.
 λόγος ὑπὲρ τῶν Δημοπρατῶν εἰρημένους
 πρὸς Εὐθίαν, X. 96.
 [P] ἐν τῷ Διοφάντῃ περὶ χωρίων, VII. 17.
 (Ελευσίνι. Seberus non recte cepit X. 96.
 τῷ κατὰ Θεοδοτίδην, VIII. 46.
 τῷ πρὸς Ἰπποκράτην, ib.
 τῷ ὑπὲρ Καλλιστοχρῆ, X. 105.
 κατὰ Καλλίαν ὕβρεως, III. 76.
 πρὸς Κλέωνα, X. 174.
 τῇ πρὸς Μετάνειραν ἐπιστολῇ, VII.
 130.
 τῷ κατὰ Πανταλέοντας, IV. 23.
 πρὸς Πειθόδημον ὑπὲρ ἀποσεασις,
 VII. 17.
 περὶ τῆς τύπης, VII. 120.
 πρὸς Φίλιππον ἐπιτροπῆς, X. 23.
 πρὸς Φίλωνα ὑπὲρ Θεοκλέους φόνου,
 IX. 39.
 περὶ χρυσῆς τρεῖς ποδοῦς, VII. 103.
 170.
 πρὸς Χυτρίων, X. 116.
 Lysippus, VII. 37. 41.
 ἐν Βάκχαις, VII. 77. 89. X. 50. 154.
 Magnes, comicus, II. 101.
 ἐν Λυδοῖς, VII. 188.
 (Marlynas, IV. 78.)
 Menander, I. 71. 79. 227. II. 78. 82. 149. 194.
 III. 29. IV. 87. 178. V. 100. VI. 8. 11.
 12. 25. 38. 60. 161. VII. 22. 86. 179. VIII.
 26. IX. 139. X. 123. 162.
 ἐν Ἀλίσῃ, X. 132.
 Ἀλιεῦσι, X. 52. 145.
 Ἀρξήφορῳ, X. 176.
 Ἀσπίδι, X. 137.
 Δημοκρῶ, X. 102.
 Εὐνέχῳ, IX. 45.
 Θετταλικῇ, X. 115.
 Ἰπποκόμῳ, 80. 98.
 Καρχηδονίῳ, X. 73.
 Μεσσηνίᾳ, X. 101.
 Μισογυνίᾳ, VII. 79. 87. X. 50. 127. 139.
 Μισθμένῳ, X. 146.
 Ὀλυνθίᾳ, X. 170.
 Ὀργῇ, VI. 102.
 τῷ Παιδίῳ, X. 187.
 ἐκ τῆς Παρακαταθήκης, IX. 76.
 ἐν τῇ Περνθίᾳ, X. 12.
 Ῥαπιζομένη, VII. 51.
 Συναρπασώσας, VI. 101. X. 18.
 Φιλαδέλφαις, X. 94. 143.
 Metagenes, III. 75. VI. 40. X. 115.
 ἐν Φιλοθύτῃ, X. 88.
 Mithaei et aliorum Ὀψοποιητικὰ συγγράμματα,
 VI. 70.
 Myrtilus, comicus, VI. 40.
 Nicander, Colophonius, V. 98.
 Nicocharis (Nicochares) II. 19. X. 135.
 ἐν

ἐν τῇ Γαλατείᾳ, X. 93.
 Ἡρακλεῖ χαυμέλω, VII. 40.
 τῷ Ἡρακλεῖ χορηγῶ, VII. 45.
 Κρησὶ, VII. 83. X. 141.
 Λημνίαις, X. 107.
 Nicom ἐν Κιθαρωδῶ, VII. 99.
 Nicophetes, Thebanus, musicus, IV. 77.
 Nicophon, VI. 86.
 ἐν Ἀφροδίτης γυναικί, X. 156.
 Πανδῶραι, VII. 32.
 [P] τοῖς Χειρογράφοις, IV. 56.
 Nicollratus, V. 100.
 Olympias ἐν ἀπογραφῇ, τῇ κατ' ἑνὸς περὶ
 τῶν Φαμένων ἀφηρεῖσθαι τὰς δόσεις, X.
 12.
 ἐν ἐπιστολῇ, VII. 28.
 Olympus, musicus, IV. 78. 79.
 Orphica Carinina, II. 39.
 Pantaleon, eius aliorumque Ὀψοποιητικὰ
 συγγράμματα, VI. 70.
 Paxami Ὀψοποιητικὸν σύγγραμμα, ib.
 Phaedon, ἐν τῷ Ζωπύρῳ, III. 18.
 Persinus, poeta, IX. 93.
 (Phalereus, VIII. 53. 100.)
 Pherecrates, II. 17. 23. 27. 28. 33. 35. 48. 96.
 101. 127. 130. 176. III. 80. V. 26. VI.
 45. VII. 90. 94. 178. 195. VIII. 34. ver-
 sus plusculi, IV. 58. 59. 60.
 ἐν Ἀγαθοῖς, VII. 198. X. 47.
 Ἀγρίοις, VII. 193. X. 150.
 Λυτομέλοις, VII. 150.
 Γραυστὴ, X. 62.
 Διολοδιδασκάλῳ, III. 80. X. 54.
 Ἰπνῳ, X. 181. 183.
 Κοριαννῶ, X. 179.
 Κραπατάλλοις, VII. 152. IX. 83. X.
 45. 89.
 Λήρως, VI. 105. X. 79.
 Μεταλλεύσι, X. 75.
 Μυρμηκανθράποις, VII. 17. 73. X. 91.
 Πέρσαις, V. 1. 15.
 Πετάλῃ, VII. 163. vid. not. X. 75.
 Pherecydes, X. 128. 139.

Vol. VI.

Philemon, IV. 61. IX. 67. 70. Nouae co-
 moediae poeta, IV. 175.
 ἐν Ἀρπαζομένῃ, VII. 28. Ἀρπαζομένη
 est X. 104.
 Γάμῳ, X. 176.
 Εὐρίπῳ, ib.
 Θυρωρῶ, X. 164.
 Πανηγύρεσιν, IX. 38.
 Πιττοκοπεμένῳ, IX. 66.
 Ῥοδίοις, X. 145.
 τῷ Σαρδίῳ, IX. 65.
 Σικελικῶ, IV. 175.
 Philetaerus, VII. 46.
 Philippides, III. 148. VI. 188. X. 167.
 ἐν Ἀδωνιαζέσεσιν, V. 100.
 Αὐλῆς, VI. 54.
 Λακιάδαις, IX. 38. X. 37. vid. not.
 Συνεκπλέεσθαι, IX. 30.
 Φιλευριπιδῇ, IX. 38. 88.
 Philippicorum quinto, X. 161.
 Philippus (videtur Philippides legendum) ἐν
 Φιλευριπιδῇ, IX. 88.
 Philistus, II. 111. 154. III. 56. VII. 168.
 ἐν δευτέρῳ τῶν βιβλίων, X. 116.
 τῇ ἑκτῇ, X. 42.
 Philochorus ἐν τῇ Ἀγῥίδι, X. 71.
 Philo ἐν τῇ τῷ Νεῶ ποιήσει, X. 188.
 Philonides, II. 24. 149. III. 18. 101. VI. 168.
 ἐν Κοθόρνοις, IX. 29. X. 115.
 Philoxenus, Siphnius, musicus, IV. 65.
 Philyllius, II. 231. VI. 103. 161. VII. 29. 31.
 X. 126.
 ἐν Δωδεκάτῃ, X. 70.
 [P] Πόλεσι, VII. 108. 110. X. 58. 126.
 Φρεωρύχου δρεῖμα, VII. 192.
 Phrynichus, II. 17. 34. 56. 82. 96. III. 44. 45.
 48. IV. 181. 184. VI. 19. VII. 131.
 ἐν Ἐφιάλτῃ, VII. 103.
 Κρένῳ, VII. 136.
 Κωμασταῖς, IV. 55.
 Μονοτρόπῳ, VII. 21. 178.
 Μῆσαις, VII. 203. X. 86.
 Ποασταῖς, VII. 23. X. 159.

V

ἐν

ἐν Σατύροις, III. 73.

Τραγῳδοῖς, VII. 195.

Phrynis, musicus, IV. 66.

Pindarus, III. 17.

Plato, I. 5. 42. 64. 141. 181. II. 5. 7. 12. 13. 14.
19. 20. 34. 36. 41. 43. 56. 57. 63. 64. 65.
73. 77. 82. 83. 101. 102. 114. 120. 121. 123.
124. 127. 128. 129. 149. 155. 159. 162. 193.
194. 195. 211. 214. 220. 226. 230. 231. 236.
III. 9. 13. 14. 15. 23. 30. 49. 55. 58. 59. 69. 74.
76. 77. 82. 86. 89. 92. 98. 141. 145. 150.
153. 154. IV. 2. 8. 9. 45. 47. 48. 58. 63.
67. 121. 156. 161. 165. 167. 208. V. 104.
118. 153. 169. VI. 21. 32. 80. 103. 125. 151.
156. 159. 162. 163. 183. 196. 200. 204.
VII. 1. 4. 6. 12. 30. 33. 34. 94. 108. 138.
145. 170. 203. 206. VIII. 22. 25. 30. 34.
76. 157. 152. IX. 11. 16. 26. 27. 30. 36.
43. 51. 66. 88. 137. 139. 147. 152. X. 135.
175. 177.

ἐν Ἀλκιβιάδῃ, X. 141.

Εὐθυδήμῳ, X. 48.

Θεωπήτῳ, II. 19. IX. 16.

τοῖς Νόμοις, III. 14. 54. 109. VI. 144.
IX. 46. 49. X. 176.

τῷ δευτέρῳ Νόμῳ, IX. 134.

Παρμενίδῃ, III. 115.

τῇ Πολιτείᾳ, X. 141.

τῷ Πολιτείας δευτέρῳ, VII. 117.
182.

τῷ Πολιτικῷ, VII. 10.

Πρωταγόρᾳ, IX. 46.

Συμποσίῳ, VI. 187. VII. 172. X. 50.
141.

Τιμαίῳ, II. 15. 55. 110. 118. IV. 40. VII.
121.

τῷ Φαίδωνι, II. 122.

Φαίδρῳ, IX. 138.

τοῖς εἰς τὸν Φαῖδρον ἐρωτικοῖς, IX. 111.

τῷ Φιλήβῳ, III. 133.

περὶ ψυχῆς, II. 118.

Plato, comicus, II. 9. 175. 196. III. 70. 126.
IV. 56. 64. VI. 25. 31. 49. 75. 103. VII.
30. 31. 134. 210. X. 190.

ἐν Ἀδωνίδι, X. 104.

Διὶ κακῶμενῳ, VII. 132. X. 17.

Ἑλλάδι, X. 11. 142. 167.

Ἑορταῖς, VII. 131. 186. X. 34. 54. 135.

ταῖς αἰφ' ἑρῶν, VII. 57. X. 190.

Κλεοφῶντι, X. 56.

Μετοίκῳ, X. 24.

Νίκαις, VII. 40.

[P] τῇ Νυκτὶ μακρᾷ, VI. 142.

τῷ Ποιητῇ, X. 190.

Σοφισταῖς, VII. 100. X. 167.

τῇ Συμμαχίᾳ, II. 83. VI. 17. VII. 202.

Poëtae Dorici, IV. 173. IX. 120.

Polycletus, II. 151.

Polyzelus, II. 118.

ἐν Δημοτινδαρέῳ, X. 76.

Διονύσῃ γυναικί, X. 179.

ταῖς Μεσῶν γυναικί, VI. 168.

Pofidippus, III. 101. IV. 175. X. 140.

ἐν Ἀπολειπομένῃ, X. 68.

Γαλάτῃ, IV. 175. VII. 111. X. 22.

Ἐπιστάθμῳ, X. 159.

Καδωνι, IX. 28.

Psychoastasia (Aeschyli δρεῖμα) IV. 130. vid.
not.

Pythagoras, II. 226. eius coniux, Theano,
X. 21.

Pythia, VII. 112.

Rhinthon, ἐν Ἰφιγενείᾳ ἐν Αὐλίδι, VII. 90.

ἐν Ταύροις, VII. 62.

Τηλέφῳ, X. 35.

Sacadas, musicus, IV. 78.

Sannyrion, X. 189.

ἐν Γέλῳ, IX. 26. X. 185.

Sappho, III. 31. VI. 98. 107. VII. 46. 93. X.
40. 124.

ἐν πέμπτῳ τῶν μελῶν, VII. 73.

Simon, I. 190. 194. 204. II. 69.

Simonactides, Chius, ὁποποιητικῶν Scriptor,
VI. 71.

Simonides

- Simonides, ὁ Ἰαμβοποιός, II. 65.
 Simonidis Epigramma de Cane, V. 47.
 Simeylus ἐν τῇ Μεγαρικῇ, X. 42.
 Solensis (ὁ Σαλευς) f. Clearchus, II. 164.
 Solon, I. 26. 246. III. 28. 33. V. 63. VI. 156.
 VII. 151. VIII. 42. 53. 125. 141.
 ἐν τοῖς Ἰάμβοις, X. 103.
 τοῖς Νόμοις, VIII. 34.
 Sophocles, II. 14. 23. 31. 34. 64. 100. 101.
 109. 151. 154. 162. 172. III. 10. 13. 45. 79.
 98. 107. 141. 145. IV. 62. 141. V. 76.
 VI. 39. 65. 83. 161. 192. VII. 30. 31.
 36. 44. 70. 118. 132. 185. 191. 203. IX.
 97. 158. X. 81.
 ἐν Αἰγῇ, X. 160.
 Αἰχμαλωτίσι, X. 190.
 Ἀνδρομέδῃ, X. 120.
 Ἀχαιῶν συλλόγῳ, X. 134.
 Δαυδάλῳ, VII. 117.
 ταῖς Ζωήρῃσιν, f. Ζωφρίσιν, VII. 68.
 Ἡρακλεῖ Σατυρικῷ, VII. 109. X. 110.
 Θάμυρι, IV. 75.
 Ἰναχῷ, IX. 57.
 Ἰοκλεῖ, X. 39.
 Ἰππῶνι, IV. 111.
 Ἰχθυεῦταῖς Σατύροις, X. 34.
 Κρεῦσῃ, VI. 174.
 Λακωνίαις, IX. 49.
 Μήσαις, X. 186.
 Ναυπλίῳ, X. 134.
 [P] Ναύπλιος πυρκαεὺς, IX. 156.
 ἐν τῇ Ναυστάκῃ, X. 52.
 Οἰνομάῳ, X. 55.
 Πανδώρα, X. 44.
 ἐκ τῶν Πλυντριῶν, VII. 45.
 ἐν Πριάμῳ, X. 147.
 τῇ Προκρίδι, IX. 140.
 τῷ Τριπτολέμῳ, X. 79.
 Τρωίῳ, X. 165.
 Φινεῖ, VII. 193.
 Sophocles, Amphiclidæ F. Suniensis, promul-
 gavit legem Atticam aduersus Philoso-
 phos, IX. 42.
 Sophonis aliorumque Ὀψοποιητικὰ συγ-
 γράμματα, VI. 70.
 Sophron, VI. 90. IX. 46.
 ἐν Μίμοις ἀνδρείοις, IV. 174.
 γυναικεῖσι, IV. 174. X. 175.
 Νυμφοπόνῳ, X. 107.
 Solocrates ἐν τῇ Παρακαταθήκῃ, IX. 57.
 IV. 173. ita hic legendum pro Crates.
 Stagirites (Arist.) II. 164.
 Stesichori sepulcrum in Himera, IX. 100.
 Stesichorus ἐν Κερβέρεω, X. 152.
 Strattis, II. 173. 184. 226. III. 27. 146. VI.
 74. 156.
 ἐν τῷ Κνησίῳ, IV. 169. X. 160. 189.
 Μυρμιδόσι, IX. 78.
 τῷ Φιλοκτήτῃ, VII. 134.
 Φοινίσσαις, IX. 123. X. 183.
 Χρυσίππῳ, X. 55.
 Ψυχασταῖς, X. 101. 127.
 Teleclides, II. 41. III. 70. 127. VII. 182.
 ἐν Ἀμφικτύοσι, X. 164.
 Ἀψευδέσι, X. 68. 98.
 Πευτάνεσι, VII. 135.
 Telephilla, II. 23.
 Terpander, musicus, IV. 65. 66.
 Theano, Pýthagoræ coniuæ, ἐν Ἐπιστολῇ πρὸς
 Τιμαρέταν γραφείῃ, X. 21.
 Theodectes, sophista, in soluendis quæstioni-
 bus conuiualibus celebris, VI. 108.
 Theodoridas, X. 187.
 Theodorus, Colophonius, eius ποιήμας ἡ Ἀλῆ-
 τας, IV. 55.
 Theodorus aut (dubatur enim) Philo συνέ-
 θεκε τὴν τῷ Νεῷ ποιήσιν, X. 188.
 Theophilus ἐν Παγκρατιαστῇ, IX. 15.
 Theophrastus, VI. 107. VIII. 53.
 ἐν τῷ Μεταλλικῷ, X. 149.
 περὶ Νόμων, VIII. 52.
 δεκάτῳ Νόμῳ, X. 19.
 Theophrastus et Aristoteles, ἐν τῷ περὶ με-
 τάλλων, VII. 99.
 Theophrastus et Aristoteles ἐν Φυσικοῖς, X.
 170.
 V 2 Theopom-

Theopompus, comicus, II. 10. 18. 122. 124.
234. III. 39. 75. V. 98. VI. 25. 85. 103.
VII. 190.

ἐν Ἀλθαίᾳ, X. 180.

Εἰρήνῃ, III. 27. X. 118. 124.

Καλλιόσχῳ, IX. 59.

Καπηλίσσι, VII. 158.

Ὀδυσσεύσι, VII. 74.

[P] Παισι, VII. 66. X. 181.

Παμφίλῃ, X. 49.

Πανταλέοντι, IX. 16. X. 41. vbi obl.

ἀμφισβητεῖσθαι τὸ δῶμα.

Πόλεσι, X. 145.

Σερεῖσι, VII. 181. X. 109.

Στρατιώτισσι, IX. 64.

Theopompus, ὁ συγγραφεύς, III. 58. IV. 93.
V. 42.

Thelpis, IV. 123.

ἐν τῷ Πενθεῖ, VII. 45.

Thucydides, I. 26. 60. 83. 95. 125. 137. 150.
156. II. 5. 13. 14. 77. 119. 120. 121. 126.
149. 154. 161. 231. III. 30. 54. 58. 59. 63.
75. 77. 91. 92. 94. 99. 100. 101. 104. 106.
107. 130. 141. 153. IV. 165. 189. V. 153.
157. 160. VI. 7. 22. 36. 38. 156. 162. 192. VII.
7. 13. 64. 84. 114. 117. 118. 121. 124. 149.
161. 195. VIII. 15. 23. 69. 72. IX. 7. 9. 15.
16. 26. 66. 93. 142. 148. 153. 157. X. 10.
14. 27. 37. 176.

ἐν τῷ τρίτῳ βιβλίῳ, IX. 46.

ἐβδόμῳ βιβλίῳ, X. 113.

τῇ Πλαταικῇ πολιορκίᾳ, X. 182.

Timaeus, II. 30.

Timareta, ad quam Theano epistolam scripsit
X. 21.

Timocles ἐν τῷ Βαλανεῖῳ, X. 154.

Tragici, III. 95.

Tyndarichus, Sicyonius, Ὁψοποιητικῆς προ-
γματείας σοφιστῆς, VI. 71.

Tyrtaeus, IV. 106.

Xenophanes, IX. 83.

ἐν τῷ περὶ Φύσεως, VI. 46.

Xenophon, I. 80. 94. 112. 134. 182. 188. 221.
233. 244. II. 7. 13. 14. 20. 34. 41. 49. 51.
54. 55. 56. 59. 61. 64. 67. 77. 81. 82. 97.
108. 122. 126. 150. 151. 154. 156. 160. 180.
193. 194. III. 25. 59. 62. 75. 77. 89. 100.
108. 124. 127. 134. 152. 153. 154. IV. 14.
167. 168. V. 9. 11. 15. 27. 29. 30. 50. 86. VI.
14. 15. 22. 26. 27. 31. 33. 36. 39. 44. 101.
143. 155. 157. 187. 194. 206. VII. 6. 7. 8.
9. 21. 50. 63. 64. 70. 81. 99. 100. 113. 122.
142. 148. 149. 167. 182. 184. 186. VIII.
28. 68. 134. IX. 7. 35. 49. 82. 151. 153. 161.
X. 13. 16. 43. Grylli F. eius Canis, V.
47.

ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ, XI. 43.

τοῖς περὶ Ἀληθείας, VI. 134. vid. not.

τῇ Ἀναβάσει, X. 80. 138. 174.

τοῖς Ἀπομνημονεύμασι, VII. 33.

Ἱππικᾷ, X. 1.

Λακωνίων πολιτείᾳ, VI. 142.

Οἰκονομικῷ, VII. 118. IX. 43.

τῇ Παιδείᾳ, III. 122. VII. 44. 68. X.
52.

τῷ τρίτῳ τῆς Παιδείας, VII. 118.

τῷ ἔκτῳ τῆς Παιδείας, X. 16.

Zopyrini et aliorum Ὁψοποιητικὰ συγγράμ-
ματα, VI. 70.

V. Quum libro περὶ ὁμοίων καὶ διαφορῶν λέξεων, qui fertur sub nomine *Ammonii*, Grammatici, dixerim supra c. XXIX. vol. V. pag. 715. seq. iuvat hoc loco nonnulla subiungere de *PTOLEMAEO*, Afcalonita, qui ab eodem *Ammonio* laudatur, et iam sub *Ptolemaei*, iam sub *Afcalonitae* nomine citatur ¹⁾ in scholiis minoribus atque ab *Eustathio* ad

Homerum,

1) Citatur *Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης* ab *Hero-*
diانو in excerptis MSS. περὶ προσηδίων, et a *Ste-*

phano Byzant. voc. *Βερρεία* et *Ἐρυσίχην*, suspicante
quidem *Luca Holstenio* in indice scriptorum, a *Ste-*
phano

Homerum, [et saepius in scholiis ad Hom. II. Marciatis, a Villosion. editis. vide supra, vol. I. pag. 449. et ibid. pag. 501. nr. XCIX. de eius scriptis, praecipue ad Homerum spectantibus. *Harl.*] Dubito, idemne sit Ptolemaeus, a quo definitionem grammatices, quam Dionysius, Thrax, dederat, reprehensam scribit *Sextus Empiricus* lib. I. contra Math. p. 13 et 15. atque scholiastes ineditus ad Dionysium, Thracem. Vterque equidem Ptolemaeum hunc peripateticum adpellant, diuersum utique a Ptolemaeo, peripatetico iuniore, de quo Longinus apud *Porphyrum* in Plotini vita cap. 20.: ne dicam de aliis Ptolemaeis, Grammaticis, de quibus Suidas ^{m)}, qui Ptolemaei, Ascalonitae, mentionem facit his verbis: Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης γραμματικός, ὃς ἐπείδευεν ἐν Ῥώμῃ. ἔγραφε προσωδίαν Ὀμηρικὴν ⁿ⁾. περὶ Ἑλληνισμῶ ἥτοι ὀρθοεπίας, βιβλία ἰε'. περὶ μέτρων. περὶ τῆς ἐν Ὀδυσσεύῃ Λεϊστάρχου διορθώσεως, περὶ διαφορᾶς λέξεων, καὶ ἕτερα γραμματικά. Hoc *περὶ διαφορᾶς λέξεων* scriptum Suidae memoratum, siue fragmenta eius nactus sum e bibliotheca Gudiana, cumque Ammonio conferens, obseruavi, pleraque omnia apud Ammonium legi iisdem verbis, ita tamen, ut ordine litterarum ab eodem digesta sint ^{o)}, et in editionibus Ammonii etiam emendationibus, ut, quas H. Stephano et Bonau. Vulcanio debemus, non pauca possint ex hoc Ascalonita vel suppleri vel corrigi, ut cuius patebit ex hoc specimine: [atque *Valcken.* morem gessit Fabricio, verba Ptolemaei passim adscribendo Ammonianis, aut ad illa prouocando in sua editione: in animaduersion. ad Ammon. quatuor emendauit Ptolemaei loca. Ego tamen nolui, breuitatis studio, ea, quae Valck. passim adnotauit, hic repetere, persuasus, harum litterarum cupidum ipsum comparaturum esse Ammonium eiusque eruditissimum interpretem. *Harl.*

ΠΤΟΛΕΜΑΪΟΥ ΤΟΥ ἈΣΚΑΛΩΝΙΤΟΥ

περὶ διαφορᾶς λέξεων.

1. Διαφέρει αὐτὴν δέξης. Αὐτὴν μὲν γὰρ λέγεται τὸ ὀπισθεν τῷ τραχήλῳ. δέξη δὲ τὸ ἔμπροσθεν καὶ ὃ ἐστὶν ἡ φάρυγξ.
2. Ὅτι μὲν λέγεται ἡ ἀπὸ τῷ μεσοφρύε καταγωγὴ μέχρι τῷ χεῖλες, μυκτῆρες δὲ αἱ τῆς ῥινὸς κατατρήσεις, δι' ὧν ἔξαισιν ^{p)} ἀπομασσομένον.
3. Ἐξιάτωρ μὲν ἐστὶν ὁ ἐξιών, δαιτυμὼν δὲ ὁ ἐξιώμενος, κατὰ ^{q)} Πλάτωνα.

V 3

4. Ἄρνες

phano Byzant. citatorum, in nouis obs. miscell. belgic. tom. II. pag. 123. *Harl.*

m) Atque Eudocia pag. 360. ex illo. *Harl.*

n) Id opus fuisse videtur, cuius partes, n. δυνάμεις τῶν ἐν Ἰλιάδι προσωδίων et δυνάμεις περὶ τῶν ἐν Ὀδυσσεύῃ προσωδίων citantur ab Ammonio de differ. voc. in Ἑταφύλῃ, pag. 124. ed. Valcken. qui vero opus. περὶ διαφορᾶς λέξεων. Ptolemaeo abiudicat. Nam ibid. not. 8. callide, inquit, quae hic Ptolemaeo tribuuntur, descripsit *scilicet* Ptolemaeus Ascalon. apud Fabr. §. 137. et pag. 3. not. 12. Ptolemaeus ait, Ascalonita, siue potius, qui antiquum

nomen mentitur, recentioris aevi magistellus, ab Ammonio diuersus ab it §. 7. In praef. ad Ammon. pag. XXII. quae, inquit, sub Ptolemaei Ascal. nomine vulgavit *Fabr.* (h. l.) certissima praeferunt recentioris aevi vestigia. In animaduersion. autem ad Ammon. cap. XVIII. p. 72. ex Ammonio, ait, quem *passim* sequitur *Ptolem. Ascalon.* etc. *Harl.*

o) Conf. *Valcken.* praef. ad Ammon. pag. IV. *Harl.*

p) Plenus apud Ammon. τὸ ὕγρον ἀπομασσομένο.

q) Verba κατὰ Πλάτωνα apud Ammonium desiderantur.

4. Ἄρνες μὲν λέγονται οἱ νεογνοί. Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσι ἐπέχραον *) ἢ ἐρίθοισιν. Ἄρνεοὶ δὲ οἱ προήκοντες τῇ ἡλικίᾳ.
5. Ἀπονίψασθαι μὲν λέγεται τὸ μετὰ φαγεῖν, κατὰ χεῖρας δὲ ὕδωρ αἰτῆσαι, πρὸ τῆ φαγεῖν *) καὶ μετὰ τὸ φαγεῖν.
6. Φεύγει μὲν δίκην ὁ κατηγορούμενος, καὶ γὰρ ὁ κατηγορῶν διώκει· ἀποφεύγει δὲ ὁ νικήσας καὶ λυθείς τῆς κατακρίσεως *).
7. Ἀγροίκος **) βαρύτερον ὁ ἐν ἀγροῖς διατρίβων· ἀγροῖκος δὲ προπεριττώμενον, ὁ μὴ ἡμερος.
8. Ἀσφόμελος μὲν προπαροξυτόνως ἢ βοτάνη, ὀξυτόνως δὲ ὁ τόπος.
9. Ἀμυγδαλῇ περισπωμένως τὸ δένδρον, ἀμυγδάλη παροξυτόνως ὁ καρπός.
10. Ἀτελὲς καὶ ἀτέλεσον διαφέρειν Φασίν. Ἀτελὲς μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ μήποτε τελέμενον, ἀτέλεσον δὲ τὸ ἀδύνατον τελεσθῆναι.
11. Ἀπολογεῖσθαι τῶ ἀπολογίζεσθαι διαφέρει. Ἀπολογεῖσθαι μὲν γὰρ τὸ ἀποδιῶναι τὸν λόγον, ἀπολογίζεσθαι *) δὲ ἐν τῷ λόγῳ τὴν κατηγορίαν ἀνασκευάζειν.
12. Ἀμφί **), περί. Τὸ δὲ ἀμφίς, ποτὲ μὲν σημαίνει τὸ περί, πατὲρ δὲ χωρίς.
13. Ἀντικρὺ μὲν τὸ ἐκ εὐθείας. ἀντικρυς δὲ τὸ διαρρήδην καὶ φανερώς καὶ τὸ ἐκ εὐθείας τοπίκον.
14. Ἀκταὶ μὲν εἰσιν οἱ πετρεῖδες τόποι παρακείμενοι τῇ θαλάσσῃ *), ἀπὸ τῆ ἀγνύσθαι τὰ κυμάτα ταῖς πέτραις προσαρμολογούμενα. Θῖνες δὲ οἱ ἀμμόδεις αἰγιαλοί.
15. Ἀναβάτης μὲν ἦπυς, ἀποβάτης δὲ *) νεώς.
16. Ἀναστῆναι μὲν τὸ ἐπὶ πρᾶξιν τινα ὀρμῆσαι, ἐγερθῆναι δὲ τὸ ἐκ κοίτης.
17. Ἀνάμνησις καὶ ὑπόμνησις διαφέρει. Ἀνάμνησις μὲν γίνεται ὅταν τις *) αὐτῷ εἰς μνήμην ἔλθῃ τῶν παρελθόντων. Ὑπόμνησις δὲ ὅταν ὑφ' ἑτέρου τινὸς ἐπὶ τῷ τοῦ προαχθῇ.
18. Ἀπαράσκευον **), καὶ ἀπαρασκευάστον διαφέρει. Ὁ μὲν γὰρ αὐτῷ εἰς τὴν [Γ] χορηγίαν ἔχων, ἀπαρασκευός. Ὁ δὲ δι' ἑτέρου, ἀπαρασκευάστος, οἷον οἱ μοναχοὶ **) ἀπαρασκευάστοι.
19. Ἀνδραγαθία **) ἀνδρείας διαφέρει. Ἀνδρεία μὲν γὰρ δύναμις ἐπαινεμένη. ἀνδραγαθία δὲ καὶ τὴν ψυχικὴν ἀρετὴν ἔχει μαρτυρεῖσθαι.

20. Ἄμια

*) Apud Ammonium defunt verba ἢ ἐρίθοισιν.

5) Apud Ammonium supplenda verba postrema, καὶ μετὰ τὸ φαγεῖν.

6) Ammon. τῆς κατηγορίας, eodem sensu.

u) Contra prorsus Ammonii codices, προπερισπωμένως μὲν ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν, προπαροξυτόνως δὲ ὁ σπαιὸς τὰς τρύπας.

v) Aliter Ammonius, quem, si placet, vide.

w) In Ammonio haec observatio tota deest.

x) Verba ἀπὸ τῆ etc. usque ad θῖνες, et deinde vox αἰγιαλοί, deest in Ammonio.

y) Ammon. ἡπύς.

z) Verba αὐτῷ εἰς τὴν supplenda in Ammonio.

aa) Haec tota observatio in Ammonio desideratur.

bb) Sic MS. forte legendum οἱ μονομάχοι gladiatores non instructi.

cc) Ammon. ἀνδραγάδημα.

20. Ἄμα καὶ ὁμῶς διαφέρει. Ἄμα μὲν γάρ ἐστι χρονικὸν ἐπίρρημα, ὁμῶς δὲ τοπικόν.
 21. Ἀποκέρυκτος μὲν ἐστὶν ὁ ἐπὶ ἀδικήματι ὑπὸ τῆς πατρὸς ἐκβληθεὶς τῆς οἰκίας. Ἐκποίη-
 τός δὲ ὁ δοθεὶς ὑπὸ τῆς πατρὸς εἰς υἰοθεσίαν ἄλλῳ, ᾧ λέγεται ^{ad} εὐποποιητὸς γε-
 γονέναι.
 22. Ἄσρον μὲν ἐστὶν τὸ ἐκ πολλῶν ἄσρων μεμεσφωμένον ζώδιον, οἷον Ὠρίων, ἢ ἄρκτος.
 Ἀστὴρ δὲ ὁ εἷς.

Cetera nolo integra describere, sed tantum adnotabo, quae in Ammonio vel omissa sunt, vel aliter atque rectius apud Ptolemaeum leguntur, quod si nulla differentia sit, tantum primum verbum observationis cuiusque adponam.

23. βλέπειν. 24. διορθῆν.
 25. εὐθύς ἐπὶ χρόνῳ καὶ ἐπὶ ὁρθῇ. ὥς φαμὲν εὐθύς καιρῶν. εὐθὺ δὲ ἐκ ἐπὶ χρόνῳ, ἀλλ' ἐπὶ τῇ ἐπ' εὐθείας, οἷον εὐθὺ χωρίων ^{et} etc.
 26. ἄρα. 27. ἐξόσθ.
 28. Θεατῆς μὲν Ὀλυμπίων καὶ τῶν ὁμοίων λέγεται, Θεωρὸς δὲ ὁ εἰς Θεὸς πεμπόμενος.
 29. ἰσθμὸς — ὑπὸ θαλάσσης — θαλάσσης πόρος etc.
 30. λυχνηχὸν καὶ λαμπτήρα τὸν νῦν Φανόν, (male apud Ammon. φασὶ τὸν νῆν,) et deinde παννόν, non Πανός.
 31. Λίβανος καὶ τὸ δένδρον καὶ τὸ θυμιάμενον καὶ τὸ ὄρος.
 32. μάχη. 33. αἶθε ἀπαρέμφατον πρόσωπον. 34. ἐτρεόφθαλμος.
 35. τὸ μὲν εὐδῆποτε καὶ ἐπὶ τῇ παρεληλυθότος καὶ ἐπὶ τῇ μέλλοντος λέγεται, τὸ δὲ εὐδ-
 πώποτε ἐπὶ τῇ παρεληλυθότος, ὥς οἱ λέγοντες, εὐδῆπώποτε γενήσεται, σολοικίζουσιν.
 36. σύνεργος, pro ὁξύτόνως, quod est in Ammonio, leg. ex Ptolemaeo βαρυτόνως.
 37. ὁ δὲ, ὅδε. 38. τιμωρεῖσθαι.
 39. ἡ χάραξ — παραδεσμεμένων ῥάβδων.
 40. Ἐπίκερροι — ὥς οἱ Λύκιοι τῶν Τρώων. σύμμαχοι — ὥς τῇ Ἀγαμέμνονος Μυρμιδόνες καὶ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες.
 41. ὁ ἔνεκα σύνδεσμος — — ἔνεκα Ἑλλήνων pro quo rectius apud Ammon. ἔνεκα Ἑλένης.
 42. ἐμβάδες μὲν [P] κωμικὰ ὑποδήματα, ἐμβάται τραγικά.
 43. δεσπότης ὁ τῶν ἀργυρωνήτων κύριος. κύριος δὲ πατὴρ υἱῶ καὶ γυναικός.
 44. δικατής. 45. διφθέρα — κῆκος αἰγὸς δέρμα, κῶας δὲ προβάτων.
 46. Δαμάλη. 47. διδάξω. 48. ὄφλημα.

49. Τίθη.

^{ad}) Ita legendum apud Ammon. pro ὁ λέγεται. ^{et}) Valck. animadu. ad Ammon. pag. 91. cor-
 Fabr. nec displicet Valcken. in not. ad Ammon. rigit χωρίο. Harl.
 pag. 19. Harl.

49. Τιθησι. 50. ἀναβάλλεσθαι. 51. μαρτυρία.
 52. βασιλεύς — τύραννος pro quo Ammon. κοίρανος.
 53. ἄβαξ. 54. παρακένρυσαι. 55. μνημεῖα. 56. βλέφαρα.
 57. ἐκπολεμῶσαι — ἐκπολεμῆσαι δὲ τῷ πολέμῳ ἐξελθεῖν^{ff)}.
 58. κραιπάλη. 59. ἀράχνη. 60. κόπτες. 61. ἄρρωστος.
 62. αὐθις, 63. ἀποκριθῆναι. 64. βοός. 65. πρὸ μοίρας.
 66. ἐπιστεῖλαι. 67. θύεσθαι. 68. τὸ ἐσπέρας. 69. ἐπαγγέλλαι.
 70. εὐφυής. 71. βρύκειν — βρυχᾶσθαι. 72. et 225. ἀπελεύθερος.
 73. αἶνος ἐπὶ λόγος κατὰ ἀπόλυσιν μυθικήν. etc. παροιμία δὲ — ἐνδέσσει τῷ αἶνε, καίτοι
 ἔξωθεν ἐνδεχομένη.
 74. ἀνακῆσθαι — κατακῆσθαι δὲ ἐπ' ἀνθρώπων ἐν κλίναις ὄντων.
 75. πέλις. 76. τήθη. 77. τιτθῆ. 78. φίλος. 79. ὅσιον.
 80. ἔλκος. Apud Ammon. legendum: Χρόνιον πάθος μόνον. licet in Ptolemaeo illud μό-
 νον desideretur, qui denique addit: τραῦμα δὲ ἢ ὑπὸ σιδήρεσ τραῶσις γινόμενη, πληγὴ
 δὲ ἢ ἐκ χειρὸς πληγῆς.
 81. εἰκότα. 82. τὸ ἔνδον.
 83. ἢ ἀπὸ πρῶθεςια — ἀπ' Ἀθηναίων ἐρχεται — παρὰ Σωκράτους ἐρχεται.
 84. αἰδώς — ὧν σεβασμῶς τις ἔχει. 85. ἐπιστραφής.
 86. ἐνθύμημα — ἐνθύμιον δὲ ἐπὶ τῷ προστροπαίῃ οἱ ἀρχαῖοι φασίν.
 87. ζῶνιν λέγουσιν τὴν τῷ ἀνδρὸς, ζώνιον δὲ τὸ τῆς γυναικός.
 88. ἢ κέδρος. 89. τὸ ἄγεν.
 90. χλαῖνα παχὺ ἐγκοιμητρον καὶ τετράγωνον, χλαῖνις τὸ φορέμενον καὶ τῇ ἐργασίᾳ
 μαλακώτερον, ἢ δὲ χλαμύς Μακεδόνων ἐστὶν ευρημα, καὶ ἔχει κυκλοτερῆ τὰ κάτω.
 91. ἀποφορὰ — ἢ τῶν ὑπηκόων τοῖς ἀρχαῖσιν ἐπιτελούμενον. εἰσφορὰ δὲ ἐστὶν ὑπὸ τῶν
 πολιτῶν δημοσίας ἐνεκα χρείας ἐπιδόμενον τῇ πόλει.
 92. ζῆλος — ζηλοτυπία τὸ ἐν μίσει ὑπάρχειν, οἷον ζηλοτυπεῖ ὁδε τήνδε.
 93. ἡσυχάζειν τὸ ἀτρεμεῖν δι' ὅλην σῶματος, σιγαλὴν δὲ τὸ μὴ λαλεῖν.
 94. στρατόπεδον. 95. στρατεία. 96. τὸ λαχεῖν.
 97. τὸ αἰτεῖν. 98. διαβόητος.
 99. ἴσθι καὶ γίνε διαφέρει, ὅτι τὸ ἴσθι σημαίνει τὸ γίνωσκε, σημαίνει δὲ καὶ τὸ γίνε.
 100. Ψέλλιον τὸ τοῖς ἀκροῖς βραχίσις τῶν γυναικῶν περιτιθέμενον χρυσῶν κόσμημα.
 Ψάλλιον δὲ τὸ τοῖς ἵπποις περιτιθέμενον ἐν τῷ σώματι.
 101. ἐπιτίμιον. 102. πρεσβεύοντα. 103. ἄγγελος. 104. Θῆς.

105. 18.

ff) Valcken. in animadu. ad Ammon. pag. 72. scribere iubet τὸ πόλιν ἐξελαῖν. Harl.

105. ἰδαῖοι καὶ ἰδυμαῖοι διαφέρουσιν. Οἱ μὲν γὰρ ἰδαῖοι ἐξ ἀρχῆς, ἰδυμαῖοι δὲ τὸ μὲν ἀρχῇθεν, ἐκ ἰδυμαῖοι, ἀλλὰ Φοίνικες καὶ Σύροι.
106. ἀληθές — ἀληθες τὸ κατ' ἐπερώτησιν γινόμενον σημαίνει τὸ ὅμως καὶ τὰ ὄντι.
107. ἀναγόμενον καὶ ἀναχθέντες etc.
108. κατοίκησις. 109. Κίθαρις.
110. ὑπαντήσας — ἀπάντησεν εἰς τὴν δίκην etc.
111. Κηρύξας. 112. κύων.
- [P] 113. et 155. κομᾶν καὶ κυριᾶν ἔλεγεν οἱ ἀρχαῖοι.
114. ἀποσασίς. 115. ἀτέχνως.
116. ἀτιμῆται — ὁλοσχερῇ ἀτιμίαν. 117. ἄχρη.
118. βωμός μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ ταῖς πρόσβάσεσιν ἐξέχων, ἐφ' ᾧ τοῖς θρανίοις Θεοῖς αἱ θυσίαι ποιῶνται. Ἑστία δὲ ἐστὶ βωμός περιφερὴς πρόσβασιν ἐκ ἔχων. Ἑσχαίρας δὲ ἔλεγον τὰς τῶν ἡρώων βωμούς, καὶ ταῖς ἐν κοινῇ χρήσιν — διὰ τὸτο γὰρ τὰς ἱετέας ἐπὶ Ἑσίαν καταφύγουσιν.
119. γυμνασθῆναι — γυμνάσασθαι. 120. δήμιος. 121. διήγησιν.
122. διπλῆν μὲν γὰρ ἱματίον φασιν, διπλάσιον δὲ ἐπὶ τῶν ἄλλων τῶν κατὰ μέγεθος διαφερόντων, ἢ διάσημα, οἷον διπλάσιον ἔχει τοσούτῃ, διπλάσιον ἀφίτηκεν ἢδε ἢ πάλαι τῆς δε, ἔχει διπλῆν.
123. δύναμις. 124. ὅτι καὶ διότι. 125. οἰκάδα. 126. πελαγῆς.
127. πλέστος — εὐπορος ὁ πρὸς τὰς ἐπιβαλλέσας χρεῖας ἀνενδεής etc.
128. et 219. πῦρ. 129. ῥάφανον. 130. δώματα.
131. κτήματα — τὰ μὴ ἡμέτερα, ἐπικτήματα, ὡς ἐναλλότρια. τὰ δὲ ἑαυτῷ, κτήματα, ὡς ἐνοίκια.
132. ἐγχείσας — ἢ τινος τοιούτου, ὅταν πατάξῃ. ἐναλαῖψαι δὲ ἐπὶ ὀφθαλμῶν.
133. εἰκὼν — καὶ τῶν ἄλλων θηρίων. 134. ἐκκλησία.
135. ἐνδοξος ὁ ἐπίσημος καὶ εὐκλεῆς etc. 136. τὸ εὐφραίνεσθαι.
137. σαφύλη ὀξύτωνος ἢ ὀπώρας. σαφύλη δὲ βαρυτόνως ὡς φασύλη^{gg}), ἢ δοκεῖ μίαι εἶναι τῶν τιθησαμένων τὸν Διόνυσον ἐπὶ τῆς καθεμένης μολυβδῦ παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τίθεται.
138. σημῖον. 139. ἤλαπισαν.
140. ἱερεῖον — — χρηστήριον, δὲ τὸ ἱερεῖον etc.
141. σκῶμμα — — διασυρμέες τινος^{hh}) περιέχοντας. 142. εἶναι καὶ εἰσθῆναι.

143. τὸ

gg) Conf. Valcken. animadu. pag. 206. inprimis pag. 207. sq. Hark.
Vol. VI.

hh) περιέχοντα malit Valcken. l. c. pag. 210. Harl.

143. τὸ ἵππεὺς καὶ ἵππεας διαφέρει. Ἰππεῖς μὲν γὰρ λέγεται οἱ Ἀττικοὶ ἐπὶ ὀνομαστικῆς πτώσεως, ἵππεας δὲ ἐπὶ αἰτιατικῆς, ἐπιτεταμένως. Ὁμοίως βασιλεῖς καὶ βασιλέας, καὶ τ' ἄλλα προσηγορικά. 145. ἴσσι.
145. Ἰταλιῶται μὲν λέγονται Ἕλληνες οἱ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, Ἰταλεῖ δὲ βάρβαροι καὶ ὁμοίως Σικελοὶ μὲν βάρβαροι οἱ ἐν Σικελίᾳ, Σικελιῶται δὲ Ἕλληνες οἱ ἐν τῇ Σικελίᾳ.
146. τρίτες, quem locum Ammonius [pag. 137. vbi v. Valcken.] nominatim laudat, Ptolemaeo, Ascalonita, auctore citato.
147. ὑπόσχεσις — — ὁ δίχα παρακλήσεώς τι παρέχεν βεβλόμενος.
148. Κάλλεια. 149. Κόρδαξ. 150. Κάταγμα. 151. Καταχύματα.
152. Κέλης. 153. Κιβωτός. 154. Κλησις. 155. et 133. Κομαῖν.
156. Κέρυδης — — Σωτήρας Κόρης ἱερόν. 157. Κυβέυσιν.
158. Κύπτεν. — — κυπτάζεν δὲ τὸ στρατεύεσθαι, pro quo rectius Ammonii codices, στραγγεύεσθαι.
159. Κωμῶδός. 160. λαλεῖν. 161. λῆμα. 162. λογογράφος.
163. Μακρολόγος. 164. [P] Μαχαίρας. 165. Μινυρίζεν. 166. Μοχθηρός.
167. Ναοί. 168. Ναύκληροι. 169. οἰκίζεται. 170. δυσπεθής. 171. δῶλον.
172. δρχότομος. 173. οἰκότερηψ. 174. οἶνη. 175. ὕκην. 176. ὄχθη.
177. παιδεία — — καὶ ἐκ παιδὸς αἰγωγῆς ἐκ ἀρετῆν ὁδηγεῖσα.
178. παιδίσκη. 179. παῖς.
180. μεταβολή — — ἀλλοίωσις ἢ μόνον μεταχαρακτηρισμός, ἀλλὰ καὶ τῆς πρότερον ὑπολήψεως εἰσις ἑτέρα. Ἐτεροίωσις δὲ, ὅταν ἀφ' ἑτέρου χρώματος εἰς ἕτερον μεταβάλλει.
181. πρεσβύτης καὶ πρεβεβηκῶς καὶ γέρον διαφέρει. Βρέφος μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ γεννηθὲν εὐθέως. παιδίον δὲ τὸ τεφρόμενον ὑπὸ τῆς τιθνηῦ παιδείᾳ. παιδάριον δὲ τὸ ἥδη περιπατῆν καὶ τῆς λέξεως ἀντεχόμενον. παιδίσκον δὲ ἐν τῇ ἐχόμενῃ ἡλικίᾳ. παῖς δὲ ὁ διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων ἐρέμενος. τὸν δὲ ἐχόμενον οἱ μὲν πάλληκα, οἱ δὲ βέπαιδα, οἱ δὲ ἀντίπαιδα, οἱ δὲ μελλέφηβον. Ὁ δὲ μετὰ ταῦτα ἦφηβος, ὁ δὲ μετὰ ταῦτα μεράκιον, εἴτα μεράξ, εἴτα νεανίαςκος, εἴτα νεανίης, εἴτα ἀνὴρ μέσος, εἴτα πρεβεβηκῶς, ὃν καὶ ὠμογέροντα καλεῖσιν, εἴτα γέρον, εἴτα πρεσβύτης, εἴτα ἐσχάτογηνος.
182. ἐπικηδεῖον. 183. παραβολή. 184. παρειαί. 185. πάσασθαι.
186. πένης — — πτωχός δὲ κατεπτωκῶς καὶ προσαιτῶν. ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχός πανδήμιος, ὃ κατὰ αὐτοῦ πτωχεύεισθ' Ἰθάκην.
187. πλημμυρίδες τῶν ποταμῶν"), πλημναὶ δὲ μετὰ τῆς ναὶ τῶν τροχῶν σύργγες.
188. διαπολιτεύεσθαι μὲν λέγουσιν τὸς ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως εἰς.

189. πομ-

ii) Valcken. anim. ad Amm. pag. 197. corrigit: Πλημναὶ ἢ πλημναὶ πλημμυρίδες τῶν ποταμῶν, Harl.

119. πομπή. 190. μεταῤῥῶσθαι. 191. νάειν. 192. νῆε.
 193. πρότερα. 194. ῥῆ. 195. πρυτανεύει.
 196. πρῶτος. — — Εἰ δέ τις ἄποι, πρῶτος ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, ἀμαρτάνει, ἐχρῆν γὰρ
 εἰπεῖν, πρῶτον ^α).
 197. Νηηίδας. 198. ζῶανον — — — ἀγαλμα δὲ τὸ Πάρεον etc.
 199. οἰκῶσι. 200. ὀλέγον. 201. ὄρεθρος.
 202. ὀψέ — — ἐσπέρα. ὅτε εἰς πέρας ἦλθεν ἡμέρα δύοντος ἡλίου. 203. ἔνικαι.
 204. παρέχων — — — pro ἐπιθυμίαν legendum apud Ammon. προθυμίαν.
 205. πηδάλιον. 206. πυθῶν. 207. φοιᾷ. 208. ῥόδον.
 209. σχισαί — — σχισαῖς ἐνεγκῶν. 210. τάλαν. 211. τέιχη.
 212. τέτραχμον μὲν τὸ νόμισμα οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, etc.

[Huc etiam referri possunt, quae in cod. regio *Matrit.* LXXXIII. (teste *Iriart. catal. codicum gr. pag. 306. sqq.*) ab iniuria temporis servata reperiuntur. 1) fragmentum sine titulo de vocibus animalium quadrupedum, quod *Iriarte* publicavit: incipit *χρηματίζον ἐπὶ ἵππε· ὀγκῶσθαι ἐπὶ ὄντι καὶ βρωμῶσθαι* etc. 2) tria fragmenta, iidem ab *Iriarte* edita, quorum primum et secundum avium et quadrupedum voces, duobus titulis distinctas, exhibet, tertium utrasque, vno titulo, n. avium, cum vocibus sonisque ignis, ventorum rudentumque complectitur. Ad *Pollucem* vero lib. V. cap. 3, ubi similis fere catalogus reperitur, supplendum aut comparandum facere possunt illa fragmenta. His ex cod. *Escorial.* subiunxit *Iriart. pag. 307. sqq. Zenodoti Philotairi* ¹⁾) fragmentum *de differentia vocum animalium*, denique diversorum animantium voces, per quatuor illa fragmenta temere sparsa, in formam catalogi, quem dicunt, alphabetici, redegit et cum fragmento, ab *Aldo* primum vulgato, contulit. Adde supra, in vol. I. p. 724. sq. adnotata et *Pierfon. praef. ad Moer. pag. XLVII. sq. — Valcken. in animaduersif. ad Ammon. p. 228. sq. dedit e cod. bibl. Leidensis membran. Zenodoti opuscul. quod et longius est, nec raro differt ab eo, quod *Iriart.* publicavit. Ex hoc tamen quaedam *Valcken.* suspensiones atque emendationes firmantur. Ex eodem codice idem *Valck.* alius anonymi opusculum *περὶ φωνῶν ζώων* hand spernendum edidit, doctisque notis illustravit. Idem *Valcken.* *Ammonio* subiecit pag. 155 sqq. notisque doctis copiosisque instruxit *Eranii Philonis de differentia significationis* opusc. ex cod. *Vossiano*, qui ex codice regio *Parisi.* descriptus erat, sumptum. Ea autem, quae ad fidem libri *Vossiani* vulgata sunt, ex maiore opere decerpta videntur *Valckenario*, et libelli scriptor fuisse grammaticus, qui, ut ait *Valck.* dum vetustissimi *Herennii Philonis* personam suscipit, passim et in ipso limine fraudem prodit, ubi pro *Ερηνίῳ* nomine, mendosam librorum lectionem sequutus, posuit *Ερανίῳ. Hartl.*]*

X 2

CAPVT

kk) Conf. *Ammon. pag. 112* ibique not. *Valck. Hartl.*

ll) *Φιλεταίρε*, vnde *Valcken.* coniectura de nomine in *animaduersif.* paullo post laudatis robur accepit.

CAPVT XXXVI (olim XXXIV)

DE PHRYNICO ET ALIIS SCRIPTORIBVS VOCVM ATTICARVM,
HISQVE, QVI CETERARVM DIALECTORVM DICTIONES IN-
TERPRETATI SVNT.

- I. *Dialectorum graecarum varietas.* II. *Qua in re potissimum consistat.* III. *Praecipui quidam in nobilioribus dialectis scriptores.* IV. *Scriptores de vocibus Atticis deperditi.* V. *Moeridis Syllōge.* VI. *Phrynichus de vocibus Atticis.* VII. *Herodiani fragmentum, ibid. Audaces Phrynichi censurae.* VIII. *Eius libri ἐπιστῆμὴν πνευματικῶν.* IX. *Index scriptorum, a Phrynico laudatorum.* X. *Thomae Magistri de vocibus Atticis.* XI. *Index scriptorum, ab eo citatorum.* XII. *Emmanuelis Moschopuli.* XIII. *Georgii Lecapeni MS.* XIV. *Scriptores vocum dialecti doriae.* XV. *aeolicae.* XVI. *ionicae.* XVII. *alexandrinae.* XVIII. *aliarum.* XIX. *Editti scriptores de dialectis.* XX. *ἰδιῶται ὁρμησῆς.*

[Cum auctario G. C. Harles.]

I

Quemadmodum in aliis linguis solet fieri, quae latius patent et per plura saecula propagantur, ita graecae quoque accidit, ut in varias dialectos diuisa a se ipsa velut diuersa abiret, et cum Iones, Attici, Dores, Macedones graece loquerentur, multa tamen aliter efferrent Dores, quam Attici, atque ita de ceteris. Quid quod hac recenti aetate dialectos Graeciae septuaginta reperiri, et Athenis cum maxime idioma loquendi graecum omnium pessimum obtinere scripsit *Simon Cabasilas* ad Martinum Crusium, pag. 461. Turco Graeciae, et pag. 489. Sed et olim in Attica ipsa non tantum aetate diuersa, sed et locis aliis varias ὑποδιαίρεσις τοπικῆς fuisse, hominesque varie loquutos fuisse, constat, ut praeter alios docet *Sextus Empiricus*, lib. contra Grammaticos, cap. 3. Hinc multae Ἀττικὴς, atque ita Δωρικὴς quoque et ἰαδικὴς. Attica ipsa adeo a se interiecto tempore defecit, (vide *Lysium* Orat. IX. contra Theomnestum, ubi quaedam profert ex Solonis legibus: et quae disseruit Bentleius in Dissert. qua Phalaridis epistolas suppositas esse euicit aduersus Carolum Boyleum,) ut liceat adfirmare, atticam nouam, (de prisca, florencia Graecia, mihi sermo est, hodierna enim attica longe magis etiam ab illa, quam nouam voco, distat ^{mm}) similiorem esse communi dialecto, quam atticam veterem, quae eadem est cum Ionica, (vti ἰαδικὴς Homeri Athenienses esse Strabo docet,) atticae nouae, [U] ad quam spectare etiam Chalcidicam recte notatum *Iano Rutgersio*, pag. 465. Variarum, atque ita capiendus Thucydides, quum libro sexto idioma Himerensium inter doricam et chalcidicam dialectos medium fuisse testatur. Homeri ita sermonem atticum esse, notat *Aristides* in Panathenaeo tom. I, pag. 315. Dicitur porro dialectus communis, non quod ex reliquis dialectis composita est, sed quod abstinet vocibus phrasibusque, singulari dialecto propriis, illis potius, quae vel omnibus vel pluribus dialectis communes sunt, vtens ⁿ). Adeoque hoc genus loquendi, a quo longe diuersa est ἰδιῶτης γλῶσσα siue vulgi lingua, est proprium

^{mm}) Haec tamen hodierna lingua gr. prope abesse videtur ab antiqua rustica, multis inmixtis peregrinis vocibus formisque. *Harl.*

ⁿ) Confer praeter V. D. paullo post laudatos, *Ge. Guil. Kirchmaier* diss. de dialecto graecorum communi, Wittenberg. 1709. 4.

proprium iis, qui in Graecia non nati, linguam ex magistris vel librorum opera addiscunt, neque vni certae dialecto se adstringere profitentur. Hoc scribendi genere praeter Plutarchum aliosque quam plurimos vsus Polybius, nec ionice scripsisse dici potest, nec dorice nec aeolice, neque atticas captasse elegantias, etsi praeterea *σύνταξιν* quoque ac minus accuratam verborum constructionem quandoque in eo reprehendendam monet Dionysius Halicarnassensis libro *περὶ συνθέσεως ὀνομάτων*. E contrario poetae, quo facilius verba metris complectantur, ex singulis dialectis voces decerpunt. Permiscunt inter se, promiscueque illis vtuntur, prout e re carminis fuisse visum fuerit. Quod primus facere adgressus est Homerus, teste *Dione Chrysostomo*, qui Dissertat. XII. pag. 213. de illo refert, quod *πᾶσαν τὴν ἑλληνικὴν γλῶτταν διηρημένην τίως, ἀνέμιξε*. Vnde *Tryphion*, Alexandrinus graminaticus, singulari libro egerat *περὶ τῶν παρ' Ὁμήρου διαλέκτων*, teste Suida, et *Plutarchus* in Homeri vita *λέξει ποικίλῃ* variisque dialectis, maxime vero attica, vsu poetarum, non paucis exemplis docet. Hoc exemplum Homeri qui imitantur, non possunt dici vti dialecto communi; nemini enim vquam in Graecia illa communis fuit, nemo ita est loquutus. Nec mediocrem etiam obscuritatem adfert illa variarum dialectorum mixtura et confusio, vt in Lycophronis *Alexandra*, *Simmiac*, *Dodiadae* et *Theocriti* poematibus aenigmaticis obseruare est, et idem *Dio Chrysostomus* differt. X. pag. 149. oracula ideo obscuriora esse queritur, innumerosque per illa deceptos, quod non certa aliqua dialecto vterentur. *Fabr.* Plura, quae facerent ad hanc et seqq. paragraphos partim castigandas, partim illustrandas, iam in prolegomenis ad *Introd. in hist. L. Gr.* §. 9. pag. 34. sqq. aduli, idemque aliquot VV. DD. laudavi, qui id argumentum vberius exposuerunt. Quare hic pauca addere lubet. Eorum, qui de dialectis gr. scripserunt, notitiam dabit paragraphus XIX. Hic e recentioribus tantum laudabo doctum utileque opus: *Graecae linguae dialecti in scholae regiae Westmonasteriensis usum, opera Mich. Maittaire: 1706.* — recognitas opera *Mich. Maittaire praefationem et appendicem ex Apollonii Dyscoli fragmento inedito addidit Io. Frid. Reitzius. Hagae-Comitis 1738. 8.* Praemissa est brevis in graecae linguae dialectos introductio, in qua primum adnotat auctor, multos veteres numerasse quatuor dialectos, sed bene contendit, auctoritate Strabonis atque Eustathii nixus, omnes L. Gr. dialectos ad tres praecipuas commodissime reduci posse, atticam, doricam, (ad quam, tamquam ad stirpem et matrem, referenda est aeolica,) et ionicam: tum de singulis tribus illis quaedam notatu digna refert, in primis enumerat populos gentesque et scriptores, singulis vtentes dialectis et in notis subiectis insignem recenset locorum et auctorum copiam. Attica autem dialectus alia est vetus, alia nova. Illa vsi sunt Thucydides, Tragici, et nonnulli praeae comoediae poetae. Nova dialecto attica scripserunt Plato, Xenophon, oratores, Menander, cum reliquis comicis, et sophistis recentioribus, s. Atticis, vti H. Stephanus eos nominare maluit, qui, non orti Athenis, Atticos expresserunt imitando. Interdum, qui vetere attica vsi sunt dialecto, a grammaticis in duas classes diuisi sunt, τῶν πρώτων et τῶν μέσων. Per Atticos πρώτους intelliguntur etiam Homerus alique, Aristophane antiquiores: per μέσους autem Aristophanes ceterique eius aetatis scriptores. Plura tamen de dialecto attica inuenies in *Henr. Steph. comment. de atticae linguae seu dialecti idiomatis*, (subiuncta eius edit. *Glossariorum dierum* etc. 1573. fol.) in primis in appendice ad aliorum scripta de dial. attica, cap. XIX. p. 235. sqq.

de antiquiore, et de Atticis, cap. XXI. pag. 245. sqq. Adpendix autem dicitur, quoniam pertinet instar commentarii ad collectionem libellorum quorundam grammaticorum, (de quibus deinceps erit sermo,) praemissam ultimo Thesauri L. Gr. tomo. De duplici dialecto attica, quaedam notarunt *Salmas.* in commentario de Hellenistica, controuersiam de lingua hellenistica decidente et plenissime pertractante originem et dialectos Gr. L. Lugd. Bat. 1643. 8. part. II. cap. 4 et 5. *Taylor* in praef. ad ind. Att. in *Lysiam* et *Io. Pierfon.* tam in praef. ad *Moeridis* lexicon attic. pag. 26. sq. quam in notis ad *Moerin* pag. 405. *Ionica* dialectus primum eadem fuit ac vetus attica; at Iones, postquam, Athenis profecti, cum Caribus et Lelegibus versari coeperunt, loquelam suam deprauasse et plane *ἐκβαρβαρῶσαι*, scribit *Salmasius* in commentar. de Hellenistica part. II. cap. 7. add. *Maittair.* introduct. mem. pag. III. Pariter *dorica* dialectus duplex fuit, vetus et noua, quae posterior eaque paullo suauior, admixtis ionicis formis, in Sicilia potissimum orta fuisse aut dominata videtur. conf. veterem Theocriti scholiasten, a *Maittario* l. c. pag. 17. et alium I. Theocr. idyll. in mea edit. pag. XLVII. excit. et quae in prolegg. ad Theocr. p. XXXII. adnotati. De dialecto denique *communī*, quae alias *ἑλληνική* adpellatur, rectius et curatius differit *Pierfon* praef. ad *Moerin* pag. XXVII. sq. et per *τὰς κοινὰς* intelligit, qui, anticarum elegantiarum minus studiosi, vocabulis formisque vocabulorum, communiter receptis, communi significatione utebantur, et per *τὰς ἑλλήνας* scriptores, non, rudes ac paene barbaros, sed eos, qui *ἑλληνικῶς*, graece scripserunt, nullis aut paucis vocabulis formisque vocabulorum, certae cuidam dialecto propriis, vsurpatis. Grammatici tamen iam ante Chr. N. et mox saeculo I et II. post Chr. N. quum pleraque Atticorum vocabula a ceteris Graecis aut noui intelligerentur, aut certe iis essent obscura nec vsitata, ea per *κοινὰ ἑλληνικά*, vulgo Graecorum tum temporis cognita, interpretanda putarunt. Adde *Salmas.* comm. de Hellenistica, part. I. ad primam et secundam quae est. et part. II. cap. 1. Omnes autem, graeca lingua loquentes, quod e variis gentibus conflatu diuersas regiones insulasque incoluerunt, diuersaque habuerunt instituta et diuersa ortus, vitae, morum, educationis imperiique genera, diuersamque coeli terraeque naturam: factum est, vt, quod etiam inter gentes ciuitatesque et vero vrbes Germaniae vbiuis fere cognoscitur, alia ciuitas in paucioribus vocabulis formisque illorum, vel in pluribus aliam, nec raro peculiarem et *τοπικὴν* haberet loquendi ac modo suauius, modo durius asperiusque aut latius pronuntiandi rationem formamque, immutatis quoque aut corruptis vario modo litteris syllabisue, aut mutata vocabulorum terminatione, vi atque significatione, aut sua, aliis incognita obscuraque, adhiberet vocabula atque idiomata. Hinc ortae sunt et nominantur linguae aut dialecti. Macedonica, Syracusana, Cypria, Thessalica, Lycaonica, Laconica aliaeque multae; quarum vestigia in paucis tantum monumentis aut hinc inde per scripta veterum auctorum sparsa, aut a scholiastis, grammaticisque gr. ex. gr. ab *Hesychio*, qui multas *τοπικάς*, (h. e. certis locorum finibus inclusas,) glossas citat et exponit, ab *Apollonio Dyscolo* in fragmento grammat. a *Reizio Maittairii* libr. de dialectis gr. adiecto aliisque indicata explicitaque occurrunt. Neque vero existit scriptor, qui perpetuo pureque vsurparet vnam alteramque illarum in vilo libro. De *Laconica* dialecto v. infra §. XIV. et multa diligenter collegit eruditeque explicuit *Valckenauer* ad Theocriti *Adoniar.* pag. 271. sqq. *Macedonicas* formas a multis Atheniensibus per consuetudinem fuisse receptas, prodit *Athenaeus* pag. 122. qui, *Μακεδονίζοντας*, ait, *οἶδα πολλὰς τῶν Ἀττικῶν διὰ τὴν ἐπιμιξίαν*. Diuersas *Iablonskii* et *Guhlingi* de lingua lycaonica

caonica sententias scriptaque iam in prolegg. ad introd. pag. 38. memoravi, vbi quoque *Villoisonii* (in prolegg. ad Homer. pag. 46. sq. not.) de dialecto Tzaconum et hodierna Graecorum adnotat. laudavi. Lingua autem graeca quum ab initio multas pertulisset mutationes, haud mirum est, eam post commixtionem Graecorum, cum peregrinis barbarisque populis factam, ab origine sua, antiqua forma et prisca Atticorum potissimum elegantia valde aberrasse; multa acceperisse vocabula peregrina, et vltimis praecipue temporibus paene nouam esse factam. Conf. *Simon. Portii* Grammatica linguae graecae vulgaris, praemissa *Fréne* glossatio mediae et infimae graecitatis, tom. I. pag. 19. Lugd. 1688. fol. inprimis *Io. Mich. Langii* philologiae barbaro graecae pars I. continens 1) meletema de origine, progressu et satis L. Gr. tam veteris, quam hodiernae; 2) grammaticae barbaro-graecae synopsis; 3) Glossarii barbaro-graeci compendium. Pars II. exhibens 1) introductionem ad poesin barbaro-graecam; 2) *Batrachomyomachiam* Homeri, a *Demetrio Zeno*^{d)} in versus barbaro-graecos conuersam, cum interpretatione latina et notis *Martini Crusii*: Dissertat. de versione N. T. barbaro-graeca: 4) exercitationem de differentia L. Gr. veteris et nouae. Noribergae et Altdorfii 1708. 4. *Harl.*

II. Iam si quaeras, quā potissimum in re dialectus consistat, vel ab alia distinguatur, recte quidem docuit *Salmasius*, quo nemo melius et doctius de hoc argumento scripsit, in commentario de lingua Hellenistica, singulis potius vocabulis, [horumue adfectionibus] quaur integro filo orationis integrisque phrasibus dialectos a se inuicem secerni ac separari. [P] Vnam enim rem diuersis nominibus diuersae dialecti vocant, vt quod Aeoles, Iones, Dorcs *πρόβατον*, Attici *ὄϊς*. Vel vna eademque vox diuersas res notat in diuersis dialectis, vt *ἀνέκαθεν* a longo tempore Ionibus, Atticis *desuper*. Etiam diuerso genere efferuntur nomina, vt Attici dicebant, *τὴν εἰμένην, τὸ τάριχος*, Peloponnesii *τὸν εἰμένην, τὸν τάριχον*, quod notatum Sexto Empirico libr. contra Grammaticos, cap. 7. Attici contrahebant *ῥέϊ, ἰδέτο, ἐπλέτο* et similia, quum Iones dicerent *ἰδέτο, ἐπλέτο, ῥέϊα*. Denique scriptio et pronuntiatio varia inprimis non paruam mutationem adfert, quae fere praecipua diuersitatis dialectorum et degenerantium linguarum origo est. Dorcs *πλατυσομένης*^{e)}, *παχῆα γλῶσσα* Cappadocum, vt est apud *Philostratum* in vita Pausaniae, Sophistae, pag. 590. Atticis *εὐφροδῖαν* tribuit Socrates apud Xenoph. lib. 3. *ἀπομανημονεῦμ*. Vox quippe iisdem suavis, non destituta grauitate, Ionibus mollis et soluta, Aeolibus aspera, hinc vocibus modo additae litterae vel integrae etiam syllabae, modo demtae vel traiectae vel permutatae, atque hoc iam in initio, iam circa medium, iam in extremo, nec solum in verbis et nominibus rectis, sed et in casibus verborum nominumque, et in particulis et in quibuscumque partibus orationis: de quibus singulis forte melius constaret, si aetatem tulissent *Theodori Gadaramis* libri duo *περὶ διαλέκτων ἰμοιότητος καὶ ἀποδείξεως*, quorum meminit Suidas.

III. Quam

d) *Zeni*, Zacynthii, circa a. Ch. 1550. clari, illa autem in eam pag. 656. sqq. et in praefat. de versionem, politiceis versibus expressam, edidit *Mart. Crusius* in *Turco-Graecis* pag. 573. sqq. et ex ea *Mich. Langius*, ac nuper eam cl. *Ilgd* adiecit suae edit. *Hymnor. Homericor.* p. 121. sqq. *schol.*

illa autem in eam pag. 656. sqq. et in praefat. de illa lingua quaedam acute disputauit.

e) Conf. locum memorabilem *Theocr.* XV. 88. et 93. ibique *schol. Harl.*

III. Quum in suis quique dialectis scripserint optimi scriptores; *Ionica* Herodotus, Hippocrates, Democritus, Rhianus, Ctesias, Archilochus, Anacreon, et Arctaeus, medicus: *Aeolica* Sappho, Corinna, Alcaeus: *Dorica*, Pindarus, Bacchylides, Simonides, Theocritus, Bion, Ibycus, Callinus, Sophron, Archytas, Timaeus Locrus, Ocellus Lucanus et Pythagoricorum plerique: *Attica* denique dialecto Thucydides, Aristophanes, Plato, Xenophon, Isocrates, Demosthenes, Theophrastus aliique complures^{f)}, quum, inquam, scriptores optimi suis dialectis scripserint, et alii poetae, exemplo Homeri, ex variis dialectis voces mutuati sint: nemo non intelligit, necesse fuisse illis intelligendis, idiotismos singularum in peculiaribus lexicis adnotari. Praecipue vero Atticorum voces phrasas vernerque et elegantiae a plurimis expositae sunt, in usum etiam illorum, qui attice scribere, atque adeo, quaecumque auribus atticis non probarentur, in scriptis suis vitare optarent.

[P] IV. Neque vero huc referendi sunt statim omnes, qui *Ἀττικὸς* titulum scriptis suis praefixerunt, ut *Androtio*, *Demus*, *Ister*, *Hellanicus*, *Philochorus* aliique a Stephano, Harpocrate, Hesychio, aliis laudati. Neque enim illi Lexica attica concinnarunt; sed historiam atticam, etsi tenuiter admodum ieiuneque, atque ita, ut cito lectorem satiant, ut de iis scribit *Dionysius Halicarnassensis* lib. Antiquit. Rom. primo cap. 7. Quaedam etiam *Ἀττικὸς* versibus scriptae erant, ut *Hegestio* illa, cuius meminit Pausanias in *Boeoticis*, etsi ibidem innuit, eam iam sua aetate intercuisse. Ceterum ex istius *Dionysii*, nobilis sub Augusto historici criticique, familia prodiit *Aelius Dionysius*, itidem *Halicarnassensis*, quem sub Hadriano floruisse et Atticistam cognomento dictum, auctor nobis est *Suidas*^{g)}. Hunc nempe illum ipsum esse, suadet ratio, cuius libros quinque *Ἀττικῶν ὀνομάτων*, alphabeti serie digestos^{h)} laudat *Photius* in *Bibliotheca*, codice CLII. ubi illos *Scymno* cuidam inscriptos docet, diuerso utique ab antiquiore illo *Scymno*, *Chio*, auctore *periegeseos*, iambis descriptae, ad *Nicomedem*, *Bithyniae* regem. Addit autem *Photius* loco iam dicto, *Aelium* illum *Dionysium* *Lexici* sui *attici*, *Scymno* inscripti, duas editiones in lucem edidisse, quarum altera, itidem quinque libris constans, priorem suppleuerit locisque scriptorum adductis locupletius confirmauerit, quare optat, ab aliquo illas coniungi et in unum corpus ordinemque compingi; ita enim fore opus longe utilissimum. *χρησιμώτατος δ' ὁ πόνος τοῖς τε ἀττικίζον ἔχονσι φροντίδα, καὶ τοῖς τῶν Ἀττικῶν συγγραμμάτων ἐνομλῶν προαιρεμένοις. Ὅσαί τε γὰρ ἐπεχωριάζουσι λέξεις τοῖς Ἀθηναίοις, ἐντεῦθεν ἔστιν ἐκμαθεῖν, καὶ εἴ τι ἄλλο ἰδιωτέρως αὐτοῖς λέγεται, ἢ χαλεπὸν εὖρεῖν.* *Dionysius* ille Atticista non semel laudatur *Eustathio* in *Homero*, et ad versum 912. *Dionysii*, *periegetae*. Huius quoque esse putabat *Meursius*, quod *περὶ ἀκλίτων ῥημάτων* et *ἐγκλινομένων λέξεων* vulgatum est ab *Aldo Manutio* in *Volumine* eximio, quod inscripsit *Θησαυρὸν, κῆρας Ἀμαλθείας, κήπευ Ἀδωνίδος* A. 1496. Ceterum illius operis, *Photio* tantopere laudati nihil, ad nos peruenit. Porro *Galenus* in libro de scriptis propriis meminit, se composuisse τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς συγγραφεῦσι ὀνομάτων βιβλὴς μὴ, siue dictio-

num

f) Plenior catalogum exhibuit *Maittaire*, in introd. laudata. *Harl.*

g) Conf. supra, cap. 31. libri III. §. 20. vol. IV. p. 405. vol. IV. p. 650. infra vol. VII. p. 42. *Harl.*

h) Cuius opus ut e bibliothecarum latebris in lucem proferri possit, cum *Pierfonio* praef. ad *Moer.* est optandum. *Harl.*

num atticarum libros XLVIII. vt πολιτικῶν ὀνομάτων libros, ab eo scriptos, omittam, de quibus infra sum dicturus. Verum testatur idem Galenus in calce libri de ordine librorum [P] suorum ad Eugenianum, se neutiquam de vocibus atticis scripsisse, quod reprehendendus esse crederet, qui minus attice scribunt, quum praestet in sermone, quam in vita, soloecismum vel barbarismum committere; sed vt constaret de vero sensu vocum apud veteres atticos scriptores, quem recentiores interdum susque deque habuissent. Etiam *Dionysius Longinus* Ἀττικῶν λέξεων ἐκδόσεις β'. reliquit, vt Suidas auctor est, et *Luperci Berytii* Ἀττικὰς λέξεις memorat idem Suidas ¹⁾, vbi ait, Grammaticum hunc paulo ante Claudii secundi tempora vixisse. Citatur etiam *Lupercus*, sed in aliis, opinor, scriptis ab Eustathio ad Dionysii, periegetae, v. 492. et Stephano in Νήρικος. *Theodori* Atticae glossae Athenaeo laudantur, eiusdem forie, quem Suidas [et Eudoc. pag. 136.] *Diodorum* vocat, et Alexandrinum patria, cognomine *Valerium*, sub imp. Hadriano Ἀττικὴν λέξιν scripsisse testatur. Scripsit et Ἀττικῶν λέξεων συναγωγὴν κατὰ σοιχεῶν *Valerius Pollio*, itidem Alexandrinus, cuius epistola ad Sotheridam laudatur a Clemente lib. VI. Stromateon: Nisi forte Diodorus ille Valerius etiam Pollio vocabatur. *Epithersis*, Nicaeni, (male Θέρσις pro Ἐπιθέσεως legitur apud Erotianum in Ἀμβων,) voces atticcas citat Stephanus in Νίκαια, eiusdem, ni fallor, cuius mentio apud Plurarchum lib. de oraculorum defectu pag. 280. edit. Aldinae, vbi ait, eum Remiliani, rhetoris, patrem fuisse, vnde eum vixisse sub Tiberio et recte et facile colligere potuit *Ionsus* pag. 238. de scriptoribus hist. philosophicae, ctsi, qua auctoritate fretus id adfirmet, nescire se fatetur *Thomas de Pinedo* ad Steph. Etiam *Nicandri*, Thyatireni, (ita legendum pro Theaterini apud *Woweranum* pag. 79. Polymathiae, et emendandum sphalma in Actis Eruditor. Lips. A. XC. pag. 441. vbi male *Aristophanis Theaterini* legitur pro *Nicandri Thyatireni*,) Ἀττικὰς λέξεις laudat Athenaeus, quod opus pluribus libris constiituisse discas ex Harpocrate, qui eiusdem duodeuigesimum Ἀττικῆς διαλέκτου in testimonium citat voce Ξηραλοιφεῖν. *Philomonis*, Aexonenlis, (ex populo Atticae,) Ἀττικὰς λέξεις siue Φωνὰς, Ἀττικὰ ὀνόματα, Ἀττικὰς γλώσσας idem citat Athenaeus, vnum, vt opinor, opus diuersis, sed idem significantibus, insigniens titulis. Respicit et Tryphon apud Ammonium in Πονηρόν ²⁾. *Oriomis*, Grammatici Alexandrini, συναγωγὴ Ἀττικῶν λέξεων, Suidae memorata, vltus est auctor magni

1) Add. Eudoc. pag. 282. sq. vbi pariter reliqua eius scripta indicantur. *Hart.*

2) Vid. vol. I. pag. 139. Diuersus autem est *Philemon*, criticus, tempore Alexandri, et *Philemon*, auctor lexicī inediti. (vid. supra in vol. I. pag. 518.) Huius posterioris *Lexicon technologicum*, ordine alphabetico dispositum, vel potius prima tantum pars de nominibus integra, cum secundae partis initio de verbis superest in cod. MMDCXVI. biblioth. publ. *Parisi*. (v. cat. codd. II. pag. 528.) Constabat autem octo libris, secundum octo partes orationis positis, vt ex epistola ad Antiphanem nuncupatoria, operi praefixa, liquido adparet. Meliorem observationum partem adtulit *Villoison* in notis ad Apollonii *Lexicon homerici*

et in prolegom. pag. LXVII - LXX. de eo agit. Quando autem existimat, ab auctore etymologici M. saepe ad verbum fuisse descriptum *Philemonem*; secus sentit cl. *Schneider* in biblioth. philol. tom. II. part. VI. Gottingae 1774. pag. 520. sqq. vbi de *Philemone* eiusque libro erudite et copiose disputat. Primum enim ostendit ex *Philemonis* epistola, illum vixisse post tempora imperatoris, Marciani, et diuersum esse a *Philemone*, grammatico, ac praeceptore iunioris Maximini apud Capitolin. pag. 148. Tum plura adfert loca *Phrynichi*, *Eustathii*, scholiastarum *Apollonii Rhodii* atque *Pindari* et *Etymologici* M. quae tota exscripsit grammaticus ille. Adde eundem cl. *Schneider*. in fragmentis carmin. pindaricorum pag. 101. *Hart.*

magni Etymologici. [v. lib. V. cap. 7. vol. VII. pag. 67. ed. vet.] *Mnasae* quoque Berytii Ἀττικῶν λέξεις Suidae laudantur. *Pamphilum*, de cuius Lexico plura dicta sunt capite superiore¹⁾, etiam de vocibus atticis peculiari [P] opere egisse, colligas ex *Athenaei* lib. XI. pag. 494. vbi Pamphilus ἐν Ἀττικῶν λέξεσιν citatur. Idem libro XV. et Erotianus in vocibus Ἀμβρῶν, Κνηστῆρος διοπῶ, *Aristophanis*, Grammatici Byzantini, Ἀττικῶν λέξεις memorat. *Cratetis*, non philosophi Thebani vel comici, sed quem Criticum et Homerium dictum esse Suidas refert²⁾, illius, inquam, Cratetis librum quintum Ἀττικῶν διαλέκτε laudat *Athenaeus* libro XI. pag. 497. *Demetrius* quoque *Ixion* Ἀττικῶν λέξεις collegit, teste scholiaste Aristoph. ad Aves, et de Alexandrina dialecto, libro, quem memorat *Athenaeus* lib. 9. sed et atticis voces collegere *Pausanias* atque *Irenaeus*, de quibus adhuc pauca subiungam. Nam *Pausanias* quidem Lexicon pluribus verbis laudat *Photius* cod. CLIII. testatus³⁾, plures etiam exhibuisse voces, quam Aelii Dionysii opus, etsi in hoc testimonia scriptorum largius pleniusque adlata fuerint. Quis vero fuerit ille *Pausanias*, Lexici auctor, minus exploratum esse videtur: nam ut verisimiliter id referatur ad Caesareensem grammaticum, Aeliani praeceptorem, cuius doctissimum opus περιήγησις Ἑλλάδος, studiosorum manibus tenetur, et de quo plura *Philostrophus* secundo de Sophistarum vitis: mirum tamen sit, in Atticis ne semel quidem eius meminisse, et alios praeterea fuisse hoc nomine certum est, ex quibus *Pausanias*, *Spartanus*, *Suidae* celebratur, quem inter alia scripsisse refert de festis Lacedaemoniorum. [et alium *Pausaniam*, *Damascenum*, distinguit *Hollsten*. v. supra vol. V. pag. 307. not. a. et pag. 309. not. o.] Sed cuiuscumque demum *Pausaniae* Ἀττικῶν λέξεις consultas olim a se testantur *Eustathius* ad Homerum non vno in loco, et auctor scholiorum ad quartum *Apollonii Rhodii*, et scholiastes ad *Thucydidem* lib. 6. cap. 27. qui Ἀττικῶν ὀνομάτων συναγωγὴν adpellat. Videtur etiam idem opus respicere, *Pausaniam* laudans, *Eustathius* ad Dionysii, periegetae, v. 525. De *Irenaeo* ita *Suidas*, in Πάνατος. Πάνατος ὁ Μινύκιος, χρηματίζας καὶ Εἰρηναῖος, Ἀλεξανδρεὺς γραμματικὸς, περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτε ἢ περὶ ἑλληνισμῶ, βιβλία ζ. ἐστὶ δὲ κατὰ σοιχεῖον. Περί Ἀττικῆς συνηθείας τῆς ἐν λέξει καὶ προσωδία, βιβλία γ. ἐστὶ δὲ κατὰ σοιχεῖον. Περί ἰδιωμάτων τῆς Ἀττικῆς καὶ Δωρίδος διαλέκτε καὶ ἄλλα πολλά. Idem alibi: Εἰρηναῖος ὁ καὶ Πάνατος κληθεὶς τῇ Ῥωμαίων διαλέκτω (idem enim sonant haec duo nomina Graecis *Irenaeus* et Latinis *Pacatus*) μαθητὴς Ἡλιοδώρου τῷ μετρικῷ, (cuius meminere *Hephaestius*, *Priscianus*, *Rufinus* et alii.) Γραμματικὸς Ἀλεξανδρεὺς, περὶ τῆς Ἀθηναίων προπομπίας. περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτε, ὅτι ἐστὶν ἐκ τῆς Ἀττικῆς, βιβλία ζ. Ἀττικῶν ὀνομάτων βιβλία γ. Ἀττικῆς συνηθείας τῆς ἐν λέξει [P] καὶ προσωδία κατὰ σοιχεῖον βιβλία γ. Κανόνας ἑλληνισμῶ βιβλίον α. περὶ Ἀττικισμῶ βιβλίον α. καὶ ἄλλα πολλά. Hinc patet, falli virum eruditissimum, siue potius aliud agentem scripsisse, quum in dissertatione de Criticis, *Harpocrati* adiecta, tamquam duos distinctos a se scriptores commemorat *Pacatum* et *Irenaeum*, aliis quoque, ut fit, hanc eius hallucinationem imitantibus. Frequentius tamen a graecis scriptoribus laudatur sub nomine

1) Add. *Endoc*. pag. 359. *Harl*.

m) Vide supra, vol I. pag. 509. vbi quoque de *Demetrio Ixione* agitur. infra §. XVII. *Harl*.

n) Vid. infra, vol. IX. pag. 419. *Harl*.

nomine *Irenaei*, quam latino *Minucii Pacati*, ut a *Socrate*, qui ex *Irenaei Atticista* nonnulla profert de voce ὑπόστασις lib. 3. Histor. eccles. cap. 7. Εἰρηναῖος δὲ ὁ Γραμματικὸς ἐν τῷ κατὰ σοιχαῖον Ἀττικισμῷ^o) καὶ βάρβαρον ἀποκαλεῖ τὴν λέξιν, μὴ δὲ γὰρ παρὰ τίσιν τῶν παλαιῶν εἰρησθαι. Εἰ δὲ περὶ καὶ ἠρῆται μὴ ταῦτα σημαίνειν ἐφ' ὧν νῦν παραλαμβάνεται. Παρὰ μὲν γὰρ Σοφοκλεῖ ἐν Φοίνικι ἐνέδραν σημαίνειν, (conf. Ier. XXIII. 18. 22. vbi LXX. interpretes vocem ἰνδρ, quae consilium sonat, vertunt ὑπόστημα et ὑπόστασιν, quod pridem notatum *Petauio* pag. 327. dogm. Theol. de Trinitate,) παρὰ δὲ *Μενάνδρῳ* τὰ καρυκεύματα, ὡς εἰ τις λέγοι τὴν ἐν τῷ πῖθῳ τῶ οἶνῳ τρυγὰ ὑπόστασιν. Etiam ab Etymologici Magni auctore citatur Εἰρηναῖος ὁ Ἀττικιστὴς in voce κομψός^o) et ὑπερέστων. Eiusdem περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτου adducit in Πυθαγῶν. *Irenaeum* in primo Apollonii, hoc est, in scholiis ad librum primum eius ποῦσε, laudat vetus ad Apollonii Argonautica scholiastes. *Fabr.* Citatur quoque a scholiaste ad Aristophanis *Vespas* v. 895. In scholio ad insiurandum Hippocratis, a Meibomio edito, Πίνδος ἐν τῷ περὶ τῆς ἀττικῆς συνηθείας, addito eius fragmento, citatur, vbi vero *Koen.* in praef. ad *Gregor. Corinth.* de dialectis pag. XVIII. corrigit cum *Rubakenio* Εἰρηναῖος. *Harl.*

V. [*Fabricius* cum in hoc capite, tum imprimis lib. V. c. 38. CLVII. vol. IX. p. 420. sq. et priore quidem loco, *Moeridis* libro nondum edito, pauca eaque haud satis accurate explicata, posteriore autem loco, *Hudsoni* editione vsus, quaedam paullo certiora de MOERIDE prodiderat. Enimvero quum maxime nouissimus editor, *Pierfonius*, in praefatione multo vberius doctiusque de *Moeride* eiusque libello disputasset: satius esse duxi, ut ea, quae *Fabricius* utroque loco posuerat, hic coniuncta aliisque observationibus, praecipue ex *Pierfonii* praefatione petitis, aliquantum auctiora exhiberem. De nomine et vero de aetate *Moeridis* atque de inscriptione libelli, quem is reliquit, s. *Lexici attici*, diuerso modo disputatum est a viris doctis. Quae igitur hic dicenda videantur, paucis comprehendam. A *Saxio* in *Onom.* I. pag. 335. vocatur *Aelius Moeris Atticista* et aetas illius, duce quodammodo *Henr. Cannegietero* in epist. ad *Pierfon.* huius editioni pag. XLVI. inserta, (in qua tamen nomen *Aelii Moeridis* non inueni,) per coniecturam refertur ad exitum saeculi secundi post Chr. nat. *Hudson* quidem post *Phrynichi* tempora eum floruisse autumauit, quod is a *Moeride* citaretur in Ἰσοκλῆς. Enimvero is locus, qui etiam exfulauit ab optimis membranarum *Coislinianis*, *Moeridi* inuito a librariis est intrusus, ipseque *Moeris*, si non antiquior, certe non multo posterior *Phrynicho*, et *Aelii Dionysii*, qui sub *Hadriano* floruisse dicitur, aequalis, haud vanis rationibus adductis, esse videtur *Pierfoni* pag. XV. *Moeris* autem recte adpellatur in codd. *Coislin.* et *Paris.* quondam regia. Eandem scripturam *Photius* in bibl. et codd. exhibent, quos euoluerunt atque citarunt *Stephanus le Moyne* notis ad varia sacra pag. 479. tom. II. (vbi tamen operarum tarditate editum est *Mosris*.) *Salinasius* de hellenistica pag. 46. sq. *Vlserius*, *Valesius*, *Cangius*, et *Labbeus* bibl. nov. MSS. pag. 105. (vbi tamen operarum errore vitiose scriptum est *Mosnis*.) Contra in

Y 2

codd.

o) *Küster* ad *Suid.* tom. II. pag. 29. coniecit, lexicon *Irenaei*, ab *Socrate* Ἀττικιστὴς inscriptum, haud diuersum esse ab opere, quod a *Suida* dicitur Ἀττικῆς συνηθείας τῆς ἐν λέξῃ κ. προσφ. etc. *Harl.*

p) In hoc loco *Iren.* non solum vocatur *Atticista*; sed citatur quoque ἐν τῷ κ' σοιχαῖ. Ergo opus illud pluribus constitit libris, quam, ut *Suidas* scripsit, tribus. *Harl.*

codd. Veneto, et Vindobon. vnde defluxere Vossianus et Pricaeus, nominatur *Eumoeides*, atque sic aut *Eumoeis* adpellatur a *Colomesio* Obsl. sacr. pag. 186. et *Ex. Spanhemio* ad Aristoph. Plut. v. 12. 546. 581. et de V. ac PR. numismatum. Atque, si coniecturae locum dare licet, forsan in codice, vnde memorati codd. manarunt, initio glossarum aliquis minus distincte minus scite adscripserat *εὐ Μοῖς*, bene *Moeris*: Quod librarius male intellectum mutauit in nomen proprium *Εὐμοῖς*. In codice Antonii Eparchi apud *Steph. le Moyne* tom. I. varr. sacr. pag. 529. et *Anselmum Bandurium* pag. 886. ad antiquitates CPol. dicitur *Moeris Atticista*, *Μοῖριδος Ἀττικιστῆς Ἀττικῶν καὶ Ἑλληνῶν κατὰ σοιχῆρον*. in cod. Coisl. est simpliciter *Μοῖριδος Ἀττικιστῆς*. etiam in cod. Veneto CCCCLXXXVI. recentissimo *Εὐμοῖριδος Ἀττικιστῆς*⁹. Sed apud Photium cod. CLV. pag. 171. titulus libri est, non cognomen scriptoris, *Μοῖριδος Ἀττικιστῆς*. Similiter Moeridis *Atticistam* vocat *Mauissac*. diss. crit. in Harpocrat. Qui titulus, si MSSi addicerent, non displicuit Pierfon. praef. p. XVI. Atque *Salmasius* ad Tertuliani pallium pag. 411. Moerin *Atticistam* citat *περὶ Ἑλληνικῶν καὶ Ἀττικῶν λέξεων*. Sic et Plin. exercit. pag. 925. A. de discrimine et communium dictionum, ib. pag. 922. A. Lexicon pag. 1211. *Hutson*, Antonii Eparchi librum sequutus, titulum fecit: *Μοῖριδος Ἀττικιστῆς λέξεις Ἀττικῶν καὶ Ἑλλήνων*, (I. e. id. *Ἑλληνικῶν*.) *κατὰ σοιχῆρον* a quo, sine codicum auctoritate, discedere noluit Pierfon; attamen suspicatur, libelli inscriptionem olim fuisse: *Μοῖριδος*, siue *Μοῖριδος Ἀττικιστῆς λέξεις Ἀττικαί*. Atticae enim, ait Pierfon, dictiones hic explicantur per communes et vulgo Graecorum receptas. Similia opuscula, eodem fere titulo, fuerunt Philemonis, Aristophanis Grammatici, Luperci Berytii, Aetii Dionysii, Pollionis Alexandrini, Mnaseae Berytii aliorumque, quorum fragmenta apud Hesychium, Suidam, Erotianum, Eustathium conseruata sunt. conf. *Mauissac*. diss. crit. pag. 363. sqq. Moeridos autem, vt Fabricius scripsit, institutum est, adnotare et inter se conferre vocc. quibus Attici et quibus Graeci in aliis dialectis, maxime illa *κοινή*, utebantur: interdum notat et *κοινὸν* vulgi, illudque diuersum facit non modo ab attico, sed etiam *ἑλληνικῶν*, vt in *Ἐξίλλεν*, *Εὐφήμει*, *Κάθησο*, *Λήμμα*, *Οἰδίπεν*, *Οἶσε*, *Σχέατον*. Interdum, quod commune est pluribus dialectis vt vocem *Διωκάθεν* communem esse Doribus et Ionibus. Est etiam, vbi *ἀτθίδα πρώτην καὶ δευτέραν* distinguit, vt in *Πλουῖς*, *κατὰ τὴν πρώτην Ἀτθίδα*. *Κναφεῖς κατὰ τὴν δευτέραν Ἀτθίδα*. Enim vero de hisce rebus et dialectorum discrimine ac diuersitate multo accuratius et diligentius differuit, et omnem quaestionem, quae *κοινὰ* siue *ἑλληνικὰ* vocc. a grammaticis adpellata sint, intelligenter exposuit *Pierfon*. in praefat. pag. XXVI. sqq. atque supra iam attigimus. Moeridis autem libellus, quamquam plures illius exstant codd. in bibliothecis, et plures viri docti eos aut euoluerant et laudabant loca ex illis, aut eorum apographa comparabant sibi, vt *Salmasius*, *Pricaeus*, *Bullialdus*, *Mauissacus*, *Valesius*, *Vsserius*, *Vossii*, *Spanhemius*, *Menagius*, *Du Cange*, *Colomesius*, *Le Moyne*, *Küsterus*, alii: hoc tamen saeculo post multorum conamina demum integer lucem adspexit. Quos *codices* MSScos *Pierfonius* in praef. aut copiosius descripsit, hi sunt: quorum plenior notitiam si quis cupit, illam is consulat quae so praef. *Venerum* cod. in bibl. D. Marci iam supra laudauimus. *Vaticanus* cod. memoratur a *Ph. Iac. Mauissaco* diss. crit. ad Harpocrat. pag. 364.

(393.

⁹ Sic citatur a *Villoison*. in anecd. gr. tom. II. pag. 79. in catalogo autem codd. gr. bibl. D. Marci pag. 255. tantum *Eumoeidis libellus de votibus atticis*.

(393. nou. ed.) Ex cod. *Vindobonensi* Moerin manu sua descripserat Pricaeus, ex cuius schedis sumserat sibi Harbinus apographum, atque hoc usus est Hudsonus. Ex eodem Pricaei codice If. Vossii liber, qui nunc in bibliotheca *Leiden* adseruatur, descriptus esse videtur. Ad fidem cod. Vindobonensis expressum Ez. Spanhemius habuit exemplum. Melior illis est codex, recens quidem, at e bono cod. deriuatus, bibl. publ. *Parisi*nae, quo utebantur Salinasius, Menagius, Du Cange alique, et quem denuo contulit Stoeber. Parisini cod. apographum fuisse videtur codex, quem suum laudat *Steph. le Moyne* varr. sacr. p. 479. sed integritate et bonitate omnes superat cod. *Coisl*inianus, saec. X. scriptus *). Ex hoc cod. quem Sallierius saepius inspexit, et Stoeberus denuo excussit, *Montfaucon* in bibl. Coisl. pag. 485. sqq. Specimen dedit, at multa vitiosissime expressisse dicitur. Is codex, qui ubique fere ipsam Moeridis manum exhibet, non modo multa vocc. rariora et plane glossematica conseruauit, in aliis neglecta; sed etiam solus non sensit manum interpolatricem. Namque in illum codicem, vnde Parisinus, Vindobonensis praecipue alique fluxere, homo stulte sedulus multa intulit ex Phrynichi adparatu sophistico, ex Timaei lexico platonico, ex *lexico* quodam *rhetorico*, (quod in eodem codice Sangermanensi, quo Moeris continetur, et quod edidit *Montfaucon* in bibl. Coisl. p. 491. sqq. ex Suida, Hefychio aliisque lexicographis et grammaticis. Vid. *Pier*son. praef. pag. X et XVII. sq. qui illa omnia, pro spuris habenda, asterisco, *vo*deas signo, in sua editione distinxit. Plures autem viri docti olim vel consilium Moeridis publicandi ceperant, vt, Martinus Brunnerus, Io. Columbus, Küsterus, Duckerus, Claud. Sallierius, Higtius, vel nouam editionem promiserant et ipsi parare inceperant, vt *Elias Stoeberus*, Argentoratensis, qui specimen nouae Moeridis, Thomae Magistri aliorumque editionis specimen a. 1751. emisit, et antea *Iul. Carolus Schlaegerus*, qui conspectum editionis Moeridis Atticistae Hamburgi 1734. praelo exire iussit. Sed nullus eorum rem ad exitum perduxit; Schlägeri autem conspectum Pierison subiunxit praefationi suae editionis et de eorum consilio studioque copiose disseruit. Primus vero qui reuera Moeridis libellum formulis typographicis ex apographo Pricaeano describendum curaret et illustraret, fuit Io. *Hudson*.

Moeris Atticista de vocibus atticis et Hellenicis. Gregor. Martinus de graecarum litterarum pronuntiatione. Oxon. e theatro Sheldon. 1712. 8. *). Conf. Acta erud. Lips. supplem. tom. VI. sect. II. a. 1717. pag. 49. sq. Malo tamen consilio, vt lectores quaerendi labore scilicet leuaret, sedem vocum mutauit, et has secundum litterarum ordinem disposuit aliaeque, partim deprauatis schedis usus, partim mutationibus temere factis, commisit, quae Pierisonio (praef. pag. XIX. sq.) minus probarentur.

Hudsoni exemplum recudi fecit, iuncto *Timaei* Lexico platonico ex recensione Ruhkenii, suisque additis obseruat. Io. *Frid. Fischer*, Lipsiae 1756. 8. conf. noua acta erud.

Y 3

Lips.

*) Hinc, quum ille cod. saec. X. esset exaratus, Thomas autem Magister saeculo XIV. probabiliter vixisset, *Pier*son pag. 20. praef. reiicit Io. Fr. Fischeri suspicionem, Moerin e Thoma Magistro a recentioribus grammaticis quibusdam in locis locupletatum esse. Enimvero post Thomae

Magistri aetatem id in recentioribus codd. a grammaticis forsitan fieri potuit.

s) In catal. bibl. *Burmanni* II. in catal. codd. etc. pag. 44 nr. 3781. occurrit *Moeris Atticista* graece, sine anno et loco edit. cum MSS. collatus,

Lips. 1758. M. Maio. pag. 355. sqq. — Faustus aibus successit *Pierfon*, qui non solum de Moeride, sed etiam in notis eruditus de ipsis litteris multisque, quorum loca corrupta feliciter sanauit, auctoribus gr. optime meruit. Inscriptio autem libri haec est:

Μοερίδος Ἀττικῆς λέξεις Ἀττικῶν καὶ Ἑλλήνων κατὰ ζορχεῖον. *Moeridis Atticae Lexicon atticum, cum Io. Hudsoni, Steph. Bergleri, Claud. Sallierii aliorumque notis. Secundum ordinem MSSorum restituit, emendauit, animaduersiff. illustrauit Io. Pierfonus. Acc. Ailiis Ἡρωδιανῆς Φιλέταυρος, Aelii Herodiani Philaeterus e MSS. nunc primum aditus: item eiusdem fragmentum e MSS. emendatius atque auctius.* Lugd. Bat. 1759. m. 8. Primum verborum ordinem ex cod. Coisl. praestantissimo et Vossiano restituit. Tum opibus, a Sallierio, Schlaegero, Stoebero, Bernardo, Berglero, Iac. Gronouio, aliisque, quos in praef. laudauit, collectis, bene usus, Moeridis textum verbaque a multis vitiis glossisque, a mala manu insertis, purgauit eruditeque explicuit atque illustrauit.

Nomen vero Moeridis non inauditum fuit in antiquitate. Non obscurum, ait Fabricius, *Moeridis*, antiquissimi Aegypti regis, nomen vel ex Herodoti Enterpe, et *Moeridis*, quem procuratorem Virgilii fuisse narrat Seruius ad Eclogam IX. *Pierfon* autem in praef. pag. XIII. sq. duo alios *Moerides* obseruauit; alterum apud scholiastam Apollonii Rhodii ad lib. II. v. 789. qui, Mygdonas ab Hercule debellatos fuisse tradidit, alterum in Stratonis epigr. A Moeride autem terminatione tantum differunt, (vt idem animaduertit,) *Moeretas*, *Moerichus* et *Moerus* apud Hesychium fab. CCLVII.

Subiungam indicem auctorum, a Moeride citatorum, ex editione Pierfonii.

Antiphon	pag. 354.	Hermippus	348.
Aristoteles ἐν τῇ Λακεδαιμονίᾳ πολιτείας	398.	Herodotus	186. 249.
Aristophanes 155. 201. 252. 346. 385. 419.		Homerus	33. 136. 176. 285.
ἐν Βαβυλωνίᾳ	190.	Hyperides	131.
Βατραχίῳ	165.	Ifaeus	125.
Θεσμοφοριαζῶσαις	301.	Phrynichus	199.
Λυσιστράτῃ	29.	Plato	92. 95. 224. 321. 417.
Νεφέλῃς	363.	ἐν Θεαιτήτῳ	128.
Ὀρωπῷ	55. 109. 241. 242.	Ἰππία	129.
Πελαργοῖς	92.	Ἰππία ἐλάττων	425.
Πολυεὶδῳ	286.	Νόμοις	137. 149. 351.
Comicus	418.	Νόμων α.	167. 406.
Demosthenes	95. 256.	Νόμων β.	171.
ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογέτορας	185.	Νόμων γ.	126.
τῷ κατὰ Μαιδῆς	203.	Πολιτεία ἢ Πολιτικοῖς	191.
Φιλίππικῷ	10. 144.	Πολιτικῶν γ.	120. 206.
Eubulus	188.	Πρωταγόρᾳ	417.
Eupolis ἐν Αἰξίν	70.	Συμποσῶ	422.
ἐν Πόλεσσιν	250.	Φαίδρῳ	125.
		Φαίδωνι	164.
		Plato,	

Plato, comicus.	43.	Xenophon	166. 192. 249. 264.
ἐν Σκευαῖς.	21.	ἐν τῇ Ἀναβάσει	79.
Theopompus.	224.	Ἀπομνημονεύμασιν	158.
Thucydides 20. 26. 86. 114. 130. 132. 143.		Παιδείας β.	376.
144. 162. 254. 256. 266. 299. 319. 332.		ὑπομνήμασι.	164.
ἐν α.	48.	Hark	

VI. Inter eos, qui iam publice editi exstant, antiquissimus est PHRYNICHVS Arabius, Sophista Bithynus, M. Antonino et Commodus, eius filio, imperante clarus, cuius ἐκλογὴν Ἀττικῶν ῥημάτων καὶ ὀνομασίων Corneliano inscriptam habemus *). In Catalogo MStorum Bibl. Barocciana fol. 9. male exesum est *Phrynichus ad Cornelianum de vocalibus ab usu remotis*: legendum *de vocibus*. Hunc porro Cornelianum, rhetorem, et imperatorum, Antonini et Veri vel Commodi, ab epistolis **) fuisse, docet Phrynichus in βασιλίσσα *), et in ταῖς πρόσωπα, ubi laudat eum tamquam καθάρων καὶ ἀρχαίων ῥήτορα, καὶ μόνον μετὰ τῶν ἑκέντες, τὰς ἀμφὶ Δημοσθένην λέγων, ἐπαναγόντα εἰς τὸ ἀρχαῖον σχῆμα καὶ δόκιμον τὴν ῥητορικὴν. Nunnesio minus verisimiliter idem fuisse videtur cum Attidio siue Attiliano Corneliano, Syriae praefecto, quem a Vologeso fugatum refert Iulius Capitolinus in Marci Antonini vita cap. 8.

[Codd. notitiam praemittam. In bibl. publ. Paris. secundum catal. codd. Phrynichi ecloge est in codd. MXLV. MMDCL. cum Herodiani fragm. de eodem argumento, et eclogarum compendium in cod. MMDCCCCLXXXVI. nr. 14. Venetiis in bibl. D. Marci in cod. CCCCLXXXVI. Phryn. liber de vocibus atticis, teste cat. pag. 255. adde Villosion in anecd. gr. II. pag. 79. — In Arsenii, archiepiscopi Moneimbasiae, violae compositione (in cod. XXVI. plut. 4. bibl. Mediceae Flor.) sunt ex Phrynicho quodam, (plures enim tulit aetas Phrynichos, v. supra, vol. II. pag. 316. fq.) περὶ ἡσυχίας excerpta, teste Bandin. cat. tom. I. pag. 549. Cod. Barocc. (nr. 76. pag. 9. catal. codd. gr. Angliae etc.) iam Fabric. memoravit. In bibl. Heidelbergensi, (teste Sylburgio, cat. nr. 132. et 243.) fuerunt quondam codices Phryn. nominum atticorum. Calliergus usus est codice non malo; sed minus locupletis; locupletiore autem, at minus diligenter scripto, Nunnesius. v. de Paw. praef. qui suspicatur, et ea, quae Calliergus, et ea, quae Nunnesius dedit, esse ex integro opere excerpta, quae vel parcius fuissent descripta, vel copiosius. Harl.]

Primus illam Phrynichi συλλογὴν publici iuris fecit Zacharias Calliergus, Cretensis, Romae A. 1517. *) quem sequutus Franciscus Ajulanus Lexico suo illam subiecit una cum Thoma

6) Conf. de Phrynicho Photii bibl. cod. CLVIII. Suidae Lex. h. v. tom. III. pag. 637. ibique Küster, Eudociam (quae repetit Suidae verba,) pag. 424. P. I. Nunnesium praef. ad suam edit. et recusam in ed. Corn. de Paw. Tillemont hist. des Emper. tom. II. pag. 450. Harl.

u) Ita reddo vocem ἐπισόλιον cum Nunnesio, etsi Agathiae et aliis tabellarium notat, siue γραμματοφόρον, ut veteres grammatici interpretantur.

v) Pag. 112. ed. Corn. de Paw. cuius not. confer Harl.

w) In 8. Calliergi edit. cum Thoma Magistro, huius anni memorant quoque Maittaire A. T. II. p. 308. alique. At Hamberger in Zuverl. Nachricht. II. pag. 416. ex catal. bibl. Paris. bell. lectr. tom. I. pag. 20. citat editionem sine anni nota. Harl.

Thoma Magistro, Moschopulo, Ammonio aliisque, ap. Aldum Venetiis, 1524. in folio. Hinc *Michael Vascosan* excudit Parisiis Ao. 1532. in octavo cum eodem Thoma Magistro et Moschopulo, Aelianique et Orbicii de vocabulis militaribus siue tacticis. In his editionibus litterarum ordine procedit Phrynichi collectio, in nullos libros distinguitur, neque versionem latinam adiunctam habet, minusque plena est et perfecta; neque in ea occurrunt, quae ex Phrynicho producit Stephanus *ἔθνικογράφος* in voce Ἀθήναι, siue ex Phrynicho ipso adhuc integro siue ex Stephano [P] repetit Moschopulus: ὁ δὲ Φρύνιχος ἀνάττικόν φησιν εἶναι τὴν φωνὴν καὶ θαυμάζει πῶς ὁ Φερεκράτης Ἀττικώτατος ὢν, χρηταί. Longe pleniorē deinde editionem ex MSto codice dedit *Petrus Iohannes Nunnescius*, quamvis nec in illa loci, a Stephano memorati, vestigium adpareat. Suidas autem, opus Phrynichi memorans, ait, cum Ἀττικιστὴν siue περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων libros duos conscripsisse; certe in editis Suidae codicibus [et Eudocia] binarius tantum librorum Phrynichi numerus exstat, quum in MSto Phrynichi, quod Nunnescius sequutus est, distinctum fuerit in libros tres; tertio tamen libro non integro, sed exigua tantum illius parte superflite. Neque verò in Nunnescii exemplari verba, ut in prioribus disposita sunt κατὰ σοι-χῶν, sed promiscue, nullo litterarum ordine servato. Addidit porro non latinam modo versionem Nunnescius; sed notas quoque eruditas, Phrynichumque, ita a se ornatum, strenae loco obtulit Andreae Schotto Ao. 1586. Inde peruenit in manus viri optimi *Davidis Hoeschelii*, qui notis suis doctissimis adiunctis cum locuplete verborum auctorumque, quos laudat Phrynichus vel carpit, indice in lucem emisit Augustae Vindelicorum Ao. 1601. 4. HERODIANI quoque, de quo infra in Grammaticis dicturus sum, fragmentum de atticis vocibus graece et latine subiectum legere est pag. 84. ad 93. *Fabr.* Conf. *Zapfi* Augsburgs Buchdrucker-Geschichte, tom. I. pag. 194 et 197. Nouissima est editio: *Phrynichi eclogae nominum et verborum atticorum*, cum versione latina *Petri Ioan. Nunnescii* et eiusdem ac *Dav. Hoeschelii* notis: ut et notis *Iosephi Scaligeri* in Phrynichum et Nunnescii notas, curante *Io. Corn. de Paw*, qui notas quoque suas addidit, Traiecti ad Rhen. 1739. 4. acc. quoque *Herodiani* fragmentum. Paw edit. Calliergi cum ed. Nunnescii contulit, et omnem, uti ait, diuersitatem exacte notauit. In longa praefatione *Doruillii vannum criticam* in inanes *Corn. Pauonis* paleas, (Amstela 1737. 8.) pari insectandi studio et more suo petulanti excussit et iactitauit in aduersarium: doctas tamen obsi. adspersas esse scurrilibus dictis, haud erit inficiandum. *Harl.*

VII. Ceterum paullo audacius subinde nec sine aculeo οἱ νότως Ἀττικίζοντες a Phrynicho perstringuntur, et, quodcumque vel poëtae comicique noui vel philosophi vel alii recentiores insolenti aliquo verbo vsi sunt, eos spernere ac relinquere, e contrario cum antiquis potius et πολιτικοῖς loqui iubet. Ita enim vocare genuinos Atticos Phrynicho in vsu positum est. Oratores praecipue illos, ciuilem et robustam eloquentiam florentium Athenarum temporibus sectatos, quales fuere Demosthenes et Aeschines, qui, πολιτικόν *) αἰτιαῖντες λόγον, rempublicam sua dicendi facultate perculerunt. Galeno quidem lib. 3. in Epideim. Hippocratis πολιτικὰ ὀνόματα sunt voces συνηθέσταται et vulgaris vsus, quo sensu

*) Vide *Vales.* ad Harpocratonem, et quae viri docti notant ad Longinum, pag. 4. edit. *Iacobi Tollii.* Aristidem lib. I. τεχνῶν ῥητορικῶν, qui est περὶ λόγου πολιτικῆ.

scilicet ipse scripsit libros tres τῶν παρ' Εὐπολίδου, libros quinque τῶν παρ' Ἀριστοφάνη et libros duos τῶν παρὰ Κρατίνῳ πολιτικῶν ὀνομάτων, ut refert in libro de scriptis propriis, quod [P] alii, minus recte, ni fallor, acceperunt de verbis forensibus. Sed Phrynichus πολιτικὰς opponit ἰδιώταις et ψευδαττικαῖς et quibuscumque non pure attice loquentibus. Hinc, tametsi alia Graecorum dialectus vocem aliquam admittat, si tamen ab τῶν δεινῶν, classicorum et genuinorum Atticorum usu remota sit, continuo occidit illud suum ἔφορ-
 τὴς ἱπποκλείδῃ. Neque maximis viris parcat, ut, si quis Phrynichum legat, iam faciat Sextum Empiricum non ab-re succensere Grammaticis, ridereque, μηδὲ δύο σχ-
 δὸν ῥήματα δεξιῶς εἶρεν δυναμένους, θέλοντας ἑκάστων τῶν μέγα δυναθέντων ἐν εὐφρο-
 δείᾳ καὶ ἑλληνισμῶ παλαιῶν, καθάπερ Θεοφύδιον, Πλάτωνα, Δημοσθένην, ὡς βιάσθαι
 εἰλέγειν. Sed vicissim Phrynichus reprehensus est a Thoma Magistro in collectione vo-
 cum Atticarum, de qua mox dicemus: Nunnesius praeterea et Hoefschelius praecipue in-
 notis ad Phrynichum hoc negotii sibi dederunt, ut voces ab illo reiectas bonorum scripto-
 rum auctoritate tuerentur. Id quod iam pridem singulari opere fecisse videtur Orus, Gram-
 maticus Alexandrinus, inter cuius scripta Suidas refert librum adversus Phrynichum κατὰ
 σοιχῶν. Ab Thomae quidem censuris Nunnesius interdum Phrynichum defendit, Hoe-
 schelius contra Phrynicho saepe etiam Noui Test. et LXX. interpretum scriptorumque ec-
 clesiasticorum usum obiicit, recte arbitratus, horum dictiones non ita protritae esse, ut
 quidam opinantur, etsi Salmastius, Phrynicho succinens, non minus in sacris scriptoribus,
 quam in nouis Comicis graecis multas voces idioticas et e trivio petitas agnoscit lib. de
 Hellenistica. E. contrario *Franciscus Vauvossor* in libro elegantissimo de ludicra dictione
 pag. 101. *Phrynichus*, inquit, *a Thoma Magistro, critico et collectore atticarum vocum; de-*
prehensus in multis ac magnis erroribus, et a Iospho Scaligero ob illam ipsam Menandri re-
prehensionem et censuram improbat. Phrynichus, inquit, Menandrum malum auctorem
 Atticismi esse dicit, cui nos non credimus, et Menandrum plus in atticismo vidisse, quam
 Phrynichum, certo scimus. *At maduerit ego certe, ab eo male negari, σύγχρισιν esse pro-*
bam vocem, quam Dionysius quidem Halicarnassensis, haud ignarus, opinor, bonitatis verbo-
rum, in illa sua comparatione Platonis et Demosthenis saepius eademque sententia usurpet.
 Menandrum tamen non optimis semper vocibus usum, sed interdum de industria vulga-
 res et idioticas aut σφόδρα κωμικαῖς, ut Pollux vocat, in dramata sua recepisse, colligas
 quoque ex eo, quod idem Pollux negat, se [P] vsurum verbis Menandri, nisi quum nul-
 lum apud alios probatos scriptores vocabulum commodum occurrit. Aliae quaedam Phry-
 nichi acriores censurae, quibus non Menandrum modo, sed multos etiam alios auctores
 laudatissimos perstringere veritus haud est, reprobantur a *Menagio* notis ad Laërtium p. 18.
 208. 215. et aliis in locis. Nasutus censor dicitur Barthio ad Claudianum notis. Praeter
 vero Nunnesii et Hoefschelii adnotata exstant etiam ad Phrynichum et eius interpretem
 vici illustris notae, sine auctoris nomine ab eodem *Hoefschelio* editae, Augustae Vindel.
 A. 1603. 4. quibus loca Phrynichi complura emendantur et illustrantur, tum Nunne-
 sii versio pariter et notae frequenter castigantur. Paucis foliis hae notae constant,
 sed doctissimum produnt auctorem, etsi nomen nullum praefixum sit. Casauboni
 quidem esse putabat *Mentelius* apud Menagium tom. I. Antibailleti pag. 173. et sane in
 calce harum adnotationum, Isaaci Casauboni ad Hoefschelium epistola occurrit; sed no-
 tas ipsas non Casaubonum, sed *Iosephum Scaligerum* auctorem agnoscere, discas ex Hoe-
 schelii

schelii litteris ad Kirchmannum, quae leguntur post epistolas Marquardi Gudii pag. 188. 7). Citatur Phrynichus noster a Stephano Byz. in Ἀθήναι, Etymologico Magno, et Thoma Magistro, etc.

VIII. Iam non opus est, pluribus notare eorum *) errorem, a Boeclero, Menagio aliisque pridem castigatum; qui librum de vocibus atticis, quem hodie habemus, epitomen esse contendunt σοφιστικῆς παρασκευῆς sive *adparatus sophistici* Phrynichi, de quibus *Photius* cod. CLVIII. vbi refert, opus illud Commodi, Caesari, dicatum, (non Marco Aurelio Antonino, vt perperam adfirmat Menagius l. c. pag. 172.) multis constituisse libris, quorum singuli aliis viris doctis et amicis ab auctore inscripti fuerint, vti primores tres et decimus, et post vndecimum aliquot *Aristodoli* cuidam, quartus et octauus *Iuliano*, senatori romano, Phrynichi populari, quintus et vndecimus *Menodoro*, cui etiam librum περὶ κινήσεως ὀνομάτων, de nominum inflexione missurum se pollicetur; sextus *Tiberino*, septimus et plures e posterioribus *Menophilo*, ceteri *Rhegino*, (Grammatico fortassis illi, cuius πολυμνήμονας *Socrates* III. 23. et *Suidas* Eudociaque pag. 371. commemorant,) et *Basilidi*, Milefio, Sophistae. In vndecimo libro, [vt ea, quae *Fabricius* in lib. V. cap. 38. de *Photio* pag. 421. sq. vol. IX. scripserat, huc reuocem,] magnis extulit laudibus aequalem suum, *Aristidem*, rhetorem, in cuius orationes tunc incidit, et quem eloquentissimis praeferrere ab aliquibus non miratur, quum *Marcianus*. τῶν κρητικῶν, (Schottus κρητικῶν,) συγγραφεύς, etiam prae Platone ac Demosthene genuinae eloquentiae normam, (κανὼν αὐτῆς ἐν λόγῳ ἀρετῆς,) voluerit *Bruti* epistolas. Ipse autem εὐλακρονὲς καὶ καθαροὲς καὶ ἀττικῆ λόγῳ κανόνας καὶ εὐαδμας

y) *Pierfon*. in praef. ad *Moeridis* lexicon p. 39. Phrynichum non ab omni quidem in veteribus reprehendendis petulantia; a multis tamen criminibus et ab inuidia, qua immerito premittitur, scite liberasse mihi videtur. Nam, diuersam, ait, Phrynichus a *Moeride* aliisque tenuit rationem: non enim voces atticas explicuit; sed in *Cornelianis*, atticae puritatis studiosissimi, gratiam voces, minus probatas, sua aetate increbrescentes, *ἰκνολαζίσαις*, praeter antiquorum morem, aut contra illum vsurpatas, collegit. — Verum non tam quosuis scriptores graecos reprehendisse censendus est, quam sophistas quosdam, *Lollianum*, *Alexandrum*, *Antiochum*, *Phaetorinum*, *Polemonem*, alios, qui, quum veterum Atticorum elegantias et videres exprimere se putarent, multa noua, sordida, et ab vsu veterum remota orationi suae admiscebant. — Nonnullas quidem voces, a nouae comoediae poetis vsurpatas, improbat Phrynichus, in vnum *Menandrum* paullo iniquior. Sed hic a peregrinis et macedonicis non abstinuit, et multa praeter veterum Atticorum, *Platonis*, *Thucydidis*, *Aristophanis*, *Demosthenis* etc. quos vnicam Atticismi regulam censabat Phrynichus, morem frequentauit. Ple-

rasque Phrynichi obseruat. verissimas, censuras iustissimas esse, demonstrari facile possit. Haecenus *Pierfon*, qui tamen negat nullus, quaedam verba elegantissima et quae veterum auctoritate se facile tueantur, temere ab ipso Phrynicho aeque ac ab aliis Grammaticis esse finibus Atticae proscriptis. Idem iam adnuntiavit, nouam parari a *Ruhnkenio* editionem Phrynichi aliorumque Grammaticorum, et libelli grammatici cuiusdam eruditi, et in Phrynicho ceterisque nimis anxii Atticismi cultoribus confutandis versati; e quo libello graeco specimina protulit *Montfaucon* bibl. Coisl. p. 481. *Ruhnken*. indice ad *Timaei* lexic. pag. 41. edit. II. Phrynichus prope solus veterum grammaticorum, quam sermonis elegantiam praecipit aliis, ipse praestat scribendo. *Herodianus* in opusculis, a *Corn. de Paw* Phrynicho, et a *Pierfon* *Moeridi* adiectis, eandem fere cum Phrynicho. tenet rationem. *Harl.*

2) *Ioh. Scheseri* pag. 155. libri de stylo, *Bailleti* jugem. des Scav. sur les Grammairiens Grecs pag. 116. *Morhofii* Lib. 2. Polyhist. pag. 17. vbi pro Phrynichu *Strabii* lege Phrynichi *Arabii*.

τάδμας καὶ παραδείγματα sermonis terli et puri atque attici regulam, amuſſim et exemplum non dubitat eſſe praeferendos omnibus, in quibus nec ipſe Momus, nec corycaeus aliquis daemou habeat, quod poſſit reprehendere, *Platonem* et *Demofthenem* *Aſchinetique* *Lyſaniae* F. *Socraticum*, dialogorum ſeptem ſcriptorem, quos *Socrati* aliqui; velut auctori, tribuerunt. His praeter ea ſubiungit cum ceterorum *nouem* *rhetorum* choro *Thurydidem*, *Xenophontem*, *Critiam*, *Calaeſchri* F. et *Antiſthenis* duas orationes genuinas de *Cyro* et *Vlyſſe*, *Ἀντιθένην* μετὰ τῶν γησίων αὐτῷ δύο λόγων, τῷ περὶ Κύρου καὶ τῷ περὶ Ὀδυσσεύς, *Ἀριſτοφάνει* cum reliquo *Comico*rum, quatenus Attici ſunt, choro, et *Tragicos* *Διοχῶλον* τὸν μεγαλοφώνωτατον, καὶ *Σοφοκλέα* τὸν γλυκὺν καὶ τὸν πάνσοφον *Εὐριπίδην*.

Nec ſingulas voces modo, ſed et phraſes et formulas, λόγους κομματαίους, nonnullos etiam εἰς κῶλα παρατεινομένους χαριέντως τε καὶ καινοπρεπῶς ἀρρημένους τε καὶ ſυντεταγμένους complexum fuiſſe. Eius vero operis, in quo pauca, quae non in *Helladii* quoque maiore lexica, ſed ſparſim aliisque permixta legebantur, libros XXXVII. duntaxat viſos ſibi teſtatur *Photius* iuxta ſeriem litterarum vocibus diſpoſitis, eſſi auctor totidem alios libros eiſdem argumenti promiſerit, vnde facile conciliatur *Suidas*, qui praeter ἀττικὴν *Phrynichi* memorat eiſdem καινοπρεπῶς τιθεμένων ſυναγωγὴν *ſοφιστικῆς παρασκευῆς βιβλία* λζ', οἱ δὲ οδ'. ita enim legendus et ſupplendus ille locus, nempe ſi XXXVII. libris, *Photio* viſis, totidem alios, a *Phrynicho* promiſſos, addas, prodeunt οδ'. ſive LXXIV. Laudat et hoc *Phrynichi* opus *Scholiaſtes* *Comici* ad *Pacem*. Non mediocriter porro hallucinatur auctor *Bibliographiae* curioſae, *Germanopoli*, vt inſcriptio prae ſe fert, in lucem editae, et propter varias interpolationes truncationeſque ac mutationes, *Boeclero*, ad quem auctorem reſertur, indignae, dum de *Phrynicho* agens haec ſubiungit: *Nunneſius* in codice ſuo multa egregia adnotauerat, quae *Daniel Heinfius* pro ſuis poſtea edidit, acerrime propterea traductus a *Claudio Salmaſio* in praefatione ad *Simplicium*. Sane *Heinfius* in *Phrynichum* numquam ſcripſit, vti nec *Nunneſius* in *Simplicium*; ſed *Franciſci Nanſii* emendationes in ſuam *Simplicii* editionem *Heinfium* tranſtuliffe et pro ſuis venditaſſe, *Salmaſius* contendit, quum *Nanſiani* codicis in praefatione typographi, *Heinfianae* editioni praemiſſa diſerta fiat mentio, atque adeo a plagii culpa *Heinfius* facile abſoluatur, cui, quauis data, vel non data, occasione, nimis inclementer ſaepe inſultat vir maximus *Salmaſius*. *Bailletum* vero, qui *Bibliographiae* curioſae errores ſine cenſura ſuis doctorem iudiciis inſeruit, pluribus verbis reprehendit *Menagius* in *Anti-Bailleti* capite XLVII.

[*Phrynichi* opus, XXXVII. libris conſtans, quod a viris doctis certatim laudatur, et in cod. dicitur *προπαρασκευῇ ſοφιστικῇ*, ab interitu, haud exiguam certe partem, eſt ſeruatum in cod. *Coislin.* ex quo *Montfaucon* in catal. codd. illius bibliothecae pag. 465-469. dedit ſpecimen. Ex eodem cod. partem, haecenus ineditam, deſcripſerat notisque inſtruxerat *Claudius Sallierius*, qui poſtea, ad alia delatus, totum ſuum adparatum et provinciam eius operis euulgandi tradidit *Ruhnkenio*. Hic vero in praefat. ad *Timaei* lexic. *Platon.* et laudauit *Sallieri* humanitatem et plura loca in notis ad *Timaci* lex. atque in animadu. ad *Xenoph. M. S.* aut adtulit ex *Phrynichi* adparatu, aut emendauit. Idem fecerunt *Valcken.* ad *Eurip. Hippolyt.* pag. 259. *D. Wytttenbach* ad *Plutarch. de S. N. V.* pag. 12. frequentius *Pierſon* ad *Moeria* et interpretes ad *Thomam Magiſtrum.* *Harl.*]

Ceterum fuere et alii *Phrynichi* praeter nostrum, qui de atticis dictionibus scripsit, et ex quo praeter rein duos facit *Iohannes Iacobus Hoffmannus* tom. I. Lexici vniuersalis Part. 2. pag. 163. De illis dixi supra Lib. 2. cap. 19. [vol. II. pag. 316. sq.] Nunc indicem Scriptorum, in *Phrynichi* libris de dictionibus atticis citatorum, paullo quam est in *Hoefschiana* editione vel qualem in dissertatione de Lexicis graecis §. 14. olim dare me memini, auctiorem subiungam.

IX. *Index Auctorum, qui in libello Phrynichi citantur, vel reprehenduntur.*

[*Paw* suae editioni adiecit quoque indicem auctorum, qui in libello *Phrynichi* et *Herodiani* fragm. citantur; eumque, parum diuersum, nec multo auctiorem paginis suae editionis, adcommodauit.]

<i>Aegyptii</i>	pag. 54. 58.	<i>ἐν τῷ κατὰ Διονυσιοδώρου</i>	49.
<i>Aeoles</i>	54. 64.	<i>Oratio contra Neaeram Demostheni</i>	
<i>Alcaeus, comicus</i>	42.	<i>supposita</i>	42.
<i>Alexander, Syrus, sophista</i>	62.	<i>Dio, philosophus</i>	10.
<i>Eius epistola</i>	44.	<i>Dorienes</i>	42. 64.
<i>Alexandriini</i>	58. 72.	<i>Epicharmus</i>	12. 18.
<i>Alexis, comicus.</i>	38. 60. 68.	<i>Eretriaci</i>	18.
<i>Antiochi, Sophistae, βιβλίον, ἀγορὰ ἐπι-
γραφομένην</i>	32.	<i>Eubuli com. κορυδαλὶς</i>	60.
<i>Antiphanes, comicus</i>	58.	<i>Eupolis, comic. 24. κόλακας</i>	60.
<i>Archippus, comicus</i>	88.	<i>Eiusdem forte κόλακας respicit in πα-
ρασίτας</i>	24.
<i>Aristophanes 16. 24. 26. 32. 44. 56. 58. 60.</i>	66. 72. 80.	<i>Euripides</i>	60.
<i>ἐν γῆραι, 68. Δαιδάλω</i>	80.	<i>Gagianus (Caianus), Smyrnaeus, ῥήτωρ</i>	78.
<i>δαιταλεῦσι 16. ἱππεῦσι</i>	44.	<i>[Gaius, Arethusius, grammaticus. p. 188.
ed. Corn. de Paw. cuius not. confer.]</i>	
<i>νεφέλαις δευτέραις</i>	72.	<i>Graeci</i>	14.
<i>Aristoteles 56. ἐν τοῖς Ὀμήρῳ ἀπορήμα-
σιν</i>	42.	<i>Gymnastici</i>	54.
<i>Asiani</i>	46.	<i>Hecataeus</i>	36.
<i>Athenienses 12. 16. 18. 36. 52. 62. 64. 66. 68.</i>	72. 76. et alibi.	<i>Herodotus</i>	22. 36. 44. 80. 84.
<i>Bithyni</i>	46.	<i>Hesiodus</i>	16. bis
<i>Balbus Trallianus, orator</i>	79.	<i>Hippias</i>	56.
<i>Caius, Arethusius, grammaticus</i>	80.	<i>Homerus</i>	62. 66.
<i>Chrysippus</i>	30. 56.	<i>-ὁ ποιητὴς</i>	12.
<i>Comodia 38. noua</i>	25. 27. 62. 64. 70.	<i>Hyperides</i>	58. 60.
<i>vetus</i>	10. 52. 58.	<i>Ionici. Ἰων συγγραφεὺς</i>	56. 64.
<i>Corinna</i>	56.	<i>Lollianus, Sophista</i>	28. 30.
<i>Cornelianus</i>	6.	<i>Lysias</i>	20. 62.
<i>Cratin loc.</i>	18. 22. 24. 42. 66. 80.	<i>ἐν τῷ κατ' Ἀντοκράτους</i>	64.
<i>Demosthenes</i>	20. 34. 54. 56. 70. 74.	<i>(interpretes Ἀντοκράτους.)</i>	
		<i>Macedones</i>	68. 76.
		<i>Medici</i>	8. 26.
			<i>Menan-</i>

Menander 32. 58. 66. 72. 76. 78. 82. 84.	Polemo, Ionicus Sophista 28. 44. 78.
ἐν τῇ Σαμίας, Pulcherrima Menandri comœdia μισογύνη. 76.	Eius Historiae 44. inscriptio in imaginem
Myrtilus 80.	Demosthenis 78.
Phauorinus ^{aa)} 28. 32. 34. 36. 38. 62. 82.	Vide et infra, Secundus.
84. ἀνὴρ λόγος ἄξιος. 40.	Οἱ ἀμφὶ ταῖς δίκαις ῥήτορες 78.
ὁ πρῶτος Ἑλλήνων δόξας ἔσθαι ἐν συγγραμμάτων ἐπιγεαφομένων περὶ τῆς	Sappho 54.
Δημοῦδος σωφροσύνης 42.	Secundus, grammaticus, Polemonis amicus,
ἐν τῷ περὶ εὐχῆς 40. ἐν τῷ περὶ ἰδεῶν	eius συγγράμματα correxit 44.
λόγων ibid.	Solon ἐν ποιήμασιν 74.
Pherecrates 70.	Sophocles 30. ἐν Ἀνδρομέδῃ 68.
Philemo 64.	Stoici 58. 68.
Philippides 66.	Stratis, comicus 34. 80.
Philoxenus ἐν τοῖς περὶ ἱλιάδος συγγράμμασιν 44.	Syllas 28.
Phocylides, Milesius, παλαιὸς σφόδρα, Ionicus 64.	Syracusani 64.
Phrynichus, comicus 12. ἐν σατύροις 44.	Teleclitus (lege Teleclides) 68.
Phylarchus 80.	Teleclides, com. 52.
Plato 10. 16. 44. 56. 58.	Theo, grammaticus 68.
Plutarchus φιλοσοφίας ἐπὶ ἄκρον ἀφ' ὧν 46.	Theophrastus 60.
Eius περὶ δυσωπίας 30. σύγκρισις Ἀριστοφάνους καὶ Μενάνδρου 46.	Theopompus, comicus 30.
	Thucydides 16. 56. 58. 81. ἐν τῇ ὀγδόῃ 50.
	Tragoedia 38. 68.
	Xenophon 14. 20.

[Huc ^{bb)} pertinent quoque THOMAE, MAGISTRI vulgo dicti, (qui vixit circa a. Chr. 1310.) *Ὀνομάτων ἐκλογαί*. Is autem magistellus recentior veterum Grammaticorum, Phrynichi, Ammonii, Herodiani, et Moeridis scrinia expilauit. Vbi autem veteres illos duces reliquit, viribus suis nixus, haud raro in errores incidit turpissimos ^{cc)}. *Codices* autem MSS*ti*, quorum plurimos iam Io. *Christoph. Wolfius*, qui, nouam, eamque accuratiorē, paraturus editionem, specimen illius dederat, praemissa notitia editionum Eclogarum vocum atticarum ^{dd)}, et *Oudendorp* in praefat. ad recentissimam edit. laudarunt, hifere in meam venerunt notitiam. Duo biblioth. *Parifinse* codd. memorat Fabricius, atque illorum forsan varias lectiones, a Stoebero excerptas, Oudendorpius adtulit. Sed plu-

Z 3

res

- ^{aa)} Phauorinus ille senioris aetatis, cuius Lexicon habemus, multumsumit ex Phrynicho, ab eo tamen quoque dissentit: v. Hoesehel. et *Corn. de Pau* ad Phrynich. pag. 5 et 14. *Havl.*

^{bb)} Quae Fabricius olim scripserat, quoniam nimis exilia videbantur, ea delenti et recentiorum inter pretum curie industriaque partim adiutus, meliora, certe plura memoratu digna ponere adlaboraui.

^{cc)} Vide *Pierfon*. praef. ad Moerin p. XLI. sqq. qui, de Thoma haud magnifice sentiens, pluribus exemplis ea omnia probat, idemque Thomam a conuitiis Trilleri, imprimis ab impietatis crimine, (exemplum criminis Trilleriani v. p. 323. ed. Bernardi.) bene defendit.

^{dd)} In miscell. obss. vol. V. t. 3. p. 28. sqq. vbi, vero nomine suppresso, se vocauit *Lexiphilum*.

res codd. exstant in illa *Parif.* bibl. Auctor quidem catalogi codd. MSS. bibl. reg. in vol. II. *sex* indicat libros scriptos, qui continent dictionum atticarum collectionem, a Thoma factam: nr. MMDVIII. MMDLXII. ") MMDCCXIX. MMDCL. MMDCCXI. MMDCCCLXI. Paene omnes hi codd. exarati sunt saec. XIV. praeter cod. MMDCL. scriptum a. 1424. et cod. MMDCCXI. exaratum a. 1512. manu Sebastiani Ducii. — In bibl. *Telleriana* fuit cod. nr. XLVI. — *Florentiae* in bibl. Medic. cod. VI. plut. 55. tum cod. XVII. plut. 57. omisso tamen *Magistri* nomine, cod. XLIX. plut. 57. ubi inscribitur tamen *γραμματική τῆ σοφιστικῆς* — — *Θῶμα τῆ Μαγίστρης, συνετέθη δὲ κατὰ σοιχεῖον* et incipit *Διχμάλωτον ποιῶ* etc. (pag. 23. ed. Bernardi) (v. *Bandini* catal. codd. gr. tom. II. col. 304 et 357. atque 430.) inutilis cod. XXIV. plut. 57. (*Band.* ib. col. 371. sq.) — In cod. VII. plut. 91. nr. 1. (*Band.* III. col. 423.) est vita Aristophanis, Thomae Mag. tributa. — *Mediolani* in bibl. Ambros. cod. saec. XIV. *Theoduli* Magistri eclogae, teste *Montfaucon* in diario ital. pag. 16. qui addit, hunc Theodulum in alio codice, (Mediolanensine, an alio?) *Thomam* Magistrum nuncupari. — In bibl. regia *Neapolitana* in cod. XXVII. ff) *Theoduli* (Thomae) Magistri *Εκλογὴ* etc. — in cod. CVI. *Christoduli* (Thomae) *Magistri* collectio vocc. atticarum: *εἰς αὐτὴν tractatus περὶ συντάξεως*. Inc. *Ἀγορανόμων γενικῇ. ἀγορανόμων δὲ ῥωμαίων ἐτελεύτησε σέλευκος*. *Taurini* in bibl. regia, in cod. LIII. *τῆ Μαγίστρης γραμματικῆ κατὰ σοιχεῖον*, (vti in cod. quodam medico,) *ἦτις λέγεται καὶ ἁττικισμοί*. Adnotat tamen editor catalogi codd. graec. illius bibl. pag. 156. se contulisse cod. cum edit. rom. a. 1517. ac magnam animaduertisse discrepantiam multis et in cod. praetermissis et in compendium redactis, atque exemplum quoddam adponit. — in cod. CLXIII. *Thomas Magistri elementa attici eloquii*, secundum alphabeti ordinem; quae consona esse omnino edit. romanae, obferuat confector illius catalogi pag. 246. — *Venetis* in bibl. Marciana cod. rec. qui continet *Thomas Magistri, Εὐμορίδος* (sic) *Ἀττικῆς* et aliorum grammaticorum opuscula, teste *Villoison* in *Anecd.* gr. II. pag. 79. — Ad duo codd. Vossianos biblioth. *Leidenfis*, quorum tamen alter Thomae excerpta potius, quam Thomam continet, Oudendorp. iam exegit vulgarem Thomae contextum. Idem Oudend. perantiquum et optimae notae codicem (6), quem ex sectione bibl. Boernerianae *Burmamnus* II. grandi pretio comparauerat sibi, in praef. valde laudauit. Add. catal. bibl. Burmann. in catal. MSS. pag. 1. nr. 1220. ubi quoque nr. 1219. memoratur cod. Burmann. *Thomas Magistri*, | *grammat. de vocibus atticis* vsque ad voc. *ἄτρεμῶ*, cum plurimis emendat. Meibomii in margine, mss. ordin. alphab.

es) In eodem cod. est nr. 14. anonymi lexicon ineditum, quo de vocabulorum discrimine, quae ad finem significationem habent. Initium est *ἀρετῆς ὁ ἀρετριῶν*. Litterae T. pars maior et reliquae omnes desiderantur, et nr. 16. anonymi lexicon, quo germana quarundam vocum significatio indagatur; opus ineditum, incipit, *ἀγαθὸν μόνον λεγόμενον*.

ff) In eodem codice est AGAPETI (alias *Moschopulo* tributa, v. supra, vol. V. pag. 550. et in cod. Matrit. ib. pag. 544.) *ὀνομάτων ἁττικῶν συλλογὴ, ἐκλεγμένα ἀπὸ τεχνολογίας τῶν ἀκόνων τῆ Φιλοφράτης, καὶ ἀπὸ τῶν βιβλίων τῶν ποιητῶν*.

gg) Idem codex complectitur, notante Oudendorpio, *Maximi Planudae* librum *περὶ Συντάξεως ῥημάτων μεταβάτων καὶ μεταβατικῶν, Manuelis Moschopuli, Byzantini, τῆ Χρητὸς ἀνεψίς, ἐκλογὴν κατὰ σοιχεῖον ὀνομάτων Ἀττικῶν, οἷς οἱ δοκιμαστικοὶ χρῶνται τῶν παλαιῶν* item *Λεξικὸν περὶ πνευμάτων κατὰ σοιχεῖον ἐκλεγὲν παρὰ Τροφῶτος, Χοιροβότου καὶ Θεοδώρου* etc. Verum vltima sunt solummodo excerpta, breuiora illis, quae prius edidit Vahlen. post *Ammonium* pag. 207.

Alphab. — Ex cod. mssto collegii noui *Oxonienſis* chartac. Er. Benzeli. enotauerat Paris. Iectiones, quas postea commiserat Io. Christoph. Wolfio et ab hoc acceperat Oudendorp. — In bibl. *Norfolkiana* (teste auctore catal. codd. Angliae t. II. p. 85.) n. MMMCCCCXXXVI. est Thom. Magister de Aristophane. — De *Thomas Magistri* scholiis in Pindarum et cod. Matrit. v. supra, vol. II. pag. 65 et 67. — In bibl. *Vindobon.* caesar. est cod. CXCVIII. Thomae Mag. lexicon atticum, teste *Nesslio* in catal. MSS. part. IV. pag. III. — In bibl. *Vinar.* nec non in bibl. *Augustana* Vindel. et quondam in bibl. *Heidelberg.* codd. *Thomae Mag.* de vocc. atticia.

Editiones.

Princeps est *Zacharias Calliergi*, vna cum Phrynicho, Θωμαῖ τῷ Μαγίστρῳ κατ' αἰ. Φάβητα Ἀττίδος διαλέκτης ἐκλογαί, αἷς οἱ δοκιμώτατοι χρωῶνται τῶν παλαιῶν, καὶ τὲς αὐτῆς παρασημασίαις καὶ διαφοραί. graece. Romae 1515. 8. (v. *Maittaire* A. T. II. pag. 308.) Haec incognita fuit *Franc. Asulano*, qui post *Dictionarium graecum cum interpretatione latina* etc. in collectione variorum libellorum veterum grammaticorum et lexicographorum, Ammonii, Orbicii, Ioan. Grammatici, Herodiani, Io. Characis, Choerobolci, etc. ultimo loco *Thomas Magistri*, *Phrynichi*, et *Emanuelis Moschopuli* eclogas atticorum nominum et verborum primus publicasse sibi videbatur in edit. *Veneta* in aedibus Aldi et Andr. Asulani, foci, mense Decembri 1524. fol. (v. *Serie dell' edizioni Aldine*, ed. II. pag. 60.) — Tertia est: *Thomas Magistri*, *Phrynichi* et *Moschopuli* eclogae atticarum vocum, Aelian. et Orbic. de ratione acier. instruend. graece. Lutet. ap. Mich. Vascosanum 1532. 8. (v. *Maittaire* A. T. II. pag. 777.) — Quarta est *Nicolai Blancardi*, gr. et lat. Franequerae 1690. 8. — et gr. 1698. 8. ^{hh}) cui nonnullae *Lamb. Bos.* animaduersiones eruditae accesserunt. Sed de audacia atque temeritate Blancardi, qui plura vulnera inflixit Thomae Magistro, quam sanauit, haud pauci V. D. sunt conquesti, et, quae incommoda inde nata sint, bene docuit Wolfius in *Misc. obs.* l. c. pag. 29. seq. Blancardus enim, vt ait Oudendorp. in praef. sine vlla codicis, manu exarati, ope multa tacitus immutauit, veterum scriptorum, quos excitauit Thomas, loca ex vulgaribus illorum editionibus contra MSSorum et editionum fidem exhibuit, ac vocum ordinem, in prioribus *ἐνδόξεον* obseruatum, pessimo consilio neglexit, et diuulsis multifariam paragraphis, partimque praepositis, partim serius collocatis, ad litterarum seriem propius eas adcommo- dauit.] In Bosii tamen [vt ait Fabricius] obseruationibus Thomas arguitur, non raro dam- nasse loquutiones bene atticis, quod *Leopardo* ⁱⁱ) etiam Graeuioque ad Soloecismum Luciani, Ioh. Iensio in Lucianeis lectionibus, Ioh. Barbeyraco in epistola ad Iacobum Bernhardum ^{hh}) et

^{hh}) In bibl. P. Burmanni II. fuerunt quatuor exempla ed. Blancard. collata cum MSS. et notis mss. Alberti atque Drakenborchii, et exemplar: *Th. Mag. elegantiae attici eloqui*, graece, f. l. et a. cum MSS. coll. v. Catal. l. c. pag. 44. De illa Blanc. edit. posteriore, praecipue de L. Bos. animaduers. plura legis in supplem. actor. erudi- tor. tom. III. sect. VII. a. 1702. pag. 314. sqq.

ⁱⁱ) Qui in libris emendation. tom. III. thesauri critici Gruter. varia loca tentauit. *Harl.*

^{hh}) Nouell. Reip. litterar. A. 1702. Nouembr. pag. 515. *Fabr.* adde *Wolf* l. c. pag. 32. *Pierſon.* in praef. ad Moerin pag. 42. sqq. Hinc in notis ad *Th. Mag.* hic ab interpretibus, a Trillero au- tem interdum iusto acrius, est reprehensus. *Georg. Frid. Heupelius*, in miscellan. philologicis, Ar- gentor

his viris clarissimis notatum fuit ⁷⁾. Etiam *Martinum Brunnarum*, professorem graecae linguae Vpsaliensem, a quo Palaephatum notis illustratum habemus, Lexicon atticum Thomae Magistri recensere et praelis subiicere molitum, didici ex Nicolai Heinssii epistola ad Isaacum Vossium, quam edidit Colomesias in observationibus ad Lil. Giraldi dialogos de poetis pag. 63. *David Hoescheli* ad Godofredum Iungermannum 8. Cal. Dec. 1806. *De Harpocratiōe tūum probo consilium, sed suppetiarum nihil habeo polliceri. Verum si res feret moram, ad Thomam illum Magistrum non minus feram opus, quam Phrynichō a me praestitum.* [Posthaec *Laurent. Normannum, Sallierium, Andr. Duckeram, Wolfium*, qui Normanni adnotationes et Franc. Iunii emendationes ex libro Vossii scriptas nactus erat, et *Stoebelum* (Magistri eclog. cum Moeride et Phrynicho editi in recognoscendo notisque illustrando Thomae Magistri opusculo versatos, nouas n. fuisse editiones, partim ex nouis ephemerid. litterar. Lipsiens. a. 1727. pag. 179. et a. pag. 481. cognoscimus, partim a Wolfio et Oudendorpio locis citatis id vberius est ratum. Enimuero illorum consilia fuerunt irrita; collectae tamen ab illis opes aliiu doctis imultas egregiasque postea conferentibus symbolas, ad Oudendorpium et Bernai fauente fortuna, peruenerunt: qui illis aliisque subsidiis; ab Oudendorpio in praef. memoratis, bene vsi, nouam eamque plenissimam curarunt editionem. Hanc tamen editionis Blancardianae normam esse expressam, ordinemque in codd. et antiquis editt. vatum, malo consilio, neglectum, Oudend. valde doluit. Inscriptio autem haec est:

Θῶμα τῷ Μαγίστῳ κατ' Ἀλφάβητον ὀνομάτων Ἀττικῶν ἐκλογαί, ex dispositione *Nic. Blancardi*, cum vetustis *Lamberti Bos.*, et nouis defunctorum virorum *D. Heinssii, Fr. Iunii, Laurent. Normanni, Erii Benzeli, Io. Christoph. Wolfii, Arn. Drakenborthii, Abr. Torrenii*, et cum maxime viuorum *Cl. Sallierii, Io. Jac. Witteri, Dan. Guil. Trilleri, El. Stoeberei, Tib. Hemsterhusii, Franc. Oudendorpii, Fred. Lud. Abreschii* animaduersionibus, collegit partim digessitque *Io. Stephan. Bernard. M. D.* qui et suas notas adiecit. Lugduni Batau. apud *Petr. van der Eyk et Cornel. de Pecker* 1757. mai. 8. confer ephemerid. Gotting. litterar. plag. 83. a. 1757. *Harl.*]

In cod. bibl. Paris. publ. MDCCCLIII. ita inscribitur, teste *Fraxineto*: τῷ σοφωτάτῳ τῷ Μοναχῷ Κυρίῳ Θεοδῶλῳ Θεσσαλονικέως τῷ Μαγίστῳ ἐκλογαί ὀνομάτων Ἀττικῶν οἷς οἱ δοκιμώτατοι χρωῶνται τῶν παλαιῶν, καὶ τινες αὐτῶν παρασημειώσεις καὶ διαφοραὶ τῶν ἀλλήλων. Thessalonicae vixit, patria Cretensis fuit, si idem est Thomas, Hiero-Monachus, cuius epitome Suidae Lexici, manu exarata exstat Dresdae in bibl. Saxoniae Electoris. Eius scholiis MSS. in Aristophanis Plutum, nubes et ranas, ex bibl. Colbertina vsus est idem *Fraxinetus* siue *Du Frenius* in glossario mediae graecitatis. [Pindari, Euripidis et Aristophanis vitas, a Thoma Mag. conscriptas, quibusdam illorum editt. esse additas, supra

gentor. 1701. 4. pag. 17. adtulit plura *Adriani* exempla, quibus erroris conuinceret Thomam, immerito quaedam, tamquam minus attice dicta damnantem. *Harl.*

II) *Oudendorp.* quamquam in notis Thomae Magistri iudicia saepe ad examen reuocauit, nec

in praefat. negat, cum saepe falli; non raro, tamen ait, *insons est aduersus Magistrum, quasi vocem, ut minus graecam condemnasset; quum inuenit solum Thomas, eam vel nequaquam, vel minoris vsus atticam fuisse.* *Harl.*

pra in vol. II, in capp. de illis poetis, iam obseruatum est.] In biblioth. publica Paris. cod. gr. MS. MDCCCLIII. post collectionem vocum Atticarum habetur eius oratio, qua Cynaegiri pater, Euphōrion, Palemarcho, Callimachi patri, praefendum se contendit. Oratio, qua hortatur Athenienses ad concordiam. Oratio de laudibus Iohannis, baptistae. Oratio, vel potius epistola, ad philosophum, Iosephum. Oratio apologetica pro Chondreno, aliasque. Vide et Labbeum bibl. nou. MS. pag. 74. vbi codicem regium MDCCCCXXII. recenset ^{mm}). Disertissimam laudationem Gregorii Nazianzeni, et orationem gratulatoriam magno exercituum duci Angelo scriptam, aliasque bivas ad magnum Logothetam, Theodorum Metochitam, et ad patriarcham C. Politanum Niphonem: (male Tryphon hic vocatur a Dufrenio) laudationem regis Cypri, et epistolas septem cum Nicephori Gregorae epistola ad Thomam magistrum, primus graece et latine edidit vir doctissimus et Sueciae suae nuper lumen haud vulgare, Laurentius Normannus, Vpsal. 1693. 4. Ex quibus epistolis, vi etiam ex προφωνητικῶν ad Niphonem, patriarcham, et ex iis, quae ad imperatorem, Andronicum Palaeologum, scripsisse perhibetur, n. [P] dum in lucem emissa, recte docet, Thomam floruisse saeculo post natum Seruatorem: quarto decimo inuente. Suspiciatur quoque, cum Magistri siue officiorum siue seriniorum regionum et chartophylacis munere functum, eundemque rhetorem ac causarum patronum, siquidem hic est Thomas, scholasticus, auctor epigrammatis lib. IV. antholog. cap. 31. pag. 514. quo Demosthenem, Aristidem et Thucydidem veluti τρεῖς ῥητορικῆς ἀσέβας maximi facere se testatur. Postea vero, imperatore, Andronico Palaeologo seniore, fortune opibusque per nepotem exuto inque monasterium, suasu potissimum patriarchae, Niphonis, A. C. 1327. detruso, et Antonii Monachi nomen cum cucullo sibi imponente, parem cum hero fortunam et alios expertos, et Thomam nostrum, abdicatione munere publico rebusque saeculi repudio misso, deinceps Theodulum adpellatum fuisse. Quod vero eundem sub Demetrii quoque Triclinii nomine latere, nunc Theodori Monachi et Christoduli ⁿⁿ) adpellatione venire, adfirmat, velle coniecturas has suas argumentis confirmasset vir doctus et praestantissimus. Ceterum citatur Thomas Magister a scholiaste Luciani, ad libellum, qui Phalaris inscribitur, et verba, ad quae respicit, in hoc libro de vocibus Atticis, voce αὐθέντες occurrunt, unde eum Thoma nostro iuniorem esse, recte in lectionibus Lucianeis obseruauit Iohannes Ienius. Iam indicem scriptorum, a Thoma laudatorum, e Blancardi editione [et a Bernardo in illius edit. etiam repetitum,] subiungamus.

XI. Index Auctorum, qui a Thoma Magistro citantur, explicantur, notantur.

ACHILLES, RHETOR. ἐν Λευκίππῃ, voce ἀναβαίνω.

AESCHINES. v. δημόκοιτος. δυνάτης. ἐκδοχή. ἔκστασις. ἐπετραμμένως. ἐπιδέξιος. ἐπικαλῶμαι. ἐπιλείπει. ἐπισαμένως. ἐταῖρα. εὐνομεῖσθαι. εὐφημία. καιρός. λογογράφος. μαρτυρία.

ⁿⁿ) Secundum catal. codd. mssitor. in bibl. Paris. tom. II. in cod. MMDCXXIX. sunt Th. Mag. ad Theodorum Metochitam; gratulatoria ad Niphonem; ad Iosephum, philos. de Italorum et Persarum irruptione; ad Hierotheum, anachoretam, et ad Andronicum: in cod. DCCCXXXI. sunt praeter illa scripta etiam oratio ad Thessalonicenses de concor-

dia; in laudem S. Ioannis, baptistae, et gratulatoria ad Magnum Stratopedarcham Angelum: tum de origine hymnorum in cod. CCCLI. et declamationes in cod. MMDCXXIX. Harl.

ⁿⁿ) In cod. tamen Neapolit. cum nomine Christoduli insigniri, supra vidimus. Harl.

Thoma Magistro, Moschopulo, Ammonio aliisque, ap. Aldum Venetiis, 1524. in folio. Hinc *Michael Vascosanus* excudit Parisiis Ao. 1532. in octavo cum eodem Thoma Magistro et Moschopulo, Aelianique et Orbicii de vocabulis militaribus siue tacticis. In his editionibus litterarum ordine procedit Phrynichi collectio, in nullos libros distinguitur, neque versionem latinam adiunctam habet, minusque plena est et perfecta; neque in ea occurrunt, quae ex Phrynicho producit Stephanus *ἔθνικογράφος* in voce Ἀθήναι, siue ex Phrynicho ipso adhuc integro siue ex Stephano [P] repetit Moschopulus: ὁ δὲ Φρύνιχος ἀνάπτικόν φησιν εἶναι τὴν φωνὴν καὶ θαυμάζει πῶς ὁ Φερικράτης Ἀττικώτατος ὢν, χρεῖται. Longe plenior em deinde editionem ex MSto codice dedit *Petrus Iohannes Nunnescius*, quamvis nec in illa loci, a Stephano memorati, vestigium adpareat. Suidas autem, opus Phrynichi memorans, ait, cum Ἀττικιστὴν siue περὶ Ἀττικῶν ὀνομάτων libros duos conscripsisse; certe in editis Suidae codicibus [et Eudocia] binarius tantum librorum Phrynichi numerus exstat, quum in MSto Phrynichi, quod Nunnescius sequutus est, distinctum fuerit in libros tres; tertio tamen libro non integro, sed exigua tantum illius parte superflite. Neque vero in Nunnescii exemplari verba, ut in prioribus disposita sunt κατὰ σοιχῶν, sed promiscue, nullo litterarum ordine servato. Addidit porro non latinam modo versionem Nunnescius; sed notas quoque eruditas, Phrynichumque, ita a se ornatum, strenae loco obtulit Andreae Schotto Ao. 1586. Inde peruenit in manus viri optimi *Davidis Hoefschelii*, qui notis suis doctissimis adiunctis cum locuplete verborum auctorumque, quos laudat Phrynichus vel carpit, indice in lucem emisit Augustae Vindelicorum Ao. 1601. 4. HERODIANI quoque, de quo infra in Grammaticis dicturus sum, fragmentum de atticis vocibus graece et latine subiectum legere est pag. 84. ad 93. *Fabr.* Conf. *Zapfii* Augsburgs Buchdrucker-Geschichte, tom. I. pag. 194 et 197. Nouissima est editio: *Phrynichi eclogae numinum et verborum atticorum*, cum versione latina *Petri Ioan. Nunnescii* et eiusdem ac *Dav. Hoefschelii* notis: ut et notis *Iosephi Scaligeri* in Phrynichum et Nunnescii notas, curante *Io. Corn. de Paw*, qui notas quoque suas addidit. Traiecti ad Rhen. 1739. 4. acc. quoque *Herodiani* fragmentum. Paw edit. Calliergi cum ed. Nunnescii contulit, et omnem, uti ait, diuersitatem exacte notauit. In longa praefatione *Doruillii vannum criticam* in inanes *Corn. Pauonis* paleas, (Amstel. 1737. 8.) pari insectandi studio et more suo petulanti excussit et iactitauit in aduersarium: doctas tamen obs. adspersas esse scurrilibus dictis, haud erit inficiandum. *Harl.*

VII. Ceterum paullo audacius subinde nec sine aculeo οἱ νότως Ἀττικίζοντες a Phrynicho perstringuntur, et, quandocunque vel poëtae comicique noui vel philosophi vel alii recentiores insolenti aliquo verbo vsi sunt, eos spernere ac relinquere, e contrario cum antiquis potius et πολιτικοῖς loqui iubet. Ita enim vocare genuinos Atticos Phrynicho in vsu positum est. Oratores praecipue illos, ciuilem et robustam eloquentiam florentium Athenarum temporibus sectatos, quales fuere Demosthenes et Aeschines, qui, πολιτικὸν *) αἰτιῶντες λόγον, rempublicam sua dicendi facultate perculerunt. Galeno quidem lib. 3. in Epidem. Hippocratis πολιτικὰ ὀνόματα sunt voces συνηθέσταται et vulgaris vsus, quo sensu

*) Vide *Valef.* ad Harpocratonem, et quae viri docti notant ad Longinum, pag. 4. edit. *Iacobi Tollii*. Aristidem lib. I. τεχνῶν ἡγορικῶν, qui est περὶ λόγα πολιτικῶν.

seisu ipse scripsit libros tres τῶν παρ' Εὐπολίδι, libros quinque τῶν παρ' Ἀριστοφάνη et libros duos τῶν παρὰ Κρατίνῳ πολιτικῶν ὀνομάτων, ut refert in libro de scriptis propriis, quod [P] alii, minus recte, ni fallor, acceperunt de verbis forensibus. Sed Phrynichus πολιτικὰς opponit ἰδιώταις et ψευδαττικαῖς et quibuscumque non pure attice loquentibus. Hinc, tametsi alia Graecorum dialectus vocem aliquam admittat, si tamen ab τῶν δεκίμων classicorum et genuinorum Atticorum usu remota sit, continuo occinit illud suum ἔφροντις ἱπποκλείδῃ. Neque maximis viris parcat, ut, si quis Phrynichum legat, iam faciat credat Sextum Empiricum non ab-re succensere Grammaticis, ridereque, μηδὲ δύο σχιδὸν ῥήματα δεξιῶς ἔσθην δυναμένους, θέλοντας ἕκαστον τῶν μέγα δυναθέντων ἐν εὐφροδέα καὶ ἑλληνισμῷ παλαιῶν, καθάπερ Θεκυδίδην, Πλάτωνα, Δημοσθένην, ὡς βάεβαρε ἐλέγχον. Sed vicissim Phrynichus reprehensus est a Thoma Magistro in collectione vocum Atticarum, de qua mox dicemus: Nunnesius praeterea et Hoeschelius praecipue in notis ad Phrynichum hoc negotii sibi dederunt, ut voces ab illo reiectas bonorum scriptorum auctoritate tuerentur. Id quod iam pridem singulari opere fecisse videtur Orus, Grammaticus Alexandrinus, inter cuius scripta Suidas refert librum aduersus Phrynichum κατὰ σοιχῶν. Ab Thomae quidem censuris Nunnesius interdum Phrynichum defendit, Hoeschelius contra Phrynicho saepe etiam Noui Test. et LXX. interpretum scriptorumque ecclesiasticorum usum obiicit, recte arbitratus, horum diciiones non ita protritatas esse, ut quidam opinantur, etsi Salmasius, Phrynicho succinens, non minus in sacris scriptoribus, quam in nouis Comicis graecis multas voces idioticas et e triuio petitas agnoscit lib. de Hellenistica. E. contrario *Franciscus Vauissor* in libro elegantissimo de ludicra diciione pag. 101. *Phrynichus*, inquit, *a Thoma Magistro, critico et collectore atticarum vocum; reprehensus in multis ac magnis erroribus, et a Iospho Scaligero ob illam ipsam Menandri reprehensionem et censuram improbat.* Phrynichus, inquit, Menandrum malum auctorem Atticismi esse dicit, cui nos non credimus, et Menandrum plus in atticismo vidisse, quam Phrynichum, certo scimus. *An aduertit ego certe, ab eo male negari, συγκρίσιν esse probam vocem, quam Dionysius quidem Halicarnassensis, haud ignarus, opinor, bonitatis verborum, in illa sua comparatione Platonis et Demosthenis saepius eademque sententia usurpet.* Menandrum tamen non optimis semper vocibus usum, sed interdum de industria vulgares et idioticas aut σφάδρα καμικάς, ut Pollux vocat, in dramata sua recepisse, colligas quoque ex eo, quod idem Pollux negat, se [P] vsurum verbis Menandri, nisi quum nulum apud alios probatos scriptores vocabulum commodum occurrit. Aliae quaedam Phrynichi acriores censurae, quibus non Menandrum modo, sed multos etiam alios auctores laudatissimos perstringere veritus haud est, reprobantur a *Menagio* notis ad Laërtium p. 18. 208. 215. et aliis in locis. Nafutus censor dicitur Barthio ad Claudianum notis. Praeter vero Nunnesii et Hoeschelii adnotata exstant etiam ad Phrynichum et eius interpretem viri illustris notae, sine auctoris nomine ab eodem *Hoeshelio* editae, Augustae Vindel. A. 1603. 4. quibus loca Phrynichi complura emendantur et illustrantur, tum Nunnesii versio pariter et notae frequenter castigantur. Paucis foliis hae notae constant, sed doctissimum produnt auctorem, etsi nomen nullum praefixum sit. Casauboni quidem esse putabat *Mentelius* apud Menagium tom. I. Antibailleti pag. 173. et sane in calce harum adnotationum, Isaaci Casauboni ad Hoeschelium epistola occurrit; sed notae ipsas non Casaubonum, sed *Iosephum Scaligerum* auctorem agnoscere, discas ex Hoeschelii

schelii litteris ad Kirchmannum, quae leguntur post epistolas Marquardi Gudii pag. 188. y). Citatur Phrynichus nosse a Stephano Byz. in Ἀθήναι, Etymologico Magno, et Thoma Magistro, etc.

VIII. Iam non opus est, pluribus notare eorum *) errorem, a Boeclero, Menagio aliisque pridem castigatum; qui librum de vocibus atticis, quem hodie habemus, epitomen esse contendunt σοφιστικῆς παρασκευῆς sive *adparatus sophistici* Phrynichi, de quibus Photius cod. CLVIII. ubi refert, opus illud Commodi, Caesari, dicatum, (non Marco Aurelio Antonino, ut perperam adfirmat Menagius l. c. pag. 172.) multis constituisse libris, quorum singuli aliis viris doctis et amicis ab auctore inscripti fuerint, uti primores tres et decimus, et post vndecimum aliquot *Aristoteli* cuidam, quartus et octauus *Iuliano*, senatori romano, Phrynichi populari, quintus et vndecimus *Memodoro*, cui etiam librum *περὶ κινήσεως ὀνομάτων*, de nominum inflexione missurum se pollicetur; sextus *Tiberino*, septimus et plures e posterioribus *Menophilo*, ceteri *Rhegino*, (Grammatico fortassis illi, cuius *πολυμήμονας Socrates* III. 23. et Suidas Eudociaque pag. 371. commemorant,) et *Basilidi*, Milefio, Sophistae. In vndecimo libro, [ut ea, quae Fabricius in lib. V. cap. 38. de Photio pag. 421. sq. vol. IX. scripserat, huc reuocem,] magnis extulit laudibus aequalem suum, *Aristidem*, rhetorem, in cuius orationes tunc incidit, et quem eloquentissimis praeferrere ab aliquibus non miratur, quum *Marcianus*. τῶν κρητικῶν, (Schottus κρητικῶν,) συγγραφεὺς, etiam prae Platone ac Demosthene genuinae eloquentiae normam, (κανὼνα τῆς ἐν λόγῳ ἀρετῆς,) voluerit *Bruti* epistolas. Ipse autem ἀλκρινῆς καὶ καθαρεὶ καὶ ἀττικῇ λόγῳ κανόνας καὶ εἰσάμας

y) *Pierfon*. in praef. ad Moeridis lexicon p. 39. Phrynichum non ab omni quidem in veteribus reprehendis petulantia; a multis tamen criminibus et ab invidia, qua immerito premitur, scite liberasse mihi videtur. Nam, diuersam, ait, Phrynichus a Moeride aliisque tenuit rationem: non enim voces atticis explicuit; sed in Corneliani, atticæ puritatis studiosissimi, gratiam voces, minus probatas, sua aetate increbescentes, *ἰκινολαζύσας*, praeter antiquorum morem, aut contra illum usurpatas, collegit. — Verum non tam quousvis scriptores graecos reprehendisse censendus est, quam sophistas quosdam, Lollianum, Alexandrum, Antiochum, Phauorinum, Polemonein, alios, qui, quum veterum Atticorum elegantias et vneres exprimere se putarent, multa noua, sordida, et ab usu veterum remota orationi suae admiscebant. — Nonnullas quidem voces, a nouae comoediae poetis usurpatas, improbat Phrynichus, in vnum *Memandrum* paullo iniquior. Sed hic a peregrinis et macedonicis non abstinnit, et multa praeter veterum Atticorum, Platonis, Thucydidis, Aristophanis, Demosthenis etc. quos vnicam Atticismi regulam censabat Phrynichus, morem frequentauit. Ple-

rasque Phrynichi obseruati, verissimas, censuras iustissimas esse, demonstrari facile possit. Haecenus *Pierfon*, qui tamen negat nullus, quaedam verba elegantissima et quae veterum auctoritate se facile tueantur, temere ab ipso Phrynicho aequae ac ab aliis Grammaticis esse finibus Atticae proscripta. Idem iam adnuntiavit, nouam parari a Ruhnkenio editionem Phrynichi aliorumque Grammaticorum, et libelli grammatici cuiusdam eruditi, et in Phrynicho ceterisque nimis anxii Atticismi cultoribus confutandis versati; e quo libello graeco specimina protulit *Montfaucon* bibl. Coisl. p. 481. *Ruhnken*. indice ad Timaei lexic. pag. 41. edit. II. Phrynichus prope solus veterum grammaticorum, quam sermonis elegantiam praecipit aliis, ipse praestat scribendo. *Herodianus* in opusculis; a Corn. de Paw Phrynicho, et a *Pierfon* Moeridi adiectis, eandem fere cum Phrynicho tenet rationem. *Hart.*

z) *Ioh. Scheseri* pag. 155. libri de stylo, *Bailleti* jugem. des Scav. sur les Grammairiens Grecs pag. 116. *Morhofii* Lib. 2. *Polyhist.* pag. 17. ubi pro Phrynichii Strabii lege Phrynichi Arabii.

τάδμας καὶ παραδείγμας sermonis terfi et puri atque attici regulam, amuſſum et exemplum non dubitat eſſe praeferendos omnibus, in quibus nec ipſe Momus, nec corycaeus aliquis daemou habeat, quod poſſit reprehendere, *Platonem* et *Demofthenem* *Aeſchinemque* *Lyſaniae* F. Socraticum, dialogorum ſeptem ſcriptorem, quos *Socrati* aliqui, velut auctori, tribuerunt. His praeter ea ſubiungit cum ceterorum *nouem* *rhetorum* choro *Thurydidem*, *Xenophontem*, *Critiam*, *Calaeſchri* F. et *Antifthenis* duas orationes genuinas de Cyro et *Vlyſſe*, Ἀντιόθεν μετὰ τῶν γησίῳν αὐτῷ δύο λόγων, τῷ περὶ Κύρου καὶ τῷ περὶ Ὀδυσσεως, *Ariſtophanem* cum reliquo Comicorum, quatenus Attici ſunt, choro, et *Tragicos* *Διοſχυλον* τὸν μεγαλοφονότατον, καὶ *Σοφοκλέα* τὸν γλυκὺν καὶ τὸν πάνσοφον *Εὐριπίδην*.

Nec ſingulas voces modo, ſed et phraſes et formulas, λόγους κομματικὰς, nonnullos etiam εἰς κῶλα παρατενομένους χαριέντως τε καὶ καινοπρεπῶς ἀρρημένους τε καὶ ſυνταγμένους complexum fuiſſe. Eius vero operis, in quo pauca, quae non in Helladii quodque maiore lexico, ſed ſparſim aliisque permixta legebantur, libros XXXVII. duntaxat viſos ſibi teſtatur *Photius* iuxta ſeriem litterarum vocibus diſpoſitis, eſſi auctor totidem alios libros eiſdem argumenti promiſerit, vnde facile conciliatur *Suidas*, qui praeter αἰττικὴν *Phrynichi* memorat eiſdem καινοπρεπῶς τειδεμένων συναγωγὴν ſοφιστικῆς παρασκευῆς βιβλία λζ', οἱ δὲ οδ'. ita enim legendus et ſupplendus ille locus, nempe ſi XXXVII. libris, *Photio* viſis, totidem alios, a *Phrynicho* promiſſos, addas, prodeunt οδ'. ſive LXXIV. Laudat et hoc *Phrynichi* opus *Scholiaſtes* *Comici* ad *Pacem*. Non mediocriter porro hallucinatur auctor *Bibliographiae* curioſae, *Germanopoli*, vt inſcriptio prae ſe fert, in lucem editae, et propter varias interpolationes truncationeſque ac mutationes, *Boeclero*, ad quem auctorem refertur, indignae, dum de *Phrynicho* agens haec ſubiungit: *Nunneſius* in codice ſuo multa egregia adnotauerat, quas *Daniel Heinſius* pro ſuis poſtea edidit, acerrime propterea traductus a *Claudio Salmaſio* in praefatione ad *Simplicium*. Sane *Heinſius* in *Phrynichum* numquam ſcripſit, vt nec *Nunneſius* in *Simplicium*; ſed *Franciſci Nanſii* emendationes in ſuam *Simplicii* editionem *Heinſium* tranſtuliffe et pro ſuis venditaſſe, *Salmaſius* contendit, quum *Nanſiani* codicis in praefatione typographi, *Heinſianae* editioni praemiſſa diſerta fiat mentio, atque adeo a plagii culpa *Heinſius* facile abſoluatur, cui, quauis data, vel non data, occasione, nimis inclementer ſaepe inſultat vir maximus *Salmaſius*. *Bailletum* vero, qui *Bibliographiae* curioſae errores ſine cenſura ſuis doctorum iudiciis inferuit, pluribus verbis reprehendit *Menagius* in *Anti-Bailleti* capite XLVII.

[*Phrynichi* opus, XXXVII. libris conſtans, quod a viris doctis certatim laudatur, et in cod. dicitur προπαρασκευὴ ſοφιστικὴ, ab interitu, haud exiguam certe partem, eſt ſeruatum in cod. *Coislin.* ex quo *Montſaucon* in catal. codd. illius bibliothecae pag. 465-469. dedit ſpecimen. Ex eodem cod. partem, haecenus ineditam, deſcripſerat notisque inſtruxerat *Claudius Sallierius*, qui poſtea, ad alia delatus, totum ſuum adparatum et provinciam eiſdem operis euulgandi tradidit *Ruhnkenio*. Hic vero in praefat. ad *Timaei* lexic. *Platon.* et laudauit *Sallieri* humanitatem et plura loca in notis ad *Timaei* lex. atque in animadu. ad *Xenoph.* M. S. aut adtulit ex *Phrynichi* adparatu, aut emendauit. Idem fecerunt *Valcken.* ad *Eurip.* *Hippolyt.* pag. 259. *D. Wytttenbach* ad *Plutarch.* de S. N. V. pag. 12. frequentius *Pierſon* ad *Moerin* et interpretes ad *Thomam Magiſtrum.* *Harl.*]

Ceterum fuere et alii *Phrynichi* praeter nostrum, qui de atticis dictionibus scripsit, et ex quo praeter rein duos facit *Iohannes Iacobus Hoffmannus* tom. I. Lexici vniuersalis Part. 2. pag. 163. De illis dixi supra Lib. 2. cap. 19. [vol. II. pag. 316. sq.] Nunc indicem Scriptorum, in *Phrynichi* libris de dictionibus atticis citatorum, paullo quam est in Hoefschiana editione vel qualem in dissertatione de Lexicis graecis §. 14. olim dare me memini, auctiorem subiungam.

IX. *Index Auctorum, qui in libello Phrynichi citantur, vel reprehenduntur.*

[*Paw* suae editioni adiecit quoque indicem auctorum, qui in libello *Phrynichi* et *Herodiani* fragm. citantur; eumque, parum diuersum, nec multo auctiorem paginis suae editionis, adcommodauit.]

<i>Aegyptii</i>	pag. 54. 58.	ἐν τῷ κατὰ Διονυσιοδώρου	49.
<i>Aeoles</i>	54. 64.	Oratio contra Neaeram <i>Demosheni</i>	
<i>Alcaeus, comicus</i>	42.	supposita	42.
<i>Alexander, Syrus, sophista</i>	62.	<i>Dio, philosophus</i>	10.
Eius epistola	44.	<i>Dorienfer</i>	42. 64.
<i>Alexandriini</i>	58. 72.	<i>Epicharmus</i>	12. 18.
<i>Alexis, comicus.</i>	38 60. 68.	<i>Eretriaci</i>	18.
<i>Antiochi, Sophistae, βιβλίον, ἀγορὰ ἐπι-
γραφομένην</i>	32.	<i>Eubuli com. κορυδαλὶς</i>	60.
<i>Antiphanes, comicus</i>	58.	<i>Eupolis, comic. 24. κόλακας</i>	60.
<i>Archippus, comicus</i>	88.	Eiusdem forte κόλακας respicit in πα-
ρασίτας	24.
<i>Aristophanes 16. 24. 26. 32. 44. 56. 58. 60.</i>	66. 72. 80.	<i>Euripides</i>	60.
ἐν γῆραι, 68. Δαιδάλα	80.	<i>Gagianus (Caianus), Smyrnaeus, ῥήτωρ</i>	78.
δαυταλεῦσι 16. ἱππεῦσι	44.	[<i>Gaius, Arethusius, grammaticus. p. 188.</i>	
νεφέλαις δευτέραις	72.	ed. Corn. de Paw. cuius not. confer.]	
<i>Aristoteles 56. ἐν τοῖς Ὀμήρῳ ἀπορήμα-
σιν</i>	42.	<i>Graeci</i>	14.
<i>Asiani</i>	46.	<i>Gymnastici</i>	54.
<i>Athenienses 12. 16. 18. 36. 52. 62. 64. 66. 68.</i>	72. 76. et alibi.	<i>Hecataeus</i>	36.
		<i>Herodotus</i>	22. 36. 44. 80. 84.
<i>Bithyni</i>	46.	<i>Hesiodus</i>	16. bis
<i>Balbus Trallianus, orator</i>	79.	<i>Hippias</i>	56.
<i>Caius, Arethusius, grammaticus</i>	80.	<i>Homerus</i>	62. 66.
<i>Chrysippus</i>	30. 56.	- ὁ ποιητὴς	12.
<i>Comodia 38. noua</i>	25. 27. 62. 64. 70.	<i>Hyperides</i>	58. 60.
vetus	10. 52. 58.	<i>Ionici. Ἰων συγγραφεὺς</i>	56. 64.
<i>Corinna</i>	56.	<i>Lollianus, Sophista</i>	28. 30.
<i>Cornelianus</i>	6.	<i>Lyfias</i>	20. 62.
<i>Cratin loc.</i>	18. 22. 24. 42. 66. 80.	ἐν τῷ κατ' Αὐτοκράτους	64.
<i>Demosthenes</i>	20. 34. 54. 56. 70. 74.	(interpretes Ἀριστοκράτους.)	
		<i>Macedones</i>	68 76.
		<i>Medici</i>	8. 26.
			<i>Menan-</i>

Menander 32. 58. 66. 72. 76. 78. 82. 84.	Polemio, Ionicus Sophista 28. 44. 78.
ἐν τῇ Σαμία, Pulcherrima Menandri comœdia μισογυνή. 76.	Eius Historiae 44. inscriptio in imaginem
Mytilus 80.	Demosthenis 78.
Phaenocritus ^{aa)} 28. 32. 34. 36. 38. 62. 82.	Vide et infra, Secundus.
84. ἀνὴρ λόγος ἄξιος. 40.	Οἱ ἀμφὶ ταῖς δίκαις ῥήτορες 78.
ὁ πρῶτος Ἑλλήνων δοξάσας εἶναι ἐν συγγραμμάτων ἐπιγραφομένῳ περὶ τῆς	Sappho 54.
Δημάδους σωφροσύνης 42.	Secundus, grammaticus, Polemonis amicus,
ἐν τῷ περὶ εὐχῆς 40. ἐν τῷ περὶ ἰδεῶν	eius συγγραμματα correxit 44.
λόγῳ ibid.	Solon ἐν ποιήμασιν 74.
Pherecrates 70.	Sophocles 30. ἐν Ἀνδρομέδῃ 68.
Philemo 64.	Stoici 58. 68.
Philippides 66.	Stratis, comicus 34. 80.
Philoxenus ἐν τοῖς περὶ ἱλιάδος συγγραμμάτων 44.	Syllas 28.
Phocylides, Milesius, παλαιὸς σφόδρα, Ionicus 64.	Syracusani 64.
Phrynichus, comicus 12. ἐν σατύροις. 44.	Teleclitus (lege Teleclides) 68.
Phylarchus 80.	Teleclides, com. 52.
Plato 10. 16. 44. 56. 58.	Theo, grammaticus 68.
Plutarchus φιλοσοφίας ἐπὶ ἄκρον ἀφ' ὧν 46.	Theophrastus 60.
Eius περὶ δυσωπίας 30. σύγκρισις Ἀριστοφάνους καὶ Μενάνδρου 46.	Theopompus, comicus 30.
	Thucydides 16. 56. 58. 81. ἐν τῇ ὀγδόῃ 50.
	Tragoedia 38. 68.
	Xenophon 14. 20.

[Huc ^{aa)} pertinent quoque THOMAE, MAGISTRI vulgo dicti, (qui vixit circa a. Chr. 1310.) Ὀνομαίων ἐκλογαί. Is autem magistellus recentior veterum Grammaticorum, Phrynichi, Ammonii, Herodiani, et Moeridis scrinia expilavit. Vbi autem veteres illos duces reliquit, viribus suis nixus, haud raro in errores incidit turpissimos ^{cc)}. Codices autem MSSi, quorum plurimos iam Io. Christoph. Wolfius, qui, novam, eamque accuratiorē, paraturus editionem, specimen illius dederat, praemissa notitia editionum Eclogarum vocum atticarum ^{dd)}, et Oudendorp in praefat. ad recentissimam edit. laudarunt, hi fere in meam venerunt notitiam. Duo biblioth. Parisinæ codd. memorat Fabricius, atque illorum forsā varias lectiones, a Stoebero excerptas, Oudendorpius adtulit. Sed plures

Z 3

res

- ^{aa)} Phaenocritus ille senioris aetatis, cuius Lexicon habemus, multa sumit ex Phrynicho, ab eo tamen quoque dissentit: v. Hoesehel. et Corn. de Pau ad Phrynich. pag. 5. et 14. Harl.

- ^{bb)} Quae Fabricius olim scripserat, quoniam nimis exilia videbantur, ea delenti et recentiorum inter pretum curio industriaque partim adiutus, meliora, certe plura memoratu digna ponere adlaboravi.

- ^{cc)} Vide Pierfon. praef. ad Moerin p. XLI. sqq. qui, de Thoma haud magnifice sentiens, pluribus exemplis ea omnia probat, idemque Thomam a conuitiis Trilleri, imprimis ab impietatis crimine, (exemplum criminis Trilleriani v. p. 323. ed. Bernardi.) bene defendit.

- ^{dd)} In miscell. obsf. vol. V. t. 3. p. 28. sqq. vbi, vero nomine suppresso, se vocavi Lexiphilum.

res codd. exstant in illa *Parisi.* bibl. Auctor quidem catalogi codd. MSS. bibl. reg. in vol. II. *sex* indicat libros scriptos, qui continent dictionum atticarum collectionem, a Thoma factam: nr. MMDVIII. MMDLXII. ") MMDCCXIX. MMDCL. MMDCCXI. MMDCCXL. Paene omnes hi codd. exarati sunt saec. XIV. praeter cod. MMDCL. scriptum a. 1424. et cod. MMDCCXI. exaratum a. 1512. manu Sebastiani Ducii. — In bibl. *Telleriana* fuit cod. nr. XLVI. — *Florentiae* in bibl. Medic. cod. VI. plut. 55. tum cod. XVII. plut. 57. omisso tamen *Magistri* nomine, cod. XLIX. plut. 57. ubi inscribitur tamen *γραμματική τῶ σοφιστά-τε* — — *Θῶμα τῷ Μαγίστρῳ, συνετέθη δὲ κατὰ σοιχεῖον* et incipit *Διχμάλωτον ποιῶ* etc. (pag. 23. ed. Bernardi) (v. *Bandini* catal. codd. gr. tom. II. col. 304 et 357. atque 430.) mutilus cod. XXIV. plut. 57. (*Band.* ib. col. 371. sq.) — In cod. VII. plut. 91. nr. 1. (*Band.* III. col. 423.) est vita Aristophanis, Thomae Mag. tributa. — *Mediolani* in bibl. Ambros. cod. saec. XIV. *Theoduli* Magistri eclogae, teste *Montfaucon* in diario ital. pag. 16. qui addit, hunc Theodulum in alio codice, (Mediolanensiae, an alio?) *Thomam* Magistrum nuncupari. — In bibl. regia *Neapolitana* in cod. XXVII. ") *Theoduli* (Thomae) Magistri *Εκλογη* etc. — in cod. CVI. *Christoduli* (Thomae) *Magistri* collectio vocc. atticarum: *εἰς αὐτὸν tractatus περὶ συντάξεως*. Inc. *Ἀγορανόμων γενικῇ. ἀγορανόμων δὲ ῥωμαίων ἐτελεύτησε σέλευκος*. *Taurini* in bibl. regia, in cod. LIII. *τῷ Μαγίστρῳ γραμματικῇ κατὰ σοιχεῖον*, (viti in cod. quodam medico,) *ἥτις λέγεται καὶ ἄττικισμοί*. Adnotat tamen editor catalogi codd. graec. illius bibl. pag. 156. se contulisse cod. cum edit. rom. a. 1517. ac magnam animaduertisse discrepantiam multis et in cod. praetermissis et in compendium redactis, atque exemplum quoddam adponit. — in cod. CLXIII. *Thomae Magistri elementa attici eloqui*, secundum alphabeti ordinem; quae consona esse omnino edit. romanae, observat confector illius catalogi pag. 246. — *Venetis* in bibl. Marciana cod. rec. qui continet *Thomae Magistri, Εὐμορίδου* (sic) *Ἀττικισμῶ* et aliorum grammaticorum opuscula, teste *Villoison* in Anecd. gr. II. pag. 79. — Ad duo codd. Vossianos biblioth. *Leidenfis*, quorum tamen alter Thomae excerpta potius, quam Thomam continet, Oudendorp. iam exegit vulgarem Thomae contextum. Idem Oudend. perantiquum et optimae notae codicem (2), quem ex sectione bibl. Boernerianae *Burmamnus* II. grandi pretio comparauerat sibi, in praef. valde laudavit. Add. catal. bibl. Burmann. in catal. MSS. pag. 1. nr. 1220. ubi quoque nr. 1219. memoratur cod. Burmann. *Thomae Magistri*, grammat. de vocibus atticis vsque ad voc. *ἄτρεμῶ*, cum plurimis emendat. Meibomii in margine, mss. ordin. alphab.

eg) In eodem cod. est nr. 14. anonymi lexicon ineditum, quo de vocabulorum discrimine, quae adfinem significationem habent. Initium est *ἀρο-τῆρ ὁ ἀροτριῶν*. Litterae T. pars maior et reliquae omnes desiderantur, et nr. 16. anonymi lexicon, quo germana quarundam vocum significatio indagatur: opus ineditum, incipit, *ἀγαθὸν μόνον λεγόμενον*. ff) In eodem codice est AGAPETI (alias *Moschorulo* tributa, v. supra, vol. V. pag. 550. et in cod. Matrit. ib. pag. 544.) *ὀνομάτων ἄττικῶν συλλογὴ, ἐκλεγμένα ἀπὸ τεχνολογίας τῶν ἀκόνων τῷ Φίλο-εργῳ, καὶ ἀπὸ τῶν βιβλίων τῶν ποιητῶν*.

gg) Idem codex complectitur, notante Oudendorpio, *Maximi Planudae* librum *περὶ Συντάξεως ῥημάτων ἀμεταβάτων καὶ μεταβατικῶν, Manuelis Moschoruli, Byzantini, τῷ Κρητὸς ἀντιφῶς, ἐκλογὴν κατὰ σοιχεῖον ὀνομάτων Ἀττικῶν, οἳ οἱ δοκιμώτατοι χροῶνται τῶν παλαιῶν* item *Λεξικὸν περὶ πνευμάτων κατὰ σοιχεῖον ἐκλεγὲν κατὰ Τροφῶντος, Χοιροβοδῆ καὶ Θεοδορίτου* etc. Verum ultima sunt solummodo excerpta, breviora illis, quae prius edidit Valcken. post Ammonium pag. 207.

alphab. — Ex cod. mssito collegii noui *Oxonienſis* chartac. Er. Benzel. enotauerat. Parif. lectiones, quas poſtea commiſerat Io. Chriſtoph. Wolfio et ab hoc acceperat Oudendorp. — In bibl. *Norfolkiana* (teſte auſtore catal. codd. Angliae t. II. p. 85.) n. MMMCCCCXXVI. eſt Thom. Magiſter de Ariſtophane. — De *Thomas Magiſtri* ſcholiis in Pindarum et cod. Matrit. v. ſupra, vol. II. pag. 65 et 67. — In bibl. *Vindobon.* caeſar. eſt cod. CXCVIII. Thomae Mag. lexicon atticum, teſte *Neffſio* in catal. MSS. part. IV. pag. 111. — In bibl. *Vinar.* nec non in bibl. *Auguſtana* Vindel. et quondam in bibl. *Heidelberg.* codd. *Thomas Mag.* de vocc. atticis.

Editiones.

Princeps eſt *Zacharias Calliergi*, vna cum Phrynicho, Θωμαῖ τῷ Μαγίſτῳ κατ' ἀλ. Φάβητα Ἀττιδος διαλέκτης ἐκλογαί, αἷς οἱ δοκιμώτατοι χρῶνται τῶν παλαιῶν, καὶ τὴν αὐτῆς παρασημειώσεις καὶ διαφοραί. graece. Romae 1515. 8. (v. *Maittaire* A. T. II. pag. 308.) Haec incōgnita fuit *Franc. Aſulano*, qui poſt *Diſſionarium graecum cum interpretatione latina* etc. in collectione variorum libellorum veterum grammaticorum et lexicographorum, Ammonii, Orbicii, Ioan. Grammatici, Herodiani, Io. Characis, Choerobolſci, etc. vltimo loco *Thomas Magiſtri*, *Phrynichi*, et *Emanuelis Moſchopuli* eclogas atticorum nominum et verborum *primus* publicaffe ſibi videbatur in edit. *Veneta* in aedibus Aldi et Andr. Aſulani, ſoceri, menſe Decembri 1524. fol. (v. *Serie dell' edizioni Aldine*, ed. II. pag. 60.) — Tertia eſt: *Thomas Magiſtri*, *Phrynichi* et *Moſchopuli* eclogae atticarum vocum, Aelian. et Orbic. de ratione acier. inſtruend. graece. Lutet. ap. Mich. Vafcoſanum 1532. 8. (v. *Maittaire* A. T. II. pag. 77.) — Quarta eſt *Nicolai Blancardi*, gr. et lat. Franequeræ 1690. 8. — et gr. 1698. 8. ^{hh}) cui nonnullae *Lamb. Boſ.* animaduerſiones eruditae acceſſerunt. Sed de audacia atque temeritate Blancardi, qui plura vulnera inſixit Thomae Magiſtro, quam ſanauit, haud pauci V. D. ſunt conqueſti, et, quae incommoda inde nata ſint, bene docuit Wolfius in Miſc. obſſ. I. c. pag. 29. ſeq. Blancardus enim, vt ait Oudendorp. in praef. ſine vlla codicis, manu exarati, ope multa tacitus immutauit, veterum ſcriptorum, quos excitauit Thomas, loca ex vulgaribus illorum editionibus contra MSSorum et editionum fidem exhibuit, ac vocum ordinem, in prioribus *ἐκδόσεων* obſeruatum, peſſimo conſilio neglexit, et diuulſis multifariam paragraphis, partimque praepoſitis, partim ſerius collocatis, ad litterarum ſeriem propius eas adcommo- dauit.] In Boſii tamen [vt ait Fabricius] obſeruationibus Thomas arguitur, non raro damnaſſe loquutiones bene atticæ, quod *Leopardo* ⁱⁱ) etiam Graeuioque ad Soloeciſmum Luciani, Ioh. Ienſio in Lucianeis lectionibus, Ioh. Barbeyraco in epiſtola ad Iacobum Bernhardum ^{hh}) et

hh) In bibl. P. Burmanni II. fuerunt quatuor exempla ed. Blancard. collata cum MSS. et notis mſt. Alberti atque Drakenborchii, et exemplar: *Th. Mag. elegantiae atticæ eloquii*, graece, f. I. et a. cum MSS. coll. v. Catal. I. c. pag. 44. De illa Blanc. edit. poſteriore, praecipue de L. Boſ. animaduerſſ. plura legis in ſupplem. actor. erudit. tom. III. ſect. VII. a. 1702. pag. 314. ſqq.

ii) Qui in libris emendation. tom. III. theſauri critici Gruter. varia loca tentauit. *Harl.*

hh) Nouell. Reip. litterar. A. 1702. Nouembr. pag. 515. *Fabr.* adde *Wolf* I. c. pag. 32. *Pierſon.* in praef. ad Moerin pag. 42. ſqq. Hinc in notis ad *Th. Mag.* hic ab interpretibus, a Trillero autem interdum iuſto acrius, eſt reprehenuſus. *Georg. Frid. Henpelius*, in miſcellan. philologicis, Argentor

his viris clarissimis notatum fuit¹⁾. Etiam *Martinum Brunnerum*, professorem graecae linguae Vpsaliensem, a quo Palaephatum notis illustratum habemus, Lexicon atticum Thomae Magistri recensere et praelis subiungere molitum, didici ex Nicolai Heinssii epistola ad Isaacum Vossium, quam edidit Colomeshius in observationibus ad Lil. Giraldi dialogos de poetis pag. 63. *David Hoescheli* ad Godofredum Iungermannum 8. Cal. Dec. 1606. *De Harpocrati*one tuum probo consilium, sed suppetiarum nihil habeo polliceri. Verum si res feret moram, ad Thomam illum Magistrum non minus feram opis, quam Phrynicho a me praestitum. [Posthaec *Laurent. Normannum*, *Sallierium*, *Andr. Duckeram*, *I. Chr. Wolfium*, qui Normanni adnotationes et Franc. Iunii emendationes ex libro Vossiano descriptas nactus erat, et *Staeberum* (Magistri eclog. cum Moeride et Phrynicho editurum,) in recognoscendo notisque illustrando Thomae Magistri opusculo versatos, nouas molitos fuisse editiones, partim ex nouis ephemerid. litterar. Lipsiens. a. 1727. pag. 179. et a. 1749. pag. 481. cognoscimus, partim a Wolfio et Oudendorpio locis citatis id vberius est declaratum. Enimuero illorum consilia fuerunt irrita; collectae tamen ab illis opes aliis viris doctis impultas egregiasque postea conferentibus symbolas, ad Oudendorpium et Bernardum, fauente fortuna, peruenerunt: qui illis aliisque subsidiis; ab Oudendorpio in praef. commemoratis, bene vsi, nouam eamque plenissimam curarunt editionem. Hanc tamen ad editionis Blancardianae normam esse expressam, ordinemque in codd. et antiquis editt. seruatam, malo consilio, neglectum, Oudend. valde doluit. Inscriptio autem haec est:

Θῶμα τῷ Μαγίστῳ κατ' Ἀλφάβητον ὀνομάτων Ἀττικῶν ἐκλογαί, ex dispositione *Nic. Blancardi*, cum vetustis *Lamberti Bos.*, et nouis defunctorum viro-
rum *D. Heinssii*, *Fr. Iunii*, *Laurent. Normanni*, *Erci Benzeli*, *Io. Christoph. Wolfii*, *Arn. Drakenborchii*, *Abr. Torrenii*, et cum maxime viuorum *Cl. Sallierii*, *Io. Jac. Witteri*, *Dan. Guil. Trilleri*, *El. Staeberi*, *Tib. Hemsterhusii*, *Franc. Oudendorpii*, *Fred. Lud. Abreschii* animaduersionibus, colligit partim digessitque *Io. Stephan. Bernard. M. D.* qui et suas notas adiecit. Lugduni Batav. apud *Petr. van der Eyk* et *Cornel. de Pecker* 1757. mai. 8. confer ephemerid. Gotting. litterar. plag. 83. a. 1757. *Harl.*]

In cod. bibl. Paris. publ. MDCCCLIII. ita inscribitur, teste *Fraxineto*: τῷ σοφωτάτῳ τῷ Μοναχῷ Κυρίῳ Θεοδῶλῳ Θεσσαλονικίῳ τῷ Μαγίστῳ ἐκλογαί ὀνομάτων Ἀττικῶν οἷς οἱ δοκιμώτατοι χρωῖνται τῶν παλαιῶν, καὶ τινες αὐτῶν παρασημειώσεις καὶ διαφοραὶ τῶν ἀλλήλων. Thessalonicae vixit, patria Cretensis fuit, si idem est Thomas, Hiero-Monachus, cuius epitome Suidae Lexici, manu exarata exstat Dresdae in bibl. Saxoniae Electoris. Eius scholiis MSS. in Aristophanis Plutum, nubes et ranas, ex bibl. Colbertina vsus est idem Fraxinetus siue Du Frenius in glossario mediae graecitatis. [Pindari, Euripidis et Aristophanis vitas, a Thoma Mag. conscriptas, quibusdam illorum editt. esse additas, supra

gentor. 1701. 4. pag. 17. adtulit plura Adriani exempla, quibus erroris convinceret Thomam, immerito quaedam, tanquam minus attice dicta damnantem. *Harl.*

11) *Oudendorp.* quamquam in notis Thomae Magistri iudicia saepe ad examen reuocauit, nec

in praefat. negat, cum saepe falli; non raro, tamen ait, *insons est adcusatus Magister, quasi vocem, ut minus graecam condemnasset; quum inuenit solum Thomas, eam vel nequaquam, vel minoris vsus atticam fuisse. Harl.*

pra in vol. II, in capp. de illis poetis, iam obseruatum est.] In biblioth. publica Parif. cod. gr. MS. MDCCCLIII. post collectionem vocum Atticarum habetur eius oratio, qua Cynaegiri pater, Euphōrion, Palemarcho, Cāllimachi patri, praefereundum se contendit. Oratio, qua hortatur Athenienses ad concordiam. Oratio de laudibus Iohannis, baptistae. Oratio, vel potius epistola, ad philosophum, Iosephum. Oratio apologetica pro Chandreno, aliisque. Vide et Labbeum bibl. nou. MS. pag. 74. vbi codicem regium MDCCCXXXII. recenset^{mm}). Disertissimam laudationem Gregorii Nazianzeni, et orationem gratulatoriam magno exercituum duci Angelo scriptam, aliasque duas ad magnum Logothetam, Theodorum Metochitam, et ad patriarcham C. Politanum Niphonem: (male Tryphon hic vocatur a Dufrenio) laudationem regis Cypri, et epistolas septem cum Nicephori Gregorae epistola ad Thomam magistrum, primus graece et latine edidit vir doctissimus et Sueciae suae nuper lumen haud vulgare, Laurentius Normannus, Vpsal. 1693. 4. Ex quibus epistolis, vti etiam ex προσωπική ad Niphonem, patriarcham, et ex iis, quae ad imperatorem, Andronicum Palaeologum, scripsisse perhibetur, n^o [P] dum in lucem emissa, recte docet, Thomam floruisse saeculo post natum Seruatorem quarto decimo ineunte. Suspiciatur quoque, eum Magistri siue officiorum siue seriniorum regionum et chartophylacis munere functum, eundemque rhetorem ac causarum patronum, siquidem hic est Thomas, scholasticus, auctor epigrammatis lib. IV. antholog. cap. 31. pag. 514. quo Demosthenem, Aristidem et Thucydidem veluti τρεῖς ἑπτορικῆς ἀσέβας maximi facere se testatur. Postea vero, imperatore, Andronico Palaeologo seniore, fortunis opibusque per nepotem exuto inque monasterium, suasa potissimum patriarchae, Niphonis, A. C. 1327. detruso, et Antonii Monachi nomen cum cucullo sibi imponente, parem cum hero fortunam et alios expertos, et Thomam nostrum, abdicatione munere publico rebusque saeculi repudio misso, deinceps Theadulum adpellatum fuisse. Quod vero eundem sub Demetrii quoque Triclinii nomine latere, nunc Theodori Monachi et Christoduliⁿⁿ) adpellatione venire, adfirmat, velle coniecturas has suas argumentis confirmasset vir doctus et praestantissimus. Ceterum citatur Thomas Magister a scholiaste Luciani, ad libellum, qui Phalaris inscribitur, et verba, ad quae respicit, in hoc libro de vocibus Atticis, voce αὐθέντας occurrunt, vnde eum Thoma nostro iuniorem esse, recte in lectionibus Lucianeis obseruauit Iohannes Ienius. Iam indicem scriptorum, a Thoma laudatorum, e Blancardi editione [et a Bernardo in illius edit. etiam repetitum,] subiungamus.

XI. Index Auctorum, qui a Thoma Magistro citantur, explicantur, notantur.

ACHILLES, RHETOR. ἐν Λευκίππῃ, voce ἀναβαίνω.

AESCHINES. v. δημόκοινος. δυνάτης. ἐκδοχή. ἔκστασις. ἐπετραμμένως. ἐπιδέχιος. ἐπικαλέμα. ἐπιλέπει. ἐπισαμένως. ἐταῖρα. εὐνομεῖσθαι. εὐφημία. καιρός. λογογράφος. μαρτυρία.

nn) Secundum catal. codd. msstor. in bibl. Parif. tom. II. in cod. MMDCXXIX. sunt Th. Mag. ad Theodorum Metochitam; gratulatoria ad Niphonem; ad Iosephum, philos. de Italorum et Persarum irruptione; ad Hierotheum, anachoretam, et ad Andronicum: in cod. DCCCXXXI. sunt praeter illa scripta etiam oratio ad Thessalonicensis de concor-

dia; in laudem S. Ioannis, baptistae, et gratulatoria ad Magnum Stratopedarcham Angelum: tum de origine hymnorum in cod. CCCLI. et declamationes in cod. MMDCXXIX. Harl.

nn) In cod. tamen Neapolit. cum nomine Christoduli insigniri, supra vidimus. Harl.

μαρτυρία. μισθοφορῶ. οἰκῶ. ὀφλησκ. παρονία. προβολή. τρωματεύς. ὑπτιάζειν.
Φιλανθρωπία. χλανίδιον.

ÆSCHYLVS. v. αἰτῶμαι. βασιλεία. γάτων. διαπεπραγμένον. διάστροφοι. διώκω. ἐβδόμη.
ἐργῶ. ἐμποδῶν. ἐξητημαί. ἐπετειλάμην. εὐνοία. ἦκω. Θεοπροπτε. θεωρός. ἵκταρ.
ἵστροῦ. κατέρχομαι. κέκτημαι. κώμας. λωφῶ. μάλη. μάλλον. μέλλω. μή. ὄρνιθες.
περὶ ἑρατιά. σαθεῦσαι. συμφέρον. φερέγγυος. χλιδῶ. ὠφελῶ.

ALEXANDER, SOPHISTA. v. διδάω.

ALEXIS. v. οἰκίας δεσπότης. παλαιστρικός.

ANTIPHON. v. λατίμος.

ARISTHONIVS. ἐν τοῖς προγυμνάσμασιν. v. ἀνεβαλόμην.

Οἱ ἈΡΧΑΙΟΙ. v. πορνόκοπος et alibi.

ARISTIDES. v. ἀγάλλω. ἀγωγός. αἶ. αἶσχον. αἰκίης. ἀμαθῶς. ἀμφηλικέστερα. ἀνα-
βασμός. ἀναδησάμενος. ἀναθεῖναι. ἀναλέγομαι. ἀναμιμνήσκομαι. ἀνεβαλίσμην. ἀνῆ-
λεν. ἀνειμένον. ἀνέτησα. ἀνέχω. ἀνέωγεν. ἀζῶ. αἰκίητον. ἀπείρατος. ἀπήλαξεν.
ἀποκρίνασθαι. Ἀπόλλω. ἀπολύομαι. ἀπόστροφος. ἀρύτομαι. ἀτρεμῶ. αὖξεν. αὖξην.
αὐτομολία. αἴφαιρῶ. αἴφην. βαρύνειν. βασκαίνω. βίβαις. βελόνη. βήξ. βλαῖξ.
βόλομαι. βουλευτήριον. βρέχει. γαῖος. γαργαλισμός. γεννηθεῖς. γῆρας. γέν. δαδῆ-
σομαι. δεκίτες. διεβίβων. διῖναι. δινεμαίμην. διέφθορεν. διηλλάγη. διώρυξ. δυοῖν.
ἐδίδαξα. ἔδος. εἰ. εἰς. εἶσω. ἐκασαχῇ. ἐκβαλλεῖ. ἐκβολή. ἐκεῖ. ἐκοντής. ἐκποδῶν.
ἐκόν. ἐλάα. ἐλευθερία. ἐξείλε. ἐξ. ἐπιπολῆς. ἐξερω. ἐπαγγέλλω. ἐπέκεινα. ἐπι-
δείξας. ἐπικεῖμαι. ἐπινίκιος. ἐπίτιμος. ἐπιτρέπει. εὐκολος. εὐνοία. εὐπρεπής. εὐχομαι.
ἐφῶδα. ἔχω ζώνισιν ἡθός. ἡμαρτεν. θάκος. θραπεία. θεωρός. θόρυβος. θυμῶς.
ἰδεῖν ἰδιαιτάτον. ἰσχύω. καθήκοντα. καθήσο. κάλως. καταβολή. καταδέω. κάτο-
πτα. κατορθῶσαι. καττίτερες. κέκλεισμαι. κληρονομῶ. λαγχάνω. λαίλαψ. λά-
ρυγγα. λεπτόν. λογίς. λοιμός. λύτρα. μαίνομαι. Μαραθῶνα. μεγαλοψυχία. με-
ζον. μέλει. μερίτης. μή. μηκύνω. ναυαγία. νῆν. ἐνεμαίμην. νενηφότης. Νερήϊς. ξε-
νίζω. ξυρῶ. οἰς. ὅποι. ὀρμίζω. ὅκ. ἄν. ὅτως. ὀφλημα. παιανίζω. παρὰ παραιτῶ-
μαι. παρὰπλεῖν. παρίσταται. πεντητηρίς. περιεγένετο. πιθανός. πλινθίον. πῦ. προ-
ξενῶ. πρὸς. προσβάλλω. προσγελῶ. προσέρηκε. προσηγορία. προσήκει. πρόσρημα.
πρόσσδος. προτοικῶ. πρόσχημα. πρωῒτερον. ραξάνη. ρεῖθρον. ρηγῶ. ρῆς. σαπρός.
σκαιός. σκηπή. σεφανίτης. συλλαχθεῖς. σύμμετρον. συμφορά. συνοῖδα. τέλος. τημε-
ρον. τίθην. τιμῶ. τριήρεος ὑβριστικώτερος. ὑπάγω. ὑπάρχω. ὑπέρ. ὑποκορίζομαι.
ὑπολογίζομαι. φάκελος. φανθεῖς. φέρε. φυγή. φυή. χαμαί. χθιζός. χιτών. χῆν.
ψάμμος. ψεύδος. ὥς.

ARISTOPHANES. v. ἀγροῖκος. ἀκίης. αἰεῖν. ἀληθές. ἀναδησάμενος. ἀνέωγεν. ἀπειλῶ.
ἀπολείπει. ἀπόνιπτρον. ἀργός. αὐτός. ἀφροντισεῖν. βαβαί. βουλευομαι. βῆς. βρέ-
χε. γέν. δημότης. διακεκταισμένος. δρω. ἐγείρομαι. ἐδίδαξα. εἰ. εἶθ. ὠφελεν. εἰσῆ-
ρήσε. ἐκδημος. ἐλάω. [P] ἐμβάδες. ἐξείν. ἐξεκόπη. ἐξ. ἐπιτρέβεται. ἐρω. εὐκολος.
εὐφημία. εὐχομαι. ζηλῶ. ἦρω. δεῶ. θύλακος. καθυφει. κατάβα. καταγλωττίσμα-
τα. καταχύσματα. κλάειν. κλέπτης. κολοκύντη. κόπτε. λάρυγγα. λοπάδιον.
μᾶλλον. μάτην. μάττω. μεθύση. μείραξ. μελίπηκτον. μή. μικρός. μονώτατος.
νεσμηία. οἰμάζω. ὀξίς. ὄρνιθες. ὀδῆς. ὀφθαλμῶ. παῖσαι. παῖω. παραφρονῶ. πα-
τραλοίας. περιβάλλω. πλεῖν. πλυνεύς. ποδάπος. πολύτμον. πῦ. πρόβατον. προσ-
έχω.

έχω. προστρίβομαι. έγγχω. έήτωρ. έργεν. σημεον. σκίμπες. σμινή. σέμφυλα. συνδέν. τέμαχος. τεύτλιον. τρέφωμαι. ύαλος. ύπάγω. ύπερορῶ. ύποκορίζομαι. Φαρμακός. Φασσανοί. φέρε. φθάρω. φθοίς. χείρειν. χαιρήσεις. χθές. χιτών. χολή. χών. χρήσις. ψύλαξ. ως

ARISTOTELES. v. βιέν. πνεύμαν. χαιρε.

CHARICLEA. (HELIODOR.) v. ευαγγελίζομαι.

DEMOSTHENES. v. αναιτθητεύομαι. ανένωγεν. αποδέχομαι. αποτόλος. αυξεν. βασκαίω. βάλομαι γελοίος. δεδεμένος. διαβέβλημαι. διάγω. δοκῶ. δελέωμαι. εγγιον. έσω. εκεί. έλξαι. ένεκα. έξείλε. επετειλάμην. επιτρίβεται. έταιρα. εύηδες. εύδύνη. εύλαβῆσθαι. ζηλώ. ήθος. καθάπαξ. κατασκευάζω. κιναιδός. κλάσιν. κρύφα. λογογράφος. μεθύση. ζάινω. ό δένω. πανταχόθεν. παρανόμων. πεζή στρατιά. πίνω. πολιτεύομαι. πομπή. προξενῶ. προστρίβομαι. πάμαλα. ράων. συμβολον, τετυφωμένος. τί διαφέρει. τιμῶ. υπερίφανος.

DIO. v. ήμιας. νενηφότως.

EPICHRMVS. v. λάρυγγα.

EVBVLVS. v. θηρίκλειον. κέρυδος.

EVPOLIS. εν βάπταις. v. υπάγω.

EVRIPIDES. v. βλέπειν. βῶλος. Γοργῶ. γραφεύς. διαχρῶμαι. δίδωμι. δῆρες. δικάζω. έγκαλῶ. εἶθ' ὄφελον. εκεί. εκπλήττω. εκποδών. εύρημα. έχω. ήκω. θήλυ. ιδέ. ίσορῶ. κοιρέας. κηδεσά. ματός. μελάγχρους. μεσονύκτιον. νῦν. όποι. όρμίζω. παρασάδες. πόθεν. πόλις. πομπός. σάιρειν. σότος. τίθην. τιμωρῶ. ύποπτος. φάσματα. φύσις. χλανίδιον. χρή. χρήν. ψάλλιον. ψυχή.

GREGORIUS, THEOLOGVS. v. ασφάδελος. βύειν. διατίθεμαι. έβδόμη. θεωρός. μισθός. ό δένω. ὄφελον. παρά. πολύ. πειρῶ. προσγελῶ. υπέχω. υπόγυον.

Η ΘΕΙΓΑ ΓΡΑΦΗ. v. ευαγγελίζομαι. infra, Sacrae litterae.

HELIODORVS siue CHARICLEA. v. ευαγγελίζομαι.

[P] HERMOGENES. v. προβολή.

HERODOTVS. v. ήγανακτησαμένη. αθυμία. αλητεύω. αλογία. αμνηχανῶ. αναγιγνώσκω. αναλέγομαι. ανωθεν. απεδος. αρά. αφθονος. γεγόνα. δεσποτεία. διάκορος. διατίθεμαι. διαχρῶμαι. δίδω. διέχει. εκών. έάλω. έμποδών. έξ. επίτιμος. έταιρα. εύτομείν. ζευγνύασι. καθάπτομαι. κατασρέφομαι. κατεύχομαι. λογίς. λόγιμον. οικέται. όμοιον. όπλα. εδείς. ὄφελον. ὄχλος. παραθήκη. παράλιος. παρῆεν. παρέστησαν. περιβάλλω. περιγίγνεται. προσβέβοντα. προδῶκεν. προορῶ. προοικειμαι. προποιῶμαι. σιγή. σόλος. σύνδεταν. τέλη. τίθην. τόξευμα. υποκρίνομαι. υπολαμβάνω. υποτίθωσι. υφίσταμαι. φάρμακα. χρηματίζω. ψυχή. ώνήσομαι.

HESIODVS. v. άράχνη. βραδυτέρον. ζηλώ. θαμα.

HIPPOCLIDES. v. ενέχυρα.

HIPPOCRATES. v. φάρμακα.

HOMERVS. v. αίκης. ατέλεστον. βέλος. βέλομαι. γραψά. δαδίττομαι. δίδω. εκεί. επί. κωποι. έχω. θυρέον. κάθισον. Κάε. ματός. γνή. ενδος. όποι. παρά. πένω. πεπληγώς. πόλις. ρέγων. σωλῶ. τίπτειν. υπάγω. φράσον. φυή. χρεά. ὄχρος.

ISOCRATES. v. πλάτος.

IULIANVS. v. απόδοσις.

LIBANIVS. v. ἀγροῖκος. ἀθέατος. αἰτῶμαι. ἀκκισμός. ἀλαργόν. ἀναδησάμενος. ἀνακαθαίρομαι. ἀνάλωσα. ἀναμιμνήσκομαι. ἀνανεῖμαι. ἀνάπαυλα. ἀνῆλθεν. ἀνέρασος ἀνέωγεν. ἀνίσω. ἀντιγραφα. ἀπαντικρῦ. ἀπειλῶ. ἀπολείπει. ἀποπέμπω. ἀποφέρεισθαι. ἀργυραμοιβός. ἀεροπόπος. ἀσῆος. αὐνυτες. αὐχὴν. βιβλιογράφος. βίον. βελεύομαι. βελητήριον. βραδύτερον. βρωμαῖται. γῆμαι. γιγνόμενον. Γοργῶ. γῆν. δάκρυσι. δεκέτες. δεσποτεία. διαχρῶμαι. διδάη. διέπαιυσε. δικάζω. δοκός. δυοῖν. ἐδάφον. εἶσω. ἐκτάδην. ἐλληνίζω. ἐλπίς. ἐνταῦθα. ἐπαγγέλλω. ἐπέδεν. ἐπὶ κόρῃς ἐπινίκιος. ἑπιπλά. ἐρεσχελεῖ. ἐρευνῶμαι. ἐροῖν. ἐρῶ. εὐθύνη. ἐφόδια. ζάπλωτος. ἥκω. ἥλιος. θύωμαι. καθάπερ. καρήναι. κατασκευάζω. κατορθῶται. κελεύω. κεντῆ. κλέν. κομίζομαι. κονδυλίζω. λέμφος. λεπτόν. λυζωμαι. μεγαλαυχῶ. μεθύση. μεταξὺ. μη. νυμφεύτρια. οἰμῶζω. ὀπτήρ. ὀπωρῶν. ὀρμίζω. ὄσφρομαι. ὅτως. παιδίσκην. πανοικί. παραβάλλω. περιῖταμαι. Πέρσας. πίνει. ποδαπός. πρεσβεύοντα. πωλητήριον. ρήτωρ. σκίμπας. σμινθη. σαθμοί. συραξ. συμβαλεῖν συνίσταται. συντίθην. τεθιγγέται. τίθην. τιμῶ τυγχάνει. ὑπερορῶ. [P] ὑπνώδης. Φάσκωλος. Φορῶ. υφγῆ. Φυσῶν. χλευάζω. χρηματίζω. χρήτης. χρυσίδες. χρῶ. ὦρα.

LVCIANVS. v. ἃ μὲν. ἡγανακτησάμην. αἶσι. ἀθροός. ἀκέτης. αἰλεύομαι. ἀναλέγομαι. ἀνέρασος. ἀνέωγεν. ἀποκήρυκτος. ἀποπέμπω. ἀποσοβῶ. ἀπρονόητος. ἀνώματος. ἀργός. ἄρτι. ἀτέλεσεν. ἀτενές. αὐθέκατος. ὦρι. βεκολῆν. βύλομαι. γαργαλισμός. γράφομαι. διαβόητος. διακονῆμαι. διατίθεμαι. διδάσκομαι. διέφθορεν. δοκός. ἐγείρομαι. εἰ. εἰσῆς. ἐκπλήττω. ἐκόν. ἐλλέβορος. ἐλπίζω. ἐνδεδυκώς. ἐξήρηται. ἔχω. ἐπέχω. ἐπιδρομή. ἐπιλανθάνομαι. ἐρμογλύφος. εὐμαθής. εὐρίσκομαι. ζωπυρῶ. θέρμας. ἰδιόζενος ἰσημι. κάθοδος. καπνοδόκη. καταγῆναι. κατέσχημαι. Κεγχεραί. κεραία. κεφαλή. κληρονομῶ κορυφαῖον κυνίδιον. μά. μαχλάς. μη. ναυαγία. Νηρηίς. ὀρερεύω. ὀδέποτε. παλαιστεικός. παρὰ. παρὰβάλλω. πατραλοίας. περιβάλλω. περιεσπᾶσθαι. πίωμα. προσηγορία. ραδιεργός. σῆς. σίαλον. τεθιγγέται. τίλλω. τριακοντέτης. ὑπερμαζῶ. ὑφίσταμαι. Φαῦλος. Φωρῶ. χαίρειν. χιταίν. χωρίς. ψάλλων. ὠήσομαι. ὥς.

LYCOPHRON. v. ἄτερος.

MENANDER. v. κολυμβητής. λήθαργος. πορνοκόπος.

PHAVORINVS. v. ἐπεξελεύσόμενος. ἐξιδιάζοντα. καθιερωται. προπετῶς.

PHERECRATES. v. ρυπαῖναι.

PHILO. v. ἐξαπινάιος. ξενίζω.

PHILOSTRATVS. v. ἀνάθημα. ἀνθῆων. ἀπὸ τῆ διακειμένη. αὐχὴν. ἀφαιρῶ. ἀφανίζονται. Ἀχρεοσία. βασιλεῖα. γεγυμνασμένος. διαβέβληται. διάγω. ἐμβριθής. ἐξεκόπη. ἐρμηνεία. εὐρημα. ἡβᾶν κατηγορῶ. κέκτημαι. λεπτόν. μεθύση. ξένον. ὁ δῆνα. ὁμιλητής. ὅτως. ὅψις παραγινώσκω. παρὰ πολὺ. προσγελῶ. ραθυμῶ. συνίσταται. ὑπτιάζειν.

PHRYNICHVS. v. ἀνέωγεν. διδάη. δυοῖν. εἶσω. χωρίς.

PINDARVS. v. διάπερα. ἦτοι. περῶ.

PLATO. v. ἄγεται. ἀγών. ἄθυρμα. αἶσχον. ἀμφογνοῶ. ἀμφίπωμα. ἀναλέγομαι. ἀνελώσα. ἀνῆλθεν. ἀποδέχομαι. αὐτοπον. αὐτὰ βέλομαι. γέγονα. γενναῖα διαπρέπω. διαφραί. δίκη. δοκῶ. δύναμαι. δυσπαῖμαι. εἰ. εἰσῆς. ἐκῆ. ἐναρίθμιος. ἔνεκα. ἔχω. ἐπᾶν. ἐπανορθῶμαι. ἐπὶ κόρῃς. ἐπιστρέφομαι. ἐπιψηφίζω. ἐταιρότερος. εὐκταῖον. εὐπρεπής.

ὑπερεπής. εὐχομαι. ζευγνύασι. ζαπυρῶ. θεωρός. θῆρ. ἰδέα. ἰών. καταγῆναι. κατηγορέμα. κατοπιν. [P] κατορθώσαι. κοινῶ. μεθύση. μέλλω. μή. μιμῆμαι. νῦν. ὀψοποιός. παιδεία. παρὰ. παρακελεύομαι. περί. περιγένετο. πηρία. πρᾶττω. προτέρα. πρωί. πρώτος. σφέ. τεθνήζετα. τιμῶ. ὑπέρ. ὑπερήφανος. φέρε. Φερεφάττα. Φοτᾶν. χαίρειν. χηρῶν. ψάμμος.

PLVTARCHVS. v. ἄνωθον. ἀτενές. δημόκοπος. διαπεπραγμένον. δυσωπῆμα. εὐπρόσοδος. ζώνιον. κόρυδος. λαμορία. ὑπέρ. ὑποκορίζομαι. φθείρε.

POLLVX. v. ναός.

OI' PHTORIKOI'. v. ἐξαπινάως.

SACRAE LIT'TERAE. v. ἀξιῶ. εὐαγγελίζομαι. εὐδές. καταγῆναι. σκηνή.

SOPHOCLES. v. ἀνείλεν. ἀπαρκῆ. ἀποδράς. βραβεύς. βῶλος. γέν. διέφθορεν. ἔδος. εἰ. ἔξω. ἐπαγγέλλω. ἐπίσω. ἐσάτω. ζηλῶ. ζῶμα. ἦσθα. ἰδιοζενος. κεντῆ. κηαιδος. κορπάζω. μάτην. μή. νῦν. ὀπτήρ. ἐκ ἄν. πανουργός. προϊόχο. προξενῶ. προσχημα. συμφορά. τιμωρῶ. ὑφηγῆμα. φειμάττεσθαι. χάριν. χλιδῶ. χρεῖα. χρεή. χρεῖν. ψυχῇ. ὥς.

STOICI Philofophi. v. περίσασιν.

SYNESIVS. v. ἀγωγήμα. αἰθυμία. αἰκλιμός. αἰκναπτον. αἰλεκτρών. ἀναβασμός. ἀνακραγῆν. ἀναπεμπάζομαι. ἀνέωγεν. ἀπέχω. ἀπηγορευμένα. ἀποδέχομαι. ἀποσβῶ. ἀσύνετος. βελευτήριον. βῶλος. γραφομαι. δεήσομαι. δεσποτεία. δεσποποιός. διαβόητος. διαπεπραγμένον. διάστροφει. δικαστήριον. δύναμαι. δύνασις. ἔζων. εἰς. ἐκνέας. ἐλπίς. ἐνταῦθα. ἐν χερῶ. ἐξήστημα. ἐπαγγέλλω. ἐπιλάπει. ἐφθακα. ἐφῶ. ἦβαν. ἦχή. θάρβῶ. θόρυβος. θορός. καθοδος. κάλως. καταγλωττίσματα. καταμικρόν. κελεύω. κεραία. κηαιδος. κόρημα. λογεῖον. λογογράφος. μά. μάλη. μή. νέμω. νομή. νυμφεύτρια. ὀνυχίζει. ὀρεκόν. ὀρμίζω. ὅτως. ὀφθαλμῶ. παλαμναῖον. παραβάλλω. παρὰ πολὺ. παρήλλαξα. Πέρσας. πολιτεύομαι. πομπή. πορνοκάπες. ποτινῶμα. πρᾶττω. πρέσβεις. προπετῶς. προσηγρία. προσποιῆμα. προτροπή. πύξ. ρασώνη. ράφανον. εὐραξ. συνίσταται. τάπητες. τέλη. τέμαχος. ὕειν. ὑπαρχω. ὑπερμαζῶ. ὑπνομαχεῖν. ὑπόψηφος. φάκελος. χαμαί. χανδόν. χθές. χλιδῶ. Epi stolas Synesii citat, adlatis primis eorum verbis, vt in ἐξήρημα. et alibi.

SYRACVSII. v. ἡ πηλός.

TELECLIDES. v. περίσασιν.

THEOCRITVS. v. κόρυδος. μαζός.

THEOPOMPVS COMICVS. v. κυνίδιον.

THVCYDIDES. v. ἀγάλλω. ἀγωγός. ἀγών. ἀδωρότατος. αἰεί. ἀκρατία. ἀναδυσάμενος. ἀνακαλέμα. ἀνακείμενος. ἀναλέγομαι. ἀναλογίζομαι. ἀνείλεν. ἀνείπον. ἀνέωγεν. ἀντιβόλησις. ἀντίπαλον. ἀξιῶ. ἀπεδος. ἀπεικός. ἀπήλλαξεν. ἀπώγνωσις. ἀποφέρεσθαι. ἀρρώστια. ἄτοπον. ἄχρι. βαρβαρικός. βήξ. βλαφθέντες. βελύομαι. βελομαι. δάπανος. δεδρασμένον. δελφίς. δένδρεσιν. διαβέβλημα. διαβόλιμον. διαγνώμη. διάγω. διακωχή. διασωίζομαι. διαχρᾶμαι. δίδωμι. διέχεα. διηλλαγή. δελεία. δυσπρόσοδος. ἐγκαλῶ. εἰ. εἶσω. ἐκβάλλει. ἐκβολή. ἐκεί. ἐκπλήγνυσθαι. ἐνπλήττω. ἐκφροντίζω. ἐκών. ἐλαία. ἐλπίζω. ἐνδέχεται. ἐνδοιάζω. ἐνεκα. ἐνθύμιον. ἐνιαύσιον. ἐνταῦθα. ἐντυγχάνω. ἐξαναχωρῶ. ἐξαπινάως. ἐξῆλε. ἐξ ἐπιπολῆς. ἔξω. ἐπαγωγός. ἐπαναστασις. ἐπαντες. ἐπαῖδον. ἐπέσχον. ἐπεταλάμην. ἐπίδοξος. ἐπιδόχη. ἐπικλητός.

κλητος. ἐπίμαχον. ἐπιπλά. ἐπίτιμος. ἐπιτρέπεις. ἔποικος. ἐσβαίνω. εὐγυναιμον. οὐπί-
 δετος. εὐηδες. εὐ λέγει. εὐνοία. ἐφιέμενος. ἐφολκά. ἐφόρμησις. ἐφ' ὧ. ἔως. ζῶμα.
 ἡμίση. θαρσεία. θύειν. ἰδρύθῃ. ἰκασία. καθίζαμα. κατ' ἐκείνο τῷ καιρῷ. καταινῶ.
 καταλύομαι. κατασκοπή. κατασχεσις. καταφρονῶ. κάτοπτα. Κεγχρεά. κεραία.
 κομπάζω. κυκλέω. λαμυρία. λατόμος. λειποτάξιον. λεπτόν. ληστρικόν. λίζω. μαί-
 νομαι. μαρτυρίον. μάττω. μέλεις. μενέτος. μεταπέμπομαι. μήνυτρα. νάυσαθμος.
 νέμω ξενίζω. ξυλισμός. ὀλυμπικός. ὀρδρεύω. ὀρμίζω. ὅσον. ὀσρακίζομαι. ὀψέ. πανοι-
 κί. παρὰ. παραβάλλω. παραθήκη. παρακείμεσις. παρακομίζομαι. παράλιος. πα-
 ράλογον. πεζή τραγῳδία. πειρῶ. περαιῶμαι. περιεγένετο. περιορῶ. πολυτεύομαι.
 πομπή. πρέπεις. πρέσβεις. πρεσβεύοντα. προΐσχω. πρὸς. προσέτχον. πρὸς ἱερεῖς.
 προσκειμαι. πρόσσος. πρόσοψις. προσποιῶμαι. προσταττω. προστίδωμαι. προσχη-
 μα. πρωί. πρωίτερον. ῥάων. ῥιπτεύω. σαλπίζω. Σικελὸς συγγραφεύς. συλλαμ-
 βάνεις. συμφέρον. σύνθημα. συνώμοτον. σφέ. σχολαίτερον. τέλος. τιμωρῶ. τολμητής.
 υἱέα. ὑπάγω. ὑπερορῶ. ὑπολαμβάνω. ὑπολύω. ὑποπτος. ὑφίσταμαι. φάκελος. Φί-
 λιος. Φορταγωγόν. Φυγή. χάριν οἶδα σοι. χρηματίζω. χρήσθων. ὠνευσθ. ὡς.
 ὠφελῶ.

XENOPHON. v. δένδρεον. ἔτι. εὐπρεπής. ὁμή. ῥαδιεργός. ὑπνομαχεῖν.

XII. Superest MANVEL siue EMANVEL MOSCHOPVLVS, Byzantinus, Moschopuli, Cretensis, fratris filius, Thoma Magistro paulo iunior, et circa tempora captae CPoleos clarus, atque vna cum aliis Graecis extorribus in Italiam profugus ^o). Eius perquam vti-
 leπὶ συλλογὴν ὀνομάτων Ἀττικῶν in calce lexici sui primus cum Phrynicho, [P] Tho-
 ma Magistro et Ammonio iam antea vulgatis in lucem emisit *Franciscus Asulanus*, Venet.
 apud Aldum A. 1524. fol. postea Parisiis reducit Michael Vascosanum A. 1532. 8. ^{pp}). addi-
 tis praeter Thomae et Phrynichi collectiones etiam iis, quae ex Aeliano et Orbicio de
 vocabulis militaribus solent ad Suidae et aliorum Lexicorum calcem subiici. Inscriptio li-
 bri in vtraque editione haec est: Τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν συλλογὴ ἐκλεγείσα ἀπὸ τῆς
 τεχνολογίας τῶν εἰκόνων τῷ Φιλοστράτῃ ἢ ἐξέδοτο ὁ σοφώτατος κύριος Μαννὴλ ὁ Μο-
 σχοπέλης, καὶ ἀπὸ τῶν βιβλίων τῶν ποιητῶν, συνετέθη δὲ ἐνταῦθα κατὰ σοιχεῖον.
Fraxinetus [h. e. *Carol. du Fresne*,] qui illo libro auctiore MSto usus est, in bibl. regia
 cod. MDCCCLIII. hanc se inscriptionem inuenisse refert: Τῷ σοφωτάτῃ Κυρίῳ Μαννὴλ
 τῷ Μοσχοπέλῃ Βυζαντίῃ ^{rr}) (τῷ Κρητὸς ἀντιψιῷ) ἐκλογὴ κατὰ σοιχεῖον ὀνομάτων Ἀττι-
 κῶν, οἷς οἱ δοκιμώτατοι χρῶνται τῶν παλαιῶν ^{rs}). Rarius tamen et vix usquam scripto-
 res

o) Vide supra, vol. I. p. 407. not. gg. vol. V. pag. 550. sq. coll. §. X. huius cap. Plura de eo eiusque libris reliquis, infra lib. V. 7. 4: vol. VII. pag. 37. sq. vet. edit. et quae ego scripsi in introd. in hist. L. Gr. II. 1. pag. 544. *Harl.*

pp) In bibl. Leid. est exemplar, conscript. a Franc. Iunio, v. catal. illius bibl. p. 253. *Harl.*

qq) Moschopulus, Cretensis, Byzantino-antiquior claruit circa A. C. 1302. De vtroque dicendi plu-
 ra locus erit libro quinto.

rr) In cod. *Matrit.* LXXIV. (teste *Iriarto*, catal. codd. gr. pag. 270. sq.) inter alia *Moschopuli* scripta est quoque illius Sylloge nominum attico-
 rum; in eod. autem XCV. est opuscul. Moschopuli, quod *Iriart.* pag. 376. ineditum esse censuit, *περὶ τῶν ἰδιωματῶν, de dialectis*, inc. Ἰὼς διάλεκτος λέ-
 γεται ἢ τῶν ἰωνῶν ἢ τῶν αἰσίων μετοίκων ἢ Ἀθηναίων πελοποννήσου cuius libelli de *dialecto ionica* inscrip-
 tio ab argumento vniuersi operis desumpta et pri-
 mum eius caput de *dialecto ionica* tantum in illo
 cod.

res nominetenus laudat Moschopulus, voces ipsas notasse et distinguisse contentus. Vnus locus non est omitteendus, quo sacros libros dialecto Alexandrina conscriptos esse notat: τὸ καθὰ οἱ Ἀττικοὶ χρεῶνται, τὸ δὲ καθὰς ὑδύποτε, ἀλλ' ἢ τῶν Ἀλεξανδρέων διάλεκτος, καθ' ἣν ἡ θεία γραφή γέγραπται.

XIII. Atque haec haecenus de scriptoribus, qui voces *atticas* peculiaribus libris collegunt, quibus addes GEORGII LECAPENI circa A. C. 1350. clari grammaticam, siue ineditum vocum atticarum Lexicon, quo in epistolis ἀμοιβαίως ipse et Andronicus Zarides vti fuere, cuius meminit idem Normannus in praefatione ad Aristidis *προσβεβηκόν*. De Lecapeno videndus *Allatius* libr. de Georgiis pag. 363. *Fabr.* Adde infra, libr. V. cap. 7. p. 15. sq. et 44. sq. vol. VII. vet. edit. Introduct. m. in hist. L. Gr. II. 1. p. 533. *Villoison* anecd. gr. tom. II. p. 79. de quodam codice *Veneto* (in catal. codd. gr. p. 255. cod. CCCCLXXXVI. in quo etiam est grammatica *Lecapeni* alphabetica: in qua et de vocc. atticis et de differentis vocabulorum agitur. *Villoison* excerpfit ex illo cod. initium et finem. In fine quidem conspirat cum cod. *Mosquensi*, ex quo cel. *Matthaei*, Prof. olim Mosquensis, nunc Wittebergenfis, vberissima dedit excerpta in *Lectionibus Mosquensibus* Lipsiae 1779. 8. vol. I. pag. 55-79. sed ab initio, id si vel in codice fuerit Mosquensi, eoque non integro, vel a cl. *Matthaeo* descriptum, vterque cod. valde discrepat, nec ego duo illa, quae *Villoison* excerpfit exempla, quae incip. Ἀσχολία et Ἀμύων, reperi in excerptis *Matthaeae* anis. — In cod. bibl. *Augustanae* Vindel. (teste *Reisero*, catal. pag. 64.) *Lecap.* opusc. de significationibus dictionum. — codd. *Parif. Vatic.* et *Barocc.* ipse *Fabr.* memorat infra vol. VII. 1. cit. — In cod. XLIX. plut. 57. bis, nr. V et VIII. bibl. *Florent.* Laurent. teste *Bandin.* catal. codd. gr. II. col. 430. — *Oxonii* inter codd. collegii noui, nr. CCXCI. siue in

cod. descriptum esse videtur. Hinc in cod. *Vindobon.* CXXVII. (vbi idem exstat opusculum mstum) a *Nesselio* in cat. part. IV. p. 75. citatur *Moschopuli libell. de dialecto ionica.* In bibl. *Coislin.* in cod. CCCXIX. minus integro, cum sincera inscriptione, sylloge etc. (vti in cod. *Matrit.* et *Parif.*) et cum alio titulo, γραμματικὴ τῷ Κυῶ Μανιῶλ. Excerpta ex eo dedit *Montfauc.* in bibl. *Coislin.* pag. 515. sq. et obseruat, Moschopulum ex veteri quodam lexico codicis, antea ab ipso *Montfauc.* descripti, multa sumsisse mutua. — In bibl. publica *Parif.* (secundum catal. codd. tom II.) Moschopuli voces atticæ exstant mstae in codd. MMDVIII. MMDCXXIX. (in quo ecloge vocc. attic. paullo auctior, quam in edita esse perhibetur,) et MMDCCLXI. — De cod. *Burmanni* II. v. supra ad Thom. Magistrum et *Oudendorp.* praef. ad illum Magistrum, (stell. 4. auct. et 5. not. — In bibl. *Leidensi* inter codd. *Vossian.* citatur in catal. pag. 395. nr. 71. fol. Μοσχόπουλος Ἀττικισμοὶ vel dictionarium atticum integrum, Thomae Magistri nomine editum. Olim Iani *Rutgersii.* — *Nea-*

poli in cod. XXVII. bibl. regiae est *Man.* Moschop. de dialectis homericiis. — in cod. XXXII. Moschopul. collectio vocc. atticarum ex *Philostrato* et ex libris poetarum: opusc. mutilum, desinens in littera Γ. Reliquorum opusc. Moschopuli, qui in illa exstant bibl. commemoratio huc non pertinet. — *Ibidem* in biblioth. *August.* S. Ioann. ad *Carbonar.* cod. XXXVII. ὀνομάτων ἀττικῶν συλλογή. — *Mediolani* in bibl. *Ambros.* Moschop. lexicon amplum: item anonymi lexicon poeticum, et alia anonymorum lexica graeca, teste *Montfauc.* in diario ital. p. 17. *Venetiis* in bibl. *Marc.* cod. CCCCLXXXVI. recentior. est praeter aliorum grammaticorum opuscula, Moschopul. sylloge τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν v. *Villoison* anecd. gr. II. pag. 79. qui ibidem pag. 79-85. ex eodem cod. primus euulgauit anonymi *Atticistae* de atticismis opusculum antea ineditum. In cod. LXXI. bibl. *Matrit.* reg. teste *Iriarte* pag. 295. sq. catal. est collectio plurium opusc. grammat. in his fol. 8. de *hellenismo*; fol. 31. de dialectis late, et incipit ab attica, et fol. 34. 35. 36. 38. de reliquis. *Harl.*

in catal. codd. Angliae et Hibern. I. pag. 37. nr. MCCLXI. *Lecap. grammatica* gr. — inter codd. *Barocc.* nr. 103. cum Moschopuli coll. alphab. — *Taurini* in bibl. reg. cod. CCLXXIV. fol. 1. *Lecapeni* et *Zaridae* epistolae XXXII. et fol. 81. *Lecap.* de artificio grammatico; inc. *γράφειν, τὸ συγγράφειν λόγον ἢ ἄλλην τινὰ ἰσορίαν* etc. (catal. codd. gr. *Taurin.* pag. 379.) — *Parif.* in bibl. publ. *Georg. Lecap. grammatica*, ab initio mutila, et eiusdem, (vt confector catal. codd. illorum, tom. II. pag. 575. suspicatur,) Homeri *canonismata* inedita, in cod. MMDCCCCXXXVIII. — in cod. autem MDCCCCLXI. est inedita nec vero integra, Epicteti enchiridii expositio inedita, auctore *Georgio Lecapeno*. — In cod. regio *Matrit.* LXXXIII. (*Iriart.* pag. 320.) est *Gregorae* (τῆ γενηγοῦσᾶ) opusc. de dictionum aliquot apud veteres *significatione*, a recentiore vlu aliena: inc. *ἰστέον ὅτι πλείους λέξεις εἴδους*. Tum aliae, (vt ait *Iriart.*) ex eodem, vt videtur, auctore, subeunt de quarundam vocum *inflexione et significatione*, excerpta minutiora. — In cod. XCV. est idem *Gregorae*, nempe, *Nicephori*, opusc. seu fragmentum de vario dictionum significato pro varia temporum ratione, et *Iriarte* pag. 381. id in lucem emisit. De *Demetrio Ixione* v. ad §. XVII. *Harl.*

XIV. De *Doricas* Dialecti vocibus scripserat *Artemidorus* Aristophanius, teste *Athenaeo* ^{ss)}. Ad Doricam referenda *Lacónica*, cuius singulari opere collegerat *Aristophanes*, grammaticus, vt est apud eundem *Athenaeum* libro tertio. Quod cum iam pridem perditum fuerit, ex parte iacturam illam compensare conatus est *Iohannes Meurfius*, a quo voces, *Lacedaemoniis* proprias, diligenter collectas habemus libro tertio *Miscellan.* *Lacouicorum* capite sexto et proximis. Ad Doricam pertinet etiam *Cretica*, cuius vocabula exposuerat [P] *Hermion* siue *Hermionax* in glossis *Creticis*, vt idem refert *Athenaeus*. Non omittenda hic, vbi de doride dialecto agimus, *Tryphonis*, *Alexandrini* ^{uu)}, scripta, quem sub Augusto, imperatore, et ante, vixisse *Suidas* testatur, *περὶ τῶν παρὰ Σιμωνίδῃ διαλέκτων, καὶ Πινδαρόν, καὶ Ἀλκμαῶνι, καὶ τοῖς ἄλλοις Λυρικοῖς, περὶ τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου, καὶ Ἀργείων, καὶ Ἱμεραίων, καὶ Ῥηγίων καὶ Δωριέων καὶ Συρακουσίων*. Facit huc *Asmiki Porti*, *Francisci*, *Cretensis*, filii, recentioris licet scriptoris, *Lexicon Pindaricum*, *Hanov.* 1608. 8. et *Lexicon Doricum* in *Theocritum*, *Moschum*, *Bionem*, *ibid.* 1603. 8.

XV. Idem *Tryphon* concinnauerat etiam *περὶ πλεονασμῶν τῶν ἐν Αἰολίδι διαλέκτων βιβλία* ζ'. teste *Suida*, quibus septem libris plurima vocabula *Aeolicae dialecti* exposita ab illo fuisse non dubitamus, quod etiam, integris veterum scriptis deperditis, obiter in *Etymologico* suo latino fecit eruditissimus *Vossius*, ad quem ita scribebat *Salmasius* *Id.* *August.* A. 1629. pag. 32. Epistola V. *Audio, te de Etymologico latino siue Aeolico iam serio cogitare, quae dialectus latinam* ^{uu)} *totam antiquam, quanta est, paucis exceptis formauit. Quasdam*

ss) Conf. *Maisttaire* introduct. l. c. de dialectis gr. p. VI. sqq. et supra ad §. 1. adnotata. In cod. MMDCLXII. bibl. publ. *Parif.* sunt nr. 4. excerpta ex *Herodiano* de dialecto *dorica*. *Harl.*

tt) V. infra V. 7. vol. VII. pag. 48. ed. vet. in cod. *Matrit.* XCV. teste *Iriart.* pag. 369. sqq. sunt aliquot *Tryphonis* opusc. *Harl.*

uu) *Dionysius Halicarnassensis* lib. I. *Antiquit. Rom.* Adde *Thomam Gatakerum* Cap. I. de *stylo* N. T. et *Colomesium* ad *Quintiliani* lib. I. Cap. 5. pag. 203. seqq. Opusculor. *Ioh. Rualdum* in *vita* *Plutarchi* Cap. 14. pag. 28.

dam origines per occasionem attigi in *Exercitationibus* Plinianis, et possum, si iterum vni essent, nonnulla expedire, quas certo scio nec tibi nec alii cuiquam venire in mentem posse; non, quod ingenio aut sagacitate magis valeam; sed quia bono quodam fato in ea scripta veterum inveni, quas tibi videre non contigit. Inter alia vidi Apollonii τεχνικὰ et Ἀρεαδῶν, grammatici, opera, in quibus, praecipue in Apollonio, multa reperiuntur citata testimonia Aliae, Sapphonis, Corinnae, Rhinthonis, Sophronis et aliorum, qui lingua Aelica aut Dorica vera scripsere, ex quibus duabus dialectis non te latet constatum esse Romanam praeferam loquelam.

XVI. Praeter Philoxenum γ), quem περὶ Ἰάδος διαλέκτου scripsisse ex Etymologico Magno [et Suida III. pag. 606. atque Oriens Thebano in Etymol. MS. apud Koen. in praef. ad Gregor. cor. pag. XIX.] cognoscimus, Ionicae dialecti, cuius quatuor χαρακτηρισ inquit Herodotus lib. I. c. 142. voces non paucas explicauerat Apollonius in ἐξηγήσεις Ἡροδοῦτε γλωσσῶν, quae ab Etymologici magni auctore citatur in voce πωφός et σοφιστήρ. Ex hoc Apollonii opere velut ex arbore surculum et truncatum et diuulsam putabat Maussaeus breuem illam collectionem τῶν Ἡεροδοτέων λέξεων, quae ex Goldasti codice recentioribus Herodoti editionibus praefigitur. [Lexicon quoddam Herodotum est in cod. Aug. Vindel. teste Reifero cat. pag. 64. supra, vol. II. pag. 336. Harl.] Exstat et Lexicon Ionicum Asmii Porti, editum Hanouiae 1603. 8. Supra quoque ex Suida [P] memorauimus Callimachi πίνακα τῶν Δημοκρίτε γλωσσῶν, et inferius iterum locus erit inter medica lexica dicendi de glossariis in Hippocratem, quem similiter, vt Democritum et Herodotum, ionica dialecto vsum fuisse constat. Nunc tantummodo notare liceat, voces, Democrito peculiariter usurpatas, ἀβδηρικὴν διάλεκτον dici a Suida in ῥυσμός.

XVII. De Alexandrina dialecto septem libros scripserat Irenaeus siue Minutius Patas, eamque cum attica comparauerat, atque ab eadem non pauca accepisse ostenderat, vt auctor est idem Suidas, [et Eudocia pag. 169.] Quod Irenaei opus intercidisse, merito dolet Iohannes Croius cap. XXXIII. Observationum in N. T. vbi de eadem dialecto pluribus differit. Demetrium quoque Ixionem περὶ Ἀλεξανδρέων διαλέκτου laudat Athenaeus, [libr. III. cap. II. sed libr. III. cap. I. citatur ἐν πρώτῃ ἐτυμολογεμένων libr. II. ἐν ἐτυμολογίᾳ. A schol. autem Aristoph. ad aues, vers. 1568. citatur ἐν ταῖς Ἀττικαῖς γλώσσαις. Saepius laudatur solo Demetrii, semel Ixionis nomine, a schol. ad Aristoph. ran. v. 78. 186. 310. 1001. 1028. 1227. adde supra in vol. I. pag. 509. et pag. 510. iam de Demetrio Pugile, eiusque opere περὶ διαλέκτου egi, duce Villoison in prolegg. ad Apollonii lex. homer. pag. XXVII. sq. Harl.] Cum vero Maceabaeorum temporibus et post Iudaei complures vt in aliis Aegypti locis, ita potissimum Alexandriae versati fuerint, ex quibus

vv) Moschopulam quoque de dialecto ionica scripsisse, ex cod. Matrit., supra ad §. XII. citato, cognouimus. Philoxenus autem de dialectis etiam Syracusiorum et Laconum et reliquis; item de hellenismo; de glossis libr. V. etc. scripsit. v. Suidam h. v. ibique Kusterum pag. 606. qui no-

tat, ab Etymologo v. Κορὴν et Eustath. ad Hom. Odyss. pag. 1570. 37. citari librum Philoxeni περὶ Ῥωμαίων διαλέκτου. adde Villois. praef. ad Apollon. lex. homer. pag. XXII. supra, vol. I. pag. 519. Koen. I. cit. Harl.

quibus nihil celebrius est Philone, cuius scripta eximus etiamnum hodie manibus resimus, hinc factum est, ut nonnulli docti viri hellenisticum quoddam genus loquendi iudaeis, per graecas provincias dispersis, proprium commentum; idemque esse putantes scribendi genus, quod in LXX. interpretibus et novi foederis libris occurrit, male hoc confunderent cum dialecto Alexandrina. Qua ratione *Christianus Schotanus* cum Matthiae Pastoris clauera N. T., vocibus, in LXX. interpretum versione obuiis, auctam Franequerae luci daret, in praefatione adfirmavit, se plenum lexicon Hellenisticum suae Alexandrinum studiose exhibere. Ac licet diuersum plane scribendi genus sit, quo utitur Philo, ne de aliis τοῖς ἔξω et vetustioribus scriptoribus Alexandrinis dicam, et quo utuntur scriptores novi foederis vel septuaginta interpretes; tamen voces Alexandrinas in illis notarunt Salmasius, Heinsius, Grotius et alii viri eruditi. Consulendus imprimis *Harmfredus Hody* in libr. 2. de Bibliis Originalibus, cap. 4. cuius antiquitatibus Alexandrinis fata intercessisse dolendum est. *Fabr. el. Frid. Guil. Sturz*, in praesenti Prof. Gerani, disp. de dialecto Alexandrina ratione simul habita versionis librorum V. T. graecae, Lips. 1786. 4. et III. progr. Gerae 1788. 8q. addo *Cel. Fischer*. Proluss. de Vitiis Lexicorum N. T. pag. 659. sq. — De Ἑλληνισμῷ scripsit *Philo* s. *Philonides*, (sunt enim eadem nomina, sed diuersa forma) teste *Oriente Tursano* in Erymol. MSt. Is vero saepe permutatur cum *Philoxeno*, ut pluribus docuit *Keen* in praef. ad *Gregor. Corinth.* pag. XX. sq. In cod. *Matrit.* esse quoque opusc. de Hellenismo, adnotauimus supra, ad §. XII. *Hart.*

XVIII. *Apionem* περὶ Παλαιῆς διαλέκτου citat Athenaeus libro XV. [conf. *Villois*, prol. ad Apollonii lex. homeric. pag. LVII.] Ab eodem memorantur *Diadori γλωσσῶν Ἰταλαῶν* (ἰωνῶν). *Neoptolemus* ἐν τοῖς Φρυγίαις φωναῖς laudatum reperias ab Achille Tatiano in *Flagege* ad Aratum. Phrygiam vero linguam graecae propaginem siue dialectum fuisse ostendit *Theodorus Ryckius* dissertat. qua Aeneae in Italiam aduentum aduersus Cluuerium et Bochartum confirmat, capite ultimo [P] pag. 465. 466. etsi multa Phrygum vocabula ex Palaestina desumpta esse ostendit *Bochartus* i. Hierozoic. lib. 2. cap. 36. pag. 369. et in libro, quod Aeneam in Italiam vnquam venisse pernegauit. *Moschi* quoque ἐξήγησιν Παλαιῶν λέξεων adducit Athenaeus. *Arcadicas* quasdam et *Arginas* voces colligit *Mauissacus* in dissertatione, quam Harpocrati praefixit vir doctissimus.

XIX. Plurimum dialectorum rationem explicatam dederant praeter *Tryphonem* [cuius libellus περὶ παλαιῶν dialectorum tantum adhuc superest,] et *Theodorum*, *Gadarenum*, cuius iam §. 2. memini, *Parmeno*, Rhodius, περὶ διαλέκτων, quo idem Athenaeus vsus est, et *Apollonius*, grammaticus, περὶ ὀνομάτων καὶ διαλέκτων, memoratus Suidae, *Dionysius Iambus* περὶ διαλέκτων, iterum citatus ab Athenaeo, [*Aristoteles* περὶ διαλέκτων, teste *Scholi.* rec. ad Oppiani halieut. l. 223. aliique a *Koenio*, praef. ad *Gregor. Cor.* pag. XXII. citati.] Exstat et hodie libellus utilis περὶ τῶν διαλέκτων τῶν παρὰ Κορίνθου παρεβληθεῖσων de dialectis, a Corinthio descriptis, in quo bene multae phrasae multaque vocabula dialectis singulis, Aetiaeae, Doricae, Ionicae et Aeolicae, propria, exponuntur. In praefatione ait CO-

RINTHVS,

(no) De *Philoxeno* v. notat ad §. XVI. De Ἰταλικῶν γλωσσῶν s. glossis Italianis egit *Alex. Symmach. Maxochius* in commentario in seneca cabb. Hieracens. part. I. pag. 142. *Hart.*

RINTHVS, (seu potius **GEORGIVS**, siue *Gregorius*, *Pardus* cognomine^{us}), Corin-
thi metropolita^{us}), cuius grammatica quaedam opuscula, manu exarata, occurrunt in bibl.
Vindobonens. (Vide *Allatium* libro de Georgiis p. 416. [et in *Fabr. B. Gr.* vol. X. p. 798. sqq.]
et *Tryphonem*, grammaticum, et *Iohannem Philoponum* aliosque complures in hoc genere
elaborasse; at neminem satis exposuisse, quae ad singulas dialectos pertinerent. Hic *Co-*
rinthus leuissima et falsa coniectura a quibusdam habetur auctor poematis, quod fertur sub
nomine *Cointi Smyrnaei* siue *Quinti Calabri*. Ceterum liber ille de dialectis, graece ab
Aldo editus, tum in *ῥέγραι ἀμαλθίας*, [Venet. 1496. fol. — cum Constantini Lascaris
opuscul. Ceberis tabula, Pythag. et Phocyl. carmin. Venet. ap. Ald. 1512. 4] tum ad calcem
Lexici Alulani: latine exhibetur ab *Henrico Stephano*, tomo IV. Thesauri graecae linguae,
et a *Iohanne Scapula* ad calcem Lexici: graece quoque et latine subiectus est Grammaticae
Constantini Lascaris ab Aldo, Pauli filio, excusae, Venet. 1558. 8. [a. 1557. notatur a Maitt.
A. T. III. pag. 701. et in Serie dell. ediz. Aldine ed. II. pag. 105. *Principem* tamen edi-
tionem, sub ipsa typographiae initia *Mediolani* cum *Demetrii Chalcondylae* et *Manuelis Ero-*
tematibus, sine vlla anni, loci, paginarum nota in min. fol. (de qua iam in prolegg. ad
Introd. in hist. L. Gr. pag. 43. egi.) *Fabricius* et *Koenius* ignorarunt. Plura de illa edit.
Maittaire A. T. IV. pag. 753. (in meo exemplo, in primo folio cum signatura α est index
errorum; contra in exemplo, quod habuit *Maittaire* in manibus, in fine *Moschopuli*.)
Iriart. in cat. codd. gr. Matrit. pag. 144. sq. cel. *Panzer* in annal. typogr. vol. II. pag. 96.
nr. 594. et cel. *Morel.* ad *Pinelli* cat. tom. III. pag. 232. sq. — *Koen* in praef. nominat
Gregorii edit. aliis libris iunctas, *Parisiensem* apud *Egid. Gormontium*, 1523. 4. *Venetam*
Hier. Stoti cum *Constant. Lascaris* grammatica, 1546. 8. et *Basileenses*, in fol. *Valentini*
Curionis, 1525. *Io. Valderi*, 1541. et *Hier. Curion.* 1557. — In appendice ad *Diction.*
gr. lat. Basil. 1584. fol. apud *Sebast. Henr. Petr.* sunt quoque ex *Io. Grammatici* *τεχνικὸς*
et *Gregor. Corinthio* excerpta lat. cum voce, et exemplis gr. id, quod etiam ab aliis lexi-
corum confectoribus factum est. Sed omnes edit. e duobus vel tribus codd. mist. fluxisse
videntur. Illis autem multum praestat *Koenii* edit. tertiae fere partis accessione e codd. lo-
cupletata, et ex cod. potissimum *Vossiano* emendata, ordine voc. maxime restituto ex isto.
Notae, quibus haec ed. ornata est, et quae utilitate, saltem doctrina, multum superant *Gre-*
gorii libellum, infinitae eruditionis, sagacissimi ingenii et iudicii lectione vet. auctorum
bene supacti, testes sunt locupletes. Praeterea permulta vet. auct. loca illustrantur et emen-
dantur. Editio autem est inscripta: *Γρηγορίου Μητροπολίτου Κορίνθου περὶ διαλέκτων. Gre-*
gorius, Corinthi Metropolitae, de dialectis. E codd. mssis emendauit et notis illustrauit Gis-
bertus Koen, Ictus. Acc. Grammatici Leidenfis et Meermaniani de dialectis opuscula, ab
eis, quae sub Ioannis Grammatici nomine vulgo circumferuntur, longe diuersa. Lugd. Batav.
1766. 8. graece. conf. *Klotzii* acta litter. vol. IV. part. III. pag. 320-326. *Koen*, graecae
linguae Profess. *Franequeran.* non multo post immatura morte exstinctus, late eruditeque
in praefat. disseruit de multis rebus, ad gr. vet. grammaticos pertinentibus, inprimis de
Bb 2 nomine

xx) Quod, postquam *Corinthus* insulam obtinuisset, abiicisse videtur. v. *Koen.* praefat. pag. XIV.
Harl.

yy) Circ. a. Chr. 1150. vt suspicatur *Saxius* in *Onoma*, litt. II. pag. 243. sq. sed conf. *Koen.* praef.
pag. XIV. sq. *Harl.*

nomine (in codd. male Κορινθ, Κορινθ interdu[m] scripto,) de aliis *Corinthis*, de nostri *Greg. Corinthi* aetate, de fontibus, e quibus hausit, (quī praecipue fuerunt schol. ad Aristophanem, quae habuit illē editis pleniora, ad Thucydidem, Euripidem aliosque, tum Hermogenes, Ioannes Grammaticus,) de erroribus *Greg. Corinthi*, quem tamen a H. Stephani iniuria bene doctēque defendit, de codd. aliisque, quibus vsus est, subsidiis, consilio etc. In cod. quodam reperit H. Stephanus titulum, τὴ μακαρίτη Κορίθου περὶ διαλέκτων in cod. monasterii *Florentini* inscribitur, (teste *Montfauc.* in diario ital. c. 25: pag. 365.) τὴ μακαριωτάτη Κορίθου περὶ διαλέκτων. In bibl. *Loidensi* est codex quantivis pretii inter codd. *Vossianos*, in 4. nr. 20. cuius apographum Valcken. fecerat sibi et commiserat Koenio, qui etiam a *Ruhnkenio* accepit collationes duorum exemplarium, alterius antiquioris, recentioris alterius, quae in vno cod. *Parisi* bibl. publ. nr. MMDCLXII: sed varia manu scripta continentur. Idem nactus est codicis chartac. inter *Vaticanos* nr. 97. qui multis locis veram Gregorii manum conseruauit, apographum, et a *Ger. Meermanno* codicem saec. XV. chartac. quem ille vna cum reliqua *Parisiensi*. Iesuitarum biblioth. comparauerat. De his igitur codd. latius disputat Koenius. In catal. autem codd. mss. *Parisi*. bibl. publ. tom. II. praeter illum, quem contulerat Ruhnken, et in quo auctor libri vocatur *Georgius Pardus*, itemque continentur anonymi opusc. *de passionibus suis figuris diffusionis*, anonymi *de vocibus*, quibus *Attici* uti consueuerunt; anonymi *de similibus et differentibus vocc.* etc. tres occurrunt codd. nr. MMCCCCXXIII. MMDCLXXVIII. MMMXLVII. et alius, nr. MMDLII. in quo citatur *Georgius Pardus*, *Corinthis* metropolita. — In cod. MMDCLXIX. sunt *Georgii Pardi*, *Corinthis* metropol. de soloecismo, de barbarismo, et de syntaxi, libellus ineditus; item *Io. Philoponus* de dialectis, in cod. CCCLIX. exstat eiusdem *Georgii Pardi* metropol. Cor. commentarius nondum editus, in canones dominicos festorumque totius anni et in triodia magnae hebdomadis ac festorum deiparae. — De *Georgii Cor.* et aliorum exposit. in Hermogenem in cod. Vindobon. (*Lambec.* comm. tom. VII. col. 550) et aliis vide supra in cap. de Hermogene. — *Florentiae* in bibl. Medicea, *Georgii Cor.* de dialectis in cod. XIV. plut. 55. — cod. XVI. et XXVIII. plut. 56. (v. *Bandini* catal. codd. gr. II. col. 279. 315. et 329.) — In cod. XXIII. nr. V. plut. 31. sunt anonymi canones de dialectis, ionica, attica, dorica, aeolica et boeotica: quos *Bandin.* in indice s. v. *anonymi* col. 449. esse suspicatur Gregorii metropol. *Corinthis*. adde eundem vol. II. col. 94. — In cod. VII. nr. 37. et 38. plut. 55. in titulo quidem nominatur Μητροπολίτης Κορ. etc. *Metropolitanus Corinthi D. Gregorii*, (sed a recentiore manu in spatio vacuo, a vetere scriptore relicto, adiectum gr. est id nomen,) εισαγωγικὸν περὶ λογογραφίας, (de soluta oratione,) περὶ ἐπιστολῶν, περὶ τίχων, et, (quod tamen opus superioris continuatio esse videtur,) *de octo partibus orationis rhetoricae*; sed *Bandini* II. col. 265. de auctore operis dubitat. — In eodem cod. nr. XLVI. est περὶ συντάξεως λόγος, ἥτοι περὶ τῆ μὴ σολοικίζεν καὶ περὶ βαρβαρισμῶ. ἐν τῷ μεταξύ τέτων καὶ περὶ συντάξεως προθέσεων καὶ ῥημάτων, τῆ μητροπολίτης Κορίνθης Γεηγερίας. Addita nota, illum esse, qui *dominicos canones* interpretatus sit, antea *Pardus* vocatus. *Bandin.* vero II. col. 267. sq. obseruat, legi etiam sub eodem titulo et in *Vaticano* cod. DCCCLXXXIII. et in *Palat.* cod. CXLVI. pag. 184. idque colligi ex *Allatii* diatriba de *Georgio* apud *Fabric. B. Gr.* vol. X. pag. 798. — Cum eadem de Gregorio nota est in cod. XVI. nr. X, plut. 60. opusc. περὶ συντάξεως, de constructione, (*Bandin.* II. col. 607.) — In cod. XLVIII. plut. 57. est *Gregorii*,

Gregorii, archiepiscopi metropolis Corinthi, expositio in canones dominicos XIII. quos recenset Bandin. l. c. col. 428. sq. — A Plüero in itiner. per Hisp. pag. 169. inter codd. *Ejseu-rial.* citatur *Georgius de Grammatica.* — *Matriti* in bibl. regia, in cod. XL. (*Iriarte*, cat. pag. 145. sqq.) plures Grammatici libri exstant: in his fragm. ab Iriarte in lucem emissum, ἰδία τῶν πόλεων, propria quaedam ciuitatum vocabula: idem opusc. est in cod. XCV. emendatius, atque utriusque codd. diuersitatem Iriarte pag. 378. latius exposuit. — In eod. cod. XCV. (*Iriarte*. pag. 369. 382.) est ampla collectio plurium opusculorum grammaticor. in his fol. 71. fragm. *Gregor. Cor.* de dialectis, prooemium etc. tum fol. 73. excerpta ex *Greg. Cor.* aliisque de dialectis, cum permultis Constant. Lascaris adnotationibus, scholiis et auctariis, fol. 86. *Tryphonis* de tropis opuscul. quod Iriarte pag. 373. cat. nondum typis euulgatum arbitratur, fol. 118. ex *Io. Philoponi* scriptis de idiomatibus s. *dialectis.* fol. 123. *Moschopoli* opusc. de idiomatibus siue *dialectis*, (quod etiam memoratur a *Nesselio* cat. part. IV. pag. 73. inter codd. Vindobon.) et aliud eiusdem περὶ τῶν παθῶν τῶν λέξεων. *Tryphonis* de spiritibus; anonymi de figuris, soloecismi speciem habentibus, quae quarum sint *dialectorum* propriae, et eiusdem operis, eodem sane titulo initioque libellum ignoti auctoris in catal. codd. bibl. *Taurinensis*, pag. 374. legi, animaduertit Iriarte.) In *Britannia*, inter codd. Barocc. sunt in cod. LXXI. varia opusc. grammatic. in his *Theodosius*, *Alexandrinus*, de dialectis, et *Gregor. Corinth.* de dialectis. — cod. CXIX. et cod. CXXXI. *Gregor.* de dialectis. *Harl.*]

Ibidem habes etiam libellum de dialectis, decerptum ex technicis *IOHANNIS PHILOPONI* ²²), sed in hoc ratio potius inflectendi et mutandi voces, singulis dialectis propria, quam voces ipsae, iisdem familiares, exponuntur, quod etiam de fragmento siue excerptis ex *Plutarchi* de vita *Homeri*, (*Eustathio* quaedam editiones male tribuunt, περὶ τῶν παρ' Ὀμήρου διαλέκτων intellectum velim. Recentiores de dialectis Graecorum scriptores, *Martinum Rulandum*, *Erasmum Schmidium* aliosque referre supersedeo. *Fabr. Maillardii* libr. iam supra laudauimus. Huc pertinent *Hadriani Amerotii* opusc. de dialectis graecis, cum aliquot *Luciani* epigramm. gr. Paris. exc. Christian. Wechel. 1534. 8. — eiusdem de dialectis diuersis declinationum graecanicarum, tam in verbis, quam nominibus, ex *Corintho*, *Io. Grammatico*, *Plutarcho*, *Io. Philopono* atque aliis eiusdem classis. Paris. in aedib. Ascensianis, apud Mich. Vascosanum. 1536. 8. (v. *Maill.* A. T. ind. pag. 37.) — cum *Io. Varennio* et *Moschopulo* de accentibus, Paris. ap. Christian. Wechel. 1544. 8. — cum *Varennii* lib. de accentibus, ibid. ap. *Io. Benenat.* 1578. 8. — et *Io. Fried. Facii*, Prof. Coburg. compendium dialectorum graecarum, in usum scholarum. Norimbergae 1782. 8. qui in praef. praeter ea iam excitauit *C. G. Schwarzii*, *Ferberi*, *Heupelii*, *Phil. Labbe*, et *Nibbii* dissp. librosque de dialectis gr. *Harl.*

XX. Non omittendae porro hoc loco *Callimachi ἱθύναι ὀνομασίαι*, [P] *Athenaeo* memoratae et *Eustathio* ad *Odyss.* ψ. quo in opere de nominibus, nationi unicuique peculiari- bus, egerat. Huius operis partem fuisse librum, quem *Suidas* *Callimacho* tribuit περὶ ὀνομασιῶν

Bb 3

μασιῶν

22) V. paullo ante scripta ex codd. Paris. et Matrit. et de edit. *Koenii*, qui *Io. Grammatici* opusc. ab edito diuersum, sub finem *Cor. Gregorii* pag. 301. sqq. e cod. euulgauit. *Harl.*

μασίας ἰχθύων, recte suspicatur *Rich. Bentleius* in Callimachi fragmentis, accuratissimo digestis et collectis, pag. 314. Idem, ut fallor, recte addidisset *μηνῶν προσηγορίας κατὰ ἔθνη καὶ πόλεις* *), quarum idem pag. 349. ex Suida invenit, eiusdem operis partem fuisse, quae verisimillima Meursii coniectura est in notis ad Helladii Chrestomathiam pag. 77. Porro *ἑθνικαὶ ὀνομασίες* scripserat etiam *Hippias, Delius*, laudatus ab auctore scholiorum ad Apollonii Argonauticon librum III. [et ab *Eudoc.* pag. 248. de Cadmo.] His adde *Hellanici ὀνομασίες ἑθνῶν καὶ πόλεων*, quas laudat *Athenaeus* libro XI. et *Zenodoti λέξεις ἑθνικαί*, quarum mentio apud Galenum in glossis Hippocrateis voce *πέζα* ac *πέλλα*. Interdum et barbarae voces occurrunt in Graecorum scriptis, quas, ex Phoenicum, Scytharum, vel aliarum gentium lingua petitas, referunt. Tales hinc inde explicantur in glossario *Hesychii*. E recentioribus vir doctissimus, *Samuel Bochartus*, in suo Chanaan vocabula *Phoenicia*, apud veteres obuia, diligentissime persequitur. Voces *Scythicas* nonnullas exposuit *Boxhornius* et *Rudbeckius*, Aegyptiacas *Kircherus*, et in dissertatione de Criticis *Moussacur* collegit. Idem *Moussacur Persicas* quoque eodem loco adtingit, de quibus consulendi insuper *Henricus Valesius* ad Ammianum, *Ezechiel Spanhemius* epistola aduersus historiam criticam V. T. Richardi Simonis, *Levinus Warnerus* ad prouerbia Persica p. 41. *Brissoni* de regno Persarum, pag. 349. sed prae ceteris elegantissimi ingenii vir et exquisitae eruditionis *Adrianus Relandus* part. 2. miscellaneorum dissertationum et *Guilielmus Burtonus*, Anglus, qui ad calcem historiae graecae linguae, Lond. Anno 1657. 8. editae, subiicit *Λεξιῶνα* linguae Persicae, quam quidem vir ille doctus ex lingua graeca deducere conatur. Sed forte magis linguae persicae cum nostra germanica, quam cum graeca convenit, ut ostensum fuit *Iusto Lipsio* Cent. 3. ad Belgas Epist. 44. *Boxhornio* in dissert. ad *Blancardum*, quae adiecta est Q. Curtio editionis *Blancardi*, et *Andreas Möllero*, *Greiffenhagenio*, apud Ludolphum Küsterum siue Neocorum in bibl. novorum librorum Anno 1697. pag. 461. seq. quamvis viro summo, *Samueli Bocharto* libr. 1. Phaleg. cap. 13. pag. 69. incredibile videatur, in tanta locorum intercapedine linguam Persicam cum Germanica commone aliquid habere *). Integrum quoque [P] opus de linguae Persicae ac Germanicae adfinitate molitus fuerat *Iohannes Klichmannus*, teste *Salmasio* pag. 108. epist. et in praef. ad

a) In cod. *Matrit.* KCV. est fol. 184. verso: *πρὶ διαφόρων μηνῶν, de diversis mensibus*, n. Aegyptiorum, Aethalonitarum, Antiochiensium, Macedonum, Hebraeorum atque Atheniensium; tum Bithyiorum, Cypriorum; atque catalogum illorum mensium exscripsit *Iriart.* catal. pag. 379. sq. idem animadvertit, illis quidem haud absimiles inveniri apud *S. Ioann. Damascenum*, *Opp.* vol. I. p. 578. edit. Lequienianae, tunc in *Theodori Gazae* de mensibus libro, demique in hunc lexi, ex *Roberti Constantini* aliorumque scriptis contigisse. In cod. fol. 186. sqq. sunt *ὀνομασται* etc. s. voco. rei militaris, n. praefecturae et ordinum in bellis adparatibus, ordinum velut, nominaque equitum: id autem opus esse, observat *Iriarte* pag. 380. nihil aliud, nisi *τάξις καὶ λαὶ καὶ ὀνομα-*

σται τῶν ἀρχόντων, in tertio corporis Grammaticorum graecor. ab Aldo edit. 1523. et in *Adpendice Thesauri L. Gr. Stephan.* aut *Ἑρμηνείαν τῶν ἱερουργημάτων καὶ πολέμικῶν παρατάξεων φωνῶν*, qui vocabul. sacrorum catalogus subiungi solet Suidae lexico; Küster vero omisit versionem lat. sed *Montfauconium*, tamquam ineditum, e cod. *Coisl.* cumgavit gr. et lat. in biblioth. *Coisl.* pag. 505. sqq. bene tamen animadvertit, multa in *Arriano* corrupta posse ex illo opus. rescari. Atque ex hoc codice possunt quaedam in editis Suidaeque subiectis suppleri et corrigi. *Harl.*

b) Conf. *Herm. von der Hardt* in *Syria graeca* pag. 74. sqq. coll. *Io. Alberti* obs. philol. in *scriptis N. T.* libror., pag. 3. sq. *Harl.*

ad arabicam paraphrasin tabulae Ceбетis et carminum aureorum Pythagorae. Verum haec quidem facile conciliari inter se possint, si vel germanica lingua e graeca ceperit originem, ut visum Michaeli Neandro, Berneggero, Matthiae Brendelio, ac Georgio Christophoro Beiskero, Iosepho Mariae *) Bellino, et Iohanni Petro Ezico: vel Graeci plura acceperint a Germanis, uti placet Gotopio Becano et Vander Mylio in syntagmate de lingua Belgica. [vel utraque lingua a communi stirpe, celtica aliaue, orta fuerit. Conf. Pellontier historiam Celtarum, gallice scriptam.] Vide etiam Boxhornii dissertationem de linguae Graecae, Romanae et Germanicae Sympsonia, et Mericam Casaubonum libro de quatuor linguis, ubi Anglicam veterem siue Saxoniam linguae graecae traducem esse contendit pag. 189. seqq. Quibus adde, quod in Annalibus Frisiorum et plurimis chronicorum scriptoribus traditur, Saxones primum dictos Macedones, et militasse Alexandro Magno, et eo mortuo venisse in Germaniam. Verum haec credat, qui volet, nos ad alia pergimus.

CAPUT XXXVII (olim XXXV)

DE LEXICIS BIBLICIS, ET GLOSSARIO HESYCHII ALEXANDRINI.

I. Lexica biblica Philonis, Origenis, Eusebii, Cyrilli etc. II. Hesychii Alex. Glossarium. III. Eius editiones, ibid. Hesychius, ille diversus ab Hesychio, Milesio. IV. V. VI. Plura de illo vtilissimo glossographo, eiusque vsu multiplici et defectibus. VII. editionis promissae et vtrorum doctorum in eo emendando industria. VII. Io. Viti Pergeri castigationes et notae eruditae MSS. ibid. Index scriptorum, ab Hesychio citatorum, concinnatus a Iohanne Priscis, aliquot locis auctior.

[Cum auctario G. C. Harles.]

I.

Duplicis generis Lexica *) biblica reperio, aut enim nomina propria hebraicae interpretantur, aut verborum graecorum, sed obscurorum vel peculiari ratione acceptorum, sensum exponunt. Inter prioris generis Dictionaria nihil olim fuit celebrius libro Hebraeorum notissimum PHILONIS, Iudaei, qui etiamnum modo sub ORIGENIS, iam sub CYRILLI, Alex. iam sub nullo [†] auctoris nomine graece superest in variis bibliothecis et inscribitur: *Ερμηνεία ὀνομάτων καὶ λέξεων ἑβραϊκῶν τῶν ἐν ταῖς θείαις γραφαῖς ἐμφορεμένων κατὰ συνήθειαν*. Latine, sed plurimum mutatus et interpolatus iam pridem et frequentissime excusus fuit inter opera S. Hieronymi, qui in praefatione ita scribit: *Philo,*

viz

*) V. Acha Erudit. Lips. Anni 1686. p. 419. seq.

*) *Alfir* quoque apud grammaticos saepe significare *Lexicon*, non vnice *vocabulum*, monent *Ruhnken*. praef. ad Hesychium, tom. II. pag. XI. et *Villoison* praef. ad Apollonii lexicon homer. pag. XXX. Interdum idem voc. denotat vocabulum rarissimum, antiquum, et a vulgi vsu abductum, notante eodem *Villoison* ad Apoll. lexicon

hom. v. *ἀβύνησαν*, pag. 8. In cod. Leidensi antiqui membr. anonymus grammaticus *Alfir*, ait, *ὅτι φωνὴ ὑπερέμμετος μέγας λόγος περιέχειται. Τῶν δὲ λέξεων αἱ μὲν αἰεὶ ποιεῖται, αἱ δὲ κοινῇ. αἱ δὲ κατὰ διάλεκτον*. v. *Koen*. ad Io. Grammatici opuscul. ed. Gregorii Coriniani de dialect. subiectum pag. 304. *Hart.*

vir disertissimus Iudasorum, Origenis quoque testimonio comprobatur edidisse librum hebraicorum nominum eorumque etymologiam iuxta ordinem litterarum e latere copulasse. Qui quum vulgo habebatur a Graecis, et bibliothecae orbis impleretur, studii mihi fuit in latinam eum linguam vertere. Verum tam dissona inter se exemplaria reperi, et se confusum ordinem, ut taceo melius indicauerim, quam reprehensione quid dignum scribere. Itaque hortatu fratrum Lupuli et Valeriani, qui me putant aliquid in hebraeae linguae notitia profecisse, commotus, singula per ordinem scripturarum volumina percurri, et vetus aedificium nona cura instaurans facisse me reor, quod a Graecis quoque appetendum sit. Neque vero alia fuit ratio mirificae illius exemplarium libri Philonis discrepantiae, quam quod in omnium manibus quum esset, quilibet sibi putaret integrum pro libitu illud interpolare, addere ac demere, quodcumque visum fuisset. Et quoniam Origenes, uti versionis septuaginta interpretum, ita huius quoque Philoniani operis, recensendi curam in se susceperat, praeterea, quod Philo in nominibus N. T. fecerat, suumque laborem Philoniano subnexuerat; hinc factum, ut in quibusdam codicibus integrum Origeni, Alexandrino, tribueretur, cuius utpote a multis damnato nomini quidam deinde nomen Cyrilli, itidem Alexandrini, substituerunt. Quod admodum moleste fert vir doctus Isaacus Vossius cap. XVI. libri de Sibyllinis oraculis: *Libellos Hieronymi de explicatione nominum hebraicorum a Iudaeis concinnatos fuisse, extra dubium est. In multis etiamnum bibliothecis graece supersunt, et constat, Origenem eos suis inseruisse operibus. In Lexico nec dum edito, quod Cyrillo tribuitur, (in codice MS. bibl. Bremensis) Κυρίλλος εἰς τὰς ἀπορρημένους λέξεις τῆς αἰτίας γενομένης, ad eandem subiunguntur istae Hebraicae expositiones. Attamen Lexicon istud non est Cyrilli, sed Origenis, siue potius Iudasorum, à quibus Origenes accepit. In veteri meo libro, traso Origenis nomini, Cyrillo adscribitur, quod ipsum quoque in aliis factum fuisse observauimus exemplaribus. Et sane nescio, quo fato contigerit, ut tam multa Origenis opera praepostero tanti viri odii attributa sint Cyrillo, homini, neque doctrina neque probitate alteri comparando. Ceterum Origenis ἑρμηνεία τῶν Ἑβραίων ὀνομάτων [P] laudatur etiam a Iustino iuniore, quaest. 82. ad Orthodoxos, qui iterum quaest. 86. Origenem omnium, quae in sacris scripturis occurrunt, hebraicorum nominum ac mensurarum interpretationem edidisse adfirmat. Neque vero id negatur a Rufino, cum inuectiua 2. in Hieron. p. 151. ait, *se nec unum locum ex Scripturis divinis de Hebraeo ab Origene inuenire translatum*, quae Rufini verba obiter inspexit Huetius lib. 3. Origenianor. pag. 265. Rufinum reprehendens. Nihil autem magis commendat nouam Operum Hieronymi editionem, a Iohanne Marcianaeo, Benedictino, Parisiis adornatam, quam quod secundo tomo, A. 1699. vulgato, non tantum Hieronymi librum de nominibus hebraicis longe emendatiorem, sed et graeca Philonis atque Origenis ex varietate MS. codicibus exhibet, ut promiserat in epistola, quae legitur in Ephemeridibus Eruditorum gallicis, anni 1696. pag. 455. In eodem secundo tomo exstat liber siue Lexicon de locis Hebraicis, quem de Graeco Eusebii Hieronymus transtulit, quique latine tantum occurrit in iis, quae ante vulgatae erant, Hieronymi editionibus. De eo dixi supra libri huius quarti cap. 6. [vol. IV. pag. 742. sq.] Nunc tantum addere licet, multa eius libri post Bonfrerii, Marcianaei, et Iohannis Clerici curas feliciter et certissime emendata atque*

noua

e) V. ad cap. V. §. 40. §. 8. vol. IX. p. 51. sq. vet. ed. Harl.

noua luce perfusa esse a *Iacobo Rhensferdo*, in Exercitationibus philologicis, Franequeras A. 1707. editis ad loca deperdita et deprauata Eusebii et Hieronymi, de sitis et nominibus locorum sacrorum.

II. Alterum genus Lexicorum biblicorum esse dixi, quibus verba LXX. Interpretum vel Noui Instrumenti graeca quidem, sed obscura vel singulari significatione accepta explicantur. Talia olim exsistere forte complura, et sub Cyrilli Alex. nomine hodie in bibliothecis occurrunt. Talibus quoque usum esse constat, ipsummet non absurde illis accensendum auctorem glossarii, quod sub HESYCHII, Alexandrini, nomine exstat. Quamuis enim idem infinita explicet poetarum^{f)} et aliorum τὰς λέξεις scriptorum loca: tamen dici non potest, quam multa etiam graecae versionis librorum sacrorum V. T. scriptorumque Noui foederis ab eo praecclare illustrentur. Huius utilissimi ac paene necessarii omnibus, serio graeca tractantibus, Glossarii vnicum, etsi non usquequaque emendatissimum exemplar, fausto omine peruenit in manus Ioh. Iac. Bardelloni, qui id Aldo Manutio excudendum tradidit. Prima itaque [eaeque vitiosa] *Hesychii* editio^{g)} Venetiis, anno post Christum natum, 1514. fol. [P] ex Aldi officina luci publicae exposita et reliquarum edd. basis est, quam mox *Florentina* cura *Antonii Francini Varchienfis* per hered. Philippi Iuntae anni 1520. et anno post *Hagenoensis* [in aedibus Anshelmi Badensis, et de qua ed. vide infra sub fin. §. VII.] vtrique in fol. exceptit^{h)}. Atque hae omnes *Basileenses* Lexici *Hesychiani* *ἑκδοαί*ⁱ⁾ anteuenterunt, ut falsus fuerit *Voetius*, quum in Bibliotheca Studioſi Theologiae lib. II. c. 4. pag. 373. solam editionem *Hesychii* *Basileensem* exstare credidit. Postea *Hesychius* elegantissime *Lugduni Batauorum* Anno MDCLXVIII. in 4to. est typis exscriptus, cui hortatu et adminiculis viri insignis *Emerici Rigotii*, curante et digerente *Cornelio*

f) Praecipue Homeri, obseruantibus *Ruhnkenio* et *Villoisonio*, et iam antea *Io. Iensio*, in *Lucubration. Hesychianis*, *Roterodami* 1712. 8. in praef. et per totum librum. *Harl.*

g) Curante *Marco Musuro*, de quo postea. In bibl. *Pinelli* fuerunt duo exemplaria: alterum cum adnotatt. autographis *Io. Arcerii*, *Petri Francii*, et *Arn. Drackenborchii*; alterum adnott. mstis viri docti refertum. v. *cat. III.* pag. 238. cl. *Ernesti* vsus est exemplo *Aldino*, in cuius margines *Th. Reinesius* varias notas scripserat, e quibus quae in primis utiles videbantur, transcripsit ille in not. ad *Hesychii* glossar. sacras, inferius memoratas. In bibl. *Bodl.* cod. L. I. 14. art. *Seld.* exstat ed. *Ald.* cum notis mstis *H. Stephani*. *Harl.*

h) *Hagenoensem* edit. aliquando occurrere, nouimus quasi nouam et diuersam, si titulum spectes longiorem, qui in prioribus erat simplex. Vltimum quoque solum, in quo locus et annus mensisque dies comparebant cum signis subiecta *Ab.* quod nomen est *Thomae Anselmi Badensis*, est omisſum. Sed vna eademque est cum *Hagenoensi*, ut librarius

Vol. VI.

omisſione illa et longiore titulo fucum emtoribus fecisse videatur. v. *Alberti* praef. ad *Hesych.* t. L. cap. II. vbi de variis edit. docte disputat. *Harl.*

i) *Fabricius* in altera editione in indice addendorum et corrigend. addit, a. 1545. fol. nec in eam ullam adiecit notam, ita, ut illam *ἑκδοαί* veram putauerit, quum in prima edit. in addendis et omisſisset anni notam, et vero scripsisset, „delenda verba de *Basileensi* editione *Hesychii*, *Voetio* memorata, quia plane chimaeicam illam esse, mihi persuadeo.“ atque *Alberti* in praef. p. VIII. huic *Fabricii* sententiae subscribit, aut suspicatur, fuisse exempla ed. *Hagen.* nouo tantum titulo praefixo. *Benzel.* in not. scripsit. „*Basileens.* apud *Oporin.* a. 1568. *Hesychii* lexicon gr. apud *Commelin.* impressum in fol. dicitur in *cat. librorum*, qui in bibliopoli eius reperiuntur, pone *Eunapium* a. 1596. 8. editum. Sed non memini, me hanc edit. videre. *Barth.* epist. ad *Daumium* fasc. VI. pag. 69. Stru- vii.“ *Harl.*

Ce

melio Schreuelio, Adriani Iunii, Iosephi Scaligeri, Claud. Salmasii, Iac. Palmerii Grentemenilii, Godfr. Sopingii, Francisci Gujeti et Io. Cocceii, Ioh. Frid. Gronovii, Tan. Fabri et aliorum doctorum hominum emendationes singulis subiectae paginis accessere. *Fabr.* De permultis variisque nactis huius editionis, venustae magis quam accuratae, v. ipsum Fabr. paullo post §. VII. *Albert.* in epistola ad Fabric. in huius vita, a Reimaro conscripta, pag. 212. in primis per totum cap. III. praefat. pag. IX-XIV. Schreuelius tamen, quod in iplo opere diem, (vt ait Albert.) vltimum clauferat, d. XI. Sept. a. 1664. non omni quidem vacat culpa negligentiae, oscitantiae, temeritatis, interdum tamen poterit excusari. — Optima et splendida est nouissimaque editio. *Ἡσυχίου Λεξικόν. Hesychii lexicon*, cum notis doctorum virorum integris vel editis antehac, nunc auctis et emendatis, Hadr. Iunii, H. Stephani, Ios. Scaligeri, Claudii Salmasii, Iac. Palmerii, Franc. Guyeti, Godefr. Sopingii, Io. Fungeri, Io. Cocceii, Io. Fr. Gronovii, Io. Casp. Suiceri, Tan. Fabri, Corn. Schreuelii, Ed. Bernardi etc. vel ineditis H. Valesii, Dan. Heinssii, Phil. Iac. Maussaci, Thom. Munckeri, Marc. Meibomii, Io. Verweii etc. inprimis Lud. Küstleri, Tib. Hemsterh. Io. Christ. Biel etc. praeter selectas Io. Iensii, Dan. Wilh. Trilleri, G. d'Arnaud, Frid. Lud. Abresch etc. ex autographis partim recensuit, partim nunc primum edidit, suasque animaduersiones, perpetuas adiecit *Ioann. Alberti*, Theol. Doct. et Prof. ord. in acad. Lugduno-Bataua, cum eiusdem prolegom. et adparatu Hesychiano. (tom. I.) Lugd. Bat. 1746. fol. — In tomo II. excudendo operae, ob varios grauesque et diuturnos, quibuscum conficiendum erat Alberto, morbos, quibus tandem d. XIII. Aug. an. LXII. et aetatis anno sexagesimo quinto consumtus est, lentius processerant ad voc. *Φαίλωνης*. Illo mortuo, Ruhenkēnos, cura reliquarum plagularum suscepta, opus profligauit, ibid. 1766. fol. et erudita ornauit praefatione. *Alberti* in praef. ad prius volumen copiose egit de auctore huius lexici eiusque aetate; de variis operis editionibus, speciatim de vltima ed. Schreueliana; tum de editionibus promissis et latentibus doctorum notis, denique de sua editione, variisque ad eam adminiculis, et modo ac ratione sui instituti. Illis subiecit praefationes et dedicationes superiorum editionum, et alia, vel edita antehac vel inedita, quae ad Hesychium facerent. In his sunt Franc. Seuini et Claudii Sallierii epistola de Hesychii editione ad nostrum Fabricium; tum ex B. Gr. caput, in quo locupletando ad praesens versamur, et cap. V. libri V. vol. VI. pag. 240. sqq. de Hesychio illustri; postea *Iusti Christiani Thorschmidii* de Hesychio, Milesio, illustri disp. habita Witteb. 1716. et *I. A. Ernesti* erudita comment. de glossariorum graecorum (in primis Hesychii), vera indole et recto vsu in interpretatione, (scripta Lipsiae 1742.) Ille inter alia nouem constituit canones, ex quibus glossariorum ratio vsusque melius intelligeretur. — *Alberti* vero iam antea praeclaras in Hesychium observationes atque emendationes dederat in bibliotheca Bremensi, class. VIII. fasc. I. p. 149. sqq. in misc. critic. in Hesychium, subiectis glossar. gr. in libros N. T. Lugd. Batav. 1735. 8. pag. 295. sqq. et in Periculo critico, in quo loca quaedam, cum V. tum N. foederis, tum *Hesychii* et aliorum illustrantur, vindicantur, emendantur. Lugd. B. 1727. 8. item locis paene infinitis in Obs. philol. in sacros N. T. libros. Lugd. Bat. 1725. 8. denique, adsumo nomine *Gratiani de S. Bauone*, in miscell. obs. criticis in auctores vet. ac recent. in quibus etiam passim occurrunt I. Iortini, P. Wesselingii, Frid. Lud. Abreschii, Lud. Gasp. Valckenarii, Isebr. Eil. Harckenrothii et aliorum animaduersiones ad permulta Hesychii loca: quorum coniecturas atque emendationes quoniam *Saxius* in Onom. I. pag. 465. sq. sub suis

cuiusque nominibus iam diligenter commemoravit, hic nolo amplius sigillatim indicare. Vberiore autem binorum voluminum censuram confecit *I. A. Ernesti*, (vbi suspicatur Saxius l. c.) in novis actis eruditorum Lips. a. 1746. m. Oct. pag. 575-581. et a. 1769 m. Aug. pag. 337-356. atque de priore tomo conf. *L. Sal. Semleri* notitiam splendidissimae Hesychiani lexicæ editionis, inter Batauos prodeuntis, addito specimine animaduersæ. Halae Magdeb. 1749. 8.

Vnicus autem, quod valde dolendum est, cod. instus tantum exstat in bibl. *Veneta* Marciana: de quo quidem et aliis rebus, ad Hesychium pertinentibus, ad §. VII. plura dicemus. Cel. tamen *Alter* in allgem. litterar. Anzeiger, a. 1796. nr. 27. pag. 292. ex schedula quadam, *Salmasii* manu, vti opinatur, scripta, in qua Dupuy rogasse dicitur *Heinsium*, vt locum quemdam curaret conferendum cum codice quodam Hesychii msto valde antiquo in bibl. Laurent. medicaea, coniicit, Florentiae in illa bibl. saeculo XVII. adhuc fuisse codicem Hesychii valde antiquum. *Harl.*

III. De auctore, quis qualisue fuerit, solliciti animaduertimus, *Adrianum Iunium* in adagio *Βυζαῖος* et *Βυζαῖος* ex loco *Eustathii* ex *Herodiano* citantis, quae in Hesychio nostro leguntur, male colligere vel suspicari, *Herodiani* esse Lexicon istud, quod nos Hesychii adpellamus. Sed Hesychius ipse in praefatione, se passim vestigia legere *Herodiani*, testatur. Ceterum non in veteribus tantum Lexici, de quo sermo nobis est, editionibus praefixa esse *Suidae* verba, quibus de Hesychio, *Milesio*, agit, sed idem quoque in *Schreueliana* accidisse video, perinde ac si Hesychio, Lexici auctori, aliquid cum *Milesio* illo commune esset. Quod merito mirum alicui videri queat, etsi *Schreuelio* forte non est imputandum, quem ante absolutam editionem vita excessisse accepimus⁶⁾. At enim auctorem Lexici non *Milesium* hominem, sed *Alexandrinum* grammaticum, codex, *Bardelloni* manu⁷⁾ exaratus, adpellat, vt hunc quaerentibus de illo ne cogitandum quidem esse, et, qui vtrumque confundit, si non toto coelo, certe totis regionibus aberrare videatur. Quod monere fusque deque habuissẽm, nisi viderem, viros doctos aliquando isthoc errore imprudentes abripi, ex quibus vnum iam liceat adducere *Martinum Hanckium*, qui pag. 143. eximii operis de Byzantinis scriptoribus inter iudicia de Hesychio *Milesio*, doctissimi Grammatici encomium reposuit, quod Lexicographo nostro tribuerat vir acutus, *Richardus Montacutius*. Eiusdem est erroris, quod *Guil. Budaeus* in libro de asse et post eum *Georgius Agricola* in opere de mensuris et ponderibus Hesychium Lexicographum *Anastasio*, imperatoris, tempore vixisse dicit, quum de Hesychio [P], *Milesio*, id *Suidas* adfirmasset. Nec ex alio fonte est, quod ad annum Christi 500. refertur Hesychius in censura celebrium auctorum, edita a *Baronetto* Anglo, *Thoma Pope Blount*.

IV. Ecquis vero *Alexandrinus* Hesychius ille fuerit, quando vixerit, quae munera gesserit, nemo forte est hodie, qui nos certo docere possit. Christianis quidem sacris

Cc 2

initiatum

6) *Alberti* quoque *Suidae* locum inseruit prolegom. notisque *Küsteri* et suis instruxit. *Harl.*

7) *Bardellone*, nobilis Mantuanus, codicem, quem possedit, Venetias miserat, vt ab Aldo formulis typographicis describeretur. Postea venit in biblioth. Bapt. Recanati, qui eum cum aliis codd.

legauit bibl. Venetae Marcianae. v. Schow in litteris ad Heynium pag. 7. et in praef. ad Hesychii lexicon ex cod. restitutum pag. X. vbi quoque fatetur, se nescire, vbi et a quo cod. Marcianus scriptus fuerit, vndeque venerit. *Harl.*

initiatum fuisse, tam est certissimum, quam falsum est, quod adfirmat Suidas, Hesychium, Mileesium, a Christi nomine alienum fuisse. Nam et Mileesium istum, qui illustris etiam compellatione celebrari meruit, fuisse Christianum, ex nomine Iohannis, quo filium eius gauisum esse Photius cod. XLIX. auctor est, et ex aliis argumentis, a Meursio Hankioque productis, facile constat, neque firmum est, quod pro contraria sententia rationis loco Suidas adiicit, ὅτι ἐκκλησιαστικῶν ἔδενες μνημονεύει, quum ipsius quoque Christi honorificam, ubi de Sibylla agit, mentionem faciat. Longe autem est liquidius, Lexicographum Hesychium non accenseretur debere paganis, usque adeo, ut hunc non minus quam Suidam monachos fuisse conieceroit *Erasmus* Chiliad. 3. centur. 6. adag. 58. Ac Suidam quidem monachum adpellauit etiam Scaliger ad Varronem, et *Adrianus Bailletus* in doctorum iudiciis, gallice editis, tom. 3. pag. 125. Et *Iohannes Bona*, cardinalis, in notitia auctorum, quibus in Psalmodia sua usus est, Suidam monachum Byzantinum dicere non dubitat, sequutus, ni fallor, Demsterum in Antiqu. Rom. etsi, quo veteri auctore hoc adseratur, incassum sollicitus sit elegantissimus *Minagius* cap. LXXVII. Antibailleti. Hesychium autem, qui, excepto Erasmo, monachum vocauerit, hactenus quidem potui reperire neminem. Christianum tamen esse, plurimi iam animaduertunt et argumentis non inficiandis ostendit *Casubonus* ad Athenaeum, lib. I. c. 9. ut Schreuelii praefationem silentio praeteream. Infinita sunt non tantum Noui foederis, sed et LXX. interpretum loca, quae illustrat explicatque Hesychius, Aquilam quoque καὶ τὰς τὴν ἑβραϊκὴν φωνὴν μεταθέοντας λειπὲς memorat. Praeter patriarcharum, prophetarumque et apostolorum, CHRISTI denique ipsius nomina, aliquot etiam Philoniae nomen hebraicorum etymologiae, ut Abelis, Abdiae ^{m)}, [P] Abraami, Adami, Amosi, Danielis etc. apud eundem occurrunt, de quibus confer, si placet, *Ioh. Marciacum* ad S. Hieronymi librum de nominibus hebraicis tom. II. f. 90. seqq. et *Richardi Simonis* epistolae criticae, Basilae excusae, pag. 191. sqq. Spiritus Sancti meminit Hesychius his verbis: ἀπὸς· Πατὴρ ἡ διπλασία χάρις. ἀπὸς· ὁ πατήρ, ἡ πνεύματος αἰγίς διττὴ ἐνέργεια. ubi verba ἀπὸς· ὁ πατήρ praemittenda sunt, et deinde coniunctim legendum: ἀπὸς· πατὴρ ἡ διπλασία χάρις· ἡ πνεύματος αἰγίς διττὴ ἐνέργεια, respicitur autem ⁿ⁾ locus IV. Reg. II. 14. in editione septuaginta interpretum, ad quam emendandam illustrandamque porro quantum auxilii adferre Hesychius valeat, docere harum litterarum studiosos vir summus *Iohannes Pearsonius* potest, cuius luculenta exstat, editioni septuaginta interpretum, Londinensi, Cantabrigiensi, Amstelodamensi ac Lipsiensi, praefixa, quamquam nomen eius primis tantummodo literis subsignatis innuit, praefatio. Docere idem possunt Iohannes Drusius, Isaacus Vossius, Bochartus, et Lambertus Bosius, pluresque alii eruditissimi et sacrarum litterarum studiosissimi viri, Iohannes denique Pricaeus et Hensicus Hammondus, qui etiam, quam utiliter Hesychius ad illustrandum Nouum Foedus adhiberi possit, post Danielelem Heinsium in suis commentariis egregie ostenderunt. Atque utinam vel Pearsonio vel Pricaeo, quorum uterque Hesychii ἐκδοσιν molitus est, tam insignem laborem tamque utilem in litterarum, sacrarum praesertim, bonum absolute licuisset!

V. Haec

m) Εὐὸ Ἀβδία Ἰσὴν δὲ λέγει. ex MS. libri nominum Hebr. ὁ δὲ λέγει μὲν, notante Marciacaco. [sed v. ibi not. V. D. col. 16. sq. tom. I. ed. Alberti.]

n) Vide Dan. Heinsii Prolegomm. ad Aristarchum S. pag. 663. edit. in fol.

V. Haec pridem cogitanti mihi, in mentem venit, an forte Hesychius, Alexandrinus, cuius editio graeca veteris instrumenti Hieronymo aliisque celebratur, quique tertio post Christum natum saeculo floruit, pro primo ac praecipuo auctore huius lexici habendus esset. Atque hanc suspicionem meam tum in dissertatione de numero septuagenario §. XVI. tum in dissertatione, quam A. 1689. de Lexicis graecis edidi admodum adolescens, publice prodidi; quam ita volui intelledam, ut a posteriore manu non pauca illi accessisse simul existimarem, qualia sunt Diodori Tarsensis, Cyrilli, Ambrosii et Epiphanii mentio, item barbara quaedam et alia, quae manifesto posteriorem aetatem innuunt. Cuius generis additiones accessionesque tum commune lexicorum solum, tum illud magis credibiles reddet hominibus minus pertimacibus, quod glossarium Hesychii truncatum [P] maleque habitum etiam omnium confessione est eruditorum. Ac si *Stephanus Lemonius*, vir eruditissimus, in notis ad varia sacra pag. 867. non dubitavit adfirmare, Origenis Lexicon latere sub isto Hesychiano, nescio, magisne sit credibile, quod a nobis adfirmatum est, Hesychii Lexicon in Hesychii Lexico reperiri. Quamvis itaque me non fugiat, a Grotio ad Gen. XXVI. 33. Stephanum, Byzantium, Hesychio, lexicographo, tanquam antiquiorem praeponi, et *Wilhelmum Ernestum Tentzelium* part. 2. diss. select. pag. 124. eundem Hesychium saeculo sexto putare recentiorem: qui proinde in dialogis suis inenstruis A. 1689. pag. 1242. immanem chronologicum errorem commisisse me, totisque adeo saeculis aberrasse, olim pronuntiavit: nullum tamen hic saeculo sexto iuniorem Hesychium demonstrare potuit, cui illud glossarium probabili opinione, nedum certa sententia, tribuatur. Itaque necdum coniecturae me meae poenitet. Moneo etiam, in illa sententia confirmatum iri, qui cum Hesychii glossario diligenter contulerit lectiones Msti codicis Alexandrini septuaginta interpretum, quas Angli ediderunt, siue quae illum ex asse exprimit, editionem Grabi. In isto quippe codice Alexandrino referri *Indoon* graecae versionis Hesychianam Isaaco Vossio, Ezechieli Spanhemio, aliisque viris doctis observatum. Nec miretur aliquis, ad tertium a Christo nato saeculum a me glossarii huius primum auctorem reduci, quum vir praestantissimus *Thomas Hyde* libro secundo de ludis orientalium pag. 156. ambiguus haereat, utrum Pollucem Hesychius, an Hesychium Iulius Pollux secundi a Christo nato saeculi Grammaticus exscripserit.

VI. Non autem ad illustrandos LXX. interpretes tantum, nonique instrumenti libros vilissimus est Hesychius, sed et omni generi graecorum auctorum, poetarum potissimum perdiscendo mirifice facit, unde ad intelligendos poetas, inque his principem in primis Homerum recte Hesychii glossarium commendavit Ludouicus Viues in aureo opere de tradendis disciplinis. Etiam ad Hippocratem interpretandum maximo adiumento fore Hesychii lexicon, Scaligero visum est. Nec fugit Meursium ratio, graecarum litterarum, si quis alius, callentissimum, quum lexicon istud *antiquae eruditionis penus* pronunciauit libr. 1. miscell. laconic. cap. XIII. Et quis omnia eruditorum hominum encomia atque laudes, quibus Hesychium nostrum [P] passim prosequuntur, ex eorum scriptis velit colligere, aut si velit propter multitudinem atque frequentiam facile possit? Nam ut elogia, a Bailieto et Thoma Pope Blount collecta, praeteream, nihil certe in Salmasii, Casaubonorum, Vossiorum, Heinsiorum, Canterorum, Brodae, Scaligerorum, Barthii, Petitorum, Fülleri, Bocharti aliorumque complurium libris est frequentius, quam ut Hesychius glossographo-

rum optimus, mirae ac profundae eruditionis grammaticus, omniumque doctissimus grammaticorum, eiusque Lexicon eruditionis veteris abyssus adpelletur^o). Nec Graeciae totius modo, sed ex parte et orientis eruditionem in Hesychiano lexico conclusam iacere, *Daniel Heinsius* in *Aristarcho* sacro adfirmavit, quod vir summus, *Bochartus*, etiam iuit confirmatum, quum Phoenicia, in Hesychio obuia, singulari capite immortalis operis, quod Chanaan inscripsit, explicanda sibi sumsit. Vide librum eius, secundum, cap. XI. cui praeter ea, quae de voce *σκηβάλλω* *Bocharto* praeterita notavit *Ezechiel Spanheimius* pag. 318. seq. de vsu numismatum, *Maussacius* in dissertatione critica, Harporationi subiecta, pag. 390. seq. addi potest. *Thomas* vero *Reinesius* multa etiam Germanis vernacula vocabula in Hesychio notasse se ait pag. 636. variarum lectionum. Persicas voces, ab Hesychio explicatas, illustrat *Adrianus Relandus*, part. 2. miscellaneorum dissertationum. Vfus est Hesychius quamplurimis auctoribus, oratoribus, poetis, grammaticis et aliis, quorum index a Iohanne Pricaeo quondam confectus et ad calcem notarum in Apuleii asinum aureum Goudae 1650. 8. editus, Schrevelianae quoque Hesychii editioni deinde subiectus fuit, atque infra vno alteroque loco auctor exhibebitur. *Reinesius* in epistolis ad Vorstium testatur, se, antequam Pricaei elenchus innotuisset, similiter eiusmodi indicem scriptorum, Hesychio vsurpatorum, confecisse, quale quid mihi quoque admodum adolescenti accidit. Inprimis vero, quod in praefatione ipse prae se fert Hesychius, Apionis, Apollonii, Aristarchi, Didymi, Diogeniani, Heliodori ac Thebais laboribus mirifice adiutus fuit, quorum auctorum pars, lexica *κατὰ τὸν Ἑσυχίον*, pars, scholia in Homerum et alios poetas scripserat^r). Pro Heliodoro Herodorum, Homeri interpretem, patria Hera-

cleotam,

o) Nubem testimoniorum laudumque, quibus machatur Hesychius a multis, coegit Alberti in praef. ad I. vol. *Hart.*

p) De his vide Alberti et ceterorum V. D. notas ad Hesychii epistolam ad Eulogium, et *Valcken.* in schediasmate de Epistola ad Eulogium, (in calce ad Virgilium collatione scriptorum graecorum illustratum opera Fulvii Vrsini. Ille vero postquam de lexicis quibusdam graecis antiquis praeclare disputavit multisque speciosis acuteque excogitatis doctique explicitis rationibus ostendere conatus est, epistolae scriptorem ultimi aevi graeculum, multa de memoratis grammaticis graecis falso aut minus recte pleneque tradidisse; tandem concludit, luculentam glossariorum lexicorumque veterum *συμμεγέθυ*, quam sub Hesychii nomine legimus, non esse vasti operis epitomen, postquam epistola ad Eulogium scripto fuisset mandata, concinnatam; saepe numero quidem auctorum et populorum nomina male praetermissa; non pauca etiam, quae in libris vetustis plenius legerentur, fuisse contracta, sed ab illo, qui non peritissime hanc collectionem primus adornasset, epistolam ad Eulogium, a Graeculo recentiore praefixam, ut librum nullius momenti incrementis a se dictatum, splendidis mendaciis com-

mendaret. Ideo existimat *Valcken.*, Hesychium, siue vetus illud et ad adipiscendam eruditionem ingeniumque exercendum vtilissimum instrumentum, ista ad Eulogium epistola contaminari. Neque tamen omnibus persuadere potuit *Valcken.* Epistola enim respondet operi, non quale nunc est; sed quale tum, quum illa scriberetur, fuit. conf. *Ruhnken.* praef. pag. IV. sq. et pag. VIII. vbi colligit, quod et epitomatores et librarii nomina grammaticorum, quos Hesychius in praefatione se adhibuisse dicit, certatim deleuerunt, inde peti argumentum ad praefationis fidem conuellendam non posse. *Villoison* quoque in prolegg. ad Homerum pag. XXVIII. fin. ad sensum denegat argumento, quod *Valck.* ab Aristarchi mentione in epistola Eulogii facta duxerat. Idem doctiss. *Villoison* in prolegom. ad Apollonii lexicon homericum passim est copiosus de grammaticis illis graecis, in epistola ad Eulogium laudatis: pag. VII. sq. refutat *Ruhnkenii* sententiam, in praef. ad Hes. vol. II. pag. 5. prolatam, qua negarat ille, Apionem fuisse Apollonii discipulum. (conf. supra, vol. I. pag. 503. sq.) Tum magnam glossarii Apoll. partem ab Hesychio esse descriptam, atque Hesychium posse vel post doctissimas Alberti aliorumque curas ex Apollonii le-

xico

cleotam, reponit vir supra laudes *Iohannes Georgius Graevius* *): sed et Heliodori nomen alibi apud Hesychium non semel occurrit, Herodori vero [P] numquam *) et fuerunt Heliodori complures, etiam grammatici, et locum homericum interpretaturus Suidas in *τηλελῆνα* Heliodorum auctorem laudat, ut forte minus sollicitandum illud nomen esse videatur. Quod vero ex aliis profecisse se ait Hesychius, quum ingenuitatis laudem ei conciliare debuisset, observatum est, eruditionis opinionem apud nonnullos detrivisse, ex quibus Reinesius, *eruditionem*, inquit, *quam ei passim tribuunt, potius iis scriptoribus, quos excerpfit, (est enim solum συνέγραπτάς,) tribuerem: cum enim nihil patre eius sit, quomodo eruditum εξαίρετως fuisse colligam?* Nihilominus ipsum quoque multa addidisse, extra dubium videtur, et ipse Hesychius: *λέξιν μὲν, inquit, ὑδμεῖαν παρέλπιον κειμένην παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ πλεῖστα ἔχ' εὐρὴν προστέθεικα*. Neque laude defraudandus est auctor, qui optimos scriptores excerpandos delegit, et laboriose digessit, ac ipse sua industria et doctrina non parum locupletavit. Ait porro Hesychius, se omnia accuratissime perscripsisse secundum praecepta grammatici Herodiani: *Ego vero*, addit hisce verbis recitatis Richardus Bentleius, *qui Theodosii MStam ἐπιτομὴν τῆς καθόλου Herodiani λεξικαυ, τισί- ficeo; parum huic promisso vel nullo modo satisfactum esse*. Sed hoc exscriptorum et interpolatorum oscitantiae potius, quam auctori tribuerim, quibus et illud, ni fallor, merito adscripseris, quod voces infinitae in alienum translatae sint locum; ut notavit *Rutgerius* pag. 561. var. lect. Et quod idem Bentleius observat, litteras *ι*, *ε* et *η* item *ε* et *ω* passim promiscue usurpari. Nec minus, quod ait *Gatakerus* pag. 460. *Adversar. familiaris esse Lexicographis, ut ea sub eodem vocabulo comprehendant et repraesentent, quae illud, quod id ipsam peculiariter designat vel consequitur vel antecedit, uti Hesychius in τυ- πείς et τύπον. Τύπτειν enim neque cadere neque domare significat **. Quod praeterea Hesychius ipse auctor est, se in Lexico suo τὰς παροιμίας τὰς ὑποθέσεις [a Diogeniano scil. omittas] ἀποδεδώκεν, idem quoque in libro ipso prout hodie quidem in manibus nostris versatur, rarissime praestitum adparet, vnde pridem de mutilatorum, truncatorum, interpolatorumque molestis manibus conquesti sunt viri docti, Erasmus in adagiis, Mauf-

facus

xico innumeris paene locis restitui, aut a falsis paullo audaciorum criticorum emendationibus vindicari, passim docet doctiss. *Villoison* in primis pag. XLIX. sqq. pag. LIII. sqq. Idem ipse multa Hesychii loca, nova eiusdem cum Apollonio comparatione instituta, emendat, mistorumque veterum grammaticorum nomina, ab Hesychio huc ab eius epitomatore omittas, ex Apollonio indicat reuocatque. Inde vero facile cognoscitur, qui factum sit, ut non minima pars lexi- ci Hesychiani glossis constaret homericis. v. *Villoison* p. LXIII. sq. et *Ruhnken*: qui de illis quoque et grammaticis, quorum diligentiae et sedulitati plurima debuit Hesychius, late eruditaeque, disseruit in praef. p. V. sqq. pag. IX. in primis p. X. sqq. de *Diogeniano*. Idem putat, Hesychium simpliciter inscripsisse libr. Ἦτυ- χλι Γραμματικῇ Ἀλεξανδρείας ἐνταγματὶ καὶ ὡς λεξικόν,

κατὰ τοῦ καὶ. Demique pag. XIII. paucis ostendit, quam lexi- ci condendi rationem et viam tenuerit Hesychius. *Hart.*

q) Conf. supra, in vol. I. pag. 512. sq. adnotata v. *Heliadornus* et p. 515. v. *Herodorus* atque *Ruhn- ken* praef. ad Hes. II. pag. VII. sqq. in primis *Al- berti* notam 31. ad Hesychii epist. ad Eulogium. *Hart.*

r) *Herodori* tamen mentionem apud Hesychium in Ἐπιστάτῃ μάλιστα sub finem articuli esse prater- missam, et restituendam ex Apollonio pag. 342. (vbi vero male legatur Ἡρόδοτος pro Ἡρόδοτος,) censet *Villoison* in prol. ad lex. Apollonii homeric. pag. LXII. coll. textus pag. 342. vbi in versione lat. posuit quoque nomen *Herodori*. *Hart.*

s) Vid. *Villoison* prol. ad Apollonii lex. homer. pag. XLIII. sq. *Hart.*

facile differt. critica ad Harpocratonem, Tanaquillus Faber ad Anacreontis carmina, et complures alii. *Henricus Valesius* notis postumis ad Harpocratonem pag. 283. putat, Hesychium in solis duabus ultimis vocibus *αἰ* et *αἰών* breuiatorum sceleratas manus effugisse, quum in reliquis vocibus foede truncatus ac mutilatus [P] fuerit. In Scaligeranis secundis quoque legas, epitomen tantum superesse Hesychii, et loca auctorum deesse. Faber contra, quem iam nominavi, suspicatur, multos olim Hesychii purpuræ suos panes aulos fuisse adluere, et optima quæque corrupisse, saepe etiam detraxisse. Idem Faber, in illo pretiosissimo *Hellenismi thesauro* *carbones ex graeco vulgari*, quod *σωματικόν* vocant, reperiri observat. Quaedam possim inserta esse ab indoctis, satis viri docti norunt, inquit *Barthius* lib. XLII. cap. 26. Aduersariorum. Idem alibi in notis ad Claudianum pag. 1102. *Hesychio*, qui testimonia veterum auctorum exsecuit, piaculum inextinguibile fecit. Plurima enim bonorum scriptorum loca paucis verbis illustrat doctissimus omnium Grammaticorum, quæ nisi coram glossis suis videres, vix sentias, quam sint erudita. *Jacobus Palmerius* Exercitationibus in optimos auctores graecos pag. 526. In tota litteratura graeca nullus auctor magis corruptus est, et tantis scatet erroribus, quam Hesychius, et quamvis *Athenaei* codices in multis locis mendosi deprehenduntur, non verebor dicere, Hesychium in una pagina plures errores habere, quam *Athenaeum* in quatuor, ideo ex eo non semper securum est antiquiores auctores emendare. Neque omnia ab exscriptoribus ac interpolatoribus; sed quaedam etiam ab Hesychii ipsius negligentia et ignoratione errata in illud lexicon irrepsisse, non paucis eruditis viris persuasum est, quibus ego sane facile ac lubenter accedo. Plurimum tamen interpolatoribus suis hoc debere eum arbitror, quod durius eum interdum accipere critici quidam ac philosophi paene coacti fuerint. Is, cuius iam aliquoties memini, graecantissimus et praestantissimus vir, *Richardus Bentleius*, in luculenta illa sua, quam *Ioannis Malalae Chronico* subiecit, ad *Ioannem Millium* scripta epistola, acrius paullo in Hesychium inuectus eius oscitantiam inter alia his potissime verbis perstringit: *Dum Hesychius ex antiquis Lexicis, Scholasticis, Grammaticis, quæ non continebantur κατὰ στοιχείων omni ex parte vocabula corradiit, quibus hanc suam συναγωγήν locupletet et reficiat, saepe usu venit, ut ab imperitis librariis, qui parum accurate scripserant, vel a sui similibus ὁνοματοδύκταις in errorem inductus sit, quæque nusquam gentium vel lecta vel audita sunt, lectoribus suis obtrudat.* Non esse Hesychium auctorem multa fide dignum, ait inde *Caesar Scaliger* pag. 451. exercitation. ad Cardanum, et pag. 455. pluribus in locis futilem auctorem ac plaide grammaticum adpellat, quam erisin seueram, iustam tamen arbitratur *Rhinesius* epistola ad *Ioh. Vorstium* 26. Atque haec in iis forte tolerari tanto facilius possit, quæ ad res naturales adincent, quale est, super quo Hesychium locis adductis *Scaliger* castigat. Quibus adde sis et illud eiusdem *Scaligeri* lib. I. de plantis, pag. 64. seq. *Hesychius fiderit lapidem facit alium ab Herculeo — Credo, illius saeculum fuisse admodum βαρβαρικόν.* Multis etiam deprehendere licet, eum congestisse in illud horreum simul cum frugibus etiam scarabaeos cum suis tabernaculis, dum omnibus ex arcis omnia conuerit sine vanno aut cribro. *Fabr.* Multa ab epitomatoribus fuisse contracta et mutilata, scriptorum auctoritatem frequenter sublatam et multa a librariis foedissime corrupta, a viris doctis euictum est abundeque demonstratum. Nostra aetate id clare ostendit *Ruhnken* in praef. ad Hesych. pag. IV. VI. seq. collato lexico rhetorico msto Paris, necdum edito, et saec. X. scripto. Animaduertit enim et docet tum in praefatione tum

tum in auctario emendat. in calce vol. II., illius lexi librarium, siue alium, eo antiquiorem passim id interpolasse glossas Hesychii, non truncati, mutilati, corrupti sed integri, illibati et omni labe carentis. Adde *Villois.* prol. ad Apoll. L. H. pag. XXXVII. seq. in primis pag. XLIX. seqq. LIII. seqq. exemplis ex Apollonio sumtis, quorum ope demonstrat; multa vocc. inprimis permulta grammaticorum nomina ab Hesychii exscriptore omissa fuisse et deleta. Confer etiam, quae pag. LXX. obseruauit vir ille doctiss. *Harl.*

VII. Non obstantibus autem hisce sinistris de Hesychio iudiciis, eruditissimus quisque magni tamen illum merito facit, eumque exstare et emendatiorem exstare, plurimum e re publica literaria interesse arbitror. Vnde plerisque viris doctis familiaris haec fuit et assiduus comes, multos praeclara nec alibi obuia docuit, a multis vicissim lumen accepit, multorum ingenium industriamque exercuit. Atque ut de illis tantum, qui Hesychium odere moliri suut, pauca quaedam addam; sub initium superioris seculi hanc provinciam, Iosepho Scaligero haud dubie auctore, exornandam sibi sumserat iuuenis tum sapta aetate eruditus, *Daniel Heinsius*, cuius rei frequens in Casauboni epistolis mentio occurrit. Et in prolegomenis ad Aristarchum sacrum pag. 663. Heinsius, ipse Hesychii mentionem faciens, qui ante plures, inquit, annos adolescentes admodum scriptorem illum emendauimus, vera ac legitima ab alienis ac spuris distinximus. Idem in litteris ad Putschium datis A. 1603. In Hesychio locos quingentos restitui, et quotidie numerum augeo, quum per grauiora licet. Equidem Heinsii non paucae emendationes leguntur in Schreueliana editione, et plures longe nobiscum communicaturus fuerat *Iohannes Verweius*, qui Venetam et Hagencensem Hesychii editionem, Heinsianis castigationibus a capite ad calcem refertam, a filio illius, Nicolao, acceperat. Sed Heinsius quidem ab occasione et suo genio ad alia studia vocatus ab Hesychio edendo animum abiecit, qua de re iam anno 1618. publice monuit *Ianus Rutgersius*. Anno autem 1639. haec ad *Alexandrum Morum* scripsisse video Claudium Sarrauium, senatorem Parisiensem: Ante quadraginta annos ille Heinsius magnas tunc, quam non impleuit, spei adolescens, totum se esse praedicabat in Hesychio adorando, eiusque editionem, ut opus confectum putares, proxime sequentibus scilicet nudinis, ut moris erat, pollicebatur. Credibile est, illum eam provinciam Nicolao, filio, dudum demandasse. Sed nunc hic tantum cogitat de Ouidio emaculando: Itaque occupa. Dignus enim grammaticorum ille Iupiter, in quo tua industria desudet. Verum neque Nicolaum Heinsium neque Alexandrum Morum de Hesychio [¶] edendo serio unquam cogitasse accepimus¹⁾. Cogitauit autem inter Heluetios *Ioh. Casp. Suicerus*, qui Hesychium cum versione et notis atque emendationibus odere voluit, multis inprimis Reinesii obseruationibus non mediocriter adiuuus: isque opus fere perduxerat ad umbilicum, quum, prodeunte in Belgio Schreueliana editione, ab instituto passus est se deterreri, etsi Bailetus dicat, post Schreuelianos labores, minus accuratos, meliorem Hesychii a Suicero exspectari editionem tom. III. pag. 122. Ediderat tamen iam ante, lexi Hesychiani specimen, quod et seorsim excusum, et postea sacris Suiceroi obseruationibus Tiguri 1665. 4. pag. 343-354. subiectum fuit.

¹⁾ Sed Alberti prolegg. fol. b. 2. dedit primas, quas duxerat Heinsius, lineas praefationis, et inscriptionem, quam dare voluit editioni. *Harl.*

fuit *). Et illae quoque Suiceri emendationes maximam partem (pleraeque etiam laudato Suiceri nomine,) compareant in Schreueliano Hefychio: etsi quaedam, nescio, qua de causa omisae sunt; quasdam Reinesio potius, quam Suicero adscribi oportebat. Sed et alioqui in Schreueliana illa editione passim observare est emendationes virorum doctorum nunc mutilas, nunc loco motas, iam plane contra auctorum mentem adductas adferri, saepe observationes maximi momenti praetermitti, quod fere sollemnne est in editionibus, quas speciosa inscriptione cum notis variorum adpellant, qua de re pridem nec iniuria con-questi sunt viri eruditi. Ita pagina statim secunda num. 3: *Tanaquillo Fabro* tribuitur, ac si pro *ἀντιπας* apud Hefychium *ἀντιπας* legere praeceperit. Quod etiam Iohannes Verweius in specimen novae suae editionis recepit, addita hac praematura epigrissi: *Ineptissimus. Dignus laude Faber, si emendasset ἀντιπας* etc. At Fabro tam putidae correctionis seu corruptionis potius numquam in mentem venit, nam in epistolis, Salmurii editis, in quibus emendationes illae Hefychianae leguntur, ait, sibi videri scribendum *ἀντιπας* ex Homero, quod et Scaligero placuit, et rectum est. Eadem pagina num. 15. *Iac. Palmerii* notam mutilam adtulit Schreuelius, uti Verweius testatur his verbis: *Schreuelius ex nota Palmeriana detraxerat praecipua, nos ea suppluimus ex commentario manuscripto Palmerii, quae nobiscum pro singulari humanitate communicavit vir omni doctrina et elegantia consummatus, Stephanus Morinus, avunculi sui heres puto, qui quidem nunc sanctas litteras proficitur apud Amstelodamenses. Quam autem familiare sit Schreuelio, summos viros multare ista capitis diminutione, alibi docebitur, τὰν ὁ θεὸς δαλῆσεν, καὶ ἡμεῖς ζήσομεν. Idem namque satum Iohannis Fungeri et aliorum, ut disto quotidie ex Hefychiis, quos possidet Bibliotheca Franquerana, et mihi permissa Senatus amplissimi peramanter subministravit eruditissimus et clarissimus Iacobus [P] Porizonius, istius Academiæ h. t. Rector Magnificus. Praeter viros doctissimos, Iohannem Pearsonum et Iohannem Pricæum, quorum utrumque Hefychii editionem molitos fuisse supra commemoravi, Eschiel quoque Spanhemius aliquam in emendando lexico isto industriam posuit, ut ipse refert in egregio libro, quæ de usu et praestantia numismatum inscripsit, pag. 206. Certe maiora lectionum portenta in optimum auctorem Hefychium irrepisse vel nova, quæ modo prodit (Schreueliana) editio satis evincit, et quæ plura adhuc in eodem restant, emaculanda, cuius luculenta liceret his nobis dare specimina, qui aliquam operam in emendatione Grammaticorum Coryphaei etiam pueri olim posuimus, faciente tum his conatibus eisdemque promouente magno Salmasio. Sed hæc alterius loci. In bibl. Isaaci Vossii fuit Aldina Hefychii editio cum emendationibus Thomae Brunonis, Windesoriensis canonici. In bibl. Wittiana eadem editio cum notis MSS. Iani Parrhasii *). Denique Iohannes Veruy, scholæ Hagensis moderator, Hefychium nobis dare voluit, et luculentum sane dedisset, nisi tam laudabile institutum fata viri doctissimi, anno 1690. e vivis evocati, intercepissent. Nam quantum ex specimine, quod in varia loca transmissum et Almeloucenii beneficio ad me quoque pervenit, cognosci potest, magnis ad id opus adinivulis, quorum partem iam memoravimus, usus fuit: *Henrici Va-**

lesii

*) V. Aiberti prolegg. fol. b. et c. qui multa excerpta dedit ex epistolis Suiceri et I. Rod. Wetstenii ineditis, quæ ad historiam Hefychianæ illius editionis facere viderentur. *Harl.*

*) Benzeli in not. msta Laur. ait, *Normannus* nostras in edit. Hackiana oppido multa adnotavit, et Hefychium, ut erat *εὐχρηστικόν*, felicissime Hefychio restituit. Nos illas obs. transcripsimus. *Harl.*

*lesu quoque et aliorum doctorum virorum codices in promptu habuit, nec ipse pepercit labori et diligentiae, alios lexicographos, qui exstant, et scholiastas, poetasque ipsos et sexuaginta interpretes ac novum foedus et omnè genus graecorum auctorum conferendi, ex quo collationis studio, quantum lucis Hesychio adferri, quot loca sanari ac restitui possint, nemo paullo humanior ignorat, nemo paullo doctior non est expertus. Neque paruum operae pretium ex ipsius Hesychii locis inter se comparatis ferri potest, praecipue ubi modo composita et deriuata, modo simplicia ac primitiua interpretatur, modo vnum, modo plura, simul verba explicat. Verweyo autem defuncto, optandum est, ut adparatus ille certe, non contemnendus, inciderit in Küsterum aliquem, qui dignam tanto opere doctrinam et diligentiam, iudiciumque adferre, et eiusmodi qualem optamus Hesychio rempublicam litterariam denique donare possit"). Richardus quoque Bentleius quantum in Hesychio possit, non paucis illius locis praeclare sanatis in ista, quam dixi, ad Ioh. Millium praeclara epistola et in fragmentis Callimachi, satis aperte nos docuit. Et ipse quidem [P] pag. 39. epistolae, *Habeo, inquit, alia sexcenta, quae hac vice condonabitur. Verum hercle si unquam usus fuerit, ut nova Hesychii editio procuraretur, qui ut in pudendos errores crebro incidit, utilissimus nihilominus et paene necessarius est omnibus qui ad veram eruditionem viam affectant,**

Ad tibi de pleno possum promittere, Milli,

quinque plus millia mendarum me correcturum esse, si libuerit, quae eorumque et laboriosam diligentiam habuerunt eluserunt. [adde eius epist. antea ineditam, de glossis sacris in Hesychio institutis, ab Albert. prolegg. fol. d. 2. publicatam. *Harl.*] Præterea vir, quum viveret, graecè doctissimus, *Thomas Galeus*, se, adfirmavit, quater mille amplius loca in promptu habere, quae in Hesychio meliora reddere possit, si nova adornanda sit editio. *Lambertus Bosius*, supra mihi laudatus, in Monobiblo observationum criticarum, cap. 36. usque ad 50. plura Hesychii loca illustravit sanavitque. Haberi et ineditas notas quantivis pretii in Hesychium auctore *Iohanne Vito Pergero*, [A Fabricio accepit illas *Io. Christ. Wolf*, earumque partem, cum littera A hic desinentem, vna cum Q. Septimii Florentis Christiani, Caspar. Barlaei et Eduardi Bernardi in totum Hesychii lexicon adnotat. et emendat. publici iuris fecit in anecdotis gr. sacris et profanis, tom. IV. p. 172. sqq. Hamburgi 1734. 8. Omnes posthaec Pergeri notas a Fabricio communicatas habuit Alberti, et suo quamque loco inseruit suae editioni. De ipso *Pergero* quaedam prodit *Alberti* in praef. pag. XXXI. sq. et ex literis refert Trilleri, hunc habuisse genuinum atque plenum obs. Pergerianarum volumen autographum, Fabricium autem et Wolfium leuia saltem ex eodem excerpta, atque mutilum mancumque quoddam ἀποσπασμάτιον. Alberti tamen in posteriore volum. multa multorum perperam dicta neglexit, inprimis *Pergeri*, ut ait *Ruhnken*. praef. pag. II. qui *Pergerum* nominat *hominem supra quam credi potest ineptum. Harl.*] quibus aliquot millibus locorum lux adfunditur, et editio Hesychii Schreueliana emendatur.

Dd 2

Ante,

*) Partem Küster. animaduers. acceperat Alberti, quum in priore volumine edendo versaretur; v. eius praefat. pag. XXXII. sq. reliquam partem multo post, opera Sallierii. v. *Ruhnken*. praef.

ad vol. II. pag. III. qui, omnino, ait, fatendum est, Küsterum vnum in paucis, post Bentleium, rectam Hesychii castigandi viam instituisse. *Harl.*

Antequam de Hesychio dicere omittam, noto, editionem Hesychii Haguenensem *) loca nonnulla aliter atque emendatius legere Aldina, quam solam suam in *Proleg.* sequutus fuisse videtur Cornelius Schreuehnius: deinde quod non fugit doctos, Varinum Camertem, qui in suum Lexicon integrum fere Hesychium transtulit, loca quaedam inter transferibendum correxisse, etsi plurima quoque depravata in opus suum recepit. Denique locis bene multis Hesychii lucem adfundi, ut in Henrici Stephani, Roberti Constantini, Martinii et aliorum recentiorum lexicis, ita et in Thesauris ecclesiasticis Suiceri, et in Cangii Glossario mediae graecitatis. *Fabr.* Ea, quae Fabricius scripserat, partim repetit, partim amplificat castigatque, aliorum quoque V. D. labores, notas consiliaque late recenset *Alberti* in prolegg. cap. IV. de editionibus promissis et latentibus doctorum notis, cap. V. de subsidiis Schreuehii et Verweii, et aliis multis, quibus usus est, ineditis, quae omnia copiose repetere nolo, ne charta et lectorum patientia abutar. Sed de Hesychio ipso eiusque Lexico pauca addere iuvat. Hesychium fuisse architectum Lexici, at sinceri, non corrupti, mutilati interpolatque, non est, quod dubitemus. At quando vixerit ille, res est incerta, cuius quaestio viros doctos in diuersas traxit sententias. Missis illis, quas Fabricius §. V. et *Alberti* in praef. pag. V. collegerunt, quasdam persequar. *Petrus Wesseling* in probabil. c. 32. pag. 293. coniecit, Hesychium recentiorum esse Basilii M. et in misc. obs. vol. IV. tom. II. pag. 125-131. (adsumto C. Iunii Patrophili nomine,) canonem suum, multa grammatici nostri sine Basilii M. aut potius cuiusdam, Basilii M. recentioris, neque tamen multum infra eius aetatem demittendi, in *Esaiam commentario intelligi vix posse*, exemplis perturbatis secundum seriem alphabeti, in edito Hesychio seruati, adstruere conatus est. Sed *Gratius* de S. Bauone, h. e. *Alberti*, in eodem obs. miscell. vol. pag. 262. sqq. et in praefat. ad Hes. Lex. l. c. ostendit, valde lubricam esse Wesselingii argumentationem, quum glossae illae sacrae *) alii potius homini, quam Hesychio sint adscribendae: et *Alberti* suam ipsius opinionem, in periculo critico pag. 91. propositam, et ex vocabulo *Kēpa* pro aetate, hoc sensu in Carthaginensis concilii canonibus saepius obui, ductam, Hesychii lexicon circa saec. V. compositum esse, iugulant. Attamen suspicatur, Hesychium exente saeculo IV. vel paullo post, suum lexicon composuisse: cuius sententiae *Saxius* in onom. l. p. 465. ideo subscribere haud dubitat, quoniam seriori aetate per Graeciam et Aegyptum hominem a sacris Christianorum alienum exstare potuisse, vix sibi persuadere possit. *Sallier* in historia acad. Paris. inscript. vol. VI. pag. 203. sqq. ed. Paris. aut ex interpretatione *Gottschiedae* germanica vol. III. pag. 402. primum reiecit Fabricii opinionem, Hesychium, Alexandrinum, qui sub exitum saec. III. et sub initium saec. IV. teste Eusebio vixit, atque Maximino Christianos vexante, ad supplicium raptus est, glossarii fuisse auctorem: tum negat, Hesychium, episcopum Salonensem, circa a. c. 412. aut Hesychium, Milet. circa a. c. 536. fuisse glossarii conditores. Contra verum auctorem fuisse christianae disciplinae adflectam, et post concilium Nicaenum, Epiphanium et Cyrillum, saeculis V. aut VI. quoniam vocabula quaedam christiana, tum fere temporis orta, explicuisset, detum vixisse sibi persuadet. Idem, Hesychii opus postea fuisse multum locupletatum aut valde interpolatum, ut credat adduci non potest. Enimuero vanitatem illius sententiae, non est,

sibi

*) Vid. *Alberti* praefat. pag. VII. *Harl.*y) Conf. *Valckenarii* diss. de glossis sacris ex Hesychio, quae est tertia in speciminibus eius academicis, Francoq. 1737.

quod post Ruhnkenii aliorumque diligentiam atque subtilitatem pluribus demonstrum. Ruhnkenius in praef. ad Hesych. pag. XII. contendit; Hesychium incertae quidem esse aetatis, sed certe vixisse ante decimum saeculum, quod librarius Coisliniani lexici, saec. X. scripti aut alius eo antiquior id passim interpolasset Hesychii glossis. Idem ex ratione lexici con-
dendi, ab Hesychio servata, efficit, hunc non fuisse christianum: quippe christiani gram-
matici non id egissent, ut, quod fecerat Hesychius, rariora vocabula veterum scriptorum
testimoniis munirent; sed ut illa, tamquam inutilia additamenta, tollerent ac delerent.
Hinc cadit quoque sententia Fabricii, (etiam infra, lib. V. cap. I. 19. p. 279. vol. V. vet. ed.
repetita,) Hesychium, Aegyptium episcopum, primum fuisse auctorem huius glossarii.
Atque sagacissimi iudices, Bentleius, Alberti, Valckenaer, Ruhnken, et Schow alique
ostenderunt, epitomen antiqui operis Hesychiani a docto quodam homine christiano esse
factam et ex Cyrillo aliisque glossographis sacris ab eo aliisque christianis auctas glossis
sacris, quae primum margini adiectae, deinceps in plurimis locis male et contra ordinem
fuerunt textui insertae, in paucioribus locis convenienter. Glossas illas sacras editurus erat
Biel, et tamquam promissidem futuri laboris dedit in commentatione, quae octo tantum
continet pagg. et inscripta est: *Hesychius sacer*, siue glossae ex Hesychio, Alexandrino,
quae ad voces et phrasas S. S. explicandas, illustrandas facere possunt. Selegit, recensuit
versionem et notas cum eruditissimorum hominum tum proprias adiecit I. C. Biel. Bruns-
vigae 1776. 4. Sed, epistola forsitan Rich. Bentleii deterritus, abiicit consilium: quod po-
stea frustra ausibus exsequutus est cl. Ernesti, qui glossas illas sacras, ex universo Hesychii
opere summo studio excerptas, seorsum edidit, acute saepius emendavit et eruditis instruxit
animadversionibus in libro: *Glossae sacrae Hesychii, graecae: ex universo illius opere in usum
interpretationis libr. sacrorum excerptae, emendatae notisque illustratae Io. Chr. Gottlieb Er-
nesti, Prof. philos. P. E. Accesserunt praeter dissert. de glossis sacris Hesychii: glossae gr.
in Psalmos ex catal. MSorum bibl. Taurinens. demum editae. Lipsiae 1785. mai. 8. [Anno seq.
idem V. D. Spicilegium addidit: Suidae et Phavorini Glossae sacrae, graecae. Cum Spici-
lio Glossarum sacrarum Hesychii etc. — illustravit I. C. G. Ernesti — Lips. 1786. 8.]* Io. diss.
Alberti et Bentleii sententiam de auctore glossarum sacrarum examinat et has censet, maxi-
mam quidem partem, ab ipso Hesychio esse collectas et additas. Illi ipse Hesychius vi-
detur, libro confecto, spicilegium tum sacrarum tum aliarum glossarum habuisse, ac suis
quasdam locis inseruisse; ubi vero adscribendi locus non superesset, necessitate coactum, in
aliis locis collocasse, ad quae ex ordine litterarum non pertinerent. Denique arbitrat,ur,
multas ex glossis sacris recto ordine et loco suo positas, ita esse longas, ut plane non in-
ferri, scripto autographo, potuisse videantur, nisi a prima auctoris manu adscriptae fuis-
sent. Haec si adeo certa essent atque explorata; sequeretur, ut multo seriori aetati adli-
garetur Hesychius; etiamsi dubias quasdam glossas concesseris a seriore auctore pluribusve
insertas fuisse. Neque tamen cl. Ernesti, ut suam opinionem ingeniose ornasset, et de
fontibus glossarum sacrarum disputasset erudite, potuit omnes in suam adducere sententiam.
Sic dissentit censor libri in ephemer. Lips. litterar. plag. 38. eiusdem a. pag. 394. qui sacras
illas glossas a monacho quodam potius, quam ab Hesychio ortas esse arbitrat,ur aliaque
opponit argumenta. Adde censorem in Supplem. ad diurna litterar. Jenens. a. 1785. nr. 41.
Nouissime quoque cl. Schow., Danus, glossas biblicas ad unam omnes minime ab Hesy-
chio profectas esse, sed a christianis ex Cyrillo aliisque glossographis sacris, quibuscum

semper conspirare videantur, descriptas et margini adscriptas existimavit. Ille autem vir doct. ut maxime arduum et molestum, ita laude grataque memoria dignissimum suscepit laborem. Nam quum plures de fide Musuri in codice, saec. quidem XV. exarato, at ex codice antiquissimo descripto, unde aldina fluxit editio, recognoscendo dubitarent, eiusque male sedulam industriam atque mutandi interpolandique lubidinem reprehenderent: Musuri flagitia, audaciam atque errores, ab operis Aldinis interduum auctos, primum *Dorville* (v. Alberti praef. sect. VI.) tum diligentius curatiusque *Villoison* in anecd. gr. II. p. 258. sqq. plenissime tamen et sollertissime in binis libris *Schow* patefecerunt atque liquido demonstrarunt. Horum vero postremus primum scripsit *Epistolas criticas ad C. G. Heynium et ad Th. Chr. Tychsenium, universitatis Gotting. professores.*, Romae 1790. 4. in quarum priore lexicon Hesychii MS. quod Venetus in bibl. D. Marci exstat, descripsit, et egregium dedit specimen. Tum in singulari opere omnes mutationes, interpolationes, etiam emendationes, interdum mire sagaces atque felices, a Musuro proprio ausu in codice factas, secundum litterarum glossarumque ordinem diligenter enotavit, et, quantum, detrimento, fieri potuit, primam codicis lectionem restituere adnitus est. Operis autem, ad fructum utilissimi, inscriptio haec est: *Hesychii Lexicon ex cod. MS. bibl. D. Marci restitutum et ab omnibus Musuri correctionibus repurgatum, suis supplementa ad editionem Hesychii Albertinam: auctore N. Schow.* Lipsiae, in offic. Weidmann. 1792. 8. In notis doctis non solum, quae bene maleve intellexerit aut fecerit Musurus, paucis explicuit; sed glossas quoque frequenter acuteque emendavit aut varias Hesychii glossas ex Cyrilli, Stephani et Theodori aliorumque glossarum biblicis, iatricis quoque et botanicis glossis mstis restituit et illustravit. Illa autem omnia in vno codice membranaceo, saec. X. at mendoso, quem possidet *Caistamus Morini*, archivo Vaticano praefectus, continentur. Adde, quae adnotavi in Introduct. in hist. L. Gr. II. a. pag. 351. sqq. Ex his autem iisque, quae Ruhnkenius in praefat. et in auctario atque *Villoison* ex Apollonii Lex.] observarunt, facile augurari licet, quam amplius pateat campus futuro Hesychii editori ad ingenium exercendum copiasque eruditionis doctrinaeque, frugali tamen modo, exponendas. Praeter ea cognoscimus, viros doctos, qui operam augseo isti expurgando addixerunt, etiam recentissimum Hesychii interpretem, *Io. Toupium in Emendationibus in Suidam et Hesychium*, vol. IV. Oxonii 1790. 8. in emendando corrigendoque Hesychio saepe quidem ingenii felicitatem miramque sagacitatem demonstrasse, nec tamen raro, a Musuro elusos et deceptos, inanem diligentiam curamque collocasse. Atque, ut ait *Schow* in litteris prioribus pag. 10. Musurus verum doctorum hominum tormentum dici meretur; ipsius enim emendationes Hesychii interpretes plus cruciarunt, quam ipsa msti vitia. Infinitum autem foret, omnes enumerare, qui in repurgando Hesychio passim desudarunt. Atque nonnullos iam hinc inde in hoc cap. et in Introduct. l. c. laudavi; plures excitavit Alberti in praefatione. Sed hactenus de Hesychio, de quo ne iusto verbosior fuerim, paene vereor et veniam peto. *Hart.*

Lexicis biblicis prope omiseram accensere, non utique praetereundas graecas, quas vulgo appellamus *Concordantias* ²⁾, quales habemus in Novum Testamentum quidem a *Xyffe*

2) Sixtus Sen. lib. IV. Bibl. f. pag. 286. Euthalius Rhodius, monachus S. Basilii, collegit graeco sermone opus concordantiarum totius Bibliae.

ad imitationem Hugonis Carenfis, Anno Domini 1300. Sed numquam vidit lucem. Fabricius lib. V. cap. 40. sect. 1. not. a. vol. IX. pag. 621. vet. ed. hoc

a *Xyſto Betulrio* primum Baſil. 1546. fol. deinde ab *H. Stephano* 1594. 1600. (et longe meliores in tertia editione 1624 Genev.) pleniffimas denique ab *Erasmio Schmidia* editas Witteb. A. 1638. fol. In graecos veteris Teſtamenti libros Concordantias longe pleniores emendatioresque et aptius digeſtas poſt inſignem *Conradi Kircheri*, Auguſtani, operam, cuius opus Francof. 1607. 4. prodiit, exſpectamus ab erudito et humaniſſimo Viro *Abrahamo Trommio*, Paſtore Eccleſiae Groninganae. Fabr. Atque editum eſt Trommii opus, Amſtelod. 1718. fol. v. ſupra, vol. III. pag. 105. ſq. vbi de illo et *Bielſii* Lexico in LXX. etc. aliisque, qui huc pertinent, libris ſatis eſt diſputatum. *Harl.*

VIII. *Index ſcriptorum, qui in Heſychii Graeco Vocabulario laudantur. Conſectus et Alphabetico ordine diſpoſitus a Iohanne Priſcico.*

[Cum acc. Alberti in fin. vol. II.]

ACHAEVS. v. ἀλιβαπτον. ἀχολοι. κῆττα-
... ραι. ὄνη.

IDEM in Ἀλκμαίωνι, (ex emendatione So-
pingii) v. Ἀμνίτης.

ἐν Ἀλφειβοίᾳ. v. Ἰνατρῶς.

ἐν Θησεί. v. σπρανία.

ἐν Ἰεῖδι (ex reſtitutione Caſauboni) v. ἐκολ-
λαπρωσε.

ἐν Μοίρας, (ex emendatione Meurfii,) v.
νῦμφόβας.

ἐν Οἰδιπόδι. v. ἐκλωπιζεται. ἀκάθαρτον.

ἐν Ὀμφάλῃ. v. Φαναῖος.

ἐν Περιῶν. v. ἀμφορικήπιδον. [Meurfio et
in κρείττονας, nobis emendantibus. P.]

ἐν Φερίῳ. v. πελεός.

AESCHINES. v. Ἀγκυρόβυλα. αἰργάς. Ἰσο-
βλαβίαν.

AESCHINES SELLVS. v. εἰσελίσθαι.

AESCHYLVS. v. αἰγίζαν. ἀλαῖος. ἄλας.
ἀνέδην. ἄνω ποταμῶν. αὐλῶνες. αὐρε-
βάτας. αὐτορέγμονας βενίς. ἰδανοῖς.
ἡργήνας.

hoc dedit ſupplementum. „Ab eo tempore, quo illa ſcripſi, non modo *Erasmii Schmidii concordantiae* N. T. recuſae ſunt emendatius, Gothae eum praef. D. Erneſti Samuelis Cypriani, 1716. fol. ſed etiam typis nitidis Weiſſenianis, Amſtel. 1717. fol. diligenti caſtigatum ſtudio lucem vidit opus *Concordantiarum graecarum in LXX. interpretes* vtiliſſimum et ad graecos Patres traſtandoſ, locaque, ad quae illi adludunt, ſacrarum litterarum promtius indaganda opportunum adprime, auctore venerando octoginta amplius annorum ſene, D. *Abrahamo Trommio*, eccleſiae Groeninganae paſtore, cui belgicas etiam concordantias, a. 1685. editas et ſecundis curis iam perficiendas cipes ſui debent. Quam vile ſit hoc conſilium, quod Concordantias in LXX. interpretes, graecarum vocum ordine Trommius digeſſit, vel *Henr. Sauitii* patet iudicio, cuius auſpiciis ſimiliter ordinatas, ac veluti inuerſas Kircherianas concordantias Oxoniensis bibliotheca adſervat: neque hilum detrahitur per praecleariſſimam illam Trommii operam vtiliſſimis

itiidem; ſed longe alio inſtituto ſuſceptis nec graecarum, ſed hebraicarum vocum ordine digeſtis *Conradi Kircheri* concordantiis. Quae vero deſſe Trommianis cauſantur viri praecleariſſimi, vtinam illi per ſe praeſent potius, lucubrationeſque edant ſuas vel *Ambroſii Angierii*, Hiberni, quod laudant, *Lexicon duplex biblicum*, ex Dublinenſi archiuo proferant, quam viro inſigni propter ea, quae fecit, amplas promerito gratias, immeritam propter non ea, quae fecit, ſcribant dicam. Etiam Kircherus in libro de vario concordantiarum ſuarum uſu, qui a. 1622. h. e. decimo poſt eas publicatas anno Wittebergae in 4. lucem vidit, reſtatur, ſe longe pleniores caſtigatioresque et indeclinabilibus vocalis additis locupletatas ad praclum et lucem, quam nunquam tamen haſtenus viderunt, paſſe. Trommius vero *Io. Gagnierii* vindiſciſ Kircherianis, Oxon. 1718. 8. editis episto-
lam apoſtogeticam Amſtel. 1718. 4. et bibliothecae Hallenſis ſcriptori, (ſect. 2. pag. 24. ſq.) ſuccin-
ctam reſponſionem oppoſuit, Groning. 1719. 4.“

- ἡριγένεια. ἴττυγα. κοχρηματίσθαι. ὁρ-
 σολοπέται. σαυροβριθές. ὕσκοπον.
 IDEM ἐν Ἀγλαμένονι. v. ἀγλασθεν. ἀλκή.
 ἄπτηρος. ἀσκεύοις. γονίας. δειμνιοτήρη.
 ἐν Ἀθάμαντι. v. ἀήτας ἀπαργίας. Βρυαι-
 ὄσης [v. not.]
 ἐν Αἰάντι μασιγοφόρω. v. ἀρή.
 ἐν Αἰτνίαις. v. αἰμοῖδρυμοι [αἰμοί.] in αἶνα-
 ξίαν, Iohanne Meursio, et in κρείττο-
 νας, nobis emendantibus. P.
 ἐν Ἀλκμήνῃ. v. ἀποσάς.
 ἐν Ἀμυμώνῃ. v. θρώσκων.
 ἐν Ἀργείοις. (corrigente Maussaco) v. ἀπό-
 σκημματα. (restituente Meursio) v. ἐμμέ-
 λεια.
 ἐν Βασσαράις. v. ἐλλόμενον.
 ἐν Γλαύκῳ ποτινῆι. v. ἀμφίσταπον. εὐφήμοις.
 ἴτηλον. ξιρίφθ.
 ἐν Δαναίῃ (Meursius Δαναΐσι) v. καθάιρο-
 μαί.
 ἐν Δικτυαλοῖς. v. δωνᾶσθαι. (θῶσθαι.)
 ἐν Ἐλευσινίαις. v. ἀοξήσω.
 ἐν Ἐπύρῳ. v. τιμαλφής.
 ἐν Ἰδωνοῖς. v. ἄδασμος. αἰγίζεν. ἀμφί-
 δρομος. ἄσσις.
 ἐν Ἡρακλείδαις. v. ἀμφιμήτρες. ἐπι-
 γλώσσω.
 ἐν Θεωροῖς ἢ Ἰσθμιαzaῖς. v. ἰαμβίς. [v.
 not. ad v. Σκωπευμάτων.]
 ἐν Θρήσσαις. v. ἀγαῖς. (αἰλαῖος.)
 ἐν Ἰερείαις. v. κάτωλάβα.
 ἐν Ἰξίονι. v. ἰερεῖον.
 ἐν Ἰσθμιαzaῖς. v. Ἀποσάς.
 ἐν Καβείροις (ex emendat. Sopingii,) v. Ἐμ-
 μέλαια.
 ἐν Καλλιτοῖς. v. πανίας.
 ἐν Κερκύωνι. v. ἄμβωνες. ἀτίσεις.
 ἐν Κερκύωνι Σατυρικῷ. v. ἀπεψύχη. εὐ-
 ληματεῖ.
 ἐν Κίρκῃ. v. αὐτόφορβος.
 ἐν Κίρκῃ Σατυρικῇ. v. ζυγώσω.
 ἐν Κρηταῖς. v. αὐτόπασον. ἐπιξενᾶσθαι.
 κωνῆσαι.
 ἐν Λαίῳ. v. ἀράχνη.
 ἐν Λυκαργῳ. v. ἀνέτατος.
 ἐν Μυρμιδόσι. v. ἄγρεμον. ἐγκυράδες. κη-
 ρας.
 ἐν Νεαιίσκοις. v. ἀρείφατον. ἀφοίβατον.
 ἐν Νηρῷ. v. ἀθήρ.
 ἐν Νηρηίσῳ. v. ἀθήρ. (v. not.) ἐναρσάφ-
 ρος.
 ἐν Νιόβῃ. v. ἐπῳξεν. ἡμορίς. κάκαλα.
 ἐν Ὀμφάλῃ. v. φανᾶος.
 ἐν Πεγῶνι. v. ἀπαιούλη.
 ἐν Προμηθεῖ. v. ἐπιστολή.
 ἐν Προμηθεῖ δεσμώτῃ. v. ἀθετῶς. ἀρδῖς.
 διαμφίδιον. ἐλελύ.
 ἐν Προμηθεῖ λυμένῳ. v. εἰσαφίσματα.
 ἐν Προπομπαῖς. v. ὀπλοῖς.
 ἐν Πρωτῇ. v. ἀελπτοί.
 ἐν Πρωτῇ Σατυρικῷ. v. ἄμαλα. ἐπάσσω.
 ἐν Σατυρικῷ (Meursius Κερκύωνι, vel Πρω-
 τῇ σατυρικῷ) v. ἀποφύλιοι.
 ἐν Σαλαμῖνι. v. ἀναριβδοῖ. ἀνήρης. Meur-
 sius legit Σαλαμινίαις vt et in ἔκλογον.
 et κανθύλας.
 ἐν Σερέλῃ. v. ἀμφίδρομος. ἀνταῖα. ἀγρε-
 κτα.
 ἐν Σισύφῳ. v. ἰάμβωνες. (ἄμβωνες.)
 ἐν Σισύφῳ πετροκυλιστῇ (sic emendat Meur-
 sius) v. θῶψες.
 ἐν Σφίγγι. v. κνῆς.
 ἐν Τηλέφῳ. v. ἀμφιδεξίους.
 ἐν Τόξοτινι. v. πεζοφόροις.
 ἐν Τροφῶις. v. δίκρα. πεδοίκα.
 ἐν Τυψιπύλῃ (sic enim legendum puto) v.
 ἀποκορσασσάμεναις.
 ἐν Φρυγί (sic Meursius) v. ἀγασα. ἀδιο-
 πον. ἄροτον. διαπεφρέρηται. ἐπισρο-
 φαί (ex emendat. Sopingii,) v. τιτῆνα.
 ἐν Ψυγαγωγῶις. v. δρώπτεον.
 ἐν Ψυχοσασίαις. v. ἀνηκίδοι. ἀρριβᾶτας.
 AGATHON. v. ἀγαθόνιον. (v. not.)
 ALCAEVS. v. ἀδηφάγοι. ἀμ' ἡμέρα. ἐπαί-
 νες. (v. not.) ἐπιπνεύων. τετραβαρεῖ. τε-
 τραδων.

ALCMAEON.

ALCMAEQN. v. Βλήρ.

ALCMAN. v. ἄντα. ἀλῖβαπτον. (ex emendat Stanleii) ἀποσάς. κλεψιάμβοι. νηρεός.

ALEXANDER. ἐν ἐπιστολαῖς. v. ἀροπαίνει. γητικά. σκώιδος.

AMERIAS. (ex coniectura Kästleri) v. Ἀθημέας. Βαδάς. Βαθαάλη. Βαβουκάς. Ἰσθλη. καλαβρύγαί. κάλιθος. καμασίς. λιτμός. πῆχαρις. πηγγαυεόσσιον. σαυᾶδαμ. σμάγγη. σχερόν. ὑφαίνεν. et forsitan in σαυτορέα, ubi vulgo ἀμερία legitur. P.

AMPHILOCHVS. v. μάσχος.

[P] ANACREON. v. αἰδιοπαῦδα. ἄμιθα. ἄην. ἡμιφῆων. αὐτάγῃτις. γυνάικας. ἔρμα.

ANAXANDRIDES. v. ἀμφίδυσκ.

ANDROMENIDES. v. ἐνοδία. (v. not.)

ANONYMI. Ὁ τῷ περὶ Ἀμαθῶντα γεγραφός. v. ἀφρόντος.

Ὁ τῶν μυρῶν γεράσας Ἰλιάδα. (sic enim lego) v. διαμήδεος ἀνάγκη.

Ὁ τὰς Ἀταλάντας συνδεῖς. v. διενυσσ-
κεροπυρῶν.

Οἱ τὴν Ἑβραϊκὴν Φωνὴν μεταθίντες, i. e. οἱ LXX.) v. ἀνακένταυροι.

Οἱ περὶ Θεόφραστο. v. Διὸς ἄνθος. nisi forte ex vsu. linguae ipse Theophrastus designatur. P.

Ὁ περὶ τῶν Ἀριστοφάνους, v. σαμίαν. Sed leg. Φησί τις παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει. Salmas. pag. 236. ad inscript. Herodis.

Οἱ τὰ Θηβαϊκὰ γεγραφότες. v. τευμησία. ἐν τῷ περὶ ἵπποτροφίας. v. παρὰπαλα. σφυρήματα.

Ἀρχαῖα ποιήματα. v. δῶροι. Versus. v. προσαυρίζουσα.

ANTICLIDES. v. ἀλευροδέντες.

ANTIGONVS. v. κείρυλος.

ANTIGONVS CARYSTIVS. ἐν τῷ περὶ ζῶων. v. ἴλθοι.

Vol. VI.

ANTIMACHVS. v. γαμήδοι. ἐκνηφόρος. ἐκ-
κονιανοί. ἐπιήρα. ζεροφόρος. κλύμενος.
σύσενον. χρεσίον.

ANTIOCHVS Ὁ Ξενοφάνης. ἐν τῷ περὶ Ἰτα-
λίας. v. χάνη.

ANTIPATER. v. δημιάσι.

ANTIPHANES. v. αἰγένοις.

ANTIPHION. ἐν Ἀληθεία. v. Ἀβιος.

APOLLODORVS. v. ἄγος. ἀγρεῖς. αἰλίπλοα.
γραῦς. σέριφος. παριαμίδες.

APOLLONIVS, Ὁ τῷ Ἀρχιβίῳ, ὁ τὰς Ὀμη-
ρικὰς λέξεις γεράσας. in Praefatione et
v. ἐλεάτης. ἔχτος.

APOLLOPHANES. ὁ Κωμικός. v. μουσικαροφί.

IDEM ἐν Κρησί. v. θεοὶ ξητικοί.

APPION. ὁ τὰς Ὀμηρικὰς λέξεις γεράσας.
v. ἀγρεῖς. ἄδης. αἰσυμητήρι. θαλα-
μπόλος. ἰονθάδος. κῆξ. Μηκάδες. μιο-
νῆ. μήνιμα. ἐδενοσάρας. πόποι. Φοιήεν-
τα. χαμαισυνάδες et in Praefatione.

AQVILA. v. ἀνακένταυροι. σαρῆνες.

ARCHIAS. v. ψαυαί.

ARCHILOCHVS. v. Ἀγόμενος. Ἀζυγία. Ἀη-
δόνος. Ἀκομφον. Γυμνόν. Διζόση. ἐ-
γάτις. Ἐτέρψεν. Ἡμιτύτρετον. Φα-
γήλια. Κάεπαδος. Μανίαρα. Μύσχος
(v. not.) Πυρρόχιζεν. Σάλλπυγξ. Σαρῆς.
Σκελήπερον.

ARCHIPPVS. Ἀμφιτρεύωνι δευτέρω. (ex
emendat. Florent.) v. Ἐπενώτισεν.

ARISTARCHVS. v. ἀντήρα. ἀμφιπελέη.
ἀνθρήνη. ἀντιώπειρα. ἀσφόδελος. δερ-
μητής. διψιον ἄργος. ἐλαῖστα. ἐλεῖς.
ἐπὶ Φαλινίᾳ. ἐς τὸν λιμένα. ἰωγή. κυ-
σολάκων. λυκοκτόν. θεῶ. πάλιν. πάν-
τα λίθον. πράκῃς. et in Praefatione.

ARISTEAS. v. πευκαλῆται.

ARISTOMENES, ὁ Κωμικός. (obiter citatus)
v. θυροποιός.

ARISTONICVS. v. Ἀκοτήσας.

[P] ARISTONYMVS. v. βορῆ. ψόσματα.
Ec ARISTO-

ARISTOPHANES. v. *Λαίδια. αὐτίκα. ἀφορμή. ἀφροί. ἄχνη. πυρός. βέδυτον. βυρσαίετον. (γρεῖων.) γυμνότερος. λεβηρίδος. γυνή. δαιδάλεια. δαφνοπώλην. δράκαιναν. δρακοντίδης. ἐμπεδορκεῖν. ἔμπεσσα. ἐνδυμίανω. ἐτνήρυσις. ἱασώ. ἰνός. ἱππάερον ἱπποκλειδῆς. κλύμενος. λακρατίδης. λάμια. λοχεΐαις. μεγάλη θεός. μεσαυχένες. μεταάλλετον. μόλγος. ὄνυς πόκαρ. ὁ παντός. ἑβανίαν. πηλῶς μάχαιρα. σαμίων. σέριφος.*

IDEM ἐν Ἀράμασι. v. βύρσαν. sed, vt puto, δράμασι legendum: vt voc. ἔ γάρ. P. ἐν Ἀχαρνέσσι. v. ἐσκοροδισμένους. ἐν Βαβυλωνίοις. v. ἐς τὸν λιμένα ἰσριάνω. Σαμίων. ἐν Βατραχίοις. v. γωνιασμός. ἐκμελίτης. ἐν Γηρυτάδῃ. v. αὐτοὶ θύομεν. ἐν Δαιδάλῳ. v. δορυφόρον. ἐν Εἰρήνῃ. v. ἐλίχων. ἐν Θεομοφοριαζύσαις. v. Βαρβός. ἔμβολον. καλαΐαις. ἐν Ἰππεύσιν. v. Ἀχιλλέων. βυρσίνης. εἰκός. ἱππῆς τῶν ἐγγέλεων. (ἀχιλλέων.) ἐν Κενταύρῳ. v. κυλλὰ πῆρα. ἔ γάρ. ἐν Κωραδῶ. v. σελέαν. ἐν Κωκαλῶ. v. ἱπνός. ἐν Λιμνίαις. v. δορύαλλος. ἐν Νεφέλαις. v. λέτβιος. σιδαρέου. ἐν Νήσοις. v. θύρεα κυνῆ. ἐν Ὀλκασίῳ. v. ἀπασφακέλισεν. ἐν Ὀρεσίῳ. v. βλιμάζειν. γλαῦκες λαυριωτικά. ἐν Σκηναῖς καταλαμβανέσας. v. ἔ γάρ etc. τριτοστάτης. ἐν Σφηξί. v. ὄνυς σκιά. ἐν Τελμησεύσι. v. πύλας. ἐν Τριφάλητι. v. ἐρμῆς τρικέφαλος. ἰλαῶν. ἐν Ὠρεῖς. v. ἀρεῖς ἱερὸν. δικαστικόν. ζευγός.

IDEM, vt videtur, tacito nomine. v. βαρβός. βοτρυοῖα. δωροῖ. Θαλλοφόρος.

ARISTOPHANES, grammaticus. v. βέδυτον. γρεῖων. μεσαυχένες. ἐν γλώσσαις. v. αἶδας. ἐν ἐξηγήσει λακωνικῶν. v. πηρέακος.

ARISTOTELIS. v. ἄμβρυτοι. ἀμμές. Βατίδες. βεθός. βρύττος. δεκάτη θύομεν. δελφική. ἰλιάς. ἰνός. κερκυραία. λοχεΐαις. μέροπες. παλειθρέμματα. σανδράκη. ἐν Ὀπαντίῳ πολιτεία. v. ἀσπετος. ἐν τῇ πολιτεία (Atheniensium, vt videtur) v. εὐθύνας. ἐν τῷ περὶ Ζῶων. v. παύξ.

ARISTOXENVS. v. κληψίαμβοι.

ARTEMIDORVS. v. κησός. σκυρία. τολάντιον. forsan et in μίλαξ. qui locus corruptus videtur. P.

ARTEMO (ex coniectura Soringii) v. Ἡδύπνευ.

ASCLEPIADES. v. κολασκόφοροκλειδῆς. ἐν ἔκτῳ Τραγωδουμένων. v. ῥησιάρχος.

ATHENION. (vt videtur) v. ἀνθρίσκιον. P. (errat. v. not.)

ATTALVS. ἐν τῷ περὶ Περσικῶν. v. κορήθεσι.

BACCARIS. v. βρένδιον. ridicule. non scriptoris nomen, sed vnguenti est.

BACCHYLIDES. v. δίχολοι.

BEROSVS. v. σαραχῆρω.

BLAESVS. v. μοκκωνωσις. μάλγῳ. φυλατός.

BASTAS, Chius, historicus. v. βάσις.

BOETHVS. ἐν τοῖς περὶ Πλάτωνος. v. διὰ πάντων κριτής.

[P] BITON. v. σαμβύκη.

CALLIAS. v. μεγαρικά. σκανάς. etc.

CALLIMACHVS. v. ἄ. αἰοχοί. βεγενέων. (ex coniectura Soring.) θύα. ἰωφ. κάπτα. καταριστή. λειριόεντα. νεκάδισσι σιαλενδρί. χρεμέδα.

IDEM. ἐν Ἐκώλῃ. v. γηφάγοι.

CALLISTRATVS. v. ἀρμοδία. Call. grammaticus. ἑλαῖς. θρώσκω. ἱλλυρίς. etc. παρενόπη.

- παριόπη. videndum etiam, an in κυδρος.
- CASSANDER. (ex emendatione Iunii) v. Λαῖα.
- CHAMAELEON. v. λιβυκαί.
- CHARIXENA. Ἑρωτικῶν ποιητρίαι. obiter citata v. ἐπὶ Χαριζένης.
- CHOERILVS, comicus, obiter citatus, ἐκ κεχορηλωμένη. χορίλον.
- CHRYSIPPVS. Φολιά.
- CLEARCHVS. v. ἄδωνις. γλυκὺς ἀγκῶν. διομήδεος ἀνάγκη. διὸς ἐγκέφαλος. et forte in μητέρα. ἐν τοῖς περὶ Παιδείας. v. μανέρως.
- CLETODEMVS. ἐν τῇ Ἀτθίδι. v. Ἰβδόμος. sed legendum CLITODEMVS videtur, vel potius CLIDEMVS, qui ἐν τῇ Ἀτθίδι 6. Athenaci citatur. forsan et supra in Ἀγαμεμόνια φρέατα idem nomen restituendum, ubi vulgo Δῆμος legitur. P. v. προσκίαι.
- CLITARCHVS. v. μήτρας.
- COMANVS. v. Ληίζομαι. αἰλίπλος.
- CONON. (vt videtur) v. Βερονίκης. πλάκαμος.
- CORINNA. v. τόνθαν.
- CRATES. v. ἐνώπια. ἡμερῶν.
- CRATINVS. v. αἰδρυτον. ἀνεξικώμη. ἀπέφρησαν. αἰψῶ. βαλανιομαφάλας. βρέα. γαληδέα. δέξω. διαλαῶς. δυσβράκανον. δυσθαλής. ἐλλόπιδας. καῦσις. κορσάκισ. κυβηλὶς. λέρη θνατῶν. ναύων. σαυνίον. σκυθικός. χορίλον.
- IDEM ἐν Βακάλοις. (restituente Gasaubono). v. πυρπερέγγας.
- ἐν Δραπέταις. (sic enim legendum putamus.) v. ἀγερσικυβήλιν.
- ἐν Δηλιάσιν. v. βῆς ἐν αὐλῷ. (v. not. ad v. αἰθρία.)
- ἐν Θραύταις. v. διλογχον. συρβηνούς, et forsan in v. ἀπέφρησαν. ubi vulgo θρασύν.
- ἐν Ἰλίσσι. v. αἰθρία. [Soping. emendat Δηλιάσιν.]
- ἐν Κλεοβέλω, (Κλεοβελήν legendum putamus) v. αἰθρία.
- ἐν Κρήσσας. v. κανήσας. (v. not.)
- ἐν Μαλθακοῖς vel Μαλασκοῖς. (vt videtur scribendum.) v. βρυτίνη.
- ἐν Νόμοις. v. λυκαμβίς.
- ἐν Πυλαῖαις. v. γυργῶπις. ζωπύρες.
- ἐν Σεριφίοις. v. διενυσσοκρεοπυρῶνη. vide et in βρεμελοῖ.
- ἐν Χείρωνι. v. αὐτόφορτο.
- ἐν Ὀρεῖς. v. κήτιον. μυσικάροι.
- CRATINVS. ὁ νεώτερος, ἐν Γίγασιν. v. πααμύλης.
- CTESIAS. v. σάραπισ.
- CYRILLVS. ἐν τῇ Ἑρμανίᾳ Ὡσὴ τῇ Προφῆτῃ. v. μονιός.
- DEMETRIVS. (historicus, vt ex fragmento adiuncto videtur,) v. ἐμπήρης. [iammo comicus. v. not.]
- [P] DEMOCRITVS. v. ἀμφιδῆται. ἀπατητὴν. ἀσκληρὲς. βάσας. βροχμῶδες. βρόχος. (v. not.) δεξάμενα. δυοχῶ. συγγόνη.
- DEMOSTHENES. v. ἀρετραῖοι. εἰδυφάλλον. ὁμῶ.
- ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτας. v. ὅσις.
- DEMVS. ἐν τῇ δωδεκάτῃ τῆς Ἀτθίδος. v. ἀγαμεμόνια φρέατα. Idem est, qui sub nomine DEMONIS occurrit. v. σιναῖοι, etc. Vide supra in Cletodemus. (vide voc. πρεσφόσια, et ibi not.)
- DICAEARCHVS. v. ἐν πίθῳ. etc.
- DIDYMVS. v. αὐλὶς. (v. not.) βρεμελοῖ. ἐπῶζον. κέλετο. (v. not.) κόρσας. λαπέρσας. λίσπιν. λιμοδαριεῖς. μωσυνόικια. μυκερίνα. οἰοπάτη. σαμιακός. etc. σιτύμβριον etc. σκινθαρίζον.
- IDEM Ὁ τὰς Κωμικὰς λέξεις γράψας. In Praefatione.
- DINOLOCHVS, v. ἄδοι. μυρμηκία. ὀλβαχίον.

DIOCLES. v. λαπάρα. τίττα συγκομιστός, (vbi medicus vocatur.) vnus forte ex veterinariis.

DIODORVS, TARSENSIS. v. διαγόρας.

DIOGENIANVS. ἐν περιεργοποιήταις. In Praefatione.

DION. v. ζαδινόν.

DIONYSIVS. v. ἀμβλῶνες. βέτυρος. γῆς. ἰσρίαντα. κλισία. σκυθαλμαίς. υἱάλικος. (v. not.) ὕγρον.

DIONYSODORVS. v. γλαίμυς τέχνη.

DIOSCVRVS. (ex Heinlii coniectura,) v. Κυβήκη.

DORYLLVS, TRAGICVS. obiter citatus. v. δορυαλλός.

ECPHANTIDES COMICVS (citatur obiter) v. ἐκφυχοειλωμένη. et in v. καπνίας. Vide et in Χορίλον, vbi forte Χοιρίλον legendum.

EMPEDOCLES. v. ἀγέννητα. βαυβώ. Idem obiter citatus in κωλυσανέμας.

EPHENETVS. v. τηάλλακτον.

EPHORVS. v. ταναγρεμίον.

EPHORVS, CVMAEVS, obiter citatus, v. διφορος.

EPICHARMVS. v. ἄγκυρα. ἀσπασήν. (v. not.) βίμβλινος. βλιτάχια. καμπισίγυια. καπνοκορυάζετα. λυκόστρατος. (vulg. male ἱπποχάεμω.) ξογκίον. σαιμάνετα. ψύλλα.

IDEM ἐν Ἀγροσίω. v. κόλαφος.

ἐν Βαίχαις. v. ἀγληχίδαν.

ἐν Καμασταίς. v. Φρύγιον.

ἐν τοῖς Μησί, (vt videtur) v. σκυφοκάννακτος. forsan et in σκυφουφίαν.

ἐν Ὀρεῖα. v. ὄρεῖα. (v. not.)

ἐν Παιδοτρίβαις. v. κόλαφος.

ἐν Τριμακασί, forsan v. σκυφουφίαν. quod videor ex antitheto μησί colligere. Vide supra in σκυφοκάννακτος.

EPIPHANIVS bis (inquit Casaubon. ad Athenaeum pag. 31.) Me loca effugerunt ista. [v. μνά. τάλαντον.]

ERATOSTHENES. v. ἀγρογέν. αἰκασόν. βασιλίδες. ἰφάδιον. ἡδυντῆρες. κατελευσπώμειν. παρδακίοντες. παρ' αἰγείρε. [P] ἐν τῷ ἐννάτῳ τῶν Ἀμαθυσίων. v. ξοίκα etc.

ESAIAS, propheta v. ἀρίων.

EVBVLVS ἐν Κυβευταίς. v. μάνης.

EVCLIDES (Socraticus.) v. ἀνύξιον. confer Gellium VI. 10.

EVCLITVS. v. γάλας. vereor vt corrupte. *Eutlar*, in Alberti ind. tum v. ἐμπυρεβήτης. κακόρας. καπάτας. Σκυδωσκια.

EVCRAATES. ἐν Ροδιακαῖς. v. ἑλατρων.

EVDORVS. v. βῆς Κύπριος.

EVELVS. v. κακόρας. καπάτας. (vbi vulgo tamen Εὐήλων legitur.)

EVPHORION. v. ἀλλίξ. ἄνταρ.

EVPHRON (ex coniectura Sopingii.) v. εὐαφῆδισον.

EVPHRONIVS. v. λακκοσπίδα.

EVPOLIS. v. ἀπ' ὄνθ. etc. βοῶπις. γαληψός. δάμαρ ἱππύρας. δαμασπικόνδυλον. δύα. ποτυτά. κρείς. ὄνθ. γνάθος σανύιον. et forsan in v. πίσαν (vbi vulgo πόλις.)

ἐν Λίξιν. v. ἱερεὺς Διονύσα.

ἐν Βαπταίς. v. βάτας.

ἐν Μαρικῶ. v. δῦλον πόλις.

EVRIPIDES. (ex emendatione Sopingii.) v. ἀθίκτορας. αἰγυπτία ἐμπολή. ἄντος. ἄνω ποταμῶν. ἀπαιώνισον. κερήνισι.

IDEM ἐν Διάλῳ. v. ἀερατές.

ἐν Ἀλεξανδρεῖ. v. ἀρβήτες.

ἐν Ἀλκησιδί. v. αἰλς.

ἐν Ἀλκμαίονι. v. ἀργαίον. ἀτενής. forte et v. Βλήρ.

ἐν Ἀλκμήνῃ. (vt restituit Meurs.) v. ἀμολγόν.

ἐν Ἀλόπῃ. v. ἀπρόσηλος. si bene ad Harpocratonem Maussacus correxit. Brodaeus autem corrigit Μεγαλίππῃ.

ἐν Ἀνδρομάχῃ. v. ἀγρεύματα. ἀπηῦρον.

ἐν Ἀνδρομέδῃ. v. ἀμαβίετα.

ἐν Ἀντιόχη. v. συζυγήμονα.
 ἐν Ἀνγῇ. v. ἀπεινήσω. διέφθαρσεν. κέρως.
 ἐν Δάκτῳ. v. αἰζόμην.
 ἐν Ἐπαύβῃ. v. κέρως.
 ἐν Ἐρσυχθῇ. v. ζεύγος.
 ἐν Ἡρακλείδῃ. v. ἀμακόν.
 ἐν Ἰνέτισιν. v. ἀναδρομή.
 ἐν Ἰνῷ. v. δ' ἄρα et vide infra in Οἰνῇ.
 ἐν Ἰππολύτῳ τεφανηφόρῳ. v. ἀναστροφά-
 ζες.
 ἐν Ἰφρυγενίᾳ τῇ ἐν Αἰλίδι. v. ἄθραυστα.
 ἀπαρξένευτα.
 ἐν Ἰφρυγενίᾳ τῇ ἐν Ταύροις. v. ἀγχίπτος et
 ἀνταφάμεις.
 ἐν Ἰωνί. v. εἰλείθυαν. ἀντίπηγα. κερφυ-
 λαί.
 ἐν Λικυμνίῳ. v. θριάζων. λικυμνίως βο-
 λαῖα.
 ἐν Μελεάγρῳ. v. ἀντήλοι. καθωσίωσε.
 ἐν Μενάλιππῳ. v. ἀπρόσηλος. Brodaeο
 coniciante.
 ἐν Μηδείᾳ. v. ἀπακύνιστον. ἀποσέλλας. αἰ-
 σῦρνα. αἰ.
 ἐν Οἰδίποδι. v. ἀπθῶνα. ἀναρθρος.
 ἐν Οἰνῇ. v. ἀθράνεντον. ἀκρίζων.
 ἐν Ὀρέτῃ. v. ἀφύλλω τόματος.
 ἐν Παλαμῇ. v. ἔμβολα.
 ἐν Πειρίδῳ. v. ἐφέζας. θριάζων.
 ἐν Πελαίᾳ. (ex restitutione Meursii.) v.
 ἀντεμμάσσασθαι. et ἀρεταμεῖν, (ex
 eiusdem restitutione) item in κατα-
 βολῇ.
 ἐν Πηλεί. v. ἀρεῖ.
 ἐν Πλησθένει. v. κότταβος.
 ἐν Σπύρῳ. v. ἐλίσσαν.
 ἐν Σκίρωνι. v. ἀμαρτητήν. et in ἔμβολα,
 Brodaeο emendante.
 ἐν Σκυρίῳ. (ex restit. Casauboni.) v. ζέν-
 γλας.
 ἐν Τυψικύλῃ. v. ἀναδρομαί.
 ἐν Φιλοκτήτῃ. v. αἰζάν. αἰών. ἀκρεβέας.
 γαῦρος.
 ἐν Φοίνικι. v. ἀμνήσους.

ἐν Φρύγῃ. v. ἰλλάδας.
 ἐν Χρυσίππῳ. v. εἰάζων.
 IDEM obiter citatus. v. σκάνδιξ.
 EZECHIEL. v. βοζέκ.
 GALENVS. v. σῶταρα.
 GLAVCIAS. v. πῆαρ et σαμῖθη, vbi medicus
 vocatur. (forte etiam v. δήμητρα.)
 GORGON, historicus. v. ἐπιπολιῶος.
 ἐν τῷ περὶ θυσίων. v. καταξέριπτης.
 HECATAEVS. v. ὑπ' αἰνῆν.
 HEGESANDER. v. ἀπόφαρσις.
 HEGESIAS. v. ἀγριμέλισσα.
 HEGESIPPVS, rhetor. v. κρεῖβυλος.
 HELIODORVS. v. ἀδευκῆ. ἀμνήσους, ἀνα-
 γωγῇ ἀνακτορίσσι. ἀνάπυστα. et in
 Praefatione.
 HELLANICVS. v. καὶδμοι.
 HERACLEON. v. γεφυρίς. ταυληρόντα. τε-
 θήσται. τίγγα. τερχιδάδες.
 HERMEAS. τῷ Ἀριστοτέλει γνωρίζομαι, cita-
 tus obiter, v. τάρων.
 HERMIPPVS. v. λόγχια.
 ἐν Ἀρτοπάλισι. v. δοκμαῖ, vbi male Ἐρ-
 μιπτος legitur.
 ἐν Δημώταις. v. ὁ φροττίς. etc.
 ἐν Θεοῖς. v. μιλαξ. meminit huius fabulae
 etiam Pollux 9. 7.
 ἐν Κίρκῳ. v. κολακοφροκλαίδης.
 ἐν Στρατιώταις. v. πάνκτον.
 ἐν Φόρμοφόροις. (ex restitutione Casauboni.)
 v. Διὸς βάλανοι.
 HERMODORVS. v. σκυδικαί.
 HERODIANVS, grammaticus, in praefatione.
 HERODOTVS. v. ἀγαθοεργοί. βασιλεῖς.
 ζαλμολξίς. ζαίρα. θυετον. καναμίς.
 μυκρίνα. πισσοκωνίας. τιάρια.
 HESIODVS. v. ἀμφοῖδης. ἀργαῖα ἀφροδι-
 σιός ἔρκος. γοργασάν. διψίαν ἀργος.
 ἐπ' εὐρυγύῃ.
 ἐν Θεογονίᾳ. v. γάσος. ἀρεῖσται. ἱππο-
 κρήνης.
 ἐν Καταλόγῳ ἡσίων. v. ἡσία.
 HIPPARCHVS. v. ταραντίνος.

HIPPOCHARMVS. v. λυκίστρατος. nisi legend. (vt supra monuimus.) Ἐπίχαρμος.

HIPPOCRATES. v. αἰάν. ὄλμα. ἀμφιμήτριαν. ἀντιλαβάν. ἀπολελαμένα. ὄρχαια φύσις. ὄρχη πυρός. βαλβία. βληχῶδες. βεβαλιον. βρήγμα. διασαφών. δικαίον. κέδματα.

[P] **HIPPONAX.** v. αἰδῆς. ἀγχαλῆ. βασαγκόρος. βεβρενθύομενον. ἐμβάφιον. ἐμπεδῆς. κυβήκη. κυλλήβην. μαυλίστην.

HOMERVS. v. αἰ. ἀγναι. αἰ. αἰδοῖος. ἀκτῆ. ἀμαλλὰ. ἀμαρτῆ. ἀναβήμεναι. ἀναδῆς. ἀναεμβόα. ἀνατροπῆς. ἀπτερος. ἀργέταο. αὐτίκα. γαμφαί. γλυφίδες. γονος. δαρδάνια. δαρδάπτειν. δεινότην. διατρίβειν. δοκὴ γὰρ τε, etc. εἰνόν. ἰδοὶα πολλά. ἐπιμαύσκα. ζήγαινα. ἡρέκων. θῖν. θρύον. κάρα. κατὰ τεφάνης. κινάδαλα. κολόν. κρόσσα. λυχνος. μά. μασχάλην. ζῆσι. παλεῖς. πλωτή. προτιβάλλειν. πύλαρ σέθεν. συμπληγάδες. τειχίον. τρεῖς θεοί. τριάς. ὑποχαλκίς. χερμαίμυνα. ὁμοθετῶν.

IDEM citatus sub nomine τῷ Ποιητῇ v. αἰγανοί. αἰκόντος. αἰριον. δαί. διζασθαί. διδυμοί. διχαλόν ζυγόν. δνῶπα. λῖξεν. εἰληδυῖας. ἔργον. ζόφον ἡερόντα. νόμος. ἔ. πάλιν.

IDEM obiter citatus. v. ῥαῖβδοι. ῥαψωδός.

IBYCVS. v. βευαλκταί. σειρίς, etc.

IOR. v. ὠρίων. et v. τερέβινθος. In posteriore autem voce ista legendum IOBAS crediderim. P.

IOB. Ἐν πεντεκαδεκάτῃ περὶ ὁμοιοτήτων. v. κάρτη. legendum et hic puto IOBAS. Vide Athenaeum pag. 170. edit. Lugdun. P.

IOBAS. v. βλιτύριον. βερίγες. κυλκίαις. λυβιφοίτην. σαμβύκη.

IDEM. Ἐν τετάρτῳ Θεατρικῶν. v. κλώπεια. Ἐν τετάρτῳ Θεατρικῆς ἱστορίας citatur

Athenaeo lib. 4. Ἰοβᾶς ὁ τὰς Θεατρικῶν ἱστορίας γράψας, citatur et ab Virgilio ad Demosthenem, P.

ION. Ἐν Ἀλκμήνῃ. (sic enim legendum.) v. αὐτάγγοι. κατὰφράντοις.

ἔς Ἀγαμέμνονι. v. ἱππικόν. χλῖλος. πεδανῶ.

ἔν Ἀργείοις. v. σάρον.

ἔν Ευρυτίδαις. v. ἀδικτορας, ἡῖος. κυδρός. (ex restitutione Rich. Bentleii)

ἔν Μεγαλῷ δράματι, v. ὀνοταζομένη. et μελαγχχάταιν.

ἔν Ὀμφαλῇ. v. ἐξῆςπιζομεν. μαγάδες (ex restitut. Calaubon.) μεσεμφάλας. σπῖλον.

ἔν Τεύκρῳ. v. αἰδρόι. ἀμφιβώτης.

ἔν Φοῖνι δευτέρῳ, v. τιμαλφῆς.

ἔν Φρεγοῖς. v. κλητῆρας. νηφοεσσα. citatus et in vocibus πυκνά, et Φανκώλογον. videndum, an et in νυμφαῖον.

IONAS, propheta, obiter citatus. v. Ἰσῆς.

ISIDORVS. v. δεσάξην.

ISTER. v. ἀμαλλὰ. forl. et in σίκου.

LEO. ὁ Ἀλαβανδῆς ἔν τρίτῳ. v. βασιῶς.

LEONIDES. v. ἔκτορες πάσσαλοι, etc.

LEVCON ἔν Φράτερον. v. παάπης.

LEVCVS. ἔν Νόμοις. v. λέπτας. [immo Ζάλευκας.]

LVCAS, euangelista. v. Ἰάκωβος,

LYCOPHRON. v. κατελυστωμένη. πύππαξ.

IDEM in Κασσάνδρῃ, vt videtur, v. ἐπώγων.

[P] **LYSIAS.** v. ἀδμφάγγι. τιμῆρις.

LYSICRATES. v. βαγαιά. σμυσιά.

LYSIMACHVS. v. σκυρῆς, etc.

LYSIPPVS. v. βεδίος.

ἔν Βάκχαις. v. ἀγερσικυβήλῃς. huius dramatis saepius Pollux meminit.

MAGNES, comicus, v. ἡνιζών.

MARATHONIVS, ὁ ποιητῆς, obiter. v. μαράθων.

MARCVS, euangelista. v. Ἰάκωβος.

MARSYAS.

- MARSYAS. v. ὑέτης. ἐν τῇ ἰαδί. v. σκότιος.
 MATTHAEVS, euangelista. v. Ἰάκωβος.
 MEGACLES. v. ἀθηναῖ. λιμένα πλυτόν.
 MELESAGORAS. v. ἐπ' εὐρυγύη ἀγῶν.
 MENANDER. v. ἀλλ' ἀχρεῖ ἐξεστίν. ἔμπυος.
 καλαθίσκος. ὅς.
 IDEM ἐν ἀδελφοῖς. v. ἀφαιάσαι. [vid. not.]
 ἐν Λευκάσσει. v. λευκάδος.
 ἐν Ὀργῇ. v. ἐμπίτην.
 ἐν Παρακαταθήκῃ. (emendante Casaub.)
 v. ὀφεί.
 ἐν Ὑδρίᾳ. v. παρυσία.
 ἐν Ὑμνίδι. v. βᾶκῆλος. παρυσίς.
 ἐν Φάσματι. v. ἔμβαρτος.
 METRODORVS. v. ἀγαμεμνόνια φρέατα.
 MNASEAS. ἐν τοῖς περὶ Λιβύης. v. βρα-
 καίσις.
 ἐν τῇ ἰαδί. (ex coniectura Valesii.) v. σκό-
 τιος.
 MORSIMVS, tragicus ineptus, obiter cita-
 tur. κλύμενος.
 MOSES. v. δραχμή.
 MVSICL v. διαύλιον. διέσις.
 MYLLVS, comicus, obiter citatus. v. μύλ-
 λων.
 MYNDIVS. v. ὑπομελάθρα. sic MYNDIVS
 sine adiuncto Arnobio lib. 6. citatur. De
 Alexandro, Myndio, saepe Athenaeus.
 (NASSANDER. v. ἀόια.)
 NICANDER. v. ἀγωναθέτης. ἀδελβεῖν. θη-
 βεῖν. κλισία. μέσκος. τριτά.
 NYMPHODORVS. v. αἰγίς.
 OCHLVS, ἐν τροφονίῳ. (si non mendose.)
 ORACVLA. v. θέμεις. πελάνας.
 ORVS. v. νυμφαῖον.
 OSEAS, propheta, obiter citatur. v. μονιός.
 PAEON (ex coniectura Valesii.) v. πφρόδι-
 τος. P.
 PANYASIS. v. πόλην.
 PAVLVS, apostolus. v. Παῦλος.
 PERIGENES. v. διαπίνειν.
 PHANIAS in Κήρυκες.
 PHANODEMVS. v. ἀχάνης. γαλεοί. ταῦ-
 ρος.
 PHERECRATES. v. ἐπίμεσα. μιμάρις.
 ἐν πετάλῃ. v. μεταλλιον.
 ἐν τυβάνισι. v. γυμνῷ Φυλακῇ.
 PHERECYDES. v. εὐρύμας. ἰοφῶσσα.
 PHILEMON. v. ἰσά. [forte etiam v. ἀφαιά-
 σαι.]
 PHILETAS. v. ἀμαλλα βαβυκός. θέσσα-
 λαί. σκῆρος. σκύζης. ὑπ' αὐτὴν. ὑπε-
 ζῶσθαι.
 PHILISTVS. v. βυβαίρις. μεσηρείων.
 PHILOCTETVS. v. δορυφόρον. [v. in Phi-
 locteti.]
 PHILOCHORVS. v. ζυμβόλος.
 IDEM ἐν τρίτῳ. (fortasse Ἀτθίδος intelligen-
 dum.) v. ἀγοραῖος Ἑρμῆς.
 ἐν τετάρτῳ. v. ἱππῆς.
 PHILOLAVS. [Philyllius.] v. πόλις. λη-
 νοφιλάργυρος.
 PHILOSTEPHANVS. v. θερπόβρωτος.
 PHILOXENVS. [ex emendat. Hemsterhusii]
 v. δορυφόρον. ἐν Σύρῳ. v. μεσαύχενος.
 PHOENICIDES, comicus, Megarensis. v. ἀ-
 νασαί σιωπᾶν.
 PHRYNICHVS. ἐν Αἰγυπτίοις. v. λαίνταρ.
 σέμελη.
 ἐν Ἀλκήσιδι. v. ἀθαμβές.
 ἐν Δαναΐσιν. v. ἔγκαρτα.
 ἐν Κόντῳ. v. αἶα.
 ἐν Κρόνῳ. v. σεελλίσαι.
 ἐν Κωμαῖσι. v. κολακοφορεκλείδης.
 ἐν Ταντάλῳ. v. ἐφέδρανα.
 PINDARVS. v. ἀληθεῖς. διὸς κόρινθος. κα-
 ταπίμπρασθαι.
 PISANDER. v. νᾶς ἔ' παρὰ etc.
 PISISTRATVS. v. καταχήνη.
 PLATO. v. ἀγανακτεῖν. αἰλήτης. ἀμφιμα-
 σχαλός. ἀρχονίδας. ἀσελγής. ἀνὰ
 δαίξει. βορᾶς. δευτέρων ἀμεινονων. διὰ
 πάντων κριτής. ἐμμέλεια. ἥρακλῆα.
 λίδος. κριός. πῦρ ἐπὶ πῦρ. ποδακίακη.
 σίλλυβαν, etc. ταθίτην.

ἐν Γοργίᾳ. v. τὸ πᾶρόν.
 ἐν Ἰωνί. v. ἡρακλεία λίθος.
 ἐν τῷ σοφιστῇ. v. ἐγγαστριμυθος.
PLATO, comicus. v. αἰήτης. ἀρχωνίδας. [v. not.] αἰσέλγης. ἐν ταῖς αἴφ' ἱερῶν. v. ἀσπαλιεύς.
 ἐν Μαμακίδῃ. v. μαμακίδος.
 ἐν Μωμοθήρῃ. v. παλινδορία.
 ἐν Σέρεφαι. v. παλινδορία.
PLVTARCHVS. v. δεκαδώρῳ ἀμάξῃ. ληναίων μῆν.
POLEMARCHVS. v. χρυσῶς.
POLEMON. v. διοσκάλιον. ἐφώδιον. ἡλύσιον. κυλίσκρανον. v. δευτερόποτμος. [v. not.] προσωπῆττα. σκυδικαί.
IDEM. ἐν Ἐρατοσθένεος ἀποδημίας. v. βίηφι. ἐν Λίαντος ὑποκρίσει. v. συσπασόν.
POLYBIVS. v. φρετοτύπανα.
POLYMNESTVS, poeta Colophonius, obiter citatus. v. πολυμνήσιον, etc.
PRAXILLA SICYONIA. v. βάνχης διώνης.
PRAXIPHANES. v. διατροχαίδες.
PYTHAGORAS. v. γυνή.
PYTHAGORICI. v. ἱτασμός. πίρανον.
RHINTHON. v. ἄσκητος. βρυδαλίχα. γαλεοί. ζεύγαι. [v. not.] καλαβρίαν. κάρπα. (ex coniect. Soringii.) λόνδισ. ακαλιᾶ. σάννορες. σαπυλλεῖν. σάεμα. τροχαία. ὑδράνα. Φαινόλα.
IDEM. ἐν Μηδείᾳ. v. κομάκτωρ.
SAPPHO. v. Ἐκτορος πάσσαλοι.
SACRA pagina ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν βασιλεῶν. v. ἄρειας, et v. αἰρίων. sub nomine τῆς γραφῆς.
SELEVCVS. v. βύδιος. διάσχεσις. κάρβαναι. τήριον. πιαλλακτον.
SIMMIAS. v. πτωκάς.
SIMONIDES. v. κάρναρα. νεμερήτιν. ἀκμάδης.
SOLON. v. ἀγγχισίνδην. βείναν. τριταία. obiter etiam in σισαχθία. [P] χαλεπὰ etc. et τρεῖς θηρί.

SOPHOCLES. v. ἄβαγ. ἀδρέπανον. αἴφρος. αἰλύβας. ἀναψύχουσα. ἀπαιολήμα. ἀπάνδρωπος. ἀρεαῖοι. αὐλῶνες. ἀφάρμακον. βασκανος. βωλόνη. γλιδε χοαναί. γλοιάς. γνώμων. ἐγκυρῆδες. ἡρακλεία. καθαργίσω. (κωχεύουσιν.) σκίρις. σμνά. σιλφίς. τυφώ.
 ἐν Ἀδάμαντι ἁ. v. ἀγχιμνήης. βρυαζήσας. ἐπιστήματα. ἐχρωματισθή. λητήρες. καταγνώνη.
 ἐν Ἀδάμαντι δευτέρῳ. v. ἔρεσι. ἐψία.
 ἐν Λίαντι μασιγοφάρῳ. v. ἀρή. ἄσκοπον. ἄφρακτος. ἐξαλύζωμα. κατήναρσιμένα.
 ἐν Ληγῇ, (ex emendatione Casauboni,) v. ταύρεον πρόμα.
 ἐν Λίγισθῳ. v. Ἀρύθμων.
 ἐν Λίδιοψι. v. ἀναρκτην. ἀνδοβόσκον. ἀπίτῃ.
 ἐν Λίχμαλωτίῳ. v. αἰχμόδετος. αἰλιτρήσση. ἀμφίλινα. ἀνηκός. ἀπειθής. βαίων. ἐμπλέυς. εὐτερομαντίας. ἐνάταις. ἐπιμάσσεται. ἱάννα.
 ἐν Λίχμαλωτίῳ. v. ἄσκητον. ἄχνην. ἱερόλας. ἱκτερεύομεν.
 ἐν Ληκρίῳ. v. ἀδοξία. ἀκτίς. αἰλοῖματῳ. ἀνταίαν. ἀπόδρομον. ἀποφάνθας. ἀροματα. ἄτομος. βίδω. γατρίον [v. not.] ἱλλάδας.
 ἐν Ἀλεαδαῖς. v. ἐφυμνῆς. sed legendum Ἀλευαδαῖς.
 ἐν Ἀλεξάνδρῳ. v. δυσαυλος, et θηλάστρια, videtur Ἀλεξάνδρα legendum.
 ἐν Ἀλκμαίωνι. v. αἰνῶ. ἀραίᾳς. βλήρ. [v. not.]
 ἐν Ἀμφιαράῳ. v. ἀγίσαι. ἀλεξαίθριον.
 ἐν Ἀμφιτέρωνι. v. ἀμφοτέρωτος. ἀτρευματίστον.
 ἐν Ἀμφιτέρωνι δευτέρῳ. (ex restitutione Meursii.) v. ἐπενώτισεν.
 ἐν Ἀνδρομέδῃ. v. ἀμβλύσκει. ἀμφίπρυμον. ζευξίλεως. κυρίον. μάσθλη. σπλητόν.

ἐν Ἀντηνορίδαις. v. ἀφειψιασσάμην. ἐκ-
 βιβιάζω.
 ἐν Ἀντιγόνη. v. κοινός.
 ἐν Ἀτρεΐ. v. ἐπισπάσει.
 ἐν Ἀχαιῶν συλλόγῳ. v. ἐπιζενῶσθαι. ἐπι-
 σεύσης. ζυμβόλης.
 ἐν Ἀχιλλέως ἐραίσαις, (tacito nomine eius,)
 v. ὁμμάτεος πόθος.
 ἐν Δανείῳ. v. ἀνθήμερον. ἀφροδίσις ἔργα.
 ἐν Δαιδάλῳ. v. γοργάδων, ἐσέφθην. (emendante Casaubono.)
 ἐν Διονυσιακῷ. v. θωχθεΐς.
 ἐν Δόλοψι. v. εὐναιος.
 ἐν Εὐμήλῳ. v. αἵματος, etc.
 ἐν Εὐρυσάκῃ. v. ἀδόξασον.
 ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσει. v. ἀναχαυτίζει.
 ἐν Ἠλέκτρῃ. v. αἶμα. ἀμήτωρ. ἀντήρης.
 ἐπηγγελόμην. λυκοκτόνε θεῷ.
 [P] ἐν Ἡρακλεΐ. v. κυκλῆς.
 ἐν Θυέσῃ. v. ἀκήρυκτον. ἀλογα. ἀλωπός.
 ἀντερεῖσιν. ἀπάρωνας. ἀπόθεα. ἀτελῆ.
 ἐν Θυέσῃ δευτέρῳ. v. ἡγόμεν. ἀφασιωμέ-
 ναι.
 ἐν Θυέσῃ τῷ ἐν Σικυῶνι. v. ἀμόρφωτον.
 ἀποπλήκτῳ ποδὶ. αὐτομάρος. αὐτό-
 φορτοί. ἐπαίνες.
 ἐν Ἰνάχῳ. v. ἀελλόθριξ. ἀναιδείας. ἀναν-
 τα. ἀλωπός, (ex restitutione Casaubo-
 ni,) ἀντίπλευσον. ἀρεκασκύνῃ. ἐπικρε-
 μα. κυάμῳ.
 ἐν Ἰνοῖ. v. ἄλυτον.
 ἐν Ἰοβάτῃ. v. ἀφύλλωτον.
 ἐν Ἰππῶνι. v. ἀπαλέξασθαι. ἀπαρθένευ-
 τος. [v. not. ad ἀπάνθρωπος.]
 ἐν Ἰριδι. v. εὐωρος.
 ἐν Ἰωνι. v. χερσεύει.
 ἐν Ἰφιγενείᾳ τῇ ἐν Αὐλίδι. v. ἀκρεχᾶ.
 ἀπαρθένευτα. ἀπυνδάνωτος. βασιλῆ.
 ἐν Καμικοῖς. v. κωχεύουσιν.
 ἐν Κλυταιμνήστῃ. v. ἀράβῳ. [v. not.]
 ἐν Κηφελίῳ. v. αὐτοκτίσις. δέατος. Ca-
 saubono corrigente.
 ἐν Κολχασίν. v. ἐπαλλαχθεῖσα.

Vol. VI

ἐν Κρεῖσῃ. v. ἀνέκτημα.
 ἐν Κρησίν. v. βεδοί. γάστρων. [v. not.] Hinc
 corrige 6, 12. Pollucem, et pro χρέ-
 σαι lege Κρησί, vel Κρεῖσῃ.
 ἐν Κώμῳ. v. ἀνθρῶσκα. (ισ. Μῶμῳ legen-
 dum.)
 ἐν Λαοκῶντι. v. καταβράκτης.
 ἐν Λαρισσαίῳ. v. ὤς.
 ἐν Λημνίῳ. v. ἀξυμβλητον. ἀσάλπυκτον
 ὄραν. vide et in ἀρευναλλός.
 ἐν Μελεάγρῳ. v. ἀντίβοιον. ἰσοφόρες.
 κυάμῳ.
 ἐν Μυσοῖς. v. ἀπέβαθρα. ἀποσύρει. ἀπύ-
 ρα. ἀτραφής. ἀφθίτας.
 ἐν Μῶμῳ. v. ἀλώπηξ. ἀμφίον. ἀνατίψαι.
 ἀποσκόλυπτε. [forte et v. ἀνθρῶσκα.]
 ἐν Ναυπλίῳ. v. ἀνόραος.
 ἐν Ναυπλίῳ πυρκαῖ. v. ναύκληρον. πει-
 σά.
 ἐν Ναυπλίῳ καταπλέοντι. (ex restitutione
 Meursii.) v. ἐπικότα. τρίτος. κρατῆρ.
 ἐν ναυσὶ vel ναυσικίᾳ, (ex emendat. Ca-
 sauboni,) v. ἀναρομβδοί.
 ἐν Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ. v. ἐμπρεής. ἡμα-
 λάψας. θρεκτοῖσι νόμοις. θρεῖζεν.
 ἐν Ὀδυσσεῖ ἀκανθοπλήγι. v. ἀθηρεβρωτον.
 ἐλααίδεσσα.
 ἐν Οἰδίποδι. v. θραψωδός. ἀπότροπον.
 ἐν Οἰδίποδι ἐπὶ κολωνῷ. v. αἰτναία. ἀμπτυ-
 κτήρια. (vbi editur ἐν κολωνῷ,) οἰάτι-
 δος.
 ἐν Οἰδίποδι τυράννῳ. v. ἀελλαίδαν. ἄκων.
 ἀμφιπλήξ. ἀπότροπον. βαιῶν. ἰῆς.
 θραψωδός.
 ἐν Οἰνομῶν, forsan in ἀρεχῶνι. [v. not.]
 ἐν Παλαμῇ. v. ἀκερῶν. δροπᾶ.
 ἐν Πανδῶρᾳ. v. κεχήλωμαι.
 ἐν Περιλάῳ. v. κερπομανής.
 ἐν Παιμέσιν. v. αἰαλῶσα. βερσκύντα. ζαν-
 να. Φοινικίαις.
 ἐν Πολυεῖδῳ. v. ἀνταίας. ἀρεῖον.
 ἐν Πολυζήνῃ. v. παρᾶρυμα.
 ἐν Ριζοτόμῳ. v. αἰτῶσας.

Ff

ἐν

ἐν Σαλμωνῇ. v. θῆμα. κερυκοί.
 ἐν Σατυρικῷ. (ἴσ. Σατυρικῷ.) v. ἀρβανγὲς
 ὄμμα.
 [P] ἐν Σίνωνι. v. αἰθύσσειν. ἀναισθήτω.
 ἀξίστε. ἀρητον ἀρρητον. ἐνθρίακτες.
 ἐν Σισύφῳ. v. ζεύγος.
 ἐν Σκύθαις. v. ἀχίλλειον. ἀψάλακτος.
 ἐν Σκυρίαις. (ex restitutione Casauboni,) v.
 ἀποσίβης. αὐτόσιτον. (ex eiusdem resti-
 tutione,) εὐωρεο. ἀχρήματον. (vbi vul-
 go Σκυρίοις legitur.)
 ἐν συλλόγῳ. v. ἐκκεκοπηται. vide supra in
 Ἀλκων συλλόγῳ.
 ἐν Συνδέπνοις. v. μάσθλη. et v. ἀζαώται.
 vbi vulgo Συνδέπνω legitur.
 ἐν Συνωνύμων ὑτέρῳ (ex restitutione Mur-
 si,) v. ἀρητον. [v. not.]
 ἐν σφυροκόποις. v. πεχήλωμα.
 ἐν Ταινάρῳ (vel Ταινάραις, vt emendauit
 Casaubonus,) v. αἰαλαίαν.
 ἐν Ταινάρῳ Σατυρικῷ. v. ἀργέμων.
 ἐν Τηλέφῳ. v. αἰεφόρος.
 ἐν Τηρεῖ. v. ἀγληχίδων. sic et in ἀρρηνο-
 βοσκὸς et Θεανῇ, quo utroque loco ma-
 le Turco editur. [immo recte. v. not.]
 ἐν Τραχινίαις. v. αἰερομένας. αἰόλη νύξ.
 ἀμφίναικος. ἀνευφημήσει. ἀντίπρωρα.
 ἀπλακκτον. ἀρετὴς.
 ἐν Τρωίῳ. v. ἀμάσεται. ἀνδρόπαις. ἀπέ-
 σκη. ἀπίσος. ἄσας. ἀσέλοικον. ἐλαιῶ-
 ται. ἔρηκη. ἱάννα. ἱήιος. καταρβύλαις.
 ἐν Τριπτολέμῳ. v. ἀμαλλα. ἀποδυμιῶ.
 ἀπυνδάκωτος. ἀφράδμων (vbi male Τρι-
 πτομέλω editur.) δαίς. (vbi vulgo male
 diucllitur.) ἔλκη. θαιρός. ἱάννα. ἱλλυρεῖς
 γοιή.
 ἐν Τυμπανισαῖς. v. ἄδημον. ἀνετῶς. ἀν-
 τιστρέφω. δράκαυλος. forl. et in ἀπάν-
 θρωπος [v. not.] et in νομίζεται. vbi
 legendum fortasse, ὥσπερ ἐν Τυμπανι-
 σαῖς.
 ἐν Τυράννοισ. v. ἔχθιμα. Μενρί. Τυράν-
 νῳ emendat, Oedipo nimirum. Vide

supra in Pherecrates. [Pierfon ad Hero-
 dian. pag. 436. corrigiit Turco.]
 ἐν Ὑδροφόροις. v. κινέες.
 ἐν Φαιδρα. v. ἀγκυρα. ἄγος. ἀκλεκτοί.
 ἀπέπτυσσε. αὐτομόλως. ἀψαρές. κυλαί-
 νων. μῶλως.
 ἐν Φιλεκτῆτῃ. v. ἀμαρτεῖν. ἀμπυκες.
 ἐν Φιλοκτῆτῃ ἐν Τρεῖα. v. δράκοντα. δρυο-
 παγὴ σόλιν. ζηλῶ. ρακτηρηίαις. sed no-
 mine tacito.
 ἐν Φινεῖ. v. ἀπενώτισαν. ἀρτύμασι. καταρ-
 ράκτης.
 ἐν Φινεῖ δευτέρῳ. v. ἀχάλλευτα.
 IDEM tacito, vt videtur, nomine. v. ἀρᾶ-
 βω. βαιών. βλήρ. (aut saltem Euripi-
 des, vterque enim Ἀλκμαίωνας scripsit,)
 βρυαζέσης λεαίνας. βρυαλίκται. γα-
 λῖς. γάστριον. γελχανός. δρυαλλός.
 ἐπενώτισεν. ἐπήκοος. [P] ἥρακλεία. λί-
 θος. etc. ναύκληρον. etc. σεμνά, etc.
 SOPHRON. v. ἀγροπηγή. αἰδαία. αἰλύδιμον.
 αἰλκαύων. διατελείαν. ἡρύκαλον. κα-
 τάτικτον. παρασιζισσα. σάρον.
 SOPHRONIVS. v. σκαναῖς, [forte Sophron.
 v. not.] etc.
 SOSIBIVS. v. ἡλακάτια. περφίλα. σάνδυξ.
 SPEVSIPPVS. v. συβῶτας.
 STESICHORVS. v. βρυαλίκται. ἡλίβατον.
 ναυκληρώσιμοι, et obiter in τρεῖας.
 STRATTIS. v. κάλχας. βῆς. ἐμβαινῇ, etc.
 ἐν Ζωπύρῳ περικαιομένῳ. v. εἰ μάλα κικ-
 κας.
 ἐν Φορτικῷ δραματίῳ v. κολεαῖνοι.
 SVILAS. Σγίλας (nisi corrupte.) v. πυββαία.
 Suidas Θεσσαλικῶν. πρώτῳ citatur ab
 Apollonii Scholiaste, pag. 122. edit. H.
 Steph. Idem et pag. 26. videndus.
 TACTICI. v. γνωμοτυπία. διπλασιασμός.
 ἱερός λόχος.
 TELECLIDES. v. βρόμιος. δρεπτόν. εὐτηνίς.
 IDEM ἐν Πρυτανεῦσι. v. δορυφόρον.
 TELESILLA. v. βελτιώτας.
 THEOCRITVS. v. αἰολικόν. βενκολιασμός.
 THEOGENIS

THEOGNIS. (vt videtur,) πολυπαίδης.

THEON. ὁ ταῖς καμικαῖς λέξεσι γράψας, in Praefatione. v. ἀγνώτες. σκίταλοι. [v. noi.]

THEOPHRASTVS. v. ἀφροδίσιος ἔρκος. δύσ-
καπνος. ἐπίπτερον. κολλύρα. κύνα-
ρος. κύπαρος. προσφανῆ. σαλακωνί-
σαι. σίδη. σισύμβριον. σκυρθαλιάς. vi-
de et in diēs ἀνθος.

περὶ φυτῶν. v. ψελίς.

ἐν τῷ μεταλλικῷ. v. προσφανῆ. σύζωσμα.
ψελίς.

THEOPOMPVS. v. βισύρας. δονατάν. ζερά.
ἐν τρίτῳ αὐτῆ λόγῳ. v. ἱππάκη.

THVCYDIDES. v. ἀμφίβολοι. ἀντίπαλον.
ἀργυρέα ὕνις. ἀετὰς. αὐτοβαεῖ. βιο-

τούων. ἐννεάκετος. ἥνησεν. κυλώνων.
λιμῶ. ἔραδῶς. πύθιον.

TIMACHIDAS. v. πυριβρεμέτας.

TIMARCHVS. v. ἀμυσίς.

TIMOCLES. v. ἀπυξίνῃ.

TRAGICI. v. βαθμοί.

TRYPHON. v. φαφάνις.

XANTHVS. v. ἀτταγάθη. βελεψίνη.

XENOPHON. v. ἀπροσκαλίδοντα. σωπιαί-
νισι.

ἐν Ἀναβάσει. v. σιγάζοντος.

ἐν πρώτῃ Ἀναβάσει. v. Φονικιστής.

ἐν ἔκτῃ Ἀναβάσει. v. σίγλον.

ἐν Κυνηγετικῷ. v. σαρδόνες.

C A P V T XXXVIII (olim XXXVI)

DE LEXICIS ET GLOSSARIIS *) AD SCRIPTA THEOLOGORVM, IVRISCONSVLTORVM, MEDICORVM, PHILOSOPHORVM AC RHETORVM GRAECORVM INTELLIGENDA COM- PARATIS.

I. *Glossaria in Theologos Graecos.* II. *Glossae verborum Iuris a Carolo Labbaeo editae.* III. *Λέξεις νομικῇ MS.* IV. *Erotiani glossarium de vocibus Hippocratis.* V. *Scriptoris aetas et dicendusne sit potius Herodianus.* VI. *Index scriptorum, ab Erotiano laudatorum.* VII. VIII. IX. *Alia Lexica et glossaria iatrica, botanica, physica et chemica.* X. *Lexica Philosophica; vt Platonica, Peripatetica, etc.* XI. *Lexica deperdita in rhetoras.* XII. *De Harpocratonis Lexico.* XIII. *Harpocratonis plures.* XIV. *Index scriptorum, ab Harpocratonis laudatorum, ex editione Nicolai Blancardi.*

[Cum supplementis G. C. Harles.]

I

Glossariis biblicis graecis, quae in celebrioribus bibliothecis Europae complura MSS. ex-
stare dixi, accensendum etiam venit dictionarium ecclesiasticum optimae notae, in biblio-
theca

Ff 2

a) Noster Fabricius Lipsiae a. 1689. 4. sub no-
mine *I. A. Fabri* ad calcem centuriae anonymo-
rum et plagiariorum vulgauerat breuem de lexicis
graecis dissertat. postea autem, quae de illo argu-
mento notasset, se inseruisse bibliothecae huicce

graecae, ipse testatus est B. Gr. lib. V. c. 40. init.
(vol. IX. pag. 620. vet. ed.) — *Val. Ernest. Loe-
scher* in epistola de statu progressuque scriptorum,
abs se promissorum, promisit opus de glossis, glos-
sographis etc. confectum: quod forsitan alicubi adhuc
latet.

theca Medicea *), quod laudat Alexander Morus in notis ad a Tim. I. 6. et Matth. I. 19. *). Nescio, an diuersum a *Stephani*, antiqui glossographi, (eiusdem grammatici, opinor, qui in Dionysii, Thracis, *τέχνας* scripsit,) expositione MS. *ἑνδιαθέτων γραφῶν*, quae citatur a Iohanne Pearsono praefatione ad septuaginta interpretes. [et est in cod. medic. XLII. pl. 57. uti modo vidimus: diuersae autem esse videntur a cod. *ditionarii ecclesiastici*, a priore codicis illius parte; sed forsitan conveniunt cum parvis lexicis, in cod. cod. obuiis. *Harl.*] Sed fuerunt praeterea, qui doctorum etiam ecclesiasticorum ac Theologorum graecorum scripta, si qui singulari dicendi genere vsi fuissent, glossariis eiusmodi illustrarent. Talis *ἑρμηνεία λέξεων*, litterarum ordine concinnata; praefigitur primae editioni graecae operum, quae feruntur sub nomine *Dionysii Areopagitae* *), Florent. apud Philippum Iuntam A. 1516. 8. Ac fallitur *Lambecius*, qui, id glossarium ex cod. MS. Vindobonenli memorans, pro inedito

latet. — Aliofum, quae in hoc capite non commemorantur, lexicorum ac glossariorum notitia in capite, quod ex vol. IX. vet. edit. paullo post in hunc totum reducatur, locum inueniet meliorem. *Glossaria* autem iam ante Strattidis, poetae comoediae veteris, tempora, vigente adeo lingua, Athenis reperia fuisse, patet ex fragmento Strattidis, de quo v. supra, vol. II. pag. 497. not. Nubem vet. grammaticorum, qui lexica, glossaria etc. consarcinarum, diligenter excitauit cel. *Beck* in comment. de litteris et auctor. gr. et lat. part. I. p. 47. sqq. *Harl.*

b) *Bandinius* in catal. codd. gr. bibl. Laurent. vol. I. pag. 43. illum cod. XX. plutei V. vberius describit, et ex lexico vocc. eccles. specimen adfert vocc. quae a secunda alphabeti littera oriuntur, et citat verba Fabricii. Praeter ea is cod. continet alia parua lexica, siue fragmenta, *λέξαι τῆς ἑνταυτέρης· λέξαι τῶν βασιλέων· λέξαι τῶν ἱερατῶν αὐτῆς· λέξαι τῶν φιλῶν*. quae conuenire videntur iis, quae insunt in cod. Fabriciano, infra in h. tomo ex vol. IX. vet. ed. memorato. — In eadem bibliotheca medicea cod. XXXII. plut. IV. praeter epistolas catholicas et Paulinas aliaque comprehendit in fine aliquot *Lexidia*, quorum primum vocc. continet CCIX. ex epistolis Pauli collectas, et secundum alphabetum disposita; alterum alia, itidem ex apostolo, sed nullo ordine congesta; tertium vocc. ex variis tum veteris tum noui testamenti libris excerpta, sed ita euanida, ut vix legi possint; adparet etiam quaedam apocalypseos interpretatio. Quartum denique inscribitur, *Λεξικὸν Κυρίλλου τῷ εὐαγγελιστῇ*, *Lexicon Cyrilli ex euangelio*: continet autem vocabulorum hebraicorum, quae in euangeliiis occurrunt, breuissimam interpretationem. v. *Bandini* cat. I. pag. 554. sq. qui etiam subscriptiones amanuensium cod. membran. a. Chr. 1093. manu

exarati refert. — In cod. XLII. plut. 57. (*Bandin.* II. col. 418. sqq.) plura sunt lexica: memoramus h. l. 1) *Lexicon* S. Cyrilli, uti videtur *Bandinio*; 6) *Lexicon* dictionum V. et N. Testamenti, expositarum a Stephano; Theodoro; et aliis lexicographis, Cassiano, Longino philosopho. Incipit ab Ostateucho: sequuntur vocc. ex quatuor libris Regnorum, libro Iob, Ecclesiaste, epistolis D. Pauli, Psalmis et Canticis. 12) *Dictionum*, quae habentur in sanctis euangeliiis interpretatio; 14) *dictiones* ex Christianorum libris. 16) *Theodosii*, monachi, grammatici, interpretationes in plures acrostichides canonum diuersorum anni festorum, 17) *Lexici* fragmentum, initio et sine mutilum. — In cod. L. plut. 57. (*Bandin.* II. col. 431.) 1) *συγγραφή λέξεων* etc. *collectio dictionum, concinnata ex diuersis libris, veteris inquam ac nouae scripturae.* (dictionis.) 2) *Variae interpretationes dictionum ex actis apostolorum, Cl. psalmis, canticis, ostateucho, Iobo, Proverbiis, prophetis et euangeliiis*; 3) *interpretationes vocum hebraicarum, secundum ordinem litterarum.* 12) *centorum nomina*, et alia opuscula argumenti sacri. adde cod. XVIII. plut. 59. apud *Bandin.* II. col. 569. sq. nr. III. et VII. — In cod. XXX. pl. 58. (*Bandin.* II. col. 476.) *Lexicon*, definitiones continens theologicas ac philosophicas, ordine alphabetico dispositas. initio mutilus est codex. Alia lex. v. in sequentibus notis memorata. *Harl.*

c) *Lexicon* ecclesiasticum, s. *collectanea* ex Chrysostomo et aliis in Genesin, in cod. IV. bibl. Monac. Bauar. *Harl.*

d) In bibl. *Parisi.* publ. in cod. DCCCCXXXIII. (catal. tom. II. pag. 183.) Dionysii Areopag. opp. sequitur *lexicon*, ubi explicantur vocc. difficiliora, quae in S. Dionysii scriptis occurrunt; in codice DCCCCXXXIV. illius opp. praemittitur explicatio vocc.

edito habet, libro III. pag. 72. *) quod eo magis miseris, quoniam ipse pag. 73. [pag. 198. ed. Kollarii.] facit illius Iustiniae Dionysii editionis mentionem. Incipit: ἀρχαῖος, θαν-
μας,

Ff 3

pag.

voc. difficil. in illius opp. obuiorum. — Explicatio voc. quorundam difficil. quae in *Gregorii Nazianzeni* carminibus occurrunt, est in cod. Paris. MMCCCXVIII. nr. 6. item in cod. MMDCXIX. nr. 2. nec non in cod. *Coislin.* CCCXCIV. teste Montfaucon bibl. Coislin. pag. 603. *Harl.*

e) Sive col. 195. sq. ed. Kollarii, cuius not. conferes. In vol. VII. col. 532. cod. CXXXIII. nr. 19. est anonymi *Lexicon biblicum graecum*, continens interpretationem succinctam obscurorum vocabulorum, quae exstant in versione graeca V. et N. testamenti. nr. 20. Interpretatio hebraicorum nominum et vocabulorum, in SS. script. occurrentium, ordine alphabetico, et nr. 21. alphabetum Hebraeorum cum explicatione graeca. nr. 23. nomina duodecim apostolorum et quatuor archangelorum cum explicatione. — In bibl. *Venet.* D. Marci, cod. DLXXVIII. explicatio voc. hebraic. per alphabetum. (cat. pag. 303.) — *Venetis* inter codd. *Navianos*, in cod. CCXCVII. sq. (cat. pag. 498. sq.) n. 2. Lexicon in Psalmos, nr. 3. parua lexica in omnes fere SS. libros, — in codice CCXCIV. (cat. pag. 497.) ἱερωνίμῳ λίσαν τῶν ἐν τῷ ἀποστόλῳ Παύλῳ μεταφρασμένων. — in cod. CCCI. (cat. pag. 505.) Lexicon in XII. prophetas. — in cod. CCCIII. nr. II. IX. (cat. pag. 507.) Lexica in Psalmos, cantica, octateuchum, (bina exemplaria diversa,) in prophetas, acta apostolorum, epist. ad Hebraeos, cum aliis breuibus huiusmodi lexicis. — *Florentias* in bibl. monasterii, (vid. *Montfauc.* diar. ital. pag. 368.) cod. faec. XII. membran. Lexicon gr. in cuius fine explicatio graeca nominum hebraicorum S. S. — *Parisiis*, in bibl. publ. secundum catal. codd. vol. II. cod. XXXIX. nr. 14. explicat. voc. nonnullorum, quae in V. ac N. T. leguntur. — cod. CCCCLXIV. nr. 3. anonymi lexicon S. S. e Stephano, aliisque lexicographis depromptum; nr. 4. anonymi lexicon. — codex DCCCCII. n. 6. lexicon e scriptoribus sacris et profanis collectum, vbi praeter nonnulla veterum testimonia, alia multa scitu non indigna reperiri dicuntur: sed litteram A. tantum continet. — eiusmodi fere lexicon est in cod. MMCCCXVIII. nr. 3. — cod. MCXLII. anonymi lexicon, vbi praeter scriptores sacros, pauci alii, Damascius, Homerus, laudantur. — In cod. MMDCX. lexica in plures libros V. et N. Testamenti. — In cod.

MMDCXVII. nr. 2. anonymi lexicon, quo voc. Octateuchi difficil. explicantur. nr. 3. item in codd. MMDCLV. MMDCXVI. MMDCXIX. MMDCXX. MMDCXXI. MMDCXXII. MMDCXXIII. anonymi lexica, quibus complures V. et N. T. libri exponuntur. In cod. (qui ex vetusto exemplari, quod in bibl. Principis Valachiae adseruabatur, descriptus esse perhibetur,) MMDCXVIII. nr. 4. anonymi Lexicon, vbi explicantur voc. difficiliora V. et N. T.: Auctor vero *Stephanum*, *Theodoretum*, *Cassianum* et *Longinum* philosophum duces sequutum se esse proficitur. Opus illud dicitur nondum publicam lucem adspexisse. Sic quoque nr. 5. est anonymi lexicon hebraico graecum, hactenus ineditum, cuius ope quaedam Hesychii loca, (glossae sacrae, si fallor,) possint emendari. — In cod. MMDCXXXII. Lexicon in plures libros V. T. — In cod. MMDCXXXIII. MMDCXLIII. MMDCXLIV. MMDCXLVIII. anonymi lexicon, ex scriptoribus tum ecclesiasticis tum profanis collectum. In cod. MMDCLVIII. hebraicorum quorundam V. T. vocabulorum explicatio. — In cod. MMDCXLV. anon. lexicon in quosdam V. T. libros. — In bibl. *Coisliniana* sunt multa lexica, (v. ipsum *Fabric.* infra, lib. V. cap. 40. sect. VIII. vet. edit.) in his cod. CCCXCIV. lex. in libros V. et N. T. cod. CLXXVIII. lex. in script. sacros et profanos. cod. CCCXLVI. λίσαν XII. prophet. et IV. libr. Regum. Montf. bibl. Coisl. p. 602. sq. pag. 238. p. 502.) — Inter codd. *Thom. Gale* cod. LV. sive in cat. codd. Angl. et Hib. nr. MMMMDCCCLXXXIX. dictionum S. S. index alphabeticus. — *Augustas Vindel.* in cod. bibl. publ. dictionar. voc. graec. collectum ex variis auctor. tam sacris, quam profanis, et expositio voc. in epistolis Pauli, XII. prophetarum ac libris regum, (Reiser. cat. p. 80.) Quaedam eiusmodi generis expositiones et lexica sunt in bibl. Escorial. v. *Plüer.* itiner. per Hispan. pag. 199. sq. — Haec sufficiant. — Notandum adhuc est *Glossarium graecum in sacros N. T. libros*, ex MS. primus edidit notisque illustravit *Io. Alberti.* Acc. eiusdem miscellanea critica in *glossas nomicas*, Suidam, Hesychium et index autorum ex *Photii* lexico inedito. Leidae 1735. mai. 8. Cel. autem *Matthaei*, in praesenti Professor Witteberg. ex cod. typograph. synod. Mosquens. edidit in *Lectionibus Mosquensibus*, vol. II. (Lipf. 1779. 8.)

pag.

μίσας, ἐκπλαγείς. ἔγαν, πᾶν. ἔγεννῶς, ἀσθενῶς, ἀνάνδρως, ἀγισαία, ἀγιασμός, κιάδαρος. ἀγνυλον, σκολιόν, δυσχερής, πενίλας, etc. Simile Lexicon vocum, quibus *Iohannes Chrysostomus* signanter usus, MS. fuit bibl. Scorialensi, et onomasticon vocum, *Andreas Cretensi* propriarum, subiunxit eius operibus, [P] a se editis, Franciscus Combefisius. Omnium etiam aianibus teritur doctissimi viri, *Iohannis Casparis Suiceri* f), Thesaurus ecclesiasticus, e Patribus graecis collectus, quo praeter insigniores voces Noui instrumenti multa graecorum ecclesiae doctorum vocabula docte et diligenter exponuntur, rituumque simul et dogmatum atque haeresium notitia subinde perstringitur. Prodiit opus vtilissimum et viginti annorum labor, Amstelodami, A. 1682. fol. licet infinita adhuc in Patribus graecis, quae ab illo nequaquam attinguntur, supersint, alterius fortassis viri docti industria atque stilo consignaanda.

II. Vocabula forensia *Iuris attici* veteris petere licet ex Harpocracione et virorum doctorum in illum commentariis, (de quo mox infra dicam, vbi Lexica in graecos rhetores relaturus sum,) tum ex *Guilielmi Budaei* Commentariis linguae graecae *). At in constitutiones imperatorum, quae Basilicorum libris continentur, et in alia monumenta *Iuris graeco romani*, glossaria varia ex codicibus MSS. biblioth. Parif. descripsit, et ad calcem observationum atque emendationum in Synopsis Basilicon [inser. *Veteres glossae verborum iuris, quas passim in Basilicis reperiuntur, cum notis*] edidit *Carolus Labbaeus* Parif. 1606. 8. Eadem subiecta deinde etiam sunt glossariis latino-graecis et graeco-latinis *Cyrelli*, *Philoxeni* et aliorum, quae post *Henicum Stephanum* longe auctiora magisque digesta et emendata ex *Labbaei* eiusdem recensione habemus excusa Parif. 1679. fol. *). Is in epi-

stola

pag. 60. seqq. *Glossarium paruum in epistolas apostolorum*, et pag. 72. seqq. notis illustravit, in quibus diligenter comparavit *Cyrelli* lexicon MS. ab *Alberti* codd. *Cyrelli* saepe dissentiens, et cum duobus *lexicis gr.* quorum loca frequenter excerpit, et de quibus dixit in *Glossariis graecis minoribus, et aliis anecdotis graecis* etc. Mosquae 1774. 4. editis, quae etiam huc referenda sunt. Nam in priore parte nr. 4. est *glossarium* in omnes *epist.* *Pauli*, praeter illam ad *Philemona*. *Harl.*

f) Obiit *Suicerus* Anno 1705. 23. Sept. *Heidelbergae*, cum antea *Tiguri* docuisset.

g) Sic *Lexicon rhetoricum*, cuius specimen dedit *Montfaucon*, bibl. *Coislin.* pag. 491. seqq. in primis comparatum esse ad *Ius atticum* explicandum ait *Ruhnken.* in praef. ad *Hefych. Lexic.* t. II. pag. IV. — *Budaei* commentarii prodierunt primum *Parif.* ex chalcographia *badiana*, 1529. fol. tum *Coloniae opera et impensa Ioannis Soteris.* a. 1530. m. *Mart.* fol. (huius edit. exemplar ipse possideo; laudet quoque illam edit. *Bünemann.* in catal. MSS. et libror. rariss. pag. 46. *Freytag.* vero in adparatu litter. tom. I. pag. 379. sq. vbi de

illo praeclaro opere copiosus est, num iure suspicatus sit, *Coloniensem* edit. esse eandem edit. quae *Basilae* eodem quoque anno 1530. prodierit, alii certiora dicant: equidem dubito: nam in *Basilicensi* ed. in calce legitur, *Basilae in aedibus Io. Bebelii, mense Martio* M. D. XXX. nisi dixeris, *Io. Soter.* et *Bebel.* communi sumtu renouasse typis edit. *Parisiensem*, et vtrumque primum tantum atque vltimum folium mutasse, suoque et vrbis diuersae nomine signasse diuersimode.) Tertia parte auctior et splendidius excusus est liber in officina *Robert. Stephani*, *Parif.* 1548. fol. recus. *Basilae* ap. *Nicol. Episcopium* 1556. fol. et in *Budaei* Opp. omnibus, *Basil.* 1557. fol. constituunt totum quartum, adde infra libr. V. cap. 40. vol. X. pag. 74. vet. edit. *Harl.*

h) Noua editio: *Veteres glossae verborum iuris, quas passim in Basilicis reperiuntur: quas ex variis mssis codd. bibl. reg. Carolus Labbaeus eruit, digessit et notis illustravit. Accesserunt in hac editione ipsis glossis additiones ex libro msto: praeterea Iosephi Scaligeri et aliorum V. D. emendationes: denique notae Antonii Schul-*

Nola ad Iacobum Augustum Thuanum, *Veteres*, inquit, *iuriconsulti Graeci tot glossas* *ἢ ῥωμαίων λέξεων συναγωγὰς ad imperatoriarum constitutionum, iis reseratarum, interpretationem et legum romanarum intelligentiam sibi porauerunt, quas quidem huc usque maximo studioforum damno in bibliothecarum puluere sepultae iacuerunt, sepultae, inquam, integras fuerunt, particulas enim aliquas eruerunt amplissimi doctissimi que viri, Alcianus, Cuiacius, Brissotius, Pithoei, Fornerius: nunc vero omnes, quas nancisci potui, a me collectas et in unum Corpus redactas ac emaculatas prodeunt augustissimi nominis tui splendorem mutanter. Cuius Stephanus, nescio quis'), in his glossis voce δικη. Paulus, ICtus, voce ἡρεμ Παυλιανη. Idem εν τῷ ἀπερι δυσασπασων voce δετήγη. Sabbotius voce ἰντερβάλλεμ. Plutarchus εν τῷ Σέλωνι (ita lege pro Σέλω) in ἰντερναπεδο. Labeo (ita lege pro λαβών) voce ἰντζιερίεμ. Papinianus, voce ἰνφάκτεμ. Aquilius Gallus, ICtus voce ἐπερώτση, σπορίλας, ἀκβίλιανη et ἰνφάκτεμ. Hesychius illustris [P] ὁ Φιλοσοφῆτας (ἐπὶ τῆς) Μιλησίας εν τῷ ἐ χρονικῷ διαστήματι τῆς ἰσορίας voce παλματίας. εν τῷ ε. διαστήματι, voce φόλας. Thalelaeus ICtus ibid.*

III. Noui, plura eiusmodi Lexica iuridica siue glossas nomicas exstare in bibliothecis variis *) manu exaratas, ut quibus vsi sunt Meursius et Cangius, et quales sunt illae, o quibus insigne Dionis fragmentum excerpit H. Valesius notis ad Excerpta Peiresciana. Habeo et ipse glossarium eiusmodi, scriptum in charta ante annos quadringentos, (licet parum emendate,) latina latinis primum, deinde graecis litteris descripta exhibens, subiuncta graeca interpre-

Schultingii, *Idi et Antecessoris, in Euerh. Ottonis thesauro iuris rom.* tom. III. ed. II. Traiecti ad Rhen. 1733. fol. pag. 1697. sqq. Schulting. in praefat. ait, glossarium auctores, quorum nomina ignoramus, non ante imperium Leonis, philosophi, cuius initium incidit in annum aerae vulgaris 886. vixisse. Labbaeus autem ex diuersorum lexicis siue glossariis, in vnum conflat, id opusculum concinnauit. Hinc toties vnum idemque proponitur verbum, vel eodem, vel diuersis in locis; modo similiter, modo aliter enuntiatum, et nunc hoc nunc illo modo, nunc breuius et concisius, nunc plenius atque vberius expositum. v. Schult. praef. qui etiam memorat Io. Meursium in glossario graeco-barbaro et Carol. du Fresne, Dom. du Cange in glossario mediae et infimae graecitatis non pauca iam restituisse; posteriorem quoque complures recentioris Graeciae euoluisse libros mstos, ut et glossas nomicas, partim ex regia, partim ex Vaticana bibliotheca petitas, indeque non pauca in suum contulisse glossarium. Schulting. quamquam multa quidem praecclare emendauit aut explicuit: aliis tamen amplum reliquit spicilegium. Ut mitam, quae V. D. (et multos laudauit Schulting. in notis,) passim, data occasione, adtulerunt ad glossarum emendationem aut interpretationem, peculiarem operam impenderunt illis I. Alberti in mis-

cellaneis criticis in glossas nomicas, subiunctis a pag. 225. eius Glossario gr. in sacros N. T. libros supra laudato, Matth. Roemerus in specimine obseruat. et emendat. ad glossas vet. verborum iuris, ad calcem fragmenti veteris Isti de iuris speciebus et manumiss. pag. 41. sqq. Lugd. B. 1739. 8. Petr. Bonquam in agimaduersi. criticis ad loca quaedam iuris ciuilis deprauata, cap. VI. X. in Oelrichsii thesauro nouo diss. belgic. vol. II. t. 2. p. 197. sqq. Petr. Lucret. Struchtmeyer in epist. crit. in glossas nomicas, Ultrai. 1769. 8. quo cum rem saepe habuit Io. Bern. Köhler in interpretationum et emendationum iuris romani libro I. ed. II. Lipsiae 1792. 8. cap. VI et VII. p. 62 sqq. vbi glossae nomicae saepius corriguntur et explicantur: dehinc Georg. Io. Iacobson in specimine critico in glossas nomicas, Danent. 1777. 4. adde Saxii Onom. litt. II. pag. 127 et 549. Harl. add. H. I. Arntzenii Observationum Sylloge in Actis Societ. Traiect. T. I. pag. 126. sq.

i) An is, qui, digestis componendis a Triboniano adhibitus, Pandectas *ἢς πλάτος* vertit? de quo vide Bachii histor. iurisprud. rom. lib. IV. cap. I. §. VIII. Harl.

k) Vaticanam et Mediceam memorat Schulting. in praef. et glossarum apographum cod. Medic. habuisse Iac. Gronouium, prodit. Harl.

interpretatione, hoc titulo: Λέξιν νομική. Initium eius una cum librarii aberrationibus adscribam. *Adet* ¹⁾ ἔχει. *Ad* praeitium participandum ἀδ πρατίσμ πρατικιπώνδσμ, ἐαυτὸν ἠνέσχετο πραθῆναι. *Aediles* ²⁾ Αἰδίλες οἱ ναῖς. *Aditemi* ³⁾ ἀδιτέμει, ὑπαίστερχεται. *Alumnus* αἰλῦμος, δευπτός. *Ardiles* αἰδίλες, οἱ ἀγορανόμοι. *Adnatui* ⁴⁾ ἀδνάτος, ὁ ἐξ ἀρρηνογονίας συγγενής. *Amitta* ἀμίτα, ἡ πρὸς πατέρας θεία. *Adoptio* ἀδοπτίον, ἡ υἱοθεσία. *Adrogati* ⁵⁾ (arrogatio) ἀδρογατίον ἡ ἐκ βασιλέως υἱοθεσία γινόμενη διὰ προσαγματος, ἥτοι κατὰ παράκλησιν. *Aedes* ⁶⁾ tuuntur aedes τεέντερ, οἷνες τὰς ναῖς ἀσφαλίζονται. *Adiatorum* ἀδιατόρσμ, συγγενής. *Aubion* ⁷⁾ ἀλυσβιον, ἡ πρόσκλησις ⁸⁾ ἡ πρόσχασις τῷ ποταμῷ. *Aquritate* (auctoritate) ἀκτεριτάτε, αὐθεντία. *Aqtor* (actor) ἄκτορ, ὁ ἐνάγων. *Alimenta* αἰλμέντα, διατροφάς. *Ad exhibendum* ἀδεξιβένδσμ, ἡ παραστατικὴ τῷ προαγματος ἀγωγή, ἡ περὶ ἐκδικήσεως. *Aditatio* ⁹⁾ ἀδιτατίον, δίκαιον τῷ οἰκῷ τινὶ εἰς τὴν ἑτέραν οἰκίαν. *Aqius* ἄκτις, δίκαιον τῷ βαδίζον με διὰ τῷ σὲ ἀγρε μετὰ υποζυγίς. *Aquasductus* ἀκβαεδῦκτες, τὸ ἔλκεν με ὕδρ δι' ἄλλοτερις ἀγρε. *Austum* ¹⁰⁾ ἀβέσμ, ἀντλία ὕδατος. *Asegiu* ἀφέντιμ, ¹¹⁾ ἡ πρόσωπον. *Adstintu* ¹²⁾ ἀδστινάτῃς, ἀποπέμψω, παραιτήσεται. *Ademptio* ἀδεμπτεών, ἀφαιρεμένος. *Aggeptilation* ἀκτεπτιλατίον, εἰκονικὴ πρᾶξις ἡ καταβολή etc. Haec speciminis loco plus satis esse possunt. *Fabr.* De lexico *Harmenopuli* vide infra lib. V. cap. 42. vol. X. vet. ed. *Florantias* in bibl. medica, in cod. VII. plut. 5. est nr. 2. *Lexidion* quoddam quinque foliis, nullo auctore tituloque adscripto, et nr. 3. *Lexidion*, tribus foliis, integrum quidem, sed nullo ordine servato, complectitur νικῶν καὶ κατηγοριῶν ὀνόματα; in cod. XLI. plut. 57. sunt plura lexica varii generis. Huc pertinent nr. 4. dictiones rhetoricae, praecipue nr. 13. it. in cod. II. et cod. VI. plut. 80. dictiones (λέξεις) latinae, quae habentur in iure, cum graeca illarum interpretatione, secundum alphabeti ordinem. (v. *Bandini* catal. codd. gr. vol. I. p. 17. et vol. II. col. 419. et 420. vol. III. col. 172 et 182. — *Venetis* in bibl. D. Marci, in cod. CLXXII. (catal. codd. gr. pag. 100.) legum delectui in compendio etc. praemittitur index copiosus et lexicon iuridicum. — in cod. CLXXIV. lexicon iuridicum, cuius initium respondet principio cod. a Fabricio memorati. — in cod. CLXXVII. synopsis Basilicorum praemittitur lexicon, quod, auctor cat. p. 103. scribit, in aliis quoque haberi codicibus. n. codd. CLXXX. CLXXXII. et CLXXXIII. — Inter codd. *Naniqnos* cod. CCCI. nr. 2. paruum lexicon vocc. latin. quae in iure graeco romano occurrunt. (catal. pag. 305.) — *Vindobonae* in bibl. caesarea cod. III. nr. 7. cod. VI. nr. 6. cod. VII. nr. 8. cod. XIII. nr. 2. cod. LI. nr. 31. anonymi glossae iuridicae latino-graecae, (v. *Lambec.* comment. vol. VI. part. I. col. 34. col. 56. col. 72. col. 101. vol. VIII. col. 997. ubi Kollarius in nota, *Blasfari*, ait, tribuit Robertus Gerus in adpendice ad Caueum, quem consules.) — cod. LII. nr. 8. cod. LIII. nr. 8. et 18. (*Lambec.* VIII. col. 1002. 1006. et 1010.) In *Kollarii* supplement. ad *Lambec.* pag. 302. et 334. in cod. XLIV. nr. 2. et cod. XLVI. nr. 2. — *Parisus* in bibl. publ. (quae abundat lexicis varii generis,) in cod. MMDCLXXI. nr. 4. anonymi lexicon, quo voces quaedam latinae ad ius pertinentes, graece exponuntur. — *Montfaucon* in bibl. Coislin.

pag.

1) Habet. 2) aedes. 3) adit. 4) agnatus. In 5) male πρόσκλησις in editione Labbei. 6) habi- glossis Labbei ἀδγάδος, et infra etiam ἀδγάτας, 7) habi- tatio. 8) haustum. 9) hinc προσκαλεσάμενος, qui ac postea: κολύμπησι καὶ ἐν θαλάσσιαις, 10) alluvium, affectum respicit. 11) abstinet.

pag. 488. fqq. dedit ex cod. CCCXLV. membran. saec. X. specimen, s. iuris vocabula ordine alphabetico. *Harl.*

IV. Ad *medicae* artis vocabula descendenti occurrit primo loco **EROTIANI** τῶν παρ' Ἱπποκράτους λέξεων συναγωγή, siue *glossarium in voces Hippocratis*, ad Andromachum ^{m)}: quod primus ex codice MS. quem Heluetius quidam ex bibliotheca Vaticana sibi commodatum [P] surripuerat ⁿ⁾ graece publici iuris fecit *Henricus Stephanus* Parisiis, 20. 1564. 8. pag. 5-53. ^{o)} vna cum eruditis castigationibus suis pag. 113-178. et *Galeni ἐξηγήσεις τῶν Ἱπποκράτους γλωσσῶν* ad Theutram, a Petro Gillio emendata, (de quo libello vide supra cap. 19. vol. V. p. 436. sq. inter Galeni scripta num. 69.) atque nescio, cuius Lexico breui vocum, vt habet titulus, Herodotearum, et fragmento Corinthi de dialecto ionica. Addidit denique Stephanus pag. 179. 180. paucas Conradi Gesneri in Erotianum castigationes, loca Galeni ad aetatem, stilum et res Hippocratis facientia pag. 181-192. et vocabulorum medicinalium expositiones graecas, ordine alphabetico descriptas, ex Hippocrate, Aretaeo, Galeno, Oribasio, Aëtio, Alexandro Tralliano, Paulo Aegineta, cum latina interpretatione, quam ex Celso vel aliunde adiunxit, pag. 193-576. et capita libri secundi et quarti ex Onomastico Iulii Pollucis, quae rem medicam et partes corporis humani spectant.

^{m)} Quia *Erotianus* libellum suum inscripsit Andromacho iuniori, archiatro Neronis, et ab ipso Galeno commemoratur; inde patet, cum vixisse reuera Neronis, imperatoris, aetate et ante Galeni tempora. vide *Franzii* praef. ad edit. qui, cum grammaticum fuisse atque scriptorem vetustissimum, nequaquam autem medicum, autumat pag. XIII. *Saxius* in onom. litter. I. pag. 255. adligat eius aet. a. Chr. circ. 64. Incertum tamen esse putat, num ad Andromachum, patrem, scripserit libellum Erotianus, an ad filium, et dubitat quoque Fabric. in §. seq. sed filium intelligendum esse, *Paul. Cigalinus* in lect. II. de Plinii fide et auctoritate probasse dicitur in nota *Franzii* ad Erotiani prooemium. — *Codd.* fuerunt in bibl. *Vatican.* tres, nisi plures, 1) quem surripuit Heluetius quidam, 2) ex quo vertit Eustachius, 3) quem laudat Phil. Labbeus bibl. nou. MSS. p. 385. — in bibl. *Carpensi*, teste *Franzio* in praef. p. XVI. — Tum in bibl. *Parisi.* publ. teste *catal.* vol. II. in codice *MCLI.* in quo etiam est *Dioscoridae* et *Stephani*, atheniensis philosophi, collectio remediorum alphabetica, corrupta illa et graeco-barbara. — tum in cod. *MMCLXXVII.* nr. 3. — Codicem citat *Cochius* pag. 50. et in bibl. *Vossiana* alius erat nr. *MMDCXXII.* etsi titubante cum titulo, vt ait *Hallerus* in bibl. medicinae practicae tom. I. p. 176. — In codd. *MMDCXIV.* et *MMDCXV.* in quo tamen multa passim desiderantur, atque in cod. *MMDCLI.* *Venetis* inter codd. *Nanianos* cod. *CCXLIX.* *EPQ.*

Vol. VI.

TIANOT - συναγωγή et ΓΑΗΝΟΤ τῶν Ἱπποκράτους γλωσσῶν ἐξηγήσεις. — *Vindobonas* in bibl. *Caesar.* cod. *XXXVIII.* apud *Lambec.* in nota a *Fabricio* citatum. — Collationem lexici Erotiani ex ed. *H. Stephani* ad cod. mst. *Dornillianum* instituit *Io. Steph. Bernard* et foras dedit in *Nouis miscell.* obseruat. tom. IX. pag. 999-1019. item collationem lexici Galeni cum eodem codice, *ibid.* p. 1020-1056. in fine autem tomi spicilegium V. L. in *Erotianum* et *Galeni* glossas. — In cod. *Escorial.* teste *Plüer.* in itinerar. per *Hispan.* pag. 167. *Lexicon* *Herodot.* in cod. *Cantabr.* coll. *S. Trinit.* v. *catal.* codd. *Angliae* et *Hibern.* part. II. pag. 99. *Harl.* ⁿ⁾ 1) *Lambec.* lib. VI. de bibl. *Vindob.* p. 154. [pag. 350. ed. *Kollar.*]

^{o)} Inscriptio libri rarioris est: *Diffionarium medicum, vel expositiones vocum medicinalium ad verbum excerptae, ex Hippocrate, Aretaeo, Galeno, Oribasio, Rufo Ephesio, Aetio, Alexandro Tralliano, Paulo Aegineta, Aëtuario, Corn. Celso: cum latina interpretatione. Lexica duo in Hippocratem huic diffionario praefixa sunt, vnum, Erotiani, nunquam antea editum; alterum, Galeni, multo emendatius, quam antea excusum.* an. M. D. *LXIII.* Excud. *Henr. Stephan.* 8. In bibl. publ. *Leiden* sunt duo exempla, quorum alteri *I. Vossius* ad *Erotianum* aliquid adscripserat; alterum habet notas *mst Bonauent. Vulcanii.* *Harl.*

stant. Latine *Erotianum* ex alio codice Vaticano vertit et commentario illustravit *Bartholomaeus Eustachius* Venet. apud Lucam Antonium Iuntam 1566. 4. Cum eiusdem Eustachii versione adiunctus etiam est graecolatinae editioni operum Hippocratis Genev. 1657. fol. et curante Renato Charterio, Vindocinensi, recusus fuit in tomo primo splendidae editionis graecolatinae Parisiensis A. 1639. operum Hippocratis ac Galeni in tredecim volumina in fol. diuisae. *Eustachii* notas adiectas non esse, erunt, qui doleant, quas laude sua non indignas duxit *Barthius* libro XXXIII. c. 1. et libro LIV. cap. 4. Aduersar. [*Franz.* edit. suae adiecit Eustachii notas easque valde laudauit.] Inter opera, quae ad editionem parare instituit Medicus Augustanus eruditissimus, *Georgius Hieronymus Welschius* p) num. XL. fuit Erotianus et Galeni Exegetis vocum Hippocratis cum versione latina, et cuius vsum singillatim demonstratorum se recepit; Arabica. *Fabr.* Nouissima est editio, *Erotiani, Galeni et Herodoti glossaria in Hippocratem*, ex recens. H. Stephani, graece et lat. Accessere emendationes H. Stephani, Bartholomaei Eustachii, Adriani Heringae etc. Recensuit, varietatem lectionis ex mssis codd. Doruillii et Mosquensi addidit, suasque animaduersiones adiecit *Io. Ga. Frid. Franzius*. Lipsiae 1780. 8. In praefat. agitur de tribus illis glossariis. Textui subiectae sunt variae lectiones et V. D. coniecturae, his autem notae Eustachii et aliorum memoratorum V. D. Franziique. *Adrian. Heringa*, cuius animaduersiones grammaticas et criticas magnam partem idem Franz. recepit, in *Obss. criticarum libro singulari*, Leowardiæ 1749. 8. passim, praecipue cap. 13. pag. 104-119. emendauit et exposuit Erotianum; cap. autem I. pag. 2. sqq. copiose demonstrare adnitus est, auctorem in conscribendo lexico non sequutum fuisse alphabeti seriem, sed ordinem toto coelo diuersum. *Harl.*

V. Venit mihi aliquando in mentem, Erotiani nomen deprauatum esse ex *Herodiani* nomine, idque cum in dissertatione de Lexicis graecis, ante hos duos et viginti annos edita, scripsissem, intellexi pollea, comprobari virorum doctorem suffragiis, e quibus *Isaacus Vossius* in pererudito Commentario ad Catullum, pag. 91. *mirum est*, inquit, *quod scribit Herodianus, qui vulgo dicitur Erotianus*. Quid quod Etymologici [P] Magni auctor in Ἀμπωτίς, Κυρίως, inquit, λέγεται ἡ ἀναχώρησις τῆς θαλάσσης ἢ γένεσις ἡ ἀναπνομένη θαλάσσια — — καταχευεῖσθαι δὲ καὶ ἐπὶ τῇ ἡμετέρῃ σώματι ἢ ἐκ τῆς ἐπιφανείας εἰς τὸ βάθος ὑποχώρησις ὕλης. ἕτως ἩΡΩΔΙΑΝΟΣ ἐν τῷ περὶ ἐξηγήσεως τῶν λέξεων Ἱπποκράτους. Et *Philippus Labbeus* in bibliotheca noua MStorum pag. 385. *Herotiani* Lexicon vocum Hippocratis per Alphabetum in bibl. Vaticana et Carpeni commemorat. Non tamen plane est exploratum, pro falsa et corrupta habendam esse tot MStorum codicum, H. Stephano, Gesnero, Eustachio et Lambecio Inspectorum, lectionem, qui Erotiani nomen constanter repraesentarunt. Regionum quoque Parisiensium, quos Labbeus pag. 126. iam laudatae bibliothecae, Oribasii laurica, Erotiani Lexicon et Dioscoridis ac Stephani Atheniensis de re medica libros ordine alphabetico exhibere testatur. Deinde notandum, quod ne vocabulum quidem ἄμπωτις, nedum illius explicatio, quam ex Herodiani ἐξηγήσει vocum Hippocratis auctor Etymologici adfert, in Erotiani, siue vt Hugoni Grotio pp) dicitur, *Erotionis* libro legitur, cui obiectioni occurrere nullo modo licet, nisi mutillum

p) Vide *Welschii* epistolam de scriptis suis ad calcem epistolarum Gerhardi Iohannis Vossi, editionis Augustanae Vindelitor. et calcem bibliothecae promissae ac latentis Almeloovecenii, [et *Franzii* praef. pag. XVIII. not. c.]

pp) Vide *Thomas Gatakeri* Aduersaria pag. 118. edit. Lond.

mutilum illum ad nos venisse velis causari: contra Galenus in sua expositione glossarum Hippocratis voce καίμορον, nominetenus Erotianum laudans, ex eo profert, quae etiamnum in hoc libello leguntur, licet quaedam editiones Galeni perperam ibi pro Erotiano Herophilum ingerant. Facilius etiam fieri potest, ut ignotius Erotiani nomen in notius Herodiani corruperint librarii, quam vicissim. Sed et uterque, Herodianus, grammaticus, quem pelagus scriptorum reliquisse post se Priscianus testatur, et Erotianus illo antiquior in eodem argumento industriam suam exercere potuerunt. Credibile autem, *Andromachum* illum, cui Erotianus glossarium suum inscripsit, non diuersum esse a celebri illo archiatro Neronis, imperatoris, vel certe eius filio, itidem medico, de quibus videri possunt Iohannes Harduinus ad Plinium, Thomas Bartholinus de Medicis poetis et quae dixi supra lib. 3. cap. 29. §. 8. [vol. IV. pag. 356. sq.] Quamquam *Marsilius Cagnatus*, nescio quibus argumentis ductus, lib. 2. Observationum Cap. 28. vereri se, ait, ne recentior aliquis temporum ignarus falso titulo et simulata dedicatione librum Erotiani ediderit, ut opinionem vetustatis ei compararet. [v. *Franz.* praef. pag. XIII. sq.] At certe antiquum et doctum librum esse, neque habere, quod illa, quam dixi [P] aetate sit indignum, mihi persuadeo. In bibl. Isaci Vossii fuit Graeca Erotiani editio, quam Stephanus vulgavit, adscriptas habens Bonauenturae Vukanii emendationes, estque et mihi aliud eiusdem exemplum, in quo manu sua passim quaedam emendauit eruditorum princeps, Iosephus Scaliger. Sed indicem Scriptorum, quos laudat Erotianus, per otium a me concinnatum, antequam de isto glossographo dicere omittam, subiungere operae pretium est.

VI. Index Scriptorum, ab Erotiano laudatorum γ).

Aeschylus, voce αμβην.

ἐν Εὐμενισι. v. ἱκτάρ.

Ἰδωνοῖς. ibid.

Σινύφω. v. διοπῶ.

Alcman ἐν ἁ μελῶν. v. γεωχμόν.

Andromachus, cui συναγωγὴν λέξεων Erotianus inscripsit. praefat.

Antigonus, grammaticus. v. πηνιρά.

Alexandrinus. praefat.

Antiqui. v. ἀντεόνθεον, κατεφρόνεε σκορδινημα. ελεγγίδα. τὸ τέρεθρον. πολλὰ κῶδη. φρένας.

Apollodorus. v. χέλωμα.

ἐν β' περὶ θεῶν. v. χάριτες.

Apollodorus. ὁ τὰς ὑπὲρ γράψας. v. τὸ τέρεθρον.

Apollonius, Cittieus. v. κλαγγῶδη, et praefat. vbi male al. *Apollodorus*.

ἐν τῷ περὶ ἄρεθρων. v. αμβην.

Apollonius, Memphites, ἐν τῷ περὶ ἄρεθρων. ibid.

Apollonius, ὁ ὄφης. praefat.

Apollonius, senior. ibid.

Apollonius, ὁ Θήρ. v. αμβην. idem, qui in praefat. Apollonius, ὁ ὄφης, vbi eius libri XVIII. contra Heraclidem, Tarentinum, et III. contra Bacchium memorantur.

Archilochus. v. σκύτα. τράμιν.

Aristarchus, grammaticus. praefat.

Aristocles, Rhodius grammaticus. ibid.

Gg 2

Aristopeas

γ) V. notam prim. ad §. anteced. *Harl.*

γ) *Franz.* subiecit suae edit. ad calcem, *indicem auctorum*, qui in tribus glossariis laudantur, cumque paginis suae edit. adcommodauit, obs. interdum literariis insertis. *Harl.*

Aristopheas, Rhodius (al. Aristobulus) grammaticus. *ibid.*

Aristophanes, comicus. v. ἀχιλλήιδες. βάνχαρις. κενέβρεα. σκορδίνημα.

ἐν Ἀμφιαράῳ. v. λεβηρίδες.

Αὐτολύκῳ. v. ἄμβην.

Ἀχαρνέῳσι. v. κυρδίνημα. κόλλικες. μαριλήνοι. σερίφτες.

Βατράχοις. v. οἶνος.

Γηρυτιάδῃ. v. γαργαλισμῷ. ἐκλαπήσονται.

Δαυδάλῳ. v. ἀνεκάς.

Θεσμοφοριαζέσαις. v. οἶνος.

Ἰκπεῦσι. v. ἡδύμασι.

Κωκάλῳ. v. Φῶδες.

Ὅρηνσι. v. βλακεύειν. ἴπνη.

Aristophanes, grammaticus. v. θράσσαι. φερνῆς. χέδροπα.

ἐν ταῖς Ἀττικαῖς λέξεσι. v. ἄμβην. διοπῷ. κνηστέρης.

τοῖς ὑπομνήμασι. v. πικερία.

Aristoteles ἐν τοῖς κωμικοῖς. v. ἥρακλέους νόσος.

Artemidorus, Grammaticus ἐν ταῖς λέξεσι. v. λαΐσιον.

Ἀσκλητίων. v. ἄμβην.

Asclepiades. v. πόνοι.

ἐν τῷ ἐξηγητικῷ τῷ κατ' ἡγερέων. v. σκέπαρες.

Attici. v. ἀκεσίας. διοπῷ. δαιμώδεος. ἐπίθημα.

ἐμβατενόμενον. ἐπιακῶς. ἐπηλυγάζονται. ἡδύμασι. ἴκταρ. καρδαμύσσειν.

κόσμος. μυττωτόν. ὀγκυλωμένη. οἰναρίδες. πύρ. τετραμμένον. τὰ ἐπιμήνια.

Φωνά. Φούσκας. χάριτις. χέδροπα.

Bacchius, (Βακχεῖος) Tanagraeus. *prae*fat. v.

ἀλλοφάσσοντες. ἀραιά. ἀπολελαμμένοι. ἀμφιδέξις. αἰάσσορες. αἰόνησις.

ἀρτίων. ἀθέλγηται. ἀγαλλεται. βλιχῶδες. ἐκχυμα. ἐμπηροι. θράσσαι.

κλαγγαδῇ. κυβιτῷ. λάπτες. λελυγισμένα. μάσσον. μετεξέτεροι. νείαιρα.

ὄγχι. ὄκνις. ὄπλα. πηχέδεον.

Eius συντάξεις τρεῖς λέξεων Ἰπποκράτης multis poetarum testimoniis additis. *prae*fat. Apollonij Theris libri III. contra Racheium. *ibid.* Vide et infra Epicles et Philinus.

ἐν τῷ α' τῶν λέξεων. v. αἰλυσμόν. ἀτρεκέως. ἀνακώχησις. αὐτίκα. γυῖον. ἐμβατενόμενον. ἔδος. σπληνός. σκεδροτέραν. τύρσις. Φωνά.

ἐν τῷ β'. v. ἄλις. ἀγαλλεται. ἐγγλοιέμεναι. ἐμβατενόμενον. λαπῶδες. ποταίνια. πυθμένοθεν. τρύζεν.

ἐν τῇ τρίτῃ. v. ἀρτίων. ἀνάγκη. ἄμβην. ἑδραῖως. ἐξαρύεται. ἐνεφλεβοτομησε. συχόν. σεξάωδῃ.

Callimachus. v. συναρθμῆται. τὰ λέγνα τῆς ὑτέρας. Herophilus, ὁ ἀπὸ τῆς ἡρώφιλῃς οἰκίας. *prae*fat.

Callistratus ἐν τ' συμμίκτων. v. χῆαι.

Cinesias. v. ξεμβοσδέα.

Οἱ περὶ τὴν ἀρχαίαν κωμωδίαν καταγινόμενοι. *prae*fat.

Cydias, Herophileus. *prae*fat. Vide et infra in Ischomachus et Lysimachus.

Demetrius, epicureus. v. κλαγγαδῇ, et *prae*fat.

Democritus. v. φλενωδῇ. et *prae*fat.

Diagoras, Cyprius. v. περένας.

[P] Didymus, grammaticus, Alexandrinus. *prae*fat.

Diocles. v. ἐκτόμος. κοτυλιδόνας. σπῆλαις. Caryllus. v. Φῶδες.

ἐν τῷ κατ' ἡγερέων. v. ἄμβην.

Diodorus, grammaticus. v. καμμάρα.

Diodotus ἐν β' μυθολογιῶν. v. νίωπον.

Dioscorides Φακάς. v. Φωνά, et *prae*fat. vbi eius libri septem inemorantur. ἐν

τῷ ε' τῶν ὕλικῶν. v. καμμάρα.

Diphilus (comicus) ἐν Δαναΐσι. v. γαργαλισμῷ.

Dorica. v. ἀνακῶς. κίθαρος. Φῶδες.

Epicles. v. ἀτρεκέως. ἀπολελαμμένοι. ἀρτίων. ἀθέλγηται. ἀνακώχησις. αὐτίκα.

κα. βλιχῶδες. ἐδραΐως. ἰδρυτο. κανο-
νίαι. λελυγισμένα. μεδίησιν. ὀμματά.
ὕδρευ. Φαρμακοῖσι. χεῖαι.

Ordine litterarum scripsit de vocibus Hippo-
cratis, nimis breuitatis studiosus, μα-
ταῖς συντομίαις ζηλωτής. *praefat.* Bac-
chii tres συντάξεις in compendium misit.
ibid. ubi pro παρεπικελεύσε κρητός, le-
gendum παρ' ἐπικλέας τῷ κρητός.

Epicurus. *praefat.*

Epitherses (male Θέρσις in edit.)

ἐν β'. τῶν λέξεων. v. ἄμβη.

Erasistratus. v. ἄμβη.

Eratostratus. v. χεῖαι.

Euphorio. v. βλιχῶδες. Eius sex libri, qui-
bus voces Hippocratis explicantur. *praefat.*

Eupolis. v. ἐχῖνον.

ἐν Αἰζί. v. πρέμαλον. σελαχίοισι.

κλωταῖς (lege κλοπαῖς) v. ἡδύσμασι.

Λάκωσι. v. μυττωτόν.

Μαρία leg. μαριᾶ) v. ψάγδας.

Euripides. v. κομψυόμενος.

ἐν Ἀλκμαίωνι. v. σκεθροτέρων.

Ἀντισπη. v. κατεφρονες.

Εὐρυσθεῖ. v. τὸ τέτθρον.

Ἰκπολύτῃ. v. ἀμφιδέξιος. διοπαῖ. διε-
βλήθησαν.

Κλειοῖ (leg. κρηοῖ) v. ὀ ατρεκέως.

Μελανίππη. v. ἀλάστορες.

Οιδίποδι. v. ὀπείλλες.

Οἶνη (leg. Οἶνᾶ) v. τιμωρέσσα.

Ὀρέση. v. διεβλήθησαν. σάφα.

[P] Πολυείδω. v. διεβλήθησαν.

Φοινίκη (leg. Φοίνικι) v. διπτετής.

Eurycles. v. πλωῶδες, nisi forte legendum
ἐπικλῆς pro Ευρυκλῆς.

Glaucias. v. ἀμφιδέξιος. ἀνδρόλικας. ἀνακω-
χῆσις.

Empiricus. *praefat.* de vocibus Hippocratis
ordine scribens alphabetico μακρότερος
ἐφάνη. ibid. Vnus eius liber sed πο-
λύσιχος πᾶν. Ita enim legendum pro
πολυσχῆμος.

Hecataeus. v. κνήτρε.

Heraclides, Tarentinus. v. θραῖσαι. μαῖσσαν.
ὑποφρον. et *praefat.*

ἐν β' ἐξηγητικῷ τῷ δ' ἐπιδημιῶν. v. ελογ-
γίδα.

Vide et supra, Apollonius ὁ Θῆς.

Herodotus. v. ἀμφιδέξιος. ματεξέτεροι, et
praefat.

Herophilus. v. ἀλυσμῖν.

Hippocrates Ἴων, siue Ionice scribens. v. τρε-
ταιοφύεις. adde Galen. tom. 5. pag. 463.
edit. Basil. Scripta Hippocratis passim ci-
tat Erotianus, sed de dictione eius atque
vorum, quibus usus est, interpretibus, et
ex scriptis, quae genuina eius sunt, vide
praefat.

Hipponax. v. ἀμφιδέξιος. μαριλῆνοι. τρεᾶ-
μιν. Φῶδες.

ἐν α' ἰάμβων. v. σασθραῖ.

Homerus ὁ ποιητής. v. ἀμφιδέξιος. ατρε-
κέως. ἀραιά. ἀνάσμων. ἀναυδῶ. αἶθε.
αἶλις. γυῖον. εἰρύεται. ἐπιταίνεται. ἐπί-
σανται. θύνων. ἰμείρομαι. ἰδρυτο. ἰδναί-
δη. κεκρίφαλος. κατηπεδανόν. κρη-
γυον. λέγων. μαρμαρυγαί. ἔρεως. ὀχε-
τές. παλύνων. περναῖς. ῥινονοχογρα-
φηθεῖσαι.

Gg 3

s) Versus Euripidis, loco illo citatos ab Erotiano, Iosephus Scaliger in codice suo manu sua emenda-
vit hunc in modum:

Ἦκα ζαθέας τὰς περιλήπων
ἔς ἀνδριανῆς τμηθῆσαι ὁπότε
εὐγανὲς παρέχῃ χαλὺβη πιλίκα,
καὶ ταυροδέτῃ κρηθῆαι ατρεκέως
ἔρμῃς κυκαρίσσης.

- Φηθῆσα. συνοχωκός. σπαθὴ. τρύζειν.
 ὠίζα.
 ἐν τῷ ἑ τῆς Ἰλιάδος. v. αἰνισμόν. ἀχλυν-
 des.
 Homeri versus, Iliad. v. 350. et τ. 183. *prae-*
fat.
 Hippocrates, ἀνὴρ Ὀμηρικὸς τὴν φράσιν. *prae-*
fat.
 Ὁ περὶ ἰσχύμαχον (lege Λυσίμαχον) καὶ
 Κυθίαν τὸν μυλασσέα (lege μυλασσία,
 ex Mylasa, Cariae ciuitate) v. ἱκταρ.
 Λατοπεῖ v. πῖλοισι.
 Lycus, Neapolitanus. v. ἀρτίων.
 ἐν τῷ β' τῆδε τῆ συγγράμματος (Hippo-
 cratis de locis in homine) ἐξηγητικῶ.
 v. κάμμορον.
 Lysimachus. v. βλιχῶδες. τράμιν.
 Cous. *prae*fat. eius libri III. contra Cy-
 diam, Herophileum. *ibid.*
 Menander (comicus) v. ελεγγίδα.
 ἐν αἰσπίδι. v. ἐμυζεν.
 Βοιωτία. v. ἡμεκτία.
 Δαρδάνω. v. ἡδύσμασι.
 ἐπιτρέπεσι. v. ἐχίνον.
 Menestheus, ὁ Στρατονικεύς. v. ἄμβην.
 Metagenes. v. πόλφοι.
 Nicander. v. ἐκδήλυσιν. κνήρεν.
 ἐν Γεωργικοῖς. v. χέδροπα.
 [P] Θεριακοῖς. v. ἄγνα. τάμισον. χα-
 μαζήλας. χρησμίδα.
 ὡς καὶ Νικάνδρος ἐξηγᾷται. v. ἀθέλ-
 γηται.
 Niger. v. φαρμακοῖσι.
 ἐν τῷ περὶ ὕλης. v. λείριον.
 Ὡρογράφοι οἱ περὶ χρόνον γράψαντες. v.
 ὠρέοντα.
 Περικλέους, ὁ ὁργανικός ἐν γ' μηχανικῶν. v. ἄμ-
 βην.
 Πηλέμαχος, vide Telemachus.
 Petronius. v. σκύτα.
 ἐν ὕλκοις. v. νῶπον.
 Pherecrates (comicus) ἐν Θυλάττῃ. v. ἄρ-
 δεαλον.
 ἐν μεταλλεύσιν. v. ἀρμῶ.
 Philemon (comicus) ἐν μυρμιδόσιν. v. ἐχίνον.
 ἐν πανηγύρεσι. v. ἄρδαλον.
 Philinus. v. ἀτρεκέας.
 Empiricus, Bacchi aequalis, contra quem
 scripsit. *prae*fat.
 Eius libri sex de vocibus Hippocratis. *ib.*
 Philocrates, Samius. v. καρκευεῖν.
 Philonides, Siculus. v. ἐξέρουθρον. τριταιο-
 Φυῆς.
 Phryges. v. πικερῖω.
 Phrynichus (comicus) ἐν κρόνῳ. v. ὑποτεῖ-
 ναι.
 Pindarus ἐν ὑπορχήμασι. αἶν.
 Plato 1. de Rep. v. βλακτεύειν.
 Polyzelus (comicus) ἐν δῆμῳ. v. δανόν.
 Rhodii. v. ἄμβην.
 Romani. v. ῥίζη ἀλθαίης.
 Siculi. v. κραμβεῖον.
 Sophocles. v. ἀχιλλήιδες.
 ἐν Ἀλχαιᾷ (legend. Ἀλευάδαις) v. κατε-
 φρόνες.
 Ἀμφιαράω. *ibid.* et πέλον.
 Ἑλένης ἀπαιτήσεις. v. θράσσει.
 Σμηρυγόνη (legendum ἡριγόνη) v. ὕπο-
 φρον.
 Ἰφίγνεία. v. ὕποφρον.
 Κλυταμνήστρα. v. ἀνττόνθεον.
 Πελία. v. παιδικὸν πάθος.
 Ποιμέσι. v. πέλον.
 ἐλεγγεία. v. χάριτες.
 Strato, Eralistratus. v. ἄμβην.
 Strattis (Comicus) ἐν κυνηγοῖς. v. καμμάρα.
 ἐν Φοινίσσαις. v. λεβηρίδες.
 Tarentinus, vide supra, Heraclides.
 Telemachus, grammaticus. v. λεβηρίδες.
 Theopompus ἐν Ὀδυσσεύῃ. v. λάσιον.
 Theris, vide supra Epitherses.
 Θόας ὁ Ἰθακήσιος, Thoas, Ithacensis. v. πι-
 κερῖω.
 Thucydides. v. ἐπηλυγάζοντα. τὰ ἐπιμή-
 νια. et *prae*fat.
 Xenocritus, Cous. v. ἀλλοφάσσοντες.

Grammaticus, Hippocratis voces primus Zeuxis ἐν τῷ β' τῶν ἐξηγητικῶν τέττε τῷ β' interpretatus. *præfat.*

Zeno, Herophileus. v. ἄμβην καμμάρω.

βλ'is. (Hippocratis de locis in homine,) ibid.

[P] VII. Quam multi ante Erotianum in explicandis Hippocratis vocibus versati fuerint, docet ille in præfatione his verbis, quae paullo emendatiora, quam sunt in editis, cum versione mea adscripti. *Fabr.* Paucas Fabr. emendatt. Franz. in addendis ed. suae p. 619. addulit. *Harl.*

Πολλοὶ τῶν ἐλλογίμων ἐκ ἰατρῶν μόνον ἀλλὰ καὶ γραμματικῶν ἐσπέδασαν ἐξηγήσασθαι τὸν ἄνδρα, καὶ τὰς λέξεις ἐπὶ τὸ κοινότερον τῆς ομιλίας ἀγαγεῖν. Ξενοκρίτος γάρ ὁ Κῶος, γραμματικὸς ὢν, ὡς Φησὶν ὁ Ταραντῖνος Ἡρακλείδης, πρῶτος ἐξελάβετο τὰς τοιαύτας ἐξαπλὴν Φωνάς. ὡς δὲ καὶ ὁ Κιττιεὺς Ἀπολλωνίος ἰσορεῖ, καὶ Καλλιμάχος ὁ ἀπὸ τῆς Ἡροφίλης οἰκίας. μεθ' ὃν Φασὶ τὸν Ταναγραῖον Βακχεῖον ἐπιβαλεῖν τῇ πραγματείᾳ καὶ διὰ τριῶν συντάξεων πληρῶσαι τὴν προθεσμίαν, πολλὰς παραθέμενον εἰς τὸτο μαρτυρίας ποιητῶν. ὃ δὲ τὸν ἐμπειρικὸν συγχρονήσαντα Φίλινον ἐξ ἑξαβιβλῆς πραγματείας ἀντεπεῖν, καὶ παρ' Ἐπικλέους τῷ Κρητὸς ἐπιθεμένῃ τὰς Βακχεῖς λέξεις διὰ γ' συντάξεων, Ἀπολλωνίῳ τε τῷ Ὀφείῳ τὸτο ποιήσαντος, καὶ Διοσκορίδῃ τῷ Φακᾷ, πᾶσι τῶτοις ἀντεπόντος δι' ἑπτὰ βιβλίων, Ἀπολλωνίῳ τε τῷ Κιττιεῷ ὀκτακαίδεκα πρὸς τὰ τῷ Ταραντίνῳ τρία πρὸς Βακχεῖον διαγράψαντος, καὶ Γλαυκίᾳ τῇ Ἐμπειρικῇ δὲ ἐνὸς πολυσίχῃ πᾶν καὶ κατὰ στοιχεῖον πεποιημένῃ ταυτὸ ἐπιτηδευσάντος. Πρὸς τε τῶτοις Λυσιμάχῃ τῇ Κῳῃ καὶ βιβλίων εἰσπαρήσαντος πραγματείαν, μετὰ τῇ τὰ τρία μὲν γράψαι πρὸς Κυδίαν τὸν Ἡροφίλεον, τρία [P] δὲ πρὸς Δημήτριον. Καὶ γὰρ ὁ ἀναδεξάμενος αὐτὸν Εὐφθόριον πᾶσαν ἐσπέδασε λέξιν ἐξηγήσασθαι διὰ βιβλίων ἑξ. Τῶν δὲ γραμματικῶν ἐκ ἑσιν ὅσις ἐλλόγιμος

*Multi celeberrimi non medicorum tantum sed grammaticorum quoque studuerant Hippocratem exponere, et voces eius vocabulis aliis, quibus communiter in consuetudine utimur, interpretari. Xenocritus quippe, Cous, grammaticus, ut ab Heraclide, Tarentino, traditum est, primus suscepit vocabula eius explanare, atque Apollonio, Citiso, teste etiam Callimachus, Herophileus. Post hunc aiunt operi manus admovisse Bacchium, Tanagraeum, et tribus libris institutum suum perfecisse, multis poetarum testimoniis *) in hoc insuper adiunctis. Cuius aequalis Philinus, empiricus, sex libros contra scripsit. In eodem argumento versati sunt Epicles, Cretensis, qui Bacchii libros in compendium misit, Apollonius item cognominus Ophis, et Dioscorides, Phacas, qui adversus hos omnes scripsit libris septem, Apollonius item, Cittieus, qui duodeviginti libros composuit contra Heraclidem, Tarentinum, et contra Bacchium tres: Nec non Glaucias, empiricus, uno sed praegrandi libro et secundum litterarum ordinem digesto. Lysimachus praeterea, Cous, libris XX. in hoc genere elaboravit, postquam tria volumina scripserat contra Cydiam, Herophileum, [P] et totidem adversus Demetrium. Sed et Euphotion, Lysimachum secutus, voces universas libris sex interpretari instituit. Ex grammaticis vero clarissimis qui-*

*) Galenus præfatione ad glossas Hippocratis refert, Aristarchum Grammaticum Bacchio τὴν αλφ. δὲ παραδωμάτων siue loca scriptorum suppeditasse.

λόγισμος φανεῖς παρήλθε τὸν ἄνδρα. ἔτι δὲ
 Δείσερχος παρ' ὃν γεγραφασι Δείσερχος
 καὶ Δείσερχος (al. Δείσερχος) οἱ Ῥόδιοι,
 καὶ μετὰ πάντας Ἀντίγονος καὶ Δίδυμος οἱ
 Ἀλεξανδρεῖς.

quibusque rationem Hippocratis nemo non habuit,
 Aristarchus et hinc Aristocles atque Aristo-
 peas (al. Aristobulus) Rhodii ac post unius-
 jos Alexandrini, Antigonus et Didymus.

VIII. Ab Herophilo quoque glossas Hippocratis scriptas et vocc. obsoletas expositas, Galenus auctor est: [conf. Halleri bibl. medicinae pract. I. pag. 122. sq.] Dioscoridem vero iuniorem, glossographum *) Alexandrinum, quem a Dioscoride Φακᾶ distinguit, pluribus libris ἅπασαν Hippocratis λέξιν explicare professum, ne tertiam quidem eius partem exposuisse, et plurima adtulisse vulgaria et ex Nigro, Pamphilo, Dioscoride Anazartheo, antiquioribusque Crateua **), Theophrasto, Heraclide Tarentino et aliis pluribus exscripsisse. Ipse quidem Galenus in sua glossarum Hippocratis ἐξηγήσει profitetur, se expositurum ἔμμενον ὅσα τοῖς ἄλλοις παλαιοῖς ὑπάρχοντά συνήθη τῶν ὀνομάτων ἐκ ἔτι ἐστὶν ἐν ἔθει νῦν, ἀλλὰ καὶ ὅσα κατὰ τινὰ τρόπον ἴδιον αὐτὸς ἐποίησατο ἐκ ἱπποκράτους, ἢ μετενεγκῶν ἀπὸ τῆ συνήθους, ἢ σχῆμα περιθεῖς ἕτερον, ἢ τὸ σημαῖνον ὑπαλλάξας ***). Ab hoc Galeni diversum MS. glossarium in Hippocratem evoluit Cangius. [Bacchius quoque scripsit in voces Hippocr. obsoletas. v. Haller. I. c. pag. 128.] Etiam sub falso Herodoti nomine Characterius ad Erotiani calcem Lexicon paruum vocum Hippocratis subiecit tomo 2. ed. Op. Hippocratis et Galeni pag. 140. sequutus Hieronymum Mercurialem, qui illud suo Hippocrati adionxerat: Henricus Stephanus vero una cum Erotiani et Galeni glossariis pag. 105. 109. *) vulgauerat hoc titulo: Λεξικὸν τῶν Ἡεροδοτέων λέξεων, quod nescio, an verissimiliter Mauissacus pag. 389. diff. de Criticis habebat pro particula operis Apollonii, grammatici, cuius ἐξηγήσιν Ἡεροδοτὴ γλωσσῶν laudat auctor Etymologici MS. in σοφιστικῆς et κοφός. Ex recentiorum monumentis praesenti loco laudanda est Anutii Foëssi oeconomia Hippocratis siue Lexicon Hippocrateum Francof. 1588. Geneu. 1662. fol. quem librum Reinesius Epist. ad Nesteros pag. 23. studiosis medicinae Hippocratis utilissimum et in omnibus bibliothecis medicis spectandum adpellat. Iohannis item Conradi Dieterici Iatreum Hippocraticum, [P] siue Lexicon graecum ex vocabulis aphorismorum Hippocratis concinnatum, spisso volumine in 4. Gieslæ 1656. et Vlmæ 1661.

IX. Ὀνομασίας τῶν φαρμάκων teste Galeno in glossis v. Ἰνδικᾶ, scripserant olim complures, καθάπερ Μενεστρεῖς τε καὶ Ἀνδρέας ὁ τῷ Χρυσώροτος καὶ Ξενοκράτης καὶ Διοσκουρίδης

*) Vide supra cap. 3. §. 2. huius libri IV. [vol. IV. pag. 676. et Halleri bibl. medic. practicae I. pag. 218.]

v) Ex Crateua, Dioscoride et Galeno excerpta sunt in cod. Vindobon. qui descriptus est ex antiq. cod. medic. v. Lambec. VI. part. 2. col. 209. add. cod. Paris. §. IX. Harl.

w) Iis, quae supra in vol. V. pag. 437. scripta sunt, adde, inter codd. Vossian. esse Lex. Hippocraticum Galeni. v. cat. codd. Angliae et Hibern. vol. II. pag. 59. cod. MMCLXXI. f. 60. Harl.

*) It. Franzius ed. pag. 602. sqq. quem conf. in praef. pag. XX. sq. de auctore et inscriptione libelli differentem, et sequutum Heringae interpretationem, pag. 2. Obsl. critic. Hic vero affirmat, lexicon illud nullum alium in finem Hippocrati praemitti, nisi quod multae harum glossarum etiam apud Hippocratem reperiantur, nec mirum, quum dialectus ionica utrique sit communis. Harl.

ακρίδης ὁ Ἀλεξανδρεὺς. Huic iuniori *Dioscoridi* fortassis tribuenda est historia plantarum ordine alphabetico et alphabetum Empiricum, quae utraque ad calcem *Dioscoridis*, *Anazarbei*, cum versione et scholiis edidit Ianus Antonius Saracenus *). In *Pauli Aeginetae* libro VII. Cap. 3. *) virtutes medicamentorum et apud *Aëtium* tetrabibl. I. lib. I. simplicia pharmaca ex plantis, litterarum ordine referuntur. Litterarum quoque ordine decurrit, atque adeo Lexici parui instar est, de quo dictum libro quinto, *Simeonis Sethi* **) Syntagma de alimentorum facultate. Paxami quidem ὁψαγυτικά, κατὰ σοιχέων, *Suidae* memorata, diu est quod interciderunt. Omitto glossas *Nicolai Myrepsi* **), qui saeculo decimo tertio scripsit, et *Nicomedis* **), iatrofophissae Lexicon, aliaque Lexica et glossaria medica ac botanica incertorum auctorum, in variis obuia bibliothecis, et Labbeo, Cangio, Lambecio memorata atque inspecta **). Quod vero in indice auctorum, quos citat ad *Solinum* *Salmasius*, memoratur *Osiridis* Lexicon chemicum, error est, nam *Salmasius* ex-
ercitatt.

y) *Dioscoridae* collectio remedium alphabetica est in cod. *Parif.* v. ad §. IV. adde *Lambec.* de cod. *Vindobon.* VI. pag. 228. sq. *Harl.*

z) *Pauli Aegin.* catal. alphab. medicamentor. succedaneorum ex *Galeo*, in cod. *Vindob.* XL. nr. 3. et 11. *Lambec.* comment. VI. col. 355. seq. adde *Bandini* cat. codd. gr. III. pag. 156 et 165. codd. *Parif.* bibl. publ. n. MMCCXL. et MMCLIII. ac *Halleri* bibl. medic. pract. I. pag. 313. *Harl.*

aa) In bibl. *Vindobon.* cod. VIII. apud *Lambec.* comm. vol. VI. col. 213. vbi in parte II. plures codd. medici recensentur. cf. infra vol. X. pag. 320. Apud *Lambec.* l. c. col. 267. *Sethi* lexicon botanic. graeco-barbarum. id. ibid. col. 355. add. *Halleri* bibl. med. pract. I. pag. 318. *Harl.*

bb) In cod. *Parif.* MMDCLIX. n. 2. bibl. publ. est *Nicol. Myrepsi* dynameron, opus ineditum ordineque alphabetico dispositum. Litterae A. pars maxima, integrae vero B. Γ. Δ. Ε. Ζ. desiderantur; praefixus index antidotorum copiosissimus, qui ad litteram A. pertinet. v. cat. codd. regg. II. p. 453. add. *Halleri* bibl. chirurg. I. pag. 166. seq. bibl. medic. pract. I. pag. 324. et 326. infra in vol. XIII. pag. 4. sqq. *Harl.*

cc) Conf. infra, vol. X. p. 52. ed. vet. *Harl.*

dd) Lexicon botanicum ex *Dioscoride* et multis aliis citatur in cat. libr. graecorum incertae bibliothec. in *Lamii* deliciis erudit. Florent. 1743. 8. pag. 107. — Apud *Lambec.* vol. VI. part. II. in cod. VI. nr. 4. col. 210. vocabula quaedam medica graeca cum explicatione itidem graeca: in cod. VIII. nr. 4. lexici botanici fragmentum: in codice XXVI. n. 4. col. 271. et in cod. XXVII. nr. 4. col. 277. lex. botanicum ex *Dioscoridis* libris VII. de materia medica, ordine alphabetico. — in codice

XXVIII. nr. 5. col. 282. *Dioscoridis*, *Anazarbentis*, et *Stephani*, *Atheniensis*, alphabetum medicum empiricum: vide quoque in cod. volumine cod. XI. n. 7. et commentar. vol. II. p. 267. adde cod. supra, ad §. IV. memoratum. (*Fabr.* B. gr. vol. XII. pag. 693. sqq. et *Halleri* bibl. botan. I. pag. 163. et bibl. medic. pract. I. pag. 310. vbi dicitur proditiisse cura C. Wolf, Tiguri 1581. 8. alphabet. medicum ex *Dioscoride* et *Stephano* collectum.) — In cod. XXXVIII. nr. 4. col. 352. catalogus alphabet. graeco-barbarus medicamentorum simplicium. — In cod. XL. nr. col. 354. *Dioscoridis*, *Anaz.* supposititium alph. medicum empiricum. — In bibl. quondam *Heidelberg.* in *Sylburgi* catal. nr. 199. et 400. lexicon herbarium per synonyma. — *Augustae Vindel.* in bibl. publ. cod. alphabetum iatricum, continens morborum et symptomatum nomina, secundum ordinem litterarum, cum remediis eorundem; item interpretatio quorundam vocc. medicorum et herbarum etc. teste *Reisero* in catal. pag. 65. et 80. — In bibl. *Laurent.* Medic. cod. XLII. nr. IV. plut. 57. fragmentum lexici herbarii. (v. *Bandin.* cat. codd. gr. II. col. 419.) — in cod. X. plut. 75. lex. botanicum ordine litterarum *Galenii* et eiusdem succedaneorum s. synonymorum aliud lex. item ordine litter. (*Bandin.* III. col. 156. sq.) — In bibl. *Matrit.* cod. LXXXIV. fol. 133. et paullo diuersa cod. CX. fol. 189. est descriptio plantarum, fructuum vel pomorum, item animalium, metallorum, fossilium aliorumque simplicium et medicarum cuiusque potestatum, ordine litterarum disposita; ex *Dioscoridis* libris V. de materia medica desumpta et a recentiore quodam collectore ita composita est: idem esse opus videtur quod e cod. *Vindobon.* *Lambecius*, quem iam lau-

ercitatt. Plin. pag. 1897. ex anonymi paquo Lexico *χρυσοποιίας κατὰ σοιχῆον*, quod MS. est etiam in bibliotheca Vindobonensi, ut testatur *Lambecius* lib. VI. pag. 180. ") profert tantum haec verba: "Οσις ἐστὶ μόλιβδος καὶ θείον, quibus denotatur, plumbum et sulphur chemicae artis scriptoribus quandoque venire Osiridis nomine. Idem Lexicon chemicum, quod propemodum integrum locis suis insertum videò glossario graeco Cangii, seruo et ipse manuscriptum vna cum scriptoribus chemicis graecis, quorum apographum beneuole inecum communicauit *Paulus Vindingius*. De illis fusius differendi locus infra libro sexto [cap. 3. sect. XVII. vol. XII. pag. 708. sqq.] dabitur, nunc tantum verbo monere iuuat, in *Matthaei* quoque *Siluatii*, Mantuani, Lexico siue pandectis, qui circa A. C. 1297. scripsit, ut ipse testatur vocabulo *bruas*, praeter latinas, arabicas aliasque exoticas, multas etiam graecas voces iatricas, sed fere semper inemendatissime scriptas latinis litteris, alphabetico ordine referri et explicari. *Harpocratonis*, *Alexandrini*, Lexicon ineditum *περὶ Φυσικῶν δυνάμεων* citat idem *Salmasius*, legunturque *Harpocratonis* illius nonnulla in *Kyranidibus*, de quibus dixi Lib. I. Cap. 9. *Fabr.* In bibl. publ. *Parif.* (secundum catal. codd. vol. II.) est *lexicon chemicum* in cod. MMCCCLXXV. nr. 3. cod. MMCCCXXV. nr. 1. et 2. codex MMCCCXXVI. nr. 3. et 4. cod. MMCCCXXVII. nr. 5. et 6. cum aliis multis scriptis chemicis; cod. MMCCCXXIX. nr. 11. et 12. et multa alia scripta chemica. — In bibl. *Laurent. medic. Florentinae* cod. XVI. plut. 86. continet vberriam graecorum chemicorum collectionem; in qua est nr. 2. Lexicon seu glossae chemicae: et *Bandin.* in catal. III. col. 348. totum id lexicon, ait, suis locis *Cangius* suo glossario inseruit, collatis aliis eiusmodi glossis mss. *Lambecio* itidem inspectis et *Salmasio*. — *Venetis* in bibl. *Marciana* codd. CCXCIX. et DXCVIII. in collectione chemicorum graecorum. *Harl.*

X. A medicis deueniendum ad *philosophos*, qui quum et ipsi vocabula sibi peculiaria habeant, ac pro diuersis disciplinis et sectis diuersa, non defuerunt, qui et illa singularibus

dauimus, recensuit et citauit *Nesselius* in cat. bibl. caes. part. III. pag. 26 et 27. cod. XVI. nr. 4. atque ineditum esse videtur *Iriarto* in bibl. *Matrit.* MSS. pag. 344. sq. pluscula e cod. *Matr.* excerpti; e cod. CX. de succedaneis medicam. etc. gr. dedit *Iriart.* pag. 436. — In bibl. *Veneta* *Marc.* lexicon botanicum, in codd. CCXCII. et CCXCIII. (cat. pag. 138.) — Eiusmodi lex. in cod. *Naniano* CCXLVII. (cat. pag. 439.) cod. CCLII. pag. 446. In bibl. publ. *Parif.* (secundum cat. codd. vol. II.) cod. XXXVI. nr. 21. lexic. botanicum, vbi vocc. indica exponuntur. cod. MCCCX. nr. 10. anonymi lex. botanicum, e variis medicorum scriptis collectum: cod. MDCCCLXXXIII. n. 11: cod. MMXLVII. nr. 6. cod. MMCCXLIX. nr. 4. cod. MMCCXCIV. nr. 2. cod. MMCCCXIV. nr. 6. cod. MMCCCXVIII. nr. 3. *Iriart.* in cat. codd. *Matrit.* pag. 437. seqq. e cod. CX. gr. euulgauit *Dioscoridis* de lapidibus commentar. contractum, qui 37. lapidum nomina, formas — ordine litterarum breuiter enarrat. — In bibl. *Parif.* porro cod. MMCCCLXXXVI. nr. 2. excer-

pta e *Dioscoridis*, *Galen*i et *Crataeae* scriptis, quibus plantarum nomina, illarumque vires, seruatò ordine alphabetico exponuntur, cum notis margin. ibid. nr. 16. lex. botanic. — cod. MMCCCLXXXVII. nr. 2. lexicon in *Hippocratem*, cuius auctor *Galenus* fertur, et nr. 3. lexic. botanicum, quo explicantur vocc. Arabibus inuecta. — in cod. MMDLXII. nr. 15. lexic. anatomici fragmentum. — *Glossas iatricas* s. botanicas e cod. membr. *Doruilliano* descripserat *Bernard*, easque, licet auctor hinc inde vapulet, publici iuris fecit cel. D. *Christian. Gothfr. Gruner* in D. *Io. Steph. Bernardi*, medici *Arnhemensis*, *reliquiis medico-criticis*, Ienae 1795. 8. pag. 8. sqq. et eas ad explicationem *Dioscoridis*, *Oribasii* et *Baulli* aliquam habere utilitatem, iudicat cel. *Gruner* in praef. p. 6. *Harl.*

ee) Col. 408. sq. vbi *Köller*. notat, *du Cangium* sub fin. lexic. mediae et inf. graecitat. t. II. *Montfaucon* in palaeogr. gr. huiusmodi lexicon chemicum in lucem protulisse. *Harl.*

bus Lexicis interpretarentur. *Laërtius* de Platone lib. 3. cap. 63. ὀνόμασι δὲ κέχρηται ποικίλοις, πρὸς τὸ μὴ εὐσύνοπτον εἶναι τοῖς ἀμαθέσι τὴν πραγματείαν, ad quem locum adprime huc faciunt, quae adnotat Menagius. Scripserat *Timaeus* (iunior) Lexicon breve ad Gentianum ordine alphabetico περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι λέξεων, memoratum Photio in bibl. cod. CLI. [vid. infra, vol. IX. lib. V. cap. 38. pag. 418. n. 151. et pag. 419. nr. 154. et 155. de *Boëthio*.] Laudat idem Photius cod. CLIV. sqq. *Boëthi συναγωγὴν λέξεων πλατωνικῶν* ad Melantum, itidem ordine litterarum compositam et longe praestantiorē vtilioremque opusculo Timaei. Tum eiusdem Boëthi περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι ἀπορεμάτων λέξεων, ad Athenagoram. Citatur Boëthius ἐν τοῖς περὶ Πλάτωνος apud Hesychium in διὰ πάντων κριταῖς. *Harpocration* quoque, Argivus, platonici philosophus, Caesaris convictor, praeter amplissimos in Platone commentarios, verborum Platoniorum libros duos conscripsit: Auctor *Suidas*. *Clearchus*, *Solenfis*, peripateticus, τὰ ἐν τῇ Πλάτωνος πολιτεία μαθηματικῶς εἰρημένα enodavit teste Athenaeo: *Dionysius*, *Halicanassius*, musicus ²²), eodem *Suida* teste, scripsit libros quinque περὶ τῶν ἐν τῇ Πλάτωνος πολιτεία μουσικῶς εἰρημένων. [In iisdem *Platoniciis* glossis illustrandis versatum esse *Clementem*, conicit *Ruhnken* praef. ad Tim. pag. X. ex *Suida* v. Ζάλλην et aliis. Idem *Clemens*, teste *Suida* v. Κλήμης, scripsit περὶ τῶν Ἰσοκρατικῶν σχημάτων. *Harl.*] *Theodori*, *Solenfis*, librum de mathematicis dictis in Platone citat *Plutarchus* libello de animae procreatione et libello de oratorum defectu. *Philippus Mendaeus* omnia loca mathematica, quae in operibus Platonis, praeceptoris sui, observauerat, singularia excerptit et exposuit. *Theon*, *Smyrnaeus*, etiam peculiari opere tractavit, quae mathematica ad lectionem Platonis vtilia sint, verum et

Hh 2

hoc,

ff) Vnicus superest cod. membran. saec. X. in bibl. *Coisliniana*, ex quo *Bern. Montfaucon* specimen, quamvis minus accurate descriptum, prodidit in catalogo eiusdem bibliothecae pag. 477. Ex eo, qui plura continet glossaria, cod. *Io. Capperonierius* Timaei lexicon descripsit, et apographum misit *Dav. Ruhnkenio*, qui primus id edidit eruditisque animadversionibus ornauit, Lugd. Batav. 1754. 8. — quod cum Moeride recudi fecit *I. Frid. Fischer*, Lipsiae 1756. 8. — Postea *Ruhnken*, iterum edidit libellum notis potissimum egregie et largiter auctis multisque scriptis ineditis laudatis collatisque, Lugd. Bat. 1789. mai. 8. Quamquam *Villoison* ad Longum pag. 179. sq. animadvertit, Capperonierium plura neglexisse, *Ruhnken* tamen novam codicis collationem non curavit, neque vero, quae *Villois.* adnotarat, ea praeteriit silentio. (v. quae scripsi in *Introduct.* in hist. L. G. II. part. I. pag. 295.) In praefat. *Ruhnken*, docte differit de nostro lexicographo, a quo etiam, non, ut *Suidas* putabat, a *Timaeo*, *Tauromenita*, historiarum scriptore nobilissimo, grandioris molis librum Συλλογὴ ἱστορικῶν ἀφορισμῶν βιβλία 44, confectum iudicat. Quando vixerit *Timaeus*, non

omnino certum est et exploratum, nec ex aetate Gentiani, cui *Timaeus* inscripsit opusculum, huius aetas definiri potest. v. *Ruhnken*. not. pag. 1. seq. vbi plures *Gentianos*, in antiquis monumentis memoratos, recenset. *Ruhnken* quidem *Meursium*, male opinantem, *Timaeum*, Locrum, philosophum pythagoricum, esse lexicum auctorem, et *Io. Ionsium*, qui de scriptor. hist. philos. I. 6. opusculum tribuit *Timaeo*, *Cyziceno*, *Platonis* discipulo, satis refutat, neque ex loco lexicum platonici spurio, v. *Ὁρχήματα*, vbi *Porphyrus* laudatur, *Timaei* aetatem crui posse, bene demonstrat: suspicatur tamen, *Timaeum* floruisse saeculo tertio, sophistarum feracissimo. *Timaei* autem libellum esse interpolatum et aliorum, inprimis *Herodoti*, glossis amplificatum, docet doletque. Quod *Photius* in lexico inedito, et *Suidas*, aliquando etiam *Etymologus M.* bonam huius glossarii partem ad verbum descripserunt, nomine auctoris suppresso: *Ruhnken* ex illis saepe *Timaei* verba, et ex *Timaeo* frequenter *Suidam* in notis emendavit atque illustravit. *Harl.*

gg) Vide supra, cap. 36. §. IV. *Harl.*

hoc, et quae iam e Menagio commemoravi, alia quaedam Lexicis enumerare nolim, uti nec *Metrophanis*, *Sophillae*, περὶ τῶν χαρακτήρων Πλάτωνος, qui liber, a *Suida* laudatus, rhetorici argumenti fuit potius, quam grammatici: nec quae *Galenus* scripserat de iis, quae in *Timaeo* *Platonis* dicta sunt ἡγεμῶς, aut quae *Plutarchus* de variis *Platonis* locis commentatus fuit. At similiter lexicon vocum *Aristotelicarum* ^{hh)} a doctissimo viro, *Petro Petito*, exspectare iussit *Menagius*, quod, *Nicasio* licet etiam memoratum in epistola de *Petiti* vita et scriptis, tamen nondum vidit lucem. Est interim in manibus *Lexicon* eruditi viri et digni vita longiore *D. Martini Fogelii* postumum philosophum, quo vocabulorum homonymorum praecipue ex *Aristotele* significationes diligenter explicantur, Hamb. 1689. in 4. Omitto latine editam *Ioh. Baptistae Bernardini*, patricii *Venet.*, *feminarium* siue *Lexicon* triplex atque indices in philosophiam *platoniam*, *peripateticam*, *stoicam* *Venet.* 1582. fol. atque inde *Lugduni*, *Genevae* etc. *Philemonis*, grammatici, *Lexico τεχνολογικῷ* MS. ex bibliotheca *Colbertina* usus est *Cangius*. *Fabr.* De *Philemone* v. quae notavi in introd. in hist. L. Gr. II. 2. pag. 311. — Praeterea plura dabimus infra ad lib. V. 40. de lexicis gr. ineditis: conf. *Villoison* prolegg. ad *Apollonii* lex. homer. pag. LXVIII. ubi in nota 1. explicatio voc. τεχνολογίας ex *Philemonis* loco quodam adfertur; in notis ad *Apoll.* plurima *Philemonis* e cod. excerptit. — Anonymi *lexicon mathematicum* est in cod. *Guil. Laudi*, in bibl. *Bodlei.* nr. 744. catal. codd. *Angliae* I. pag. 57. Sic quoque veteres haud pauci *lexica* et *glossaria* concinnarunt ad poetarum interpretationem facilitandam. Sic *lexica* et *glossaria* gr. *homerica* scripserunt *Apollonius*, *Clearchus*, *Heliodorus*, de quo vide *Villoison*. prol. ad *Apollon.* pag. 24. *Hermappias*, *Parmenion*, *Philemon*, *Philetas*, aliique supra in vol. I. lib. II. cap. 5. inter commentatores *Homeri*, et a *Villoison* in prolegg. ad ed. *Homeri* *Venetam* pag. XXVIII. XXIX. XXX. etc. atque in prolegg. ad *Apollonii* *lexic.* *Homer.* laudati. *Parmenio* ὁ γλωσσογράφος citatur in scholiis *Marcianis* aliisque ad *Homerum*. v. supra, vol. I. pag. 448. 452. et *glossographi* ab *Eustathio* citati, ibid. p. 476. in scholiis *Marcianis*, ibid. p. 447. — *Lexicon* *Homericum*, in cod. *Florent.* medic. X. (v. *Bandini* catal. codd. gr. II. pag. 349.) — *Tragicum* et *comicum* *lexic.* scripsit *Didymus*. v. *Ruhnken.* praef. ad *Hesych.* lex. II. p. IX. sq. qui *Theoni* quoque l. c. eiusmodi generis *lexica* adferit, idemque de *lexico* *Diogeniani* docte copioseque disserit. — addantur supra vol. V. pag. 109. dicta. — In bibl. quondam *Heidelberg.* teste *Sylburgio*, 352. *lexicon* *homericum*. — In cod. *Florent.* medic. XXVII. plut. IX. (*Bandin.* cat. I. pag. 437.) et in *Naniano* CCXCIV. nr. 3. (pag. 497. catal. codd. gr. *Nanianor.*) λέξεις ἐκ τῆς ἩΣΙΟΔΟΥ βιβλῆ. atque cod. *Suidae* in fine additam fuisse hanc notam: λέξεις εὗρισκονται ταῦτα. Πολυδεύκης τῶ ῥήτορος· Διονύσις τῶ Ἀλικαρνακείως· Εὐδήμης τῶ ῥήτορος· Ἀντωνίς μοναχῶ· τῶ Θεσσαλονίκης Κύριε Εὐσταθίῳ· τῶ Σειδά· τῶ ἁγίου Κυρίλλου· Ἡρωδιανῆς· Ἀμμώνιος· Διονύσιος· Ῥωκάνης, editor illius cat. *Nanian.* (Bonon. 1784. min. fol.) pag. 500. observat. *Harl.*

IX. *Rhetorica* *Lexica* non modo ad intelligendos oratores sed et ad ornatum dictionis *graecae* et copiam comparandam faciunt, cuiusmodi *Parynichi* παρασκευαὶ σοφιστικαί, de quibus

hh) Forsan huc referenda est συμφωνία τῶν τῶ Ἀριστοτέλους συγγραμμάτων, concordantia librorum *Aristotelis*, quae est in cod. *Vengto.* D. Marci, et

collectio vocc. atque sententiarum quarundam ex *Aristotelis* libris, ordine litterarum digesta esse dicitur in catal. codd. gr. illius bibl. pag. 312. *Harl.*

quibus dixi supra cap. 36. §. 8. *Philonis* Lexicon rhetoricum ex Etymologico Magno in Δέμα laudant viri docti, nisi ibi legendum ἔως Φίλων εἰς τὸ ῥητὸν pro ῥητορικόν⁴⁾. *Zosimi*, *Gaza*ei, Lexicon ῥητορικόν *Suidae* [et *Eudoc.* pag. 203.] memoratur⁴⁴⁾, nec minus *Julii Vestini*, *Sophistae*, ἐκλογὴ ὀνομάτων ex *Demosthene*, *Thucydide*, *Isa*eo, *Isocrate* et *Thrasymacho* et aliis rhetoribus. *Eudemi*, rhetoris, Lexicon rhetoricum, ab eodem *Suida* diligenter tritum, [et valde laudatum ab *Eudocia* pag. 165.] exstat adhuc MS. in variis bibliothecis, ut *Vindobonensi*, *Parisiensi*, [cod. MMDCXXXV. et conf. catal. codd. *Parif.* reg. II. pag. 531.] *Medicea* laudaturque a *Io. Pricato* notis ad *Noui Testamenti* libros ut in 1 *Timoth.* III, 3. etc. a *Cangio* in glossario graeco [*Ruhnken* ad *Timaei* lex. pag. 33. 35. etc.] aliisque. *Pausaniae* lexicon ῥητορικόν citat ad *Homerum* et dedit multa egregia fragmenta, *Eustathius*⁴⁵⁾, cui e *Photio*, cod. CL. addere licet *Juliani*⁴⁶⁾, (illius, ut suspicor, cui *Phrynichus* librum quartum suae παρασκευῆς inscripsit,) Λεξικὸν τῶν παρὰ τοῖς δέκα ῥητορσι λέξεων κατὰ σοιχεῖον, quod non dubitat praeferre Lexicis rhetoricis *Diodori* et *Philostrati*, *Tyrii*: *Diodori* illius puta, quem *Suidas* *Valerii Pollionis*, *Alexandrini*, filium commemorat, et ἐξηγήσιν τῶν ζητημένων παρὰ τοῖς ῥητορσιν scripsisse tradit in *Πωλίαν*. Ait etiam *Photius*, se euoluisse, quibus nulla auctorum nomina praefixa fuere, Lexicon καθαρὰς ἰδέας, siue puri ac simplicis sermonis, alterum σεμνῆς ἰδέας siue sili. grauis, et tertium denique ἰδίως λόγος πολιτικῆς, siue dictionis civilis, quali rhetores Attici uti consueverunt, cod. CXLVI. seq. *Fabric.* Lexica rhetorica τὰ κατὰ σοιχεῖον et lex. rhetor. auctore *Albio Dionysio*, frequenter citat *Eustathius* ad *Homerum*, vide supra, vol. I. p. 482. Lexicon rhetoricum, ad ius atticum explicandum imprimis comparatum, quod est in cod. *Coislin.* et cuius specimen dedit *Montfauc.* in bibl. *Coisl.* pag. 491. seqq. iam laudauimus, et praedicauit *Ruhnken* in praef. ad *Hesych.* pag. IV. et frequenter in notis ad *Timaei* lexicon. — Anonymi lexicon, hactenus ineditum, quo exponuntur voces difficiliiores, quae in variis *Demosthenis* oratt. occurrunt, in cod. *Parif.* publ. bibl. nr. MMDCXVIII, nr. 3. Oratores, poëtae alique explicantur et laudantur in permultis Lexicis, in codd. bibl. *Parif.* v. catalog. vol. II. pag. 528 - 539. — *Florentiae* in bibl. medic. cod. XLII. plut. 57. sunt 1) *Philippicarum Demosthenis* orationum dictiones, 2) aliae dictiones rhetoricae, 3) dictiones *Demosthenis* deliberatiuarum oratt. III. 4) lexicon militare et alia. (vid. *Bandin.* II, col. 419. sq.) In cod. XIX. plut. 58. glossae siue dictiones quaedam diuerforum populorum. (*Bandin.* l. c. pag. 458.) Alia lexica grammatica haud pauca adseruantur in eadem bibliotheca. — Lexicon rhet. et poetic. in b. bl. quondam *Heidelberg.* 113. in *Sylburgii* catal. ibid. 119. Lexicon gr. et lat. — *Augustae Vindel.* in cod. lexicon *Herodoteum*. Ut mittam, quae infra in hoc volumine commemorabuntur. *Harl.*

XII. His ut videtur pridem deperditis, certe in lucem publicam non protrahis, exstat et omnium in manibus versatur *Valerii HARPOCRATIONIS*⁴⁷⁾ περὶ τῶν λέξεων βιβλίον,
Hh 3

ii) Plura de illo adnotat *Villoison* in prolegg. ad *Apollonii* lex. homeric. pag. 67. *Harl.*

kk) Conf. *Taylor* praef. ad *Lyfiam* vol. II. p. 67. ed. *Reiske.* *Harl.*

ll) Vid. supra in vol. I. pag. 486. *Harl.*

mm) Conf. *Ionsium* de scriptor. hist. philos. III. 14. 5. pag. 90. ed. *Dornii.* *Harl.*

nn) *Hammerger.* in zuverlässig. Nachricht. II. pag. 390. cum *Veri*, imperatoris, in graecis litteris fuisse magistrum et vixisse ante a. 169. cum aliis putat.

βιβλίον, siue Lexicon, rhetoribus potissimum atticis intelligendis destinatum, unde in quibusdam editionibus λεξικὸν τῶν δέκα ῥητόρων inscribitur. Sed ab auctore nullum alium titulum, quam λέξεις, praefixum, contendit *Iohannes Meursius* VI. 2. Attic. Lect. cuius sententiae etiam in sua editione suffragatus est *Iacobus Gronovius*: nam et Suidas [Eudocia-que pag. 66.] diserte vocat λέξεις τῶν δέκα ῥητόρων, verba enim, quae ibi sequuntur, ἀν-θηρῶν^{oo}) συναγωγὴν, aliud opus floridorum indicant, fallunturque, qui illa ad [P] lexicon nostrum referunt cum *Iohanne Schefero*, libro de silo latino, pag. 151. *Harpocratonis* Lexicon primus graece edidit *Aldus*, Venet. 1503. fol. vna cum Vlpiani, rhetoris, commentariis in Demosthenem. Deinde minus emendate iterum ibidem 1527. fol. Nam quae ex eadem officina Anno 1513. et 1534. fol. vna cum Isocrate excusa sunt, non integrum Harpocratonem exhibent, sed tantummodo ἐκλογὴν Ἀρποκρατίωνος καὶ Σειδά περὶ τῶν παρ' Ἰσοκράτους λέξεων, quam videre est in aliis etiam Isocratis editionibus, vt Basileensi, 1565. 8. et *Henrici Stephani* Anno 1593. fol. Ab eo tempore Harpocratonem recensere atque edere voluit *Godofredus Iungermannus*, vt ex eius ad Wolfgangum Seberum litteris didici, tum *Iohannes Meursius*, quem Maussacus scriptis ad eum litteris ab hoc consilio revocavit. Litterae illae in praefatione editionis Gronovianae obviae sunt; sed vidi etiam Maussaci epistolas ad Andream Schottum, quibus eum etiam atque etiam precatur, vt Meursium quouis modo ab illo conatu dimoveat, quod tamen Schottus neutiquam fecit, sed quemadmodum ad maturandum opus initio, ita deinde post Maussaci Harpocratonem iam vulgatum, ad novam editionem primum^{pp}), hinc ad animadversiones suas separatim edendas semel iterumque ipsam hortatus est. Meursio tamen satis fuit, deinde in Atticarum lectionum libris VI. anno 1617. editis, aliisque suis scriptis hinc inde loca quaedam Harpocratonis tangere obiter, ex cuius epistola, Valerio Flaeco *Lamperti Alardi* praemissa, video, etiam Alardo in mentem venisse de Harpocrate recensendo, cuius notas postumas praefat. *Graeciae in nuce* promissas, nescio an valde dignas luce, apud filium haecenus delituisse, scribit *Iohannes Mollerus* in Homonymoscopia, pag. 308. *Thomas* quoque *de Pinedo* ad Stephanum, Byzantinum, testatur, se in Harpocrate illustrando operam posuisse. Pridem ante hos *Fridericus Sylburgius* Anno 1594. post absolutam Etymologici Magni editionem scripsit ad Theodorum Canterum, (in epistolis clarorum virorum, a Gabbema editis,) pag. 710. *Scorsim deinde successurum tomum alterum, in quo libri de dialectis, Attici Lexicographi, Harpocraton, si DEVS institutum prosperaverit.* Sed alter ille

tat. Contra *Saxius* in onom. lit. II. pag. 407. adferit eius aetatem circ. a. Chr. 354. et cum Libanio fuisse aequalem censet, cum, quod ex Athenaeo nonnulla descripsisset, tum, quod credibile sit, eum ipsum esse, quem Libanius singulari epistola commendavit Aristaeneto, epist. 367. pag. 181. edit. Wolf. In hac sententia quoque fuisse videtur *Henr. Vales.* in notis ad Maussaci dissert. critic. pag. 201. ed. Gronov. adde §. seq. *Harl.*

^{oo}) Apud Eudociam legitur ἀνθηρῶν συναγωγὴν. De vi et potestate huius formulae v. *Maussac.* an-

telogium ad Harpocr. pag. 3. ed. Blancardi. adde codicem Matrit. infra in notitia codd. memoratum. *Harl.*

^{pp}) Andreas Schottus ad Iohannem Meursium 27. August. 1615. Εὐαγγέλιον tibi debeo de Harpocrate, in quo si illam operam ponis, quam potes, et polliceris, ingenti nostro gaudio posteritati ostendes, te non minus in Atticis et decem Graeciae Oratoribus, quam in Mixobarbaris aetatis mediae fuisse versatum.

ille tomus numquam prodiiit. *Philippi* vero [P] *Iacobi Maussaci* ⁹⁹⁾, Morelliano codice vñ, et Vaticano ⁷⁷⁾, atque Aldina editione, cui varias lectiones e Vaticano codice Pithoeus adscripserat, praeclaram Harpocratonis editionem constat lucem vidisse Parisiis, anno 1614. 4. in qua negari nequit, multa loca emendata feliciter ⁵⁵⁾, illustrata eruditissime. Addita etiam, quam accuratissimam *Meurfus* vocat VI. 2. attic. lect. dissertatio, in qua de arte critica, Lexicis veterum varii generis et de Harpocratonibus diversis doctè disputat. Anno post, a. 1615. 8. Tolosae vna cum Plutarcho de fluuiis edidit Maussacus adpendicem ad notas suas in Harpocratonem, inscripsitque Salmasio, paucis constantem paginis, a 365, ad 375. Latinam versionem quare noluerit adiungere, declarat his verbis, quae Blancardus quidem in sua editione omisit: *Versionem adhibere noluimus, ne sana mente praeditis et litterarum ut deest scientibus ludibrio effemus et contemptui, ad instar quorundam et trivis interpretum, qui Pollucem et Suidam et alios id genus auctores interpretandos susceperunt.* Forte non minus difficultas rei in causa est, quae homines sanos absterret, ut non libenter suscipiant, quod luculenter satis atque ex voto efficere se vident vix posse: nam bonam et perspicuam versionem Suidae, v. g. ac Pollucis, tum etiam Harpocratonis vel contemnendam esse, vel inutilem, nemo sanus dixerit. Sed facilia transferre, in difficultibus haerere vel ex fulgore dare fumum, aut in plerisque omnibus cespitare, hoc est, quod viri maximi merito in eiusmodi libris contemnendum esse duxerunt, praecipue cogitantes de graecae linguae reconditis opibus agi, quas latina lingua omnes nec nouit, nec exprimere pro dignitate valet. Traditur a Nicolao Antonio Harpocratonem vertisse la *de Vincentius Marinus*, Valentinus, praefectus, cum viueret, bibliothecae regiae Escorialensis, flammis nondum

99) Obiit *Maussacus* Parisiis, Anno 1650. et cum graece doctissimus fuisset, ex morbo ita perdidit illius linguae vsum atque memoriam, ut nec litteras quidem illius nosset aut legere posset.

77) Codd. aliorum notitiam subnectam. In cod. MMDLII. *Parif.* bibl. publ. est Harpocrat. lexicon in epitom. redactum. — *Venetiis* in bibl. Marciana Harpocr. lexic. in codd. CCCCXI III. CCCXXIV. et usque ad litt. Δ. in cod. CCCXC. teste catal. pag. 230 et 256. — *Romae* in bibl. angelica, cod. chart. saec. XIV. — *Patauini* inter codd. Io. Rhodii, Harpocraton, cod. chart. quem probatae vetustatis, et auctiorem edito, scribit *Tomasinus* in bibliothecis Patauinis, Vtini 1639. 4. pag. 139. — Atque plenior olim fuisse videtur liber. Locus quidem Suidae voc. παράκλησις, qui eodem modo existat in Harpocratonis lexico, ex quo hauserit Suidas, in cod. Vindobon. aliquanto auctior est, momento et de monstrante *Lambecio* in comment. de biblioth. caesar. III. col. 270. sq. Suidam certe iam olim mutilo Harpocratonis exemplo vsum videri, etiam cl. *Welf* ad Demosthenis orat. Leptineam pag. 303. suspicatur. — *Mediolani* in bibl. Ambrosiana, teste *Montfaucon* in diario ital. pag. 17. *Florentiae* in bibl. medic. cod. XIV. plut. 55. et

cod. IV. plut. 58. (*Bandin. catal. codd. gr. II. col. 277. sq.* qui cum Suida et Valesio nostrum rhetoricum fuisse Alexandrinum iudicat, et col. 441.) in cod. X. nr. 11. plut. 91. excerpta ex Harpocratonis lexico, (*Bandin. III. col. 429.*) — In bibl. *Vindobon.* teste Nesselio in catal. part. IV. p. 129. in cod. CCXXXVII. nr. 4. — In bibl. quondam *Heidelbergensi*, 375. apud Sylburgium, cod. *Harpocrat.* — In cod. XCV. biblioth. reg. *Matrit.* in *Iriarti* catal. pag. 381. citatur Ἀρποκρατίου Ἀλεξ. ἀνδρὸς σοφιστῆς συναγωγὴ τῶν ἀνδρῶν λέγειν τὴν διὰ ῥητορικῶν quae inscriptio, (v. ad initium huius paragraphi,) num a manu Constantini Lascaris, qui adnotationes et scholia adscripsit ad marginem, profecta sit, an ex cod. antiquiore deriuata, equidem nescio. Lexicon autem in hoc codice, qui initio mutilus est, alicubi contractum, alicubi dictionum ordine peruersum videtur *Iriarto*. — In cod. *Barocciano* LXXVI. (cat. MSS. Angliae et Hibern. I. pag. 9.) Harpocrat. lexici fragmentum. — in cod. *Th. Gale*, Harp. lex. n. MMMMMDCCLXVII. et in cod. bibl. *Iacobaeae* n. MMMMMMMMDLXXX. cat. cit. II. pag. 139 et 246. *Harl.*

55) Confer *Colomeffi* Bibliothecam selectam, num. 50.

dum consumtae: sed illa ipsius interpretatio non magis lucem adspexit, quam tot aliae, quibus Eustathianos in Homerum et Dionysium commentarios, aliosque Scholiastas graecorum poetarum latine de graecis reddiderat ⁴⁶⁾. *Nicolaus* itaque *Blancardus* primus fuit, qui Harpocratonem cum versione sua latina euulgavit Lugd. Batau. 1683. 4. editionemque hanc suam ornatissimam reddidit non modo utilissimis indicibus, sed et notis Maussaci in qualibet statim pagina suo loco substratis, et ex Tolosana [P] appendice emendatis auctisque, tum subiunctis ad voluminis calcem eruditissimis, postumis licet, animadversionibus summi viri, *Henrici Valesii*, quibus et Harpocratonem et Maussaci notas dissertationemque eius criticam, qua emendat, qua illustrat. Hae *Valesii* notae ex bibliotheca Guilielmi Prousteau, antecessoris Aurelianensis, prodierant anno anteseperatim, curante *Iacobo Gronovio*, Lugd. Batau. 1682. 4. ⁴⁷⁾. Nouam quoque graecam, (omissa versione,) eamque emendatissimam *Harpocratonis* editionem eidem doctissimo viro debemus, qui usus est variis lectionibus, quas frater eius ex Florentino codice excerpterat, tum recenti codice, quem in notis pag. 68. elegantem et fidum adpellat, testaturque inscripta habuisse recentiore manu haec verba: αὐτὴ ἡ βιβλος ἐστὶν Ἀρμονίᾳ τῇ Ἀθηναίᾳ. ἔχει φλαῖα ζ'. Adhibuit praeterea editionem Aldinam Anni 1527. notatam manu Xylandri, Fabri, Sylburgii, Marquardi Freheri, Danielis Heinsii, et Iani Rutgersii, quam a Guilielmo Goëssio praedicat se nactum esse: denique aliud eiusdem editionis exemplum, quod Heinsii fuit, et qui haec verba adscripsit: *Praeter ea, quas hic praestiti, ipse e libro illustris Scaligeri multa suppleui, cui reuerendus Theodorus Beza e codice in Italia MS. quaedam, a se descripta, ministrarat.* Prodiit haec *Gronovii* editio Lugd. Bat. 1696. 4. ⁴⁸⁾ quam dicavit illustri viro, cognato suo, *Magno de Wedderkopff*, et in fine adiunxit *Henrici Stephani* diatribam de nonnullis vocabulis et loquendi generibus, ab Harpocrate et Suida apud Isocratem obseruatis, petitam ex editione Isocratis, quam a Stephano curatam dixi, Anno 1593. fol. In praefatione et notis bonus *Blancardus*, quem *Gronovius* passim Frisicum interpretem adpellat, misere accipitur, et veluti capital admisisset, laceratur mirum in modum, quod fecit, quae potuit, et conatus est sine cuiusquam iniuria bene mereri de bono publico, quod aliquando non melioris lectionis in mentem ipsi venit, MSS. codicibus destituto, quod in versione nonnumquam dormitauit, quod ordinem vocum, libri facilius ⁴⁹⁾ euoluendi causa, immutauit, quod virorum doctorum obseruationibus [P] iam exstantibus, Harpocratonem vertere in latinum ausus sit, interpretationisque gloriam sibi arrogauerit, atque id genus alia *insandas*, vt ille quidem

46) In indice uisitorum *Marineri*, *Iriarti* catalogo codd. gr. Matrit. subiecto, illius versionis mentionem factam esse, non inueni. *Harl.*

47) Conf. acta erudit. Lipf. a. 1682. p. 250. seq. et de ed. *Blancardi*, a. 1683. p. 465. sq. *Harl.*

48) Compara acta erudit. Lipf. a. 1696. m. Aug. pag. 347. sqq. *Harl.*

49) Verissimum sane est, quod obseruat vir doctus, Harpocratonem, (vt *Erotianum* quoque et alios veteres,) non accurate obseruasse in uocabuli ordinem litterarum, quae primam cuiusque vocabuli litteram insequuntur: cum uero lexica ad

hoc scripta sint, vt promte respondeant consulentibus, nescio, an valde reprehendendi sint ii, qui monitis de suo consilio lectoribus commodiorem illa redigunt in ordinem, atque ita veterum scriptorum defectus emendant, quos ipsos qui ita admirantur, vt non possint ferre meliora, quia recentia sunt, illis integrum tamen per hoc est alias editiones adire. *Fabr.* *Blancardum*, quod ordinem uoc. immutauit, culpant quoque *Pierfon* ad *Moer.* praef. pag. XVII. alique. adde *Villoison* praef. ad *Apollonii lex. homer.* p. XLIII. *Harl.*

quidem fari amat, *infcitiae* crimina, ex quibus patere vult scilicet, non *Grasca*, non *Harpocratiōem* ab eo intelligi, nec *Harpocratiōem* ab eo editum esse. Qualia legenti mihi succurrit illud S. *Ambrosii* Apologia pro Davide tom. I. pag. 709. *Saepe in iudicando maius peccatum iudicii est, quam peccatum ipsius, de quo fuerit iudicatum.* Fabr. Varia loca Harpocratiōis *Toup* in emendat. in *Suidam* et *Helychium* passim emendauit. add. *Bentleii* epist. ad *Millium* pag. 67. sqq. *Harl.*

XIII. Cum Harpocratiōes plures fuerint etiam rhetores, et *Suidas* *Lexicon* in decem Oratores tribuat *Valerio Harpocratiōi*, rhetori *Alexandrino*, quo tempore ille vixerit, non plane extra controuersiam positum esse videtur ^{xx}). Nam Harpocratiō, qui inter praeceptores *Veri*, imperatoris, a *Capitolino* refertur, grammaticus fuit, et quamquam a grammatici hominis instituto neutiquam alienum est, *Lexica* contexere; tamen non video, cur *Suidae* testimonium sit reiiciendum, qui rhetori *Alexandrino* *Lexicon*, quod habemus, rhetoricum, diserte tribuit. Atque *Alexandrinum* se auctor ipse prodit in *ἀνακαλυπτέρια*; nam, quum ait: ταῦτα δὲ εἰσὶ τὰ κατὰ ἡμῖν θεώρητα, verba, κατὰ ἡμῖν, *Valesius* erudite interpretatur, apud *Alexandrinum* ^{yy}). Idem *Valesius* non dubitat, auctorem *Lexici* esse Harpocratiōem illum, *Libanii* aequalem, qui in epistola eum *Aristaeneto* commendat his verbis: Ἀρποκρατίων γὰρ ἔπος καὶ ποιητὴς ἀγαθός, καὶ παιδευτὴς ἀμείνων. δεινὸς μὲν ἐνθῆναι (forte ἐκθῆναι) ^{zz}) τὰ τῶν παλαιῶν νόμους, δεινὸς δὲ ἐκείνοις παρρωδῆσαι. βιβλικῶς δὲ συνεχῶς ἐν βιβλίοις, ἡδίστην μὲν ἔχει κομψείαν ἀπλῆς τις ὦν καὶ γενναῖος, καὶ ἐκ αὐτῶν αἰολοῖα φρονῶν μὲν ἕτερα, λέγων δὲ ἄλλα. Harpocratiōem iste et *Poëta* bonus, et instituenti dexteritate praestantior etiam, idoneusque veterum scripta adolescentibus instillare (interpretari) et qui paria cum antiquis facere possit. His libris adfusus innutritur, suauis est ingenio, simplex alioqui et cordatus, et quem nemo unquam deprehenderit alia sentientem et alia loquentem. Neque *Lambecius*, qui eam *Libanii* epistolam graece edidit *Lib. VI. de bibl. Vindob.* pag. 245. dubitat, hunc ipsum esse Harpocratiōem illum, romano nomine clientelari *Valerium* dictum, a quo *Lexicon* rhetoricum scriptum esse *Suidas* auctor est: [nec dubitat *Wolffius* in nota ad *Libanii* epist. p. 181. not. 10.] Fateor tamen, rem minime esse exploratam, neque audeo pro certo adfirmare, utrum cum Harpocratiōe isto commune aliquid habeat *Harpocras*, *Scholasticus* et *Sophista*, ad quem complures exstant epistolae *Isidori Pelusiotaë*, ut sit [P] nomen ὑποκοριστικὸν siue decurtatum, cuiusmodi plura passim obuia sunt, et pridem notata viris doctis *Alciato* lib. 1. *Parergon* cap. 26. *Isaaco Casaubono* ad *Athenaeum* pag. 523. *Vossio* institut. Orat. lib. IV. cap. 1. tmemate 5. *Reinesio* epistolis ad *Rupertum* pag. 461. *Buchnero* ad *Plinii* lib. X. epist. 5. *Valesio* ad *Eusebii* pag. 278. *Gisberto Cupero* in *Harpocrate* pag. 2. sq. *Richardo Bentleio* epist. ad *Millium* pag. 82. sq. *Iosuae Barnesio* ad *Anacreontem*, p. 30. sq. aliisque. Hoc constat, Harpocratiōem, *Lexici* auctorem, ex quo multa ad verbum repunt *Suidas*, *Erymologicus Magni* auctor et *Varinus*, iuniorem esse *Athenaeo*, ex quo eum quaedam descripsisse et inter describendum aberrasse, notat *Mauffacus* dissertatione critica

pag.

xx) Vide notam ad §. antecedentem. *Harl.*

yy) Adde epist. *Libanii* ad *Themist.* 371. ibique not. *Wolffii* pag. 158. *Harl.*

zz) *Wolffius* in sua edit. ad h. epist. nihil mutat. *Harl.*

pag. 378. seq. edit. Blancardi. Sed laudat et Athenaeus *Harpocratonem* quendam, *Mendesium*, qui de placentis scripserat, XIV. pag. 648. Ἀρποκρατίων δὲ ὁ Μενδῆσιος ἐν τῷ περὶ πλακέντων τὴν παρὰ Ἀλεξανδρεῦσι καλεμένην παγκρατίαν καλεῖ. Incertum de hoc, an alio Tertullianus cap. 7. de corona: *Liberum eundem apud Aegyptios Ostrin*, Harpocraton industria hederatum argumentatur, quod hederas natura fit, cerebrum ab heluco defendere. Ad quem locum Pamelius, *Ego cum*, inquit, *auctorem puto intelligi, cuius exstat Romae in Vaticana liber περὶ φυσικῶν δυνάμεων, qui prae cum ad physicam rationem referatur id, quod sequitur.* Maussacus quidem negat, hunc se librum in Vaticana bibliotheca aut eius catalogo reperire potuisse, sed Salmasius quoque ad Solinum testatur, se evoluisse Harpocratonis Lexicon, περὶ φυσικῶν δυνάμεων, et latinus Kuranidum interpres, de quo lib. 1. cap. 9. *) dicere me memini, testatur, se librum physicalium virtutum collegisse ex Coerani, regis Persarum, experimentis et ex libro *Arpocratonis, Alexandrini, ad propriam filiam* b). Fuit et *Harpocras* siue *Harpocraton* iatraliptes Aegyptius ex praefectura Memphitica, cui civitatem romanam a Traiano impetrauit *Plinius* X. 4. et 5. Epist. Sed ut ad rhetores huius nominis reuertar, *Suidae* memoratur *Caius Harpocratio*, Sophista, qui praeter alia scripserat περὶ τῶν Ἀντιφώντος σχημάτων, περὶ τῶν Ὑπερίδου καὶ Λυσίου λόγων, et alia c). Tum *Aelius Harpocratio*, itidem Sophista, qui scripserat περὶ τῶν δοκούντων τοῖς ἑήτορσιν ἡγνοῦσθαι, ὑποθέσεις λόγων Ὑπερίδου, περὶ τέχνης ἑητορικῆς, περὶ ἰδεῶν. Praeterea περὶ τῆ καταφεύσθαι τὴν Ἡροδότου ἱστορίαν et περὶ τῶν παρὰ Ξενοφῶντι τάξεων. Hic, ut videtur, Harpocratio laudatur in commentariis graecis ad *Hermogenem* pag. 216 et 367. d). Meminit etiam *Suidas Harpocratonis Arguii, platonici philosophi*, qui *Caesaris* convictor [P] scripserat commentarios in *Platonem* libris XXIV. et *Lexicon Platicum* siue λέξεις Πλάτωνος, supra etiam mihi memoratas, libris duobus Huius *Platonici* vna cum *Plotino*, *Amelio* et *Boetho* meminit *Aeneas Gazaeus* in *Theophrasto* suo pag. 16. et *Stobaeus* apud *Photium* et in *Eclogis* *Physicis*: neque audiendus *Barthius*, cui in notis ad *Aeneam* pag. 97. hic Harpocraton idem est cum *Veri*, imperatoris, praeceptore. Omitto alios hoc nomine, *Valesio* et *Maussaco* observatos, ut *Harpocratonem*,

a) §. X. vol. I. pag. 70. sq. vbi in nota plura disputaui, et §. XVII. pag. 74. *Harl.*

b) In cod. CX. *Matrit.* reg. bibl. fol. 6. est *Harpocratonis* liber medicinalis ex Syria, siue alter prologus in librum *Kyranidem*, quem *Iriarte* in catal. codd. gr. pag. 132. publicavit: fol. 75. est Harpocratonis epistola ad imperatorem, nescio quem, siue praefatio, librum *Necepsi*, regis Aegypti, ipsi dedicantis. Illum autem Harpocratonem haud alium esse, ac Harpocratonem nostrum, rhetorem Alexandrinum, censet *Iriarte* pag. 435. et ipsius Harpocratonis testimonium adfert e praefat. huius libri, in qua, se, proficitur, in Aesae regionibus grammaticam exercuisse, tandemque Alexandriam contulisse, et philologos antecessisse perfectissimos. — Inter codd. graecos MSS., apud *Nanios* *Venetius* adseruatos, in cod. CCXLVII.

nr. VIII. est ex τῶν τῆ Ἀρποκρατίωνος τῆ Ἀλεξανδρείας περὶ φυσικῶν δυνάμεων ζῶων τε φυτῶν καὶ λίθων, ἃ ἔγραψε πρὸς τὴν ἰδίαν θυγατέρα etc. et editor catalogi pag. 440. sqq. dedit specimen excerptorum ex illo Harpocratonis opere de viribus naturalibus etc. In cod. *Coislin.* CLVIII. (*Montfauc. bibl. Coislin.* pag. 220.) est fol. 80. βιβλίον Ἀρποκρατίωνος, συνθεσὶς τῆ Κυρηνῆ βασιλείας περὶ καὶ λίθων καὶ φυτῶν καὶ ζῴων καὶ βοτανῶν καὶ ἀλφαβήτα. cuius initium paullum differt ab initio, e cod. *Naniano* excerpto. *Harl.*

c) Conf. *Taylor.* praefat. ad *Lyfiam*, tom. II. pag. 68. ed. *Reiske.* *Harl.*

d) Dictus quoque est *Proclus*, et inscriptio in eum legitur in lapide apud *Muratorium*, *Inscript.* pag. 138. 2. *Harl.*

cratorem, Naucraticum, episcopum Aegyptium, qui interfuit concilio primo Nicaeno, Harpocratrem, episcopum in Bubasto Aegypti, cuius mentio in breuiario Meletii apud Athanasium Apologia secunda tom. I. pag. 789. Harpocratem, Aegyptium, Ammonii Hermeae discipulum, de quo ex Damascio Suidas. Harpocratem, Claudii, imperatoris, librum, Sueton. Cap. 28. etc. Fabr. Epitaphium Harpocratensis, nescio cuius? primus vulgavit Petr. van Spaan in diss. de Antiphonte, etc. in vol. VII. oratt. graecor. a Reiskio editum pag. 802. Harl.

XIV. *Elenchus Veterum scriptorum, qui a Valerio Harpocrate laudantur, illustrantur, vel notantur.*

Ex editione Nicolai Blancardi.

ACHAEVS ἐν Ἀδράϊῳ. v. ἀργαῖς.

ACVSILAVS ἐν τρίτῃ. v. Ὀμηρίδαι.

AESCHINES. v. γοργύρα. Δράκων. δρομοκῆρυκες. Χίλων.

ἐν τῷ κατὰ Τιμαρχε. v. ἀγρίαις. ἀδύνατοι. ἀμοργός. Ἀνδοκίδης Ἐρμῆς. Ἀντοκλείδης. δημόσιος. διασείσας, et διαψήφισις. δοκιμασθεῖς. ἐπαγγελία, et ἐπακτροκέλης. Θέμενος καὶ ὄπλα. Θέρσανδρος. καθάρσιον. Κηδωνίδης. Κολυτεύς. ληξιαρχικόν. γραμματεῖον. Ζηραλοίφειν. οἶκημα. ὅτι νόμος ἐστίν etc. προφερεῖς. τετραπημένοι. Φιμαί.

ἐν τῇ περὶ τῆς παραπροσβείας ἀπολογίᾳ, siue περὶ τῆς ἀποδοσεως. in ἀντίθεσις. ἀργαῖς. βάταλος. ἐκκλητεύειν. ἐννέα ὁδοί. Ἐπικράτης. Θερμάν. Θερόνιον. ἱκετηρία. [P] Κέκρωψ. Κησιφῶν. Λοιδίας. Νεμέα χαράδρα. Νίκαια. ὁλοσχοῖνας. ὀρεϊκά. ζεύγη. ὅτι ξένος etc. παλῖμβολον. περίπολος. προβολαῖς. προσασία. προσρόπιον. στρατεία ἐν τοῖς ἐπωνύμοις. Στρέψα.

ἐν τῷ κατὰ Κησιφῶντος. v. Ἀθηνία, et ἀζήτητον. Ἀλόνησος. ἀναγῆς. Ἀναγυραῖσιος. Ἀναφλύσιοι ἀντιγραφεύς. ἀτίμητος. ἀγών. αὐλία. ἀφοσιῶ. Γάνος. διαμεμετρημένη ἡμέρα. ἐξάγιστος, et ἐξαράσασθαι. ἐπιλαχών. ἐπιστάτης. Ἐργίσκη Ἐρμαῖ Ἐρυβάτην. ζηλοτυπείν. et ἡγεμονία δικαστηρίῳ δεσμοδέ-

ται. θεωρεῖα. Θύσιον. ἴσας ψῆφοι. Κῆπες. Κηφισόδοτος. Κυβδαῖον πεδίον. Κούταλιον ὄρεος. Κραυαλλίδα. Κράβυλος. Κησιφῶν. Μαργίτης. μεσογγύμα. ὀμηρευοντάς. παραγγελία. παραβάλλοιτο. Πήληξ πρόεδροι. Πρόνεια. προστρόπιον. πρυτάνεις. Ταμύνα. τριτύς. Φρυωνάδας.

AESCHINES, SARDIANVS. ἐν Ἰάμβοις. v. Κέκρωψ.

AESCHINES, SOCRATICVS. ἐν Ἀξίοχῳ. v. Ἀξίοχος.

διαλεγόμενος ἐπιγεγραφομένῳ Ἀσπασίᾳ. v. Ἀσπασία.

AESCHYLVS. v. Θεοίνιον.

ἐν Ἀργείοις. v. χλῆδος.

Ἑλλαδία. v. μαλακίζομεν.

Εὐμενίσιν. v. Εὐμενίδες, Θεμισύων.

Κερκύωνι. v. ὄρεον.

Μυρμιδόσι. v. προπεπωκότας.

Μύσαις. v. Ὀργεῶνας.

ALCAEVS. v. τετύφωμα.

ἐν τῇ καμωδοτραγωδίᾳ. ποσε ἀδδηφαίγες τριήρεις.

ἐν πεντηκστῇ ὀγδόῃ. v. σκυδικαί.

ALCMAN. ἐν πρώτῃ. v. Θεράπναι.

ALEXIS. v. Σινώπη.

AMMONIVS. ἐν τῷ περὶ βωμῶν καὶ θυσιῶν. v. Ἀμαζόνειον. ἐσχάρα.

ἐν τετάρτῃ περὶ βωμῶν. v. θόλος.

AMPHITEVS δευτέρῳ περὶ Ἡρακλείας. v.

Σαβοί.

ANACREON. v. ἐρμάς.

ANAXIMENES. v. Ἀρχιδάμιος πόλεμος. Εὐθίας.

ἐν πρώτῃ Ἑλληνικῶν. v. ἀμφικτύονες.

ἐν Φιλιππικῶν. v. Μύρτανον. ὁ κάτωθεν νόμος.

ἐν πρώτῳ Φιλιππικῶν. v. περὶ ταιρος.

ἐν τετάρτῳ Φιλιππικῶν. v. Ἀλόνησος.

ἐν ἐβδόμῳ τῶν περὶ Φιλίππων. v. Μάστειρα.

ἐν ὄγδῳ Φιλιππικῶν. v. Καβύλη.

ἐν τῇ δευτέρῳ τῶν περὶ Ἀλέξανδρον. voc. Ἀλκιμάχος.

ANDOCIDES. v. ἀνωρδίαζον.

[P] ἐν τῷ περὶ τῶν μυστηρίων. v. Ἀνδοκίδης Ἑρμῆς. ἐπισκῆψατο. ἑταιρεία. Θημαι.

κεις. λογισαὶ καὶ λογισήριας.

ἐν τῷ περὶ τῆς αἰείας. v. ὀβρωδεῖν.

ἐν τῷ περὶ τῆς εἰρήνης. v. Ἑλληνοταμία. νεαῖρια καὶ νεώσοικοι. Πηγά.

ἐν τῷ κατ' Ἀλκιβιάδου. v. ἐμποδῶν. εὐανδρία.

ἐν τῷ περὶ ἐνδείξεως. v. ζητητής.

ANDRON ἐν ὄγδῳ τῶν συγγενειῶν. v. Φορβάντειον.

ANDROTION. v. ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ.

ἐν τῇ Ἀτθίδι. v. διαψήφισις. συγγραφεὺς.

ἐν πρώτῃ Ἀτθίδος. v. Παναθήναια.

ἐν τῇ δευτέρῃ, ἀποδέκται. Ἰππαρχος.

ἐν τῇ τρίτῃ Ἀτθίδος. v. δέκα καὶ δεκαδύχος. Μόλπις. Ὀφρύνειον.

ἐν πέμπτῃ τῆς Ἀτθίδος. v. Ἀγνίας. Κηφισίδοτος.

ἐν ἕκτῃ Ἀτθίδος. v. ἱερὰ τριήρης. Νεώη.

ἐν δωδεκάτῃ Ἀτθίδος. v. Ἀμφίπολις.

ANDROTION aut PHILIPPVS. ἐν τῷ Γεωργικῷ v. σαφυλοβολεῖον.

ANTICLIDES. v. Καλαύρεια.

ἐν τοῖς ἐξηγητικοῖς. v. ὀξυθύμια. παλαμναῖος. προκαόνια.

ANTIMACHVS. v. Ἀδράστειαν. Ὀργεῶνας.

ANTIPHANES ὁ νεώτερος ἐν τῷ περὶ τῶν ἑταιρῶν. v. Ἀντίκυρα. Νάννιον.

ἐν Εὐθυδικῷ. v. ξενιτευομένους.

ἐν Εὐπλοία. v. ξυσίς.

ANTIPHON. v. ἄβιος. ἀδιάστατον. αἰετωῶ.

ἀκαρεῖ. ἀναγνωσκόμενος. ἀχαριεῖν.

βάσανος. δυσάνιος. ἐν βραχεῖ.

ἐν τῷ περὶ ἀληθείας. v. ἄγα.

ἐν τῷ ἀληθείας πρώτῳ. voc. ἀδήςτος.

ἀναποδίζόμενα. ἀνήκει. ἄσπτα et

ἀπαθῆ. δέησεις. διάθεσις. ἔμβιος.

ἐπαλλάξεις. ὀριγνηθῆναι.

ἐν ἀληθείας δευτέρῃ. v. ἀγνεύετε τὴν πόλιν.

αἰετωῶ. γρυπαίνιον. δεινῷ. διάστασις.

περιφοριῶσθαι. Φορίνης.

ἐν τῷ περὶ τῆς Σαμοθρακῶν Φόρε. v. αἶ.

ἀποδιδόμενοι ἀπότηαξις. ἐκλογεῖς. συντελεῖς.

ἐν τῷ περὶ ὁμονοίας. v. ἀθεώρητος. ἀνα-

θέσθαι. αὐλιζόμενοι. βαλβίς. διάθεσις.

εὐηνιάτατα. Μακροκέφαλοι. Σκιάποδες. ὑπὸ γῆν οἰκῆντες. Φηλώματα.

ἐν τῷ κατὰ Φιλίπ. v. ἀκροᾶσθαι. ἀπολαχεῖν. διάληξις. θῆτες καὶ θητικόν.

ἐν τῇ πρὸς τὴν Δημοσθένους γραφῇ ἀπολογία. v. Ἀλκιβιάδης. ἀποτεχίσαι.

δεκατευτάς. κελόντες σκαφίον. συνήγοροι.

ἐν τῷ πρὸς τὴν Δημοσθένους ἀντιγραφῇ. v. Ἀνδρῶν.

ὑπὲρ τῆς εἰς τὸν ἐλεύθερον παῖδα. v. ἀξιοῖ.

[P] περὶ τῆς Ληναίων Φόρε. v. Ἀμφίπολις.

ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀνδίων Φόρε. v. ἀπειπεῖν.

ἄττα. δι' ἐνιαυτῶ ἐπαγγελία. ἐπίσκοπος. προσφορεῖ. συνήγοροι. τριβανευόμενοι.

κατὰ Λαισποδία. v. ἀπιστεῖν. Γαληψός. ἐπίσκοπος. Οἰσύμη.

ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα, περὶ ὄρων. v. ἀργυροκοπεῖον. διὰ μέσων τεύχεα. Ἑρμαῖ.

εὐθύρων. Κεραμεικός. λίσχαι. παρα-

βυσον. περταναίαις. Στεφανηφόρος.

Ἰπέρβολος.

ἐν τῇ πρὸς Φίλιππον ἀπολογία. v. δημο-
 τύομενος. alibi ἐν Φιλιππικῶ. v. εὐσφρη-
 σειν.
 ἐν τῇ πρὸς τὴν Καλλιῆς ἔνδειξιν ἀπολογία.
 v. διαφθεσις. ἐρμάς. μοιροδικῆσαι.
 ἐν τῷ περὶ τῆς μεταστάσεως. v. διαστῆσαι.
 ἐμποδῶν. ἐπεσκήψατο. Ἡετιωνεία. στα-
 σιώτης. τετρακόσιοι.
 ἐν τῷ περὶ ταύρων. v. εὐοφθάλμως. Πυρι-
 λάμπης.
 πολιτικῶ. v. εὐσύμβολος. ἡμιολιασμός.
 ἐπιτροπικῶ Καλλιστράτης. v. ὅτι οἱ ποιη-
 ταίσις.
 ἐπιτροπικῶ Τιμοκράτης. v. σπαρτωλός.
 ἐν τῷ κατὰ πρυτάνεως. v. ῥητορικῇ
 γραφῇ.
 ἐν τῷ περὶ τῆς Ἡρώδης φόνου. v. διετείνοντο.
 φρεῖδος.
 ἐν τῷ περὶ τῆς χορευτῆς. v. διδάσκαλος. Δι-
 πύλῃς.
APOLLODORVS. v. χόες.
 ἐν τοῖς περὶ Θεῶν. v. αὐτόχθονες. κύρ-
 βεις. μέιον καὶ μεταγωγός. πάνδημος
 Ἀφροδίτη.
 ἐν ἑκτῷ περὶ Θεῶν. v. ἀποπομπάς.
 ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἐταυρῶν. v. Νάυν-
 νιον. Φανερῶν.
APOLLONIVS, NICAENVS. v. Ἰων.
APOLLONIVS, ACHARNENSIS. v. Χαλ-
 κῆς.
 ἐν τῷ περὶ τῶν ἑορτῶν. v. πέλανος. Πυα-
 νόψια.
APOLLOPHANES ἐν Ἰφιγέροντι. v. ἀδελ-
 φίζεν.
ARATVS. v. Ἀρκτῶρος.
ARCHIMACHVS. ἐν τρίτῃ Εὐβοικῶν. v.
 κοτύλαιον ὄρος.
 ἐν τετάρτῃ τῶν Εὐβοικῶν. v. Ἀλόνησος.
ARCHILOCHVS. v. Στρώμη.
 Τριμέτροις. v. παλίνσκιον.
ARCHIPPVS ἐν τοῖς Ἰχθύσι, v. παλινάρε-
 τος.
 Ὄνω. v. τοπέων.

ARIGNOTE. v. εὐῶ.
 ἐν τῷ περὶ τελευτῶν. v. νεβερίζων.
ARISTARCHVS. v. δερμυτής. δισκοδώνισα.
 ὀξυθυμία.
ARISTIDES ἐν τῇ ἑκτῇ Μιλησιακῶν. v. δερ-
 μυτής.
ARISTODEMVS ELIENSIS. v. Ἑλλανοδί-
 κας.
[P] ARISTOGITON κατὰ Τιμάρχου. v. Αὐ-
 τόκλειδης, Θέρεανδρος.
ARISTOMENES COMICVS. v. μετοίκιον.
 ἐν Γοήσι. v. Φορίνης.
ARISTOPHANES COMICVS. v. ἄττας.
 Κῆροι. κλέοντες. κινάδος. κρεῖσσις. Πό-
 ριος.
 Ἀμφιαράω. v. λαμπρεῖς. ῥόπτρον.
 Ἀχαρνέωσι. v. Ἀσπασία. λάρκος.
 Βαβυλωνίοις. v. ἐπιβάτης. πρωτήρ.
 ἐν Βατραχίοις. v. γωνιασμός. ὀρεκα ζεύγη.
 Γεωργοῖς. v. κωδία. Σηράγγιον.
 ἐν Γηρῶ. v. σκαφίον. τήτες.
 Γηρυτάδῃ. v. βωμολοχεύεσθαι. ἐρμάς.
 Ναῖς.
 Δαιταλεῦσιν. v. Ἀλίπεδον. ἐπίπεμπτον.
 θῆτες καὶ θητικόν. κηγκλῆς. Ναυτοδί-
 κας.
 Δαναοῖσιν. v. ἐχίνος.
 ἐν Εἰρήνῃ. v. γύλιος. χρυσίς.
 Ἡρώσιν. v. πυελίδα.
 Θεσμοφοριαζέσσαις. v. ἀμφιδέαι. βελέας.
 Ἰωνικός. Φασκάλιον.
 ἐν ταῖς δευτέραις Θεσμοφοριαζέσσαις. v.
 Πύλαι.
 Ἰππεῦσιν. v. ἐλεοκόπων. ῥόδιον.
 ἐν Κωκάλῳ. v. πώμαλα.
 Λημνίαις. v. ἀρκεῦσαι. μεταυλος.
 Λυσιπράτῃ. v. ἀμοργός. ἀρκεῦσαι. Κω-
 λιάς.
 ἐν Νεφέλαις. v. ἐπαυρόμενος. ἐσπαθᾶτο.
 ζυῖς. Φελλέα. χρεῖται.
 Ὀλκασιν. v. ἐπίγυον.
 ἐν Ὀρνισι. v. ἀγνίς. αἰτός. νοθεῖα. σπερ-
 μολόγος. χερνίβων.

Πελαργούς. v. οικίσκω.

ἐν Πλευρῶ. v. καταχύσματα. Ναῖς. ξενι-
κὸν ἐν Κορίνθῳ.

ἐν Σκηναῖς καταλαμβάνουσας. v. δήμαρ-
χος.

ἐν Σφηζία. v. αἰγυῖας.

Ταγηνισαῖς. v. ἀπολαχῆν. κύπασσιν.

Τελμισεύσιν. v. σιπύα.

ἐν Τριφάλητι. v. διὰ μέσθ τεύχες.

ARISTOPHANES, GRAMMATICVS. v. ἔρ-
γα νέων. προκάνια.

ARISTOTELES. v. Ἀπόλλων Πατρῶος. ἐμ-
βεβλημένα. ἐπιμελητής. ἐμπορίαι. καὶ
γαρ etc.

ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ. v. ἀγορανόμοι.
ἀδύνατοι. ἀντιγραφεῖς. ἀποδέκται.
ἀποσασίαι. ἀσύνομος. βελεύσεις. γραμ-
ματεῖς. διατῆται. δεκάζων. δήμαρ-
χος. διατῆται. διαμετρημένη ἡμέρα.
δαροξενία. εἰς ἐμφανῶν κατὰσασιν.
Ἑλληνοταμία. ἐπὶ Δελφινίῳ. ἐπιμελη-
τὴς τῶν μυσηρίων. ἐπὶ Παλλαδία. ἐπι-
στάτης. εὐδύνα. ἐχῆνος. θεσμοθέται.
θῆτες καὶ θητικόν. ἱππαρχος et ἱπ-
πᾶς. κατὰ δήμους. δικασαῖς. κύρβας et
κυρία ἐκκλησία. λίθος. λογισαὶ καὶ λο-
γιστήρια. μετρονόμοι. ναυκραρκα. ὅτι
νόμος etc. πάρεδρος. παρὰσασιν. [P] πεν-
τακοσιομέδιμνοι. περίπολος. πολέμαρ-
χος. πρόεδροι. πρωτανείας. πολῆται
καὶ πολητηρίον. σῖτος et σιτοφύλα-
κες. στρατεία ἐν τοῖς ἐπωνύμοις. στρατη-
γοί. ταμίαι. τετρακόσιοι. τετραπημέ-
νοι. τριτύς. Φυλαρχος.

ἐν τῇ κοινῇ Ἀρκάδων πολιτείᾳ. v. μύραι ἐν
μεγάλη πόλει.

ἐν Ἠλείων πολιτείᾳ. v. Ἑλλανοδίκα.

ἐν τῇ κοινῇ Θασσῶν πολιτείᾳ. v. τε-
τραρχία.

ἐν τῇ Κυθνέων πολιτείᾳ. v. Κύθνιοι.

ἐν τῇ Κυπρίων πολιτείᾳ. v. ἀνακτες καὶ
ἀνασσαί.

ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ. νοσε μέρων.
ἐν τῇ Μασσαλιωτῶν πολιτείᾳ. v. Μασσα-
λία.

ἐν τῇ Ὀπεντίων πολιτείᾳ. v. Ἀμφισσα.

ἐν τῇ Πελληνίων πολιτείᾳ. v. μασητες.

ἐν ταῖς Διδασκαλίαις. v. διδάσκαλος.

ἐν ταῖς Δικαιώμασι. v. Δρυμός.

ἐν τινι τῶν πρὸς Φίλιππον ἐπιστολῶν. v. ὅτι
ξένος etc.

ἐν ὁδοῇ ζῶων ἰσορίας. v. κοβαλείας.

ἐν ἐννάτῃ περὶ ζῶων ἰσορίας. v. ἑβδομο-
μένος.

ἐν τῷ Παροιμίων. v. ἀρχὴ ἀνδρα δέκ-
νυσι.

ARISTOTELES, CHALCIDENSIS ἐν τῷ πε-
ρὶ Εὐβοίας. v. Ἀργερα.

ARISTOXENVS ἐν τῷ περὶ τῆς τραγικῆς
ὁρχήσεως. v. κορδακισμός.

ἐν τοῖς Πραξιδαμαντέοις. v. Μυσταῖος.

ARTEMIDORVS. v. Γάνος.

ARTEMON ἐν τῷ περὶ ζωγράφων. Πο-
λύγνωτος.

ASCLEPIADES Τραγωδουμένοις. v. Μεν-
λίππειον.

ἐν τετάρτῳ Τραγωδουμένων. v. Δυσαύλης.

ATHENAEVS. v. Ναῖς.

CAECILIVS. v. ἐξέλης.

CANTARVS, vel PLATO, Συμμαχίας. v.
ὀρυθευτής.

CALLIMACHVS. v. ἐνεπίσημμα etc. Ἴων.
Μαργίτης.

ἐν τοῖς ὑπομνήμασι. v. Ἀκη.

ἐν τῷ περὶ αἰγῶνων. v. Ἀκτια.

CALLISTHENES. v. ἀναγκαῖον.

ἐν τῷ δευτέρῳ Ἑλληνικῶν. v. Σφοδρίας.

CALLISTRATVS. v. ἀπλᾶς.

CALLISTRATVS, aut MENECLVS ἐν τῷ
περὶ Ἀθηναίων. v. ἐκατόμπεδον. Ἑρμαῖ.
Κεραμεικός.

CALLIXENVS ἐν τετάρτῳ περὶ Ἀλέξαν-
δρείας. v. ἐγγυθήκη.

CARCINVS TRAGICVS. v. καρκίνος.

CLEANTHES ἐν τῷ περὶ Θεῶν. v. λίσχαι.
CLIDE.

[P] CLIDEMVS ἐν πρώτῃ Ἀτθίδος. v. Με-
λανίππειον.

ἐν τρίτῳ Πρωτογονίας. v. πυκί.
CLITARCHVS ἐν τῇ πέμπτῃ. v. ὁμηρεύον-
τας.

CLITARCHVS, GLOSSOGRAPHVS. v. ἐπι-
βλήτας.

CRATERVS ἐν τῇ τῶν ψηφισμάτων συνα-
γωγῇ. v. ὅτι διαμαρτάνει Δημοσθένης
etc.

ἐν τῷ τετάρτῳ τῶν ψηφισμάτων. v. Ναυ-
τοδίκαι.

ἐν τῇ ἐνάτῃ ψηφισμάτων. v. Ἀνδρών.
Νυμφαίον.

CRATES. v. προκόνια.

Θηρίσις. v. παρεσία.

CRATINVS. v. αἰγυιάς. Κισθῆνη.

ἐν Ἀρχιλόχοις. v. Ἰφύφαλλοι.

ἐν Δραπέτισιν. v. ἱερά ὁδός.

Θρατταίς. v. ἀρκυωρές.

ἐν Τροφωνίῳ. v. ἐπιθέτες ἐορταίς. παρῆαι
ὄφεις.

ἐν τοῖς Ψηφίσμασιν. v. ἀρκευῖσαι.

ἐν Ὄρεισις. v. ζυσίς. ρυτά. Φελλέα.

CRITIAS ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ. v.
λυκιεργεῖς.

CROBVLVS COMICVS. v. ὅτι χιλίας etc.

CTESIAS ἐν περίπλῳ Ἀσίας. v. Σκιάποδες.
ἐν τῇ τρίτῃ. v. ὑποκύδεις.

DAIMACHVS PLATAEENSIS ἐν δευτέρῳ
περὶ Ἰνδικῆς. v. ἐγγυθῆκη.

DEMETRIVS. v. Ἄκη.

DEMETRIVS MAGNES. v. λευκὴ ἀκτὴ.

ἐν τοῖς περὶ ὁμωνύμων ποιητῶν. v. Ἰσαῖος.

ἐν τοῖς συνωνυμοῖς πόλεσι. v. Μεθώνη.

DEMETRIVS PHALEREVS ἐν τοῖς περὶ
τὴν ἐν Ἀθήνῃσι νομοθεσίαν. v. Ἐρκεῖος
Ζεὺς. παρῆαισις.

ἐν τρίτῳ νομοθεσίας. v. σκαφηφόροι.

DEMETRIVS, SCEPSIVS. v. Ἀδράσειαν.
Ἴων.

ἐν δευτέρῳ Διακόσμῃ. v. Θυεγωνίδα.

DEMOCHARES ἐν τοῖς Διαλόγοις. v. Ἰσχαν-
δρος.

DEMON ἐν τεσσαρακοσῇ περὶ Παροιμιῶν. v.
Μυστῶν λείαν.

ἐν τῷ περὶ Θυσιῶν. v. προκόνια.

DEMOSTHENES. v. Ἀγαθαρχος. ἀελο-
γία. ἀμφισβητῆν καὶ παρακαταβάλλ-
λειν. Ἀρτεμισία. Δάσχος. διάθεσις.
ἐμμηνοὶ δίκαι. ἐπαίρομενος. ἐπωπτευ-
κότων. Κολωνίτας. Μαργίτης. πρὸ
πέμπτῃ. Πτοιόδωρος. χαράκωμα.

ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς. v. ἀγνωμόνως. ἀνα-
βάλλει. ἀνεχαίτισε. Ἀντρέωνες. ἀπό-
μισθοί. ἀποστροφὴν. Ἀρύμβας. ἀρχαίως.
αἰτιμος. αἴττα. βάραθρον. Βοηδραμία.
δημόσιος. διοικεῖν. Δρογγίλον. δυσωπῆ-
μα. ἐκπολεμῶσαι. Ἐρυθραῖοι. ἐφορ-
μῆν. ἡλικία. Ἡραῖον τείχος. κορδα-
πισμός. Μεθώνη. μελίνη. Μενέλαος.
μετοίκιον. μόρων. ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ.

[P] ὀλυγαρήσεται. Παγασαί. Παναθή-
ναια. Πανδρσία. πάραλος. παρακρῆ-
ται. πεζέταιρος. περὶ τῆς ἐν Δελφοῖς
σκιάς. περίοδος. περισχιζέται. πινά-
κια. πολιτεία. Πολύστρατος. προβαλ-
λομένους. πρόβολοι. προπύλαια ταῦτα.
πρυτανεύοντα. Πύλαι etc. ραῖσας. Σί-
γειον. Σκιάδος. στρατηγοί. σύνταξις.
τετραρχία. τὸς χωρὶς οἰκῆντας. ὑπά-
γισιν. Φύλαρχος.

Φιλιππικῶ. v. Ἠγήσιππος. θεωρικά.

ἐν πρώτῳ Φιλιππικῶν. v. ἀποσολαίς. θεω-
ρικά. ἱεράζ.

ἐν δευτέρῳ Φιλιππικῶν. v. πρυτανεύοντα.

ἐν τετάρτῳ Φιλιππικῶν. v. ἱερά τριήρης.
Ἰππαρχος.

ἐν πέμπτῳ Φιλιππικῶν. v. ἐκδεχόμενος.
ἐπικηρυκία. ἐχίνος.

ἐν ἕκτῳ Φιλιππικῶν. v. Ἀλέξανδρος. δε-
καδραρχία.

ἐν ἐβδόμῳ Φιλιππικῶν. v. Ἀλέξανδρος.
Βέχεται. Ἐλαίταια. σύμβολα.

ἐν

ἐν ὀγδῶ Φιλιππικῶν. v. εἰσφρήσιν. Κα-
βύλη· κατὰγειν τὰ πλοῖα. κληρῆχοι.
Μάσειρα.
ἐν ἐνάτῳ Φιλιππικῶν. v. ἀπιεῖν. ἔθνος.
Εὐφραῖος. καταβολή. Λευκάς. μαλα-
κίζομεν.
ἐν δεκάτῳ Φιλιππικῶν. v. καθήκοντα.
ἐν τῷ περὶ συντάξεως. v. Κύθιοι. ὀπισθό-
δομος. ὀργάς. παρυσία.
ἐν τῷ περὶ τῶν συμμοριῶν. v. κληρῆχοι.
κοινωνικῶν. ὅτι ἐξακισχίλια etc. συμμο-
ρία. τίμημα.
περὶ τῆς Ροδίων ἐλευθερίας. v. Ἀρτεμισία.
Κυπρόθεμις.
ἐν τῷ ὑπὲρ τῶν Μεγαλοπολιτῶν. v. Τρι-
κάρανον.
ἐν τῷ περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν.
v. προβολάς.
ἐν τῇ περὶ τῆς ἐαυτῆ καθόδου ἐπιστολῇ. v.
Καλαύρεια.
ἐν τῇ περὶ τῶν Λυκάργων παίδων ἐπιστολῇ.
v. ἐρανίζοντες. φθόγη.
προοιμίοις δημηγορικοῖς. v. ἀρχὴ ἀνδρῶν
δεικνυσί. ὀρθοῦσιν.
ἐν τῷ ἐπιταφίῳ. v. Αἰγῶναι. Κερκοπίς.
ἐν τῷ περὶ παραπροσβείας, quae eadem
a nostro adpellatur κατ' Αἰσχίνην. voce
ἀλαβασοθήκη. Ἀλέας. Ἀλέξανδρος.
ἀπόκρισις. ἀσαθμητότατον. ἀσυνδε-
τώτατον. ἄττα. αὐτόχθονες. διεκω-
δώνισε. Δρυμός. ἐξωμοσία. ἐπαγγελία.
ἐπικεκρυχέναι. Ἐπικράτης. ἐσπαθᾶ-
το. Ἡδύλειον. Ἡράκλεια. Θίασος. Θό-
λος. Ἰερώνυμος. ἴσα βαινῶν Πυθοκλῆς.
Ἰσχάνδρος. Κορσία. Κτησιφῶν. Κυρη-
βίαν. μύριοι ἐν μεγάλῃ πόλει. Νεώη.
ὅτι ξένος etc. παραγγελία. προβαλ-
λομένους. προβέλευμα. προπύλαια
[P] ταῦτα. πῶμαλα. σεφανῶν τὸς νε-
νικηκότας. σύγκλητος ἐκκλησία. Τιλ-
φώσσαιον. Φρύων.
ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος, vulgo inscripta
περὶ τῆ σεφάνου, in Ἀγνῆς. ἀκριτος.

ἀλάτωρ. Ἀμφισσα. ἀναφορά. Ἀνεμοί-
ταις. ἀντίθεσις. ἀπόρρητα. ἀποσολῆς.
Ἀρμῶσαι. Ἀρτεμίσιον. Ἄττις. βασικαί-
ναι. γέρεα. γραμματεῖς. Δορίσκας. ἐκ
δεξιᾶμενος. ἐκμαρτυρία. Ἐλάτεια. Ἐμ-
πυσσα. ἐνδρυπτά. ἐπαρμόμενος. ἐπιτε-
χισμα. Ἐπιχάρις. Εὐβελος. Εὐδικος.
Εὐξίδεος. εὐσι. ἐωλοκρασία. ἡγεμῶν.
συμμορίας. Ἡγῆμων. ἡκρωτηριασμένοι.
Θεμισῶν. Θεογεῖτων. Θεοκρίνης. Θη-
σεῖον. ἱερομνήμονες. Ἰππαρχος. Κερκί-
δας. Κενέας. κινάδος. Κυρσίλαν. λα-
ρυγγίζαν. λευκή. Λευκτρα. λιγνὸφό-
ρος. λογιστὴ καὶ λογιστήρια λόγῳ τυ-
χεῖν. Μενυχία. Μύρτανον. Μύρτις.
Μυσῶν λείαν. νεβρίζων. νηλάτα.
Νεῶν. οἰκίσκῳ. ὀνομάζων. ἐκ ἐπὶ εἰς
παρεῖαι ὄφεις. παρὰσημος ῥήτωρ. παρ-
ελθεῖν. Πεπάρηδος. Περίλλος. πομ-
πίαις καὶ πομπεύειν. Πορθμός. προ-
βαλλομένους. προπεπωκότες. Πύλας,
etc. Σαβοί. Σίμος. Σίμυλος. Σινώπη.
σπερμολόγος. σρεπτῆς. συκτελῆς. τε-
τυφωμα. τραγικὸς πύθκος. Φιλάμ-
μων. Φρεάριος.

ἐν τῷ περὶ τῶν ἀτελειῶν, quae vulgo in-
scribitur, πρὸς Λεπτίνην. v. δεκατεν-
τάς. Θεοδαί. Θεοδοσίαν. Λυσίμαχος.
ἐν τῷ κατὰ Μαιδίαν. v. αἰγυῖας. ἀντίθεσις.
Ἀργερα. ἀσράβη. ἀτίμητος ἀγὼν καὶ
τιμητός. βιαιῶν. βοῶνης. γραφεὺς. διαί-
τητα. ἐκλαῖετε. ἐπὶ κόρης. ἐπιμελητῆς
τῶν μυστηρίων. ἐσιάτωρ. Εὐαίων. Θέμε-
νος τὰ ὅπλα. καταχειροτονία. κύμβιον.
Πανδιανίς. παρασκηνία. πεντηκοστὴ etc.
πληρωτής. προβαλλομένους. ῥητά. Τη-
λεφάνης. τίμημα.

ἐν τῷ κατ' Ἀνδρωτίανος. v. ἀνελεῖσα, etc.
ἀντιγραφεὺς ἀπὸ τῆ πράγματος.
ἀπρὸβέλευτον. δεκατεῖν. διαχειροτο-
νία. ἐξετάζεσθαι. ἐξορρησάμενος. ἐπι-
ψηφίζων. Θεομοδέται. Μελανωπός.
πομπείας

πομπείας καὶ πομπεύειν. πρόεδροι.
 Φανοστράτη. χερνίβων. χερυσις.
 ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκράτας. voce Ἀθηνόδο-
 ρος. αἰδέσασθαι. Ἀλέξανδρος. Ἀλιξό-
 θιος. ἀλογία. ἀνδροληψία. Ἀντισσα.
 ἄζονες. ἀποκηρύττοντες. ἀπόμισθοι.
 Ἀργαῖος. διωμοσία. Δρύς. ἔθνος. ἐκ-
 προσαγωγῆς. ἐν Φρεσάττοι. ἐξεγγύησις.
 Ἐξήπεςος. ἐπὶ Δελφίνω. ἐπὶ Παλλα-
 δία. Εὐμενίδες. ἐφέται. ἐφορία. ἢ ἐν
 ὁδῷ καθελῶν. θεσμός. καθελῶν. Κέ-
 βρηνα. Κερσοβλέπτης. κλησις. Κότυς.
 Κριθατήν. νοθεῖα. ὁδός. ὁ καὶ τῷθεν νό-
 μος. [P] ὅτι οἱ ἀλόντες, etc. παρώση-
 μος ῥήτωρ. Πενέται. Σκῆψις. Σμικυ-
 θίων. Φαῖλλος.
 ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτας. v. ἀγορανόμοι.
 Ἀγύρῃος. Αἰνείας. αἰκινάκης. αἰνύνομος.
 διαχωροτομία. διεγγύησιν. ἐπάνυμοι.
 ἐτερόφθαλμος. ζητητής. Ἡίων. ἱερο-
 μνήια. κακώσεως. κατὰ δήμους δικα-
 σῆς. Κυνόσαργες. Λύκεον. Μαύσωλος.
 Ναυκραρικῶ. ἔσιον. ποδοκάκη. προσ-
 τιμήματα.
 κατ' Ἀριστογέτονος. v. ἀνασείσας. ἀνίδρυ-
 τος. ἀργαῖς. γνώσις. ἔται. ἐνδοξίς. Θεω-
 ρίς. κηκλίς. μετοίκιον. νεαλῆς, ὁμῆ.
 πληρωτής. Φαρμακός.
 ἐν τῷ κατ' Ἀριστογέτονος πρώτῳ. v. ἀπε-
 σχωρισμένος. βασιλέως σοῦ. βυλεύ-
 σεως.
 ἐν τῷ κατὰ Θεοκρίτου. v. ἀγραφίς. ἐνδε-
 κάζοντας. Θεοκρίτης.
 ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας. v. Ἀλῶα. ἀποπεφασ-
 μένος. Ἀττικοῖς γραμμασι. Βρυτιάδα.
 γεραιά. γέβρα. δημοποίητος. διεγγύη-
 σιν. Ἰππαρχος. Κωλιάς. ὅτι διαμαρ-
 τάνει etc. παλῶσι. ψιθυρίτης. Ἐρμῆς.
 ἐν τῇ πρὸς Εὐβελίδην ἐφέσει. v. Ἀλιμέ-
 σοι. ἀποψηφίζονται. γαμηλία. γεννη-
 τὰ. δοκιμασθεῖς. ἐξένιζε. ἔφεσις, ξενί-
 ζειν. Πλωθεύς. Πέριος.

Vol. VI.

κατ' Ἀφόβον. v. διακοσμημένον. ἐνδοσις.
 Λευκονοεύς. τήμημα.
 ἐν τῷ κατ' Ἀφόβον πρώτῳ. v. ἐπιτερεπῆ.
 κηκίς. σῆτος. συμμορία.
 ἐν τῷ πρὸς Ἀφόβον τρίτῳ. v. ἐπαυρόμε-
 νος.
 ἐν τοῖς πρὸς Ὀνήτορα περὶ τῆς ἐξέλης λό-
 γοις. v. Ὀνήτωρ.
 ἐν τῷ κατ' Ὀνήτορος. v. δοκιμασθεῖς. προ-
 στασία.
 ἐν τῷ κατὰ Ὀνήτορος δευτέρῳ. v. ἀποτι-
 μητῇ, etc.
 ἐν τῷ πρὸς Ζηνόθεμιν. v. λέμβος. χρεῖται.
 ἐν τῷ πρὸς Ἀπατέρειον. v. Ὀφρύνειον.
 ἐν τῷ ὑπὲρ Χρυσίππου πρὸς τὴν Φερμίανος
 παραγραφήν. v. ἐπιθέτης. ἐορτάς.
 ἐφεκτός.
 ἐν τῷ εἰς τὴν Λακρίτε παραγραφήν. vos.
 διοπτεύων. Μένδη. πεντηκοστή, etc. σύ-
 λαε.
 ἐν τῇ ὑπὲρ Φερμίανος παραγραφήν. voce
 ἀναινέσθαι. Ἀφείς. etc. προδεσμίας νό-
 μος. χρεῖται.
 ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου. v. Ἀνακείον. ἀντι-
 γραφή. ἐκμαρτυρία. ἐξετάζεσθαι. ἐπι-
 δίτες ἡβῆσαι. ἐπωβελίαν. θέσθαι. κα-
 ταψευδομαρτυρησάμενος. μάλθη. πρό-
 κλησις. Φαρμακός.
 ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου πρώτῳ. v. Ἰσα βαι-
 νων Πυθοκλεῖ. καταχύσματα.
 ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον παραγραφήν. v.
 ἐπὶ Θεασύλλῳ. Μαρώνεια. παρακα-
 ταβολή, etc.
 ἐν τῇ πρὸς Ναυσίμαχον καὶ Ξενοπαίδην
 [P] παραγραφήν. v. αἰδέσασθαι.
 ἐν τῷ πρὸς Βοιωτῶν, περὶ τῆς ὀνόματος. v.
 Ἀκαμαντῆς. Ἀπατέρεια. Δελφίνιον.
 ἐρανίζοντες. ἐξιάτωρ. πινάκια. σέση-
 μασμένων. Φεάτορες. Χόες.
 ἐν τῷ πρὸς Σπεδίαν. v. ἐνεσκευασμένην.
 νεμέσεια. ὄρος, σκηνὴν εἰς.

Kk

εν

ἐν τῷ πρὸς Φάνιππον, νοσε ἀπληρομένους.
ἀπόφασις. ἐσχατιά. Κριωεύς. Κυθή-
ριος. σημεῖα.

ἐν τῷ περὶ Ἀγνίς κλήρου. v. ἐξεπρέμνιζον.
ῥήτες καὶ θητικόν. κλήσις. πρόπεμπτα.
πρόσκλησις.

ἐν τῷ κατ' Εὐέργου καὶ Μνησιβέλου. νοσε
Ἀλκίμαχος. ἐκαλίσεν. ἐξηγητής. ἐπ-
ηγεῖν δέον. εἰς. Ἐρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυ-
λιδι, ἡτημένην. κακοτεχνιών. πρὸς τῇ
εἰς.

κατ' Ολυμπιοδῶρε. v. ἀνδυπόμοσακ.
ἐπεδίκασε. ὑπωμοσία.

ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον. v. ἀποσησάμενον.
ἐνεπίσημια εἰς. ἐχίνος. ἱπποδάμεια.
κακοτεχνιών. λυκιεργεῖς. Μαιμακτη-
ριών.

ἐν τῷ πρὸς Πολυκλέα περὶ τῆ ἐπιτηρεα-
χήματος. v. δαίγμα. ἐπιβάτης. ἐπὶ γ-
δον. ἐφ' ἱερῶν. Μαζώνεια. πεντηκόντ-
αρχος. Περιθούδα. Σιτηρέσιον. Στρε-
μη. τριηραρχημα.

περὶ τῆ σεφάνου της τριηραρχίας. v. σύ-
λας.

ἐν τῷ πρὸς Κάλλιππον. v. Ἀκη. λαμπρεῖς.
ἐν τῷ πρὸς Νικέστρατον, περὶ τῶν Ἀρεθ-
σις ἀνδραπέδων. v. ἀπογραφῇ. ἐμβε-
βλημένα. Παμβωτάδης. περίστοιχοι.
ροδωνιά.

ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. v. ἀπαγε. ἀπλᾶς.
αὐτολήκυθοι. γραφῇ. δίκη. ἰδιαν. ἰθύ-
φαλλοι. Λεωκέρειον. λίθος. Μελίτη.
Πάνακτος.

ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα, περὶ χωρεῖς βλα-
βῆς. v. ἀποικοδομεῖς. ἀπόμισθοι. χλί-
δος.

ἐν τῷ κατὰ Διονυσιοδῶρε. v. ἀμφοτερό-
πλευν.

ἐν τῷ κατὰ Μέδοντα. v. δεκατεύειν.

ἐν τῷ πρὸς Ζηνόβιον. v. ἰδιαν.

πρὸς Κριτιαν περὶ τῆ ἐνεπισκήματος. v.
ἐνεπισκημια εἰς.

DIDYMVS GRAMMATICVS. v. ἀπὸ μι-
σθωμάτων. ἐλευθέριος. Ζεύς. ἐνθρυπτά.
ἐξένιζε. ἐπιδίετες ἡβῆσαι. ἐσπαθῆτο.
ἐώλοκρασία. θέτης. Θύξιον. Κραυαλ-
λίδα. κύμβιον. λυκιεργεῖς. ματευ-
λεον. οἰκίσκω. ὁ κατὰθεν νόμος. ὄξυ-
θύμια. ὄσιον. Παιανίης, εἰς. πανδασία.
παράσηνία. πέλανος. περὶ τῆς ἐν Δελ-
φοῖς σκιάς. περίστοιχοι. ποδοκράκη.
Πολύστρατος. προκώνια. πρόπεμπτα.
προσασία. Πυθαῖα. πολῶσι. σρωτήρ.
τὸς ἑτέρας τραγωδῶδες ἀγωνιστάι. Φαρ-
μακῆς.

ἐν τοῖς εἰς Δημοσθένην ὑπομνήμασι. v. γα-
μηλία.

[P] ἐν τοῖς Ἰσαῖς ὑπομνήμασι. v. γαμη-
λία.

ἐν τῷ ὑπομνήματι εἰς τὸν Ὑπερίδου λόγον
κατὰ Δημάδου. v. ὄξυθύμια.

ἐν βιβλίῳ περὶ τῆ ἀρετεύου καὶ δεκατεύ-
ειν. v. δεκατεύειν.

ἐν ἐβδόμῳ της ἀπορεμένης λέξεως. νοσε
δεσμυτής.

ἐν εἰκοστῇ ὀγδοῇ τραγικῆς λέξεως. v. ξηρα-
λοιφῶν.

DIEVCHIDAS. v. Γερανία.

ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Μεγαρικῶν. v. ἀγυῖας.

DIODORVS, PERIEGETES ἐν τῷ περὶ δή-
μων. v. Ἐρμος. Ἐρσιάδα. Ἐρχείαθεν.
Εὐώνυμοι. Θημακεύς. Θορά. Θορικός.
Θυμοτάδα. Ἰκαριεύς. Ἰταῖος. Κεiriά-
δης. Κεραμεῖς. Κεφαλήθεν. Κηττοί.
Κηφησιεύς. Κολωνίτας. Κριωεύς. Λαμ-
πρεῖς. Λευκονεύς. Λεστεύς. Ξηπε-
ταιονες. Οἷθεν. οἶον. Παανίης εἰς.
Πήληξ. Τυρμιδα. Φηγαμεῦσι.

DINARCHVS. v. Βελαία. γοργύρα. ἐκαλί-
σεν.

κατ' Ἀγασικλέους. v. Ἀγασικλῆς. δῶσις.
εὐανδρία. πρεμερητής. σκαφφόροι.
alibi eadem oratio, ἐν τῇ κατ' Ἀγασι-
κλέους εἰσαγγελίᾳ, vt in ἀπόταφος.

ἐν

ἐν τῷ κατὰ Θεοκρίτου. v. ἀγραφίης. Θεο-
 κρήνης.
 ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτης. v. Αἰγείον. ἀρ-
 χαίρεσιάζειν. Καρύανδα. παλίμβολον.
 κατὰ Πολυεύκτης δωρεδοκίας. v. δώρων
 γραφή.
 ἐν τῇ κατὰ Πολυεύκτης ἐκφυλλοφορηθέντος
 ἐνδείξει. v. ἐκφυλλοφορήσαι. παλιναι-
 ρετος.
 ἐν τῇ κατὰ Πολυεύκτης δοκιμασία. v. ἐπ-
 ακτροκέλης.
 ἐν τῇ κατὰ Πολυεύκτης ἀποφάσει. v. παρ-
 αγγελία.
 ἐν τῷ κατὰ τῶν Πατροκλέους παίδων ἐρα-
 νικῶ. v. ἀλργοὶ ἐρανισαί. πληρωτής.
 ἐν τῇ διαδικασίᾳ Φαλληρέων. v. Ἀλόπη.
 ἐν τῇ κατὰ Πυθέος εἰσαγγελία. v. ἀντι-
 βληθέντας. ἀπέρτων. καταδεδέσθαι.
 κοβάλεα.
 κατὰ Πυθέος. v. ἀρρήφορεῖν. βασιλική
 διαδρομή. ἐπιμελητὴς ἐμπορίας. λαμπά-
 διον. Μητρεῶν. νομοφύλακες. ὑπόλο-
 γον. χρυσοχοεῖον. χυτροί.
 κατὰ Πυθέος ξενίας. v. δώρων γραφή.
 κατὰ Κηφισοκλέους. v. ἀπήχαια.
 κατὰ Φορμισοῦ ἀσεβείας. v. ἀποβάτης
 εἰς. προστρόπιον. ὑπεφόνια.
 ἐν τῇ πρὸς Ἀντιφάνην ἀπολογία περὶ τῆ
 ἵππε. v. ἀποβάτης εἰς. ὄχαιον.
 ἐν τῷ πρὸς τὸς Λυκέρους παῖδας. v. ἀπα-
 νομή.
 κατὰ Λυκέρους. v. τρίτον ἡμίδραχμον.
 [P] ἐν τῷ κατὰ Ἀρχεστράτου. v. ἀποψηφίζοντα.
 ἐν τῷ κατὰ Προξένου βλάβης. v. ἀργυρο-
 δίκη. Βασανίσας. ματρουλεῖον. ῥενιδευ-
 τής. σικράφια.
 ἐν τῷ κατὰ Κλερμέδοντος. v. αὐτοδικεῖν.
 ἐν τῷ κατὰ Καλλισθένης. v. ος. μέδιμνος.
 μέτρονόμοι. τριτημέριον. ὑπεφόνια.
 ἐν τῇ κατὰ Καλλισθένης ἐνδείξει. v. Βε-
 λαία.
 ἐν τῇ κατὰ Καλλισθένης εἰσαγγελία. v.
 διάμετρον. ἡμικτον. κόμματα. καὶ κυ-

ρήβια. λυτροφόρος εἰς. σιτοφύλακες.
 τεταρτημέριον.
 ἐν τῷ κατὰ Πισίης. v. βελεύσεως.
 ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου. v. γήπεδον. δημο-
 τελῇ εἰς. Ἐρχίαθεν. Παλληνεύς. ὑπο-
 κύδεις.
 ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου, περὶ τῆ ὀχετῆ. v.
 Παιανιεύς εἰς.
 ἐν τῷ κατὰ Ἡδύλης. v. διαμαρτυρία εἰς.
 ἐν τῇ περὶ τῆς ἱερείας διαδικασίᾳ. v. Δυσ-
 αύλης.
 ἐν τῇ ὑπὲρ Αἰσχίνης συνηγορία, κατὰ Δει-
 νίς. v. ἐκμαρτυρία. κλιμαζει. πινάκια.
 Φρυκτωρῶν.
 ἐν τῇ κατὰ Δεινίς ἐνδείξει. v. παραφρυ-
 κτωρεῖν.
 ἐν τῇ Κροκωνιδῶν διαδικασίᾳ. v. ἐξέλης.
 ἱερ:φάντης.
 ἐν διαμαρτυρία περὶ τῆ μὴ ἐπιδίκον εἶναι
 τὴν Ἀριστοφάντος θυγατέρα. v. ἐπιδί-
 κος εἰς.
 ἐν τῷ κατὰ Μοσχίωνος. v. Ἐρκέος. Ζεὺς.
 ἐν Τυβέρηνικῶ. v. κέρκερος. Λιπάρα. οἶκημα
 περισσασιν. Στρομφίδες νῆσοι.
 ἐν τῷ κατὰ Καλλαίσχους. v. Κηφισόδωρος.
 κύκλοι.
 ἐν τῷ πρὸς Λυσικράτην. v. κρᾶσις.
 ἐν τῇ πρώτῃ κατὰ Ἠγελόχου συνηγορία.
 ὑπὲρ ἐπικλήσε. v. ληξιαρχικὸν γραμμ-
 ματεῖον.
 ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. v. λογισαί εἰς.
 ἐν τῷ κατὰ Θεοδότου. v. λυτροφόρος.
 ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους. v. μετοιώνισα-
 σθαι. μυλωθρός.
 ἐν τῷ κατὰ Ποσιδίππου. v. οἶκημα.
 ἐν τῇ πρὸς τὴν Καλλίππην παραγραφή.
 v. ὁμοερεές.
 ἐν τῷ κατὰ Καλλίππου. v. ὑπονομεύοντες.
 ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς γεῶς. v. παρεσία.
 DIOGENIANVS. v. αἰεσιώ.
 DIONYSIVS CHALCIDENSIS ἐν τρίτῃ κτί-
 σεων. v. Ἡφαισία.
 ἐν πέμπτῃ κτίσεων. v. Ἡραῖον τεῖχος.

DIONYSIVS, HALICARNASSEVS. v. ἐν ἐπι-
σημῳ εἰς.

DIONYSIVS, TRYPHONIS F. ἐν τῷ περὶ
ὀνομάτων. v. Ἑρμος.

ἐν δευτέρῳ ὀνομάτων. v. γρυπάνιον.

DIPHILVS Ἀποβάτη. v. αὐτολήκυθοι.

[P] Ἐμπόρων. v. ναύκληρος.

Συντρεφῶν. v. δευσοποιός.

Συνωρίδι. v. Φιμοί.

DYLLVS. v. Ἀρισίων.

DRACO περὶ γενῶν. v. Ἐτεοβυστάδα.

DVRIS. v. Ἀνδοκίδης Ἑρμῆς. Ἀσπασία.

EPHORVS. v. Ἀρχιδάμιος πόλεμος. Δα-
τός.

ἐν τῇ πρώτῃ. v. καινῶς. Κέβρηνα.

ἐν δευτέρᾳ. v. Ἀπατέρια.

ἐν τρίτῃ. v. Οἰδύμη.

ἐν τῇ τετάρτῃ. v. Αἶνος. Δατός.

Κριθωτήν. Μαρώνεια. Τορώνην.

ἐν τῇ πέμπτῃ. v. Σόλοι.

ἐν τῇ ὀγδόῃ. v. Εὐρυβάτην.

ἐν τῇ πέμπτῃ καὶ δεκάτῃ. v. Σκήψις.

ἐν τῇ ὀγδόῃ καὶ δεκάτῃ. v. Ἰερώνυμος.

ἐν τῇ ἑνάτῃ καὶ δεκάτῃ. v. Ἰερώνυμος.

ἐν τῇ εἰκοστῇ. v. Μαντινέων. διωκισμός.

ἐν εἰκοστῇ τρίτῃ. v. Νεμέα. Χαράδρα.

περὶ χωρίων. v. γεωφάνιον.

EPIGENES. v. Ἴων.

ERATOSTHENES ἐν τῷ περὶ χρονογρα-
φῶν. v. Εὐννος.

ἐν τοῖς περὶ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. v. δε-
κάτων. μείων καὶ μειαγωγός.

ἐν ἐβδόμῳ περὶ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας. v.
μεταλλῶς.

ἐν τοῖς περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν. v. Ἀρμολά.

EVVLVS ἐν Γλαύκῳ. v. χρυσοχοεῖν.

ἐν τῇ Πλαγκῶνι. v. μετοίκιον.

EVDOXVS ἐν τῇ περιόδῳ. v. Λιπάρα.

EUPHORION. v. ὑποκύδας.

ἐν τῷ Ἀπολλοδώρῳ. v. ὁ κάτωθεν νόμος.
περιφριώσθαι.

EVPOLIS. v. ἀγυῖας. Βάταλος.

ἐν Αὐτολύκῳ. v. ἐπιδέκατον.

ἐν Βάπταις. v. παλινάρετος.

ἐν τοῖς Δήμοις. v. Ἀσπασία, μείων καὶ μεια-
γωγός. ὀξυθύμια.

ἐν Κόλαξι. v. περιστάτοι.

ἐν Μαρκᾷ. v. ταμία.

Πόλεσιν. v. ἀμοργός. ἀπόκρισις. λογιστῇ.

Φίλοις. v. καταστάσις.

Χρυσογένης. v. σιπύα.

EVRIPIDES. v. Κάιοι.

ἐν Αἰγίδι. v. Πάνακτος.

ἐν Ἀλόπῃ. v. Ἀλόπη.

ἐν Ἀντιόπῃ. v. Ὑσία.

ἐν τῷ Ὀρέτῃ. v. πέλαγος.

Παλαμῆδες. v. διεκωδώνισε.

Ψιπύλη. v. ἀρκτηῦσα.

GLAVCVS. v. Μισαῖος.

HECATAEVS, MILESIVS. v. ὀξυθύμια.

ἐν β' ἡρωελεγγίων. v. ἀδελφίζεν.

ἐν περιόδῳ τῆς γῆς. v. Καλαύρεια.

ἐν περιόδῳ Εὐρώπης. v. Κύπασσις. Λοι-
δίας.

ἐν πρώτῳ περιηγήσεως. v. ῥοδωνία.

[P] HEGESIPPVS CROBYLVS. v. Ἠγήσιπ-
πος.

HELLANICVS. v. αὐτόχθονες.

ἐν Ἀτθίῳ. v. Ἐρυθραῖοι.

ἐν πρώτῃ τῆς Ἀτθίδος. v. εἰλωτεύειν. Παν-
αθηναῖα. Φορβάντειον.

ἐν δευτέρᾳ Ἀτθίδος. v. Ἀλόπη. ἱερεφάν-
της. Μένυχια. Στεφανηφόρος.

ἐν τετάρτῃ τῆς Ἀτθίδος. v. Πηγά.

ἐν τῇ Ἀγλαντιᾷ. v. Ὀμηρίδα.

ἐν τοῖς Θετταλικοῖς. v. τετραρχία.

ἐν δευτέρῳ Περσικῶν. v. Στρέψα.

ἐν πρώτῃ Τρωϊκῶν. v. Κριθωτήν.

ἐν δεκάτῳ Φορωνίδος. v. Στεφανηφόρος.

HELIODORVS, PERIEGETES ἐν τῷ περὶ
Ἀκροπόλεως. voc. Θετταλός. Νίκη
Ἀθῆνα.

ἐν πρώτῳ περὶ τῆς Ἀθῆναις Ἀκροπόλεως.
v. προπύλαια ταῦτα.

περὶ τῶν ἐν Ἀθῆναις τριπέδων. v. Ὀνή-
τωρ.

HERA-

HERACLEON. v. ματρουλεῖον.
HERACLIDES aut PHILOSTEPHANVS ἐν
τῷ περὶ Νήσων. v. Στρώμη.

HERMIPPVS. v. Εὐθίας.
ἐν δευτέρῳ περὶ τῶν Ἰσοκράτους μαθητῶν.
v. Ἰσάως.

HERODICVS ἐν τῷ κωμωδωμένων. v. Σινώπη.

HERODOTVS. v. ἀπαρτιλογία. Ἀρτεμι-
σία. γέφυρα. Δορίσκος. μελίμη. Τίτα-
κίδα.

ἐν πρώτῃ. v. ἀναγινώσκόμενος. ἐδωλίσ-
σαι.

ἐν τῇ δευτέρῃ. v. λογοποιός.

ἐν τῇ τρίτῃ. v. γοργύρα.

ἐν τῇ τετάρτῃ. v. Λιγίς.

ἐν τῇ πέμπτῃ. v. Ναυκραφικά.

ἐν τῇ ἑκτῇ. v. ἀποσάξαντα. Ἀταρνεύς.

ἐν τῇ ἑβδόμῃ. v. Λυκιεργεῖς.

ἐν ὀγδόῃ. v. Νεώη. Περύνοια.

HESIODVS. v. ἐργα νέων. Μελίτη.
ἐργαίς. v. Ἀρκτηρος.

ἐν τρίτῳ γυναικῶν καταλόγῳ. v. Μακρο-
κέφαλοι. ὑπὸ γῆν οἰκῆντες.

HIPPOCRATES. v. δυσάνιος.

HIPPONAX. v. κύπασσις. μάλθη.

HIPPOSTRATVS v. Ἀβαρίς.

HOMERVS v. ἄβιος. ἀδδηφάγως τριήρης.

ἄβιος. ἄμπποι. ἀνωρθιάζον. ἀσυνθε-
τότατον. Βέτης. γραφεύς. ἐλεοκίπων.
θήμενος τὰ ὄπλα. λίσχαι. λεύκη. Μα-
ρώνεια. ὁδός. ὀρική ζεύγη. ὀρκαῖνη. πέ-
λαγος.

ἐν τοῖς εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένοις Κέρκω-
ψιν. v. Κέρκωψ.

ἐν τῷ εἰς Ὅμηρον ἀναφερομένῳ Μαργίτῃ.
v. Μαργίτης.

HYPERIDES. v. Ἀγασκίλης. Λίγυλιεύς.
ἀμφισβητεῖν etc. ἀντιγραφή. Δρακοντί-
δης. ἐκατομβαιών. ἐλευθέριος Ζεὺς.
ἔμμηνοι δίκαι. ἱεροφάντης.

ἐν τῷ κατὰ Πολύεукτον περὶ διαγραμ-
ματος. v. ἀγοράς. ἀνασυντάξας. διά-
γραμμα. ἡγεμῶν συμμορίας. Θασγῆ-

λια. [P] Κυδαντίδης. ὀβολοστατῆς. συμ-
μορία.

ἐν τῷ περὶ τῆς Πολύεукτον εἰσαγωγῆς. v.
Ἄκτια. ῥόδιον.

ἐν τῷ Δηλιακῷ. v. ἀγοράσαι. ἀνετον. ἀποι-
κία. Ἀρτεμίσιον. προηροσία. Ἐρναία.
σύνταξις.

ἐν τῷ κατὰ Μαντιθέου. v. ἀκμαῖες. Πο-
σειδεών. σκευοποιῶντα τὸ πρῶγμα.

ἐν τῷ ὑπὲρ Χαίρεφίλου περὶ τῆς ταρίχης. v.
Ἄκτῃ. καταχαιροτομία. πετρίνοι. ναύ-
κληρος. προμετρητής.

ἐν τῷ ὑπὲρ Χαίρεφίλου περὶ τῆς ταρίχης.
πρώτω. νος. ἀφείς καὶ ἀπαλλάξας.
Πνυκί.

ἐν τῇ ὑπὲρ Χαίρεφίλου ἀπολογία. v. Παλ-
ληνεύς.

ἐν τῷ κατὰ Δημάδεω. v. Ἀλκίμαχος. Βα-
φόνια. δεσποφόρος. θριπιδέστατον. Λι-
τή. Μηκύβερενα. ὄξοθύμια. παλα-
μναῖος. παρῆται ὄφεις.

ἐν τῷ κατὰ Δημέω ξενίας. v. κυρίως ἐκκλη-
σία. ὀσχοφόροι. χαλκήσια.

ἐν τῷ πρὸς τὴν Δημέω γραφῇ. voce Δυ-
σιεύς.

ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος. v. ἀνδρα.

ἐν Διομέοις. v. Ἡράκλειον.

ἐν τῷ ὑπὲρ Φρύνης. v. ἀνεπτόπτευτος. ἐπα-
πτευκότων. Εὐθίας. Ἰσοδαίτης.

ἐν τῷ κατὰ Δημητρίους ἀποσασίς. voce
ἀποσασία.

ἐν τῷ κατ' Ἀθηνογένους πρώτῳ. v. βαλεὺ-
σεως. κατὰ τὴν ἀγορὰν ἀψευδῶν. ὁμό-
σε ἵνα. ποδοσφάβη.

ἐν τῷ κατ' Ἀθηνογένους δευτέρῳ. v. ἀπρόσ-
κλητον. τὰ τῶν Φώρων κρέττω.

ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρας. v. Ἀφύας. ἀφαι-
ρεσις. δωροξενία. μετοίκιον. προσάτης.

ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρας ἀπροςασίς δευ-
τέρῳ. v. ἀπροςασίς. διαμαρτυρία εἰς.
νοθεῖα. ὅτι χιλίας etc. πολλῆται. Φα-
λάγγια.

κατὰ Δημοσθένους, v. Ἀριστίων. διάθεσις.
ἐπιστάτης. κατατομή. Νικάνωρ. πα-
ραγραφή.

ἐν τῷ κατ' Ἀντίφωρον Φανικῶ. v. ἀσήμεντα.
βάσανος. σπασσασμένω. ὑποήσας.

ἐν τῷ πρὸς Ἐπικλέα περὶ οἰκίας. v. Γρύλ-
λος. διάγραμμα.

ἐν τῷ κατὰ Πασκλέους. v. ἐκδεῖα. συμ-
μαρία.

ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλίππεος πρὸς Ἡλείους. voce
ἐλευσίαια. Ἑλλανοδίκαι.

ἐν τῷ πρὸς Ὑγαινοντα. vos. ἔνη καὶ νέα.
θέρσθαι.

ἐν τῷ κατ' Ἀρχεστρατίδου. v. ἐν παρὰβύ-
ζω. Εὐβελος. θεωρικά. ἰθύφαλλοι.
ζυπεταίνες. πάραλος. Στεριεύς.

ἐν τῷ πρὸς Χάριτα ἐπιτροπικῶ. v. ἐπιδίε-
τες. ἡβῆσαι.

ἐν τῷ κατὰ Δωρῶδες. v. ἐπὶ κόρης.

ἐν τῷ ὑπὲρ Σιμμίου πρὸς Πυθέαν καὶ Λυ-
κῆργον. v. ἐπιχειροτονία.

ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέους. v. ἔργα νέων. Εὐη-
γος. κατέλευσαν. Κολωνίτας. [P] Μη-
λόβιος. ποδοσφάβη. στρατηγοί.

ἐν τῷ ὑπὲρ δημοποιητῆ. v. Ἐκεῖος Ζεὺς.

ἐν τῷ περὶ τῶν Εὐβέλων δωρεῶν. v. Ἐρμαί.
Εὐβελος. πεντηκοσὴ etc.

ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογείτονα. v. Εὐρυσάκειον.
Κεκροπίς. ναύκληρος. Οἰνής. ὄσιον.

ἐν τῷ ὑπὲρ Ἀκαδήμης. v. Ἡφαισία.

ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς Πυρράνδου κλήρου. v. κακώ-
σεως.

ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου. v. Μενυχιῶν. Τυρ-
μίδα. Τσίαι.

ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενοφίλου πρώτου. v. Κεραμεῖς.

ἐν τῷ πρὸς Ἀπελλαῖον περὶ τῆς Θησαυρῆ.
v. Κολωνίτας.

ἐν τῷ πρὸς Ἀπελλαῖον. v. Κτησίς. Δίος.
Πυθαῖα. πῶλας.

ἐν τῷ περὶ τῆς Φυλακῆς τῶν τριτηῶν. v.
κομιστικά πλοῖα. προβόλιον.

ἐν τῷ τριακῶ λόγῳ. v. κομιστικά πλοῖα.

ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς Ἰππέως κλήρου. v. Κυδαθη-
ναεὺς. τριακάς.

ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰππέως κλήρου δευτέρῳ. v.
παράκαταβολή etc.

ἐν τῷ πρὸς Παύγκαλον. v. μασηρες.

ἐν τῷ ὑπὲρ Ξενίππου. v. Μεταγεττιῶν.

ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους. v. Νάννιον. Να-
μέα. χαράδρα. πάνδημος. Ἀφροδίτη.

Παράβυσον. Φορβάντειον.

ἐν τῷ ὑπὲρ Φορμισίου. v. Παιδιωνίς.

ἐν τῷ πρὸς Δάμιππον. v. πρόσκλησις.

ἐν ἐπιταφίῳ. v. Πύλας etc.

ION ἐν Ὀμφάλῃ. v. θιάσος.

ἐν τριαγμῶ. v. Ἴων.

ISAEVS. v. ἀεισγία. ἀναγινωσκόμετος. ἀνα-
δικάσασθαι. γαμηλία. ἐξέλις.

ἐν τῷ ὑπὲρ Μενεκλέους κλήρου. v. ἀγενής.

ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀπολλοδώρου κλήρου. vos.
γεννητά. ἱππᾶς. κοινὸν γραμματεῖον.

ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀγνίς κλήρου. v. εἰσαγγε-
λία. καδίσκος.

περὶ τῆς Φιλοκτήτονος κλήρου. v. εἰς ἐμφα-
νῶν κατὰστασιν.

ἐν τῷ περὶ τῆς Κίρωνος κλήρου. v. εἰς ἔω.

ἐν λίμναις Διόνυσον. ἐξηγητής. Φελλέα.
Φλυά. Χολαργεύς.

ἐν τῷ περὶ Ἀσυφίλου κλήρου. v. θιάσος.

ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀριστάρχου κλήρου. v. ὅτι παι-
δί καὶ γυναίκε etc.

ἐν τῷ περὶ τῆς Πύρρου κλήρου. v. παράστα-
σις.

ἐν τινὶ τῶν κληρικῶν. v. ταμίαι.

ἐν τῷ πρὸς Σάτυρον ὑπὲρ ἐπικλήρου. v. ἐπί-
δικος etc.

ἐν τῷ πρὸς Λυσίβιον περὶ ἐπικλήρου. voce
ἐπίδικος etc. νοθεῖα.

ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐμαθῆος εἰς ἐλευθερίαν ἀφαι-
ρέσει. v. ἀγεί. ἐξαίρεστος δίκη. ἐπεσκή-
ψατο.

[P] ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην περὶ χωρίου. v.
Ἀγνίας.

ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην τὸν Σωκρατικόν. v. βυλεύσας. ὅτι τὰ ἐπικηρυττόμενα etc. ῥητορικὴ γραφή. τρικέφαλος ὁ Ἑρμῆς.
 ἐν τῷ πρὸς Μεδόντῃ περὶ χωρίῳ. v. Αἰζωνεῖς. πανδαυσία. ψευδεργραφή.
 ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα. v. Θυργωνίδα. Τιτακίδα.
 ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα περὶ χωρίῳ. v. κλητῆρος etc. ψευδ' κλησία.
 ἐν τῷ πρὸς Τιμωνίδην περὶ χωρίῳ. v. ἐσίας δίκη.
 ἐν τῷ πρὸς δημότας περὶ χωρίῳ. v. Σφητὸς.
 ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ῥηθέντων. v. Ἀλκείτας. Ἐπικράτης. πέπλος.
 ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρε καὶ Δημοφάνους. v. ἀλεργονωλική. Ἀραφίνιος. διαμεμετρημένη ἡμέρα. ἐπιδέκατον. ἐπιστάτης. ἐπώνια. Ἰκαριεύς. ἰσοτελής etc. κηρυκία. μετοίκιον. Οἷθον. πολλῆται etc. σύμβολα. σύνδικοι.
 ἐν τῷ κατὰ Διοκλέους ὕβρεως. v. Ἀμαζόνειον. διαγορεύων. ἐκπληθεύσας. ἐππλον. καταδικασάμενος. κατωκοδόμησεν. ὄρον. προσημύματα. σταφυλ-βολεῖον. τοπῶν. τριπτῆρας.
 ἐν τεμενικῷ. v. ἄμιπποι.
 ἐν τῷ πρὸς Ἑρμῶνα περὶ ἐγγύης. v. ἀναγκάιον. ἀνδραποδεκάπηλος. ἀφασίω. Βόθυνος. διεσπενσάμην.
 ἐν τῷ πρὸς Ἀπολλόδαρον. v. ἀνατά. ἀπεργασάμενος.
 ἐν ἀπολογία ἀποσασίῳ πρὸς Ἀπολλάδωρον. v. ὅτι πρὸς τὴν Φυλὴν etc. πολέμαρχος.
 ἐν τῷ πρὸς Καλυδῶνα ἐπιτροπῆς. v. Ἀνθεμίσκριτος. ἀφ' ἐσίας. ἵππια Ἀθηναῖ. Κεφαλήθεν. χρεῖσαι.
 ἐν τῇ ἐξέλει Καλυδῶνι πρὸν Ἀγνόθεν ἀπολογία. v. ἐπισημαίεσθαι.
 ἐν τῷ πρὸς Καλλισπίδην. v. ὠττεπιτιθ-
 σιν.

ἐν τῇ ὑπὲρ Νικίᾳ συνηγορία. v. ἀπορρέξαντες. χίλιοι διακίσιοι.
 ἐν τῷ ὑπὲρ Μνησιθέε θυγατρὸς. v. ἀπορωτάτος.
 ἐν τῷ πρὸς Ὀργεῶνας. v. ἀποφορᾶν. γασσίππες. εἰσεπόδιζον. Ὀργεῶνας. παλίσκιον.
 ἐν τῷ πρὸς Πύθωνα ἀποσασίῳ. v. διαμαρτυρία etc.
 ἐν τῷ ὑπὲρ Πύθωνος ἀποσασίῳ. v. κλητῆρες etc.
 ἐν τῷ πρὸς Καλλικράτην. v. διασκευάσθαι. ἐνδικάσασθαι.
 ἐν τῷ πρὸς Στρατοκλέα. νοσο διωλύγιον. μῆσον καὶ μεσσωγός. ὀφνεῖς.
 ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογέταναν καὶ Ἀρχιππον. v. ἐναρκευασμένην.
 ἐν τῷ δευτέρῳ κατὰ Καλλιφῶντος. v. ἐπιτρίταις.
 ἐν τῇ πρὸς Τληπόλεμον ἀντωμοσία. νοσο ἐπώνια.
 [P] ἐν τῇ πρὸς Διοφάνην ἐπιτροπῆς ἀπολογία. v. ἰσρά ὁδός. παραγγύησε etc.
 ἐν τῇ πρὸς Βαιωτὸν ἐκ δημότων ἐφέσει. v. Κεραϊδῆς. λῆξις.
 ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος. v. κλητῆρες καὶ κλητεῖαν.
 ἐν τῷ περὶ τῆς ποιήσεως. v. Οἶον.
 ἐν τῷ πρὸς Δωρεθεον ἐξέλει. voc. ἐσίας δίκη.
 ἐν τῷ κατὰ Θεοτίμῃ. v. Περιγασῆθεν.
 ἐν τῷ πρὸς Μενεκρατήν. v. περιοίκιον.
 ἐν τῷ κατὰ Νικοδήμῃ. v. προσεπειρήσαντο.
 ἐν τῷ περὶ μετοικισμῶ. v. συλλογῇ.
 ἐν τῷ κατὰ Μεγαρέων. v. Σφαδρίας.
 ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκλέους. v. ὑπερημεροί.
 ἐν τῷ πρὸς Ἰσχυμάχον. v. χίλιοι διακίσιοι.

ISOCRATES. v. αὐθέντης. ἐνσημανόμενος. ζητήτης.
 ἐν ταῖς πρὸς Νικοκλέα ὑποθήκαις. voc. Θεόγγις.

ἐν τῷ Πανηγυρικῷ. v. ἀγωνιστῶν. ἀπολε-
 λαιπότες. ἀρχαίως. Ἀταρνεύς. Δρά-
 κων. εἰλωταύεν. ἐπίσταθμος. Θερμοπύ-
 λαμ. Θίμβρων. Καδμεία. καπνός. Κή-
 ρυκες. Κισθήνη. κληρέχοι. Κυρεῖον.
 πολτεία.
 ἐν Φιλιππικῷ. v. Ἀμαδοκός. ἀναμεθεῖς.
 ἀπαριθμῶν. ἀποπομπάς. ἤπερον.
 Ἰδρέμης. ξενιτευομένους.
 ἐν Ἀρχιδάμῳ. vos. ἤπερον. Μασσαλία.
 Πεδάριτος. περιζατοί.
 ἐν Ἀρεοπαγитικῷ. v. Διοκαριφισάμεθα.
 ἐπιθέτης ἑορτάς. ὅσιον. συγγραφεὺς.
 ἐν τῷ περὶ εἰρήνης. v. δεκάζων. κακῶς εἰ-
 δότες. Κερσοβλέπτης. Μαντινέων δια-
 κισμός. Φιλοσοφεῖν. Φυλή.
 ἐν Εὐαγγέλιῳ ἐγκωμίων. v. Εὐαγγέλιος. Σόλοι.
 ἐν Ἑλένης ἐγκωμίων. v. βομβυλιός. Θερά-
 πνη. Ὀμηρίδα.
 ἐν Βασίρει. v. διάθεσις. καὶ γὰρ τὸ μηδία
 etc. λογισμός. λογοποιός. παρξήσιος.
 ἐν τῷ ΠανἈθηναϊκῷ. v. ἀγελαιών. ἀντί-
 θεσις. ἀπολελοιπότες δεκαδραχμία.
 ἐλαφροτάτης. ἐπισημαινέσθαι. ΠανἈ-
 θήναια. Τορώνη.
 ἐν τῷ περὶ τῆς ἀντιδόσεως. v. ἀγωνιστῶν.
 Ζεύς. Ἴων. κοροπλάθος. Ὀνήτωρ. πα-
 ραγραφή. Παρξήσιος. περιζατοί.
 περὶ τῆς Ζεύς. v. παρξήσιος.
 ἐν τῷ Τραπεζιτικῷ. v. δημόκοινος. καρκί-
 νος. Σκηνήτης.
 ἐν τῇ πρὸς Καλλιμάχον παραγραφῇ. v.
 δέκα καὶ δεκάδραχος. πρυτανεῖα. Ρί-
 νων.
 ἐν Αἰγινήτικῷ. voce ἀδελφίζεν. Πασίως.
 φθόνη.
 ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῇ πρὸς Φίλιππον. v. ἀπιστεῖν.
 ξενιτευομένους.

ISOCRATES APOLLONIATES ἐν ταῖς πρὸς
 Δημόνικον [P] παραινήσεσιν. v. ἐπικτὸς
 ὄρεος. παρὰ κλησις.

ISTER. v. τριτομηνίς.

ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν Ἀτθίδων. v. Ἀνθε-
 σθίων. ἐπενεγκεῖν ὄρεν etc. Κοιρανί-
 δαι.

ἐν πρώτῃ τῶν Ἀτθίδων. v. Θεοίνιον. λαμ-
 πάς.

ἐν τρίτῃ τῶν Ἀττικῶν. v. ΠανἈθήναια.

ἐν τῷ γ'. v. ὀσχοφόροι.

ἐν ἑκτῇ καὶ δεκάτῃ τῶν Ἀττικῶν συναγω-
 γῶν. v. Τραπεζοφόρος.

ἐν Ἀτάκῳ. v. Παικνίς.

ἐν πρώτῳ τῶν Ἀπόλλωνος ἐπιφανείων. v.
 Φαρμακός.

IVBA ἐν τοῖς περὶ γραφικῆς. voce Πολύ-
 γνωτος.

ἐν ἐγδόῃ περὶ ζωγράφων. voce Παρξά-
 σιος.

LYCVRGVS ἐν τῷ περὶ διοικήσεως. v. ἀγα-
 θῆς τύχης νεός. Αἰγίς. δοκιμασθείς.
 Ἐπικράτης. Λυσίμαχος. ὀχρεῖον. σεί-
 ρημα. φαφάνων τὸς νενικησέντας.

ἐν τῷ κατ' Ἀριστοτέλους. voce ἀγγραφίς.
 ἡλικία. Μητρῶν. ὄρυγμα. τρίγωνον
 δικαστήριον. χιλιώδεντα. ψευδεγ-
 γραφή.

ἐν τῷ περὶ τῆς ἱερείας. v. Ἀλόπη. διήλλα-
 ξεν. ἐπίβοιον. ἐπιμηνία. ἐπιτελεῖν etc.
 ἐσχάρα. Ἐτεοβεταάδαι. κύρβεις. Μή-
 κων. Νίκη Ἀθήνα. παρὰ κλησις. πάρε-
 δρος. πέλανος. πλυντήρια. Πολύγνω-
 τος. προτέλεια. σκίρον. Τραπεζοφόρος.
 τριτομηνίς. Ὑγεία Ἀθηνᾶ.

ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος. v. ἀνδραποδιστής.
 ἄοικος. Ἰππαρχος. κωνοφόρος. Μελα-
 ἱκπεον. πεφασμένης.

ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος πρώτῳ. v. ἱκνός.

ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος δευτέρῳ. vos. ἑρ-
 κάνη.

ἐν τῇ κατὰ Λυκόφρονος εἰσαγγελίᾳ. voce
 Ὑακινθίδαις.

ἐν τῇ πρὸς Δημάδην ἀπολογία. v. ἀποβί-
 της etc. τὸς ἐτίθετε τε. ἀγ.

ἐν τῇ κατὰ Μενεσάχμης εἰσαγγελίᾳ. v.
 ἀρκευῶρεσι

κατὰ

κατὰ Μενεσάχιμ. v. Δηλιασαί. Ἐκάτης νῆσος. Κηφισόδαρος. προκωνία. Πυστόψια.

κατ' Αὐτολύκος τῷ Ἀρεοπαγίτῃ. v. Αὐτόλυκος. ἥριον.

ἐν τῷ κατὰ Λεωκράτης. v. Αὐτόλυκος. Εὐρυμέδων. Ἰππαρχος. κατάγειν τὰ πλοῖα. Τυρταῖος.

ἐν τῷ ἀπολογισμῷ ὧν πεπολίτευται. vos. δερματικόν. ἐδωλιάσαι. ἐκατόμπεδον. νεωρία.

ἐν τῷ κατὰ Λυσικλῆς. v. ἐπὶ Δηλίου μάχη. Λεμβάδεια.

ἐν τῇ διαδασίᾳ Κροκωνιδῶν πρὸς Κοιρωνίδας. v. Θεοίνιον. Κοιρωνίδα. Κυνίδα. προσχαιρετήρια. Σκαμβωνίδα.

κατ' Ἰσχυρί. v. τρωτή.

ἐν τῷ κατὰ Δεξιππῃ. v. σύνδικοι.

ἐν τῷ κατὰ Κηφισοδότη. v. χιλιάδεντα.

[P] LYNCEVS ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς. vos. ἰθύφαλλοι.

LYSIAS in ἀερεκτον. Ἀνθεα. ἀπόκρισις. δᾶγμα. διαδόσεις. ἐλικτήρες. ζητητής. κατὰσσις. Χαρικλῆς. Χολλῖδα.

ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην. v. λευκή ἀκτὴ. Ναυτοδίκαι.

ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην περὶ οἰκίας. v. παρκαταβολή etc.

ἐν τῷ κατ' Ἀλκιβιάδην λειποταξί. v. Ἀλκιβιάδης.

ἐν τῷ κατ' Ἀριστογόρου ἐνδείξεως. v. ἀμωσγέπως.

ἐν τῷ κατὰ Θεομνήτῃ. v. ἀπίλλειν. ἀπέβητα. ἐπισηκῆσαντα. πεφασμένης. ποδοκάκη.

ἐν τῷ κατ' Αὐτάνδρην καὶ Πυθέ. ξενίας. v. Ἀρχιδάμιος πόλεμος.

ἐν τῇ ὑπὲρ τῷ Ἐρατοσθένης Φόνε ἀπολογία. v. μεταυλος.

ἐν τῷ ὑπὲρ τῷ Ἐρατοσθένης πρὸς Ἰσόδημον. v. αὐθέντης.

Vol. VI.

ἐν τῷ κατ' Ἐρατοσθένης ἑνὸς τῶν τριάκοντα. v. Δαρεικός. Θέογνις. Θηραμένης. Πίσων. πολέμαρχος.

ἐν τῷ περὶ στρατιῶν. v. δικαίωσις.

ἐν τῷ κατὰ Μικίνε Φόνε. v. ἐπιβλήτας.

ἐν τῷ κατὰ Νικίε ἀργίας. v. διαγράψασθαι. δωροξενία. εὐθύνα. Θετταλός. Ἰταῖος. Κηττοὶ ὀβολοῦται. Ποταμός. πτώματα ἐλαιῶν.

ἐν τῇ πρὸς τὴν Μιξιδήμην γραφὴν ἀπολογία. v. διήξα. ἐπιθέτης ἐορτάς. Λέχαιον. Μεσαῖος. πρόπεμπτα. προχαιροτομία.

ἐν τῇ τῆς εὐσεβείας περὶ τῷ Σηκῷ ἀπολογία. v. ἐπιγνώμονας. σηκός.

ἐν Ὀλυμπιακῷ. v. Ἰώνιος.

ἐν τῷ πρὸς Σωφρατον ὕβρεως. v. ἰστοελής.

ἐν τῷ κατ' Ἀνδοκίδην ἀσεβείας. v. καταπλήξ. ῥόπτρον. Φαρμακός.

ἐν τῷ πρὸς Ἀνδοκίδην ἀποσασί. v. ἐπίγυον. πληρηιάσαντες.

ἐν τῷ πρὸς Καλλιφάντην ξενίας. vos. νοθεῖα.

ἐν τῇ ὑπὲρ Πολυσεράτῃ δῆμῃ καταλύσεως ἀπολογία. v. Πολύσερατος.

ἐν τῷ περὶ τῷ Βατράχῃ Φόνε. v. Φηγύσιον.

ἐν τῷ κατ' Αἰσχίνην περὶ τῆς δημεύσεως τῶν Ἀριστοφάνους χρημάτων. v. Χέτροι.

ἐν τῷ πρὸς Αἰσχίνην τὸν Σωκρατικόν. v. Ἀσπασία. ἄσικτον χωρίον. καταπλήξ.

ἐν τῇ ὑπὲρ Εὐκρίτῃ διαμαρτυρία. v. αἰδὴ Φάγας τριήρεις.

ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένης ἐπιτροπῆς. v. αἰδοκίματος. αἰδέσασθαι. καρπὲς δίκη. μεῖον καὶ μεταγωγός.

ἐν τῷ δεκάτῳ κατὰ Δημοσθένης ἐπιτροπῆς. v. ἐλεοκόπων. ἐπισίτια.

περὶ τῷ ἀδυνάτῃ. v. ἀδύνατοι.

[P] ἐν τῷ πρὸς Νίκαρχον τὸν αὐλητήν. v. αἰκμάζας. Ἀντιγενίδια.

ἐν τῷ πρὸς Ἀσίωνα περὶ τῶν βιβλίων κλο-
 πῆς. v. ἀμφιγνοεῖν.
 ἐν τῷ κατ' Εὐθυδικῆς. v. ἀμφιδέαι.
 ἐν τῷ περὶ τῆς ἀμβλώσεως. v. ἀμφιδρό-
 μιαι. Σεμισεύειν. ὑπόλογον.
 ἐν τῷ πρὸς Βοιωτόν. v. ἀνάγειν.
 ἐν τῷ κατὰ Θρασυβέλῃ. voc. Ἀναξίβιος.
 Δικιόπολις. ἐπιθέτης ἑορταῖς. Ἰσμη-
 νίας. Πελυστρατος. Πυρρία. Σεύθης.
 Στρέθης.
 ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἀριστοδήμῃ γραφὴν διαμαρ-
 τυρία. v. Ἀνθήνη. ἀποσασίς. διαμαρ-
 τυρία etc.
 ἐν τῷ πρὸς Μέδοντα. v. Ἀντίκυρα. ἀπή-
 χεαι.
 ἐν ἐρωτικῷ. v. ἀπαγορεύειν.
 ἐν τῷ πρὸς Ἀρέσανδρον. v. ἀπαρτιλογία.
 ἐκλογεῖς.
 κατὰ Προσίδιππε. v. ἀπικλαχεῖν.
 ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα. v. ἀπόμισθοι etc.
 ἐν τῷ πρὸς Διογένην ὑπὲρ μισθώσεως οἴκῃ.
 voc. ἀποτιμηταί etc. ἐπιτιμητάς. Σθέ-
 νελος.
 ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην. v. Ἀρδηττος.
 ἐν τῷ ὑπὲρ Φρυνίχῃ θυγατρὸς. v. ἀρεκτυ-
 σαι. δεκατευεν.
 ἐν τῇ κατὰ Διοδότη v. αὐλία.
 ἐν τῷ κατ' Εὐθυκλέῃς χωρεῖς ἐξέλης. v.
 αὐτομαχεῖν.
 ἐν τῷ πρὸς Ἱπποθέτην. v. ἀφανὴς ἑστία
 etc. Ἱερώνυμος.
 ἐν δυοῖ λόγοις πρὸς Κινησίαν. v. βεβαιώ-
 σεως. Κινησίας.
 ἐν τῇ πρὸς Φιλοκράτην συμβολαίᾳ ἀπο-
 λογία. v. Βησιής.
 ἐν τῷ κατὰ Φιλοκράτην. v. Εὐώνυμοι.
 ἐν τοῖς λόγοις βιαιαῖς. v. βιαιών.
 ἐν τῷ κατὰ Φιλωνίδῃ βιαιών. v. Ἡλιαία
 etc. κακώσεως. Ναῖς.
 ἐν ἐπιταφίῳ. v. Γερανία.
 ἐν τῷ κατὰ Λυσιδέῃ. v. γωνιασμός. οἶος ἔς.
 πλινθεῖον. ζύραξ. Φαληρέν.
 ἐν τῷ πρὸς Ἀλεξίδημον. v. δατέσθαι.

ἐν τῷ περὶ τῆς Διογένης κλήρῃ. v. δέκα καὶ
 δεκαδύχος. Μόλπις.
 ἐν τῷ πρὸς Εὐπείδην. v. δερμυτής.
 ἐν τῷ κατὰ Μόσχῃ. v. δήμαρχος.
 ἐν τῷ κατὰ τῶν ῥητόρων νόμῃ. voc. δῶρων
 γραφή.
 ἐν τῷ πρὸς Ἐτεοκλέα περὶ χρημάτων. v.
 ἐβδόμευομένη.
 περὶ τῆς ἐγγυθήκης, in ἐγγυθήκῃ.
 ἐν τῷ περὶ τῆς ἀντιδόσεως. voc. ἐννεάκρη-
 νον.
 ἐν τῷ κατὰ Στρατοκλέῃς ἐξέλης. v. ἐξέ-
 λης.
 ἐν τῷ πρὸς Χαιρέστρατον. v. ἐπακτὸς ὄρ-
 κος.
 ἐν τῷ ὑπὲρ Κηταιάρχῃ. v. ἐπεσκήψατο.
 ἐν τῷ κατὰ Νικομαχίδῃ. v. ἐπιβολή.
 ἐν τῷ περὶ τῆς εἰσφορᾶς. v. ἐπιγραφῆς.
 ἐν τῷ πρὸς Θεοπεθῇ ἐπιτροπῆς ἐπιλόγῳ.
 v. ἐπιδιατίθεσθαι.
 [P] ἐν τῷ ὑπὲρ Νησοκλέῃς. v. ἐπιδιατίθε-
 σθαι.
 ἐν τῷ πρὸς Κριτόδημον. v. ἐπίπεμπτον.
 ἐν τῷ πρὸς τῆς ἐπιτρόπης τῶν Βωῶνος παί-
 δων. v. ἐπιτροπή etc.
 ἐν τῷ πρὸς Ἀριστοκράτην περὶ ἐγγυῆς ἐράνης.
 v. ἐρανίζοντες.
 ἐν τῷ κατὰ Τελαμῶνος. voc. Εὐνέδα.
 κάθετος.
 ἐν τῷ κατὰ Φιλίππε ἐπιτροπῆς. v. ζερά.
 ὁδός. πεδιακά.
 ἐν τῷ πρὸς Γλαύκωνα. v. Ἡλιαία etc.
 ἐν τῷ περὶ τῆς Ἠγησάνδρῃς κλήρῃ. v. κακά-
 σεως.
 ἐν τῇ περὶ τῆς κυνὸς ἀπολογίᾳ. voc. καρ-
 κινος.
 ἐν τῷ πρὸς Μησίμαχον. v. Καρκίνος.
 ἐν τῷ περὶ τῶν ἰδίων εὐεργεσιῶν. v. Κῆσι.
 μεταπύργιον. Φηγαμεῦσι.
 ἐν τῷ ὑπὲρ Βακχίῃ καὶ Πυθαγόρῃ. v. κύ-
 πασσις. Πύγελα. σκυδικαί.
 ἐν τῷ πρὸς Λαΐδα. v. Λαγίσκα.
 ἐν τῷ κατ' Εὐφῆμῃ. v. λαμπάς. πυελίδα.

ἐν

ἐν τῷ πρὸς Καλλιπρίδην. v. λάρκος.
 ἐν τῷ πρὸς Διοχάρη. v. μεταλλεύς.
 κατὰ Μαντίε. v. Νότιον.
 ἐν τῷ πρὸς Νικάνημον καὶ Κριτόβελον. voc.
 ζυγίς.
 ἐν τῷ πρὸς Λακράτην. v. ὀβολοσατεῖ.
 ἐν τῷ περὶ Θεοπέμπε κλήρε. v. ὀργέων.
 ἐν τῷ πρὸς Ἀσπιδώρον περὶ εἰκίας. voce
 παρακαταβολή etc.
 ἐν τῷ περὶ τῆς Ὀνομακλῆε θυγατρὸς. v.
 πεντακοσιομέδιμνοι. Ὑβάδα.
 ἐν τῷ πρὸς Μενέστρετον. v. προθεσμίας νό-
 μες.
 ἐν τῷ κατ' Ἀπσλλοδώρε. v. πρόπεμπτα.
 ἐν τῷ περὶ Μακαρτάτε κλήρε. voc. Προσ-
 πάλτιοι.
 ἐν τῷ περὶ ἡμικληρίε τῶν Μακαρτάτε χρη-
 μάτων. v. σιπύα.
 ἐν τῷ κατ' Ἀνδρωτίωνος. v. Σηράγγιον.
 ἐν τῷ ὑπὲρ Δεξιᾶ ἀποσασίε. v. Στρομβι-
 χίδης.
 ἐν τῇ πρὸς Πυθόδημον ἀπλολογία. v. τῆτες.
 ἐν τῷ ὑπὲρ Καλλίε. v. τίμημα.
 ἐν τῷ πρὸς Δίωνα. v. Φασκαίλιον.
 ἐν τῷ πρὸς Κλινίαν. v. χίλιοι διακόσιοι.
 ἐν τῇ πρὸς Πολυκράτην κατ' Ἐμπέδε ἐπι-
 σολή. v. περιφοριῶσθαι.
 LYSIMACHIDES ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησι
 ἱερῶν καὶ μηνῶν. voc. Μαιμακτηριῶν.
 Μεταγεντιῶν. σκίρον.
 MARSYAS ἐν Μακεδονικαῖς. voce Ἀμφίπο-
 λς.
 MARSYAS SENIOR ἐν ὀγδόῃ Μακεδονικῶν.
 v. Μύρτανον.
 [P] ἐν πέμπτῳ τῶν περὶ Ἀλέξανδρον. voc.
 Ἀρισίων. Μαργίτης.
 MARSYAS IVNIOR. v. Γαληψός.
 ἐν ἔκτῃ Μακεδονικῶν. v. Λιτή.
 MELANTHIVS ἐν δευτέρᾳ Ἀτθίδος. v. γρυ-
 πάνιον.
 MELITO ἐν πρώτῳ περὶ τῶν ἐν Ἀθήνησι γε-
 γνῶν. v. καΐτετος.

MENANDER. v. ἀγρίεσ ἀγυῖαι. αὐλεος.
 δυσάνιος. ἐλευθέριος Ζεύς. ἴσα ψήφοι.
 ὀμβ.
 ἐν Ἀνατιθεμένη. v. μετοίκιον.
 ἐν Αὐτοπενθῆντι. v. σεφανῶν τῆς νενικηκό-
 τας.
 ἐν Δακτυλίῳ. v. αὐτολήκυθοι.
 ἐν Διδύμαις. v. μετοίκιον. Ποταμός.
 Δυσκόλω. v. Φυλή.
 ἐν δευτέρᾳ Ἐπικλήρῳ. v. ὄρον.
 Ἐπιτρέπαι. voce ἐπιτροπή etc. ματρυ-
 λαῶν.
 Ἐφείω. v. κύκλοι.
 ἐν Ἠνιόχῳ. v. αὐτολήκυθοι.
 Θαίδι. v. μέταυλος.
 Θραυλέοντι. v. Φιλοσεφῆν.
 ἐν Κανηφόρῳ. v. Αἰζωνῆς.
 Λευκαδία. v. Λευκαε.
 Μισογύνη. v. παράσασις.
 Παρακαταθήκη. v. ὄρος.
 Περιθία. v. πομπείας etc.
 Πωλεμένοις. v. διασείσας.
 Σικωνίῳ. v. ἀνάνισσθαι. καλὶμβελον.
 Τροφωνίῳ. v. αὐτολήκυθοι.
 ἐν τῷ Ὑμνίδι. v. ἡτημένην.
 Χαλκείοις. v. Χαλκεία.
 Χήρα. v. διασηῆσαι.
 Ψευδεραικῆ. v. Κτησίε Διός.
 Ψεφδεῖ. v. Πάνακτος.
 MENECLAS aut CALLISTRATVS ἐν τῷ
 περὶ Ἀθηνῶν. v. ἐκατόμπεδον. Ἐρμαῖ.
 Κεραμεικός.
 METAGENES Αὔραις. v. οἰκίσκω.
 MNASEAS PATRENSIS ἐν πρώτῃ Εὐρώπης.
 v. ἱππίας Ἀθηναῖ. Σαβοί.
 MVSÆVS. v. Μελίτη.
 NEANTHES. v. Ἀτθίς.
 NICANDER ἐν πρώτῃ τῶν Αἰτωλικῶν. voc.
 Οὔσιον.
 ἐν ἔκτῳ Κολοφωνιακῶν. voce πάνδημος.
 Ἀφροδίτη.
 NICANDER THYATIRENVS ἐν τῷ περὶ
 τῶν δῆμων. v. Θυρωνίδα. Τιτακίδα.
 ἐν

ἐν τοῖς ἐξηγητικοῖς τῆς Ἀττικῆς διαλέκτῃ.
v. μέδιμνος.

ἐν τρίτῃ Ἀττικῆς διαλέκτῃ. v. βωλεῶνες.

ἐν ἑκτῷ καὶ δεκάτῳ τῆς Ἀττικῆς διαλέκτῃ.
v. τριπτῆρα.

ἐν ὄγδοῃ καὶ δεκάτῃ Ἀττικῆς διαλέκτῃ. v.
ξηραλωφῶν.

NICANOR μετονομασιῶν. v. Ἄκη.

NICOMACHVS vel PHERECRATES Με-
ταλλεύσι. v. μεταλλεῖς.

NICOPHON, COMICVS in κορδακισμός.

NICOSTRATVS, COMICVS ἐρνιθευτῇ. v.
ὀρνιθευτής.

NYMPHODORVS in Ἀγίς.

PALAEPHATVS ἐν πρώτῳ Τρωϊκῶν. v. Δυσ-
αύλης.

ἐν ἐβδόμῃ Τρωϊκῶν. v. Μακροκέφαλος.

PHANODEMVS in γαμηλία. χαλκεῖα.

ἐννάτῳ Ἀτθίδος. v. Λεωκόρειον.

ἐν πρώτῃ Δηλιακῶν. v. Ἐκάτης νῆος.

PHERECRATES Αὐτομόλοις. v. καρκίνος.

Ἰπνῷ ἢ Παννυχίδι. v. ἱπνός.

Μεταλλεύσι in μεταλλεῖς.

Ἐν Πετάλῃ. v. κολωνίτας.

Τυραννίδι. v. βωμολοχεύεσθαι.

ἐν Χείρωνι. v. ἄττα.

PHILEAS ἐν γῆς περιόδῳ. v. Θερμοπύλαι.

PHILEMON ἐν Σαρδίῳ. v. τριτημόριον.

PHILINVS ἐν τῇ πρὸς Αἰσχύλῃ, καὶ Σοφο-
κλέους, καὶ Εὐριπίδου εἰκόνας. v. Θεω-
ρικά.

ἐν τῷ κατὰ Δωροθέα. v. ἐπὶ κόρρης.

ἐν Κροκωνιδῶν διαδικασία πρὸς Κοιρωνίδας.
v. Κοιρωνίδα.

PHILIPPVS vel ANDROTION ἐν τῷ Γεωρ-
γικῷ. v. σαφυλοβολεῖον.

PHILISTVS in αὐδηφάγος τριήρης.

PHILOCHORVS in Ἀγνίας. αἰδύνατος.
Ἀλῶα. ἀντιγραφεύς. εὐανδρία. περι-
σοχοί. πομπεῖας etc.

ἐν τῇ Ἀτθίδι. v. συγγραφεύς.

ἐν δευτέρῳ Ἀτθίδος. νος. Βοηδρόμια. ἐπὶ-
βοιον. κληφόροι. κοβαλεῖα. σκίρον.

ἐν τῷ τρίτῳ Ἀτθίδος. v. Ἀλωπεκαί. Θεω-
ρικά. Κεραμεῖς. κολωνίτας. λίθος. Με-
λίτη. Οἴηθεν. τρικέφαλος. Ἐρμῆς.

ἐν τῷ τετάρτῳ τῆς Ἀτθίδος. v. γεννητά.
Λύκειον. προπύλαια ταῦτα. τρατεῖα
ἐν τοῖς ἐπώνυμοις.

ἐν τῷ πέμπτῳ Ἀτθίδος. v. Δατός. Ἐρμῆς
πρὸς τῇ πυλίδι. Στρυμῇ. συμμορία.

ἐν ἑκτῷ τῆς Ἀτθίδος. v. διαψήφισις. Θεω-
ρεῖς. ἱερά τριήρης. κατατομή. χίλιοι
διακόσιοι.

ἐν τῷ ἐβδόμῳ. v. ἀποσολεῖς. νομοφύλακες.
Φυλή.

ἐν τῷ δεκάτῳ Ἀτθίδος. v. ἀνεπόπτευτος.
ἐκωπτευκότων ξενικὸν ἐν Κορίνθῳ. ὅτι
ἐξακισχίλια etc.

ἐν τῇ δωδεκάτῃ. v. ὄσχοφόροι.

ἐν τῇ τρισκαιδεκάτῃ. v. Οἶον.

ἐν τῇ ἑκτῇ καὶ δεκάτῃ. v. ἄμιπποι.

ἐν τῇ πρὸς Δήμωνα ἀντιγραφῇ. v. Ἡτιώ-
νεια.

ἐν τῷ περὶ ἐορτῶν. v. Ἀλῶα. Χύτροι

PHILOSTEPHANVS ant HERACLIDES ἐν
τῷ περὶ Νήσων. v. Στρυμῇ.

ἐν τοῖς Ἡπειρωτικοῖς. v. βέχετα.

PHRYNICHVS Μέσαις. v. κἀδισκος.

ἐν Ποαερίαις. v. ἐξέλης.

Τραγωδοῖς. v. διάθεσις.

PHYLARCHVS ἐν τῇ εἰκοστῇ πρώτῃ. v. πάρ-
αλος.

PINDARVS v. ἄβαρις. αὐτόχθονες.

Διδυράμβοις. v. παλιναιρετος.

PLATO v. αἰλογία. διωλύγιον. ἐπίπεμπτον.
Εὐπος.

ἐν Ἰππάρχῳ, ἢ Φιλοκερδῇ. v. ἀναθέσθαι.
Ἐρμαι.

ἐν Σοφιστῇ. v. Ἀπόληζις.

ἐν τῷ περὶ ἀνδρείας. v. Λίξωνες.

ἐν Γοργία. v. διὰ μέσθ τειχῆς.

ἐν Φαίδρῳ. v. πολέμαρχος.

ἐν τῇ Σωκράτους ἀπολογία. v. ἀντιγραφή.

ἐν τῷ Μενεξένῳ. v. Ἀσπασία.

ἐν πρώτῳ τῆς πολιτείας. v. λαμπάδιον.
πολέμαρχος.
ἐν πέμπτῳ πολιτείας. v. δευσοποιός. χερ-
σοχοῦσιν.
ἐν πρώτῳ νόμων. v. Θεογονίς. ὀθνεῖος.
ἐν πέμπτῳ νόμων. v. γήπεδον.
ἐν τῇ ἐνάτῃ τῶν νόμων. v. εὐηνιώτατα.
PLATO, COMICVS ἐν Γρυψίν. v. πλησηρια-
σαντες.
Λάκωσιν. v. Σθένελος.
Πρέσβεσι. v. ἀπικηρύττοντες. ζητητῆς.
Συμμαχία. v. ὀνιθευτής.
ἐν τῷ Συρφακί. v. κατάσσεις.
Ἵπερβίλῳ. v. ἐπιλαχών.
Φάωνι, v. ἀνάνεσθα.
POLEMON v. ἔνη καὶ νέας.
ἐν τοῖς πρὸς Ἑρατοσθένην. v. ἄζονες.
περὶ τῆς ἱερᾶς οἰᾶς. v. ἱερὰ οἰᾶς.
ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν τοῖς προφυλαίοις πινά-
κων. v. λαμπάς.
ἐν τοῖς περὶ τῆς ἀκροπόλεως. v. Νεμέας
χαράδρα.
POLYSTEPHANVS ἐν τῷ περὶ κρηνῶν. v. v.
λατροφόρος etc.
POSIDIPPVS, COMICVS ἐν θῆτες καὶ θη-
τικόν.
PRAXION ἐν δευτέρῃ Μεγαρικῶν. v. v. σκι-
ρον.
PYTHEAS ἐν τῇ πρὸς τὴν ἔνδειξιν ἀπολογία.
v. ἀγραφίς.
ἐν τῷ κατ' Ἀδείμαντος. v. ὀξυθύμια.
SANNYRION Γέλῳτι. v. ναύκληρος. πέλα-
νος.
SCYLAX ἐν τῷ περίπλῳ. v. ὑπὸ γῆν οἰκῶν-
τες.
SELEVCVS ἐν δευτέρῳ περὶ βίων. v. Ὀμη-
ρίδα.
SEMVVS ἐν τῇ πρώτῃ. v. Ἑκάτης νῆσος.
SIMONIDES ἐν Ἰάμβοις. v. Μουσῶν λείαν.
ἐν τῷ εἰς Λυσίμαχον τὸν Ἑρετρίδα θρή-
νον. v. Ταμυναί.
SOLOON ἐν τῷ πρώτῳ κάτω τῷ ἄζονος. v.
εἶτος.

ἐν εἰκοστῷ πρώτῳ τῶν νόμων. v. ὅτι οἱ ποιη-
τοὶ etc.
SOPHOCLES ἐν παρακρέτα. Πόριος.
ἐν Αἰχμαλωτίσι. v. ἀπομάττων.
Ἀκάμαντι. v. ἐπιπλον.
ἐν Εὐμήλῳ. v. καθελών.
Ἰνάχῳ. v. παλίνσκιον.
ἐν τῷ Λαοκόωντι. v. αἰγυῖας.
ἐν Νιόβῃ. v. δερμιτῆς.
Πηλεῖ. v. ξηραλοιφεῖν.
Ποιμέσιν. v. Νάννιον.
Πολυζένη. v. ἡρωτηριασμένοι.
[P] Τριπτολέμῳ. v. Μελίνῃ.
SOPHOCLES ἐν ταῖς ἐλσγείαις. v. ἀρχὴ ἀν-
δρα δέικνυσι.
SOPHRON ἐν τοῖς Ἀνδρείοις. v. πῶλας.
STAPHYLVS ἐν πρώτῃ τῶν περὶ Ἀθηνῶν.
v. ἐπίβοιον.
ἐν τῷ περὶ τῶν Αἰολέων. v. Πρόνοια.
ἐν τῇ τρίτῃ περὶ Θετταλῶν. v. Πανέσαι.
STESICHORVS ἐν Ἰλίσ πέρσαι. v. v. καθε-
λών.
STRABO ἐν ὀγδόῃ γεωγραφουμένων. v. Λέ-
χαιον.
ἐν τῷ δεκάτῳ τῶν γεωγραφουμένων. v. v.
Λευκάς.
STRATTIS, COMICVS. v. Λαγίσκα.
ἐν Ἰφγέροντι. v. ἀδελφίζων.
ἐν Κινησίᾳ. v. Κινησίαις.
Λημνομέδα. v. ἀπλᾶς.
Μακεδόσι. v. τοπέιον.
ἐν Μηδείᾳ. v. Μουσῶν λείαν.
TELECLIDES ἐν τοῖς Πευτανεῦσι. v. v. δι'
ἐνιαυτῷ.
THEOGNIS, MEGARENSIS ἐν Θεογονίς.
THEOPHRASTVS ἐν τοῖς περὶ νόμων. v. v.
Ἀρδηττος. δῶρων γραφῇ κατὰ τὴν ἀγο-
ραν ἀψευδεῖν.
ἐν τρίτῳ νόμων. v. ἐφορία. θεσμοθέτα.
ἐν τετάρτῃ τῶν νόμων. v. v. καταχειροτο-
νία.
ἐν τῷ δεκάτῳ τῶν νόμων. v. v. σκαφη-
φόροι.

ἐν ἐνδεκάτῃ τῶν νόμων. v. ἰσοτελής.
 ἐν τῷ τρισκαίδεκάτῳ τῶν νόμων. voc. ὅτι
 αἱ αἰόντες etc.
 ἐν πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ νόμων. voc. Φαρ-
 μακός.
 ἐν τῷ ἑκτῷ καὶ δεκάτῳ τῶν νόμων. voc.
 Φρεάττοι. ὑπεφένια.
 ἐν ὀγδόῃ καὶ δεκάτῃ περὶ νόμων. voc.
 ἑστίας δίκη.
 ἐν τῷ εἰκοστῷ τῶν νόμων. v. ἀποβάτης etc.
 παρασκήνια.
 ἐν πρώτῳ τῶν πολιτικῶν πρὸς καιρὸς. voc.
 ἐπίσκοπος.
 ἐν τετάρτῳ τῶν πολιτικῶν. v. Ἀσπασία.
 ἐν τῷ παρσιμῶν. voc. ἀρχὴ ἀνδρα δέ-
 κνυσι.
 ἐν τετάρτῃ περὶ φυτῶν. v. ὀλοσχοίνες.
 ἐν ἐβδόμῃ περὶ φυτῶν. v. μελίη.
 ἐν τῷ περὶ μετᾶλλων. v. κεγχερών.
 ἐν διαθήκαις. v. Ὀργεῶνας.
THEOPOMPVΣ. voc. Ἀρεμισία. Θρόνιον
 Μαύσωλος.
 ἐν τοῖς Φιλιππικαῖς. v. Τιλφώσσαιον.
 ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Φιλιππικῶν. v. Ἀγαῖος.
 Κενέας.
 ἐν δευτέρῃ Φιλιππικῶν. v. Νεών.
 ἐν τρίτῃ Φιλιππικῶν. v. Δατός. ἱερὰ ὁδός.
 Πανδσία.
 ἐν τετάρτῳ. v. Ἀλόνησος. Ἡῖων.
 ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν Φιλιππικῶν. v. Πα-
 γασαί.
 ἐν ἑκτῇ. v. Πύγελας.
 [P] ἐν τῇ δεκάτῃ τῶν Φιλιππικῶν. v. Εὐ-
 βελος. σύνταξις.
 ἐν τῇ ἐνδεκάτῃ τῶν Φιλιππικῶν. v. Ἀμά-
 δοκος.
 ἐν τῷ πεντεκαίδεκάτῃ Φιλιππικῶν. voc.
 Κερκίδας. Νότιον.
 ἐν εἰκοστῇ δευτέρῃ. v. Θερμάν. Λύκειον.
 ἐν τῇ εἰκοστῇ πέμπτῃ τῶν Φιλιππικῶν. v.
 Ἀττικαῖς γράμμασι. Δρυς. Ἡδύλειον.
 ἐν τῇ τριακοστῇ. v. ἱερομνήμονες. Κορσία.
 Πύλας etc.

ἐν τεσσαρακοστῇ τρίτῃ. v. Ἐλάτεια.
 ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ τετάρτῃ. v. τετραρ-
 χία.
 ἐν τῇ τεσσαρακοστῇ ἐβδόμῃ. v. Καβύλη.
 ἐν τῇ πεντηκοστῇ. v. σκιράφια.
 ἐν τῇ πεντηκοστῇ πρώτῃ. voc. Ἰερώνυμος.
 Μύρτις.
 ἐν τῇ πεντηκοστῇ ἐβδόμῃ. v. σεφάων τὸς
 νενικηκότας.
 ἐν δευτέρῃ Ἑλληνικῶν. v. Πεδάριτος.
THEOPOMPVΣ, COMICVS Τισαμένω. v.
 καταπλήξ.
 Ἡδυχάρες. v. καταχύσματα.
THVCYDIDES v. ἄμιπποι. ἀποτειχίσαι.
 Ἀρχιδάμιος πόλεμος. δικαίωσις. ἐκπο-
 λεμῶσαι. Ἡῖων. Σύραξ.
 ἐν τῷ παρσιμῶν. v. αἶς.
 ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἱστορίων. voc. ἀρετή ἀρ-
 χαίως. Εὐρυμέδων. Ἰώνιος. Κρώβυλος.
 ἐν τῇ δευτέρῃ. v. Οἰνῶ.
 ἐν τῇ τρίτῃ. v. μεταπύργιον.
 ἐν τῇ τετάρτῃ. voc. ἐπὶ Δηλῷ μάχη.
 ῥόδιον.
 ἐν τῇ πέμπτῃ. v. Πάνακτος.
 ἐν τῇ ὀγδόῃ. voc. Δελφίνιον. Ἡτιάνεια.
 συγγραφεὺς. Ὑπέρβολος.
TIMACHIDAS v. ἐπιβλήτας. σῖτος.
TIMARCHVS, RHODIVS in ἀργαῖς.
TIMOCLES, COMICVS ἐν Ὁρέσαυτοκλείδῃ.
 v. Παράβυσον.
TIMOSTHENES ἐν τοῖς περὶ λιμένων. voc.
 ἐφ' ἱερόν.
XENAGORAS. v. Κέρκωψ.
 ἐν τετάρτῳ χρόνῳ. v. Κραυαλλίδα.
 ἐν ταῖς νήσοις. v. Χύτροι.
XENOPHON. v. Ἀγησίλαος.
 ἐν τῇ ἀναβάσει. v. ἡμιολασμός.
 ἀναβάσεως πρώτῳ. v. μελίη.
 ἐν δευτέρῃ ἀναβάσεως. v. εὐθύωρον.
 ἐν ἑκτῇ ἀναβάσεως. v. μελίη.
 ἐν ἐβδόμῃ ἀναβάσεως. v. ζερά.
 ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς. voc. ἄμιπποι. ἀναγ-
 καῖον.

ἐν δευτέρῳ Ἑλληνικῶν. v. Θεόγνις.

ἐν τρίτῳ Ἑλληνικῶν. v. Πενέσας.

ἐν ἔκτῳ Ἑλληνικῶν. v. ἐκπολεμῶσαι. Πολύστρατος. ῥόπτρον.

ἐν τῇ Λακωνίων πολιτείᾳ. v. μέρων.

ἐν πρώτῳ ἀπομνημονευμάτων. v. ψηφίζων. Φαλαγγία.

ἐν δευτέρῳ ἀπομνημονευμάτων. v. δυσωπῆμα. Δίασος.

κυνηγετικῶν. v. ἀρεκυρὸς. περισοιχίζεται. ποδοσφάβη. προβαλίον.

ZOPYRVS ἐν τοῖς περὶ ποταμῶν. v. Ἔρμος.

CAPVT XXXIX (olim libri V. part. III. cap. VII)

DE APOLLONIO, DYSCOLO, EIVSQUE FILIO HERODIANO, ATQVE ALIIS GRAMMATICIS GRAECIS.

I. De Apollonio, Dyscolo. II. Eius Syntaxeos libri, et inedita quaedam. III. Historiae mirabiles. IV. Scripta deperdita. V. Index scriptorum, in Historia commentitia et quatuor libris syntaxeos laudatorum. VI. De Herodiano, grammatico, eiusque scriptis editis et MSS. VII. ac deperditis. VIII. De Herodiano, historiae scriptore, quem ab grammatico diuersum fuisse demonstratur, codd. et edd. IX. De grammaticis graecis, ab Aldo iunctim editis. X. De Hephaestione, Alexandrino. XI. Hephaestiones varii. XII. Index scriptorum, in Hephaestionis Enchiridio et graecis ad eum scholiis citatorum. XIII. De Dionysio, Thrace, MS. et ineditis in eum variorum scholiis. XIV. Dionysii, Thracis, τέχνη γραμματική, nunc primum edita e MS. Holsheimiano. XV. Alii grammatici graeci editi, inediti ac deperditi, ordine alphabetico recensiti.

[Cum supplementis G. C. Harlas.]

I.

APOLLONIVS, Mnesithei et Ariadnes F. Alexandrinus, cognomine *dyscolus*, siue difficilis, temporibus Hadriani et Antonini Pii Alexandriae floruit ^{a)}, magnum inter grammaticos [P] nomen consequutus, tum ob scripta, quae ipse composuit, tum ob filium, quem instituit, *Herodianum*. Cognomen *dyscoli* ^{b)} a moribus potius, quam phrasi perplexa et abrupta

a) In cod. Vindob. Claudii Ptolemaei oper. quadripartiti anonymus gr. praefatus clare scribit, Ptolemaeum cum Herodiano, Galeno et Hermogene floruisse Hadriani, imper. temporibus, permansisse autem in vita vsque ad imperium M. Antonini, philosophi. v. *Lambec. comm. de bibl. Vindob.* VII. pag. 189. sq. — Saxio in *Onom. lit.* I. pag. 302. Apollonius ad A. C. 163. vixisse et paullo ante Phlegontem Trallianum scripsisse videtur. Conf. *G. F. Vossium de histor. gr. libr.* II. cap. 24. *Meursii syntagma de scriptoribus eius nominis*, pag. 57. *Hamberg. zuverh. Nachricht.* II. pag. 309. seqq. *Hari.*

b) Auctor Vitae: Ἑλλήδην δὲ δύσκολος, ἐκὰς καὶ δυσχερὲς ἐστὶ κατὰ τὴν φράσιν, δι' ὅλγων δὲ λίγων πολλὰ παρὶς τὴν ἡλικίαν, ἢ ὅτι κακὸς τρόπος ἦν, ἢ ὅτι ἐν ταῖς γυμνασίαις δυσλότες ἀπορίαι ἐλεγον. [a qua sententia parum abesse videtur Iohannis de script. hist. phil. II. 17. 3. pag. 248.] Ἔδει γὰρ ἢ τοῖς ἀρχαίοις σοφοῖς αἵ ἐν τῷ τόπῳ συνέρχοντο, καὶ γυμνασίαις χάριν αἰνιγματώδους τινὸς καὶ ἀσάφους λήξεως φθάνοντο. De quaestionibus huiusmodi grammaticis confer Ioh. Wouwerium c. 10. Polymathiae. [et Kuster in hist. crit. Homeri part. II. sect. VII. p. 207. seqq. infra de grammaticis ineditis, v. *Apollonius.*]

abrupta, vel a difficultate, quas proposuerit, quaestionum tulisse duxerim: nam ut phrasīs eius nihil habet molesti, ita cum difficilibus moribus pulchre convenit eius egestas, quae compulsū auctor vitae refert, quum chartas non posset emere^{c)}, scripsisse ἐν ὀστέων σφύραις in testa. Vixit et sepultus est in Bruchio siue Πυργήσιω^{d)} Alexandrino, in quo viros doctos antea regum Aegyptiorum liberalitate nutritos confluit. Apollonium hunc et Herodianum omnibus prioribus grammaticis antefert Priscianus in praef. lib. 1. iudicans, eos, quanto sint iuniores, tanto perspicaciores et ingenii floruisse, et diligentia valuisse, idque omnium iudicio confirmari eruditissimorum. Quid enim Herodiani artibus certius? quid Apollonii scrupulosis quaestionibus enucleatius possit inueniri? Ibid. ait, Apollonium et Herodianum omnes antiquorum errores grammaticorum purgavisse. [In eadem praef. memorat Herodiani scriptorum pelagus, et patris eius, Apollonii, spatiosa volumina. *Heum.*] Iisdem maximis auctoribus consilium audere se grammaticorum aliorum ante se errores corrigere, scribit praef. libri 6. et maximum auctorem artis grammaticae passim adpellat, ut lib. 8. pag. 833. et in limine libri XI. et pag. 941. *Melius igitur Apollonius, quem nos quantum potuimus sequi destinavimus.* Atque initio libri XIV. *Graecorum doctissimi, et maxime Apollonius, cuius auctoritatem in omnibus sequendam putavi.*

II. Scripsit teste Suida περὶ συντάξεως τῶ λόγου μερῶν de Syntaxi partium orationis, siue, ut Priscianus in libri XVII. exordio [P] interpretatur, de ordinatione siue constructione diffusionum libros IV. Idem Priscianus librum tertium laudat libro XVII. p. 1134. *Fabr.*

Codd. et *Palat.* et suum iam memoravit Fabric. His aliorum addam noticiam. — In bibl. publ. *Parisi.* sunt, secundum vol. II. cat. codd. MSS. in cod. membr. MMDXLVIII. libri, e Küstero a Fabricio sub finem huius paragraphi citati, 1) de orationis constructione libri IV. cum scholiis, margini adscriptis; 2) liber de coniunctionibus; 3) liber de adverbis; 4) liber de pronominiis, quorum tres posteriores inediti etiam auctori catalogi luce digni videntur, cum propter auctoris summam doctrinam, tum propter veterum quorundam scriptorum fragmenta, quae ibi leguntur. Atque Ruhnk. illorum apographum sibi fecisse videtur. *Koen* quidem in praef. ad Gregor. Corinth. de dialectis, tres illos libros sibi Ruhnk. humanitate evolueret licuisse, pag. XXI. scribit. — In cod. MMDXLVII. et MMDXLIX. libri IV. de orationis constructione; priori praefixae sunt auctoris vitae duae, altera anonymi, altera ex Suida. In cod. MMDL. excerpta ex Apollonii, grammatici, libris, in bibliothecis adhuc latitantibus. In cod. MMDCCCXCIX. nr. 12. Apoll. opusculum de *Aeschini* vita, et duplex illius grammatici argumentum in orat. adversus Timarchum. — *Patauii* in bibl. *Corradina*, *Apollonius Alexandr. grammaticus*, graece, citatur a *Tomasino* in bibl. *Patauin.* msstis pag. 94. ibid. pag. 136. in bibl. *Rhodii* Apollonius de proprietatibus stercoreum, (an, *verborum*, aut aliud est opus alius Apollonii?) — *Florētia*

c) Idem auctor vitae: Τούτων δὲ ἡ πέντης ὁ Ἀπολλώνιος, ὡς ἐν ὀστέων σφύραις τὰ ἑαυτοῦ συγγράμματα, διὰ τὸ μὴ εὐκοῦν χάρτας πρὸςδοῦναι. Mos porro antiquissimus scribendi in testa, ut vel ex Atheniensium ostracismo omnibus est notissimum, quem *Thescus* reperit.

d) De hoc Bruchio viri docti ad Ammianum XXII 16. et qui de Museo Alexandrino scripsere Io. Friederitus Gronovius et Ludolphus Neocorus t. VIII. *Antiquitat. graecarum* Jac. Gronovii.

tias in bibl. Medic. Laurent. de constructione libri IV. in cod. XXIII. plut. 60. et cod. XXXVII. nr. 10. plut. 69. et nr. 11. est anonymi opus de constructione valde diffusum, additis quibusdam de figuris rhetoricis, variarum rerum, ut animalium, domorum, brutorum, seruorum, arborum, herbarum etc. nominibus, denique variis quorumdam vocabulorum significationibus. — de constructione libri tres priores, in cod. XXVI. plut. 60. — liber primus, nec is integer, in cod. X. nr. 6. plut. 91. teste *Bandin.* catal. codd. gr. II. pag. 619. 615. 651. et III. pag. 428. — *Venetis* in bibl. S. Michaelis, (teste *Mittarell'o*, bibl. codd. MSS. etc. pag. 65.) Apollonii narratio in Aeschinem, rhetorem, cod. L. — *Leidne* inter codd. Vossianos (catal. bibl. pag. 403. nr. 24.) excerpta latina ex Apollonii, Dyscoli, syntaxi. *Matriti* in bibl. regia, in cod. LXXXI. *παρεμβολαί* ex libris variorum grammaticorum, atque ex Apollonio et Herodiano; atque *Iriarte* in catal. pag. 295. partium singularum argumenta diligenter est persequutus, pag. autem 297. sq. nr. 68. commentar. gr. de etymologia (v. infra ad §. XV. init.) et pag. 299. catalogum auctorum excitatorum, in his Apollonii, contexuit. — *Vindobonas* in bibl. caesarea cod. CXXXVIII. de constructione, et cod. CCXXXVII. de syntaxi, teste *Nesslio* codd. part. IV. pag. 79 et 129.

In catalogo librorum mss. graec. incertae bibliothecae (in *Lamii* deliciis eruditorum, Florent. 1743. 8. pag. 8.) citatur *Γραμματικὴ Ἀπολλωνίου α'*, codex dicitur *δευτέρης μήκας*, secundae longitudinis. — *Koen* in notis ad Gregorium Corinthum de dial. profert pag. 96. locum, quem emendat, alium pag. 114. et pag. 161. duo loca ex *grammatica inedita*. Adde *Ruhnken* ad Timaei lexicon pag. 199. ed. 1. *Io.* autem *Frid. Reitz* calci libri Maithariani de dialectis gr. pag. 421. sqq. subiecit ex cod. II. Vossii excerpta ex Apollonii Dyscoli grammatica, et non solum notas adiecit criticas, sed in praef. quoque sub fin. late de iis disseruit. Illis excerptis *Wolfius* quoque in edit. fragmentorum Sapphus usus est, et *Koen* ad Gregor. Corinth. pag. 71. locum quemdam correxit. In scholiis ad Aristophanem, praecipue ad Ranas, frequenter citatur, laudatur et reprehenditur Apollonius. *Harl.*

Post editiones graecas imperfectas *), ex quibus unam ad manus habeo, luculentis typis impressam ab Aldo Venet. 1495. fol. cum Theodori Gazae Grammatica, qui Apollonium in plerisque sequutus est †), optimam graecolatinam debemus *Frid. Sylburgio*, cui nescio cuius

*) Gesnerus in Bibl. Apollonii Alexandri Dyscoli de constructione libri IV. impressi Venetiis in 4. apud Aldum, et Florentiae in 8. A. 1515. et olim Romae, sed omnes istae editiones imperfectae sunt. Nicolaus Sophianus, vir graecus, et in ea lingua doctissimus, ostendit mihi Venetiis exemplar suum impressum, cui multa folia, quae deficiebant, manu adscripta erant. Nimirum in editionibus graecis, quemadmodum et in codice meo MS. defunt lib. 2. sect. 18. p. 142. edit. Wech. a verbis *πρὶν ἡμῶν* vsque ad pag. 182. *πρὶν τὰ ἐν τοῖς πρώτοις*. Et lib. 4. sect. 10. sqq. a pag. 326. ad 330. et minores lacunas pag. 70. 111. 197. 215. 256. 259.

266. 272. 289. 313. 314. 317. 322. quae circellis inclusa Sylburgius exhibet, praeteream. Nota etiam traiectiones, quod sect. 1. libri IV. leguntur, quae Wecheliana editio lib. 1. sect. 3. habet a pag. 18. a verbis *τῶν ὑπολαπομίνων* vsque ad pag. 21. init. Nec non lib. 3. sect. 1. mediae inserta, quae in Wecheliana pag. 196. constituunt sectionem secundam.

†) De edit. Aldina v. cl. Panzeri A. T. III. pag. 377. fin. et quos ibi bene multos V. V. D. D. ille laudat: atque Maithaire A. T. IV. pag. 82. qui Aldi praefationem curauit recudendam: de edit. Iuntina, Apollonii Alexandr. de constructione,

cuius docti viri latinam versionem et commentarium ex Italia obtulerat Io. Vincentius Pinellus, sed huic deinde, praelata ab editore est versio *Francisci Porti* Cretensis, qui Graeca ex MS. codice Michaelis Sophiani emendauerat et suppleuerat, ac notas quoque addiderat, opusque suum morti vicinus legauerat Theodoro Sebastio, a quo illud Sylburgius deinde nactus est. Hic Graeca recensuit ad apographa Porti et Andreae Dudithii, quae ambo ex Sophiani codice descripta erant, et quoad libri I. capita XXI. conueniebant cum codice *Palatino*, quem cum Aldina editione in plerisque conspirare animaduertit. Praeter versionem ac notas Porti, suas etiam addidit notisque Porti inspersit, adiunxit quoque Photii excerpta, in Hispaniis non diu ante publicata ex libris duobus Chrestomathiae Procli grammaticae, cum versione et notis *Andreae Schotti*, praecipue autem indicibus utilissimis et accuratissimis haec Apollonii et Procli scripta illustrauit. Francosurti apud Andreae Wechelii heredes 1590. 4. [conf. *Freytag* adparat. litter. II. pag. 764. sqq.]

Possideo et ipse MStum codicem *Syntaxeos Apollonianae* trecentorum amplius annorum in charta bombycina, quem dono mihi dedit vir iudicio et doctrina praestans Io. Philippus Palthenias, Gryphiswaldensis Academiae, quum viueret, non inficiandum ornatum. [P] Hunc codicem video eosdem habere defectus, quos in editione graeca observare licet, ut in nota adscripta exposui.

In bibliotheca aegia Parisiensi exstant praeterea MSS. eiusdem Apollonii opuscula tria, *περὶ συνδέσμων*, de coniunctionibus; *περὶ ἐπιρρημάτων*, de aduerbiis; et *περὶ ἀντωνυμιῶν*, de pronominibus, digna profecto, inquit *Kriester* ad Suidam tom. I. pag. 284. quae in lucem edantur, tum propter eruditionem et antiquitatem auctoris, tum quia saepe in illis veteres scriptores deperdit citantur. Ibidem producit initium libri de pronomine, in quo citantur *Aristarchus*, *Diomysodorus Troezenius* et *Tyrannio. Fabr.*

[In scholiis Marcian. ad Homer. II. κ 252. Apollonius vocatur *τεχνικός*. ad alia Homeri loca ibidem citatur Apoll. Dyscolus *ἐν τῷ περὶ παρωνύμων*, *ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμιῶν*, *ἐν τῷ περὶ μετοχῆς*. vide *Villoison* prolegomen. ad Homer. ed. Venetam pag. XXVIII. sub fin. supra in vol. I. pag. 440 et 504. seq. *ἐν τῷ περὶ μετοχῶν* ab Eustathio ad Homer. 440. C. *Harl.*

III. A Suida diferte inter scripta Apollonii nostri memoratur liber *περὶ κατεψυσμένης ἰσορίας*, et idem Meurfio videtur, qui a *Guil. Xylandro*, Augustano, sub *ἰσορίων διαμυσμάτων*, *Historiarum mirabilium* titulo prolatus primum *) in lucem est donatusque latina versione, et cum Antonino Liberali, Tralliani de mirabilibus et Longaeus lib. Antigoni mirabilibus

cum *M. Basilio* de grammatica exercitatione, Florent. in aedib. Phil. Iuntae 1515. 8. v. *Bandini* anal. Iuntar. typogr. II. pag. 58. sq. ac *Maittaire* A. T. indic. f. tom. V. pag. 55. penes quem tom. II. part. II. pag. 833. sit fides de edit. *Apoll.* de constructione liber I gr. Dionysii 1535. 8. In catal. bibl. *Askeu* pag. 38. citatur *Apoll. Alex* de constructione, *M. Basilii* de grammatica exercitatione

gr. Venet. 1526. 8. cuius editionis, quae ex Iuntina repetita esse videtur, nulla iniicitur mentio in serie dell' ediz. Ald. ad h. a. et *Romanae*, a Gennero citatae, editionis mentionem et vestigia nusquam equidem deprehendi. *Harl.*

g) Xylander in praef. ad Albertum a Steten: *Quos ad te mitto libellos, eos Graecos ex vetustissimis membranis, rarissimo mihiq. alias nun-*

rabilibus graece et latine editus Basil. 1568. 8. Fuit Apollonius aequalis Phlegontis, a quo citatur c. XI. et XIII. mirabilium, licet illa, quae Phlegon ex Apollonio, grammatico, profert, in hoc, qui exstat eiusdem argumenti, libro, non leguntur. Itaque et *Meurfus* non integrum Apollonii librum, sed fragmentum tantum eius ad nos peruenisse existimavit, qua in parte libenter ei assentior. Ab hoc *Meurfso* meliorem Apollonii istius libelli editionem habemus vulgatam Lugduni Batav. 1620. 4. cum Xylandri versione, Meursii notis et de Apollonii syntagmate. *Fabr.* Meursii ed. recusa est a *Lamio* in Meursii opp. t. VII. et a *Lud. Henr. Tauchero* cum notis Guil. Xylandri, Io. Meursii propriisque. Lips. 1792. 8. *Harl.*

IV. Scripta Apollonii desperdita.

Περὶ μερισμῶν τῶν τῷ λόγῳ μερῶν, de partitione partium orationis libri IV. Suid. [Eudoc. quae h. l. maximam partem conspirat cum Suida.] et auctor vitae, quae Syntaxi praemissa legitur: is enim ait, Apollonium scripsisse *περὶ τῶν ὀκτῶ μερῶν τῷ λόγῳ*: quemadmodum et Priscianus in exordio libri 17. Incertum huiusne partes operis fuerint, quae ab Apollonio ipso in Syntaxi memorantur, [P] lib. 2. pag. 117. *περὶ ἀρ-θρων, de articulis*, lib. 1. pag. 77. *περὶ προστακτικῶν, de imperatiuis*, lib. 1. p. 72. 73. 91. lib. 4. pag. 297. 322. *περὶ μεταχῶν, de participiis*, lib. 3. pag. 204. 234. *περὶ ἐπιρρημάτων, de aduerbiis*, lib. 1. pag. 92. lib. 3. pag. 205. 264. lib. 4. pag. 313. *περὶ τῶν συνδέσμων, de coniunctionibus et earum constructione.*

Περὶ ῥήματος, ἥτοι ῥηματικόν, [ῥηματικῶν Eudoc.] de Verbo, libri V. Suid. Scholiafles MS. ad Dionysium, Thracem: ὁ δὲ Διονύσιος, ὡς φησὶν Ἀπολλώνιος ἐν τῷ ῥηματικῷ, ἔτος ὀρίζεται ῥῆμα ἐστὶ λέξις κατηγορημα σημαίνουσα. Priscianus lib. 8. p. 833. *Apollonius summus auctor artis grammaticae docens in primo libro de verbo.* Definitio ῥήματος in iisdem scholiis ad Dionysium haec ex Apollonio adfertur: ῥῆμα ἐστὶ μέρος λόγου ἐν ἰδίῳ μετασχηματισμοῖς διαφόρων χρόνων δευτικόν, μετ' ἐνεργείας ἢ πάθος προσάπων τε καὶ ἀριθμῶν παρασχηματικόν ὅτε καὶ τὰς ψυχῆς διαθέσεις δηλᾷ. Apollonius ipse lib. 1. Syntax. pag. 77. ὡς ἐπεδείκνυμεν ἐν τῷ περὶ ῥημάτων. et lib. 3. pag. 208. ἀκριβώσομεν ἐν τῷ περὶ ῥημάτων.

Περὶ τῶν εἰς μὴ ληγόντων ῥημάτων παραγωγῶν, de Verbis derivatis, desinentibus in μ, liber unus. Suid.

Περὶ ὀνομάτων, ἥτοι ὀνομαστικόν. De Nominibus, liber unus. Suid. *Fabr.* In Eudociae libro legitur *περὶ ῥημάτων, ἥτοι ὀνομαστικόν ἐν.* *Harl.*

Περὶ ὀνομάτων κατὰ διάλεκτον. De Nominibus secundum varias dialectos. Suid.

Περὶ τῆς ἐν θηλυκοῖς ὀνομασιν εὐθείας. De Nominum foemininorum casu recto, liber unus. Suid.

Περὶ παρωνύμων, de paronymis, liber unus. Suidas, et Constantinus Porphyrog. c. 23. de imperii administratione. [supra in vol. I. pag. 505.]

Mm 2

Περὶ

quam viso litterarum genere conscriptis, liberali permissu Illustrissimi optimique Principis ac Domini mei, in cuius bibliotheca is codex abs me

erat repertus, transcriptos superiore anno (1567) cum ociosus Augustae essem, in latinum sermonem transtulī.

Περὶ συγκριτικῶν. *De comparatiuis.* Suid.

Περὶ διαλέκτων Δωρίδος, Ἰαίδος, Αἰολίδος, Ἀττικίδος. *De dialectis Dorica, Ionica, Aeolica, Attica.* Suid.

Περὶ σχημάτων Ὀμηρικῶν. *De figuris Homericis.* Suid. Apollonius ipse lib. 4. pag. 324. ὡς δέκνυται ἐν τῷ περὶ σχημάτων.

Εἰσαγωγή ἢ περὶ παθῶν. *Isagoge sive de passionibus, atque de figuris vocum grammaticis.* Suid. Stephanus in *Καρία*. Etymologicum magnum in Ἀρίστουλλος, ex quo discas, hunc Apollonii librum etiam commentario illustratum ab Herodiano.

Περὶ τόνων κατηναγκασμένων, *de tonis coactis* libri duo. Suid.

Περὶ τόνων σκολιῶν. *De tonis obliquis, liber unus.* Suid. Apollonius ipse lib. 2. pag. 135. ἐν τῷ περὶ τόνων ἀκριβέστερον τὰ τοιαῦτα ἐπεδείξαμεν.

Περὶ προσωδιῶν. *De accentibus libri quinque.* Suid.

Περὶ στοιχείων. *De litteris sive elementis.* Suid.

Περὶ ὀρθογραφίας. *De orthographia.* Apollonius ipse lib. 3. Syntax. pag. 270. τῷ τοιούτῳ ἐντελέστερον ἀποδεικνυμένον ἐν τῷ περὶ ὀρθογραφίας. [et citatur in cod. Coislin. de artium et disciplinarum inuentoribus, in *Montfaucon* bibl. Coislin. pag. 597. omittitur ab Eudocia.]

Περὶ προθέσεων. *De praepositionibus.* Suid.

Περὶ τῶν διδύμων πιθανῶν, *De Didymi probabilibus.* Suid.

Περὶ συνθέσεων. *De compositione.* Suid. [Eudoc. omisit.]

Περὶ διαφορεμένων. *De iis, quae duobus modis efferuntur.* Suid.

Περὶ τῆ τῖς. *De vocula τῖς.* Suid.

Περὶ πνευμάτων. *De spiritibus.* Suid. Apollonius ipse lib. 4. pag. 314. ὑπὲρ ὧν ἐν τῷ περὶ πνευμάτων ἠκριβώσαμεν.

Περὶ κτητικῶν. *De possessivis.* Suid.

Περὶ συζυγίας. *De coniugatione.* Suid.

Περὶ γενῶν. *De generibus.* Suid. Steph. in *Καρία*. Apollonius ipse lib. 1. Syntax. p. 28. πρὸς ἧς ἀντίσχηται διὰ πλεόνων ἐν τῷ περὶ γενῶν, et pag. 30. καθότι παρεστήσαμεν καὶ ἐν τῷ περὶ γενῶν. Etiam hunc Apollonii librum commentario Herodianus illustrauerat, ut ex laudato Stephani loco paret.

Citantur etiam in Scholiis graecis ad Apollonium, Rhodium, Apollonii λέξεις, et πρῶτον ὑπομνημάτων, et ab Etymologico M. in *κωφῆς*, et *σοφιστῆς* Glossae Herodoti. Sed plures fuere Apollonii, etiam grammatici. Vide supra lib. 3. cap. 26. [vol. IV. pag. 272. sqq.]

VI. Index Scriptorum, in Historia commentitia et in IV. syntaxis Apollonianas laudatorum.

Numeri paginas edit. Wecheliana, C. praemissum capita Historiae commentitiae indicat.

Abro, grammaticus. 66. 116. 124. 130. 181. 219.

ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμίας, de pronomins. l. 29. pag. 66. Aristarchum reprehendit. 105.

Alcaei liber primus. 62.

[P] αἰολίζεται τὰ Ἀλκαίᾳ ποιήματα, δασκεύεται τὰ Ἀλκαίᾳ. 277.

Alcman. 211.

Anacreon. 237.

Andron ἐν τετάρτῃ τῶν πρὸς Φίλιππον θυσίων. C. 8.

Arati versus, non nominato auctore. 99.

Aristarchus, grammaticus, ἐξηγησάμενος τὰ ποιήματα Ἰθαυμάσθη. 96. citatur 57. 83. 84. 129. 165. 181. 182.

eius ἀθετήσεις in Homero 11. eius ἐκδόσεις 159. reprehensus ab Abrone. 105. 106.

Aristophanes, grammaticus. 304.

Aristoteles. C. 6. ἐν ταῖς ἐκλογαῖς τῶν ἀνατομῶν. C. 39. ἐν τοῖς ζωϊκοῖς siue περὶ ζώων.

C. 27. 28. 44. ἐν τῷ περὶ ζωῆς καὶ θανάτου. C. 26. περὶ μέθης. C. 25. ἐν νομίμοις βαρβαρικοῖς. C. 11. ἐν τοῖς φυσικοῖς προβλήμασι. C. 7. 9. 21. 37. 51.

Aristoxenus ἐν τῷ Τελέτῃ βίῳ. C. 17.

Bacchylides Iouem αἰετάρχον dixit. 188.

Callimachus. 66. 219.

Comanus, grammaticus, Homerum interpretatus. 149.

Ctesias. C. 40. ἐν τῇ δεκάτῃ Περσικῶν. C. 20.

Eudoxus, Cnidius, ἐν τῷ ἐβδόμῳ γῆς περιόδῳ. C. 38.

Eudoxus, Rhodius. C. 24.

Euripidis Phoenissae. 62.

Heraclides, grammaticus. 328. ἐν τῷ περὶ καθολικῆς προσωδίας de accentibus in vniuersum IV. 10. pag. 326.

Heraclides, Cretensis, ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι πόλεων. C. 19. Fortasse pro κρητικῶν, siue Cretensi, legendum κρητικὸς, vt suspicatur Olearius ad Philostratum, pag. 525.

Hesiodus. 58. 209. 324.

Homerus. 12. 15. 20. 22. etc. versus eius singulis fere paginis, licet nomine non semper appellato. Eius ἐκδόσεις variantes 159. locus ex βατραχίουμαχίας, sed nec auctore, nec poemate laudato. 303.

Menander, comicus. 154. τὸ παρὰ Μενάνδρῳ, ὡς Λάχης, Λάχης. 51.

Incerti scriptoris τὸ κατὰ τόπους μυθικόν. C. 13.

Phylarchus ἐν τῇ ἡ ἱστορίῳν. C. 14. ἐν τῇ κ'. C. 18.

Pindarus. 80. 223. 277.

ἰσθμονίκῳ. 158. locus difficilis ἐτάραξεν τὰς ὑπομνηματισσάμενας. ibid.

Posidonius, grammaticus. 331.

Sappho. 288.

[P] Scymnus, Chius. C. 15.

Selencus, grammaticus, Homerum interpretatus. 167.

Sophocles, Aiace. 51. 213.

Stoici. 36. 74. 279. 295. 300. 314.

Tacus ἐν τῷ περὶ λήθων. C. 36.

Theocritus. 131. eius versus, non nominato auctore in 125.

Theophrastus ἐν τῷ περὶ φυτῶν. C. 16. 29. 31. 32. 33. 34. 41. 43. 47. 50. ἐν τῇ 1 τῶν φυτῶν αἰτίων. 46. ἐν τῷ περὶ ἐνθεσιασμῶν. C. 49.

Theopompus ἐν τοῖς θαυμασίαις. C. I. 10.

Trypho, grammaticus. 35. 51. 52. 53. 57. 71. 180. 214. 301. 317. ἐν τῷ περὶ προθέσεων. 317.

Zenodotus, grammaticus, Homerum interpretatus. II. 43. 164. 165.

VI. Apollonii, de quo haecenus dictum est, filius [AELIVS *)] HERODIANVS Alexandrinus, patre, a quo edoctus fuit, in grammatica scientia neutiquam inferior, Romanam se contulit, et imperatori, Marco Antonino, se probavit, [adeoque in vivis fuit circ. a. C. 163.] atque amore eius dignus habitus, προσεδίκεν suam catholicam ei inscripsit, teste auctore vitae Apollonii. *Artium minutissimus sciscitator* audit Anniano Marcellino XXII. 16. et a Prisciano *maximus auctor artis grammaticae*, una cum Apollonio, patre, frequenter laudatur, et pelagus post se traditur reliquisse scriptorum, e quo pauca admodum, veluti tabulae naufragium longorum temporum euaserunt; nihil enim Herodiani typis editum existat, nisi haec admodum exigua apospasmata:

1) περὶ τῶν ἀριθμῶν, ad calcem Apollonii Syntaxeos, in edit. Aldina, cum Theod. Gaza. Venet. 1495.

2) παραγωγή δυσκλίτων ῥημάτων.

3) Ἐκ τῶν Ἡρωδιανῶ παραβολῶν μεγάλης Ῥήτορος. Haec duo apospasmata exstant graece in volumine altero Grammaticorum Aldi, quod recensco infra §. 9.

4) περὶ ἐγκλινομένων καὶ ἐγκλιτικῶν καὶ συνεγκλιτικῶν μορίων. Hoc quoque in eodem volumine legitur, et praeterea ad dictionarii graecolatini et latinograeci Venet. 1524. fol.

[Excerpta ex scriptis Herodiani de magno verbo, gr. apud Wechel. 1542. 8. — Plura deinceps sunt in lucem prolata: de quibus copiose disputavi in introd. in hist. L. G. II. 1. pag. 165. sqq. Hic igitur notanda sunt opuscula et fragmenta edita.

Fragmentum de differentiis et vi quorundam vocabulorum, graece et lat. cum notis Petri Io. Nannessii, Dan. Hoefsteli, et Io. Corn. de Pauw, ad calcem Phrynichi eclog. pag. 198 - 217. edit. Corn. de Pauw. Cod. est in biblioth. publ. Paris. MMDCL. nr. 2. Est quoque libell. in cod. reg. MMDCLXII. quem Ruhnken comparavit.

Αἰλῆς

h) De hoc nomine v. Cannegieteri obs. in Pierfonii praefat. ad Moerin Atticistam pag. 46. et id praenomen tribuitur illi, ut paullo post videbimus in cod. quodam Veneto Marciano. Harl.

Αἰλῖς Ἡρωδιανῆ Φιλέταυρος et fragmenta ex τῶν Ἡρωδιανῶν, quae quidem Cornelii Pau edit. Phrynichi iam adhaerent, et maioris operis, *ζητεμένων τῶν μερῶν τῆ λόγῃ* esse videntur; at Pierſon emendatiora et tertia fere parte auctiora edidit e codd. eruditeque explicuit ad calcem Moeridis pag. 431 - 479. conf. Pierſon. praef. pag. 45. ſeqq. Locum quemdam conclamatum pag. 448. ſanāſſe et reſtituiſſe cum ſumma fiducia viſum eſt *Toupio* in emendat. in Suid. et Heſych. I. pag. 450. Indicem auctorum, ab Herodiano citatorum, ſubiecit *Pierſon* ſuae Moeridis editioni pag. 2.

Cf. *Villoiſon* in anecdoris graecis tom. II. pag. 85. ſqq. pieta notauit aut edidit: Primum animaduerſit pag. 85. in cod. *Veneto* Marciano CCCCLXXXVI. recept. eſſe idem *Herodiani* fragmentum, quod Pierſon, auctius tamen, ſubiecit Moeridi Atticiſtae: in cod. autem CCCCLXXXII. pag. 257. catal. (vti in cod. Florent. Medic. XIX. plut. 58.) *Herodiano* tribui opusculum ineditum et inſcriptum: *Ἡρωδιανῆ περὶ παρὰ γῶγων λέξεων ἀπὸ διαλέκτων* ſed hanc in Dionyſii Thracis *τέχνην γραμματικὴν* commentarii partem non eſſe *Herodiani*, qui ipſe in ea laudatur, ſed alterius grammatici technici. An *Heliodori*? Huius quidem nomen inter commentatores Dionyſiacae artis occurrere, infra ad §. XIII. animaduertimus. Veriusque autem nomen aliquoties fuiſſe conſuſum, ſatis eſt exploratum et euictum.

In cod. CCCCLXXXIII. legitur fol. 150. verſo *Herodiani περὶ εἰχῶν τῆς λέξεως* opusculum, cui praemiſſum eſt *Helias*, monachi, *περὶ τῶν ἐν τοῖς εἰχοῖς παθῶν*, quod in multis codd. reg. bibl. Pariſ. *Plutarcho* male tribuitur et publicatur a *Villoiſon*. p. 85. ſq. et pag. 86. libellus ipſe *Herodiani περὶ εἰχῶν τῆς λέξεως*, quae particula eſſe videtur maioris operis grammatici.

E cod. DXII. pag. 87 - 97. primus protulit opusculum, in quo multa loca et fragmenta veterum, in his pag. 93. *Cleocharmi* cuiusdam, occurrunt, ΑἰΔΙΟΥ Ἡρωδιανῆ περὶ σχημάτων, quod laudatur ab Etymologico M. in *Λεγύφρον* et edere volebat Leo Allatius in quarto libro ſuorum *Συμμικτών*. Particulam huius opusculi *περὶ τῶν ἐν διανοίᾳ καὶ λόγῳ σχημάτων* in catal. codd. S. Marci pag. 275. male, vt nouum opus ab eo diuerſum, indicari, obſeruat *Villoiſon*. in not. 2. pag. 89. Ex quo iisque quae e codicibus poſtea adnotauiſus, colligi poteſt, partes maioris operis auulſas interdum pro peculiaribus opusculis eſſe habitas. De opusculo, a Bandinio euulſgato, v. paullo poſt in notitia codd. mſſt. *Harl.*

MSS. in bibl. regis Galliae, *Ἐπιμερισμοὶ, κατ' ἀλφάβητον.*

Περὶ σολοκισμῶ καὶ βαρβαρισμῶ. Fabr. 1)

Περὶ

1) Inter ſcholia in Dionyſium Thracem, in cod. *Veneto* Marc. CCCCLXXXIX. fol. 13. verſ. habentur libelli *περὶ βαρβαρισμῶ καὶ σολοκισμῶ κατὰ πλάτῃς*, a Valeken. ex codd. editi et ſubiecti Ammonio pag. 191. ſqq. tamquam incerti auctoris; v. *Valeken*. praef. pag. X. ſeq. et in not. pag. 192. vbi tamen ſuſpicatur, prioris tractatus auctorem dici poſſe Herodianum, atque *du Cange* notat, in glosſar. med. et inf. graecit. ad vocc. *Κερβιάρειον* et

Μικκων, citare *Herodianum* de ſoloeccismo et barbarismo MS. in cod. Colbert. MDCCCXXV. Illos autem libros reuera eſſe *Ἡρωδιανῆ Αἰλῖς*, *Villoiſon* l. c. pag. 175. docet ex cod. Marciano DXII. et hunc et mem. cod. CCCCLXXXIX. comparat cum *Vetkenar*. editione, nec paucas ex illis dat examinatque varias lectiones. De aliis codd. paullo poſt ſermo erit. *Harl.*

Περὶ χρόνων. Laudat Cangius in glossatio graeco. Fabr.

Περὶ χρόνων τῶν ἐν Φωνήσιν καὶ πνευμάτων est liber viciesimus operis integri in codice Matrit. de quo postea. — In codic. bibliothecae public. Paris. MCCLXX. nr. 17. et cod. MMDCCXX. nr. 28. Herod. de soloecismo. MMDLII. Polybius, vel potius Herodianus de barbarismo et soloecismo; MMDCCCCXXIX. Herod. de soloecismo et barbarismo. (secundum catal. MSS. vol. II.) — Praeterea in cod. MMDLII. sunt anonymi opusculum de barbarismo et soloecismo ab Herodiani op. diuersum et Herodiani *Philetas*, vbi praecipue de voc. quibus optimi scriptores uti consueverunt, sermo fit: e cuius cod. apographo edidit Pieron: γ. eius praefat. p. XLVI. sqq. In cod. MMDCCCCXXIX. sunt quoque Herod. opusc. de figuris; de sermonis usu parum recto; de verbis subiunctiuis et non subiunctiuis. — Herod. ἐπιμερισμοὶ sunt in eod. MMDXLIII. MMDLI. (de orationis figuris,) MMDCCXCIX. MMDCCCX. (in cat. II. pag. 534. dicuntur excerpta e scriptis Herodiani de magna verbo, ab Aldo edita,) MMDCCCLXXXI. MMMXXVII. sed auctor cat. II. p. 519. de eod. MMDXLIII. quo continentur, ait, Herod. ἐπιμερισμοί, in duas partes diuisi, idque seruatō alphabetico ordine. Verum in operis contextu complura occurrunt, e quibus iure ac merito concludas, aut huncce tractatum interpolatum fuisse, aut illius auctorem diuersum omnino esse ab Herodiano, magni nominis grammatico. Idem pag. 565. partem sextam cod. MMDCCCLXXXI. maioris, ait, alicuius operis Herodiani fragmentum, vel caput inscriptum περὶ σχῶν τῆς λέξεως, illudque tunc nondum editum: postea a Villoison publicatum. In cod. MMMXXVII. sunt Herodiani opusc. nr. 7. de accentibus et spiritibus, et nr. 11. de nominibus et verbis iis, in quibus declinandis vel coniugandis peccari solet. — Herod. de inclinatis; enclitici et synclitici dictiunculis, in cod. MDCCLXXIII. nr. 5. — Herodianus de signis numerorum, in codice MMDCCXX. nr. 58.

Venetis in bibl. Marc. quae ex cod. CCCCLXXXII. CCCCLXXXIII. et DXII. notauit aut edidit Villoison, iam supra memorauimus.

Florentias in bibl. Med. Laurent. cod. XXII. plut. 6. tria sunt Herodiani opuscula grammat. quae vnius operis maioris partes esse videntur, 1) Ἡρωδιανὲ τῶν ζητεμένων κατὰ κλίσιν παντὸς τῆς λέξεως μερῶν: Herodiani quaesita circa declinationem omnium orationis partium, quod opusculum Bandinius in cat. eod. gr. I. p. 143-146. prius graece euulgauit. — 2) περὶ ῥήματος, ἢ καὶ ἀρχῆς, de uerbo, cuius initium: inc. Ἐν ἀμαρτανῶσι οἱ λέγοντες ζέζικα καὶ πέφυκα etc. 3) τῇ αὐτῇ ἑτέρα τεχνικά; ὡς ἡ ἀρχή, eiusdem Herodiani, alia de arte, quorum initium: inc. τὸ πρῶν, ἢ μετὰ ὑποτακτικῆς συντάξεως etc. plura exscripsit Bandinius. Codex autem scriptus est Venetiis a Io. Roso, presbytero Cretensi, 1491. — In cod. VII. nr. 8. plut. 55. legitur Ἡρωδιανὲ περὶ τῶν πρὸ μιᾶς ἔχοντων τὸν τόνον ἀρσενικῶν εὐθεῶν καὶ τῶν κλητικῶν αὐτῶν, καὶ περὶ γενικῶν ἀμφιβαλλομένων ἀπὸ διχρόνου. Herodiani de nominibus masculinis, accentum habentibus ante ultimam, ac de eorum uocatiuis et genitiuis ab antiquis derivatis, et nr. 27. περὶ διχρόνων de distinctionibus duorum temporum. nr. 24. est anonymi dictionarium alphabeticum de differentiis similium vocc. secundum litterarum accentus

et spiritus, τῶν κατὰ ἀλφάβητον ἐπιμερισμῶν, et n. 25. coniunctio, de differentia significatum similium vocc. secundum alphabetum, κατὰ τὰς διαφορὰς. (Bandin. II. col. 262. sq.) — In cod. XIX. plut. 58. n. 1. *Herod.* (vel potius alius grammatici, vti supra e Villosionii observat. adnotavimus,) de nominibus, s. κατὰ παραγωγῶν γενικῶν ἀπὸ διαλέκτων, de derivationibus genitiivorum a dialectis. 2) De verbis, quae excerpta primus edidit Aldus sub titulo: παρασκευαί etc. (Bandin. II. pag. 458.) Eadem duo opuscula sunt in cod. XIV. nr. 3. et 4. vbi posterius inscribitur, παρασκευαί τῶν μεγάλων ῥήτορων. (Bandin. II. col. 638.) In cod. XIII. nr. 62. plut. 74. *Herod. de numerorum notis*, quae ipsae ab unitate procedunt usque ad decem millia.

In cod. *Matrit.* regio XXXVII. (cat. Iriart. pag. 141.) est fragmentum sine auctoris nominis de accentibus, in sequentes titulos distributum, de accentibus generatim, de puncto, de spiritibus, de vocalibus tenuibus, de diphthongis, de vocalibus aspiratis: id fragmentum, Constantini Lascaris manu descriptum, ab illis, quae ille in grammatica sua ea de re tractavit, discrepare, et forte ab eodem ex Herodiani prosodia summam depromptum esse, sentit Iriarte. Tum sequitur prologus, ut Lascaris opinatur, *Theodosii* in canones universalis prosodiae Herodiani, et index XX. librorum universalis Herodiani prosodiae, de quo ad §. sequentem agitur. — In cod. LXXXI. *Παρασκευαί* s. excerpta ex libris variorum grammaticorum, atque ex Apollonio et *Herodiano*. Argumenta singularum sectionum et particularum curate recenset *Iriarte*. pag. 295 - 299.

In *Britannia*, secundum catal. codd. Angl. et Hibern. inter codd. Baroc. in cod. LXXII. *Herodian.* de dichronis s. de vocalibus ancipitibus et excerpta ex Herodiano. — in cod. LXXVI. *Herodian.* regula de variatione accentuum in genitiivo; it. de quaesitis circa omnes nominum declinationes et de coniugatione verborum. — cod. LXXXIV. *Herod.* de numeris. — cod. CXIX. ex *Herodiano* et aliis antiquis regulae variae; it. *Herod.* de quantitate dichronorum. — cod. CXVI. (an Herodiani?) de barbarismo et soloecismo. — cod. CXXV. *Herod.* fragment. de accentibus adverbiorum, et ἀπομυμνι, (eiusdem ne; Herodiani, an ex illius opere excerptum?) de barbarismo, soloecismo et de dialectis. — cod. CLXXIX. *Herod. libri XX.* de accentuum ratione, a Theodosio in compendium redacti; idem opus, quod est in cod. *Matrit.* esse videtur. — *Oxonii* in bibl. collegii novi cod. MCCLXII. *Homeri Ilias* cum gr. scholiis et *epimeris* *Herodiani*. — Inter codd. *Thom. Gale*, nr. CCXLIX. (aut cat. II. p. 191. nr. MMMMMMLXXXII.) grammaticae catholicae per Theodosium epitome.

Vindobonae in bibl. Caesarea. *Herod.* obs. de notis numerorum apud Graecos, et opusc. de dialectis gr. linguae, in adpendice ad *Lambecii* comment. de bibl. Vind. vol. IV. col. 507 et 508. ed. Kollar. — in cod. CCXVI. nr. 5. *Herod.* de accentibus adverbiorum (*Lambec.* V. col. 544.) — in cod. CXXXIII. nr. 4. *Herod.* de vetustissimis numerorum notis, apud Graecos usitatis. (*Lambec.* VII. col. 524. seq. vbi is quoque comparare iubet *G. I. Vossium* de scientiis mathematicis cap. 8. §. 3. et *Matthaei Holsti* lib. de numeratione emendata, veteribus Latinis et Graecis usitata, Antwerpiae typis Chphori

Platini, 1582. 8) — *Præterea secundum Nesselii cat. codd. gr. part. IV.* sunt in illa bibl. *Herod. ἐπιμερισμοὶ* sec. alphabet. cod. CCXLVI. — de figuris cod. CCLXIII. ars grammatica et opuscul. de schematibus ac figuris. cod. CCLXXI. nr. 1 et 2. — *Heidelbergae* quondam fuerunt codd. *Herodiani* de notis numeralibus, de flexione nominum ac verborum etc. — Ex *Herodiani* opusc. de *vocibus atticis*, nondum edito, locum excerptit, idemque emendavit *Ruhnken* ad *Timaei Lex. platon.* pag. 135. ed. II. Cl. *Matthæi*, Prof. Witteberg. quaedam inedita *Herodiani*, grammatici, opusc., et codd. descripta, bibl. elector. *Dresdeni* donasse dicitur. Huc reducam, quae *Fabr.* paullo infra de *grammat. gr. ineditis*, v. *Herodian.* scripserat, „Ars grammaticā et de schematibus ac figuris nec non ἐπιμερισμοὶ ordine alphabetico MSS. in bibl. *Vindobon.* et in cod. *Colbertino* MMCCXX. *Labbeus* in bibl. noua MSS. pag. 383. obseruet lector, inquit, *grammaticae graecae studiosus, opera Allatii Romae apud Muscardum a. 1643. prodiisse Tiberium Sophistam, Herodianum, Lesbonactem Romanum, Mich. Apostolium et alios de figuris grammaticis, graece et latine, quae tamen opuscula vix mihi videre contigit.* Haec, (typographi forte culpa,) numquam puto lucem vidisse, vti multa alia, quae *Allatius* vsibus publicis laudatissimo studio destinauit. Quos codd. *Baroccianos* *Fabricius* memorauit, eorum paullo ante iam facta est mentio. *Harl.*

Περὶ χρέων. Laudat *Cangius* in glossario graeco.

VII. Scripta Herodiani deperdita^h).

Εἰς τὸ ἀντιφώνητον. Etymolog. M. in *δυσωπῆσθαι*.

In *Apollonii περὶ γενῶν*. *Stephanus* in *Καρία*. Ceterum *Soidas* in *Λεπρένος* tradit, *Lupercium*, *Berytium*, libris XIII. de generibus multa *Herodiani κατευδοκίμησαι* siue emendasse et rectius tradidisse.

In *Apollonii περὶ παθῶν*. Vide mox infra in *παθῶν*.

Περὶ γάμου καὶ συμβιώσεως. Etymologicum M. in *Ἄρσην*.

Ἐξηγήσεις τῶν λέξεων Ἰπποκράτους. Etymolog. M. in *Ἀμπωτίς*. Sunt viri docti, qui *Herodiani* esse putent librum de vocibus *Hippocratis*, qui exstat sub *Erotiani* nomine. Sed quid de illa coniectura mihi videatur, dixi lib. 4. c. 36. §. 5.

Ἐπιμερισμοὶ, (quorum partem MS. in bibl. reg. Gall. exstare supra dixi,) *Suid.* in *καταπράττειται*. Schol. *Aristophanis* ad *Equites* v. 433. ad *Aves* 877. Etymol. in *ἀνδρῶν*, *Eustathius* ad *Iliad.* δ. pag. 445. vbi, num *Herodianus* sit auctor, videtur ad dubitare

^h) Quaedam tamen opuscula, inter deperdita olim numerata, a *Villoisfonio*, *Bandinio* et *Pierfonio* esse edita, alia in codicibus mista conseruata adhuc latere, ad superiorem paragraph. iam observatum est. In scholiis *Veneris* ad *Homerum* sapientius laudatur *Herodians* in τῇ Ἰλικῇ προσφίῃ, ἐν τῇ καδελικῇ προσφίῃ, ἐν τῇ ὑπομήματι τῇ περὶ παθῶν Διδύμου, ἐν τοῖς ὀνομαστικαῖς, ἐν τοῖς ἐπιμερισ-

μοῖς et in *ἐπιμερισμῷ*. v. *Villoisfon.* prolegg. ad *Homeri* edit. Venet. pag. XXXI, supra, vol. I. p. 447. 452. 455 et 477. in notitia auctorum, in scholiis ad *Homerum* et ab *Eustathio* citatorum: tum plura pag. 514. in catalogo commentar. deperditorum in *Homerum*, ar. LXIII. vbi etiam confusio nominum *Herodiani*, *Herodoti* atque *Heliodori* est animadverbia. *Harl.*

dubitare ὅ). Et Etymolog' ci Magni auctor in Ὑπερκύδαντας, τὸ ὀνομαστικὸν, inquit, τῷ Ἡρωδιανῷ ὁμολογήται ὅτι, οἱ δὲ ἐπιμερισμοὶ ἐκ εἰσὶν αὐτῷ πάντας, ἀλλ' εἰσὶν καὶ ψευδεπίγραφοι. [v. l. d. fin. superioris §. notata.]

Magni ἐπιμερισμοί. Idem auctor in Ἀβακίως. ὅτως Ἡρωδιανὸς εἰς τὰς μεγάλας ἐπιμερισμοὺς.

Ζητούμενα τῶν μερῶν τῷ λόγῳ. Idem in Φιλοπότῃς. ὅτως Ἡρωδιανὸς εἰς τὰ ζητούμενα τῶν μερῶν τῷ λόγῳ. [Edidit Bandinius, vti iam notauimus. adde *Pierfon.* praef. ad Moer. pag. 48.]

Περὶ κλίσεως ὀνομάτων, cuius operis librum i. laudat Stephanus in βεῖγες.

Μονόβιβλος, περὶ κυρίων καὶ ἐπιδέτων καὶ προσηγομένων. Schol. Euripidis in Hippolytum coronatum, vers. 408.

Μονόβιβλος, ὅτι τὰ εἰς αἶρ' ὑδότερα παραληγόμενα τῷ ὧ ἀκλιτὰ εἰσι. Etymolog. in Κάρητος.

Ὀνομαστικὸν siue ὀνομαστικοὶ κανόνες. Eustathius in Iliad. §. pag. 445. Odyss. π. p. 1807. Etymolog. M. in Ὑπερκύδαντας, vbi male excusum ὀνομαστικῶν. [vid. supra, vol. I. pag. 477. not. λ.]

Περὶ Ὀρθογραφίας. Priscian. lib. i. pag. 567. Stephanus in Καρία. [auctor gr. de artium et disciplin. inuentoribus in cod. Coislin. apud *Montfaucon* in biblioth. Coislin. pag. 597.]

Περὶ παθητικῶν. Etymolog. M. in ἀλάλημαι.

Περὶ παθῶν in librum Apollonii, eiusdem argumenti. Etymolog. [P] M. in αἰρίσυλλος, et passim alibi, Stephanus in πνύξ. Schol. Aristophanis ad Lyfistratam vers. 994.

Ἀνέμαλος προσωδία. Etymologo M. in Ἀναῖος.

Ἀττική προσωδία. Schol. Aristophanis ad Aues vers. 485. et Etymologicum M. in Φωριανός.

Ὀμηρικὴ προσωδία. Suidas in μεμνητο. Huius partes, Ἰλιακὴν προσωδίαν citat [schol. Marcian. v. Villois. prolegg. cit. pag. XXXI. et] Etymol. M. in Ἥδος, vbi bis male excusum προσώδω pro προσωδία, Ὀδυσσειακὴν Scholiast. Aristophanis ad Aues, vers. 862.

Μερικὴ προσωδία. Auctor vitae Apollonii Dyscoli, nisi pro μερικὴν προσωδίαν, legendum ὀμηρικὴν. Fabr. Contra *Holstetius* in obsf. ad indicem scriptorum, a Stephano, Byzantino, citatorum, (in Nouis miscell. obsf. belg. tom. II. pag. 120.) duce auctore vitae Apollonii in Suida v. Μεμνητο pro ἐν τῇ Ὀμηρικῇ legere iubet ἐν τῇ μερικῇ. neque tamen adnotator velit emendationis veritatem praestare: at minime auscultandum

Nn 2

dum

1) Vide supra, vol. I. p. 477. med. schol. Marcianus ad II. Δ. 66. qui locus ex Eustathio, a Fabricio laudato, vel emendari potest, vel explicari. Citatur quoque ἐν ἐπιμερισμῷ. Atque in ἐπιμερισ-

μῷ interdum diuersa est sententia ab ea, quam Herodianus sequebatur ἐν προσωδίᾳ et ἐν τῇ ὀμηρικῇ. Vide *Villois.* prolegom. ad Homerum II. pag. XXXI. *Harl.*

dum esse censet Fabricio, ὁμηρικὴν, pro μερικὴν, προσῳδῖαν corrigendum coniectanti: et „non quod putem, ait, sub nomine προσῳδίας μερικῆς opus ab Herodiano fuisse vulgatum; sed quoniam est exploratissimum, praeter τὴν καθολικὴν προσῳδῖαν Herodianum conscripsisse προσῳδῖαν Ἰλιακὴν, Ὀδυσσεακὴν, Ἀττικὴν.“ Itaque, nisi egregie fallor, eam grammatices partem etiam μερικῶς particulatim pertractauit, atque adeo τὴν μερικὴν προσῳδῖαν καὶ τὴν καθολικὴν συνεγράψατο. Ingeniosa quidem et probabilis est coniectura; cuius tamen veritatem equidem praestare nolim. Ἰλιακὴ προσῳδία saepius citatur, et magna pars illius seruata est in scholiis ad Homerum Marciānis; at cur de μερικῇ vbique est, excepto illo loco, altum silentium? Forfan igitur auctor vitae etiam scripserat Ἰλιακὴν προσῳδία. Harl.

Προσῳδία καθολικὴ siue ἡ καθόλου ἢ καὶ ὅλα (scil. προσῳδία siue τέχνη περὶ προσῳδίας Eustathio ἡ μεγάλη προσῳδία, libris XX. ad imper. Marcum Antoninum. Idem auctor de Apollonii vita: καθολικὴ δὲ λέγεται, ὅτι ἀπὸ μονοσυλλάβου λέξεως ἕως δι-συλλάβου (lege δὲ συλλάβου hoc est τετρασυλλάβου) παραλαμβάνει. Saepius citatur hoc opus τεχνικῆ a Stephano Byzant. qui librum vigesimum citat in ἁββῶν. Laudat quoque hoc opus frequenter Scholiaſtes Apollonii, Rhodii, et librum vigesimum ad lib. I. v. 1289. Herodianum primo Catholicorum laudat Priscianus lib. 6. pag. 723. vt omittam alia veterum loca, quae notauit Kuſterus ad Suidam t. II. p. 78. Hoc opus prolixum in epitomen olim contraxerat *Aristodemus*, grammaticus, vt Suidas testatur. Aliam Epitomen MS. seruat bibliotheca Bodleiana, quam legisse se testantur Bentleius ^m) Epistola ad Millium, aliique viri docti. Haec *Theodosium*, grammaticum, auctorem habet, eundem, qui in Dionysium, Thracem, scripsit. Titulus est: κανόνες τῆς καθολικῆς προσῳδίας, τῷ σοφωτάτῃ Ἡρωδιανῷ, περιέτεμε Θεοδοσίος ὁ Γραμματικὸς, φυλάξας τὸν ἀριθμὸν τῶν βιβλίων. *E te litteraria foret*, inquit laudato loco Kuſterus, si haec *Epitome Theodosii et alia paucula veterum Technicorum opuscula, quae in bibliotheca Oxoniensi latent, in lucem aliquando protraherentur.* De *Constantini Lascaris* Epitome MS. libri XVI. dixi infra pag. 40. in Catalogo grammaticorum. *Fabr. Eupithii*, grammatici, qui opus Herodiani grammaticum interpunxit et recensuit, epigramma exstat in *Brunchii* analectis veter. poetar. graec. t. II. pag. 402. Operis illius Herod. excerpta potius, quam opuscula, περὶ τόνων, καὶ χρεόνων, item de soloecismo, (et plura opinor,) esse, censet quoque Hollſenius l. cit. — De cod. Matrit. XXXVII. iam ad paragr. antecedentem quaedam monuimus. Hic praeterea, docente et vberius explanante *Iriarte* pag. 141. seqq. adnotamus, prologum sequi indicem viginti librorum vniuersalis Herodiani prosodiae. Complectitur autem liber I. nomina, desinentia in γ., plus quam vnius syllabae, masculina et feminina; II. in ξ, ς, et in ας. III. in ης. IV. in ις. V. pura in ως. VI. in βος — λας, et

^m) Verba Bentleii sunt pag. 37. quum retulisset, Hesychium, Alex. in praef. Lexici sui referre, se omnia manu scripsisse μετὰ πάσης ὀρθότητος καὶ ἀκριβοῦς γραφῆς κατὰ τὸν γραμματικὸν Ἡρωδιανόν, addit: Ego vtro, qui Theodosii MSam epitomen τῆς καθόλου Herodiani leſitavi, testificor, parum

huic promisso, vel nullo modo satisfactum esse. *Fabr.* Est inter codd. Barocc. nr. CLXXIX. deest vero liber vltimus siue XX. Praefationis initium est προσῳδία ἐστὶ. operis initium, τὰ εἰς αὐτὸν λήγοντα. v. catal. codd. Angliae et Hibern. I. pag. 23. Harl.

et in *ω*. VII. in *μας* vsque ad finita in *ω*. VIII. in *γος-ψος* (aut potius, vt ex Theodosii contracto Herodiano adparet, in *φος*.) et de neutris in *ος*. IX. de compositis in *ος*. X. masculina et feminina in *ος* et quae diphthongos habent ante *σ*, item in *ος* et *ψ*. XI. feminina in *α*. XII. feminina in *η* et *ω* cum consonarum rursus ordine; XIII. de nominibus neutris; XIV. de nomine monosyllabo; XV. ad regulam exigit obliquos nominum casus et numeros, secundum declinationem et secundum thema dictos. XVI. complectitur verba finita in *ω* et in *μι* secundum omnem personam. XVII. omne verbum et omne participium; XVIII. pronomina, articulos et praepositionem; XIX. adverbia et coniunctiones; XX. de temporibus et spiritibus. Illum indicem excipit ipsius operis Herodiani, a Theodosio contracti, inscriptio, tum singulorum librorum, numero eorum seruat, tituli, principia, exitusque, quae omnia dedit Iriarte, sed quorum repetitio h. l. foret molesta. In codice tamen Matrit. deest liber vicesimus. — Theodosii epitome vel potius excerpta ex Herodiani et Theodosii, grammaticorum, scriptis sunt in cod. Paris. MMCCCXXVI. nr. 10. et, vti confector catal. vol. II. pag. 500. adnotauit, operis initio scriptum est: *Recognouerunt Zacharias, Scordili, et Nicol. Turrianus, Cretenses*: ad calcem ab eodem Zacharia obseruatum, librum (de prosodia) *Heliodoro* potius, quam *Herodiano* esse tribuendum. v. supra, in vol. I. p. 512 et 515. et *Ruhnken* praef. ad Hesych. II. pag. V. sq. docet, *Heliodorum* non scripsisse Homeric. interpretationes. — In cod. CLXIII. *Taurinensi* et in cod. *Barocc.* CLXXIX. bibl. Bodleianae est Theodosii, grammatici Alexandrini, de *prosodia* opus. De aliis Theodosii opusc. gramm. infra post §. IX. inter grammaticos gr. ineditos vo. Theodosius sermo erit. *Arcadius* quoque, grammaticus Antiochenus, (de quo vide infra inter grammat. gr. inedit. h. v.) compendium fecit maioris operis Herodiani in opere, libris XIX. constante, *περὶ λόγων τῶν ὀκτῶ μερῶν τῆς λόγου, καὶ περὶ εὐρέσεως τῶν προσωδίων, καὶ περὶ ἐγκλίσεως καὶ ἐγκλινομένων, ἐν ᾧ καὶ περὶ πνευμάτων καὶ χρόνων*. Codices supersunt in bibl. publ. Paris. nr. MMCI. et MMDCI. de quibus *Villoison* in epistolis Vinariensibus (Turici 1783. 4.) pag. 115. sqq. est copiosus, ex eoque plura excerpuit, et pag. 117. seq. prooemium et capitulum indicem deposuit. Adde eundem virum doct. in prolegom. ad Homeri Iliad. pag. XI. seq. de *Arcadio*, et Theodosii, Herodianique epitomatoribus. — *Iriarte* l. c. pag. 144. *Constantini* quoque *Lastaris* compendia operis Herodiani memorat. *Harl.*

Συμπόσιον quod Puteolis scripsit. Stephanus in *δικαιολογία*. Eustathius in Iliad. β. p. 154. Etymologicum M. in *ἥδος*.

Περὶ συντάξεως σοφισμάτων. Stephanus in *ἀγβάτανα*. [Hoc et seq. opusc. edidit Villosif in anecd. gr. II. pag. 86. sqq.]

Περὶ σχημάτων. Etymolog. M. in *Ἀγρόφρον*. [Est in cod. Veneto Marc. 512.]

Τέχναι γραμματικαί. Priscianus praef. lib. I. *Quid Herodiani artibus certius?* [Respicit forsan opus maius Herod. grammaticum.]

Herodianus ἐν τοῖς εἰς λῆς, de nominibus, in λῆς desinentibus, videtur citari a Stephano in *ἀδελφῆς*.

VIII. A grammatico, Herodiano, haud dubie diuersus *) fuit HERODIANVS, qui Historiam Caesarum dictione eleganti et perspicua scripsit; et quem adcuratoris curae et exquisitae artis nomine Curtio in Latinis Boeclerus comparabat, Wagenfeilius Sallustio: nam et aetas qua vixit, et vitae genus aperte vtrosque distinguunt. Grammaticus apud Marcum Antonium, A. C. 180. defunctum, gratiofus fuit; Historiae scriptor longe post vixit, vltra annum nempe 238. in quo eius tela Historiae definit, quamquam in calce libri secundi ait, se LXX. annorum res tradere constituisse °). Alter ille grammaticam docuit, neque aliam, quam vmbaticam vitam duxit: at scriptor historiae lib. I. cap. 2. testatur, se ἐν βασιλικαῖς ἢ δημοσίαις ὑπηρεσίαις γεγόμενον ea, quibus ipse interfuerit, exponere. Laudatur ab *Enogrio*, *Scholastico*, lib. V. Hist. Eccles. cap. ult. °) et *Trebellio Pollione* in triginta tyrannis cap. 32. *Lampridio* in Alex. Seueri cap. 52 et 57. et in *Antonino Diadumeno* c. 2. a *Iulio*

n) Confundunt alii, Gesnerum in bibl. et Sigonium in iudicio de historicis romanis sequenti, [etiam *Gibbon* in: Geschichte des Verfalls und Untergangs des römischen Reichs, t. I. c. V. not. 69. p. 260. ed. et vers. Wenck. Lips. 1779. 8.] a quibus recte dissentit *Hanckius* libro 2. de rom. rerum scriptoribus pag. 294. Fuit etiam *Herodianus* quidam iunior, belli dux sub Iustiniano, de quo multa *Procopius*. Diuersus quoque *Herodianus* cuius mentionem facit *Photius* cod. LXV. pag. 46. ex libro VII. Theophylacti Simocattae. Vide etiam de *Herodiani* statua Codini Origines CPol. n. 75. Combessii fasciculum rerum CPol. p. 7. etc. *Fabr.* Alius *Herodianus*, ad quem *Libanii*, Sophistae, epistolae. *Henn.*

o) Enimvero quod Herodianus in prooemio f. libr. I. cap. 1. §. 3. sqq. praecipue §. 5. coll. cap. II. §. 5. scribit, ab excessu Marci res sexaginta annorum, (curatus ann. 59. ab ineunte a. Chr. 180. vsque ad medium a. Chr. 238.) viuo se et partim teste gestas, tradere, contra in exitu libri II. diserte septuaginta annorum decursum sibi praefinitum adfirmat: cel. *Wolf* in narratione de Herodiano, praemissa illius editioni, pag. XXXIII. in posteriore loco reponendum censet ἑξήκοντα, quod iam suspicati erant Sylburg. ad II. 15. et *Leisnerus* in proluione, posthac laudanda; in primis *Mongaltus* in versione gallica et notis subiectis, ab eodem *Wolffio* iam laudati. „Tabulam chronologicam, (vti referam, quae *Fabr.* infra, in vol. IX. lib. V. c. 38. nr. XCIX. pag. 406. scripserat,) accuratam annorum sexaginta, quos insignis ille scriptor, Herodianus, persequitur, ab a. C. 180-239. exhibet *Ioan. Vignolius* in diss. II. apologetica de anno primo Alexandri Seueri Aug. cap. X. v. opp. S. Hippolyti t. I. ed. a me curatae pag. 203.“ Idem doct. *Wolffius* colligit, Herodianum circ. a V 923. a. Chr. 170. na-

tum sub principatu M. Aurelii, et a. V. 993. a. Chr. 240. mortuum esse, et, quamquam, ait, cum facile sinimus, aliquot annos amplius vulgari libri gloriola frui; non eo tamen vsque, vt Decii aut Gallieni tempora adtigisse concedamus, quod temere suspicatur *Strothius* ex postremis verbis libri II. Herodianus natione fuit graecus, quod nomen illius et lingua, qua in scribendo vsus est, satis arguunt: Romae tamen eum, si non natum, certe aliquam vitae partem, et iam sub Commodio vixisse, colligi potest ex lib. I. cap. 15. §. 4. extr. aliisque locis et expositione rituum romanorum rerumque vrbis propriarum. Plura de Herodiano, eius fide historica, scribendique genere, aliquoties in vtramque partem disputata, congefferunt et obseruarunt praeter *Tillemont.* a *Fabricio* iam laudatum, auctor biographiae britannicae, (qui tamen Herodianum, Alexandrin. grammaticum, male confundit cum Herodiano, historico,) tom. II. pag. 118-126. version. *Mursinnae*; *I. G. de Chauffepie* nou. Dict. histor. et crit. h. v. tom. II. pag. 101. sqq. vbi quoque variorum de Herodiani historia dicendique ratione iudicia adfert; *Thom. Pope Blount* in censura celebrior. author. pag. 198. sqq. ed. Geneu. (de *Schirach*) in historischen Zweifeln und Beobachtungen, part. I. Halae 1768. 8. pag. 20-72. qui vt in culpando Dione Cassio, ita in laudando Herodiano nimius est; inprimis cl. *Wolf*, (in cuius iudicio plures mecum acquiescent,) in narratione de Herodiano, in qua idem historiam editionum concinnauit criticam. In introduct. in hist. L. Gr. II. pag. 253. sqq. de pluribus editionibus, praecipue rarioribus et versionibus fusius iam disputauit. *Harl.*

p) I. cap. 24. vbi *Wolf* in narratione cit. pag. XXXIII. not. 2. corrigendum patet Ἡεροδιανὸς τὰ μέγιστα ΜΑΞΙΜ'ΙΝΟΤ (vulgo Μαξίμης) τὰ λοιπὰ *Harl.*

a *Iulio Capitolino* in *Maximo et Balbino* cap. 15. atque in *Albino* cap. 12. ubi eum ad fidem *pleraque* dixisse tradit, et in duobus *Maximianis* cap. 13. quo loco notat, eum *Maximiano* in odium *Alexandri* plurimum fuisse. Alii *Pertinacem* nimis ab eo laudatum arguunt; alii temporum et annorum notationem omissam, alii ut *Tillemontius* *) non orationes modo, ex ingenio attributas iis, quos loquentes inducit, quod ipsi est cum aliis historicis commune, sed epistolas quoque.

Exstat *Herodiani Historia Romana* *) ab excessu *Marci Antonini* vsque ad *Gordianum*, nepotem, qui *Maximino* successit, descripta libris [P] VIII. quos legit etiam *Photius*, atque ab iudicio scriptoris et dictionis amoenitate commendat codice XCIX. *Fabr.*

De codicibus nostris prius agam: De iis, quibus vsi sunt *Politianus*, *Aldus*, *Stephanus* et *Andr. Schottus*, nil certi dici potest. *Romas* in bibl. Angelica esse dicitur cod. saec. XIV. chartac. *Herodiani*, sed num historicus sit ille, an grammaticus, certo dicere non ausim. *Venetis* in bibl. D. Marci sunt codd. CCCLXXXIX. chart. saec. circiter XV. et CCCXC. membran. 4. saec. XV. Confector catal. codd. gr. pag. 187-193. priorem maiore ex parte ad dimidium cap. XII. libri IV. contulit cum edit. Stephani et plures excerptis lectiones. Has sub examen vocavit, aliasque observat. quae tum ad emendandum facerent, tum ad interpretandum, addidit *Frid. Andr. Stroth* in V specimenibus animaduerss. in libr. I-III. *Herodiani*, *Stollbergae* ad *Hercyniam* 1776. sqq. 4. deinceps *Gothae* 1780. 4. Integri cod. collationem, a *Zanetto* factam, accepit *Irmisch*. — *Vindobonae* in bibl. Caesar. est, teste *Nesslio*, catal. codd. gr. in cod. LIX. nr. 7. *Herodiani* historia; cuius codicis, qui cum cod. Veneto, eoque, quo vsus est *Politianus*, convenit, collationem, ab *Aloysio Emerico L. R.* a *Locella* institutam, publici iuris fecit *Stroth*. in bibliotheca philolog. vol. I. Lipsi. 1779. 8. pag. 160-197. — *Monachii* in bibl. elector. Bauar. cod. CXC VII, cuius excerpta plenissima *Irmisch*. accepit a *Martino*, tum scholae *Ratisbonensis*, postea *Lipsiens.* Rectore. — *Macarius Chrysocephalus*, in *Podavia* in cod. Veneto Marc. ex VI. prioribus *Herodiani* libris quaedam excerptis. v. *Villois.* anecd. gr. vol. II. pag. 10. ubi a pag. 4. de illo cod. et de *Macario Chrysoceph.* multus est.

Editionum quinque numerari possunt classes; prima orditur ab *Aldo*, secunda a *Stephano*, tertia a *Sylburgio*, quarta ab editore *Ingolstadiensis*, quinta a *Wolfio*, *Prof. Halensi*. — *Herodiani* autem historiam, antequam graece edita esset, *Politianus* e codice gr. latine, atque eleganter quidem venusteque, sed liberalius vertit, de eiusque opera in vtramque partem disputatum est: conf. *F. O. Meuschenium* in vita *Angeli Politiani*, Lipsi. 1736. 8. pag.

q) *Tillemontius* in vitis imperatorum t. 3. not. 2. in vitam *Macrini* pag. 614. Tout le caractère de l'Histoire d'Herodien, qui est fort orateur, porte à croire, que les titres et les harangues qu'il rapporte sont de luy meme, et non pas de ceux qu'il fait parler. adde notam 6. in vitam *Maximini I.* pag. 635. seq.

r) In *Thesauro cornucop.* Ald. pag. 268. citatur *Herod.* in τῇ πρώτῃ ἱστορίᾳ. In plerisque codd.

inscribitur: Ἡροδιανὴ τῆς μετὰ Μάρκου βασιλέως ἱστορίᾳ βιβλίον ἑκτά. Voc. tamen ἱστορίᾳ omittunt edd *Ald.* et *Basil.* I. idque spurium habet *Sylburg.* quod tamen ab auctoris manu additum ceaset *Wolf.* in narrat. laudata pag. 37. minus autem id praestare audeat de verbis, τῆς μετὰ Μ. βασιλέως. *Hart.*

pag. 150. seqq. Autographum Politiani nustum exstat Florentiae in bibl. *Rinucciana* ⁵⁾. Incerta autem et parum credibili fama aiunt quidam, Politianum *Gregorio Tiphernati* surripuisse illam versionem: v. *Jac. Thomaj.* de plagio litterato §. 526. pag. 235. alii eum, arguunt, in conuertendo Herodiano *Omniboni Vicentini* vestigia pressisse. v. *Freytag.* adpar. litter. I. pag. 670. — Illa autem Politiani versio primum adspexit lucem *Romas* 1493. fol. de qua vide *Fossium* in catal. codd. saec. XV. impressor. in bibl. Magliabechiana, vol. I. col. 766. sq. aliosque a cl. *Panzero* in A. T. vol. II. pag. 510. citatos. Edit. a. 1493. fol. sine loci nota, ex catal. bibl. Tellier p. 274. adfert *Panzer* V. C. in A. T. vol. IV. p. 59. nr. 510. Quando autem *Mittarellius* in adpendice ad codd. mssos S. Michaelis Vener. col. 192. sq. duplicem memorat editionem *Romanam*, alteram sine a. et l. nota, alteram a. 1493. cui praecedat *textus graecus*, cum de duplici edit. Romana, tum inprimis de addito textu graeco, et num. hic ad illam pertineat edit. romanam, magna quaestio et vero dubitatio oritur. In bibl. quidem publ. *Erlangensi* est versionis lat. edit. exemplar sine l. et a. sed ea de re pluribus egi in Introduct. l. c. pag. 264. sq. adde *Clement.* bibl. curieuse etc. tom. IX. pag. 433. seqq. vbi de pluribus edit. antiquior. Herodiani, histor., fusius dissertitur. In quanta vero laude et gratia fuerit Politiani versio, ex eo, quod frequenter iterata est tam separatim, quam inter cetera Politiani opera, et cum textu graeco, facile intelligitur ⁶⁾. Seorsim igitur repetita est typis *Bononiae* 1493. et quidem bis eodem anno, in fol. typis *Platonis de Bmedictis*, et in quaternis typis *Bazalerii de Bazaleriis*. vid. *Foss.* l. c. tum

Eadem versio, cui accedunt Sexti Aur. Victoris, Eutropii, et Paulli, diaconi, historiae, *Florent.* opera et sumtu Phil. Iuntae 1517. mens. Martio 1517. 8. Quando in catal. biblioth. Menken. I. pag. 139. dicitur *graecus textus* additus, penes confectorem illius catalogi sit fides, quam quidem valde lubricam dubiamque esse, offendi in Introd. etc. l. c. p. 265. sq. immo falsitas rei demonstrari potest e praefat. Antonii Francini Varchiensis, cuius maximam partem recudi fecit *Bandin.* in annal. Iuntar. typogr. II. pag. 117. seq. adde catal. Pinelli II. pag. 37. nr. 2516. — *Latina* etiam versio tantum exstat in scriptor. histor. aug. ab *Erasmo* editis. Basil. 1518. et in similibus aliis collectionibus, vt Henr. Stephan. in vol. II. 1568. 8. secundum *Maittaire* A. T. III. pag. 469. sed vide infra inter edd. gr.

Separatim deinceps prodiit versio

Argentorati 1513. 4. ex aedibus Schurerianis. 4.

Colmar

⁵⁾ Versionem Herodiani *Politianus* in epistola ad Andream Magnanimum, lucubrationi illi praefixa, testatur, dictatam a se pauculis diebus sic decambulante. Innocentii VIII. epistolae binae, quibus et Politiano et patrono eius, Laurentio Medici, gratias pro Herodiano, tam pulcre latinis dato auribus, agit, leguntur inter Politiani epistolas, VIII. 2. 3. *Fabr.*

⁶⁾ *Fabric.* infra in vol. IX. pag. 406. addidit, quae huc reducunt: „Interpres germanicus in bibliotheca nouissima obsl. et recensendum, quae Ha-

lae Saxon. latine in 4. edi a. 1718. coepit, sect. IV. pag. 156. seq. nonnullos in Politiani interpretatione velut corporis pulcherrimi naeuos, nimiamque omittendi licentiam reprehendere non dubitat. Castigauerat etiam simili nomine Politianum H. Stephanus. Nikilominus *I. Henr. Boeclerus* a. 1644. 8. maluit Herodianum dare cum Politiani versione sincera, reiectis H. Stephani interpolationibus. Cuius, inquit, *censura quam non sit aequa et crudita, non vno specimine ostendimus suo loco.*“

Colmar. 1523. 8. cum Farcallii praefat.

Parif. impenf. Sim. Colinaei 1529 et 1539. 8. ibid. ex offic. Roberti Stephani 1544. 8.

Lugduni 1551. 1559. 12. — Cordub. 1557. 8.

Antwerp. 1566. 12.

Saeptius inter cetera Politiani opera, *Venetis* in aedibus Aldi Manutii 1498. fol. (de qua splendida edit. et de Politiano v. *Freitag* l. c. pag. 666-675.) — *Florentias* 1499. fol. (v. *Foffi* catal. tom. II. pag. 392.) — *Parif.* 1512. fol. *Lugd.* 1517. 8. notante Fabricio, — *Bafil.* 1553. fol.

Princeps et certa *graece* textus editio, at multis operarum vitiis inquinata, est *Aldina* cum *Xenophontis* omiffis et *Georgii Gemisti* f. *Plathonis ἑλληνικοῖς* et Scholiis ad Thucydidem. *Venetis* in Aldi neacademia. 1503. fol. *Clement* l. c. pag. 436. memorat exemplum, quod erat in biblioth. Duuiana, quod duplici instructum titulo, altero graeco, altero latino, adiunctam habuisse videtur latinam Politiani interpretationem. Sed videtur tantum. Res autem ita se habere mihi videtur. Quaedam exempla nouum habent titulum. Franciscus enim Asulanus a multis separauit exemplaribus *Xenophontis παραλεπόμενα*, et illis ipse praefatus est *Venet.* in Ald. neacademia, mense *Octobr.* 1503. Quibus vero praemissa sunt *Xenoph. παραλεπόμενα*, ipse Aldus gr. praefatus est *Venet. d. XIV. Novembr.* 1503. gr. v. *Sam. Luth. Geret* disp. de Aldi Pii Manutii vita meritisque etc. *Vitemb.* 1753. 4. pag. 99 et 100. vbi tamen versionis Politiani nulla fit mentio. Enimuero, quamquam, aliis referentibus, in quorundam exemplorum inscriptionibus haec leguntur; *Xenoph.* — *Georgii Gemisti.* — *Herodiani* a Marci principatu historiarum libri octo, quos *Angelus Politianus* elegantissime *latinos* fecit: his tamen verbis Aldus innuisse tantum videtur, ante suam graecam editionem a Politiano lat. conuersum esse Herodianum. In fine enim disertis verbis legitur: *Haec omnia graece in Aldi academia*, secundum lib. Serie dell' edizioni Aldine etc. pag. 22. vbi tamen exempla, quibus praemissa sunt *Xenoph. paralip.* mensem Octobrem etiam habere dicuntur signatum. Videant igitur alii, quibus exempla duplicis inscriptionis contendere licet. —

Repetita est illa *Herodiani* editio, at nouis vitiis aucta, II. tom. prior continet *Herod.* histor. libr. VIII. graece; posterior *Politiani* versionem, *Venetis* in aedibus Aldi et Andr. Asulani, soceri, 1524. 8. v. Serie dell' Edit. Ald. pag. 59. seq.

Ex maiore *Aldina* edit. textum *Herodiani* graecum sine vlla diuersitate exscriptum habet, et titulum quoque eundem: *Herod.* libr. VIII. quos *A. Politianus eleg. latinos* fecit, (cuius tamen versio lat. aequae abest,) edit. rara *Louaniensis* 1525. 4. ap. Theod. Martin.

Basileae ex *Aldino* fonte maximam partem derivatae sunt quinque editi. mendis quidem hinc inde sublati, sed aliis multis foedis denuo illatis: 1) graece apud Walderum, 1530. 12. (absque anni nota, *Basil.* in 24. memoratur edit. in catal. Pinell. II. pag. 35.

nr. 2502 atque in biblioth. Askeuiana pag. 73. nr. 1956.) 2-5) graece cum latin. Politiani versione, apud Henr. Petri, 1535. 1543. 1549. 8. *) et 1563. 4. (al. 8.)

Herodiani liber primus, gr. Patif. ap. Christian, Wechel. 1541. 4. — Excerptae hist. ibid. 1542. 8. in Askeu. biblioth. pag. 74. nr. 1967.

Herodianus cum Xiphilino receptus est in *Rob. Stephani* collectionem historiae romanae scriptorum, Paris. 1544. IV. voll. 8. — Correctior in altero volumine collectionis eorundem H. R. scriptorum paullo plenioris ab *Henr. Stephano* factae et editae 1568. 8. IV. voll. conf. Fabric. infra vol. XIII. pag. 620.

Ex *Herodiano* quoque orationes sunt graece et lat. excerptae, in *Concionibus* s. *orationibus*, ex graecis latinisque historicis ab *H. Stephano* excerptis et editis 1570. fol. apud *H. Stephanum*.

Secundae classis dux fuit *Henr. Stephanus*, in nitida adcurataque, neque tamen a novis vitis plane immuni, hodie vero rara editione, inscripta:

Ἡεροδιανῶν Ἱστοριῶν Βιβλία H. *Herodiani histor. lib. VIII.* cum Angeli Politiani interpretatione, et huius partim supplemento, partim examine *Henr. Stephani*: utroque margini adscripto. Eiusdem *Henr. Stephani* emendationes quorundam graeci textus locorum, et quorundam expositiones. Historiarum *Herodianicas* subsequentium libri duo nunc primum graece editi. Excudeb. *Henr. Stephanus*. a. M. D. LXXXI. (1581.) in 4. siue min. fol. *Steph.* novam lucem adfudit textui graeco: nam ex collatis prioribus exemplis et interdum e vetere suo libro certas correctiones in contextum recepit, interpunctionem refinxit lacunas aliquot explevit: Politiani versionem, e regione textus positam, in exteriori margine supplevit et emendavit. In interiori autem margine adscripsit multorum locorum emendationes et quorundam expositiones. Denique duos priores *Zofimi* libros historiae novae e cod. Leunclavii, a quo cum accepit *Steph.*, graece cum eiusdem Leuncl. versione latina subiecit. conf. *Denis* in memorabil. bibl. Garellianae pag. 524. seq. in primis cl. *Wolf* in narratione pag. 63. seqq.

Haec *Stephani* editio vitiose recusa est Lugduni, 1611. et 1624. 8. — Illa quoque basis est editionis *Sylburgianae* emendatae. *Frider. enim Sylburgius* raro deseruit in III. tomo *scriptorum Hist. romanae*. Francof. ad Moen. 1590. fol. pag. 463. seqq. (v. *Fabr.* infra in vol. XIII. pag. 634. seq.) lectionem *Herodiani* a *Stephano* constitutam; atque, ubi quod ex collatis, Aldina, Walderiana vnaque ex Petrinis editionibus, aliisque, quibus instructus erat, copiis mutavit, id modeste beneque fecit: Textui supposuit *Stephani* notas et castigationes *Politiani*, extremo autem volumini adiecit paucas quidem, at eruditas proprias adnotationes. His autem et suis et *Stephanianis* inseruit *A. Schotti*, a quo etiam acceperat

*) Haec edit. a. 1549. melior iis, quae antecesserunt, esse videtur. Huber quidem, teste *Clem.* l. c. pag. 437. in nota, adfirmat in praef. textum e cod. a Io. Phrisio, Tigurino, suppeditato, castiga-

torem et integriorem exire, quam antehac unquam. Adiecta quoque sunt sua singulis libris argumenta.

ceperat codicis collationem, observationes atque coniecturas, et *Errici Memmii* duorumque aliorum Professorum Parisiensium animaduersiones.

Tertiam classem vir quidam doctus ita constituit, ut quidem nihil noui adferret de suo, neque ullam subiungeret adnotationem, sed plerasque Stephani emendationes et veras et falsas dubiasue admitteret in contextum, *Ingolstadtii* 1593. 8. et 1608. 8. gr. ac lat.

Ex aliqua Basileensium editione gr. textum misere exscripsit cum latina Politiani versione monitaque adiecit et exempla ethicopolitica ex Herodiano excerpta *Dan. Pareus* Francos. ad M. 1630. 8. — rec. Londini 1639. 8. in qua posteriore ed. aliquot operarum vitia ex collatione Stephaneae sunt sublata; alibi tamen noua irrepperunt.

Herodiani Antoninus et Geta, gr. Paris. apud Seb. Cramoisy, 1627. 4.

Herod. historiarum libri VIII. cum notis et animaduersionibus *Io. Henr. Boecleri*. Argentor. 1644. 8. Prima est editio capitibus distincta. Textus gr. est is, quem H. Stephanus refinxit: notae autem cum criticae, tum imprimis historicae et politicae, et versio Politiani integra, h. e. sine Stephani additamentis. — Recusa est cum indice *Balthaf. Scheidii*, Prof. Argentor. graeco locupletissimo, in quo etiam interdum adferuntur Politiani, Stephani et Sylburgii iudicia atque correctiones, ibid. 1662. cui iterum praefatus est Boeclerus, et praemisit Politiani praefat. ex edit. Bonon. 1493. ac *Tanaq. Fabri* epistolam, ex Epistolarum libr. I. ep. 75. pag. 244. sqq. ed. II. in qua loci XIV. Herodiani emendati, unus aut alter defensus est: — tum 1672. et, admodum vitiose, 1694. 8.

Herod. libri VIII. recogniti et illustrati, gr. et lat. Oxon. 1678. (nisi alia iam praecessit.) 1699. (quam bellam et correctam vocat Harwood,) tum 1704. et, teste quidem Harwoodo, 1708. 8. Editio Stephani, cuius emendationes margini adscriptae, interdum in textum admissae sunt, aut Londinensis a. 1639. 8. est fundus: notae autem criticae eaeque breues Stephani, Memmii et Sylburgii ipsiusque editoris, qui Herodianum praecipue contulit cum aliis scriptoribus historicis, textui sunt substractae. Num notae auctorem habeant *Hudsoniam* in ed. a. 1699. uti auctor biographiae classicae II. pag. 127. vers. Murfin. tradit, equidem praestare non possum.

Vitia Basileensis vel Pareani exempli saepe sunt iterata in edit. *Patauina* 1685. 8. cui accessit chronologia, (in qua tamen Wolf plures reperit errores,) genealogia et descriptio geographica rom. imperii. Latina tantum Politiani versio, Patau. 1685. 8. memoratur in catal. Bunau. I. pag. 191. — gr. et latine (ex ed. Londin.) per *Io. Patonum*, *Edinb.* 1724. 8. praemissa M. Antonini, philosophi, vita, a Io. Xiphilino conscripta. — Ex Oxoniensi edit. a. 1704. fluxit *Basileensis*, apud Io. Schweighäuser, 1781. 8. — Ad exemplum Stephani textus perquam emendate recusus est *Halae Saxon.* 1759. 12. separatim addita Politiani versio.

Nouam interpretationem confecerat *Berglerus*. Postquam illa diu latuerat in scriniis Menkenii, et tandem in manus peruenerat *Io. Frid. Leimneri*, quondam Rectoris scholae Thomanae Lipsiensis: hic nouam Herodiani editionem cum Bergleri interpretatione paraturus consilium suum aperuit, pro Herodiano dixit, et specimen dedit versionis Berg-

lerianae in proluſione de Herodiano Herodianique verſione Bergleriana, Lipſiae 1761. 4. Leisnero autem a. 1767. ſatis intercepto ſucceſſit *Irmifch*, qui in ſubſidiis conquirendis, in explicando Herodiano, conſcribendo commentario operoſo, et maximam partem grammatico, laboreque proſtigando ferream induſtriam moleſtamque et obſcuram diligentiam praefiliit. Notae eius, in quibus textus natat, ſunt omnino doctae, et adcuratam vtriuſque linguae atque antiquitatis ſcientiam teſtantur; ſed modum mire excedunt, et tamen acceſſerunt excuſus adhuc ampliores. Inſcriptio autem haec eſt:

Ἡροδιανῆς ἱστοριῶν βιβλία ὀκτώ. Herodiani hiftoriarum libri octo, e recenſione Henrici Stephani, cum varietate leſſionis trium codicum MSS. [Vindobon. Bauar. et Veneti,] noua Bergleri verſione, notis variorum, [in his Reiskii, Strothii ac Leisneri,] et indicibus verborum ac rerum, curante Theophilo Guiljelmo Irmifch, Art. Mag. Lipſ. Gymnaſii Plauiani Reſtore. Lipſiae ſunt. E. B. Schwiekertii, vol. I. quod continet librum I. 1789. — vol. II. quod demum complectitur libr. II-IV. c. 15. ibid. 1790. mai. 8. Vol. III. cui reliqui libri inſunt, ib. 1792. Quantum volumen, diſputationes de Herod., codd. eius et edd., indicesque complures continens, a b. auctore elaboratum, praeſto eſt paratum. Sed, quoniam in notis eſt theſaurus quaſi L. Gr. licet e libris vulgaribus maxime collectus, at oceano veluti immerſus, et de vi ac poteſtate multorum vocabulorum et formularum loquendi quamquam inſto copioſius, tamen vt plurimum intelligenter ſubtiliterque diſſeritur, index vocc. in notis explicitorum admodum neceſſarius erit.

Scholis adcommodata eſt edit. cum breuibus notis grammaticis et criticis, atque indice graeco-germanico, quam *Feldhahn*, magiſter Deſſauienſis curauit:

Herodians Lebensbeſchreibung der römischen Kaiſer, von Kommodus bis auf Gordian den jüngern, in acht Büchern. (graece) Herausgegeben für Schulen, neſt einem vollſtändigen Wortregiſter. Lipſiae 1791. 8.

Nouiſſima et omnino critica eſt editio nouaque recenſio, quam *Wolſus*, Prof. Halenſis, V. C. et criticus ſagaciſſimus curauit: *Herodiani hiftoriarum libri octo, graeci. Ex recenſione Frid. Aug. Wolſii. Textui ſubieſta eſt argumentorum et annorum notatio et praemiſſa notitia litteraria. Halis, in libraria Orphanotrophei, 1792. 8. In docta praefat. cl. Wolf. de multis locis critice et grammaticae agit, et pag. IX. ipſe adfirmat, hae ſua editione textum centum ferme locis mutatum, et totidem etiam locos emendatiores, quam antea, factos eſſe. In narratione autem de Herodiano, e qua nos quoque multum proficimus, de aetate, vita, ingenio, fide hiftorica, ſtiloque Herodiani, tum de codd. praecipue de edit. erudite intelligenterque diſſerit.*

Verſi ſunt libri Herodiani,

Germanice, ab *Hieronymo Bonero*, Auguſtae Vindel. 1531. fol. ibid. 1532. et 1535. fol. Francof. 1565. 8. Hamburg. 1660. 8. — a *Giorgio Schwarzkopf*, Francof. 1593. fol. — a *Io. Henr. Zopf* cum praefat. Menantis (h. e. D. Chriſt. Frid. Hünoldi,) Halae 1719. 8. — a *Ge. Aug. Detharding*, Hafniae et Lipſiae 1747. 8. — a *Io. Gottl. Cunradio*, Francof. ad Moen. 1784. 8. — vita Aurel. Antonini ex Xiphilino et Herodiano, a *I. A. B. Bergſträſſer*, Hannouer. 1770. 4. De his verſionibus ſuſe eruditeque diſſerit cl. *Io. Frid. Degen* in: *Litteratur der deutſch. Ueberſetz. der Griechen*, t. I. Altenburg. 1797. 8. p. 305. ſqq.

Gallice,

Gallice, a Io. Colmo e Latina Politiani versione, Parif. 1541. 1546. 8. cum notis. — a Iac. Contefio *) *Vintemillio*, Rhodio, Lugduni 1554. fol. His, qui eius reprehenderunt dictionem, respondit in libello, qui inscribitur: *Remonstrance aux censeurs de la Langue François*. Recusa est illa versio Parif. 1580. apud Fed. Morellum et 1599. ibid. — a Boisguilberto, Parif. 1675. 12. — optime a Nic. Huberto de Mongault, cum notis. Parif. 1700. 12. ibid. 1712. et 1745. 8.

Italice, Florentiae, ab anonymo, editore Anton. Francino, apud her. Philippi Iuntae 1522. 8. Venet. per Gregorium de Gregori 1524. 1525. 1528. 8. et cum Suetonio Venet. 1529. 8. a Laelio Corano, Venet. 1551. (al. 1552.) 8. v. *Paiton*. bibliot. degli autori antichi volgarizzati, tom. II. pag. 20. sqq. et Bandini annal. Iunt. typogr. II. pag. 185. seq.

Belgice, interprete Petro Rabo, Roterod. 1683. 8.

Anglice, vita Commodi et M. Aurelii Antonini, Londini 1789. 12. [Plures versif. Angl. laudat L. W. Brüggemann View of English Editions etc. pag. 383. sq.]

Danice, a L. B. Lud. de Holberg, Hafniae 1753. 8. et antea.

Leues sunt notae Pauli Voit in Herodiani Marcum et Commodum, impm. Vltraiechi 1645. 12.

Fr. Gedicks coniecturae criticae ad Herod. in D. F. Stofschii museo critico, Lemgov. vol. II. fasc. II.

In edit. Dionis Cassii Reimariana Herodianus in notis aliquoties emendatur et notatur, tom. II. pag. 1238. §. 110. lacuna in Herod. II. 11. 18. expletur a Reimaro.

Herodiani locus de Antonino Caracalla explicatur et cum nummo quodam comparatur a Lambecio comment. bibl. Vindob. I. pag. 185. sqq. Harl.

IX. *Aldus Manutius*, cui instaurati in Europa decoris sui auspicia magnam partem graecae litterae debent, iam sub saeculi decimi quinti extremum typis luculentis corpus Grammaticorum graecorum duplici volumine graece edidit, quorum vno, quod Venetiis Anno MCCCCXCV. (1495.) fol. prodiit, continentur:

1. THEODORI GAZAE Γραμματικὴς εἰσαγωγὴς (*introductiones Grammaticas*, ut Aldus interpretatur,) libri IV.
2. *Eiusdem liber περὶ μηνῶν*, de Mensibus, speciatim Atticis.
3. APOLLONII, Alexandrini, περὶ συντάξεως, de constructione libri IV.
4. HERODIANI περὶ τῶν ἀριθμῶν, siue, quomodo numeri apud Graecos exprimantur, fragmentum.

Alterum Volumen inscribitur: Θησαυρὸς, ἢ ἤρας ἀμειψείδης, καὶ κήποι Ἀδωνίδος, *Cornu Copiae et Horti Adonidis*, Venetiis in domo Aldi Romani, summa cura laboreque praemagno, mense Augusto, MCCCCXCVI. (1496.) fol. In hoc exstant:

Ο ο 3

1. ΑΓΓΛΙΟΤ

v) Vide Ludou. Iac. a S. Carolo de scriptoribus Cabilonenfibus pag. 31.

1. ΑΙΔΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ περί ἀκρίτων ῥημάτων.
2. Ἐκ τῆ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ καὶ ἄλλων ἐνδόξων ἐκλογῇ κατὰ σοιχεῖον.
3. Σχηματισμοὶ τῶν εἰμὶ καὶ εἰμι ῥημάτων. CHOEROBOSCI.
4. Περί τῶν τῆ καθεύεσθαι σημαντικῶν.
5. Τὰ τῆ πορεύεσθαι σημαντικά.
6. Ἐκ τῶν ἩΡΩΔΙΑΝΟΥ παρεκβάλας μεγάλῃς ^{ω)} ῥήματος.
- [P] 7. Ἐκ τῶν αὐτῆ παραγωγῇ δυσκρίτων ῥημάτων.
8. ΧΟΙΡΟΒΟΣΚΟΥ πρὸς τὴς ἐν πᾶσι ῥήμασι κανόνας ζητῶντας καὶ ὁμοιότητας.
9. Τῆ αὐτῆ περὶ τῆ ἐφελκυστικῆς ^ν.
10. Περί ἀνομάτων ῥημάτων, κατὰ σοιχεῖον.
11. ἩΡΩΔΙΑΝΟΥ περὶ ἐγκλινομένων καὶ ἐγκλιτικῶν καὶ συνεγκλιτικῶν μορίων.
12. Ἐκ τῶν ΧΟΙΡΟΒΟΣΚΟΥ περὶ ἐγκλινομένων.
13. Ἀνωνύμῃ περὶ ἐγκλινομένων.
14. Ἐκ τῶν ἸΩΑΝΝΟΥ τῆ Γραμματικῆς περὶ διαλέκτων ²⁾.
15. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ περὶ τῶν παρ' Ὀμήρῳ διαλέκτων.
16. Περί διαλέκτων τῶν παρὰ ΚΟΡΙΝΘΟΥ παρεκβληθεισῶν.
17. Περί τῶν εἰς ὧ θηλυκῶν ὀνομάτων. Choerobosci.

Primus, inquit Aldus in praefat. labor in hoc opere concinnando fuit Guarini Camer-
tis, et Caroli Antenorei, Florentini, hominum multi studii ac in graecarum litterarum le-
ctione frequentium. Hi simul ex Eustathio, et Etymologico et aliis dignis Grammaticis
accipere haec canonismata, digessereque per ordinem litterarum, nec sine adiumento et consilio
Angeli Politiani, viri summi ingenio, et ingeniose docti. Secundus vero labor meus fuit,
qui ea omnia recognoui, non paruo labore cum iis conferens, unde excerpta voluminibus fue-
rant. Multa additi, plurima immutavi, adiuvante interdum Urbano ³⁾, diui Francisci fra-
tre

ω) Rectius μεγάλη ῥήτορος legitur in MS. Cae-
sareo, de quo Lambecius VII. pag. 259. [Nessel.
cat. part. IV. pag. 14. §. IV. et sic in cod. Medic.
XIV. plut. 69. teste Basil. II. col. 638 adde Koen.
ad Gregor. Cor. de dialect. (ad quem ille in notis
saepè prouocat ad Herodianum MSSa,) pag. 27. 29.
ubi locum cod. Leid. comparat cum Aldi cornu co-
piae: similiter pag. 163. etc. Harl.]

α) In cod. Veneto D. Marci DCLII. leguntur
περί διαλέκτων ἐκ τῶν ἸΩΑΝΝΟΥ τῆ Γραμματικῆς
Τεχνικῶν, scil. excerpta, (ut ait Villoison in anecd.
graecis tom. II. p. 102.) ex eodem Ioanne, quem
Gregorius Corinthius, qui illius, ut et Trypho-
nis grammatici, libris usum fuisse se proficitur,

Philoponum vocat, et ex cuius Technicis excer-
pta de Gr. L. dialectis in appendice thesauri Gr. L.
Henr. Stephanus et ad sui lexici calcem Io. Scapula
latine exhibuerunt. adde III. vol. Aldin. mox lau-
dandum, nr. 7. Harl.

3) Hic est *Urbanus Bolzanus*, Valerianus Bel-
lunensis, Minorita siue Franciscanus, Leonis X. prae-
ceptor defunctus A. C. 1526. aetate 84. quem in re
tenui non paruum felicitatis humanae exemplum ce-
lebrat Pierius Valerianus de infelicitate litteratorum
libro secundo. Videndus etiam de eo *Vossius* in
Aristarcho lib. 1. c. 4. *Lucas Waddingius* in scri-
ptoribus Ord. Minorum pag. 331. et auctores Ephe-
meridum litterariorum Italiae (Giornale de letterati
d'Ita-

tre optimo, a quo *ἐνέει* habebitis, quas summa cura et doctissime composuit, in græcam linguam introductiones.

[Primum ea h. l. reponam, quæ *Fabr.* infra in vol. XIII. pag. 614. addidit. „Præter primam edit. Aldi maioribus typis a. 1496. fol. expressam exstat etiam altera, minore typorum charactere a. 1504. fol. chartarum 140. quum prior 270. occupet. (v. *Giornale de' letterati d'Italia*, tom. 19. pag. 102. seq. tom. 26. pag. 337.) Titulus non sine causa perstringitur in *Lexico graeco-latino*, cura Hieron. Alexandri vulgato, Paris. 1512. fol. Ἀδωνίς, ἰδός. *Adonis καὶ Ἄδων puer amafius Veneris primo ætatis flore præceptus, et in florem versus; unde horti Adonidis infames, vel testimonio Platonis in Phædro, quo tamn titulo velut adcommodato, parum adcurate nonnulli suos libros inscripserunt, quam illud vulgo notum sit, ἀκαρεπότερος τῶν Ἀδωνίδος Κήπων, i. e. Adonidis hortis inf. καὶ ἄλλων. Vide Erasmus in adagio, Adonidis horti, eique adde hæc Arriani IV. Epictetearum c. 8. ἀν δὲ πρὸ τῆ γόνυ Φύσαι τὸν εἰς αὐτὸν ἐξεργεῖται, αἰτελὲς ἐστὶν ἐκ κήπου Ἀδωνιακά.* — Tuum reducā, quæ dederat *Fabric.* in vol. XII. pag. 224. seq. vet. edit.

Index auctorum, quorum fit mentio in Thesouro Cornu copias.

Edit. Aldi a. 1496. fol.

A.

Ἀλκαῖος, 236. b. 245. b. 24. a.

Ἀλκμαῖν, 243. b. 258. a.

Ἀλκαρέων, 194. b. 241. a. 258. b.

Ἀνάγνυμις τις, poeta, init.

Ἀπολλώνιος, 197. a. 203. a. 207. b.

Ἀριστοφάνης, 178. 179. a. 180. b. 181. a. 183. a.

185. b. 186. a. 188. a. 198. a. 201. b. 236.

b. 248. a. b. 294. a. 252. a. 254. b. 255. a.

ἐν Ἀχαρνέσσι, 252. b. 255. a.

ἐν Βατραχίαις, 252. b. 253. a.

ἐν Θεσμοφοριαζύσαις, 248. b.

ἐν Λυσιστράτῃ, 249. a.

ἐν Νεφέλαις, 287. b.

ἐν Ὀρενισί, 249. a. 250. a. 252. b.

Ἀρχύτας, 179. a.

ὁ Ταραντῖνος, 248. a.

Ἀρχιλόχος, 241. a.

Ἀφρόνιος, 257. b.

B.

Βακχυλίδης, 243. b. 258. a.

Δ.

Δημοσθένης, 249. b.

ὁ ῥήτωρ

ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς, 252. a.

E.

Ἐπίχαρμος, init.

Εὐστάθιος ὁ Θεσσαλονίκης, 185. a.

Εὐριπίδης

ἐν

d'Italia) tom. 3. pag. 43. seq. Huius Grammaticæ græcæ institutionum libri duo ex illis, qui latine scribere illa ætate, primas ferunt, atque imperfectius primum editæ auctore ignaro sunt ab Aldo 1497. 4. Deinde ab auctore recognitæ et auctæ prodierunt 1512. et Basileæ 1524. et 1530. 1 35. 1539. 4. Recusæ etiam Paris. 1543. et Venetiis 1549. 8. Alius *Urbanus* Grammaticus, et iunior, patria Imo-

lensis, de quo Leander Albertus in descriptione Italiae A. 1550. edita pag. 288. *Urbanus Grammatico dignissimo humanista, anche egli quest' anni passati passo all' altra vita, poi che in piu luoghi havea fatto isperientia della sua dottrina.* Alius etiam *Urbanus*, quem belluam vocat et grauius perstringit Franciscus Philolophus libro IV. Epistola ad Petrum Michaelē, data Mediolani A. 1440.

ἐν Ἐκάβῃ, 183. a. b. 149. b.
ἐν Ὀρέστῃ, 183. b. 249. b.
ἐν Πολυδώρῳ, 248. b.

H.

Ἡρόδοτος, 241. a. 263. a. 264. a. b. 258. a. b.
259. a. b. 261. 262. b.
ὁ Ἀλικαρνασσεύς, 248. a. 260. b.
Ἡρωδιανός, 200. b. 207. b. 208. b. 212. b. 269. a.
Ἡρωδιανός
ἐν τῇ πρώτῃ ἱστορίᾳ, 268. b.
Ἡσίοδος, init. 181. a. b. 183. b. 184. b. 208.
b. 241. a. 251. b. 260. a. 261. a. 263. a.
264. b.
ἐν Θεογενείᾳ, 178.

Θ.

Θεόκριτος, 179. a. 209. a. 211. b. 238. b. 253.
a. b. 255. a. b. 256. a. b. 257. a. b.
ἐν Ἀδωνιαζύσαις, 257. a.
Βεκυλικά, 248. a.
ὁ Θεολόγος, 251. a. b.
ἐν τῷ εἰς τὴν Χρυσῇ γέννησιν λόγῳ, 257. b.
Θεοδόσιος, 203. 267. b.
Θεκυδίδης, 239. b. 248. b. 249. b. 250. a. b.
251. a. b.

I.

Ἰβυκος, 243. b.
Ἰπποκράτης, ὁ Ἴων, 248. a. 258. a. b. 260. a.
Ἰππώναξ, 268. b.

K.

Καλλίμαχος, 194. b. 197. b. 209. a. 228. b.
Κυφέλας, 243. b. 258. a.

Λ.

Λυσίας ὁ Ῥήτωρ, 247. b.

M.

ὁ Μελωδός, 216.
Μένανδρος, 239. b. 248. b.

O.

Ὅμηρος, 178.

Π.

Πίνδαρος, 187. a. 194. b. 236. b. 243. b. 248.
a. 252. 254. a. b. 258. a.
Πλάτων, 239. b. 247. a. 248. a. 249. a.
252. a.

P.

Ῥωμανός, 227. a.
Ῥωμανός, ὁ τῷ Φιλοπόνῳ διδάσκαλος, 267. b.

Σ.

Σαπφώ, 245. b. 268. b.
Σιμωνίδης, 243. b. 258. a.
Σοφοκλῆς, 171. 187. b. 250. a. 259. b.
ἐν Τριπτολέμῳ, 264. b.
Συνέσιος, 256. a.
Σώφρων, 243. b. 258. a.

T.

Τήλεφος ὁ γραμματικὸς, 217. b.
Τρύφων, 247. b.
ἐν τοῖς ἐλέγχοις, init.
ὁ Τυρὶνθιος, 197. b. qf.

Φ.

Φιλόπονος, 199. a. 227. a.
Φιλόπονος Ἰωάννης, 247. b.
Φιλόστρατος
ἐν τοῖς βίοις τῶν σοφιστῶν, 250. b.

X.

Χρησμός ἑμμετρος, 258. b.

Non omittendum Volumen tertium ex officina Aldi et Andreae Asulani, socii, vulgatum Venetiis 1524. fol. in quo post dictionarium Graeco Latinum et Latino Graecum pro illa aetate copiosissimum, subiecta leguntur:

1. Ammo-

1. Ammonii περὶ ὁμοίων καὶ διαφορῶν λέξεων.
2. Τάξις παλαιὰ καὶ ὀνομασία τῶν ἀρχόντων, qualis ad calcem Suidae exstat sub titulo: ἐρμηνεία τῶν ἐπιγράψεων καὶ πολεμικῶν παρατάξεων Φωνῶν, vocabulorum militarium interpretatio.
3. Ὁρβικία ὀνομασία τῶν περὶ τὸ κράτος τάξεων καὶ ἡγεμονιῶν.
4. Τὰ τῆς Η καὶ τῆς ΩΣ σημαντικά.
5. Περί διαλέκτων ἐκ τῶν ἸΩΔ'ΝΝΟΥ Γραμματικῆς τεχνικῶν.
6. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ περὶ τῶν παρὰ Ὀμήρῳ διαλέκτων.
7. Περί διαλέκτων τῶν παρὰ ΚΟΡΙΝΘΟΥ παρεκβληθῶσαν.
8. Περί ἀνομαλῶν φημάτων, κατὰ σοφιστῶν.
9. ἩΡΩΔΙΑΝΟΥ περὶ ἐγκλινομένων καὶ ἐγκλιτικῶν καὶ συνεγκλιτικῶν μορίων. [Melius hic editus est Herodianus, quam antea in Hortis Adonidos.]
10. ἸΩΔ'ΝΝΟΥ Γραμματικῆς ΧΑΡΑΚΟΣ περὶ τῶν ἐγκλινομένων. [vide infra, in catal. grammaticor. graec. voc. *Charax. Harl.*]
11. Περί ἐγκλινομένων ἐκ τῶν τῆς ΧΟΙΡΟΒΟΣΚΟΥ.
12. Anonymi περὶ ἐγκλινομένων.
13. Thomae Magistri, Phrynichi et Manuelis Moschopuli de Vocibus Atticis. [conf. Serie dell' edizioni Aldine ed. II. pag. 60.]

Exstat et quartum Volumen Grammaticorum graecorum, ex Aldi et Asulami officina graece in lucem editum Venet. 1525. 8. in quo tibi occurrent:

1. Theodori Gazae libri quatuor Grammaticae graecae²⁾; qui etiam graece et latine prodierunt Parisiis [per Io. Herellum ap. Ascensium 1521. 4. v. Maittaire A. T. II. p. 74. sq. et pag. 618.] 1529. 8. 1540. 8. 1549. 8. Basil. 1529. 4. ne dicam de libris duobus prioribus; qui Erasmo interprete excusi sunt Colon. 1525. 8. [multo saepius sunt excusi, ut infra ad vol. IX. pag. 194. vet. ed. adnotabimus. conf. interim Maittaire A. T. indic. voc. *Gaza*, pag. 428 seq.]
2. Eiusdem de mensibus liber.
3. GEORGII LECAPENI περὶ συντάξεως τῶν φημάτων *de constructione verborum* ad Lazarum quendam, pag. 171-216. ^{aa)}. In limine scripti testatur, se usum praeceptis Apollonii Dyscoli, Herodiani, Apollonii iunioris, nec minus eorum, qui de atticis vocibus scripsere, et Arcadii Byzantini. Περί τῆς συντάξεως [P] τῆς λόγου διδασκαλία

2) Ab Aldo Theodori Gazae IV. grammaticae institutionis libros, exemplaris vitio forsan, fuisse infeliceiter euulgatos, conqueritur *Beatus Rhennanus* in epistola ad Frobenium editioni primi libri grammat. Gazae, ap. Froben. 1516. gr. et lat. sub-

invenia. v. Maittaire A. T. II. pag. 17. add. p. 20. *Harl.*

aa) vid. infra in catal. grammatic. ineditor. voc. *Georg. Lecapen. Harl.*

λία πολλή τε καὶ βαθεῖα κατέστηκε, φιλομαδέεσθε ΛΑΪΖΑΡΕ, καὶ πολλὰ δομένη χρόνῳ, καὶ μέγανος ἢ τῆς καθ' ἡμᾶς δυνάμεως. Πολλὰ γὰρ περὶ αὐτῆς τρεῖς αἰ-
χμαῖς διαπεπότηται, ἈΠΟΛΛΩΝΙΩΙ τε τῷ σοφωτάτῳ τῷ ἐπὶ πάλιν δυσκόλῳ,
καὶ ἩΡΩΔΙΑΝΩΙ τε τῷ πολυμαδέστῳ, καὶ ἈΠΟΛΛΩΝΙΩΙ τῷ νέῳ, καὶ
τοῖς ἈΤΤΙΚΙΣΤΑΓΙΣ, καὶ ἈΡΚΑΔΙΩΙ τῷ Βυζαντίῳ, ὡς ταῖς πραγματείαις
εὖ ἐντετυχηκώς, θαυμάσεις αὐτῶν τὸ πολυμαθὲς καὶ τὸ ἑλληνιστὲς τὴν ὑγίαν καὶ
κατάλληλον χρῆσιν, καὶ τὴν ἀκριβῆ καὶ πολύτερον καὶ πολυσχήμενον πάσης τῆς
ἑλληνικῆς διαλέκτου ποικιλίαν. Recusus est hic libellus de constructione verborum
graece sub Lecapeni nomine etiam Florentiae [1515.] 1520. 8. apud heredes Philippi
Iuntae^{bb)}, licet in MStis quibusdam codicibus referatur ad *Michaellem Syngelum*, pres-
byterum Hierosolymitanum.

4. EMANVELIS MOSCHOPVLI περὶ τῆς ὀνομάτων καὶ ξημάτων συντάξεως, de constru-
ctione nominum ac verborum.

5. Eiusdem περὶ προσηδίων, pag. 233-236.

[Addi potest quintum volumen grammaticorum quorundam graecorum Venet. in
aeditib. Aldi 1512. 8. iam editum. Continentur autem in illo tomq, et in fronte graece ac
latine etiam indicantur:

- 1) Ἐρωτήματα τῷ Χρυσολωρᾷ, Erotemata Chrysolorae pag. 3-115.
- 2) de anomalis verbis, pag. 116-133.
- 3) ex libro *Démestrii Chalcondylae* de formatione temporum, pag. 133-166.
- 4) Quartus *Theod. Gazas* lib. grammatices de constructione, pag. 167-265.
- 5) *Herodianus* de encliticis, pag. 265-273.
- 6) sententiae monoslichi ex variis poetis, pag. 273-296. Omnia graece. In calce: *Ve-
netiis in aeditib. Aldi. M. D. XII.*

Alia collectio sequuta est: *Erotemata Chrysolorae*: de anomalis verbis: de formatione
temporum ex libro *Chalcondylae*: quartus *Gazas* de constructione: *Herodiani* de encliti-
cis: sententiae monoslichi ex variis poetis: *Cato Max. Planudae*. *Erotemata Guarini*.
Omnia graece. Venet. in aeditibus Aldi et Andr. Soceri 1517. 8. v. Serie dell' Ediz. Aldi-
ne pag. 43. — *Florentias* in aeditib. Philippi Iuntae 1516. 8. eadem scripta graece prodierant
iunctim.

^{bb)} Editionem, *Theodori* (Gazae) grammatices
introduc. libri IV. eiusdem de mensibus et *Geor-
gii Lecapeni* de constructione verborum cum epi-
stola *Euphrosyni Bonini*, Florent. in aeditib. Iuntae
Florent. 1515. 8. memorat *Maittaire* A. T. II. p. 274.
ipseque *Fabric.* infra in vol. IX. pag. 194. et vbe-
rius *Bandini* in *Annal. Iunt. typogr. II.* pag. 76.
Haec editio recusa est, aut forsan ultimum folium
tantum mutatum, ibid. 1520. 8. v. quae *Maittaire*

A. T. indic. pag. 428. de unico utriusque edit. dis-
crimine, in ultima pagina animaduerso, adnotavit;
iterum recusa, addito *Hephaestione* de metris, ib.
1526. 8. v. *Dornille* v annum criticam, p. 410 sq.
Maittaire l. c. et *Bandini* *annal. Iuntar. typogr.*
II. pag. 202. sq. vbi notatur in biblioth. Marucel-
liana exstare exemplar cum notis mssis *Anton. Ma-
riae Salusini*, et *Hephaestionis* enchiridion sepa-
ratim excusum videri. *Harl.*

iunctim. v. *Bandini* annal. typogr. Intt. II. pag. 109. — De alia Lascaris aliorumque opusc. collectione v. infra §. XV. nr. MI. *Hart.*]

X. HEPHAESTIO, Alexandrius Grammaticus, inter imperatoris, Veri, praeceptores Iulio Capitolino ^(*) laudatus, scripsit Suida teste *ἐγχερίδιον περὶ ^{dd)} μέτρων*, qui libellus, eruditus atque utilis, etiamnum exstat.

[*Codices.* Quosdam nominat *Fabric.* infra, in §. X. sub finem. In bibl. regia *Matrit.* in cod. XL. fol. 56. Hephæst. enchiridion de metris: inc. εἰ μέλλοιμεν ἐμμελῶς. (sed non consentit cum editis.) In eodem codice sunt alia de metris fragmenta aut excerpta, etiam quantum equidem animaduerti, diuersa ab editis Hephæstionis, aut forsan quaedam sunt ab aliis ad Hephæstionem scripta scholia: vt fol. 38. auerso et fol. 41. de metro iambico: tum fol. 51. de eodem metro, et de longa, breui atque communi syllaba: fol. 68. de metris, praecipue de pedibus, fol. 105. de pedibus metri. Ab hoc cod. multis locis est diuersus, nec verò cum editis conspirans cod. XCV. fol. 192. cum Constantini Lascaris notis, animaduertit. scholiis auctariisque. v. *Iriart.* catal. codd. gr. pag. 147. et 380. seq. — *Romae* in bibl. Barberina, *Heph.* de metro, cod. chart. saec. XIV. — *Mediolani* in bibl. Ambros. cod. teste Montfaucon in diario ital. pag. 17. — *Neapoli* in bibl. reg. cod. chart. nr. XCVIII. et, secundum Montfaucon. l. c. pag. 310. cod. rec. in bibl. S. Ioan. de Carbon. Augustinian. — *Venetis* in bibl. D. Marc. in cod. CCLXIII. tum in cod. CCCCLXXXIII. *Heph.* enchirid. cum quibusdam scholiis margin. praemissis prolegomenis *Longini* et epitome nouem metrorum, sequitur expositio in Hephæst. enchiridion sine nomine auctoris; denique subsequitur opusculum de metris sine nomine auctoris; cum nota praefixa: ἐγχαῖ-
φη ἐκ παλαιῆς τινος βιβλίου init. πῶς μετρικὸν σύστημα. et alia opuscula grammatica. — In cod. DXXXI. Hephæst. de metris et epitome nouem metrorum ex illius enchiridio. (catal. codd. graec. pag. 130. 254. et 287.) — Inter codd. *Namianos* in cod. CCXCI. n. 7. sunt fragmenta ex Hephæstione *περὶ μέτρων*, sed in compendium redacta, et auctor cat. illorum codd. p. 488. sq. collati cod. cum edit. Corn. de Paw varias enotauit lectiones.

Parif. in bibl. publ. *Heph.* enchir. aut excerpta ex illo sunt in XIV. codd. nempe nr. MCCCLXX. MMVIII. MMDCLXXIV. MMDCLXXVI. vna cum scholiis, quae ab editis discrepant; vt in sequenti cod. MMDCLXXVII. MMDCCXI. MMDCCXIII. MMDCCXVII. MMDCCLV. MMDCCCLVI. MMDCCLVII. cum scholiis MMDCCCXLVII. in nonnullis differt ab editis. MMDCCCLXXXI. in quo etiam sunt *Longini* prolegomena, a Ioanne Bolum prius edita; anonymi de nouem metrorum generibus, quae ad verbum exstant in scholiis ad Hephæst. ed. Turnebi, pag. 85. tum tir. 3. anonym. de varijs metrorum generibus, auctore quodam christiano; nam [pag. 88. ed. de Paw.] S. *Sophronium* laudat, eumque vt multo se antiquiorem: (consector catal. codd. vol. II. pag. 565. id ineditum

Pp 2

opus

cc) In Vero esp. 2. *Audiuit Scaurum, Grammaticum latinum, Scauri F. qui Grammaticus Hadruntinus fuit. Graecos Tisaphum, Hephæstionem, Harpocrationem.* Vbi If. Casaubonus in notis: *Hephæstion hic videtur ille esse Alexandri-*

nus Grammaticus, cuius exstat hodieque de re metrica elegans libellus. Auctorem certe illum antiquissimum esse nullus dubito.

dd) Ita legendum, non *ἐγχερίδιον διὰ μέτρων*, iam monere viri doctissimi.

opus esse arbitratur: incip. *Λεδορεν βαλόμενοι* nr. 7. anonymi fragm. de carminis pedibus, cuius auctor initio paginae *Dionysius* dicitur. nr. 8. anonym. de iambico, heroico et anacreontico metro: denique in cod. MMDCCCCLXXII. *Hephaest.* enchir. et anonymi tract. de metris, e veterum scriptis collectus. — *Montpellier* in bibl. *Pellicieri*, teste Montfaucon. — *Florentiae* in bibl. Medic. in cod. XXI. plut. X. nr. 6. cod. XXXIII. plut. 57. nr. 3. cod. XXXIII. nr. 2. plut. 58. (*Bandin.* cat. codd. gr. I. pag. 489. II. col. 385. et 480.) In cod. VII. nr. 35. plut. 55. est fragmentum, adscripto quidem, at a manu recentiore, nomine Hephaestionis, sed eius textus, quia diuersus est ab edito, *Bandinio* l. c. II. col. 264. ad alium grammaticum pertinere videtur. — In *Anglia*, (secundum catal. codd. Angliae et Hibern.) in bibl. *Bodlei.* inter codd. Barocc. nr. LXXI. incip. quoque; *εἰ μέλλομεν ἐμμελῶς* etc. it. 115. nec non nr. LXXIV. compendium de metris ex Hephaestione: nr. 165. *Heph.* enchirid. cum scholiis, in quibus tamen ordo ab editis aliquando differt. — *Cantabrigiae* inter codd. collegii Caio-Gonuil. nr. MXXXVI. — inter codd. bibl. Norfolcianae nr. CCCXXV. siue in cat. II. p. 84. nr. MMMCCCCXXIV. — inter codd. Edu. Bernardi, nr. XXXI. siue in cat. ibid. p. 206. nr. MMMMMMMCCCLXXVII. — inter codd. *Is. Vossii* nr. XXXII. siue in cat. nr. MMDCCIV. *Heph.* cum variis lectionibus. — *Leidæ* in bibl. publ. inter codd. legati Scaliger. quaedam ex Hephaestione; (catal. pag. 343. nr. 61.) *Monachii* in bibl. elect. Bauar. cod. CLXXV. *Hephaest.* enchir. cum additamento *Demetrii Triclinii.* (cat. codd. gr. pag. 69.) — *Breslau.* in bibl. Rehdigerian. teste *Kranz* in memorabil. bibl. Elisabetanae Wratislau. pag. 88. — *Heidelbergae* quondam in bibl. Palat. nr. 132. et, cum prolegg. Longini, nr. 314. it. *Heph.* et *Is. Argyrus* de metris, nr. 386. in *Sylburgii* catal. — *Augustae* Vindelic. in bibl. publ. vid. Reiseri catal. codd. pag. 88. *Harl.*

Prodiit graece cum scholiis graecis (excerptis e *Longino* atque aliis scriptoribus, auctore Christiano, vt ex pag. 88. perspicue adparet,) Venetiis apud Aldum 1526. 8. *) atque inde emendatius et cum locupletissimo indice nitide excusum Paris. 1553. 4. ab *Adriano Turnebo*. [Inscriptio haec esse dicitur: *Hephaest. Alexandrini* enchiridion de metris et poemate, cum scholiis antiquis, gr. In bibl. Leidensi est exemplar cum multis notis mss. Num verò emendatior prodierit *Hephaest.* alii indicent. *Dorville*, quidem l. c. pag. 411. monet, et deinceps vberius demonstrat, multa *Heph.* loca in edd. *Turneb.* et *Paw.* ex Iuntina rectius posse constitui. — In catal. bibl. *Askew.* pag. 73. nr. 1951. citatur *Hephaestionis* libell. de metris et poemat. Paris. apud *Libert.* 1632. 8. et additur, in hoc libro, (exemplari) hanc esse notam: *Inter libros rarissimos est numeranda haec Hephaestionis interpretatio.* Textus igitur graecus abesse videtur. — *Turnebi* editionem *κατὰ πρότα*, retentis ipsis paginarum numeris et mutatis apertis erroribus typographicis, vt plurimum sequuntur

*) Editio *Veneta* apud *Aldum* et dubia est, et vero spuria, neque ego illius editionis vllibi mentionem factam vidi, excepta Gesneri bibl. ex qua Fabricius ista notitia desumpta esse videtur *Dorville* in critica vanni. pag. 410. vbi de hoc errore copiosius agitur. Adde quae adnotaui in *Introd.* in hist. L. Gr. II. pag. 1. Scribere debuit Fabr. *Florentiae* per hered. *Phil. Iuntae*. Ibi enim prod-

iere: *Theodori* grammatices libri IV. de mensibus liber eiusdem, *Georgii Lecapenti* de constructione verborum, eiusdem de accentibus, *Hephaestionis enchiridion.* *Florentiae* per hered. *Phil. Iuntae* a. M. D. XXVI. (1526.) 8. vide, quos laudauit ad §. anteced. de quarto vol. grammatic. graecorum *Aldino.* *Harl.*

sequuntur est *Io. Corn. de Paw*, scholisque antiqua et animadversiones criticae adiecit, Traiecti ad Rhenum 1726. 4. Cornelii de Paw acrius exagitat errores in fronte iam libelli *Ἡφαιστίωνος* scribendo, et in notis praecipue commissos acerbe reprehendit, et multa in textu corrigit loca comparando maxime edit. Florentinam, *Doruillius* in libro, alioqui docto: *Critica vana in inanes Io. Corn. Pauonis paleas* etc. Amstel. 1737. 8. c. X. in quo ostenditur, Pauonem de Hephaestione pessime meritum fuisse, pag. 405-543. Paw tamen quaedam Doruillii crimina aequae acerbe atque petulanter diluit in praefatione ad Phrynichi eclogas a Stellula quinta vsque ad septimam. — Multae Pauonis coniecturae ante Doruillium examinabantur, nec pauca Hephaestionis et schol. nec non excitatorum poetarum loca aut explicabantur aut emendabantur aut notabantur a *Georgio d' Arnaud* in specimine animaduers. criticarum ad aliquos scriptores graecos etc. Harlingae 1728. 8. capp. XVI - XXVIII. pag. 95 - 158. — Hephaestionem saepius et acriter reprehendit refutatque *Godofr. Hermann* de metris poetarum graecorum et romanorum, libr. III. Lipsiae 1796. mai. 8. *Villoison* in prolegom. ad edit. Homeri II. Venetam pag. LIX. locum quemdam Hephaestionis e codice dedit emendatiorem. *Hartl.* Longini^{ff)} prolegomena in Hephaestionis enchiridion integriora vulgavit graece *Hudsonus* in sua Longini editione Oxon. 1710. 8. [atque alii deinceps, *Heinecke*, *Morus*, *Pearcius*, *Toup*. v. supra, in h. vol. lib. IV. cap. 33. §. IX. sqq.] Eadem cum doctissimi viri, *Io. Boiuni*, notis et versione prodire in editione postuma operum *Nicolai Boilauii Despraei*, Paris. 1712. 4. Amst. 1713. 12. Respicitur hic Hephaestionis liber a *Prisciano* lib. de versibus siue metris comicis, a *Scholias* Euripidis, *Aristophanis*que et *Demetrio Triclinio* ad *Sophoclem*^{gg)} variis in locis et ab *Hermogenis* scholias pag. 381. 387. Etiam ex hoc libello desumpta, quae de nouem metris *Aristophani* praemittuntur, graecis scholiis illustrato. Multa quoque ex illo recentiores, qui de metris scripserunt, ut *Iacobus Micyllus*, *Argentoratensis*, cuius libri III. de re metrica prodire *Francos*. 1539. 8.

Narrauit mihi *Frid. Rostgaardus*, Danus, se hoc Hephaestionis monumentum in Italiae bibliothecis cum MSS. codicibus comparasse, et emendasse non paucis in locis. Fuit etiam in bibliotheca *Renati Moreau* Hephaestionis Enchiridion de Metris, paullo dissimile ab editis, teste *Labbeo* pag. 213. Bibl. nouae MSS. Idem pag. 196. memorat in Bibl. *Caroli de Montchal* fuisse MS. graece *Anonymi* de re metrica tractatum, alterius *Anonymi* de re metrica, Hephaestionis Enchiridion, Eiusdem metricam *Isagogen*^{hh)}, et dilucidiorum explorationemⁱⁱ⁾ de re metrica siue poetica. Ab eodem *Labbeo* pag. 110. [et supra in notit. codd.] laudantur alia scripta huius argumenti, in bibliothecis delitescencia, *Andreas* et *Theodosii*, Grammatici, de pedibus, *Demetrii Triclinii* de metris^{kk)}, *Iouannis Botaniotae*

P p 3

ad

ff) In editione Hephaestionis Parisiensis [et *Corn. de Paw*] pag. 25. videtur *Longinus* ab Hephaestione citari. Sed verba *πρὸς Λογγίνου* ibi corrupta sunt, et legendum *πρὸς Λογγίαν*. Nam pag. 39. Scholias testatur dramati *Epicharmi* titulum fuisse *λόγος πρὸς Λογγίαν*. [conf. de *Paw*. not. ad loc. pag. 118.]

gg) Hephaestionis scholia in *Sophoclem* laudat *Calepinus* Lexico in *Petides*.

hh) Pap. 63. edit. *Turnebi*. *περὶ μετρικῆς ἀναγωγῆς ἢ περὶ ποιήματος*.

ii) Pag. 65. *συφωτίζου διδασκαλία περὶ μετρικῆς ἀναγωγῆς, ἢ περὶ ποιήματος*.

kk) Forte non alia, quam quae scholiis in *Sophoclem* praemittuntur *Δημητρίου τῆ Τραπεζοῦς περὶ μέτρων οἷς ἐχρήσατο Σοφοκλῆς*. [conf. supra, in notit. codd. mss. de cod. *Bonae*.]

ad Iſidorum Diaconum et Tabularium de metris iambicis. *Rhodii Nilii* de verſibus Anacreonticis, *Inerti* de metris Pindaricis ^{u)}, *Trichae* ⁿⁿ⁾ ſynopſis nouem metrorum. De verſibus collectio ex multis, incipiens ab ipſis XXIV. elementis, cum *Anonymi* de poetiſcis elementis, de ſyllaba communi, de dialectis, nec non *Ioannis Tzetſae* de omni verſuum genere [P] *περὶ τῶν ἐν εἰχοῖς* ⁿⁿ⁾ *μέτρων*, et de verſibus poeticis MS. Reg. 83. id. pag. III. et 196. *Aelii Feſti Aphthonii* fragmentum de carminis adpellatione laudat *Iſ. Voſſius* de viribus rhythmī pag. 90. Hephaeſtionis Enchiridion de metris cum Longini, philoſophi, prolegomenis fuit etiam MS. in biblioth. Palatina, vt patet ex catalogo Frid. Sylburgii, pag. 94.

Ait praeterea Suidas, Hephaeſtionem ſcripſiſſe.

Μετρικὰ διάφορα, quod reddunt *Carmina varia*. Forte rectius vertas: *Varia de metris*, vnde Hephaeſtio *κατ' ἐξοχὴν* veteribus dicitur *ὁ μετρικός*. Licet et plures de hoc argumento ſcripſerint, vt *Heliodorus*, *Aſtyages* et alii, qui interciderunt.

Περὶ τῶν ἐν ποιήμασι ταραχῶν. De iis, quae in poematibus turbata ſunt.

Κωμικῶν ἀπορημάτων λύσεις. Comicorum dubiorum ſolutiones.

Τραγικῶν λύσεων. Tragicarum ſolutionum opus.

Τῶν μέτρων τὰς ποδισμούς. Metrorum diſſeſſiones, et alia plurima, quae non nominat.

XI. Alii Hephaeſtiones.

Hephaeſtio, Alexandro Magno, carus, et poſt mortem inter Deos coli iuſſus, et oracula reddere ſomniaque immittere creditus, de quo Arrianus, Curtius, Lucianus etc.

Hephaeſtio, *Thebanus*, Aſtologus ſcriptor, de quo dixi lib. 3. cap. 21. [vol. IV. pag. 143. ſq.] creditur vixiſſe circa Conſtantini M. tempora. *Fabr.* In cod. Matrit. LXVIII. ſunt ex libris *Hephaeſtionis*, *Thebani*, ex Imo de principiis: e ſcriptis *Dorothei*, verſus hexametri XXI. de ſignis, quibus vrbes, regiones vel populi ſubiaceant, tum ex eiusdem *Dorothei* ſcriptis de ſinibus ſtellarum ſ. planetarum, verſus hexametri XLI. — eiusdem de trigonis, verſus XIII. eiusdem, quibus in locis gaudeant aſtra, verſſ. IV. — eiusd. de altitudinibus verſſ. VII. heroici: denique de parte, in qua eſt *ὠροσκοπός*, quemadmodum (docet) *Annubion* in elegiis, verſus XII. elegiaci: quos omnes verſus 98. (quorum quidem exiguum partem, nim. XXXIII. tantum, *Salmaſius* in exercit. Plinianis et in diatriba de annis climactericis ediderat.) *Iriarte* in codd. gr. Matrit. pag. 243. ſqq. graece publicauit paucisque notis illuſtrauit. Cuius cod. commemorationis ſupra in vol. IV. l. cit. ſum oblitus. *Harl.*

Hephae-

u) Etiam haec forte eadem, quae graecis in Pindarum ſcholiis praemittuntur.

nn) De hoc aliisque vide infra in catal. grammaticorum ineditorum. *Harl.*

nn) ποιήματα τὰ κατὰ εἶχον *Hephaeſtio* pag. 63. exponit, quae eodem verſuum genere abſoluuntur, vt heroici.

Hephaestio, scriptor, Athenaeo suppar, quem vide lib. XV. 4. pag. 679. vbi cum Andraeni libros compilasse arguit.

Hephaestio, Alexandrinus, pater Ptolemaei Chenni, Grammatici, Traiano et Hadriano imperante clari, qui et ipse filius apud *Tzetsum* Chil. VIII. v. 388. Ptolemaeus *Hephaestio* appellatur. Noui, Ionio *Πτολεμαῖον τῷ Ἡφαιστίωνος* exponi *Hephaestionis* non filium, sed praeceptorem vel patrem, et per *Hephaestionem* illum intelligi hunc ipsum, qui de metris scripsit. Sed sola coniectura, nullo veteris scriptoris testimonio, nititur haec eius sententia: igitur tamquam minus exploratam omitto.

[P] *Hephaestio*, statuarius, cuius mentio in veteri monumento apud *Sponium* pag. 126. *Miscell.* *Ἡφαιστίων Μύρωνος, Ἀθηναῖος, ἐποίει.* Hic addendus catalogo *Artificum* *Francisci Iunii*.

Auorum nostrorum memoria doctissimum Virum *Bonauenturam Vulcanium* graeco nomine *Hephaestionis* delectatum comperi. Habeo enim libros, quibus vsus est, et quos manu sua in fronte sibi asseruit hac nota: *Ἐκ τῶν Ἡφαιστίωνος.*

Praetereo *Hephaestionem*, regionem et ciuitatem in *Lycia*, quae a flagrante subinde et perforato passim ignibus solo hoc nomen accepit, vt *Hephaestium* siue *Vulcani* templum diceretur, memoraturque *Scylaci*, *Senecae*, *Plinio*, *Solino* etc.

XII. Index Scriptorum, in *Hephaestionis Enchiridio* laudatorum.

[Conf. indic. rerum et vocc. memor. gr. in ed. Paw.]

Parenthesi inclusi numeri Graeca scholia indicant.

Achaeus ἐν Κύνῳ. pag. 7. edit. *Parisi*.

Aeolicum metrum. 23. (89.) *Aeoles* 37.

Aeschylus ἐν Νιόβῃ. 3.

Alantiades, tragicus, vnus ex *Pleiade*. (32.) (93.)

Alcaeus. 6. 16. 34. 35. 39. 68. 74.

eius ἄσματα 51. 67. πρώτη καὶ δευτέρα ᾠδή ἐν τῷ πρώτῳ. 67.

παρ' Ἀλκαίῳ. 45. videtur legendum παρ' Ἀλκαίῳ.

Genus *Alcaicum* decasyllabum 24. ἐνδεκασύλλαβον, et δωδεκασύλλαβον 46.

Alcman. 22. 28. 39. (89.) integras strophas tetrametris dactylicis composuit, quarum specimen 22. δεκατεσσάρων στροφῶν ἄσματα 74. genus hexametrum τὸ καλούμενον Ἀλκμᾶνος 44. [*Alcmaicum* δωδεκασύλλαβον. 34.]

Alexander, tragicus, vnus ex *Pleiade*. (32.) (93.)

Amiphas. 88.

Anacreon. 3. 4. 19. 30. 40. ter. 51. 56. 57. 68. 70. 74.

ἐν ἐλεγείῳ. 4.

ἄσματα. 15. 22. 40. 51. 69.

Genus *Anacreonticum*. 16. (59.) (87.) seq.

Ananias,

- [P] Ananias, poeta antiquissimus, generis Hipponactei inuentor a quibusdam habitus 16.
 Οἱ εἰς Ἀπόλλωνα γράφοντες paeone pede in carminibus vtuntur. (12.)
 ἐν τοῖς παιᾶσιν ὕμνοις. (83.)
Apollochorus pithor. 14.
 Οἱ ἀρχαῖοι. (87.) (94.)
 Archebulus, Thebanus poeta. 27. Genus ἀρχεβύλειον. id.
 Archilochus. 16. (18.) 19. 48. 49. 50. 51. 70. (86.) 91. ἱαμβοποιός. 50. ἐν ἐπώδοις. 22. ἐν ἐπώδῃ. id. ἐν τοῖς τετραμέτροις. 27. Genus Archilochum. 19. (89. med.) Cratinus ἐκ ἀντικεῖς μιμέται τὸν Ἀρχιλόχον τὸν ἐρασμονίδην. 50. ἐν τοῖς εἰς Ἀρχιλόχον Φερόμενοις ἰοβάκχοις. 55. Lycambi filiae, Archilochi iambis laelae, seipias suscipiunt. (87.)
 Aristoxenus, (91.) Selinuntius, Epicharmo antiquior poeta. 25.
 Aristarchus, grammaticus. Ἀριστάρχειος ἔκδοσις poematum Homericorum. 74.
 Aristophanes, comicus. (20.) (92.)
 Eius Αἰολοσίκων. 29. Ἀμφιάραιος. 30. Γεωργοί. 42. bis προτέρῃ Θεσμοφοριάζουσαι. 42. Σφῆκες. 42.
 Genus Ἀριστοφάνειον. 25.
 Aristophanes, grammaticus. ἔκδοσις Ἀριστοφάνειος poematum Homericorum. 74.
 Asclepiades, genus Asclepiadeum. 34. (35.)
 Bacchiacum metrum. 41. 44. 45.
 Bacchylides. 44. 70. eius ᾄσματα. 44.
Boeotica dialectus. (62.)
 Callimachus. 6. 19. bis (20.) 26. 28. 50. 55. bis 57. (92.) Poëma βάκχος. 30. poemation ἡ παῖς ἡ κατὰ κλεισός. 63.
 Comici. 20. 57. 71. 74.
 Corinna. 60. ἐν τῷ πέμπτῳ. 9.
 Cratinus. 48. (91.) genus κρατίνειον. 56. 61. (62.) Aristophanio metro vsus. 25. εἰς τὰς Ὀδυσσεύς εἰσβάλλων. in exordio dramatis. 26. ἐν Ὀδυσσεύσι. ibid. ἐν πανόπταις. 5. 6. ἐν τοῖς χείροσι. 6. ἐν Κλεοβελίναις. 5. 6. ἐν ὥραις. 6. ἐν Τροφονίῳ. 41. ἐν Ἀρχιλόχοις. 50. ἐν τοῖς Σερίφοις. 50.
 Critias ἐν τῇ εἰς Ἀλκιβιάδην ἐλεγείᾳ. 8. seq.
 Dactyli Idaei siue Curetes, a quibus pedis genus, dactylus nomen accepit, quia illo metro circa Iouem tenerum canentes ac saltantes, Saturnum ab eo auerterunt. (80.)
 [P] Demosthenis versus in prorfa. (76.)
 Dionysius siue Bacchius, pedis genus πρὸς τὰ Διονυσιακά. (82.)
 Διονυσιακὰ πομπά. id.
 Dionysiades, tragicus, vnus e Pleiade. (32.)
 Dithyrambopoeorum hymni in Bacchum pleraque ex bacchio metro. (82.)
 Genus Δοχμαϊκόν. 33.
 οἱ Δραματοποιοί. 75.
 Empedocles. 2.
 Epicharmus (91.) ἐν Μεγαρίδι. 5.
 ἐπνίκιον et χορεύοντες, scriptae metro Aristophanio. 25.

λόγος καὶ λογία. 25. (93.)

Euphorion ἐν χερσονησιώτῃ. 60.

Eupolis. 71. ἐν βάπτει. 14. Κόραξ. 42. ἐν ταῖς πόλεσιν. (52.) ἀστρατεύσας. 57. 61.
ἐν χρυσῷ γένει. 60.

Genus Eupolideum. 61.

Euripides. 55.

Genus Euripideum (88.) siue ληκυθιον. 18. (20.)

Genus Galliambicum. 40. λελυμένον τὸ μέτρον. Οἱ δὲ γάλλοι διαβάλλονταί, ὡς Θή-
λειαν νόσον ἔχοντες, διὸ καὶ σώματα φόρον ἐτέλεον Ῥωμαίοις εἰς τὸτο, οἱ τοῖτοι δὲ
ἱερεῖς εἰσι Δήμητρος. (41.)

Glycon. 33.

Genus Glyconium. ibid. 60. (62.)

Heliodorus (metricus, a Prisciano etiam laudatus). 6. (7.) (93.)

Hermias, poeta. 67.

Hipponax. 4. 16. 17. (87.)

Hipponactium genus. 4. 6. 33.

Homerus. 4. 63. (76.) (91.)

ὁ σοφώτατος. (87.)

eius versus 2. 3. 8. 14. etc. βαψωδία. 66. prima βαψωδία habet μέτρα siue εἴχας χ'.

(76.) Μαίριγίτης ὁ εἰς Ὀμηρον ἀναφερόμενος. 64. 67. Ὀμηρεὺς ἔπη. (89.)

Homerus iunior, filius Homerus **) poetriae Byzantinae. (93.) Tragicus vnus e Ple-
iade. (32.)

Hymni iambo scribi soliti. (17.)

Ἰαμβοποιοί. 20. Iambelegi. 51. Iambus dictus a Iambe, famula Celei, quae saltans ad
hoc metrum solata Cererem est, quum tristis super [P] raptu Proserpinae hospitare-
tur apud Celeum et Nerim, eius coniugem (81.) vel a Iambe puella, quae hoc me-
tro petita conuiciis, se ipsa suffocauit id. et (87.) vel ab anu huius nominis, quae in
scapha lanas lauans Hipponactem, scapham tangentem, his verbis repulit: ἀνδρῶν
ἀπελθε, τὴν σκάφην ἀνατρέπεις. (81.) ἱαμβίζεν λοιδορεῖν, ἀπὸ τῆ ἱβάζεν. id.
Iambici carminis quatuor genera: Comicum, Tragicum, Satyricum et Iambicum,
specialiter ita dictum, singulorumque proprietates. (85.) (87.)

Iones. (82.) Ionicus vers. ibid.

Δακωνικὸν μέτρον. 25.

Longinus. (28)

Lycophron, tragicus, vnus e Pleiade. (32.) (93.)

Lyrici. 74.

Margites Homeri. 64. 67.

Menandri comoediae. 66. ἡ εἰςβολὴ τῆς Λευκαδίας Μενάνδρου. (73.)

Μενον

oo) Sed legendum est υἱὸς ΜΙΡΟΤΣ, τῆς Βυ-
ζαντίας ποιητρίδος vt iam vidit Corn. de Paw. not.
pag. 187. fin. et *Iriart.* in catal. codd. Matrit.
pag. 213. not. Clare existat in: Carmina IX. illustr.

feminar. ex bibl. Fuluii Vrfini, Antwerp. 1568. 2.
pag. 43. "Ὀμηρος εἶχ' ὁ ποιητὴς ἀλλ' ὁ Μενῆς, (vu-
de male coniunctum est ὁμηρὸς) τῆς Βυζαντ. ποιη-
τρίδος. *Harl.*

Vol. VI.

Qq

Menon. (90.)

Ο μετρικός. (5.) Hephæstio ipse intelligitur.

Μητρωακὸν μέτρον. 40. διὰ τὸ πολλὰ τὰς νεώτερες εἰς τὴν μητέρα τῶν Θεῶν γραψαί
τῷ τῷ μετρῷ. id.

Molossus, Pyrrhi et Andromaches F. a quo dictum pedis genus in carmine, quod ille hoc
metro odas dixit in templo Dodones (82.) 38.

Οἱ νεώτεροι. 40. (87.)

Nicomachus ὁ περὶ ζῳγραφῶν τὴν ἐλεγίαν πεποιητός. 14.

Ραεον. 12. 42. 43. 44. 45. (83.)

Raeonicum metrum. 12. 41.

Παλιμβακχεακὸν. 41.

Pariambus. idem qui Pyrrhichius. (11. 81.)

Παροιμιακὸν μέτρον διὰ τὸ παροιμίας τινὰς τῷ τῷ μετρῷ εἶναι. ἀλλὰ παροιμία εἴτι
καὶ ἐπικά, καὶ ἰαμβικά, καὶ ἡ τῷ τῷ μετρῷ μόνον. 26. (28.) (91.)

Parthenius ἐπικίδαν εἰς Ἀρχελαΐδα γραφῶν. 4.

Περσικὸν pedis genus, ita dictum διὰ τὸ τὰς ἰσορίας τὰς Περσικὰς τῷ τῷ μετρῷ γι-
γραφεῖσθαι. (82.)

Phalaecium genus. 33. 35.

Pherecrates ἐν τῇ Κοριανῷ. 57. (59.)

Genus Pherocratium. 33.

Philicus, Coreyraeus, εἰς ἃν τῆς πλαϊνός. 30. 31. (32.) (93.) vbi male Philiscus. Hexame-
tro Choriambico totum poemata composuit. 30. 31.

Phrynichus, tragicus. 39.

Phrynichus, comicus. 39.

Pindarus. 68.

[P] Genus Pindaricum. 51. ἐνδεκασύλλαβον. 46.

Plato, philosophus. (76.)

Plato, comicus, ἐν ζαντρίσκ. 51. Platonicum metrum, ibid.

Pleias tragicorum sub Ptolemaeo. (32.) (93.)

Poëtarum versus, qui non nominantur. 2. 3. 4. etc.

Politicum carminis genus. (91.)

Praxilla ἐν διθυράμβοις, ἐν ᾧ ἐπιγεγραμμένη Ἀχίλλει. 9.

Genus πραξίλλειον. 24. 36. 38. (90.)

Πριάπων τετραμέτρον. 34. (59.) (61.)

Προσοδικὸν μέτρον. (52. bis.)

Προσόλοι ὕμνοι. (82.)

Πυδικὸν genus Heroicum siue Hexametrum, quod Pythius Apollo vsus illo in oraculis.
(22.)

Pyrrhus, cui primus epinicius hymnus pyrrhichio metro compositus. (81.) 27. Pyrrhi-
chius. 11. (81.)

Rhintho

ἐν Ὁρέτῃ δράματι. 4.

Οἱ ῥυθμικοὶ a metricis siue grammaticis distinguuntur. (78.)

Sappho.

Sappho. 23. 30. 34. 36. 37. 39. 40. 47. 49. 57. 58. 68. 70. 74. Genus Sapphicum *ἑκαυσύλλαβον*. 33. *ἑνδεκασύλλαβον*. 45. 46. *ἑκκαδεκασύλλαβον*; quo tertius liber Sapphonis. 34. *τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον* quo totus secundus liber Sapphonis scriptus. 23. seq. *ᾄσματα* libri septimi. 34. Eius sunt versus pag. 55. qui incipiunt: *ἔτι μοι καλά παῖς*. Libri secundi et tertii mentis pag. 63. 65. *ἐν τοῖς παλαιοῖς ἀντιγράφοις κατὰ δύο (ὑπὸ διςχίας) sive ἐν δυάδι εἴχων παραγεγραμμένον ἕκαστον ᾄσμα*. *ibid.* seq. Genus Sapphicum Heroicum. (91.)

Satyricum iambicum. (87. bis.)

Οἱ σχολιογράφοι. (82.)

Siminnias. 35. Rhodius, totum poema scripsit trimetro anapaestico. 26. *ἐν τῷ πελέκῃ*. 31. (32.) *ἐν ταῖς πτέρυξι*. 32. *ἐν τοῖς ποιήμασι*. 43. Eius *σφαῖρα*. (32.) *Θρόνος*. *ib.* *ὦν*. 65. 68. *καὶ ἄλλα παιγνία*. 65. Genus Simminiacum. 35.

Simonides. 68. eius Epigrammata. 14. 64. 66. (72.)

Sophocles Electra. (73.)

ἐν ταῖς ἐλεγείαις. 4.

Sophonius, Christianus poeta. (88.) *καθὰ τῷ ἁγίῳ Σαφρονίῳ καὶ ἄλλοις ἀρχαιοτέροις δοκεῖ εἶναι χριστιανῶν μακαρῶν ἔλθοντες παῖδες*.

Sosiphanes, tragicus e Pleiade. (93.)

Sosithus, tragicus e Pleiade. (32.) (93.)

[P] Sotades, a Ptolemaeo Philadelpho occisus, quod coniugium cum sorore reprehendisset. (5.)

eius *Ἄδωνις*. 3.

Ἰλιάδα ἔγραψε Σωτάδης, μεταθεὶς τὰ τῆ ποιητῆ εἰς ἴδιον μέτρον. (10.) genus Sotadeum. 37.

Σπονδαιακὸς πῦς. 83. Spondeus. 82. *σπονδαῖς λυτίς*. 17. 20. *σπονδαιακὴ ταυτοποδία*. 11.

Strattis, *λυροποιός*, Anacreonti amatus. 56.

Ὁ τεχνικός. (77.) intelligitur ipse Hephaestio.

Telephilla. 36.

Theocritus. 4. Bacchylidis *ἐπιφθγγμα*. ἡ καλὸς Θεόκριτος ὁ μόνος ἀνθρώπων ὁρᾷς. 70.

Theopompus, comicus. 43. genus Theopompeum, quo ille usus est *ἐν Παισίν*. *ibid.*

Timocreon, Siculus, *κομψὸς αἰνῆς*. 40. eius *ᾄσμα*. *id.* Epigrammata. 2.

Timotheus. Eius *νόμοι κιθαρωδικοί*. 66.

Tragici. 20. 74. Vide et supra, Pleias Tragicorum. Tragicum iambicum. 87.

Xanthus *ἐν τοῖς Λυδιακοῖς*. 5.

Ζαχαρίας *μεγάλῃς πάγκλυτε κύριε*. (88.) versus christiani poetae ex hymno in S. Iohannem, baptistam.

XIII. Fertur in multis bibliothecis manu exarata DIONYSII, Thracis, *τέχνη Γραμματική*, sane antiqua et celeberrima pridem, communique usu trita, et plurimorum illustrata commentariis, qui Eustathio plus simplici vice laudantur *οἱ τῆς Γραμματικῆς ἐξηγηταί*. In hac *τέχνη* leguntur, quae e Dionysio profert Sextus Empiricus aduersus Grammaticos. Nomina eorum, quorum commentarii in Dionysii *τέχνην* una cum ipsa feruntur manu exarati, sunt *Porphyrus*, *Diomedes Scholasticus*, *Melampus*, *Stephanus*, *Georgius*.

gins *Choeroboscus*, et *Theodosius*, Alexandrinus. [In cod. *Veneto* Marc. CCCCLXXXIX. praeter commentarios, a Fabricio citatos, etiam interdum laudatur *Heliodorus*, teste *Villoisf.* anecd. gr. II. pag. 98 et 99. nec non in cod. *Neapolitan.* in quo etiam *Isidori* comment. occurrere dicitur. Multi autem adhuc superant *codices*, in quibus Dionysii grammatica aliaque seruantur. In bibl. publ. *Parisiensi* cod. MMXC. excerpta e Dionysio, Thrace, de rebus grammaticis. — in codice MMCCXC. (e vetusto exemplari, quod adseruatur in bibl. principis Valachiae, descripto.) *Dion. Thracis* ars grammatica: in cod. MMDXLVI. *Dionysio* adscripta sunt erotemata grammatica, quae in alijs codicibus tribuntur *Manueli Moschopulo*. v. Villoisfon infra in notitia cod. Veneti et ad fin. §. XIV. laudatum. — In cod. MMDCCCLXXXI. nr. 7. est anonymi fragm. de carminis pedibus, cuius auctor initio paginae dicitur *Dionysius*. — *Leidae* in bibl. academ. inter codd. Vossianos *Dionysii Thracis* grammatica et in eandem grammaticorum complurium scholia^{pp}), olim Alexandr. Petauii, in membr. Tum excerpta ex cod. forsitan quem vidit Casaubonus, aut alio: n. genus Dionysii, Thracis, qui grammaticam scripsit, cum *Georgii Choerobosci* excerpto et *Diomedis*, scholastici, in eius artem: *Theodosius περὶ ὀξυ* excerptum ex *Porphyrio* de profodia et alia. Denique excerpta ex *Dionysii Thracis lexico* msto. (v. catal. bibl. Leid. p. 399. nr. 76. ac 77. et pag. 401.) In catal. codd. Angliae et Hiberniae P. II. inter Voss. codd. duo occurrunt nr. MMCCXXVIII. et nr. MMCCXCIII.

In *Hispaniis*, in bibl. Escorialensi, *Dionysii Thracis* erotemata, siue interrogata grammatica. (teste *Plünero* in itineraio per Hisp. pag. 166.

In *Britannia*, in bibl. *Barocciana*, cod. CXVI. continet *Dionysii Thracis* grammaticam cum commentariis, nim. *Georgii Choerobosci* comment. in Dionysii artem; *Stephanum* de punctis et de criticis alijs ad Dionysii grammaticam; *Theodosii* commentarium in Dionysium Thracem; in *Theodosii* grammaticam scholia siue commentar. ἀπὸ Φωνῆς *Georgii Grammatici*, cognomento *Choerobosci*. Ex hoc forsitan codice *Hody* de textibus original. pag. 157. *Stephani* in Dionysium commentar. laudauit, et locum ex eo attulit; alium locum *Langbainius* ad Longin. περὶ ὕψους, sect. VI. pag. 40. ed. Tollii et Porphyrii scholion ib. ad sect. IX. pag. 52. — In bibl. *Iacobaea* nr. DCCCXLI. (f. cat. II. p. 246. nr. 8563.) *Porphyr.*

pp) De eodem cod. egit, et quaedam ex illo excerptit *Burmann.* II. ad Henr. Valsii libr. de critica, cap. I. pag. 145. Is vero notat, eo cod. contineri *Erennii Philonis*, *Lasbonastis*, *Dionysii Thracis* cum scholiasticis eius, *Diomedis*, *Porphyr.*, *Theodosii*, aliorumque grammaticalia graeca, ac similem fere codicem esse illi, quem se legisse testetur *Casaubonus* in *Casaubonianis* pag. 13 et 14. Hic vero prodit, in illo cod. esse *Porphyr.* de profodia; *Georgii Grammatici* (comment.) in Dionysii artem; anonymi scholia in eundem, (vt opinatur,) genus *Dionysii*, Thracis, qui conscripsit grammaticam: περὶ τῶν πῶς οὐκ ἐστὶν τὸ Ἀλφάβητος. Prolegomena artis Dionysii, (in quibus multa de

litteris earumque adfectionibus, de profodia, et accentibus graec. dictionum.) Sequitur *Theodosii* περὶ ὀξυ, (adparet, inquit *Casaubonus* scriptum esse grammatici, prolegomena meditantis in Dionysium Thracem) de dialectis ἐκ τῶν ἰωνῶν τῶ Γραμματικῶν τεχνῶν. *Ammonii* de different. vocc. *Plethonis*, vel potius *Strabonis*, Thessaliae chorographia. — Ex *Dionysii Thracis* dissert. de accentibus quaedam excerpta adnexuit *Io. Rud. Wettsten.* dissert. suae de accentibus graecis. Omnium interpretum, qui vinqum in Dionysium Thracem scripserunt, catalogum habes apud *Allatium* de patria *Homeri* p. 93. sq. obseruante *Wolffio* ad *Casauboniana* p. 221.

Porphyr. de prosodia; *Georgii Choerobosci* quaedam; *Diomedes* in Dionysii grammaticam; *Dionysii Thracis* grammatica; *Theodosius* in Dionysium Thracem; *Ammonius* de different. vocabb. *Platonis*, (Strabonis) descriptio Thessaliae.

Vindobonae in bibl. Caesar. cod. LXXIX. *Dion. Thrac.* erotemata, s. interrogationes grammat. et rhetoricae, teste *Nesselio* in cat. part. IV. pag. 48. — *Heidelbergae* quondam in Sylburgii catal. nr. LXX. *Dion. Thrac.* cum prol. *Theodosii* et *Diomedis* in illum comm. — *Guelpherbyti*, in bibl. ducali, *Theodosii* grammatica.

Napoli in cod. CLXI. bibl. regiae, *Dion. Thrac.* ars grammat. cum variorum commentariis. — in bibl. Augustinens. Ioan. ad Carbon. *Dion.* gramm. cum comment. *Diomedis*, *Isidori*, *Stephani*, *Heliodori* etc. (v. supra in vol. V. pag. 797.)

Florentiae in bibl. Medic. cod. XXV. plut. 86. grammaticae artis elementa auctore anonymo; inferuntur pag. 57-81. b. quaedam *Dionysii Thracis* artis grammaticae capp. et in ea scholia: teste *Bandinio* in catal. codd. gr. Medic. III. col. 368.

Villoison in anecdot. graec. tom. II. pag. 99. seqq. e cod. *Veneto* Marciano DCLII. multa adnotavit de Dionysio, Thrace, eiusque commentatoribus, ex quibus haud pauca dedit excerpta: adde pag. 249. Sunt vero in illo cod. *Porphyrus* de prosodia; *Georgii Choerobosci* de prosodia; *Diomedis*, scholastici, in artem Dionysii; *Dionysii* ars grammatica, *Theodosii*, ut videtur, in Dionysii artem, *Ioannis* grammatici ἐκ τῶν τεχνικῶν de dialectis, *Ammon.* de differentiis. Primum observat pag. 99. codici quaedam praefixa esse, quae absunt ab edit. Fabricii, et quae reposuit ille: Tum instituit collationem codicis sui cum cod. Hamburg. nec, opinor, ingratum erit V. D. me varias cod. Venet. lectiones adposuisse textui Fabriciano. — Sequitur in cod. Venet. *Dionysii Thracis* περὶ τὸν περιπατητικόν. Quae in eodem, uti in Hamburgensi, codice de prosodia ponuntur, et immerito tributa sunt Dionysio, ea censet Villois. esse erotemata, eorumque tum initium tum ultimae quaestionis solutionem idem pag. 102 et 103. adfert. Illa excipiunt alia erotemata aliaque opuscula grammatica. Pag. 108. in nota e cod. CCCCLXXXIX. Marciano longiorem locum e scholiis gr. in Dionysii Thracis artem gramm. excerptis, et particulam quamdam illustravit: Multa alia ex illis codd. loca dedit pag. 104. et pag. 111. in nota 2. pag. 113. not. 3. p. 114. sq. not. 6. p. 172. saepius, p. 174. sq. p. 178. sqq. de tragoedia, p. 180. not. 1 et 2. 182. n. 186. sqq. — Pag. 138-143. ex ineditis in Dionysii artem gramm. scholiis in codd. Venetis longiora de veterum interpungendi ratione loca evulgavit doctique explicuit. Scripsit quoque *Dionysius Thracex* περὶς Κρατήτα et περὶ προσωπίτων, eiusque nomen ac iudicia aliquoties occurrunt in scholiis in Homerum Venetis, et in Eustathii comment. v. supra, vol. I. p. 446. 471. et 511. Harl.] Ceterum in MStis horum commentariorum codicibus magna confusio. Nam quae in MSto Holsteniano referuntur v. g. ad Melampodem, haec in codice regis Angliae, quem evoluit Bentleius, exstant sub nomine Diomedis. [v. *Villoison* l. c. pag. 138. not. 174.] Non raro eadem iterum iterumque repetuntur sub diversis nominibus, vel quoque in Anonymi ἀδελφὲς ἐξηγήσει ἀνεφάλοισι. Non etiam veque adeo certo constat, quisnam fuerit *Dionysius* ille *Thrax*, τέχνης auctor. Suidas quidem I. pag. 598. memorat Dionysium, qui a patre, Tero, Thracis nomen tulerit, licet ipse natus esset

esset Alexandriae ⁹⁹). Hunc ait fuisse discipulum Aristarchi, grammatici, Romaeque do-
cuisse Pompeii Magni tempore, et Tyrannionis [P] prioris praeceptor fuisse, plurimamque
scripsisse γραμματικά τε καὶ συνταγματικά καὶ ὑπομνηματικά, ubi γραμματικά accipio
de institutionibus τεχνικαῖς, συνταγματικά de libris singularis argumenti, et ὑπομνημα-
τικά de commentariis in poetas vel alios vetustiores scriptores. Hic idem est Dionysius,
Thrax, quem Strabo lib. XIV. notat, quum Alexandrinus esset, dictum tamen fuisse Rho-
dium, ut nempe donatum Rhodiorum ciuitate. Quod vero Etymologici Magni auctor de
Dionysio narrat, idem quoque iisdem verbis scriptum reperio in scholiis ad Dionysii τέχ-
νην ineditis: Διονύσιος ὁ Θραξ. ἔλεον, ὅτι Θραξ ἐλέγετο, ἢ διὰ τὸ τραχύ τῆς φωνῆς, ἢ
ὅτι τῇ ἀληθείᾳ Θραξ ἦν. Οὗτος δὲ ὁ Διονύσιος μαθητὴς ἦν τῷ Ἀριστάρχῃ. Καὶ τὸν
ἑαυτὸν διδάσκαλον ζωγραφήσας, ἐν τῷ εἶδει αὐτὸν τὴν τραγωδίαν ἐξωγράφη, διὰ τὸ
ἐποσηθίζεν αὐτὸν πᾶσαν (ita legendum in Etymologico pro παρὰ) τὴν τραγωδίαν. At
in iisdem scholiis alibi: Διονύσιος ὁ Θραξ ὁ τὴν τέχνην συγγραψάμενος τὴν γραμματι-
κὴν, τὸ μὲν γένος ἦν Βυζάντιος, ἐκαλεῖτο δὲ Θραξ, τῷ μέζονι κοσμέμενος τῆς χώρας
ὀνόματι. Ἐγένετο δὲ αἶγαν σπυδαῖος καὶ πολυμαθὴς, ὥστε πάντας ὑπερβάλλεσθαι τὸς
κατ' αὐτόν. Quod porro incertum sit, idemne hic τέχνης Grammaticae scriptor cum Dio-
nysio, Thrace, Aristarchi discipulo, his verbis notant eadem scholia [et in cod. Veneto, teste
Villoison l. c. pag. 171. fin.]: Θέλουσιν ἔν τινες, μὴ εἶναι γνήσιον τῷ Θρακὶς τὸ παρὸν σύγ-
γραμμα, ἐπιχειρῶντες εἶπαι, ὅτι οἱ τεχνικοὶ μέμνηται τῷ Διονυσίῳ τῷ Θρακὶς, καὶ λε-
γῶσιν, ὅτι διεχώριζε τὴν προσηγορίαν ἀπὸ τῷ ὀνόματος, καὶ συνῆπται τὸ ἄρθρον καὶ τὴν
ἀντανυμίαν. Ἀρα ἔν ἐν τῷ Διονυσίῳ τῷ Θρακὶς τὸ παρὸν σύγγραμμα. Ἔστιν ἔν εἰπεῖν,
ὅτι ἄλλος ἦν ἐκεῖνος Διονύσιος ὁ Θραξ, καὶ ἄλλος ὁ περήσας τὸ παρὸν σύγγραμμα. Ἐκε-
νός μὲν μαθητὴς Ἀριστάρχῃ, ἕτος ἦν τῷ Πηρῷ ¹⁰⁰). Atque alio in loco: Περὶ τῷ εἶναι γνή-
σιον τὸ παρὸν βιβλίον ἀμφισβήτηται. Ἐπεχείρησαν γάρ τινες εἶπαι, ὥστε εἰπόντες, ὡς οἱ
τεχνικοὶ εἰς. Ἔστιν ἔν εἰπεῖν, ὡς ἐκεῖνος ὁ Διονύσιος ἄλλος ἦν. Ἐκενός μὲν μαθητὴς ἦν
Ἀριστάρχῃ — — ἕτος δὲ ἐστὶν ὁ λεγόμενος ὁ τῷ Πηρῷ. Ἐλέγετο καὶ ἕτος Θραξ, ἢ διὰ
τὸ τραχύ ἴσως τῆς φωνῆς, ἢ διότι καὶ τῇ ἀληθείᾳ Θραξ ἦν. Εἰκὸς δὲ καὶ κατὰ πλά-
νην αὐτὸν κληθῆναι Θρακίαν. Ὅτι δὲ ἄλλος ἕτος, δηλοῖ καὶ ὁ παρ' ἀμφοτέρων ὀρισμὸς
τῷ ῥήματος. Οὗτος μὲν γὰρ τὸ ῥῆμα ὀρίζεται ῥῆμα ἐς λέξις ἀπτῶτος, ἐπιδεικτικὴ
χρόνων τε καὶ προσώπων [P] καὶ ἀριθμῶν, ἐνέργειαν ἢ πάθος παρὶ τῶσα. Ὁ δὲ Διονύσιος,
ὡς φησὶν Ἀπολλώνιος ἐν τῷ ῥηματικῷ, εἶπαι ὀρίζεται ῥῆμα ἐς λέξις, κατηγόρημα ση-
μαίνονσα. Quemcumque autem haec τέχνη ἀσαγωγικὴ grammaticum Dionysium ¹⁰¹) ha-
bet

99) Kuster ad Suidae locum citat Meursium in Rhodo pag. 95. seq. Hinc quaerit Saxius in Onomast. I. p. 147 an Dionysius, Thrax, forte vix-
sit circ. a. V. C. 666. ante Chr. nat. 66.? Iam in Apollonii lexico homer. voc. Ἰόνιοι pag. 438. 9d. Villoison. citatur Dion. Adde Vossium de hist. graec. lib. I. cap. 23. ed. II. Lugd. B. 1651. 4. p. 148. et notam ad fin. §. XIII. Harl.

100) Al. Πηρῷ. Nescio an huc faciat, quod Sui-
das Dionysium, Thracem, ait fuisse Τίρα, nam is
eundem illum cum Dionysio, Aristarchi, discipulo
facit.

101) De pluribus Dionysii Grammaticis infra hoc
capite. Fabr. In codic. regio Matrit. LXXXIII.
qui varia continet grammatica collectanea, occur-
rit fol. 55. (teste Iriarte, catal. codd. gr. Matrit.
pag. 314.) notitia veterum grammaticorum, in qua
de Dionysii, grammatici, aetate ita agitur, ut vel
notitia vel aetas Dionysii dubia mihi videatur. En
verba! Ἀρχαῖοι γραμματικοὶ Ἡλείδου· Ἀπίου·
Τρύφου· Ἀβρων· Ἀρίσταρχου· Ἀπολλωνίου ὁ Διόνυ-
σος· ἢ Ἡερικανὸς υἱὸς· Διονύσιος ὁ Θραξ Βυζάντιος·
σύγχρονος Ἀριστοτέλει καὶ Πραξίφωνα· Οὗτος ὁ Διονύ-
σιος ἀργάφως δευτέρως τὴν τέχνην, ἰγγράφει πρῶτος
ἔξιδαν.

bet auctorem, certe ob antiquitatem, perspicuitatem et acumen digna est, quae lucem videat, et cuius editionem pridem moliti sunt viri docti, Maussacus et Is. Vossius⁴⁾. Igitur non ingrati me remi puto facere graecarum literarum studiosis, si exitium hoc monumentum praesenti loco cum eis communicem ex apographo Holsteniano, quod exstat inter MStos codices bibliothecae Iohanneae huius urbis Hamburgensis.

Dionysii Thracis Ars Grammatica.

[Cum V. L. cod. Veneti a Vilboisonio excerptis.]

CAP. I. Περὶ Γραμματικῆς. De Grammatica.

Γραμματικὴ ἐστὶν ἐμπειρία τῶν κατὰ τοὺς ποιηταῖς τε καὶ συγγραφεῦσι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ λεγομένων. Μέρη δὲ αὐτῆς εἰσὶν ἕξ. Πρῶτον, ἀνάγνωσις ἐντριβὴς κατὰ προσῳδίαν. Δεύτερον, ἐξήγησις κατὰ τὰς ἐνυπάρχοντας ποιητικὰς τρέπας. Τρίτον, γλωσσῶν τε καὶ ἰσορῶν πρόχειρος ἀπόδοσις. Τέταρτον, ἐτυμολογίας εὑρεσις. Πέμπτον ἀναλογίας ἐκλογισμός. Ἑκτόν, κρίσις ποιημάτων, ὃ δὲ κάλλιστόν ἐστι πάντων τῶν ἐν τῇ τέχνῃ.

CAP. II. Περὶ Ἀναγνώσεως. De Lectione.

Ἀνάγνωσις ἐστὶ ποιημάτων ἢ συγγραμμάτων αἰδιάπτωτος προσορά. ἀναγνώσειν δὲ καὶ ὑπόκρισιν, κατὰ προσῳδίαν, κατὰ διαστολήν. Ἐκ μὲν γὰρ τῆς ὑποκρίσεως τὴν ἀρετὴν, ἐκ δὲ τῆς προσῳδίας τὴν τέχνην, ἐκ δὲ διαστολῆς τὸν περιεχόμενον νῦν ὁρῶμεν. ἵνα τὴν μὲν τραγωδίαν ἠρωϊκῶς ἀναγνώμεν, τὴν δὲ κωμωδίαν βιοτικῶς, τὰ δὲ ἐλεγεία λιγυρῶς, τὸ δὲ ἔπος ἐντόνως, τὴν δὲ λυρικήν ποιήσιν ἐμμελῶς, τὰς δὲ οἰκτιρὰς ὑφαίμενως καὶ γοερώς. τὰ γὰρ μὴ κατὰ τὴν τῶν γινόμενα παρατήρησιν, καὶ τὰς τῶν ποιητῶν ἀρετὰς καταξέριπται, καὶ τὰς ἕξας τῶν ἀναγνωσκόντων καταγέλαστος παρέστη.

CAP. III. Περὶ Τόνου. De tono.

Τόνος ἐστὶ Φωνῆς ἀπὴνῃσις ἐναρμονίᾳ, ἢ κατὰ ἀνάτασιν ἐν τῇ ὀξείᾳ, κατὰ ὀμαλισμὸν ἐν τῇ βαρεῖᾳ, ἢ κατὰ περίπλασιν⁵⁾ ἐν τῇ περισπωμένῃ.

CAP. IV. Περὶ Στρυμῆς. De interpunctione.

Στρυμὴ αὖτις τρεῖς τελεία, μέση, ὑποστρυμὴ. Καὶ ἡ μὲν τελεία στρυμὴ ἐστὶ διανοίας ἀπληρωμένης σημεῖον. Μέση δὲ σημεῖον πνεύματος ἔντικτον παραλαμβάνομενον. Ὑποστρυμὴ δὲ διανοίας μηδέποτε ἀπληρωμένης ἀλλ' ἐστὶ ἐνδεύσης σημεῖον.

CAP. V.

1) Dionysius, ἐκ τῆς ἀριστοτέλους ἀρχαίας, ἀλλ' ἐκ τῆς ὕστερης γραμματικῆς. Θεωδῶσις δὲ ὁ Ἀλεξανδρινὸς μεταχρῆται τῇ φωνῇ καὶ Ἰωάννης ὁ Φλωρεντῖνος. *Antiqui grammatici* — — *Dionysius Thrax Byzantinus*, *Aristotelis et Praxiphani*, (de quo vid. supra, in vol. III. p. 503.) *aequalis*. Is *Dionysius* quum sine scripto artem (grammaticam) edocuisse, illam primus scripto edidit, non a profodia, sed a grammaticis definitione exorsus etc. *Harl.*

2) Conf. *Wolf* not. ad *Casaubon*. pag. 220. sq. et *Barthmann*. ad *Valef.* de critica pag. 145. sq. vbi plures praeter ea laudantur; qui de grammaticis criticisque notionibus, diversitate et divisione ex veterum sententia egerunt: quibus addes doctum librum *I. Arn. Imman. Walchii* de arte critica veterum Romanorum: ed. II. Ien. 1757. 8. *Harl.*

3) *Περὶ πλάσιν* in cod. Veneto. *Harl.*

CAP. V. Πῃ ὁ ἀφῆρεσσις ἐγγυμῆ ὑποσυμῆς; Quomodo differt punctum a coassmate?

Χρέων. ἐν μὲν γὰρ τῇ ἐγγυμῇ πολὺ τὸ διάστημα, ἐν δὲ τῇ ὑποσυμῇ παντελῶς ἴδιον.

CAP. VI. Περὶ ῥαψωδίας. De rhapsodia.

Ῥαψωδία ἐστὶ μέρος ποιήματος ἐμπεριεληφὸς τινὰ ὑπόθεσιν. Εἴρηται δὲ ῥαψωδία οἶον ἐραβδωδία τις ἔσται. ἀπὸ τῆς ἀφῆρησσις περιεχομένης ἄδειν τὰ τῆς Ὀμήρου ποιήματα.

CAP. VII. Περὶ στοιχείων. De elementis siue litteris.

Γράμματ' εἰν εἰκοσιτέσσαρα ἀπὸ τῆς αὐτῆς μέχρι τῆς ω μεγάλης. Γράμματα δὲ λέγεται διὰ τὸ γραμμαῖς καὶ ζυσμαῖς τυπῆσθαι. γράψαι γὰρ τὸ ζῦσαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ^{uu)}. Νῦν δὲ μ' ἐπιγράψας ταρσόν ποδὸς ἔχων^{xx)} αὐτάς. Τὰ δὲ αὐτὰ καὶ στοιχεῖα καλεῖται διὰ τὸ ἔχειν στοιχόν τινα καὶ τάξιν. Τῶν φωνήεντων μὲν εἰσὶν ἑπτὰ, α. ε. η. ι. ο. υ. καὶ ω. φωνήεντα δὲ λέγεται διότι φωνὴν ἀφ' ἑαυτῶν ἀποτελεῖ, οἷον α. η. Τῶν δὲ φωνηέντων μακρὰ μὲν εἰσὶ δύο η. καὶ ω. βραχέα δὲ δύο ε. ψιλόν, καὶ ο μικρόν. Δίχρενα δὲ τρία, α. ι. καὶ υ. δίχρενα δὲ λέγεται, ἐπεὶ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται. Προτακτικά φωνήεντα πέντε α. ε. η. ο. ω. προτακτικά δὲ λέγεται, ὅτι προτασσόμενα τῷ καὶ τῷ υ συλλαβὴν ἀποτελεῖ. αι. αυ. Ὑποτακτικά δὲ δύο. ι. καὶ υ. Τὸν δὲ ἐνίοτε προτακτικόν ἐστὶ τῷ ι ὡς ἐν τῷ μυῖα καὶ ἀρπυία, υἱὸς καὶ^{yy)} τοῖς ὁμοίοις. Δίφθογγοι δὲ εἰσὶν ἕξ. αι. αυ. οι. ευ. ει. ου. Σύμφωνά δὲ τὰ λοιπὰ ἑπτακαίδεκα. β. γ. δ. ζ. θ. κ. λ. μ. ν. ξ. π. ρ. σ. τ. φ. χ. ψ. σύμφωνα δὲ λέγεται ὅτι αὐτὰ μὲν καθ' ἑαυτὰ φωνὴν ἔκ ἔχει, συντασσόμενα δὲ μετὰ τῶν φωνηέντων φωνὴν ἀποτελεῖ. τῶν ἡμίφωνων μὲν ἑκτὼ. ζ. ξ. ψ. λ. μ. ν. ρ. σ. Ἡμίφωνα δὲ λέγεται, ὅτι παρ' ὅσον ἦσαν τῶν φωνηέντων εὐφωνα καθ' ἑσῆκεν, ἐν τε ταῖς μεγυμοῖς καὶ σιγμοῖς. Ἀφωνα δὲ εἰν ἐννέα. β. γ. δ. θ. κ. π. τ. φ. χ. ἄφωνα δὲ λέγεται, ὅτι μᾶλλον τῶν ἄλλων ἐστὶ κακόφωνα. ὥσπερ ἄφωνον λέγομεν τραγωδὸν τὸν κακόφωνον. Τῶν ψιλῶ μὲν τρία. κ. π. τ. Δασέα δὲ τρία θ. φ. χ. Μέσα δὲ τῶν τριῶν β. γ. δ. [ρ]. Μέσα δὲ εἴρηται, ὅτι τῶν μὲν ψιλῶν ἐστὶ δασύτερα, ταῖς δὲ δασέων ψιλοτέρα. Καὶ ἐστὶ τὸ μὲν β μέσον τῷ π καὶ τῷ φ. τὸ δὲ γ μέσον τῷ κ καὶ τῷ χ. τὸ δὲ δ μέσον τῷ θ καὶ τῷ τ. Ἀντιστοιχεῖ δὲ τὰ δασέα τοῖς ψιλοῖς, τὸ μὲν φ τῷ π. ὅπως Ἄλλα μοι εἴφ' ὅπη ἔσχεσ' ἰὼν εὐεργέα νῆα^{zz)}. Τὸ δὲ κ τῷ χ^{aa)}. Αὐτίχ' ὁ μὲν χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἔντυγ' Ὀδυσσεύς. τῷ θ τὸ τ^{bb)}. Ὡς ἔφαθ' οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ. Ἐτι δὲ ταῖς συμφώνων διπλᾶ μὲν εἰς τρία. ζ. ξ. ψ. Διπλᾶ δὲ εἴρηται, ὅτι ἐν ἑκάστῳ αὐτῶν ἐκ δύο συμφώνων σύγκεται. τὸ μὲν ζ ἐκ τῶ σ καὶ δ. τὸ δὲ ξ ἐκ τῶ κ καὶ σ. τὸ δὲ ψ ἐκ τῶ π καὶ σ. Ἀμετάβολα δὲ τέσσαρα λ. μ. ν. ρ. Ἀμετάβολα δὲ εἴρηται, ὅτι ἀμεταβάλλεται ἔτε ἐν τοῖς μέλλουσι τῷ ξημάτων, ἔτε ἐν ταῖς κλίσεσι τῶν ὀνομάτων. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἔγγρα καλεῖται. Τελικὰ ἀρσενικῶν ὀνομάτων ἀνεπεκτώτων κατ' εὐθείαν καὶ ἐνικὴν πτώσιν, στοιχεῖα εἰς πέντε. ν. ξ. ρ. σ. ψ. οἷον Διών, Φοῖνιξ, Νέστωρ, Πάρις, Πέλοψ. Θηλυκῶν

uu) Πῇ τῇ ἀφ. Venet. Harl.

ww) Iliad. λ. 388.

xx) εὐχων cod. Venet. Harl.

yy) Καὶ ἐν τοῖς cod. Ven. Harl.

zz) Odyss. ι. 279.

aa) Odyss. ε. 229.

bb) Iliad. γ. 95.

Θηλυκῶν δὲ ὀκτώ. α. η. ω. ν. ξ. ρ. σ. ψ. οἷον Μῆσας, Ἑλένη, Κλεώ, χελιδῶν, ἑλιξ, μήτηρ, Θέτις, λαίκαψ. Οὐδετέρων δὲ ἑξ. α. ι. ν. ρ. σ. υ. οἷον ἄρμα, μέλι, δένδρον, ὕδωρ, δέπας, δόρυ. τινὲς δὲ προσιδέασιν καὶ τὸ ο. οἷον ἐκῆνο, τῆτο, ἄλλο. θυϊκῶν δὲ τρία. α. ε. ω. οἷον Ἀτρεΐδα, Ἑκτορ. φίλω. Πληθυντικῶν τέσσαρα. ι. σ. α. η. οἷον φίλοι, Ἑκτορες, βιβλία, βέλη.

CAP. VIII. Περὶ Συλλαβῆς. De Syllaba.

Συλλαβὴ δὲ ἐστὶ κυρίως σύλληψις συμφώνη μετὰ Φωνήεντος, ἢ Φωνήεντων. οἷον πᾶς, βῆς, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἡ ἐξ ἑνὸς Φωνήεντος, οἷον α. ἡ.

CAP. IX. Περὶ μακρᾶς συλλαβῆς. De Syllaba longa.

Μακρὰ συλλαβὴ γίνεται κατὰ τρεῖς ὀκτώ φύσει μὲν τρεῖς, θέσει δὲ πέντε. Καὶ φύσει μὲν, ἥτοι ὅταν διὰ τῶν μακρῶν στοιχείων ἐκφέρεται ^{γ)}, οἷον Ἡρώς. ἢ ὅταν ἔχη ἐν τι τῶν διχρόνων κατ' ἑκτασιν παραλαμβανόμενον, οἷον Ἄρης. ἢ ὅταν ἔχη μίαν τῶν διφθόγγων, οἷον Αἴας. Θέσει δὲ, ἥτοι ὅταν εἰς δύο σύμφωνα λήγῃ, ἢ τὴν ἐξῆς ἔχη ἀπὸ συμφωνῶν ^{δ)} ἀρχομένην, οἷον ἔργον. ἢ ὅταν διπλὴν συμφωνον ἐπιφέρειται, οἷον ἔξω. ἢ ὅταν εἰς διπλὴν συμφωνον λήγῃ. οἷον ἄπαξ.

CAP. X. Περὶ βραχείας συλλαβῆς. De Syllaba breui.

Βραχεῖα συλλαβὴ γίνεται κατὰ τρεῖς δύο. ἥτοι ὅταν ἔχη ἐν τι τῶν φύσει βραχέων, οἷον βρέφος. ἢ ὅταν ἔχη ἐν ^{ε)} τῶν διχρόνων κατὰ συτολήν παραλαμβανόμενον, οἷον Ἄρης.

CAP. XI. Περὶ κοινῆς Συλλαβῆς. De Syllaba communi.

Κοινὴ συλλαβὴ γίνεται κατὰ τρεῖς, ἥτοι ὅταν εἰς Φωνὴν μακρὴν λήγῃ καὶ τὴν ἐξῆς ἔχη ἀπὸ Φωνήεντος ἀρχομένην, οἷον. Οὗτι μοι αἰτῇ ἐσσί. Θεοὶ νύ μοι [τ] αἰτιοί ἐσιν ^{ς)}. ἢ ὅταν βραχεῖ ἢ βραχυνομένη ἐπιφέρονται ^{ζ)} δύο σύμφωνα, ὅπερ τὸ μὲν δεύτερον ἀμετάβολον, τὸ δὲ ἡγούμενον, καὶ ἐν ἁφῶνόν ἐστιν, οἷον. Πάτροκλέ μοι δεσλῇ πλεῖστον πεχαρισμένε θυμῷ ^{η)}. ἢ ὅταν βραχεῖα ἔσα καταπεραιοῖ εἰς μέρος λόγου, καὶ τὴν ἐξῆς ἔχει ἀπὸ Φωνήεντος ἀρχομένην, οἷον ^{ι)}. Νέστορα δ' ἐκ ἑλαθεν ἰαχὴ πόνοντά περ ἑμπης.

CAP. XII. Περὶ Λέξεως. De dictione.

Λέξις ἐστὶ μέρος τῆς κατὰ σύνταξιν λόγου ἐλάχιστον.

CAP. XIII.

c) ἐκφέρεται melius in cod. Venet. *Harl.*

d) συμφώνη melius in cod. Venet. *Harl.*

e) ἐν τι τῶν cod. Venet. melius. *Harl.*

f) *Iliad.* γ. 164.

Vol. VI.

g) Melius in cod. Venet. βραχὺν Φωνήεντι ἐπιφέρονται δύο σύμφωνα, ὧν τὸ μὲν δεύτερον. *Harl.*

h) *Iliad.* τ. 287.

i) *Iliad.* ζ. 1.

CAP. XIII. Περί Λόγου. De sermone.

Λόγος δὲ ἐστὶ πεζὺς τε καὶ ἐμμέτρως λέξεως σύνθεσις, διανοίαν αὐτοτελή δηλοῦσα. τῷ δὲ λόγῳ μέρη ὀκτώ. ὄνομα, ῥήμα, μέτοχή, ἄρθρον, ἀντωνυμία, πρόθεσις, ἐπίρρημα καὶ σύνδεσμος.

CAP. XIV. Περί Ὀνόματος. De nomine.

*Ὀνομα ἐστὶ μέρος λόγου πτωτικόν, σῶμα καὶ ¹⁾ πρᾶγμα σημαίνον. σῶμα μὲν οἷον Λέως. πρᾶγμα δὲ οἷον παιδεία, κοινῶς τε καὶ ἰδίως λεγόμενον. Κοινῶς μὲν οἷον ἄνθρωπος, ἵππος. ἰδίως δὲ οἷον Σωκράτης. παρέπεται δὲ τῷ ὀνόματι πέντε, γένη, εἶδη, σχήματα, ἀριθμοί, πτώσεις. Γένη μὲν ἑν εἰς τρία, ἀρσενικόν, θηλυκόν καὶ ἐσθέρων. ἔνιοι δὲ προστιθέασιν τέτοις καὶ τὸ ἄνθρωπος, ἵππος, ἕτερα δύο, τῷ ἐστὶ, τὸ κοινόν τε καὶ ἐπικοινωνοῖ. Καὶ κοινόν μὲν, ὡς εἴρηται τὸ ἄνθρωπος καὶ ἵππος. ἐπικοινωνοῖ δὲ οἷον χελιδόν, αἰτός. Εἶδη δὲ δύο, πρωτότυπον καὶ παραγώγον. Πρωτότυπον μὲν ἑν ἐστὶ τὸ κατὰ τὴν πρώτην θέσιν λεχθέν, οἷον γῆ. Παραγώγον δὲ τὸ ἀφ' ἐτέρας τὴν γένεσιν ἰσχυρὸς, οἷον γαῖης. Εἶδη παραγώγων ἐστὶν ἑπτὰ. Πατρωνυμικόν, κτητικόν, συγκριτικόν, υποκοριστικόν, παρωνυμικόν καὶ ῥηματικόν. Πατρωνυμικόν μὲν ἑν ἐστὶ κυρίως τὸ ἀπὸ πατρὸς ἐτυμολογούμενον. Καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἀπὸ προγόνων. οἷον, Πηλεΐδης ὁ Ἀχιλλεύς, καὶ Διαικίδης. Τύποι δὲ τῶν πατρωνυμικῶν ἀρσενικῶν ὀνομάτων τρεῖς, ὁ εἰς δης, ὁ εἰς σης, ὁ εἰς αἰδης. οἷον Ἀτρεΐδης, Ἀτρεΐων, καὶ ὁ τῶν Αἰολέων ἴδιος τύπος, Τρῳάδης. Τρεῖς γάρ ταις ὁ Πιττακός. Θηλυκῶν δὲ τύποι εἰς τρεῖς. ὁ εἰς ις, οἷον Πριαιμὶς. ὁ εἰς ας, οἷον Πελιας. καὶ ὁ εἰς ης, οἷον Ἀδραστίνη. Ἀπὸ μητέρων δὲ σχηματίζει Πατρωνυμικόν εἶδος ὁ Ὀμηρος, ἀλλ' οἱ νεώτεροι. Κτητικόν δὲ ἐστὶ τὸ ὑπὸ τὴν κτῆσιν πεπτακός, ἐμπειρολεημένος τῷ κτήτορι, οἷον Νηλεΐοι ἵπποι, Ἐκτόρες χιτῶν, Πλατωνικὸν βιβλίον. Συγκριτικόν δὲ ἐστὶ τὸ τὴν σύγκρισιν ἔχον πρὸς ἕνα ὁμοιογενῆ ὡς Ἀχιλλεύς ἰσχυρότερος Αἴαντος. ἢ ἐνὸς πρὸς πολλὰς ἑτερογενεῖς, ὡς Ἀχιλλεύς ἰσχυρότερος τῶν Τρώων. Τῶν δὲ συγκριτικῶν τύποι εἰς τρεῖς, ὁ εἰς τέρος ²⁾, βραδύτερος, καὶ ὁ εἰς ὦν καθαρὸν, οἷον βελτίων, καλλίων, κρείων ὁ εἰς ὦν, οἷον ³⁾ ἦσαν. Ὑπερθετικόν δὲ ἐστὶ τὸ κατ' ἐπίτασιν ἕνα πρὸς πολλὰς παραλαμβάνον ἐν συγκρίσει. Τύποι δὲ αὐτῶν εἰς δύο, ὁ εἰς ταιος, οἷον ὀξύταιος, καὶ ὁ εἰς σος, οἷον [Ρ] μέγιστος, ἀριστος. Ὑποκοριστικόν δὲ ἐστὶ τὸ μείωσιν τῷ πρωτότυπῳ δηλῶν ἀσυγκρίτως. οἷον ἀνθρωπίσκος, λιθαξ, μερακύλιον. Παρωνυμικόν δὲ ἐστὶ τὸ παρ' ὀνόματι ἢ ὡς ἐξ ὀνόματος ποιηθέν, οἷον θέων, τρυφῶν. Ῥηματικόν δὲ ἐστὶ τὸ ἀπὸ ῥήματος παρηγμένον, οἷο Φιλήμων, μνήμων. Σχήματα δὲ ὀνομάτων εἰς τρία. ἀπλῆν, σύνθετον, παρασύνθετον. Ἀπλῆν μὲν, οἷον Μένων. σύνθετον δὲ, οἷον Ἀγαμέμνων. Παρασύνθετον δὲ, οἷον Ἀγαμεμνονίδης, Φιλιππίδης. Τῶν δὲ συνθέτων διαφορὰ εἰς τέσσαρες. αἱ μὲν γὰρ αὐτῶν εἰσιν ἐκ τῶν δύο τελείων, ὡς χειρικοφος. αἱ δὲ ἀπολείποντων ⁴⁾ ὡς Σοφοκλῆς. αἱ δὲ ἐξ ἀπολείποντος, καὶ τελείας, ὡς Φιλόδημιος. αἱ δὲ ἐκ τελείας καὶ ἀπολείποντος, ὡς Περικλῆς. Ἀριθμοὶ δὲ τρεῖς, ἐνικός, δυϊκός καὶ πληθυντικός. Ἐνικός μὲν, οἷον

*Ὀμηρος

1) πρᾶγμα c. Venet. Harl.

2) οἷον ὀξύτερος, βραδύς. cod. Venet. Harl.

3) κρείσσων, ἦσαν cod. Venet. Harl.

4) αἱ δὲ ἐκ δύο ἀπολείποντων cod. Venet. Harl.

Ὅμηρος. δούκος δέ, οἷον τῷ Ὀμήρῳ. πληθυντικός, οἷον Ὅμηροι. Εἰσὶ δὲ τινες ἐνικοί χαρακτῆρες καὶ κατὰ παλλῶν λεγόμενοι, οἷον δῆμος, χορός. καὶ πληθυντικόν *) κατὰ ἐνικῶν καὶ δούκων. ἐνικῶν μὲν, ὡς αἱ Ἀθήναι, Θῆβαι. δούκων δέ, ὡς ἀμφοτέροι. Πτώσεις δὲ εἰσιν ὀνομάτων πέντε. ὀρθή, γενική, δοτική, αἰτιατική καὶ κλητική. Λέγεται ἡ μὲν ὀρθὴ ὀνομαστική καὶ εὐθεῖα. ἡ δὲ γενική, κλητική καὶ πατρική ἡ δὲ δοτική, ἐπισπαστική. ἡ δὲ αἰτιατική κατ' αἰτίαν, ἡ δὲ κλητική προσαγορευτική. Ὑποπέπτωκε δὲ τῷ ὀνόματι ταῦτα, αἶ καὶ εἴδη προσαγορευεται, κύριον, προσηγορικόν, ἐπίθετον ὁ), πρὸς τι ἔχον, ὁμώνυμον, συνώνυμον, φερώνυμον, διώνυμον, ἐπώνυμον, ἔθνηκον, ἐρωτηματικόν, ἀόριστον, ἀναφορικόν ὁ καὶ ὁμοιωματικόν καὶ δεκτικόν καὶ ἀνταποδοτικόν καλεῖται. περιληπτικόν, ἐπιμεριζόμενον, περιεκτικόν, πεπονημένον, γενικόν, εἰδικόν, τακτικόν, ἀειδμητικόν, μετασυστατικόν, ἀπολελυμένον.

Κύριον μὲν ἔν ἐστιν ὁ τὴν ἰδίαν σημαίνει, οἷον Ὅμηρος, Σαπφάτης. Προσηγορικόν δὲ ἐστὶ τὸ κοινὴν εἶδος σημαίνον, οἷον ἄνθρωπος, ἵππος. Ἐπίθετον δὲ ἐστὶ τὸ ἐπὶ κυρίῳ ἢ προσηγορικῷ ὁμώνυμῳ τιθέμενον, καὶ δηλῶν ἕκαστον ἢ ψόγον. Λαμβάνεται δὲ τριχῶς. ἀπὸ ψυχῆς, ἀπὸ σώματος, καὶ ἀπὸ τῶν ἐντός. ἀπὸ ψυχῆς, ὡς τὸ σώφρων καὶ ἀκολάστος. ἀπὸ δὲ σώματος, ὡς τὸ ταχύς, βραδύς. ἀπὸ δὲ τῶν ἐκτός, ὡς τὸ πλεῖστος, πένης.

Πρὸς τι δὲ ἔχον ἐστὶν, ὡς πατήρ, υἱός, φίλος, δεξίος. Ὡς πρὸς τι δὲ ἔχοντα ὁ) ἐστὶν, ὡς νύξ, ἡμέρα, θάνατος, ζωὴ. Ὅμώνυμον δὲ ἐστὶν ὄνομα τὸ κατὰ πολλῶν ὁμώνυμῳ τιθέμενον, οἷον ἐπὶ μὲν κυρίῳ, ὡς Αἴας ὁ Τελαμωνίος, καὶ Αἴας ὁ τῷ Οἰλίῳ. Ἐπὶ δὲ προσηγορικῶν, ὡς μὲν θαλασσιος, καὶ μὲν γηγενής. Συνώνυμον δὲ ἐστὶ τὸ ἐν διαφόροις ὀνόμασι τὸ αὐτὸ δηλῶν, οἷον ἄρ, ξίφος, μάχαιρα, σπάθη, φαίσαγον. Φερώνυμον δὲ ἐστὶ τὸ ἀπὸ τίνος συμβεβηκός τεθὲν, οἷον μεγαπένθης. Διώνυμον δὲ ἐστὶν ὄνομα τὰ δύο κατ' ἑνὸς κυρίῳ τεταγμένα. οἷον Ἀλέξανδρος ὁ καὶ Πάρις. ἐκ ἀναξρέφοντος τῆς λόγῃ. ἢ γὰρ ὅστις Ἀλέξανδρος, ἔτος καὶ Πάρις. Ἐπώνυμον δὲ ἐστὶν ὁ καὶ Διώνυμον καλεῖται, τὸ μετ' ἑτέρῃ κυρίῳ κατ' ἑνὸς λεγόμενον, ὡς ἐνοσίχθων ὁ Ποσειδῶν, καὶ Φοῖβος ὁ Ἀπόλλων. Ἐθνηκόν δὲ ἐστὶ τὸ ἔθνης δηλωτικόν, ὡς Φρυγ, Γαλάτης. [P] Ἐρωτηματικόν δὲ ἐστὶν ὁ καὶ πευστικόν ὁ), τὸ κατ' ἐρώτησιν λεγόμενον, οἷον τίς, πῶς, πόσος, πηλίκος. Ἀόριστον δὲ ἐστὶ τὸ τῷ ἐρωτηματικῷ ἐναντίας τιθέμενον. οἷον, ὅστις, ὅποιος, ὅπόσος, ὅπηλίκος. Ἀναφορικόν δὲ ἐστὶν, ὁ καὶ ὁμοιωματικόν καὶ δεκτικόν καὶ ἀνταποδοτικόν καλεῖται, τὸ ὁμοίωσιν σημαίνον. οἷον τοσῶτος, τηλικῶτος, τοιῶτος ὁ). Περιεκτικῶν ὁ) δὲ ἐστὶ τὸ ἐμφαίνειν ἐν ἑαυτῷ τὸ περιεχόμενον, οἷον δαφνῶν, παρθενῶν. Πεπονημένον δὲ ἐστὶ τὸ παρὰ τὰς τῶν ἥκων ιδιότητος μιμητικῶς εἰρημένον, οἷον φλοῖσβος, βοῖζος, ὀρυμαγδός. Γενικόν δὲ ἐστὶ τὸ δυνάμενον εἰς πολλὰ εἴδη διαμεθεῖναι, οἷον ζῶν, φυτὸν. Εἰδικόν δὲ ἐστὶ τὸ ἐκ τῆς γενεῆς διαμεθεῖναι, οἷον βῆς, ἵππος, ἄμπελος, εἰλαία. Τακτικόν δὲ ἐστὶ ὁ) τὸ ἀειδμὸν ση-

R r 2

μαίνον

ο) πληθυντικῶν κατὰ ἑκάστην τε καὶ codic. Venet. Harl.

ρ) ὡς πρὸς c. Venet. Harl.

q) ἔχον ἐστὶ. c. Venet. Harl.

r) πευστικὸν καλεῖται. cod. Venet. Harl.

s) In cod Venet. adhuc addita: Περιεκτικὸν δὲ ἐστὶ τὸ τῇ ἑκτῇ ἀειδμῷ ἀλλῶς σημαίνον, οἷον δῆμος,

χορός, ὄχλος. ἐπιμεριζόμενον δὲ ἐστὶ τὸ ἐκ δύο, ἢ καὶ πλείονος. ἐπὶ ἐν ἔχον τὴν ἀναφορὰν, ὅσον ἐκάτερος, ἑκάς.

t) περιληπτικὸν corrigat Villosif. Harl.

u) Apud Fabric. duo articuli confusi sunt, et legendum est cum cod. Venet. τακτικὸν δὲ ἐστὶ, τὸ τακτικὸν ἐστὶν, οἷον πρῶτος, δεύτερος, τρίτος. ἀειδμητικὸν δὲ ἐστὶ τὸ ἀειδμὸν σημαίνον, οἷον ἄρ, δύο, τρεῖς. Harl.

μαῖνον, οἷον εἷς, δύο, τρεῖς. Μετθσιασικὸν δὲ ἐστὶ τὸ μετέχον ὑσίας τινός, οἷον χρύσεας, ἀργύρεας. Ἀπολελυμένον δὲ ἐστὶν, ὃ καθ' ἑαυτὸ καλεῖται. οἷον Θεός, λόγος. Τὰ δὲ ὀνόματα διαθέσεις εἰσὶ δύο, ἐνέργεια καὶ πάθος. ἐνέργεια μὲν, ὡς κριτὴς ὁ κρινών. πάθος δὲ, ὡς κριτὸς ὁ κρινόμενος.

CAP. XV. Περί ῤημάτων. De verbo.

ῤῆμα ἐστὶ λέξις ἁπλῶτος, ἐπιδεκτικὴ χρόνων τε καὶ προσώπων καὶ ἀριθμῶν, ἐνέργειαν ἢ πάθος παριστῶσα. Παρέπεται δὲ τῷ ῤήματι οκτώ. ἐγκλίσεις, διαθέσεις, εἶδη σχήματα, ἀριθμοί, χρόνοι, πρόσωπα, συζυγία. Καὶ ἐγκλίσεις μὲν εἰσι πέντε. Ὀριστική, προσηκτική, ἐκτική, ὑποτακτική, καὶ ἀπαρέμφατος. Διαθέσεις δὲ εἰσι τρεῖς. ἐνέργεια, πάθος, μεσότης. Ἐνέργεια μὲν, οἷον τύπτω. πάθος, οἷον τύπτομαι. Μεσότης *) ἢ ποτὲ μὲν ἐνέργειαν, ποτὲ δὲ πάθος παριστῶσα, οἷον πέποιθα **), διέφθορα, ἐπισησάμην, ἔγραψάμην. Εἶδη δὲ δύο. πρωτότυπον, καὶ παράγωγον. Πρωτότυπον μὲν, οἷον ἀρῶ. παράγωγον δὲ, οἷον ἀρδεύω. Σχήματα δὲ τρία, ἀπλῆν, σύνθετον, παρασύνθετον. ἀπλῆν μὲν, οἷον φονῶ. σύνθετον, οἷον καταφρονῶ. παρασύνθετον, οἷον ἀνταγωνίζω, φιλιππίζω. Ἀριθμοὶ δὲ τρεῖς, ἐνικός, δυνικός καὶ πληθυντικός. Ἐνικός μὲν, οἷον τύπτω. δυνικός **), οἷον τύπτετον. πληθυντικός, οἷον τύπτομεν. Πρόσωπα δὲ τρία, πρῶτον, δεύτερον, καὶ τρίτον. πρῶτον, οἷον τύπτω, δεύτερον, οἷον τύπτεις, τρίτον, οἷον τύπτε. Πρῶτον μὲν, ἀφ' ὃ ὁ λόγος. δεύτερον δὲ, πρὸς ὃν ὁ λόγος. τρίτον δὲ, περὶ ὃ ὁ λόγος. Χρόνοι δὲ τρεῖς, ἐνεσῶς, παρεληλυθῶς, μέλλων. Τέτων ὁ παρεληλυθῶς ἔχει διαφορὰς τέσσαρας. παραστατικόν, παρακείμενον, ὑπερσυντελικόν, ἀόριστον. ὧν συγγένεια τρεῖς. ἐνεσῶς πρὸς παραστατικόν, παρακείμενος πρὸς ὑπερσυντελικόν, ἀόριστος πρὸς μέλλοντα.

CAP. XVI. Περί Συζυγίας. De coniugatione.

Συζυγία ἐστὶν ἀκόλουθος ῥημάτων κλίσις. Εἰσὶ δὲ συζυγία βαρυτόνων ῥημάτων ἕξ. ὧν ἡ μὲν πρώτη ἐκφέρεται διὰ τῷ β. ἢ φ. ἢ π. ἢ πτ. οἷον λαίβω, γράφω, τέρπω, κόπτω. Ἡ δὲ δευτέρα διὰ τῷ γ. ἢ κ. ἢ χ. ἢ κτ. οἷον λέγω, πλέκω, τρέχω, τίκτω. Ἡ τρίτη διὰ τῷ δ. ἢ θ. ἢ δύο ττ. οἷον ἄδω, πληθῶ, αἰνύτω. Ἡ δὲ τετάρτη διὰ τῷ ζ. ἢ τῶν δύο σσ. οἷον φράζω, νύσσω, ἐρύσσω. Ἡ δὲ πέμπτη διὰ τῶν τεσσάρων ἀμεταβόλων. λ. μ. ν. ρ. οἷον ψάλλω, νέμω, κρίνω [ρ] σπείρω. Ἡ ἕκτη διὰ καθαροῦ τῷ ω. οἷον ἵπνέω, πλέω, βασιλεύω, ἀκέω. Τινὲς δὲ καὶ ἐβδόμην συζυγίαν *) διὰ τῷ ξ. καὶ ψ. οἷον ἀλέξω καὶ ἔψω.

CAP. XVII. Περί τῶν περισπομένων. De verbis, quae circumflectuntur.

Περισπομένων δὲ ῥημάτων συζυγία τρεῖς. ὧν ἡ μὲν πρώτη ἐκφέρεται ἐπὶ δευτέρῃ καὶ τρίτῃ προσώπῃ διὰ τῆς εἰ διφθόγγης, οἷον νοῶ, νοεῖς, νοεῖ. Ἡ δὲ δευτέρα διὰ τῆς α διφθόγγης. προσγεγραφομένη μὲν τῷ ι, εἰ συνεκφωνεμένη δὴ, οἷον βοῶ, βοᾷς, βοᾷ. Ἡ δὲ τρίτη διὰ τῆς οἰ διφθόγγης, οἷον χρυσῶ, χρυσοῖς χρυσοῖ.

CAP. XVIII.

v) δι' inferit cod. Venet. Harl.

w) πίπηκα cod. Venet. Harl.

x) δυνικός δὲ, οἷον τύπτετον, πληθυντικός δὲ, οἷον cod. Venet. Harl.

y) ἄγασι addit c. Ven. Harl.

CAP. XVIII. Περὶ τῶν εἰς Μι. De Verbis in μι.

Τῶν δὲ εἰς μι *) ληγόντων ῥημάτων συζυγία εἰσι τέσσαρες, ὧν ἡ μὲν πρώτη ἐκφέρεται ἀπὸ τῆς πρώτης τῶν περισπωμένων, ὡς ἀπὸ τῆ τιθῶ γέγονε τίθημι. Ἡ δὲ δευτέρα ἀπὸ τῆς δευτέρας, ὡς ἀπὸ ἰσῶ γέγονε ἴσημι. Ἡ δὲ τρίτη ἀπὸ τῆς τρίτης, ὡς ἀπὸ τῆ διδῶ γέγονε δίδωμι. Ἡ δὲ τετάρτη ἀπὸ τῆς ἑκτῆς τῶν βαρυτόνων, ὡς ἀπὸ τῆ πηγύω γέγονε πήγνυμι.

CAP. XIX. Περὶ Μετοχῆς. De Participio.

Μετοχή ἐστὶ λέξις μετέχουσα τῆς τῶν ῥημάτων καὶ τῆς τῶν ὀνομάτων ιδιότητος. Παρέπεται δὲ αὐτῇ ταῦτα αὐ καὶ τῷ ῥήματι καὶ τῷ ὀνόματι, διχα προσώπων τε καὶ ἐγκλίσεων.

CAP. XX. Περὶ Ἀρθροῦ. De articulo.

Ἄρθρον ἐστὶ μέρος λόγου πτωτικόν, προτασσόμενον καὶ ὑποτασσόμενον τῆς κλίσεως τῶν ὀνομάτων. καὶ ὑποτασσόμενον μὲν τὸ ὅς. προτασσόμενον δὲ τὸ ὅ. Παρέπεται δὲ αὐτῷ γένη, ἀριθμοί, πτώσεις. Γένη μὲν εἰσι τρία. ὁ ποιητής, ἡ ποιήσας, καὶ τὸ ποιήμα. Ἀριθμοὶ δὲ τρεῖς, ἐνικός, δυϊκός, καὶ πληθυντικός. Ἐνικός μὲν αἶον τὸ, ὁ ἢ τό. δυϊκός δὲ τῶ τὰ. πληθυντικός δὲ οἶον οἱ, αἱ, τὰ. Πτώσεις δὲ, ὁ, τῆ, τῶ, τόν. ὧ ἢ τῆς, τῇ. τήν, ὧ, τὸ, τῆ, τῷ, τὸ, ὦ.

CAP. XXI. Περὶ Ἀντωνυμίας. De pronomine.

Ἀντωνυμία δὲ ἐστὶ λέξις ἀντὶ ὀνόματος παραλαμβανομένη, προσώπων ὀρισμένων δηλωτική. Παρέπεται δὲ αὐτῇ ἔξ. πρόσωπα, γένη, ἀριθμοί, πτώσεις, σχήματα καὶ εἶδη.

CAP. XXII. Περὶ πρωτοτύπων. De pronomibus primitivis et derivatis.

Πρόσωπα πρωτοτύπων μὲν, ἐγώ, σύ, ἔ. Παραγῶγων δὲ ἐμός, σός, ὅς. Γένη μὲν πρωτοτύπων διὰ μὲν τῆς φωνῆς εὐ διακρίνεται, διὰ δὲ τῆς ἀπ' αὐτῶν δείξεως, [P] οἶον ἐγώ. τῶν δὲ παραγῶγων, ὁ ἐμός, ἡ ἐμή, τὸ ἐμόν. Ἀριθμοὶ δὲ πρωτοτύπων ἐνικός μὲν, ἐγώ, σύ, ἔ. Δυϊκός δὲ σφῶϊ, νῶϊ. Πληθυντικός δὲ ἡμεῖς, ὑμεῖς, αὐτοί. Παραγῶγων δὲ ἐμός, σός, ὅς. Δυϊκός ἐμῶ, σῶ, ὧ. Πληθυντικός ἐμοί, σοί, οἱ. Πτώσεις δὲ πρωτοτύπων μὲν ὀρθῆς ἐγώ, σύ, ἔ. γενικῆς δὲ ἐμῶ, σῶ, ἔ. δοτικῆς δὲ ἐμοί, σοί, οἱ. Αἰτιατικῆς ἐμέ, σε, ἔ. Κλητικῆς δὲ σύ. Παραγῶγων δὲ ἐμός, σός, ὅς. ἐμῶ, σῶ, ἔ. ἐμόν, σόν, ὄν. Σχήματα δὲ δύο, ἀπλὴν, σύνθετον. ἀπλὴν μὲν ἐμῶ, σῶ, ἔ. σύνθετον δὲ ἐμαυτῶ, σαυτῶ, ἑαυτῶ. Εἶδη δύο, ὅτι αἱ μὲν εἰσι πρωτότυποι, ὡς, ἐγώ, σύ, ἔ. αἱ δὲ παραγῶγοι, ὡς παῖσαι αἱ κτητικαί, αἱ καὶ διπροσώποι κεκλῆνται. Παραγόνται δὲ ἕως, ἀπὸ μὲν κτητικῶν **) αἱ ἑνα κτήτορα δηλῶσαι, ὡς ἀπὸ τῆ ἐμῶ ὁ ἐμός. ἀπὸ δὲ δυϊκῶν, αἱ δύο, ὡς ἀπὸ τῆ νῶϊ νῶϊταρες. Ἀπὸ δὲ πληθυντικῶν αἱ πολλὰς, ὡς ἀπὸ τῆ ἡμεῖς ἡμετέρες. Τῶν δὲ ἀντωνυμιῶν αἱ μὲν εἰσιν ἀσύναρθροι, αἱ δὲ σύναρθροι. ἀσύναρθροι μὲν οἶον ἐγώ. σύναρθροι δὲ οἶον ὁ ἐμός.

*) Ἀγγόντων cod. Venet. Harl.

**) ἀπὸ μὲν ἐκτικῶν cod. Venet. Harl.

CAP. XXIII. Περί Προθέσεων. De praepositionibus.

Πρόθεσις ἐστὶ λέξις προτιθεμένη πάντων τῶν τῷ λόγῳ μερῶν ἢ τε συνθέσει καὶ συντάξει. Εἰσὶ δὲ πᾶσαι αἱ προθέσεις ἐκτὼ καὶ δέκα. ἢ εἰς, ἢ ζ', πρὸ, πρὸς, συν, ἀνά, κατὰ, διὰ, μετὰ, παρὰ, ἀντὶ, ἐπὶ, περὶ, ἀμφὶ, ἀπὸ, ὑπὸ, ὑπέρ.

CAP. XXIV. Περί Ἐπιρρήματος. De aduerbio.

Ἐπιρρήμα ἐστὶ μέρος λόγου ἀκλιτον, κατὰ ῥήματος λεγόμενον, ἢ ἐπιλεγόμενον ῥήματι. Τῶν δὲ ἐπιρρημάτων τὰ μὲν εἰν ἀπλᾶ, τὰ δὲ σύνθετα. Ἀπλᾶ μὲν, οἷον παλαί, σύνθετα δὲ, οἷον πρόπαλαί. Τὰ δὲ χρόνῳ δηλωτικά, οἷον νῦν, τότε, αὐθις. τότοις δὲ ὡς εἶδη ὑπονοητέον τὰ καιρῷ παραστατικά, οἷον ἰσήμερον, αὐριον, τόφρα, τέως, πηνίκα. Τὰ δὲ μεσότητος, οἷον καλῶς, σοφῶς. τὰ δὲ ποιότητος, οἷον πύξ, λαξ, βοτρυδόν, ἀγγελιδόν. τὰ δὲ ποσότητος, οἷον πολλάκις, ὀλιγάκις, μυριάκις. τὰ δὲ ἀριθμῷ δηλωτικά, οἷον δις, τρεῖς, τετρακίς. τὰ δὲ τοπικά, οἷον, ἄνω, κάτω, ὦν σχέσεις εἰσὶ τρεῖς. ἢ ἐν τόπῳ, ἢ εἰς τόπον, ἢ ἐκ τόπου, οἷον οἶκοι, οἶκαδε, οἶκοθεν. τὰ δὲ εὐχῆς σημαντικά, οἷον αἶδε, εἶδε, ἀβάλα. τὰ δὲ ἀρνήσεως, ἢ ἀποφάσεως, οἷον ἔ, ἔχι, ἔ δητα, εἰδαμῶς. τὰ δὲ συγκαταθέσεως, οἷον ναί, ναίχι. τὰ δὲ ἀπαγορευσεως, οἷον μὴ, μὴδῆτα, μὴδαμῶς. τὰ δὲ παραβολῆς ἢ ὁμοιώσεως, οἷον ὡς, ὥσπερ, ἥτε, καθά, καθάπερ. τὰ δὲ θαυμαστικά, οἷον βαβαί. τὰ δὲ εἰκασμῶ, οἷον ἴσως, τάχα, τυχόν. τὰ δὲ τάξεως, ἐξῆς, ἐφεξῆς, χωρὶς. τὰ δὲ ἀδρόσεως, οἷον ἄρδην, ἄμα. τὰ δὲ παρακελεύσεως, οἷον εἰα, ἄγε, φέρε. τὰ δὲ συγκρίσεως, οἷον πῶθεν, πῶ, πηνίκα, πῶς. τὰ δὲ ἐπιτάσεως, οἷον λίαν, σφόδρα, ἄγαν, πάνυ, μάλιστα. τὰ δὲ συλλήψεως, οἷον ἅμα, ὅμῃ, ἅμυδις. τὰ δὲ ἀπομωτικά, οἷον μά. τὰ δὲ κατομωτικά, οἷον νή. τὰ δὲ θετικά, οἷον γαμητέον, γραπτέον, πλευντέον^{bb)}. τὰ δὲ θρασμῶ, οἷον εὐοί, εὐάν.

CAP. XXV. Περί συνδέσμων. De coniunctionibus.

Σύνδεσμός ἐστὶ λέξις συνδέουσα διάνοιαν μετὰ τάξεως, καὶ τὸ πῶς ἐρμηνείας κεχρησὺς πληθεύουσα. Τῶν δὲ συνδέσμων οἱ μὲν εἰσὶ συμπλεκτικοί, οἷον οἰδὲ διαζευτικοί, οἱ δὲ συναπτικοί, οἱ δὲ παρασυναπτικοί, οἱ δὲ αἰτιολογικοί, οἱ δὲ παραπληρωματικοί. Καὶ συμπλεκτικοὶ μὲν^{cc)} εἰσιν ὅσοι τὴν ἐρμηνείαν ἐπ' ἑαυτοὺς ἐκφερομένην συνδέουσιν. Εἰσὶ δὲ οἰδὲ, μὲν, δέ, τε, καὶ, ἀλλὰ, ἡμὲν, ἠδὲ, αὐτάρ, αὐτάρ^{dd)}, ἥτοι. Οἱ δὲ διαζευτικοὶ εἰσιν ὅσοι τὴν μὲν φράσιν ἐπισυνδέουσιν, ἀπὸ δὲ πράγματος εἰς πρᾶγμα διυσιῶσιν. Εἰσὶ δὲ ἔτοι, ἢ, ἥτοι, ἢ. Συναπτικοὶ δὲ εἰσιν, ὅσοι ὑπαρξιν^{ee)} ἢ δηλῶσι σημαίνουσι δὲ ἀκολουθίαν. Εἰσὶ δὲ οἰδὲ, ἐπεὶ^{ff)}, εἰ, εἴπερ, εἰ δὴ, εἰδήπερ. Παρασυναπτικοὶ δὲ εἰσιν ὅσοι μεθ' ὑπαρξεως καὶ τάξιν δηλοῦσιν. Εἰσὶ δὲ οἰδὲ, ἐπεὶ, ἐπεὶπερ, ἐπειδὴ, ἐπειδὴπερ. Αἰτιολογικοὶ δὲ εἰσιν, ὅσοι ἐπ' ἀποδόσει αἰτίας παραλαμβάνονται. Εἰσὶ δὲ οἰδὲ, ἵνα, ὅφρα, ὅπως, ἕνεκα, ἕνεκα, διό, διότι, καθό, καθότι, καθόσον. Απορηματικοὶ δὲ εἰσιν, ὅσοι πρὸς τὰς ἐπιφραγὰς τε καὶ συλλήψεις τῶν ἀποδείξεων εὖ διακρίνεται. Εἰσὶ δὲ οἰδὲ, ἄρα, ἀλλὰ, ἀλλὰμὴν, τοιγαυτοί,

bb) Sequuntur in cod. Venet. τὰ δὲ βιβλιώσεις, οἷον δηλαδὴ. Harl.

cc) μὲν ἢ. cod. Ven. Harl.

cc) μὲν ἢ. cod. Ven. Harl.

ff) ἐπεὶ deest in cod. Venet. recd. v. Villoison. Harl.

dd) κεν, ἄν, ἥτοι. cod. Ven. Harl.

τοι, τοιαυτῶν. Παραπληρωματικοὶ δὲ εἰσιν, ὅσοι μέτρα ἢ κόσμοι ἐνεκὲν παραλαμβάνονται. Εἰσι δὲ οἷδε. δὴ ρα, νυ, πε, τοι, θη, αε, θήτα, πέ, πω, μὴν, αὖν, αὖ, ἔν, κεν, γε. Τινὲς δὲ προσιδέουσι καὶ ἐναντιωματικὰς, οἷον ἔμπης, ὁμως.

Haftenus Dionysii, Thracis, Grammatica.

Sequuntur ibi plura de profodia, sed quae a iuniore addita esse testatur *Porphyrus* in eodem volumine MStus, cuius haec sunt verba: ἰστέον ὡς ἐ Διονύσιος ὁ περὶ τῶν οὐκ ὡς μερῶν λόγῳ διδάσκεις ἡμᾶς καὶ ἔτι πρὸ τέτων περὶ σοιχείων καὶ συλλαβῶν καὶ λέξεων, καὶ ἀπὸ προσωδίων ἤρξατο, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ὅρας τῆς Γραμματικῆς. Τὰ δὲ περὶ προσωδίας ἕτερος τις τῶν μεταγενέστερος διὰ τὴν ἀρετὴν Γραμματικὰς ἀχομένους ἀναγκαίως ἐδίδαξε. *Fabr.* Huic adsentitur *Villoisf.* l. c. et putat, haec non alia esse ac ea erotemata gramm. quae paullo post citantur, et immerito tribui solent Dionysio Thraci. *Harl.*

In bibl. Vindobonensi, ut refert *Nesselius*, exstant MSta *Dionysii, Thracis, erotemata Grammatica et Rhetorica*. Vide eum parte IV. pag. 48.

XV. *Alii Grammatici graeci, editi* ^{es}).

I. Ad calcem grammaticae Urbani Bellunensis, de qua §. IX. in not. dicere me memini, subiiciuntur graece 1) ἀποσπασματίων ex antiquissimo grammatico, *TRYPHONE*, de vocum passionibus suis figuris, πάθη τῶν λέξεων, quod Graece et latine exstat ad calcem grammaticae graecae Alexandri Scoti Lugd. 1614. 8. pag. 954 - 956. Occurrit MS. Lipsiae in bibl. Paulina, Oxoniae inter codd. Baroccian. atque alibi.

[P] II. S. BASILII περὶ γραμματικῆς γυμνασίας, de grammatica exercitatione exstat graece ad calcem Syntaxeos Apollonii Dyscoli, Florent. 1515. 8. ^{Ab}) hinc graece et latine cum *Gilberti Cognati* versione prodit Basil. 1533. et in adpendice operum Basilii magni pag. 171-194. Paris. 1618. fol. et in editione Basilii Paris. 1638. tom. III. pag. 592. Laudat *Homerum*, *Lucianum* et *Plutarchi Ἠθικά*. Quod vero inter alia illustrat etiam verba τῆς χρυσοῤῥήμονος Ἰωάννου, *Ioannis Chrysostomi*; inde satis se prodit, scriptum esse a iuniore aliquo, non a magno illo Basilio, Caesareensi. Atque iam a Martino Crusio in Turco Graecia pag. 44. notatum est, verum auctorem esse *Manuelum Moschopulum*. Hic calami errore in praestantissimi *Cauci Historia litteraria*, vbi de Basilii scriptis differit, *Ioannes Moscho-*

[EG] Post Fabricii tempora quaedam grammaticorum graec. opuscula in lucem esse prolata, partim iam in hoc et superioribus eapp. obseruauimus, partim quaedam posthaec adnotabimus. Sic *Iriarte* in bibl. reg. Matrit. codd. gr. e cod. LXXXIII. varia, (v. supra ad §. II. huius cap.) et pag. quidem 314. sqq. primus euulgauit duo anonymi opuscula. 1) de litteris, (singularum videlicet litterarum definitiones, e. g. α φωνήν ἐστὶ δέχρονον πρῶτατικόν τελευτὸν θηλαϊκὸν καὶ ἐδετέρων ὀνομάτων καὶ ἀρσενικῶν κατὰ ποιητικὴν ἄδαν ἀντιστοιχεῖν τῷ τ καὶ α) *Etymologiae litterarum*, (e. g. τὸ α· ἀρῆται καὶ τὸ ἀλφά, τὸ εὐρίσκω· τὸ πρῶτον εὐρεθῖν· illi simile. περὶ ἐτυμολογίας τῶν καὶ σοιχείων, de etymologia

XXIV. litterarum opusculum idem *Iriarte* pag. 297 sq. publicauit et cum cod. LXXXIII. mcm. contulit.) — 2) pag. 316 sqq. *Ioannis Grammatici Characis* opuscul. de inclinatis particulis. conf. infra catal. Grammaticorum ineditorum, vbi etiam suo loco de *Tryphone* agitur. *Harl.*

3) v. *Bursini* vnnac, typogr. ant. II. pag. 98. *Harl.*

Moschopolus adpellatur. Certe pleraque iisdem verbis leguntur in Manuelis Moschopuli *περὶ σχεδῶν*, vt conferenti patebit.

III. *Henricus Stephanus* in Adpendice thesauri graecae linguae haec e veteribus grammaticis graecis latine alia, alia graeco et latine, alia graece tantum adiunxit, quae deinde eius exemplo ad calcem Lexici sui exhibuit quoque Stephani epitomator, Ioannes Scapula.

1) De graecae linguae dialectis ex scriptis IOANNIS GRAMMATICI, quae *τεχνικά* fuerunt inscripta. Hunc Ioannem, Gregorius Corinthius *Philoponum* adpellat.

2) De Dialectis excerpta a CORINTHO, siue potius a GEORGIO seu GREGORIO PARDO, *Corinthi* deinde metropolitano⁴⁾, qui saeculo XII. scripsit et Tryphonis, grammatici, ac Iohannis Philoponi monumentis vsum se profitetur, librumque suum iuueni culdam consecrauit: Ἰδὲ σοι καὶ τὰς διαλέκτους ἐγχειρίζω, νέων μοι πάντων φιλολογώτατ', περὶ ὧν ὁ, τὸ ΦΙΛΟΠΟΝΟΣ ἸΩΑΝΝΗΣ ἐποίησε, καὶ ΤΡΥΦΩΝ ὁ Γραμματικός, καὶ ἄλλοι πολλοί, οἷς ἰκανὴ περὶ τὰ βιβλία διατριβὴ καὶ ἀσκήσις γέγονεν, ἔπω δέ τις μέχρι καὶ τήμερον τὸ πᾶν ἐκάστης τῶν διαλέκτων ἐγνώρισε. De his aliisque, qui dialectos Graecorum exposuerunt, dixi lib. 4. cap. 36.

3) Ex PLUTARCHO excerpta de dialectis, tropis et schematibus, atque Homericorum vfu. Petita haec e vita Homeri, quae sub Plutarchi nomine fertur, et a viris quibusdam doctis^{4k)} refertur ad [P] Dionysium, Harlicarnasseum. Ex eadem petita est *Plutarchi* de metris in codice MS. bibl. Caesareae apud Lambecium V. p. 258. et in codice Barocciano CXXV. *Fabr.* Auctor est *Elias*. v. infra in cat. grammat. gr. inedit. h. v. *Harl.*

3) *De spiritibus dictionum*, *περὶ πνευμάτων* libellus qui collectus fertur ex nescio, quo THEODORITO et aliis. Etiam Labbeus in bibl. nova MSS. memorat p. 105. Theodoretum *de literis et de spiritibus*, quem ait manu exaratum seruari in codicibus DCCCCI. et XXIX. Et in codice Barocciano LXVIII. exstat Theodoretus de spiritibus ex Herodiano: *Πατρικίῳ Θεοδώρητος. Fabr.* Diu illum libellum quaesivi in meo Stephani exemplo; sed frustra. Postea etiam cognoui, *Valcken.* in praef. ad Ammon. de differ. adfinium vocc. pag. XII. errorem Fabricii iam animaduertisse. At, idem Valcken. non solum observavit, in variorum libellorum farragine, quae subiacet lexico graeco-lat. *Volentini Curionis*, Basil 1525. edito, etiam exstare opuscul. *περὶ πνευμάτων*, quod videri possit ex simili libro excerptum; sed etiam, calci ed. suae *et Ammonii* p. 207-242. gr. adiecit, e cod. Voss. in 4. *Λεξικὸν περὶ πνευμάτων ἐκλεγέν ἐκ τῶν περὶ πνευμάτων Τρυφῶνος, Χειροβόσκου, Θεοδώρητου καὶ ἑτέρων καὶ ἀντιγράφοις διαφόροις ἀντιβληθὲν καὶ ὀρθωθέν.* *Valck.* ait, in hoc libello multas esse voces, quas *glossas* vocamus; plurima, quae Gr. L. studiosis vsui esse queant, et quae semel legisse neque doctos poeniteat. — In cod. *Matrit.* regio XCV. est *Theodoriti* lib. *περὶ πνευμάτων* cuius tamen nec initium, et multo minus finis plane consonat cum iis, quae Valcken. edidit: *Iriarte* vero in catal. codd. gr. pag. 376. notat, se neque in H. Stephani Thes. Gr. L. adpendice reperisse, neque id, quod Fabricius infra

in

ii) Vide *Allatium* de Georgiis p. 420.

4k) Confer, si placet, quae de hac vita diximus lib. 2. c. I. §. 4. [vol. I. p. 321.]

in catal. grammaticorum graeco. h. v. adnumerat. ad calcem Grammaticae *Verboni*, et *Alexandri Scoti*, et ad calcem *Scapulae*. — In eodem cod. sequitur fol. 138. *Georgii Choeroboski de spiritibus*: sed *Iriarte* adnotat, hunc Choeroboski libellum habere in cod. DCCCLXXXIII. bibl. Vatic. (teste *Allatio* in diatriba de Georgiis, pag. 318. id initium, quod Theodoriti libell. habeat in cod. Matrit. Tum fol. 148. cod. *Tryphonis* de spiritibus, et fol. 151. anonymi opusc. *παλαιόν* — antiquum de spiritibus: de leni spiritu notatis. — Kechius igitur farrago illa a Valcken. euulgata, dicitur collecta ex Tryphone, Choerobosco, Theodorito et aliis. Atque in bibl. *Augustana* Viad. teste *Raisero* in cat. p. 64. est Lexicon de spiritibus ex Tryphone, Choerobosco, Theodorito etc. idem in cod. *Harmanni*. v. *Dudendorp*. praef. ad Thom. Mag. stell. 4. auers. et 5. — In bibl. publ. *Parisi*. est in cod. MMDCH. *Theodoritus* de spiritibus, (auctor tamen catal. codd. tom. II. p. 527. adnotat, in aliis codd. tribui libellum *Georgio Choerobosco*, quod facile potest conciliari, si de collectione, e pluribus grammaticis facta, in qua modo hic, modo ille primo loco nominabatur, non de peculiaribus singulorum libellis sermo est et Choeroboscos notior fuisse videtur librariis, quam Theodoritus.) — In cod. MCCLXX. nr. 19. *Theodoretus* de litteris. — *Florentiae* in bibl. Medic. cod. XXXVI. nr. 3. plut. 57. *Theodoriti* de spiritibus; v. *Bandin.* catal. codd. gr. II. pag. 395. qui errat, dum scribit, nihil de hoc Theodorito apud Fabricium. *Harl.*

4) De passionibus siue figuris dictionum ex TRYPHONE, grammatico: [de quo infra commodior locus erit dicendi.]

5) CYRILLI siue potius IO. PHILOPONI ¹⁵⁾ συναγωγή τῶν πρὸς διάφορον σημασίαν διαφόρων τῶν ἐμμένων λέξεων, collectio vocum, quae pro diversa significatione accentum diversum accipiunt. Hunc librum, quo differentiae vocum graecarum quoad tonum, spiritum, genus utili instituto explicantur, longe locupletiore et plus quintuplo a se auctum separatim edidit vir de graecis literis immortaliter promeritus *Erasmus Schmidius*, Witebergae 1615. 8. praemissa dissertatione de pronuntiatione graeca antiqua contra *νεόφυτον* siue nouam.

6) AMMONII περὶ ὁμοίων καὶ διαφορῶν λέξεων, de similibus et differentibus vocabulis liber, graece. De hoc vide, si placet, quae dixi l. 4. [c. 29. pag. 715. lqq. vol. V.]

7) Τάξις παλαιὰ καὶ ἀνομασίαι τῶν ἀρχόντων.

8) Θεβικὴ περὶ τῶν περὶ τὸ ἑρμηνεύει τάξεων. [v. supra, §. IX. de tertio vol. *Al-dino*. et supra c. 36. pag. 125.]

9) Ver-

11.) Disertis verbis *Io. Philopono* id opuscul. assignatur in cod. *Matrit.* XCV. fol. 162. atque *Iriarte* in catal. codd. gr. pag. 377. animaduertit, in illo cod. collectionem vocum siue ordine, siue numero contractionem ab excusa (in lexicis *Stephani*, *Scapulae* et *Constantini*) non parum differre, tamen plurimis accessionibus *Constantini Lascaris* manu partim adscriptis, partim interscriptis, partim denique subscriptis sit locupletata. (In

Vol. VI.

cod. cod. *Matrit.* fol. 118. legitur ex *Io. Philoponi* scriptis περὶ ἰδιωμάτων, de idiomatibus, s. dialectis.) — Pariter sub nomine *Io. Alexandrini grammatici* (Philoponi) in codd. *Florent.* Medic. XXVI. nr. 4. plut. 57. cod. XIX. nr. 6. plut. 58. et cod. XXVI. plut. 59. (v. *Bandini* cat. codd. gr. II. pag. 373. 458. 545.) — Item in codd. *Parisi.* MMDCKVIII. et MMDCLX. etc. *Harl.*

9) Verborum themata, quae magna ex parte vel sunt anomala, vel poetica, aut certe eiusmodi, ut non omnium cuilibet habeant originem. Hanc collectionem H. Stephanus ipse ex Hesychio, Eustathio, Varino et aliis scriptoribus concessit.

10) HERODIANI *περὶ τῶν ἀριθμῶν*, de numeris, quomodo apud Graecos notari soleant. Graece et latine, subiuncto H. Stephani auctario.

11) GALENI *περὶ μέτρων καὶ σταθμῶν*, de mensuris et ponderibus libellus Galeno adscriptus et ex iis, quae apud Paulum Aeginetam et Scholiassem Nicandri leguntur, emendatus, graece et latine. In hoc leguntur etiam nonnulla ἐκ τῶν Κλεωπάτρας κοσμητικῶν, ex reginae, Cleopatrae, Cosmeticae, siue de munditie corporis curanda et Dioscoridis de mensuris ac ponderibus.

12) De mensibus et partibus eorum, diatriba Henrici Stephani.

IV. EMANVELIS MOSCHOPVLI *grammaticae artis methodus* vna cum Gazae libris duobus prioribus prodiit graece Basil. apud Io. Walderum 1540. 4. Incipit: *τὴ ἐστὶν προορδία* ^{mm}). Praeter *ἐρωτήματα* continet etiam Canones, et *περὶ κλίσεως* praecepta. Habeo idem Moschopuli opus grammaticum MStum in charta, exaratum anno Graecorum *συνή* hoc est Christi 1450. quod olim fuit Io. Alexandri Brassicani, cuius nomen, A. 1525. Budae inscriptum, in fronte libri adparet, vna cum insignibus, in quibus Iani bifrontis imago, adscripto hoc graeco disticho:

Κεφάλαια δίδωθε δόμος λητόρες. ἄλλαι,
Τὸν δὲ γὰρ ἐστὶ φύλαξ ἑμπεδὸς ὁ πύλη.

Atque his versibus latinis, in quibus Ianus loquitur:

*Ampla quidem merito Linguae Graecae atque Latinae
Concessa est fidei Bibliotheca meae.
Parte ab utraque, oculos circumfero possit iniqua
Ne quis forte bonum tollere fraude librum.*

Duo

^{mm}) Sed dñs ante Walder. prodiit Moschopuli *ἀπορρυθμιστὶν ἐρωτημάτων, περὶ προορδίων*. inc. *τὴ ἐστὶν προορδία* etc. circ. med. pars altera incipit *ἀρχὴ συνδεῖ τῶν ἀρεσκίων κανόνων* etc. cum paradigmatis, dein pari modo τῶν θηλονῶν et ἐδωτέρων κανόνων. postea de verbis eiusque temporibus; denique de casibus nominum et formatione temporum, sine l. u. et typographi nota, sub initium typographiae gr. in Italia. v. quae scripsi in Introd. in hist. L. Gr. I. pag. 41. — De codd. pauca subiungam. In indice quodam codd. gr. in *Lami* delictis erudit. Florent. 1743. 8. pag. 120 in codd. CXVI. *Theodorici Gazae* grammatica, sine principio; item *Moschopuli* grammatica: in cod. CXIX. syntaxes nonnullae, ut videtur, *Moschopuli*. Huius operis ini-

tium *de dialectis*, fecit probabiliter, ut librarii ab illo interdum desumerent totius operis inscriptionem, sic cod. Matrit. reg. XCV. fol. 129. inscriptio est Moschopuli *περὶ τῶν ἰδιωματικῶν*, de idionatibus s. dialectis. Atque, notante etiam *Iriarte*. catal. codd. gr. pag. 376. a primi capitis initio in cod. *Vindobon.* CXXVII. in *Nesseli* catal. caesareae bibl. part. IV. pag. 75. nr. 2. titulum, *Μανουελὶς Μοσχόπουλι lib. de dialecto ionica* accepit. Num igitur eiusdem grammaticae partes fuerint in cod. Matr. LXXIV. fol. *ἰνάλιον συζυγίων coniugarionum* et fol. 150. *Technologia de aequalibus* siue de dictionibus sibi invicem respondentibus, *Iriarte* l. c. pag. 270. quaerit. De reliquis codd. postea sermo erit. *Hartl.*

Duo fuere *Manuel Moschopuli*, unus, Cretensis ⁿⁿ⁾, temporibus Andronici Palaeologi senioris, clarus circa A. C. 1392. alter, huius *νεφέλης*, siue patruelis, Byzantinus, qui post captam CPolin vna cum aliis Graecis in Italiam circ. a Chr. 1453. profugus fuit ^{oo)}. Priori tribuuntur *Erotemata* in codice Barocciano XXXV. ^{pp)} quemadmodum posteriorem aucto-

Ss 2

rem

nn) *Crubus Turco* Græc. p. 44.

oo) De *Cretensi* v. *Saxii* Onom. II. pag. 387 ad a. C. 1392. de *Byzantino* id. ib. pag. 445. ad a. C. 1453. Vtrumque haud distinxit *Humphred. Hodi-* *us* de graecis illustribus L. Gr. instauratoribus pag. 316 *Havl.*

pp) In cod. *Florentino*, Medit. XXVI. nr. 2, a pag. 7. plut. 28. exstat initium *erotematum emendatorum per Manuel Moschopulum*, ὅρος προσφῶδίας definitio *profodiae*; atque in calce pag. 7. legi, id opus in quibusdam valde differre ab alio notiore opere *Moschopuli*; in pluribus vero convenire cum illo, prodit *Band.* catal. codd. gr. II. col. 43. In cod. XXXI. et cod. XLIV. plut. 59. sunt sub falso *Cyri* nomine, *Moschopuli Cretensis*, (vt ait *Bandin.* l. c. col. 553. et col. 573.) *erotemata* et *εξεργασίαι*. In cod. XLV. plut. 59. esse *Man. Moschopuli* *erotemata*, quamquam in summa primae paginae ora a manu rec. adpositum sit nomen *Dionysii Thracis* *πρὸς τὴν προσφῶδιαν* notat *Bandin.* l. c. col. 576. vtpote quum ex illo antiquiore grammatico multa decerperit, in suamque deriuarit grammaticam *Moschopulus*. In cod. XIV. plut. 55. est opus. de adfectionibus dictionum, quod in fronte ornatum est laude, de illis hic adcuratius agi, quam in antecedenti *Tryphonis* libello. *Bandin.* II. col. 279. *Parisiis* in bibl. publica sunt *erotemata* in nouem codd. mss. nr. MCX. MMDXLVI. vbi quoque *Dionysio Thraci* tribuuntur, MMDLXVIII. MMDLXX. MMDLXXIX. MMDLXXXII. in c. MMDXCVI. est *Man. Moschop. de orationis constructione* opus. (vt videtur quidem auctori catal. II. pag. 525.) ineditum, cuius initium τὴν μὲν συντάξιν. tum *erotemata* nr. MMDCVII. MMDCVIII. et, vti videtur auctori catal. II. p. 530. in cod. MMDCXXIX. *Moschop.* obss. gramm. de nominibus, verbis, pronominibus, aduerbiis etc. — In cod. *Coisliniano* CCCXLVIII. est grammatica graeca amplissima, in cuius fol. 276. exemplum orationis desumptum est ex *Man. Moschop. grammatica* et in cod. CCCXLIX. est *Moschop. de vocc. atticis* apud *Philostat.* tum illius grammatica, ex qua *Montfauc.* in bibl. *Coislin.* pag. 515. sq. plura excerpfit, et ostendit, *Moschopulum* ex veteri quodam lexico multa summisse mutua: — in cod. CCCXLI. sunt

epistolae *Man. Mosch.* (*Montfauc.* l. c. pag. 454.) in cod. CCCL. *Moschop. grammatica*, a *Rob. Stephano* edita: et in cod. CCCXCV. *Man. Moschop. de profodia*. — *Venetis* in Museo *Grimano* in cod. rescripto *Man. Moschop. erotemata*, teste *Montfauc.* in diario ital. pag. 40. (qui cod. postea venit in bibl. *S. Michaelis Venet.* v. plura in *Mittarelli* bibl. codd. illius monasterii col. 797.) et eodem *Montfauc.* teste ibid. pag. 17. in bibl. *Ambrosiana*, *Mediolani*, *Moschopuli* lexicon amplum eiusdem grammatica saepe, et de metris. — *Venetis* in bibl. *D. Marci*, (secundum catal. codd. gr.) in cod. CCCCLXXXV. *Man. Moschop. Cretensis* *erotemata* grammatic. siue grammaticae artis methodus: sequuntur varia exercitamenta eiusdem *Moschopuli*, quae alias *Basilio M.* tribuuntur. In cod. CCCCLXXXIV. *erotemata*, vt ait auctor catal. pag. 255. antiqua grammaticalia, quae initio ordine conueniant cum *erotematibus* *Mosch. senioris*: ceterum longe plura in hoc cod. continentur, ex quibus, vt coniecere licet, *Mosch. grammaticam* suam concinnauit. In cod. CCCCLXXXVI. *Mosch. grammatica* in compendio; et vti in cod. CCCCLXXXVIII. *Mosch. iunioris* collectio voce, atticar. ex imaginibus *Philostati* per ordinem alphabeti. — In cod. CLIV. *Man. Mosch.*, contra Latinos. — *Neapoli* in bibl. regia sunt plures codd. pluraque opuscula *Mosch.* (v. supra vol. V. pag. 774. sqq.) in cod. III. institutiones grammaticae in cod. XIII. expositio capp. paraenetic. *Agapeti* cum analysi grammatica. — in cod. XXVII. *erotemata*, expositio gramm. *ὑπὲρ ἐξέδῳν βασίλειον*, sylloge vocc. atticorum; de vocabulorum adfectionibus et de dialectis homericis. — In cod. XXXI. LXII. LXXVII. (in quo etiam est illius *εξεργασίαι*.) et CLXXXIII. *erotemata* — in cod. XXXII. collectio vocc. attic. — in cod. CI. scholia in *Hesiodi O. et D.* — *Ibid.* in bibl. *Augustin. S. Ioan.* ad *Carbonar.* in cod. XXXVI. collectio vocc. attic. in cod. XXXVII. prima scheda. — *Vindobonae* in bibl. caesarea, (teste *Nesselio* in catal. codd. part. IV. *erotemata* in codd. XCII. et CLXXXVI. libell. de dialecto ionica, in cod. CXXVII. — grammatica, et alia ad illam pertinentia opus. cod. CCI. CCLXIII. cum lib. de *profodia*, CCXCV. CCXCVI.

rem habet liber *de Vocibus Atticis* in Philostrati ^{rr)} imaginibus et aliis scriptoribus, de quo dixi lib. IV. cap. 36. §. 12. et quae *de constructione nominum et verborum et περί προσηγορίας* edita sunt ab Aldo 1525. 8. recusa [cum Theodoro Lecap. et Hephæstione, Florent. per her. Phil. Iantae, 1526. 8.] Paris. 1544. 8. Basil. 1546. 8. Huius quoque Moschopuli putem librum *περί γραμματικῆς γυμνασίας*, quem inter opera S. Basilii ^{rr)} Caesareensis editum paulo ante memoravi: eiusque plane argumenti *σχεδὸς γὰρ* siue praxin *περί σχεδῶν* ^{rr)} h. e. de partibus orationis, qua exempla analysos grammaticae, et ratio grammaticae examinandae orationis traditur. Hic [P] liber nitidis typis excusus, graece Paris. 1545. 4. apud Rob. Stephanum ^{rr)}, multis reprehenditur ab Henri. Stephano de linguae graecae studiis pag. 6. seq. Et multa in eo nullius usus, nec pauca falsa esse notavit Vossius lib. 1. Aristarchi. Haud inutilis tamen recte utentibus liber, longe, Caugio testeq. auctor editis exstat in bibliotheca regis Galliae. Iuniori Moschopulo etiam tribui video *Paraphrasin siue ἐξηγήσιν grammaticam in duos primores libros Iliades*, quae MS. fuit in bibl. Palatina, et ex alio codice bibl. Iesuitarum Antwerpensi vulgata est a Io. Scherpezelio, Amstelod. 1702. 8. [v. supra in vol. I. pag. 407.] Nec minus *scholia in Hesiodi Opera et Dias*, de quibus dictum a me lib. a. cap. 8. §. 10. ^{rr)}. At Moschopuli, Cretensis, sunt

Επιμε-

CCXCVI. CCCI. CCCIV. CCCXLV. Schedia. cod. CCXXXVI. CCLX. ut eius scholia, in codd. Vindobon. obuia, in Hesiodum, Pindarum, Philostrati heroica et varia epigrammata omittam. — Secundum Lambecii consensum vol. V. col. 528. seq. in cod. CCXCII. nr. 16. seq. Nicetae carmen ad S. Angelum, Philostrati icones, Paulli Silentiaris semianibi in Thermas pythias, haec omnia cum scholiis *Man. Moschopuli*, et eiusdem scholia atque commentar. grammat. amplissimus in varia epigrammata, nec non eiusdem fragm. grammaticae gr. de spiritibus, atque aenigma. — In codice XXXV. Barocc. Oxon. *Man. Cretensis* erotemata grammatica, de octo partibus orationis, de profodiis fragm. aliud op. de octo partibus orationis: *Manuel. Moschopuli* de octo partibus or. de temporibus verborum; aliud compendium de verbis. *Harl.*

qq) Hic est liber Gesnero memoratus, sub titulo: *Collectanea vocabulorum iuxta ordinem Alphabeti ex imaginibus Philostrati*. Fabr. Conf. motitiam codd. antecedentem, tum cat. codd. bibl. Paris. publ. pag. 525. nr. 2596. *Iriarte* cat. codd. gr. Matrit. pag. 270. de cod. LXXIV. de cod. Burmann. *Oudend.* praef. ad Thom. Magistr. stell. 4. quers. et 5. — In bibl. publ. *Leiden* est exemplar edit. Lutet. 1532. de voce attic. cum notis mssis *Francisci Iunii*: v. catal. pag. 253. ut pag. 395. citatur cod. Vossian. *Μετοχολα Ἀττικισμοί*, dictionar. atticum integrum, Thom. Mag. nomine editum Parisiis. add. *Bandin.* catal. codd. medic. II. aeq. 303 et 429. *Harl.*

rr) Hanc intellige *scholam Basilicam*, quam Moschopulo tribui scribit Io. Scherpezelius praef. ad paraphrasin librorum primorum Iliadis.

ss) Vid. *Caugium* glossario Graeco et ad Alexidem pag. 421. et Moschopulum ipsum pag. 46. ubi vocabula *σχεδὸς γὰρ* et *ἐξιδίς* interpretatur. Fabr. Praeter codd. iam anemoratos *Florentiae* in bibl. Medic. *schedographia*, in cod. VII. plut. LV. cod. VIII. et XVII. nec non XXIII. mutilo, plut. LVI. cod. XXXVII. (in quo tamen explicationes et exercitationes sunt multo breviores,) cod. XLI. plut. LVII. cod. XXXI et XLIV. plut. LIX. cod. XXV. plut. LXXXIX. fragment. in cod. X. nr. 12. plut. LXXXI. v. *Bandin.* l. c. II. col. 245. 305. 316. 328. 329. 396. 418. 553. 573. III. 412. — In bibl. *Esor.* secundum catal. Tarracon. 1587. nr. 261 et 262. *Heidelbergae* quondam schedae et vocc. att. cum Thoma Magistro, nr. 104. in Sylburgii catal. *Harl.*

tt) Moschopuli *περί σχεδῶν* etc. ex ed. Rob. Stephani graece recusa est Vindobonae 1773. Plura scr. in introd. in hist. L. Gr. I. p. 41. sq. *Harl.*

uu) Moschopulo, *Cretensi*, disertis tribuuntur verbis in cod. Matrit. v. *Iriarte* catal. p. 272. nr. 171. adde supra ad vol. I. pag. 575. sq. et 588. not. rr. Sunt quoque in cod. Vindob. XXXV. n. 2. (*Lambec.* VI. col. 330.) in codd. Paris. biblioth. publ. MMDCCVIII. MMDCCLVIII. MMDCCCLXXII. MMDCCCLXXXI. MMDCCCLXXXVI. *Harl.*

Επιμνησμοί et scholia interlinearia ac marginalia in *Philoftrati Hemicorum librum*, MSta in variis bibliothecis, ut Vindobonensi: Fuerunt etiam inter codices Gudianos, qui iam accesserunt bibliothecae Guelpherbytanæ. [v. vol. V. p. 542 et 550. in eod. Neapolit. XXVII. Agapeto tribuuntur.] Incertum, vtri amborum tribuenda *Synopsis vitae Euripidis*, una cum breui commentatiuncula *περὶ τῆς αἰδέας*, sæpius in fronte Tragici huius edita, et a Casp. Stibbino latine versa: tum quæ in eadem bibliotheca Vindobonensi MSta exstant *scholia in Pindari Olympionicas*, [v. supra, vol. II. pag. 67.] et scriptum de *Dialecto Ionica*, nec non *περὶ πνευμάτων* de spiritibus et ænigma, quod memoret Lambecius VII. pag. 250. *Nesselius* I. pag. 302. et quæ in cod. Barocciano LXVIII. de *solenniis* et *paræmiis vulgaribus*, et quæ ipse possideo manu exarata *scholia in antiquis Epigrammata*, tum *Lexicon amplum et commentatio de metris* MS. in bibl. Ambrosiana *) et libellus arithmeticus de *quadratis magicis*, quem e cod. MS. bibl. regis christianissimi [MMCCCCXXV.] latine vertit vir acutissimus, Philippus de la Hire, teste *Io. Baptista du Hamel* in *Historia regias scientiarum academiae* an. 1691. pag. 297. Confer de hoc Moschopuli scripto *Memorias academiae scientiarum Parisiensis*, gallice editas A. 1705. pag. 212. seq. et 481. et A. 1710. pag. 182. Hoc puto esse, quod in *quadranguli inuentionem* seruari bibl. Diegi Huetadi Venetiis, scripsit Gesnerus in sua Bibliotheca. *Fabr.* In cod. *Vindob.* CXXXIII. nr. 26. (*Lambec.* comment. lib. VII. col. 535.) ænigma aliquod *Man. Moschop.* — Eiusdem scholia in *Sophoclis Antigonen*, in cod. Marc. *Veneto* CCCCLXX. (catal. codd. graec. Marc. p. 249.) eiusdem opus. de processione Spiritibus S. in cod. bibl. publ. *Parif.* DCCCLXIX. nr. 22. *Harl.*

V. EMANVEL CHRYSOLORAS primus recentiorum grammaticorum graecorum, qui in Italia graecas literas [inter ann. 1390. et 1400. et postea] docuit: *Μανῦλας ὁ Χρυσολωρᾶς ὁ Φουτῦσας καὶ διδάσκεις ἐν Ἰταλίᾳ τὰ ἑλληνικά, ὁ βιβλίον ἐκ αὐτῶν τῶν αἰμαδῶν συστάλας διέφθεραν*, inquit *Constantinus Lascaris* lib. 3. *Grammaticae* pag. 282. [Multi de eo egerunt, v. quos laudat *Hamberger* *Zuverl. Nachr.* IV. p. 649. seq. *Freytag* et *Clement* locis mox citandis, nec non *Saxius* in *Onomast.* II. pag. 389. seq. et 573. et, quæ ego adnotavi in *Introd. in hist. L. Gr. I. 1.* pag. 545. sq. inprimis *Humphred. Hodius* de Graecis illustribus L. Gr. litterarumque humaniorum instaurator. Londini 1742. 8. lib. I. cap. 2. pag. 12. seq. qui, postquam de eius legationibus, commemoratione et disciplina in Italia et morte, qua Constantiae, (quo ineunte a. 1415. ad concilium Constantiense missus est,) d. 13 April 1415 vitam finivit, notatu memorabilia adtulerat, et quosdam refutabat Iouii errores, scriptum illius recenset aut potius enumerat, quæ hic paucis, additis quibusdam, repetere auiat. Sunt vero

1) *Epistola* ad Io. Palaeologum, imperat. qua veteris ac nouae Romae comparatio continetur, gr. et lat. Petro Lambecio interprete. — eiusd. epistolae ad Ioan. et Demetrium Chrysoloras: cum *Ge. Codini* excerptis de antiquitat. Constantinopol. a Lambecio ed. *Parif.* 1655. fol. pag. 107. seq. et 127. seq. (conf. infra, lib. V. cap. 5. pag. 484. vol. VI. edit. vet.)

2) *Epistolae* plures gr. et aliquot latine a Bonaventura Vulcanio conuersae latere dicuntur in bibl. publ. Leidensi (v. catal. bibl. Leid. pag. 344. 345. et 349.)

3) *Oratio* in obitum fratris sui, Palantis, una cum oratione de trinitate, et alia ad episcopos, Florentiae in bibl. Medicea.

4) *Gregorii M. pontificis rom. liturgia*, e latino graece versa a Chrysolora, Romae in cod. LXXV. bibl. Barberinae: auctiorem eam esse et perfectiorem illa, quae exstat in bibl. patrum sub nomine Georgii Codini, testatur Leo Allatius (de Georgiis, pag. 362.) sed Hodius nescit, an utraque prorsus diuersa sit. adde Fabr. B. Gr. vol. XIII. pag. 824.

5) *Emm. Chrysolorae* capp. quibus probatur, Spiritum S. etiam procedere a filio. (conf. Leon. Allatii in Roberti Creyghtoni apparatus, versionem et notas ad historiam concilii Florentini scriptam — exercit. 1. Romae 1665. 4. pag. 3. seqq. ubi quoque de discipulis Emm. Chrysolorae, et de duobus aliis, Ioanne ac Demetrio, Chrysoloris, agit et Emman. opusculum de processione Sp. S. breue, sed satis acute et solide scriptum esse dicit. Adde infra in vol. X. pag. 392. sqq.)

6) De disputatione Spiritus S. inter Man. Chrysoloram et Gregorium Palamam, quam in MSto Venet. apud Sanct. Antonium existisse, scribit Possuin. in adpar. sacr. in Greg. Palama; sed dubitat Hodius pag. 21. saltem opinatur, nisi dialogus sit fictitius, alium, Ioannem forsan, Chrysoloram esse intelligendum. — Idem Hodius notat, Leontii Pilati versionem Odyssaeae in exemplari Patauino, male tribui Manueli Chrysolorae.

Tum pauca addit Hodius de Chrysolorae erotematibus et obseruat, ea fuisse a Io. Capuione in Germania, et ab Erasmo Cantabrigiae auditoribus praelecta atque explicata, ab Albano Torino in latinum translata et a Pontico Virunio commentariis illustrata; plura vero de eius epitaphio et laudibus, quibus eum ornarunt aequales. A pag. 32. multa alia, quae ad Emman. pertinent, in lucem sunt ab Hodio emissa: a) *Andreae Iulioni* orat. in mortem Man. Chrysolorae, siue, ut est in cod. Bailiolensi, pro Man. Chryf. funere. b) *Gasparini Pergamensis* (rectius Bergomensis,) in laudem praecedentis orationis epistola ad auctorem, ex cod. msto Norfolciano. c) *Guarini* epist. ad Man. Chryf. qua laudes eius continentur, ex codd. Norfolciana et Bailiolensi bibl. d) Ex iisdem codd. alia epistola ad Barth. de Montepoli de morte et laudibus Chrysolorae. e) E tribus codd. earumdem bibliothecarum Guarini, Veronensis, epistola ad Ioana. Chrysoloram, Constantinopolim missa, qua illum consolatur super Emanuelis obitum. f) Eiusdem Guarini epist. ad Iacobum de Fabris, ex cod. Bailiolensi, aliaque excerpta, quae ad laudem Man. Chrysolorae pertinent. Denique de Ioanne et Demetrio, Chrysoloris, copiose agitur. — *Codices*, manus exarati, in quibus Chrysolorae seruantur scripta, sunt fere hi: *Leidas* inter codd. ex legato Bonau. Vulcanii, *Man. Chrysol.* epistolae supra iam memoratae. — *Parisi.* in bibl. publ. erotemata grammat. in cod. MMDCIX. MMDCX. MMDCXI. — encomium utriusque Romae in codd. MMXII. MMDCCCCLXVIII. — de processione Spiritus S. in cod. MCCC. *Venetius* in bibl. D. Marci, opusc. de processione Sp. S. in cod. CLVII. scripto a. Ch. 1442. grammatica, in cod. DVI. — *Romae* in cod. bibl. *Chiggias* Man. Chrysolorae quaedam, teste *Montfaucon* in diario ital. pag. 238. — *Florentias* in bibl. Laurent. epist. de comparat.

sat. veteris et notae Romae, in codd. XX. plut. 6. cod. XXII. nr. 5. plut. 10. cod. XXIII. plut. 59. — epist. II. ad Ioan. et Demetrium Chrysoloras in iisdem codd. — epist. ad Pallantem Strozam in codd. XX. et XXIII. memor. vide *Bandin.* cat. codd. gr. I. p. 139. et 490. II. 541. Atque epistolae Chryf. ad Pallantem de morte fratris sui initium graeco protulit *Bandin.* l. c. t. I. p. 139. sq. et multus est de Chrysolora eiusque epistolis. Idem laudat tam *Bormerum* de doctis hominibus graecis, Lipsiae 1750. 8. pag. 1. sqq. qui p. 22. adnotat, plures eiusdem Chryf. epistolas exsare in bibliothecis Italiae celeberrimis, in bibl. Vindob. etc. vti ex Montfaucon bibl. bibliothecar. eruitur tom. I. pag. 200. 235. 266. etc. quam obseruat, *Nic. Commenus Papadopolum* in historia gymnasii Patauni pag. 163. mentionem facere epistolarum Chrysolorae, a *Mich. Margunio*, 1550. editarum. — In bibl. *Escorial.* Man. Chryf. erotemata: teste Ant. Augustino in bibl. Tarracone 1597. — In bibl. *Augustan.* Vindel. Chryf. erotemata. teste Reifero in cat. pag. 85. — *Gothae* in bibl. ducali, Man. Chryf. *ἑρωτήματα συνοπτικώτερα τεθειμένα*, cod. membr. scriptus est a Ioanne Cretenſi 1481. et continet quoque *Aesopi* fabb. *Hesiodi* O. et D. atque XVIII Idyllia *Theocriti*. v. *Cypriani* catal. codd. msst. bibl. Gothanae, Lipſ. 1714. 4. pag. 108. cl. *Schlichtegroll* contulit partem cod. cum ed. Argent. 1516. in off. Io. Knoblauch, atque, vt mihi per litteras human. significauit, eum, animaduertit, ab edit. valde discrepare: e gr. quae in edit. pag. 1. per quaestiones *πόσα βραχέα; δύο ἑψίλον καὶ ὀμικρον* sunt excusa, ea esse in cod. sine quaestione: *βραχέα δὲ δύο. Ε ψίλον καὶ Ο μικρον*, scripta: — *Vindobonae* in bibl. caesarea Man. Chryf. nonnullae epistolae, teste *Nesslio* in catal. codd. part. IV. pag. 131. cod. CCXLV. nr. 6. (adde *Kollarii* supplem. ad *Lambec.* comment. tom. I. pag. 449. sq.) — ibid. pag. 163. cod. CCCXLVII. citantur *Demetrii Chrysolorae* erotemata grammatica. — In *Anglia*, Oxoniae, in bibl. Bodl. cod. I. Man. Chryf. erotemata grammat.

Ad editiones erotematum progredior, quae superioribus saeculis frequentius, quam nostro, factae sunt. Dau. Clement. permultas antiquas edd. etiam incertas enumerat ex aliorum plerumque iudiciis in: Bibl. curieuse, historique et critique VII. pag. 92. 95. not. Graece sine l. et a. 8. (Mediolani) v. cel. *Panzeri* annal. typ. II. pag. 100. n. 620. In cat. Pinelli III. pag. 233. sq. alia edit. cum Cebete absque vlla nota, saec. XVI. 8. citatur, quam cel. Morellius *Romae* aut *Venetis*, a *Zacharia Calliergi*, excusam arbitratur. — gr. et lat. f. l. et a. in 4. bis, sed caractere diuersae. v. catal. Pinell. III. pag. 233. ibique cl. Morelli notam, et *Panzer* l. c. IV. pag. 111. nr. 324 et 325. — gr. et lat. praeit alphabetum, oratio dominica et salutatio angelica, Venetis, per Peregrinam (de Pasqualibus) Bononiensem. Venetis 1484. 4. v. *Panzer*. III. pag. 210. nr. 801. — eadem, Vincentiae per Mag. Leonardum de Basilea. 1490. 4. v. *Panzer* III. p. 520 n. 76. — *Chryf.* grammatica, gr. Paris. 1500. 4. v. *Panzer* III. pag. 400. ex catal. bibl. Kulenkamp. pag. XV. n. 145. conf. not. — *ἑρωτήματα* — Parthis. ap. *E. Gourmontium* coll. exemplari, quod ei *Petr. Danesius* dederat, correctore Melch. Volmano, typis Fr. Tiffardi 1507. 4. ^{mo}). *Erot.*

¹⁰⁰) Conf. *Clement.* bibl. curieuse etc. VII. pag. 93. sq. *Maittaire* A. T. II. pag. 104. vbi de Gourmontio agit, se vidisse, scribit, Chrysolorae grammaticam, a Gourmontio excusam, at anni in-

dicio destitutam, et in not. b. memorat Chrysol. grammaticam maioris formae a. 1525. apud Gourmont. Edit. ap. Gourmont. a. 1500. 4. et 1511. 4. alienis testimoniis citat *Clement.* l. c. p. 93.

Erot. Chrysolorae, in compendium redacta a *Guarino Veronensi*. Sic edita, plerumque citatur. Sed verus titulus est: *Guarini erotemata cum multis additamentis, et cum commentariis latinis*. Ferrariae per Io. Mazochum. 1509. 8. Titulum sequitur epistola lat. editoris, *Io. Mariae Trivostii*: tum *Chrysolorae erotemata* in compendium redacta per Guarinum. Posthaec *Pontici Virunii* epistola, cum vita Em. Chryf. et Guarini per *Pont. Virunium* descripta, denique eiusdem Virunii declarationes s. comment. in erotemata Guarini. Plura v. de hac rarissima edit. in Freytagii analechis litterar. pag. 495. sq. Clement. IX. pag. 299. *Erotemata*, de anomalis verbis, de formatione temporum ex libro Chalcondylae etc. graece. Venet. ap. Aldum 1512. 8. — Eadem opuscula; acc. *Cato et erotemata Guarini*. Venet. ap. Ald. 1517. 8. — conf. *Clement.* tom. VII. pag. 92.

Ἐγχεσπίδιον γραμματικῆς εἰσαγωγῆς ἐκ διαφορῶν συγγραφέων συλληφθὲν — Ἐξ ὑμῶν τῶν Κερυθαίων etc. *Erotemata Chrysolorae*; de verbis irregularibus; de formatione temporum, ex *Chalcondyla*, *Theodori* grammat. — liber IV. de Syntaxi; *Herodiani* de encliticiis sententiae monosyllabae. — *Catonis* sententiae, distichis expressae, a *Maximo Planude* e latino in graecum sermonem conuersae graece. Florentiae, impensis Phil. Iuntae, labore Barthol. Brisianei. 1514. 8. — rec. ibid. 1516. 8. conf. *Bandini* anal. typogr. Iuntarum, tom. II. pag. 54. Iqq. et 108. sq. — iterum rec. ibid. per Benedict. Iuntam, 1540. 8. v. *Bandin.* l. c. pag. 233. seq.

In volumine, inscripto: *Quas hoc libro continentur, Georgii Simler* Vultempinensis observatt. de arte grammatica; de litteris graecis ac diptongis et quemadmodum ad nos veniant; Abbreviationes, quibus frequentissime Graeci utuntur, *Erotemata Guarini ex Chrysolorae* libello maiusculo, cum interpretatione latina; *Isagogicum* siue introductionum in litteras graecas, in 4. *erotemata* in altera operis parte fol. IX. Iqq. graece et lat. leguntur. In calce: *Tubingae in audibus Thomae Anshelmi, Badensis, mensis Martio*, M. D. XII. (1512.) *Simler*, auctor et collector huius voluminis et praemisit et in fine subiunxit epistolas nuncupatorias; *Io.* autem *Hiltebrandus* praefatus commendavit Simleri studium atque laborem. — In *Vffenbachii* biblioth. vniuersali, s. catalogo, tom. II. in append. s. incunabulis artis typogr. pag. 93. citatur *Chrysolorae* grammatica graeca, solum ex edit. *Frans. Vatabli* 1512. 4.

Chrysoloras erot. graece; cum duobus distichis, graeco altero, altero latino, *Ottomari Luscinii*. Argentorati in offic. Io. Knobloch, chalcogr. Argentin. 1516. 8. v. *Mant.* A. T. ind. v. *Chrysoloras*, pag. 256. Fabric. quoque olim hoc loco, et in B. Gr. vol. VI. vet. ed. pag. 484. not. memorat illam edit. sed formam in quaternis esse scribit. *Ottomar Luscinus*, s. *Nachtgall*, se, profitetur, *Chrysoloram* potissimum esse sequutum, aut potius in sermonem convertisse latinum in Progymnasmatibus graecae litteraturae, Argentor. typis Io. Knobloch. 1517. 4. — auct. ibid. 1521. 8. et ibid. 1523. v. *Am Ende* in vita *Ottomari Nachtgallii*, in *Strobelii* Miscellaneen literarisch. Inhalts, part. IV. pag. 48. Iqq.

Erotemata, et de formatione temporum ex *Chalcondyla*, gr. Romae 1522. 8.

— *Erotemata Guarini* (siue ex *Chrysolora* excerpta,) per *Georg. Rithaymer* sententiae monosyllabi ex variis poetis, Viennae Pannoniae per Io. Singrenium 1523. 8. gr. et lat. — Idem

Idem *Rithaymer*, Chrysoloram ita imitatus, ut, ipso fatente, ne latum quidem culum (sic) ab eo discederet, postea edidit *Ἐπιστολὴν* — *Compendium in octo partes orationis* (graece) *et temporum formationes*. Gregorii (Nazianzeni) theologi sententiarum carmina aurea Pythagorae. Viennae Pannoniae 1524. 8. de utroque rar. libro v. *Demis* Wiens Buchdrucker-geschichte, pag. 235. sq. et 245. sq.

Em. Chryf. grammatices epitome, cum adnotatt. Basil. ap. Bebelium 1528. 8. teste *Maittaire* A. T. II. pag. 712.

— erotemata, (et reliqua, quae sunt in posteriore Aldina et in Iunt. edit.) in fine: *Vissor a Rabanis*, (qui etiam praefatus est,) et *socii* Venetiis excudebant MDXL. (1540.) 8. Copiosus est de hac editione, de Chrysolora et Guarino ac reliquis *Freytag* in adparatu litterario, tom. III. pag. 171-177.

Eadem, a *Dominico Siluio*, graec. et lat. Venetiis, ap. Zanettum 1538. 8. — *eadem*: accedunt opuscula varia grammatica, graece. Venetiis, ex offic. Farrea 1544. 8. v. *Pinelli* catal. III. nr. 7161. et 7162. pag. 234.

Em. Chryf. graecae institutiones, graece, cum lat. Dominici Sylui versione. Paris ap. Chr. Wechel. 1539. 8. cur. Gerardo Sukerodio, Med. Doct. v. *Maittaire* A. T. III. pag. 308. et *Clement.* I. c. tom. VII. pag. 94.

Ἐρωτημ. τῶ Χρυσολαροῦ. *Emm. Chrysolorae grammaticae institutiones multis locis recens et emendatas et magna cura atque diligentia castigatae*; graece. Paris. excud. Chr. Wechel. 1547. 4. acc. libell. *περὶ ἀνωμαλῶν φημάτων.* v. *Clement.* I. c. pag. 95.

— *Erotemata; de anomalis verbis; de formatione temporum ex libro Chalcondylae; Gazae de constructione; de encliticis; sententiae monostichi ex variis poetis; Catonis disticha; Erotemata Guarini, de tribus Atheniensium et symmoriis.* Venet. ap. Feder. Turrifanum 1549. 8. v. *Bänaus.* catal. I. pag. 234. et *Maittaire* III. pag. 582.

— *Erotem.* gr. lat. etc. Paris. apud Chr. Wechel. 1550. 4. teste *Maittaire* in indic. pag. 255. *Harl.*]

VI. CONSTANTINVS LASCARIS Byzantinus, Grammatica Messanae et Mediolani scripsit A. 1460. ad 1470. vide Lascarium ipsum in calce libri 3. et *Crusum* in Turco Graecia. pag. 102. [— De *Constantino Lascari*, diuerso a Iano s. Ioanne Lascare, Rhyndaceno, pluribus egerunt *Ios. Ant. Saxius* in histor. typogr. litterar. Mediolanensi a. 1446. col. CLXXV. sqq. *Hodius* de Graecis illustr. etc. p. 240. sqq. *Boerner* de doctis Graecis etc. pag. 170. sqq. *Lil. Gregor. Gyraldus* de poetis, dial. II. pag. 552. Opp. adde infra in vol. XIV. pag. 22. sqq. — *Codices* et manu Lascaris descriptorum, qui quidem nihil ad praesens pertinent ad nos, et librorum ipsius haud pauci exstant in bibl. regia *Matritensi*, quos *Iriarte* in catal. siue bibliothecae Matrit. codd. gr. diligenter recenset. Sunt vero in cod. LXXIX. *Const. Lascaris* 1) prolegomena inedita rhetorices ex diuersis, eapp. VI. 2) epitome rhetoricorum statuum technici Hermogenis. (conf. supra pag. 70.) 3) Epistolae, quas publicauit pag. 184. inprimis pag. 290. sqq. (in epistola ad Pardum de conditione lit-

terarum graec. et de fatis quorundam aequalium notatu haud indigna occurrunt.) 4) Excerpta manu partim ignota, partim Lascaris scripta ex Gregorio, theologo, Libanio et Herodoto, et opusc. de mensuris et ponderibus, Lascaris, (ut suspicatur Iriarte,) studio concinnatum. — In cod. XCV. qui opuscula diuersorum grammatica continet, 1) epistola, praefixa *commentariolo de Homeri tropis et figuris homericis*, (quam ex cod. XL. pag. 145. sq. gr. et lat. prodire iussit Iriarte.) 2) Ipse ille commentar. nondum editus, qui eodem exstat in cod. mein. XL. 3) Menses Athen. Bithyniorum, Cypriorum, Cappadocum cum glossis et adnotatt. Const. Lascaris. Nomina mensium publicauit Iriarte p. 379. sq. adde infra de Grammat. gr. adhuc ineditis, voc. *anonymi*. 4) CLXXI. prouerbia, ordine litterarum digesta, cum suis pleraque explanationibus, quae Const. Lascaris e variis delegit auctoribus. — In cod. XCVII. *Lasc. II.* libri de vocalibus subscriptis et de pronomi-
nibus, qui, adiuncti Lascaris grammaticae, Venetiis apud Petrum et Io. Mariam, fratres de Nicolinis, 1550. 8. editi sunt. (v. Iriarte pag. 381. et paullo post de cod. LVI. adnotata.) In cod. CXI. Iriart. pag. 441. Lasc. in rhetoricae prolegomena ex diuersis, (Aristotele, Hermogene eiusque explanatoribus.) — In cod. LVI. 1) Lasc. de grammatica, libri III. prooemium Iriarte pag. 185. sqq. graece edidit cum sua versione latina, in quo prooemio Lasc. de erotematibus, a Grammaticis graecis concinnatis, de renato L. Gr. in Italia studio et de sua grammatica eiusque argumento differit. Tum Iriarte curatius ostendit, quatenus Grammat. Lascaris, in hoc codice seruata, differat ab edita: denique epilogum s. libri finem, qui varia, ad graecae litteraturae historiam spectantia, continet, et differt ab iis, quae sunt in excusis, in lucem edit. graece. 2) Lascaris epistola, quam integram, auctoritatem atque emendatiorem, quam Fabricius, gr. cum sua versione lat. euulgauit. 3) De accentibus octo partium orationis specialiter: 4) de pronomi-
nibus secundum omnem dialectum et poeticum usum. 5) *Περὶ τῶν προσγεγραμμένων* (in excusis *ὑπεγεγραμμένων* ^{2a}) *φωνηέντων*, de adscriptis vocalibus, i. e. de dictionibus, quarum vocalibus adscribitur vel subscribitur *iota*, et alia, quae liber tertius grammatices in capite de verbo complectitur. In cod. XCVII. fol. 152. accessit Const. Lasc. de pronomi-
nibus secundum omnem dialectum et poeticum usum. v. Iriarte pag. 190 et 384. 6) Vberior commentarius, inscriptus, *περὶ τῶν ἐδικῶς τῶν οὐκ ἔχοντων τὴν λέγαν*, de accentibus octo partium orationis specialiter ex Theodofii grammatici commentariis, ut ipse Lascaris testatur in epilogo, ab Iriarte typis expresso pag. 191. Lascaris autem prodit, se Theodofii de accentibus librum, ex Herodiani *magna prosodia* contractum, inuenisse in vetusto codice monasterii saluatoris in summitate Messanae constituti. Iriarte vero adnotat, catalogum MSS. graecorum illius bibliothecae amplissimum adferri ab Ant. Possuino in fine tomi II. adparatus sacri. — In cod. LVII. qui Quinti Calabri carmen continet, sunt Lascaris et argumenta, singulis poematis libris praemissa, et poetae notitia, quam Iriarte pag. 192. sqq. graece cum sua versione lat. formulis typographicis describendam curauit. — In cod. XXVIII. exstat idem Quinti carmen cum Lascaris argumentis, quae Iriarte pag. 125. sqq. publicauit graece. — In cod. LXXII. sunt (Const. Lascaris 1) excerpta ex Plutarcho, Suida, Athenaeo, Diogene Laertio, anthologia graecorum epigr. et aliis: Lascaris epigr. quaedam graeca edidit Iriarte
pag. 257.

xx) Sic tamen *ὑπεγεγραμμένων* legitur in cod. XCVII. fol. 147. vbi idem opusc. iterum occurrit. v. Iriart. pag. 384.

pag. 257. sq. 2) Epistola ad Georgium Placentinum de significato vocc. e latino sermone graece factorum, ὀφφίκιον et ὀφφικιάλιος, quam Iriarte pag. 258. graece euulgauit. 3) Synopsis historiarum e variis historicis collecta, atque Iriarte pag. 266. edidit narrationem de Demetrii ac Thomae Constantini, imperatoris, fratrum, Peloponnesi despotarum, casibus eorumque subolis variis rerum euentibus, graece cum sua versione latina. — E codice LXXXV. Iriarte pag. 352. sq. in lucem exire iussit gr. cum sua versione lat. *Const. Lascaris* breuem narrationem imperatorum a Theodoro Lascari ad Constantinum, quo imperante CPolis capta est. — In cod. LXVII. fol. 9. (in quo fol. 11. 21. sunt quoque Lascaris collectanea miscellarum adnotationum rhetoricarum, praecipue grammaticarum,) et CXV. *Const. Lasc.* excerpta ex Hermogene de figuris rhetor. Ex cod. CXV. fol. 214. edidit Iriarte pag. 463. sq. epicedium iambicis versibus XXXII. compositum in Georgium Ralem quemdam et epigramma funebre in principem Hispan. Ioannem; aliud in Ferdinandum Cunium, Siciliae rectorem, aliud hic et pag. 257. ex cod. LXXII. in Theodorum Gazam defunctum, vt minutiora notasque Lascaris in aliis codd. Matrit. obuias praetermittam. — In cod. bibl. *Escorial. Const. Lascaris* de constructione quorundam verborum secundum genera, liber II. teste *Plüero*, itinerar. per Hisp. pag. 163.

Parif. in bibliothecae publicae codd. MMDLX. MMDXC. MMDXCI. MMDCXII. et MMDCCLXV. est *Const. Lasc.* grammatica seu liber de verborum constructione: *Lami* autem *Lascaris* epigrammata in codd. CCXXIV. MMCCXLVIII. MMDCCLXXIX.

Taurini in bibl. regia, in cod. CCLXXVII. *Lasc. grammatica*, — in cod. CCLXXX. *prolegg. in Orphaum*; et *opusc. de poeta. Prolegomena* ex hoc cod. in prima parte *Marmorum Taurinensium* gr. et lat. cum animaduersis. primum edita sunt: *opusc. autem de poeta*, in quo breuiter poeseos natura atque indoles indagatur, et varia illius indicantur genera, confector catal. codd. gr. Taurin. pag. 375. sq. graece cum versione sua latina primum euulgauit. — In cod. CCXLI. Callimachi hymni, cum tribus in Callimachum epigrammatibus, ab auctore catalogi pag. 364. sq. graece et lat. editis; illorum vltimum *Const. Lascaris* habet parentem.

Florentiae in bibl. Laur. Medic. cod. XLII. plut. 59. *Const. Lasc.* grammaticae liber II. teste *Bandin.* cat. codd. gr. II. col. 572.

Romae in cod. Vatic. MDCCLI. *Const. Lasc.* opusculum de verbis barytonis et circumflexis ad Io. Ximenem, Proregem Siciliae, teste Holstenio etc. in nouis miscell. obss. a. 1741. tom. II. pag. 120. sq. — In catalogo codd. gr. bibliothecae incertae, (in *Lami* deliciis eruditor. Florent. 1743. 8. pag. 121. cod. CXVII. *Const. Lasc.* lib. primus grammaticae, et in eodem atque CXVI. cod. *Theodori Gazae* grammatica.

Vindobonae in bibl. caesarea, in cod. CCXCII. n. 25. (ap. *Lambec.* V. col. 532.) *Const. Lasc.* expositio vaticinii Chosroae, regis Persarum, de imperio romano: in cod. autem CXIII. nr. 9. (apud *Nessel.* part. V. pag. 159.) est *Lascaris* cuiusdam scriptum de itinere suo per Europam, cuius titulus et principium: Δασκαρίως. Ἐγὼ περιελθὼν γῆν πολλὴν τῆς Εὐρώπης etc. — *Oxonii* in bibl. Bodlei. cod. LVII. *Const. Lasc.* de subscriptis vocalibus. cod. LXXX. grammatica. — Inter codd. et aduersaria H. Casauboni *Const. Lasc.* epist.

graeca ad Philipp. Melanchthon. secundum cat. codd. Angl. et Hibern. I. pag. 267. — *Leidas* inter Voss. codd. *Lascaris*, (vti opinatur auctor catal. pag. 398. n. 57.) grammatica graeca, incipiens a prosodia. — *Iani Lascaris* expositio epigrammatum ad verbum facta. (catal. pag. 383. nr. 70. et pag. 398. n. 57.)

Editiones:

Grammatica graeca, graece, Mediolani, per Dionysium Parauisinum: recognoscens et praefato *Demetrio*, Cretensi, Mediolani 1476. 4. liber est primus graece integer excusus. vid. *Ant. Saxii* histor. litt. typograph. Mediolan. pag. DLXIII. et *Panzer*. A. T. II. p. 25. et IV. pag. 355. curatus ex Fossii bibl. Magliabech. tom. II. pag. 57. Post grammatices compendium exstant quaedam ex *Tryphone*, grammatico, de passionibus dictionum. — graece, cum interpret. lat. Ioannis Monachi Placentini, ibid. 1480. 4. v. *Saxii* histor. etc. pag. DLXXII. *Panzer* l. c. II. pag. 39. *Bandin.* cat. bibl. Laurent. Medic. II. col. 470 et 567. — gr. cum Io. Monachi Placent. interpretat. Vincentiae, per Leonard. Basiliensem 1488. 4. v. *Panzer* l. c. III. pag. 518. —

Erotemata, gr. et lat. cum Pythagorae carm. aureis, Phocylide etc. Venet. litteris Aldi Manutii 1494. 4. Haec editio est prioribus auctior atque correctior. Petrus enim Bembo et Angelus Gabriel, Lascaris in Sicilia discipuli, commodarant Manutio Constantini librum, ipsius manu emendatum: De hac memorabili oppidoque rara editione, in qua etiam primum pars aliqua *novi testamenti*, principium euangelii Ioannis, *graece* typis exprimi coepta est, v. *Maittaire* A. T. IV. pag. 48. sq. ac pag. 577. item pag. 105. vbi *Volmarii* iudicium de translatione latina, isti Aldinae edit. adiecta, quam ineptam esse censet, in medium profert; nec non cel. *Panzer* A. T. III. pag. 361. seq. *Glandorf* prolegom. ad Pythagorae A. C. pag. 24-31. — Recusa aut ultimo fasciculo aucta est illa editio Venetiis litteris Aldi Manutii 1495. 4. v. *Panzer* l. c. pag. 378. n. 1965. Vtriusque anni exempla fuerant in bibl. Pinelliana, vide catal. tom. III. pag. 239 et 240. vbi v. not. cel. Morelli. — Quibusdam igitur exemplis abesse videntur aut peculiarem habuisse inscriptionem, aut praefationem, Lascaris erotemata, si *Maittaire* l. c. pag. 593. titulum operis plene reposuit: omissa Lascaris operis mentione; nec integrum habuit exemplar. — *Const. Lasc.* prooemium de nomine et verbo, lib. III. graece sine l. et a. v. Foss. cat. bibl. Magliab. II. pag. 56. et bis, *Panzer* vol. IV. pag. 151. ac 473.

Lascaris institutiones etc. Ferrariae, per Io. Maciochium 1510. 4. v. supra in vol. I. pag. 797. not.

Const. Lascaris de octo partibus orationis, liber I. eiusd. de constructione, liber II. de pronomine secundum omnem linguam et poeticum usum opusculum, cum latina versione (acc. Cebetis tabula, gr. et lat. et alia, quae in ed. 1494. exstant, atque introductio ad hebraicam linguam.) Venetiis apud Aldum, sine anni et paginarum nota in 4. Valde confusae sunt, insertis hinc inde Cebetis capitibus, quaedam plagulae s. quaterniones, ita vt aliquoties Aldus in infima pagina scriberet: *quaere reliquum in medio sequentis quaternionis*. v. quae supra in vol. I. pag. 708. adnotavi. — Ab hac paullulum diuersa esse videtur alia vetustissima edit. sine loco et anno, in 4. in Menken. catal. part. I. p. 104.

Lascaris.

Lascar. grammatica: Cebatis tab. — Pythag. — Phocylid. — Io. et Corinth. de dialectis, gr. et lat. Venetiis apud Aldum 1512. 4. vid. Maittaire II. pag. 240.

Constant. Lasc. grammatica gr. Romae 1508. gr. in 8. — de octo partibus orationis (et reliqua, quae sunt in ed. Ald. a. 1512.) Florentiae opera et sumtu Philippi Iuntae, 1515. 4. conf. Bandini annal. Iuntar. typogr. part. II. pag. 96, sqq. Praefatus est Bernardus Iunta. Quare nescio, an eadem sit editio in catal. Pinell. III. pag. 270. sic citata, a Bandinio autem in annal. typogr. Iunt. non ita memorata: Lascaris Const. compendium octo orationis partium et alia, gr. lat. typis Bernardi Iuntas in 4. sine anni nota. — Louanii 1516. 4. gr. et lat.

Lasc. grammatica, gr. et lat. per Melchior. Sessam et Petr. de Ravanis, socios. Venet. 1521. 4. — de quorundam verborum constructione liber secundus graece. Paris. ex offic. Chr. Wechelii. 1535. 8.

Lasc. compendium octo orationis partium, gr. et lat. Venet. 1539. 8. aut 1540. 8. in Menken. cat. I. pag. 147. — idem cum aliis opusculis, Basil. ex offic. Oporina. 1547. 8. graece ac lat. ap. hered. Rauani. Venet. 1555. 8. in catal. Thott. tom. IV. pag. 585. et Pinelli catal. I. c. ap. Paull. Man. a. 1557. 4. v. Maittarii A. T. III. pag. 701. — Glandorf. in prolegg. ad Pythag. pag. 43. sed in catal. Thott. inter libros forinae oct. citatur. — ex emendatione Io. Pathusae, Atheniensis hierodidascali, etc. Venet. 1711. 8. Harl.]

Ad calcem libri tertii testatur Lascaris, se adhibuisse Manuelem Chrysoloram, cuius librum ab imperitis contractum queritur: et THEODORI GAZAE ^{yy)} libros quatuor βιβλία κάλλιπα καὶ ἑλλογιμώτατα. Libros quatuor Apollonii, Dyscoli, Ἡρωδιανῆ πλεῖστα, Συγγέλου Ἱεροσολυμίτη ^{zz)} τὸ περὶ συντάξεως, Μαζίμου τῷ Πλανέδῃ τὸν διάλογον καὶ τὸ περὶ συντάξεως, καὶ περὶ μεταβατικῶν καὶ ἀμεταβάτων de verbis transitiuis et intransitiuis. Τριφῶνος καὶ Θεοδοσίῃ καὶ Χοιροβοσκῇ τὰ εὕρισκόμενα. Περὶ συνωνύμων ῥημάτων, περὶ τρόπων καὶ σχημάτων ποιητικῶν, περὶ παθῶν, περὶ πνευμάτων, περὶ ποιότητος καὶ ποσότητος, περὶ ἰδιωμάτων. Τὰ τῷ Μισσοχρόστῃ πάντα, τὰς ἐκλογὰς Θωμᾶ τῷ Μαγίστῃ, τὰς τῷ Φρυγχῃ, τὰς τῷ Ἀρπακρατίωνος, τὸν Πολυδεύκην αὐτόν. Τὰ

Τι 3

περὶ

^{yy)} Praeter editiones, supra §. IX. pag. 13. et 15. memoratas, Gazae Grammatica Graeca prodit graece Florent. 1520. 8. Venet. 1525. 8. et saepius Parisiis [rarissimis libris adnumeratur edit. Theodori grammaticae introductivae liber quartus. Venundantur Parisiis ab Egadio Gourmont. 1516. 4.] atque Basileae, graece et latine cum interpretatione latina ex Erasmo, Contr. Heresbachio, Jac. Tusano et Cornelio Croco Basil. 1522. 4. 1529. 4. et cum versione Eliae Andrae Paris. 1551. 4. Fabric. Habeo antiquissimam edit. graece IV. plagul. sine ulla nota anni, loci aliaue typographica in fol. in prima pag. solummodo legitur: Construtiones graeco - latinae principalliores latinisque dispare; ex quarta ingeniosissimi Theodori Gazae

desumptae. — Aliquoties in hac et superioribus lectionibus Theodori Gazae, (qui circ. a. Chr. 1430. floruit) facta est mentio. Adde Humphred. Hodius de Graecis illustribus L. Gr. instaurat. cap. III. pag. 55. sqq. Baerner de doctis hominibus graecis pag. 121 sqq. Freytag adparat. litter. III. p. 175. sqq. infra lib. V. cap. 33. vol. IX. p. 194. sq. vbi plura sumus adnotaturi de scriptis Theodori Gazae atque edit. Saxii Onomast. II. pag. 409. sq. vbi plures laudantur V. D. qui de Gaza egerunt et p. 575. Quaedam ego memoravi de illo in introd. in hist. L. Gr. II. 1. pag. 517. Harl.

^{zz)} Michaelis Syngeli; presbyteri Hierosolymitani cuius Syntaxis verborum edita graece est sub Georgii Lecapeni nomine, vt dicitur supra §. IX.

περὶ μέτρων διάφορα, καὶ τὰ τῷ Ἡφαισίωνος. Τὰ περὶ τῶν Ἡραδίου καὶ Θεοδοσίου, ὁ συνέτεμον ἐν βραχέϊ. Τὰ λεξικά, τὰ Ἑτυμολογικά καὶ τὰλλα ὅσα εἰς τὰς πύλας αἰνέει καὶ Θεμέλια τῆς Ἑλληνικῆς γλώττης. Lascaris de veris graecarum litterarum [P] formis Paris. 1536. 8. vna cum Adriano Amerotio de dialectis, Ceratino de sono litterarum etc. Huius Constantini Lascaris epitome libri XVI. Herodiani μεγάλης προσωδίας exstat MS. in variis bibliothecis, etiam in Iohannea huius urbis, Κωνσταντῖνος ὁ Δάσκαρις Ἰακώβω Ξυμένῃ τῷ Μελλέρῳ *) μουσικῶ λογιωτάτῳ τῷ ἀντιβασιλέως τῆς νήσου Σικελίας. Ὁ πολυμαθὴς ἩΡΩΔΙΑΝΟΣ, ὃ λόγος πολὺς ἐν Γραμματικῇ, υἱὸς γεγενοὺς Ἀπολλωνίῳ ἐκείνῳ τῷ Ἀλεξανδρέως, διὰ τὴν πενίαν ἀποδημήσας τῆς πατρίδος, εἰς τὴν ποτὲ Θασμασὴν ἔπλευσε Ῥώμην, τὴν κοινὴν ἐξίαν ἐπὶ τῷ Εὐσεβῆς *) Ἀντωνίῳ αὐτοκράτορος δικαίῃ καὶ λογίῃ ἐν ἑκατέρᾳ τῇ γλώσσῃ, ὅφ' ὃ φιλοτίμως ὑποδεχθεὶς, τμηθεὶς τε καὶ εὐεργετηθεὶς, ὃ μόνον τὴν Ἑλλάδα φωνὴν πύξῃσι διδάξαι *), ἀλλὰ καὶ πάμπολλα θαυμαστικά συνέθηκε, τῷ *) βασιλεὶ χαριζόμενος. Μεθ' ὧν καὶ τὸ περὶ τῶν, ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗΝ ΦΗΜΙ ΠΡΟΣΩΔΙΑΝ, ἐκείνῳ ἐπέγραψεν ἘΝ ΒΙΒΛΙΟΙΣ Εἰκοσι, βιβλῶν πολὺσιχον, ἣν μετὰ ταῦτα ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ἐπιτεμὼν τὸν τε ἀριθμὸν τῶν βιβλίων, τὸ, τε μήκος ἐφύλαξε, διὰ τὸ μὴ οἶόν τε βραχίστην ἐπιτομὴν τὴν βιβλῶν δέξασθαι, καὶ μάλιστα ἐν τῷ τῆς ὀνοματικῆς *) τῶν, πολυποικιλτάτῳ ἔντι. Ταῦτά τοι καὶ αὐτὸς πολλάκις προθυμηθεὶς, βραχύναι ἐκ ἐποίησα, ἵνα μὴ παθῶ ταυτὸν ἰσίοις, οἱ συντεμόντες ἔδοξαν σαγόναι *) Νάις ἀρύσαι. Τὸ δὲ ἘΚΚΑΙΔΕΚΑΤΟΝ συντεμὼν τε καὶ συντάξας κατὰ τὰς δ' συζυγίας τῶν νεωτέρων, ἔπερυσά σοι. Sequitur deinde prosodia verborum, quaeenam βαρύτερα et περιστώμενα siue circumflexa, definit in his verbis: πλὴν τῷ ἔργῳ ἀπὸ τῷ ἐγείρω κατὰ συγκοπὴν. Promisit Lascaris similiter in Xymenis sui usum traditurum prosodiam nominum, περὶ τῶν τῶν ὀνομάτων. Et Grammatica Constantini, et Epitome eius exstat MS. in bibl. Vindobonensi.

VII. IANI LASCARIS de veris graecarum litterarum formis ac causis apud antiquos. Paris. 1536. 8.

VIII. DEMETRII CHALCONDYLAE Erotemata. [Graece. Mediolani, cum Moschopulo et Gregorio Corintho, sine l. et a. quae est editio et princeps et rarissima. v. cel. Panzer A. T. II. pag. 96. et quae ego scripsi in introd. in hist. l. Gr. I. pag. 43. (et pag. 145. de edit. principe Homeri, a Demetrio Chalcond. etc. curata.) De edit. Florent. et Aldina cum Chrysolora v. paullo ante ad fecit. V. — erotemata Paris. ap. Aeg. Gourmont. 1525. 4. Harl.] — et cum Moschopuli Syntaxi Basil. 1546. 8. De formatione temporum ex libro Chalcondylae apostrophation excusum semel iterumque vna cum erotematibus Chrysolorae, de quibus supra. Fabric. Floruit exeunte saeculo XV. et diem obiit supremum Mediolani a. 1510. octogenario maior. Litteras graecas professus est Mediolani, atque

a) Μαριέλλῳ c. Iriart. at λογιωτάτῳ doct. Quae deinde desunt ampliora in cod. Matr. adnotare haud vacat. Harl.

b) Intellige Marcum Antoninum Philosophum, qui etiam Pius quandoque audit. Vide quae de Herodiani prosodia supra p. 10

c) διδάξας cod. Matrit. Harl.

d) τοιᾶτῃ cod. Matrit. Harl.

e) ὀνοματικῆς c. Matrit. Harl.

f) ὕδατος τῷ Νάις c. Matrit. Harl.

atque codicum graecorum in typographicis officiis fuit corrector. Plura de eo vide ap. *Humphr. Hodium* l. c. pag. 211. sqq. *Boerner.* l. mem. pag. 181. seqq. *Freitag* adpar. liter. III. pag. 147. sq. (ubi edit. *Veneta* Chrysolorae erotemat. et ex *Chalcondylae* περί σχηματισμῶν τῶν χρόνων aliorumque opusculorum), apud Victor. a Rabanis et socios, 1540. 8. recensetur.) *Bandin.* specim. litteraturae Florentinae, tom. II. p. 43. sq. *Saxium* Onom. II. pag. 480. supra, in vol. I. pag. 414. *Maittaire* A. T. IV. pag. 50. 93. sq. 110. sq. — Non confundendus est cum *Demetrio Cretensi*, qui Mediolani linguam docuit graecam, et *Const. Lascaris* gramm. graecae, Mediolani 1480. fol. graecam latinamque praemisit praefat. post ea Florentiae vna cum *Demetrio Chalcondyla* primam *Homeri* curauit editionem. conf. *Saxii* hist. typograph. Mediolanensem pag. 173. *Harl.*

IX. ALEXANDRI HELLADII, Thessali, *σαχυολογία τεχνολογική τῆς Ἑλλάδας φωνῆς*, siue spicilegium Grammatices Graecae per quaestiones et responsiones, cum praemisso dialogo *de pronuntiatione Linguae Graecae in Europa*, prodiit graece et latine, Noribergae 1712. 8. Hic Helladius, qui etiamnum spirat flore iuuenta, pleaque repetiit ex libro recuso Venetiis apud Nicolaum Sarum 1694. 8. qui inscribitur: *σαχυολογία τεχνολογική κατ' ἐρωταπόκρισιν τῆς γραμματικῆς τέχνης, ἐκδοθεῖσα παρὰ ΒΥΣΣΑΡΙΩΝΟΣ ἱερομονάχου ΜΑΚΡΗ, τῆ ἐξ Ἰωαννίνων.* Recensuit *Ioannes Abramus*, Cretensis, addiditque 1) Ammonium de differentiis vocum, 2) *Τάξις παλαιὰ καὶ ὀνομασίας τῶν ἀρχόντων*, quod scriptum ad calcem *Suidae* et in alijs Lexicis graecis saepius prodiit. 3) Orbicii adpellationes ordinum praefectorumque militarium. 4) *Τὰ τῆς ἡ σημαντικά.* 5) *Τὰ τῆς ὡς σημαντικά.* 6) *Περὶ τῆς ἐφελκυστικῆς ὅς, ἐκ τῶν ΧΟΙΡΟΒΟΣΚΟΥ.* 7) *Ἐκ τῆς αὐτῆς Χοιροβοσκῆς πρὸς τὰς ἐν πᾶσι τοῖς ῥήμασι κανόνας ζητῶντας καὶ ὁμοιότητας.* 8) Aurea carmina *Pythagorae*. Ex *Bessarionis Macre* *σαχυολογία*, testatur *Alexander Helladius*, adolecentes hodie grammatica elementa doceri, lib. de statu praesenti ecclesiae graecae pag. 85.

Grammatici Graeci adhuc inediti 7.

Ammonii de acyrologia MS. cod. reg. Paris. XXIV. [conf. supra, vol. V. p. 715. not. III.]

Andreas, Grammatici, de pedibus. *Labbe* bibl. nona MSS. pag. 110. [v. supra §. X. med.]

Forte *Andreas Doni*, recentis admodum scriptoris, cuius grammatica αὐτόγραφος in codice Barocc. XIX. et *Moschopuli* schedographia manu eius scripta cod. LIII.

Anonymi plures, vt in bibl. Bodleiana cod. XIV et XXXV. Barocc. περί τῆς πῶς συνέστη ἡ τῶν Ἑλλήνων γραμματικὴ εὐρεσις, καὶ ἐκ τίνων καὶ ποίων ἀνδρῶν τῶν παρ' Ἑλλήσι σοιχείων

g) Cum hoc grammaticorum ineditorum non minus quam sequenti deperditorum catalogo comparanda est commentatorum in *Homerum* notitia et vero nubes, tum supra in vol. I. lib. II. cap. 5. p. 502. sqq. tum a *Villoisonio* prolegom. ad edit. *Homeri* Venetam pag. XXIX. sqq. excitata. Alia opuscula grammatica *Fabric.* aetate, a *Valckenario*, cum *Ammonii* opere de differentiis adfin. vocc. a *Pierfonio* cum *Moeride*, a *Koenio* cum

Gregorio Corintho, a *Villoisonio* in anecdot. gr. tom. II. ab *Montfc.* ex codd. bibl. Coislin., *Iriarto* aliisque in cat. codd. gr. esse publicata, passim adnotauimus. Atque nos quamquam iis, quae *Fabricius* collegit et ordinauit, haud pauca adiecimus, aliorum tamen, in hoc non omnibus aequo grato iucundoque et vero sterili interdum litterarum campo industriam exercentium curis et sedulitati largam relinquere segetem, haud negamus. *Harl.*

σοιχείων εἰσαγωγή ἀπὸ τῆ ἀληφ γίνεται Ἐβραϊκῇ πρώτῃ σοιχείῃ. Alia cod. XLV. XLVI. L. LII. LVII. LXVIII. LXXI. LXXXVI. CXVI. CXIX. etc. *Fabr.* [Infinita paene vis grammaticorum rhetorumque *ἀνωνυμῶν* partim ineditorum colligi potest ex *Bam-
dini* catal. codd. gr. Laurent. (indic. voc. *ἀνωνυμι*.) ex indice catalogi cod. *Parif.* vol. II. ex indic. bibl. Cantabr. et Bodl. vocc. *Grammat.* catal. codd. Angliae et Hi-
bern. — ex *Lambecii* commentariis bibl. Vindob. aliisque, quos harum deliciarum
cupidi ipsi consulunt, catalogis indicibusque. — Bibl. regia *Matrit.* abundat codd.
opuscul. grammaticorum, atque *Iriarte* in primo tomo, (reliqui adhuc desiderantur,) aliquot *ἀνωνυμῶν*, qui de rebus grammaticis scripserunt, opuscula recensuit, quaedam publicavit. Sic in cod. XCV. (*Iriarte* pag. 369. sqq.) sunt de syntaxi verborum, ordine litterarum, de animalium siue quadrupedum siue alitum vocibus sylloge, (atque *Iriarte* edidit specimen l. c. et vberius pag. 306. sqq. e cod. LXXXIII.) tum pag. 372. sqq. fol. 61. sqq. eiusdem codicis varia, quae ad rem grammaticam pertinent, pag. 376. opuscul. de tropis, quod ab aliis Mich. Apostolio, ab aliis, (vt in catal. codd. bibl. reg. *Taurin.* pag. 379. cod. CCLXXIV. fol. 161.) Tryphoni attribuitur, sed *Iriarte* videtur nondum editum: pag. 377. fol. 151. sqq. *ἀνωνυμι* opuscul. de spiritibus, aliud, (quod etiam est in cod. CCLXI. bibl. *Taurinensis* I. pag. 374.) de figuris, soloecismi speciem habentibus pag. 377. et ex cod. XL. qui etiam continet multa grammatica opuscula, pag. 146. notatur fragm. de metris: ex utroque cod. XL. et XCV. edidit *Iriarte* pag. 378. proprias quasdam civitatum variarum dictiones, mensiumque apud varios populos nomina. Idem *Iriarte* edidit pag. 297. et aliud pag. 315. sq. *ἀνωνυμ.* et opuscul. de etymologia XXIV. gr. litt. pag. 314. incerti de claris montibus, fluminibus et insulis fragm. pag. 537. sq. deorum epitheta etc. Ex cod. *Naniano* CCCIV. in catal. codd. gr. msst. apud Nanios, pag. 510. simile *Matrit.* cod. *ἀνωνυμι* opuscul. propria quarundam urbium vocabula, (*ἰδιὰ τινὰ πόλεων*.) pag. 510. euulgatur. Sed haec sufficiant. *Harl.*

Apollonii, Dyscoli, nonnulla, de quibus supra pag. 4. Eiusdem de passionibus dictionum in codice Barocc. XLV. incipit: τὰ παρὰ τῶν λέξεων. Huius scriptoris editam syntaxin, vtut parum vulgo tritam, Ezechiel Spanhemius a Salmasio tanquam optima Hellenismi magistratam commendatam sibi celebrat pag. 199. b. ad Iulianum. De cognomine *dyscoli*, forte verissima ratio est, quod [P] sit ita dictus ob egestatem et vitam inopem, quae δύσκολος Graecis adpellatur, vt apud Aristophanem in *Pluto* v. 264. ψυχρὸς βίος καὶ δύσκολος.

Mich. Apostolii de figuris grammaticis edere voluit Allatius. Vide infra, in *Herodiano*.

Arcadii Grammatica libris XIX. cod. reg. *Parif.* CCCCL. Ἀρκαδῆς περὶ τὸν τῶν ὀκτὼ μερῶν τῆ λόγῃ καὶ περὶ εὐρίστως τῶν προσωδίων καὶ περὶ ἐγκλινομένων, ἐν ᾧ καὶ περὶ πνευμάτων καὶ χρεόνων. MS. in codice Colbertino MMMCXXIII. *Salmasius* epist. V. ad *Vossium*: Inter alia vidi *Apollonii* τεχνικὰ et *Arcadii*, grammatici, opera, in quibus, praecipue in *Apollonio* multa reperiuntur citata testimonia *Alcaei*, *Sapphonis*, *Corinnae*, *Rhithonis*, *Sophronis* et aliorum, qui lingua Aeolica aut Dorica mera scripserunt, ex quibus duabus dialectis non te latet constata esse Romanam priscam loquendam. *Fabr.* De hoc *Arcadio*, grammatico Antiocheno, v. paullo post in catal. grammaticorum graecorum h. v. inprimis cl. *Villoison* in *Epistolis* *Vinariensis*. pag. 117. seq. vbi ex cod.

cod. *Parif.* olim regio MMCII. et cod. MMDCHII. edidit prooemium libri Ἀρκαδίας περὶ τῆς τῶν τόνων εὐρέσεως καὶ τῶν σχημάτων αὐτῶν, καὶ περὶ χρόνων καὶ πνευμάτων et librorum XIX. indicem, ex quo adparet, Arcadii opus nihil aliud esse, nisi Herodiani τῆς καθέλης ἐπιτομήν. adde eiusdem prolegom. ad Venetam Hom. II. editionem pag. XI. *Harl.*

[*Isaacus Argyrus* de metris poeticis, in cod. *Florent. Medic.* XXIII. nr. 6. plut. 31. (*Bandin.* cat. II. col. 94.) in codd. bibl. publ. *Parif.* MMDCCXXXI. MMDCCCLVIII. MMDCCCLIX. in cod. XXVII. *Neapolit.* reg. — in cod. bibl. *Vindob.* CCXLVII. *Is. Argyri* varia collect. *poetica*, logica et astronomica, (*Nessl.* cat. IV. pag. 131.) Opuscula eiusdem *mathemat.* pluscula sunt in codd. *Florent. Medic.* et *Venet.* D. Marci in codd. multis *Bodleianis* et *Sauill.* — de metris inter codd. *Iacobaeos* in cat. codd. Angliae et Hibern. tom. II. pag. 246. nr. 8558. De hoc Argyro, monacho, circ. a. Ch. 1372. plura vide in *Fabr.* B. Gr. vol. X. pag. 176. sqq. *Harl.*]

Aristarchi, grammatici, Canonum thesaurus. Cod. VI. bibl. regiae *Parif.* Labbe pag. 104. bibl. nouae MSS.

[*Ioannis Characis*, incertae aetatis, de encliticis opusc. in cod. *Flor. Medic.* XXVI. nr. 3. plut. 57. et cod. XXV. nr. 8. plut. 58. (edit. ab Aldo cum aliis, 1524. v. supra §. IX. et *Bandini* catal. codd. gr. *Medic.* II. pag. 373 et 468.) item in codd. *Parif.* bibl. publ. MDCCLXXIII et MMDLVIII. (in quo plura sunt anonymorum opuscula grammatica,) nr. 32. vbi opus ineditum esse dicitur. Hinc *Iriarte* in catal. codd. gr. *Matrit.* pag. 316. sqq. e cod. LXXXIII. opusc. *Characis* περὶ τῶν ἐγκλινομένων μορίων, graece publici fecit iuris. Num autem et quatenus differat ab eo, quod Aldus edidit, discernere nequeo: at tamen idem esse videtur. Nam *Iriarte* ipse pag. 451. eiusdem Io. Charac. opusc. περὶ ἐγκλινομένων non solum in cod. quoque CXIV. exstare, et initium aequae ac finem conspirare adnotat cum iis, quae e cod. LXXXIII. exscripsit; sed etiam obseruat, id iam legi in Aldino Thesauro cornu copiae, et hortis Adonidos fol. 226 - 229. quamquam sub *anonymi* nomine. — In cod. *Taurinensi* CCLXXI. fol. 74. (catal. codd. pag. 375.) est *Characis* de Orthographia. *Harl.*

Chrsifoduli, vide infra, *Planudae* et *Thomas Magistri*.

[Sub nomine *Cyri* exstant in II. codd. *Medic.* erotemata Moschopuli. vide supra ad §. XV. nr. IV. *Harl.*

Demetrii, anagnostae, Grammatica MS. Florentiae in cod. XIV. saeculi, in bibl. monasterii B. Mariae. [v. *Montfauc.* diar. ital. pag. 368.]

Demetrii Chrysoloras Erotemata Grammaticae in bibl. *Vindob.* teste *Nesslio* IV. pag. 163. nisi *Demetrium Chrysoloram* scripsit pro Emanuele Chrysolora, de cuius erotematis, saepius excusis, dixi supra pag. 38. sq. Huius *Demetrii Chrysoloras* Epistolae centum ad imp. Manuelem Palaeologum, exstant in codice Barocciano CXXV. *Fabric.* — Eadem epistolae exstant in cod. *Parif.* bibl. publ. MCXCI. nr. 10.

Demetrii Melidonis grammaticalis in Homerum explicatio, in cod. *Medic.* XXIII. nr. 4. plut. 31. teste *Bandin.* catal. codd. gr. II. col. 94.

Demetrii Moschi, argumentum Orphei carminis de lapidibus in cod. bibl. publ. *Parif.* MMDCCLXIV. conf. supra, in vol. I. pag. 156.

Demetrius Triclinius enchiridion de metris in cod. *Parif.* MCCLXX. nr. 9. conf. supra in vol. II. pag. 221. seq. Duo ex illo opere excerpta in cod. *Matrit.* CXII. v. *Iriarte* catal. codd. gr. pag. 446. — Eius scholia in Hesiodi O. et D. inedita in codd *Venetis* Marc. CCCCLXIV et CCCCLXXX. in quo etiam sunt eiusdem scholia in Hes. Theogoniam. v. catal. codd. gr. pag. 246 et 252. *Harl.*

Diomedes, Scholaisticus in Dionysium, Thracem. Cod. Barocc. CXVI. et in bibl. Iohannea Hamb. [in cod. *Vossiano* MMCCXCIII. cat. codd. Angliae et Hibern. II. pag. 62. et in bibl. *Iacobaea*. ibid. pag. 246. Conf. supra, §. XII. init. *Villoison* in anecdotis graec. tom. II. pag. 90. e cod. DCLII. *Veneto* Marc. Diomedis Σχολιασμῶ (sic) scholiorum indicem posuit; — pag. 121. dedit e duobus codd. *Venetis* Marcianis ex Diomedis scholiis locum; et longiores particulas ex iisdem pag. 172. seq. et pag. 186. adde pag. 126. et pag. 183. not. Locum quemdam excitavit *Valckenater* in variis lectis, versuum Homeri II. XXII. subiectis Vrsini Virgilio collatione scriptor. graecorum illustrato, pag. 53. seq. — *Diomedis* comm. in Dionysii, Thracis, artem grammaticam est quoque in cod. bibl. publ. *Parif.* MMDXLII. — in cod. *Vossiano*, bibl. *Leidensf.* v. catal. pag. 399. nr. 7. — quondam in bibl. *Haidelberg.* nr. 70. Sylburg. catal. vna cum Dionysio, Thrace. — Refutatur *Diomedes* a scholiaste Homeri Veneto D. Marci ad II. B. 252. pag. 60. *Harl.*

Dionysii, Atticistae, excerpta quaedam ex codice MS. Henrici Scrimgeri ad Meursium misisse se testatur Patricius Iunius Epistola ad eum data, quae cum aliis pluribus, ad eundem scriptis est apud me.

*Elia*s, Cretensis, de variis metris, in cod. *Veneto* Marci CCCCLXXXIII. v. cat. codd. gr. pag. 254. et apud *Villoison* anecd. gr. pag. 85. vbi duo opuscula memorantur Eliae siue, vt ibi scribitur, *Heliae* monachi 1) *περὶ τῶν ἐν τοῖς στίχοις παθῶν*, vnde excerptit *Villoison* particulam, et obseruauit, id opusculum in multis codd. bibl. *Parif.* publicae male tribui Plutarcho. v. supra §. XV. sect. III. 3. 2) *Ἡλὶς μοναχῶ ΧΑΡΑΚΟΣ περὶ διαφόρων μέτρων* opusculi caput. — In catalogo bibl. codd. *Parif.* tom. II. pag. 51. e cod. CCCLXII. n. 6. citatur „Florilegium, cuius auctor dicitur *Helias*, presbyter et defensor. Ibi de rebus ad mores informandos idoneis: opus graece ineditum.“ — In cod. *Florentino* Medic. XVI. plut. 56. est *Ἡλὶς ἐλαχίστη μοναχῶ Χάρακος πρὸς Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτῆ περὶ διαφόρων μέτρων*. Plures autem fuerunt *Eliae*. v. *Fabr.* R. Gr. vol. X. pag. 508. vbi vero nihil occurrit de memoratis opusculis. adde vol. VIII. pag. 617. sq. *Harl.*]

Euagrii, s. scholastici epiphaei, siue potius Monachi aut Pontici, variarum considerationum, siue de sermonis discrimine capita LIV. in cod. *Escorial.* teste *Plüaro* in itiner. per Hispan. p. 167. conf. *Fabric.* R. Gr. lib. V. cap. 4. vol. VI. p. 127. vet. edit. *Harl.*

Georgii Cherozofci, *περὶ τρόπων* ^{h)} τῶν κατὰ ποιητικὴν καὶ θεολογικὴν χρῆσιν. Citat Meursius glossar. in *Küris*. MS. Colbert. MDCCCXXV. Barocc. XXXVI. LXVIII. LXXI.

^{h)} Huius Georgii libellus *περὶ τρόπων*, de figuris poeticis, oratoriis et theologicis graece cum Fed. Morelli versione prodit Paris 1615. 12. cum

Præcli diss. de diuino ad poeticen instinctu, (ex eius commentar. in Platonem.) [conf. supra, §. XIII.]

LXXI. et Eiusdem *περὶ προσῳδῶν* in bibl. Iohannea huius urbis et Oxoniae in Bodleiana cod. Barocc. CXVI. incipit: *ἴσμεν ὅτι τριχῶς λέγεται ἡ προσῳδία* ¹⁾. De XXVII. tropis et figuris poeticis et de spiritibus atque accentibus exstat MS. in bibl. Vindobonensi.

[Lambecii comm. IV. col. 47. sq. et Nessel. catal. part. I. pag. 447. et part. IV. pag. 145. lib. de spiritibus. — In bibl. quondam Heidelberg. nr. 40. cat. Sylburg. atque nr. 302. memorantur ex Georgii Choerobosci grammaticis excerpta. — In cod. Vatis. Choer. expositio in artem grammat. Dionysii, Thracis, et Herodiani *προσῳδῶν*, teste Holsten. in nouis miscell. obss. Belgicis a. 1741. tom. II. pag. 119. — In cod. Veneto Marc. DXII. (v. Villoison l. c. pag. 103. not. 2.) — Florentiae in cod. Medic. VII. et cod. XIV. plut. 55. (in quo etiam exstant opuscula, nullo auctoris nomine addito, de dictionis adfectionibus, quae in poeticis potissimum libris occurrunt, et de figuris, quae soloecismi speciem habent, quae et quarum dialectorum sint, quae duo opuscula Bandinio catal. codd. gr. II. col. 278. etiam a Georgio Choerob. confecta videntur:) in cod. XVI. plut. 87. et cod. X. plut. 91. nr. 3. explicatio figurarum poeticarum. atque nr. 4. (eodem Choerob. auctore, vti probabiliter suspicatur Bandin. l. c. III. col. 428.) aliae figurae poeticae XXVII demonstratiuae locutionis figuratae, rhetoricae et logicae institutionis. — Excerpta de spiritibus et accentibus vocc. in cod. Medic. VII. plut. 55. nr. 28. et de accentibus ex Choerobosci, Astherii et aliorum operibus in cod. XXXIV. plut. 57. v. Bandin. l. c. col. 263 et 388. — Florentiae in bibl. monasterii B. Mariae Ge. Choer. de poeticis, cod. bombyc. teste Montfauc. in diario ital. pag. 369. — Neapoli in bibl. reg. cod. XXVII. de figg. poeticis, de vocc. adfectionibus quae soloecismi speciem habent. — adde cod. CLXI. postea memorandum. — In bibl. publ. Paris. codd. DCCCLIV. MCCLXX. MMVIII. MMCCCXCXV. MMDCL. MMDCCLVIII. MMDCCCLXI. MMDCCCLXII. MMDCCCLXXXVII. MMDCCCCXXIX. est Choer. de figuris aut tropis poeticis. — In Anglia, Oxoniae in bibl. Bodlei. cod. XXXV. Georg. Choer. de tropis poeticis lib. VI. num eiusdem sint opusc. ex eodem codice in catal. codd. Angliae et Hibern. pag. 4. post Ge. Choerob. memorata, de litterarum graecarum inuentione et ordine, de orthographia anonymi tract. de grammatica, non clare significatur. — in cod. L. Geo. Choerob. orthographia in compendium redacta, et ordine alphabeti digesta, cum anonymi orthographia. — In cod. LVII. anonymi, sed, vti auctor catal. pag. 7. suspicatur, Choerobosci opusc. de syntaxi verborum secundum ordinem alphabeticum. — In cod. LXVIII. opusc. de tropis poeticis, et alia grammaticalia. — In cod. LXXII. de soloecismo, et quot modis committitur. — In cod. CXVI. sunt, (partim a Fabricio obiter notata) Ge. Choerob. comment. in Dionysii, Thracis, artem grammaticam, inc. *Τέχνη ἐστὶ*. tum in Theodosii grammaticam scholia siue commentar. *ἀπὸ Φανῆς* Georgii

V v 2

1) In cod. Veneto DCLII. v. Villoison. aneed. gr. II. pag. 99. inprimis pag. 103. not. 2. p. 107. not. 2. vbi pauca dedit excerpta, et alia pag. 110. not. 2. et in not. 3. animaduertit, Georgium Choerob. haud pauca descripsisse ex Porphyrii libello

de prosodia, a Villoison. e tenebris eruto. — In cod. Matrit. LXXXI. v. Iriarte cat. pag. 295. — ib. in cod. LXXXIII. ex libris Choerobosci de orthographia. Iriarte. p. 306. — in cod. XCV. de spiritibus. v. Iriarte. pag. 376. sq. Harl.

Georgii, grammatici, cognomento Choerobosci, init. ἐπειδὴ ἐν συγτόμῳ: denique eiusdem *Choer.* de tropis opusc. init. ποιητικοὶ τρόποι εἰσὶν. — In cod. CXIX. *Choer.* scholia in Theodosii, grammatici, op. de verbo. — Inter codd. *Voff.* (qui nunc sunt in biblioth. Leidenf.) nr. 100. siue catal. codd. Angliae etc. II. pag. 60. *Choer.* de tropis poetarum, et lexicon ex Tryphone, *Choerobosco*, Theodoro et aliis collectum. (est etiam in cod. quodam *August.* Vindel. et aliis.) — in cod. CLXXXII. siue catal. mem. nr. 2293. Dionysii, Thracis, grammatica, cum scholiis *Georgii Choerobosci*, Diomedis, scholastici, Theodosii, Porphyrii et aliorum. — Inter codd. bibl. *Jacobaeae* (cat. cit. pag. 248.) nr. 8563. *Georgii Choerob.* quaedam, it. Diomedes in Dionysii, Thracis, grammaticam; Dionysii, Thracis, grammatica; Theodosius in Dionysium, Thracem etc. — In bibl. *Escorial.* *Ge. Choerob.* de tropis et de grammatica. teste *Püero* in itiner. pag. 169. *Harl.*

[P] De spiritibus servatur etiam in Vaticana, cod. DCCCLXXXIII. *Allatio* teste diatr. de Georgiis, pag. 318. et incipit: τὸ α̅ πρὸ τῆ̅ ἑαυτῆ̅ ψιλῶται α̅ι, Ἀαρων, ἁαπτος ⁴). *Grammatica* MS. Romae in Collegio Graecorum incipit: τί ἐστὶν Γραμματικὴ; τέχνη θεωρητικὴ καὶ πρακτικὴ. In titulo additur, ab aliis tribui, (salvo haud dubie,) S. Basilio. Γεωργίῳ τῷ Χοιροβοσκῷ γραμματικῇ. Ἄλλοι λέγουσιν, ὅτι τῷ ἁγίῳ Βασιλεῖ. Eiusdem *Choerobosci* est, inquit *Allatius*, quod apud Ioannem Suzium fuisse tradit *Verderius* in supplemento, *Georgii*, grammatici, *de Syntaxi*. [vid. paullo ante de codd. Bodlei. notata.] Legunturque hodie in bibliotheca regis Gallorum *Georgii Choerobosci*, Doctoris Oecumenici, *de tropis*, *de dialectis*, *de schematibus*. Eiusdem *Orthographia*. Iterum *de tropis poeticiis*. Eiusdem *Grammatica*. Ex *Choerobosco* variae regulae grammaticae. Vide *Labbeum* bibl. noua MSS. p. 104 et 110. qui pag. 106. memorat *Canones grammaticos distante Georgio*, *Diacono*, *doctore Oecumenico* ⁵). Idem forte scriptum, quod apud *Allatium* pag. 321. de Georgiis ex cod. MCCCCLXXXV. Regis Galliar. refertur hoc titulo: προλεγόμενα τῶν Θεοδοσίου

⁴) Hoc opusc. quod incipit τὸ α̅ etc. in cod. *Mart.* XCV. fol. 128. tribuitur *Theodorito*. Contra in cod. cod. fol. 138. *Georg. Choerob.* libellus de spiritibus, incipit: Τὸ θεωρητικὸν α̅ ψιλῶται πλὴν τῷ ἁλφῶν καὶ ἁλφῶν etc. v. *Iriart.* pag. 376. *Ieq. Harl.*

⁵) Sic quoque in codice quodam Bodleiano, ante memorato et Veneto, posthaec citato. — In catalogo *codicum* bibl. *Parif.* quondam regiae t. II. citantur adhuc praeter laudatos: cod. MMDLIV. *Greg. Choerob.* Byzantini grammatici et oecumenici magistri, tractatus de orthographia, incipit: Ἀκτὶς διὰ τῆ̅ ι̅. — cod. MMDLVIII. nr. 8. *Greg. Choerob.* canonismata, siue de inuestigandis verborum difficultiorum thematibus. — cod. MMXC. erotemata et oratio in laudem S. Georgii Martyris. — cod. MMDXCIV. grammatica. — cod. MMDCCCLI. Psalmorum ἱμνισμοί, siue psalmorum omnium

interpretatio grammatica, auctore *Georgio Choerobosco*, opus ineditum. Incipit: Ψαλμοὶ ὅσοι α̅ πλὴν. — In cod. *Veneto* Marc. CCCCLXXXIX. *Ge. Choer.* interpretatio in prolegomena et in canones Theodosii, grammatici Alexandrini: Γεωργίῳ διακόνῳ καὶ χαρτοφύλακῳ μεγάλῳ γραμματικῷ καὶ οἰκουμενικῷ διδασκάλῳ ἱερωνῶν α̅ι τε τὰ προλεγόμενα καὶ α̅ι τὰς ἀσπασγικὰς κανόνας Θεοδοσίου γραμματικῶν τῷ Ἀλεξανδρίῳ. Προλεγόμενα καὶ ἡ ταύτων ἱερωνῶν. Idem initium, ait confector catalogi codd. gr. *Marcian.* pag. 256. sub alio titulo ap. *Labbeum* I. a Fabricio excitato. — In cod. CCCXC. *Ge. Choer.* expositio canonum est. Σχόλια, ἧτοι ἐξηγήσεις τῶν α̅ς τὸ ῥῆμα τῷ Θεοδοσίῳ κανόνων, ἀπὸ Φωνῆς Γεωργίῳ τῷ γραμματικῷ τῷ τὸ ἱερίῳ Χοιροβοσκῷ. (catal. pag. 256 et 257.) ex graecis codd. illorum duorum inscriptionibus cognoscimus quoque *Georgii* nostri honores laudesque. — In c. CCCXCIII. et

δοσις κανόνων ἀπὸ Φωτῆς Γεωργίου Διακόνος, οἰκουμενικῆς διδασκαλῆς. Incipit: Ἐπεὶ δὲ κανόνων εἰσαγωγικῶν μέλλομεν ἀρχεσθαι, ἐν ἐπιτομῇ δὲ τῆς παραδιδωσῆς ἡμῖν ὁ Θεοδόσιος, μαθώμεν τί ἐστὶ κανὼν *). Sed hunc Georgium, diaconum, qui Theodosii, Alexandrii, Canones grammaticos illustravit, atque exstat etiam in bibliotheca Seguieriana *) et in Bodleiana, codice Barocc. LXXVI. CXVI. CXIX. etc. Choerobosco iuniorum et ab eo diversum quidam volunt, licet Choerobosco etiam Christianum fuisse et doctoris oecumenici titulo insignitum constet. Alium praeterea *Georgium Grammaticum* memorat Allatius pag. 322. anacreontica eius carmina, quae edere etiam voluit; celebrans. Fuit et *Georgius Grammaticus* saeculo XV. qui scripsit codicem graecum MMMCCLXV. in bibl. regia Paris. ut notat Montfauconus pag. 99. Palaeographiae Graecae. Georgius Choeroboscos *de soloecismo*, et quot modis committitur: in codice Barocc. LXXI. *Ἐπιμερισμοὶ* Psalmorum novem sub huius Georgii nomine lecti Allatio *), atque in Scorialensi bibl. quondam obvii, quibus novem Psalmi grammatica analysi evolvuntur, [P] si non alium Grammaticum habeant auctorem, ostendunt, Choerobosco hunc fuisse Christianum, qui vixit ante Stephanum Byz. *Ἐνικῶν* scriptorem, vel eius Epitomatores, Hermolaum, qui Iustiniano imp. opus suum dedicavit, adeoque floruit saeculo saltem quinto post Christum natum. [add. *Villois. anecdot. graec. II. pag. 103. not.*] Citat certe Stephanus vel Hermolaus in *Ταμιαδῆς* Georgii Choerobosci *ὀνοματικὸν* siue librum de nominibus, uti Etymologici Magni scriptor, *ῥηματικὸν* eiusdem siue de verbis opus Grammaticum in *Θεράψας*. Sed in libello Georgii *περὶ τρόπων* laudatur Simeon, metaphrastes, quem constat floruisse saeculo decimo. Choerobosci cognomen per conuicium ei impositum fuisse, observat Allatius ex Eustathii Commentariis in carmina Iambica Damasceni de Pentecoste. Frequenter citatur in Etymologico M. qui *canonum* eius grammaticorum et *Orthographiae* subinde mentionem facit, quem memorat etiam Eustathius, qui Georgium *τεχνικὸν* hoc est *τέχνης* grammaticae scriptorem vocat, ut Varinus quoque in Lexico.

Georgius, (al. *Gregorius*) Pardus antea dictus, Corinthi episcopus atque metropolita, vnde *Corinthus* *) vulgo audit, de barbarismo et soloecismo, et de syntaxi, MS. in bibl. Vindob. [v. *Nessel. cat. part. IV. pag. 5. cod. VI.*] aliisque. Eius *περὶ τρόπων ποιητικῶν*, in bibl. Vaticana. Vide *Allatium* de Georgiis pag. 416. seq. ubi de eius commentariis grammaticis in Odas sacras SS. Cosmae et Io. Damasceni. *Fabr. De*

V v 3

nominibus

et DXXIV. *ἑπιμερισμοὶ* psalmorum aliquot. — *Neapoli* in bibl. reg. cod. CLXI. scholia *ἐν τῶν ὀνοματικῶν κανόνων ἀπὸ Φωτῆς Γεωργίου τῷ Χοιροβόσκῳ*. (v. supra vol. V. pag. 783.) — In cod. regio Matrit. XCV. fol. 246. averso Choerobosci opusculum, (vbi videtur *Iriario* catal. codd. gr. p. 381.) *adversus eos, qui regulas et similitudines in omnibus verbis quaerunt*, quod Aldus in cornu copiae et hortis Adonidis publicavit. *Harl.*

m) In cod. *Barocc. LXXVI.* sunt *G. Choer.* prolegom. in canones *Theodosii*: at init. *Ἐπεὶ δὲ ὁ Θεο.*

δοσιος. Aliud initium in cod. *Venet. Marciano CCCCXCI. Harl.*

n) Vide catalogum MSS. Graecorum Seguierianae bibl. (quae hodie Coisliniana est) pag. 15.

o) Pag. 319. de Georgiis. [add. quae paullo ante in notitia codd. attulimus.]

p) Sub *Corinthi* nomine liber de dialectis sapientissimus, ut dixi lib. IV. cap. 36. §. 19.

nominibus, aetate librisque *Gregorii*, (vti in cod. Meerman. Medic. Laurent. etc. legitur,) v. *Koen* praef. ad *Greg. Cor. de dialectis* pag. XIII. sqq. — *Florent.* in bibl. Medic. cod. VII. nr. 37. plut. 55. *Γεωργίου ἱσαγωγικός liber de soluta oratione, de epistolis ac de versibus*, et nr. 38. (vt quidem *Bandin.* de codd. gr. II. col. 265. suspicatur,) continuatio operis superioris, *de octo partibus orationis rhetoricae*. — In cod. cod. nr. 46. e versione latina; *de constructione orationis, vel de non soloecizando et de barbarismo, etiam de constructione praepositionum et verborum Metropolitae Corinthi Gregorii. Hic est, qui Dominicos canones interpretatus est, et Pardus antea vocabatur.* vbi *Bandin.* col. 268. legitur, ait, etiam sub eodem prorsus titulo et in Vaticano cod. DCCCLXXXIII. et in Palat. cod. CXLVI. pag. 184. vt colligitur ex *Allatii* diatr. de *Georgiis* apud *Fabr. B. Gr.* vol. X. pag. 798. — In cod. XVI. plut. 60. nr. 10. eiusdem de constructione: (*Bandin.* l. c. col. 607.) — In cod. I. plut. 55. nr. 9. et cod. V. nr. 7. plut. 57. *e commentario Metropolitae Corinthi in Hermogenis libr. de methodo opti et ponderosi generis discendi.* v. *Bandin.* l. c. col. 292 et 342. et supra in h. vol. pag. 75. sq. — In cod. XLVIII. plut. 57. nr. 4. *Gregorii enarratio in dominicos canones (n. Damasceni, Cosmae et Marci) sanctorum festorum totius anni, triodiorum sanctae maioris hebdomadae et festorum sanctiss. deiparae.* Fufius agit de argumento *Bandinius* l. c. col. 428. et obseruat, quatenus concordet cum cod. *Vaticano - Palat.* CCCLV. — In bibl. *Escorial.* (teste *Plüero* l. c. pag. 171.) *Georgii Cor. de constructione lib.* — In bibl. quondam *Heidelberg.* *Gregorii syntaxis, seu de construct. part. orat.* (*Sylburg.* catal. nr. 146.) — *Vindobonae* in bibl. *Caesar.* *Gregor.* expositio in canones s. cantica eccles. festorum dominicorum totius anni, vt et in *Triodia* et canones magnae hebdomadis et festorum *Mariae*, (*Nessel.* cat. codd. part. I. pag. 213. sq.) — *Parisi.* in publ. bibl. cod. CCCLIX. commentar. in canones dominicos. — cod. MMDCLXIX. de soloecismo, de barbarismo et de syntaxi libell. ineditus. *Harl.*

Georgii Curtesii, (*Κερτέσις*) scholarii, *περὶ στοιχείων ἥτοι γραμμάτων, προσοδιῶν καὶ τῶν ἐκτὼ τῶ λόγῳ μερῶν, ἥτοι εἰς Γραμματικὴν πρώτην εἰσαγωγὴν*, in gratiam amici composita, MS. Mediolani in bibl. Ambrosiana et Romae in sancta Syluestrina et Valli-cellana. *Allatius* pag. 409. de *Georgiis*. [*Georgii Curtesii, scholarii*, libr. II. de constructione, siue chronographia et alia, in cod. biblioth. *Escorial.* apud *Plüerum* l. c. pag. 270. — *Georgii Scholarii* de octo partibus orationis opusc. in cod. MMDLXXXI. *Parisi.* bibl. publ. *Georgii* scholarii aut *Gennadii* epistolae, orationes aliaque opuscula theologica etc. sunt in multis illius bibliothecae codd. v. indicem h. v. ad vol. II. catalogi. Pariter in codd. bibl. *Florent.* Medic. ex quibus hic tantum commemoramus *Georgii Curtesii* de elementis et litteris, de accentibus et octo partibus orationis seu potius in grammaticam introductio prima, (teste *Bandin.* II. p. 470.) in cod. XXVII. nr. plut. 58. — *Georgii Curtesii* epist. 18. in cod. XIII. plut. 74. (v. *Bandin.* III. col. 07. seq. et *Renaudot.* in *Fabr. B. Gr.* vol. X. p. 366. sqq.) — *Georgii* schol. epistolae sunt quoque in octo codd. bibl. *Parisi.* publ. secundum catal. II. — *Neapoli* in bibl. reg. *Georg. Scholarius* *περὶ τῆς κλίσεως τῶν ἀρετικῶν ὀνομάτων*, cod. XII. (qui liber fuit quoque in cod. quondam *Heidelberg.* nr. 100. in *Sylburgii* catal.) — Eiusdem *περὶ στοιχείων* etc. seu introductio prima. in cod. CCXL. vid. supra in vol. V. pag. 791.

pag. 79t. *Harl.*] — Dubitat *Allatius* pag. 396. 400. idemne hic sit cum Georgio Scholario, qui sub Gennadii nomine notissimus est, et de quo alibi.

Georgius, diaconus. — Vide paulo ante in Georgio Choerobosco.

Georgii Lecapeni, monachi, qui in Thessalia medio saeculo XIV. vixit, diuersa ab edita syntaxi (de qua supra §. IX.) *τεχνολογία περὶ Γραμματικῆς*, siue *περὶ σημασίας ῥημάτων καὶ ὀνομάτων* MS. in eodice regio. *Parif.* MMDCCCLXX. et *Vatican.* codic. DCCCLXXXIII. Incipit: *γράφειν ἐνεργητικὸν σημαίνει πέντε*. Eiusdem *de figuris Homericis et Canonismata in Homerum*. *Labbeus* pag. 104. bibl. nouae MSS. De aliis eius scriptis videndus *Allatius* de Georgiis pag. 363. seq. Schedas eius ineditas grammaticas citat Meursius glossario in *ερέμπα*, qui Lecapenum vocat, vt Gelsnerus Logapoum. In catalogo MSS. bibl. Bodlei. codice Barocciano CIII. *Lecapenae grammatica Alphabetica*. *Fabr.* Vide supra cap. 36. §. XIII. paullo post, v. *Mich. Syngelus*. — In cod. regio *Matrit.* XL. (*Iriat.* pag. 145.) *Georgii Lecapeni περὶ συντάξεως τῶν ῥημάτων*. — In cod. *Veneto* Marciano CCCCLXXXVI. ex quo *Villoisius* in anecd. graecis II. pag. 79. not. initium et finem grammaticae Lecapeni exhibuit. — Ex *Mosquensi* codice dedit cl. *Matthasi* in *Lectio. Mosquens.* tom. I. pag. 55-79. vberiora excerpta ex grammatica *Ge. Lecapeni*. — Epistolae in cod. *Bauarico* XCVI. (v. catal. codd. gr. pag. 36.) — in cod. *Medic. Florent.* XXIV. plut. 57. v. *Bandin.* cat. II. col. 367. et col. 348. cod. VIII. col. 430. cod. XLIX. bis nr. 5 et 8. de *Lecap.* opusc. de artificio grammatico, diuerso ab edito *Lecapeni* opere de constructione verborum. — *Venetis* in bibl. Marc. cod. CCCCLXXXVI. *Lec. grammatica* ordine alphabetico. — *Parif.* in bibl. publ. cod. MDCCCCLXI. *Lecap.* expositio in *Ephesi* enchiridion — cod. MMDCCCCXXXVIII. eiusd. *Homeri canonismata et grammatica*. v. cat. codd. tom. II. *Harl.*

Georgii, Scholarii, vide supra *Georgii Curtesii*.

Georgii, Trapezuntii, grammatica, cod. reg. *Parif.* MDCXLIV. *Fabr.* *Georgii, Trapezuntii*, grammat. *graeam* neque inuenio in catal. codd. gr. bibl. *Parif.* tom. II. in indic. notatam, neque in aliis, quos consului, catalogis codicum graecorum, neque in catalogo scriptorum *Georgii*, infra in vol. IX. pag. 723. seq. memoratorum. Contra pag. 727. scripsisse dicitur de suo *latine* de octo partibus orationis compendium, editum Augustae 1537. 8. *Harl.*

Georgii Zegabeni, carmen politicum de septem vocalibus et litteris consonantibus, ex quo versiculi quidam apud *Allatium* pag. 350. et de Georgiis, quibus egestatem suam Grammaticus ille deplorat.

[*Gregoras*, de vocabulorum aliquot apud veteres significatione, a recentiorum vsu aliena; tum alia ex eodem, vt videtur, auctore de vocc. quorundam inflexione et significato excerpta minutiora, in cod. regio *Matrit.* LXXXIII. teste *Iriarto* in cat. cod. gr. pag. 320. Forfan intelligendus est *Gregoras Nicephorus?* de cuius opusc. grammaticis v. paullo post, v. *Nicephorus*, et infra V. 5. in vol. VII. pag. 306. seq. ed. vet. *Harl.*

[*Cyrus Gregoras*. v. supra pag. 128. et voc. *Cyrus*. *Harl.*]

Harmenopuli, *Lexicon* verborum synonymorum, et de verbis transitivis MS. in codice Barocc. LXVIII. De syntaxi verborum. cod. CLIX. Vide infra in *Planude*. *Fabr.* *Lexicon*

Lexicon alphabeticum, περιέχον τὰ κοινῶς γραφόμενα ῥήματα in cod. CCLXXXIX. Vindob. nr. 33. sed desinit intra primam litteram A. teste Nesselio catal. codd. part. I. pag. 398. seq. et Lambec. vol. V. comment. cod. CCLIII. nr. 33. col. 349. vbi Kolhar. adnotat, ab hoc diuersum esse Lexicon, continens τὰ πολυώνυμα τῶν ῥημάτων, apud Nessel. cod. CCXXI. nr. 3. part. IV. pag. 120. aut in Lambecii comment. vol. VII. cod. XXI. nr. 3. pag. 120. et IV. col. 504. — Venetiis in cod. Marciano DXCV. (catal. pag. 311.) — Paris. in bibl. quondam regia, codd. MDCXXXI. A. et MMDI. In bibl. Escorial. nr. 272. secundum Ant. Augustin. cat. Tarracon. 1587. 4. — De Constantino Harmenopulo eiusque reliquis scriptis vide Fabr. B. Gr. V. 42. §. 6. vol. X. pag. 274. sqq. Harl.

[Heliodorus: de rebus ad grammaticam pertinentibus (si est verum auctoris nomen,) in cod. Matrit. LXXXIII. nr. 78. sec. Triart. cat. pag. 318. sq. conf. Villosion prole ad Apollonii Lexicon pag. 24. et supra cap. 37. §. VI. Harl.]

Herodiani quaedam. Vide supra in hoc cap. §. VI et VII.

Ioannis Botaniotas ad Isidorum, diaconum et tabularium, de metris iambicis. Lahbe p. 110. bibl. nouae MSS. [v. supra §. X. et infra in catal. grammaticorum deperditor h. v.]

Ioannis Leuitas, de spiritibus, in bibl. regis Christianissimi codice DCCCCI. [n. 1270. cat. tom. II. pag. 271.]

[Ioannes Charax. v. supra, Charax.]

Ioannis Glycis, siue Glycae aut Glycei, patriarchae, grammatica MS. in bibl. reg. Paris. et in codice XIV. saeculi Florentiae in bibl. monasterii B. Mariae. Fabr. De orationis constructione in codd. bibl. publ. Parisinas MMDLXII. (in quo eiusdem Ioann. Glycis alia alius argumenti opuscula reperiuntur,) MMDLXIII. MMDLXIV. (tractatus de grammatica dicitur in catal. codd. Paris. II. pag. 523.) MMDCCXX. (in quo cod. secundum auctorem catal. II. pag. 544. minus plene vocatur tractatus de syntaxi.) — Florentiae in bibl. Medic. col. 7. nr. 49. plut. LV. sapientissimi (λογόθης τῆ δρόμα). Logothetas Dromi (siue cursus publici) Domini Ioannis Glycis (Γλυκῆς), qui postea fuit Patriarcha CPolitanus sermo περὶ ὁρθότητος συντάξεως de recta constructionis ratione ad suum ipsius filium Cyrin, Georgium v. Bandin. cat. codd. gr. II. col. 268. — In cod. CCCCXC. Veneto Marc. Io. Glycasi de syntaxi, et in cod. CCCCLXXXVII. sine auctoris nomine. — In cod. bibl. Augustanae Vindel. apud Reiser. pag. 64. cat. Io. Glycis syntaxis. [conf. Fabr. B. Gr. vol. X. pag. 472. Harl.]

[Isaacus Argyrus. v. supra, voc. Argyrus. seu Isaacus Monachus de metris, in cod. bibl. Taurin. CCLXXI. nr. 1. (v. obseruat. auctoris catal. codd. gr. pag. 374.) — in catal. bibl. Iacob. in catal. codd. Angliae et Hibern. II. pag. 246. — in cod. bibl. Neapolit. regiae XXVII. conf. Fabr. B. Gr. vol. X. pag. 176. sqq. Harl.]

Constantini Lascaris de prosodia verborum. Vide supra §. XV. sect. VI. Eiusdem de barytonis et circumflexis vna cum Grammatica et syntaxi MS. pag. 104. nescio an diuersa ab editis.

Lesbonactis, Romani (h. e. ex noua Roma CPolitani) περὶ σχημάτων de figuris grammaticis, de spiritibus et dictionibus edere voluit Allatius. Vide, si placet, quae dixi lib. [II. c. 26. vol. II. pag. 372. et vol. V. pag. 717.]

Libanii et aliorum de Metris. Cod. LXXI. Baroce.

Manuelis Calceae, grammatica in codice regio Paris. MDCXCII. *Fabr.* — *Manuelis Calceae* erotemata in codd. bibl. publ. *Parif.* CCCCXXV. MMDLXV. de pronominiibus et cod. MMDCV. grammatica, adhuc inedita. conf. *Fabr.* B. Gr. vol. X. p. 420. seq. *Harl.*

Manuelis Moschopuli, Cretensis ac Byzantini, Varia. vide supra §. XV. nr. IV.

Maximi Mozari, canon *περὶ πνευμάτων καὶ ἀντιστοιχῶν*. *Labbe* pag. 134. bibl. nouae MS. *Fabr.* *Iriarte* cat. codd. gr. *Matrit.* p. 271. incertus est, num libellus in cod. LXXIV. nr. 130. *τεχνολογία περὶ ἀντιστοιχῶν* de aequalibus siue de dictionibus sibi inuicem respondentibus, *Maximum Mozarum* habeat parentem. *Harl.*

Melampodis in Dionysium, Thracem. In Iohannea bibl. huius Urbis, et cod. CXVI. Barocc. [v. supra §. XIII.]

[*Michael Angelus*, de construenda oratione, in cod. Escor. apud Montfauc. nisi legendum sit *Mich. Syngelus*, seu *Syncellus*. *Harl.*]

Michaelis Soliardi Grammatica. *Labbe* pag. 105. bibl. nouae MSS.

Michaelis Syngeli [*Syncelli*] presbyteri Hierosol. (cuius syntaxis edita exstat sub nomine Georgii Lecapeni, vt pag. 16. dixi) de metris, de partibus orationis, de dialectis, quantitate syllabarum et aliis grammaticae partibus. id. *Fabr.* In codic. *Florent.* Medic. VII. nr. 45. plut. LV. et *Bandin.* cat. codd. gr. II. col. 266. multus est de vero auctore *Syncello* et de nomine officioque *Syncelli*. In titulo dicitur ex interpret. *Bandini*: *Michaelis Presbyteri et Syncelli apostolicae sedis Hierosolimytanae methodus de constructione orationis* etc.. — Sed plura iam notauimus supra, in h. vol. pag. 133. *Σύγγελλος περὶ συντάξεως* vocatur et citatur a Pachomio in cod. Naniano pag. 511. eat. codd. gr. ap. Nanios adferuatorum. Adde, etiam *Michaeli Syncello* tribui id opuscul. in cod. Veneto D. Marci, CCCCXIV. (v. cat. gr. codd. pag. 230.) — in cod. *Barocc.* LXXVI. pag. 9. b. catal. — In cod. *Escorial.* apud Augustin. Anton. — Nominis auctoris non addito in cod. *Matrit.* reg. XL. teste *Iriarte* pag. 145. *Harl.*

Neophyti, monachi, de XXIV. litterarum inuentione et allegoria, MS. graece Romae. Gesnerus in bibl. *Fabr.* De hoc *Neophyto*, recenti grammatico, eiusque libro multus est *Villoison* in prolegom. ad Homerum II. cum scholiis Venetis pag. XIII. not. add. *Montfauc.* in bibl. *Coislin.* p. 63. 127. fin. et 404. — Trium *Neophytorum* opuscula theol. sunt in bibl. publ. *Parif.* v. indic. tom. II. *Fabr.* B. Gr. X. pag. 331. sq. 541. et aliis locis. *Harl.*

Excerpta e *Nicanore de interpunctionibus*. Incipit *συγμαὶ εἰσιν οὕτως*. MS. cod. LXXI. *Barocc.* Melampus in scholiis ineditis ad Dionysium, Thracem, laudat iuniorem Dionysio Nicanorem, eiusque *διατύπωσιν περὶ συγμῶν*. Hic est *Nicanor*, grammaticus Alexandrinus, qui Hadriani temporibus vixit, et per iocum *συγματίας* dictus est, quod doctrinam *περὶ συγμῶν* paulo subtilius excussisset, *διότι ἐπολυλόγησε περὶ συγμῶν*, vt ait Eustathius. Suida enim teste scripserat *περὶ συγμῆς τῆς καθόλου*, de interpunctione vniuerse libros sex, horumque compendium libro vno. Nec non de interpunctione apud Homerum et Callimachum. Ne dicam de eius *κωμωδούμενοις* et *περὶ ναυσάθους*, et de voce *ᾠναξ*. *Fabr.* Vide supra in vol. I. pag. 517. *Warton.* in ed. Theocriti tom. I. pag. 136. In scholiis in Dionysii *τέχνην*, a *Villoison* in Anecd.

græc. editis, p. 140. Nicanor vocatur *μπαρυετέρας Διονυσίου*, cum eius *δαιμόνωνος περί τῶν στυμῶν* citatur, et sententia quaedam refutatur. In Eustathii comment. in Homerum, præcipue in scholiis ad Homeri Iliada Marcianis, (vid. vol. I. pag. 448.) sæpius memoratur Nicanor. conf. supra in vol. III. pag. 46. plures occurrunt *Nicanores*, in his *Nicanor*, qui res gestas Alexandri M. scripsisse dicitur in cod. *Coislin.* CCLXX. pag. 325. sqq. quod continet opus Photii, *Amphilochia*, ineditum, in quaestione CLX. pag. 347. *Montfauc.* bibl. *Coislin.* *Harl.*

Nicephori Gregoræ, de instabilitate regularum. *Labbeus* pag. 105. conf. paullo ante, voc. *Gregoras*, et *Fabr.* B. Gr. V. 5. in vol. VI. pag. 306. vet. ed. supra, vol. I. pag. 406. not. *dd.* etc. — In cod. regio *Matrit.* XCV. fol. 246. est fragmentum de vario dictionum significato pro varia temporum ratione, quod *Iriart.* cat. codd. gr. pag. 381. publicavit. In cod. LXXIII. fol. 224. sqq. sunt *Greg. Nic.* tres monodiae et Antirrheticus s. refutatio prodigiosarum Latinorum narrationum. — In bibl. *Florent.* Medic. excerptum de regularum instabilitate, cod. IX. plut. 31. (v. *Bandin.* cat. codd. gr. II. col. 85.) cod. VII. nr. 40. plut. 55. (*Band.* l. c. col. 265. id opusc. tribui, adnotat, Georgio Choerobosco apud Aldum Venetiis 1496. fol. pag. 215. et Basil. 1540. in 8. pag. 255.) — In cod. XXXIV. plut. 57. nr. 2 et 3. de constructione et epistola ad imperatorem, quae duo opuscula non recenseri in catal. operum Nicephori apud *Fabr.* B. Gr. VI. pag. 312. (ed. vet.) animaduertit *Bandin.* l. c. col. 388. — In cod. XVI. nr. XI. plut. 60. *περί ἀπόρων*, de dubiis, opusc. grammaticale: cuius initium, obseruat *Bandin.* II. col. 607. cum aliis bibl. Medic. consonare exemplaribus de regularum instabilitate; finem tamen esse ab omnibus diuersum; et in hoc codice opusc. multo longius, quam in aliis. — In cod. *Parisin.* bibl. publ. MCCLXX. nr. 18. de regularum grammaticarum instabilitate. — In bibl. *Coislin.* cod. CXCII. fol. 145. technologiae de grammaticis, sed initium idem est, quod in cod. Medic. (v. *Montfauc.* bibl. *Coislin.* pag. 245.) — In cod. bibl. *August.* Vindel. technologia grammatica, teste *Reisero*, cat. pag. 64. — Reliquorum illius librorum notitia dabitur infra suo loco, iam supra memorato. *Harl.*

Nicetas, metropolitae Heracleensis, libellus grammaticus. id. *Fabr.* Is primum Serrarum in Macedonia prima archiepiscopus; postea autem Heracleae Ponti in Thracia metropolita fuit. v. *Fabric.* B. Gr. lib. V. 5. pag. 432. vol. VI. ed. vet. et meam Introd. in hist. L. Gr. II. pag. 304. et supra, in hoc vol. pag. 134. In cod. MCCCCVIII. nr. 13 et 14. bibl. publ. *Parif.* *Nicetas*, Serrarum episcopi, versus iambici de rebus, ad grammaticam pertinentibus, eiusdem obss. grammaticae, oratione soluta. — in codice MMDLVIII. nr. 5-7. *eiusd.* epitheta Iouis, Bacchi etc. *eiusd.* versus iambici de antistichis et de orationis constructione, versibus iambicis. *Harl.*

Nicolai Rhabdæ Grammatica. id. *Fabr.* In cod. MMDCL. biblioth. publ. *Parif.* catal. II. pag. 534. citatur *Artabardæ* grammatica inedita: inc. *τῆς γραμματικῆς τέχνης*: in indice autem pag. XXXI. sub nomine *Nicolaus Smyrnaeus*, *Artabardus*, cognomine *Rhabda*. *Harl.*

Rhodii Nili, de versibus Anacreonticis. id. pag. 110.

Niphonis, monachi, de octo partibus orationis. id. p. 105. *Fabr.* In cod. *Parif.* MMDLVIII. nr. 4. bibl. publ. *Niphonis* de litteris et octo orationis partibus. *Harl.*

Orionis

Orionis περί ἐτυμολογίας. Labbe bibl. noua MSS. pag. 107. 385. [*Orionis*, grammatici, etymologicum, in cod. MMDCLIII. bibl. publ. *Parisi*. — in cod. MMDCX. Lexicon etymologicum, ex *Oriane*, Thebano, ut fert titulus, collectum. conf. *Ruhnken* praef. ad Helychii lexicon, vol. II. pag. VII. adde paullo post in catal. grammaticorum graec. h. v. et de aliorum Lexicis infra suo loco agitur. *Valchen*. diatr. sub. iuncta Euripidis Hippolyto, cap. XXV. pag. 291. B. obseruat, Orionem seu *Orum* ex scholiis in *Lycophrona* antiquioribus multa videri retulisse in suum Etymologicum. — In cod. CCCXX. nr. 4. bibl. *Vindobon.* leguntur *Apophthegmata quaedam miscellanea*, quorum principium 'Ὀρίων ὁ φιλόσοφος ἔγραψεν ὅπερ οὐ μισῶς etc. *Lambec.* autem in comment. vol. V. col. 580. notat primum, bis ibi scribi 'Ὀρίων cum spiritu aspero, non, cum spiritu leni, 'Ὀρίων. Tum opinatur, hoc loco intelligendum esse *Ori-nam*, *Thebanum*, *Aegyptium*, quem *Suidas* (tom. II. p. 797.) prodit concinnasse collectionem sententiarum, seu florilegium, ad Eudociam, imperatoris, Theodosii iunioris, uxorem, libris tribus: a quo hand diuersum arbitratur *Lambecius*, quem idem *Suidas* l. c. refert fuisse *Alexandrinum* grammaticum, traditque scripsisse *florilegium*, 'Ἀνθολόγιον, atticorum vocabulorum collectionem, de etymologia, et encomium Hadriani, Caesaris: atque *Küsterus* in nota addit, Orionis, grammatici, saepe meminisse Etymologum, et Orionis, Thebani, nominatim mentionem facere voc. Ἀνθός. *Oriona* Thebanum scripsisse de gentilibus, traditur in codice quodam graeco de artium et disciplinarum inuentoribus, a *Monfauc.* edito in bibl. *Coislin.* pag. 597. fin. De *Oro* vide infra in cat. grammaticor. gr. h. v. *Harl.*

[*Pachomius* Rufanus, monachus. Προδωρῖα εἰς τὴν γραμματικὴν, in cod. *Naniano* CCCV. Initium longum dedit confector catal. graecor. codd. apud *Nanios* adseruatorum pag. 511. 513. Qui locus ob enumerationem veterum multorum grammaticorum eorumque scriptorum, est memorabilis. Tum sequitur titulus: σχόλια et pag. 3. codicis citatur χάραξ τις τῶν πάσαι γραμματικῶν, et pag. 4. agitur de interpunctione. Titulus περί τριγμῆς initium ex eo excerptit auctor catalogi. Scholia illa absoluntur pag. 6. et sequitur γραμματικῆς εἰσαγωγή κατ' ἐπιτομὴν cum scholio *Pachomii*, pag. 33. 70. Εἰσαγωγή εἰς τὴν γραμματικὴν ἐπιτομώτερον ἐκδοθεῖσα καὶ σαφέστερον ὑπὸ τοῦ σοφωτάτου καὶ λογιωτάτου Κυρίου ΜΑΤΘΑΪΟΥ ΤΟΥ ΚΑΜΑΡΙΩΤΟΥ et aliorum grammaticorum gr. opuscula aut excerpta. — In eod. cod. nr. VII. est *Pachomii* oratio nr. VIII. IX. eiusdem opusc. theologica quaedam nr. XI et XII. duae eiusdem homiliae: nr. XV. fin. epigramma in abbatem, Nilum, quod editur pag. 516. Aetas illius ex eo colligi potest, quod in praefatione, (p. 511. catal.) non solum *Constantinum Lascarin*, *Manuelem Chrysoloram* etc. memorat, sed etiam, τοῖς Ἀπολλωνίῳ ait, μόνοις ἐνετύχομεν χαλκογραφῆσαι, εἴτ' ἐν ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΪΣΙΝ: immo vero in cod. CXXV. pag. 259. catal. occurrit opuscul. contra *Martinum Lutherum*, quem fratrem vocat. Auctor catalogi pag. 511. *Pachomii* „nullum, inquit, opus *Fabricius* vsquam memorat, quamuis vol. X. B. Gr. pag. 440. *Pachomii*, abbatis Hieromonachi, meminerit, quem ab hoc alium fuisse crediderim, nisi vnus idemque modo catholicus fuerit, modo schismaticus. Allatio tamen hic noster aliquantulum notus fuit, ut patet ex libro III. de utr. eccl. consensu cap. 3. et *Amadutio* pag. 31. praef. in *Pepanum*.“ — In cod. *Naniano* CXXV. sunt multa *Pachomii*

chomii Rhacendytas, monachi, opuscula theologica et polemica, homiliae orationesque, epistolae XV. capones in Christi natiuitatem, in Pentecosten etc. *ars grammatica cum scholiis Pachomii* et ἐρμηνεία σύντομος εἰς τὴν κατ' ἡμᾶς μετοχὴν; quae omnia, ab auctore catalogi fufius recensa, repetere nolo. Idem tamen confector catal. p. 261-277. nonnulla edidit ex illo codice, n. περὶ τῆς ἐν τῶν θεῶν γραφῶν ὁφελείας etc. cum scholiis, atque de *Cartano* quodam, Corcyraeo, et de haeresi Cartanitarum. — In cod. CXXVI. nr. 1. et cod. CXXVII. pag. 133. nr. XIII. iterum orat. κατὰ αἰγιοκατηγόρων et aduersus *Martinum Lutherum*. — In cod. CXXVII. *Pachomii* περὶ εἰκόνας καὶ τῆ κατ' εἰκόνα. nr. XV. XVI. XVII. alia opuscula theologica. nr. XVIII. epistola contra Dionysium, hieromonachum anachoretam, nr. XIX. collectio monumentorum ecclesiasticorum, ex quibus constet, vitam monachorum debere esse communem. nr. XX. epistola ad *Macarium*, metropolitam Thessalonicensem, et nr. XXI. canon in Athanasium et Cyrillum. *Harl.*]

[In bibl. *Esfor.* num *Phocas* gramm. et *Phalaris* de synonymis, reuera, vt alicubi legi, exscent, fere dubito. In *Plüeri* quidem catal. in eius itineribus per Hisp. non reperi; sed pag. 187. memoratur codex, in quo sunt plura *Photii* opera; in his ex *Photii* (vnde per errorem forsan orta est praua scriptura *Phocas*.) bibl. selecta quaedam de *grammatica* et Procli vtili doctrina. *Harl.*]

Maximi Planudae Grammatica MS. Florentiae in bibl. monasterii S. Mariae Benedictinorum scripta A. C. 1341. teste *Montfauconio* Palaeographia [P] graeca pag. 70. Eiusdem *Planudis* dialogus de quaestionibus grammaticis, qui inscribitur Neophron et Palaetimus, in cod. Barocc. CXXV. et bibl. regia Paris. 7) et Segueriana. Incip. πρὸς τῶν λόγων αὐτῶν ὁ Παλαίτιμος. Vide Catalogum MSS. graecorum illius bibliothecae,

q) In bibl. publ. *Parisiens* codd. (vt videtur MMDLXII. nr. 11. in catal. quidem, vol. II. p. 522. memoratur *Plan.* dialogus de grammatica; clarius autem) MMDLXXX. MMDXCVI. fragm. et MMDCVI. est *Plan. Neophron et Palaetimus*, de rebus grammaticis. — in codd. MCCXI. cum duabus eius homiliis, variisque versibus et precatuicula; cod. MMDVIII. *ars grammatica* de syntaxi et MMDLXXXII. eius *grammatica*. — in codd. MMDLX. MMDLXII. nr. 5. MMDCLXIX. et MMDCCXX. nr. 23. eiusdem opusc. de *syntaxi*: quae pars grammatices esse videtur. In ultimo cod. nr. XXVII. *anonymi de verborum syntaxi* incipit eodem modo, ac *Planudis* libell. — Eiusd. prolegomena rhetorices, (sed nomen *Planudae* amanu recentiore adscriptum est, in cod. MMDCCCCXX. de metris in cod. MMDCLXXVI. — In bibl. *Florent.* Medic. *Plan.* de verborum constructione lib. cum glossa interlineari, cod. XXIII. nr. 3. pl. 31. cod. XXXIV. nr. 21. plut. 57. — cod. VII. nr. 47 et 48. de grammatica dial. inter Palaetimum et Neophrona, ac de constructione verbi, (siue de syntaxi.)

de constructione cod. XXIX. nr. 1. plut. 58. — cod. CCLXI. nr. 1. plut. 59. — dialogus inter Neophron. et Palaet. atque de construct. verborum lib. in cod. XLIV. nr. 12 et 13. plut. 59. — dialogus idem praeterea, particula in cod. XXXIV. nr. 4. plut. 57. — integer, in cod. III. nr. 1. plut. 56. cod. XXIV. nr. 17. plut. 57. Plura de his vide in *Bandini* cat. codd. gr. II. col. 268. 295. 369. 393. 545 et 575. — Ex eius technologia (*grammatica*) fragm. in cod. X. nr. 12. plut. 91. *Bandin.* III. col. 429. et excerptum quoddam grammaticale in cod. XVII. nr. 18. plut. 59. *Band.* II. col. 532. — *Taurini* in bibl. regia, in cod. LXXXVII. fol. 20. *Plan.* rhetorices prolegg. (forfan initium eius commentar. in Hermogenis rhetoricam.) — in cod. CLXIII. fol. 125. opusc. de construct. verborum. In cod. 354. fol. 1. dial. inter Neophrona et Palaetimum, de grammatica, v. cat. codd. gr. *Taurin.* pag. 171. 246 et 482. — In bibl. regiae *Neapolit.* cod. XXVII. Περὶ μῆμετα ἀναγκῆς τῆς τῶν Ἀττικῶν συντάξε. cod. 32. *ars grammatica*. — cod. LXXXIV. de syntaxi et dialogus de quaestionibus gramm.

cae, quae hodie Coislina, pag. 21. [f. Montfauc. bibl. Coislina. p. 245. cod. CXCI. fol. 182.] et Labbei bibl. novam MSS. pag. 105. vbi etiam Planudae syntaxin ex Harquenopulo et Christodulo commemorat Donati Grammatica parua, a Planude graeco versa, cod. LXXI. Barocc. in bibl. Bodleiana:

[Polybius Sardinus, de soloecismo et acyrologia. vide supra, ad vol. IV. pag. 334. adde cod. Florent. Medic. X. nr. 13 et 14. plut. 87. de soloecismo et de speciebus ornamentorum orationis. (Bandin. II. pag. 391.) cod. Nanius. CCCIV. nr. VIII. pag. 510. codd. graec. apud Nanios. Harl.]

Porphyrus de Grammatica de regulis spirituum MS. in codice Colbert. MCCXII. [v. supra, §. XIII. et in vol. V. pag. 741. seq.]

Michaelis Pselli, de Grammatica, versibus politicis ad Constantinum Monomachum, MS. in bibl. regia Paris. *) aliaque, de quibus Allatius libro de Psellis §. 61. editionis a me

X x 3

curatae.

gramm. inter Neophrona et Palaetimum. — cod. CLXIV. *περί ἀντιθέσεων*. — Oxonii in cod. Barocc. CXXV. dialogus de grammatica, et multo auctorior dicitur (in catal. codd. Angliae et Hibern. pag. 14.) in codice Bodleiano, qui habetur in Archivio A. 179. *πρὸς τῶν etc.* p. 5. — in cod. CLIX. *Harmonopoli* prooemium de syntaxi verborum. *τῶν ῥημάτων τὰ μὲν*. — Maximus Planudes de constructione verborum. *τῶν ῥημάτων τὰ μὲν ἰδαμῆ* pag. 182. Huius opusculi, (ait conditor catal. cit. pag. 21.) prooemium idem est cum superiore, quod *Harmonopulo* inscribitur. Sequuntur deinde post prooemium verba ordine alphabetico: *ἀγαλλόμεαι καὶ ἀγαλλέμαι, τὸ Χάρις* pag. 182. — In cod. Bodlei. MMDCCLCV. dialogus de grammatica. — Inter codd. Vossianos (ibid. II. pag. 60.) nr. 2236. *Planudis* et aliorum scripta aliquot grammatica. In cod. Escorial. teste Montfauc. — Venetiis in bibl. Marc. cod. CCCCLXIV. *Plan.* de verbis transitiuis et intransitiuis; adiunguntur alia, ad grammaticam pertinentia, de nominibus, verbis et adverbis, per ordinem alphabeti, inc. *τῶν ῥημάτων τὰ μὲν ἰδαμῆ*. Est igitur partic. libri de constructione verborum, aut hic liber ipse. — In cod. CCCCLXXXVI. dialogus, Neophron et Palaetimus, et de syntaxi: in cod. CCCCLXXXVII et DX. dialogus, secundum catal. codd. gr. Dialogus ille minus mereri lucem videtur *Villoisonio* in anecdot. gr. II. pag. 79. adde eundem V. doctiff. pag. 133. not. Plura de *Planude* eiusque opp. infra in vol. X. pag. 533. sqq. Harl.

*) Secundum catal. codd. Paris. bibl. quondam regiae in codd. MCLXXXII. nr. 43. comment de XXIV. litteris; nr. 60. de quorundam scriptorum

charactere seu proprio cuiusque dicendi genere imprimis nr. 61. de charact. Gregorii, theologi, Basilii M. et Gregorii Nysseni; nr. 67. explicatio litterarum aspiratarum, tenuium et mediarum; nr. 69. de locis et nominibus atticis; nr. 72. de constructione partium orationis, nr. 73. rhetoricarum idearum synopsis; nr. 111. versus politici de omnibus disciplinis: cum aliis eiusdem Planudae 126. opusculis varii argumenti. — Tum varia in cod. MDCXXX. MMCCCVIII. nr. 5. grammatica, versibus politicis, nr. 8. fragm. de voce. nonnullis difficilioribus. — in cod. MMDLI. n. 20. et cod. MMDCXX. nr. 2. grammatica — *Florentiae* in bibl. Medic. cod. XXIV. plut. LVII. *Mich. Pselli*, vt Bandin. cat. II. col. 370. codice, humiditate et madore labefactato, coniecit, opuscula, (aut particulae,) quatuor de rebus grammaticis scripta versibus politicis. — In cod. XXVI. n. VII. plut. LVII. *Pselli* synopsis omnium doctrinarum, versibus politicis. nr. VIII-XIV. incl. variae grammaticae partes, versibus iambicis. Bandin. l. c. col. 373. seq. — In cod. XL. nr. 55. plut. 57. Etymologiae variae, a Bandin. in vol. II. col. 417. nomen Pselli non additur; sed in indice f. vol. III. col. 571. tribuitur illi id opusculum aut forsitan fragmentum vnius paginae. — *Pselli* brevis explicatio de constructione seu de non soloecizando et de barbarismo; inter quae etiam de constructione agitur praepositionum et verborum. Opus, quod ab Allatio in diatriba de Psellis omissum esse scribit Bandin. l. c. III. col. 428. de cod. Medic. X. plut. XCI. — In cod. CCC. bibl. Vindobon. (teste *Nesselio* cat. codd. IV. pag. 146.) de, rhetorica, versibus politicis. Harl.

curatae. Ex grammatica, versibus politicis scripta, subiade aliquid profert *Meursius* in glossario Graecobarbaro.

[*Sophronius*, patriarcha, de interpunctione, in cod. *Taurinens* CCLXXI. fol. 76. (catal. codd. gr. pag. 375.) *Pachomius* in praefat. grammat. in cod. Naniano, pag. 511. codd. graec. Nanian. citat *Sophronium*, patriarcham, *περὶ ὀρθογραφίας* et *περὶ προθέσεων*. *Harl.*]

Stephanus, grammaticus, in Dionysium, Thracem. cod. Barocc. CXVI. et in bibl. Iohannea huius Urbis Hamb. [v. supra ad §. XII. *Villoisf.* anecd. gr. II. pag. 141. seq.]

[*Theodoretus* s. *Theodoritus*. v. supra §. XV. sect. II. nr. 3. *Iriart.* catal. codd. Matr. p. 376. *Theodoretus* de litteris in cod. bibl. publ. *Parif.* MCCLXX. nr. 19. — *Theodoritus* de spiritibus. ibid. in cod. MMDCIII. nr. 3. *Harl.*]

Theodori Prodrumi, qui circa A. C. 1100. claruit, grammatica, quaestiones grammaticae, *οὐκὼν* et brevis enarratio ad quaesita Sebastocratorissae, MSS. in variis bibl. *Theodori Prodrumi* de accentibus, Lexicon, et de mensibus laudat *Meursius* in glossario. *Fabric.* *Theod. Prodr.* praecepta grammatica in bibl. publ. cod. *Parif.* MMDXCIV. nr. 13. — opusc. de spiritibus ineditum, in cod. MMV. nr. 3. — grammatica inedita, ib. cod. MMDLXI. nr. 1. — *Florentiae* in bibl. Medic. cod. VII. et cod. XVII. plut. LV. in erotemata *Theodosii* brevis enarratio marginalis *Theod. Prodrumi*. de de quo opusc. plura v. in *Bandini* catal. codd. gr. II. col. 245. nr. II. et col. 280. nr. II. — Excerpta ex illius interpretatione *eis τὰ ἑσώτῃματα*, in cod. XXV. plut. XCVI. v. *Bandin.* III. col. 368. — In cod. *Escorial.* *Theod. Prodr.* grammatica seu expositio in Moschopuli grammaticam; itemp *Theodori*, grammatici Alexandrini, de prosodiis, teste *Pitiero* in itiner. per Hisp. pag. 191 et 192. — grammat. in cod. quondam *Heidelberg.* v. *Sylburg.* cat. nr. 43. — In bibl. *Vindob.* caesar. cod. CV. nr. 2. teste *Nesslio*, cat. part. IV. pag. 62. Pluribus de hoc Theodoro Prodromo et reliquis eius scriptis egit *Fabr.* B. Gr. V. 6. §. X. vol. VI. pag. 799. edit. vet. *Harl.*

Theodosii, Alexandrini, christiani scriptoris, in Dionysium, Thracem, MS. in bibl. Iohannea huius urbis et cod. Barocc. CXVI. De dialectis cod. *Barocc.* LXXI. Epitome magnae prosodiae Herodiani, in bibl. *Bodlei.* cod. Barocc. CLXXIX. Canones grammatici *ὀνομαστικοὶ ἀπὸ Φωτῆς Γεωργίου Χερσοβοσκῆ*, MS. in bibl. *Coislina* p. 230. Erotemata grammatices memorat *Labbeus* bibl. noua MSS. pag. 106. de prosodia, de pedibus, carminum generibus et dialectis, MS. in bibl. *Vindob.* *Fabr.* *Vid. Nessel.* catal. codd. part. IV. cod. CCXVI. nr. 1. — In bibl. *Guelserbyl.* cum aliis grammaticis ex bibl. *Gudian.* v. bibl. *Gudii*, Kilon. 1706. pag. 539. nr. 63. pag. 525. nr. 12. et pag. 543. nr. 83 et 84. — Conf. *Villoisf.* anecd. gr. II. p. 98. sq. fragm. p. 102. 173. sq. id. in proleg. ad Homerī Iliad. pag. XI. sq. not. et in epist. *Vinariens.* p. 118. *Iriart.* catal. codd. Matrit. pag. 141. sqq. et 147. *Bandin.* catal. codd. gr. Medic. II. col. 244. sq. et 280. — Catal. codd. graec. *Taurin.* p. 246. etc. v. supra §. VII. circ. fin. et §. XIII. *Harl.*

Theognosti, grammatici, canones Orthographiae ultra mille, ad Leonem, Armenum, imp. MS. in codice Barocciano L. Incipiunt: τῷ δεσπότῃ μὲ καὶ σεφανεφώρῳ. De hoc *Theognosto*, qui in Etymologico magno subinde laudatur, vide scriptores post Theophranem pag. 51. *Rich. Bentlei.* epist. ad Ioh. Millium pag. 77. *Fabr.* — *Theognosti* (qui

(qui nono saeculo floruit,) aut vti in catal. codd. Angliae et Hibern. I. nr. 50. vocatur, *Theognoti* in illud, quanti est orthographia, in cod. *Florent.* Medic. XXXVI. nr. 2. plut. 57. (*Bandin.* cat. II. col. 395.) Leoni, Armenio, dedicavit mille sua praecepta de recta scribendi ratione, quorum XL. docent, quando α, scribere oporteat, et quando ε, et totidem, vbi et, et vbi υ. conf. *Villoison* in *Anecd. gr.* II. pag. 127. not. qui de aetate et Orthographia *Theognosti* fusius agit adnotatque, illum scripsisse quoque historiam eorum, quae regnante Michaelē Balbo II. Amorienſi, a. Chr. 821. Leonis, Armenii, ſucceſſore et a. Chr. 829. extincto, acciderunt. *Harl.*

[*Theonis, Alexandrini*, de grammatica ſpeculatiua, in cod. *Eſcorial.* v. ſupra pag. 97. adde pag. 98. et 99. de duobus aliis eiusdem nominis grammaticis. *Harl.*]

[*Thomas Magiſtri*, grammatica MS. Florentiae in bibl. monaſterii B. Mariae et in codice regio Paris. MCCLXXXVIII. *Chriſtoduli* de ſyntaxi per ordinem Alphabeti. cod. MDXXXVIII. [conf. ſupra, cap. 36. §. X. in hoc vol.]

Trisha, τῷ σοφωτάτῃ Τριχῶ περὶ μέτρων in codice bombycino XIV. ſaeculi, Florentiae in bibl. monaſterii B. Mariae, teſte *Montſaucono* in diario italico p. 368. *Fabric.* In bibl. *Venet.* Marc. CCLXXXIII. (catal. codd. gr. pag. 254.) — in cod. bibl. publ. *Paris.* MMDCCCLXXXI. in quo ſunt nr. 9. *Trichae* ſynopſis inedita et verſibus ſcripta; vbi de nouem metrorum generibus agitur; nr. 10. eiusdem ineditus libell. ſoluta oratione ſcriptus, quo idem tractatur argumentum; nr. 11. anonymi (ſed *Trichae*, ſuſpicante confectore catalogi, vol. II. pag. 564.) lib. ſtriſta oratione ſcriptus ineditusque, de verſibus pindaricis. *Harl.*

Tryphonis obſeruatio de litera ρ, πῦ δασύνεται καὶ πῦ ψιλᾶται in cod. Barocc. CXXV. et in bibl. Vindob. *Lambec.* V. pag. 258. [p. 544. ed. Koll.] De metris cod. LXXI. Barocc. in bibl. Bodleiana. *Fabr.* In cod. *Naniato* CCCV. (catal. codd. *Nanian.* pag. 514.) *Tryphon.* *Alexandrin.* περὶ τρέπων. — *Florentias* in bibl. *Laurent.* cod. VII. nr. 31. plut. LV. ex *Tryphonis* opp. de voc. et poteſtate ως et aliis nonnullis. Inc. Ἰστέον, ὅτι τὸ ως τρεῖς κόντας σημαίνει. *Bandin.* catal. codd. gr. II. col. 263. animaduertit, ſimile quid haberi graece apud Aldum, *Venetis* 1524. fol. p. 77. b. et graeco ae latine ad calcem *Lexici Tuſani* 1555. fol. — Illis in eodem cod. pauca alia ſuccedunt περὶ ὑποτακτικῶν. — — De adfectionibus dictionum in cod. XIV. nr. 7. plut. LV. (*Bandin.* I. c. col. 279. obſeruat, exſtare quoque excerpta ex illo *Tryphonis* opusculo in calce grammaticae graecae *Vrbani Bolzani*, *Bellunenſis*, *Venet.* apud *Franc. Rampazetum* 1553. 8. et initio tom. IV. *Theſauri Stephan. L. Gr.* et in *Conſtantini Laſcaris* compendio octo orationis partium, *Mediolani* 1480. fol. nr. 2. vid. *Bandin.* I. c. col. 567. adde ſupra §. XV. 1.) in cod. XVI. nr. 3. *Tryph.* de tropis, et nr. 4. de adfectionibus dictionum, et nr. 5. (vt *Bandin.* I. c. col. 316. ſuſpicatur,) eiusdem de pedibus et metris verſuum. — cod. XXVI. nr. 2. et inter ſcholia in *Homerum* in cod. XXXII. plut. LVII. et fragmentum, in cod. XLIX. plut. LVII. de dictionum adfectionibus. (*Bandin.* II. col. 372 et 384. et 430. — In cod. X. nr. 9 et 10. de tropis et de adfection. dictionum. (*Bandin.* III. col. 390.) — In cod. *Veneto* Marc. DXII. de tropis poeticis et de vocc. adfectionibus. (cat. codd. gr. pag. 275 et 276.) — In bibl. publ. *Paris.* codd. MMVII. MMLXXXVII. MMDLI. MMDCCCLXV. MMDCCCCXXXIX. de tropis ſive figuris poeticis. — In cod. *Matrit.* VIII. nr. 49.

et 50. cod. XCV. fol. 86 et 112. de passionibus vocc. et de tropis. v. *Iriart.* cat. p. 25. pag. 373 et 376. — In fragm. Stephani Byzant. edito a *Montfaucon* in bibl. Coisl. citatur pag. 285. *Tryphon* ἐν παρωνύμοις seu denominatiuis, et in alio cod. p. 597. numeratur in catalogo Grammaticorum. de tropis in cod. bibl. *Taurinens.* CCLXXIV. et de adfect. diction. cod. CCLXXI. nr. 76. v. catal. codd. gr. pag. 379 et 375. — Inter codd. *Vossianos* in cat. codd. Angl. et Hib. II. p. 61. nr. MMCCXI. *Tryphonis* et aliorum scripta grammatica. — ibid. nr. MMCCXXXVIII. *Trypho* de passionibus vocabulorum. — Ib. inter codd. Th. Gale nr. MMMMMDCCCCLXVI. de dictionum passionibus libellus et multa alia. *Oxonii* inter codd. Barocc. nr. XLV. LXXVI. de vocc. adfectionibus. nr. LXVIII. *Tryphonis* opuscula quaedam. — nr. LXXII. *Tryph.* de metris. — Citatur ab Eustathio ad II. ε. p. 556. et in scholiis *Venetis* Marc. ad Hom. Iliada γ. 122. ἐν τῷ ἀ ἀρχαίαις ἀναγνώσεως. — In bibl. *Lipsiens.* Paullina fragm. de figuris dictionum. Multa alia scripsit critici et grammatici argumenti. A *Suida* autem voc. Τρύφων citantur de pleonasmō dialectorum, quae sunt in aeolica lingua lib. VII. — de dialectis, quae sunt apud Homerum, Simonidem, Pindarum, Alcmanem et alios lyricos. — de dialecto Atticorum, Argiuorum, Himeraeorum, Rheginorum, Dorienfium et Syracusanorum. — de analogia inflexionum lib. I. — de analogia recti casus. — de nominibus comparatiuis lib. I. — de analogia monosyllaborum. — de characteribus nominum, lib. I. — de vocibus borytonis lib. I. — de verbis encliticis et infinitiuis, imperatiuis, optatiuis, et in uniuersum omnibus. — de orthographia, et iis, quas in ea quaeruntur et alia. Citantur περὶ ἑρτικῆς προσῳδίας ab Athenaeo II. cap. 13. eiusque liber secundus et tertius ab Ammonio. — περὶ ὀνομασιῶν ab Athenaeo IV. cap. 23. III. cap. 5. — παρωνύμοις a Steph. Byzantino, voc. Ἀγνία etc. — περὶ σχημάτων, ab Etymol. M. v. Ἀργυῖδες. — περὶ ἑλληνισμῶ ab Ammonio. v. *Küster.* ad *Suidae* locum, tom. III. pag. 513. et *van Goens* diss. de Simonide p. 10. sq. Eiusdem *Tryphonis* περὶ ἀφθεῶν et προθέσεων citat *Apollonius, Dyscolus*, in syntaxi. adde supra cap. 36. §. 19. de Gregorio Corintho. supra cap. 34. pag. 110. vbi de *Tryphone* et de *Trophonio* quodam ignoto iam egi. *Trophon*, nisi vitium subsit librarii, occurrit in scholiis *Venet.* Marc. ad Hom. II. ε. 289. *Harl.*

10. *Tzetzæ*, versus politici de pedibus et metris poeticis. in bibl. Vindob. et cod. Barocc. CXXXI. *Fabr. Nessel.* in catal. codd. Vindob. part. IV. pag. 145. in cod. CCC. nr. 2. et 3. inesse scribit *Ioan. Tzetzæ* expositionem isagoges Porphyrii siue libros V. de quinque vocibus, versibus politicis, et epitomen artis rhetoricae Hermogenis, versibus politicis: in parte autem prima, pag. 392. in cod. CCLXXXVII. nr. 2. *Tzetzæ* libell. de pedibus et metris poeticis. — In cod. *Florent.* Medic. VII. nr. 29. *Io. Tzetzæ* de particulis encliticis. (v. *Bandin.* catal. codd. gr. II. col. 263.) — In cod. *Veneto* Marciano CCCCLXXXIII. de metris pindaricis. — In cod. bibl. publ. *Parisinae* MMCCCCXCIV. nr. 10. *Io. Tzetzæ* de verbis, subiunctiuum habentibus vel non habentibus. *Harl.*

Zachariae Calliergi, compendium grammaticae, cod. LXXI. Barocc.

[*Zenodo-*

[*Zonaras*, *Φιλότροπος*, (vel potius *Φιλόστομος*.) de differentiis vocum animalium: in cod. *Esorial* ap. *Plüer* itiner. per Hisp. pag. 193. Illam libellum e codice *Vossiano* emendatius edidit notisque illustravit *Valken*. in animaduers. ad *Amaronium* lib. III. cap. 18. pag. 227. sqq. conf. *Pierſon*. praef. ad *Moerin*. pag. XLVII. sq. *Hartl*.]

[*Zonaeus*, de figuris orationis, in cod. bibl. publ. *Paris*. MMDCCCXXIX. nr. 7. *Hartl*.]

Catalogus Grammaticorum Graecorum deperditorum.

Quibus etiam Indicem editorum, et ineditorum, de quibus hactenus dictum est, maioribus litteris inserui.

Cum non modo *Astlepiadis* *) *Myſſeani* iunioris opus de Grammaticis iam pridem interciderit, constans pluribus libris, quorum undecimum laudat vetus auctor vitae *Arati*; sed, quod mecum dolebis, etiam *Ioannis Iouſſi* *) commentarius, quem de Grammaticis antiquis parauit, satis viri doctissimi sit interceptus, hanc ſacturam utcumque praesenti capite refarcire, et post editos atque ineditos Grammaticos graecos etiam unam alteramque deperditorum hoc loco centuriam referre institui, quod boni, rogo, Lector, consulas. *Fabric*. — Nullum fere saeculum feracius fuit Grammaticorum quam *Ptolemaeorum*, regum *Aegypt*, nulla vero ciuitas et schola plures protulit aluitque Grammaticos, quam *Alexandrina*. *Ptolemaeorum* aetate, (vt ait cel. *Heyne* in doctiss. atque eleg. prolus. de genio saeculi *Ptolemaeorum*, in eiusdem Opusc. academicis, vol. 3. pag. 98. sq. multorum ingenia exercuit polyhistoria aliqua, polymathia et philologia, dictique illi *Grammatici*, quorum studia tum fuere valde clara, eorumque numerus ingens, nec fuit facile quisquam aut philosophus aut mathematicus, aut alius doctus homo, qui non esset grammaticus: adeo multa lectio, variarumque in primis priscarum rerum cognitio, in laude et honore habebatur; cui rei bibliothecae *Alexandrinae* copiae locum et opportunitatem fecere etc. Post *Ptolemaeorum* tamen tempora diu adhuc Grammaticorum familia, nisi omnes, plurimas tamen *Alexandriae* scholas occupasse videtur. adde cel. *Beckii* progr. de vsu scholiastarum. Lipsiae 1784. 4. in primis illius commentarios de litteris et auctoribus graec. atque lat. part. I. sect. 1. §. 24. pag. 47. 75. ubi is et commodas grammaticorum criticorumque classes, atque aetates constituit, et de illorum diuersitate, meritis, laboribus librisque etc. more suo, h. e. docte et liberaliter eleganterque egit. — Multi tamen illorum grammaticorum in explicandis illustrandisque poetarum, praesertim *Homeri*, carminibus potissimum versabantur. Quot vero grammatici graeci omnis aetatis et cuiuscunque nationis carminum illorum emendationi aut interpretationi operam addixerint, vel ex amplissimo grammaticorum et commentariorum de *Homero* aut in *Homerum* catalogo supra in vol. I. pag. 302. sqq. contexto, et ad quem deinceps tantum paucis ablegabimus lectores, potest cognosci. Ibidem iam adnotatum est, quot nomina grammaticorum ex scholiis demum graecis Venetis in *Homerum* innotuerint, quorum magnam partem cel. *Villoſi*.

s) Vide, quae *Iouſſus* lib. 2. de scriptoribus hist. philosophicae c. 17.

t) Opus de Grammaticis promittit *Iouſſus* p. 310. et alibi.

Villois. in prolegomen. ad Homeri Iliada p. XXVII. sqq. excitauit. Adde indicem aucto-
rum, in scholiis illis memoratorum, supra in vol. I. pag. 444. sqq. Insuper *Eudocia* in vio-
lario, in *Villoisii* anecdotis gr. tom. I. secundum ordinem litterarum permultos nomi-
nauit Grammaticos; item *Meursius* in bibliotheca graeca et bibliotheca attica, in Grono-
nii thesauro antiquitat. graec. vol. X. pag. 1191. sqq. et 1398. sqq. ed. Venet. His aliisque
subsidiis, mihi notis, vltus catalogum quidem Fabricianum pro viribus amplificauit; at ta-
men ei, qui vel vetera ad auctores scholia vel alia scripta grammatica edita ineditaque,
(quae equidem nec consulere potui nec memorare,) atque omnium criticorum praecipue
Salmasii, Hemsterhusii, Ruhkenii etc. notas in vet. auctores aut in aliis libris sparsas
diligentius persecutus est, aut tantum perlustrauit, aut pistrino illi operam addicturus est,
me largam reliquisse segetem, et multorum nomina memoriam oculosque effugisse, lu-
benter confiteor, neque laudi hominis illius adsidui gloriaeque inuideo. *Hart.*

Abron, Phryx, siue Rhodius, ex seruo manumissus, discipulus Tryphonis, grammatici,
Romae grammaticam et rhetoricam docuit, suppar Augusti imp. temporibus. De
eo Suidas. [*Eudocia*, pag. 62. anonymus in notitia veterum grammaticorum, in
cod. Matrit. apud *Iriart.* p. 314. cat. Ab illo diuersus est *Abron*, Calliae filius, Athe-
niensis, (apud *Vossium* de histor. graecis III. pag. 314. collato tamen *Ruhken.* ad
Timaei lexicon pag. 110. de eo, quod dicitur ἐξηγητής, *sacrorum religionumque in-
terpres*.) qui scripsit περὶ ἀντωνυμίας, περὶ παρωνύμων et περὶ ἑορτῶν καὶ θυσιῶν.
v. *Meurs.* bibl. atticæ, lib. I. h. v.] Citatur ab *Apollonio* in Syntaxi, et ab auctore
Etymologici, apud quem in Ὀμοκλήσασκεν, male Ἀμβρον pro Ἀβρον.

[*Achilles*, citatur inter grammaticos in cod. gr. a *Montfauc.* in bibl. Coisl. edito p. 507.
Hart.]

[*Adrastrus*, *Montfauc.* l. c. *Hart.*]

Aegialei, grammatici, qui Archelai disputationi cum Manete interfuit, mentio apud Epi-
phanium tom. I. pag. 627. Sed is in Actis ipsis Archelai, a *Zaceagnio* editis, pag. 22.
archiater nobilissimus adpellatur.

[*P*] **AELIVS DIONYSIVS**, et *Aelius Serenus*. Infra in *Sereno* et *Dionysio*.

[*Aetherius*, *Apameensis*, ser. de vocalibus ancipitibus, auctore quodam gr. a *Montfaucon* in
bibl. Coisl. pag. 597. edito, sub fin. *Hart.*]

Agallis siue *Anagallis*, *Corcyraea* grammatica, de qua praeter *Athenaeum* *Suidas* in Ὀρχη-
σις et Ἀναγ.

Agallias, *Corcyraeus*, *Aristophanis*, grammatici, discipulus, citatus [in scholiis *Venet.* *Marc.*
vbi dicitur *Aristophani* γράμμας,] in scholiis minoribus et ab *Eustathio* ad II. Σ. 490.

[*Agapetus*, grammaticus, in cod. gr. a *Montfauc.* edit. l. c. *Hart.*]

Agatho, *Samius*, de quo *Meursius* in bibl. graeca.

Agathocles, citatus in scholiis ad *Apollon.* *Rhodium*, *Etymologico Magno*, *Eustathio* etc.
[in schol. *Venet.* ad *Hom.* I. 591.]

Agrophon, qui de homonymis scriptoribus librum composuit. *Suid.* in Ἀπολλώνιος.

Alexander, *Aetolus*, ex *Pleurone*, *Aetoliae* oppido, temporibus *Ptolemaei Philadelphi* cla-
rus, de quo dixi lib. 2. cap. 19. [vol. II. pag. 283. adde *Eudoc.* pag. 62. *Brunch* lect.
ad anal. gr. poet. vol. III. pag. 98. seq. supra, in vol. IV. pag. 460.]

Alexander,

- Alexander*, Cotyaeus, polyhistor, de quo lib. 4. [cap. 32. pag. 17. seq. in hoc vol.] ad Orationem XII. Ariflidis, qui eum defunctum elogio celebravit. [supra, vol. I. p. 503.]
- Cornelius Alexander*, Milefius, polyhistor et ipse cognomento, priore antiquior, Cratesis, grammatici, discipulus. Vide Suidam, [Endociam,] et quae supra lib. 3. [cap. II. vol. III. pag. 55.] ubi varios Alexandros recenset.
- Alexarchus*, grammaticus, qui se ipsum solis imagine effingi curavit, teste Ariflone, Salaminio, apud Clementem Alex. pag. 36. protreptici.
- Alexio* sine *Alexander*, Myndius, de quo viri docti ad Laërtii lib. 1. cap. 29. [Villoison prolegg. pag. 30. schol. ad Theocrit. VII. 57. saepe in scholiis Venet. ad Homer. II. v. supra in vol. I. pag. 444.]
- Amarantus*, Alexandrinus, cuius commentarius ad Theocritum laudatur in Etymologicæ magno. Liber περί σκηνῆς ab Athenaeo.
- Ambryon*, quem περί Θεοκρίτου laudat Laërtius V. c. 11.
- Amelofagoras*, citatus a schol. Euripidis ad Alcest. 1.
- Amerias*, Macedo, de quo *Meursius* in bibl. graeca. [Warton. ad Theocr. I. p. 137.]
- Ammonianus*, Syriani, philosophi, propinquus, de quo Suid. in Ὄνος λύρας. et Ἀμμωνιανός. Damascius apud Phot. [supra, vol. I. pag. 503.]
- AMMONIVS**, praeceptor Socratis, Scholastici, auctor libri περί ὁμοίων λέξεων, de quo dixi lib. 4. cap. 29. §. 15. [vol. V. pag. 715.]
- Ammonius*, Ammonii F. Alexandrinus, clarus ante Augusti, imp. tempora, de quo dictum a me eodem loco, [pag. 712. supra ad vol. I. p. 503. Harl.] Idem forte Tryphonis, grammatici, de quo infra, pater.
- Andrantus*, de quo *Athenaeus* lib. XV. pag. 673.
- [*Anaxarchus*, supra, vol. I. pag. 503. Harl.]
- ANDREAS DONVS**. Supra inter grammat. ineditos h. v.
- Andromachus*, philologus, gener Homeri, tragici, maritus Myronis. [P] Suid. in Μυρά. Eius Ἑτυμολογικά; schol. minor. [et Venet. Marc.] ad Iliad. N. 130. [v. Vales. de critica cap. 5. pag. 153.] Alius *Andromachus*, Syrus, Sophista, de quo Suid. in Ἀδρόμ. Ne memorem hoc loco *Andromachos*, medicos, de quibus infra, libro VI.
- [*Andronicus*, supra vol. I. pag. 503. Harl.]
- [*Anicetus*, Eustath. ad Odyss. VI. pag. 567. lin. 43. ed. Basil. *Alciaphron*. lib. I. epist. 28. ibique *Bergler*. pag. 114. Harl.]
- Anteros*, Alex. infra in Apollonio. [Eudoc. pag. 62.]
- [*Antigenes*, citatur ab Apollonio soph. in lex. homer. sed *Villoison* in prolegg. ad illud lexicon pag. XX. seq. legendum videtur Ἀγχρύτης. Harl.]
- Antimachus*, Colophonius, grammaticus et poeta, de quo Kusterus ad Suidam consulendus. [supra, vol. I. pag. 503.]
- [*Antisthenes*. v. in vol. I. pag. 503.]
- [*Antodorus*, Cumaeus, in schol. Venet. Marc. ad Hom. II. Ψ. 38. 63. et 639. v. *Villoison* prolegg. ad Homer. II. pag. XXX. sub finem. Alibi vocatur *Autodorus*, vide infra h. v. Harl.]
- Apellio*, Teius, φιλόβιβλος μάλλον ἢ φιλόσοφος, quem Aristotelis et Theophrasti libros ex veteribus exelis codicibus transcripsisse in nova exempla, sed parum feliciter sub-

inde supplens arguit *Strabo* XIII. pag. 609. adde *Anthonium* V. pag. 214. *Suidam* in *Ἀπελλῶν*, et quae dixi lib. 3. [cap. 8. vol. III. pag. 466.]

Apes, ex Aristarchi schola, Romae docuit, Didymum frequenter perstrinxit, discipulum habuit Heraclidem, Ponticum. *Suid.* in *Ἡρακλείδης*.

APION, Plistonices, cognomento *μάχθης* siue labor, discipulus Didymi, Anterotis, grammatici praeceptor. *Suid.* in *Ἀντέρας* et *Ἀπίων*. Vide scriptores a me laudatos lib. 2. cap. 5. et lib. 4. c. 6. §. 6. vbi de libris Flauii Iosephi aduersus hunc Apionem. Eius glossas Homericas MSS. in codice Barocc. CXIX. in bibl. Bodleiana. *Fabric.* Sed confer, quae scripsi supra, ad vol. I. pag. 503. seq. et nomen male scribi cum duplici *ππ.* *Appionem*, *Villoison* in prolegg. ad Apollonii lexic. homer. pag. 6. not. obseruat, multosque, qui de Apione scripserunt, laudat viros doctos. *Hart.*

Apollinaris, Laodicens Syrus, de quo infra inter poetas christianos; Grammaticus dicitur a *Suida* in *Ἀπολλινάριος*.

Apollodorus, Atheniensis, Asclepiadis F. discipulus Aristarchi, grammatici, de quo supra lib. 3. cap. 27. *Fabr.* Vol. III. pag. 296. vbi v. de eius opere deperdito *γλῶτταυς*, *Eudor.* pag. 63. et *Villois.* in prolegg. ad Homeri II. pag. XXIX. med. atque de hoc Apollodoro et sequenti, in prolegg. ad Apollonii lexicon homer. pag. XXIII. seq. supra in vol. I. pag. 504. vbi quoque de *Apollonio Charidor* vel rectius *Chaeridos*, de Apollonio et *Dyscolo*, et *Tyaneo* et *Molanis* filio. *Hart.*

Apollodorus, Cumanus, de quo ibidem [p. 298. sqq.] vbi varios Apollodoros recensco.

Apollodorus, Cyrenaeus. *Suid.* in *Ἀνταίος*.

Apollonius, Alexandrinus, *Archebuli* siue *Archebii* pater, an filius, Augusto imperitante clarus. *Fabr.* De hoc *Apollonio*, sophista, eiusque lexico homerico, primum a *Villoisonio*, dein a *Tollio* edito, iam pluribus egī supra ad vol. I. pag. 505. sq. Hic addatur, *Bocchum Slothouweram* in vtramque editionem scripsisse animaduertit. et Apollonii emendationes in *Tirocinio critico* in vet. auctores graecos, praefertim Orpheum, Scylacem et *Apollonium*. *Leoward.* 1792. mai. 8. pag. 57. sqq. *Hart.*

Apollonius, Alexandrinus, alio nomine *Anteros*, qui Claudii temporibus Romae docuit, praeceptor Apionis Plistonikae. De hoc et superiore dixi lib. 3. cap. 21.

APOLLONIVS, Alexandrinus, cognomine dyscolus, clarus temporibus Hadriani et Antonini Pii, de cuius syntaxi et libris mirabilium dixi supra pag. 2. seq. de ineditis scriptis pag. 4. et 41. 42. de deperditis p. 5. *Fabr.* Apollonius de paronymis, schol. Vener. ad Hom. II. α. 508. sed de illis eiusque scriptis, a scholiaste Homerico citatis, v. quoque *Villois.* prolegg. ad Hom. pag. XXIX. et supra in indice etc. vol. I. pag. 444. *Hart.*

Apollonius, Myndius. *Stephanus Byz.* in *Μύνδης*.

[P] *Apollonius*, Nyfaeus, cuius *Strabo* meminit lib. XIV. pag. 650.

APOLLONIVS, Rhodius, grammaticus et poeta, praeceptor Asclepiadis senioris Myrleani, praefectus bibliothecae Alexandrinae, tempore Ptolemaei Philadelphi, quo in munere successorem habuit, teste *Suida*, Aristonymum. De eius scriptis fusc dictum a me est libro 3. cap. 21.

MICHL. APOSTOLIVS. supra pag. 45. et lib. 4. c. 11. §. 9. [vol. V. pag. 110. seq.]

[*Aquila* (Ἀκύλας) grammaticus et musicus dicitur ab *Eudocia* pag. 62. et *Suida* I. p. 97. *Harl.*]

ARATVS, poeta, Manecratis, grammaticus, auditor, grammaticus et ipse accensendus vel propter διὰθῶσαι *Odyssae* *Homericæ*, de qua dixi lib. 2. cap. 2. §. 19. De aliis eius scriptis lib. 3. cap. 20. [vol. V. pag. 87. 199.]

ARCADIVS, Antiochenus, qui, *Suida* [et *Eudocia*] teste, scripsit περὶ ὁρθογραφίας, περὶ συντάξεως τῶν τῷ λόγῳ μερῶν, et ὀνομαστικόν, quod ille praeclarum et admirandum adpellat. Eius ineditos adhuc libros XIX. memoravi supra in cat. grammatic. ineditor. h. v. De Orthographia praeter Arcadium scripsere Apollonius Dyscolus, [Ioan. Charax,] Choeroboscus, Didymus, Draco, Eudaemon, Herodianus, Hyperichius Alexandrinus, Orus, Pamphilus, [Philoponus,] Soterides, [Theodosius,] Theognostus, Tryphon et Tyrannio. [v. quos e cod. gr. nominat *Montfaucon* in bibl. Coislin. pag. 597. *Harl.*] *Arcadii* libri περὶ τόνων MS. laudat *Salmasius* de modo vsuratum pag. 256.

Archias, Alexandrinus. *Suid.* in Ἐπαφροδίτος. *Fabr.* v. *Villoison* proleg. ad Apollonii lex. homer. pag. XX. supra in vol. I. pag. 506. *Harl.*

Archibius, Apollonii F. vel pater, qui ἐξηγήσιν Epigrammatum Callimachi scripsit. *Suid.* *Fabr.* et *Eudoc.* pag. 64. supra ad vol. I. pag. 506. *Harl.*

Archibius, Ptolemaei F. Leucadius, siue Alexandrinus, qui Traiani tempore docuit Romae. id.

[*Archilochus*. Aliquoties quidem tamquam criticus vel grammaticus commemoratur. Sed loca, ubi nomen eius occurrit, vel esse corrupta, et *Aristarchum* substituendum, vel male intellecta, et de nomine versuque poetae, non grammatici cuiusdam, explicanda, acute docet *Ruhnken* in praef. ad Hesychii lexic. vol. II. pag. VII. *Harl.*]

[*Archigenes*. *Eustath.* ad *Odyss.* 1397, 5. Confundit cum eo videtur *Antigenes*. v. paullo ante, h. v. *Harl.*]

[*Archimedes*, Trallianus. supra in vol. I. pag. 506. Add. *Mongitor.* bibl. Sicula tom. I. pag. 83. *Harl.*]

[*Arctader*. Citatur in scholiis Marcianis ad Homer. II. v. *Villoison* proleg. ad Homer. pag. XXX. fin.

[*Argyros*. v. supra inter inedit. gramm. gr. h. v. *Harl.*]

[*Aristos*, cum aliis grammaticis de accentibus, in scholiis *Marcian.* *Venet.* ad II. N. 137. *Harl.*]

ARISTARCHVS, Samothrax, clarissimus e discipulis Aristophanis, grammaticus, Alexandriae docuit, instituitque filium regis Ptolemaei Philometoris, aemulus Crateris, grammatici Pergamenis, cum quo contendit Pergami. Discipulos grammaticos habuisse circa XL. atque ultra DCCC. ὑπομνήματα *) siue commentarios reliquisse refert *Suidas*, qui testatur, in Cypro insula obuisse annos natum LXXII. Discipuli scholaeque successores eius Aristarchei adpellantur, ut *Aper*, *Aristis*, *Aristodemus*, *Demetrius Ixion*, *Demetrius Scephius*, *Dicaearchus Lacedaemonius*, *Menander*, *Mnaseas*, *Pamphilus*,

ΥΥ 3

*) In schol. ad *Theocrit.* X. 8. citatur *Aristarchus* in ὑπομνήματι Κωνσταντίνου Διοχάρου. *Harl.*

philus, Satyrus, Hellanicus, Menecrates, Nysaeus, Moschus Syracensis, Ptolemaeus, Pindarion et Epithetes; filii Aristarchus et Aristagoras. De eius emendatione poematum Homeri dixi lib. II. cap. 2. §. 18. [vol. I. pag. 365. seqq. add. pag. 506.] De aliis eius scriptis videndi *Meursius* in bibl. graeca, *Ionsius* etc.). Confer etiam de [P] Aristarcho *Menagium* c. 25. Anti Bailleti. Aristarchi, grammatici, Canonum thesaurum MS. memoravi supra in catal. grammatic. gr. inedit. h. v. Alii *Aristarchi* fuere 1) Samius, mathematicus, de quo lib. III. [18. vol. IV. pag. 18. sqq.] 2) Tegeates, tragicus, de quo lib. II. c. 19. 3) Medicus reginae Berenices memoratus *Polyasno* VIII. 50. 4) Byzantii praefectus apud *Xenophontem* VII. de expedit. Cyri pag. 398. 5) Alexandrinus *Ὀυερρονειτικῶν* scriptor, *Artemidor.* IV. 25. 6) Sicyonius, quo se vltum Plinius maior proficitur libro V. hist. nat. 7) *Aristarchus ὁ τῶν Ὀλυμπιάδων ἐξηγητής* interpres antiquitatum Olympicarum, qui, mercede conductus, Pausaniam circumduxit, a quo laudatur in Eliacis prioribus pag. 428. 8) *Aristarchus* chronographus, cuius epistolam ad Onesiphorum, primicerium, de situ Athenarum et gestis ibidem apostolorum tempore, laudat Hilduinus, non maximae fidei scriptor, in Areopagiticis, epistola ad Ludovicum, imp. Puto hanc epistolam a tutoribus fabularum suppositam esse Aristarcho, qui comes apostoli, Pauli, fuit Actor. XXVII. 2. Coloss. IV. 10. a Pseudo Dorotheo autem adscribitur LXX. discipulis, et Apameae Syriae episcopus fuisse traditur, quem faciunt alii aequae incerta fide episcopum Thesalonicae. 9) *Aristarchus*, Ephesi tyrannus, de quo Suid. 10) Orator Ambraciotarum, qui Olympiad. CXI. 2. ciuibz suis persuasit, vt praesidium Philippi Macedoniz vrbe eicerent, teste *Diodoro Sic.* XVII. pag. 488.

Aristas, Aristodemus, Aristocles grammatici memorantur *Varroni* libro IX. de lingua Latina. *Aristis*, discipulus Aristarchi. Suid. in *Ἐξαροσθένος*.

Aristocles, Rhodius, Augusti, imp. tempore clarus grammaticus et rhetor, cuius *περὶ παντικῆς* laudat Ammonius in *Ἐπικῆδιος*. Vide *Meursium* de Rhodo II. 6. qui alios *Aristocles* recenset in bibliotheca graeca et ad Aristoxenum p. 245. seq. *Aristollis*, grammatici, meminit etiam *Varro* libro IX. de lingua lat.

Aristodemi duo Nysaei, quorum mentionem facit *Strabo* lib. XIV. pag. 650. narrans, alterum Menecratis, grammatici, (de quo infra,) fuisse filium, alterum, qui magni Pompeii libros erudit, mane rhetoricam, pomeridianis horis grammaticam docuisse. Ex his alterum in testimonium videtur vocare *Varro* loco laudato, [P] et Plutarchus parallelis minoribus, *μυθικῇν* Aristodemi laudans *συνοργάνην*. Etiam apud *Parthenium* in eroticis c. 8. legendum *Ἀγισόδημος ὁ Νυσαῖος ἐν πρώτῃ ἰσορίῳν*, vt recte *Vossius* de hist. graecis, non vt *Meursius* in bibl. graeca, ὁ Νικαεύς.

v) Sic in scholiis *Venet.* Marcianis ad Hom. II. citatur Aristarchus *ἐν τῇ πρὸς Φιλῆταν συγγράμμεται ἐν τοῖς πρὸς Κομμονόν*. Scriptis praeterea σημεῖα *Holste.* v. *Ruhnken* praef. ad Hesych. II. pag. VII. vbi quoque demonstratur confusio nominum *Aristarchi* atque *Archilochi*. De Aristarcho multus est *Villois.* in prol. ad Homeri II. p. XXVI-XXIX. Add. eundem in prolegg. ad Apollonii lex. hom. p. XV.

et *M. Christ. Laur. Mattheßi* disp. de Aristarcho, grammatico. Ienae 1725. 4. qui §. II. seqq. alios Aristarchos, et Fabricio potissimum, excitat, iisque adiungit *Aristarchum*, Theodectae patrem, apud Plutarch. *περὶ Φιλαδέλφους* pag. 478. et *Aristarchum*, Tarfensem, Asclepiade antiquiorem, ex Fabriciano ad Actii opera indice, lib. V. cap. 23. bibl. gr. *Harl.*

ὁ Νικαεύς "). Ab horum priore forte non diversus *Aristodemus*, *Alexandrinus*, (ita dictus non a patria, sed quod Alexandriae docuit,) Aristarchi discipulus, in scholiis ad Pindarum et Athenaeo laudatus, qui in Pindarum scripsit.

Aristodemus tertius iunior, a quo Epitomen τῆς καθόλου Herodiani scriptam testatur Suidas in Ἀρεσόδ. De aliis Aristodemis, Cario, Eleo, et Thebano *Mourfius* in bibl. graeca et *Vossius* lib. I. de hist. graecis cap. 21. De Aristodemo, Atheniensi, tragico, dixi lib. II. cap. 19. De *Aristodemo*, Spartiata, viri docti ad Laertium lib. I. cap. 31. Omitto *Aristodemum* Cumanorum tyrannum, de quo *Linus* II. 34. Alium iterum, regem Messeniorum, de quo Pausanias in Messeniis, et *Aristodemum* ex Herculis posteris, Eurysthenis et Proclis, geminorum, parentem, de quo *Apollodorus* in bibl. [v. cl. *Heyns* ad Apollod. II. pag. 510. *Aristodemum* denique, pontificem templi Dianae, cuius meminerunt fabulosi scriptores, Iacobus de Voragine ac Petrus de Natalibus.

Aristonius, Alexandrinus, qui scripsit de notis criticis in Homero et Hesiodi Theogonia, et de iis, quae apud Homerum ἀσύντακτα siue a communi constructione abhorrantia occurrunt libros VI. Vide Suidam in Ἀρεσόνιος, ibique Küsteri notas, [Eudoc. p. 64.] et *Mourfium* in bibl. graeca. *Fabr.* Vide finem rhapsod. Homer. quartae etc. *Strabon.* I. pag. 65. A. ed. Almel. qui cum dicit grammaticum suae aetatis, et citat ἐν τοῖς περὶ τῆς Μενελάου πλάνης adde supra in vol. I. p. 507 et 365. not. *Villoisf.* prol. ad Hom. pag. 18. *Harl.*

Aristophanes, Byzantius, Callimachi, Zenodoti Ephesii, Dionysii Iambi, Euphronidae Corinthii siue Sicyonii et Eratosthenis discipulus, praeceptor, grammatici, Aristarchi, praefecturam gessit bibliothecae Alexandriae ") regnante Ptolemaeo Philadelpho, ut narrat *Vitruvius*, quem vide praefat. libri VII. De eius διερῶδες poematum Homeri dixi lib. 2. cap. 2. §. 17. quemadmodum de Ἀρτταῖς λέξεις et γλώσσας Λακωνικαῖς lib. IV. c. 36. de epitome librorum Aristotelis de animalibus lib. 3. c. 5. §. 16. et de animaduersionibus in Callimachi πινάκας lib. 3. c. 17. Alia eius scripta referuntur a *Mourfio* in bibl. graeca, *Ionfio* de scriptoribus hist. philosophicis, et *Küstero* ad Suidam. [add. *Eudoc.* pag. 64. supra in vol. I. pag. 507. *Harl.*

Aristoteles, grammaticus, περὶ πλεονασμῶν memoratus *Esartio* V. 35.

Artemidorus, Pseudo-Aristophanius, de quo dixi lib. IV. c. 15. ubi varios Artemidores recensco. [v. vol. V. pag. 263.]

Artemidorus, Ascalonita. ibid.

Artemidorus, *Capito*, sub Hadriano, imp. ibid.

Artemidorus,

ω) *Aristodemus*, *Nysaeus*, ἦντις τε ἀλλὰ καὶ γραμματικός, in schol. *Venst.* Marc. ad Hom. II. I. vers. 453. conf. *Villoisf.* prol. ad Hom. p. XXXIX. Scholiast. ad *Euripid.* Phoeniss. v. 1120 et 1126. atque ad priorem locum *Valcken.* not. pag. 738. A scholiaste ad Theocr. VII. 123. dicitur *Aristodemus* ὁ Θηβαῖος, et a Suida in Ὀμοιωτὶς Ζεὺς citatur Ἀριστόδημος, (sic enim loco *Aristophanis* legere iubet *Dorville* in nou. miscell. tom. III. p. 159.) ἐκ διερῶν Θηβαίων in quo is opere, ut suspica-

tur *Valcken.* I. c. templorum, altarium, statuarum, portarumque inscriptiones potissimum explicuerat, quod Θηβαίων ἐπιγραμματῶν titulo citat schol. Apollon. II. 906. schol. in Eur. Phoen. v. 162. Ἀριστόδημος ἐν ταῖς Θήβαις. Denique *Valcken.* notat, in *Nich. Apostoli* farragine, centur. XXVIII. prou. 42. Ἀριστόδημον πτερυγίαν *Thekanarum sortitorem* in *Χρησίδημον* esse transformatum. *Harl.*
x) Addendus praefectis bibl. Alex. quos recenset *Ioussius* pag. 102.

Artemidorus, Tarfensis, cuius meminit *Strabo* XIV. pag. 675.

Asclepiades, Dionisi F. Myrleanus siue Apameensis, Bithynus, genere Nicacensis, ex Apollonii, Rhodii, schola Romae clarus tempore Pompeii magni, de cuius scriptis ad Chalcidinum *Meursius* pag. 25. seq. et *Ionsius* lib. II. de scriptoribus hist. philosophicæ c. 10. pag. 167. seq. Hic est, qui scripsit *Φιλοσόφων βιβλίων διαθωπικά*, teste *Suida* [et *Eudoc.* pag. 64.] *Asclepiadem* quoque Myrleanum alium iuniorem facit *Ionsius* II. 17. qui de grammatica scripserit post Dionysium, Thracem, quem castigauerit teste *Sexto Empirico*. At enim *Sextus* lib. 1. c. 12. contra grammaticos, *Asclepiadis* quidem sententiam de partibus grammaticæ diuersam a sententia Dionysii, Thracis et post illam refert, sed Dionysium, ab *Asclepiade* memoratum et confutatum, non indicat. Itaque idem forte hic fuerit cum superiore, et qui opus illud praeclarum de grammaticis scripsit, quod intercidisse imprimis dolendum est. *Fabr.* Conf. *Groddach* in: *Biblioth. der alten Litterat. und Kunst*, part. II. pag. 71. not. *Athen.* lib. XI. cap. 12. pag. 490. A. B. ed. *Casaub.* in opinionem adducit, *Asclepiadem* illum siue seniore, siue, quem *Ionsius* distinguit, iuniorem scripsisse quoque *ζητήματα* et *λύσεις* poeticas, aut potius homericas. *Harl.*

[*Asclepius*, iunior, de quo v. supra lib. I. cap. 2. §. IX. vol. I. pag. 12. *Harl.*]

Astyages, grammaticus, *Suida* [et *Eudoc.* pag. 64.] teste scripsit *τέχνην γραμματικὴν περὶ διαλέκτων περὶ μέτρων κανόνας ἀνγματικῆς*, et commentarium in *Callimachum*; poetam.

ATHENAEVS, Naucratis, de quo abunde dixi lib. 4. c. 25. [vol. V.]

[*Athenocles*, item *Athenodorus*, supra in vol. I. pag. 507. *Harl.*]

Autodorus, Cumanus. In MS. Theodosii ad Dionysium, Thracem, commentario: *Αὐτοδωρος δὲ τις Κυμαῖος συγγραφεύμενος λέξιν, ἐπέγραψεν Αὐτοδῶρε Γραμματικῆ λέξιν.* *Fabr.* V. supra voc. *Autodorus*, *Villoison* anecd. gr. II. p. 173. not. *Georg. d'Arnaud* in Theodosii loco pro *Autodoro* substituendum esse censuit nomen *Apolledori*, qui etiam et Cumanus et grammaticus dictus esset: atque *Burmans* II. in nota ad *Valesii* libr. de critica pag. 146. illam maxime probat coniecturam. *Harl.*

[*Auxonius*, ab anonymo in codice Coislin. de artium et disciplinarum inventoribus apud *Montfauc.* bibl. Coisl. pag. 597. inter grammaticos enumeratur. *Harl.*]

Basilides, cuius *Ἑξηγητικὸν* librum XXIII. citat *Clemens Alex.* IV. pag. 506. haereticus fuit, et a *Meursio* in bibl. graeca confunditur cum grammatico, *Basilide*, cuius *περὶ Ὀμηρικῆς λέξεως* citat *Etymolog. Magnum* in *Ἀριζήλος*, ubi a *Cratino* quodam illud opus in compendium missum refert.

S. BASILII, nomine editum scriptum *περὶ γραμματικῆς γυμνασίας*, et Grammatica ipsi tributa. Vide supra pag. 35 et 43.

Caianus, Arabs, sophista, cuius libros quinque *περὶ συντάξεως* *Suidas* memorat. [v. supra pag. 125. h. v.]

IO. BOTANIOTA. supra pag. 45.

MANVEL CALECAS. supra pag. 46.

ZACHARIAS CALLIERGVS. pag. 48.

[*P*] *CALLIMACHVS*, grammaticus et poeta, de quo vide, si lubet, quae supra lib. 3. c. 17.

Callistratus,

Callistratus, a Suida subinde laudatus. [vid. supra, vol. I. pag. 507. seq. ubi quoque de *Callisthene*. *Harl.*

[*Casius*, et *Cato*. supra, vol. I. pag. 508. *Harl.*]

[*Castor*, Rhodius, op. de metris, rhetorum propriis, in cod. bibl. publ. *Paris*. MMDCCCCXXIX. vide supra pag. 126. in hoc vol. *Harl.*]

Chaeris, laudatus in scholiis ad Pindarum et Aristophanem. Diuersi ab hoc *Chaeris* citharen aliusque citharoedus, de quibus eadem ad Aristophanem scholia: et *Chaeris*, Corcyraeus, poeta antiquissimus, cuius meminit Demetrius Phalereus apud Tzetzen prolegom. ad Lycophronem. *Fabr.* Vide supra, in vol. I. pag. 508. et *Villois.* prolegg. ad Homerum lib. pag. XXIX. sub fin. qui docet, male interdum scribi *Χαίρων* aut *Χαίρον*. Apollonius *Ο ΤΟΥ ΧΑΙΡΙΑΔΟΣ* apud schol. Aristophan. ad Vesp. 1190. *Harl.*

Chamaeleon, de quo Meursius in bibl. graeca. *Fabr.* Conf. in vol. I. pag. 508. adnotata et plura in disp. de Simonide, praefide *Lykl. Mich. van Goms*, a *Petr. Gsr. Dukero* ventilata, Traiecti ad Rhem. 1768. 4. pag. 4. sqq. — De *Io. Charate* vide supra pag. 468. h. v. tum cat. ineditor. grammat. gr. et a *Meursio* in bibl. graeca voc. *Charax* in medium prolata. *Harl.*

Charon, Apollonii, Rhodii, discipulus, cuius librum de historiis, quas adtigit Apollonius, memorat Scholiastes illius grammatici ac poetae.

Chrysippus, philosophus, de quo lib. III. c. 10. [vol. III. p. 546. seqq.] dixi, varia etiam grammatica scripserat, quae memorat *Laertius* V. 192. seq.

DEMETRIVS CHALCOCONDYLAS, de quo supra pag. 40.

GEORGIUS CHOEROBOSCVS, cuius inedita retuli supra p. 42. seq. edita p. 13. 14. 41.

CHRISTODVLII, alio nomine Thomae Magistri, syntaxis MS. supra pag. 47. 48.

DEMETRIVS CHRYSOLORAS, de quo pag. 41.

EMANVEL CHRYSOLORAS, de quo pag. 38.

Claudius, Didymus, infra in Didymo.

[*Cleanthus*, supra in vol. I. pag. 508. sq. *Meurs.* in bibl. gr. h. v. *Harl.*]

[*Clearchus*, ἐν γλώσσῳ citatur. vide pag. 127. huius vol. *Harl.*]

Clemens, Etymolog. in *Ζάλη* et Suidae subinde laudatus.

[*Clidemus*. *Meursius* in bibl. gr. h. v. et *Valchen.* ad schol. *Euripid.* Phoeniss. p. 647. ubi monet, *Clidemum* in *Exegetico*, (ab *Athenaso* IX. pag. 409. F. etc. citato,) sacrorum ritus et caerimonias explicuisse, non quasuis voces obscuras instar lexicographi, quod *Casaubon.* arbitrabatur in animadu. ad Athen. pag. 697. 698. — *Valch.* ibid. p. 683. *Harl.*]

[*Clitarhus*, glossographus et historicus. *Meursius* in bibl. gr. h. v. *Harl.*]

Comanus. Supra pag. 7. [et in vol. I. pag. 509.]

CONON, cuius *διγγήσεων* argumentum seruauit *Photius* cod. CLXXXVI. De illo *Tho.*

Galeus in diss. scriptoribus hist. poeticae praemissa cap. 8. [supra, vol. IV. pag. 25,

Saxii Onom. I. pag. 180. seq. *Harl.*]

Cometas, grammaticae doctor CPoli sub Michaelē, Theophili F. de quo continuator Theophanis pag. 118. Hic est, de cuius interpunctione poematum Homeri dixi lib. 2. c. 2.

§. 21.

CONSTANTINVS LASCARIS, de quo supra pag. 39.

CORINTHVS, de dialectis. vide supra pag. 14. 15. 35. 44. et lib. IV. c. 36. §. 19.

Corinthus, grammaticus graecus, quem memorat Ausonius in Professoribus Burdegalensibus.

Crater, Mallotes, grammaticus Pergamenus, Aristarchi aemulus, de quo lib. 3. cap. 10. [vol. III. pag. 558.] et de eius *διερμώσεις* HomERICA, a qua Homerici et Critici cognomen tulit, lib. 2. c. 2. §. 20. [it. in vol. I. pag. 509. *Valcken.* ad schol. Euripid. Phoeniss. pag. 608. vbi in schol. ad Aristoph. Equit. 509. *ἄρας ὁ ΚΡΑΤΗΣ* (n. noster grammaticus) corrigit pro: *ἄρα Σωκράτης.* *Harl.*

Cratimus, de quo paullo ante in Basilide.

GEORGIUS CVRRESIVS, de quo supra pag. 44.

[*Cynaethon* aut *Cinasthus*. supra in vol. I. pag. 508. *Harl.*]

[C] CYRILLI, siue *Io. Philoponi* Lexicon, de quo supra, pag. 36. Aliud de quo lib. 4. cap. 7. §. 1.

Daphidas, Telmissensis, grammaticus, de quo *Suidas*, [*Eudocia* p. 132.] et *Valerius Max.* lib. 1. cap. 8.

Demetrianus, criticus et mathematicus, pater Aspasii, rhetoris, qui tempore Alexandri Mameae, imp. Romae claruit. *Suid.* in *Ἀσπασίος.*

Demetrius, Adramyttenus, cognomine Ixion, Augusti aetate floruit ex Aristarchi schola. Vide *Suidam* [*Eudociam* p. 132.] et de eius scriptis *Meursium* in bibl. graeca. *Menagium* ad Laërtii V. 84. *Fabr.* Supra in vol. I. pag. 509. seq. vbi alii quoque *Demetrii* grammatici adducuntur. — *Demetrius Calatianus*, in scholiis ad Theocr. v. supra, vol. III. pag. 797. *Harl.*

DEMETRIVS, anagnostes. Supra pag. 41.

DEMETRIVS CHALCOCONDYLES. Supra pag. 40.

DEMETRIVS CHRYSOLORAS. *ibid.*

Demetrius, Cyrenaeus, cognomento *σάμνος.* *Laërt.* V. 84.

Demetrius, Erythraeus. *Laërt.* *ibid.* *Suid.* in *Τρυφώνιον.*

Demetrius Ixion, supra in *Demetrio*, Adramytteno.

Demetrius, Magnes, de quo *Meursius* in bibl. graeca, [vbi multi recensentur *Demetrii*,] *Vossius* de hist. graecis et *Ionsius.* *Fabr.* Adde *Menag.* ad Diogen. Laert. I. cap. 38. in vita Thaletis. *Burmamn.* II. ad *Valesii* libr. de critica pag. 147. *Ruhnken* ad Rutil. Lupum pag. 27. *Harl.*

[*Demetrii Melidonis* expositio grammaticalis in Homer. in cod. *Florent.* Medic. apud *Bandin.* cat. codd. graec. tom. II. pag. 94. — *Demetrius Pugil.* supra vol. I. pag. 510. *Harl.*]

Demetrius, Scephius, *Straboni* [I. pag. 76. vbi v. *Cāsaub.* de eius aetate pag. 101.] laudatus, de quo *Menagius* ad Laertium pag. 224. [supra vol. I. pag. 510.]

DEMETRIVS TRICLINIVS, cuius exstant in Sophoclem scholia, et *περὶ μέτρων οὗς ἐχρήσαντο Σοφοκλῆς* et *περὶ σχημάτων.* Planudē iunior est, ut dixi lib. 2. cap. 17. §. 5. [vol. VI. pag. 221. sq.]

Demon, de quo *Meursius* in bibl. graeca.

[*Democrines*,

[*Democritus*, in schol. Venet. ad Hom. v. *Villoison*. prolegg. p. XXX. fin. *Hartl*.]

Demosthenes, Bithynus siue Thrax, de quo *Suidas* atque idem *Meursius*.

Episcarchus, Lacedaemonius, Aristarchi discipulus. *Suid.* *Eudoc.* pag. 133.

DIDYMVS, Alexandrinus; grammaticus Ἀριστάρχου ex Aristarchi schola, Augusto imperitante ¹⁾, clarus, a labore immenso et scriptorum multitudine *chalcenterus*, et quoniam ipse, quae vel legisset vel scripsisset, ob multitudinem obliuiscatur, Βιβλιολάδας Demetrio Troezenio dictus, discipulos habuit Apionem Plistoniceum, et Heraclidem, Ponticum. *Suid.* in *Δίδυμος*, Ἀπίων et Ἡρακλείδης. Ex libris eius, quos ad 4000. scripsisse traditur, nullus ad nos peruenit, nisi ei tribuendus sit liber MS. de marmoribus et lignis omnium generum, quem sub *Didymi*, *Alexandrin*, nomine MS. Parisiis in platea S. Iacobi in bibl. Patrum S. I. num. 40. notat *Ionfius* p. 221. Nam *scholia in Homerum*, quae sub Didymi nomine feruntur, a longe iuniore aliquo ex variis scriptoribus [?] excerpta sunt, ut dixi lib. 2. c. 3. [vol. I. pag. 386. seqq.] Titulos quosdam librorum Didymi, qui apud veteres celebrantur, memoravi eodem loco. Vide etiam sis *Meursium* in biblioth. graeca, et *Küsterum* ad *Suidam*. *Fabr.* Adde notitiam tragicorum deperditorum, in vol. II. pag. 295. *Villoison* proleg. ad *Homeri* II. pag. XXXI. — Didymum scripsisse lexicon tragicum et comicum, docet *Ruhnken*. praef. ad *Hesychii* lex. pag. IX. — Apud *Suidam* I. pag. 574. et *Eudociam* pag. 128. *Didymus*, *Alexandrinus*, (n. sextus s. ultimus eorum, quos *Suidas* nominat, diuersus forsan a Didymo, Chalcentero, *Meursio* tamen idem,) scripsit *Georgica* ἐν βιβλίοις. ii. conf. *Needhami* proleg. ad *Geoponica* I. pag. LVI. seq. et *Niclas*. et *Fabric.* B. Gr. XIII. pag. 141. *Hartl.*

Didymus, iunior, Alexandrinus, cuius *πιδανά* et *θεθγογραφία* *Suidas* memorat, Romae eum docuisse testatus. Idem tamen paullo ante [et *Eudocia* pag. 135. inter philosophos] *πιδανά* tribuerant Didymo Ateio ²⁾, philosopho academico.

Claudius Didymus, qui, eodem *Suida* teste, scripserat *Epitomen τῶν Ἡρακλέωνος* h. e. commentariorum *Heraclionis*, grammatici, in *Homerum* et de iis, quae contra analogiam peccauit *Thucydides*, περὶ τῶν ἡμαρτημένων παρὰ τὴν ἀναλογίαν *Θουκυδίδη*, et de analogia linguae latinae περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας. Ex Didymi *Ἐπιτομῇ* fragmentum exstat apud *Stobaeum* serm. 101. quod de *ἐπιτομῇ* τῶν Ἡρακλέωνος accipiendum *Meursius* haud dubitat.

Didymus, *Heraclidae* F. apud *Neronem*, imp. versatus et musica non minus quam grammatica arte conspicuus, de quo idem *Suidas*, et *Eudocia* pag. 133.

Diotles, grammaticus, cuius somnium refert *Artemidorus* IV. 72. [add. schol. *Vit.* *Marc.* ad *Hom.* II. l. 193.]

Diotles, e grammatico eremita Christianus, de quo *Palladius* in *Lausiaca*.

Diodorus, Taricensis, Ἀριστοφάνους, de quo dixi lib. 3. c. 30. [vol. IV. pag. 380.] ubi varios *Diodoros* recensco. *Fabr.* Fragmenta de mensuris in codd. *Medic.* vide *Ban-*
din.

Z 2

1) Sub Antonio et Cicerone eum inclaruisse et filium fuisse Tarichopuli, atque scripsisse ὑπὲρ τὰ τριαχμία πενταχμία βιβλία, prodit *Eudocia* p. 133. *Saxius* in *Onom.* lit. I. pag. 180. adserit eum aetate Augusti circ. a. C. 49. *Hartl.*

2) Scribendum est, *Areius*. v. supra in vol. I. pag. 342. et vol. III. pag. 171. *Hartl.*

din. cat. codd. gr. II. pag. 607. et III. pag. 150. — Supra l. c. p. 381. de Diodoro Valerio. add. Villoisf. prol. in Homer. pag. XXIX. circ. fin. Harl.

Diodorus, siue Diodotus, Galeno memoratus tom. III. edit. graecae Basil. p. 302. et t. IV. pag. 15.

Diogenes, Rhodius, de quo Suetonius Tiberio c. 32.

Diogenes, siue Diogenianus, Cyzicenus, de quo Suidas.

DIOGENIANVS, Heracleotes, Hadriani aetate clarus, scriptor magni Lexici, e quo pro-
verbiorum συναγωγήν habemus: vide, si placet, quae dixi lib. IV. c. 11. §. 4. [vol. V.
pag. 109. et quos ibi citaui.]

DIOMEDES, scholasticus, supra pag. 42 et 24.

Dionysius, grammaticus, Platonis magister, de quo viri docti ad Laërt. III. 4. Ionisius
pag. 250.

DIONYSIVS, THRAX. Supra pag. 24. seq.

AELIVS DIONYSIVS, Halicarnassensis, ἐν τῷ περὶ συλλαβῶν καὶ στοιχείων λόγῳ citatur in
scholiis ineditis ad Dionysium, Thracem. [P] Clarus fuit temporibus Hadriani. Huius
περὶ ἀκρίτων ξημάτων edidit Aldus, ut dixi pag. 13. Idem forte Dionysius, quem in
articulationibus graecis laudat Fulgentius in continentia Virgiliana. Alia de hoc Ae-
lio supra lib. 3. c. 3. [vol. IV. pag. 405.] vbi plures Dionysios recenseo, et lib. 4.
c. 31. §. 4. [pag. 168. sq. h. vol.] vbi de *Dionysio*, Atticista, qui idem cum Aelio est,
et cuius inedita quaedam memoraui supra pag. 42.

*Dionysius, Alexandrinus, Glauci F. praeceptor Parthenii, grammatici, et sub imperatoribus
a Nerone vsque ad Traianum praefectus bibliothecae καὶ τῶν Βιβλιοθηκῶν πρῶτος
καὶ πρεσβείων ἐγένετο καὶ ἀποκριμάτων. Suid. [supra vol. IV. pag. 405. sq.]*

DIONYSIVS, Atticista, idem cum Aelio Dionysio.

DIONYSIVS, Car, Halicarnassensis, criticus, Augusti temporibus celebris, de cuius scriptis
lib. 3. cap. 3.

*Dionysius, Iambus, Aristophanis, grammatici, praeceptor. Fabr. v. Barrett. alique supra in
vol. IV. pag. 409. iam citati. Harl.*

*Dionysius, Lindius, qui Pompeii aetate grammaticam Romae docuit. Mentio apud Stra-
bonem, Suidam et Isidorum lib. I. cap. 15. Origg. vbi male Lintus: apud Tatia-
num Olynthius.*

DIONYSIVS LONGINVS, criticus, cuius περὶ μέτρων dedi supra lib. 4. c. 33. [p. 79. sqq.
h. vol.]

*Dionysius, Scytobrachion, Alexandriae paullo ante Ciceronem doctus, de quo viri docti
ad Sueton. de grammaticis cap. 7. [Villoisf. proleg. ad Hom. II. p. XXIX. fin.]*

*Dionysius, Sidonius, de vocum similitudinibus et differentiis, laudatus a Varrone lib. IX. de
Lingua lat. Fabr. conf. Villoisf. proleg. ad Hom. II. p. XXIX. fin. et supra, in
vol. I. pag. 511. Harl.*

*Dionysius, Zopyrus, scholiasti Aristophanis [Au. 1297.] laudatus, nisi legendum Dionysius
et Zopyrus, ut sane videtur e Laërtio VI. 100. Fabr. Zopyrus ἐν τετάρτῳ Μιλήτῳ
κρίσεως citatur in schol. Veneto Marc. ad II. κ'. 274. pag. 254. a. Villoisf. adde supra,
vol. I. pag. 527. Harl.*

Dionysio-

Dionysodorus, Troezenius, citatus ab Apollonio Dyscolo, ut notati supra pag. 4. et a Plutarcho. Alius **Dionysodorus**, mathematicus, cuius meminit Vitruvius IX. 9. **Dionysodorus**, Sophista, Platoni memoratus in Euthydemō^{aa)}, sub iuit. Dionysodorus, tibicen, de quo Hesychius illustris. *Fabr.* **Dionysodorus**, Alexandrinus. v. supra, v. I. pag. 511. et *Villoison* prol. Hom. p. XXX. **Dionysodorus**, rhetor, cum grammatico, *Hiftiae*, ad coenam inuitatus fingitur a *Lactiano* in symposio, c. VI. tom. III. p. 423. ed. Reirzii.

Dioftrides, grammaticus. Suid. in Νικόλαος. *Fabr.* Is fuit Nicolai Myronis frater, v. *Eudot.* pag. 309. *Harl.*

Dioscorius, Myraeus, qui Byzantii grammaticam docuit sub Leone, imp. Suid. in Διοσκόριος et Θεόδοτος.

Dorion, criticus, *Philoftrato* memoratus de vitis Sophistarum in vita Dionysii, Milefii, pag. 525. vbi male legit Κρητικός. *Fabr.* Floruit circa tempora Hadriani, imperatoris. v. *Valesium* lib. III. emendat. cap. 5. pag. 85. de critica cap. 2. pag. 149. et *Burm.* in Addendis pag. 226. sq. *Harl.*

Dorotheus, Alcalonita. Etymolog. in Δμφρυοῦ. Steph. Ἀσκαλῶν. *Fabr.* Plura v. supra ad vol. I. pag. 511. *Harl.*

[**Dofades** occurrit in scholiis ad Homerum Venet. v. *Villoison* prolegg. p. XXX. fin. *Harl.*]

DOSITHEVS, magister, incerta aetate^{bb)} scriptor, de tota re grammatica tres libros composuit, *Goldasto*^{cc)} qui MStos in codice Sangallensi legit, indice admodum conquisit. Primo libro proletaria exsequitur, et passim illa de arte orationis partibus praecepta cum industria. Altero simplicium vocabulorum significationes tradit, in iis, quas glossas vocamus sua Lexica. Postremus has continet D. Hadriani imp. sententias et epistolas cum aliis aliorum dictis et scriptis, quas nescio, quorum desidia ou iniuria truncata peritarunt. Idem Goldastus in praefat. De *Dositheo*, qui aut quo aeuo fuerit, quis eius meminerit, nihil dum scire potui. Codicem Monasterii S. Galli, qui Cuiacio visus, collatus, laudatus, omni ipsi habuimus, concessu et beneficio illustriss. et reuerendiss. Principis D. Bernardi nunc Abbatis, quem in audibus Schobingeri descripsimus, hominis de re literaria boni meriti, merentis, merituri. *Iacobus Cuiacius* lib. XIV. cap. 33. et libro XXI. Observationum cap. 5. 6. 7. Hadriani sententias illustrans testatur, se illas, quum essent in editione H. Stephani imperfectae et deprauatae, restituere ex bibliotheca S. Galli apud Heluetios, vbi in sales Grammaticae *Dosithei* Magistri sunt eiusdem Hadriani sententias et epistolas, hoc est rescripta breuia longaque plura, quas omnia ad ius civile pertinent graece et latine conscripta. Auctor praefationis ad Glossaria utriusque linguae digesta a Carolo Labbeo. Praeter hinc ista glossaria, aliquot alia ex ineditis glossariis excerpta Latino. Graeca subdidit *Henricus*

Zz 3

Stephanus

aa) Cuius fuit frater. v. *Ernesti* ad Xenoph. M. S. III. 1. 1. *Harl.*

bb) Probabiliter sub initium saeculi III. a. Chr. 207. v. *Valcken.* loco mox citando pag. 111. et *Saxii* Onom. litt. I. pag. 346. sq. *Harl.*

cc) In notis ad Hadriani imp. ἀποφάσεις siue responsiones epistolasque graecas cum latina Dosi-

thei versione ex libro 3. Grammaticae eius excerptas, editasque graece et lat. Genevae 1601. 8. p. 25. *Fabr.* it. in *Schultingii* Iurisprud. veterum ante - Iustinianens Lugd. Bat. 1714. 4. pag. 260. seqq. *Hadriani* responsa et rescripta, e *Dositheo*, cum vet. lat. versione notisque *Goldasti* recudi fecit *Fabric.* B. Gr. vol. XII. pag. 516. sqq. *Harl.*

Stephanus A. 1573. fol. *Ex iis primum in certa capita ad locos communes digestum Glossarij B. Benedicti Floriacensis titulum praefert, quod forte ex Monasterio illius bibliotheca fuerit. Huic subiacentur Exercitationes aliquot grammaticales^{ad)}, hisque sententiae Hadriani, imp. quas ex codice Dositheij Grammatices Sangallensi, in quo eas legerat Iacobus Cuiacius, auctiores, et notis illustratas rursus publicavit. [P.] Melior Hamonsueltus Goldastus A. 1601. et haud ita pridem V. C. Nicolaus Catharinus. Quae quidem sententiae non aliae sunt, quam Hadriani, imp. Interrogationes, quarum meminit Alcuinus Epistola 102. Incertum utrum an in Dositheo fuerit, ad quem Epistolam XXXIII. scripsit Iulianus, imperator. Certe ante Iustinianum, imp. vixisse non dubitat Tho. Reimæsius in defensione Variarum Lectionum pag. 90. qui de lege in parricidas lata, quae inter sententias Hadriani legitur, differens, vanum, inquit, fuerit et puerile existimare legem illam sic perscriptam, sua morem ad Adriani tempora pertinere; nam tum parricidas calleo insutos in mare vel amnem iactari vel hastiis obici i. pen. D. de I. Pomp. de parr. etiam viuos exuri mos erat, Iulius Paulus lib. V. sentent. tit. 24. subnexaque ea est responsio Adriani a scriptore Magistro grammatico; quem ceterorum saeculorum aliquo, et quidem ante Iustinianum vixisse, certum est; et repetita fortassis e lege a Constantino, nisi nos fallit Tribonianus, primum promulgata C. de his qui par. vel lib. occid. Ex eodem Dositheij Grammatices libro deservatum est fragmentum de manumissionibus et libertis praesertim Latinis Iunianis, quod inter veterum Ictorum reliquias cum codice Theodosiano edidit Cuiacius, latinum. Lugdun. 1566. fol. Fabr. Id fragmentum doctè illustravit Matthias River, Lugd. Bat. 1739. 8. E. cod. Leidensi edidit Augustin van Staveren in miscell. obss. crit. v. IX. t. 3. p. 413. sqq. in primis p. 418. sq. particulam Hyginianae genealogiae cum praef. Dositheij ad Maximum et Aprum Coss. (h. er. a. Chr. 207.) gr. et lat. Is autem cod. Leidensis plura continet Dositheanae industriae monumenta, n. bina glossaria, Hadriani responsa, fabulas Aesopias, iuris antiqui fragmentum, excerptum ex Hygini genealogia, et belli Troiani historiam: omnia gr. et lat. a Magistro conscripta, quae pueris erudiendis inseruirent. Atque integro operi auctor titulum fecisse videtur: *ῥημνέματα*, interpretamina. De illo autem codice eiusque aetate, de opusculis et excerptis illius, in primis de fragm. ex Hygini genealogia erudite fuseque disputat et profert specimina Valcken. in misc. obss. crit. vol. X. pag. 108-122. Harl.*

Draco, Stratonicensis, de quo Suidas. Fabr. Plura scripsit, v. *Eudoc.* pag. 133. sq. — In cod. bibl. publ. Paris. MMDCLXXV. est *Dracontis*, Stratonici, de metris poeticis opusmodum ad Posidonium, filium, in quo, (vt ait confector catal. codd. Paris. vol. II. pag. 539.) non pauca veterum poetarum fragmenta reperias. Ex apographo illius cod. Valcken. in diatriba, ed. Euripidis Hippolyto subiecta, pag. 217. B. C. citat emendatque locum. Harl.

Ebrardus

^{ad)} Exercitationes illas siue colloquia ex H. Stephani editione Iohannes Verney quoque subiunxit suae nouae Methodo docendi graeca pag. 317. Gaudae 1700. 8. Exstant etiam in thesauro vtriusque linguae Bonauenturae Vulcanii, qui Glossaria et scriptores de proprietate et differentiis vocabulorum vtriusque Linguae iunctim edidit Lugd. Bat. 1600. fol. pag. 281. In eodem thesauro Vulcanii pag. 299. habes etiam Hadriani *ῥημνέματα*, quales H. Stephanus cum glossariis suis ediderat.

Ebrardus, de quo Henricus de Gandauo in catalogo scriptorum Eccles. c. 60. *Ebrardus Betuniae oriundus, scripsit librum quem Graecismum vocant, Grammaticis non ignotum.*

EMANVEL CHRYSOLORAS. Supra, pag. 38.

EMANVEL MOSCHOPVLVS. pag. 37. seq.

Epaphroditus, Chaeronensis, Archiae, Alex. de quo supra, alumnus et discipulus, clarus Romae a Nerone ad Nervam usque, de cuius scriptis *Kiisterus* ad Suidam videndus.

[Loc. cit. I. pag. 790. et supra, vol. I. pag. 512. de *Epaphrodito*, Chaeronensi. *Harl.*]

Alius *Epaphroditus* Neronis libertus, de quo, ut etiam altero, quem apostolus Paulus memorat, dixi lib. III. cap. 9. [vol. V. pag. 65.]

[*Ephorus*, Cumanus, scripsit vitam Homeri et alia. v. supra vol. I. p. 321. §. III. et p. 512. inprimis vol. II. pag. 800. *Harl.*]

Epitherses, Aemilianus, rhetorica, pater. Plutarchi eius et in grammaticis praeceptor. *Plutarch.* de oraculorum defectu pag. 419. Eius *λέξεις* citat Erotianus in *ἀμύβν.*

ERATOSTHENES, de quo dixi lib. III. cap. 20. [vol. IV. p. 117. sqq. et *Villois.* prolegg. ad Homer. pag. XXX. *Harl.*]

[*Euagrius*. Variarum considerationum siue de sermonis discrimine capita 54. in cod. *Escorial.* teste *Pliero* in itiner. per Hispan. pag. 167. *Harl.*]

Eudasmon, cuius orthographiam praeter Suidam et Etymologicum Magnum laudat Stephanus Byz. in *Αἰλία. Fabr.* Fuit Pelusiota et aequalis Libanii. v. *Eudoc.* pag. 168. et *Holsten.* in nouis. miscell. obs. crit. vol. II. pag. 119. *Harl.*

Eugenius, Trophimi F. Phryx, qui temporibus Anastasii docuit CPoli, [P] et multa scripsit, quae apud Suidam [et *Eudoc.* pag. 168.] videantur. Alius *Eugenius* e grammatico et rhetore latino, Valentinianique imp. antigrapho Tyrannus, de quo historia Miscella XIII. 11. et *Zosimus* IV. 54. 55. 58. V. 5. Alius *Eugenius*, Themistii, philosophi, pater, ad quem *Iuliani* epistola XVIII.

Euphorio, ab Etymologo saepe citatus, [et in schol. Marcian. ad Hom. II. β'. 157. ac sapientius. v. supra, vol. I. pag. 477.]

Euphranor, quem centenario maiorem audiuit Apio Plistonices. Suid. in *Ἀπίων.*

Euphronides, Corinthius vel Sicyonius, Aristophanis, grammatici, praeceptor. Suid. *Ἀγριοφ.*

Euphronius, citatus ab eodem Suida in *Διτρεφής.* Etymolog. in *Ἐνεγμός.*

IOHANNES GALENVS, infra in IOHANNE Pediasimo.

THEODORVS GAZA, supra pag. 39.

GEORGIUS CHOEROBOSCVS. p. 13. 14. 15. 41. 42. seq.

GEORGIUS CVRTESVS. pag. 44.

GEORGIUS DIACONVS. pag. 43.

GEORGIUS GRAMMATICVS, a superioribus forte diuersus pag. 43.

GEORGIUS LECAPENVS, pag. 44. seq. [*Iriart.* codd. Matrit. pag. 145.]

GEORGIUS siue GREGORIVS, PARDVS, Corinthi metropolita pag. 44.

GEORGIUS SCHOLARIVS. pag. 44.

GEORGIUS TRAPEZVNTIVS, pag. 45.

GEORGIUS ZEGABENVS, pag. 45.

[*Glaucon.* v. supra, vol. I. pag. 512.]

IOHANNES GLYCIS siue GLYCEVS. pag. 45.

MICHAEL GLYCAS. Infra in Michaela.

[*Hagnon*. v. supra, vol. I. pag. 512. *Harl.*]

Harpocratio, grammaticus, Veri, imperatoris, praeceptor. *Capitolinus* in eius vita cap. 2. Vide, si placet, quae de variis Harpocratiionibus, in quibus tres grammatici, dixi lib. IV. cap. 38. §. XIII. ubi de Valerio Harpocratiione, rhetore Alex. cuius Lexicon habemus. *Fabr.* *Harpocratiion* Dii magister. v. *Villeison* prolegg. ad Homer. p. XXX sub finem. *Harl.*

Hecataeus, Abderites, quem criticum et grammaticum adpellatum esse, Suidas [cum Eudocia pag. 169.] auctor est, et de Homeri ac *Hesiodi* poeti scripsisse. [vid. vol. I. pag. 512.]

[*Hedemon*. v. supra vol. I. pag. 512. *Harl.*]

Heliodorus, metricus, qui de metris versuum multa scripsit. Irenaei, grammatici, pater. Suid. *Ειρηναῖος*. Citatur ab Hephæstione, Rufino et Prisciano. Eius discipulus Minutius Pacatus. *Fabr.* V. supra ad vol. I. pag. 512. seq. ubi etiam eius nominis cum aliis confusio est observata. Sic cum *Hesodo* confundi *Heliodorum*, animadvertit *Ruhnken* in praef. ad Helychii lexicon, tom. II. pag. VII et VIII. qui pag. V. sq. *Heliodorum*, docet, non scripsisse lexicon homericum; sed *λέξεις* h. e. interpretationes verborum homericorum. Adde *Iriarte* codd. *Marr.* gr. p. 318. seq. de quadam *Heliodori* scriptura in cod. LXXXIII. fol. 78. *Harl.*

Helladius, Alexandrinus, Theodosii iunioris temporibus clarus, cuius *λέξεις παντοίας χερσιν κατὰ συχέων* etiam Photio cod. CXLV. memoratam, [P] et alia Suidas commemorat. Hic est Helladius, quem audiuit Socrates, Scholasticus. *Fabr.* Conf. *Hofsten*. in novis miscell. obss. crit. II. pag. 119. *Eudoc.* pag. 168. quae, eum scripsisse, notat *περὶ χερσέων παντοίας λέξεων κατὰ συχέων* et alia. *Harl.*

HELLADIVS, Belantinus, Aegyptius, Licinii et Maximiani temporibus scripsit, ex cuius *χρησμοθεσιῶν* libris quatuor excerpta leguntur apud Photium cod. CCLXXXIX. latine versa et notis illustrata a Io. *Meursio*, editaque post ipsam diu defunctum, Traiecti 1686. 4. et recusa T. X. thesauri antiquitatum graecarum *Geonoviani*.

ALEXANDER HELLADIVS, supra pag. 41.

Hellanicus, iunior, Ptolemaei, grammatici Aristarchei, praeceptor. Suid. in *Ἀνδανίδης* et *Πτολεμαῖος*. *Fabr.* Conf. supra, vol. II. pag. 349. *Hellanicus* iunior laudatur in scholiis *Ven.* Marc. ad Homer. II. 6. 651. *Harl.*

HEPHAESTIO, Alexandrinus. Supra pag. 36.

HERACLEON, Tilotensis, aegyptius, de quo Suidas et ad eum Kusterus. Huic scholia brevia, quae in Homerum habemus, tribuuntur a *Iosua Baruesio* ad Euripidem t. II. pag. 158. Ita *Didymus*, siue potius *Heracleon*, grammaticus, ut doctis visum est. *Fabr.* At Fabricius supra in vol. I. pag. 513. Baraesii coniecturam iam habuit incertam. *Heracleo* citatur a Stephano Byzantino, et Harpocratiione v. *Μαγνολέων*, ubi ex cod. Vaticano *Hofsten*. in Misc. obss. crit. nquis tom. II. pag. 120. *Ἡρακλέων* pro *Ἡρακλῆων* corrigit. Citatur quoque in scholiis ad Homerum Marciianis et ab Eustathio. v. supra, vol. I. pag. 447. et pag. 476. h. v. *Harl.*

[*Heracleotes*, non diuersus est ab *Herodoro*, docente id *Villoiseno* in prolegg. ad Apollonii lexic. homer. pag. XIV. *Harl.*]

Heracides,

Heraclides, Ponticus, Didymi discipulus et aduersus Aprum hyperaspistes, tempore Claudii et Neronis clarus, de cuius λέσχεις ideum Suidas. Vide etiam, quae de aliis eius scriptis viri docti ad Laërtium. Eius profodiam laudat Apollonius in syntaxi. Etiam in libro de mirabilibus c. 19. vbi liber de ciuitatibus Graeciae citatur, pro Heraclide Κερρικῶν forte legendum Κερρικὸς, et grammaticus hic intelligitur ex verisimili coniectura Olearii ad Philostratum pag. 525 et 612. *Fabr.* Conf. *Henr. Vales.* de critica cap. IX. ibique not. Burmanni pag. 157. supra ad vol. I. p. 195. sq. et p. 513. sq. vbi alii *Heraclides* commemorantur. *Harl.*

HERACLITVS, grammaticus, cuius allegorias Homericas habemus, de quibus dixi lib. I. cap. 22. n. 3.

Herennius Philo, infra, *Philo Byblius*.

[*Hermippus*. v. supra ad vol. I. pag. 514. *Harl.*]

Hermippus, Berytius, Philonis Byblii discipulus, qui Hadriani temporibus vixit et multa scripsit, Suida teste. De Hermippo, Berytio ac Smyrnaeo, videndi Vossius et Ionius, de Atheniensi comico dictum a me lib. 2. c. 22.

Hermocrates, Iasius, Callimachi praeceptor.

HERMOLAVS, Byzantius, cuius compendium ἑρμολῶν Stephani Byz. Iustiniano imp. dictatum habemus, de quo dixi lib. 4. cap. 2. [vol. III. pag. 62. sq.]

HERODIANVS, de quo supra pag. 8. seq. [et in vol. I. pag. 514. seq.]

[*Herodius*. v. supra ad vol. I. pag. 515. *Harl.*]

Herodorus, qui cum Apione non semel citatur ab Eustathio [a schol. *Pindari* e. g. Olymp. V. 10. etc.] et cuius nomen [P] Graecius in praefat. Lexici Hesychiani pro *Heliodoro* reponi iubet. *Fabr.* De hoc et confusione eius nominis cum aliis, nec non de alio eoque diuerso *Herodoro* vide supra, vol. I. 515. et vol. II. p. 348. *Groddeck* de hymnorum homericorum reliquiis pag. 13. not. eundem in: Bibliothek der alten Litteratur und Kunst, part. II. pag. 72. sqq. inprimis pag. 77. seq. *Harl.*

Herodotus, grammaticus. Suid. in Ζυγομαχεῖν. *Fabr.* An *Herodorus*, aut *Herodianus*? qui saepe confunduntur cum *Herodoto*; v. loca ante citata et *Villoison* prolegg. ad Apollonii lexicon pag. XIII. seq. *Ruhnken* praef. ad Hesychii lexic. tom. II. pag. VIII. seq. *Harl.*

HESYCHIVS, Alexandrinus, de cuius Lexico siue glossis dixi lib. IV. cap. 37.

Hesiaeus, grammaticus, memoratus in *Luciani* symposio tom. II. pag. 636. *Fabr.* v. supra ad *Dionysodorum*. — *Hesiaeus*, ἑσείας ἡ Γραμματικὴ, laudatur in schol. minor. ad Homer. II. γ'. 64. ed. *Villois.* v. supra, vol. I. pag. 516. *Harl.*

Homerus, Byzantius, *Andromachi* et *Myrus F.* de quo dictum a me lib. 2. cap. 19. §. vlt. [vol. II. pag. 307.]

Homerus, *Sellius*, de quo lib. 2. c. 22. [vol. II. pag. 451.]

HORAPOLLO, cuius libros duos de Hieroglyphicis Aegyptiorum habemus. Vide supra lib. 1. cap. 13.

[*Horus*. v. supra, vol. I. pag. 516. an idem est, ac *Orus*, de quo vide infra? Nec *Horus*, (vt scripserat *Burmann.* ad *Henr. Vales.*; de critica, cap. V. pag. 153.) citatur a Stephano Byzant. v. Ταῖνας, sed Ὠρος, *Orus*. *Harl.*

Hylas, *Plutarch.* IX. 5. sympos.

Hyperichius, Alexandrinus. Suid. in *Λέων, Μακέλλης*, et in *ὑπερίχιος*, vbi eum tempore Marciani, imp. floruisse testatur, scripsisseque *τέχνην γραμματικὴν περὶ ὀνομάτων, περὶ ῥήματος καὶ ὁρθογραφίας*.

Iason, Argiuius, Plutarcho iunior, grammaticus, cuius libros quatuor *περὶ τῆς Ἑλλάδος* siue de rebus antiquis Graeciae vsque ad obitum Alexandri Magni Suidas [et Eudocia pag. 245. inter historicos] memorant. [*Iason ἐν τοῖς περὶ Κνίδος* citatur a schol. ad Theocr. XVII. 69. nisi malis intelligere *Iasonem*, *Nyssaem*, quem Eudocia p. 244. inter philosophos recenset, et scripsisse, prodit, *βίον Ἑλλάδος ἐν βιβλίοις δ*. Atque Stephanus Byzant. v. *Ἀλεξάνδρεια* citat *Iasonem*, auctorem *vitalis Graeciae* libr. IV. ex iisque oraculum, Alexandro M. per quietem datum, refert. Sed Suidas voc. *Ἰάσων Νυσαεύς* dubius esse videtur, num ille Iason scripserit *vitam Graeciae*; contra, *Iasonem Argium*, concinnasse, memorat, *IV. libros de Graecia* eiusque antiquitate et historia vsque ad obitum Alexandri M. ex quibus illud oraculum fuerit forsan petatum. Atque G. I. Vossius de histor. graec. II. fin. pag. 222. vitam Graeciae illam adtribuit Iasoni, Argiuo, grammatico, circa tempora Hadriani. Tum Eudocia cum Suida narrat, eundem *Iasonem*, *Nyssaem*, scripsisse *περὶ πόδων, illustrium virorum vitas et philosophorum successiones*. *Iasonis*, nescio cuius? probabiliter Argivi mentionem quoque facit *Steph. Byzant.* in *Τήλος*, ex quo loco conicere licet, vel sumtam esse Iasonis narrationem ex illius libris de Graecia, (et forsan libri quoque de Rhodo et Cnido fuerunt partes illius operis,) vel de insulis quibusdam eum sigillatim scripsisse. Adde *Fabric. B. Gr.* vol. XIII. pag. 253. *Harl.*] — De *Iasone*, Nyfaeo, Menecratis F. videndi Vossius de historicis Graecis et Ionius. De *Iasone* Tralliano, tragico, cuius etiam apud Polyaeum mentio, dixi lib. 2. c. 19. Omitto *Phraeum Iasonem*, ducem callidissimum Graecorum, de quo viri docti ad Ciceronis lib. 1. de Offic. c. 30. et *Iasonem*, *Thessalum*, fabularum scriptoribus expeditionem aurei velleris narrantibus celebratum, de quo *Laur. Begerus* in spicilegio antiquitatis pag. 118. seq. [et Eudoc. pag. 234.]

IGNATIVS, diaconus, cuius metaphrasin iambicam fabularum Aesopiarum habemus. Vide supra lib. 2. c. 9. §. 8. [vol. I. pag. 635. seq.]

IANVS LASCARIS. Supra pag. 40.

IOHANNES BOTANIOTA, Cretensis, *Ἰωάννης νομικὸς Κρήτης, βοτανειάτης πρὸς Ἰσοδώρον Διάκονον καὶ Ταβλαρίον τῶν χιωτῶν, εἴχου ἐκατὸν τὸ ἱαμβικὸν διασαφῶντες μέτρον*. MS. in bibl. regis Galliae.

IOHANNES CHARAX. pag. 15. [v. *Charax*.]

IOHANNES GALENVS. Mox infra in IOHANNE Pediafimo.

IOHANNES GLYCEVS. pag. 45.

[F] IOHANNES, grammaticus Nicolai Myfici, Patriarchae CPol. A. C. 925. defuncti, de cuius scholiis in Alcinoum dixi lib. 4. c. 20. §. 14. [vol. V. 524] *Fabr.* — Theodori Studitae, (qui vixit a. Ch. 796. v. Saxii Onom. lit. II. pag. 93.) epistola ad *Iouanem* quemdam grammaticum est in cod. CCLXIX. Coislin. teste *Montfaucon* in bibl. Coislin. pag. 324. *Harl.*

IOHANNES LEVITA. Supra pag. 45.

IOHANNES

IOHANNES PEDIASIMVS, siue ΓΑΛΗΝΟ΄Σ (*Tranquillus*) primae Iustinianae et totius Bulgariae chartophylax, atque ὑπάτος φιλοσόφων sub Andronico Palaeologo iuniorae saeculo XIV. clarus, de cuius scholiis in Hesiodi Aspidem et allegoriis in eiusdem poetae Theogoniam dixi lib. 2. c. 8. §. 13 et 16. De scholiis in Cleomedem lib. 3. c. 18. §. 22. [vol. IV. pag. 38. sqq.] De expositione Syringis Theocriteae lib. 3. c. 16. §. 3. Eiusdem versus Iambici de muliere bona et mala, graece et latine editi sunt a *Lura Holstenio* Rom. 1638. 12. vna cum sententiis Demophili, Democratis et Secundi. Praeterea in bibl. Vindob. exstant MSS. Allegoria anagogica in quatuor primos versus libri IV. Iliados, et de triplici modo allegoriae fabularum poeticarum, physico, ethico, theologico: nec non de duodecim laboribus Herculis, et compendium geometriae, *Fabr.* v. supra in vol. I. pag. 576. In cod. *Coisl.* CCCXXIII. (*Montfaucon* bibl. *Coisl.* pag. 444.) Ioannis Pediaf. exegetes in quosdam Aristotelis libros. — Eius epitome de mensuratione et partitione terrae, in codd. bibl. publ. *Parif.* MMCCCLXXIII. MMCCCLXXXI. MMCCCCVII. MMCCCCXCVI. MMDL. et in cod. *Venet.* Marc. CCCXXIII. it. in cod. *Vindob.* CV. 1. teste *Lambes.* tom. VII. col. 397. sqq. contra Frisium ad Gesneri biblioth. et Vossium disputante. — *Venet.* in cod. Marc. CLXXIV. de consanguinitate et nuptiis. — cod. D. de nouem Musis. — cod. DXIV. labores Herculis, — cod. DXCV. in quaedam arithmetices loca obscura. *Harl.*

IOHANNES PHILOPONVS. Eius de dialectis supra pag. 14. 15. 35. Collectio vocum, quae pro diuersa significatione accentuum diuersum accipiunt pag. 36. De aliis illius scriptis infra, capite singulari. [conf. vol. I. pag. 588.] *Fabr.* A Ioanne Philopono diuersus est alius *Ioannes Grammaticus*, cuius manuscriptus est Hieroclis in carmina aurea pythagorica commentarius a. C. 925. in cod. *Vindobon.* LXXVII. nr. 5. in comment. *Lamberti*, VII. pag. 282. sqq. cui verisimillimum videtur, *Ioannem* illum fuisse vnum ex duodecim istis patriarchae CPolitani *notariis*, quos eruditi vocassent *grammaticos*: de quorum numero, officio et cognomine plura vide in *Meursii* glossario graeco-barbaro, littera N. vocc. *Νόται* et *Νοτάριος*. *Harl.*

IOHANNES TZETZES. Supra pag. 48. et lib. 2. c. 3. §. 14. et c. 8. §. 10. et lib. 3. c. 16. §. 3. vbi de eius commentariis in Homerum, Hesiodum et quae sub fratris Isaaci nomine vulgavit, in Lycophronem. De eius variis Historiis aliisque scriptis dicetur alibi, capite singulari.

Irenaeus. Vide infra in *Minucio.* *Fabr.* Conf. *Suid.* h. v. ibique Küster, tom. II. p. 29.

Eudocia pag. 169. *Holsten.* in obit. nou. miscell. crit. II. pag. 121. ibique not. *Harl.*

Ister, Cyrenaeus, Callimachi seruus et discipulus, de quo Vossius in hist. graecis.

CONSTANTINVS et IANVS LASCARIS. Supra pag. 39. 40.

GEORGIVS LECAPENVS. pag. 15 et 44.

LESBONAX, Romanus. Supra pag. 46.

Lupercus, Berytius, Claudii II. temporibus clarus, scripserat *Suida* teste [et *Eudoc.* p. 282. sq.]

περὶ τῆς ἀντὶν libros III. Περί τῆς ταῦς, de pauone, περὶ τῆς κρείδος, de squilla pisce:

περὶ τῆς παρὰ Πλάτωνι ἀλεκτρίονος, de gallo apud Platonein: κτίαν τῆς " ἐν

Λαα 2

Διγύπτη

es) τῶν *Eudoc.* *Harl.*

Αἰγύπτῳ Ἀρσινόῃτῃ, origines [P] Arfinoëti in Aegypto. Ἀττικαῖς λέξεις, de Vocabulis Atticis. Τέχνην γραμματικὴν, artem grammaticam. Περὶ γενῶν ἀρσενικῶν, θηλυκῶν καὶ ὑδρετέρων; de generibus masculinis, foemininis et neutris libros XIII. in quibus multa accuratius tradiderit, quam Herodianus.

Lyneus, Samius, Theophrasti discipulus, frater Duridis, historici, Menandri, comici, aequalis, a Suida [et Eudoc. pag. 285.] grammaticus adpellatur. Eius ἀπομνημονεύματα, epistolas et alia multa laudat Aethaeus.

Lysanias, Berytius, Eratosthenis praeceptor. Suid. Ἐρατοσθένης.

MANVEL CALECAS, supra pag. 46.

MANVEL CHRYSOLORAS. pag. 38.

MANVEL MOSCHOPVLVS, pag. 37. seq.

Marcianus, Γραμματικὸς λόγος Ἀναστασίαν τὴν τῷ βασιλεῶς Οὐάλεντος θυγατέρα διδάσκων. Suid. [Valefius de critica cap. I. pag. 150.]

Marcus, grammaticus. *Plutarch.* IX. 5. sympol.

Marsyas, γραμματοδιδάσκαλος. Suid. Idem, de quo supra lib. 3. c. 8. [vol. III. p. 45.]

MAXIMVS MOZARVS. Supra pag. 46.

MAXIMVS PLANVDES. pag. 46. seq. De eius fabulis vitaeque Aesopi dixi lib. 2. c. 9. §. 11. [vol. I. pag. 641. lqq.] De aliis eius scriptis differendi, (plura enim composuit,) alibi dabitur locus.

MELAMPVS, supra pag. 46.

Melissus, Maecenatis libertus, de quo lib. 2. c. 24. [vol. II. pag. 660.] Hic est, quem Suetonius cap. 3. de grammaticis Lenaeum Melissum^{ff}), Plinius XXVIII. 6. Melissum Maecenatem adpellat.

Menander, Aristarchi discipulus. Suid. in Ἐρατοσθένης.

Menecrates, Ephesius, quem Aratus audiuit. Suid. in Ἀράτου.

Menecrates, Nyfaeus, Aristarchi discipulus. *Strab.* XIV. pag. 650.

Tertius *Menecrates*, iunior, grammaticus, cuius mentio apud *Artemidorum* IV. 82.

[*Metacrides*, aut rectius, *Megaclides*. v. supra I. pag. 517. *Harl.*]

[*Metrophanes*. supra pag. 133. *Harl.*]

MICHAEL APOSTOLIVS. Supra pag. 42. et lib. 4. c. 11. §. 9. [vol. V. pag. 110.] vbi de eius prouerbiis et Ἰωνιᾷ.

MICHAEL GLYCAS, de Syntaxi MS. bibl. Vindob. vide *Nessellium* IV. pag. 110.

MICHAEL SOLIARDVS. Supra pag. 46.

[P] MICHAEL SYNGELVS, Presbyter Hierosol. Supra pag. 46. [Edita est haec grammatica. v. sub finem huius §.]

Minutius, Pacatus, (graeco nomine *Irenaeus*, Alexandrinus, Heliodori metrici discipulus, de cuius scriptis dixi lib. 4. c. 36. §. 4. [pag. 270. adde *Holstein* in nou. miscell. crit. II. pag. 121.

^{ff}) In cap. III. legitur quidem *Lenaeus Melissus*, sed Graevius legere iubet *Cilnius Melissus*, quia Maecenas sit *Cilnius* dictus, adde *Oudendorp.* ad Suetonii l. c. pag. 949. In cap. 21. de illustr. grammat. agitur de *C. Melisso*, Maecena-

ti muneri dato pro grammatico. conf. *I. H. Meibomii* Maecenas, siue de C. Cilnii Maecenatis vita etc. Lugd. Bat. 1653. 4. cap. I. sect. 12 et 13. in primis cap. XVIII. sect. 8 et 9. pag. 110. *Harl.*

pag. 121. ibique notam. Εἰρηναῖος pro Πιδος corrigit *Ruhnken.* in Hippocratis iurando, monente *Koen* in praefat. ad Gregor. Corinth. de dialectis, pag. XVIII. *Harl.*]

Mithaeus. Plato Gorgia, Athenaeus, *Suid.* [*Eudoc.* p. 304.]

Mnafeas, Aristarchi discipulus. *Suid.* Ἐπαροσθένης. *Fabr.* Vide supra, vol. II. pag. 131.

h. v. *Villoison* proleg. ad Homer. II. pag. XXX. fin. *Vales.* de emendat. libr. V. c. 17. pag. 134. ibique *Burmanni* notam. Ab *Endocia* pag. 103. citatur *Mnafeas* ἐν πρώτῳ περὶ Ἀσίας. *Harl.*

MANVEL MOSCHOPVLVS. Supra pag. 37. seq.

[*Maemon*, Sidetes, inuentor fuisse videtur notarum criticarum ad Hippocrat. codd. oram adpositarum. v. *Villoison* prolegg. ad Homer. II. pag. XX. vbi de aliis eiusmodi criticis quoque agitur. *Harl.*]

MOERIS, atticista, de cuius libro de vocibus Atticis, tunc adhuc inedito, dixi lib. 4. c. 36. §. 5. [supra in h. vol. pag. 171. sqq.]

MOSCHVS, Syracusanus, Aristarchi discipulus, inter bucolicos poetas celebris, de quo lib. 3. [cap. 16. §. IX. vol. III. pag. 805. sqq.]

Mumatius, Trallianus, criticus, Herodis Attici magister. *Philostatus* in Herode cap. 14. et in Polemone c. 7. [*Vales.* de crit. c. II. pag. 149. sq. *Harl.*]

MVSAEVS, cuius carmen de Herone et Leandro habemus, grammaticus dicitur in quibusdam codd. MSS. vt notare me memini lib. 1. c. 16. §. 6. [vol. I. pag. 123. sqq.] Idem forte Musaeus, ad quem exstat Procopii Gazaei epistola. [de qua v. not. ad vol. I. pag. 126.]

MARCVS MVSVRVVS, Cretensis, A. 1518. defunctus, de quo, vti de Eman. Chrysolora, Demetr. Chalcondyla, Theod. Gaza, Iano Lascari et Georgio Trapezuntio *Lambecius* VI. pag. 278. seq. *Fabr.* Inprimis *Humphredus Hodius* de Graecis illustribus. L. Gr. — instauratoribus etc. Londini 1742. 8. et *Boerner* de doctis hominibus, litterarum gr. in Italia instauratoribus, Lipsiae 1750. 8. *Harl.*

NEOPHYTVS. Supra pag. 46.

Neoptolemus, Parianus, poeta et grammaticus, cuius praecepta in artem suam poeticam transtulisse Horatium Porphyriion adnotauit. *Fabr.* De hoc et de *Neotele* v. supra, vol. I. pag. 517. *Villoison* prol. ad Homer. II. pag. XXX. *Harl.*

NICANOR, ὁ στυματίας. Supra pag. 46. [supra, vol. III. pag. 46. seq. vol. I. pag. 517. *Warton.* in ed. Theocrit. tom. I. pag. 136. *Harl.*]

NICANDER, grammaticus et poeta, de quo lib. 3. cap. 26.

NICEPHORVS GREGORAS. Supra pag. 46.

NICETAS, metropolita Heracleensis. *ibid.*

Nicias, de quo viri docti ad Sueton. de grammaticis c. 14.

Nicocles, Laco, in grammaticis Iuliani, imperatoris, praeceptor, teste *Socrate* III. x. Sic videtur *Nicocles*, qui citatur ab Etymologici magni auctore in Σκάλῳ.

[**P**] **NICOLAVS RHABDA.** Supra pag. 46.

Rhodius NILVS. *ibid.*

NIPHO, monachus. *ibid.*

ORION. *ibid.* Hic est Orion siue Orus, grammaticus *Thebanus*^{gg}), ab Etymologo saepius laudatus, et cuius Anthologium siue *συναγωγή* sententiarum ad Eudociam, Theodosii iunioris coniugem, Suidas memorat, idem mox etiam tribuens Orioni et Oro quoque Alexandrino. [v. infra cap. V. 30. vol. VIII. pag. 839. ed. vet. supra, vol. I. pag. 726. *Harl.*]

Orion, Alexandrinus, cuius librum *περὶ ἐτυμολογίας* et atticarum vocum collectionem et Elogium Hadriani, Caesaris, cuius forte temporibus vixit, Suidas commemorat: [vid. inter grammatic. inedit. h. v. et supra pag. 169. h. vol.]

Orion, grammaticus iunior, Alexandrinus, praeceptor Procli, philosophi. *Marin.* in vita Procli c. 8. Diversus a tribus hisce *Orion*, ad quem, suum ἐν λόγοις discipulum, epistola Procopii Gazaei XLI.

Orion vel **ORVS**, *Milesius*, Etymologo laudatus, qui Ὁρθογραφίαν eius citat in Xō. [vid. in cod. gr. laudato, in *Montfauc.* bibl. Coisl. pag. 597.] **Ori**, *Milesi*, Etymologicum apud se MS. laudat Fulvius Ursinus notis ad Festum in *cibus*.

ORVS, *Alexandrinus*, grammaticus, quem Suidas refert CPoli docuisse et scripsisse, *περὶ δρχζόνων* de vocalibus ancipitibus. Ἐθναὶ (quae Stephanus Byz. etiam et Etymologus citat,) λύσεις περὶ τῶν Herodiani. Κατὰ Φρυγίαν κατὰ σοιχεῖον contra Phrynici voces atticas, ordine alphabetico. *Περὶ ἐγκλιτικῶν μορίων, περὶ τῆς αἰ* et *αι διφθόγγης*. Orthographiam et *πίνακα τῶν ἐαυτῆ* siue indicem operum suorum Ori de *polysemis diffionibus* MS. in codice regis Christianissimi DCIV. Ori *Ἰλιάδικήν προσωδίαν* videtur citare Etymologici Magni scriptor in *κρῆιον*. Sed si recte inspicias, videbis, Orum ibi prouocare ad *Ἰλιάδικήν προσωδίαν* Herodiani, de qua supra pag. 10. *Fabr.* *Horus*, (de quo v. supra h. v.) *Orus* et *Orion* iidem fuisse, eorumque nomina confusa videntur. *Harl.*

Minutius Pacatus. Supra in *Minutio*.

Palaephatus, Aegyptius siue Atheniensis, de quo lib. I. cap. 21. §. 1.

Palamedes, Eleates, cuius commentarium in Pindarum, *ὀνοματολόγον* et de comicis ac tragicis vocibus librum Suidas commemorat. Vide et supra lib. I. c. 23. §. ult. [vol. I. pag. 205. sq. vbi duos Palamedes refero Eleates, quorum alter physicus e Pythagorae schola, de quo plura lib. 2. c. 13. [II. 22. vol. II. pag. 473.]

[P] **Pamphila**, de qua Suidas in *Παμφίλη* et *Σωτηρίδης*. [*Eudocia* p. 360. sq.] *Photius* eod. CLXXV. *Menagius* in historia mulierum philosopharum et *Vossius* de historicis graecis. De alia *Pamphila*, Latoi filia, idem *Menagius* ad Laërtium lib. I. sect. 24.

Pamphilus, grammaticus Aristarcheus, et *Pamphilus*, cognomento *φιλοπράγματος*, cuius *τέχνης γραμματικῆς* idem Suidas^{hh}) meminit, qui de utroque videndus, et *Lambe-*

cias

gg) V. *Villoison* prolegg. cit. pag. XXX. *Ruhn-*
ken praef. ad Hesych. lex. II. pag. VII. infra in
cap. de Lexicis graecis. Orionem Theban. descri-
psit Etymologus M. v. *Ruhnken* ad Timaei lex.
plat. pag. 217. ed. II. qui locum emendat. it. *Koen*
praef. ad Gregor. Corinth. de dialectis pag. XIX
et XXI. vbi locus corrigitur. *Harl.*

hh) *Eudocia* p. 359. (duce Suida III. p. 15. sq.
apud quem hic est posterior.) inter Grammaticos
refert Pamphilum, Alexandrinum, Aristarcheum
grammaticum, eumque scripsisse, prodit, *pratum*
(h. e. varia; instar Anthologiae s. florilegii;) *περὶ*
γλωσσῶν ἢ λέξεων βιβλία etc. (aut ex emendatione
Lambecii, quam probat Küster ad Suidam: *ἐπεὶ δὲ*
νομί-

cius lib. 2. de bibl. Vindobonensi pag. 528-542. *Fabr.* Siue pag. 141. sqq. edit. Kollarii, cum primis pag. 153. seqq. vbi Suidae locum de Pamphilis vberius persequitur, et emendare sustinet, dum contendit, Suidam ex duobus Pamphilis tres fecisse, scriptaque secundi male adtribuuisse primo; ideo totum de Pamphilo locum aliter scribendum et in ordinem redigendum censet, et hinc omnia scripta, quae Pamphilo primo a Suida tribuntur, ei abiudicat, atque secundo adsignat, auctoritate adductus Galeni, qui Pamphilum illum, qui de herbis scripsit, *grammaticum* adpellet. Enimvero Lambecii argumentationem mera tantum niti coniectura, monet Küster ad Suidae locum; praeter ea Küster. existimat, opus Pamphili de *iconibus* eiusdem fuisse argumenti, de quo scripti sunt duo libri Philostrati *περὶ εἰκόνων*, hodie adhuc exstantes. Add. *Fabric.* in elencho medicor. vet. in vol. XIII. pag. 356. vbi plures quoque *Pamphili* recensentur, atque vol. VI. pag. 499. vet. edit. et *Needhami* prolegg. ad Geoponica pag. LXIII. sqq. ibique not. Niclas, qui Küstero adsentitur; at, vtrum is Pamphilus, philosophus, cui Suidas geoponica siue de R. R. libr. tribuit, platonius sit ille, quem Epicurus Sami audiuit, (v. supra, vol. III. pag. 181.) vt Lambecio et Küstero placet, an vero alius, nescire se fatetur. *Hart.*

Pampropius, Thebanus, qui Athenis grammaticam docuit Zenonis temporibus. De illo multa Suidas e Malcho, historico, in *Παμπρόπιος*. Meminit iterum in *Σαλλέσιος*, *Σαράπιον* etc.

Pampos, grammaticus, ad quem epistola sexta Aeneae Gazaei.

[*Parmenion*, glossographus. v. supra, vol. I. pag. 518. vbi quoque de *Pamphilo* et *Parmenisco* quaedam sunt notata, *Villois.* prol. cit. pag. XXIX et XLI. not. *Hart.*]

Parmeniscus, grammaticus, ab Etymologico Magno citatur in *Ἀρεω* et in *Ἀγροφίης*, vbi male editum est *Παρμένιος*. Alius *Parmeniscus*, pythagoricus, de quo lib. 2. c. 13. alius *Parmeniscus*, praefectus Apolloniatarum. in numo apud Laur. Begerum tom. I. thesauri Brandenburg. pag. 462.

Parthenius, Phocensis, Dionysii, grammatici, discipulus, Athenaeo, Etymologo, Suidae, Eustathio aliisque memoratus, de quo lib. 3. c. 27. §. 9. [vol. IV. pag. 305. sqq. praecipue pag. 309.] vbi et de aliis hoc nomine et de *Parthenio Nitaeno*, cuius narrationes amatorias habemus.

Paxamus, de quo Suidas.

Philemon, Atticus Anxonensis, [vel potius *Axonensis*, vt docet Meurs.] de quo *Meursius* in bibl. Attica. *Fabric.* — *Meursius* col. 1583. sq. in thes. antiq. gr. Gronou. a Poleno

πικρὸν περιχὴ γλασσὸν, ἢ λίξιν,) inc. a littera, i et desinere in *ε* quae autem ad *α* vsque ad *υ* pertinerent, ea confecisse Zopyrion: tum *αἱ τὰ Νικάνδρου ἀνεξήγητα*, (h. e. ab aliis non explicata,) *καὶ τὰ καλέμενα Ὀφιακά*, (aut rectius ex emendat. Küsteri ad Suidam, *Ὀφιοκά de serpentibus*,) porro artem criticam, et permulta alia: alterum autem *Pamphilum*, Amphipolitam, cognomento *Φιλοπράγμωτον*, *Eudocia* pag. 361. inter philosophos

recenset, eumque, (praecunte Suida, ad quem v. Küsteri not. III. pag. 14.) scripsisse, narrat, *ἀνόπυς* (imagines herbarum h. e. ex mente Lambecii,) *κατὰ τοῦ χαῖν*. (de quibus *Lambec.* I. citando p. 155. seq. ex Galeno est copiosus, sed dissentit Küster. ad Suidam,) artem grammaticam, de pictura et celebribus pictoribus, georgicorum libros tres. (quorum fragmenta adhuc supersunt. v. *Lambec.* p. 157. sq.) *Hart.*

ieno edito, vol. X. docet vberius, hunc Philemona scripsisse *περὶ αἰτιατῶν ὀνομάτων ἡ γλωσσῶν Ἀττικῆς Φωνᾶς. Ἀττικῆς λέξεως. περὶ αἰτιατῶν ὀνομάτων.* (quae omnia sub diuersis, sed idem significantibus, titulis citata, vnum opus fuisse videntur,) *περὶ παντοδαπῶν χρηστηρίων. σύμμικτα.* Add. supra volum. II. pag. 476. not. et *Villoison* proleg. homer. pag. 34. qui *Philemonem*, τῶν συμμικτῶν auctorem, *Alexandri M.* facit aequalem. Alius grammaticus et criticus, *Philemon*, Creticus (aut forsitan auctor *συμμικτῶν*) cuius editionis homericæ variae lectiones in homericis scholiis *Marciani* memorantur; vide schol. ad II. β'. 258. coll. iis, quae *Villoison* in prolegg. homer. pag. XXXIV. ex *Porphyrīi* quaest. homer. 8. adducit. — Alius *Philemon*, grammaticus, praeceptor imperatoris Maximini junior. apud Capitolin. pag. 148. — Alius *Philemon*, auctor Lexici technologici, de quo iam plura adnotavi supra pag. 169. h. vol. et in vol. I. pag. 518. Add. fragmentum illius lexici reperiri in cod. Medic. X. nr. 10. plut. 91. v. *Bandin.* catal. codd. gr. III. col. 429. qui vero *Philemonas* haud distinguit, *Harl.*

Philetas, Cous, grammaticus, criticus, *Ptolemaei Philadelphi* praeceptor, de quo idem *Suidas* et *Vossius* III. institut. poetic. pag. 52. *Fabr.* Plura vide supra, in vol. I. p. 518. vol. II. pag. 874. vol. IV. pag. 490. et *Koppiert* obseruata philolog. pag. 35. seq. de *Philetas*, antiquioris forsitan grammatici, aeuo *Aristophanis* et *Strattidos*, *lexico homerico*, de quo iam ex *Koppiertio* dixi supra ad vol. II. pag. 497. not. Apud *Suidam* tom. III. pag. 600. (vbi v. *Küster*.) et *Eudociam* pag. 424. dicitur quoque floruisse *Philippi* et *Alexandri M.* temporibus. conf. doctum cl. *Car. Phil. Kayseri* libellum, *Philetas Cui fragmenta, quae supersunt* etc. Göttingae 1793. 8. pag. 13. fqq. *Harl.*

Philippus, quem de spiritibus dictionum scripsisse, *Herodiani* praecepta sequutum, et de synaloepha, *Suidas* auctor est.

[*Philiscum*, *Aeginetam*, [de quo v. *Suidam* III. pag. 603. ibique *Küster*. et supra in vol. II. pag. 314.) *Eudocia* pag. 424. inter grammaticos recenset. *Harl.*]

Phyllatius, (al. *Philtatius*) *Olympiodori*, historici, amicus, cuius meminit *Photius* cod. LXXX. pag. 110. Ζητήματος ἐν ταῖς Ἀθήναις ἀνακύψαντος περὶ τῶν κεκολλημένων βιβλίων, μαθὼν τοῖς ἐπιζητῆσι τὸ μέτρον τῆς κόλλης, ΦΙΛΛΑΤΙΟΣ ὁ τῆ ἱστορικῆς ἐταῖρος εὐφυῶς περὶ Γραμματικὴν ἔχων ἀπέδειξε, καὶ εὐδοκμήσας, τυγχάνει παρὰ πολλῶν ἐκόνος.

Hermippius Philo, *Byblius*, grammaticus, *Domitiani* temporibus clarus, *Hermippi Berytii* praeceptor, de quo dixi lib. 4. cap. 6. [vol. IV. p. 753.] vbi plures *Philones* retuli.

[*Philochorus*, *Atheniensis*, grammaticus. v. inprimis supra, vol. II. pag. 481. seq. *Meursius* in bibl. Attica h. v. cl. *Wolf*. in prolegg. ad *Demosth.* orat. adu. *Leptin.* p. XCVIil. fq. et *Olearii* notas in *Suidam*, ab *Ernesti* editas, pag. 318. *Harl.*]

[P] **PHILOXENV**S, de cuius glossis dicam infra capite, quod *Lexicis graecis* adhuc destinavi. Nonnulla de eodem habes lib. 2. cap. 5. *Fabr.* Vol. I. pag. 519. In schol. *Marciani* et comment. *Eustathii* saepius memoratur. Eius opera enumerant *Suidas* et *Eudocia*. Conf. *Villoison* prolegg. homer. pag. 18. *Olearii* notas ad *Suidam*, ab *Io. Chr. Theoph. Ernesti* cum *I. A. Ernesti* obsl. philolog. criticis in *Aristoph.* *Nubes* etc. editas, (*Lipsiae* 1795. 8.) pag. 318. et pag. 317. de *Philoxeno Eὐκλετίδης* (sed in *Küsteri* edit. *Suidae* III. pag. 605. *Εὐκλετίδης*, *Euletidæ* filio,) *Cytherio*, poeta. — *Philo-*
loxeus

loxeus vero confunditur interdum cum *Philone*; aut, vt probabilius videtur *Koenio* praef. ad Gregor. Corinth. de dialect. pag. XIX. sqq. duobus nominibus idem innotuit grammaticus. Pariter *Φίλων* et *Φιλωνίδης* eadem sunt nomina, forma duplici, de cuius frequentia et consuetudine docte agit idem *Koen.* pag. 133. sqq. ad Greg. Corinthum. *Harl.*

[*Pindarus Commaticus*: de rebus grammaticis eum scripsisse, patet ex schol. gr. ad Dionysii, Thracis grammat. a *Villoisio* in anecd. gr. II. p. 187. e cod. Veneto CCCCLXXXIX. publicato. adde supra in vol. I. pag. 519. nr. LXXXVII. et nr. 4. *Harl.*]

Pinytus. Stephanus Byz. in Βιθύνων.

Pius, Πίος, qui in *Odyssaeam* scripsit. Vide si placet lib. 2. cap. 5. [vol. I. pag. 519.]

MAXIMVS PLANVDES. Supra pag. 46. seq.

[*Polio*, f. *Pollio* grammaticus, scripsit de erratis, quae circa litteras committuntur, testibus *Suida* III. pag. 164. (vbi v. Kuster.) et *Eudocia* pag. 360. *Harl.*]

PORPHYRIVS. Supra pag. 47. et lib. 4. c. 30. lib. 2. c. 5.

[*Porphirogenitus*. v. supra, vol. I. pag. 520. *Harl.*]

[*Polybius*, *Sardianus*. v. supra inter grammatic. ineditos h. v. *Harl.*]

MICHAEL PSELLVS. pag. 47.

Posidonius, quem citat Etymolog. in Όψις. Idem, ni fallor, quem Aristarchi anagnosten laudat Eustathius. De aliis *Posidonis* praeter Ionium et ea, quae lib. 3. cap. 10. [vol. III. pag. 572. sqq.] dixi, videndus *Begerus* tom. I. thesauri Brandenburg. p. 276. licet numus, quem ibi refert, nulli ex tribus *Posidonis*, *Suidae* memoratis, conuenire videatur; sed potius alicui praefecto vel magistratui huius nominis in provincia aliqua, mari vicina, vel insula.

[*Praxiphanes*, Mytilenaeus, Theophrasti sodalis, primus adpellatus est Grammatici nomine, referente *Clemente Alexandr.* Strom. I. pag. 309. ed. Heinf. v. *Vales.* de critica cap. II. pag. 148. ibique not. Burmanni, et supra, in vol. II. pag. 503. *Harl.*]

Proteas, Zeugmatites. *Steph. Byz.* in Ζεύγμα, Etymolog.

Protogenes, grammaticus. *Plutarch.* VIII. 4. et IX. 2. sympot.

PTOLEMAEVS, *Ascalonita*, de quo dixi lib. 4. c. 35. [§. 5. pag. 156. h. vol.] et lib. 2. c. 5. [vol. I. pag. 52.]

PTOLEMAEVS, Alexandrinus, cognomine *Chennus*, *Hephaestionis* F. clarus Traiani et Hadriani temporibus. Vide supra pag. 18. [nec non, vol. I. pag. 521.] et *Suidam* in Πτολεμαῖος et Επαφρόditος, *Photium* cod. CXC. vbi excerpta dat ex eius sex libris ad Tertullam, eruditam feminam, περί τῆς εἰς πολυμαθείαν καὶ τῆς ἰσορίας (παράδοξον ἰσορίαν *Suidas* adpellat,) quae graece et latine inter scriptores historiae poeticae cum *Dau. Hoeschelii* et *Andreae Schotti* notis recudi curauit *Tho. Galeus*. Paris. 1675. 8. Tzetzae *Ptolemaeus Hephaestion* dicitur. *Suida* teste scripsit etiam *Sphingem*, drama historicum, et ἀνδρομεγον poema Homericum aemulum libris XXIV. *Fabr. Eudocia* pag. 360. de hoc et de aliis quatuor *Ptolemaeis*, grammaticis, duce *Suida*, differit. *Eudocia* autem cum *Suida* scribit *Ptolem.* ὁ τῷ Ηφαίστιος. Sed *Ionius*, qui de scriptor. histor. philos. I. cap. 2. sect. 4. quaedam de nostro habet, in sect. 5. pag. 161. improbat eorum opinionem, qui scribant aut interpretentur *Ptolemaeum Hephaestionis* filium vel *Ptolemaeum Hephaestionis*, quum *Ptolemaeus Chennus* sub

Nerva et Traiano, *Hephaestion* autem sub Antonino Pio floruisse. Idem igitur malit *Ptolemaeus*, *Hephaestionis praeceptor vel pater*. De quo veterum vsu et scribendi breuitate v. etiam *Villoison*. proleg. ad Apollonii lexic. homer. pag. IV. sq. *Harl.*

Ptolemaeus, *Ἐπιδέρης*, siue, vt in Eustathii codicibus, *Ἐπίδερτος* dictus, hoc est *ascitius*, quod Aristarchum sectaretur, Hellanicum vero auscultaret. Scripsit, Suida teste, *περὶ τῶν παρ' Ὀμήρῳ πληγῶν*, de plagis siue vulneribus, quae inflicta narrat Homerus, et commentarium in *Odyssaeam*. *Fabr.* v. supra in vol. I. p. 520. sq. *Harl.*

Ptolemaeus, Oroandri F. Alexandrinus, cognomine *Pindarion*, Aristarchi discipulus, qui, vt idem Suidas auctor est, scripsit Homericorum [P] *ὑποδερμάτων* siue *exemplorum* libros III. De caractere dicendi, quo Homerus vsus est. De dictione librum ad Neothalidem. De *Vtide* Iliad. l. 366. et *Asteropaeo* Iliad. g. 351. aliaque. *Fabr.* v. supra, vol. I. pag. 520. *Harl.*

Ptolemaeus, cum Aristonico, Alexandrino, patre suo, grammaticam Romae professus, quem Suidas ait scripsisse *τὰ ὁμοίως εἰρημένα τοῖς Τραγικοῖς* siue de iis, quae plures Tragicis consimilia sibi dixerunt. In Homerum libros quinquaginta; De iis, quae ab Homero *ξένως* et *parum* credibiliter narrata sunt, et de Musis ac Nereidibus. *Fabr.* Vide ad vol. I. pag. 521. nr. XCVII. *Harl.*

[*Rhiginum*, (de quo vide ad cap. XXXVI. de Phrynicho, et *Bandini* catal. codd. gr. Laurent. I. pag. 549.) atque *Rhianum*, poetam, (de quo egi in vol. I. pag. 734.) *Suidas* pag. 256 et 259. tom. III. atque *Eudocia* pag. 371. grammaticis quoque adnumerant. *Harl.*]

[*Sallustius*, sophista, scripsit commentarium in Demosthenem et Herodotum. v. *Suidam* III. pag. 276. vbi plures *Sallustii* recensentur, et *Hemsterhus.* ad scholiasten, (qui *Σαλῆσιον* quemdam citat,) ad Aristoph. Plutum v. 725. pag. 247. not. 30. *Harl.*]

Seleucus, Alexandrinus, cognomento Homericus, qui totum poetam commentariis illustravit. Scripsit etiam de differentiis verborum *περὶ τῆς ἐν συνωνύμοις διαφορᾶς*, aliaque, de quibus Suidas et eruditus eius interpret, Kusterus, consulendus. Citatur ab Apollonio, Dyscolo, Eustathio etc. [De hoc et sequenti vide quoque *Eudoc.* p. 386.]

Seleucus, Emesenus, grammaticus, cuius commentarius in Lyricos et alia scripta a Suida memorantur.

Semus, Eleus, qui de paeanibus aliisque rebus scripsit, atque a Deliacorum, quod composuit, opere *Delius* aliis adpellatur. Vide *Suidam* [*Eudoc.* l. c.] et *Vossium* de historicis graecis.

Aelius Serenus, Atheniensis, cuius epitomen commentariorum Philoxeni in Homerum libro vno et Philonis de vrbibus et claris illarum viris, libris tribus constantem Suidas et *Endoc.* l. c. memorat.

Sergius, grammaticus, ad quem scripsit Severus Eutychianus. *Photii* bibl. cod. CCXXX. pag. 464. ex Eulogii Alex. libro IX. *Fabr.* *Pachomius* in praef. ad suam grammat. (inter codd. MSS. gr. apud Nauios adseruatos, pag. 511.) laudat *Σεργίῳ ἀναγνώστῃ ἡμεσιν εἰς τὰ Ἀλλεῖ Ἡρώδιαν*. *Harl.*

[*Seruius*, *Σεργίος*, ἐν τέλει τῶν Τρωϊκῶν citatur ad Homer. II. Φ. 242. pag. 471. *Villois.* *Harl.*]

[*Sextus*

[*Sextus*, citatur a schol. B. ad Hom. II. A. v. 155. fin. pag. 270. ed. Villosion. *Harl.*]

[*Sidonius*, citatur in Etymol. M. pag. 124. in Ἀπὸ et in scholiis ad Iliad. O. 229. ex cod. Aloysii Alemanni. An *Philoxenus Sidonius* apud Eustath. pag. 529. ed. Rom.? at pag. 966 et 1017. atque in scholiis Pindari simpliciter dicitur *Sidonius*, obseruante Villosion in prol. ad Apollonii lex. homer. pag. XXI. Saepius occurrit *Sidonii* nomen in schol. ad Homerum. v. supra, vol. I. pag. 450. h. v. pag. 452. vbi in indice scriptum exstat *Sidonius (Dionysius) grammaticus*, pag. 456. et 492. *Harl.*]

SIMEON, grammaticus, cuius Etymologicum MS. in bibl. Vindob.

[*Simmias* grammaticus a Suida et Eudocia dicitur, sed conf. in vol. III. pag. 808. §. XI notata. *Harl.*]

Socratides. Vide paullo infra in Soteride.

[*Sophocleus*, inter veteres Apollonii, Rhodii, enarratores nominatur a schol. ad *Aristophan.* Nub. 397. pag. 309. m. edit. *Harl.*]

[*Sophronius*. v. supra inter grammat. ineditos h. v. *Harl.*]

Sofibius, Laco. Suid. in Δακηλυσῶν, et in Σωσιβίος, vbi ex Athenaeo inuuit, eum scripsisse λύσεις solutiones problematum, (vt Hephaestion, Orus Alex. Zenodotus et alii) adeoque fuisse ex illo grammaticorum genere, qui a nodis difficultum quaestionum solvendis λυτικοὶ siue ἐπιλυτικοὶ adpellabantur, quemadmodum contra ἐνστατικοὶ, quibus, vt Apollonio, Dyfcolo, iucundum erat, propositis quaestionibus aliorum ingenia fatigare. Vide *Wowerii* polymathiam pag. 95. *Ionsum* pag. 206. *Fabr.* Vide *Ionf.* de script. hist. phil. II. 3. pag. 151. sq. ed. Dornii. supra, vol. I. pag. 524. III. p. 819. not. De *Sofibio*, tragico, vol. II. pag. 321. Sed in loco Athenaei, ibi citato, *Sofitheum* esse reducendum, contendit cl. *Eichstädt* de dramate graecorum comico-satyrico, in primis de *Sofithe* Lytierfa. Lips. 1793. 8. *Harl.*

[*Sofiphanes*. v. supra, vol. I. pag. 524. *Harl.*]

Sofstratus, Aristodemi F. Nylaeus. *Strabo* XIV. pag. 650. *Fabr.* Idemne videtur *Sofstratus*, quem *Eudocia* pag. 85. inter eos nominat, qui ibi feruntur Achillis vitam enarrasse, aut mythos forsan fataque belli Troiani exposuisse? *Harl.*]

[*P*] *Soteridae* duo a Suida memorantur grammatici, vnus Pamphilae, de qua supra, maritus, (sed quem alibi ⁱⁱ⁾ vocat Σωκράτιδην,) quem ait scripsisse orthographiam; quaestiones homericas; commentarium in Menandrum; de metris, de comoedia et commentarium in Euripidem. [Eadem refert *Eudoc.* pag. 387.] Alter Pamphilae pater, Epidaurius, qui sub eius nomine libros tres historiarum vulgauerit.

STEPHANVS, MS. in Dionysium, Thracem. Supra p. 47. [*Stephani*, grammatici Alexandrini, fragmenta comment. in Dionysii, Thracis, artem grammaticam e codd. Venet. publici iuris fecit *Villosion* in anecd. gr. tom. II. p. 125 et 141. sq. *Harl.*] — [Alius, vt existimo, cuius ἐθνικῶν epitomen habemus, de qua lib. 4. c. 2.

Bbb a

MICH.

ii) Suidas in Πμφίλῃ. Itaque videndum, an Soteridae ambo apud Suidam denotent vnum eundemque hominem, et priore loco legendum non τῆς Πμφίλῃς, sed πατρὸς. Certe etiam priorem

illum scribit libros historiarum Pamphilae nomine proscripsisse, quod etiam mox etiam de altero adfirmat.

MICH. SYNGELVS [*Syneellus*] presbyter Hierosol. Supra pag. 16. 39. et Michael Syn-
gellus.

[*Syrianus*. v. supra, vol. I. pag. 525.]

Tauriscus, Cratetis Mallotae auditor, *Sexto Empirico* memoratus lib. 1. contra grammati-
cos cap. 12.

Telephus, Pergamenus, L. Veri praeceptor, de quo viri docti ad Capitolinum in Vero c. 2.
Suidas plura eius scripta memorat, quae intercidisse dolendum est: Ποικίλης Φιλο-
μασίας siue variae eruditionis libros duos: Vitas tragicorum et comicorum: Βιβλια-
κῆς ἐμπειρίας de notitia librorum libros tres, quibus docuit τὰ πτήσεως ἀξία βι-
βλια, qui libri essent comparatu digni: De Atheniensium legibus, moribus et dica-
steriis: Περιήγησιν siue descriptionem Pergami: de Pergami regibus libros V. et de
Augustali Pergameno περὶ τῆ ἐν Περγᾷ Σεβαστῆς libros duos: Praeterea libros V.
περὶ συντάξεως λόγου Ἀττικῆς siue de attica constructione, et de nominibus vestium
aliarumque rerum, quarum in vita usus est, atque ὠκυτόκιον siue collectionem epi-
thetorum ad expeditam dictionis copiam libris X. Denique alia Homerum spectan-
tia, quae retuli lib. 2. c. 5. [vol. I. pag. 525. et p. 539. §. VI. cap. VI.] vbi etiam de
altero *Telepho*, Coe, Philetæ grammaticæ, de quo supra, patre. *Fabr.* — *Telephus*
citatur in schol. ad Aristophan. Plut. v. 725. vbi v. Hemsterhus. pag. 247. adde *Wie-*
land ad germanicam Luciani interpretat. tom. V. pag. 392. *Burmans*. II. add. ad Va-
lesii emendatt. pag. 226. seq. *Harl.*

Theagenes, Cnidius, quem in critica magistrum habuit Herodes Atticus. *Philostr.* in He-
rode cap. 14. [conf. *H. Vales.* de critica, c. II. pag. 149. sq. supra, vol. I. p. 525.]

Theo, grammaticus, cui successit Tiberii et Claudii tempore Apio Plistonices. Suid. in
Ἀπίων. Idem forte Theo, cuius commentarius in Odysseam ab Eustathio citatur.
Fabr. v. supra, vol. I. pag. 525. *Warton* ad Theocrit. tom. I. pag. 135. sq. *Ruhnken*
praefat. ad Hesychii lex. vol. II. pag. IX. sq. *Harl.*

THEODORETVS, [*s. Theodoritus*] de spiritibus dictionum. Supra p. 36. Exstat [P] etiam
ad calcem grammaticae Urbani, et Alexandri Scoti, et ad calcem Scapulae. *Fabric.*
Quod negat *Iriart.* supra ad §. XV. sect. III. nr. 3. laudatus. *Harl.*

THEODORVS GAZA. Supra pag. 39.

THEODORVS PRODRAMVS. pag. 47. [et ad §. VII.]

THEODOSIVS, Alexandrinus. ibid.

THEOGNOSTVS, siue THEOGNOTVS, ibid. *Fabr.* Conf. *Villoison* anecd. graec. II.
pag. 127. not. de Theognosti aetate et historia Michaelis Balbi II. Amoriensis. *Harl.*

Thespeus, grammaticus, in quem Greg. Nazianzeni Epigramma dedi lib. 4. c. 32.

THOMAS Magister. Supra pag. 47. seq. et lib. 4. c. 36. §. 10.

Timarchus, siue potius *Timachides*, Rhodius. Vide Küsterum ad Suidam in Ἀργαίς.
Fabr. *Timachides* emendabatur a Maussaco ad Harpocr. v. Ἀργαίς quod praeter
Küsterum probavit *Ruhnken* praef. ad Hesychii lex. pag. VIII. *Harl.*

[*Timogenes*, siue *Timagenes*. v. supra ad vol. I. pag. 525. fin. et *Villoison* prolegg. ad Hom.
Iliad. pag. XLII. not. *Harl.*]

TIMOTHEVS, grammaticus Gazaeus, cuius ἀποσπασμάτων MS. in codice Barocc. 50.

GEORGIVS TRAPEZVNTIVS. Supra pag. 45.

TRICHA.

TRICHA. pag. 48.

TRYPHIODORVS, de quo lib. 2. c. 5. et c. 7. §. 8.

TRYPHONIS plura inedita retuli pag. 48. et editum de tropis atque figuris dictionum apospasmatum pag. 36. Fuit hic Tryphon Ammonii F. Alexandrinus, qui, eodem Suida teste, Augusti temporibus et ante vixit. [v. supra, vol. I. pag. 526.]

Tyrannio, dictus alio nomine *Theophrastus*, Hestiaei Amaseni et Dionysii, Thracis, discipulus, Romam captivus ductus a Lucullo, vbi diues et bibliothecae 30000. amplius librorum possessor factus est. De hoc *Hesychius* illustris et *Suidas*, *Plutarchus* Lucullo pag. 504. et Sylla pag. 468. *Strabo* XIII. pag. 609. vbi de libris Aristotelis ab eo redemptis. [vid. supra, vol. III. pag. 293 et 373.]

Tyrannio, Amasenus, iunior, prioris discipulus a praeceptore nomen consequutus, alio nomine *Dioctes*, quem audiuisse se testatur civis eius *Strabo* XIII. p. 548. Hic Terentiae Ciceronis libertus et liberorum eius praeceptor, de quo *Cicero* II. Epist. ad Attic. et II. 4. ad Quintum fratrem. De huius Tyrannionis *διορθώσεις* Homerica aliisque scriptis videndus *Suidas*. [v. supra, vol. I. pag. 526.]

[P] IO. TZETZA siue TZETZES. Supra in Iohanne.

VRBANVS, Bellunensis. Supra pag. 14.

ZACHARIAS CALLIERGVS. pag. 48.

Zeno, grammaticus, cuius epigrammata memorat *Laertius* VII. 35.

[*Zeno*, Herophileus, (h. e. qui sectam Herophili sequebatur,) scripsit de signis criticis, ad Hippocrateorum codd. oram adpositis. v. *Menag.* ad *Laert.* III. pag. 161. tom. II. et *Villoison* prolegg. ad *Hom.* II. pag. XX. — De *Zenone Citico*, qui rhetorica et grammatica scripsit opuscula, aliisque *Zenonibus* philosophis, (de quibus in vol. III. pag. 526. seq. et 579. seqq. satis disputatum est,) v. *Eudocia* pag. 204. seq. et supra, vol. III. pag. 581. seq. de illo *Zenone*, grammatico. *Harl.*]

Zeno, Myndius. *Stephanus Byz.* in *Murdae*.

Zenodotus, Philetas discipulus, Ephesius, Ptolemaei Lagi tempore praefectus bibliothecae Alexandrinae, de cuius *διορθώσεις* poematum Homeri dixi lib. 2. c. 2. §. 16. [conf. vol. I. pag. 527. — De *Zenodoto Philetairo*, in hoc vol. pag. 160. Eius opusc. de differentia vocc. animalium est quoque in bibl. Escorial. *Harl.*

Zenodotus alter, iunior, Alexandrinus, qui Aristarchi criticam in Homero audaciam subinde castigavit. Vide, si placet, quae dicta a me sunt eodem loco. [add. *Villois.* prol. *Hom.* pag. XXXI. De hoc *Zenodoto* et superiore v. *Eudoc.* pag. 204.]

Zopyrio, grammaticus, cuius meminit *Plutarchus* IX. 2. seq. conuiualium quaestionum. *Fabric.* Conf. *Eudoc.* pag. 360. de Pamphilo, et supra in hoc catal. grammat. in voc. *Pamphilus*. *Harl.*

Zopyrus, Supra in Dionysio *Zopyro*. *Fabr.* Supra in vol. I. p. 527. *Harpoeration* voc. *Ἐρμος* (vbi v. *Mauillacum* pag. 173.) laudat illius librum *περὶ ποταμῶν*. *Zopyrus*, Byzantinus, *ἐν τρίτῳ Ἰσοκράτους* memoratur a *Plutarcho* in parallelis, t. VII. ed. Reisk. p. 249. *Zopyrus*, Clazomenius, rhetor, supra in h. vol. pag. 141. vt alios eiusdem nominis hic praetermittam. *Harl.*

[In vsum Graecorum recentioribus temporibus *grammaticas* fuisse compositas sermone graeco, iam in introduct. in hist. L. Gr. I. pag. 41 et 43. seq. notavi. De Lascaris, Moschopuli et Gazae Aldique grammaticis v. partim supra sub nominibus Lascaris Gazae et Moschopuli, §. IX et XV. partim, quae supra in vol. I. pag. 707. seq. de edit. primis Theognidis et Pythagorae A. C. pag. 794. not. ggg. ac 797. not. adtuli, partim in indice recentiorum grammaticorum, in catal. bibl. *Bunau*. tom. I. vol. III. pag. 1800. seq. commemorantur. Recentiores grammaticae, graece scriptae, hae mihi innotuerunt.

Aldi Manutii Romani grammaticae institutiones graecae, (graece, cum praef. Musuri, qui eam post Aldi mortem edidit,) in calce: *Venetis* in aedibus Aldi et Andreae soceri, mense Nou. M. D. XV. (1515.) 4. Musurus in praefat. et epistola dedicat. „Mihi, inquit, filiolam paruulam, quam proxima foetura mentis trans mare genuerat, tradidit (ante mortem) expoliendam. — Recepi igitur facturum: et quod promissum est: nunc exitu praestatur. Itaque grammatica graeca, (id enim filiolae nomen est,) quam Aldus, immatura morte praeuentus, plenioribus eruditionis alimentis nutrire non potuit, ad te moesta verecundaque nostro impulsu proficiscitur.“ Integram epistolam Maittaire etiam in A. T. II. pag. 53. seq. recudendam curauit. In serie dell' edizioni Aldine p. 6. citatur quidem *Aldi Manutii grammatica graeca* 1497. 4. Sed illae sunt *institutiones graecae grammaticae* auct. *Urbano Bellunensi*, ord. min. exc. in aedibus Aldi Manut. M. III. D. mense Ian. v. *Seemilieri* incunab. typogr. bibl. Ingolst. fasc. IV. pag. 88. *Strauss.* opp. rariora bibl. Rebdorf. Eichstädt. 1790. 4. pag. 283. et cel. *Panzeri* A. T. III. pag. 418. *Aldinae* autem grammaticae edd. Paris. Rob. Seph. 1531. 4. Venet. 1558. 8. 1561. 1564. 1568. 1578. 8. memorantur in catal. bibl. Pinellian. III. pag. 262. seq. ed. a. 1576. in: Serie ed. Ald. pag. 133.

Βυσσαρίωνος ἱερομάχης μακρῆς, τῆ ἐξ Ἰωαννίνων, Σταχυολογία τεχνολογικὴ κατ' ἐρωταπόκρισιν τῆς γραμματικῆς τέχνης. Νεωστὶ δὲ τυπωθεῖσα μετὰ προσθήκης τῶν τῆ ἈΜΜΟΝΙΟΥ ὁμοίων καὶ διαφορῶν λέξεων, τῶν χερσῶν ἐπ' αὐτῶν ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ, καὶ ἄλλων τῶν ὠφελίμων ἐπιμελεῖα καὶ διορθώσει Ἰωάννης Ἱερῆος ἈΒΑΜΙΟΥ, τῆ Κρητός. Venetiis 1694. 8. Ex qua *Helladium* pleraque repetiisse in sua grammatica, Fabric. supra §. XV. sect. IX. iam adnotauit.

Γραμματικὴ περὶ συντάξεως τῆς — — ἈΛΕΧΑΝΔΡΟΥ ΜΑΤΡΟΚΟΡΔΑΤΟΥ, τῆ μεγάλῃς Λογοθέτῃς τῆς Ἀνατολικῆς τῆ Χριστῆς μεγάλης ἐκκλησίας. — — Ὁμῶς καὶ ἑτέρα ΜΙΧΑΗΛ ΤΟΥ ΣΤΙΓΓΕΛΟΥ, τῆ ἀποστολικῆς θρόνῳ τῶν Ἱεροσολύμων. — ἐπιμελεῖα καὶ διορθώσει Ἀλεξάνδρου Καγκελλαρίου τῆ Ἱατροφιλοσόφου. Venetiis 1745. 8. In epistola dedicat. graece scripta, ait Alexander, Michael. Syngeli grammaticam quam optimam, (quae incipit a pag. 119.) fuisse admodum raram, ideo se eam iterum edidisse. In praefatione, nomine typographi scripta, dicitur prior editio sub nomine *Lacapani*, qui illam grammat. fecisset suam, prius prodiisse. — De grammatica Moschopuli, edita Viennae Austriae 1773. v. Introd. meatu, proleg. pag. 41. sq. — Nouam graecam grammaticam, quae omnes facilitate et bonitate superet, graece, auctore *Demetrio Polyzu*, apud Markiden Puliu, prelo subiectum iri, et *Polyzoy Condu*, professorem graecum Pestini in Hungaria edidisse, aut e prelo mox emissurum esse grammatic. graecam

graecam, per litteras mihi significauit eruditissimus et humanissimus *Alter*, Profess. L. L. Graecae. Vindobonensis: *Harl.*

De *Neophyti* Peloponnesii Commentario doctissimo in quartum Gazae librum, Bucurestii 1768. edito v. Reitz. de prosodiae gr. aec. inclinatione p. XVII. sq. ibique Vuolfium, V. C. *Beck.*

Recentiores grammaticos graecos, qui latine scripserunt, recensere vniuersos nihil attinet, non magis quam telas congerere aranearum. Celebriores tamen plerosque laudare non alienum ab hoc loco existimaui ^{kk}), ut sunt:

[Initium faciat grammatica gr. a communi Germaniae praeceptore, *Phil. Melancthon* scripta, quae saepius e prelo exiit. Primum prodierunt in lucem *Philippi Melancthonis* institutiones graecae grammaticae. Hagenoae ex acad. Anshelmiana, 1518. 4. — tum titulis mutatis, grammatica graeca iam denuo recognita. Noribergae 1533. 8. — libellus grammaticae gr. studio Ioach. Camerarii, Lipsiae 1552. 8. (in catal. Bunau. l. c.) 1591. ap. Val. Papam, (in cat. Thottiano IV. pag. 585.) et 1557. 8. — libellus gr. grammaticae ib. 1563. 8. — grammatica gr. nunc perfectior edita, studio Ioach. Camerarii, Lipsiae 1571. 8. v. *Strobelii* indicem scriptorum Melancthonis in: *Miscellaneen literarischen Inhalts*, fasc. VI. pag. 1. sqq. *Harl.*]

[Ego habeo volumen in 4. in quo sequentes duo continentur libri, quos, quia sunt rariores inueni, hic indicabo:

Quae hoc libro continentur. Georgii Simler. Vuimpineasis etc. Vid. supra h. v. p. 328.

Orthographia A. M. T. — — de litteris latinis — graecis; — de diuisione litterarum latin. — graecarum; de accentibus graecis; de diphthongis latinis, — graecis; oratio dominica graece; salutatio angelica alia graece; symbolum apostolorum, graece. — — de orthographia litterarum graecarum; quam cognationem litterae graecae, quae tenues, et

^{kk}) Numerus eorum, id si opus esset, valde augeri posset: sed quid iuuaret molesta sedulitas in conquirendis memorandisque cunctarum grammaticarum graecae editionibus? neque ego, etiamsi laborem illum, grauem neque omnino iucundum haud detrectarem, perfectam absolutamque praestarem omnium singularumque grammaticarum, et reliquorum, in quibus partes quaedam grammaticae separatim vberiusque pertractantur, librorum maioris minorisque molis, editionumque enumerationem. Nubem varii generis librorum, qui huc pertineant, iam excitatam reperies in catalogo bibl. *Bunau.* tom. I. vol. III. cap. III. p. 1799. sqq. In sect. I. grammatici veteres et recentiores, in sect. II. scriptores de pronuntiatione L. Gr. et orthographia, de accentibus, dialectis, lingua hellenistica, de prosodia, syntaxi, particulis, figuris, idiotismis etc. in sect. III. lexica, etymologica, nomenclatores et glossaria graeca. In catal. bibl. *Thottianae*, tom. IV. pag. 229. sq. et p. 584. 589. — Multa quoque, quae huc facerent, collegerunt *Philipp. Ernst Bertram* in: *Entwurf einer*

Geschichte der Gelehrtheit etc. part. I. Halae 1764. 8. sect. III. §. 4. pag. 124-132. Io. Simonis in *Introductione grammatico-critica in linguam graecam*, qua de linguae illius origine et antiquitate, natura, fatis ac subsidiis, de praecipulis grammaticis gr. momentis, lingua et textu N. T. graeco, de versionibus denique V. T. graecis differitur. Halae Sax. 1752. — ed. II. auct. 1770. mai. 8. per totum librum, inprimis, el. *Lawitz* in: *Handbuch für Bücherfreunde und Bibliothekare*, vol. I. part. I. Halae Sax. 1788. 8. cap. XXVI. p. 393-462. In prolegomenis ad introduct. in histor. L. Gr. passim, praecipue pag. 41. seqq. haud paucos huius generis libros commemorauit. Quapropter, quum longa Grammaticarum aliorumque subsidiorum enumeratione, verear, ne tempus chartaeque perdam, lectorumque abutar patientia, in spicilegio quodam colligendo atque commemoratione cum memorabilium, tum maxime recentiorum librorum, ad rem grammaticam pertinentium, acquiescam. *Harl.*

et medie et aspirate appellantur, inter se habeant; de praepositionibus graecis etc. In calce: Impressum *Erphordiae* per Wolfgangum Schenck anno a natali christiano millesimo, quingentesimo primo. (1501.) *Hartl.*]

Angeli Caninii, Paris. 1555. 8. et ex *Caroli Hamböfii* recensione 1578. 8. et cum praefatione Tho. Crenii de claris Angelis, Amst. 1700. 8.

Nic. Clenardi, institutiones Colon. 1530. 1541. 8. [Lugd. ap. Ant. Gryph. 1572. 8.] auctae et illustratae observationibus *Petri Antesignani*, Rapiſtagnensis, Lugd. Bat. 1594. 4. *Frid. Sylburgii*, Francof. 1587. 8. [ib. 1591. 8. quam equidem habeo edit.] Hanou. 1602. 4. *Renati Guillonii*, Heidelb. 1607. 8. *Alexandri Scoti* et *Io. Varenii*, Lugd. 1614. 8. *Petri Bertrandi Merigoni*, Paris. 1618. 8. *Stephani Mosqueti*, Paris. 1630. 8. *Gerh. Iohannis Vossii*, Lugd. Bat. 1642. 8. Amst. 1650. 8. et *Phil. Labbei*, S. I. Paris. 1656. 8. [*Lawätz* pag. 407. sqq. et in notis annerum mire differt a Fabricio, et plures adfert edd. Aliis relinquere cogor prouinciam comparandi edd. et inquirendi.]

Martini Crusii grammaticae graecae cum latina congruentis partes duae, Basil. 1560. 1562. 8. [Wittebergae 1613. 1642. 8. Lips. 1702. 8. etc.]

Ludouici Enoci, de puerili doctrina graecarum literarum, Paris. 1555. 8. apud Rob. Stephanum. et ap. H. Steph. 1581.

Theophili Golii, grammatica Francof. 1618. et 1619. II. part. 8. — post plures alias editiones recusa Amst. 1644. 8. 1714. 8. cum prosodia graeca Iosephi Langii. Hafniae 1735. 8. ibid. 1775. 8. Argentorati 1650. 8. etc.

[P] *Iac. Gretseri*, institutionum graecae linguae libri IV. e quibus secundus tradit Syntaxin⁴⁾ Ingolstadt. 1602. 8. *Fabr.* Meum exemplar constat tribus libris, et ultimus est inscriptus: *Iac. Gretseri* institutionum L. Gr. liber tertius de syllabarum dimensione, pro schola rhetorices. editio *tertia*. Ingolstadtii, ex typogr. Dau. Sartorii MDXCV. (1595.) 8. et libri *tres*. Colon. Agripp. 1619. 8. Atque in eius Operibus in

4) Syntaxin graecam singulari studio tradidit *Io. Posselius* post editionem Witteb. 1561. 1586. 8. saepius recusus: etiam nouissime cum praefat. Schurzſſeichii, et Hexastichis tetrastichis et distichis graecis in euangelia, mei quondam doctoris Ioh. Gothofredi Herrichen, Lips. 1692. 8. [1704. 8. 1725. 8. — Eiusd. Calligraphia gr. Francof. ad M. 1583. 1626. 8.] *Io. Casp. Suiceri* ratio syntaxeos apud Graecos, quatenus a latina differt, prodiit Tiguri 1651. 8. *Io. Varenii* Louan. 1532. 4. Paris. 1576. 8. *Tobiae Eckardti* compendium graecae syntaxeos, Lips. 1661. 8. *Fabr. Martinus Rulandus* de emendata L. Gr. structura. Argentorati 1559. 8. — *Io. Vollandi* elegantiae graecae linguae, seu locutionum graecarum formulae e notationibus *Mich. Neandri* collectae. Lipsiae 1583. 8. *Christiani Stockii* interpres graecus N. T. monstrans rationem, idiotismos graeci textus dextre euoluendi, sensumque rite indagandi, vt tironi

instar fidi hodogetae esse queat editio *tertia*, prioribus multo auctior et castigatior. Ictuae 1726. 8. Eiusdem literator graecus, ed. III. Ienae 1728. 8. Huc inprimis pertinent *Guil. Budaei* commentarii L. Gr. *Franc. Vigerii* de praecipuis graecae dictionis idiotismis, (quem librum vtilem, ex Budaei comment. magnam partem excerptum egregiis accessionibus deinceps ornarunt Hoogeveen et Zeune,) *Matthias Deuarius* de Gr. L. particulis, (quem librum egregie auxit *Io. Gottfried Reusmann*.) inprimis laudatus *Henr. Hoogeveen* in doctrina particularum L. Gr. quod opus amplum et praecclarum commode reduxit in compendium cl. *Schütz*; *Lamb. Bos* de ellipsis gr. quem librum vtilissimum Schoettgen, Leisner, I. B. Michaelis, praecipue *Nic. Schwebel* multis accessionibus locupletatum variis locis et temporibus ediderunt. De quibus aliisque quod in Introd. hist. L. Gr. prolegg. §. XII. sqq. vberius egi, et plures, praecipue minores,

in tom. XVI. part. I. Ratisbonae 1734. fol. recensum opus grammaticum hanc habet inscriptionem:

Iac. Gretseri, Διδάγματα L. Gr. nimirum; rudimenta L. Gr. cum catechesi christiana, hymnis, et dialogis quibusdam ex Iac. Pontani progymnasmatibus et Catonis sententiis in Gr. L. translatis, institutionum L. Gr. libri III. exercitatio grammatica in primam concionem S. Chrysostomi de oratione; dissert. de L. Gr. litteris ac pronuntiatione; nomenclator latino-graeco-germanicus; commentariolus de verbis anomalis et defectivis; phrasologia graeco-latina. (Harkl.)

Ottonis Gualperii, Lubec. 1612. 8.

Romati Guilloni, de via recta in Graeciam, cum syntagmatis canonum et figurarum, et de carminum generibus syllabarumque^{mm}) quantitate. Paris. 1567. 4.

Hermannii ab Hardt, noua et breuis methodus linguae graecae, in eius studio graeco, Helmstad. 1699. 8.

Io. Frid. Kocheri, grammatica harmonica Golio-Welleriana. Lips. 1688. 8. 1701. 8. 1720. 8. Lancelotti,

nores, libellos indicant auctor tat. *Bunau. l. c. pag. 1806. sq. et Lawätz l. c. pag. 429. sqq.* nolo ea omnia hic repetere copiosius. Denique, Dawesum in Miscellaneis criticis, Hemsterhusum, Valckenarium, Brunckium, Ruhenkenium, Ernestum, Fischerum aliosque passim in notis ad varios graecos auctores de multis syntaxeos gr. partibus formisque egregie subtiliterque differuisse, vix erit, quod admoneam lectores. *Harkl. Add. Dan. Vechneri* Hellenolexias s. Parallelismi Graecolat. libri duo. Ed. *J. M. Heusinger. Gothae 1733. 8.*

^{mm}) Profodia Graeca Petri Coelemani Francof. 1611 et 1651. 8. Francofurti 1638. 8. *Philippi Labbei* S. I. Paris. 1663. 8. Eiusdem thesaurus profodius graecolatini ibid. 1634. 8. *Io. Varennii* de accentibus. Paris. 1544. 8. *Fabr.* Graeca profodia sive ac compendio tradita, cum dialectis poeticis et scribentium graeca carmina asylo tutissimo: opera *P. Philippi Labbe*, Biturici, e societate Iesu editio quinta, (quam habeo,) Paris. 1671. 8. (In catal. *Bunau.* citatur *Phil. Labbe* elenchus, sive thesaurus profodico-graeco-latinus. Paris. 1654. 8.) — Graecorum dialecti poeticae, ab oratoriis seiunctae, et noua methodo compendiosque facili traditae. Cum licentis poeticis et graecorum epithetorum noua delineatione. Opera *P. Philippi Labbe.* — edit. V. Paris. 1671. 8. — Regulae accentuum et spirituum graecorum, nouo ordine in faciliores et difficiliore pro captu scholasticorum distributae. Quibus additae sunt nonnullae obs. omnibus Gr. L. studiosis utilissimae. Item dialecti apud oratores vsurpatae, a poeticis seiunctae: cum syntaxi faciliore ac figurata etc.

Huic plusquam centesimae variis in locis editioni, quam, ceteris fere ob innumera typographorum menda abdicatis, solum germanam auctor agnoscit, accesserunt plurima de nouo, et regularum ordo in quibusdam mutatus. Opera *P. Philippi Labbe.* — editio ultima auctior. Parisiis, sumt. fratrum Barbou, 1725. 12. — Thesaurus graecae poeseos, ex omnibus graecis poetis collectus: libri duo, auctore *Nicolaso Caussin*, Tricassino, societ. Iesul. Mogunt. 1614. 8. — *Conr. Dinneri* Farrago epithetorum graecorum locupletissima. Accessit *Er. Sidelman*, ni Epitome de profodia graeca. Hanou. 1605. 8. *Joh. Vollandi, Th. Morelli, Ben. Heath, (Mocciae et Becucci* scripta de profodia gr. etc. in Intr. l. c. p. 52. et *Hermannii* de metris etc. opus, supra ad S. X. iam laudau. — *De rhythmo* (tam musico, quam poetico et prosaico,) *Graecorum* liber singularis, in vsum iuuentutis etc. (auctore *D. Clequer*) Oxon. 1789. 8. conf. *L'Esprit des Journaux* etc. Paris. Avril 1790. tom. IV. pag. 49. seqq. Monthly Review, mens. Febr. 1795. pag. 235. — De profodia graecae accentus inclinatione scr. *Frid. Volg. Reitzius.* Additum est eiusdem carmen: saeculum ab inuentis clarum. Editio repetita, curante *Wolffio.* Lips. 1791. 8. — De accentibus gr. v. quae scripsi in Introd. prol. §. 6. pag. 27. sqq. *Lawätz* l. c. pag. 428. sq. cat. *Bunau.* l. m. pag. 1804. sq. Quibus addatur *Foster* on greek Accents, Londini 1762. 8. et (quae editio in catal. *Askew.* pag. 3. dicitur melior,) 1763. 8. — Docte copioseque de accentuum antiquitate, vsuque et variorum. *VV. DD.* de illis sententia agit *Villoison* in epistolis *Vindobonensibus*, Turici 1783. 4. pag. 115-120. *Harkl.*

- Lanceloti*, Benedictini e Portu Regali, Noua Methodus, nouvelle Methode pour apprendre facilement la langue grecque. Est mihi ad manus nona editio Paris. 1696. 8.
- Sigismundi Lauxmin*, institutiones linguae graecae. Vilnae 1655. 12.
- [*Ottomari Nachtgalli*, & *Lustinii*, progymnasmata graecae litteraturae etc. Argentor. 1517. 4. 1521. 8. 1523. 8. conf. *Am Ende*: in Strobelsii Miscellaneen etc. fasc. IV. p. 48. sqq. Harl.]
- Nich. Neandri*, erotemata graecae linguae, cum praef. Melanchthonis 1559. 8. — cum proluxa et docta praefatione de notitia librorum Basil. 1565. 8. et 1576. 8. sine Neandri praef.
- Henrici Opitii*, theologi deinde Kilonienfis, graecismus restitutus. Kil. 1676. 8. Lipsiae 1687. 8.
- Santis Pagnini*, isagoge ad linguam graecam capessendam. Paris. 1523. 4.
- Petri Rami*, grammatica graeca. Francof. 1581. 8. 1586. 8. 1605. 8.
- Io. Rhenii*, grammatica graeca. Lips. 1658. 8. ib. 1672. 8. [alias edd. refert Lawätz p. 412.]
- Francoisci Sanctii*, grammatica graeca. Salmanticae 1592. 8.
- Henrici Stephani*, paralipomena grammaticarum graecae linguae institutionum et animadversiones in grammaticorum traditiones. Geneu. 1581. 8. Eiusdem de bene instituendis graecae linguae studiis, de parum fide illius magistris, et de cautione in illis adhibenda 1587. 4. De abusu linguae graecae in quibusdam vocibus, quas Latini vsurpant, 1563. 1573. 8. et gallice de conformitate L. Gr. cum gallica 1566. 8. [*H. Steph.* de abusu L. Gr. in quibusdam vocibus, quas Latina vsurpat, admonitio. *Io. Henr. Kromayeri*, humanitatis studiorum in acad. Ienensi Professoris, adnotatt. nondum editis instructam denuo publicauit *Frid. Guil. Roloffus*, Berolinas. Berolini 1763. 8. Harl.]
- Francoisci Vergarae*, grammatices libri V. quorum ultimus est de dialectis ⁿⁿ⁾. Paris. 1645. 8. [et 1550. 8. in cat. *Bunau*. l. c. pag. 1800. *Franc. Vergarae* lib. de syllabarum quantitate apud Graecos. Amstel. 1636. 8.]
- Io. Verwey*, noua methodus docendi graeca. Gaudae 1684. 8. 1702. 8. et Ultraiecti 1735. 8.
- Vrbani*, Bellunenfis, institutiones graecae grammaticae. Venetiis in aed. Ald. Manut. 1497. 4. — iterum perquam diligenter elaboratae Venetiis sumtu miraeque diligentia Ioan. de Tridino, alias Tacuino 1512. 4. conf. ad med. §. IX. not. et paullo ante de graeca Aldi grammatica.

Georgii

ⁿⁿ⁾ De dialectis Graecorum praeterea videndi *Salmasius* comment. de lingua hellenistica; *Io. Varennius*, Paris. 1543. 8. *Merigonius*, ibid. 1621. 8. *Martinus Rulandus*, Tiguri 1556. 4. *Erasmus Schmidius*, Witteb. 1621. 8. et cum *Io. Pasoris* idea dialectorum N. T. Argentor. 1712. 8. curante *Gorg. Frid. Heupelio*, qui et ipse ibid. 1712. 8. canones perspicuos graecar. dialectorum, exemplis auctorum illustratos edidit. Adde *Iac. Zwingeri* hypotyposin dialectorum graecarum, et

alia quae de hoc argumento leguntur ad calcem Lexici *Io. Scapulae*, et in appendice thesauri *H. Stephani*, et ad calcem glossariorum, ab eodem editorum. *Fabric.* Adde *Maitharji Facii*que libros de dialectis utiles, quos vna cum aliis huc pertinentibus opusculis vberius memoravi in Introduct. l. c. pag. 34. sqq. vbi de dialectis gr. copiosius disserui: item quae supra in vol. I. p. 563. sq. nota *kk.* et in hoc vol. cap. 36. p. 164. sqq. sunt hanc in rem disputata. Harl.

Georgii Henr. Vossii, grammatica et electa graeca. Noribergae 1691. 8.

D. Iac. Welleri et *Abr. Tülleri*, grammatica graeca. Lipsiae 1635. 8. atque deinde saepius. *Fabr.* — acc. *Lamb. Bos* syntaxis et ratio accentuum, Amstel. 1715. 8. Lipsiae 1749. 8. — Recentior et auctior est editio, quam curauit *Io. Frid. Fischerus*, Lipsiae 1756. — iterum 1780. 8. — Idem vir clar. antea ediderat tres doctos libellos *animaduersionum*, quibus *Iac. Welleri* grammatica graeca emendatur, suppletur, illustratur. Lipsiae 1750. 1752. quorum nouam, auctiorem et emendatiorem editionem a viro graece doctissimo nuperrime curatam esse accepimus.

His, id si opus videretur, haud spernendum grammaticarum gr. numerum, adiacere possemus. Sed, vt iam monui, partim otium nobis fecit Lawätz l. c. partim ego recentiores quasdam grammaticas commemoravi et in prolegg. pag. 46. sqq. et in Addendis, tom. II. part. II. pag. 319. sq. ad Introductionem in hist. L. Gr. Quare pauca hic licebit adiacere.

M. Io. Leonhardi Reckenbergeri, collegium fundamentale graecum, quod absoluitur concilis linguae Samaritanæ principijs, solidis linguae Graecorum grammaticalibus syntacticisque regulis, quibus brevis tractatio de methodo scientifica grammaticorum praemissa est. Ienae 1739. 8. Auctor, linguam graecam e lingua Phoenicum seu Samaritanorum ortam arbitratus, ex hac linguae graecae praecepta deriuauit ideoque Samaritanorum linguae praecepta s. grammaticam praemisit. In prolegg. de methodo scientifica grammaticorum iusto subtilius disputauit.

Elementa etymologica L. Gr. pro tironibus succincte edita a *I. F. Malero*, M. P. et I. N. P. Löraci, 1750. 8. — reuisa, aucta, emendata a *W. F. Wucherer*, P. P. O. Carlsruhae 1796. 8.

Griechische Sprachlehre, verfasst von I. H. Kistemaker, Profess. der Philologie zu Münster. Monasterii, 1791. 8. conf. Ien. A. L. Z. a. 1793. nr. 193. m. Iun. pag. 728.

Kurzgefasste griechische Grammatik, von Philipp Carl Buttmann. Berolini 1792. 8.

Formenlehre des griechischen Declinirens und Coniugirens ohne Accente, mit Anwendung der prosodischen Regeln, zur Wiederholung, oder auch zum ersten Anfang für solche Schüler, die beim Fleßiren denken können und wollen. Von Eberh. Gottlob Glandorff. Anspach, 1787. 8.

L. C. Valckenarii obsl. academicae, quibus via munitur ad origines graecas inuestigandas lexicorumque defectus resarciendos; et *Io. Dan. a Lennep* praelectiones academicae de analogia L. Gr. siue rationum analogicarum L. Gr. expositio. Ad exempla MSS. recensuit, suasque animaduersiones adiecit *Euerhard. Scheidius*. Traiecti ad Rhen. 1790. 8.

Opere hoc egregie instructo, quod disciplinae ingenioque Tib. Hemsterhusii ortum maxime debet, via quasi munitur ad subtiliorem interioremque L. Gr. intelligentiam. Atque ab eo tempore plures exsisterunt, qui in tradendis L. gr. praeceptis illorum virorum vestigia premere. Huc potissimum pertinent:

I. Chr. Struckmeyer Rudimenta linguae graecae maximam partem excerpta ex Io. Verwegi noua via docendi graeca ad Systema analogiae a Hemsterhusio, inuenta effinxit. *Euer. Scheidius*. Editio secunda. Zutphaniae 1797. 8.

Anfangsgründe der griechischen Sprache, entworfen von Joh. Georg Trendelenburg, Prof. der griechischen und morgenländ. Literatur zu Danzig. Quarta emendatio editio, Lipsiae 1796. 8.

Griechische Sprachlehre nach ihrem wesentlichen Inhalte und Herrn Prof. Trendelenburg Theorie der griechischen Coniugation, entworfen von M. Wilhelm Lange, Lehrer am Lutherischen Gymnasium zu Halle. Lipsiae 1797. mai. 8.

Vt olim quidam V. D. secundum methodum demonstratiuam Wolfianam praecepta grammatices formare et tradere, aut potius contorquere ausi sunt; ita Kantianae philosophiae disciplinae adcommodare studuit initia graecae latinaeque linguae cl. *Hassius*, Profess. Regiomontanus, in libello:

Versuch einer griechischen und lateinischen Grammatologie für den akademischen Unterricht und obere Classen der Schulen. Königsberg, 1792. 8.

Ad principia Hemsterhusiana reduxit cel. *Hezel*, Prof. in litterarum vniuersitate Giefensi, praecepta L. G. praeterea autem illam comparauit cum linguis Orientis, ex quibus, praecipue ex semitica, ingeniose quidem et docte deriuare conatus est post alios V. D. graecam, in: *Ausführliche Sprachlehre*, (in mai. 8.) nebst *Paradigmen der griechischen Declinationen und Coniugationen in XXXIV. Tabellen*, (in obliquo folio.) Weissenfels und Leipzig, 1795. 8. mai. — De origine autem L. Gr. ex Oriente, acute saltem, disputauit, in:

Ueber Griechenlands älteste Geschichte und Sprache. Ein Versuch von Fr. Hezel etc. ibid. eod. anno, in 8.

De origine linguae graecae tum quae multorum VV. DD. fuerint opiniones, tum quae mea sit, pluribus exposui in prolegomm. ad introduct. §. IV et V. pag. 11. seqq. et in addendis pag. 317. seqq. De origine autem litterarum gr. et prisca scribendi ratione vide, quae supra in vol. I. cap. 23. pag. 198. sqq. et cap. 27. pag. 217. sqq. collecta sunt. *Harl.*

Graecobarbari sermonis vulgaris, cuius hodie in Graecia vsus est, grammaticam composuit *Simon Portius*, Paris. 1638. 8. quam Glossario suo mediae et infimae graecitatis Cangius praefixit. Lugd. 1688. fol. tom. I. p. 19. Hinc linguae graecae vulgaris elementa publicata sunt a *Ioanne Tribehouio*, Ienae 1705. 8. et a *Io. Michaelis Langio* in philologiae barbaro-graecae parte priore, Noribergae 1708. 4. in qua praeterea habentur historia^{oo)} linguae

oo) Historiam L. Gr. praeter *Cangium* praef. ad glossarium graecum tradidit *Guil. Burtonus*, Londini 1657. 8. [et in noua rariorum librorum collectione Groschuffiana, Halae Magd. 1709. fasc. III. pag. 597. sqq.] et *Laurent. Ingewaldus Elingius* Prof. Vpsal. Lips. 1691. 8. [Pet. Lagerlöf historia L. Gr. Vpsal. 1685. 8. Laur. Reinhard. de Gr. L. fatis. Disp. Witteb. 1722. eiusdem historia graecae linguae, Lips. 1724. 8. qui pauca adfert de

grammaticis graecis, cap. II. p. 43. 51. The Origin and Structure of the Greek Tongue. In a Series of Letters addressed to a young Noblemann. By *Gregory Sharpe*, 1767. 8. alique et a me in Introduct. prolegg. pag. 7. sq. et a *Lamertz* l. cit. pag. 399. sq. laudati. Plena omnibusque numeris absoluta historia L. Gr. adhuc desideratur. *Harl.*] Videndus etiam *Meursius* in *Fortuna attica* cap. vltim.

linguae graecae ^{pp)} et glossarii barbaro-graeci compendium: in posteriore, (edita 1707. 4.) introductio ad poesin barbaro-graecam et Batrachomyomachia homerica ex *Demetrii Zeni, Zacynthii, graecobarbara* ^{rr)} versione, cum versione latina notisque Martini Crusii, et diss. de versione N. T. ^{rr)} barbaro-graeca, et exercitatio de differentia linguae Graecorum veteris et nouae siue barbaro-graecae. [quae singula opuscula suas quoque peculiare habent inscriptiones, et suum paginarum numerorumque ordinem.] — *Thomas Parisinus* ex Capucinorum ordine grammaticam linguae graecae vulgaris edidit Paris. 1709. 8. latine, gallice, et italice. *Fabr.* — *Petri Mercado* noua Encyclopaedia missionis apostolicae in regno Cypri, seu institutiones linguae graecae vulgaris. Romae typis Salvioni 1732. 4. De Lexicis et glossariis paullo post commodiore loco disputabitur.

Propter argumenti adfinitatem superioribus capitibus commode recteque subnectendum arbitror caput de *Suida*, *Etymologo aliisque Lexicis graecis*, quod in vet. edit. in parte V. libri quinti, siue vol. IX et X. locum habuerat. *Harl.*

CAPVT XL. (olim libri V. part. V. cap. XL. Vol. IX.)

DE SVIDA, ETYMOLOGO ALIISQUE LEXICIS GRAECIS.

I. *Lexicorum graecorum, de quibus alibi iam dictum enumeratio.* II. *De Suida (eiusque MSSis codd.) et prioribus editionibus, Ludolphi Kusteri dissertatio, cum meis observationibus.* III. *De editione nouissima Kusteri et variis doctorum scriptis, ad Suidam illustrandum facientibus.* IV. *De epitome Suidae inedita. id. Index scriptorum, a Suida laudatorum.* V. *De Etymologico Magno, eiusque auctore et editionibus.* VI. *Alia graeca lexica et etymologica MSS.* VII. *Index scriptorum in Etymologico M. laudatorum.* VIII. *De Lexicis graecis ineditis, nec non de glossariis variis editis ineditisque.* IX. *De Lexico Varini Phaurini.* X. *De Lexicis graecolatinis recentium scriptorum maioribus.* XI. *De minoribus, tam generalibus, quam specialibus.* XII. *De scriptoribus synonymorum, phrasium graecarum etc.* XIII. *De graeco-barbaris et recentis Graeciae lexicis.*

[Cum auctario G. C. Harles.]

I.

Breuem de Lexicis graecis dissertationem, quam ad calcem centuriae anonymorum et plagiariorum, a. 1689. 4. Lipsiae sub *A. Fabri* nomine in patria mea vulgavi admodum iuuenis, animus fuerat locupletatam paullulum adcuratiusque digestam sub titulo historiae lexicorum graecorum separatim publicare; sed existimaui postea, rectius me facturum, si, quae de illo argumento notassem, bibliothecae huic graecae insererem. Itaque de anti-

Ccc 3

quioribus

^{pp)} vbi §. IV. notandae sunt *Stollbergii* obf. de origine et numero graecarum dialectorum, c. mto de lingua hellenistica excerptae. *Harl.*

^{qq)} De hac versione *Batrachomyomachiae* dixi lib. II. cap. 3. §. 16. [conf. supra in h. v. pag. 167. Repetita ea est a *Car. Dau. Ilgenio* V. C. ad calcem Hymnorum Homericorum, Halis 1796. 8.

^{rr)} Illam versionem N. T. graeco barbaram *Maximi Margunii Calliopolitae* post edit. Geneu. 1638. 4. recensuit *Seraphim*, Hieromonachus Mytilaeneus, Lond. 1703. 12. et post hanc *Anastafius Michael Macedo*, Halae Sax. 1710. 12. ex qua editione prodiit rursus in N. T. quadrilingui *Christiani Reineccii*. Lipsiae 1713. fol.

quioribus plerisque lexicis alibi iam dixi; de editis quidem, vt *Ammonii* de differentiis vocum graecarum lib. IV. [cap. XXIX. vol. IV. pag. 715. sqq.] de glossario Hippocrateo *Erotiani* lib. IV. [cap. 38. §. IV. pag. 233. sqq. in hoc vol.] *Eusebii* πρὸς τῶν τοπικῶν ὀνομαστικῶν, lib. II. cap. 2. [pag. 620. sq. vol. III.] *Harpocratonis* lexico rhetorico, [in hoc vol. cap. 38. §. XII. seqq.] glossario Hesychii [cap. 7. huius vol.] ^{a)}. De *Moeridis Atticista* [cap. 36. huius vol. pag. 171. sqq.] *Moschopulo* [ibid. §. XII. pag. 190.] lexico biblico *Origenis* siue *Cyrilli*, *Alexandrini*, [ib. cap. 37. pag. 199. sq.] *Stephani Byzantini* ἑτυμολογία IV. 2. §. XIV. [vol. IV. pag. 621. sqq.] lexico attico *Phrynichi* [in hoc vol. pag. 175. sqq.] Onomastico *Pollucis*, [in hoc vol. pag. 141. sqq. et pag. 156. sqq.] *Ptolomaei Ascalonitae*, de *Thomae Magistri* vocc. atticis, de lex. *Georgii Lecapeni*, de lexico *Timaei* platonico; [in hoc vol. pag. 181. sqq. 191. sq. et 243. not. ff.] de *Photii* bibliotheca alio loco et tempore sermo erit. Praeter ea dixi de plerisque deperditis lexicis omnis generis, dialectorum praecipue, editisque et ineditis Lexicis specialibus ad certos scriptores, IV. 36. 37. 38. tum de glossariis iuridicis, medicis, philosophicis IV. 38. [pag. 228. h. vol.] ac de Lexicis biblicis et Concordantiis graecis IV. 38. [pag. 227 et 214.]. Vt igitur plenior de toto hoc argumento tractatio studiosis huius linguae a me offeratur, non pigebit praesenti capite cetera, quae restant, vniuersa colligere, atque de Suida, Etymologo et reliquis, alibi mihi haud dictis, Lexicis, obseruata complecti.

II. De SVIDA praeclarissime promeritus nostra memoria est vir eruditissimus et graecae ac latinae linguae ad vnguem peritus *Ludolphus Neocorus*, siue *Kusterus* ^{b)}, qui *Lutetiae*, quo, relictis patriis sacris, Romana amplexus se contulerat, obiit XII. Octobr. a. MDCCXVI. Hic post *diatribam de Suida*, vulgatam Cantabrigiae 1701. 4. in qua vitia ac defectus editionis Porti commemorat, narratque, quibus subsidiis et quo adparatu novam ipse fuerit molitus, variaque Suidae loca speciminis in vicem emendat atque [P] illustrat, quinto anno interiecto opus ipsum perduxit ad umbilicum, et novum suum Suidam graecolatium cum notis, de qua *ἑξόδοος* infra diligentius dicturus sum, prelo Cantabrigiensi exire passus est a. 1705. tribus voluminibus in fol. In praefatione ad hanc editionem, quum de auctore, quem illustrandum in se suscepit, de illius aetate, de Lexici eius virtutibus et vitiis prioribusque editionibus adcurate disputet, nolui actum agere sed integram Clarissimi Viri, mihiq., quum viveret, amici dissertationem, meis cum observationibus tibi hoc loco exhibere. *Fabr.* Atque ego et propter *Fabric.* adnotatt. et quoniam exempla edition, *Küsteri* rarefcere incipiunt, in hac edit. illam praefationem retinendam esse duxi, *Harl.*

1) Quis

a) *Fabric.* memorat quoque *Io. Philoponi* de vocibus pro tono diuerso diuersa significantibus, in vol. IX. pag. 365. sed caput illud sequenti cuiusdam volumini reseruauit. *Harl.*

b) Natus *Kusterus* Blombergae, oppido Comitatus Lippiae in Westphalia A. 1670. Vide eius elogium in memoriis litterariis Triuultianis A. 1717. mense Martio p. 497. sqq. *Fabr.* In *Niceronii* memoriis doct. hominum, tom. II. pag. 110. sqq. ex

interpretat. Baumgartenii germanica; ubi dicitur 1719. vitam finiuisse: sed operarum vitium esse videtur. Nam de la Croze in epist. ad Iablonsk. prid. non. Febr. 1717. (in thesauro epistol. Lacroziano, tom. III. pag. 152.) „de *Kustero*, ait, „rescire velim, an vera sint, quae Schardius narrauit, eum sibi nouacula gulam praecidisse, quod, vix crediderim, etsi Parisiis id se accepisse dicat, a Stofio, ni fallor, antiquario.“ *Harl.*

1) Quis Suidas fuerit, aut quando vixerit, frustra quis quaesiverit, si nullus unquam Suidas exstitit: ut virum politissimum, Angelum Politianum, censuisse plures referunt scriptores; respicientes procul dubio ad haec eius verba, quae leguntur lib. XI. Epist. XX. *) *Suidas ipse, (si qui modo hic unquam Suidas,) non omnino malus auctor.* Sed Suidam vere exstitisse, nec nomen eius fictitium esse, non solum evincunt codices MSti *) Lexici huius, in quibus Suidae, vel *Sudas* *) nomen comparet; sed etiam Eustathius, [P] qui in verboso commentario in Homerum Suidam nostrum aliquoties *) laudat. Quis autem Suidas

d) Ad Bernardum Riechum. Politiano iungendus Petrus Alcyonius est, qui lib. 2. de exilio pag. 213. apud doctos, inquit, illos viros, qui commentarios rerum multarum confecerunt, eosque in Suidae nomine ediderunt, observavi scriptum. Tho. Reinesius lib. 3. var. Lect. pag. 361. *In farragine lexicæ et historica nota τοιχων copiosa et varia, eoque penu quodam eruditionis et preciosissimarum quarumvis rerum, qui Suidae cuiusdam nomen praescriptum habent, est vnius auctoris non sit, sed plurium e diversis omnium aetatum scriptoribus collecta et subinde aucta.*

d) De his infra, ad §. 16.

e) *Suidam* adpellant auctor eod. Matr. XX. in Triart. cat. eodd. gr. pag. 83.] multi memorati Menagio c. 77. Anti-Bailleti, Card. Bessario in praefat. ad versionem Metaphysicorum Theophrasti, Victor Trincaellus ante Philoponum in Physica, Aldus Manutius ante Philoponum in posteriora Analytica, et alibi, Petrus Bombus in Epistolis p. 440. Guil. Budaeus notis prioribus in pandectas, Petrus Victorius in Variis Lect. Franciscus Robortellus in var. locorum annotatt. Guil. Fournierius in selectis lectionibus, Valentinus Erythraeus indice Virgiliano, in vocabulo *orichalco*, Q. Septimius Florens Christianus ad Aristophanis Pacem, Ioseph. Scaliger ad Varron. Petrus Daniel ad Plauti Querolum, Iacobus Cuicius in Observationibus, aliisque in scriptis, et Nic. Rigaltius passim. Notat autem *σάδα paludem, fossam, lacum*, ut videre licet in scholiis ad Euripidis Phoeniss. vers. 1107. 1195. et Damascio apud Photium cod. CXXLII. p. 553. v. ult. ed. Hoefschelii. Carolus Annibal Fabrotius ad Theophili institutiones pag. 41. edit. primae: *Viri docti Suidam Sudam adpellant, libris, ut videtur, auctoribus.* Nam in MSto Codice Memmiano, (qui hodie est Colbertinus DCCCCXCII.) sic habetur. Huic tamen plurimos alios licet opponere, in quibus, ut apud Eustathium, constanter non *Sádas* sed *Suidas* adpellatur.

[Atque in antiquo quodam exemplari per librarii tarditatem, excidit forsan, aut, quod non satis clare scriptum, aut oblitteratum erat, I in *Suidas* legi non potuit: hinc error in nomine ad alios transit libros hominesque. Harl.] Itaque Jf. Casaubonus notis ad Laertii Anacharsim lib. 1. sect. 101. *Falluntur viri doctissimi et magni in litteris nominis, qui toties Suidam in civitate Romana nomen mutare cogunt. Sunt enim, qui Sudam, nec desunt qui Sudinem, (credo, quod hoc nomen se in Plinio recordarentur legisse,) adpellent. At qui verum est profecto Suidas.* Eustathius: *ταίς αἰς τὰς ὑπὲρ δύο συλλαβαῖς, ἰσοσυλλαβῶς κλίεται, οἷον Τιμαχίδας, Τιμαχίδα, Σιδας, Σειδα. Σιδῆμι Magi mentio apud Theodorum Meliteniotam supra [in Theodori Meliteniotae prooemio in astronomiam §. XI. quod edidit Fabr. in vol. IX. p. 220.] Sudinis περὶ λίδων apud Plin. IX. 35. XXXVII. 8. Sudinem pro Suida vocat Scipio Tertius commentario de Apollodori.*

f) Eustathius in Iliad. A. pag. 834. edit. Rom. (Basil. 768.) *τὸ δὲ (ἵνος) ἐν τῷ κατὰ τοιχῶν μεγάρῳ βιβλίῳ τῷ Σειδα, δηλώνται ζητῆται οἷον ὄναι ἢ τινος τοιαῦτα εὐτέλεστα.* Ad Odyss. H. pag. 1571. *παράδδοται ἀπ' αὐτῶ καὶ ἡ κατὰ τῷ Σειδῶ αἰθρῶς (αἰθρῶς) ἢ καὶ ἀνδράχλη, ὡς ἐκείνος λίγος.* Ad Odyss. Σ. pag. 1851. *τῷ δὲ μισθὸς ἐ μόνον ὅμιον προήκται τὸ μισθῶ, μισθῶσι, ἀλλὰ καὶ μισθῶσιον παρ' ὑποκορισμῶν. ἢ χρῆσι καὶ ἐν τοῖς Σειδα.* (apud Suid. *μισθῶσιον* legitur male pro *μισθῶσι.*) Ad Odyss. A. pag. 1406. *παρὰβλήθη κατ' Ὀμηρῶ ἀντὶ τῷ συγκρινεῖν, ὡς οἱ πλάσι φασί, κατὰ δὲ τὸν Σειδαν, ἀντὶ τῷ ἀπατητικῶς, παραλογιστικῶς.* Ad Odyss. E. p. 1528. *καὶ δὲ πρόεγμα, ὡς δηλοῖ Σειδας, ἐρηγμα.* et p. 1538. *πολλῶν δὲ καὶ ἄλλων τοιούτων ὄντων, οἷον ὁ Σειδας καὶ τὸ οἶ, κοινότερον μὲν ὃν τῷ ὡς.* Ad Odyss. Ζ. p. 1554. *Σειδας γὰρ ἐν τῷ α', φησιν, ὡς ἡ Ἀέρισσα σφαιρίζουσα πᾶσι ἄλλοις ἐν αἰς τὸν Πηλεῶν.* Ad Odyss. Γ'. p. 1469. *ὡς ἀνερῶδη Πισσάδην (ὁ μικρὸς λίδος) πρὸς τὸ μὴ τὰ κῆματα κελᾶναι φασί, ἐν τοῖς τῷ Σειδῶ κατὰ.* Ad Odyss. B. p. 1441. *Τὸ ποδηγέτερον ἀντὶ τῷ ὁδηγῶντι.*

das fuerit *), difficile dictu est; cum non solum alii scriptores, sed etiam ipse de se fileat, nec in noto hoc Lexico [P] quicquam de se memoriae prodiderit. Videtur quidem in v. Σαμοθράκη patriam vel gentem suam indicare, dum ait: *Qui enim initio insulam illam (i. e. Samothraciam) incoluerunt, Samii fuerunt, a quibus nos orti sumus.* Sed verba illa non sunt ipsius Suidae, sed scriptoris anonymi, ex quo locus iste excerptus est.

2) Quod ad aetatem Suidae adinet; de ea diuersae sunt virorum doctorum sententiae, quarum nonnullas ad examen reuocabimus. *Hugo Grotius* in epist. CX. ad Gallos *), Suidam paullo post Constantinum, Leonis *) filium, qui A. C. 912. imperare coepit, vixisse arbitratur; hac addita ratione, quod, quantum ipse meminerit, hic imperatorum postremus sit *), quem in libro suo nominet. Sed virum doctissimum memoria fefellit. Nam in v. Ἀδάμ mentio fit imperatoris Ioannis Zimiscae *); et in v. Κωνσταντίνος Basilii et Constantini fratrum; qui omnes Constantino, Leonis filio, posteriores fuerunt. *Hieronymus Wolfius* Suidam multo recentiorem facit, et ad saeculum XIV. refert; hac inductus ratione, quod Metochitam Logothetam citet, qui sub Palaeologis vixerit. Verba eius in Praefat. ad Suidam haec sunt: *Atque adeo, cum Metochitam Logothetam citet, qui sub Palaeologis vixit, adparet, eum vix annis abhinc 300. Lexicon hoc composuisse.* Scribebat autem ista Wolfius A. D. 1564. Sed Logotheta, quem Suidas diuersis in locis laudat, non est Metochita Logotheta, quem ineunte saec. XIV. vixisse constat; sed Symeon Metaphrastes Logotheta **), qui initio saeculi X. floruit: vt et [P] ante nos obseruauit vir magni inter eru-

ditos

τονον, ὅπερ ἐν τοῖς τῷ Σαῖδα κῆρυ. Ad Odyss. A. pag. 1403. ὁ δὲ κατὰ Σαῖδαν ἐν ἑστὶ τετρασυνλλάβως ἰφιαλῆς, ἀλλὰ τρισυνλλάβως φιαλῆς. Praeter haec decem loca exstat etiam vndecimus, in quo Suidae lexicon, licet non citetur nominatenus, tamen respicitur et tamquam scriptoris insignis ac fide digni celebratur ad Iliad. F. pag. 378. edit. Rom. (Basil. 286.) ὁ δὲ γράψας ἐν τοῖς κῆρυ τὰς ἀλῆς, λίγιστοι διακρίσαντες διὰ τῆς αἰ διφθόγγης προσημασμένης, τὸν Θεῶν ἰδίαν ἔχοντα, καὶ παραδίδας χρῆσιν Ἀντιφώντοι, τὸ ἀνδρακός, ὅς φησι πάντων θηρίων διακρίσαντες γενέσθαι, καὶ νῦν μόντοι γράψα, πιστεύεται δὲ ὡς λόγος πολλῶν ἄξιος. Solere Eustathium scriiniam Suidae, aliquando etiam, vbi non nominet, compilare, notauit *Küsterus* ad Suidam in πύδαξ. Michaellem Apostolium sua ex Suida solere exscribere id. ad ῥοδίων χρῆσμός. [Atque de *Eudocia*, quae Suidam inprimis compilauit, res est hodie notissima. *Harl.*]

g) Suidam *Monachum Byzantinum* vocat Ioannes Rosinus in Antiqu. Rom. et post eum Ioannes Bona in notitia auctorum, in libris de diuina Psalmodia citatorum. *Monachum* adpellant etiam *Iosephus Scaliger* ad Varronem pag. 60. *Mauissacus* in diss. critica pag. 396. *Balthasar Bonifacius* XV. 7. hist. ludicrae, *Hadrianus Bailletus* t. III. iudic. erudit. p. 135. et *Carolus Blount* ad Phi-

lostratum pag. 6. Non dubito autem ex sola coniectura a Rosino et aliis hoc pronunciatum fuisse, quemadmodum et ab *Is. Casaubono*, qui *cucullatum Grammaticum* nuncupat lib. 1. cap. 6. ad Athenaeum.

h) CXVII. ad Nic. Peirescium, quae in maiori epistolarum Grotii collectione est 264.

i) Constantinum Porphyrogenitum, Leonis Sapientis F.

k) *Hermannus Witekindus*, Rigae tunc versans, Vitas imperatorum, e Suida collectas, cum latina sua versione separatim edidit Francofurti 1557. 8. in his vltimi memorantur Constantinus, Leonis Isauri filius, qui A. 775. Michael balbus, qui A. 829. et Theophilus, qui A. 841. obiit. Excerpta de imperatoribus, ex Suida collecta, habes etiam graece et latine in Frid. Sylburgii tomo tertio minorum rom. historiae scriptorum, Francof. 1590. fol. quibus alia insuper de rebus CPolitanis ex eodem Lexico adiunxit cum Porti versione *Philippus Labbeus* in tomo I. scriptorum hist. Byzantinae Paris. 1648. fol.

l) Ioannes Tzimisces imperator fuit ab A. 969. ad 975. hinc Basilii II. ad A. 1025. et Constantinus, eius frater, ad A. 1028.

m) Suidas in Ἀβαζι, ὁ λογοθέτης ἐν τῇ τῆς αἰγίας Θεῶν μυστηρίῳ. Et in Ναδύα ἐν τῇ τῆς μυκητῶν λογο-

ditos nominis *Richardus Bentleius*, in praeclara dissertatione de Phalaridis epistolis, p. 23. [pag. 9. ed. Lennepii, epist. Phalar. adiecta.] Sententia igitur Wolfii, hoc subducto tibi-
one, sponte corrui. Alii, inter quos est vir doctissimus *Gulielmus Caus*, nostrum
vergente iam saeculo X. *) sub Basilio et Constantino fratribus vixisse censent: pro qua
opiniono. facere videtur, quod Suidas in v. Ἀδάμ, vbi diuersas annorum aeras siue epo-
chas recenset, chronologiam perducit vsque ad obitum Ioannis Zimiscae, cui anno C. 975.
modo dicti Basilius et Constantinus, fratres, in imperio successerunt. Huc accedit, quod
noster in v. Κωνσταντινέπολις annos a condita CPoli computans, epocham eorum termi-
nat in regno Basilii et Constantini, Porphyrogennetorum, vt illo tempore, quo ea scribe-
bat, adhuc imperantium. Haec sane speciosa sunt, et veram Suidae aetatem indicare vi-
dentur. Sed si ex notis illis temporum, quae hodie in Suidae Lexico occurrunt, de ae-
tate eius iudicandum est; recentiorum eum vtique esse oportet: vtpote, qui exeunte sal-
tem saeculo XI. vel ineunte XII. sub Alexio Comneno vixerit. Nam, (quod a nemine ad-
huc obseruatum esse video,) in v. Γνώρας, v. Δέρτες, et v. Ὑπήρατες, loca quaedam ex
Mich. Psello *) adducuntur, qui sub Alexio Comneno floruit, vitamque vsque ad initium
saeculi XII. produxit. Si igitur ipse Suidas loca ista Pselli Lexico suo inseruit, post Psel-
lum vtique vixisse eum oportet: sed ante Eustathium, quippe qui primus in commentario
ad Homerum nostri meminit. Vixit autem Eustathius exiguo post Psellum intervallo; sub
finem nimirum saeculi duodecimi, et initium decimi tertii. Sed quod ad loca illa Pselli
adinet; dubium non est, quin a recentioribus Lexico Suidae addita sint; idque [P] de
loco primo *), qui adducitur in v. Γνώρας, audacter affirmare ausim; quippe quem MSS.
Paris. non agnoscunt. Si igitur nec ex hac nota temporis aetas Suidae colligi potest; quid
tandem hac de re statuendum sit, quaeret Lector. Equidem, nos ita censemus: incertum
quidem esse, quo tempore verus Suidas, siue primus Lexici huius auctor vixerit; anti-
quiorē

λογεῖτε μεταφράσαι τῇ αἰ τὸ μαρτύριον τῆ ἀγίας Λε-
κωνῆ. Bene obseruat Bentleius, μεταφράσαι a Graecis dici, qui vel ipsorum memoria, vel non adeo
diu ante obiisset.

a) Vergente saeculo XI. sub Alexio Comneno, Vossius lib. 2. de hist. Graecis cap. 26. Fabr. Eadem sententia Henr. Valesii in praef. ad excerpta ex collectaneis Constantini imperat. Heum.

o) Quaecunque γήρας in Suidae Lexico, addito Pselli nomine, leguntur, eas omnes, Küsterus obseruauit, petitas esse ex Michaelis Pselli libro in-
edito, multas glossas vocesque obscuras explicante, qui in biblioth. regis Christianissimi exstat cod. MCCCCXXXVII. fol. 184. hoc titulo: Ψίλλα σύν-
οψις διὰ τῶν σαφῶν καὶ ποικιλιῶν, περὶ πάντων τῶν
ἐπιστημῶν, γενομένη πρὸς τὸν ἐκτελέσαντα βασιλῆα κύ-
ριον Μιχαὴλ τὸν Δούκην ἐν προτάγματι τῷ πατρὶς
αὐτῶ καὶ βασιλείᾳ. Michael Ducas, Constantini Du-
cae F. imperator fuit ab A. 1071. ad 1078.

p) Quoniam Küsterus primum tantummodo lo-
cum non agnoscebat a MSS. Parisiensibus obseruat.

Vol. VI.

hinc videtur tacite simul professus, cetera loca ex Psello adducta in codicibus illis contineri, quorum vnum annorum saltem quingentorum vetustatem habere infra §. 16. non diffitetur. Itaque veram puto illorum sententiam, qui statuunt, ex Pselli libro Suidam ipsum quaedam in Lexicon suum tran-
tulisse, et sub Alexio Comneno, vt visum etiam Vossio, circa saeculi XI. extremum floruisse. Fabr. Hamberger in: Zuerl. Nachr. IV. pag. 185. cum Oudino comment. de S. S. E. tom. II. pag. 1454. medio saeculo XII. adligat Suidae aetatem, quod citet loca quaedam Mich. Pselli ac Simeonis Metaphrastis; contra ab Eustathio Thessalonicensi lau-
detur. Saxius tamen, (qui plures laudat VV. DD.) in onomast. lit. II. pag. 154. subscribit sententiae Pagii, qui in Critica Baroniana ad a. 975. nr. XIX. hoc tempore, inquit, floruisse videtur Suidas —
voce enim Ἀδάμ diuersas annorum summas colli-
gens computationem suam terminat in obitu Ioan-
nis Zemiscae, imperat., hoc anno morte sublato. Harl.

Ddd

quiores tamen procul dubio esse, quam vulgo credatur; quum persuasum nobis sit, plurima loca, quae recentioris aetatis sapiunt, ab aliis postea Lexico huic addita esse. Patet hoc vel ex MS. Paris. A. qui trium codicum MStorum Suidae, qui in bibliotheca regia Parisiensi adseruantur, optimus est et vetustissimus. In eo enim multa loca, quae in recentioribus MStis, omnibusque edit. hodiernis reperiuntur, vel omnino desunt, vel recentiore interdum manu ad marginem scripta sunt: veluti versus Onirocritici, qui ex Astrampsycho vel Nicephoro in Lexicon hoc translati sunt; itemque loca ex Paulo Aegineta excerpta, et alia, de quibus in notis nostris Lectorem monemus.

3) Quamvis autem Suidam antiquiorem, quam vulgo creditur, statuamus ⁹⁾: non tamen cum *Lil. Greg. Gyrardo* eum adeo antiquum censemus, ut Strabo, quem sub Augusto floruisse constat, eius meminisse potuerit. Existimat nimirum modo laudatus vir doctissimus, Suidam nostrum eundem esse ⁷⁾ cum Suida vetusto historico, cuius praeter Strabonem, scholiastes Apollonii Rhodii, et Stephanus Byzantius mentionem faciunt. Verba eius Dialogo III. *de Historia poetarum* haec sunt; Quibus illud vere responderi potest, Suidam antiquum fuisse scriptorem, cuius imprimis a Strabone ⁵⁾ fit mentio, et ab iis, qui in Apollonium, Rhodium, [P] commentaria scripsere, et a Stephano, et aliis. Is igitur Suidas inter alia, (nam et Historiam scripsit,) commentaria, ut par est credere, non admodum magna condidit, quae ab aliis postea multis locupletata et aucta, ad hanc, quam videmus, libri magnitudinem excrevere, primique Suidae nomen obtinere, etc. Et paulo post: Simul etiam abiiciendam puto, quam Grammaticis quidam faciunt, duorum huius nominis distinctionem, ut scilicet ille antiquior tantum sit Historicus; hic recentior, Grammaticus. His verbis duplex continetur sententia; nimirum, Lexicon, quod Suidas primus composuerat, ab aliis postea locupletatum et auctum esse; et deinde, Suidam Historicum et Lexicographum eundem esse. Priorem sententiam probamus; et nobiscum plures alii. At posterior suffragatoribus caret, et Suidas noster communi eruditorum consensu a Suida Historico diuersus, eoque recentior merito statuitur. Et haec de aetate Suidae.

4) Quod ad Lexicon ipsum adinet; id ex variis compilatum est auctoribus ⁷⁾ quorum

9) Nescio, quid in mentem venerit erudito viro, *Ioanni Halleruo*, qui in bibliotheca curiosa Regiomonti 1676. 4. edita pag. 379. tradit, Suidam Syriani, Alexandrini, discipulum et Procli *συμφοιτητήν* fuisse, clarum circa finem saeculi quinti. Non audiendos etiam puto, qui cum Gilberto Genebrardo in Chronographia ad saeculum octauum referant, vel ad nonum cum Andraea Saussaco p. 656. de mysticis Galliae scriptoribus.

r) Hoc persuasum etiam *Antonio Possenino* in apparatu sacro tom. II. pag. 437. vbi errores quosdam, quos putat, Suidae persequitur usque ad pag. 442.

s) *Strabo* lib. VII. pag. 227. *Suidas δὲ τῶν Θεσσαλῶν μυθώδης λόγος προσχαρίζμενος.* Apud Scholiastem Apollonii Rhodii ad I. 555. laudatur *Sui-*

das ἐν Θεσσαλικοῖς, et ἐν πρώτῃ Θεσσαλικῇ ad II. 1235. et ἐν δευτέρῃ ad II. 1017. ἐν τρίτῃ τῶν περὶ Θεσσαλίων ad IV. 816. rursus ad I. 558. Suidas καὶ Ἀριστοτέλης οἱ περὶ Εὐβοίαν πεπραγματευμένοι. Vnde iudice *Mauissaco* in diss. critica ad Harpocrationem pag. 396. apud Hesychium in Πύρρῳ, quae pars fuit Thessaliae, pro *Σείδας*, restituendum *Suidas*. *Stephanus Byz.* in ἄμυρος Thessaliae ciuitate: *Suidας δ' ἐν ταῖς γενεαλογίαις, ὅτι ἔτοι (Ἀλευραῖοι) ἐκάλαντο Ἑσπῶν.* Idem in Δωδώνῃ. Καὶ *Suidας δὲ φησι Φηγανῶνα Διὸς ἱερὸν εἶναι ἐν Θεσσαλίᾳ.* Haec de antiquo illo Suida, qui Augusti saltem temporibus non fuit inferior.

t) Prae ceteris eclogas iussu *Constantini Porphyrogeniti* factas studiose legit Suidas, et inde plurima in lexicon suum transtulit, ut notatum *Henrico*

rum nomina partim catalogus ille, qui ab ipso Suida [P] Lexico huic praefixus putatur *); partim duo nostri indices posteriores lectori exhibent. Mirabitur autem forsitan Lector, in indice ultimo, siue tertio, non comparere Scholiastra Pindari, Theocriti, et Apollonii; cum Reinesius *Var. Lect.* pag. 479. haec de Suida habeat verba: *Suidas Harpocratonem, et Scholiastra veteres, maxime Aristophanis, Sophoclis, Thucydidis, Pindari, Theocriti, Apollonii, totos exhausti, et in suum hoc armarium digessit.* Sed incautius ibi vir Magnus Ddd 2 loquutus

Henrico Valesio praefat. ad excerpta Peiresciana. Saepe autem loca auctorum adscribit, nominibus eorum praeteritis, quorum aliqua ab Aemilio Porto, longe plura a Ioanne Pearsonio in notis MSS. et a Küßero in sua Suidae editione adnotata, non pauca adhuc cruditis inuestiganda relicta sunt. Fuluius Ursinus ex Suidae Lexico multa Polybii fragmenta colligit, non ex MS. codicis auctoritate ut putauit Casaubonus, sed sola coniectura adductus et sili indicio, qui Polybianum quid tinnire videbatur: unde Polybio interdum quaedam assignarunt utrique, quae alterius sunt scriptoris, ut eadem Valesio obseruatum. *Marci Antonini* loca, quae suppresso nomine apud Suidam leguntur, passim indicauit The. Gatakerus, ut *Procopii* Nicolaus Alemannus et Claudius Maltretus, Casaubonus *Athenaei* et *Laërtii*, *Artemidori* Nic. Rigaltius, *Aeliani* Ioachim. Kühnius, *Harpocratonis* Maussacus, aliorum alii. In Suida, ut *lectitando et vigilando comperisse se et didicisse*, ait idem Maussacus pag. 396. diff. critic. magna pars *scholiorum*, quae in *Tragicos et Comicos* circumferuntur, continetur. Idem pag. 392. non dubitat integrum *Iulii*, Sophistae, opus, cuius epigraphae sic concipiebatur, *ἐπιτομή τῶν ἱκανῶν γεγραμμένων ἐπὶ βιβλίοις ἐκινῆκοντα ἐνός*, a Suida transcriptum, qui etiam ex graeca versione libri *Hieronymiani* de scriptoribus ecclesiasticis, et ex *Hesychii*, Milefii, *ὀνοματολόγῳ* siue de viris illustribus libello aliqua transtulit, non tamen tam multa, ut eo pertinere possint verba apud Suidam: *ἡ ἐπιτομή ἐστὶ τὰ τοῦ βιβλίου*, ut visum Lucae Holstenio c. 1. de vita Porphyrii, ubi narrat, Mstos sibi *πινυκας* excerptorum a Suida collectorum vel transcriptorum ostensos a magno Sirmondo. *Fabr. Polybii* fragmenta, quae in Suidae lexico seruantur, addita aut inserta sunt Polybii editi. a Gronouio, Ernesti et Schweighäusero curatis. Horum postremus ante editionem Polybii absolutam s. rectius post primum tomum editum, multa illius historici loca, quae Suidas adtulit inseruitque suo lexico, emendauit illustrauitque egregie, idemque *Appiani* etiam loca a Suida fuisse excerpta, animaduertit in libello:

Emendationes et obss. in Suidam scr. Io. Schweighäuser, gr. et orient. litter. Prof. Argentorati fascicul. I et II. in 8. 1789. Ex *Timaei* quoque lexico platonico plures in suum lexicon Suidas transtulit glossas ut bene monet idemque corrigit Suidae locum *Ruhnken* init. notar. ad *Timaei* lex. pag. 4. adde supra pag. 243. not. ff. fin. item ex scholiastis Apollonii Rhodii et Thucydidis. v. *Ducker* in praef. ad *Thucyd.* pag. 92. seq. vol. I. ed. Bipontinae. Praeter ea *Photii*, patriarchae CPolitani, lexicon, adhuc ineditum paene totum Suidas in suum transsumsit lexicon. Tum habuit et descripsit, saepe contraxit, ut *Harpocratonis* Lexicon omittam, lexicon rhetoricum, de quo iam supra ex *Ruhnkenii* praef. ad *Hesychii* lexicon, part. II. egimus: Insigne quoddam opusculum veteris Atticistae, ex quo nobis, (ut ait Valckenarius l. mox memorando,) vana omnium egregia, fragmenta quoque comoediarum, per lexicon illud grande sparsa, conseruavit: quaedam ex *Phrynichi* adparatu sophistico, e lexico *Zonaras*; magnam partem descripsit scholiorum in *Sophoclem* atque in *Aristophanis* praesertim comoedias, etiam in *Thesmophoriazusas*, quae nondum fuerunt in bibliothecis inuenta. Haec erudite obseruauit *Valcken.* ad *Theocriti* *Adoniaz.* pag. 297. (et de scholiis ad *Aristoph.* *Thesmoph.* etiam in diatriba, *Euripidis* *Hippolyto* adiuncta, pag. 204. not.) Tum pergit: „Quod si licet verum fateri, plerisque *Suidae* excerptis, ex libris qui ad nos peruenerunt, ne epigrammatum quidem anthologia excepta, carere possemus sine magno litterarum detrimento. Sed libros habuit *Polybii*, qui nobis nunc periere. Legerint libros *Dionis Cassii*, nobis perditos, an aliunde *Dionea* deriuauerit, definire non ausim. Habuit certe aliorum pauca; et opuscula *Aeliani*, *Iamblichi*, *Eunapii*, *Damascii*, quibus nos hucusque cartimus; non illa quidem, si quis ita velit, permagni momenti; ex his tamen libellis ineditis excerpta *Suidae* cupide litterarum antiquarum legimus amatores.“ *Hart.*

u) Sed vide, quae infra ad I. indicem Suidae, lexico praemissum, notantur. *Hart.*

loquutus est. Tantum enim abest, ut Suidas tres scholastes posteriores totos exhauferit, et collectanea sua inde locupletauerit, ut vix vnum vel alterum locum ex illis excerpserit.

5) Ceterum ex scholiastis veteribus nullum Suidas diligentius compilauit, quam scholiasten Aristophanis; quippe quem totum paene in Lexicon suum transfudit. Quaeritur autem inter eruditos *), utrum Suidas ab hodierno scholiaste Aristophanis, an vero scholastes a Suida sua mutuatus sit: siue an hodierna scholia in Aristophanem ex veteri quodam codice ad nos propagata sint; an vero a Musuro, vel alio quodam, ex Suidae Lexico confarcinata? Nos ita censemus, hodierna scholia in Aristophanem maximam partem ex veteri quodam codice descripta ad nos peruenisse, eademque esse **) ex quibus ipse Suidas sua hausit: non pauca tamen loca a recentioribus *), partim ex [P] Suida, partim ex aliis scriptoribus, illis insulta esse. Et sane, quae leguntur apud Scholiasten illum ad *Equit.* pag. 323. Ἡ δὲ πλεγματὶς τῶν πρὸς ἄλλο τι, etc. itemque ad *Acharnens.* p. 396. Σίκυον. ἀπὸ εὐθείας ὁ σίκυος. etc. ex Suida in v. Στλεγματὶς, et v. Σίκυον inserta esse, emundioris naris lectores facile mecum sentient. Lexicographum enim illa potius sapiunt, quam scholiasten. Eundem porro scholiasten interpolatum esse pag. 106. ad verba comici in *Pluto*, Ἡ γλῶττα τῷ κήρυκι, etc. itemque pag. 486. ad verba illa in *Vespis*, Εἴλη κατ' ὄρθρον, etc. patet non solum ex eo, quod illic citetur Eustathius *), qui Suida vtrique recentior est; sed etiam ex eo, quod duo ista loca in antiquissima editione Aldina desint. Idem dicendum est de alio loco, qui legitur in iisdem scholiis, pag. 15. vbi Phalaris laudatur. Nam nec illum verus editio Aldina agnoscit. Sed hac de re eruditos iam ante monuit Vir in omni doctrinae genere excellens, *Richardus Bentley*, in dissert. de Phalaridis Epist. pag. 22. Notandum vero est, Suidam interdum plura habere, quam hodierna scholia in Aristophanem: vnde recte colligi posse videtur, scholia illa non integra ad nos peruenisse. Vide nostrum v. Ἀκαλήφη, v. Ἀκόρητος, v. Ἐγκεκοδυλημένος, v. Μελλονικαν, v. Ναξιεργής, v. Πυροδόγης, v. Σιβυλλιά, v. Στρεβός, v. Τίτθαι, v. Τραγικώτερος, v. Ὑπερακοντίζεις, etc. *). Et haec obiter de scholiaste Aristophanis.

6) Quod ad modum adinet, quo collectanea haec digesta sunt; in eo non raro iudicium et diligentiam compilatoris desideres *). Nam primo, noster, dum loca, ex variis scripto-

v) Ut apud *Jac. Thomasi* diff. de plagio literario §. 550. sq. et *Mauissacum* diff. critica p. 396. *Andream Schottum* praef. ad graecos prouerborum scriptores etc. *Georg. Sigismund. Greenium* diff. I. de scholiaste Aristophanis, Witeberg 1695. etc.

w) Quae magnam partem peruectis iisque clarissimi nominis Grammaticis debentur, Apollonio, Didymo, Symmacho, Aristarcho. Itaque ex illis Suidam potius, quam scholiorum auctorem ex Suidae Lexico sua hausisse plures viri docti agnoscunt, ut *Jac. Palmerius* pag. 720. Exerc. ad scriptores Graecos, *Menagius* ad Laërtium pag. 260. 264. etc. *Meursius* variis in scriptis, *Florens Christianus* ad Aristophanem pag. 702. *Marcus Meibomius* ad Nicomachi Musicam pag. 46. etc.

x) Ut a Ioanne Tzetze, Thoma Magistro, Marcoque Musuro primae Aldinae editionis curatore, et deinde ab iis, qui Florentinam in priores praesertim Comedias passim interpolatam deduxerunt. Vide Kusteri praefat. in Aristophanem.

y) Citatur Eustathius etiam in scholiis ad Plutum v. 1111. sed itidem in interpolata Florentina, non Aldina editione.

z) Suidam usum fuisse codice scholiorum in Aristoph. saepe pleniore et castigatiore, adnotat quoque *Hemsterh.* ad Aristoph. Plutum p. 16. not. 22. et pag. 452. not. 61. adde supra, vol. II. p. 364. sub finem. *Harl.*

aa) Cel. Io. Ludov. Schulze, in praesenti theologi Halensis, in docto *specimine observationum miscel-*

scriptoribus decerpta, in Lexicon suum congeffit, saepe vitiosis codicibus *) deceptus fuit: unde fit, vt [P] voces adulterinas et corruptas pro veris et genuinis lectori interdum obtrudat. Sic Ἀμάσης apud eum habes pro Ἀκμάσης. Ἡρίδησεν pro Ἡρέμησεν. Πεπιασμένοις pro Μεμιασμένοις. Τάλεσιν pro Τέλεσιν. Ὑσινος pro Ὑσγινος. Κοιλιδιᾶν pro κυλοιδιᾶν. Φεήμας pro Δι' ἐρήμας. Δείξαντες pro Διήξαντες. Ἀλίβους pro Οἱ Λίβους. Ἡμιμαλλόνες pro Αἱ μιμαλλόνες Θεσμοτόκον pro Ἐσμοτόκον. Ἡβός pro Ὑβός. Ἀναρπάζει pro Ἀνοργιάσει. Δάψατο pro Ὀλοψατο. Δωτύς pro Ἐδητύς. Εὐχέιμονος pro Λευχέιμονος. Παιώλη pro Ἀπαιώλη. Παιόλημα pro Ἀπαιόλημα. Ὄζωτὰ pro Ὄζωτὰ. Τσίπηρος pro Οἰσυπηρός. Φόωντα pro Ἀφόωντα. Φυλοκρινεῖ pro Φιλοκρινεῖ et alia. Interdum vero lectio Suidae melior est ea, quam nostri codices hodie exhibent. Exempli gratia, apud Aristophanem *Thestomorphor.* pag. 811. hodie legitur, — Τηνίοισι καὶ Σπίροις: vbi codex Suidae pro Τηνίοισι olim habuit Στηνίοισι; quam lectionem veram esse probamus in notis ad v. Στήνια. Coniectura enim Bifeti, qui Θεσείοισι illic reponendum censebat, merito explodenda est. Apud eundem comicum in *Thestomorphor.* pag. 777. versus hic legitur:

Τὰς συμφορὰς γὰρ ἔχ' τοῖς τεχνάσμασι.

Vox vltima illic corrupta est; cuius loco Suidas in serie sua recte habet, τεχνάσμασι. In fabula *Ecclestaazusis* versus hic occurrit:

Ἡ γρηῦς ἀνετηκὺς κατὰ τῶν τεχνῶν.

Ddd 3

Metrum

miscellaneorum in Suidam cum prolusione critica de glossarii a Suida denominati indole et pretio, Halae Magdeb. 1761. 4. §. II. sqq. p. 2-15. ostendit, Suidam multis in locis imperitum egisse compilatorem. Exemplis igitur probat fusiis, Suidam, (in cuius tamen glossario multa esse bona, laudeque digna, haud negat,) 1) glossas ordine non vbique satis concinne disposuisse; 2) in interpretationibus nominum esse parum cautum; 3) in producendis scriptorum locis saepius modum excedere, eaquē nimium contrahere, haud raro etiam corrumpere; 4) nec vbique satis sibi constare; 5) in iis, quae ad historiam pertinent, nimium esse, et res, sua natura diuerfas, saepius commiscere: denique, multa in glossario cumulari loco alieno minusque apto, quae tamen suo loco frustra quaesueris; terque quaterque repeti, quae iam dicta essent, et articulos saepius absque vlla interpretatione aponi.

bb) If. Casaubonus lib. 1. animaduert. ad Athenaeum cap. 6. *Quam saepe isti cucullato Grammatico (Suidae) deprauati codices errandi ansam praebuerint, scimus nos, qui in eius libris multas hoc genus culpas obseruauimus, vt, cum Φυνάλλους male apud Sophoclem legit pro Φυνάλλους. Cum apud Pindarum Φεήμας δι' αἴθερος pro ἐρήμας. Apud Theocritum δῆτα κοιλιδιώντες, pro κυλοιδιώντες. In veteri Epigrammate ὑβόιο θάλασσα, pro ὑγίονι. Pari supore, (cur enim non*

dicam ligonem ligonem?) σκώλια alibi legit et probauit pro ἀσκώλια, et ἐκβαδίζετος pro εὐβαδίζετος, subadiuua. Nam ea voce vsi necessario et graeci, vt Synesius Epistola CXLV. quo putem respexisse Suidam, sed vitioso codice vsum. Subadiuuarum mentio in notitia imperii. Mitto nunc alia sane quam multa generis huius peccata Suidae, partim notata iam aliis, partim nobis alibi. Lucas Holstenius ad Stephanum Byz. in Μελανῶς Suidae, qui vitia codicum suorum solet transcribere, et hoc praestitit fideliter in vocibus ἀκράτεια et κελανῶν, auctoritas nihil momenti habet. Imo aliter apud scholiastem Aristophanis, aut quem iste descripsit, lectum olim, ex Apostolio, liquet, qui κατὰ λίξιν eadem narrat, sed emendatius. Richardo etiam Montacutio pag. 308. adparatus ad Origg. ecclesiast. et p. 235. Analect. Suidas est Grammaticus non admodum vetustus, nullius iudicii rhapsodus, doctrinae mediocris, qui collatis vel corrasis undecunque laciniis sarraginem illam suam tanquam centonem consarcinauit et pag. 124. adparat. Suidas, in Graecis non contemnendus auctor, rudem se prodit et plane infantem in Latinis, Tho. Gatakerus pag. 84. aduersat. occurrunt apud illum auctorem foedissime deprauata non pauca, et latina quoque vocabula non infrequentia.

Metrum manifeste claudicat; quod ex Suida in v. Πλειόνων sic in integrum restitues:

Ἡ γράυς ἀντηκύνει παρὰ τῶν πλειόνων.

Scholium enim locum genuinae vocis apud comicum hodie male occupavit. In fabula *Thesmophorias.* pag. 794. inter alia et haec leguntur:

Λίων, λίων σοι γέγονεν, αὐτ' ἔγγρα σόν.

Magnus Scaliger, quum videret, versui huic modulum non constare, eum sic rescribendum censebat:

Λίων, λίων σοι γέγονεν, αὐτ' ἔγγρα σόν.

Sed frustra. Ex Suida enim in v. Λέων pro ἔγγρα reponendum esse ἔκμαγμα, in notis ad illum locum probamus. Anthologiae lib. III. cap. XIV. pag. 343. epigramma in Protesilaum legitur, cuius pars est hexameter iste:

Δένδρεα δυσμήμητα, καὶ ἦν ποτε τᾶχος ἰδῶσι.

Hic τὸ δυσμήμητα, sensui manifesto aduersatur; cuius loco Brodaeus reponendum censebat *δυσμήνιτα*; et Obsopoeus, *δυσμείλιτα*. Sed uterque a scopo aberravit. Ex Suida enim in v. *Δυσμήσητος* reponendum esse *δυσμήσητα*, in notis ad locum illum monemus. Apud *Iosephum* lib. I. *de Beilo Jud.* cap. XIII. pag. 739. inter alia et haec leguntur: Καὶ πᾶσα οἰκία ὀπλιτῶν ἐκτᾶτο. Vox ultima illic in mendo cubat; cuius loco ex Suida v. *Νένακτο*, rescribendum esse *νένακτο*, sensus manifesto suadet. Plura huius generis exempla studiosus lector ex notis nostris colligere poterit. Nos enim haec speciminis loco tantum proposuimus.

Porro: obseruandum est, Suidam res hominum cognominum perpetua serie interdum recitare, et ad vnum caput referre solere: quo fit, ut, quae ad diuersos pertinent, vni tribui videantur, et in historiis turbentur omnia, nisi narrationes distinguas, et diligenter animaduertas, ad quos quaeque eclogae referendae sint. Exempli habes in v. *Εὐμένης*, v. *Ἡρώων*, v. *Σεβήρος*, et alibi.

7) Interdum vero (quod maius est peccatum,) grammaticus noster res hominum, prorsus diuersorum, et ne nomen quidem commune habentium^{ce)}, miscet, eclogasque historicas ad alienum prorsus caput refert: cuius ἀβλαψίας pauca exempla in medium hic producam. In v. *Μαξιμῖνος*, ea, qua leguntur ab initio vsque ad verba illa, ἐπιβελαῖς ὑποπτεῖνων, de imperatore, Maximino Thrace, intelligenda sunt. Quae vero deinceps absque

vlla

ce) Tanto minus mirum, ab eo confundi res diuersorum, sed eiusdem nominis hominum, vnde *Reinesius* lib. 3. Var. lect. pag. 362. Sunt ista de *Philoxeno* apud *Suidam* excerpta ex *Athenaco*, sed indiligenter disposita et sine iudicio, quod aliis sexcentis locis quoque factum probabimus alibi, conuulsatae. Quae enim de diuersis eodem nomine *Philoxenis*, qui tamen omnes *cupediarii* cu-

linarumque adseclae fuissent. narrat *Athenaeus*, ea *Suidas* omnia vni adscribit etc. *Vossius* lib. I. de historicis graecis c. 24. pag. 156. notans *Posidonii*, *Alexandrini*, historias a *Suida* tributas *Posidonio*, *Apameensi*, *Solennia* igitur errat *Suidas*, cum eiusdem nominis scriptores confundit. [Adde iuxta ad indicem scriptor. de quibus *Suidas*, v. *Aristogiton*.]

vlla nota distinctionis subiiciuntur, ad Galerium Maximianum pertinent: vt patet ex *Euseb. Hist. Eccl.* lib. III. cap. XIV. et XVI. In v. Ἀλυάττης, verba illa priora, Ἀυδῶν βασιλεύς, — ἀδελφὴν ἡσυχονεν, apud [P] Nicol. Damascenum in collectaneis Constantini, a *Valesio* editis, pag. 453. vnde locus iste depromptus est, de Sadyatte, patre Alyattis, dicuntur; quae proinde noster male ad Alyattem refert. In v. Νίκων grammaticus noster supina negligentia ad Niconem refert, quae apud *Pausaniam* lib. VI. pag. 464. vnde totus iste locus excerptus est, de Theagene, Thasio, narrantur. In v. Εὐνομιανός Suidas Eunomianum quemdam a Bellisario e sacro baptismi fonte susceptum fuisse narrat. Locus scriptoris, qui ibi adducitur, sumtus est ex *Protopii Hist. Arc.* cap. 1. sed vbi de Theodosio quodam, Eunomianis parentibus nato, non autem homine aliquo, *Eunomianus* adpellato, verba fiunt. Gothofredus in *Prolegom.* ad Philostorgium, pag. 2. ex loco hoc Suidae Eunomianum aliquem sibi confinxit, qui nullus exstitit: vt in Notis nostris ad v. Εὐνομιανός pluribus docemus. In v. Πῶρος, verba illa, Τῆτον ἤρετο περὶ διαίτης ὁ Ἀπολλώνιος, etc. excerpta sunt ex *Philostrati* lib. II. *de Vita Apollonii* cap. XI. sed quae Suidas pessime ad Porum refert, quum apud Philostratum de Phraorte, Indorum rege, dicantur. Plura exempla breuitatis gratia adducere supersedeo.

8) Est et alius Lexici huius naeuus, qui in eo consistit, quod sexcentis in locis exempla, quae ex scriptoribus veteribus ^{ad}) adducuntur, a capite articuli aliena sint, nec quicquam faciant ad probandam significationem vocis propositae. Sed istius rei culpam non tam in Suidam confero, quam in eos, qui varia auctorum loca Lexico huic vel ipsi adfuerunt, vel ea, quae ad marginem scripta erant, absque iudicio et delectu in textum receperunt. Multa enim esse apud Suidam loca, quae ex margine in textum irreperint, et imperitiam librariorum manifesto prodant, nemo nisi plane in Lexico hoc hospes negabit. Videat saltem lector, quae notauimus ad v. Ἀγροιάτης, v. Ἀναδιδῶναι, v. Ἀριστογέτων, Κυδ. v. Εἶλλεν, v. Νάννος, v. Τυνομαχῶ.

9) Quamuis autem et alii sint Lexici huius naevi ⁹⁾, partim ipsi [P] Suidae, partim librariis

^{ad}) Plerumque etiam haud nominatis, vnde *Ioannes Rualdus* animaduers. XXIV. ad *Plutarchum* pag. 107. *Primum quidem Suidam plerumque Arcadicum sapere atque Midinum, multa nullo iudicio curaque in suum Lexicon ab aliis auctoribus optimis pessimis transtulisse, suppressis fere nominibus, ignorare non potuit summus eruditione ac ingenio ipse ille Baronius.* Ante *Rualdum Iust. Lipsius* lib. IV. de militia Romana dialogo 10. pag. 159. *Sed admoneo, utcumque pecus Suidas est, aureum tamen esse et e meliore metallo vellus fere. Carpsit et sumsit ex optimis, qui fuerunt, et plerique non sunt. Utinam iudicio et cura, addo et fide meliori. Nam nomina fere suppressit, et intendere oportet, quid eius sit, quid alienum. Ceterum etsi ille Arca-*

dicum et Midinum sapit, alios tamen lectores suos facit, qui curiosi quidem sint et intenti.

^{ee}) In excerptendis auctorum verbis sensum illorum interdum pervertere, notat *Kusterus* in notis ad vocem Πυλῶδης. Porro non naeuus quidem adscribendum, sed tamen euoluentibus perquam incommodum est, quod cum opus Suidae lexicorum more, ordine litterarum digestum sit; tamen in quibusdam longe alium ordinem obseruat, quam vulgo vti consueuimus. Nam α post δ quaerendum est, α post ζ, δ post ι, α post ο. Praeterea consonantes duplicatae statim post simplices, verbi gratia ἀλλαχῇ statim post ἀλῆται, ante ἀλῆα etc. Etiam *Iacobo Gronouio* praefat. ad *Harpocratium* probe notatum, veteres in digerendis iuxta seriem litterarum vocibus non ita fuisse semper cu-

riosos,

librariis et recentioribus compilatoribus tribuendi; est tamen liber longe utilissimus^{ff}), et quem Thesaurum, omnigenaeque eruditionis penu cum incomparabili Reinesio merito adpellaueris. Vel sola historia poetarum, oratorum, historicorum, etc. quae in eo continetur, auro contra cara est, et qua sine irreparabili damno respubl. literaria carere non possit. Taceo tot et tam praeclara fragmenta veterum scriptorum, hodie amissorum, quae in lexico hoc nobis conseruantur, et pretium ei non paruum conciliant. [Idem iudicant *Hemsterhus.* ad schol. in Aristoph. Plutum pag. 324. et *Valcken.* ad Theocr. Adoniaz. pag. 298. *Harl.*]

10) Prodicunt autem haec Collectanea Suidae primo Mediolani^{gg}), A. C. 1499. graece tantum: in qua editione nonnulla loca desunt, quae in [P] reliquis editt. reperiuntur.

riosos, ut nos hodie; primam enim litteram observasse contentos, non raro in syllabis integris minus follicite adhibuisse accuratum litterarum ordinem. Huius tamen incuriositatis exigua in Suidae Lexico vestigia deprehenduntur. Et nescio, an fuisset vitio dandum nouo Suidae editori, si ob lectorum commodum etiam illam, quam dixi, ordinis anomaliam eliminasset, et consueta omnibusque obuia serie voces euoluendas exhibuisset.

ff) *Leo Allatius* de scriptis Socratis pag. 117. *Non tantum tribuo Suidae, at pannis, ex quibus confusus ille liber est, quum sint admodum pretiosi et rari, multum tribuendum est.* Certe quamplurima praeclara et digna scitu iisdem, quibus alia innumera antiquitatis tenebris sepulta nos laterent, hoc Suidae opere si careremus.

gg) Prima editio Suidae, quae A. 1499. fol. *Mediolani* prodiiit, (non Romae, ut post Gesnerum in biblioth. opinabatur Mich. Neander in notitia auctorum Gnomologiae Stobaeanae praemissa pag. 68.) charta magna et nitida, typis luculentis, debetur *Demetrio Chalcondylae*, doctissimo Graeco, Io. Mariae Catanaci, qui latinam praefationem praefixit, praeceptoris, et typorum operam sumtusque cum eo praebentibus, Ioanni Bisolo et Benedicto Mangio, Carpenstibus. Hic est Catanaci Suidas, qui memoratur in C. S. Schurtzfleischii Epistolis arcanis pag. 5. Chalcondyles in graeca praefatione praefixa testatur pluribus se vsum codicibus MSS. in castigando opere nulli pepercisse studio: nonnulla autem quum non posset emendare, ita, ut reperit, reliquisset, nonnulla etiam aliunde adscita addidisset. *Ὁ δὲ τὴν διορθώσιν τῆ βιβλίου πεποιηκὸς Δημήτριος ἦεν ὁ Χαλκωνδύλης, ὃς πλάσσει ἀντιγράφοις χρησάμενος, καὶ τῶτοι πῶσι εἰ μικρὰ τὰ ἀμωγήματα εὐρηκώς, ἐν τῇ πλάσει ἐκ ἑαυτοῦ ἀσάφως ἐνέγχευεν ὅσα, πολλὰ μὲν φιλοπονήσας καὶ διασκεψάμενος ἀνηνέδωκεν. ἔτι*

δ' ὡν ἔχ' οἷος τ' ἐγένετο τῆς προσηκούσης διορθώσεως τετυχημένα, ἀλλὰ τὴν μὲν τῆς λέξεως ἐρμηνείαν διὰ σκεδῆς ἰσχυρὰ διαφυλάξας. τὴν μὲντοι παρασαγομένην ἤσεν πρὸς σαφένειαν τῆς λέξεως ἡμαρτημένην ἔσται, ὡς ἔχον ἀσφῆκον. εἰ μὴν ἀλλὰ καὶ λέξεις ἐνίας, αἵτινες τὸ παράπαν ἔχ' ὑπὸ ἑρχον ἐν Σειδῇ, ἀλλὰ δὲ ποθεν συλλέξας προσέθηκεν, ὡς ἂν οἱ ζητῶντες τὸ σημαίνονμενον αὐτῶν ἔχουσιν ἀποκρίτον τε καὶ ἰταμόταρον ἐντεῦθεν πορίζεσθαι. καὶ λέξεις δὲ τινες ἀνερμηνεύται, ἐνθα ἐνεχόμεναι, ἐκμελῆς αὐτῷ γέγενη σαφηνίσαι. Addit idem Demetrius, Suidae librum in Graecia pridem atque Italia ita fuisse rarum ac pretiosum, ut, qui cum haberet, eo gloriaretur quasi thesaurum insignem, et Amaltheae, quod aiunt, cornu possideret. Τὸ δὲ βιβλίον ἔτα τοι σπάνιον καὶ πολύτιμον ἦν ἢ τε τῇ Ἑλλάδι καὶ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ὡς τὸν τότε νεκτεμένον μέγα φρονῶν ἐπ' αὐτῇ, καὶ τὸ δὲ λεγόμενον κέρως ἀμαλθείας κερύσσειν. In titulo graecus exstat dialogus bibliopolarum et lectoris φιλομαθῆς, quo liber commendatur indicaturque, tribus aureis venum exponi. ἢ ἐν τιμῇ πῶσι τίς ἐστι; Χρυσὸν τριῶν. λάμβανε δὲ καὶ δὸς βιβλίον. De *Demetrio Chalcondyla*, qui A. 1510. obiit octogenario maior, praeter Iouium in elogiis consulere iuuabit *Iani Parrhasii*, (cui filia Demetrii nupsit,) quae sita per Epistolae p. 45. 144. 146. *Alcyonium* II. de exilio pag. 247. *Lambecium* VI. pag. 277. *Vossium* de arte grammatica pag. 15. *Varillasium* lib. 4. anecdoton Florentin. *Bullartium* T. I. Academiae Scientiar. pag. 280. [Hodii et Boernerii libros, supra aliquoties iam laudatos, *Freytag.* adpar. liter. III. pag. 174 sq.] etc. *Antonius Motta*, Demetrii praeceptor, Lexico Suidae hocce praefixit epigramma:

*Demetri, aeternos debet tibi mundus honores,
Quod dignum, quod tam nobile tradis opus.
Debet Motta magis, cari cui tanta resultat
Gloria discipulo, te duce quanta datur.*

Alterum

tur ^{kk}). Eam sequuta est editio *Veneta* ⁱⁱ), siue *Aldina*, A. 1514. et ea graece tantum. Haec nonnumquam a Mediolanensi discrepat: unde ex alio codice MS. eam expressam esse adparet ^{kk}). Deinde Suidas [P] editus est *Basileae* ⁱⁱ) apud Frobenium, A. 1544. idem graece tantum. Illa editio haud fere ab Aldina discrepat, nisi ubi vel sphalmata typographica habet, vel ab editoribus Basileensibus interpolata est. Anno 1564. *Hieronymus Wolfius* ^{mm}) Suidam, (omissis notis mere grammaticis, et fragmentis breuioribus,) latine a se versum

Alterum item hoc, in quo maiorem Mediolano honorem ex editione Suidae, quam iis pollicetur locis, qui Hesiodum, Homerum, ac Pindarum, poetas, in lucem protulere.

*Olim Phocis erat doctis celebrata Poetis,
Unde nouum exhausit funditus Ascre melos.
Proximus huic Helicon, viuo forte aemulus illi
In quo tam expressit nobile Smyrna sophos.
Cadmeas Dircaeus olor volitare per arces
Dictus et immenso est perscrupuisse sono,
Dignius Insucri Suidae decus exit ac urbe,
In cuius lapsa est Graecia tota sinum. Fabr.*

Bandinus in annalibus Iuntarum typogr. I. pag. 77. vidi, inquit, Lexicon Suidae graece impressum Mediolani impensa et dexteritate Demetrii Chalcondylae a. 1499. fol. in quo ad calcem primae paginae legitur: *Monasterii Angelorum Petrus Candidus*; qui veterem hanc editionem obseruationibus illustrauit. *Harl.*

^{hh}) Vide sis praeter *Maittaire* A. T. IV. pag. 93. sqq. et 690. cum nota, ea quoque, quae de hac edit. in *Introduct.* in hist. L. gr. II. 2. pag. 505. not. protuli et notauit. it. cel. *Panzeri* A. T. II. p. 91. *Hamburg.* Z. N. IV. pag. 186. *Harl.*

ⁱⁱ) Editio *Aldina* *Venet.* A. 1514. viri docti manu passim notata exstat in bibliotheca Leideni inter libros, quos Academiae legauit *Perizonius*. Suidae exemplaria MSS. si non omnia, certe multa sic scripta fuisse, quemadmodum *Indorus* *Aldina* et *Basileensis* exscriptae sunt, vt paginae faciem diuiserint in duas, quod dicitur columnas siue *σολίδια*, et forsan id ipsum Suidam primum ita probasse, notat *Iac. Gronouius* in emendationibus ex Suida pag. 110. Editio *Aldina* praefationis loco habet praefixum monitum Aldi de modo singulari, quem in ordine seriei litterarum scriptor hic obseruat, quod deinde in *Basileensi* quoque et *Porti*, *Kusterique* editione repetitum legitur.

^{kk}) In *Goetzii* *Memor. bibl. Dresd.* vol. I. fasc. III. (vbi pag. 281. sqq. editiones Suidae recensentur) haec inscriptio legitur huius rarae *Aldinae* editionis: *Suida. Praefens quidem liber est Suidae*.
Vol. VI.

*dae, qui vero ipsum composuerunt viri docti fuerunt; Eudemus rhetor de dictionibus ordine alphabetico: Helladius Theodosii iunioris tempore similiter. Eugenius ex Augustopoli Phrygine miscellaneam dictionem ordine alphabetico. Zosimus Gazaecus voces rhetoricas, ordine alphabetico. Caecilius Siculus dictionum delectum ordine alphabetico. Longinus Cassius dictiones ord. alphab. Lupercus Berytius voces atticis. Iustinus Iulius sophista glossarum librorum XCI. Pamphilus compendium scripsit. Pacatus de consuetudine attica, ord. alphab. Pamphilus pratum variarum dictionum, constans libris XCV. Est autem a littera E usque ad Ω. nam A littera et usque ad Δ. Zopyrio elaborauerat. Pollio Alexandrinus dictionum atticarum collectaneum ord. alphab. Graece. In calce legitur. *Venetis in aedibus Aldi et Andreae soceri. mense Febr. M. V. XHII. (1514.) fol. Harl.**

ⁱⁱ) Editio *Basileensis* A. 1544. quae Aldinam per omnia exprimit, manu *Isaaci Casauboni* passim notata exstat *Lugduni Bataurum* in bibl. *Academiae*. [v. catal. pag. 281.] Inter libros *Gudianos*, qui seruantur in bibl. *Guelpherbytana*, habetur eadem notata passim manu *Salmasii*.

^{mm}) Prima editio latina *Hieron. Wolfii*, viri, si quisquam, immortaliter meriti de graecis litteris, vna cum nonnullis *Ioachimi Camerarii*, quae ad calcem voluminis subiiciuntur, declarationibus lucem vidit *Basileae* ex *Oporini* officina, A. 1564. minus emendate quidem, vt ipse queritur in titulo posterioris edit. A. 1581.

*Peste meam vallante domum, vastante librari
Editus hic propere est, nec sine labe liber.
Nunc positus nouus exuuiis nitidusque iuuenta
Eusebii prodit munere Episcopii.*

David Hoeschellus in litteris ad *Iungermannum* datis Kal. April. A. 1605. 4. testatur, *Wolsium* integri Suidae editionem graecolatina paullo ante mortem adornasse, *verum auctore*, inquit, *mortuo, fidem typographus f. fellit*. Non eadem diligentia versatum *Wolsium* in Suida interpretando, quae in

Ecc

Isocrate,

versum absque textu graeco Basileae edidit. Haec versio Suidae, ab ipso Wolfio recognita, postea recusa est Basileae A. 1581. Mirum autem non est, Wolfio rem minus feliciter.

Isocrate, Demosthene et Zonara usus fuit, notat Andreas Schottus praefat. ad *proverbiorum Centurias XIV. e Suida* collectas, et cum aliis Graecorum proverbii Zenobii siue Zenodoti, Diogeniani et Anonymi Vatican, utraque lingua editas et notis illustratas Antwerp. 1612. 4. Sed ante Andream Schottum, (licet is non meminerit,) XIV. centurias proverbiorum e *Suida* collectas, gr. et lat. cum Hier. Wolfii versione, edidit Hermannus Germbergius, scholae Corbachianae professor, illisque subiunxit centuriam versuum onirocriticorum (Astrampsychi) ex eodem Suida, et epistolarum sacerarum decades quinque, ex aliis etiam scriptoribus congestas, Basileae per Sebast. Henr. Petri. 1583. 8. Paulus Colomesius notis ad Gyraldi Histor. poetar. pag. 276. Epigramma in Soranum Ducem, sub Aelii Adriani nomine ex Gerardo Geldenhario Nouiomago profert Wolfius in historicis Suidae, voce Adrianus; quem locum, si me audias, Lector, consules; ibi enim Suidam attingit Wolfius, vir alioqui naris obesae, nequaquam infelicitur.

Si praestantissimo Vossio credimus, lib. 2. de hist. graecis c. 26. pag. 302. diu ante Wolfium Suidas latine versus est a Roberto Grosfeste siue Capitone, episcopo Lincolnensi, qui A. C. 1253. diem obiit supremum. Sed licet Ioannes Balaeus Centur. IV. c. 18. pag. 306. inter scripta Roberti, adnotationes in Suidam, et Suidam ab eo translatus memoret, id tamen non intelligendum videtur, nisi de narratione apocrypha, quae exstat apud Suidam in *Ἰστορίαις*, et ex Roberti versione in variis bibl. adhuc superest manu exarata. Eadem narratio MS. fertur ex alia versione Lauri Quirini, Cretensis, patricii Veneti, qui claruit circa A. C. 1453. ut alias interpretationes editas iam praeteream, de quibus dixi in cod. Apocrypho Noui Test. T. 1. pag. 371. et T. 2. pag. 547. Fabr. A. Maillartio, A. T. indic. siue tom. V. pag. 267. memoratur:

De Iesu Christi sacerdotio narratiuncula, graece ex Suida; latine incerto interprete, una cum Antonii Marcelli ad Rhenatum, Siciliae regem, et Gilberti Cognati Nozerini ad Petrum Richardotum epistolis; et Machometi vita e graeco in latinum per Georgium Hermonymum versa. 1541. 8.

Ibidem citantur: Caesarum vitae, ex Suida, gr. et lat. interprete Hermannio Whitkindo, Francof. ex offic. Petri Brubachii. 1557. 8. Suidae excer-

pta de imperatoribus orientis sunt in opere Byzantinae historiae etc. Excerpta ex Olympiodori hist. libr. XXII. etc. Paris. 1647. fol. Harl.

Praeter Wolfium Suidae editionem emendatiorem etiam molitus est Hadrianus Iunius, teste Valerio Andrea in bibl. Belgica pag. 109. et Ioanne Sambuco in literis ad Iunium datis IV. Id. Febr. A. 1564. pag. 620. Tu vero tandem nobis Suidam restitutum, Epithetorum graecorum explicationes Nonnum et alia extrudes. Et quantum in eo operae ac studii posuerit, narrat ipse Iunius in epistola ad Arnoldum Birckmannum pag. 74. sq. et ad Petrum Bloccium pag. 116. Habeo et Suidam locis ter mille, quid aio? imo *μυρία* a me interpolatum et genuinae lectioni restitutum, cum indicio authorum; unde sua mutuatus est, et in alia data A. 1562 ad Marchionem Anglum. 173. Habeo praeter alia prae manibus vertendum Suidam, opus ingens et maximi usus ad omniugenam historiarum et rerum omnium abditarum cognitionem, in quo eam nauau operam, quae et mihi honorifica, et utriusque linguae vetustatisque studiosis cumprimis utilis atque adeo necessaria futura est, nam supra quinque aut sex milia locorum ex omnis generis autoribus petita, germanae lectioni restitui immenso cum labore, quae citra nostra industriae opem intelligi omnino non possint. Sed pag. 136. ad eundem Bloccium: Suidas meus prius, quam in manus hominum veniat, publici iuris factus, biennium aut plus eo elabatur. De Wolfii Suida sermo videtur esse Iunio epistola ad Guil. Lindanum p. 267. Wolfii opera vereor ut illi parum sit futura gloriosa, nisi is instructus veniat copiis, quas praeter me alius habeat ignoro, nunc illi in mustaceo quaesita gloriosa frui aliquantisper liceat. Fabr. Alberti in literis ad Fabricium nostrum, Harlemi d. 8. Kal. Maii 1733. exaratis, (in Reimari de vita et scriptis Io. A. Fabricii commentario pag. 215.) „Vnum, ait, addam, nactum me esse duo insignia *καμήλα*, Nonni scil. Dionysiacorum (1569) exemplar, cum vberimis notis mssis ineditis Dan. Heinsii, et desideratissimum paucisque notum exemplar Suidae, (ed. Basileae 1544.) quibus Hadrianus Iunius suas emendationes et auctororum loca adiecerat; cuius mentionem etiam facis in bibl. Gr. (qui est locus noster.) et Albertus Verlanus, Hornanus, Hadriani Iunii ex filia nepos, in dedicatione poematum

citer successisse, quum nullis codicibus MStis instructus, textum Suidae, ut tunc erat, corruptum, in versione sua sequutus sit. Tandem *Aemilius Portus*, Francisci filius, graecae linguae in academia Heidelbergensi quondam [P] professor, *Suidam* cum noua versione latina, seu potius paraphrasi, et notis, edidit Geneuae, A. 1619. 2. Vol. ^{uu}) fol. Haec editio, quoniam omnium earum, quae Nostram praeceperunt, nouissima est; quodnam de ea nostrum sit iudicium, paulo fusius lectori exponemus.

11) Dicimus igitur, *Portum* non eam, quam par erat, diligentiam in editione sua Suidae adhibuisse, nec idoneo satis instructum adparatu operi isti manum admouisse. Non solum enim cum nullis codicibus MStis Suidam contulit, (qua in re tamen contingere potuit, ut fortuna votis eius non responderet,) sed ne omnes quidem editiones, tunc exstantes, [P] inter se comparauit. Ex tribus enim, quae tunc prodierant, editionibus, Mediolanensem, (quae omnium prima est, et nonnullis in locis emendatior reliquis,) numquam inspexit: quae causa est, quare non paucos errores typographicos editionis Aldinae, in editionem Basileensem, quam *κατὰ πῶδα* sequutus est, postea transfusus, imprudenter in textum receperit, eosque tamquam variantes codicum MStorum lectiones, magno molimine interdum emendare conetur. Adhaec, quum totum fere Suidae Lexicon ex fragmentis variorum auctorum, quorum maior pars hodie adhuc exstat, compositum sit; Portus exiguam plane in inuestigandis auctoribus, ex quibus Suidas sua sumsit, diligentiam adhibuit: unde mirum non est, sexcentis in locis Lexici huius, quae non nisi ex auctoribus suis illustrari et emendari possunt, aquam ei haesisse. Praeterea, (quae maior est negligentia,) ne ipsum quidem Suidam secum contulit; quum saepe contingat, ut eadem *ῥήσεις* bis, vel ter, apud eum occurrant; hic corruptae forsan et mutilae; alibi vero saevae et integrae: ut proinde Suidas ex ipso Suida non raro emendari et illustrari possit. Hoc quum non obseruauerit Portus, (obseruare autem debuit,) saepe fit, ut, quae vno in loco recte interpretatus fuerat, alibi, vitiosam lectionem sequutus, suiue prorsus immemor, pessime vertat, et a scopo longe aberret. Ne autem haec in virum, cuius conatus saltem de re litteraria bene merendi laudandus est, immerito a me dici quisquam putet; adlatis quibusdam exemplis rem probare, et omnem calumniandi suspensionem a me amovere conabor.

12) Dixi, *Portum* editionem Mediolanensem numquam inspexisse: quod ex sequentibus manifestum fiet. In v. *Ἀβαρις* editiones Aldina et Basileensis habent, *χρησμός τὸς καλαμένους*
Ecc 2

tum Hadriani Iunii 1598. 8. Sed quum ipsum illud exemplar pretio redimere non liceret, omnia Iuniana in codicem meum retuli, et ab interitu seruauit.
Harl.

De magni *Pearsonii* consilio *Mericus Casaubonus* notis ad Hieroclem, A. 1655. Londini editis, pag. 181. *Ippolitus Pearsonius*, vir doctissimus et in graecis litteris et libris omne genus, quod ex luculentis Hesychii et Suidae, quas dudum molitur, editionibus, si vita suppetet, qua dignissimus est, litteratis aliquando constabit, eximie versa-

tus. Suidas *Pearsonii* manu passim notatus seruatur Cantabrigiae, cuius notis MSS. vsus est, easque passim laudat Küsterus. De *Beueregio* autem falsus rumor venit ad Schurtzschium, qui in Epistolis arcanis T. I. pag. 5. scripsit a. 1679. *Suidas Beueregii breui ventet in nostras manus, quem multa diligentia curat vir doctus et laboriosus apud Anglos.*

oo) Conf. *Goetzii* memorab. bibl. Dresd. I. c. pag. 283. 199. *Harl.*

καλεμένους Σκυθίας; quam lectionem Portus sequutus est: cum in editione Mediolanensi rectius legatur, Σκυθίας. In eadem voce, pro ἀφάνισαν, Msti et ed. Med. recte exhibent ἡφάνισαν: ad quem locum Portus: ἀφάνισαν) Aldinus codex, ἐφάνισαν. *Virumque vitiosum.* Scribendum enim ἡφάνισαν, ab ἀφανίζω. Recte quidem mones Portus: sed quid opus fuit manifesta menda typographica editionis Basileensis in textum recipere, et inutilibus obseruatiunculis Suidam onerare? In v. Ἀρεραία, priores editt. (si Mediolanensem excipias,) habent, ὅτι ἡ ἄρερα πόδας ἔχειν; quod Portus vertit, *Rus pedes habere dicitur*; addita nota solita N. L. i. e. *Non liquet.* Si editionem Mediolanensem consulisset, non diu ei de emendatione huius loci laborandum fuisset. In ea enim recte legitur, ὅτι ἡ ἄρερα πόδας ἔχειν. [P] i. e. *Arura*, (quae est certa agri mensura, ita dicta,) *pedes habet quinquaginta*: quam lectionem non solum confirmant Msti, sed etiam ipse Suidas alio loco, nimirum in v. Σταδίων, vbi idem locus repetitur. In v. Γηγενῆς, in omnibus editionibus praecedentibus, si Mediolanensem excipias, ante Φουσήματι desideratur vox Γηγενῆς; sine qua loci illius sensus omnino est obscurus et mutilus. Haec ratio est, quare Portus falso existimauerit, verba illa, Φουσήματι ἀντὶ τῆ μεγάλῳ, et quae sequuntur, non pertinere ad v. Γηγενῆς, sed alibi esse collocanda. Aliter certe sensisset, si, inspecta editione Mediolanensi, locum hunc vnus vocis adiectione suppleri et sanari posse intellexisset: id quod etiam ex alio loco Suidae in v. Σεισμός, vbi eadem ῥῆσις repetitur, discernere poterat. Post v. Ἐπήβολος in editione Basileensi et Porti legitur, Ἐπηβολώτατος, προσοικεώτατος: vbi nemo non videt, vocem posteriorem esse παρακεκομμένην, et nullo modo ἐκ παραλλήλῃ respondere posse voci Ἐπηβολώτατος. Rectius igitur in edit. Mediolanensi cui etiam suffragantur Msti, sic legitur: Ἐπηβολώτατος. † Ἐπηγάγετο. προσωκειώσατο. ἰδιοποιήσατο. Nusquam hic comparet vox adulterina προσοικεώτατος, quam certum est ex voce προσωκειώσατο esse corruptam, et genuina sede sua, quae est post Ἐπηγάγετο, motam, alienum locum in editione Basileensi et Porti hodie occupare. In v. Εἰρύσατο, editiones Aldina et Basileensis mendose exhibent ἐπικέφα; quam lectionem sequutus est Portus: qui, si editionem Mediolanensem consulisset, in qua recte legitur Ἐπικέφα, vidisset utique, τὸ ἐπικέφα esse sphalma typographicum, et proinde in textum minime recipi debuisse. In v. Ὀμηρος, pag. 301. edit. Geneu. pro ἀφίκετο εἰς γάμον, (quod Portus bona fide vertit, *Venit ad nuptias*,) reponendum est, ἀφίκετο εἰς Σάμον, i. e. *Venit in Samum*; vt in Msti, et editione Mediolanensi recte legitur. Possem plura huius generis in medium adferre: sed quum ex hisce lectori abunde patere arbitrer, Portum edit. Mediolanensem nunquam consuluisse, ad alia pergo.

13) Dixi secundo, Portum exiguam diligentiam in inuestigandis auctoribus; vnde Suidas sua sumpsit, adhibuisse: quod omnibus, editionem eius inspicientibus, per se manifestum est. Si enim Aristophanem, eiusque scholiasten, Anthologiam Epigrammatum editam, Sophoclem, eiusque scholiasten, Herodotum, Thucydidem, et paucos alios excipias; de reliquis scriptoribus, ex quibus Lexicon hoc compilatum est, Portus ne somniauit quidem. Ceterum, quantam in hac editione lucem Suidae ex diligenti fragmentorum cum ipsis auctoribus, ex quibus sumta [P] sunt, collatione adtulerimus, ex notis nostris lectori patere poterit.

14) Dixi porro, Portum ne ipsum quidem Suidam secum contulisse; quod itidem exemplis quibusdam in medium adlatis probabo.

In v. Δικαδώνισε priores editt. habent, διεπείρασε καὶ ἐξηπάτησεν: quod Portus vertit, *Tentaui, explorauit, periculum fecit. Item, decipit*, sed pro ἐξηπάτησε scribendum esse ἐξήτασε, non solum res ipsa docet, sed etiam Suidas alio loco, nimirum in v. Κεκωδωνισμένος; ubi in omnibus editionibus expresse legitur, καὶ διακωδωνίσαι, τὸ ἐξετάσαι.

In v. Θέμιν Portus frustra sese torquet, dum non animaduertit, pro βέλεται, vel, vt editt. Mediol. et Aldina habent, βέλεται, reponendum esse βέχεται, vt non solum in MStis, sed etiam alibi apud Suidam in v. Βέχεται recte legitur. Locum Suidae, vt in editt. Basil. et Geneu. legitur, et versionem Porti subiungam, vt Lector in rem praesentem quasi deducatur. Θέμιν, (inquit Suidas) δικαιοσύνην. βέλεται, πόλις ἐστὶ τῆς Ἠπείρου, ἐδεδέρως καὶ πληθυντικῶς λεγομένη ἦν φησι Φιλόχορος ἀνομάσθαι διὰ τὸ τὴν Θέμιν ἐπὶ βοῶς ὀχεμένην ἐλθεῖν ἐκῆ, κατὰ τὸν Δευκαλίονος κατακλυσμόν. Portus haec ita vertit: Θέμιν, *Themis. Hoc nomen iustitiam significare vult, (i. e. significat. Vnde compositum Θεμισκυρα, Themiscyra. Haec autem) vrbs est Epiri, quae per neutrum genus et pluraliter effertur: quam Philochorus ait sic adpellatam, quod Themis uelut boue illuc iueit, tempore diluuii Deucalionis.* Nugas agit Portus, dum lectori persuadere conatur, Suidam hic de Themiscyra vrbe loqui: quod est ab eius mente alienissimum. Neque saniora sunt, quae in notis adfert; in quibus locum hunc sic emendare et supplere conatur: Θέμιν δικαιοσύνην.) Haec ita fortasse legenda: Θέμιν, δικαιοσύνην βέλεται σημαίνει. ὅθεν Θεμισκυρα. πόλις δ' ἐστὶ τῆς Ἠπείρου. Consule Geographos in Θεμισκυρα. Sed βέλεται urbem apud nullos reperio. Omnia haec sunt prorsus ἀπροσδιόνυστα, neque veram istius loci emendationem vel per somnium Portus, vidit. Quam facile autem has tenebras discutere potuisset, si consulisset Suidam in v. Βέχεται, ubi recte sic legitur: Βέχεται, πόλις ἐστὶ τῆς Ἠπείρου, ἐδεδέρως, καὶ πολλαχῶς ^{οο} (lege πληθυντικῶς, vt in v. Θέμιν) λεγομένη ἦν φησι Φιλόχορος ἀνομάσθαι, διὰ τὸ τὴν Θέμιν ἐπὶ βοῶς ὀχεμένην ἐλθεῖν ἐκῆ, etc. Quam clara hic omnia? Dicit Suidas, Bucheta esse urbem Epiri, sic dictam, quod Themis ἐπὶ βοῶς ὀχεμένη, boue uelut, illuc venisset: quam etymologiam voci Θεμισκυρα minime conuenire, nemo est adeo hebes, quin facile intelligat. Fabr. Sed in voc. Θέμιτον iniuriam facit Küsterus Porto, qui in verbis Aeliani versus latere versus iambicos suspicabatur; is vero, vide, inquit, hic acumen Porti vere ὀξύμωρον, qui fragmentum hoc Aeliani, quod oratione prosa constare manifestum est, in versus iambicos inuitis Gratii redigere conatur. Enimuero Valcken. ad Euripid. Hippolyt. v. 1137. pag. 320. Portum quidem, si illis abstinuisset restituendis; melius facturum fuisse censet; sed tamen collato loco, quem Suidas adfert in voc. Φιλήμων, docet, ex verbis, a Suida citatis, ὅδ' ὄμμα χραίνειν θανασίμοις ἐκπνοαῖς, hunc versum Euripidis redire, adhibitum ab Aeliano:

Ὅδ' ὄμμα χραίνειν θανασίμοισιν ἐκπνοαῖς. Harl.

Post v. Ταγὴν. ὅν. ὅγν. in prioribus editt. mendose legitur, Ταγὴν ὁ [P] κνισσοθήρας. ὁ Τένιος ἦν. Ad quem locum Portus: Tagen. ὁ κνισσοθήρας Cnissotheras q. d. nidoris uenator.

Ecc 3

pp) πολλαχῶς pro pluraliter a Suida positum esse videtur.

nator. Iunius mensis. Legendum videtur ὁ Ἰένιος μήν. Sed N. L. Αpage nugas istas. Ex ipso Suida in v. Φαγεῖν ζῶν constat, legendum esse, ταγηνοκνισσοθήρας; quae est vox comica, eleganter significans lurconem. vel parasitum, (proprie eum, qui sartaginis nidorem captat,) qualis erat Iunius iste; quem Portus ridicule in Iunium mensem transformat. Eadem vox in v. Ἰένιος, sed alio modo ante deprauata erat. Ibi enim in editt. prioribus legitur, ταγηνορνιθοθήρας; in MSS. vero, ταγηνοκνιγοθήρας: unde, vnus litterae mutatione facta, veram lectionem ταγηνοκνισσοθήρας facile erueris.

In v. Τῷ νῦν λόγῳ, pulchra sententia Polybii, (cuius nomen ibi quidem a Suida retinetur, sed alio loco, quem mox indicabo, laudatur,) pessime corrupta, et mendo non leuiter obscurata est. Quid enim sibi volunt verba ista, ἡ τύχηκεν ὡς κεκληρονόμηκε τοιαύτην Φήμην? Portus ea sic interpretatus est, Infelix fuit, postquam talem famam iure haereditario consequutus est. Quam longe a scopo et mente Polybii? Ex MStis, et ipso Suida in v. Τύχη patet, legendum esse, ἡ τύχη κενῶς κεκληρονόμηκε τοιαύτην Φήμην: quorum verborum sensus est, inane esse fortunae nomen, et omnia, quae vulgus ei tribuat, diuinæ prouidentiae re vera adscribenda esse.

In v. Καρίνος hodie legitur, Γενόμενος ἐν ἔξοσίᾳ καὶ βελήσειος κύριος ἀνέδραμε τηλικῶτον κακὸν ἐς τυραννίδα· ἔτω καὶ τῆνομα τοῖς ἔργοις μακρῶ παρήλαθε, etc. quem locum non solum omnes editt. sed ipsi etiam MSti sic mutilatum exhibent: cuius proinde supplendi spes nulla esset, (praesertim cum Eunapii historia, unde locum illum depromptum esse ex v. Μακρῶ adparet, non amplius exstet,) nisi Suidas ipse hic sibi opem ferret. Ex eo enim in v. Μακρῶ constat, locum hunc sic supplendum esse: Ἀνέδραμε τηλικῶτον κακὸν ἐς τυραννίδα, ὥς ἀπέδεξε χρυσὸν τὴν τραγαδυμένην τυραννίδα. ἔτω καὶ τῆνομα, etc. Quorum sensus est: Carinum tam malum et saeuum fuisse principem, vt veterum tyrannorum saeuitia, eum eius tyrannide collata, aurum quasi videretur. Elegans prouerbum et frequens apud graecos scriptores: quo etiam idem Eunapius in excerptis legationum, ab Hoefchelio editis, pag. 13. vsus est. Ibi enim de Thracia agens, eam a Scythis tam foede deuastatam esse ait, ὥς χρυσὸν ἀποδεχθῆναι πρὸς τὰ Θράκίας παῖδη τὴν Μυσῶν παρομοιωδὴ λείαν: i. e. Vt vetur illa Mysorum praedatio, prouerbio celebrata, cum hac Thraciae vastatione collata, aurum esse videretur. Sic enim locus hic reddendus est; quem Cantoelarus ita vertit, vt sensum eius minime intellexisse adpareat.

[P] In v. Λευκὴ ἡμέρα refertur mos Scytharum, calculum album vel nigrum, prout rem ex animi sententia, vel secus, gessissent, antequam quieti se darent, in pharetram condingi, vt post illorum mortem ex numero calculorum de prospera vel aduersa fortuna, qua in vita vsi fuissent, iudicari posset. Sed in prioribus editt. ante μέλλοντας desideratur vox Σκυθας, quae totius sententiae cardo est. Eam proinde loco illi restituendam esse, etiamsi codices MSti non docerent, clare tamen ostenderet Suidas in v. Τῶν εἰς τὴν Φαρέτραν, vbi de eodem Scytharum more agens, expresse inquit, Φασὶ τὰς Σκυθας μέλλοντας καθιδέειν, etc.

In v. Ἐχέμευθος Suidas inquit: Εἰς τε συναύξησην ἀρετῆς, καὶ κακίας μείωσιν ὅλην ἐξέκεχυτο τὴν ψυχὴν. Id est, Omne suum studium ad augendam virtutem et imminuenda vitia

vitia conferbat. Sed pro κακίας μείωσιν in prioribus editt. ridicule legitur, κωμωδίας μείωσιν, quod Portus, fidus interpres, *comœdiae imminutionem* vertit. Sana, quam dixi, lectio apud Suidam alibi tribus diuersis in locis occurrit, nimirum in v. Ἰδιώτης, v. Μᾶρον, et v. Ὀλην ἐξεκίχυτο: quod tamen a Porto obseruatum non fuerat.

In v. Ἡρεῖτο, pro ἱαιτοποιεῖτο legendum est σῖτον ἥρετο, vt in v. Εὐτέλλιος, vbi idem locus exstat. Portus, quum hoc non obseruaret, existimabat, loco isti aliquid deesse: qua de re lectorem hisce verbis monere voluit. *N. L. Desideratur enim verbum ἥρετο, cuius causa haec videntur adlata.* Sed nihil deerit, si, vt diximus, scribatur, σῖτον ἥρετο. Non me quidem latet, in Excerptis Ioannis Antiocheni, ab Henr. Valesio editis, vnde locus iste depromptus est, legi ἱαιτοποιεῖτο: sed vtra lectio praestet, nunc disputò. Illud saltẽm constat, ex mente Suidae, qui ῥῆσιν istam sub voce Ἡρεῖτο collocauit, legendum esse, σῖτον ἥρετο.

Ex hisce paucis, (sunt autem alia eius generis quam plurima,) manifestum est, operae pretium facturum fuisse Portum, si ῥήσεις easdem, quae apud Suidam diuersis in locis repetuntur, diligentius inter se contulisset.

15) Quae autem haecenus dicta sunt, ostendunt, Portum non eam, quam par erat, diligentiam in adornanda Suidae editione adhibuisse. Sunt autem alia, haud sane leuiora, nec pauciora, in quibus eruditionem quoque et iudicium eius merito desideres. Hoc vt lectori manifestum fiat, pauca loca ex multis, in quibus nec accurati interpretis, nec acuti critici partes impleuit, in medium adducam.

In v. Λυκόφρων Suidas ait, διασκευὴ δ' ἐκ τέτων ἐστὶν ὁ Ναύπλιος: quorum verborum sensus est, fabulam *Nauplius*, cum recto talo prius non stetisset, a Lycophrone ad incudem reuocatam, et denuo in scena exhibitam [P] fuisse. Διασκευὰς enim, siue διασκευασμένα δράματα, adpellatas fuisse fabulas, a poetis noua lima perpolitae, et postea in scena repetitae adcurate ostendit *Casaubonus* ad Athenaei lib. III. cap. XXVI. quem lector consulat. Hinc ergo adparet, quam parum intellexerit Portus sensum verborum illorum, quae sic latine reddidit: *Ex his vero diasceus, siue historica narratio, est Nauplius.*

In v. Ἐωθός Suidas ait: Ἐωθός. χωρὶς τῆς ἱ. Ἀρχιππος. καὶ Ἀραῶς, ἔωθας. καὶ Θεκυδίδης, ἔωθεσαν. Quem locum Portus sic vertit: Ἐωθός. *Sine ἱ. Solitum, consuetum. Archippus. Et aptatus consueuisti.* Male omnino. Vox enim Ἀραῶς hic non significat *aptatus*, sed est nomen proprium poetae, apud quem Suidas dicit τὸ ἔωθας absque ἱ. legi, pro ἔωθας; vti τὸ ἔωθός, apud Archippum, pro εἰωθός; et apud Thucydidem ἔωθεσαν, pro εἰώθεσαν, reperiatur. De poeta autem Aratorae Suidas non solum suo loco agit, sed etiam fabulam eiusdem Ὑμέναιος laudat in v. Ἀναθῆναι; cui loco imperitus aliquis homo, quem itidem fugiebat, τὸ Ἀραῶς ibi nomen proprium viri esse, notam hanc omnino ἀπροσδιόνυσον addidit: Ὅτι ἀραῶς ἐπιρῥήμα, ἀντὶ τῆς πρεπόντως. ἀραῶς δὲ, αἰρμόςας. Ceterum, errorem priori similem Portus commisit in v. Γηώρας, vbi τὸ ψελλᾶς vertit, *balbi vel blasfi*; cum ibi sit nomen proprium viri, et Michaelē Pselhū designet.

In v. Νοθεύς, Portus verba haec Suidae, ἐν τῇ τῷ μακαρίῳ Λογοθέτῳ Μεταφράσει, reddit, *In interpretatione beati Historici*. At quis non videt, in versione retinendum fuisse nomen *Logothetae* quum manifestum sit, citari illic Μετάφρασιν certi alicuius scriptoris, ab officio, quo functus fuerat, *Logothetes* dicti. Eundem errorem erravit Portus in v. Ἀβαζι, v. Ἀλκαία, v. Ἀναίμονες, v. Καταπέλτης, v. Ὑπαγορεύσαι: in quibus omnibus locis τὸ Λογοθέτης, *Historicus*, vel *historiae scriptor*, interpretatur. In sola voce Ἐξαπῶτη cautior fuisse videtur, vbi nomen *Logothetae* in versione retinuit. Sed hoc non tam certa ratione, quam casu potius ab eo factum fuisse crediderim.

In v. Αὐτόλυκος priores editt. Suidae habent, ἐν τοῖς χαρωνικοῖς, quem locum Portus de locis Charonicis, siue speluncis pestiferis intelligendum censebat. Sed non animadvertit, rescribendum ibi esse, ἐν τοῖς Χαιρωνικοῖς. i. e. *tempore belli Chaeroneensis*: quae mutatio levis quidem est, sed immanem in sensu differentiam parit.

In v. Σοφοκλῆς, Σοφ. Suidas inquit, Καὶ αὐτὸς ἤρξε τῷ δράμα πρὸς δράμα ἀγωνίζεσθαι. ἀλλὰ μὴ στρατολογίαν. Quae verba Portus sic vertit: *Primus etiam ipse tragicas inter se fabularum contentiones instituit; sed non delectum militum*. Quae ἀβλεψία! Adeo nimirum obesae naris criticus fuit Portus, ut non animaduerneret, pro στρατολογίαν legendum esse τετραλογίαν, et Suidam hic loqui de notissimo more tragicorum apud Graecos, qui τετραλογία, siue quaternis fabulis in scena certare solebant. Ab isto ergo more ante recepto Sophoclem, tragicum, primum recessisse, et non quaternis, sed singulis fabulis certasse, Suidas hoc loco observat.

In v. Τίς τῇδε Suidas ex scholiaste Aristophanis refert, eos, qui olim diis libatūri essent, ad adstantes dixisse. *Quis adest?* Eos deinde linguis fauentes respondisse, *Multi et boni*. Suidae verba haec sunt: Εἴτα οἱ παρόντες εὐφημιζόμενοι ἔλεγον, πολλοὶ καὶ γάδοι: quae Portus sic vertit: *Deinde, qui aderant, sese laudantes, dicebant, multique bonique*. En peritum interpretem, qui τὸ εὐφημιζόμενοι interpretatur, *sese laudantes*; cum vertendum esse, *linguis fauentes*, vel, *bona verba dicentes*, vix tirones ignorent. Notissimum enim est, veteres existimasse, religionem violari, si, quo tempore sacra peragebantur, verba male ominata proferuntur: unde eos, qui aderant, vel tacere omnino; vel, si loqui quicquam vellent, bona verba, (ut aiebant,) dicere oportebat. Vtrumque apud Latinos continetur significatione phrasos *linguis fauere*; cui apud Graecos τὸ εὐφημεῖν, vel εὐφημιζεσθαι respondet.

Alibi Portus vocem εὐφημία non minori errore *beneficentiae* interpretatur. Suidae verba in v. Εὐφημία haec sunt: Εὐφημίας χάριν προτιμᾷ τὴν Λακεδαιμόνα τὸ θεῖον, ἥπερ τῶν Ἀθηναίων βωμὸς σύμπαντας καὶ νεώς, etc. Portus hunc locum sic latine vertit: *Beneficentiam enim Laconicam Deus pluris facit, quam uniuersas Atheniensium aras et templa*. Scopum non ferit interpretes. Ex iis enim, quae de voce εὐφημεῖν et εὐφημιζεσθαι paulo ante diximus, liquet, τὸ εὐφημία proprie *fauentiam*, ut Accii verbo utar, siue, silentium religiosum, vel bona verba, significare. Sensus ergo illius loci est, Deo magis placere Lacedaemoniorum pietatem, et animum religiosum, cuius index et argumentum sit ipsorum εὐφημία, quam uniuersas Atheniensium aras et templa.

16) Plura de Editione Porti ^{pp}), eiusque naevis, non addam; cum haec sufficere putem. Venio tandem ad nostram; in qua quid a nobis [P] praestitum sit, paucis lectorem docebimus. Primo; Textum graecum cum tribus codicibus Mstis bibliothecae regiae Parisiensis contulimus; quorum vnus, (quem in notis nostris Mstum A. adpellare solemus,) optimus est, et quingentorum saltem annorum vetustatem habet. Huius praecipue codicis ope ingentem mendorum numerum ex Suida sustulimus, et non paucas lacunas in eodem supplevimus; vt ex notis nostris lectori patere poterit. Alter est MS. B. cum priore nec vetustate nec bonitate comparandus: vnde pauciores emendationes nobis suggessit. Tertius est MS. C. secundoq. deterior: qui proinde admodum exiguo nobis vsui fuit. Praeterea vsi sumus variantibus lectionibus Msti Vaticani ^{pp}), quas *Pearsonius*, magnus ille episcopus-

^{pp}) Huic acri Kusteri de Porti labore censurae, quam in diatriba, de Suida separatim vulgata, similiter tulerat, consentiunt aliorum virorum doctorem ante Kustera publice de eo edita iudicia, vt *Reinssii* III. 7. Var. Lect. et *Gisberti Cuperi* libro IV. Observationum cap. 12. vbi Portum subinde reprehendunt, Suidaeque loca complura illustrant: *Frigidissimum interpretem* vocat *Iacobus Windtus*, Suidae locum explicans in libro de vita funtorum statu pag. 64. Et, *Ioanne Pearsonio* iudice, prolegomenis ad Hieroclem, pag. 21. Portus *Suidam adeo infelicitate transiit, maculisque plurimis aut adfectum inuenit aut affectit*. *Lambecius* lib. 2. de bibl. Vindob. pag. 534. totum *Suidae Lexicon*, licet *Aemilius Portus* illi recensendo, emendando et latine vertendo non mediocrem impenderit operam, innumeris tamen adhuc scatur erroribus. *Iacobus Gronovius* ad Harpocrationem pag. 96. *Suidam igitur relinquamus Porto, infandis modis corruptum*. Omitto, quae in eandem sententiam *Mericus Casaubonus* libro, anglice edito, de entusiasmo c. 3. pag. 83. *Richardus Bentley* epistola ad Ioannem Millium pag. 51. etc. Quamquam vero certum est, in multis aquam ei haesisse, plurimaque ipsum aliis melius explicanda reliquisse; tamen in tam vasto opere ac vario, quod tantum laborem in se suscepit boni publici causa, ac pro virili, licet non vbique pari felicitate, exhaustit, gratis potius laudibus prosequenda, quae bene observauit ac vtiliter, quam, in quibus celsipitauit, insolenter exagitanda existimo.

^{qq}) Plures *Suidae MSS.* Codices Vaticanos memorat *Nic. Alemannus* ad hist. aescanam Procopii pag. 101. vbi Suidam, a Chalcondyle, de graecis litteris bene merito, emendatum, laudat. Editio Basilensis cum variis lectionibus ex codice Sfortiano adferuat *Romae* in bibl. Barberina. *Venetis* Vol. VI.

exstat *Suidas* MS. inter libros, a Card. Bessarione legatos serenissimae reip. et alius codex in bibl. SS. Ioannis et Pauli. *Claudius Dausqueius* in limine notarum ad Basilium Seleucientem p. 7. [aut p. 317. notante etiam Kustero ad Suid. I. p. 420. not. 12.] meminit *Suidae* Msti in bibl. Iesuitarum *Antwerpiae*, in quo nonnulla, desiderata in vulgatis. Eundem codicem contulisse se testatur *Andreas Schottus* praef. ad prouerbia, e *Suidae* Lexico collecta. *Lugduni Batavorum* in bibl. academiae inter libros II. Vossii seruatur codex *Suidae* insignis, etiam mutilus, cui plurimum tribuit *Iacobus Gronovius*. Alius codex MS. chartaceus *Oxoniae* in Collegio corporis Christi. Ad codices regg. Parisin. aliquoties prouocat ex iisque loca *Suidae* emendat *Menaegius* notis ad Laertium. In tribus illis MSS. quos *Kusterus* inspexit, *Sidas* auctor, vt in *Colbertino*, qui olim *Memmianus* fuit, adpellatur, et in codice *Florentino* Mediceo: in quo vt in *Dresdensi* tantum epitomae *Suidae* continetur, rescisis historicis et nominibus propriis. De hac infra dicturus sum. In bibl. caesarea *Vindobonensi* excerpta e *Suida*, auctiora editis, vt exemplo adducto ostendit *Lambecius* III. pag. 103. Alia ex *Coislinianae* bibl. excerptis supplet *Montfauconus* p. 603. sqq. *Fabr.* Codicis *Dresdensis* chart. in mai. 8. saec. XVI. aut XVII. *Suidae* lexicon graecum, vel potius *Macarii Hieromonachi excerpta ex lexico Suidae* continentis notitiam dedit *Goetz.* in memor. bibl. Dr. I. c. pag. 281. sed parui pretii esse codicem, censet *Goetz.* Plura de eo vide infra in fine §. III. — Codicem Mst. *Suidae* *Leidensem*, (olim H. Stephani, qui in thes. L. Gr. eiusque indice multa *Suidae* loca e cod. suo emendauit, postea Vossii,) *Valcken.* diatr. in Euripidis perditorum dramatum reliquias pag. 169. vocat praestantissimum, et quaedam in *Suida* explicat corrigique. In bibl. *Leidensi* sunt inter codd. Vossianos mem. *Suidae* codex circa vltima

episcopus Cestriensis, ad marginem Suidae sui adnotaverat. Sunt eae pauciores quidem, sed interdum [P] bonae, et quae plerumque auctoritate MSti Paris. A. confirmantur. Ad haec

tima mutilus et lacer, incipiens ab Ἀπάντω et desinens in Φιμόλ. — Ετυμολογικὸν τῆ μεγάλης Γραμματικῆς. Δεχθ. — Τῆ — Σῦδα. apographum recens. codicis nr. 20. (v. catal. bibl. Leid. p. 391. nr. 2., et 392. nr. 16., et p. 396. ur. 20.) — Parisiis in bibl. publ. in cod. MMDCXXII. MMDCXXIII. MMDCXXIV. et MMDCXXV. ab initio litterae A. ad finem litterae T. hic est codex, cuius ope Küsterus testatur se ingentem mendorum numerum sustulisse, nec paucas in eodem suppleuisse lacunas. in cod. MMDCXXVI. ab initio litterae K. ad finem litterae Ψ. — Excerpta e Suida sunt in cod. ECCCCXCVIII. vita Gregorii Nazianzeni. — in cod. MDCXXX. nr. 35. — Montpellier Suidae in bibl. Pelliejerii teste Montfauc. — In bibl. Coisl. est cod. CLXXVIII. Συμγωγή λέγων συλλεγμένα ἐκ διαφόρων βιβλίων etc. in quo, Montfauc. in cat. bibl. illius pag. 238. scribit, loca scriptorum ab ipso notata apud Suidam legi, sed diversa plerumque. — Montfauc. pag. 603. seqq. ex codd. Coisl. CLXXXVII. CCCXLV. et CCCXLVII. selecta excerptit historica, quae apud Suidam, (vt saepius adnotat, Harpocracionem et etymologicum vel non exstant, vel diuerse narrantur. — Venetiis in bibl. Ioann. et Paulli Dominicanorum, Suidae lexicon, bombycin. saec. XIV. II. voll. (teste Montfauc. in diario ital. p. 47. et ibid. p. 368.) totum Suidae lexicon. II. voll. manu Georgii Bapophori a. 1402. scriptum. — Florentiae in bibl. monast. b. Mariae. — Venetiis in bibl. D. Marci cod. CCCCXLVIII. et DXXX. teste catal. pag. 242. et 286. atenim in cod. DXXX. non Suidae lexicon, sed illius etymologicum, de quo infra, latere, animaduertit Villoison anecd. gr. II. pag. 250. qui ibidem not. 2. alium cod. Suidae, nondum collatum, in bibl. Veneta Marciana n. 449. et alium nr. 85. in bibl. Ioann. et Paulli, (eundem, reor, quem et Fabricius et ego e Montfauc. diario paullo antea laudauimus,) memorat. — In cod. bibl. Venet. S. Michaelis ex Suida narratio, vt dicitur de sacerdotio Iesu. v. *Mittarelli* bibl. MSS. illius bibl. col. 1098. et col. 893. de versione Philelphi lat. tum scripta tum edita etc. atque copiose col. 982. sqq. de versione Lauri Quirini, et Ambrosii Camald. libr. codicibusque aliis. — Inter codd. *Namianus*, nr. CCXCVIII. et CCXCIX. Suidae lexicon II. tom. sed, confector catali pag. 500. notat, se repperisse, collata prima codicis pagina cum edit. hanc esse lo-

cupletiozem codice. — Florentiae in bibl. medic. est cod. I. plut. LV. Βιβλίον λέγων Σῦδα (sic) συνταχθέν παρὰ διαφόρων σοφῶν ἀνδρῶν Inc. a littera A hoc modo Ἀ ἂ παρὰ Ἀριστοφάνη ἐπὶ ῥήματι μετὰ ἐκπλήξεως etc. et desinit in littera Ψ. scriptus autem est cod. Mantuae 1422. manu Petri Cretensis. Attamen in hoc codice epitomen tantum Suidae contineri, id, quod de cod. medico Fabric. paullo ante contendit, vix credo. Nam concordare, scribit *Bandin.* in cat. codd. gr. II. col. 213. illius lexi initium et finem cum edit. Cantabrig. Küster. nec vero alium cod. ex illa producit bibliotheca. Idem tamen *Bandin.* in catal. codd. bibl. Medic. Laurent. Gaddianae et S. Crucis, vol. III. p. 271. XV. e cod. citat, Suidae excerptum historicum, interprete anonymo, de quodam Iudaeo, qui suum in iudaismo persistendi consilium enarrat. — In *Tomasini* bibliothecis *Patauinis* (Vtini 1639. 4.) pag. 20. cod. bibl. S. Ioan. in Viridario ita citatur, „Suidas fol. *Mediolani* a. 1514. donum H. R. „*Oxonii* in biblioth. collegii corporis Christi, cod. MDXLIII. Suidae lex. II. voll. fol. — inter codd. *Baroccianos*, cod. LXXVI. et CXVII. excerpta quaedam e Suida et aliis de Creta. — In bibl. Bodlei. inter codd. *Digbaei* cod. MDCXII. collectanea ex Suida. — (*Antabrigiae* inter codd. coll. Trinitatis nr. CCCCXXIX. narratio e Suida translata, et nr. MCCCLXXXIII. codd. collegii S. Benedicti, de Sybillis (vt ait confector codd. MSS. Angliae et Hibern. I. part. pag. 135.) et aliis rebus, variae narrationes, ex libro, qui graece vocatur Suidas, quem tempore Theodosii iuuenis composuerunt quidam viri sapientes. — Inter codd. ecclesiae cathedr. *Dunelmensis* nr. DLXIV. Suidae pars, a verbo Ἀσφάτωρ ad verba Ἰσάλας τῆ ἰσμάλας fol. — De codice *Vossiano*, nr. MMCKII. nunc Leidensi et Suida (cat. II. pag. 57. item in *Pauli Colomnesii* opp. iunctim editis a I. Alb. Fabricio Hamburgi 1719. 4. pag. 847.) *Paulus Colomnesius* pauca notauit et scripsit, se alia de Suidae lexico dixisse in dissertatione, de dubiis aliquot scriptoribus haecenus inedita: quae nunc lucem adspexerit, equidem ignoro. — Inter codd. cathedr. Cantuar. (cat. vol. II. pag. 225.) nr. MMMMMCCCXLV. narratio e libro, qui graece dicitur lexicon Suidae. — In cod. XXI. regio *Matrit.* est etymologicum ex magno etymolog. desumptum, a Lascare autem variis vocc. e Suida praesertim excerptis supple-

haec, specimina quaedam variantium lectionum opera amicorum nacti sumus ex codice MS. Colbertino, (qui est in bibliotheca Colbertina Lutetiae Parisiorum,) ex codice Vossiano qui nunc est Lugduni Batavorum, et Antwerpiano Iesuitarum. Sed omnibus istis codicibus praestat ante dictus MS. Paris. A. quo meliorem vix in Europa nostra exstare puto.

17) Porro, versionem latinam Porti infinitis in locis emendauimus, resecta ubique inutili, qua luxuriabat, paraphrasi. Vltimam tamen limam^{rr)}, propter temporis angustiam, ei adhibere non potuimus. Vnde, si quos forte errores vel reliquimus, vel ipsi commisimus, eos aequus Lector nobis facile condonabit; reputans, quam difficile sit et lubricum, moliri versionem fragmentorum, quorum sensus obscurus plerumque est et mutilus.

In notis nostris breuitati, quantum fieri potuit, studuimus, idque operam praecipue dedimus, ut Suidam partim ex MStis; partim ex scriptoribus, ex quibus fragmenta sumpta sunt; et partim ex ingenio emendaremus. Transulimus autem in notas nostras ea, quae Pearsonius, magnum illud orbis literati decus, ad marginem Suidae sui, qui hic Cantabrigiae in bibliotheca Collegii Trinitatis adseruatur, adnotauerat: addito ubique eius nomine. Perlegerat Vir illè magnus Suidam magna cum cura, eumque cum variis auctoribus diligenter contulerat: vnde observationes eius magno nobis vsui fuerunt.

Ex notis Aemilii Porti ea excerpimus, quae ad rem facere, et alicuius momenti nobis esse videbantur^{ss)}. Sunt enim adnotationes eius leniores [P] plerumque, et tironibus tantum aptae, quibus proinde Suidam onerare noluimus.

FFF

III. Haer.

suppletum: praefixus auctorum index, e quorum scriptis Suidae lexicon est congestum, nonnihil abudit ab excusis exemplaribus. Plura vide apud Iriarte de codd. gr. Matrit. pag. 82. sqq. — Inter codd. bibl. Escor. Suidae lexicon, teste Plier. itin. per Hispan. pag. 190. sed secundum Anton. Augustini catal. nr. 261. sunt tantum Suidae fragm. ab A. ad M. — Vindobonae in bibl. caesarea, cod. LX. nr. 5. Excerpta quaedam ex Suidae Lexico. v. Lambecii commentar. III. col. 270. sq. qui auctiorem codicis locum v. Παράληξις comparat cum edit. Porti. — in cod. CLXVI. nr. 12. narratio v. Ios. vbi Lambec. IV. pag. 391. explicat locum et refutat Wolfii atque Porti coniecturam, qui pro voc. Κατάδειξις testificationem, testimonii perhibitionem legendum censent συγκατάδειξις, consensum; idem Lamb. ib. pag. 49. supplet Suidae locum in editt. in v. Γεωργίου Ναζιάνζου ex cod. CIV. vbi exstat de illo narratio. — In cod. CCV. nr. 3. Suidae loca v. Γεωμετρικῆ et Κάδμος, v. Lambec. V. col. 14 et 15. Idem in vol. VI. pag. 225. 234. 336. 395. 396. 410. et vol. VII. pag. 8. 307. 428. ac p. 98. sq. locum de Herone, rhetore atheniensi, in vol. VIII. pag. 93. sqq. de sybilla, pag. 25. sq. de Iosephi testimonio de Christo; p. 136-147. de Paca-

nia Iophista et Capitone, Lycio, historico; p. 662. sq. de Triphyllio, episcopo Callimicensi, p. 196. de Ignatio, diacono, illustrauit aut correxit loca Suidae eiusque interpretes. Harl.

rr) Küsterus in notis ad Suidam v. Auerianus t. I. pag. 398. Huc usque versionem Porti, inuitis saltem Mssis elaboratam, totam fere induxi, aliamque in eius locum substitui: sed quum propter magnitudinem laboris et temporis angustiam eodem tenore ulterius pergere non possem, interpretationem eius qualemcumque, saltem in articulis longioribus, retinere deinceps constitui, quod ideo monso, ne quis forte hallucinationes et peccata Porti mihi tribuenda patet. Ad v. Εὐλαγμῶν tom. I. p. 765. Versionem Porti hic retinui, non quod eam probarem, sed quia per temporis angustiam aliter haec vertere non licebat. Quare lector veniam mihi dabit spero. Ad v. Μάρτυρ tom. II. pag. 500. Portus locum hunc parum feliciter vertit, ut peritus lector facile animaduertet. Nos enim ad alia properantes versionem eius hic intactam relinquimus.

ss) Si vsum legentium cogites, Küsterus rectius fuisset facturus, si ex notis Porti non plerasque expunxisset; sed ut initio operis fecit, plures in gratiam

III. *Hactenus eruditissimus Kusterus*, in Suidam suum praefatus, quem per quadriennium amplius, quod Cantabrigiae insumsit, incredibili labore, per dies singulos, ut in litteris ad me datis profiteri eum memini, quatuordecim plerumque horis illi impensis ita exposuit, ut in editione, quam dixi, lucem vidisse Cantabrig. 1705. fol. 3. voluminibus, Suidas iam se vltibus lectorum sistat pulcriorem longe, et locis quamplurimis per singulas paginas emendatiorem, quam in Genevensi, adnotatis passim vel ex Pearsonii vel ex propria Küsteri observatione scriptoribus, ex quibus illa Suidas excerpsit: emendata etiam passim versione Porti, et notis additis, iudicium et doctrinam editoris vbique testantibus "). Igitur qui eum propterea tam aspere reprehendunt "), vel maximos eius et praeclarissimos labores aspernantur, quod spicilegium aliquod observationum aliis etiam post se reliquerit, vel non omnia vnus viderit, illis merito regerat aliquis, quod aduersario suo Kusterus respondit in Diatribe anti-Gronouiana pag. 6. *Si ipse Suidam edidisses, Domine Professor, an existimas, te nullum παράδοχον admissurum, nullumque alienas industriae locum*

etiam linguae graecae studiosorum adscripsisset: sunt enim inter omittas ab illo aliquam multae haud contemnendae, licet Küsteri iudicio leues et tironibus tantum aptae viderentur.

tt) Inscriptio operis, omni laude laetitiaque digni, haec est: *Suidas. Suidae lexicon, gr. et latine. Textum graecum cum multis codd. collatum a quamplurimis mendis purgavit, notisque perpetuis illustravit: versionem latinam Aemilii Porti innumeris in locis correxit; indicesque auctorum et rerum adiecit Ludolphus Kusterus*, Professor humaniorum litterarum in gymnasio regio Berolin. Cantabrigiae typis academicis. MDCCV. fol. III. voll. At tamen Küsterus futuro editori largissimam reliquis non segetem, sed messem colligendam. Ut omittam, obseruat. VV. DD. deinde memorandas, et quae Gronovius aliique iusto acrisse, nec raro iniquius notarunt, ipse Fabricius paullo post culpavit, cum ipsius Porti editio, quam Küsterus adeo spreuit, est sedulo adhibenda, cum imprimis edit. princeps omnino comparanda. Atque Brunck ad Aristophanis Nub. v. 1397. pag. 122. nusquam, inquit, fere scias, quid Suidas in auctoribus, quos citat, legerit, nisi editione illa Mediolanensi utaris. *Küsterianae nulla fides habenda.* Praeterea Stephani emendationes in thes. L. Gr. et indice, ex eod. suo, nunc Leidensi, factae et neglectae a Küstero, reuocandae sunt. v. I. Alberti miscell. crit. adiecta glossario graeco in N. T. libros, Lugd. B. 1735. 8. pag. 272. Excerpta quoque ex Suida, hinc inde et in codicibus, uti antea partim vidimus, obuia, et in editis aliis, cui praemissae sunt aut insertae quaedam Suidae de antiquis scriptoribus narrationes, nec non scholia ac glos-

saria, quae compilauit Suidas, item Eudociae uoluntarium digna sunt, quae sedulo conquirantur diligenterque contendantur. Enimvero difficillimum est et ingratum negotium, quod homines, vel in hoc litterarum genere versatos atque interioribus artis criticae et historicae sacris imitatos, fatigare et ad deuiam facile deducere posset. Meliorem tamen editionem a multis annis se meditatum esse, cel. Beck. in comment. de litteris et auctoribus gr. atque lat. part. I. sect. I. pag. 65. (ubi de Suida agit,) profitetur, atque ut V. D. stet a promissis, imprimis est optandum. Harl.

uu) *Iacobus Gronovius* in tribus maxime scriptis, Küsteri Suidam perstrinxit acerrime: primum edidit nomine suo praeterito Lugd. Bat. 1710. 12. hoc titulo: *infamia emendationum in Menandri reliquiis*, ubi pag. 89. seq. et 157. seq. vitia in versione Porti relicta arguit. Alterum subiecit decretis Romanis et Asiaticis pro Indaeis, Iosepho lib. XIV. Archaeolog. supplendo vulgatis, sub titulo: *Suidae aliquot loca in litteris A, B, Γ, Δ ab vitiis purgata ex MSS. Codicibus Academiae Lugduno-Batavae*, ibid. a. 1712. 8. Tercium denique A. 1713. 8. *Reversio brevis mutilationum, quas patitur Suidas in editione nupera Cantabrigiae A. 1705. ubi varia eius auctoris loca, perperam intellecta, illustrantur, emendantur et suppleantur*. Küsteri diatribe Anti-Gronouiana prodit in 12. primum separatim, et inserta tomo XXIV. bibliothecae selectae Ioannis Clerici pag. 49. atque iterum emendatior et auctior Amstelodami A. 1712. 8. Nonnullae etiam Stephani Bergleri in emendationibus Gronouianae stricturae leguntur in Actis Egditor. A. 1713. pag. 161. seq.

cum relicturum fuisse? Haud sane id dicere ausis: vel saltem id affirmanti tibi nemo credat — — — Pinge igitur, te nouem circiter, vel decem millia locorum in Suida, partim ex MSS. partim ex ingenio et collatione aliorum scriptorum feliciter restituisse, emendasse, et illustrasse, (quod quidem, si ex eiusmodi ludicris gloriari cupere vellem, haud falso de me gloriari possem,) annon praeculare te de isto scriptore meritum esse censes? Censes utique: et nemo quidem iure id tibi vitio vertere posset. Quod si igitur existeret homuncio aliquis, qui leuiculum supplementum in Suidam ederet, in quo callide παροξωματα tua dissimulans, (quasi nihil omnino post alios editores in auctorem illum praestitisset,) spinas tantum ex editione tua studiosè colligeret, et quaecumque in ea posset, inepta cum ostentatione carperet et vellicaret; [P] licet ipse caeteroqui nihil unquam praestitisset, quod cum editione tua Suidae comparari posset: quo animo, quaeso, istum cauillatorem ferres?

Est vero aliquid, quod a praestantissimo Suidae editore factum nolles, et quod praeter Gronouium in eo notauit etiam *Lambertus Bos*, vir paucis comparandus et cum magno litterarum detrimento extinctus 3. Ian. A. 1717. qui praecclaras suas in Suidam observationes sine vlla obtrectandi Kustero aut famae eius detrahendi libidine vulgauit in suis ad scriptores quosdam graecos observationibus, in lucem datis Franequerae A. 1715. 8. p. 135. 201. Nimirum hinc inde loca aliqua Kusterus omisit, quae in prioribus Suidae editionibus legebantur, et licet editor illa putauerit esse ab aliena manu, debebat tamen vel signo aliquo distincta addere, neque tot verbis Suidae codices truncare, quae in sola littera M a laudato Bosio pag. 171. notantur haec:

Μανένην, εὐκτικόν. omissum ante Μάινης;
 Μαργαρίτης. ante Μαργαρίται.
 Μαροδνός. ante Μαροδοχαίος.
 Μαράων, αἰτιατικῇ, ante Μάρης;
 Μαιμάχης. ante Μαιμάωσα.
 Μῆς μείδος. ante Μελαγρία.
 Μελαίνω, αἰτιατικῇ. ante Μελασγερῶ.
 Μελίτωνος, et
 Μελίπρος. ante Μελίφρων.
 Μέμβραξ. ante Μεμβρασί.
 Μενοικεύς. ante Μενονή.
 Μενονῶς. post Μενονή.
 Μεταβαίνεν γενικῇ. ante Μεταβολή.
 Μεταλλάσσειν αἰτιατικῇ. ante Μετά Δεσβιον.
 Μετανίσταμαι γενικῇ, et
 Μετάνοια. ante Μεταξί.
 Μετένα. ante Μετιένα.
 Μετρώ αἰτιατικῇ. ante Μετρεῖται.
 Μεσενζία. ante Μεσ.
 Μεύται. post Μῆς.
 Μη ἐλληπης.

- Μη ἐμβάλη.
 Μη ἐπὶ χειρῆτε. ante Μεθάρη.
 Μηῖσα, ante Μηκάδες.
 [P] Μήκοθεν. ante Μήκος Φάλαγγας.
 Μηκόμενος. ante Μήκων.
 Μηλιεύς καὶ Μήλια. ante Μηλιῶν.
 Μηνύσαι et
 Μήναος, ἔθνακόν. ante Μη ἔχλ.
 Μητιώσσι. ante Μητίσσαι.
 Μη τῷ λέγοντος ἰσθί. ante Μη πείθε τοῖς διαβάλλουσι.
 Μίμησις ante Μίμενος vel Μίμνεμος.
 Μιμνήσκω, γενικῇ. et
 Μίμας, καὶ Μιμάμαι, αἰτιατικῇ. ante Μισθοφορεῖ.
 Μνήσθω, γενικῇ. ante Μνησῇ.
 Μολύνω, αἰτιατικῇ. ante Μολυεῖς.
 Μῦες. ante Μυζεῖ.
 Μυσήε. ante Μυσήεα.

Agnovit ipse Kusterus, minus consulto hoc a se factum, et in *supplemento* suo atque *secundis*, quas parabat, ad Suidam curis^{vv)} omnia illa supplere promiserat, nisi mors inopina et hoc eius propositum, et emendatorem multis millenis locis, quam parabat *Hesychii* editionem, atque tot alios praeclaros ipsius conatus interuertisset. Ita enim ipse in diatribe anti-Gronoujana pag. 27. *Plus semel Aristarchus mihi obiicit, vel potius exprobrat, quod loca quaedam in mea editione Suidae de industria omiserim, quae in aliis Edit. reperiantur: ut, scilicet, hac ratione suspicionem Lectori moueat, editionem meam eatenus saltem reliquis deteriprem esse, quod pauciora illis contineat. At vero uti ubique alibi Aristarchus κατόρθωματα mea qualiacunque in Suidam, tamquam mysteria Cereris, religiose celat; ita et hic pro solito suo candore dissimulat, supplementa, quibus editionem meam ex MSS. auxi, pondere et numero omisiunculas meas longe vincere. Vide saltem, Lector, v. Ἐμβάρος, v. Ἐνδοξα, v. Ἐξεριθέοντα, v. Ἐπιβάθρας, v. Ἐπιμενίδης, v. Λιβερνα, v. Μυκωνίος γειτών, etc. ubi tam foedus hiatus priorum edit. ex MSS. supplui, ut vel unica harum restitutionum omnes omissiones meas facile redimere possit. Nam et paucissima sunt, quae de industria omisi, eademque tam friuola et leuia, ut mireris, Lector, si scieris. Inter haec, nimirum, sunt vocabula quaedam, interpretatione carentia: ut, Διπτάται, αἰτιατικῇ, Καταπλήττω, αἰτιατικῇ: Καταπαλαῖσαι: Καταπατῶ, αἰτιατικῇ: Διακλώω, αἰτιατικῇ: Παραγεῖσθαι, αἰτιατικῇ, etc. cuius generis quisquiliis ab otiosis librariis Suidae additas fuisse, etiam si MSS. meliores non testarentur, res ipsa clamaret. Et tamen vide, Lector, quam indulgens fuerim; qui ne quidem omnes eiusmodi [P] ineptias abiicere voluerim, sed potiores ex illis retinuerim: ut, ex. gr. vocem^{ww)} Διαθνή: quam in serie sua nude et sine interpretatione* sic

vv) Harum specimen dat in iam dicta diatribe pag. 31. sqq.

ww) Διαθνή ordo, Democriti vox. Infra, in libro V. cap. 38. vet. ed. in indice scriptorum, in Philoponi comment. ad Aristot. v. Democritus.

fit positam, quia singularis mihi videbatur, in editionem meam recipi: licet in 2 MSS. Paris. eam deesse, in schedis meis notassem. Eatsor quidem, me ad ipsam Suidam hac de re lectorem non monuisse: sed per festinationem, vel potius nimiam rerum, quae animum meum distrahebat, varietatem, et alia nonnulla, quas in schedis meis ex MSS. notata habebam, attentionem meam effugisse video. Sic in Διεσβάλλειν, hiatum sententiae, qui occurrit in verbis illis, καὶ διεσβάλλειν ἐπιχρησῆναι, etc. 2 MSS. Paris. eodem modo suppleant, quo cod. Lugdun. et in v. Ἀσεῖζόμενος, itidem 2 MSS. Paris. addunt ἀσεῖζόμενος: et in v. Διαρτῆν iidem codd. legunt μεταπλατῶν pro περὶ πλατῶν: ut schedis meis admoneror. Sed omnia eiusmodi supplementa constitui aliquando publici iuris facere: una cum Secundis curis meis in Suidam: quarum exiguum tantum specimen inferius exhibebo: ut Aristarchum ad simile faciendum excitem, vel potius prouocem. Valde enim credibile est, tantum Suidae amatorem et admiratorem, multas capitales, et, (ut sic loqui mihi liceat,) sesquipedales in Lexicographum illum habere observationes et emendationes, et longo iam tempore collectas: quas quare tam pertinaciter nobis inuidet, ut praeter varias lectiones ex codice Lugdun. depromtas, nihil memoratu dignum ex proprio domestico penu ad illustrandum Suidam in medium adferat, haud sane capio. Nisi forte ea, quae insigniora sunt, secundo supplemento reservaverit: ut invidetur, scilicet, morem ducum bellicorum, qui expeditis et leviter armatis in pugnam praemittere solent, graviore armatura subsequente. Et haec quidem coniectura ne me fallat, quam magno redemptum velim. Noui enim haud pauca adhuc in Suida esse ulcera Chironia, quas sola (scilicet) Aesculapit illius manu persanari posse puto. Idem Kusterus pag. 70. non dubitauit diffiteri, multas ex variantibus lectionibus, quas ex cod. MS. Lugdun. Gronouius produxit, esse probas et sinceras, itaque eum rogauit, ut si tantum ipsi ab aliis rebus esset otii, coeptam collationem absolueret. Sed hunc a. 1716. d. 19. Octobr. mors literis, iurgisque exemuit. Fabr.

Multi vero fuerunt VV. DD. qui vel obiter et quasi per transiuiam, vel data opera luxatis corruptisque Suidae locis manum adferre medicam, vel obscuriora illustrare aut varia ratione explicare sustinuerunt. Ut Bossii, Schenoghäuseri aliorumque observationes atque animaduersiones, antea iam supra, aut a me in introd. in hist. L. Gr. II. r. p. 507. sq. laudatas praetermittam: in censum hic veniunt LL. TT. *Observatio in Suidam*, in miscell. obss. vol. I. tom. III. pag. 314-316. — *eiusdem observatio*, in Strabonem, Diodorum, Anacreontem, Suidam, ibid. vol. II. tom. I. pag. 8-13. — *Gratiani de S. Bauons*, (h. e. Io. Alberti) *in Suidam observatio*, ibid. vol. II. t. I. p. 126-134. — *eiusdem* in loca quaedam Suidae observatio. ibid. vol. IX. t. I. p. 143-156: quarum nonnullae vel repetitae sunt vel novae auctae in eiusdem Alberti miscellaneis criticis, supra laudatis, p. 267-294. Idem in obss. philol. in sacros N. T. libros, Lugd. B. 1725. 8. aliquoties tentauit, etiam p. 313. defendit Suidam. — Quoties et infinitis paene locis Suidam in notis ad Hesychii lexicon emendetur aut explicetur, videbis in calce t. II. ed. Alberti in indices auctorum - emendatorum etc. v. Suidam, cui itidem a Ruhnkentio in notis ad Titmaei lexic. platoni singulis fere paginis lux adfunditur. — Iam diu antea Salmasius in exercitati. Pliniani pag. 472. 761. 762. 889. emendauit, multo saepius explicuit illustrauitque Suidae loca. — I. C. G. Ernesti V. C. epistola de Suidae Lexicographi usu ad crisin et interpretationem librorum sacrorum, Lipsiae 1785. 8. — Eadem, sed auctior, recusa est in docto eruditoque libro: Suidae et Phavorini glossae sacrae

eras, graece cum spicilegio glossarum sacrarum Hesychii et Etym. M. congeffit, emendauit et notis illustrauit Io. Chr. Gottlieb Ernesti, Prof. philos. P. E. Acc. dissertatiuncula de glossis sacris Suidae et Phauorini. Lipsiae 1786, mai. 8. Attamen, quando V. cl. in dissert. G. H. scribit, constare, Suidam et Phauorinum, quod quid glossarum habuerint, id vel Hesychio, quem compilabant, vel aliis glossariis, nunc nobis ignotis, debere, vel proprio studio ex veterum scriptorum commentariis et scholiis excerptisse; de glossis sacris Hesychianis quid alii viri docti iudicent, iam vidimus in capite de Hesychio; Suidam autem ex aliis potissimum fontibus, hodie maximam partem haud ignotis, hausisse, eadem in hoc capite adnotauimus. — Cel. Schulzii specimen obseruat. miscell. in Suidam iam supra laudauimus. Vir autem doct. persequitur multa Suidae loca ab Aetres vsque ad Εφραδα, eaque modo face critica illustrat, modo fontes aperit, unde hauserit Suidas, modo res vtriusque grammaticorum more explicat. — Locum Suidae Πρεποδοιμα etc. emendate insinuerunt Brucher et Fabricius in mutuis epistolis, subiectis Reimari de vita etc. Fabricii commentario pag. 225. sq. — Suidam aliquoties emendauit Taylor in lectionibus Lysiacis, praef. illius editioni Lysiae, Londini 1739. 4. cap. III. Num autem Io. Taylori appendix notarum in Suidae lexicon, (v. Brüggemann View of the English Editions etc. pag. 448.) lucem viderit, equidem nescio. Villafon in anecd. gr. II. pag. 31. pr. 1. et pag. 463. not. duo Suidae loca illustrat emendatur. Sed infinitum foret, omnia congerere et adnotare, quae Hemsterhus. Valckenarius, Markland, Pierfon, Koen, interpretes ad Thomam Mag. alique multi viri graece docti passim in notis ad auctores classicos aut alibi in libris Obss. Emendationum etc. ad Suidam illustrandum corrigendumque varia ratione et fortuna contulerunt. Pauca tantum indicare lubet opera, in quibus, cedita opera et copiose pertractatur Suidae lexicon. — Ernesti iunior in comm. de Procopii Caesar. commentariis etc. pag. 4. notarat, Olearium exemplo suo multas Obss. doctas adscripsisse. Postea viri illius humanissimi cura in lucem illae prodierunt e tenebris in libro, inscripto: Io. Aug. Ernesti Obseruat. philologico-criticae in Aristophanis Nubes et Flauii Iosephi antiqq. iud. Accesserunt Godofredi Olearii notae ad Suidam. Lipsiae 1795. mai. 8. Enimvero notae ad Suidam, quae immerito adtribuuntur Oleario, et potissimum spectant ad res hominesque, de quibus sermo est apud Suidam, Reinesium potius habent parentem. — Hic enim vir doctiss. et solertissimus Suidae, ab Aemilio Porto editi, exemplari, quod Citzae in bibl. publica adhuc seruatur, multa adscripserat, quibus vel versionem emendarat latinam, vel textum ipsum, praecipue secundum edit. Mediolanens. saepe per coniecturam, aut per comparisonem auctorum, e quibus Suidas suas hausit glossas, supplerat lacunas, aut veram restituerat lectionem, saepius nomina explicuerat propria eorumque vim et potestatem aut historiam, aut nouis locupletarat. Has Reinesianas obseruationes in suum Olearius transtulerat exemplar: multas tamen acutas Reinesii emendationes doctasque expositiones neglexit, contra proprias quasdam, easque interdum leuiore adleuit; id, quod late dilucideque patefecit cl. Müllerus Rector Citzensis, in progr. de Suida, obseruationibus Reinesii ornat, Citzae et Lipsiae 1796. 8. Idem, docuit, iam Küsterum tacite usurpasse obseruat. illas Reinesianas.

In primis notandae sunt Io. Toupii emendationes in Suidam, in quibus plurima loca vet. Graec. — tum explicantur, tum emendantur; Londini 1760-1767. III. tom. 8. — Eiusd. epistola critica ad Gulielmum episc. Glocest. Londini 1767. 8. — Eiusdem curae nouissimae

novissimas s. appendicula notarum et emendationum in Suidam etc. ibid. 1775. 8. Quae omnia primum recusa sunt huius sententiae: Io. Toup. *opuscula critica*, Lipsiae 1780 et 1781. tom. II. 8. — Deinde cum insigni accessione novarum in Suidam animadversionum Toupianarum atque emendationum in *Hesychium* vberiorum, et in *Pollucem* atque *Harpocrationem* pauciorum, et adpendice *Tyrwhitti* aliusque V. D. notarum in Toupii emendat. in Suidam, defuncto auctore, iterum in Anglia cura et cum praefatione Thom. Burges. edita sunt cum inscriptione:

Emendationes in Suidam et Hesychium et alios lexicographos graecos. Scripsit Io. Toup. ecclesiae cathed. Exon. praebendarius et ecclesiae S. Martini cum capella de Loo in agro Cornubiensi Rector. Oxonii e typographeo Clarendon. 1790. 8. IV. voll. Toup erat acutus quidem criticus, sed etiam immoderatus atque inhumanus, nec raro agreslis erga alios. Num vero Pearsonii et Adr. Iunii opibus fuerit adiutus, et alieno, ut aiunt, vitulo ararit, ut *Eckard* in: Uebersicht der Oerter — und Grundsätze zur Geschichte der Bibliotheken, pag. 115. suspicatus fere est, equidem nescio et vix crediderim. — Ingeniosus quoque, at paene audacior criticus est

Gilbertus Wakefield in sua critica, sive in auctores sacros profanosque commentario philologico. Cantabrigiae 1789-1795. 8. V. partt. qui per omnes quinque partes criticas in Suidam modo parciore, modo liberaliore manu sparsit animadversiones.

Praeclaram futuroque Suidae editori admodum vilem operam suscepit, aliisque monstravit viam, ex aliis scholiis et glossariis pari ratione et consilio illustrandi emendandique Suidae, cl. *Hoepfnerus*, Correct. Gymnasii Islebenf. optime meritus, (qui ipse aliquando novam meditabatur Lexicographi editionem, sed deinde consilium abiecit,) dum edidit: *Glossarium Suidae et Sophocle eiusque schol. depromptarum specimen I. accuratius collégit, emendavit illustravit I. G. C. Hoepfner.* in: Neuen Magazin für Schullehrer, herausgegeben von G. A. Ruperti und H. Schlichthorst, tom. I. part. I. pag. 250-264. — *Specimen II.* ibid. part. II. pag. 452-474 — *Specimen III.* in eorundem editorum Magazin für Philologen, tom. I. pag. 146-154. — Ex his manifestum fit, quantus pateat campus ei, qui in Suida restituendo vires ingenii atque eruditionis exercere velit. *Harl.*

De Suidae Epitome MS. et Etymologico inedito.

Quemadmodum *Hieronymo Wolsio*, de quo supra sect. 10., placuit Historica e Suida colligere; sic aliis ante eum venit in mentem, solas, historicis omissis, ex eodem observationes excerpere grammaticas, ut *Thomae* cuidam *Cretensi*, [P] (qui adeo a Thoma Magistro, Thessalonicensi, est diuersus,) cuius liber MStus exstat in variis bibliothecis. De *Dresdensi* codice ita *Thomas Reinesius* epistola XLVI. ad Christoph. Adamum Rupertum pag. 412. [in collectione Epistolarum Reinesii ad Hoffmannum et Rupertum, Lipsiae 1660. 4.] *Suideorum epitome Manuscripta, titulo: ἀπὸ τῆς Σαῖδα παρεκβολὴ καὶ συνάθροισις λέξεων χρησίμων τῶν μᾶλλον τετραμμένων ἐν λογογράφοις καὶ ῥήτοσι, κατὰ σοιχεῖον ἀνηκριβασμένη.* Cuius autor Thomas quidam Cretensis *ιερομόναχος*, ut apparet in fine ^{xx}), servatur in *electorali*

^{xx}) Sed in eo Reinesium errare, monet *Goetzius carii*, licet haud venuste quidem, satis tamen dilucide scriptum adpareat. *Harl.*
Vol. VI. Ggg

electorali bibliotheca Dresdae. Verum ineptus εκλογεὺς, cum contrahere Suida vellet, ea prorsum corripit. Praeterquam enim quod quamplurima vocabula omisit, cuiusque unam solum significationem, relictis reliquis, reddidit, neglexit nomina propria, historica omnia et testimonia scriptorum, quos plurimos citat Suidas: quo factum plane est, ut ea nullius sit usus, dignaque ideo ut inter tineas putrescat. Eadem epitome MS. in bibl. Medicea, pluteo LV. scripta manu Petri cuiusdam Cretensis a. 6930. hoc est Christi 1438. Exstat etiam in bibl. Segvieriana, siue Coislina, ex quo codice specimina vulgavit eruditissimus Mont-fauconus pag. 231-238. testatus, esse quasi compendium Suidae, non pauca tamen referre, quae apud Suidam non exstant, et plurima posse ex hoc Lexico apud Suidam loca restitui.

Addit Reinefius: *De altera, quam Michaelis Apostolii, Byzantii manu ante ducentos annos scriptam in bibliotheca Palatina ^{yy)} Heidelbergae viderunt, et ab exemplari Suidaeorum, quod habemus hodie, multis modis differre ferunt viri docti, viderint alii. Respicit sine dubio opus, a Lexico Suidae edito penitus diuersum. Etymologicum adhuc ineditum eodem Suida auctore, de quo Fridericus Sylburgius praefat. ad Etymologicum Magnum: nonnunquam etiam Suidae Etymologicum, Michaelis Apostolii manu in Creta ἀπὸ πρωτοτύπου πάνυ διεφθαρμένον (ut ipse testatur) exscriptum, ex illustrissimi electoris nostri (Palatini) bibliotheca mihi communicatum consului. Hoc Suidae Etymologicum video etiam laudari a Salmasio ^{zz)} ad Historiam Augustam, pluribus locis, et a Cangio in glossario graeco, ut in περυσσορίον et alibi. Seruatur quoque Lugduni Batauorum inter libros, qui fuere Isanci Vossii, in cuius MStorum codicum catalogo Paulus Colomesius eius fecerat mentionem, Suidae auctoris nomine praeterito, his verbis: Etymologicum μέγα longe αὐτίς edito, et alius, ut videtur, αὐτοῦ. Codex fuit Henrici Stephani. Sed Iacobus Gronovius monet, in codice illo MS. diserte legi auctoris nomen, τὸ θαυμασιωτάτης καὶ σοφωτάτης καὶ τεχνοπολυμάθους Σείδα. Vide eius emendationes in Suida pag. 57. et pag. 92. seq. vbi loca duo ex eo adducit, testatus pag. 58. codicem nimis minuto caractere esse exaratum, quam ut oculi ipsius ferrent. Fabr. — In bibl. Veneta Marciana in cod. DCCXXX. non est Suidae lexicon, vti in catal. p. 286. indicatur, sed ineditum Suidae etymologicum, quod ait Villosion in anecd. gr. II. pag. 250. cum Etymologico M. et altero Suidae lexico collatum, ad vtriusque emendationem plurimum prodesse potest. In fronte codicis legitur: Ἀρχὴ τῶν θεῶν τῶν ἐτυμολογιῶν Σείδα, et inc. Πόθεν ἄλφα; παρὰ τὸ ἄλφα, τὸ εὐρίσκω; e.c. Plura vide de illo codice Villos. l. cit. Diuersum est opus ab iis, sed anonymorum, etymologiis litterarum, ex tribus codd. Marit. ab Iriarto pag. 297. sq. et pag. 314. sqq. publicatis. Harl.*

IV. Indi-

^{yy)} Nr. 244. in catal. Sylburg. Harl.

^{zz)} Hic ex illo cod. Palat. excerpta e Suidae etymolog. sibi fecerat: quae in praesenti in bibl. publ. Paris. in cod. MMDCLVII. seruantur, adnotante confectore catal. codd. Paris. II. pag. 535. Harl.

IV. Index Scriptorum, a Suida memoratorum.

1) Index, qui Lexico Suidae praemittitur *).

Τὸ μὲν παρὸν βιβλίον Σείδα, οἱ δὲ συντα-
ξάμενοι τῆτο ἄνδρες σοφοί *).

ΕΥΔΗΜΟΣ ῥήτωρ περὶ λέξεων κατὰ
σειρῆσιν.

ἙΛΛΑΔΙΟΣ *) ἐπὶ Θεοδοσίῳ τῷ νέῳ, ὁμοίως.

Praefens quidem liber est Suidae, qui vero
ipsum composuerunt, viri docti fuerunt,
quorum haec sunt nomina:

EVDEMVS, rhetor *), de dictionibus ordine
alphabetico.

HELLADIVS *) Theodosii iunioris tempore,
similiter.

Ggg 2

EVGENIVS

a) Hunc non ab ipso Suida, sed alio, nescio
quo, fronti Lexici praescriptum esse, parum est
credibile, licet id patere legentibus ait *Conringius*
in apologetico contra *Borrichium* pag. 540. *Fabr.*
Contra *Herm. Conringium* vnum vera iudicasse
censet *Valcken.* in animadu. ad Theocriti Adoniaz.
pag. 296. qui a pag. 293-300. docte copioseque
disputat de glossario laconico; de Suidae lexico et
de indice scriptorum Suidae praefixo. Ille putat
Suidam nullum vidisse lexicorum, quae in fronte
libri memorantur, sed alia, (quae nos ad sect. 5.
iam indicauimus, adhibuisse, et descripsisse par-
tim, partim excerptisse, — Quod autem iste, qui
splendentem illum pannum Suidae lexico praefixit,
Diogenianum, qui, ipso Suida teste, in *Διογενια-
νός*, operis *Pamphili* concinnavit epitomen, (*Διο-
γεν.* ἐστὶ αὐτῶ βιβλία ταῦτα· λέξεις παντοδαπὰ κατὰ
σειρᾶν, ἐν βιβλίῳ δὲ ἐκτομὴ δὲ ἐστὶ τῶ *Παμφίλου*
λέξεων βιβλίου ἐστὶ καὶ τετρακοσίων, καὶ τῶ *Ζωκυρίου*
etc.) quod igitur *Diogenianum* omisit; *Valckenar.*
opinatur, se falsarium fraudis tenere manifestum,
eumque acui recentioris magistrillum vel ipsum
scripsisse mendacem illam ad Eulogium epistolam,
quae *Hesychii* lexico praefigitur; vel illam certe
legisse, a sodali quodam suo scriptam in laudem
vnius praesertim istius lexicographi, *Diogeniani*, et
se magis magisque in sua sententia confirmari,
pag. 300. declarat. conf. supra, pag. 206. not. p.
In *Valcken.* sententiam it et indicem illum a men-
dacem mangone confectum esse, adfirmat *Ruhnken*
in diss. *Toupii* edit. *Longini* praemissa, de vita et
scriptis *Longini* §. XIV. pag. 38. — In cod. *Ma-
trist.* XXI. parumper differt lectio ab edita, vit ex
variis, quas ex *Iriarti* catal. pag. 83., enotaui sub-
iectique, lectionibus cognosci poterit. *Harl.*

b) In cod. *Matr.* Τὸ λεξικὸν τῷ γάμῳ συντάξας ἄν-
δρες πολλοὶ σοφοί. *Harl.*

c) Ἑλλ. ὁμοίως δὲ ἐπὶ Θ. τῷ νέῳ. c. *Matr. Harl.*

d) Ex omnibus hisce lexicis, in fronte Suidae me-
moratis, ne vnum quidem editum exstat, solum *Eu-
demi* illud aetatem videtur tulisse, atque in variis
bibliothecis fertur MStum, quod *Kusterus* etiam
testatur se euoluisse. *Εὐδήμης ῥήτορος περὶ λέξεων
ῥητορικῶν*, in bibl. Caesarea, regia Paris. Medi-
ceae etc. *) Apud Suidam in *Εὐδήμους* inscribitur
*περὶ λέξεων ὅσας κέχρηται ῥητορὶς τε καὶ τῶν συγγρα-
φῶν οἱ λογιώτατοι*, laudaturque tamquam πᾶν ὠφέ-
λμων, utilissimum. Sed illud, quod MStum in
bibliothecis dixi exstare, *Kusterus* putat esse *ψευδε-
πύργου*, et a Graeculo aliquo recentiore ex aliis
Lexicis exiguo tum iudicio compilatum et consarci-
natum. Fallitur *Gaddius*, qui t. I. p. 173. *Eu-
demum* hunc eundem putat cum *Eudemo*, *Rhodio*,
philosopho, *Aristotelis* discipulo, de quo dixi lib. 3.
cap. 8. [vol. III. p. 292. sq.] vbi etiam de *Eude-
mo*, *Cyprio*, quem, defunctum, *Aristoteles* dialogō
de anima celebravit, nec non de *Eudemo tertio*,
*Galen*i aequali, peripatetico. Diversus etiam fuit
Eudemus, *Pergamenus*, de quo *Plutarchus* in *Grac-
chorum* vita p. 830. De aliis *Eudemis* consulen-
dus *Ionsius* lib. 1. cap. 15. Quem vero idem ait
Eudemum motorem *Megalopolitanorum*, *Philopoe-
menis* magistrum, is in *Plutarchi* codicibus p. 356.
non est *Εὐδήμης*, sed *Ἐπδήμης*, academici *Arcefilai*
discipulus, idem qui *Ἐπδήλας* apud eundem in vita
Arati pag. 1028. 1030.

*) [v. infra in catal. lexicorum. *Harl.*]

e) Hic est *Helladius*, *Alexandrinus*, de cuius Le-
xico *Photius* cod. CXLV. qui eius iterum meminit
cod. CLVIII. *Suidas* in Ἑλλάδ. titulum operis re-
fert: *λέξεις παντοίας χρῆσις κατὰ σειρᾶν*. [v. supra
in catal. grammaticor. de hoc et de *Helladio* *Be-
santini*.] Non alius *Helladius*, grammaticus, cuius
apud *Socratem* mentio lib. V. hist. cap. 16. Alius
vero

ΕΥΓΕΝΙΟΣ, Αὐγουστέπολεως τῆς ἐν Φρυγίας^f), παμμυγῇ λέξιν κατὰ σοιχεῖον.

ΖΩΣΙΜΟΣ Γαζαῖος λέξεις ῥητορικῶς^g) κατὰ σοιχεῖον.

ΚΑΙΚΙΛΙΟΣ Σικελιώτης ἐκλογὴν λέξεων^h) κατὰ σοιχεῖον.

ΛΟΥΓΓΙΝΟΣ ὁ ΚΑ΄ ΣΣΙΟΣ, λέξεις κατὰ σοιχεῖονⁱ).

ΛΟΥΠΕΡΚΟΣ Βηρύττιος Ἀττικῶς λέξεις.

ΙΟΥΣΤΙΓΝΟΣ ΙΟΥΛΙΟΣ, σοφιστῆς^k) ἐπιτομὴν τῶν ΠΑΜΦΙΛΟΥ γλωσσῶν βιβλίων ἐννεήκοντα ἐνός.

ΠΑΚΑΤΟΣ^l) περὶ συνηθείας Ἀττικῆς κατὰ σοιχεῖον.

EVGENIUS ex Augustopoli in [P] Phrygia^m) *miscellaneam dictionem*, ordine alphabetico.

ZOSIMVS, Gazaⁿ), *voces rhetoricas*, ordine Alphabetico.

CAECILIVS, Siculus^o), *dictionum selectum*, ordine alphabetico.

LONGINVS CASSIVS^p), *dictiones*, ordine alphabetico.

LUPERCVS Berytius^q), *voces atticas*.

IVSTINVS^r) IVLIVS, Sophista, PAMPHILI *glossarum librorum XCI.*^s) *compendium* scripsit.

PACATVS^t) *de consuetudine attica*, ordine alphabetico.

PAMPHI-

vero *Helladius*, Befantinous, de quo ad Photii codicem CCLXXIX. Dicitur hic Befantinous a patria, oppido Aegypti in Thebaide, quae nomen accepit ab Antinoo Hadriani et Besa Deo, cuius oraculum ibi fuisse testatur *Ammianus Marcellinus* lib. XIX. cap. 12. Vide ibi notam H. Valesii, Casaubonum ad Spartianum Hadrianum cap. 14. et Claud. Nicassium, ad numum pantheon Hadriani pag. 53. *Helladii*, pantomimi, mentio in Chronico Malalae t. II. pag. 98.

f) παμ. - σοιχ. defunt in cod. Matrit. *Harl.*

g) Σω. γκζ. περὶ ῥητορικῶν λέξεων κατὰ σοιχ. cod. Matrit. *Harl.*

h) Κεικιλίος μαγαρεὺς (sic) σικελ. ἐκλογαὶς λέξεων κατὰ σοιχ. cod. Matrit. *Harl.*

i) Λογγίνος ὁ Κ΄ ΣΣΙΟΣ (sic) ὁμοίως. c. Mat. *Harl.*

k) Post voc. σοφ. reliqua defunt in c. Matr. *Harl.*

l) Πακάτος. cod. Matr. atque κατὰ σοιχ. absunt cod. Matr. *Harl.*

m) Anastasii, imp. temporibus CPoli docuisse, testatur Suides in: Εὐγ. vbi alia eius scripta commemorat. Hermolaus in Epitome ἱστορικῶν Stephani Byz. in Ἀνακτόριον. Εὐγένιος ὁ πρὸ ἡμῶν τὰς ἐν τῇ βασιλείᾳ (in urbe regia, non, ut Tho. Pinedo, in aula regia, vel, ut Berkelius, regiae scholae,) σχολαῖς διακοσμήσας ἐν συλλογῇ λέξεων. Alius *Eugenius*, philosophus, Themistii, philos. ac rhetoris, pater, de quo volum. VIII. lib. V. c. 18. [vet. ed.] Alius *Eugenius*, de quo Photius cod. XXIII.

n) *Zosimus* hic ex Gaza, siue Ascalone Syriae, Sophista, eiusdem Anastasii temporibus clarus, teste

Suida in Ζώρ. De illo, quemadmodum et de aliis Zosimis dictum volum. VI. pag. 612. [vet. ed.]

o) *Caecilius* hic, Calantianus Siculus, Romae Augusti temporibus docuit, teste *Suida* in Ἐρμιάγορας. Videndus idem in *Καικίλιος*, et quae de eius scriptis notant viri docti ad Longinum.

p) De *Longino* hoc dictum a me lib. IV. cap. 33. vbi inter scripta eius deperdita a *Suida* in Ἀγγ. retuli Ἀττικῶν λέξεων ἰνδύσας β' κατὰ σοιχεῖον. et λέξεις Ἀντιμάχου καὶ Ἡρακλείους.

q) *Lupercum*, *Berytium*, grammaticum, paullo ante tempora Claudii secundi, qui ab A. 268. ad 270. imperium tenuit, vixisse, e *Suida* in Ἀλέπερος cognoscimus. Eustathii tempore iam eius scripta interciderant, quae ex scholiastis tantum se cognovisse testatur ad Dionys. v. 492. Ἀλέπερος τις ἀνὴρ παλαιὸς ὡς οἱ σχολιασταὶ λέγουσιν. Citat Steph. in Ἠέριμος. [v. supra in catal. grammaticor.]

r) Seu *Vestinus*, Οὐεστίνος. v. Suid. II. p. 733. h. v. et *Valcken.* l. c. pag. 294. sq. *Harl.*

s) *Kiisterus* ita accepit, ac *Epitome* libris XCI. constitisset, quod non est verifimile; sed libros Pamphili XCI. siue, ut infra, XCV. in epitomen Iulianus Iulius contraxerat. Iulius iste, incertum, an diuersus a Iuliano, Sophista Cappadoce, cuius *Lexicon* in rhetores memorat *Photius* cod. CL. *Fabr.* De *Pamphili* aliorumque glossariis multus est *Valcken.* ad Theocr. Adon. p. 293. sqq. *Harl.*

t) Hic est *Minucius Pacatus*, grammaticus, qui graeco nomine etiam pro Pacato *Irenaeus* dictus est, et cuius τὸν κατὰ σοιχεῖον Ἀττικιστὴν laudat

ΠΑΜΦΙΛΟΣ λευκῶν λέξεων ποικίλων
περιοχὴν βιβλίων ἐννεήκοντα πέντε *)
ἔτι δὲ ἀπὸ τῆ ε' στοιχείᾳ ἕως τῆ ω' τα
γαρ ἀπὸ τῆ α' μέχρι τῆ δ' ΖΩΠΥ-
ΡΙΩΝ ἐπεποίηκε *).

ΠΩΛΙΩΝ, Ἀλεξανδρεὺς, Ἀττικῶν λέ-
ξεων συναγωγὴν κατὰ στοιχεῖον.

PAMPHILVS *) *pratum variarum diffionum*
constans libris XCV. Est autem a littera s
vsque ad ω, nam a littera α vsque ad δ.
ZOPYRIO *) elaborauerat.

POLLIO, Alexandrinus, *diffionum atticarum*
collectaneum volumen ordine alphabe-
tico.

2) *Index scriptorum, quorum Suidas notitiam tradit per ordinem litterarum, [auctior
et locupletior.]*

Abaris, Scythia, Seuthae filius, χρησμός scripsit σκυθικὰς, *oracula Scythica*. γάμον Ἐβρα
τῆ ποταμῶ, *Nuptias Hydri fluminis*. καθαρμός *lustrationes et deorogoniam* prosa et Ἀπολ-
λωνος ἄφ' ἑνὸς εἰς Ἱππεβορέας *Apollinis aduentum ad Hyperboreos*, carmine.

Abas, sophista, ἱστορικὰ ὑπομήματα, *commentarios historicos*. τέχνην ῥητορικὴν, *artem
rhetoricam*.

Abron, Phryx siue Rhodius, grammaticus, Tryphonis discipulus, libertus, σοφιστεύσας, siue
qui rhetoricam docuit Romae.

Acacius, patriarcha CPolitanus.

Acacius, ῥήτωρ δεινότερος, aequalis Libanii et Iuliani, imp. cuius iudicia cum Tusciano,
Phryge, rhetore insigni, reprehendit.

Acamatius, Heliopolitanus, philosophi adfectans nomen, quum rudis esset et imperitus.

Achaeus, Syracusanus, tragicus, scripsit *tragoedias decem*.

Achaeus, Pythodori seu Pythodoridis F. Eretrienfis, tragicus, docuit *fabulas XLIV*. vel,
ut alii, XXX vel XXIV. quarum una vicit. Sophocle paulo iunior, cum Euripide
fabulas edidit ab Olympiade LXXXIII.

Achias, propheta.

[P] Achilles Staius, Alexandrinus, scripsit τὰ κατὰ Λευκίππην καὶ Κλετοφῶντα καὶ ἄλ-
λα ἔρωτικά, *de Leucippe et Clitophonte et alia amatoria libris VIII*. Tandem factus
Christianus et episcopus. Scripsit περὶ σφαίρας καὶ ἐτυμολογίας *de sphaera*, et *ety-
mologia*, et ἱστορίαν σύμμικτον, *historiam miscellaneam*, quae multorum et magnorum
virorum mentionem facit. Stylus ubique similis illi, quo in amatorio utitur.

Aceus, Nonatianorum episcopus, qui concilio (Nicaeno) interfuit.

Acron, Acigentius, medicus, Xenonis F. Athenis ἐσοφίστησεν, philosophiam docuit Empe-
doclis tempore, ante Hippocratem scripsit περὶ ἱατρικῆς, *de arte medica*, dorice et

Ggg 3

περὶ

dat Socrates lib. III. histor. cap. 7. De illo dixi
[pag. 170. in h. vol. et supra in catal. grammat.]

α) περιχ. - πέντε desunt in cod. Matrit. Harl.

υ) πεποίησε cod. Matrit. Harl.

ω) Pamphili, Alexandrini grammatici, Aristar-
chei, glossae citantur ab Athenaeo, auctore magni

Etymologici, Eustathio etc. Alia eius scripta me-
morat Suidas in Παμφίλος.

α) Valerius Pollio, Alexandrinus, Diodori,
philosophi, pater, clarus Hadriani tempore, d cu-
ius Lexico Photius cod. CXLIX. De scriptore plu-
ra Suidas in Παμφίλος et e recentioribus Ionsius III.
7. pag. 246. sq.

περὶ τροφῆς ὑγιεινῶν de salubri vitiis ratione. Est hic vnus illorum, qui ventorum rationes obseruauerunt.

Acusilaus, Cabae F. Argiuius, ex Cercade, oppido prope Aulidem, historicus antiquissimus, scripsit Genealogias, aeneis vsus tabulis, in quas aiunt patrem eius incidisse, quum locum quendam domus suae foderet.

Acusilaus, Atheniensis, Agathocliae F. qui, Romam tempore Galbae veniens, ex oratoria tantum est lucratus, vt Atheniensibus centum millia drachmarum in foenore posita reliquerit.

Admeti μέλος et Harmodii. de rebus facilibus. σχολιά, carmina, ad vinum decantari solita.

Adrianus, imp. φύσει φιλόλογος ἐν ἑκατέρᾳ τῇ γλώσσῃ καὶ τινα περὶ καὶ ἐν ἔπεισι ποιήματα παντοδαπὰ κατέλιπε, natura doctrinae amans in utraque lingua et prosa et carmine scripta omnis generis reliquit — — βελόμενος πάντων ἐν πᾶσι περιεργάζεσθαι etc. Quum vellet praestare omnibus, viros in aliquo studio praestantes oderat. Hinc et Fauorinum Gallum et Dionysium, Milesum, Sophistas, opprimere studebat, cum aliis modis, tum vero aduersariis eorum, hominibus nullius vel minimi pretii extolledis. Hic in epistola quadam etc.

Adrianus, sophista, Herodis discipulus, tempore M. Antonini, Athenis aemulus Aristidae, rhetoris, Romae rhetoricam docuit, dictator epistolarum Commodi imp. scripsit μέλεις declamationes, μεταμορφώσεις metamorphoses libris VII, περὶ ἰδεῶν λόγος de formis orationis libris V. περὶ τῶν ἐν ταῖς εἰσαγγελίαις ἰδιωμάτων de statuum proprietatibus libris III. Epistolas et λόγος ἐπιδεικτικές orationes declamatorias, Phalarim (orationem) et παραμυθητικὴν consolatoriam in Celerem.

Aedesia, Alexandrina, Hermiae vxor, cognata Syriani, filios, Ammonium et Heliodorum, in philosophia erudiendos curauit a Proclo.

[P] Claudius Aelianus ex Praeneste Italiae, summus pontifex et sophista, post Adriani tempora Romae docuit, μελίγλωσσος siue μελιφθόγγος, mellinae linguae siue mellisae vocis vir.

Aelianus, belli dux, Valenti, imp. temporibus, παιδείας ἔτε ἐν τὸς αὖν ἔτε, αἰμαρός.

Ἄλυνον, εἶδος θρήνη καὶ ὠδῆς, genus lamentationis et carminis.

Aeneas scripsit περὶ πυρσῶν de facibus, quae in speculis accenduntur, vt ait Polybius, et περὶ στρατηγημάτων ὑπόμνημα commentarium de strategematibus.

Aenicus, Atheniensis, comicus antiquae comoediae. Ex fabulis eius, Ἄντεα.

Aeneus, (Ἄνεις) Sophista, cuius libri, αἱ μεταβολαί, quasi transmutatores dicas.

Aeschines, Charini, factoris, F. (al. Lyfaniae,) Atheniensis, Sphettius, philosophus Socraticus, cuius dialogi, Miltiades, Callias, Rhinon, Aspalia, Axiochus, (confer Suid. in Ἀξιοχος) Telauges et Alcibiades. Nec non illi, qui vocantur Acephali, vt Phaedon, Polyaeus, Dracon, Eryxias, de virtute, Erasistratus, Scythici. Hic Aeschines in Siciliam ad Dionysium pecuniae causa profectus est.

Aeschines, Atheniensis, Atrometi et Glaucetheae siue Leucothecae F. discipulus Alcimantantis Eleatae, histrio, deinde scriba, postea orator. Hic Ctesiphontis accusator a Demosthene victus Rhodum fugit ibique docuit.

Aeschylus Atheniensis, tragicus, Euphorionis F. et frater Amittiae, Euphorionis et Cynaegiri. Certauit Olympiade LXIX. natus annos XLV. Primus auctor fuit, vt tragici

gici personis terribilibus et pictis, arbylisque, sine elationibus calceis uterentur. Scripsit elegias, et tragoedias XC. Vicit octies et vices: vel ut alii, decies ter. Filios habuit duos, tragicos, Euphorionem et Bionem. obiit aet. LVIII. in Sicilia etc.

Aesopus, Samius vel Sardinianus, vel Mesembrianus vel denique Cotyænsis Phryx, fabularum conditor, a Croeso dilectus, (ante Pythagoræ tempora, circa Olymp. XL.) servus Xanthi Lydii: vel Samii Iadmonis, cuius servus erat Rhodopis Thressa, quæ deinde Sapphonis Fratri, Charaxo, nupsit. Scripsit τὰ ἐν Δελφοῖς αὐτῷ συμβάντα, de iis, quæ ipsi apud Delphos acciderunt, libros II. Alii aiunt ἀποκρίματα γεγραφέναί μόνον, fabulas solam scripsisse. Delphi Aesopum Phædriadibus præcipitatum rupibus occiderunt Olympiade LIV. etc.

Aëtius, Antiochenus, magister Eunomii, Paulini Tyrii sectator, haeresiarcha, Ario suffragatus: cum discipulis ex categoriis Aristotelis disseruit, [P] Epistolas composuit ad imp. Constantium. Sectatores eius Aëtiani et Eunomiani.

Africanus, Sextus, Afer philosophus, qui scripsit περὶ ἑσθας libris XXIV. de remediis physicis, et quæ ex verbis, incantationibus et scriptis characteribus constant, virosque effectus habent. Ad eiusdem argumenta, contra historiam Susannæ adlata, respondit Origenes.

Agapetus, Synadorum episcopus, de quo Euseb. (imo Philostorgius: confer Tillemont. T. V. memor.)

Agapius, Atheniensis, philosophus, post Procli obitum, temporibus Marini. (ex Damascio.)

Agapius, Alexandrinus, CPoli ἱατρικῶν μαθημάτων ἐξηγητής.

Agathias, Scholasticus, μυρηνάιος Myrinensis, scripsit historiam ex eo tempore, vbi desit Procopius: nec non alios libros partim ligata partim soluta oratione, et Δαφνιακά, et κύκλον τῶν νέων ἐπιγραμμάτων.

Agathon, tragicus, et comoediarum scriptor, Socratis discipulus.

Alcaeus, Atheniensis, tragicus, quem nonnulli primum fuisse tragicum contendunt.

Alcaeus, Mytilenæus, deinde Atheniensis, comicus veteris comoediae quintus, Micci F. scripsit comoedias X.

Alcidamas, Eleates, Asianus philosophus, filius Dioclis, qui Musica scripsit, et Gorgiæ Leontini discipulus.

Alcimenes, Megarensis, tragicus.

Alcimenes, Atheniensis, comicus.

Alciphron Magnes ex Magnesia ad Macandrum, philosophus.

Alcman, Lacon Messioates: secundum Cratetem πταίνοντα, (in hoc lapsus sine errantem.)

Lydus, Sardibus oriundus: ex servitute manumissus, filius Damantis vel Titari. Dorice scripsit, ut solent Lacedæmonii: inventor ἐρωτικῶν μελῶν, amatoriorum carminum. Scripsit libros sex lyricorum carminum et κολυμβώσας, natantes. πρῶτος εἰσήγαγε, μὴ ἑξαμέτροις μελωδεῖν, primus introduxit usum, ut carmina melicâ versibus non hexametris conscriberentur.

Alcman, alius Messenius, itidem lyricus.

Alexander, Aegæus, pater Caelii, philosophus peripateticus, cum Chaeremone, philosopho, praeceptor Neronis, imp. quem vocavit πηλὸν αἵματι πεφυρμένον, lutum sanguine maceratum.

Alexan-

- [P] Alexander, Antiochenus, post Porphyrium episcopus, temporibus Chrysostomi, virtute, philosophia et eloquentia insignis.
- Alexander, Aphrodisiensis, philosophus.
- Alexander, Callionis F. rhetor, frater Eusebii, rhetoris, Iuliani discipulus.
- Alexander Claudius, rhetor.
- Alexander, Hierapolitanus, episc. et martyr, scripsit, *τί καινὸν εἰσήνεγκε Χριστὸς εἰς τὸν κόσμον, κεφάλαια Θ.* de rebus nouis, quas Christus in mundum indulit, capita IX. librum, egregiis sententiis refertum.
- Alexander, Milesius^{y)}, polyhistor, Romae fuit temporibus Syllae et ante: a Cornelio Lentulo, cuius paedagogus ac libertus fuit, Cornelii sortitus cognomen, Laurenti periit, aedibus eius ab igne consumptis, quod ubi comperit uxor eius, Helena, ἀπὴν ἤγατο laqueo vitam finivit. Fuit grammatici, Cratetis, discipulus, συνέγραψε βιβλία ἀριθμῷ κεῖντα, libros scripsit innumeros, et περὶ Ρώμης, de Roma libros V.
- Alexander, Numenii F. Sophista.
- Alexander, Pleuronius, ex Pleurone, Aetoliae ciuitate, Satyri et Stratocleae F. grammaticus, (circa Olymp. CXXIV.) tragoedias scripsit, unus ex Pleiade tragicorum.
- Alexander, Seleuciensis, Cilix, Alexandri, caussidici, F. rhetor, *πλοπλάτων* siue *Iuteus Plato* cognominatus.
- Alexis ex Thurio, quae ante Sybaris, comicus, docuit fabulas CCXLV. patruus Menandri, comici, Stephani, iidem comici pater.
- Amelius, Apameensis, philosophus, magister Porphyrii, aequalis Ammonii et Origenis.
- Ammonianus, grammaticus, Syriani, philosophi, propinquus ἡγάπα τὴν ἐπὶ ποιεῖν ἐξηγήσει καὶ διορθώσει τῆς ἑλληνικῆς λέξεως καθεμένην τέχνην, *artem in poetarum enarratione et graecae dictionis emendatione occupatam diligebat.* ἔτος ἦν Ἀμμωνιανὸς, ὃ κακῆθαι συμβέβηκεν ὄνον (seruum hoc nomine) σοφίας ἀκροατὴν.
- Ammonius Saccas, philosophus Alex. ex Christiano ethnicus, teste Porphyrio.
- Ammonius, Ammonii F. discipulus Alexandri, grammatici, qui in schola Aristarchi successor fuit ante Augusti, imp. tempora.
- Amphion, antiquae musicae inuentor. *Iulianus in Epist.*
- Amus, Aegyptius, in monte Nitriae monachus.
- Anacharsis, Gnyri F. Scythia, philosophus, frater Καδυσά Caduiae, Scytharum regis, matre graeca natus, scripsit νόμιμα Σκυθῶν δι' ἐπῶν, de legibus et institutis Scytharum versu heroico. περὶ ευτελείας τῶν εἰς τὸν ἀνθρώπινον βίον, de frugalitate vitae humanae, poema heroicum versibus DCCC. Ancoram et rotam figlinam inuenit, vixitque temporibus Croesi etc.
- Anacreon, Tejus, lyricus, Scythini, (al. Eumeli, Parthenii vel Aristocrati,) filius, dialecto ionica scripsit elegias, *παροίτια μέλη*, siue carmina, quae inter pocula cantabantur, et *iambos*, et quae vocantur *Anacreontica*. Vixit tempore Polycratis, Samii tyranni circa Olymp.

y) Kusterus hunc *Cornelium Alexandrum* confundit cum altero longe iuniore *Alexandro*, *Cotyraensi*, ex Asclepiadae schola grammatico, cuius

opitum et laudes diserta oratione decorauit Aristides. Vide, quae de hoc iuniore Alexandro dixi lib. IV. cap. 37. [pag. 17. sq. in hoc vol.]

Olymp. LII. (alii LXII. tempore Cyri et Cambyſae.) Teo pulſus ob Hiſtiaci ſediti-
onem Abdera urbem Thraciae migravit.

Anaſtaſius, Silentjarius, imp. haereticus.

Anaxagoras, ſophiſta (i. e. philoſophus,) Hegēſibuli F. Clazomenius, cognominatus v̄s
ſive *Mens*, Periclem licet cauſſae ſuae naſtus patronum Athenis pulſus, Lamplaci vi-
tam finiuit inedia etc. vide infra *Ἀπολλώνιος*.

Anaxandrides, Anaxandri F. e Camiro Rhodius, vel, vt alii, Colophonius, ludis Philippi
Macedonis Olymp. xci. interfuit, ſcripſitque comoedias LXV. ex quibus vicit X. Pri-
mus amores in ſcenam introduxit.

Anaxilas, comicus poeta.

Anaximander, Praxiadae F. Mileſius philoſophus, cognatus, diſcipulus et ſucceſſor Tha-
letis. Primus aequinoctium inuenit, et ſolſtitia et horologia, et terram in medio
mundi ſitam eſſe. Gnomonis etiam vſum introduxit, et *γεωμετρίας ὑποτύπωσιν*
ἔδειξεν, geometriae inſtitutionem tradidit. Scripſit *περὶ φύσεως*, *de natura rerum*;
γῆς περιόδον, *deſcriptionem terrae*. *περὶ τῶν ἀπλανῶν καὶ σφαιρᾶν*, *de ſtellis fixis*
et *sphaeram*, aliaque.

Anaximander, Anaximandri F. Mileſius, iunior, hiſtoricus, temporibus Artaxerxis Mne-
monis. Scripſit *συμβόλων Πυθαγορείων ἐξήγησιν*, *ſymbolorum Pythagoricorum inter-*
pretationem.

Anaximenes, Euſtrati F. Mileſius, philoſophus, diſcipulus et ſucceſſor Anaximandri, Mileſii,
vel vt alii, Parmenidis. Vixit Olympiade LV. qua Cyrus Croeſum regno exiit.

Anaximenes, Ariſtoclis F. Lamplacenus, orator et diſcipulus Diogenis Canis, et Zoili,
Amphipolitani, grammatici, praeceptor Alexandri Macedonis, a quo patriae ſuae
veniam et ſalutem impetrauit. Theopompo in [P] odium adducendo librum vul-
gavit ſub illius nomine aduerſus Athenienſes et Lacedaemonios, *συγγραφήν λοιδόρον*
ἐς τὸ ἀκριβέστατον μισησάμενος, hiſtoriarum Theopompi maledicum ſtilum accurate
imitatus.

Andocides, Athenienſis, Leogori F. vnus ex decem oratoribus, genus ducens a Telemacho,
Ulyſſis F. et Nauſicaa, vt tradit Hellanicus.

Androclides, Syneſii Lydi Philadelphiensis F. tempore Porphyrii, philoſophi, docuit, eius-
que meminit in oratione *de ſui temporis doctōribus*.

Andromachus ex Neapoli Syriae, ſophiſta, Zonae vel Sabini F. docuit Nicomediae tempo-
ribus Diocletiani imp.

Androtion, Andronis F. Athenienſis, orator et demagogus, Iſocratis diſcipulus.

Angelius, Valentis tempore epiſcopus CPol.

Anniceris, auctor ſectae Anniceriae, tempore Alexandri M. Cyrenaeus, philoſophus epicu-
reus factus, etſi parabatae fuiſſet diſcipulus, qui audiuerat Ariſtippum. Frater Anni-
ceridis Nicoteles, philoſophus. Diſcipulus celebris, Poſidonius.

Antigenides, Satyri F. Thebanus, muſicus, tibicen Philoxeni. Scripſit *μέλη*, *carmina*
(modulis animata muſicis.)

Antimachus, Colophonius, Hyparchi F. grammaticus et poeta. Panyafidis, poetae, non
ſeruus, ſed illius et Steſimbroti auditor: vixit ante Platonem. (v. Küſteri not.)

Antimachus, Heliopolitanus Aegyptius, qui ſcripſit *Κοσμοποιῶν* verſibus heroicis 3780.

Antimachus, poeta melicus, dictus *ψευδής*, perinde, ut ²⁾ Olympicus quidam, quod discipulos suos inter differendum conspergeret ac minutim conspueret. Decretum fecit, neminem in scena nominatum a comicis perstringendum. [Quinque *Antimachos* Suidas nominat, t. I. pag. 225. vbi v. Küster.]

Antiochus, Cilix, Cynicum se philosophum simulans et honoribus auctus a Seuero et Antonino ad Tiridatem, et cum eo ad Parthos transfugit; hinc *ὁ Αὐτόματος*, *transfuga*, dictus est.

Antipater, Ioalai F. discipulus Aristotelis, Alexandri M. dux et deinde rex Macedoniae; reliquit Epistolarum *σύγγραμμα* libris duobus, et historiam *τὰς Περδικῆς πράξεις Ἰλλυρικῆς*.

Antipater, Nicolai Damasceni, historici, pater, Stratonices maritus, eloquentia pollebat, qua neminem laesit, patriae et ciuibus profuit.

Antiphanes, Atheniensis, comicus, iunior Panaetio.

Antiphanes Carysius, Trani F. Thespidis, tragici, tempore, comicus antiquior.

[E] **Antiphanes**, Demophanis vel Stephani F. Smyrnaeus, vel, ex Dionysii sententia, Rhodius, comicus mediae comoediae, ex seruitute manumissus, claruit circa Olymp. XCIII. scripsit comoedias CCCLXV. vel ut alii CCLXXX. vicitque decies ter. Filium habuit Stephanum comicum, obiit in Cio, piro forte percussus, anno aetatis LXXIV.

Antiphon, Atheniensis, *τετρατοσκῶπος*, prodigiorum coniector, poeta epicus et sophista: dictus *λογομάγαιρος* quasi *sermionum coquum* dixeris. Eundem esse puto, quem paullo post *ὄνερσχεῖτην* Suidas vocat et *περὶ κρίσεως ἐνείρων de somniorum iudiciis* ait scripsisse.

Antiphon, Sophili F. Atheniensis, populo Rhamnusus, cognomine Nestor, post Gorgiam in forensi dicendi genere excelluit, magister Thucydidis. [v. Küsteri not.]

Antisthenes, patre cognomine, Atheniensis, ex oratore philosophus Socraticus, peripateticus primum dictus, deinde in Cynofarge docuit, cynicae sectae princeps, Diogenis, cynici, praeceptor. Scripsit tomos X., primum Magicum, in quo narrat de Zoroastre, sapientiae repertore. Hunc Aristoteli quidam, alii Rhodioni tribuunt.

Antonius, Alexandrinus, Gazae et Byzantii causas egit, sacris alioqui maxime deditus, ita ut Gazam redderet religiosiorem.

Anytus, Anthemionis F. Atheniensis, orator.

Apelles, Colophonius, Pythii F. Ephori, Ephesii, et Pamphili, Amphipolitani, discipulus, pictor celebris, ab Ephesiis ciuitate donatus, frater Ctesiochi, pictoris.

Apelliconis, Teii, bibliotheca a Sylla in potestatem redacta.

Aphareus, Atheniensis orator, filius Hippiae, sophistae, et Plathanes, Isocratis priuignus (*πρόγονος*), clarus circa Olympiadem XCV. eodem, quo Plato, tempore.

Appianus siue Apianus scripsit romanam historiam, *τὴν καλεσμένην βασιλικὴν* — — *Ῥωμαϊκὴς λόγος ἐννέα* etc.

M. Apicius etc.

Apion, Plistonici F. cognomento Mochthus, Aegyptius, siue Cretensis, grammaticus, discipulus Apollonii, Archibii, et Euphranoris, centenario maioris, et Didymi. Docuit Romae

2) Ita *Ψευδής* dicti recentiori aetate *Alciatus* et *Malherba*.

Romae Tiberii et Claudii aetate, successor Theonis, grammatici, aequalis Dionysii Halicarnassei. Scripsit *ἱστορίαν κατ' ἔθνος historiam de singulis gentibus*, aliaque.

Apollinaris, Laodiceus, tempore Constantii et Iuliani, parabatae, grammaticus, philosophus et poeta, scripsit *contra Porphyrium libros XXX.* et versibus graecis heroicis *πάσαν τὴν τῶν Ἑβραίων γραφὴν*, totum vetus testamentum, [P] reddidit. Epistolas item scripsit et multos in S. Scripturam commentarios. Idem haereticus, filius Apollinaris Alexandrini.

Apologus Alcinoi *ἐπὶ τῶν φλυαρούντων*, de iis, qui futili et prolixo sermone utuntur.

Apollodorus, Atheniensis, comicus, fabulas scripsit XLVII. Vicit quinques.

Apollodorus, Gelous, comicus, Menandri aequalis. eius dramata: *Ἀποκατεργῶν ἢ Φιλάδελφοι*, *Δευσοποιὸς*, *Ἰέρεια*, *Γραμματοδείπνος*, (aut, ut Küster e Polluce VII. 23. legere malit, *Γραμματοδιοποιὸς*.) *Ψευδαίαις*, *Σίσυφος*, *Αἰσχυρίων*.

Apollodorus, Tarsensis, tragicus, cuius dramata: *Ἀκάνθοπληξ*, *τεκνόνκτονος*, *Ἕλληνες*, *Θυέης*, *Ἰκέτιδες*, *Ὀδυσσεύς*.

Apollodorus, Atheniensis, Afclepiadis F. grammaticus, Panaetii, Rhodii philosophi, et Aristarchi, grammatici, discipulus, primus vsus tragiambico carminis genere, *ἤρξε δὲ πρῶτος τῶν καλεσμένων τραγιάμβων*.

Apollonius, Alexandrinus, poeta epicus, qui Rhodi vixit, filius Sillei, Callimachi discipulus, et Eratosthenis aequalis, et post illum bibliothecae Alexandrinae praefectus.

Apollonius, Tyauensis, philosophus, Apollonii F. temporibus Claudii, Caii et Neronis vsque ad Neruam clarus. Scripsit *τελεταὶς initia sua de sacrificiis*, *διαθήκην*, *testamentum*, *χρησμούς*, *oracula*, *Ἐπιστολάς*, *Epistolas*, *Πυθαγόρου βίαν*, *vitam Pythagorae*. Vitam Apollonii scripsit Philostratus etc.

Apollonius, Tyaneus, philosophus iunior, temporibus Hadriani imp. teste Agresphonte. *ἐν τῷ περὶ ὁμωνύμων*.

Apollonius, Alex. cognomento dyscolus, pater Herodiani, grammatici, τῷ τεχνονογράφῳ, scripsit 1) *περὶ μερισμῶν de partitione partium orationis libros IV.* 2) *περὶ συντάξεως de constructione partium orationis libros IV.* 3) *De verbo siue ῥηματικόν*, *libris V.* 4) *De verbis derivatis in μ desinentibus.* 5) *De nominibus siue ὀνομαστικόν.* 6) *De nominibus per varias dialectos.* 7) *De nominum foemininorum casu recto.* 8) *De paronymis.* 9) *De comparatiuis.* 10) *De dialectis doricis, ionicis, aeolicis, atticis.* 11) *De figuris Homericis.* 12) *περὶ κατεψευσμένης ἱστορίας*, *de historia commentitia.* 13) *De affectionibus*, *περὶ παθῶν.* 14) *περὶ τόνων κατηναγκασμένων*, *de tonis coactis libros duos.* 15) *περὶ τόνων σκολιῶν*, *de tonis obliquis.* 16) *περὶ προσωδιῶν de accentibus libros V.* 17) *περὶ στοιχείων*, *de elementis suis litteris.* 18) *de praepositionibus.* 19) *περὶ τῶν Διδύμῳ πιθανῶν*, *de Didymi probabilibus.* 20) *De compositione.* 21) *De iis, quas duobus modis afferuntur.* 22) *De vocula τῖς.* 23) *De generibus.* 24) *De spiritibus.* 25) *De possessiuis.* 26) *περὶ συζυγίας de coniugatione.*

Apollonius, Archebuli siue Archebii F. scripsit de dictionibus homericis, ordine alphabetico: [Eius lexicon homericum hodie existat, a Villoisonio, dein a Tollio editum].

[P] Apollonius, Aphrodisiensis, summi sacerdos et historicus, scripsit *Καρικὰ siue historiam Caricam*. *Περὶ Τράλλων de Trallibus.* *Περὶ Ὀρφείως καὶ τῶν τελετῶν αὐτοῦ.* *De Orpheo et ipsius sacris.*

Apollophanes, Atheniensis, comicus antiquus, cuius dramata: *Δάλυς*, *Ἰφιγέων*, *Κρήτες*, *Δανάη*, *Κένταυροι*.

Apsines, Atheniensis, sophista egregius, pater Onasimi, sophistae, qui Apsinis pater fuit, Apsines, Gadarensis, sophista, ex Pane, vt fama fert, genitus Smyrnae, discipulus fuit Heraclidis, Lycii, et deinde Basilici, Nicomediae. Athenis artem rhetoricam professus est, imperante Maximiano, et ad consularem dignitatem peruenit.

Apsines, Onasimi, Atheniensis, sophistae F. sophista, iunior Apsine Gadarensi.

Apfyrus, Prusaënsis, vel Nicomedienfis, miles, qui sub imp. Constantino ad Istrum in Scythia militauit. Hic librum de equorum medicina scripsit et de iisdem brutis animalibus physicum alterum aliaque. Scripsit etiam *Κίμων*, Atheniensis, admirabilem librum *ἱπποσκοπικόν*, de equorum inspectione.

Aquila, philosophus, scripsit *σχολία λογικά περὶ συλλογισμῶν*.

Aquila, grammaticus: musicus.

Araros, Atheniensis, comicus, filius Aristophanis, comici, qui primum docuit comoedias Olympiade 101. Ex dramatibus eius sunt: *Κωνεὺς*, *Καμπυλίων*, *Πανὸς γοναί*, *Τμεναιος*, *Ἄδωνις*, *Παρθενίδιον*.

Aratus, Solensis Cilix, Athenodori F. auditor Menecratis, grammatici Ephesii, philosophorum, Timonis et Menedemi. Vixit Olympiade CXXIV, familiaris Antigono Gonatae, regi Macedoniae, Demetrii, poliorcetae, filio, aequalis Antagorae, Rhodii, et Alexandri, Aetoli, fratres habuit Myrin, Calondam et Antenorodum. Poeta epicus scripsit *Φαινόμενα*, in quibus initium admirabile et Homeri felix imitatio. *Ἕμνος in Παντι*, *Σπονδοφόρος*, *Παίγνια*, *Ἀστρολογίαν καὶ ἀστροθεσίαν*. *Σύνθεσιν Φαρμάκων*, *Θηριακῶν ἐπιτήδεια*. *Ἀνδρωπογονίαν*. *Ἐπιδυτικόν*. *εἰς Θεόπροπον* (epicedium) *εἰς Ἀντίγονον*. *Ἡθοποιίας*. *Ἐπισολάς*. *Ἐπιγράμματα in Philam*, Antipatri filiam, Antigoni uxorem. *Ἀνατομήν*, *In Pausaniam*, Macedonem. *Epicedium Cleombroti*. *Διόρθωσιν Ὀδυσσεύς* emendationem *Odysseae*, et *epistolas* oratione soluta.

Arcadius, grammaticus, Antiochenus, scripsit de orthographia, de constructione partium orationis; onomasticum admirabile.

Arcefilaus, philosophus.

Archedicus *κωμωδιογράφος*, qui contra Democharem, Demosthenis sororis filium, scripsit. Ex fabulis eius sunt *Θησαυρὸς* et *Διαμαρτάνων*.

Archelaus, Apollodori vel Midonis F. Milesius, philosophus physicus, primus ex Ionia physiologiam in Graeciam introduxit, discipulus Anaxagorae, praeceptor Socratis et Euripidis: scripsit physiologiam et alia nonnulla. Nihil iustum vel turpe natura esse docuit, sed instituto omnia.

Archelaus, coloniae presbyter, contra quem scripsit Basilus, Irenopolis episcopus.

Archias, Theagenem ob facultates amissas consolans. (*ex Damascio*.)

Archias, *Φυγαδοθήρας*, qui oratores, fuga sibi cupientes consulere, venatus est, vt Antipatro traderet.

Archibius, Apollonii F. grammaticus, scripsit *ἐξήγησιν epigrammatum Callimachi*.

Archibius, Ptolemaei F. Leucadius vel Alexandrinus grammaticus, ex eorum numero, qui Romae vsque ad Traiani imp. tempora docuerunt.

Archigenes,

Archigenes, Philippi F. Apameensis Syrus, medicus, Agathini discipulus, qui Romae Traiani tempore artem medicam exercuit. Vixit annos LXXIII. scripsitque multa medica physicaque.

Archilochus maledicus, alioquin insignis poeta, quem, a Calonda interfectum, Pythia vltia est etc.

Archimedes, Trallianus, philosophus, scripsit *ὑπόμνημα commentarium in Homerum, et Mechanica.*

Archippus, Atheniensis, comicus antiquus, qui semel vicit Olympiade XCI.

Archytas, Tarentinus, Hestiaei F. aut Mnesarchi vel Mnesagorae, philosophus pythagoricus, qui Platonem seruauit, quum eum ad mortem quaereret Dionysius, tyrannus. Empedoclis discipulus philosophiam docuit multosque libros scripsit. Inuentor *πλαταγῆς* siue crepitaculi. Τὸ κοινὸν τῶν Ἰταλιωτῶν προέβη, κρατηγὸς αἰρεθεὶς αὐτοκρατωρ ὑπὸ τῶν πόλιτῶν καὶ τῶν περὶ ἐκείνων τὸν τόπον Ἑλλήνων, *communi Italio- tarum praefuit, Dictator a ciuibus et vicinis Graecis creatus.*

Arctinus, Milesius, poeta, Homeri, (vt ait Artemon,) discipulus et tamen vixisse dicitur Olymp. nona, quadringentis annis post bellum troianum: [quod vix probabile est, vide supra, vol. I. pag. 9. sqq.]

Ariani, Psathyriani etc.

Arignote, Samia, discipula Pythagorae et Theanús, philosopha pythagorica. Scripsit *Bacchica* siue *τελεταὶ Διονύσου*, et *de Cereris Mysteriis*, nec non *Epigrammata*. Fertur etiam illius sub nomine *liber sacer, ιεροὺς λόγους.*

Arion, Cyclei F. Methymnaeus, lyricus, vixit Olympiade XXXVIII. Quidam Alemanis filium tradidere. Scripsit *ᾠμαὶα cantica* et *προοίμια hymnos* ad versus heroicos bis mille. Dicitur tragiçi modí inuentor fuisse et primus chorum instituisse, et dithyrambum cecinisse, et ita nominasse, quod a choro canitur, et satyros introduxisse versibus loquentes.

Aristarchus, *ἑταῖα* (habitatione) Alexandrinus, *φύσας* (gente) Samothrax, Aristarchi F. clarus Olymp. CLVI. tempore Ptolemaei Philometoris, cuius filium erudiit. Fertur scripsisse vltra DCCC. libros *ὑπερμνημάτων* siue commentariorum. Discipulus Aristophanis, grammatici, cum Cratete, Pergameno, Pergami saepe concertauit. Discipulos habuit grammaticos circiter XL. Annos natus LXXII. in Cypro aqua intercute laborans necem sibi inedia consciiuit, relictis filiis, Aristarcho et Aristagora, nullius ingenii, ex quibus Aristarchum venditum Athenienses redemerunt.

Aristarchus, Tegeates, tragicus, aequalis Euripidis, qui primus dramata ad illam prolixitatem produxit, docuit tragoedias LXX., vicit duabus. [P] Obiit centenatio maior. Morbo cum laborassét, Aesculapio pro restituta valetudine drama *Ἀσκληπίου* dedicauit.

Aristaeas, Democharidis aut Canstrobii F. Proconnesius, poeta epicus, scripsit τὰ *Ἀριμασπεῖα καλέμενα ἔπη, carmina Arimaspea* siue historiam Arimasporum Hyperboreorum libris III. et soluta oratione nonnulla, et *Theogoniam* versibus mille. [Aristiae fabulam, *Cyclops* vocatam, metmorat Suidas I. pag. 324. vbi v. Kusteri not. 1.]

Aristides, Adrianensis, ex Adrianis Mysiae siue Bithyniae, sophista, Polemonis, Smyrnaei, rhetoris, discipulus, filius Eudaemonis, philosophi, statinis Dialis in patria sua. Athenis Herodem et Pergami Aristoclem audiuit, floruitque Antonini imp. tempore et vitam

usque ad Commodum produxit. Orationes eius quam plurimae, aliae apud alios circumferuntur.

Aristippus, Aristaedae F. Cyrenaeus philosophus, Socratis auditor, sectae auctor Cyrenaicae, primus Socraticorum, qui mercedem a discipulis exegit. Xenophonti infestus, auferitatis Antisthenis derisor. A Diogene ipse dictus *κύων βασιλικός*. Plura eius feruntur Apophthegmata etc. Audiuit eum Arete, filia, cuius filius, Aristippus iunior, Metrodidactus adpellatus. Huius auditor Theodorus, dictus atheus, mox Deus. Theodorum Antipater, Antipatrum Epitimedes, Cyrenaeus, Epitimedem Parabates, Parabatem Hegesias, Pisithanatus, Hegesiam Anniceris, non illé, qui Platonem redemit.

Aristo, Platonis pater etc.

Aristo, Lembus, qui librum Herodiani, ἡ καθόλου (scil. τέχνη) inscriptum, in compendium redegit Danaoque inscripsit.

Aristocles, Messenius, philosophus peripateticus, scripsit *περὶ φιλοσοφίας de philosophia libros X.* in quibus omnes philosophos et ipsorum opiniones recenset. Πότερον σπουδαιότερος Ὅμηρος ἢ Πλάτων, utrum Homerus praestantior, an Plato? Τέχνης ῥητορικῆς, *artem rhetoricam.* Περὶ Σαράπιδος, *de Sarapide.* Ἠθικά, *de moribus libros IX.*

Aristocles, Lampfacenus, philosophus Stoicus, scripsit *ἐξηγήσιν τῶν Χρυσίππου περὶ τῆ πῶς ἕκαστα λέγομεν καὶ διανοόμεθα, enarrationem in Chrysippum de ratione, qua singula eloquimur et cogitamus, libros IV.*

Aristocles, Pergamenus, sophista, qui Traiani et Hadriani temporibus vixit. Scripsit *artem rhetoricam; epistolas; de rhetorica libros V.* Μελέτας, *declamationes; Πρὸς τὸν βασιλέα ἐπὶ τῇ διανεμῇ τῆ χροῦς, ad imperatorem de auri distributione.*

Aristogenes, Thasius, medicus, libros XXIV. scripsit, in quibus praestantiora [P] iudicata sunt *περὶ διαίτης de vietus ratione, περὶ δυνάμεως, de facultate, περὶ δακτύων, de venenatis animalibus, περὶ σπέρματος, de semine, ὕμερον, de valetudine tuenda, Ἐπιστολικά quæstia per epistolas: Ἐπιτομή φυσικῶν βοηθημάτων πρὸς Ἀντίγονον, naturalium remedium compendium ad Antigonom.*

Aristogenes, Cnidius, medicus, servus Chrysippi, philosophi, et Antigoni Gonatae medicus.

Aristogiton, Cydimachi, (Seydimi *), vel Lysimachi F. Atheniensis, rhetor, matre libertina, propter impudentiam Canis cognominatus et ab Atheniensibus interfectus etc. Scripsit orationes: *Apologiam aduersus Demosthenem belli ducem: aduersus Lycurgum, aduersus Timotheum, aduersus Timarchum, aduersus Hyperidem,* (quem ob decretum

aa) Apud Suidam tom. I. pag. 325. *Aristogiton*, Cydimachi vel Lysimachi filius, ab *Aristogitone*, Seydimi F. Sycophanta, discernitur, et de utroque separatim agitur. Enimuero et prior aduersus Hyperidem verba fecisse, et posterior quoque Hyperidem ob decretum memoratum quamquam frustra, persequutus dicitur. Num autem reuera diuersi fuerint, et vterque scripserit contra Hyperidem, an potius cum *Tayloro*, qui in not.

ad Demosth. oratt. tom. III. (vbi pag. 509. seq. de Aristogitone vberius disputat, et pag. 510. loca Suidæ excitat,) non discernit illos nec differre iudicat, (atque Suidas a confusione rerum hominumque haud omnino est immunis, v. supra, ad sect. 7. not.) vnus sit idemque habendus, discernere non ausim. Posterius tamen verisimilius mihi videtur. conf. supra ad vol. II. pag. 858. not. et vol. III. pag. 512. sq. *Harl.*

decretum post cladem Chaeroneensem factum actione τῶν παρὰ νόμων persequutus est, sed frustra,) *adversus Thrasylum*, et Ὁρφάνικόν siue orationem pro pupillis.

Aristomenes, Atheniensis, comicus, τῶν ἐπιτευτέρων τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ex iis, qui antiquae comoediae proximi fuere, belli Peloponnesiaci tempore Olymp. LXXXV. Dicitur *Θυροποιός*.

Aristonicus, Alexandrinus, grammaticus, scripsit περὶ τῶν σημείων notis criticis in *Theogonia Hesiodi*. et libros VI. τῶν τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεύς ἀσυντάκτων ὀνομάτων, *de nominibus in Iliade et Odyssea, quae a communi constructione recedunt*.

Aristonymus, comicus, tempore Ptolemaei Philadelphi et Philopatoris, et post Apollonium (Rhodium) bibliothecae regiae praefuit annum agens LXIV. Quum fugam moliretur ad Eumenem, coniectus est in carcerem, et post aliquod tempus emissus, obiit ex stranguria anno aetatis LXXVII. Scripta eius permulta sunt; ex comoediis eius ab Athenaeo citatur ἥλιος ὄργων *sol algens*.

Aristophanes, Byzantius, grammaticus, filius Apellis, qui ordines duxit, discipulus Callimachi et Zenodoti, quorum hunc iuuenis, illum puer audiuit, et praeterea Dionysii Iambi et Euphronidae, Corinthii, siue Sicyonii. Vixit Olympiade CXLV.

Aristophanes, Rhodius, siue Lindius, (aliis Aegyptius, aliis Camirensis) ciuitate Atheniensis, comicus, filius Philippi, in scena certauit Olympiade CXIV. tetrametri et octametri inuentor. Filios habuit Ararotem, Philippum et Philetaerum, comicos. Quidam ἀπόδελον, libertum fuisse tradiderunt. Dramata eius sunt LIV. ἀπὲρ δὲ πεπράχαμεν, [P] quae autem tractauimus, siue in quas commentati sumus ^{bb)}, *Acharnensis, Ranas, Pax, Ecclesiazusae, Thestophoriazusae, Equites, Lyssistrata, Nubes, Aues, Plutus, Vespas*.

Aristoteles, Nicomachi et Phaeleidis F. (Nicomachus autem medicus fuit ex Asclepiadarum genere, a Nicomacho, Machaonis filio, oriundus,) ex Stagira, vrbe Thraciae, philosophus, discipulus Platonis, τραυλὸς τὴν φωνὴν *balba uox*. Fratres habuit Arimnestum et Arimnestem, filiamque, ex Pythiade, (Hermiae Eunuchi, Atarni in Troade principis, filia,) ipsi natam, quae tribus maritis nupsit librorumque aliquot mater ante patris decessit. Habuit et filium, Nicomachum, ex Herpyllide, concubina etc. praefuit per annos XII. peripateticae philosophiae, ita dictae διὰ τὸ ἐν περιπάτῳ ἦτοι κήπῳ διδάσκειν, quoniam in *Peripato* siue horto docuit Aristoteles, relicta academia, in qua Plato docuerat. Natus est XCIX. Olympiade: et Chalcide, hausto aconito, obiit, quia in ius vocabatur, quod Paeanem in Hermiam Eunuchum scripserat. Alii ex morbo discessisse annos natum LXX. Timaeus Aristotelem omnibus prosciindit conuitiis: sed aliorum iudicio τῆς φύσεως γραμματεὺς, *naturae scriba* fuit, τὸν κάλαμον ἀποβρέχων εἰς γῆν *qui calamus in uentem intinxit*, quemque nihil fugit rerum vtilium abstrusiorumque.

Aristoxenus, Mnesiae Spinthari, musici Tarentini, F. Apud Mantineenses operam dedit philosophiae et musicae, atque patris, et Lampri, Erythraei, Xenophili, pythagorei, et dapique

^{bb)} Sunt verba scholiastae Aristophanis, ad πρῶ. Ille vocabulum suspectum habet, haud necessariae suas in comicum respicientis. *Fabr.* Küsteri est, neque interpretatio, *superstites sunt*, admittitur opinio, *εὐρήκαμεν*, pro *πεπράχαμεν*, quod *tenda. Harl.*

denique Aristotelis, quem defunctum conuictis infectatus est, quod scholae successorum Theophrastum reliquisset, non se, cuius tam magna esset inter auditores ipsius gloria. Aequalis fuit Dicaearchi, Messenii, ab Olympiade CXI. Conscripsit musica, philosophica, historias et omnigenae eruditionis libros CCCCLIII. Alius *Aristoxenus*, Cyrenaeus, luxui adeo deditus, ut lactucas in horto suo vesperi mulso rigaret, dicens, virides in placentas sibi enasci.

Arnuphis, Aegyptius philosophus, qui Romanis, siti laborantibus, praesente Marco Antonio imp. dicitur arte coegisse nubes et imbrem conciliasse. Alii aiunt, hoc effecisse Iulianum, Chaldaeum.

Arrhesius, monachus.

Arrianus, poeta epicus, versibus graecis heroicis Georgica Virgilii reddidit, [P] scripsitque *Ἀλεξανδριὰς* siue de rebus gestis Alexandri rhapsodias XXIV. et in Attalum, Pergamenum, poemata.

Arrianus, Nicomediensis, philosophus *Ἐπικτήσιος*, iunior Xenophonte. Romae vixit temporibus Adriani, Antonini et Marci, imperatorum, et διὰ τὴν τῆς παιδείας δεξιότητα propter praeclaram doctrinam, teste Heliconio, ad Consularem usque dignitatem euectus. Scripsit libros quam plurimos.

Artemidorus, ex Daldis, Lyciae oppido, philosophus, scripsit *Ὀνειροκριτικά* de somniorum interpretatione libros IV. *Ὡννοσκοπικά*, de auguriis; *Χειροσκοπικά* de diuinatione, quae fit per manuum inspectionem.

Artemidorus, Pseudoaristophanius, vocabula opfartytica siue de re coquinaria collegit.

Aesclepiades, Diotimi F. Myrleanus, (ex Myrlea, Bithyniae, deinde dicta Apamea,) at τὸ ἄνωγεν γένος, si altius genus reperas, Nicaeensis, grammaticus, Apollonii discipulus, qui vixit Attali et Eumemis, Pergamenorum regum, tempore. Scripsit *Φιλοσόφων βιβλίων διορθωτικά* philosophicorum librorum emendationem, aliaque multa. Docuit Romae tempore Pompeii magni, et Alexandriae regnante Ptolemaeo quarto adolescens commueratus est.

Aesclepiadae, medici, ab Aesculapio, medicinae praefide.

Aesclepiodotus, Alexandrinus, de quo multa Suidas I. pag. 332. sq. e Damascio.

Ascomius, Paedianus.

Ascræus, Hesiodus.

Asinius (*Ἀσίνιος*) *Pollio*, Romanus, *ἱστορίας ῥωμαϊκὰς συνέταξεν* historiam latine composuit libris XVII. *ἔτος πρῶτος Ἑλληνικὴν ἱστορίαν ῥωμαϊκῶς συνεγράψατο*, et primus historiam graecam stilo latino tradidit. Fabr. De eo pluribus egi in Introduct. in notitiam litterat. romanae tom. II. pag. 237. sqq. *Harl.*

Aspasia, Milesia, foemina celeberrima et singulari eloquentia praedita, Sophistria, *διδασκάλος λόγων ῥητορικῶν* magistra et amica Periclis et vxor denique, quae duorum bellorum, Samiaci et Peloponnesiaci, causa fuisse traditur, et ex qua Pericles filium, sibi cognominem, suscepit. Fuit et altera, meretrix, ab *Aspasia* Periclis diuersa.

Aspasius, Byblius, sophista, aequalis Aristidis et Adriani, scripsit *de Byblo*, *περὶ γάσεων ἐσχηματισμένων*, de statibus figuratis; *μελέτας*, declamationes; *Τέχνας* artem rhetoricam; *ὑπομνήματα*, commentarios; *λαλίας*, sermones. Encomium in Adrianum, imp. et in alios quosdam,

Aspasius,

Aspasius, Tyrius, sophista et historicus, scripsit *de Epiro et rebus Epiroticis historiam σύμ-
μακτον* siue *miscellaneam libris XX. De arte rhetorica*, et alia.

[P] Aspasius, Demetriani, critici et mathematici F. Rauennas, sophista, temporibus Alexan-
dri Mammeas scripsit *πρὸς τὰς Φιλολοιδόρους καὶ πρὸς Ἀρίστωνα* *aduersus maledicos*
et Aristonem varias orationes. Audiuit Pausaniam et Hippodromum et artem rheto-
ricam Romae docuit, vbi diu clarus fuit.

Aslrampsychus, scripsit *βιβλίον ἱατρικὸν εἰς ὄνων Θεραπείαν* *librum veterinarium de asino-
rum curatione*, et *ὄνειροκριτικὸν* *de interpretatione somniorum*.

Astronomiam inter Babylonios primus inuenit Zoroastres et post eum Hostanes, qui ex
genitura et motu coeli fata hominum nascentium obseruare coeperunt. Ab his Ae-
gyptii et Graeci doctrinam illam accepere, qui nascentibus itidem themata notabilia
adsignant.

Aslyages, grammaticus, scripsit *artem grammaticam. De dialectis. De metris κανόνες*
ονοματικὰς, regulas nominum; commentarium in Callimachum.

Aslyanassa, scripsit *περὶ σχημάτων συνεισιαστικῶν*. Eam imitatae Philaenis et Elephantine.

Aslydamas, senior, filius Morsimi et nepos Philoclis, tragicorum, tragicus et ipse, Athe-
niensis, scripsit tragoedias CCXL. vicit XV. Antequam ad tragoedias scribendas se
conferret, audiuit Isocratem.

Aslydamas, iunior, prioris filius, tragicus, cuius dramata *Ἡρακλῆς σατυρικός, Ἐπίγο-
νοι, Αἴας μαινόμενος, Βελλεροφόντης, Τυρῶ, Ἀλκμήνη, Φοῖνιξ, Παλαμήδης*.

Athraeus, Naucratis, grammaticus, qui Marci imp. tempore vixit, scripsit librum, qui
inscribitur *Δεσποσοφιστὰς* etc.

Athenodorus, stoicus philosophus sub Octauiano imp. etc.

Athenodorus, iunior, omnibus ad philosophiam subsidiis ab ingenio et recta animi volun-
tate instructus erat, Procli tempore, et perspicue discipulis suis scriptores explicabat.
Hunc Sallustius dixit similem igni, omnia propinqua incendenti. Persuasit tamen ei
ne philosophum se profiteretur.

Atlas, quem fauulae ferunt coelum et terram humeris gestare etc.

Atticus, CPolitanus post Arfacium, Chrysostomi successorem, episcopus, Sebastiae in patria
a monachis Macedonianis, qui ex Eustathii, episcopi, schola prodierunt, institutus,
postea ad catholicam ecclesiam se transtulit. Eruditus nec minus praestans pietate ac
prudencia in veterum libris multum operae posuit, noctes insomnes in eorum lectione
traducens; proinde philosophorum ac sophistarum sermonibus, tamquam re noua,
minime terrebatur. In presbyterii [P] adhuc constitutus gradu, orationes, a se
compositas, quas memoriter didicerat, in ecclesia recitabat. Postea ex tempore lo-
qui et panegyricam concionandi rationem sectari coepit, nec tamen sermones eius
vel plausu excepti vel scripto mandati etc. e *Sozomeni histor. eccles. VIII. cap. 27. et*
Socratis hist. eccles. VII. cap. 2.

Augarus, Edessae rex, qui Traiani, imp. temporibus vixit, eique, Edessam venienti, dona
obtulit.

Augeas, Atheniensis, mediae comoediae poeta. Ex eius dramatibus sunt: *Ἀγροίκος* *agro-
stis, Πορφύρας* *purpura, δις κατηγορούμενος* *bis accusatus*.

Augustus, Caesar Octavianus, ὁ σεβαστὸς, scripsit περὶ τῶ ἰδίου βίης καὶ τῶν πράξεων *de vita sua et rebus gestis libros XIII.* itemque *tragediarum, Aiacem et Achillem.* Censu instructo reperit τὴν Ῥωμαίων, romanam ditionem inhabitari ab hominibus 4101017. etc. Facto sacrificio Pythiam interrogavit, quis post ipsum imperaturus esset? illa vero respondit:

Παῖς Ἑβραῖος κίλεται με θεοῖς μακάρεσσιν ἀνάσσειν
Τόνδε δόμον προλιπαῖν, καὶ αἰδῶν αὐδῆς ἰκίσθαι.
Δοικὸν ἄπειθε σιγῶν ἐκ βωμῶν ἡμετέρων γε ^{cc}).

Hinc Augustus oraculo egressus, in Capitolio, aram erexit eique litteris latinis inscripsit: *Hæc est ara primogeniti Dei.* [Sed fides sit penes auctorem.]

Aulus Postumius, poema et pragmaticam historiam graece scribere ausus, in prooemio veniam a lectoribus postulavit, si civis romanus graecae dictionis elegantiam, et congruentem compositionem non fuisset adsecutus, quod ei versum vitio est etc.

Ausonius, sophista, epistolas et alia quaedam ad Nonnum scripsit.

Αὐτὸς ἔφα, de Pythagora dictum.

Auxentius, Confessor, ex Licinii notario episcopus Mopsuestenus, frater Theodori, Athenis eruditi, qui factus est Tarsensis episcopus. etc.

Babrias, vel Babrius, versibus choriambicis *fabulas scripsit libris decem*, Aesopias ex prosa in metrum transferens.

Babylas, episcopus Antiochenus, Numeriano vel Decio, ecclesiam ingredi cupienti, resistit, et cum tribus pueris fratribus alacriter subiit martyrrium.

Bacchylides, Ceius, ex Iulide, una quatuor ^{ad}) ciuitatum Cei, insulae, Medonis F. nepos Bacchylidis, athletae, cognatae Simonidis, lyrici, et ipse lyricus.

Bacis, vates. Philetas, Ephesius, tres Bacidas fuisse dicit, vnum ex Eleone, [P] Boeotiae, alterum, Atheniensem (Pisistratum), et tertium, Arcadem, ex ciuitate Caphya, qui et Cydas et Aletes vocatus fuit. etc.

Basilicus, sophista scripsit περὶ τῶν διὰ τῶν λέξεων σχημάτων *de dictionum figuris, περὶ ἱστορικῆς παρασκευῆς, ἤτοι περὶ ἀσκήσεως de rhetorico adparatu suæ de exercitatione; περὶ μεταποιήσεως de metapoesi*, et alia quaedam.

Basilidius, Caesareae (quae adpellabatur olim Mazaca,) Cappadociae episc. Gregorii Naz. amicus, vir ἐλλογιστάτος καὶ πάσης παιδείας εἰς ἄκρον ἐλλητικῶς. Scripsit plurima, in quibus maxime admirationi sunt, quas in *Hexaëterum* composuit, homiliae IX. Scripsit et insignes libros *contra Eunomium*, et *de Spiritu S.* et librum *asceticum* et *de*

^{cc}) h. e. *Me puer hebraeus, diis beatis impetrans, hanc aedem relinquere, et ad orcum redire iussit. Abi igitur nunc silens ab aris nostris.* Küster. vero tom. I. pag. 377. id oraculum metri causa rectius sic legendum esse putat:

Ἑβραῖος κίλεται με θεοῖς μακάρεσσιν ἀνάσσειν
Τόνδε δόμον προλιπαῖν, καὶ εἰδὼν πᾶσι αὐδῆς
ἰκίσθαι.

conf. imp. Caes. *Augusti temporum notatio, ge-*

nus et scriptorum fragmenta, (primum a Iano Rutgersio collecta, nunc locupletiora,) praemittitur *Nicolai Damasceni liber de institutione Augusti, cum versione Hug. Grotii et Henr. Valesii notis curante I. Alb. Fabricio.* Hamburgi 1727. 4. pag. autem 190: seq. de commentariis Augusti de sua vita. *Havl.*

^{ad}) Ceterae tres sunt Carthia, Corellia siue Corissia et Poecellia.

de virginitate; et XL. *Martyrum Gordii*que, et *Barlaami* et *Iulittae* laudes; item in *Psalmos varios* et *ethicos sermones*; et *epistolas* ὧν ἑδὲν ἄμεινον ad *Libanium*, *Iosphiam*, *Gregorium Naz.* aliosque etc. Habuit fratres quatuor, *Gregorium Nyssenum*, *Petrum*, episcopum, et duos monachos.

Basilus, *Ancyranus*, in patria episcopus, arte medicus, scripsit contra *Marcellum* et de virginitate et alia non pauca. Hic *Constantii* tempore princeps *Macedonianae* sectae fuit cum *Eustathio Sebasteno*.

Basilus, *Irenopolis* *Ciliciae* episc. tempore *Anastasio imp.* scripsit contra *Archelaum*, *Coloniae* presbyterum. *Fabr. Küster* I. pag. 420. ex *Dausquii* notis ad *Basilium*, *Seleucensem*, pag. 317. obseruat, in bibl. *Antwerpiana* exstare *Suidam*, manu exaratum, qui quartum etiam *Basilium*, *Seleuciensem*, memoret his verbis: Βασίλειος ἑτερος Σελευκείας, ἐταῦρος Χρυσόστομος, πρὸς ὃν ἐν τοῖς περὶ ἱεροσύνης λόγοις διαλέγεται. *Harl.*

Bassarica siue *Διονυσιακὰ* scripsit *Soterichus*, qui *Diocletiani* vixit temporibus.

[*Batton*, siue *Baton*, comicus: cuius fabulae sunt *Συνεξαπατῶν*, (ex hoc autem *Suidae* loco docet *Küster* apud *Athen.* qui mentionem facit huius fabulae, libr. XV. p. 678. pro *Κάτωνι* rescribendum esse *Βάτωνι*.) Ἀνδροφόνος· Εὐεργέται. *Harl.*]

Batalus (mollis) dictus est *Demosthenes* in iuuentute, senex argas, serpens callidus.

Bessus, *Corinthus*, pseudophilosophus, cuius conuicia *Apollonius Tyanensis* *Epistolis* et sermonibus compescuit.

Biantis, *Prienensis*, δίκη, in causis orandis probitas coniuncta cum summa eloquentia. *Hipponacti* δικάζεσθαι *Βιαντος* τῆ *Πριηνέως* κρείσσαν.

Βίβλοι Θεῶ, per libros *DEI* intelligitur eius cognitio et perennis memoria. *Psalms*. CXXXIX. 16.

Bolus, (*Βῶλος*) *Democriteus* philosophus, scripsit *ἱστορίαν καὶ τέχνην ἰατρικὴν*, in qua agitur de sanationibus morborum, quae ab occulta naturae vi proficiscitur. — Ab hoc diuersus est apud *Suidam* *Bolus*, *Mendesium*, pythagoreus, qui scripsit. περὶ τῶν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἱστορίων εἰς ἐπίστασιν ἡμᾶς ἀγαγόντων, de utilitate, quam ex lectione historiarum capimus; περὶ θαυμασίων, de rebus mirabilibus; φυσικὰ δυνάμει καὶ de remediis physicis; περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν. De sympathiis et antipathiis; περὶ λίθων κατὰ σοιχείον, de lapidibus secundum ordinem alphabeticum; περὶ σημείων τῶν ἐξ ἡλίου καὶ σελήνης καὶ ἀστέρων καὶ λύχνου καὶ ἱερῶς, de signis, quae ex inspectione solis, lunae, urvae, lucernae et iridis obseruantur.

[P] *Brachman*, rex, qui regioni nomen dedit, scripsit leges *Brachmanum* et de eiusdem gentis rep. idiomate vernaculo.

Brachmanes, gens religiosissima, multasque opes possidens et habitans insulam oceani, quam *Deus* vt sortem illis adtribuit. Eo cum peruenisset *Alexander Macedo*, columnam erexit, cui haec verba fecit inscribi: Ἐγὼ μέγας Ἀλέξανδρος ὁ βασιλεὺς ἔφθασα μέχρι τέττε, ego magnus *Alexander*, rex, huc usque perueni. etc.

Brutus, dux exercitus apud Romanos, scripsit *epistolas*, et epitomen historiarum *Polybii*. Eius stilus et character epistolarum valde probatur.

Βοιωτὸς νόμος cantilena *Boeotica*, prouerbum de iis, qui initio quieti sunt, postea vehementes se praebent.

- Cadmus, Pandionis F. Mileſius, qui primus, vt aiunt, hiftoriam oratione ſoluta ſcripſit, Orpheo paullo iunior: *Origines Mileti et totius Ioniae libris IV.* Hunc aiunt primum litteras in Graeciam intuliſſe, quas primi Phoenices inuenerunt.
- Cadmus, Archelai F. Mileſius, hiftoricus, iunior, (Lycius forſan eſt alius;) ſcripſit λύσις ἔρωτικῶν παθῶν, *remedia amoris libris XIV. Hiftorias atticas libris XVI.*
- Caecilius, Siculus Callantianus**), rhetor, Romae eloquentiam docuit ab Auguſti temporibus ad Adrianum, ex ſeruitute manumiſſus et antea Archagathus vocatus, religione Iudaeus. Libros ſcripſit quamplurimos, *contra Phryges*, duos. *Eclogam vocum elegantiorum* ſecundum ordinem alphabeticum. *Comparisonem Demosthenis et Ciceronis. Quanam ſit differentia, ſi quis imitetur Atticos vel Afianos. De charactere decem oratorum. Comparisonem Demosthenis et Aſchimis. De Demosthenis orationibus germanis et ſpuris. De iis, quae ab oratoribus vel ſecundum vel praeter hiftorias veritatem diſta ſunt.* Item alia quam plurima. Miratur Suidas, Iudaeum rerum graecarum adeo peritum fuiſſe. Τέτο δὲ θαυμάζω, πῶς Ἰεδαῖος σοφὸς τὰ Ἑλληνικά.
- Caesar Auguſtus, cognomento Octavianus, *de vita propria rebusque a ſe geſtis* libros XIII. ſcripſit. [v. ſupra ad voc. *Auguſtus Caesar.*]
- Caesar Tiberius, ſcripſit *epigrammata et artem rhetoricam.*
- Caesarius, Gregorii, theologi, frater, ſcripſit varia, itemque *contra Graecos.*
- Caianus, Arabs, ſophiſta, diſcipulus Apſinis, Gadarenſis, vixit Maximini et Gordiani temporibus, ſcripſitque περὶ συντάξεως, *de conſtructione libros V.* item *artem rhetoricam et declamationes.* Idem eloquentiam Beryti docuit.
- [P] Caius Iulius Caesar, primus Romanorum imp. ſcripſit *metaphraſin Phaenomenorum Arati; et artem grammaticam* latine; item *de vita propria.* Lege lata poteſtatem dedit ſeruis dominos accuſandi. etc.
- Caius Caesar, cognomento Caligula *artem rhetoricam* latine ſcripſit.
- Calanus, Indus, vnus ex Brachmanibus; (ſic quemuis ſapientem Indi vocant,) in cuius honorem Alexander Magnus funebres ludos inſtituit, et vini potores bibendo inter ſe certare iuſſit propter Indorum vinoſitatem. Hic ad omnes quaestiones Alexandro apte reſpondit.
- Callicus, Athenienſis, comicus, Lyſimachi F. Fabulae eius ſunt Αἰγύπτιας, Ἀταλάντη, Κικλῶνες, Πεδῆται, Βάτραχοι, Σχολάζοντες.
- Callias, Syracuſanus, in hiftoria Agathocli, muneratori ſuo, adulatus, quem omnia diuipa et humana iura violaffe non ignorabat, eum pietate et humanitate omnes mortales antecelluiſſe ſcripſit. etc. s. *Diodoro Siculo.*
- Callimachus, Batti et Meſatmae F. Cyrenaeus, grammaticus, diſcipulus Hermocratis, Iafenſis, grammatici, vxorem habuit Euphratis, Syracuſani, filiam: ſororem, Megatimam, cuius filius fuit Callimachus iunior, qui *de inſulis* oratione ligata ſcripſit. Quamplurima omnis metri genere et ſoluta oratione compoſuit, vt libri eius numerum octingentorum ſuperent. Litteras docuit in exiguo vico Alexandriae, Eleuſine, donec commendaretur Ptolemaeo Philadelpho. Vitam produxit vsque ad Ptolemaeum Evergetem, qui regnum ſuſcepit Olymp. CXXVII. 2. Ex ſcriptis eius ſunt: Ἰὼς ἄφ' ἧς Ἰὼς aduentus. *Semele. Argorum origines. Arcadia. Glaucus. Elpider. Dramata*

**) v. Kuſteri not. ad h. I. Suidae II. pag. 285. *Harl.*

mata satyrica. Tragoedias. Comoedias. Μῆλη siue *carmina lyrica. Ibis*, (quo obscuro poemate stilum acerbè strinxerat in Apollonium, Argonauticorum scriptorem, inimicum suum,) *Musum. Πίνακες, tabulae eorum, qui in quavis disciplina claruerunt, eorumque, quas scripserunt, libris CXX. Tabula et descriptio eorum, qui Comoedias et tragoedias docuerunt, ab initio et secundum seriem temporum. Index scriptorum et vocum iustitatarum Democriti. Nomina mensum apud singulas gentes et urbes. Origines insularum et urbium, nominaque earum mutata. De fluminibus Europae. De mirabilibus Peloponnesi et Italiae. De mutatis piscium nominibus. De ventis. De auibus. De fluminibus orbis terrarum. Miraculorum, quas in toto orbe terrarum sunt, collectanea.*

Callimachus, iunior, natus ex Megatima, Callimachi senioris sorore et Stafenore: poeta epicus, qui *de insulis* oratione ligata scripsit.

Callinicus, Caii F. Sutorius cognominatus, Sophista, Syrus, vel, ut alii tradunt, Arabicus, sed reuera Petraeus, qui docuit Athenis. Scripsit ad Lupum *de cacozelia rhetorica. Adlocutionem ad Galienum. Ad Cleopatram. [P] De Alexandrinis historiis περὶ τῶν κατ' Ἀλεξάνδρειαν ἱστοριῶν libros X. Aduersus philosophorum sectas. De Romanorum rationatione περὶ τῆς Ῥωμαίων ἀναγωγῆς*, et alia *encomia* atque *orationes*.

Calliphanes, Parabrycontis F. De iis, qui falsam variae eruditionis speciem prae se ferunt. Hic enim multorum poematum et orationum initia ad tres vsque vel quatuor versus recitans, variae doctrinae laudem affectabat.

Callisthenes, Demotimi vel Callisthenis F. Olynthius, discipulus Aristotelis eiusque ἀνεψιάδης consobriini filius. ἦν δὲ εὐφυὴς πρὸς τὸ αὐτοσχεδιάζειν καὶ ὕμνῳ πολλῇ φέρεσθαι. *promptus dicere ex tempore et rapido orationis impetu ferri.* Eum et Nearchum, tragicum, Alexander ferrea inclusum cauea interfecit, quod ipsi suaderet, ne ab Atheniensibus dominum se vocari pateretur, vel quod insidias regi struxisset. Alii tradunt periisse phthiriasi.

Capito, Lycius, historicus. Hic Isaurica libris VIII. scripsit, et Entropii, qui Liniū, scriptorem latinum, in compendium redegit, epitomen graece vertit. Idem etiam de Lycia et Pamphylia scripsit.

Carcinus, Agrigentinus, tragicus, et Carcinus, Theodectis vel Xenoclis F. Atheniensis, tragicus. Fabulas edidit CLX. vicit vna. Floruit Olympiade centesima ante regnum Philippi Macedonis. Ex dramatibus eius sunt *μύες mures*; tum *Achilles* et *Senales*, ut ait Athenaeus etc. *Xenostes*, Carcini F. multis machinis ad percellendos spectatores in tragoediis suis usus fuisse videtur, quem ideo Plato *δωδεκαμήχανον* adpellat. Carcini poemata *αἰνυματώδη*. Carcinus enim Orestem, ab illo caedem matris coactum fateri, verbis respondentem inducit. [Suidas separauit illos, fecitque duo diuerfos Carcinos.]

Carica Musa, i. e. cantilena tristi et lugubri. Solebant enim Cares *θρηνηδοί τινες εἶναι*, lugubria carmina canere et alienos mortuos mercede lugere. Quidam accipiunt pro barbara et obscura, quia Cares barbare loquebantur.

Carneades, Afer, Cyrenaeus, Philocomi F. Philosophus, nouae academiae auctor: quo mortuo lunam defecisse et solem obscuratum fuisse tradunt.

Carneades alter, Atheniensis, philosophus, Anaxagorae discipulus.

Castor, Rhodius, vel Galata, vel, vt falso alii, Massiliensis, orator *Φιλορώμειος*, *amicus Romanorum* nuncupatus. Hic, ducta Deiotari, senatoris (rom.) filia, ab ipso cum vxore sublatu est, quod eum apud Caesarem criminatus [P] esset. Scripsit *descriptionem Babylonis et catalogum eorum, qui maris imperium obtinuerunt, libris duobus*. *Χρονικά ἀγνοήματα*, de iis, quae a chronologis ignorata fuerunt: de argumentis oratorij libros V. de persuadendi ratione; de Nilo; *artem rhetoricam* et alia.

Casius Iupiter. — Casii Pelusiotaе naturali quadam solertia nodos implicare norant, laqueos cum laqueis connectentes. Vnde *nodi Casiotici similes*. Suidas partem addidit epigrammatis, quod Kuster in not. tom. II. pag. 249. post Salmasium, integrum ex codice anthol. ineditae adposuit et explicuit.

Cato a Romanis dictus Demosthenes etc. *ex Appiano*.

Cebes, Thebanus, philosophus, Socratis discipulus, cuius tres circumferuntur dialogi. *Septima, Phrynichus et Tabula*. *ἐξὶ δὲ τῶν ἐν αὐτῇ διήγησις, haec continet narrationem eorum, quae apud inferos fiunt*. Et alia quaedam.

Cecidius, poeta dithyrambicus, valde antiquus, cuius meminit Cratinus Panoptis, et Aristophanes (Nubibus.)

Celsinus, Eudori F. Castabalenis, philosophus, scripsit *συναγωγὴν πάσης αἰρέσεως φιλοσόφῃς*, *collectionem, in qua omnium sectarum philosophicarum dogmata recenset*, itemque alia.

Cephalio siue Cephalo, Gergethius, orator et historicus, qui fuit Adriani tempore, et patria propter principum inuidiam relicta, in Sicilia vitam egit. Scripsit *παντοδαπὰς ἱστορίας*, variarum historiarum libros IX. quos Musas inscripsit, dialecto Ionica. Item declamationes rhetoricas et alia.

Cephalus, Atheniensis, orator et demagogue, qui primus prooemia et epilogos composuit et tempore anarchiae vixit. Filia ipsi fuit Oea.

Cephalodemus, Atheniensis, orator loquax et peritus causarum patronus, Periclis aduersarius aemulusque.

Cephalodorus, Atheniensis, tragicus, (comicus potius) antiquae tragoediae (comoediae) poeta. Ex eius fabulis sunt *Ἀντιλαΐς*, *Ἀμάζονες*, *Τροφῶνιος*, *ἄς*. Alius Cephalodorus, qui vt bardus et stupidus a comicis perstringitur. Alius, magister equitum, qui cum Gryllo, Xenophontis filio, ad Mantineam occubuit. v. Kusteri not. II. pag. 311.

Chaeremon, comicus #), ex cuius dramatibus sunt *Τραυματίας*, *Οὔρεϊς*, *Ἀλφεισίβοια*, *Κένταυρος*, *Διόνυσος*, *Ὀδυσσεύς*, *Θυέσης*, *Μινύας*.

Alius Chaeremon, qui scripsit Hieroglyphica.

Chaerephon, Socrati maxime familiaris: huius nullum scriptum exstare dicitur. Cum fratre graues exercentem ininicitias monuit Socrates, nullum etiam oculorum vel manuum aut pedum esse usum, nisi concordesset fuerint. *ex Xenophonte*, lib. II. M. S.

Chaeris, citharoedus etc.

Chalcenterus dictus est Didymus, grammaticus, propter assiduum studium, quod libris impendit: aiunt enim, super tria millia librorum eum scripsisse.

Chaldaei,

ff) Imo *tragicus*. Eum quidem Athenaeus XIII. pag. 562. expresse nominat tragicum, et nomina fabularum rei veritatem quoque testantur. v. *Kuster. not. tom. III. pag. 661. Harl.*

Chaldaei, nomen gentis, in astronomia exercitatissimae. Χαλδαῖναι ἐπὶ τηδεύματα etc.

Chanaan, a quo Chananaei, a Iosua regione sua expulsi, qui deinde Africam incoluere, καὶ εἰς μέχρη νῦν αἱ τοιαῦται πλάκες, ἐν τῇ Νεμιδίᾳ περιέχουσαι ἔτις· ἡμεῖς ἐσμὲν Χαναναῖοι, ὅς ἐδῶξεν Ἰησοῦς ὁ ληστής.

Charax, Pergamenus, sacerdos et philosophus, de quo epigramma vetus, Suidae lectum. Scripsit graecarum historiarum libros XL. Secundo libro meminit Augusti, ut imperatoris, iam olim defuncti: et libro septimo Neronis et eorum, qui post illum imperitarunt.

Charax, Sapphoni frater.

Charetis pollicitationes de iis, qui facile quidnis pollicentur, ut Charēs quondam dux Atheniensium.

Charmus, Syracusanus, in singula opsonia, quae conuiuiis apponebantur, versiculos et proverbialia in promptu habebat. (quae apud Suidam sequuntur, iam fuere supra, v. Athenaeus, sunt autem haec: Clearchus, Solensis, poema illud Δεινολογίαν vocat, alii Ὀψολογίαν, Chrysippus Γαστρονομίαν, alii Ἡδυπάθειαν.

Charon, Lampfacenus, Pythoclis F. qui tempore primi Darii floruit Olymp. LXXV. historicus. Scripsit *Aethiopica*, *Persica* libris II. *Graeca* libris IV. *De Lampfaci* libris II. *Libyca*. *Fines Lampfacenorum* libris IV. *Prytanes* siue *Archontes Lacedaemoniorum*, quod est opus chronologicum. *Origines urbium*, libris II. *Cretica* libris III. in quo opere etiam leges, a Minoe latas, refert. *Navigationem circa oram maritimam extra columnas Herculis*.

Charon, Carthaginiensis, historicus, scripsit de tyrannis, quotquot in Europa et Asia fuerunt; vitas illustrium virorum libris IV. mulierum item vitas libris IV.

Charon, Naucratica, historicus. Scripsit *de sacerdotibus Alexandrinis et Aegyptiis* et res sub vnoquoque gestas. *De regibus*, qui priscis temporibus in vnaquaque gente fuerunt. *De Naucratis*. item alia quaedam *de Aegypto*.

Chemia, siue ars conficiendi argenti et auri. Diocletianus, Aegyptiis infestus, libros de chemia, a veteribus scriptos, perquisiuit et igni tradidit, ne ex arte huiusmodi illis opes, et ex opibus fiducia rebellandi posthac suppeteret.

Χῆρας ὁμνύου, per anserem iurare. Ne ad omnes res nomen Dei adhiberetur, Rhadamantus per anserem et arietem iurare iussit, non, ut quidam, Socrates.

[P] Χιάζων, *Chios imitari*. Praxidamas, Democratum, Chium, et Theoxenidem, Siphnium, ait, primos poemata, pacta mercede, conscripsisse, πρώτους ἐπὶ χερίματος τάξαι ἰδίαν ποιήσαν. Ex Isocrate ad Idotheam.

Chilo, Damageti F. Lacedaemonius, vnus septem sapientum, fuit breuiloquus. Quare Aristagoras, Milesius, hunc modum dicendi *Chilonium* adpellat.

Chionides, Atheniensis, comicus antiquae comoediae, cuius aiunt principem fuisse et octo annis ante bellum Persicum fabulas docuisse, e quibus sunt Ἡρώς, Πρωχοί, Πέσσαι ἢ Ἀσούριαι.

Chiron, Centaurus, qui primus medicinam herbariam inuenit. Scripsit ὑπὸ Σήκας praecipta, versibus, ad Achillem. Item Ἰππιατρικόν, *Medicinam veterinariam*. quare etiam Centaurus est adpellatus.

Choerilus,

Choerilus, Atheniensis, tragicus, qui Olymp. LXIV. in scenâ certare coepit, 'docuit fabulas CL. vicit XIII. Hic, ut quidam tradunt, et laruarum et vestitus scenici primus auctor fuit.

Choerilus, Samius, vel Iasensis, aut Halicarnassensis, aequalis Panyasis et adolescens iam Perfici belli temporibus, Olymp. LXXV. Idem seruus fuisse traditur Samii cuiusdam, forma pulcerrima praeditus: et Samo profugus cum Herodoto, historico, operam daret, litterarum et eloquentiae amore captus fuisse: cuius etiam amasium fuisse dicunt. Animum ad poeticam adpulit et in Macedonia obiit apud Archelaum, tunc eius regem. Scripsit *vitâtoriam aduersus Xerxem* reportatam ab Atheniensibus, pro cuius poematis singulis versibus aureum staterem accepit. Decretum insuper fuit, ut poema illud cum Homeri carminibus recitaretur. *Lamiata*. Et alia quaedam eius poemata circumferuntur.

Choriambicis versibus Aelopias fabulas scripsit libris X. Babrias seu Babrius, de quo supra. *Χορίκός*, *chori dux et magister*. Talis fuit Agathon, qui histrionica carmina, *ὕμνοι καὶ μέλη*, composuit, et ipse histrionem in scena egit. (infra in Myrmex.)

Χορὸν δίδωμι, *chorum do*, idem valet ac gloria excellere ac vincere. Nam apud Athenienses comici et tragici poetae chorum impetrabant non omnes; sed clariores dignique habiti, postquam artis suae specimen edidissent.

Χορὸς, in ecclesiis cantantium coetus. Ecclesiarum chori diuisi fuere in duas partes tempore Constantii, Constantini M. filii, et Flauiani, episcopi Antiochiae, bifariam Davidis psalmos canentes. Qui mos [P] (antiphonarum), Antiochiae primum coepit, totum terrarum orbem postea peruasit.

Chosroem, regem Persarum, deprædicant supra ipsius meritum non tantum Persæ, sed et nonnulli Romanorum, ut litterarum amatorem quique ad philosophiæ nostræ culmen euaserit, cum ei graecanica scripta ab interprete quodam in persicam linguam essent conuersa, ita ut Aristotelem melius edidicerit, quam Demosthenes Thucydidem, et platonici dogmatibus totus esset refertus, ut nec Timaeus eius intelligentiam effugerit, nec Phaedon nec Gorgias etc. *ex Agathia*.

Christodorus, Panisci F. ex Copto, urbe Aegypti, poeta epicus, Anastasii imp. temporibus. Scripsit *Isaurica libris VI.* siue de Isauriae expugnatione, ab Anastasio facta; *Πάτρις* siue *Origines CP-lis*, versibus heroicis *libris XII*, *Origines Thessalonicas libris XXV*. *Origines Naclæ* prope Heliopolim, in qua sunt Aphaca. *Origines Mileti*, urbis Ioniae. *Origines Trallium*. *Origines Aphrodisiadis*. *Ἐκφρασίς* siue *descriptionem statuarum in gymnasio Zeuxippi*, et alia multa.

Chrysanthius, Sardianus, philosophus, quem Iulianus per litteras arcessiuit. Ille vero suo loco mansit, a vana gloria alienus et diuino nutu omnia faciens. *Ex Eumapio*.

Chrysippus, Apollonidae F. Solensis, vel Tarfensis, philosophus, discipulus Cleanthis, post quem stoicae scholae praefuit, et obiit aetatis aano LXXIII. ob haustum audius merum vertigine correptus, vel, ut alii, ob nimium risum Olymp. CXLIII. Conscripsit libros plures quam DCC. philosophicos, historicos et grammaticos. Sophismata quaedam Chrysippi Suidas adfert e Laertio.

Ad Chryfogonum, confessorum, epistolae duas Anastasiae, martyris, a Publico, suo marito, idolorum cultore, liberari cupientis, una cum Chryfogoni responsionibus Suidas adscribit integras, de quibus confer Menagiana, tom. IV. pag. 208. edit. Amst.

Cicilius, Argivus, poeta epicus, qui Halieutica scripsit versibus, ut Numenius Heracleota, Pancrates Arcas, Posidonius Corinthius, Oppianus Cilix: oratione vero soluta Seleucus Tarsensis, Leonides Byzantinus, Agathocles Atracius.

Cimon, Miltiadis filius, etc. adde supra v. *Apſyrtur*.

Cinelias, poeta dithyrambicus, qui ob impietatem et iniustitiam male audiebat.

Cinyras, filius Thiantis, regis Cypri, valde dives et artis musicae egregie peritus.

Κατέκτετος, Vlpianus, vnus dipnosophistarum, (apud Athenaeum,) ita dictus, quia de singulis vocibus solebat interrogare καὶ τὰ ἢ ἔ καὶ τὰ, *exstat, an non exstat*, (in probatis scriptoribus?)

[P] Claudianus, Alexandrinus, poeta heroicus recentior, qui Arcadii et Honorii imp. temporibus vixit.

Cleanthes, Cassius, Phaniae F. Affius, discipulus Cratetis, deinde Zenonis, cui etiam successit: magister Chryssippi, philosophi Solensis, et Antigoni, regis. Hic pugil antea, Athenas profectus, philosophiae amore captus est: laboriosus, ut alter Hercules diceretur, et Φρεσίντης, quia, quum non haberet, vnde viveret, noctu mercede aquam hauriebat, interdum disciplinis et libris vacabat. Scripsit plurima.

Clearchus, Solensis, varia scripsit.

Clearchus, Ponticus, Athenas profectus est audiendi Platonis causa. Sed in somnis vidit mulierem, sibi dicentem: *Excede academia et linque philosophiam, qua fisci tibi far non est, infenso enim vultu te intuetur*. Hinc in patriam rediit, deinde venit ad Mithridatem, denique Heracleotarum tyrannus quum evasisset, crudeliter imperavit, vestibus, quales conspiciuntur in simulacris Deorum, insolenter se induit, filium Κεραινον fulmen adpellavit. Interfectus a Chione, Leonide et Antitheo discipulis Platonis, philosophi.

Clemeus, historicus, scripsit de Romanorum regibus et imperatoribus, et ad Hieronymum de figuris Isocraticis et alia.

Cleobius, nomen sacerdotis idolorum.

Cleobuline, Lindia, Cleobuli, sapientis, filia, ἐξαμέτρων αἰνιγμάτων ποιήτρια, scripsit versos et gryphos et celebre illud aenigma in annum, quod incipit: εἰς ὁ πατήρ, παῖδες δὲ δώδεκα, τῶν δὲ ἐκάστῳ παῖδες τριάκοντα.

Cleobulus, Euagorae F. Lindius, vnus septem sapientum, viribus corporis et formae praestantia excellens, qui etiam Aegyptiorum philosophia institutus fuit. Scripsit ἄσματα καὶ γρίφους εἰς ἑπὶ τρισχίλια, *cantica et gryphos versibus hexametris ad ter mille*. Obiit senex anno aetatis LXX. Filia eius Cleobuline. Apophthegmata quaedam (e Laetio) Suidas recitat et fragmentum ex epistola ad Solonem.

Cleophon, Atheniensis, tragicus, ex cuius dramatibus sunt Ἀκταίων, Ἀμφιάρεος, Ἀχιλλεύς, Βάκχαι, Δεξάμενος, Ἡεργόνη, Θυέσσις, Λεύκιππος, Περσὶς, Τηλεφός.

Cleoxenus et Democlitus scripserunt περὶ πυρσῶν de facibus, quibus in bello signum ex composito datur. Horum opus Polybius, Megalopolita, correxit, ut ipse in historia sua refert. [conf. Polyb. X. c. 39. et Wernsdorf ad Himerii orat. de laudibus urbis

- CPol. et Iuliani Aug. a me editam, Erlangae 1785. 8. pag. 60. fqq. nuperque de hac re disputatum est a *Bredow* in *Henningii* libr. menstruo: *Genius der Zeit*. M. Iun. 1797. pag. 162. fqq. de *Telegraphia Graecor. et Romanor.*
- Κανὼν γραμματέων καὶ λεξιαρχικόν.* Tabula communis dicebatur ea, in qua scribebantur nomina illorum, qui in curialium et familiarum nobilium [P] numerum referebantur. Lexiarchica vero, cui inscribebantur illi, qui inter plebeios referebantur.
- Coluthus*, *Lycopolita*, *Thebanus*, poeta epicus, temporibus *Anastasio imp.* Scripsit *Chalydonica* libris VI. *Encomia* versibus heroicis et Persica.
- Corax*, *Syracusanus*, rhetorices inuentor: in hunc et eius discipulum, *Tisiam*, dictum fuit: *mali corni*, *malum ovum*. Confer *Suidam* in *Κακῶ κόρακος*.
- Corinna*, *Thespia*, lyrica, quam alii *Corinthiam* fuisse dixerunt, scripsit nomos lyricos.
- Corinna*, iunior, *Achelodori* et *Procratae* filia, *Thebana*, vel *Tanagraea*, discipula *Myrtidis*, *Myia* cognominata, lyrica, quae quinquies, vt ferunt, *Pindarum* vicit. Scripsit (carminum) libros V. itemque epigrammata et cantica lyrica.
- Corinnus*, *lienensis*, poeta heroicus, (*Homero*, vt quidam putant, antiquior,) qui primus *Iliadem* scripsit, durante adhuc bello *Troiano*. *Palamedis* discipulus, doricis litteris a *Palamede* inuentis, (opus suum), exarauit. Scripsit etiam bellum *Dardani* aduersus *Paphlagonas*: vt *Homerus* totum poematis sui argumentum ab eo sumserit.
- Cornelius*, episcopus, qui a *Novati* communione recessit.
- Cornutus* ⁸⁸). Duo *Romani* historici fuerunt, *Titus Liuius*, cuius celebre et illustre est nomen: et *Cornutus*. *Cornutum* diuitem multi audiuerunt adsentationis causa et propter haereditatis spem; *Liuium* pauci, sed praeclari. *Liuium* omnes iam norunt, *Cornutum* nemo fere.
- Cornutus*, ex *Lepti*, *Africae* oppido, philosophus *Romae* vixit temporibus *Neronis* et ante eum: interfectus cum *Mufonio*. Scripsit multa philosophica et oratoria. v. *Küsteri* not.
- Cothurnus* vocabatur *Theramenes* *Atheniensis* orator, *Prodicti*, *Ceii*, discipulus. Dicitur autem de homine versatili et leui. Hic enim et *XXX. tyrannis* et populo fauebat: Infra in *Δελφός*.
- Crates*, *Atheniensis*, (veteris comoediae) comicus, *Epilyci*, poetae epici, frater. Comoediae ipsius: *Γέστερες*, *Ἡρώες*, *Θηρία*, *Λαμια*, *Πεδῆται*, *Σάμιοι*. Scripsit et oratione soluta nonnulla.
- Crates*, *Atheniensis*, comicus alter, etiam ipse ex veteri comoedia, cuius tres circumferuntur fabulae: *Θησαυρός*, *Ὀρνίδες*, *Φιλάργυρος*.
- Crates*, *Ascondae F. Thebanus*, philosophus cynicus, discipulus *Diogenis* et *Brysonis*, *Achaei*. Nuptias suas cum *Hipparchia* *Maronitide* *κυνογαμία*, canum matrimonium adpellavit, ex quo suscepit *Pasiclem*. Vixit *Olympiade* CXIII. cognominatus *δυσπραγοίκτης*, quod in [P] cuiusuis domum audacter ingrederetur. Scripsit philosophica etc.
- Crates*, *Timocratis F. Mallotes*, philosophus stoicus, cognominatus *Homericus* et criticus ob studium rei grammaticae et poeticae: aequalis *Aristarchi*, grammatici, tempore

88) *Miror*, ait *Küster* not. tom. II. pag. 350. vnde haec *Suidas*. Certe ex nullo, vt puto, scriptorum, qui quidem hodie adhuc exstant. *Harl.*

pore-Ptolemaei Philometoris. Scripsit *correctionem Iliadis et Odysseas libris IX.* (περὶ λιμένων, laudante id opus *Eustath.* ad Odyss. I. pag. 1613. 39.) et alia.

Cratinus, Callimedis F. Atheniensis, comicus antiquae comoediae, λαμπρὸς τῶν χαρὰ κτῆρα, genere dicandi splendido usus etc. Scripsit fabulas XXI. vicit IX.

Creophylus, Aslyclis F. Chius, vel Samius, poeta epicus, quem nonnulli Homeri generum fuisse aiunt; alii amicum tantum, a quo, quum hospitio eum excepisset, poema Οἰχολίας ἄλωση Oechaliae excidium acceperit. v. Kulleri not. II. p. 273.

Criton, Atheniensis, philosophus, Socratis discipulus et amicus, omnia ipsi largitur necessaria. Scripsit *Socratis defensionem.*

Criton, qui Getica scripsit.

Criton, Naxius, historicus, scripsit *Ostaderidem*, quam Eudoxi dicunt esse.

Criton, Pieriotes, ex Pieria, Macedoniae oppido, historicus. Scripsit *Pallenica. Syracusarum origines. Persica. Res Siculae. Syracusarum descriptionem. De Macedonum imperio.*

Ctesias, Ctesiarchi siue Ctesiochi filius, Cnidius, medicus, curavit Artaxerxem Mnemonem, et scripsit *Persica*, libr. XXIII.

Ctesiphon unus e decem, qui cum Demosthene et Aeschinae legationem obiuerunt. Alius, qui decretum de (aurea) corona, Demostheni danda, scripsit, contra quem existat Aeschini oratio.

Κύκλια. Quae unius eiusdem erant argumenti, cyclica vocabantur, vt cantica, hymni, prosodia et carmina, quae in virgines canebantur.

Κυκλωδιδάσκαλος. Cycliorum chororum magister. Primus Lasus, Hermionensis, cyclicos choros instituit.

Κυκλίων τε χορῶν ἀσματοκάμπτας vocabant musicae corruptores ac difficilem illam modulandi rationem, quam Phrynis introduxit, sectantes, vel sophistas poetas dithyrambicos cycliorum chorum magistros, vt Cinesiam et Cleomenem et Philoxenum. Quod autem scripta illorum sub harmoniam non cadant, ideo flexus habent plures, quos musici vocant strophas et antistrophas et epodas. Quare etiam in tragoediis chori sunt institui.

Κυνήγιον locus (CPoli), vbi statucae quaedam positaе, quarum unam, minime longam, sed valde latam et crassam, Theodoro, anagnoste, admirante, Himerius chartularius rogauit, quisnam Cynegium condidisset? tum ille: Maximinus condidit, Aristides vero dimensus est. Quo dicto, statua, ex alto delapsa, Himerium oppressit. Ioannes quidam, philosophus, se scriptum inuenisse dixit, fore, vt ab illa statua clarus vir opprimeretur. Itaque Philippicus, imperator, eam terra obrui iussit.

Cynismus, secta philosophorum, compendiarium ad virtutem viam se tradere et secundum virtutem viuere profitentium, vt fuere Diogenes et Zeno, Cittieus. etc.

Κύρβας, tabulae triangulares, in quibus leges de rebus sacris et ciuilibus et poenae malefactorum inscriptae erant: ἄζορες, tabulae quadratae, in quibus leges de rebus priuatis etc. Asclepiades vero tradit, eas a Cyrbi quodam, qui sacrificiorum modum et rationem ad certas leges reuocauerat, adpellatas esse, vt auctor Phanias, Eresius (ita leg.). Vel nomen acceperunt a Corybantibus. Eorum enim inuentum esse cyrbes, Apollodorus testatur. *Abacus* erat ingens, viri magnitudine, cui aptata erant li-

gna quadrata, quae latera lata et litterarum plena habebant. Utrunque vero erant fibulae ferreae, ut a legentibus moueri et versari possent etc.

Cyrenaica secta initium duxit ab Aristippo, philosopho.

Cyrillus, diaconus Heliopoli ad Libanum. Hic Constantini M. temporibus multa idola confregit. At Iuliani aetate, (inimici Christianorum,) ventrem eius dissecuerunt et iecus degustarunt.

Cyrus, Panopolita, poeta, a Theodosio iuniore praefectus praetorii et urbis creatus est, fuitque consularis et patricius. Nam Eudocia, Theodosii coniux, amans poeseos, Cyrum in summo pretio habuit, quae quum ab aula secederet et, in Orientem profecta, Hierosolymis commoraretur, Cyrus, inimicorum insidiis circumuentus, Cotyaeum, ciuitatem Phrygiae, relegatus est, ut sacris ibi praeesset, vitamque produxit usque ad Leonem, imp. Conf. *Reines.* varr. lectio. lib. III. pag. 561. et Kuster. ad Suidam II. pag. 402. not. 10.

Daedali opera. De egregiis artificibus dicitur, quod is primus simulacrorum oculos aperuit et pedes diduxit praeter antiquiorum statuariae consuetudinem.

Damascius, philosophus stoicus, Syrus, Simplicii et Eulalii, Phrygum, amicus, floruit tempore Iustiniani. Scripsit *ὑπομνήματα commentarios in Platonem*, et *περὶ ἀρχῶν, de principiis*, et *historiam philosophicam*.

Damastes, Sigeensis, e Sigeo, ciuitate Troadis, Dioxippi F. vixit ante bellum Peloponnesiacum, aequalis Herodoti, homo ditissimus et historicus. Scripsit de rebus, in Graecia gestis. De parentibus et maioribus eorum, qui expeditionem Troianam susceperunt, libros duos. Gentium et urbium catalogum. De poetis et sophistis, et alia multa. Fuit Hellanici discipulus.

[P] Damasus, episcopus Romae, eleganti in versibus componendis ingenio praeditus, multa eaque breuia carmina, metro heroico scripta, edidit et octogenarius Theodosii imp. tempore mortuus est. Scripsit et alia multa.

Damianus, Ephesius, sophista, ab imp. Seuero inter consules relatus est et Bithyniae praefuit, et porticum, quae ab urbe Epheso ad templum usque pertinet, tholis ornauit.

Damis, vir non indoctus, veterem incolens Ninum. Hic, apud Apollonium (Tyanensem) philosophatus eius peregrinationes descripsit, in quibus se quoque comitem eius fuisse scribit: itemque sententias et sermones et praedictiones eius. Dictio eius, ut Asyrii, mediocris est: graecae enim orationis elegantia, utpote apud barbaros institutus, carebat. etc.

Damocritus, historicus, *Taëticorum* libros duos scripsit. Idem *de Iudaeis*, in quo opere ait, eos aureum asini caput adorare, et septimo quoque anno peregrinum captum sacrificare et interficere, carne eius minutatim dissecta.

Damophilus, philosophus et sophista, (Bithynus,) alumnus Iuliani, qui sub Marco, imperatore, consul fuit. Scripsit multa, inter quae in bibliothecis haec a me reperta sunt. *Philobiblus liber vnus*^{hh)} de libris comparatu dignis ad Lollium Maximum *περὶ βίᾱς ἀρχαίων, de vita veterum* et alia plurima.

Damostratus,

^{hh)} Φιλόβιβλος. πρῶτος περὶ ἀξιολογῶν βιβλίων. Φιλοβιβλ. commodè punctum delet, vertitque *πρῶτος liber vnus*. Sed Küster, quem punctum offendisse

Damocratus, historicus. Scripsit *Haliuticorum libros XX.* item *περὶ τῆς ἐνὸς μαντικῆς de divinatione per aquam*, et alia miscellanea historici argumenti.

Damoxenus, Atheniensis, comicus. Ex fabulis eius *σύντροφοι* et *ἐαυτὸν πανθῶν* laudantur ab Athenaeo.

Daphidas, Telmessensis, grammaticus, Homerum eiusque poësin mendacii arguit, negans, Athenienses Iliacae expeditioni interfuisse. Idem oraculum ut derideret, ex Pythia rogavit, num equum reperturus esset? Responso igitur dato, celeriter reperturum, passim iactavit, equum se nec habuisse nec amisisse. Sed reuersum Attalus, rex, praecipitari iussit ex loco, qui equus adpellabatur etc.

Datis, Persa, quum graece loqui conaretur, pro *χαίρω* dixit *χαίρομαι*, iungens verba: *ἡδομαι καὶ χαίρομαι καὶ εὐφραίνομαι*. Hinc Datismus nomen accepit. (pro solocismo.)

Decius, Romanorum imp. Philippi successor, edicto Christianos morti addixit, et, ut deos adorarent, coegit.

[P.] *Δηλὶς κολυμβητῆς*, *Delii natatoris*. De obscuro Heracliti libro rogatus Socrates, *Delium natatorem* esse oportere dixit, qui in illo non submergeretur. Inscribitur ille ab aliis *Musae*, ab aliis *de natura*: a Diodoto *ἀκριβὲς διάνκισμα πρὸς ῥαίδην βίᾱ* certa vitae ad normam dirigendae ratio. Ab aliis: *γνώμη ἐδῶν*, *regula morum* vel *κόσμος τρέπων ἐνὸς τῶν ζυμπάντων*, *ornatus morum unius omnium optimi*.

Demades, Demeae, nautae, F. ex naupego et nauta ad negotia reip. tractanda accessit et contra Demosthenem, Olynthiorum causam agentem, dixit, et Euthycratem, Olynthium, ab Atheniensibus ignominia notatum, decreto suo in integrum restituit. Magistratus autem, a se gessi, rationes reddere iussus, ob metum vrbe cessit, *nec ipse vestrum*, inquit, *(Atheniensis,) nec mei estis Domini*. Scripsit ad Philippum, filiumque ad eum misit. Decretum quoque scripsit, ut Graeci Philippo parerent. Idem in pugna Chaeronensi captus est. Dimissus vero legationem captiuorum gratia obiit, quos Philippus dimisit. Bis decretorum, contra leges factorum, reus peractus est. Remp. etiam sub Alexandro gessit. [Suidas plura in duobus, ut ita dicam, articulis de Demadis narrat scriptis et trium persequitur Demadum historiam.]

Demades, Laciades, Atheniensis orator, natus ex tibicina et a superiore Demade, demagogo, adoptatus, pater Demeae, oratoris, periit in lacu Amphipolitano, in quem ab Antipatro, Cassandri patre et Alexandri successore, coniectus fuit. [conf. supra, vol. II. pag. 868. sqq.]

Demetrius, Phanocrati F. Phalereus, (e Phalero, portu Atticae, qui ante Phanus,) philosophus peripateticus, qui philosophica, historica, rhetorica, politica, itemque de poetis scripsit. Theophrastum audiuit et orator popularis Athenis fuit. Ob formae elegantiam in adolescentia dictus Lampeto et Charitoblepharus, et ob amorem Cleonis male audiit. Ad magnam postea potentiam gloriamque prouectum inuidi artibus et

K k k 3

dolis

disse videtur, se, fatetur, non videre, quid voc. *πρῶτος* hic sibi velit. Deleto igitur voc. *πρῶτος* locum sic legendum putat, *φιλόβιβλος, ἢ περὶ ἀξιοῦν*. βιβλ., atque in versione latina illam suam opinio-

nem sequutus reddit: *Philobiblus siue de libris comparatu dignis*. Praeter ea adnotat, Telephum Pergameum et Philonem Byblium libros similis argumenti conscripsisse. *Harl.*

dolis suis subruerunt. Athenis igitur pulsus in Aegyptum venit et, apud Ptolemaeum Soterem degens, morfu aspidis periit et in praefectura Busriride prope Diospolin, in paludibus sitam, sepultus est.

Demetrius, cognomento Ixion, grammaticus Atramyttenus, Augusti temporibus Pergami vixit, scripsitque *de verbis in μί, περὶ ἀντωνυμιῶν de pronomibus*. In Homerum commentarium et in Hesiodum. Ixion dictus est, quod deprehensus esset in furto, aureas bracteas simulacri Iunonis Alexandrinae furripere conatus; vel, quod Euripidio Philotimo Ixionem, fabulam, abstulisset; vel, quod cum Aristarcho, magistro, contendisset, [P] ingratus, velut Ixion aduersus Deos, qui eum beneficiis adsecerant.

Democedes, Calliphontis, qui Cnidi Aesculapii sacerdos fuit, filius, Crotoniates, Aeginae artem medicam exercuit et uxorem duxit. Polycratem, tyrannum, pacta mercede duorum talentorum, curauit. Curauit etiam Darium eiusque uxorem, Atossam, per quam impetrauit, ut in Graeciam redire sibi liceret. etc. (*Ex Herodoto.*) Scripsit *ιατρικὸν βιβλίον* librum medicum.

Demochares, Demosthenis ex sorore nepos, praetura et ceteris honoribus ornatus ab Atheniensibus, teste Polybio; Timaeus tamen eum tanquam libidinosisimum et Botryis ac Philaenidis commentarios obscenitate sua superantem traduxit.

Democritus, Hegesistrati vel Athenocriti vel Damasippi F. vixit eo tempore, quo Socrates, circa Olymp. LXXVII. vel LXXX. Abderita Thrac, philosophus et discipulus, ut quidam tradunt, Anaxagorae et Leucippi: quin etiam, ut alii scribunt, Magorum et Chaldaeorum in Persia. Adiit enim et Persas et Indos et Aegyptios et singulorum sapientiam addidit. Deinde domum reuersus cum fratribus, Herodoto et Damaste, vixit. Praefuit et Abderitarum reip. qui honor propter sapientiam ipsi habitus fuit. Discipulus eius illustris fuit Metrodorus, Chius, cuius vicissim auditores fuerunt Anaxarchus et Hippocrates, medicus. Idem cognominatus *Σοφία, Sapientia*, et *Γελαῖες, risor*, quod inania hominum studia ridere soletet. Genuini eius libri sunt duo, *μέγας διακοσμος magnus diacosmus*, et *περὶ φύσεως κόσμου de natura mundi*. Scripsit etiam *Epistolas*. Athenas non adiit etc. *e Laërtio*. Morti vicinus circa Thesmophoriorum festum, ne illa luctu hoc celebrare prohiberetur, panibus calentibus ad nates admotis vitam ad festum vsque produxit.

Demodocus, cantor.

Demophilus, episcopus CPol. rapidi vagique torrentis instar plurimum lutu et sordium in sermonibus suis vehens etc. *e Philostorgio*.

Demosthenes, Atheniensis, Demosthenis, gladiatorum fabri, et Cleobulae F. orator, populo Paeantiensis, qui maiore diligentia et studio, quam ingenii felicitate praeditus fuit, ut auctor est Hermippus etc. (vide supra Batalus.) Ad studium eloquentiae animum adpulit, quum Callistratum, pro Oropiis dicentem, vidisset. Audiuit Isaeum, Isocratis discipulum, vsusque est orationibus Zoili, Amphipolitae, qui Athenis eloquentiam docuit, itemque Polycratis, et Alcidasantis, (Gorgiae discipuli,) et ipsius Isocratis. In eloquentiae studio socios habuit [P] Aesionem, Atheniensem et Theopompum, Chium, philosophum. Praeterea audiuit Eubulidem, dialecticum, et Platonem. Decessit in Calabria, quo prae metu Antipatri, regis Macedoniae, fugerat, quum per Archiam, histriionem, vi abstrahendus esset, hausto in aede Neptuni veneno, quod in annulo circum-

circumferebat, postquam vixisset annos LXXII. etc. Mortuo statua Athenis in foro posita est, his verbis basi inscriptis: *Si pares animo vives, Demosthenes, habuisses, quam Macedones armis Graciam subiungassent.*

Εἴτερ' ἴσῃν βίωμην γνώμῃ, Δημόσθενες, ἔχει,
Οὔποτε' αὖν Ἑλλήνων ἤρξεν Ἀρης Μυκαδῶν.

Demosthenes, Thrax, scripsit *metaphrasin* Iliadis oratione soluta. *Epitomen* Damageti, *Heraclaeotae*. *De poetis dithyrambicis*. *Metaphrasin* Theogoniae Hesiodae.

Δέρμας, aureum vellus quod Iason cum Argonautis in Colchidem per Ponticum mare profectus, cepit, abducta simul Medea, Aeetae, regis, filia, non fuit vellus, ut fabulae ferunt, sed βιβλίον ἐν δέρμασι γεγραμμένον, liber *) in membranis scriptus, docens, quomodo arte chemica conficiendum sit aurum. Merito igitur prisca librum illum vocarunt aureum vellus, propter artem conficiendi auri, in eo comprehensam.

Dexicrates, comicus, Atheniensis, cuius fabula ὅφ' ἑαυτῶν πλανώμενοι se ipsos decipientes memoratur ab Athenaeo lib. 3.

Δεξιός, καὶ φύσει Θεραμένης. Theramenes, homo inconstans et tempori se accommodans, magister Isocratis, filius Agnonis, populo Steriensis. (supra in *Cothurnus*.) Eum trium horum suppliciorum aiunt auctorem (Athenis) fuisse, ut damnati vel vinculis ligneis constringerentur, vel cicutam biberent, vel exilio multarentur. Videtur autem ex insula Ceo oriundus, nec Agnonis filius naturalis, sed adoptivus fuisse. Hunc Thucydides laudat.

Dexippus, Hereunius, Dexippi F. Atheniensis, rhetor temporibus Valeriani, Galieni, Claudii secundi et Aureliani, imperatorum Romanorum. v. Küsteri not. 7. tom. I. p. 524.

Dexippus, Cous, medicus, Hippocratis discipulus, qui, arcessitus ab Hecatomno, Carum rege, ut ipsius filios, Mausolum et Pixodarum, desperato [P] morbo laborantes, curaret, eos ea conditione sanavit, ut bellum, quod tunc aduersus Coos parabat, omitteret. Scripsit *de re medica* librum vnum, et *de praecognitionibus* duos.

Διαγνώμων αὐτοφύης, ipso naturae instinctu discernere valens animata simulacra a castis et numine inanibus, *Heraiscus*. Confer in *Ἐπιφάνιος*, *Εὐπρέπιος*, *Ἡραΐσκος*, (c. Damascio.)

Diagoras, Teleclidae vel Teleclyti F. Melius, philosophus et ἀσμάτων ποιητής canticorum scriptor, quem, quum seruus esset, Democritus, Abderita, egregio ingenio praeditum cernens, decem millibus drachmarum emit et in discipulorum suorum numerum recepit. Hic operam dedit etiam poesi lyrica, Pindaro et Bacchylide posterior, ut Menalippide antiquior, floruit Olymp. LXXVIII. Cognominatus est Atheus, quoniam in opinionem negandorum deorum incidit, ex quo aemulus quidam paeanem ipsi furto abstulerat, et peieranti non fecisse, nec multo post publice eundem profertenti omnia bene cesserant. Hoc dolens Diagoras scripsit τὰς ἀποπυργίζοντας λόγους velut *de turri praecipitantes* dixeris, discessionem ipsius a sententia eorum, qui Deos credunt,

ii) Eusebius ad Dionysii periegesin v. 689. αἱ λόγοι εἶσαν τὴν τῆς Ἀργεὺς καταργεῖσθαι εἰδὼν
εἰ Χάραξ τὸ χρυσὸν δέρμα μέθοδον ἀναγὰς λίγα χρυσῶσι,
σογραφίαι, μεμβράναις ἐμπερισπασμένην, δι' ἣν,

- credunt, continentes. Post captam Melum Athenis habitauit, vbi mysteriorum contemptorem Athenienses proscripserunt, eique, qui Diagoram interfecisset, talentum, qui viuum adduxisset, bina talenta promiserunt. Denique vitam finiit Corinthi.
- Dicaearchus, Phidiae F. Siculus Messenius, Aristotelis auditor, philosophus, orator et geometra. Scripsit *καταμετρήσεις dimensionis montium, qui sunt in Peloponneso*. *Ελλάδος βίον Vitam Graeciae libris III. Rem Spartanorum*. Hic liber vt quotannis in Ephorum praetorio puberibus auscultantibus legeretur, lege sancitum fuit apud Lacedaemonios, et longo tempore obseruatum.
- Dicaearchus, Lacedaemonius, grammaticus, auditor Aristarchi.
- Dicaeogenes, qui tragoedias et dithyrambos scripsit.
- Δικάροσθαι βίαντος τῆ Πηγύως κρείσσαν. Supra in Bias.
- Dictys, historicus, scripsit *Ephemeridem*, item *rerum, post id tempus gestarum, in quo Homerus defuit, libros IX. oratione prosa. Res Italicas*. Ad haec, *Τρωϊκὸν διάκοσμον, de raptu Helenae et Menelao et omnibus historiae Troianae partibus*. Creta terrae motu quassata tempore Claudii Imp. in sepulchri cuiusdam hiatu opus historicum Dictyis de bello Troiano repertum fuit, quod Claudius quum accepisset, describendum curauit. [conf. Kustleri not. 1. pag. 590.]
- Διδασκάλους peculiariter vocant poetas dithyrambicos vel comicos vel tragicos.
- Didymus, Ateius vel Attius, philosophus academicus, scripsit *πιθανῶν καὶ σοφισμάτων λύσεις probabilium et sophismatum solutiones libris II. et alia multa*.
- Didymus, Didymi, falsamentarii, F. Alexandrinus, grammaticus Aristarcheus, qui vixit temporibus Antonii et Ciceronis vsque ad Augustum. [P] *Chalcantherus* vocatus propter adfuitatem, qua in libris legendis et scribendis est usus. Aiunt enim, cum ultra MMMD libros conscripsisse. Comparanda est Küstleri nota 2, tom. II. pag. 574.
- Didymus iunior, Alexandrinus, grammaticus, qui Romae *ἱσοφίευσεν*, siue eloquentiam docuit. Scripsit *πιθανά, probabilia*. ⁴⁴⁾ et alia plurima eaque optima.
- Claudius Didymus, grammaticus, scripsit *περὶ τῶν ἡμαρτημένων παρὰ τὴν ἀναλογίαν θεκυδίδη, de iis, quae praeter analogiam a Thucydide perperam dicta sunt. Περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίοις ἀναλογίας, de analogia Latinorum. Epitomen Heraclionis et alia quaedam*.
- Didymus, Heraclidae F. grammaticus, qui apud Neronem vixit, et magnas diuitias sibi comparauit, et musicus valde insignis fuit et *πρὸς μέλη ad carmina componenda aptus*.
- Didymus, Alexandrinus, de re rustica libros XV. scripsit.
- Apostolus Thomas cognominatus etiam fuit Didymus
- Διεξοδικούς. Rhetoricae differentia a dialectica, ex Alexandro Aphrodisiensi (in 1. Topicor.)
- Διγλωσσος Anacharsis, Scythia, at matre graeca natus, ex ideo bilinguis, qui etiam Scythias leges tulit.
- Dinarchus, Corinthius, unus ex X. oratoribus, scripsit secundum quosdam orationes CLX. vel, quod verius videtur, LX, omnes forenses, publicas alias, alias priuatas. Obiit Peloponnesi praefectus ab Antipatro constitutus, Polysperchonte post Antipatri obitum ei fruente insidias.

Diuolocus,

⁴⁴⁾ Haec Didymi Ateii videntur fuisse.

Dinolochus, Syracusanus siue Agrigentinus, comicus, vixit Olympiade LXXIII. Epicharmi filius, vel, vt quidam tradant, discipulus. Docuit fabulas XIV. Dorica dialecto scriptas.

Diocles, Atheniensis aut Philius, comicus antiquus, aequalis Sannyrionis et Philyllii. Fabulae eius: Θάλαττα (meretricis hoc nomen, teste [P] Athenaeo,) Μέλττα, "Ονειροι, Βάκχαι, Θυέης β'. Hunc aiunt inuenisse harmoniam quamdam musicam, ex sono acetabulorum et vasorum fictilium constantem, quae bacillo ligneo percutiebat.

Diocletianus libros de Chemia igni tradidit. etc. Supra, in Chemia.

Diodorus, monachus, Iuliani et Valentis, imp. temporibus vixit et Tarfi in Cilicia episcopus fuit. Scripsit varia vt Theodorus Lector in hist. ecclesiastica tradit, *Interpretationes in totum Vetus Test. Genesin, Exodum et reliqua. In Psalmos. In quatuor libros Regum. In loca difficiliora Paralipomenon. In Prouerbia. Quomodo differat theoria* ^{u)} *et allegoria. In Ecclesiasten. In Canticum Canticorum. In Prophetas. Chronicon, in quo errata ab Eusebio Pamphili admissa emendantur. In IV. Euangelia. In Acta Apostolorum. In Epistolam Ioannis Euangelistae. De eo, quod sit unus Deus in Trinitate. Contra Melchisedecitar. Contra Iudaeos. De resurrectione mortuorum. De anima. Contra diuersas de ea haereticorum opiniones. Ad Gratianum capita. Contra astronomos et astrologos et fatum. De Sphaera et VII. Zonis et contrario astrorum motu. De Hipparchi sphaera. De Pronidentia. Contra Platonem de deo et diis. De natura et materia, in quo opere tractatur de eo, quod instum est. De deo et falsa Graecorum materia. Naturas inuisibiles non elementis, sed una cum illis ex nihilo factas esse. Ad Euphronium, philosophum, per interrogationes et responsiones. Contra Aristotlem de corpore coelesti. Quomodo sol sit calidus. Contra eos, qui coelum animal dicunt. De eo, quomodo opifex quidem semper, opera vero eius non semper (fuerint aut permaneant.) Quomodo velle et nolle sint in DEO aeterna. Contra Porphyrium de animalibus et sacrificiis.*

Valerius Diodorus, philosophus, Teleclis discipulus, Alexandrinus, filius (Valerii) Polionis, philosophi, qui de vocibus atticis scripsit. Vixit Adriani Caesatis temporibus.

Diodorus, Siculus, historicus, scripsit bibliothecam, quae historiam romanam et variam libris XL. complectitur. Vixit temporibus Augusti et ante illum.

Diodorus, comicus, cuius dramata: αὐληταί, ἐπίκληροι et πανηγυρισαί ab Athenaeo memorantur.

Diogenianus, Heracleota, Ponticus, temporibus Hadriani, grammaticus. Videntum an non forsan sit medicus, ex Albace Heraclea, oppido Cariae, oriundus: erat enim omni doctrinae genere eruditus, neque expresse traditum reperi esse ex Heraclea Ponti, sed ita nonnulli opinantur. Libri eius hi sunt: *Omnis generis vocabula ordine alphabetico libris V.* Est autem epitome vocabulorum, quae Pamphilus et Zopyrion libris [P] CCCCV. exposuerant. *Florilegium epigrammatum; de fluminibus, lacubus, fontibus, montibus et promontoriis; fluminum breuis recensio secundum ordinem alphabeticum; collectio et tabula omnium totius terrae urbium: et alia.*

Diogenea,

u) Id est h. l. sensus abstrusior et mysticus, cui opponitur τὸ φηρὸν, siue sensus litteralis. v. Kuster I. pag. 593. not. 4. Harl.

Diogenes, Hicetii, trapezita, F. Sinopenfis, prius Cleon (Μεταγ. Κλέων) cognominatus, patria, quod monetam adulterasset, profugus, Antisthenem, cynicum, sectatus est, magnis, quas habebat opibus, contemtis. Senex a Scirtalo, pirata, captus et Xeniaadae, Corinthio, venditus apud eum permansit, nec ab Atheniensibus nec ab amicis redimi volens. Obiit Olymp. CXIII. quum curationem cruris, a cane admorsus, neglexisset, eodem die, quo Alexander Babylone obiit. etc.

Diogenes, vel Diogenianus, Cyzicenus, grammaticus, scripsit *Origines Cyzici*. Περὶ τῶν ἐν τοῖς βιβλίοις σημείων de notis criticis librorum. De poetica. De elementis.

Diogenes vel Oenomaus, Atheniensis, tragicus, tempore fabulorum XXX tyrannorum. Fabulae eius sunt *Achilles, Helena, Hercules, Thyestes, Medea, Oedipus, Chryseus, Semele*.

Dion, Hipparini F. Syracusanus, philosophus platonicus, Aristomachae, uxoris Dionysii prioris, Siciliae tyranni, frater, cuius filium, Dionysium iuniorem, eiecit, deiectus vicissim a fratre ipsius, Nisaeo. Scripsit *Epistolas* ad Platonem et alios quosdam.

Dion Cassius, cognomine Cocceus vel Cocceianus, Nicaenus, historicus temporibus Alexandri, Mammatae filii. Scripsit *historias romanae libros LXXX*. qui in decades distributi sunt. Item *Persica, Getica* ^{mm)}, *Εὐδοκία τὰ κατὰ Τραϊανὸν, res a Traiano gestas, Vitam Arriani, philosophi*.

Dionysius, Areopagita, doctrinae Graecorum peritissimus, Paulo Atheniensi audito, ad religionem christianam conuersus atque inde episcopus Athenarum constitutus est. Tiberii temporibus in Aegyptum profectus erat, comite Apollophane, Sophista, eodem, quem Polemo, Laodiceasis, magister Aristidis, Smyrnae audiuit. Tempore passionis Christi ambo erant Heliopoli in Aegypto, quum solem luna plena obscuratum obseruans Apollophanes, o bone Dionysi, inquit, ἀμοιβὰς θεῶν πραγμάτων vices sunt rerum diuinarum. Cui Dionysius: ἢ τὸ θεῖον πάσχει, ἢ τὰ πάσχοντι συμπάσχει. *Vel DEus patitur vel compatitur cum patiente*. Scripsit Dionysius ad Timotheum, Pauli discipulum et episcopum Ephesi, de diuinis nominibus libros XII. (imo capita, quorum titulos deinceps bis Suidas recenset, omisso decimo tertio περὶ τελείας καὶ ἐνός.) *De ecclesiastica hierarchia, capita XV. De coelesti hierarchia, capita XV.* a quo male tamquam distinctum refert Suidas περὶ τῶν ἐρασιῶν [P] ταγμάτων καὶ ὅσα τῷ ἀρεθμῷ. *De mystica theologia* capita V. Epistolae quatuor ad Caium, monachum. Singulae ad Dorotheum, publicum ministrum, ad Sopatrum, sacerdotem, ad Polycarpum, episcopum Smyrnae, (ex qua Suidas adducit locum de eclipsi iam memorata,) ad Demophilum, monachum, et ad Ioannem theologum, apost. et euangelistam. Sciendum est, quosdam externorum sapientum praecipue Proclum, Dionysii theorematibus, interdum ipsis verbis usum fuisse. Hinc suspicari licet, vetustiores philosophos, qui Athenis erant, illius opera, quorum ipse meminit, ad Timotheum scribens, sibi vindicasse eaque occultasse, vt ipsi diuinorum ipsius sermonum auctores viderentur. Hic plenus dierum, martyrio spiritus consummatus est tempore Traiani, imp. eodem, quo diuinus Ignatius. Magni Dionysii encomium scripsit Michael Syncellus, Hierosolymitanus.

Dionysius,

mm) Haec Dionis, Prusaci, potius sunt.

Dionysius, Terus, Alexandrinus, a patre, Tero, Thrax, Aristarchi discipulus, grammaticus, qui Romae docuit Pompeii magni temporibus et Tyraanionis prioris magister fuit. Plurima scripsit grammatica et syntagmatica et commentaria.

Dionysius Alexandrinus, Glauci F. grammaticus, qui tempore Neronis et sequentium imp. usque ad Traianum vixit et bibliothecis praefuit, et ab epistolis, legationibus et responsis fuit. Idem Partheaui, grammatici, magister, discipulus Chaereonis, philosophi, cui etiam Alexandriae successit.

Dionysius, Alexandrinus, cuius inueni commentarium valde disertum in ecclesiastem Salomonis.

Dionysius, Alexandri F. Halicarnassens, orator, et omni genere doctrinae excultus, Caesaris Augusti temporibus vixit. Ex huius posteris fuit Dionysius, Atticista, sub Hadriano, imp.

Dionysius, Halicarnassens, qui vixit tempore Hadriani, imp. Sophista, cognomento musicus, quod in arte musica valde exercitatus esset. Scripsit *commentariorum rhythmicorum* libros XXIV. *Historias musicae* libros XXXVI. in quibus tibicinum, citharoedorum et poetarum omnis generis mentionem facit. *Doctrinae musicae siue diatribarum* libros XXI. *De iis, quae in rep. Platonis musice dicta sunt.*

Dionysius, Byzantius, poeta epicus. Scripsit *descriptionem navigationis per Bosporum. De threnis* poema refertum epicediis.

Dionysius, Corinthius, poeta epicus. Scripsit *praecepta morum. Caussarum librum. Meteorologica.* Et oratione soluta *commentarium in Hesiodum.* [P] *Orbis terrarum descriptionem*, versibus heroicis. Haec autem reperi etiam in Dionysio, qui Lithiaca seu de lapidibus scripsit. Vter tamen horum sit auctor, ignoro.

Dionysius, Milesius, historicus, *res post Darium gestas* V. libris descripsit. *Orbis descriptionem. Persica;* ionica dialecto, *rerum troianarum* libros tres: *fabulas. Κύκλον ιστοριών* *circulum historicum* libris VII.

Dionysius Mytilenaeus, poeta epicus, qui *συντοβραχίων* et sutor dictus fuit. Scripsit *Bacchi et Mineruae expeditionem; Argonautica* libris sex, oratione soluta: *mythica ad Parmenontem.*

Dionysius, Musonii F. Rhodius aut Samius, historicus, qui etiam sacerdos fuit templi solis, quod illic erat. Scripsit *ισορίας τοπικὰς* *locorum* siue certarum regionum *historias* libris VI. *Orbis descriptionem. ιστορίας παιδευτικῆς* *historicae institutionis* libros X. Existimo, Dionysium, qui orbem descripsit, Byzantium fuisse, (Vossius legit Bithynum, propter fluuium, Rhebam.

Dionysius, Siciliae tyrannus, scripsit *tragoedias et comoedias et historica.*

Dionysius, filius Siciliae tyranni, et ipse tyrannus et philosophus. Scripsit *epistolas et de poematibus Epicharmi.*

Διονύσια σκώμματα, dicteria in Bacchanalibus.

Diopithes legem tulerat, teste Aeliano, ut cui, in Piraeo pernoctanti, capitale esset. Ipse deinde eo nomine, quum aliquando, vespera opprimente, in Piraeo noctem mansisset, ab inimicis capitis accusatus.

Dioscorides, Anazarbensis, medicus, cognomento *Φασκας*, ob lentes, quae in facie habebat. Vixit apud Cleopatram Antonii tempore, scripsitque libros XXIV. omnes de re medica, eosque celeberrimos.

Dioscorius, Myraeus, grammaticus, praefectus urbi et praetorio, qui Leonis, imp. filias Byzantii docuit. infra *Θυάτειρα*.

Dioxippus, Atheniensis, comicus. Eius fabulae: *ἀντιποροβοσκός, φιλάργυρος, ἰσομοιργάφος, διαδικαζόμενοι*.

Διφθέρα. Eis *διφθέρας* in pellibus scripta consilia sua Thoracion cum hostibus in Laconia communicabat.

Dipnosophistae, liber valde utilis, cuius Athenaeus auctor est. Ulpianus vnus dipnosophistarum etc. Supra, *κετάνετος*.

Dithyrambodidascali. Hi de rebus, quae in sublimi sunt et nubibus, multa dicere solebant, vocibusque compositis utebantur, dicentes exempli causa *ἐνδιατριαναρηνήχεταις*. Talis erat Ion, Chius, poeta, qui poema fecit, cuius initium est: *αἰῶν ἡεροφίταν ἀστὲρα μῆνα μὲν* etc. ⁿⁿ⁾ vnde Aristophanes, iocans, *matutinam stellam* eum vocatum fuisse ait. Fuit autem valde celebris, [P] scripsitque comoedias, et epigrammata et soluto sermone *πρεσβευτικόν*. Exstat etiam Socratis, philosophi, in eum *λόγος*. Callimachus etiam in Choriambis eius meminit, atque, multa scripsisse. *Dithyrambus* vero dicitur et Bacchus, (quod per binos quasi fores in lucem prodierit tum vteri matris, Semeles, tum Iouis femorum) et hymnus in Bacchum. Denique *Διδυράμβων* νῦν ἔχεις *ἐλάττονα* dicitur de hominibus stolidis et inconsideratis.

Δόγματα. Plato, quae vera esse percipit, enunciat, falsa coarguit, de incertis sustinet ad sensum. Atque de his, quae vera ipsi videntur, quatuor personas loquentes inducit, Socratem Timaeum, et hospitem Atheniensem atque Eleatem: qui non sunt Plato ipse et Parmenides, sed duae fictae personae etc. Philosophorum alii mundum ortum habuisse, alii ortu caruisse dicunt. Item alii animatum, alii vero inanimatum eum statuunt. Anaxagoras vero et Pythagoras, in Aegyptum profecti, et Aegyptiorum et Hebraeorum vli consuetudine, rerum cognitionem ab illis hauserunt. Postea vero et Plato, ut Plutarchus in parallelis refert. Quin etiam Aegyptii primi solem et lunam Deos vocarunt, Osirim et Isidem, *Θεὸς α θεῶν currere* etc.

Domitianus Neruam, ut imperio insidiantem, amouit et Apollonium, Tyaneum, ut Neruae amicum, comprehensum totondit, et vinclum in iudicium adduxit. Quum vero philosophus illi non cederet, deridens eius acta, verecundia commotus eum dimisit. Tunc ad eum Apollonius: *nequaquam me occides; necdum enim fato maturus sum, ὃ μὲν μο πτενέας, ἐπεὶ ἔτοι μόρσιμος εἰμι*. Atque e vestigio ipsum euauisse ferunt. Hic et philosophos et mathematicos Roma expulit. Sub hoc et Ioannes, evangelista, in Patrum relegatus. Idem etiam, Davidici generis homines, *τὰς ἀπὸ τῆ γένους Δαβίδ* interfici iussit, multique sub eo Christiani martyres facti sunt. Sed Nerva Ioannem, theologum, exilio liberauit.

Domninus,

nn) Sed Kistler ex scholiaste Aristoph. corrigere iubet *ἀστὲρα μάνημεν* etc. *matutinam et acriuagam stellam expectauimus* etc. Harb.

Domninus, philosophus, natione Syrus, ex Laodicea, vel Larissa, vrbe Syriae, Syriani discipulus, et Procli condiscipulus, vt ait Damascius. In mathematicis disciplinis exercitatus, in aliis philosophiae partibus etiam *παλαιότερος* subactior. Quare et multa in Platonicis dogmatibus innouauit, vnde Proclus aduersus eum scripsit *πραγματικὴν καθάρτην τῶν δογμάτων τῷ Πλάτωνος*, *reputationem platoniorum dogmatum*. Ab Aesculapio iussus, quod sanguinem expueret, suillis carnibus vesci, obsequutus est: at Plutarchus, Atheniēsis, Aesculapii statuam intuens, in templi enim vestibulo dormiebat, o Domine inquit, quid si Iudaeo, hoc morbo laboranti, remedium commendasses? Itaque Aesculapius, statim ex statua sonum suauissimum edens, aliam curandi morbi rationem ei praescripsit. Ad Domninum iam aetate prouectum, accessit [P] Asclepiades, adolescens, et arithmeticum ipsi theorema proposuit etc.

Dorius cantus, *Δωριος αὐλῆσις*, est modus quidam musicus, vt etiam Lydius et Phrygius. — *Δωριος οἰκονομία*, *modus dorius*. — *Dorius* praeterea est nomen proprium et *Doriscus* nomen loci.

Dorus, (*Δῶρος*) Arabs, quem Damascius in historia philosophica ait fuisse veritatis acerrimum indagatorem. Hunc Isidorus, philosophus, initio sensit Aristotelicis opinionibus irretitum, et paullatim reuocauit ad illas Platonis magnificae scientiae sublimes et illustres sententias, vt reiecta illa peripatetica subtilitate, res minutas colligente, se conferret ad illam, quae per Prometheum quemdam cum ignis splendore coelitus ad homines demissa est, dialecticam, quae est mentis et prudentiae purissima *αὐτοψία* siue inspectio.

Δόσις. Apud oratores peculiariter sic vocantur tabulae testamenti, in quibus quis, quae sua sunt, alteri dat, interueniente magistratum siue Archontum auctoritate.

Draco, Atheniensium legislator. Hic quum Aeginae in theatro propter leges latas laetis acclamationibus celebraretur, pluribus petalis et tunicis et palliis in eius caput iniectis, suffocatus est, et in ipso theatro sepultus. Vixit iisdem temporibus, quibus septem Sapientes, aut potius fuit illis antiquior. Quum senex iam esset, Olympiade XXIX. leges Atheniensibus tulit. *ὑποθήκας* siue *vitae degendae praecepta* scripsit tribus circiter versuum millibus.

Draco, nepos Hippocratis, medici illius celeberrimi, filius Thessali, pater Hippocratis, cuius filius rursus fuit Draco, et ipse medicus, qui Rhoxanen, Alexandri Macedonia coniugem curauit.

Draco Stratonicensis, grammaticus, scripsit *de arte grammatica: orthographiam: περὶ τῶν κατὰ συζυγίαν ὀνομάτων de coniugatis nominibus: de pronominiibus: de metris versuum: de Satyris: de Pindari carminibus: de Sapphonis metris: de Alcae carminibus*.

Ἐκβίασις. "Ἀμφω γάρ εἰσιν ἐκβιασάι τῆς δικῆς, καὶ νύττωσιν ἡμᾶς πρὸς τὸ τῆς δικῆς πέρας, ἀμβό sunt acres exaltiores iuris, qui nos stimulis ad iustitiam exactissimam incitant. Haec de Gregorio et Basilio.

Ἐκκένοφθ' ἢ *μεσική*, *exesa est musica*. Quum veteres olim in conuiujs eruditas quaestiones tractare solerent, posteri psaltrias et citharistras et saltatrices earum loco introduxerunt. Vnde quidam *καιντομία*, nouitatem hanc reprehendentes, prouerbio illo vsi sunt.

Ἐκ Μασσαλίας ἦκεις, *e Massilia venis*, dicitur de hominibus effeminatis et delicatis, quales Maillilienses olim fuisse dicuntur.

Ἐλατήρ.

Εἰδήσεαι Ἀλεμῶνα, λίγης ἑλατήρα Δακτύλου
 ἔλαττα, ὃν Μουσῶν ἐνὶ ἀρετῇ τοῖς ἔλαττα.

Cognoscat Alcmanem, lyram Laconicam scite pulsantem, quem nonnullae Musas habere.

Elea, patria Zenonis, olim Hyele, Phocacensium colonia, oppidum obscurum, et quod bonos tantum viros alere poterat. Hanc Zeno magis amabat, quam Atheniensium iactantiam; itaque raro apud illos versatus in patria consenuit.

Ἐλεγείων^{oo} pro *delirare* quidam veterum dixerunt. Et sunt, qui carmen elegiacum hinc dictum putent. Theocles, Naxius aut Eretricus, infania correptus, carmen hoc primus cecinit.

Elegus carmen lugubre sic adpellatum, quod saepe in eo ἔ' g' dicatur. Vel lamentationes, quae ad tibiam canuntur. Postea Midiam, Gordii filium, dum regnaret, tibiam ad aras et sacrificia transfulisse dicunt, quod matrem suam defunctam in dearum numerum referre vellet.

Eleusius, Cyzicenus et Marathonius, et CPol. non quidem magna dicendi facultate praediti, sed austero vitae genere et fictae modestiae simulatione magnam adepti auctoritatem, plurimos sectatores sibi conciliarunt et monasteria, ingentium hominum utriusque sexus multitudine referta, instituerunt.

Empedocles, Metonis, vel Archinomi, vel Xeneti F. frater Callicratidis, primo audiuit Parmenidem, cuius etiam, ut Porphyrius in historia philosophica auctor est, amantissimus fuit. Alii aiunt, fuisse Telaugis discipulum, Pythagorae filii. Agrigentinus, philosophus physicus, Pythagorae sectam sequutus, quam etiam aemulatus est Apollonius Tyaneus etc. Discipulum habuit Gorgiam, Leontinum oratorem. Scripsit versibus heroicis tres libros περὶ φύσεως τῶν ὄντων de rerum natura, sunt autem versuum circiter duo millia. Item de re medica, oratione soluta, et multa alia. etc. *Empedoclis inimicitia*, proverbum, quod dicitur de iis, qui diuturnas inimicitias aduersus aliquos gerunt.

Empedotimus scripsit περὶ φυσικῆς ἀκροάσεως de physica auscultatione, de quo (Iulianus) ὁ παραβάτης in opere, quod Cronia inscribitur: Nos autem, *Empedotimo et Pythagorae credentes*, et iis, quae Heraclides Ponticus ab illis accepta tradidit, et paullo ante inclitus ille rerum diuinarum interpretes Iamblichus nobis ostendit.

Ἐνιαυτὸς Μετῶνος, annus Metonis, i. e. orbis annorum XIX. Meto enim, mathematicus, periodum temporis, ex XIX. annis constantem, inuenit.

Ennius, poeta romanus, (i. e. latinus,) quem Aelianus laude dignum esse ait, quod Scipionem magnifice extollere cupiens scripsit, solum Homerum laudes, illo dignas, canere posse, adeoque praestantiam eius intelligere se demonstraui poeta Messapius (h. e. Ennius, qui a Messapo, rege, suam repetebat originem.)

Ἐν πέντε κριτῶν γόνοισι. in quinque iudicum genibus. Olim quinque iudices de comicis iudicabant, ut ait Epicharmus. Dictum ad imitationem illius: Θεῶν ἐν γένοισι κριταί. Olim in genibus iudices habebant ea, quae nunc in tabellis scribuntur.

Epaphroditus, Chaeroneus, grammaticus, Archiae, Alexandrini, grammatici, alumnus apud quem institutus, a Modesto, Aegypti praefecto, emtus est, cuius filium Pitelionem

num

oo) At Küsterus ecodd. Paris, et propter litterarum seriem edidit ἑλατῶνα. Harl.

nam instituit. Clarus Romae tempore Neronis ad Neoram vsque: quo tempore et Ptolemæus Hephaestionis vixit, et multi alii viri, doctrina clari. Idem quum libros fabulæ emeret, ad XXX. mille sibi comparauit, eosque bonos et minime vulgares. Corpore fuit magno et nigro iussit elephantiaci (ὡς ἐλεφαντάκης). Habitauit in Phasianocoriis, vbi binas aedes habuit. Decesit aqua intercute, annum agens LXXV. multaque scripta reliquit v. notam. I. pag. 790.

Ἐπειὶ δειλοτέρως *Epeo* timidior Cratinus, comicus, dicebatur, fortasse quod, quum Oeneidi tribui praeesset, timidior videretur. *Epeus* enim timidus erat.

Ephestici philosophi sic adpellati ab *ἐπέχων*, *inhibere*, quod ad sensum de rebus inhiberent, easque comprehendi non posse statuerent. καὶ δογματίζεν ὅτι αὐτὰ ἀκατάληπτα.

Ephesiae litterae, i. e. incantationes quaedam obscurae, quas et Croesum in rogo dixisse ferunt. Et Olympiae Milesio et Ephesio luctantibus, aiunt Milesium luctari non potuisse, quod alter litteras Ephesias talo pedis adligasset. Ea autem re comperta, litterisque illis solutis, *Ephesum* tricies ὅ) fuisse prostratum,

Ephippus, Atheniensis, comicus mediae comoediae.

Ephippus, Cumanus, filius Demophili vel Antiochi, Isocratis, oratoris, auditor, historicus, qui filium habuit Demophilum, historicum. Vixit Olympiade XCIII. ita vt Philippi Macedonis regnum antecefferit. Scripsit historiarum ab Ilia expugnatione troianoque bello ad sua vsque tempora libros XXX. de bonis et malis libris XXIV. Rerum admirabilium τῶν ἐκασταχῆ, quas in quavis regione obseruantur, libros XV. De rebus, quas quisque inuenit libros II. et alia.

Ephorus, Cumanus, et Theopompus, Damastirati F. Chius, ambo Isocratis discipuli, sed ingenio et stilo quam maxime inter se discrepantes. [P] Nam Ephorus ingenio erat simplici, et quod ad dictionem eius historicam adinet, supinus et segnis semperque remissus. Theopompus vero ingenio erat acerbo et maligno, at dictione copiosus et densus, ac vehementiae plenus: ceteroqui veri studiosus in iis, quae scribebat. Isocrates igitur hunc quidem fraenis, Ephorum vero calcaribus indigere dixit. Theopompus autem, in exilium eiectus, supplex ad templum Dianae Ephesiae confugit. Multas etiam epistolas contra Chios ad Alexandrum misit, eundemque multis laudibus ornauit. Dicitur etiam vituperationem eius scripsisse, sed quae non exstat.

Epicharmus, Tityri vel Chimari vel Sicidis F. Syracusanus, vel ex Sicanorum ciuitate, Crasso, qui una cum Phormo comoediam Syracusis inuenit. Docuit fabulas LII. vel, vt Lycon ait, XXXV. Quidam tradunt, ipsum fuisse Coum, unum ex iis, qui cum Cadmo in Siciliam migrarunt. Alii Samium: alii Megaris, urbe Siciliae oriundum. Fuit sex annis ante bellum Persicum Syracusis docens; quo tempore Athenis Eustes, et Euxenides et Mylus fabulas edebant.

Epicrates,

pp) Fallitur Suidas, Scepticis tribuens, quod fuit quorundam Academicorum. Nam Sceptici nihil statuerunt neque ἰδωμάτισαν, sed tantummodo dubitare se profitebantur. Vide, si placet, quae notauimus ad Sextum Empiricum.

qq) Küster ad h. l. tom. II. pag. 919. not. 3. pro τριάνοντι τὸ ἐπὶ πρῶτῳ legere malit τρις τὸ ἐπὶ αὐτῷ deiectum fuisse ab aduersario suamque emendationem late pulcreque explicat, probatque. Harl.

Epicrates, Atheniensium orator, *σάνναΦόρος barbiger* adpellatus, cuius meminere Aristophanes, Plato comicus et Demosthenes, orat. de falsa legatione. Alius, cuius meminit Lycurgus, orat. de administratione aerarii, quem sexcenta talenta in bonis habuisse aiunt. Alius Epicrates, Aeschinis, oratoris, adfuit, qui Cyrebiom cognominabatur, teste Demosthene orat. contra Aeschinem.

Epictetus ex Hierapoli Phrygiae, philosophus, seruus Epaphroditi, unius de satellitibus imp. Neronia. Ob defluxionem altero crure debilis in nouae Epiri vrbe, Nicopoli, habitauit et vitam vsque ad M. Antonini imperium produxit. Scripsit multa. Theosebius, philosophus, multa ex Epicteti scholis desumpta dixit, alia et ipse excogitauit. Quare et praecepta vitae talibus libris complexus est et posteritati reliquit, qualibus et Epictetus, ita vt nostri temporis Epictetus esse videatur, exceptis tamen opinionibus stoicis. Theosebius enim nullius scriptoris opiniones tam amplectebatur et admirabatur, quam Platonis veritatem. Quinetiam quemdam libellum conscripsit de rebus in magni Politia (Platonis) eleganter dictis. Quamuis temp. non attigit, sed priuatum coluit vitae genus, cui et Socrates ille et Epictetus *καὶ πᾶς τὸ φρονεῖν* et qui libet cordatus studet etc. ex *Damascio*.

Epicurus, Neoclis F. Atheniensis, populo Gargettius, matre Chaerestrata, [P] frater Neoclis, Chaeredemi, et Aristobuli, siue Aristodemi, philosophari coepit ab anno duodecimo aetatis: peculiaris sectae conditor. Et primum quidem Sami cum parentibus commoratus est, deinde Mitylenae annum unum scholae praefuit, postea Lampfaci docuit, et denique Athenis in horto suo. Audiuit Nausiphanem, Democriteum et Pamphilum, Platonis discipulum. Natus est Olympiade CLX. septem annis post mortem Platonis, et vitam produxit vsque ad successores Alexandri M. et Antigonum, qui Gonatas dictus est. Schola eius permanfit vsque ad Caesarem primum annos CCXXXVII. et intra tempus istud XIV. successores habuit. Scripta eius sunt multa. In testamento suo iussit Metrodoro et Polyaeo sodalibus suis semel quotannis parentari, sibi vero bis etc. Epicurei SCto Roma sunt eieci, eosdem expulere Messenii in Arcadia, iisque expulsis totam urbem a Timuchis, magistratibus suis, fecerunt purgari velut sordibus quibusdam et purgamentis liberatam. In Creta quoque Lyctii ^{rr}) quosdam Epicureos, illuc profectos, expulerunt, legemque tulerunt: *Epicurei sapientiae effoeminatae et degeneris ac turpis inuentiones Diisque inuisi per praeconis vocem Lyctio excedere iubentur* etc.

Epigenes, comicus. Ex eius fabulis sunt *ἡρώδη, μνημάτιον, Βακχείας* (aut vti Küster ex Athenaeo IX. pag. 184 malit *Βάκχαι*.) Athenaeo memoratae duarum aliarum nomina addit Küst.

Ἐπίγραμμα. Omnes inscriptiones, quamuis non constent versibus, dicuntur epigrammata.

Epilycus, poeta comicus. Ex fabulis eius est *καρᾶλίκος*, vt testis est Athenaeus. lib. IV. pag. 133. et 140. vbi scribitur *Καρᾶλίκος*.

Epimenides, Phaeii aut Dosiadae aut Agiasarchi F. matre Blasta, Cretensis Cnossius, poeta epicus. Huius animam ferunt corpore excessisse, quamdiu ipse voluisset, et postea in illud reuersam esse: cutemque longo post mortem eius tempore inuentam *γρᾶμμασι*

μασι κατὰ σικτον, litteris notatam. Vnde prouerbium ἐπιμενίδιον δέμα, de rebus reconditis. Vixit Olympiade XXX. vt et septem sapientes Graeciae antecesserit aetate, vel saltem illos adtigerit. Hic iam senex Athenas, Cylonio scelere pollutas, iustituit Olymp. XLIV. Scripsit multa versibus: itemque oratione prosa, mysteria quaedam et iustitiationes et alia aenigmatica. Ad hunc Solon, legislator, scripsit, reprehendens vrbis iustitiationem. Vixit annos CL. et sex continuos dormiuit.

[P] Epinicus et ipse comicus, ex cuius fabulis ὑποβαλλόμεναι Athenaeo memoratae. Epiphanius, Vlpiani F. Petraeus, sophista, qui et in patria, Petra, et Athenis docuit. Scripsit περὶ κοινωνίας καὶ διαφορᾶς τῶν σάσεων, de iis, quae status causarum inter se communia habent et in quibus differunt. Progymnasmata. Declamationes. Orationes Demarchicas. Orationem Polemarchicam. λόγους ἐπιδεκτικὰς siue eloquentiae specimina et theoremata quaedam miscellanea.

Epiphanius, episcopus Constantiae, vrbis Cypri, olim Salamis dictae. Scripsit contra omnes haereses, libros, qui πανάρια vocantur. Item alia multa, quae a doctis propter res ipsas, ab indoctis propter stilum leguntur. Decessit in extrema senectute.

Epiphanius, episcopus Selybriae, siue Olybriae. Scripsit λόγον ἀντιρρητικὸν κατ' εἰκονοκαστῶν, διὰν ὠφέλιμον, librum valde vtilem contra eos, qui imagines cremabant.

Epiphanius et Euprepus, Alexandrini, initiorum siue mysteriorum, apud Alexandrinos receptorum, peritissimi: Euprepus quidem illorum, quae Persica vocabantur; Epiphanius illorum, quae in Osiridis honorem celebrabantur, et celebratissimi Dei Aeonis etc. (ex Damascio.)

Epistola (IX.) Iuliani, parabatae, ad Porphyrium, catholicum, quae iubet copiosam Georgii (Cappadocis) bibliothecam omnis generis philosophis, multis etiam commentariorum scriptoribus refertam, in quibus et multa ac varia Galilaeorum scripta, vniuersam ad se Antiochiam transmitti.

Ἐποποιία, sic vocatur historia, heroico versu scripta. Nam poesis, quae caret fabula, est epopoeia.

Erasistratus, Iuliatas Ceius, ex Iuliade, Cei, insulae, oppido, filius Cretoxenae, Medii, medici, sororis et Cleombroti. Hic Antiochum, regem, Stratonices nouercae amore laborantem, sanauit. Sepultus est iuxta montem Mycalen, e regione Sami. Scripsit de re medica libros IX.

Eratosthenes, Aglai vel Ambrosii F. Cyrenaeus, Aristonis, philosophi, Chii, et Lysaniae, Cyrenaei, grammatici, et Callimachi, poetae, discipulus. Arcessitus Athenis a Ptolemaeo tertio ad quintum vsque vixit. Hic quod in omni doctrinae genere secundum locum teneret et viris summis proximus esset, βετα vocatus est. Alii eum Platonem secundum vel iuniorem, alii πένταθλον et quinquercionem adpellarunt. Natus est CXXVI. Olympiade, obiit aetatis anno LXXX. ex inedia propter hebetatam oculorum aciem, relicto insigni discipulo, Aristophane, [P] Byzantio, cuius discipulus fuit Aristarchus, huius vero Mnaseas, Menander et Aristis. Scripsit philosophica, poemata, et historias. Astronomiam siue catasterismos de iis, qui inter astra relati sunt. Item de philosophorum sectis. De vacuitate doloris. Dialogos multos et multa grammatica.

Erennius cognomen fuit Philonis Byblii! vt ipse dicit.

Eriinna, Teia vel Lesbia, vel Rhodia, vel, vt alii, Telia, ex Telo, parua insula prope Cnidum. Fuit *ἑποποιός*, poetria epica, scripsitque *ἡλακάτην*, quod est poema, aeolica et dorica dialecto scriptum, versibus CCC. Fecit et epigrammata. Obiit virgo, XIX. annos nata, amica et aequalis Sapphonis. Versus eius iudicati sunt Homericis pares. Eriphus, comicus, ex cuius dogmatibus *Διόλος, πελταστής, μελιβόια*, vt Athenaeus libro XIV. Dipnosophist.

Ἐς Μασσαλίαν πλεύσας, *Massiliam nauigans*, de iis dicitur, qui effeminate et molliter vivunt. v. supra, *ἐκ Μασσαλίας* et *Athen.* XII. pag. 523.

Ἐσχατός Μουσῶν πλῶ, *Mysorum ultimus navigat*, prouerbiū de iis, quibus dura et difficilia imperantur. etc.

Efflaci, ascetae inter Iudaeos, qui Phariseos et scribas seueritate disciplinae longe superarunt, *ἐπιμελῶνται τῆς ἡθικῆς λέξεως*, *θεωρίαι δὲ τὰ πολλὰ παραμένουσιν* dictionem moratam curant, et in contemplatione plerumque perseverant, vnde etiam vocantur Efflaci, i. e. *Θεωρητικοί*, *contemplatores*.

Euagoras, Lindius, historicus, scripsit *vitam Timagenis et aliorum doctorum virorum quae-fiones, ordine alphabetico; Thucydidis artem rhetoricam libris V. De diffinitionibus difficilibus ac controuersis apud Thucydidem; historiam regum Aegyptiorum.*

Euagrius varia scripsit et inter ea commentarium in Prouerbia Salomonis.

Euangelus, comicus, e cuius dramatibus *ἀνακαλυπτόμενος* apud Athenaeum. [lib. XIV. pag. 644. sed ibi fabula haec adpellatur *Ἀνακαλυπτομένη*, notante Küstero, ad t. I. pag. 880.]

Euathlus, orator improbus, garrulus et ignobilis.

Eubulus, demagogus clarissimus.

Eubulus, Sphettius Atheniensis, Euphranoris F. comicus. Docuit fabulas CIV. vixitque Olympiade CI. medio inter mediam et veterem comoediam tempore. v. notam Küstero.

Euclides, ex Megaris, in Isthmo sitis, philosophus, auctor sectae; quae ab ipso Megarica, Dialectica aliis et Eristica. Fuit Socratis discipulus eique Ichthyas et postea Stilpon in schola successit. Scripsit dialogos, *Alcibiadem, Aeschinem, Critonem, Phoenices, Lampriam, Amatorium* et alia quaedam.

Eudaemon, Pelusiota, grammaticus, aequalis Libanii Sophistae, ad quem etiam diuersa scripsit. Hic varia composuit *poemata, et artem grammaticam et orthographiam nominum.*

Εὐδαιμονέστερος τῶν Καρκίνε ερεβίλων, h. e. *infelicissimus*, in Carcini, poetae, filios etc.

Eudemus, orator, varia scripsit et praecipue Lexicon vtilissimum verborum, [P] quibus oratores et optimi quique scriptores vtuntur, ordine alphabetico. [Küster. in not. 2. t. I. pag. 885. lexica, quae hodie in diuersis exstant bibliothecis et *Eudemi*, rhetoris, nomen praeferunt, *ψευδονίγραφα* esse existimat.]

Εὐ διάγειν. Hanc formulam salutandi epistolis suis praescripsit Epicurus. Cleon vero *χαίρειν*. Plato *εὐ πράττειν*.

Eudoxius, episcopus Antiochiae, ex Arabisso, oppido minoris Armeniae oriundus, cuius pater, Caesarius, sub Maximiano martyrii corona redimitus est. etc.

Eudoxus,

Eudoxus, Aeschini F. Cnidius, philosophus, Platonis aequalis, cui fuere tres filiae, Actis, Delphis, Philtis. Astrologiae insigniter deditus fuit scripsitque plura eius generis, et *οἰκᾶτεριδem*, nec non *Astronomiam* ^{ss)} *versibus heroicis*.

Euenos, duos aiunt fuisse elegiacos poetas, eosque ambos Parios.

Εὐεσῶ, *animi tranquillitatem* Democritus, Ab *ita*, docuit finem esse et suum felicitatis, etc.

Eucterius, Ieuiniani imp. temporibus doctrina quidem et ingenii praestantia antiquis non inferior, sed qui ex molli simplicitate multos infantes passus est iudicii laqueis irretiri.

Eugenius, Trophimi F. Augustopolitanus, Phryx, grammaticus, docuit CPoli, vbi valde clarus fuit iam senex tempore Anastasii imp. Scripsit de dimensione versuum melicorum Aeschyli, Sophoclis et Euripidis in fabulis XV. De paeonio et palimbacchio metro; de nominibus templorum et quomodo ea proferri debeant, vt *Διονύσειον*, *Ἀσκληπείον*. Vocabula miscellanea ordine alphabetico, in quo opere etiam noua quaedam et singularia habet ad accentum, spiritum, scripturam, fabulam aut prouerbium pertinentia; de nominibus, in *α* desinentibus, vt *ἐνδεας* vel *ἐνδᾶ* et quando ea bisariam efferantur. Item alia quaedam iambica trimetra.

Εὐλογον *ἀξιωμα*, *axioma probabile*, dissert a *καταληπτικῇ φαντασίᾳ* s. comprehendente phantasia. Cleanthes, philosophus, appositis ipsi iussu Ptolemaei, regis, malis punicis cereis, negauit, se falso viso assensum, sed tantum probabile putasse etc.

Eumolpidae ab Eumolpo, Thrace, qui rationem initiandi inuenit, vel a Musaei filio, qui fuit a secundo quintus.

Eumolpus, Eleusinius vel Atheniensis, filius Musaei, poetae, et, vt quidam tradunt, discipulus Orphei, poeta epicus ante Homerum. Vicit etiam Pythia. Ad lyram enim poetae de palma inter se certabant. Scripsit *τελευταῖς Δήμητρος*, *Initia Cereris*, eiusque ad Celeum aduentum [P] et ministeria, filiabus eius tradita, eaque omnia versibus heroicis MMM. *Chiroscopicorum* librum vnum, prosa oratione.

Eunidae apud Athenienses familia citharoedorum, sacris inseruientium.

Eunomius, tempore Valentis imp. episcopus Cyzicenus, notarius Aëtii, quem cognominant atheum, cum quo diu versatus, sophisticum eius differendi modum imitatus est. Eius *septem libri in epistolam ad Romanos* et aliae, quae circumferuntur, lucubrationes, verborum quidem copia abundantes, at sententiarum inopes. Ex *Soeratis* hist. eccles. IV. 7.

Euodus, Rhodius, poeta epicus, Neronis tempore vixit, poeta latinus admirabilis. Huius libri nulli exstant.

Euphorion, filius Aeschyli, tragici, Atheniensis, tragicus et ipse: qui fabulis, quas pater ante in lucem non ediderat, certans quater vicit, scripsit et ipse quaedam dramata.

Euphorion, Polymnesti F. ex Chalcide Euboeae, discipulus in philosophicis Lacydis et Pritanidis: in poeticis vero Archebuli, Theraci, poetae, cuius etiam deliciae fuisse fertur. Natus est Olympiade CXXVI. quo tempore et Pyrrhus a Romanis victus est. Eum Nicia Alexandri, regis Euboeae, Crateri filii, vxor amauit; hinc praedi-

Mmm 2

ves

ss) Non Eudoxus versus scripsit, sed Aratus Eudoxi prosa.

ves ad Antiochum magnum, regem Syriae, se contulit et eius bibliothecae praefectus, ibidem defunctus, Apameae, vel ut alii, Antiochiae, sepultus est. Libri eius versibus heroicis scripti sunt hi: *Hesiodus*, *μοῦσῳπία ἢ ἄτακτα*, *Mopsopia* siue *Miscellanea* libris V. opus continens historias miscellas, inscribiturque Mopsopia, quia Attica olim ita dicta est a Mopsopia, filia Oceani. Desinit in Attica Chiliade; nam liber quintus inscribitur *ἐπιγράφεται ἡ πέμπτη* (scil. *βιβλος*), *χιλιάς περὶ χρησμῶν* ¹⁵⁾ *Chilias de oraculis*, quae post mille annos euentus comprobauit. Disputat enim aduersus eos, qui ipsum, deposita apud illos pecunia, fraudarant, docens, eos vel multo post tempore poenas duros esse.

Eupithius et **Archias**, duo Hegiae, (philosophi,) filii, de quorum ingenio et moribus quaedam ex Damascio etc.

Eupolis, Atheniensis, comicus, qui annos natus XVII. in scena certare coepit ediditque fabulas XVII. vicit septies. Idem in bello contra Lacedaemonios naufragio in Hellesponto periit. Vnde lex lata est, quae poetas vetuit militare. Fabulae eius sunt: *ἄγες*, *ἀγροτεύτος ἢ ἀνδρογύνη* et aliae.

Εὐ πράττειν, hanc formulam salutandi Plato epistolis suis praescribere solebat. Scripsit autem Epistolas XIII. easque morales. Vide supra, *εὐ διάγειν*, et Cleon, *χαίρειν*.

Eurybatus, i. e. *homo malus*. ductum est prouerbum ab Eurybato quodam; variorum opinioniones atque interpretationes vide apud Suidam: adde Küsteri notas.

Euripides, Atheniensis, tragicus, antiquior celebri illo Euripide. Docuit fabulas XII. vicit bis.

Euripides, Mnesarchi seu Mnesarchidae et Clitonis F. non ex matre, olerum venditrice, sed ex genere nobilissimo, ut demonstrat Philochorus. Natus fuit eo die, quo Graeci Persas fugarunt. Initio pictor, deinde Prodicus in rhetoricis, Socratis vero in doctrina de moribus et in rebus philosophicis discipulus. Audiuit etiam Anaxagoram, quem quum vidisset in discrimen capitis ob dogmata venisse, animum ad tragediam adpulit homo seueris moribus ac tristis, unde et *μισογύνης* siue mulierum osor est existimatus. Duxit tamen Choeriuam, Mnesilochi filiam, ex qua Mnesilochum, Mnesarchidem et Euripidem suscepit. Hac repudiata, alteram, aequae impudicam, est expertus. Athenis relictis apud Archelaum, Macedoniae regem, in summo vixit honore, sublatus, ut aiunt, a canibus per insidias Arrhidaei, Macedonis, et Crateuae, Thessali, poetarum, ipsi invidentium: vel laceratus a mulieribus, cum noctu Craterum, Archelai delicias, vel vxorem Nicodemi Arethusii peteret. Annos aiunt vixisse LXXV. ossaque eius Pellam, iubente rege, translata. Fabulae eius LXXV. vel, ut alii, XCII. ex quibus exstant LXXVII. Vicit quinquies, quater adhuc superstes, semel vero post obitum fabulam eius in scena exhibente Euripide, fratris ipsius filio. Fabulas edidit per totos annos XXVI. Obiit Olympiade XCIII. conf. Küsteri not.

Euripides, tragicus, prioris ex fratre nepos, ut tradit Dionysius in Chronicis. Scripsit *Ὅμηρικὴν ἔκδοσιν*, editionem Homericam, nisi fortasse ea alterius sit. Fabulae eius sunt *Ορέστης*, *Μήδεια*, *Πολυξένη*.

Eusehemus, comicus. Ex fabulis eius *ἐμπόλη*, teste Athenaeo.

Eusebius,

¹⁵⁾ Küster malit legere *ἐπιγρ. δι' Ἰλιάς*, ἢ *περὶ* admissa Fabric. interpretatione et ellipsi, nil erit *Χρησμῶν* omisso vocab. *πέμπτη*, et sic vertit, sed mutandum. *Harl.*

Eusebius, Pamphili, Arianæ sectæ addictus, Caesareae Palaestinae episcopus, sacrarum scripturarum insigniter studiosus et diuinæ bibliothecae vna cum Pamphilo, martyre, diligentissimus inuestigator. Multa edidit opera, inter quae sunt ista: *euangelicae demonstrationis libri XX. euangelicae praeparationis libri XV. Theophaniae libri V. ecclesiasticae historiae libri X. Canones chronici varias historiae, et eorum epitomae; de euangeliorum diffensione; in prophetam Esaiam libri X. Contra Porphyrium, qui tunc, vt quidam putant, in Sicilia scribebat, libri XXX. Τοπωνύμιων* siue *de locis sacris liber; apologias pro Origene libri VI. De vita Pamphili libri III. De martyribus* alia opuscula; in *Psalms CL.* commentarios eruditos, et multa alia. Floruit maxime temporibus Constantini imp. ac Constantii, et ob amicitiam, [P] quae ipsi cum Pamphilo, martyre, intercessit, ab eo cognomentum sortitus est. Scripsit etiam *ad Marinum*, in quo opere dicit, Christi ecclesiam duo vitae genera et instituta praecipere, quorum vnum sit excellens et supra communem vitae humanae rationem positum, quale est monachorum; alterum minus sublime et communi hominum vitae accommodatum, quod nec a coniugio abhorreat.

Eustathius, Epiphaniensis, scripsit *compendium chronicum* rerum, ab Aenea vsque ad Anastasium, imp. gestarum *libris "u) nouem.*

Eustathius, Sebastianus cum Basilio, Ancyrano, eiusdem vrbs episcopo, sectae Macedonianae caput fuit.

Eusephius, Aphrodisiensis, sophista vnus ex illustribus Adrottorum, quae est vrbs Lydiae, incolis. Scripsit *declamationes.*

Eustochius, Cappadox, sophista. Scripsit *Cappadociae et reliquarum gentium antiquitates, et τὰ κατὰ Κωνσταντὸν τὸν βασιλέα "u).* *res gestas ab imperatore, Constante.*

Euthrycles, ex cuius comoediis sunt *ἄσωτοι ἢ Ἐπιστολή* teste, Athenaeo in Dipnosophist.

Euthydemus, magister Apollonii, Tyanei, Tarsensis Cilix etc. (ex Philostrato.)

Euthymenes, archon Atheniensis, sub quo abrogatum est decretum, archonte Morychide scriptum, quo comicis adimebatur libertas aliquem in scena perstringendi.

Eutropius, Italus, sophista, historiae romanae compendium latina lingua scripsit, aliaque. [Alii apud Suidam sequuntur: *Eutropius*, eunuchus, tutor Theodosii, imper. et *Eutropius*, praepositus cubiculi Arcadii, imper. homo sceleratissimus.

Eutryches, CPoli monasterii praefectus, impiae sectae Manetis et Apollinaris tertius defensor etc. (ex Theodoro Raithuens.)

Euxenus, vir non admodum probus nec actiuosae vitae deditus, et Epicuri moribus imbutus. Pythagorae vero opiniones ita cognoscebat, vt aues ea, quae discunt ab hominibus, *χαῖρε* vel *εὖ πᾶντες*, et *Ζεὺς ἴλαως*. Apollonius puer Euxenum audiebat, sed ad decimum sextum annum progressus ad pythagoricam vitam se contulit, Euxenum tamen amare non desuit etc. (ex Philostrato.)

Ἐξ ἀμαξίας. Apud Athenienses festum erat Lenaea, in quo poetae, plaustris insidentes, certabant cantionibus risus inuendi gratia, quod Demosthenes dixit *ἐξ ἀμαξίας*, ex *plaustro*. Chorus Lenaeorum vocabatur *Lenaites.*

Mmm 3

[P] Ἐξην

uu) Eusebius V. 24. libros tantum duos fuisse testatur,

vv) Ita Cangijs pag. 31. ad Zonaram, ex Ecdociae Ioniis MSS. [f. pag. 166. ed. Villeis.]

Ἐξηγηταί. Tres erant exegetae oraculo Apollinis designati, quibus curae erat iustrare eos, qui aliquo piaculo obstricti essent. Sic etiam vocabantur patriorum institutorum et iurium interpretes. Peculiariter, interpretes sacrorum, qui etiam de inferiis aliisque iuribus defunctorum consulentibus respondebant.

Ezechias. Exstabat liber Salomonis, remedia omnium morborum continens, qui templi limini incisus erat. Hunc Ezechias obolenit, quod populus mentem ad Deum non aduerteret, sed quicumque aegri essent, curationes inde peterent, neglecta diuini numinis inuocatione.

Fabius Pictor, historicus romanus. Hic ait, nulli Romanorum magistratum licere quicquam, quod sit publicum, in priuatos usus conuertere.

Falcidia lex a Caesare Caio Octauio lata est, maximam, etiam nunc auctoritatem habens in haereditatum successionibus, a Falcidio, tribuno plebis, inuenta.

Faunus, Pici seu Iouis F. quem nomine planetae Mercurium adpellabant. Hic fuit astronomus, metallaque auri argenti et ferri inuenit, eorumque tractandorum rationem occidentales docuit. Quare etiam ab indigenis vocatus *πλετοδοτής, opum dator*. Insidiis adpetitus a fratribus in Aegyptum fugit in tribum Chami, filii Noë, a quibus susceptus cum ipsis habitauit. Idem aurea stola indutus et futura praedicens diuitiasque eis impertiens, tamquam Deus ab ipsis cultus est.

Fauorinus, Arelatensis Gallus, sexu Hermaphroditus, eruditissimus et philosophiae peritissimus, rhetoricae imprimis addictus. Floruit tempore Traiani, imp. vitamque produxit vsque ad Hadriani imperium. Aemulatus est Plutarchum, Chaeroneensem, innumeris paene libris conscribendis. Scripsit et philosophica et historica, quorum magnus est numerus. Ex ipsius libris sunt isti: *De Homeri philosophia; de Socrate et arte eius amatoria; de Platone; de Philosophorum visu* et alia. Idem etiam *γνώμολογικὰ διτὰ* sententiosa scripsit. v. Küster. not. tom. III. pag. 572.

Februarium mensem, a quodam consule, *Februario*, natione Gallo, quod is inuidia ductus Camillum per mendacia expulisset vrbe, deinceps autem ipse, Camillo post Brennum profligatum recepto, suamque bene dicente causam, turpiter ex vrbe esset eiectus, velle nudatus, iunceaque florea circumdatus et neruis caesus, fuisse denominatum, ceterisque mensibus factum breviorum, Suidas forsan ex Antigonio quodam narrat, sed Küster. iure, nugae esse meras, iudicat.

Flaminius ὀχλοκόπος καὶ δημαγωγὸς τέλειος, orator, turbae rudi vendibilis et qui ad populum dicendo supra modum valeret, ceterum ad rem bellicam administrandam ineptus. (ex Polybio, III. cap. 80.)

Fronto, Emisenus, orator, qui Romae temporibus Seueri, imp. vixit. Hic Athenis aemulus fuit Philostrati primi et Apolinis, Gadareni, ibidemque obiit annos circiter LX. natus, et Longinum, criticum, sororis, Frontonidis, filium, heredem reliquit. Scripsit orationes multas.

Fulvia (Φαλμία) Antonii vxior. Haec Ciceronis caput amputatum genibus [P] suis imposuit, quumque ei contumeliosissime illuisset atque illud conspuisset, tandem diducto ore extractam eius linguam acu, qua figendis capillis utebatur, additisque multis et gravibus probris, pro rostris exponi iussit, ut, quo ex loco aduersus ipsam olim concionans auditus fuerat, ibidem caput eius praecisum spectaretur.

Gaianus,

Gaius, Arabs, sophista, discipulus Apfianus, Gadarensis, vixit Maximini et Gordiani temporibus et scripsit *de constructione* libros V. nam *artem rhetoricam* et *declamationes*. Idem Beryti docuit eloquentiam.

Galenus, medicus celeberrimus, Pergamenus, qui Marci, Commodi et Pertinacis temporibus Romae vixit, Niconis, geometrae et architecti, F. composuit medica et philosophica, itemque grammatica et rhetorica, quae, ut omnibus nota, recensere superuacuum duxi. Vixit annos LXX.

Genethlius, Genethlii F. ex urbe Petris, sophista, Minuciani et Agapeti discipulus, aemulus Athenis Callinici. Memoria ita valuit, ut declamationem, semel auditam, repeteret. Obiit iuuenis, annos natus XXVIII. Scripsit *λαλῶν* siue *διαλέξεις*, *adlocutiones* et *μελέτας* *declamationes*, inter quas est, *exsul se ipsum vendens post Thebarum exitum*. *Propempticum ad amicos suos*, Daduchum et Asclepiadem. *Orationes panegyricas*.

Gennadius patriarcha CPol. conspectum ab eo *Φάσμα δαιμόνιον* etc.

Georgius, magnae ecclesiae diaconus et chartophylax, cognomine *Pisidas*. Scripsit *hexaëmerum*, siue de opificio mundi, quod tribus fere millibus versuum iambicorum constat: *de Heraclio, imp. et bello Persico*: adhaec oratione soluta *Abarica* et *encomium Anastasii, martyris*. Kustleri not. I. pag. 475.

Gesius (Γέσιος), Petris oriundus, Zenonis imp. temporibus arte medica clarissimus fuit, et Domni, Iudaei, praeceptoris sui, gloriam penitus obscurauit etc. Heraiscum, cum Zenonis iussu quaereretur, domi suae occultauit, et deinde in fuga defuncto iussa persoluit. Basilicus ideo ab imp. missus Agapium et caeteros philosophos comprehensos in praetorium abduxit. Ex Damascio.

Γνώσι σεαυτὸν, et τὸ νόμισμα παραχάραξον, praecepta Pythica, *Nosce te ipsum* et *opinionem vulgi contemne*: et, non *veritatem*, sed *nomisma adultera*.

Goetiam, magiam, pharmaciam Medi et Persae inuenerunt. *Magia* est enocatio daemonum beneficorum, boni alicuius efficiendi causa; qualia sunt Apollonii Tyanensis *θεοπίσματα*, *praecepta et oracula*: *Goetia*, ἀπὸ τῶν γόων, a *lamentis*, quae circa sepulchra audiuntur ita dicta est, per quam animae defunctorum euocantur ab inferis. *Pharmacia* veneficium, per quod alicui pharmaca lethalia vel philtia praebentur. *Magia* et *astrologia* e *Magusaeis*, id est Persis, orta est. Persae *Μαγῶν* siue *Μαγισαῖος* ab indigenis vocantur.

[P] Gorgias, Charmantidae F. frater Herodici, medici, Leontinus, rhetor, Empedoclis discipulus, magister Poli, Agrigentini, et Periclis et Isocratis et Alcidas, Eleatae, qui et in schola ipsi successit. Porphyrius eum refert ad Olympiadem LXXX, sed antiquior est. Rhetoricam primus in artem redegit etc. a singulis discipulis centum exegit minas, vixit annos CIX. et multa scripsit.

Gratianus, imp. Valentis faecitiam in Christianos detestatus, omnibus, lege lata permisit, ut se cure ac libere contentus in ecclesiis propriis agerent, solis Eunomianis, Photinianis et Manichaeis conuenticula ademit.

Gregorius, Nazianzenus, in Cappadocia Basilii, Caesarensis, amicus, grammaticus et poeta excellens, multo magis insignis philosophus et orator ἀμφιδέξιος *peritissimus* fuit. Multa scripsit oratione soluta ad *τρῆς μαριμάδας ἔχων* ad versuum triginta millia. Ex his

his sunt: *de obitu fratris, Caesaris; oratio funebris in patrem suum: altera in sororem Gorgoniam: De pauperibus amandis: laudes Maccabaeorum: laudes Cypriani: laudes Athanasii: laudes Hieronis, philosophi: contra Iulianum, imp. orationes: de Spiritu S. orationes una: orationes panegyricae X. aliaeque plurimae, quae omnibus notae sunt. Secutus est genus dicendi, quo usus est Polemo, Laodicensis, qui Smyrnae eloquentiam docuit et Aristidis, rhetoris, praeceptor fuit. Scripsit et librum versibus hexametris, in quo *virginitas et coniugium* inter se colloquuntur. Item de alijs argumentis diuerso et omnifario genere carminis ad versuum triginta millia. Huius meminit Philostorgius, licet Arianus etc. Gregorius, alio ecclesiae suae episcopo in locum suum substituto, ipse ruri vitam monachi egit decessitque decimo tertio Theodosii, imp. annos natus amplius XC.*

Gregorius, episc. Nyssenus, frater Basilii, Caesar. eruditissimus et eloquentiae laude nulli veterum cedens. Eximium librum *contra Eunomium* scripsit et aliud *de fabricatione hominis* aliasque homilias plurimas. Item in *Cantica canticorum*, in *Ecclesiastem* et *ad sororem, Macrinam*, longam et elegantem orationem de anima. Scripsit et multa alia et admirabile illud *encomium Stephani*, primi martyris, et vitam *Gregorii, Thaumaturgi*.

Gregorius, qui et Theodorus, Thaumaturgus, Neocaesareae in Ponto episcopus, ob graecarum latinarumque literarum studium e Cappadocia adolescens se Berytum et inde Caesaream Palaestinae contulit cum fratre, Athenodoro. Hos Origenes per quinquennium erudit [P] et ad fidem Christi paulatim reduxit. Gregorius, in patriam rediturus, *Origeni* praesenti gratias egit *oratione panegyrica*, quae etiamnum exstat: Scripsit et *metaphrasin in ecclesiastem*, breuem illam, sed admirabilem: multasque *epistolas*, decessit sub Aureliano clarus miraculis, quae episcopus edidit. *Athenodorus*, Gregorii frater, sophista, scripsit *de incarnatione et fide orationem*.

Gregorius, Hermiae, philosophi, frater, plane dissimilis, supra modum acutus et ad quaestiones et disciplinas expeditus, ceteroqui inquietus etc. e Damascii hist. philosophica.

Gygis annulus, de hominibus valde versutis et callidis. etc.

Γυμνασία διαδεχτην. Huiusmodi libros *Aristoteles* et *Theophrastus* scripserunt, quibus docent rationem probabiliter in utramque partem differendi.

Gymnastus, Sidonius, sophista, imperatoris, Constantini, temporibus vixit. Scripsit *declamationes et commentarium in Demosthenem* et alia quaedam.

Haeresis. Hippobotus dicit, nouem esse sectas siue disciplinas philosophorum, *Megaricam, Eretriacam, Cyrenaicam, Epicuream, Anaximicam, Theodoriam, Zenoniam* seu *Stoicam, Academicam et Peripateticam*. Cynicae autem et Eliacae ac dialecticae non meminit. Pyrrhonia non poterit adpellari secta, nulla enim habet dogmata. Praeter has secta eclectica introducta est a Potamone, Alexandrino, qui ex singulis sectis ea, quae sibi placerent, eligebat etc. (*Ex Laertio* I. segm. 19. et 20.)

Harpocras, Ammonio (Hermeae) familiaris, et Nicomedi, Isidoro, Horapollini, Heraisco etc. homo Aegyptius qui Zenonis, imp. tempore vixit. infra in Horapollinae. Ex Damascio.

Harpocratio, Argius, platonici philosophus, Caesaris familiaris. Scripsit *commentariorum in Platonem libros XXIV, et dictionum Platoniarum libros II.*

Caius Harpocraton, sophista, scripsit *de Antiphontis figuris; de Hyperidis et Lysias orationibus*, et alia.

Aelius Harpocraton, sophista, scripsit *de illis, quae oratores ignorasse videntur: argumenta orationum Hyperidis; euentum esse Herodoti historiam; de ordinibus militari- bus apud Xenophontem; de arte rhetorica; de formis orationum.*

Valerius Harpocraton, rhetor Alexandrinus, scripsit *Lexicon decem oratorum. αὐθρησὺν συναγωγήν* siue floridorum collectanea.

Hecataeus, Abderites, philosophus, qui et Criticus et Grammaticus cognominatus est, quod adparatu grammatico abunde instructus esset. Vixit sub Alexandri Magni successoribus. Scripsit praeter alia de Homeri et Hesiodi poësi.

[P] Hecataeus, Hegelandri F. Milesius, vixit temporibus Darii, qui post Cambysem regnavit, (quo tempore et Dionysius Milesius vixit,) Olympiade LXV. historiographus. Hoc iunior fuit Herodotus, Halicarnassens, qui multum ei debet. Fuit Hecataeus auditor Protagorae et primus historiam oratione prosa scripsit, uti primus Pherecydes (res philosophicas) itidem oratione soluta exposuit. Scripta enim Acusilai adulterina sunt. (infra, in *ἱεροῦσα*.)

Ἡκάτειον. Habebat Theagenes Hecatae simulacrum, quod, quocunque iret, consulebat. Hic *καπνὸς fumus* vocabatur. Fuerunt et alii duo *Theagenes*, quorum alter de Homero scripsit, alter ob molliem fuit infamis. conf. Küsteri not. tom. I. pag. 687.

Hecebolius, sophista CPolitanus, sub Constantino Christianismi se ardore flagrare simulans, sub Iuliano stolidus ethnicus, post eius obitum iterum Christianus, *πατήσατέ με, ἐλάλει, τὸ ἄλλας τὸ ἀναίσθητον, conculcate me fatum salem.*

Hegelochus, tragicus histrio, in Euripidis Oreste pro *γαλῆναι ὄρεω* pronunciauit *γαλῆν ὄρεω*. Eum, ut voce insuauem, perstringit Plato.

Hegemon, Demostheni memoratus pro Ctesiphonte. Vnus erat illorum, qui Macedonum partibus fauebant et muneribus corrupti credebantur.

Hegemon, Thasius, cognomento *Φακῆ*. Ex eius dramatibus *Φιλίῳ* teste Athenaeo in Diphnosophistis. XV. c. 16. pag. 699. v. Küster. II. pag. 42. not. II. et pag. 43. not. I.

Hegesippus, Crobylus cognomento, cuius esse putatur septima Philippica, Demosthenis nomine inscripta. Ex eius dramatibus est *Φιλέταιρος*, ut meminit Athenaeus.

Hegias patrem virtute et scientia antecessit et iam adolescens spem fecit, se Plutarcho (Atheniensi) non inferiorem fore, unde Proclus ipsum adhuc iuuenem non indignum habuit oraculorum chaldaicorum auscultatione etc. (ex Damascio)

Helenus conscripsit *χειροσκοπικὸν οἰωνισμὸν, diuinationem quae fit per inspectionem manuum*, veluti cum expansis et apertis alicuius manibus, ex ipsarum rugis conicimus, eum liberos procreaturum esse, vel simile quid.

Heliconius, sophista Byzantinus, scripsit *compendium Chronicon* ab Adamo vsque ad Theodosium Magnum, libris decem.

Heliconius, astronomus, scripsit *apotelesmatica, de diofemeis* et multa alia.

Helladius, Alexandrinus, grammaticus, qui sub Theodosio iuniore, imp. [P] vixit. Scripsit ordine alphabetico *de usu omnis generis vocabulorum. ἐκφρασὶν φιλοτιμίας descriptionem ambitionis. Bacchum siue Musam. descriptionem balnei Constantiani; laudes imp. Theodosii.*

Hellanicus, Mytilenaeus, historicus, Andromenis vel Aristomenis F. vel Scamonis, cui cognominem filium habuit. Commoratus est cum Herodoto apud Amyntam, regem, Euripidis et Sophoclis temporibus sectatusque *Hecataeum Milesum*, qui vixit tempore belli Persici et paullo ante: (scripsitque terrae periodum et historias.) Prior peruenit usque ad Perdiccae tempora, obiitque Perperenae, quae est e regione Lesbi. Scripsit plurima tam prosa quam metrica oratione, [quae Küster. I. pag. 708. recenset, vel potius addit iis, quae Vossius congesserat.]

Heniochus, Atheniensis, mediae comoediae comicus. Ex fabulis eius sunt *Τροχίλος*, *Ἐπικληρος*, *Γοργόνες*, *Πολυπράγμων*, *Θωρύκιον*, *Πολύευκτος*, *Φιλέταυρος*, *Δις ἑξαπατώμενος*. (Fuit et nostra aetate Polyuectus ^{ww}), homo nefandus, semiuir, Deo inuisus, iracundus, Cocyti et Stygis horribilis et perniciosus humanae vitae pertus.)

Hephaestlion, Alexandrinus, grammaticus, scripsit *Euchiridion de metris* et *μετρικά* varia, siue quae ad doctrinam de versibus spectant. *Περὶ τῶν ἐν ποιήμασι ταραχῶν de iis quae in poematibus turbata sunt. Comicorum dubiorum solutiones*. Et alia plurima. Item *metrorum dimensiones*.

Heracleon, Aegyptius, ex oppido Tilote, quod Heracleae subiectum est, grammaticus. Romae docuit. Scripsit *commentarium in Homerum*, *κατὰ ξαψῶδιον* siue secundum ordinem rhapsodiarum. Item *in Lyricos*, et *de verbis imperatiuis apud Homerum*.

Heracledes, Euphronis F. philosophus, ex Heraclea Ponti: genus retulit ad Damidem, vnum ex illis, qui coloniam Thebis Heracleam deduxerunt. Fuit Platonis auditor et ab ipso, in Siciliam profecto, relictus, ut scholae praeficeret. Hic draconem aluit, mansuetumque semper secum habuit, qui etiam inuentus in eius lecto est, quum bene valens cubitum iuisset, sed postea repertus non fuisset. Alii itaque immortalem factum fuisse sibi persuaserunt: alii in puteum se praecipitasse, ut immortalitatem consequutus hominibus videretur. Multa scripsit.

Heracledes, Ponticus, ex Heraclea, vrbe Ponti, grammaticus, qui Didymum illum τὸν πᾶν Alexandriae auscultauit. Hic quum audiuisset quoque Aprum Aristarchi discipulum, qui Romae celebre nomen habebat et [P] Didymum frequenter perstringebat, *sapphico* vel *phalaeo* metro scripsit libros tres explicatu difficiles, multisque dubiis quaestionibus plenos, quos *λέσχας* siue *nugas* inscripsit. Romam his delatis, Apro aduersarium se professus mansit ibi temporibus Claudii et Neronis, ludumque litterarium aperuit. Multa etiam scripsit *poemata epica*.

Heracledes, Oxyrynchita, philosophus, Serapionis F. cognomine Lembus, vixit sub Ptolemaeo sexto, scripsitque *foedus cum Antiocho factum*, item *Philosophica* et alia.

Heracledes, Lycius, sophista, librum composuit, quem inscripsit *Νικήτης ὁ καταθαρμένος*, *Niceta purgatus*, ignorans se pygmaeorum spolia aptare colosso. conf. Küsteri not. 12. tom. II. pag. 70.

Heraclitus,

^{ww}) Non est credibile, quod video quibusdam venisse in mentem, his verbis perstringi a Suida Polyuectum, qui patriarcha CPol. fuit ab A. C. 956. ad 970. *Fabr.* At tamen *I. M. Gesnerus* ad Luciani Pseudologista, ab init. tom. III. pag. 161.

ed. Reitzii, iudicat, a Suida intelligi *Polyuectum*, patriarcham CPolit. quippe cuius aetas accuratissime cum aetate Suidae, a Küstero constituta, conveniat. *Harl.*

Heraclitus, Blysonis ^{α)} seu Mleutonis vel Horacini F. Ephesius, philosophus physicus, cognomento σκοτεινός siue *obscurus*. (Confer supra in Δηλὸς κολουμβητῆς.) Hic nullius philosophi discipulus fuit, sed naturae beneficio et suapte industria ingenium excoluit: quidam tamen tradunt, Xenophanis vel Hippasi, pythagorici, auditorem fuisse. Vixit Olympiade LXIX. sub Dario, Hystaspis F. Multa scripsit ποιητικῶς. Corpus contemnebat et iudicabat κοπιῶν ἐκβλητοτερον, stercore vilius, facileque, aiebat, se naturae desideriis satisfacere, quamdiu DEVS corpore vt instrumento vti iuberet. Aqua intercute laborans se medicis non praebeuit curandum, sed corpus suum fimo bibulo illitum soli siccandum exposuit. Sic iacentem canes dilacerarunt, vel, vt alii, ipsum obrutum arena periiisse contigit.

Heraclius, Romanorum imp. Hic ab Athanasio, Iacobitarum patriarcha, et Sergio Syro (patriarcha) CPolis ad haeresin Monothelitarum pertractus est. etc.

Heraiscus ingenio fuit diuinior, Asclepiades, Aegyptiorum libris diutius innutritus, theologiae ipsorum ac sapientiae peritior. Heraiscus simulacra Numine animata a caecis distinguere poterat: (supra in διαγνώμων) nam iis conspectis cor eius numine agitatum compungebatur. Sic cognouit τὸ ἄρρητον ἄγαλμα τῆ Διῶνος arcanam *simulacrum Dionis*, quod Alexandrini Osiridis et Adonidis simul nomine colunt κατὰ μυτικὴν Θεοκρασίαν. Mulierem menstruatam videnti dolebat caput. Mortuo quum Asclepiades honores sacerdotibus debitos reddere, et τὰς Ὀσίριδος ἐπὶ τῷ σώματι περιβολὰς Osiridis vestibus corpus eius tegere pararet, confestim luce vndique illuminabantur τῶν συνδόνων ἀπόρρητα διαγράμματα arcae sine sudonum litterae, [P] et circa ipsum conspiciebantur φαντασμάτων εἶδη θεοπερεπῆ, formae spectrorum diuinæ. Fertur ex matris utero prodiisse digitum, silentii indicem, labiis adnotum habens quomodo Aegyptii fabulantur, natum esse Orum et Solem ante Orum, ita vt sectione ad digitum remouendum opus fuerit. Et Heraiscus fuit Bacchus, vt somnium indicauit. At Asclepiades theologiae patriae peritissimus, cuius rei documentum sunt *hymni*, quos in Aegyptiorum deos conscripsit, item opus, quod scribere instituit *de omnium religionum consensu*. Scripsit etiam opus Αἰγυπτίων ἐργῶν *Aegyptiorum vetustissimorum res gestas* et historiam annorum paullo plus triginta millium complectens etc. Ammonius et Erythraeus Aegyptius inter se contendebant Byzantii etc.

Hercules, Alcmenae F. Hunc tradunt fuisse philosophum, quem pingunt pelle leonina, h. e. prudentia et constantia amictum, qui claua philosophiae peremit draconem cupiditatis, et ab ea abstulit tres virtutes, scilicet non irasci, non esse auarum, nec voluptatibus deditum. — Sub Minoe exstitit *Hercules, Tyrius*, qui purpuræ tincturam inuenit, cane maxillas (sanguine conchylii) cruentato; eamque obtulit Phoenici, regi, qui primus purpuram gestauit.

Herennius, Philo Byblius, Herennius cognominatus, vt ipse dicit.

Hermagoras, Amphipolitanus, philosophus, Persaei discipulus. Dialogi ipsius sunt, *Μισογυν. περὶ αὐτοχημάτων, de infortuniis, ἔκχυτον, ἐπὶ δὲ ὠσοκοπία, effusum siue de ouorum inspectione. περὶ σοφιστίας de arte sophistica aduersus Academicos.*

Nnn 2

Hermago-

αα) Apud Diog. Laert. scribitur Βλύσανος ἢ (ἢ) Βλεύτωνος. Οἱ δὲ Ὁρμηδῆ. v. Küster. II. pag. 72. τινος) Ὁρμηδῆ, apud Suidam vero Βλεύσανος, ἢ not. 6. Harl.

Hermagoras ex Temno, Aeoliae vrbe, cognomento Carion, rhetor, scripsit *artem rhetoricam* libris VI. *περὶ ἐξηργασίας, de elaboratione. περὶ πρέποντος, de decoro. περὶ φράσεως, de elocutione. περὶ σχημάτων de figuris.* Hic una cum Caecilio Romae docuit Caesaris Augusti temporibus, et aetate prouecta obiit.

Hermes, sapiens Aegyptius, ante Pharaonem floruit vocatusque fuit *Trismegistus*, quod de Trinitate loquutus fuerit, dicens, in Trinitate vnā esse Deitatem. Ἦν φῶς νοερὸν πρὸς νοερῶ, καὶ ἦν αἰὲς νῆς νῶς φωτεινὸς καὶ ἔδεν ἕτερον ἢ ἡ τὰς ἐνότης, καὶ πνευμα πάντα περιέχον. ἐκτὸς τῆς Θεός, ἐκ ἀγγελος, ἐκ εὐσία ἄλλη etc. (ex Cyrillo i. in Iulian.)

Hermias, Eunuchus, Atarnae, regioni Mysiae, ad Hellepontum praefuit, regi Persarum subiectus. Eunuchus quum esset et seruus Eubuli, Bithyni, dynastae et philosophi, litteris ab Aristotele institutus, *de anima* scripsit, eamque immortalem esse docuit. Hic est Eunuchus ille, ter [P] venditus, Aristotelis amicus, cui filiam suam adoptiuam uxorem dedit. Sed et ipse, licet *Θλαδίας*, filiam habuit ex uxore Pythiadem. Scribitur *Ἑρμίας*, vt in *εἰρήναις ἱαμβοῖς* Hipponactis: ὃν εὐνῆχος ὦν καὶ δῆλος Ἑρμίας.

Hermias (*Ἑρμίας*) philosophus, Aminonii et Heliodori, magistrorum Damascii, pater, amicus intinus Aegypti, cupidissimi litterarum, fratris Theodotae, quae erat mater Isidori, philosophi. Huic Aegypto, morienti, iureiurando adfirmavit, animum esse immortalem, quam fiduciam ipsi adferebat vitae integritas. Philosophiam coluit sub magno Syriano, industria nullis sodalium suorum, ne Proclo quidem inferior. Licet verò τὰ μὲν περὶ λόγους ἐνδεέστερος, ἢ κατὰ τὴν ἀκριβείαν, ab eruditionis et eloquentiae perfectione abesset, virtutem tamen ita sectabatur, vt ne Momus quidem reprehendere, nec inuidia ipsa odio eum prosequi posset. Tantum erat in illo aequitatis studium, vt, si quid emeret, librum verbi gratia, venditori minoris forsā offerenti, quam par esset, iustum potius pretium daret.

Hermippus, Atheniensis, comicus antiquae comoediae, luscus, frater Myrtili, oomici. fabulas docuit XL.

Hermippus, Berytius, ex vico mediterraneo, discipulus Philonis, Byblii, a quo commendatus fuit Herennio Seuero sub Hadriano, imp. Hic quamuis genere libertinus esset, tamen eruditus admodum fuit et multa scripsit.

Hermogenes, Tarsensis, cognomento *ζυσηρ*, quasi *rasorem* dixeris: Sophista, quem Musonius, philosophus, et Marcus, imp. audiuit, vix natum annos XV, ingenii felicitate et doctrina captum eius aetatis longe superante. Annos natus circiter XVIII. scripsit *artem rhetoricam*, quam omnes in manibus habent; *de statibus causarum librum, de formis orationis libros duos; de Coelesyria libros II.* Quum annum aetatis XXIV. adigisset, ingenio defecit et sui prorsus dissimilis euasit sine vlla manifesta causa aut morbo corporis: vnde dictum *Ἑρμογένης ὁ ἐν παισὶ γέρον, ἐν δὲ γέρονσι παῖς, inter pueros senex et inter senes puer.* De hoc Philostratus Lemnius etc. Cadauere eius dissecto cor dicitur inuentum pilis obsitum et communem magnitudinem longe superasse.

Hermolaus, grammaticus Copolitanus, scripsit epitomen *ἀθηνικῶν* Stephani, grammatici, eamque Iustiniano, imp. dedicauit.

Hero-

yy) Oportet nomen esse corruptum, vel iuniorem Hipponactem intelligi. Nam Hipponax ille antiquus diu ante Heriniam fuit.

Herodes Iulius, filius Attici, Plutarchi nepos, genere Aecacides, Atheniensis, ex municipio Marathonio, - Sophista, ob thesaurum (reperitum) valde dives, adeo ut et stadium et theatrum tecto munitum Atheniensibus condiderit. Ipse pater Asiae praefuit et bis Consulatum gessit. Vixit Traiani, Hadriani et Marci Antonini, imp. temporibus et Fauorinum Polemonemque praeceptores habuit. Scripsit *ἱστορίδας*, opus, varia eruditione plenum: item *epistolas et orationes* extemporales, quarum meminit Philostratus in *Vitis Sophistarum*. Ei in schola successit Adrianus, sophista. Circumferuntur et multa alia illius scripta, ex quibus et ingenii eius magnitudo, et mentis sublimitas perspicui potest. Obiit circa LXXVI. aetatis annum, tabe confectus.

Herodianus, Alexandrinus, grammaticus, Apollonii, grammatici, cognomine dyscoli, F. Vixit tempore Marci Antonini, imp. quare iunior est Dionysio, qui musicam historiam conscripsit, et Philone, Byblion. [De eius operibus multus est Küster. ad h. l. tom. II. pag. 78. n. 8.]

Herodotus, Lyxi et Dryonis F. Halicarnassensis, illustri genere natus, fratrem habuit Theodorum. Samum migravit propter Lygdamidem, qui post Pisindelim, patrem, auiamque Artemisiam tyrannus Halicarnassi erat. Sami Ionicam dialectum excoluit, et *Historiam libris IX.* scripsit auspiciatus a Cyro, Persa, et Candaule, Lydorum rege. Reversus deinde Halicarnassum, tyrannum expulit, invidiaque civium tangi se quum sensisset, Thurium, quo tunc Athenienses coloniam deducebant, ultro concessit, ubi defunctus et in foro sepultus est. Sunt tamen, qui aiunt, Pellae obiisse. De Herodoto *ὁ παραβάτης* (Iulianus) in epistola: *ἐν τῷ περὶ τοῦ Θέτιος εἶναι λογοποιοῦς δοκεῖ*, si cui *Thurius* ille, *historiae scriptor*, fide dignus esse videtur.

Heron, Coryos F. Atheniensis, rhetor, qui *causas, Athenis actas*, scripsit. Item *expositionem* (orationum) *Dimarchi: commentarios in Herodotum, Xenophontem, Thucydidem: Κεκριμένων ὁνομάτων selectorum vocabulorum libris III.* *Epitomen Heraclidis historiarum: de antiquis oratoribus et orationibus, quibus in commissionibus vicerant.* Heroni Proclus se commisit, viro pio et qui perfecte se comparauerat ad institutionis rationem, Alexandriae usitatum.

Herophila, quae et Sibylla Erythraea, Theodori filia. Scripsit versu heroico *βιβλία γ' μαντικῶν*, tres *divinationum libros*, et *Consulum*, vel, (ut alii tradunt,) Tarquinii temporibus Romam venit, sperans, eos magno sibi quaestui fore. Sed quum contemni se videret, duos libros cremavit: vnus vero servatus est, quem Romani magno pretio redemerunt.

Hersilia, nomen proprium. De ea Dionys. Halicarn. antiqq. rom. libr. II.

Hesiodus, Cumanus, a patre, Dio, et matre, Pycimede, adolescens translatus est Ascrum, Boetiae ciuitatem. Dius filius Ampelidae, nepos Melanopi, quem aiunt fuisse avum Homeri aui, ita ut Homerus natus sit ex patruale Hesiodi. Utriusque genus ab Atlante deduci ferunt. Poëmata Hesiodi, *Theogonia, Opera et dies, clypeus, heroinarum mulierum catalogus, libris V.* *Epicedium in Batrachum*, quem amauerat: *de Idasis Dactylis*, et alia multa. Obiit hospitio exceptus ab Antipho et Ctimenno, qui noctu putantes se sororis suae stupratorem interficere, Hesiodum obtruncarunt inuiti. Homero alii antiquiorem faciunt, aequalem alii, Porphyrius alique plurimi annis centum

tum iuniorem, vt tantum XXXII. annis primam Olympiadem antecesserit. adde Küsteri not. 5 et 6. tom. II. pag. 80.

Ἑσπερος. Parmenides, (alii aiunt Pythagoras,) primus apprehendit, eundem esse Vesperum et Luciferum.

Hesychius Milesius, Hesychii, cauidici, et Sophiae F. temporibus Anastasii, (et Iustiniani) imp. vixit. Scripsit *ὀνοματολόγον, ἢ πινάκα τῶν ἐν παιδείᾳ ὀνομασῶν, ὃ ἐπιτομή ἐστὶ τῶ τοῦ βιβλίου, Nomenclatorem*, siue, qui liber illius est epitome, *indicem virorum, qui doctrina clari fuerunt.* Item *historiam chronicam*, quam in *sex diastemata*, (sic enim singulos libros adpellat,) distinxit. In his libris continentur Imp. Romanorum res, variis temporibus gestae et historia regum ac principum, qui singulis gentibus imperitarunt: item ea, quae Byzantii gesta sunt vsque ad imperium Anastasii, cognomento Dicori. In indice suo nullam facit mentionem ecclesiasticorum doctorum, qui eruditione clari fuerunt: vt hinc suspicari liceat, eum non fuisse Christianum, sed ethnicorum nugis et vanis studiis addictum.

Hierocles, philosophus Alexandrinus, ingenio et dicendi facultate excellens, cuius discipulus, Theosebius, aiebat, Hieroclem aliquando inter docendum dixisse, Socratis sermones tesseris esse similes, numquam enim eos in irritum cadere, quocunque cecidissent. Hieroclis animum virilem magnumque aduersa fortuna demonstrauit. Quum enim Byzantium profectus Christianos, quorum summa potestas erat, offendisset, in iudicium ductus et verberibus caesus sanguinem, quo manabat, caua manu excepit, eoque iudicem adpersit dixitque: *Κύκλωψ τῇ, πῇ ὄνον, ἐπεὶ Φάγες ἀνδρὲς κεία* (Odyss. l. 347.) Post exsilium inde reuersus Alexandriam, more solito philosophiam discipulis exposuit. Mentis eius sublimitas perspicui potest ex *commentariis*, quos scripsit *in aurea carmina Pythagoraeorum*, et pluribus aliis libris [P] *de prouidentia*, ex quibus adparet, virum illum animo quidem excelso, sed scientia minus accurata praeditum fuisse.

Hieronimus, tyrannus, de cuius morte (*καταστροφῇ*) qui scripserunt, historici multa verba fecerunt de rebus atrocibus, quae in ipsius obitu acciderunt, vt nec Phalaris nec Apollodorus nec vnus alius tyrannus fuerit illo acerbior etc.

Hieronimus, Cardianus, qui *res, ad Alexandriam gestas, τὰ ἐπ' Ἀλεξανδρείᾳ πραχθέντα* (Kusterus legit *τὰ ἐπ' Ἀλεξάνδρῃ res Alexandri Magni*) conscripsit. Cardia nomen vrbs (in Thracica Chersoneso.)

Hilarius, Phryx, sub Iouiano, imp. vixit, vir, non quidem eruditione celebris, sed Deo visum erat, futurorum praescientiam illi impertiri. Itaque praestantissimus vates fuit.

Himerius, Aminiae, rhetoris, F. ex Prusiade, Bithyniae ciuitate, sophista, Iuliani, imp. temporibus vixit et Athenis Proaeresii aemulus fuit, oculosque in senectute amisit. Scripsit *Declamationes*.

Hipparchia, soror Metroclis, cynici, Maronitis, philosopha cynica, vxor cynici Cratetis, qui fuit Atheniensis, discipulus Brysonis, Achaei, vel, vt alii tradunt, Diogenis. Scripsit philosophica quaedam, item argumentationes nonnullas et quaestiones ad Theodorum, atheum. Floruit Olympiade CXI. (Confer quae Suidas in *Ἡρα*.)

Hipparchion mutus. Duo fuerunt citharoedi, Hipparchion et Rufinus. Quum autem instaret certamen, Hipparchion mutus stetit.

Hipparchus, comicus antiquae comoediae. Dramata eius, de nuptiis.

Hipparchus,

- Hipparchus, Stagiritæ, philosophus, Aristotelis discipulus et cognatus. Scripsit de masculino et foeminino sexu nuptisque deorum, et alia quædam.
- Hipparchus, Nicaeensis, philosophus, qui sub consulibus vixit. Scripsit *de Arati Phaenomenis; de stellarum inerrantium constitutione et statione; de menstruo lunæ motu secundum latitudinem. Et in asterismos.* [Proba est emendatio in *asterismos*. In Suidæ textu legitur *ἐν τὰς ἀρίστους*, quæ lectio iure videbatur vitiosa Küstero, at qui, quomodo sanari posset, non reperiēbat.]
- Ἱππῆας, *equester ordo.* Solon, qui leges Atheniensibus scripsit, totam eorum multitudinem in quatuor classes distinxit etc.
- Hippias, Diopithis F. Eleus, sophista et philosophus, discipulus Hegesidami, qui summum bonum statuebat *αὐτάρκειαν*. Multa scripsit. — Diuersus est *Hippias*, tyrannus Atheniensis, de quo multus est Suidas.
- Hippobotus, philosophus, qui dixit, nouem esse philosophorum sectas. Vide supra in *Haerēsis*.
- Hippocrates, Gnosidici F. Cous, pater Heraclidæ, celebris Hippocratis avus, medicus et ipse e familia Asclepiadarum. Scripsit artem medicam.
- [P] Hippocrates, Cous, medicus, Heraclidæ F. Hippocratis nepos avo præfertur, sidus quoddam ac lumen medicinae, quo nihil est vitæ utilius. Ex posteris Chrysi et eius filii, Elaphi, qui et ipsi fuere medici. Discipulus primum patris, postea Herodici, Selybriani et Gorgiæ, oratoris ac philosophi. Aiunt etiam, adolescentem accessisse ad Democritum, Abderitam, alii Prodicum audiuisse. Commoratus est in Macedonia, vbi regi Perdicæ admodum carus fuit, relictisque duobus filiis, Thessalo et Dracone, obiit anno ætatis CIV. sepultus Larissæ in Thessalia. In simulacris et imaginibus caput eius cernitur pallio tectum: vel quod hic esset mos eius, vel propter peregrinandi studium, vel quod eo habitu chirurgiam exercere soleret. Hic multa scripsit et apud omnes clarus evasit, adeo ut magnus Persarum rex, Artaxerxes, scriptis ad Hystanem litteris, huius viri sapientiam expetierit. *Rex Regum Magnus Artaxerxes* etc. Libri Hippocratis omnibus medicinae studiosis sunt notissimi, qui eos ut oracula divina, *ὡς Θεῶν φωνὰς καὶ ἐκ ἀνδρῶν προελθούσας ἐκ σώματος*, venerantur. Primus *Iurandum*, secundus *prædictiones*, tertius *Aphorismorum ἀνθρωπίνην ὑπερβαίων σύνεσιν, qui superat ingenium humanum.* Quartum locum tenet celeberrimum illud et admirabile opus sexaginta librorum siue *Hexacosbiblus*, quod omnem medicam scientiam et sapientiam continet.
- Hippocrates, Thessali F. Cous, medicus, nepos Hippocratis secundi, filii Heraclidæ. Scripsit et ipse medica.
- Hippocrates, Draconis F. Cous, medicus, eiusdem Hippocratis secundi nepos, qui Roxanem curavit et sub Cassandro, Antipatri F. e vita excessit. Scripsit et ipse Medica.
- Hippocrates, quintus et sextus, medici ambo, Thymbraei filii, Coi et ipsi, eiusdemque generis. Scripserunt ambo de eadem scientia.
- Hippocrates, septimus, Cous, et ipse medicus, Praxianactis F. eiusdemque generis. Scripsit et ipse de eadem arte.
- Hippolytus. Hic scripsit in prophetias Danielis commentarium, et in Prouerbia Salomonis. *Hippolytum imitator*, de iis, qui castitatem profitentur.

Hipponax.

Hipponax, Pythae et Procridis F. Ephesius et iamborum scriptor, qui Clazomenis habitavit, pulsus a tyrannis, Athenagora et Coma. Scripsit in Bupalum et Athenidem, statuarios, quod imagines ipsius ludibrii et contumeliae gratia effinxissent. Hic etiam primus parodiam et choliambum scripsit, et alia. [v. Küster, tom. II. pag. 148. not. 4. qui locum Suidae male transpositum de auctore parodiae et choliambi bene reduxit in suam sedem, suoque auctori reddidit inuentionem.]

[P] Hippys, Rheginus, historicus, qui tempore bellorum Persicorum vixit et primus *res Siculas* scripsit, quas postea Myes redegit in compendium. Item *Origines Italiae. Sicularum rerum libros V. Chronicorum libros V. Argolicorum libros III.*

[Ἰσορῆσαι.] Vide supra in Hecataeus, ubi eadem de Hecataeo, Pherecyde et Acusilao leguntur.

Homeridae, qui versus Homericos recitabant. Alii familiam hoc aiunt nomen tulisse a poeta Homero. Alii posteros Chiorum, qui in Bacchanalibus per data iniucem Ὀμηρεα siue obfides acceptos a pugna et furore quieuerunt.

Ὀμηρεος λόγος. Ὀμηρίζω, verbis Homeri utor.

De Homeri, poetae, genere, patria, aetate etc. plurima apud Suidam et in Küsteri ad illum notis, tom. II. pag. 682. sqq. leguntur, qui vitae quoque eius, ab Herodoto, historico, scriptae, meminit et ex illa longam ἔκκω recitat. Praeterea de scriptis eius haec habet: Poemata Homeri, quae a nemine in dubium vocantur, sunt *Ilias* et *Odyssaea*. Scripsit autem Iliadem non simul, neque continua serie, quemadmodum nunc est composita, sed ipse singulos libros, a se scriptos, recitauit, et in verbis, quas victus quaerendi gratia obibat, reliquit. Postea vero compositi et in ordinem redacti fuerunt a multis, praecipue vero a *Pisistrato*, Atheniensium tyranno. Homero alia etiam quaedam poemata tribuuntur, ut *Amazonia*, *Ilias minor*, νόστοι, ἐπικυχλίδες siue *turdi*, ἡδιέπακτος, (Bentleius legit ἐπταεπᾶκτιον,) siue iambi, *ranarum et murium pugna*, ἀραχνομαχία siue *araneorum pugna*, κεραιαί, *Amphiarai ἐξέλευσις* seu *expeditio*, *παιγνία* siue *ludicra ac ioci*: *Sicilias expugnatio*, *Epithalamia*, κύκλος siue *poema cyclicum*, *hymni* et *Cypria*. His infra ex Herodoto addit *Κέρκωπας* et *ψαρομαχίαν* siue *sturnorum pugnam*, adfertque integrum *Camium* variaque alia Homeri breuia carmina. Filii Homeri fuere Eriphon et Theolaus, gener Stasinus, Cyprius etc.

Homerus, Andromachi et Myrus, Byzantiae, F. grammaticus et poeta tragicus, vnus e pleiade. Floruit Olympiade CXXIV. Scripsit tragoedias XLV.

Homerus, cognomento Sellius, grammaticus, scripsit Hymnos, ludicra varii generis, versibus: et prosa de personis comicis et argumenta comoediarum Menandri. Infra, Σέλλιος.

Ὀμοιομέτεια. Anaxagoras, philosophus, dicebat, in luna habitari et esse in ea colles et conualles. Principia vero rerum esse *homoeomerias* siue particulas, rebus singulis similes etc.

[P] Homoloüs (Ὁμολώιος) Iupiter, Thebis et in alijs Boeotiae ciuitatibus cultus et in Thesاليا, nomen habet ab Homoloia, fatidica, Eunyei filia, quam, vatem, Delphos missam fuisse aiunt, ut Aristophanes libro secundo rerum Thebaicarum tradit. Ister vero libro XII. συναγωγῆς siue *collectaneorum*, a pacis studio, quod ἔμολον est apud Aeo-les **). Est et Thebis Ceres, quae *Homoloia* adpellatur.

Ὀρεα.

zz) Conf. Valcken. ad schol. Eurip. Phoeniss. v. 1120. pag. 732. Harl.

Ωραγ. Est liber quidam Prodicti, *Horae* inscriptus, in quo Herculem facit virtuti et vitio occurrentem, quumque utraque ad suos mores eum inuitaret, Herculem virtuti se adiunxisse, et illius ludores anteposuisse voluptatibus vitii, ad breue tantum tempus durantibus.

Horapollo, ex Phaenebytide, vico Panopolitanae praefecturae, grammaticus, ob artem clarus, et nulli veterum doctissimorum grammaticorum secundus, docuit Alexandriae in Aegypto, deinde CPoli tempore Theodosii, imp. Scripsit *Τεμενικά*, de delubris et locis sacris; *commentarium in Sophoclem, Alcacum et Homerum*. Videtur Christianus fuisse factus, vt Heraiscus praedixerat fore etc.

Ὑμνοπόλος, carminibus alios celebrans. De Alcmane, lyrico, epigramma, *πολλὰ πατρὶδες ὕμνοπλων*.

Υάδεις. Suillis moribus et ouino ingenio praediti filii Hippocratis, (diuersi a medico,) Telestippus, Demophon, Pericles, a comicis perstringuntur.

Hypatia, Theonis, geometrae, Alexandrini philosophi, filia, vxor Isidori, philosophi, floruit temporibus Arcadii, imp. Scripsit *Commentarium in Diophantis astronomicum Canonem; in Conica Apollonii*. Alexandriae nata, educata et erudita, ingenio praestantior quam pater, non acquiescens paterna in mathematicis institutione, ceterae etiam philosophiae strenuam operam impendit, et mulier summo pallio per mediam urbem progrediens publice audire se volentibus Platonem vel Aristotelem vel cuiusvis alterius philosophi scripta enarrabat. Hypatia dilacerata fuit ab Alexandrinis, et corpus eius cum ludibrio per urbem disiectum, quod factum aiunt ex inuidia Cyrilli, vel, vt alii, quod Alexandrini natura essent audaces et ad seditionem procliuēs. Nam multos etiam episcoporum suorum ita tractarunt, vt Georgium et Proterium etc. Imperator eam rem grauissime tulit, et vitus esset, nisi Aedesius amicos imperatoris corrupisset. Sed imperator poenam remittens interfectoribus, in suum ipsius caput et stirpem suam ultionem adtraxit. Eius enim nepos poenas exsoluit. Nihil ea res imminuit Alexandrinorum studium in Isidorum: — nam ii etiam, qui rhetoricis et poeticis scholis praeerant, frequentes philosophi congressus [P] amabant. — Mea vero aetas tres nouit criticos, qui de iis, quae de soluta oratione dicuntur, iudicare possunt. Poematum enim et scriptorum prosaicorum idem iudicium esse constat. Ego vero etiam vitrorumque eundem artificem esse iudico, si modo vtrumque pari studio exerceatur. Isidorum vero inter criticos illos non recenseo, sed tribus illis longe inferiorem esse puto. Iudices vero illi sunt Agapius, Seuerianus, Nomus. Nomus vero noster est aequalis. (e Damascio.)

Hyperbolus, demagogus, quem Thucydides libro VIII. per ostracismum relegatum scribit. Litium amans ab Aristophane perstringitur. v. Küster III. pag. 539.

Hyperechius, Alexandrinus, grammaticus, temporibus Marciani, imp. Scripsit *artem grammaticam; de nominibus; de verbo; de orthographia*.

Hyperides, Glaucippi, rhetoris, vel, vt alii, Pythoclis F. Atheniensis, demagogus optimus et orator vnus ex illis decem, qui principes censentur. Discipulus fuit vna cum Lycurgo Platonis, philosophi, et Isocratis, rhetoris. Amicus licet Demosthenis, ipsi tamen

men ob pecuniarum, ab Harpago acceptam, accusavit. Amoribus mulierum addictior fuit. Sublatus autem est ab Antipatro, rege, qui eum ex Cereris templo, quod est Hermionae, per Archiam, qui inde *Φυγαδοθήρας* siue fugitivorum indagator dictus est, extrahi, linguamque praecidi iussit. Ossa filius, Glaucippus, in patrio monumento sepeliit. Orationes eius omnes sunt LVI.

Ἰγθα παῖς.- Hyrrhae filius, Pittacus; idemque Hyrradius dicitur.

Ἰακχος, Hymnus in Bacchum. *ᾄδουσι γὰρ τὸν Ἰακχὸν ὥσπερ Διαγόρας*. Hunc Diagoram aiunt atheum fuisse. Fuit autem et alter Terthrei F. qui ob magnitudinem corporis ab comicis perstringitur, ut ab Herminippo in *Μοῖραις*.

Jacobus, Helychii, medici, F. cognomine *Ψυχρίτες*, ex Damascena provincia, qui CPoli sub Leone, imp. medicinam exercuit egregie, ita, ut a multis diceretur *σωτήρ*, ut quondam Aesculapius, visusque habere, *Ἀσκληπιαδικὴν ψυχὴν καὶ φύσιν Παιωνίων*. Sic et Phidiam *ἐνθροισάτω δαίμονι* numine plenum statuas fecisse, et Zeuxidem imagines pinxisse etc. (e Damascio.)

Jacobus hausto veneno sub Valente obiit, suadente hoc ei Libanio, sophista, quod inquisivisset, quis in imperio Valenti successurus esset. Vid. not. Küsteri, t. II. p. 88. sq.

Iadmon, *Ἰάδμων*, *Ἰάδμωνος*, Samius, cuius ancilla, Rhodopis, meretrix, genere Thracia, quam Charaxus, Sapphonis frater, uxorem duxit, et ex ea liberos procreavit.

[F] Iachen, Aegyptius, singularibus a Deo dotibus instructus, vixit sub Senye, Aegyptiorum rege, amuletorum incantationumque peritus, qui pestilentias grassantes exstinxit et primum caniculae exortum aestuosamque sideris illius influxum mitigavit, quam ob causam magnifico funere elatus est. Et si quando morbus epidemicus invalesceret, sacri scribae, eius sanum adeuntes, sacris rite peractis, ex ara eius ignem accendebant, rogisque passim per urbem excitatis aëris foetidi exitialem luem exstinguentes, nova hac via morbum, ignis beneficio, propulsabant.

Ialemus, Calliopes filius infelix etc.

Iambe, nomen proprium feminae, de qua vide a Küstero II. pag. 89. not. 7. citatos.

Ἰαμβίζειν conuictis infestari etc.

Iamblichus, libertus, scripsit Babylonica siue Rhodinis et Sinonidis amores libris XXXIX.

Hic agit de Zobara, eunucho, Mesopotaniae formosissimae amatore.

Iamblichus alter, ex Chalcide Syriae, philosophus, discipulus Porphyrii, qui fuit auditor Plotini. Vixit Constantini, imp. temporibus. Varios libros philosophicos scripsit.

Iason, Menecratis F. Nysaeus, a patre, a matre Rhodius, philosophus, discipulus et ex filia nepos et successor Posidonii, philosophi, in schola, quae erat Rhodi. Scripsit *illustrium virorum vitas et philosophorum successiones* et secundum quosdam *libros IV. de vita Graeciae*. Hic etiam *de Rhodo* scripsit.

Iason, Argivus, historicus, iunior Plutarcho, Chaeronense, grammaticus, scripsit *de Graecia libros IV.* qui continent antiquitates Graeciae et historiam Persarum et res ab Alexandro gestas usque ad obitum eius et tempus illud, quo Athenae ab Antipatro, Casandri patre, captae fuerunt.

Ibycus, Phytii vel Polyzeli, Messenii, historiographi, vel Cerdantis F. genere Rheginus. Inde Samum migravit, quum ibi Polycrates, tyranni pater, imperaret, Olympiade LIV. temporibus Croesi, inuenit sambucam (*ἰβύκων* ab eo dictam) citharae triquetrae genus.

Scripsit

Scriptit dialecto dorica libros VII. Eius dictum: μή τι πέρὶ Θεῶν ἀμπλακὸν τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψαι, deos non offendendos, ut inde gratiam ab hominibus consequaris. A latronibus interficiendus grues vindicēs fore dixit, quod comprobavit euentus: vnde proverbiū, *Ilyci grus*.

Ἰχθύς. Aesopus, Mithridatis anagnosces, scripsit librum de Helena, in quo ait, cetacei generis piscem quendam πᾶνα vocari, in hoc asteritem lapidem reperiri, qui a sole accenditur et ad philtera utilis est.

Idaeus, Rhodius, Lissi F. poeta epicus, qui post singulos versus alterum versum inferens poema Homeri altero tanto auctius fecit. Scripsit et alia, ut *Rhodia* ad versus hexametros ter mille.

[P] *ἱερατική*, siue scientia sacerdotalis, differt a philosophia, consistitque in cultu Deorum et a causis, mundum gubernantibus incipit, et circa eas occupatur, consideratque animorum immortalitatem infinitosque mortuorum apud inferos status, qui pro singulis virtutibus et vitis adtributi sunt, et varias durante vita migrationes animarum. Auctores fuere Aegyptii, a quibus Pythagorei omnia ad Graecos transtulere.

Ἰησοῦς. Colloquium Philippi, christiani, cum Theodosio, ἀρχηγῷ Iudaeorum, habitum Iustiniani temporibus, in quo Iudaeus profitetur, se ex codice arcano, Tiberiade reposito, probe compertum habere, Iesum esse DEI filium, natum ex Maria virgine atque olim inter sacerdotes cooptatum: Iosephum quoque in commentariis de bello Iudaico aperte dicere, Iesum in templo cum sacerdotibus sacra fecisse. De narratione illa dixi in codice apocrypho novi Test. pag. 371. et tom. II. pag. 547. quod vero ad codicem, Tiberiade repositum, adinet, conferendus S. Epiphanius haeresi 30. pag. 133.

Ignatius, diaconus et custos vasorum magnae ecclesiae CPol. et Nicaeae metropolitanus, grammaticus. Scripsit *vitae Tarasii et Nicephori*, sanctorum et beatorum patriarcharum, *elegos sepulcrales; epistolas; iambos in Thomam Antartem*, multaque alia.

Ilion, urbs Phrygiae. Tempore Argonautarum apud Graecos vaticinata est Sibylla Erythraea, in Phrygia vero Tros, Ili et Ganymedis pater, regnavit etc.

Εἰ μὴ δύναιτο. Theognis erat tragicus, poeta frigidus, quem perfringens Aristophanes ait, niue texisse Thraciam totam, et flumina congelasse.

Ioannes, theologus et Euangelista, ex exilio Patmi reuersus aetatis anno centesimo euangelium conscripsit et deinde peruenit ad annum CXX. Illic autem ^{a)} degens, συγγράφεται τὴν Θεολογίαν Theologiam (h. e. Euangelium) conscripsit. Chrysostomus tres eius epistolas et apocalypsin pro canonicis habet.

Ioannes, Chrysostomus, Antiochenus, principio presbyter Antiochiae, et Eusebii, Emeseni, philosophi, et Diodori sectator. Hic multa scripsisse fertur, in quibus excellunt *sermones de sacerdotio* tum sublimitate et elocutione, tum suauitate et elegantia verborum. Cum his certant *sermones eius in Davidis Psalmos* et *in Iohannis euangelium adnotationes*, et *in Matthaeum, Marcum et Lucam commentarii*. Cetera vero eius scripta numerum superant. Totam enim et iudaicam et christianam [P] scripturam commentariis explicauit, ut alius nemo. Plurimas etiam orationes in laudem marty-

O o o 2

rum

a) Ephesi intellige, ex Chrysostomi homilia in Ioannem t. VI. p. 505. ex quo locum Suidas repetiit.

rum promte et ex tempore habuit, quippe qui flumine eloquentiae ipsas Nili cataractas superaret. Nullus enim mortalium ab omni aeuo tanta dicendi copia abundavit, adeo, ut solus merito aureum illud et diuinum nomen consequutus sit. Scriptorum eius numerum recensere non hominis sit, sed DEI, qui omnia cognoscit. Hic S. Ioannes vitam summae asceticam agebat etc.

Ioannes, grammaticus, Alexandrinus, cognomento Philoponus. Huius plurima sunt scripta grammatica, philosophica, arithmetica, rhetorica et in sacram scripturam et contra XVIII. Procli argumenta (de aeternitate mundi) et contra Seuerum. Sed tamen ab ecclesiae doctoribus ut Tritheita reiiicitur, nec in orthodoxorum catalogum admittitur.

Ioannes, Philadelphienſis Lydus. Hic scripsit *de Mensibus* librum vnum, et de diosemeis, siue tempeſtatum ſignificatione, alterum, itemque mathematica varia. Ea dedicauit Gabrieli, praefecto.

Ioannes, cognomento Stobaeus, scripsit florilegium, variorum sententias complectens, libris quatuor, quod opus est praeclarum et varia doctrina plenum, ad Epinium, filium suum.

Ioannes, Damascenus, cognomine *Μαργαρίτης*, vir et ipse celeberrimus et aetatis suae nulli eorum, qui doctrina fuere illustres, secundus. Eius scripta sunt permulta, et praecipua philosophica et in scripturam S. parallela selecta et canticorum sacrorum canones tam iambis quam oratione soluta conscripti. Eodem tempore *Cosmas*, Hierosolymitanus, floruit, vir ingeniosissimus, et omnino musicam spirans harmonicam. Illi autem Canticorum canones Ioannis et Cosmae nullam cum aliorum scriptis comparisonem admiserunt nec admittunt, quamdiu hominum vita durabit.

Iobus. Habes philosophi huius praemia. Habes et eius librum, Homericum et Platonicum Musa suauius quid canentem, qui nec fabularum nec alienarum calamitatum narrationem praedicat, vel audacissimum Achillem, aut callidissimum Ulysssem, quibus caedes sunt triumphus; et mulierum stupra, praeclara facinora; sed Satanam describit a nudó quidem et inermi et solo superatum etc.

Iobates, Sthenoboeae pater, ad quem Proetus de interficiendo Bellerophonte litteras dedit.

Ion, Chius, tragicus et lyricus et philosophus, Orthomenis Xuthi F. [P] tragoedias docere coepit Olympiade LXXXII. Fabulas scripsit XII. Secundum alios XXX. vel XL. Idem scripsit *περί μετεώρων καὶ συνθέτης λόγος* ^{b)} (supra in *Διδυχαμβοδιδάσκαλοι*) Hunc Aristophanes per iocum *Ἀοῖον* vocat (*matutinam stellam*.)

Iophon, Atheniensis, tragicus, genuinus Sophoclis, tragici, filius ex Nicostrata. Fuit et notus ipsi filius, *Ariston*, ex Theodoride, Sicyonia. Fabulas Iophon docuit quinquaginta,

b) Quam falsa haec sit narratio Suidae, Ionem scripsisse de meteoris et *συνθέτης λόγος*, verbis scholiastae ad Aristoph. Pacem male intellectis, docet Küster ad Suidae loc. II. pag. 135. ex Benteii epist. ad Millium. Contra ea sensus scholiastae est,

poetas dithyrambicos amare verborum translationes *ἐκ τῶν μετεώρων*, ex astris, nubibus aliisque, quae in sublimi fiunt; libenter etiam uti vocabulis sesquipedalibus et coagmentatis. *Hartl.*

ginta, in quarum numero sunt, Ἀχιλλεύς, Τηλέφος, Ἀνταίων, Ἰάλε πέρσις, Δεξαμενός, Βάκχας, Πενθεύς, et aliae quaedam patris Sophoclis.

Iosephus, Iudaeus φιλαλήθης, veritatis amans, de Ioanne, baptista, praecursore et de domino nostro Deo et socere Iesu Christo loquitur. Fuit Matthaei, sacerdotis Hierosolymitani F. A. Vespasiano et Tito, eius filio, captus, usque ad Hierosolymorum expugnationem apud illos mansit, et cum ipsis Romam profectus *libros VII. de extidio Hierosolymitano* imperatoribus obtulit, qui in bibliotheca publica sunt repositi, et ob illius scripti celebritatem statua donatus est. Scripsit etiam *Antiquitatum iudaicarum libros XX.* ab exordio mundi usque ad XIV. annum Domitiani, Caesaris. Item *duos alios Antiquitatum libros contra Appionem*, grammaticum Alex. qui sub Caligula a parte gentilium legatus missus est, ut oratione quadam Philonem accusaret, quae gentis iudaicae criminationem continet. Est et alius liber omnino praeclarus *de principatu rationis*, in quo martyrii Maccabaeorum meminit. Hic libro XVIII. antiquit. aperte fatetur, propter multitudinem miraculorum Christum a Iudaeis interfectum fuisse, et Ioannem, baptistam, vere fuisse prophetam, et propter caedem Iacobi, apostoli, Hierosolyma vastata fuisse. Sic autem de Domino nostro Iesu Christo scribit: *Eodem tempore exstitit Iesus vir sapiens, si etc.* (Ioseph. XVIII. 4. Antiqu.) Hic Vespasiano praedixit imperium (III. 14. de bello iud.)

Iouinianus, Romanorum imp. orthodoxus, qui magnam curam gessit ecclesiarum, et episcopos omnes ab exilio reuocavit. Idem ad S. Athanasium scripsit, ut accuratam fidei formulam, scripto mandatum, secum communicaret. Ille vero ipsi misit epistolam, orthodoxae doctrinae plenam. Hunc Iouinianum ob traditam Persis Mlibin carminibus, parodiis et famosis libellis prosciderunt. Idem Iouinianus, ab vxore impulsus, fanum pulcherrimum, ab Hadriano, imp. ad consecrandam patris sui Traiani memoriam conditum, ex quo Iulianus bibliothecam eunucho cuidam, Theophilo, fecerat, cum omnibus libris cremavit, [P] ipsis eius pellicibus ignem cum risu subiicientibus. Antiocheni vero, indignatione aduersus imp. accensi, famosos libellos partim humi iacerunt, ut a quolibet tolli et legi possent, partim parietibus adfixerunt etc. Sub Iouiniano vixit *Acacius*, Caesareae Palaestinae episcopus, qui *libellum de orthodoxa fide* scripsit, in quo synodo Nicaenae adfentitur.

Iphicrates, tutoris F. Atheniensis, orator et belli dux, qui primus in spoliorum inscriptione ducis mentionem fecit, cum antea solius urbis nomen inscriberetur.

Irenaeus, (latina lingua Pacatus,) discipulus Heliodori, metrici, grammaticus Alexandrinus, scripsit *περί τῆς Ἀθηναίων προπομπίας*, de Atheniensium more aliquos cum honore deducendi vel prosequendi: de Alexandrinorum dialecto, eam ab Attica deductam esse, *libros VII.* Atticorum vocabulorum *libros III.* Atticae consuetudinis in dictione et accentu, ordine alphabetico *libris III.* Regulas Graecismi *librum I.* de Atticismo *librum I.* et multa alia.

Isaetus, vnus decem oratorum, discipulus Isocratis et magister Demosthenis, genere Atheniensis. Demetrius vero dicit, esse Chalcidensem. Hic laudatur ut orator, et quod Demosthenem sine mercede instituit. In adolescentia luxuriosus, postea ad bonam frugem se recepit. Itaque interrogatus ab aliquo, quis piscis, quae avis esu essent

suauissima? Desii, inquit, his rebus studere, quoniam intellexi, *me Tantali hortos vindemiasse*, h. e. omnes voluptates umbrae et somnio esse similes.

Ischander, tragicus histrio.

Isidorus, senex, Pelusiota; vir clarissimus, philosophus et orator. Scripsit epistolas MMM. quibus sacram scripturam interpretatur.

Isidorus, philosophus, qui sub fratribus (suis), si quis alius in disciplinis philosophice se exercuit, et sacrorum valde studiosus fuit, vita philosophus, scientia vero non satis exultus et in dialecticis inexercitatus magis quam hebes. Ipse adolescenti mirum quiddam accidit: nam eius aequalis, et sororis filius, annos XVIII. natus, statim a prima aetate diuinam ingenii vim prae se ferens, de tecto delapsus repente vitam finiit. Omnibus igitur ingenti luctu eum prosequentibus, ipse per somnum ad Isidorum accessit, eumque solatus est.

Eis λατομίας. Philoxenus, poeta dithyrambicus, quum Dionysii, tyranni, poemata, utpote mala, ferre non posset, ab ipso in lapidinas est coniectus. Postea liberatus amicorum precibus, et rursus audiens illa, surrexit, [P] dicens, satius esse in latomiis versari, quam ipsius poemata audire, addito dicto: *οἶκος φίλος, οἶκος ἄριστος domus amica, domus optima*, quod valet de testudine.

Isocrates, Theodori, fabri tiliarum, F. Atheniensis, orator, natus Olympiade LXXXVI. i. e. post bellum Peloponnesiacum. Hic ob vocis imbecillitatem et in dicendo verecundiam caussas non egit, sed plures erudit. Orationes scripsit XXXII. et anno aetatis CVI. obiit. Fratres eius fuere Tisippus, Theomnestus, et Theodorus, magister vero Gorgias; alii Tisiam, Erginumue vel Prodicum, alii denique dicunt Theramenem. Orationes eius sunt plurimae.

Isocrates, Amyclae, philosophi, F. Apolloniae in Ponto, vel Heracleae natus, ut scribit Callistratus, orator; discipulus et successor Isocratis magni, et Platonis auditor. Hic cum Theodeste, oratore et tragico, et Theopempe, Chio, itemque Erythraeo Naucratis de eloquentia certauit in funere Mausoli Caris, regis Halicarnassi. Orationes eius sunt quinque: *Amphidymonia, Hortatoria, Philippo sepulcrum non esse faciendum; de migratione; de sua republica.*

Ister, Menandri Istri F. Cyrenaeus aut Macedo, historicus, Callimachi seruus et discipulus. Hermippus vero Paphium ipsum dicit in secundo libro de seruis, qui eruditione clari fuerunt. Scripsit multa et soluta et ligata oratione.

Iuba, (Ιόβας) Libyae et Mauritaniae rex, quem Romani captum et virgis caesum in triumpho duxerunt, non autem occiderunt ob eruditionem. Vixit tempore Augusti, Caesaris, et Cleopatrae filiam, Selenen, quam ex C. Caesare natam adoptarat, uxorem duxit. Scripsit permulta. Eodem, quo ille, tempore floruit *Didymus*, Chalcenterus dictus, qui multa contra ipsum scripsit.

Iulianus, Chaldaeus, philosophus, pater Iuliani, theurgi. Scripsit *de daemonibus libros IV.* quod opus docet modos propulsandi mala ab hominibus, omnibusque eorum partibus, qualia sunt *τελεσιουργικά χαλδαϊκά.*

Iulianus, iam dicti filius, vixit tempore M. Antonini, imp. Scripsit et ipse *theurgica; τελεσιουργικά de modis res magice consecrandi*, (v. *Küßeri* not. 7. tom. II. pag. 123.) *oracula versibus*, et quaecumque alia sunt huius scientiae arcana. Quidam tradunt, hunc Romanis,

manis aliquando sui laborantibus, effecisse, ut atrae nubes, subito coactae, ingentem imbrem cum crebris tonitribus et fulguribus effunderent, idque sapientia quadam effecisse Iulianum. Alii vero *Arnuphim*, Aegyptium philosophum, hoc miraculum edidisse tradunt.

[P] Iulianus, Domni F. Caesariensis Cappadox, sophista, aequalis Callinici, sophistae. Fuit sub Constantino, imp.

Iulianus, Halicarnasseus, Severi haeresin renouare voluit, eumque in finem Marinum, Caris, Syriae vrbe, oriundum iam miserat in Orientem, ut dogma illud confirmaret, nisi paullo post obiisset etc.

Iulianus, ὁ παραβάτης καὶ ἀποστάτης, desertor et apostata, Romanorum imp. genitus ex Dalmatio, Constantini Magni fratre, et Galla. Scripsit librum, qui vocatur *Caesares*, continentem omnes ab Augusto imperatores. Alium *περὶ τῶν τριῶν σχημάτων*, de tribus figuris, et *Κεῖνια*, Saturnalia. Idem *Misopogonem* siue *Antiochium*. Et *πῶθεν κακὰ, κατὰ ἀπειθεύς* unde mala proficiuntur, contra ineruditos: ad canem, Heraclitum, quomodo synice viuendum sit: epistolas omnis generis, et alia. De Empedotimo locum e Iuliani *Κεῖνιαις* adfert etiam Suidas in *Ἐμπειδοτίμος*. Oraculum, Iuliano datum, diuersum a duobus, quae Suidas recitat, legitur ad Cedrenum pag. 253.

Iustiniani, Rhinotmeti, successorem Leontium, orientis ducem, Paullus, monasterii Callistrati monachus, astronomus, et Gregorius Cappadox, monasterii Flori praefectus, imperio potiturum esse praedixerunt, quo etiam postea potitus est. (Confer Nicephori breuiarium historicum pag. 25.)

Iustinus, philosophus et habitu philosophorum utens, ex Neapolitana Palaestina prouincia, Prisci filius, Bacchii nepos. Hic pro christiana religione multum laborauit, et Antonino Pio ipsiusque filiis et romano senatui librum *contra Ethnicos* obtulit, opprobrium crucis non erubescens. Scripsit et alium librum, quem Antonini (Pii) successoribus obtulit, M. Antonino et L. Aurelio Commodio. Est et alius eius liber contra ethnicos, in quo *de natura daemonum* disserit, et quartus itidem contra ethnicos, quem inscripsit *elenchum*. Et alius *de Dei Monarchia*. Item alius, quem nominat *Psaltera*. Et alius *de anima*. Item *dialogus* contra Iudaeos, quem *contra Tryphonem*, Iudaeorum Ephesiorum principem, conscripsit. Quinetiam *contra Marcionem* insignia scripta edidit. Item alium librum *contra sectas omnes*, cuius meminit in *Apo-logetico*, quem obtulit Antonino Pio. Hic cum Romae commoraretur, Crescentem, cynicam satuum, qui contra Christianos maledicta profundeabat, ipsum vocans heluonem et prodigum et intemperantem et mortis metuentem, magno pudore adfecit. Tandem huius machinationibus et insidiis factum est, ut tamquam christianus pro Christo, supplicio adficeretur.

[P] Iustinus (c), Romanorum imperator *ὁ ἐξ ὁδοῦ ζῳτατός*, sed omnium litterarum imperitus et quod vulgo dicitur *ἀναλφάβητος*.

Iustus,

c) Non de Iustiniano, sed de Iustino (Seniore) haec in Suidae codd. Vaticanis tradi, notauit etiam H. Noris diss. de Synodo V. c. 2. pag. 10. Fabr. qui etiam integrum Procopii locum adscripsit. Harl. Iustinus, copii histor. arcan. cap. VI. pag. 19. sed etiam Küsterus in nota longa ad Suidam pag. 128. vol. II. Idem non solum notauit Nic. Alemannus ad Pre-

Iustus, Tiberienſis, ex provincia Galilaea, qui et ipſe *hiſtoriam Iudaicam* conſcribere et *commentarios* quosdam componere adgreſſus eſt. Sed hunc Iosephus mendacii arguit. Scripſit autem hiſtoriam ſuam eodem tempore, quo Iosephus.

Iuuenalis, poeta latinus. Hic ſub Domitiano, Romanorum imp. vixit. Domitianus vero amabat praſinae factionis ſaltatorem, qui Paris vocabatur. Qua de cauſſa et a ſenatu et a Iuuenali carpebatur. Imperator hinc Iuuenalem Pentapolin Africae relegauit; ſaltatorem vero locupletatum Antiochiam miſit, qui, domo et balneo extra vrbeni aedificato, ibi mortuus eſt.

Lachares, Lacharis F. Athenienſis, ſophiſta, diſcipulus Heracleonis, ſophiſtae Athenienſis, magiſter tum multorum aliorum, tum, qui prae reliquis clari habentur, Euſtephii, Nicolai et Aſterii. Floruit temporibus Marciiani et Leonis, inpp. Scripſit *de colo et commate et periodo*. διαλέξεις *differationes*. Ἱſτορίαν τὴν κατὰ Κορνήλιον, *Hiſtoriam Cornuti*; *elogas rhetoricas* ſecundum ordinem alphabeti. Lachares, ſophiſta in diſciplinis tardior, at vultu liberali et honeſto praeditus, et virtute philoſophus potius quam ſophiſta adpellandus, qui viſum amiſſum recuperauit, quod et alioqui Deo carus eſſet. Confer infra, *Superianus*.

Lacydes, Alexandri, Cyrenaei, F. philoſophus, qui fuit nouae academiae auctor. Scripſit *philophica*, item *de Natura*.

Lampon iurat anſerem, quum aliquem decipit. Lampon erat aruſpex et vates, quem nonnulli quoque ducem fuiſſe aiunt coloniae, ab Athenienſibus Sybarim miſſae. Iurabat autem per anſerem, vt auem, diuinandi peritam. Supra, *χῆνα ὀμνύειν*.

Lamprias, Plutarchi, Chaeronenſis, F. contexuit indicem operum, quae pater ipſius de omni graeca et romana hiſtoria ſcripſit.

Laſus, Charbini F. ex Hermione, Achaiae ciuitate, vixit Olymp. LVIII. regnante Dario, Hyſtaſpis F. Quidam eum loco Periantri adnumerant ſeptem ſapientibus. Primus ſcripſit *de muſica*: et dithyrambo certare inſtituit et τὰς ἐριζμάς εἰσηγήσατο λόγους, contentioſum dicendi genus in vſum introduxit.

[P] Λῆμα. Ariſtophanes de Euripide et Aeſchylo: Λῆμα δ' ἐκ ἄτολμον ἀμφοῖν etc. (Ranis pag. 254.)

Λήματα, prophetiae, vel etiam apophthegmata, ex proprio ſenſu animi noſtri prolata.

Leo, Leonis F. Byzantius, philoſophus peripateticus et ſophiſta, Platonis, vel, vt quidam, Ariſtotelis diſcipulus. Scripſit *res Philippicas et Byzantinas libros VII*. *Tauthranicum*; *de Beſalo*; *sacrum bellum*; *de ſeditionibus*; *res geſtas Alexandri*. Hic, legatus Athenas miſſus, quum admodum obefus eſſet, Athenienſibus riſum mouit. Atqui, inquit, eſt mihi vxor longe obefior et concordēs paruus lectus, diſcordēs tota domus non capit. Eum Philippus hiſ litteris perſtrinxit: *Si tantam Leoni pecuniam dediſſem, quantam a me poſtulat, ſtatim Byzantium cepiſſem*. Veritus igitur, ne a ciuibz obrueretur lapidibus, εαυτὸν ἀπῆγγε ſe ſuſpēdit miſer. conf. Küſleri not. tom. II, pag. 45.

Leo, Alabandenſis, orator, ſcripſit *Caricorum libros IV*. *Lyciacorum libros II*. *artem rhetoricam*; *de ſtatibus cauſarum*; *bellum ſacrum Phocenſum et Boeacorum*.

Leo, Macellēs, imp. Romanorum, Malchio iudice πάσης κακίας καταγώγιον omnis improbitatis diuerſorium, qui et Hyperechium, grammaticum in exilium egit. Quum ſi:
pendium

pendium Eulogio, philosopho, dari inisset, et quidam ex Eunuchis dixisset, hanc pecuniam in milites impendendam: utinam, inquit, aetate mea contingat, ut stipendia militum in doctores conferantur. Eius temporibus fuit *Acacius*, patriarcha.

Leogoras, pater *Andocidis*, oratoris.

Leonas, sophista, natione Ilauros, celebris inter eiusdem artis professores Alexandriae, qui *Proclum* non solum eruditionis suae participem fecit, sed et contubernalem adiciuit, et cum vxore liberisque suis tam familiariter viuere iussit, ac si germanus ipsius filius esset. Idem effecit, ut principibus in Aegypto viris innotesceret.

Leontius, Tripolis Lydiae, tempore Constantii, episcopus, quem *Philostorgius* laudat tamquam adprobatores Arianæ suae vesaniae. *Κανόνα δ' αὐτὸν ἐκάλουν τῆς ἐκκλησίας*, huc *ecclesiae regulam* vocabant etc.

Leontius, Antiochenus episc. se ipsum exsecuit, vir cetera quoque profanus: ut et *Aëtius*, Eunomii magister, qui Arianæ blasphemiam suis argutiis adauxit.

Leontius. Et hic Antiochia fuit haereticus, contra quem *Photius*, patriarcha, scripsit. Hic de homoussio disputauit cum *Flauiano*, audacia et blasphema deliramenta proferens.

[P] *Leontius*, monachus, sub *Zenone* vixit. Hic quum prophetica gratia obliuiscere Scripturae locos declararet, multos viros bonos habuit, qui ad ipsum frequenter accedebant etc.

Lesbonax, Mytilenaeus, philosophus, qui vixit Augusti temporibus, pater *Potamonis*, philosophi. Scripsit plurimos libros philosophicos.

Λέσχη. *Cleanthes* dicit, *Leschas* Apollini dicatas esse, easque exedris esse similes. Apollo cui dicatae fuisse perhibentur *leschae*, inde dictus *λεσχηνόριος*. Etiam *Λέσχη* dicta poemata *Heraclidis*, *Pontici*, metro *Phalaeo* vel *Sapphico* scripta. *Leschae*, sedes vel loca, in quae homines de rebus philosophicis disputandi gratia conuenire solebant. Sic *Hierocles* libro primo *Philosophumenon*.

Leschides, poeta epicus, regis, *Eumenis*, in expeditionibus bellicis comes, poetarum clarissimus. Huius consuetudine etiam usus fuit *Pythias*, historicus, et *Menander*, medicus.

Leucon, Agnusius, Peloponnesiacis temporibus vixit. Ex ipsius dramatis sunt: *ἄνους*, *ἀσποφόρος*, *φράτορες*.

Libanius, Antiochenus, sophista, clarus *Iuliani*, apostatae, temporibus, ad *Theodosium* maiorem usque vixit, filius *Phasgani*, *Diophanti* discipulus. Scripsit infinita, et inter ea *Constantii imp. encomium* et alterum *Iuliani: declamationes rhetoricas: epistolas*. Eodem tempore fuerunt *Basilus* et *Gregorius* (Naz.). *Iulianus* vero licet tot negotiis implicatus, tamen et litteris sedulo operam dabat, et in illis excellere videri volebat, sophistamque Antiochenum, *Libanium*, supra modum admirabatur, laudibusque ornat, atque, ut magno sophistae, *Proaeresio*, aegre faceret, illum huic praeferebat. *Acacius* igitur, sophista, dicendi valde peritus, et *Tuscianus*, *Phryx*, ideo eum semper culpabant, eiusque iudicium reprehendebant.

Linus, Chalcidensis, Apollinis et *Terpsichores* F. vel, ut alii, *Amphimari* et *Uraniae*, vel *Uraniae* et *Mercurii*. Hic primus ex *Phoenicia* litteras in *Graeciam* intulisse, *Herculem*que litteras docuisse, et carminis lyrici primus auctor fuisse fertur.

Linus alter, *Thebanus*, iunior, philosophus.

Linus, genus hymni, ut *paean*. conf. *Küster*. II. pag. 449. not. 3.

Lityerfes, genus cantionis messoriae, a Lityerfe, Midae F. quem Hercules sustulit. conf. schol. ab Theocrit. X. 41.

Λόγια, oracula, quae oratione soluta concepta sunt, *χρησμοὶ* versibus.

Λογογράφος, caussarum vel orationum forensium scriptor. *λογοποιὸς* pro [P] historico vsurpatur ab Isocrate et Herodoto. Sic etiam vocatur inuentor fabularum et apologorum.

Lollianus, Ephesius, sophista, Isaai, Assyrii, discipulus, Hadriani, Caesaris, temporibus fuit et multa scripsit.

Longinus Cassius, philosophus, Porphyrii, philosophi, magister, vir magna doctrina acri- que iudicio praeditus. Vixit sub Aureliano, imp. et ab eo occisus est, quod cum Zenobia, Odenati vxore, conspiraret. Scripsit *de oratione contra Phidiam*; *Dubitationes Homericae: An Homerus fuerit philosophus? Problemata Homerica et Solutiones* libris duobus: *Quaenam contra fidem historiae tamquam historica enarrent grammatici: De vocabulis, apud Homerum multas significationes habentibus* libris IV. *Atticorum vocabulorum editiones duas, secundum ordinem litterarum digestas. Vocabula Antimachi et Heraclionis*, et alia multa.

Lucas, euangelista, titulos habet LXXXIII. capita CCCXLVIII.

Lucianus, Samolatenfis, blasphemi vel dysphemi cognomen tulit, vel athei potius, quod in dialogis suis ea, quae de diis dicuntur, vt ridicula exagitat. Fertur sub Traiano, imp. et ante vixisse. Primum Antiochiae in Syria caussidicus, et quum hoc ei non bene cederet, ad scribendum se contulit et infinita scripsit. A canibus dilaceratus fertur homo impius, qui linguae suae rabie ipsam veritatem insectatus fuit. Nam in Peregrini vita christianam religionem perstringit, et ipsi Christo maledicit homo sceleratissimus. Quamobrem et in hac vita iustas furoris sui poenas dedit, et in futura ignis aeterni cum Satana haeres erit.

Lucianus, martyr, vir nobilis, prima aetate Macarii, sacrorum librorum interpretis, consuetudine Edessae vsus, deinde ad vitam solitariam animum adiecit. Ad sacerdotium hinc processit, et presbyter Antiochiae factus magnam scholam illic instituit. Hic quum animaduertisset, in sacros libros multa adulterina irrepsisse, tum longo tempore et crebra transcriptione, tum quod profani quidam homines peruertere nonnulla ausi essent, ipse omnes ex lingua hebraica, quam accurate callebat, in integrum restituit, plurimumque laborem in eorum emendationem contulit etc. Epistolas etiam edidit, vtique praestantissimas, ex quibus facile constat, qualis fuerit viri huius de rebus diuinis sententia. Martyrium obiit Nicomediae in Bithynia sub Maximiano.

Lucius Catilina teterrimum facinus ausus etc. Sed Cicero, vir singulari [P] eloquentia et in deprehendendis consiliis non mediocri sollertia praeditus, praeterea in rebus multo ante prospiciendis acutissimus, quum eius coniurationem patefecisset, hostemque (in senatu) ipsum declarasset, vrbe expulit.

Lupercus, Berytius, grammaticus, qui paullo ante tempora Claudii secundi, imp. vixit. Scripsit *de particula αὖ* libros III. *De pauone, de squilla, pisce: de gallo apud Platonem. Κτήνη* siue *origines Arfinoῦ in Aegypto; vocabula attica; artem grammaticam: de generibus masculinis, foemininis et neutris* libros XIII. in quibus multa rectius tradit, quam Herodianus.

Lycis,

Lycis, qui et **Lycus**, ab Aristophane, ut poeta frigidus, perstringitur. **Phrynichus**, Lycis et Amipsias tres comici habebantur subfrigidi. *Phrynichus* in comoediis auditores plerumque taedio adiciebat. Idem a comicis etiam perstringebatur, ut peregrinus ob mala poemata et qui a proposito aliena diceret, et insuavi metro in carminibus scribendis vteretur. Fuerunt et alii tres Phrynichi.

Lycophron, Chalcidensis ex Euboea, filius Socris, adoptatus a Lyco, Rhegino, grammaticus, et tragicus vnus de pleiade. Eius tragoediae sunt: *Ἀόλος*, *Ἀνδρομέδα*, *Ἀλφης*, *Λιολίθης*, *Ἐλεφάντης*, *Ἡρακλῆς*, *Ἰκέται*, *Ἰππόλυτος*, *Κασσανδρείς*, *Λαῖος*, *Μαεραδάριοι*, *Ναύπλιος*, *Οἰδίπας α', β'*. *Ὀρφάνος*, *Πενθεύς*, *Πελοπίδας*, *Σύμμαχοι*, *Τηλέγονος*, *Χρύσιππος*. Ex his *Nauplium* emendatum secunda vice iterum in scena exhibuit. Scripsit et *Alexandram*, poema obscurum.

Lycurgus, Spartanus, a Patrocle genus ducens, legislator, quem aiunt a Creta, vel ab ipso Deo (Apolline) leges suas accepisse. Hic a Pythia Deus adpellatus est etc. Natus fuit octauo post Troianum bellum anno, patruus Charilai, Spartani regis: Eumomi frater. Spartanis imperauit annos XLII. quo etiam tempore leges tulit, quum tutor esset fratris filii, qui ipse quoque regnauit annos XVIII, et post eum Nicander annos XLVIII. Scripsit leges.

Lycurgus Lycophronis F. Atheniensis, genere Eteobutades, vnus ex decem oratoribus, quibus Demosthenes etiam accensetur. Hic, vita sine crimine transacta, morbo decessit, relictis filiis, quos Demosthenes, orator exsul, calumniis vexatos oratione defendit. Genuinae orationes eius, quae adhuc exstant ^{ad}), sunt istae: *Contra Aristogitonem*. *Contra Autolyicum*. *Contra Leocratem*. *Contra Lycophronem duas*. *Contra Pasiclem*. *Contra Menaechnum*. *Contra Demadem*. *Apologia aduersus eundem de redditis a se rationibus administratas reip.* *Aduersus Ischyrum*. *πρὸς [P] τοὺς μαντείας*, *aduersus diuinationes*. *De administratione reip.* *De sacerdote foemina*. *De sacerdotio*. *Epistolae et alia quaedam*.

Lycus, qui et **Butheras** dictus est, Rheginus, historicus, pater (adoptione) Lycophronis, tragici. Vixit sub Alexandri M. successoribus, et a Demetrio Phalereo insidiis adpositus fuit. Scripsit historiam Libyae et Siciliae.

Αὐδοὶ Μάγνητος, drama Magnetis, comici, *Lydi*, ab eo emendatum denno in scena exhibitum fuit.

Lynceus, Samius, grammaticus, Theophrasti discipulus, frater Duridis, historici, qui et Sami tyrannus fuit, Menandri, comici, aequalis, quem in commissionibus dramatum vicit. v. Küster. II. pag. 465.

Lyfias, Cephalii F. Syracusanus, discipulus Tisiae et Niciae, vnus ex decem oratoribus. Natus est Athenis, quo pater migrauerat, idemque anno aetatis decimo quinto cum duobus fratribus Thurios in coloniam profectus est. Postea vero, quum partitus Atheniensium nimis studeret, inde pulsus Athenas rediit anno aetatis XLVII. *Orationes* eius genuinae perhibentur esse ultra CCC, et praeter eas aliae, de quibus ambigitur. Dictionis eius puritatem nemo imitatus est praeter Isocratem. Scripsit etiam *artem oratoriam* et *δημηγορίας conciones*, itemque *encomia* et *orationes funebres* et c. i.

Ppp 2

stolar

a) De Suidae temporibus intellige.

stolas VII. vnam pragmaticam, reliquas vero amatorias, quarum quinque sunt ad adolescentulos.

Lyfimachus, cuius meminit Demosthenes in oratione de immunitatibus, erat Acrilidis, iussi, filius; At Lyfimachus, cuius meminit Lycurgus, erat vilis poeta melicus.

Lyfippus, ex cuius dramatibus sunt Βάκχαι, vt meminit Athenaeus III. et VIII. Dipnosophist. Sunt et aliae eius comoediae, vt Θυρσοκόμους.

Macarii duo fuere celebres ob abstinentiam moresque et ob miracula. Alter erat Aegyptius. Alter, Alexandrinus, in hoc vno discrepabat ab Aegypto, quod hilarior esset, et comitate quādam iuniores ad disciplinam monasticam adliceret. Horum discipulus Euagrius, qui primum a Gregorio, theologo, CPoli diaconus ordinatus; postmodum vna cum illo in Aegyptum ad illos profectus est. Hic libros scripsit valde utiles, quorum vnus *Monachus* inscribitur, seu de virtute actiua: alter *Gnosticus* vel de iis, qui scientiam consequi meruerunt, in centum (quingenta) diuisus capita. Tertius *antirrheticus* contra tentatores daemones, capitibus octo secundum numerum octo cogitationum. Scripsit praeterea [P] *prognostica problemata sexcenta*. Denique *ερχηγὰ β' duos libros aphorismorum*, alterum ad monachos, qui in coenobiis degunt, alterum ad virginem. etc.

Macedonius Nouatianos quosdam ad Arianum dogma impellere conatus est, et reliquias Constantini in alium locum translulit, denique depositus etc. ex Socratis II. 38.

Macedonius alius, qui sub Iuliano, apostata, vitam martyrio finiit.

Machaon, nomen medici, vt et Chiron, centaurus.

Maconides, Homerus. Vetus epigramma: εἰ δ' ἐάλως, συγγνωτὸν, ἐπεὶ καὶ ποίρανος ὕμνων Μαιονίδας γρίφων ἰχθυόλων ἔθανε. Si captus es, venia tibi danda est, quoniam et principi hymnorum, Homero, aenigma piscatorum mortem adtulit.

Magia, inuocatio daemonum beneficorum, boni alicuius efficiendi causa. etc. supra in γοητεία.

Μαγική. Hanc Medi et Persae inuenerunt.

Magi apud Persas vocantur philosophi et philothei, quorum princeps fuit Zoroastres et post eum Ostanae et Astrampsychi.

Magnes ex Icario, vrbe Atticae, comicus, qui, adolescens Epicharmum senem adigit. Dedit comoedias nouem, vicit bis: antiquae comoediae poeta. Aristophanes, (in Equitibus) adludit ad drama Magnetis, Βαρβατιστὰς et Ὀρνίθας. Scripsit etiam Λυδὸς (Supra *Lydi*) et Ψῆνας et Βατράχους. Genus autem coloris est βατράχιον, quo histriones faciem illinebant, antequam lartuarum vsus repertus esset.

Magnes, vir Smyrnaeus, poesi et musica arte insignis, idemque forma egregia, vrbes circuibat et carmina sua publice recitabat. Huius amore tum alii multi, tum Gyges maxime ardebat etc.

Maior (Μαῖωρ), Arabius, sophista, scripsit *de statibus caussarum libros XIII.* idem aequalis Apsinae et Nicagorae sub Philippo, imperatore, et ante.

Malchus, Byzantius, sophista. Scripsit *historiam* ab imperio Constantini vsque ad Anastasium, in qua res gestas Zenonis et Basilisci et conflagrationem publicae bibliothecae et statuarum Augustalis, et alia quaedam commemorat, silo vtens graui, et tragici instar ea, quae acciderunt, exaggerans.

Μᾶλλον

Μᾶλλον ὁ Φεῦξ. Septem sapientes Graeciae, a Croeso interrogati, quis omnium esset beatissimus? alii responderunt, feras animantes, eas enim pro libertate mori: alii ciconias, eas quippe sine lege, duce natura, iustitiam colere: Solon vero dixit neminem ante obitum. Tunc [P] adstans Aesopus, fabulator, tantum, inquit, ceteros superas, quantum mare fluuios; Croesus autem, hoc audito, dixit, *magis ipse Phryx.*

Manaechmus, Alopeconnesius *) philosophus platonicus, scripsit *philosophia*, et in *Platonem de rep. libros. III.*

Manaechmus, Sicyonius, filius Alcibii vel Alcibiadis, historicus, qui sub Alexandri M. successoribus vixit. Scripsit *historiam Alexandri, Macedoniae.*

Manethos, Mendesius, sacerdos Aegyptius, scripsit de compositione *ἡ κυρίων.*

Manethos, Diospolitanus, Aegyptius vel Sebennytes. Scripsit; *Physiologica apotelesmatica* versibus hexametris, et alia quaedam *astronomica.*

Maneros et Perimanos, nomina cantionis. Eubulus Campylione.

Manes. Hic exserabilis homo sub Aureliano, imp. exstitit, se Christum et Spiritum S. esse comminiscens, et XII. discipulos, vt Christus, secum habens, qui, quum ex omnibus haeresibus, quae in iis mala erant, collegisset, ex Perside, Dei permisso in ditio- nem romanam venit. Hic, qui et Manes et Scythianus vocabatur, fuit genere Brachman, praeceptoremque habuit Buddam, Terebinthum ante vocatum, qui, Graecorum litteris institutus, Empedoclis sectam adamauit, duo principia, inter se contraria, stantientis, item et amicitiam. In Persidem autem ingressus ex virgine se natum esse dicebat et in montibus educatum. Quinetiam conscriptis quatuor libris *g)* vnum eorum vocauit *Mysteriorum*, secundum *Euangelium*, tertium *Thesaurum* *h)*, quartum *Capitum*. Atque Buddas quidem iste, ab impuro spiritu contritus, interijt. Mulier vero, apud quam diversabatur, bona eius et profanos libros per haereditatem adepta, puerum septennem emit nomine Cubricum, quem literas docuit et manumisit heredemque instituit. Hic in Perside Manem se vocauit, et Buddae libros venditauit pro suis. Eum Rex Persarum viuum excoriatum, quod filio ipsius causa mortis exstisset. Hic Manes Vetus Test. reiecit, Nouum vt boni Dei admisit etc. Paullus quidam, Manetis aequalis, Antiochiae magnae episcopus, Dominum nudum hominem esse dixit, vt vnum de prophetis. Ab hoc Paulliani.

Marcellinus, qui principatum tenuit liberum Dalmatiae et Illyriorum, in Epiro habitantium, romanis disciplinis institutus diuinationisque [P] peritissimus et eruditionis amantissimus. Huic familiaris fuit Sallustius, philosophus.

Marcellus, magister Arcadii, imp. omnibus virtutibus ornatus vel potius ἀρετή τις ἐμφύχως, *virtus quaedam animata.*

Marcellus, Pergamenus, orator, scripsit librum, *Adrianus*, siue de regno.

Ppp 3

Marcellus,

e) Küster in nota 5. tom. II. pag. 490. animaduertit, antiquissimum codicem Parisin. exhibere Ἀλωπεκονήσιος, κατὰ δὲ τινὰς Προκεκνήσιος: verique iudicat, posteriora verba a festinantibus librariis omissa fuisse propter similem voc. Ἀλωπ. et Προκεκν. terminationem. Harl.

f) Κῶφ: mixtura sedecim specierum in vsum sa-

crum adhibenda. Vide *Plutarchum* de Iside et Osiride pag. 383. seq.

g) At Scythianum scripsisse IV. illos libros, docet Küster. II. pag. 491. not. 4. ex Cyrillo et Epiphano. Harl.

h) Θεσαυρῶν thesaurorum ex Cyrillo, Epiphano et Cedreno legere iubet Küster. Harl.

Marcellus, Sidetes, medicus, sub M. Antonino. Hic scripsit versibus heroicis *de re medica libros XLII.* in quibus etiam de morbo lupino hominum siue lycanthropia. Conf. Kusteri not. 8. II. pag. 498.

Marcellus, dux militum sub Commodō, ut per totam noctem vigilare videretur, quotidie sub vesperam praescribebat duodecim tabellas *δωδεκα γραμματεῖα οἷά γε ἐν Φρύγας ποιεῖται*, earumque alias aliis horis ad diuersos perferri curabat etc.

Marcianus, Valentis, imp. et Angelii, episcopi CPol. tempore vixit, vir clarus, qui olim in palatio militauerat, tunc presbyter ecclesiae Nouatianorum, Anastasiam, imperatoris filiam, grammaticam docuit.

Marcianus, familiaris Musonio, Pamphylio, vir ad omnem virtutem instar regulae exactus. Viros enim probos ad se adliciebat Musonius, ut magnes ferrum, ita, ut, si quis audiret, aliquem esse Musonii amicum, eum bonum virum esse, scire liceret.

Marcianus sub Zenone floruit, presbyter in oratorio delectus plurimum valuit apud (magistrum officiorum Zenonis) illum, epicureis placitis quotidie se ipsum corrumpebat, mundum sua sponte natum esse dicebat etc.

Marcion, haeresiarcha.

Marcus Antoninus, Romanorum imp. omni laude dignus philosophus, qui tum alios, tum postremo Sextum, philosophum, e Boeotia oriundum, Romae audiuit, crebro ad eum ventitans, aedesque eius frequentans. Eum igitur Lucius quidam, rhetor, Herodis, rhetoris Atheniensis, discipulus, prodeuntem interrogauit, quonam iret, et cuius negotii causa: cui Marcus, *Etiam seni*, inquit, *decorum est discere. Eo igitur ad Sextum, philosophum, ut discam ea, quae nondum scio.* Tum Lucius, manu in coelum sublata, *o sol*, inquit, *Romanorum imp. iam senex, sumta tabella, doctoris domum frequentat: Rex vero meus, Alexander, anno aetatis XXXII. obiit.* Scripsit *de vita sua τὸ ἰδίῳ βίῃ διὰ τῶν βιβλίων libros XII.* Eum facilius est admirari, quam laudare, quod oratio nulla huius viri virtutibus aequari possit etc.

Mares, Chalcedonis in Bithynia episcopus, Iulianum, parabatem, Fortunae [P] immolantem CPoli, infectatus, vocauit impium, apostatam, atheum. Ille ad Marem, oculorum suffusione laborantem prae senio, *Neque tuus ille Deus Galilaeus te sanare possit.* Cui Mares: *Gratias ago Deo, qui me luminibus orbauit, ne tuum vultum videam, qui sic in impietatem prolapsus es.* Iulianus inde, martyrii honorem Christianis inuidens, a Diocletiani quidem crudelitate abstinuit; at lege lata Christianis interdixit, ne humanioribus disciplinis instituerentur, ne, si linguam, ut aiebat, acuisent, gentiliū dialecticis expeditius responderent. Per varias artes etiam persuasit quibusdam, inter hos Hecebolio, sophistae, ut idolis immolarent.

Margites, qui a comicis ob stultitiam deridetur. Aiunt, eum ultra quinque numerare non potuisse etc.

Maranus, Marfi, cauidici, qui Roma Eleutheropolin Palaestinae primae oppidum migravit, filius, praefectus vrbis Romae, consularis, et, quod illustrius est, patricius tempore Anastasii, imp. scripsit *Metaphrasin Theocriti*, iambis 3150. *Apollonii Argonauticorum*, iambis 5608. *Callimachi Hecales, Hymnorum, Caussarum et Epigrammatum* iambis 6810. *Arati*, iambis 1140. *Nicandri theriacorum*, iambis 1370. et alias multas metaphrases.

Marinus,

Marinus, fuscepta Procli schola, quum Isidorum, philosophum, instituisset Aristotelica doctrina, et is Athenas iterum venisset, communi praeceptore defuncto, ostendit ei prolixum commentarium, a se conscriptum in *Platonis Philebum*: sed ille dixit *ἰκανοὶ εἶναι τὰ τῆ διδασκαλίας*, sufficere, quae Proclus in illum dialogum scripserat. Statim itaque illum flammis dedit. Etiam per litteras ex Isidoro quaesivit et ad eum argumenta misit, quibus probaret, *Parmenidem* Platonis non esse de Diis, sed de formis. Sed ille, pluribus argumentis Marino respondens, verissimam esse probavit dialogi illius de Diis expositionem. Quare nisi iam liber fuisset editus, etiam hunc fortassis aboleret. Fortasse etiam oblitit somnium; nam Proclus dixit, se somniasse, futurum, ut Marinus in *Parmenidem* commentarios scriberet. (Ex Damascio.)

Marpfias, orator garrulus et turbulentus, cuius meminit Aristophanes.

Marfyas, Periandri F. Pellaeus, historicus; initio litterator (*γραμματοδιδάσκαλος*), frater Antigoni, qui postea rex fuit, una cum rege, Alexandro, educatus. Scripsit *Macedonica libris X.* a primo rege Macedonum ad Alexandri Philippi F. expeditionem in Syriam post conditam Alexandriam. *Attica libris XII.* itemque *Alexandri educationem.*

[P] Marfyas, Critophei F. Philippensis, historicus, iunior.

Marfyas, (Marfi F. Tabenus¹⁾), historicus, scripsit *Ἀρχαιολογίαν* siue *antiquitates libris XII.* *Μυθικά* fabulosa *libris VII.* et alia quaedam de patria sua.

Marfyas temporibus Iudicum iudaicorum, vir sapiens, artis musicae peritus, qui tibias arundineas et aereas inuenit etc.

Matreas, *λαοπλάγος impostor*, qui bestiam alere se dicebat, quae ipsa sese comederet²⁾. Quaeritur, quanam fuerit illa Matreae bellua. Composuit etiam *quaestiones* ad instar problematum Aristotelis, ex quibus erat haec: Quare sol occidens dicatur *δύνειν*, non *κωλυμβᾶν*.

Matthaeus, euangelista, habet titulos LXVIII. capita CCCLV.

Mauricius, Romanorum imp. fertur verborum magnificentiam plurimi fecisse et eruditos maximis honoribus adfecisse etc. Infra in Menandro, protectore.

Maximus Tyrius, philosophus, qui Romae sub Commodo vixit. Scripsit *de Homero et quae sit apud eum antiqua philosophia: Rediens Socrates fecerit, quod accusatus non responderit.* Item alias quasdam quaestiones philosophicas.

Maximus, Epirota, vel Byzantinus philosophus, Iuliani, caesaris, parabatae, magister. Scripsit *de insolubilibus obiectionibus: De principiis: De numeris: Commentarium in Aristotelem*, et alia quaedam ad eundem Iulianum.

Μεγαρίται, *megarizare* siue philosophi Megarensis sectam sequi. Stilpo ex Megaris, urbe Graeciae, oriundus erat, qui copia verborum et dexteritate differendi caeteros adeo superauit, ut tota propemodum Graecia, ipsum spectans, sectam Megaricam amplecteretur.

Melampus, diuinationis peritus. conf. Küsteri not. tom. II. pag. 521.

Melanippides, Critonis F. Melius, natus Olympiade LXV. Scripsit *Dithyramborum* libros quam plurimos, et *poemata versu heroico et epigrammata et elegias* et alia plurima.

Melanip-

¹⁾ Ex Tabi, Arabiae ciuitate.

²⁾ Videtur Matreae bellua fuisse *ignis*, ut lapis mirificus Pipini apud Thuanum libro VI. et Morhofium lib. I. Polyhist. cap. 13.

Melanippides, senioris ex filia nepos, Critonis F. et ipse lyricus: qui in compositione dithyramborum plurima innouauit, et apud Perdiccam, regem, degens, illic vitam finit. Scripsit et ipse *cantica lyrica et dithyrambos*.

Melanopus, adfinis Diophanti, oratoris.

Melesermus, Atheniensis, sophista. Scripsit *meretriciarum epistolarum libros XIV. rusticarum unum; culinarium epistolarum unum; conuiualium librum unum*.

[C] Melitus, Lari F. Atheniensis, orator, qui cum Anyto Socratem accusauit et tragoedias scripsit. A comicis autem perstringitur, ut poeta frigidus et malitioso ingenio praeditus. Aristoph. *σκολιά Μελίτη Καρκίων αὐλημάτων, scoliolum Meliti et carminum, quas Caris tibia cantant*. Carmina vero Carica erant lugubria.

Melitus vixit temporibus Zenonis, Eleatae, et Empedoclis. Scripsit *de ente*. In reip. administratione aduersatus est Pericli, et quum Samiorum dux esset, nauali praelio pugnavit cum Sophocle, tragico, Olympiade LXXXIV. [Suidas huic etiam ea tribuit, quae dixerat de superiore.]

Menander, Atheniensis, comicus antiquus.

Menander alius, Atheniensis, Diopithis et Hegesistrates F. qui omnium sermone celebratur. Nouae comoediae poeta, strabo quidem oculis, sed acuto ingenio praeditus et in mulierum amorem effusus. Scripsit *comoedias CVIII. itemque epistolas ad Ptolemaeum, regem*, et oratione prosa plurima alia.

Menander, Laodicea, ad Lycum, fluuium, sita, oriundus, sophista, scripsit *commentarios in Hermogenis artem et Minuciani progymnasmata*, et alia.

Menander, protector, historicus, qui sic de se ipso scribit: Pater, mihi erat Euphratas Byzantio oriundus, minime ille quidem eruditus. Herodotus frater germanus, qui, legum doctrina degustata, statim ab harum studio recessit. Ego vero huius studii quod absolui professione non sum usus, sed ad decursiones equestres et saltationes pantomimorum et palaestram me contuli. Posteaquam vero Mauricius imperium cepit, princeps, qui et populi salutem provide curabat et Musas amabat, poematibusque et historiis audiendis quam plurimum delectabatur, utpote qui magnam notis partem in studiis ipse consumeret, et ingenia hebetiora munificentia sua exciteret et acueret; tunc ego dolens mecum reputare coepi, non oportere me vitam adeo inertem agere, et ad hanc historiam scribendam me adpuli, quam post defunctum Agathiam sum auspicatus.

Menecrates, comicus. Drama eius *μανέντωρ* siue *Ἑρμιονεύς*.

Menecrates, Syracusanus, medicus, qui, sacrum morbum curans, nullam mercedem recipiebat; sed a sanatis poscebat, ut se ipsius seruos faterentur. Idem Iouem se adpellabat, eosque, quos sanauerat, Deos, unicuique nomen imponens, vni Mercurii, alteri Apollinis. v. *Athem.* VII. pag. 298.

Menelaus, Aegaeus, poeta epicus, scripsit *Thebaidem libris XII.* et alia.

Menippus, cynicus. vide infra in *Φαίος*.

Menippus, comicus. Ex eius dramatibus sunt *Cercopes* et alia.

[C] Mesomedes, Cretensis, lyricus, qui Hadriani temporibus vixit, eius libertus vel ex praecipue dilectis. Scripsit *encomium Antinoi*, qui Hadriano erat in delicijs, et alia diuersa carmina. Antoninus Syllae sepulcrum repertum instaurauit, et Mesomedi, qui

qui cantica lyrica conscripsit, cenotaphium exstruxit: huic quidem, quod cithara canere didicisset; illi vero, quod eius crudelitatem imitaretur.

Metagenes, Athenienfis, serui F. comicus. Ex eius dramatibus sunt: αἶσα, μαμμάκιδος, Θεριοπέσσα, Φιλοδύτης, Ὀμηρος ἢ ἀσκηταί.

Μετὰ Λεσβιον ὡδὲν post Lesbium cantorem. Dicitur de iis, quibus secundus locus tribuitur. Lacedaemonii Lesbios citharoedos primos aduocauerunt, deinde Terpandrum, qui ob caedem exfulabat, arcessiuerunt Antissa, qui ipforum animos composuit, et seditionem sedauit etc.

Methodius, Olympi in Lycia aut Patarorum et postea Tyri episcopus, nitido composito-que sermone aduersus Porphyrium libros composuit, et conuiuium decem virginum: Item de resurrectione opus egregium contra Origenem, et aduersus eundem de Pythoniſſa et de libero arbitrio. Scripsit etiam in Genesin et in canticum canticorum commentarios, et multa alia, quae vulgo lectitantur. Hic in extrema persecutione sub Decio et Valeriano in Chalcide, vrbe orientis, martyrio coronatus est.

Meton, mathematicus: et Metonis annus. Hic Meton fuit praestantissimus medicus et astronomus. In Colono esse instrumentum quoddam, ab eo dedicatum, ait Callistratus. Euphronius eum ex Colono, populo Atticae, oriundum esse. Ante Pythodori aetatem vero heliotropium erat in comitio, quod nunc est ad murum in Pnyce. Vel quia in Colono fontem fabricauit, vel simulacrum, vel instrumentum aliquod astronomicum confecit. Phrynichus in μονοτέρας.

Τίς δ' ἐστὶν ὁ μετὰ ταῦτα ταύτης φροντίζων;

Μέτων ὁ Λυκαονεύς, οἷδ' ὅτι κείνους ἔχων ¹).

Μέτριοι, moderati, modesti. Asclepiodotus cum Athenis discessisset, et Seleuciam Syriae peruenisset, se in toto illo itinere in tres tantum homines modestos et bonos incidisse dixit, Antiochiae in Ilapium, philosophum, Laodiceae, quae est vrbs Syriae proxima, in Merem, omnium aetatis nostrae hominem iustissimum, cui Aristidis cognomen erat, et in Dominum, philosophum.

Metrophanes, ex Eucarpia, oppido Phrygiae, oriundus, sophista, scripsit de Phrygia libros II. De formis orationum; de statibus caussarum; commentarium in Hermogenis artem rhetoricam; commentarium in Aristidem.

Metrophanes, Cornelianus, rhetoris, F. ex Lebadia, Boeotiae ciuitate, sophista, [P] scripsit de generibus dicendi, quibus vsi sunt Plato, Xenophon, Nicostratus, Philostratus: Declamationes: orationes panegyricas.

Metrophanes, a Lachare genus ducens. Hic quum adhuc puer esset, exclamauit, ego sum Aristophanes ille caluus. Deinde interrogantibus, quid dixisset, respondit, se nihil meminisse eorum, quae dixerat. Aduersus hunc Superianus librum scripsit.

Michael Syncellus, Hierosolymitanus, scripsit encomium magni Dionysii.

Milo,

1) Küster in not. ad h. l. tōm. II. pag. 544. duo illos senarios ita numeris suis restituit: Τίς — — φροντίζων; οἷδ', ὁ κείνους ἔχων. Harl.

- Milo**, Crotoniates, sex olympiadibus continuis lucta vicit. Septima vero Olympiade superare non potuit Mnasthenem, qui civis eius erat et iuuenis et cum ipso congregi volebat. — Tandem Iuporum praeda fuit: (ex Pausania, lib. VI. pag. 369. 1q.)
- Mimnermus**, Ligyrtiadae F. Colophonius, vel Smyrnaeus, vel Astypalaeensis, poeta elegiacus. Vixit Olympiade XXXVII. ita, ut septem sapientibus fuerit antiquior. Quidam vero dicunt, ipsum eodem, quo illi, tempore floruisse. Vocabatur etiam *Ligyrtiades*, διὰ τὸ λεγόν, a suavi et arguto cantu. Scripsit multa.
- Minucianus**, Nicagorae, sophistae, F. qui Galieni temporibus vixit. Scripsit *artem rhetoricam* et *progymnasmata* et *orationes varias*.
- Minyae**, Argonautae.
- Mithaecus**, grammaticus. Scripsit *Ὀψαρτυκὰ de condimentis ciborum*, *κυνηγητικὰ de venatione* et alia. — Est etiam nomen velocis hominis.
- Mnaseas**, Berytius. Scripsit *artem rhetoricam*, itemque *de nominibus Atticis*.
- Mnesimachus**, mediae comoediae poeta. Ex dramatibus eius sunt *Ἰπποτρόφος*, *Βάσις*, *Φίλιππος*, (*Δύσκολος*) ut testatur Athenaeus in *Dipnosophistis*.
- Molones** duo feruntur, histriones et grassatores.
- Molpagoras** apud Cianos fuit vir ad dicendum et agendum promptus, sed ingenio popularis et ambitiosus etc. (e Polybio.)
- Μονῳδῆς**, *carmen flebile canere*. Carmina tragica, quae in scena recitantur, sunt lamenta. Aristoph. *ἔτ' ἀνέτρεφον μονῳδίας*, *Κιφισοφῶντα μὲνός*, deinde alui *cum monodiis*, *isque Ciphesophontem immiscui*. Hic Ciphesophon servus erat, qui cum carminibus componendis plurimum adiuuabat etc.
- Morsimus** et **Melanthius**, poetae tragici, quos perstringit Aristoph. Morsimus Philocis F. poeta frigidus et oculorum medicus. Melanthium reprehendit ut belluonem Eupolis in *κόλαξιν*.
- Μόρσιμος**, *fatalis*. De Apollonio, Tyaneo; vide supra in Domitiano.
- Morychus**, poeta tragicus, qui ut belluo a comicis perstringitur.
- Morychus**, Teleas, Glaucotes, ob beneficia male audiebant.
- Moschus**, Syracusanus, grammaticus, Aristarchi discipulus, qui secundus est a Theocrito, poeta bucolico. Scripsit et ipse *Bucolica*.
- Moschus**, malus citharoedus, qui multos versus vno spiritu caneret. Carmen Boeotium inuenit Terpander, ut et Phrygium.
- [P] **Moses**, propheta et legislator. Huius anno LXXX. filii Israelis ex Aegypto egressi sunt, etc. conf. Küsteri not. tom. II. pag. 583.
- Moso**, mulier Hebraea, a qua scripta est Lex Hebraeorum, ut tradit Alexander Polyhistor.
- Musaeus**, Eleusinius, Atheniensis, Antiphemi et Helenae F. poeta epicus et Orphei discipulus, vel potius eo antiquior. Floruit tempore Cecropis secundi. Scripsit *praetexta ad Eumolpum*, filium, versibus quater mille et alia plurima. Antiphemus, filius fuit Euphemi, nepos Ecphanti, pronepos Cercyonis, quem debellavit Theseus.
- Musaeus**, Thebanus, Thamyrae F. Philammonis nepos, poeta lyricus, qui multo ante bellum Troianum vixit. Scripsit versus lyricos et cantica.

Musaeus,

Musaeus, Ephesius, poeta epicus τῶν εἰς τὰς περγαμῆνας καὶ αὐτὸς κύκλος, vnus ex numero eorum, qui in museum Pergamenum adlecti erant. Scripsit *Perseidis libros X.* itemque in *Eumenem* et *Attalum*. v. Küsteri not. 4. tom. II. p. 378.

Musaeus, philosophus apud Grascos ^{m)}. Lysias in Oratione contra Mixidem accusacionem, si modo is verus eius auctor sit: *Pueros ipsi pedissequos duos esse, quorum alterum vocat Musaeum, alterum Hesiodum. Id autem vtrum studio fecisse patet. Musaeum vero alii Thracem esse dixerunt, alii indigenam et Eleusine oriundum.*

Musonius, Capitonis F. Tyrrenus, ex Bullinio ciuitate, dialecticus et philosophus Stoicus, qui vixit sub Nerone, Apollonii, Tyanei, et multorum aliorum discipulus, ad quem et epistolae feruntur Apollonii, et illius ad Apollonium. Hic ob confidentiam et arguendi studium et immodicam libertatem a Nerone interfectus est. Feruntur eius orationes et epistolae diuersae philosophicae. De hoc Musonio (Iulianus) parabates in epistola sic scribit: *Contumeliam, qua praefes Graeciae nos adfecit, tanta animi celsitudine tulisti, vt nihil horum in te factum putaris. Quod autem illi urbi opem ferre velis, eique studeas, in qua scholas habuisti, animi philosophici est argumentum. Quare mihi videtur prius quidem illud Socrati conuenire, hoc vero posterius Musonio. Nam ille fas esse negabat, virum bonum ab ullo improbo laedi. Hic vero murorum curator erat, quum ipsum Nero exfulare iussit.*

Musonius, vir rerum gerendarum prudentia insignis, sub imp. Iouiniano, et Eunapius, Phrygius, orator, tributis Asianis colligendis praepositus etc.

[P] Μύδρος. Anaxagoras dixit solem esse μύδρον πυρρὲντα, ignitam ferri massam, Peloponneso maiorem, ob quod morte multandus erat.

Myia, Thespiaca, lyrica. Scripsit carmina lyrica.

Myia, Spartana, poetria. *Hymnos in Apollinem et Dianam* scripsit.

Myia, Pythagorae magni et Theanis filia, Samia.

Myro, Byzantia, poetria, quae versus heroicis et elegiacos et melicos scripsit, Homerici, tragici, filia, vxor Andromachi, cognomento philologi.

Myro, Rhodia, philosopha. Scripsit *Chrias reginarum* et *fabulas*.

Myrtilus, Atheniensis, comicus, filius Lysidis, frater comici, Hermippi. Eius dramata: *Τιτανοναῖες* ⁿ⁾, *ἔρωτες*.

Μῦθος et αἶνος differunt, quod αἶνος non pro pueris, sed viris factus sit, nec tantum animum oblectet, sed et admonitionem contineat. Occulte enim et per ambages suadet ac docet, quod Hesiodus fecisse videtur.

Myscelus, accepto oraculo, valetudinem bonam anteposuit diuitiis; has delegit Archias: vnde Crotoniatae sunt robusti; Syracusani autem diuites euaserunt.

Myforum praedatio (Μυσῶν λεία) prouerbium de iis, quorum res, vt Myforum a vicinis praedonibus, Telepho, rege, peregre profecto, hostiliter diripiuntur.

Qqq 2

Myxus,

m) Idem cum primo Musaeo, apud Suidam memorato.

n) Küster (in not. 4. tom. II. pag. 590.) cum Meursio in biblioth. attica emendat *Τιτανοναῖες*. Harl.

Myxus, βαβαὶ Μύξος. Dictum hoc in iactabundos et gloriosos. Myxus enim fuit sacerdos Dianae, homo facetus et iactabundus.

Nannacus °). Vir priscus ante Deucalionem, regem, qui futurum diluvium praesciens, omnibus in templum congregatis, cum lacrymis Deum suppliciter oravit. Et pro-verbium, *a Nannaco*, de rebus admodum vetustis.

Ναυάτος, ecclesiae presbyter romanae; v. *Nonatus*. Atque *Ναυατιανοὶ αἰρεσῶται* sunt *Nouatiani*, *haeretici*, siue qui Nouati sententiam sequuntur.

Naucratis, vrbs Aegypti a Milesiis condita, quum maris imperium obtinerent. Huius ciuis fuit doctus ille Athenaeus.

Nausicrates, comicus. Ex eius dramatibus sunt: *Ναύκληροι*, *Περίοι* °).

Nauson Naucrati, de iis, qui paria sibi mutuo reddunt. Genus scribendi in epistolis vtitatum, vt *Πομπάκος Πομπίλο*.

Ναζηρεῖος, deo gratus et consecratus, vel monachus. Sciendum, tempore Claudii, Romanorum imp. cum Petrus, apostolus, Euodius Antiochiae (episcopus) creasset, illos, qui prius Nazaraei et Galilaei vocabantur, adpellatos Christianos.

Neanthes, Cyzicenus, orator, discipulus Philisci, Milesi.

Nearchus, Alexandro expeditionis comes fuit, et historiam de eo conscripsit. Falso autem se praefectum classis fuisse scripsit, quum gubernator navis fuerit.

Nemesion, (Damascii amicus.) confer Suidam in *Ἀνεπρεῖστο*, et *Ἐρμῶν*.

Νεμήσεις ὑποκριτῶν, *distributiones histrionum*. Poetis tres histriones sorte diuidebantur, qui fabulis agerent. Inter hos, qui victor fuisset, absque examine deinde adsumebatur.

Neocles, Athenienfis, philosophus, frater Epicuri, qui scripsit de secta sua. Et Neoclis, est dictum: *λάθε βιώσας*, qui bene latuit, bene vixit. (v. *Menag. ad Diog. Laert. X. segm. III.*)

Neophron seu **Neophon**, Sicyonius, tragicus, cuius esse dicunt *Euripidis Medeam*, docuit tragoedias CXX. etc.

Nero studiis, imperatore prorsus indignis, operam dedit, cithara ludens, tragoedias agens et in theatris saltans. Sed adhuc adolescens studiis philosophiae vacabat, et de Christo inquirebat, quem adhuc superesse in viuis arbitrabatur. Quumque comperisset, a Iudaeis in crucem actum esse, iratus Annam et Caipham cum Pilato, tunc Iudaeae praefide, vinctos ad se duci iussit, ab iisque sciscitatus est, quaecunque in eius iudicio acta essent etc. Eo tempore et Simon Magus florebat, quumque Petrus et Simon praesente Nerone inter se disputarent, eductus est ex carcere Pilatus. Nero Simonem interrogat, an esset Christus? ille se esse ait. Negant Petrus, et Pilatus, *hic*, inquit, *Aegyptius est, et obeso corpore et prolixis capillis et niger omninoque ab eius forma alienus* etc.

Nerua,

o) Videtur nomen ex *Noachi* nomine corruptum, licet *Naunacus* hic, (Stephano Byz. *Ἀνακτος*.) *Phrygum rex* dicitur Suidae in τὰ ἀπὸ Ναυνάκας, et *Rex*, in τὰ Ναυνάκας.

p) Monente Küstero not. 7. (tom. II. p. 600.) non, *Nausicrati* comico; sed *Naucrati* fabulam, *Περίοι* assignat Athenaeus libr. IX. Sed v. supra, in vol. II. pag. 741. *Harl.*

Nerua, Romanorum imp. Ioannem, euangelistam, ex Patmo, quo relegatus erat, reuocatum, Ephesum reduxit: eo tempore ¹⁾, quo et Manichaeorum dogma in lucem prodijt, Manete haeresin tuam aperte docente.

Nestorius. Post Manetem et Paulum et Apollinarem et Theodorum prodit Nestorius, Germanicea, Syriae vrbe, oriundus, qui sede CPol. potus, voce duarum in Christo naturarum malo errore abusus est, aequae ac Paulus et Theodorus, a quibus genus ²⁾ duxit. Nam filius fuit Cilicis, (Theodori) et Samosatani (Pauli) nepos. Post hunc Eutyches existit etc.

Nestor, Larandensis, e Lycia, poeta epicus, pater poetae Pisandri, fuit sub imp. Seuero scripsitque *Iliadem λεπτογυμναστων*, litteris certis carentem, perinde vt Tryphiodorus Odyssaeam. Nam in primo libro nullum reperitur α, in secundo nullum β etc. Scripsit etiam *Metamorphoses*, vt Parthenius, Nicaeensis, et alia.

Nicagoras, Mnesaei, rhetoris, F. Atheniensis, sophista, tempore Philippi, [P] imp. Scripsit *vitas clarorum virorum. De Cleopatra, quas fuit in Treade. Orationem*, habitam in legatione ad Philippum, imp.

Nicander, Xenophanis F. Colophonius vel Aetolus, grammaticus, poeta, medicus, vixit tempore Attali iunioris, siue vltimi Galatonicae, cui regnum ademptum a Romanis. Scripsit theriaca, *alexipharmaca, georgica, ἐπεποιημένων de corporibus, in alias formas mutatis, libros V. Remediorum collectionem; prognostica* versibus, ex Hippocratis prognosticis translata: *de omnibus oraculis libros III.* et alia plurima, carmine epico.

Nicanores tres fuerunt: vnus, filius Balacri, alter, Parmenionis, tertius, genere Stagiritae, cuius meminit Hyperides oratione in Demosthenem.

Nicanor Hermiae F. Alexandrinus, grammaticus temporibus Hadriani, imp. quo tempore et Hermippus, Berytius, vixit. Scripsit *περὶ τρυμῆς, de punctis apud Homerum, et de differentia, quas inde in sensu oritur; de interpunctione in genere, libros VI. Horum compendium libro I. De punctis apud Callimachum*, et alia.

Nicetas. Supra in Heraclide, Lycio.

Nicochares, Philonidae, comici, F. Atheniensis, comicus, aequalis Aristophanis. Ex eius fabulis sunt *Ἀμυμώνη, Πέλοψ, Γαλαΐται, Ἡρακλῆς γαμῶν, Χορηγός, Κεῖτες, Λάκωνες, Λήμνιος, Κένταυροι, Χειρσγαστορες*.

Nicolaus, ex Myris Lyciae, feruidus Christianorum propugnator et sacerdos, qui magna cum fiducia DEO preces adhibebat. Hic nihil quidem scripsit, sed in somnis imp. Constantino adflans etc.

Nicolaus, Damascenus, amicus et familiaris Herodis, regis Iudaeorum et Augusti Caesaris, qui placentas mellitas, ab eo missas *Nicolaos* adpellabat: philosophus peripateticus, aut platonius. Scripsit *historiam vniuersalem libris LXXX.* aut, secundum Athenaeum, CXL. libr. aut, CXXIV. auctore Iosepho: itemque *de vita et educatione Caesaris*.

Qq 3

Patrein

q) Videntur hoc loco apud Suidam nonnulla excidisse. Nam Manichaeorum sectae origo a Neruae aetate remota est annis amplius centenis.

r) Intellige dogmatum, non consanguinitatis propinquitatem.

Patrem habuit, qui opes et famam eruditione adeptus fuerat: itaque ille a puero in omnibus literis eruditus grammaticae atque inde poeticae haud vulgarem peritiam sibi comparauerat, adeo, ut *tragoedias comoediasque* haud spernendas scriberet. Postea ad rhetoricam ac musicam et mathematicas disciplinas atque vniuersam disciplinam animum adplicuit. Aristotelem imprimis imitari studebat, et multiplicem eius viri doctrinam summopere admirabatur. Aiebat, ideo plures musas a veteribus theologis introductas esse, quod in disciplinis mira varietas et ad omnes usus apta diuersitas reperiatur. Ingenuo homini imperitiam artium humaniorum, atque illiberalium peritiam iuxta turpem esse. Disciplinatum orbem similem esse peregrinationi, [P] alibi prandendi causa diuertendum, alibi pernoctandum, alibi consistendum per plures dies, alia obiter percurrenda, tandem reuertendum ad penates, hoc est ad philosophiam, tamquam ad patriam laresque redeundum, ibique consistendum.

Nicolaus, discipulus Plutarchi, cognomine Nestorii, scripsit *progymnasmata* et *declamationes rhetoricas* et alia quaedam. Floruit sub Leone seniore, imp. usque ad Zenonem et Anastasium.

Nicolaus, e Myris, Lyciae, frater Dioscoridis, grammatici, et Hipparchi et Hypati, patricii. Docuit CPoli, fuitque discipulus Lacharis. Scripsit *artem rhetoricam* et *declamationes*.

Nicomachus ex Alexandria Troadis, tragicus, scripsit tragoedias XXI. ex quibus sunt: *Ἀλέξανδρος*, *Ἐριφύπη*, *Γηρυόνης*, *Ἀλετίδης*, *Εἰλήθωια*, *Νεοπτόλεμος*, *Μυσοί*, *Οἰδίπυς*, *Περσὶς ἢ Πολυξένη*, *Τριλογία*, *Μετεκβαίνουσα*, *Τυνδαρέως ἢ Ἀλκμαίων*, *Τεῦχος*.

Nicolaus, Atheniensis, tragicus, qui praeter omnium opinionem Euripidem et Theognin vicit. Ex eius Tragoediis est *Oedipus*.

Nicomachus, Stagiritas, Philosophus, filius Aristotelis, philosophi, Theophrasti discipulus et, ut quidam tradunt, amasius. Scripsit *ethicorum libros VI.* itemque *de physica acroasi patris sui*.

Nicomachus, medicus, et ipse Stagiritas, Machaonis F. Aesculapii nepos, a quo genus duxit Nicomachus, pater Aristotelis philosophi, et ipse medicus. Scripsit *ιατρικῶν* siue *de re medica libros VI.* et *Φυσικῶν de rebus naturalibus* vnum.

Nicophon, Theronis F. Atheniensis, comicus, aequalis Aristophanis, comici. Ex eius drammatibus sunt *ἐξ ἁδὲ ἀνιῶν*, *Ἀφροδίτης γοναί*, *Πανδώρα*, *Χερσολάστρες*, *Σεσηγες*.

Nicostratus, Macedo, orator. Hic relatus est in numerum decem illorum, qui secundum a primis locum tenere iudicabantur, aequalis Aristidis et Dionis Chrysostomi; vixit sub M. Antonino, imp. Scripsit *Decamythiam*; *Imagines*; *Polymythiam*; *Thalatturgos*, et alia plurima. Item *Encomia*, in Marcum (Antoninum) et alios.

Nicostratus, comicus, cuius dramata apud Athenaeum *Πάνδαρος* (al. *Πάνδοσος*) siue *Ἀνταλλος*, (Philetaero a quibusdam tribuitur,) et *Ἱεροφάντης*, *Κλίνη*, *Ἀβρα*, *Ἡσιόδος*, *Διάβολος*, *Ἀντερῶσα*, *Ἐκάτη*, *Μάγειρος*, *Ἦτις*, *Πλῆτος*, *Σύρος*, *Ἀπελαυόμενος*, *Ψευδοσυγματίας*, *Ποκιστής*.

Nicostratus, histrio, comicus, qui optime fabulas agere credebatur, a quo prouerbum *ἐγὼ πείρω πάντα κατὰ Νικόστρατον*.

Νεμάδες. Sacas, Aristophani (in Auis) memoratus, erat poeta tragicus, sic dictus, quod peregrinus esset.

Νομογράφος.

Νομογράφοι, *Decemviri*, qui anno Urbis Romae CCCI. leges populares et graecas in decem tabulas retulerunt etc.

Νομοθέται, *Legumlatores*. Tales fuere olim quidem Moses, postea Christus. Apud Athenienses primus legislator fuit Draco, post hunc Solon, post eum Thales et post hunc Aeschylus.

Νόμοι κιθαρωδικοί. Apollo, ut aiunt, adhibita lyra, leges hominibus dedit, secundum quas viverent, mitigans simul cantu feritatem, ipsis insitam, et numerorum musicorum suauitate efficiens, ut praecepta facilius admitterent, unde *leges citharœdicae* dictae sunt. Hinc vero, ut et Aristoteli videtur, moduli musici, secundum quos canimus, magnifico nomine νόμοι adpellati fuerunt.

Nomus et Ianuarius, virtute licet pollentes, priuatam et otiosam vitam amplexi sunt, e quibus *Nomus* ingeniosior fuit et doctrinae amantior, tam philosophicae, quam eius, qua praeparantur adolecentes. Et inter omnes erat *κρηματοτάτος*, qui iudicare optime potuit virtutes et vitia tum poematum tum aliorum scriptorum. Et ut omnino dicam, neque Seuerianum, neque Agapium, philosophum, crediderim iudicio doctrinae eloquentiae tantum valuisse. *Ianuarius* vero rei gerendae peritior et prudentior in ciuilibus fratre suo Nomo etc.

Νόμος. Tria significat: lex enim una *δύχα γραμμάτων* absque litteris, per creationem indita hominibus: altera *ἐν γράμματι*, lex scripta per Moysen, illorum causa, qui priores violauerant: tertia *διὰ τῆς χάριτος* gratiae et spiritus. Lex autem secundum apostolum quatuor significat etc.

Ἀζονας leges Solonis Athenienses vocarunt. Supra, *Κύβεας*.

Nonnus, Panopolita, ex Aegypto, vir doctissimus qui Theologi virginis paraphrasim versibus heroicis scripsit. Ausonius, sophista, epistolas et alia exarauit ad Nonnum. Supra in *Αὐσόνιος*.

Novatus (*Νάνατος*) ecclesiae romanae presb. a Cornelio, episcopo, diffidium fecit etc. ex Socratis IV. 28.

Novatiani. Horum episcopus fuit Sisinnius etc. ex Sozomeni VIII. 1.

Numa (*Νεμᾶς*), Romanorum legislator. *Νεμᾶς Πομπήλιος*. Hic remp. legibus et institutis fundauit, annumque primus inuenit et solis circuitum, qui antea vagus erat et incertus, in XII. menses distribuit. Tempia etiam et lucos instituit, pontificesque et flamines sacerdotibus praefecit, et Salios per urbem saltare iussit. Ad haec ignis et aquae curam virginibus Vestalibus commisit, quarum summa erat dignitas et [P] illibata, quod viverent, virginitas. Quod si cum viro rem aliqua habuisset, vincta defodiebatur, ideo nec vnguento, nec floribus, nec veste, nisi alba, uti illis licuit.

Numenius, Apameensis, Syrus, philosophus pythagoreus, qui Platonem coarguit, quod sententiam suam de DEO et creatione mundi ex mosaïcis scriptis suffuratus esset. Hinc ait: *τί γάρ ἐστι Πλάτων; ἢ Μωυσῆς Ἀττικίζων;* Quid est Plato, nisi Moses atticens?

Numenius, rhetor, scripsit *de figuris dictionis*, *argumenta in Demosthenem*, *chrīarum collectionem*, *consolationem ad Hadrianum*, *imp. super morte Antinoi*.

Nymphis, Xenagorae f. Heracleotes, Ponticus, historicus. Scripsit de Alexandro eiusque successoribus et epigonis, siue successorum posteris libros XXIV. De Heraclea libros XIII.

XIII. Continet autem res gestas post epigonos, vsque ad tyrannorum euersionem: vsque ad tertium Ptolemaeum. Conf. Kustleri not. 8. tom. II. pagina 639.

Nῦν ἐπὶ λῶκα, ὅτε γενναυάγηκα *nunc secunda navigatione usus sum, cum naufragium feci.* Zeno, Cittiens, dicto hoc usus est, postquam naufragium fecisset, et: *bene facit fortuna, quod nos ad philosophiam compellat.* Itaque relictis prioribus praeceptoribus, Cratetis factus est discipulus, animumque ad philosophiam adpulsit.

Nysia saltatio est eadem ac Berecynthia, Baccho sacra. Berecynthus enim in Nysia sita est. Ita alia dicitur Cretica, siue Gnoſſia; nam Gnoſſus est vrbs Cretae. etc.

Ὀβέλῳ, *obelo notatum est*, id est, reiectum est, damnatum est. Obelus enim, siue veru, in libris est signum reiectionis.

Ὁ κατώθεν νόμος, *Lex inferior.* Demosthenes in oratione contra Aristocratem vel Heliacem sic vocat, quod dicasteriorum (Athenis) alia superiora, alia inferiora nominarentur: vel ob formam scripturae, qua Axones scripti erant; ea autem talis erat, vt versu primo a dextra ad sinistram procedente, versus secundus a sinistra ad dextram scriptus esset βατροφιδὸν fulcorum more; itaque legem eam, quae a sinistra incipit, inferiorem vocat Demosthenes. Axones enim et Cyrbes eo, quo diximus, modo scriptos esse, Euphorion in Apollodoro docuit. Vel quia Ephialtes Axones et Cyrbes ex loco superiore, id est arce, in curiam et forum transtulit.

Ochus, Ὠχος, (aliis Μῶχος), philosophus apud Phoenices, vt Zamolxis apud Thraces et Atlas apud Afros.

Ochus, (Persarum rex), qui quum Apin (Aegyptiorum) interfecisset, eum coquis tradere voluit, vt eum in frustra dissecarent et ad coenam praeepararent.

Odaenathus, Syrus, Plutarchi, philosophi (Atheniensis), auditor, quaestiones [P] difficiles magistro disputanti identidem proponebat, et dicentem semper interpellabat, ad veritatem adsequendam ipse minus perspicax. At Plutarchus censuit, philosophum non de quibusbet rebus interrogandum, nec eum de quauis re ex tempore respondere debere. Inprimis difficile et tantum non impossibile esse, vt homines (explorati et certi) aliquid dicant sentiantue de diis.

Oenomaus, Gadarenſis, philosophus cynicus, non multo antiquior Porphyrio. Scripsit *de secta cynica*. Πολυτεῖαν siue *de rep. De Homericâ philosophia. De Cratete, Diogene* et caeteris (cynicis.)

Ὀιονισκίαν. Artem augurandi primi inuenere Phryges, eiusque species 1) ἀγροσκοπικὸν *auspicium*, vt, quum aue a fronte vel tergo volante et ad dextram vel sinistram declinante, quis dicit, id hanc vel illam rem significare. Primum de hac arte scripsit *Telegonus*, 2) οἰκοσκοπικὸν, quum obseruantur ea, quae domi accidunt, veluti si in tecto adparuerit mustela vel serpens; aut oleum effusum fuerit, aut mel, aut vinum, aut aqua, aut cinis: aut lignum crepuerit, aut aliquid aliud acciderit, hoc vel illud significat. De hac diuinatione scripsit *Xenocrates*. 3) ἑνὸδιον, quum interpretatur quis ea, quae in via nobis occurrunt, vt cum quis tibi obuius factus fuerit, hoc vel illud gestans, hoc vel aliud tibi eueniet. De hoc scripsit *Pollex*. 4) χειροσκοπικὸν, quum manu expansa eiusque rugis inspectis dicimus, liberos procreabit, vel tale quid. De hoc scripsit *Helenus*. 5) παλμικὸν, cui qui student, ex tremore et palpitatione

membro-

membrorum futura praedicunt, veluti quum salit oculus dexter vel sinister, vel humerus vel femur, vel quum pes pruruit vel auris tinnit, hoc vel illud eneniet. De hoc diuinationis genere scripsit *Pofidonius*.

Oden, *Dymaeus* vel *Hyperboreus* vel *Lycius*, poeta epicus. Sed potius est *Lycius* e *Xantho*, vt *Callimachus* declarat, et (Alexander) *Polyhistor* in historia *Lyciae*.

Olophyxis, ciuitas *Thraciae* iuxta montem *Athon*, cuius ciuis fuit *Herodotus Olophyx*, qui *de Nymphis et sacrificijs*, vt aiunt, scripsit.

Olympias, certamen, quarto quoque anno peragi solitum; ob diem, qui quarto quoque anno ex sex horis colligitur. Prima autem *Olympias* incidit in aetatem *Salomonis*, quo tempore *Iouis* festum publica sollemnitate celebratum est.

Olympiodorus, philosophus *Alexandrinus* celeberrimus. Ad hunc audiendum *Proclus*, *Lycius*, *Aristotelicae* doctrinae discendae causa se contulit. Quum autem *Olympiodorum* audiret, virum eloquentem, et qui propter linguae volubilitatem et celeritatem in dicendo a paucis auditoribus intelligebatur, sic ab eo fuit adprobatus, vt filiolam, et ipsam philosophice institutam, ipsi despondere voluerit. conf. *Küsteri* not. 3. tom. II. pag. 683.

[P] *Olympus*, *Generosae* (*Γενερώσης*) frater, qui ex *Cilicia Alexandriam* venit ad colendum *Serapidem*: vir ingenio admirabili, corpore magno et procero, facie honesta et liberali, suada incredibili. Quare constitutus *ἱεροδιδάσκαλος* sacrorum magister apud *Alexandrinus*, qui tunc terrente quasi reip. in deterius rapiebantur. Ille, quos petuit, congregans antiqua instituta eos edocebat, et comitantem hos, qui ea observarent, demonstrabat felicitatem. Amicis vero praedixit, *Serapidem* relicturum esse templum, quod et factum est.

Olympus, *Maeonis* *F. Myfus*, tibicen, poeta melicus et elegiacus, auctor musicae, quae pulsatione peragitur, itemque eius, quae cantu tiliarum constat: discipulus et amicus *Marfyae*, qui genere fuit *Satyrus*, auditor vero et filius *Hyagnidis*. Vixit *Olympus* ante bellum *Troianum*, a quo et mons in *Myfia* nomen accepit.

Onesimus, *Cyprius* vel *Spartanus*, historicus et sophista temporibus *Constantini*, imp. Scripsit *statuum diuisiones*; *artem iudicalem ad Apfrem*, *de arte contradicendi*, *progymnasmata*, *declamationes*, *encomia* et alia plurima.

Onesicritus, *Xenophonte* tanto inferior habendus, quanto exemplum archetypo.

Onetor. Contra hunc *Demosthenes* scripsit orationes de iudicio, *ἐξέλης* siue *de vi*. Fuit autem vnus ex choragis, cuius etiam *Ilocrates* in oratione de retributione mentionem facit.

Onofander, philosophus *platoniceus*, scripsit *Taßica* siue de acie instruenda; *de strategematis*; *commentarios in libros Platonis de rep.*

Ophelio, comicus, ex cuius fabulis sunt, teste *Athenaeo*, *Δευκαλίον*, *Καλλιόσχρας*, *Κένταυρος*, *Σάτυροι*, *Μέσαι*, *Μονότροποι*. Meminit illius libro secundo *Dipnosophist*.

*Ω *Φήμεγε*, o brevis aui homo. Ita *Socrates* apud *Aristoph.* in *Nubibus* ad *Strepsiadem*, Quod ipse animum ad res diuinas intentum haberet, vel, quia *Socrates* *Sileno* similis esse dicebatur; sumus enim et caluus erat: apud *Pindarum* quippe *Silenus* ad *Olympum*: *ὦ τέλας ἐφήμεγε, νήπιε, βάζας χρέματό μοι Διανομπένων. ο μίσητ, mortalis, stulte*; *verbis magnificis opes tuas mihi iactas*.

- Oppianus, Cilix ex Coryco, ciuitate, grammaticus et poeta epicus, qui vixit sub M. Antonio (Caracalla) imp. Scripsit *Halientica* (de piscatione) libros V. *Cynagetica* (de venatione) libros IV. *Ixeutica* (de aucupio) libros II. Quum autem poemata eius apud imp. lecta fuissent, is pro [P] singulis versibus aureum staterem suis nominis ipsi donauit, ita vt pro omnibus versibus viginti millia nominisatum acciperet.
- Ὀψαετυτική, ars culinaria. Artemidorus, pseudaristophanius, voces, ad artem culinariam pertinentes, collegit.
- Ὀργάν. Herodotus, conspicatus Thucydidem quasi instinctu quodam Numinis lacrimantem, (quum Herodotum, historias suas legentem, audisset,) ad patrem Thucydidis dixit: beatum te ducō. Olore, optinae prolis causa. Filius enim tuus animum habet, disciplinarum cupidum.
- Opibastus, Sardinus, familiaris amicus Iuliani, parabatae, a quo CPolis quaestor est constitutus. Scripsit πρὸς τὰς ἀπορῶντας τῶν ἰατρῶν ad medicos dubitantes, libros IX. Ad Iulianum, imp. libros LXXII. Epitomen eorum: libros IX. ad Eustathium, filium. Item de regno et de adfectibus.
- Origenes, qui et Adamantius, vir clarissimus et subactus in omni genere disciplinae, auditor Ammonii Saccae, philosophi, de cuius vita et scriptis plura adfert Suetas ex Eusebii libro VI. Sophronio et Cedreno, narratque inter alia, Ambrosii, Alex. precibus Scripturam S. explicasse intra XVIII. annos et librorum scripsisse ad sex millia, atque ob eorum multitudinem, dictum συντακτικόν, etc.
- Orion, Thebanus, Aegyptius, scripsit collectionem sententiarum seu ἀνθολόγιον florilegium ad Eudociam, imp. Theodosii iunioris uxorem libris III.
- Orion, Alexandrinus, grammaticus, scripsit ἀνθολόγιον. Atticorum vocabulorum collectionem; de Etymologia; encomium Adriani, Caesaris.
- Orpheus ex Lebethris Thraciae oriundus, (Lebethra ciuitas Pieriae vicina) Oeagri et Calliope's F. Oeager vero, quintus ab Atlante, ex Alcyone, vna filiarum eius. Vixit vndecim aetatibus ante bellum troianum, ipsumque Lini discipulum fuisse dicunt et nouem aetates vixisse. Alii vndecim. Scripsit τραγῳδίας, qui ab aliis Ionis, tragici, esse dicuntur. In his etiam fuerunt illa, quae dicuntur ἱεροσολικά. Κλίσεις (ἀπὸ κλήσεις.) κοσμηαί. Νεοτεντικά: Ἱερὸς λόγος sacros sermones libris XXIV. Hi vero dicuntur esse Thogneti, Thessali; alii eos Cercopi, pythagoreo, tribuunt: Oracula, quae ad Onomacritum referuntur; Τὰ ἐτάς, Initia, quae iidem Onomacriti esse dicuntur. In his etiam est liber de lapidum sculptura qui ὀγδοηκοντάλιθος inscribitur. Σωτήρια. Haec Timoclis, Syracusani, et Pergini, Milefii, esse dicuntur. Κρατῆρας, hi Zopyro tribuuntur. Θεονομίαις μητρώας thronismos magnae matris Deorum et Bacchica, quae Niciae, Eleatis, esse dicuntur. Descensum ad Inferos, quod opus Herodici, Perinthii, [P] esse fertur: Peplum et Rete. Haec etiam Zopyro tribuuntur, ab aliis Brontino. Ονομαστικόν, versibus heroicis MCC. Αστρονομίαν. Ἀμοκοπίαν. Θυηπολικόν siue librum de sacrificiis. Ὀδοδικαὶ ἢ ὠοσκοπικά, de diuinatione ex ausibus, versibus heroicis. Καταζωστικόν. Hymnos. Corybanticam et Physica, quae Brontini esse dicunt.
- Orpheus, Ciconeus, vel Arcas ex Bisaltia Thracica, poeta epicus. Fuit et hic ante Homerum, duabus aetatibus troiano bello antiquior. Scripsit fabulas, epigrammata, hymnos.

Orpheus,

Orpheus, Odrysius, poeta epicus, quem tamen Dionysius ne exstitisse quidem dicit. Nihilominus poemata quaedam ei tribuuntur.

Orpheus, Crotoniates, poeta epicus, quem Pisistrato, tyranno, familiarem fuisse Asclepiades libro grammaticorum sexto tradit. Scripsit *Δαναηγεῖαν*, *Argonautica* et alia quaedam.

Orpheus, Camarinaeus, poeta epicus, cuius esse dicunt *descensum ad Inferos*.

Orpheus, rex Thracum, cuius tempore Amazones Phrygas sibi tributarios fecere.

Tempore ludicum Iudaeorum, post sublatum Atheniensium regnum, Orpheus clarus fuit, vir sapientissimus et multorum mysteriorum peritissimus. Huius etiam feruntur *περὶ Θεογονίας λόγοι*, (Küsterus ex Io. Malala et Cedreno *περὶ Θεογονίας*.) in quibus inter alia et haec dicit: Aetherem principio a Deo conditum fuisse, et ab utraque aetheris parte fuisse chaos etc.

Orphei lyra.

Orus, Alexandrinus, grammaticus, qui CPoli docuit. Scripsit *de vocalibus incipitibus: quomodo gentilia sint afferenda: solutiones propositionum Herodiani: Πίνακα τῶν ἐκ τῆ ἰνδίκης operum suorum: De enclitidis particulis: Orthographiam ordine alphabetico: De et diphthongo: Orthographiam et diphthongi contra Phrynicum, ordine alphabetico: Florilegium sententiarum*.

Ostanae. Sic olim apud Persas Magi vocabantur, qui Zoroastri successerunt.

Οὐδὲν μᾶλλον. Sceptici siue Pyrrhonii, sectarum omnium decreta evertentes, nullum ipsi dogma ponunt etc.

Οὐδὲν πρὸς τὸν Δίονυσον. Quum Epigenes Sicyonius tragoediam in Bacchum fecisset, hoc acclamarunt: *Nihil ad Bacchum*. Vel potius: olim certabant carminibus, in Bacchum scriptis, quae et Satyrica dicebantur. Postea vero tragoedias scribere adgressi, paulatim ad fabulas et historias deflexerunt, nullam Bacchi mentionem amplius facientes. [P] Sic Chamaeleon in libro de Thespide. Theaetetus vero in libro de proverbio refert, Parrhasium, certantem Corinthi cum aliis pictoribus, pinxisse Bacchum pulcerrimum, et Corinthios, videntes aemulorum opera, exclamasse, *quid ad Bacchum?*

Οὐδὲν ἐν σελίνοις, *ne inter apia quidem*: in eos, qui ne principium quidem rei adsequuti sunt: sumta translatione ab iis, qui in hortos ingrediuntur, ad extremas autem hortorum partes, (*περικήπες*.) quas apio et ruta conferere solebant Graeci, non perveniunt.

Οὐδέ ποτ' ἐγὼ τῆτον ὑποδέχομαι. In computationibus Athenienses olim carmen cantabant, quod vocabatur *Harmodium*, in Harmodium et Aristogitonem, qui Pisistratidarum tyrannidem euerterant, cuius initium: *Φίλτατε Ἀρμόδιε ἔτι περ τῆς θνηκας* ⁵⁾. Erant et alia eiusmodi carmina, quorum unum *Admeti* vocabatur, alterum *Lamponis*. (Infra in *πάραινος*.)

Οὐκ ἐκαμπολάκεν, *non utebar verbis tumidis*, ut Aeschylus.

Οὐκ ἔνδον. Ridet Aristophanes Euripidem, ut *συλλογιστικὸν* etc. animas ab corporibus dissinxit more Homérico. Homerus enim quum dixisset *πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς*

R r r 2

multas

5) *Φίλτατε* etc. hic est quintus versus scolii, Anthol. graecam poeticam, (Baruthi 1792. 8.) quod *Callistrato* tribui solet. v. quae notavi ad pag. 90. sqq. *Harl.*

multas animas fortes heroum ad orcum demisit, subiungit: αὐτὰς δ' ἀλώμεν τῶχεν
ipso vero praedam fecit canum.

Ovrides. *Vides et Soritas*: Paralogismi quidam ita adpellati.

Ὁ χῆν. Aeschylus de Alcibiade: *μη ἀνατρέφω φρόνημα ἔχοντα, ne virum calidum in*
civitate alas: si vero alueris, ne eum irrites, sed blanditiis demulceas. Euripides sua-
 sit, non recipiendam in urbem leonis catulum. Bacchus ad haec: (apud Aristoph.)
 difficulter sententiam fero, vter melius dixerit. Nam σοφῶς Aeschylus, Euripides
 σαφῶς.

Pacatus, Minucius idem dictus, et Irenaeus, Alexandrinus, grammaticus, scripsit *de Alexan-*
drinorum dialecto siue *de Graecismo libros VII.* ordine alphabetico: *de proprietati-*
bus atticae et doricae dialecti; de atticismo et alia multa. (Supra, in Irenaeus.)

Pacanes duo erant, vnus ἐνυάλιος siue Marti, sub initium praelii vel ante pugnam, alter
 post victoriam Apollini. *Pacanismus* carmen, quod canitur ab iis, qui a malis qui-
 busdam liberati sunt.

Palaephatus, Atheniensis, poeta epicus, Actaei et Bionis F. vel, vt alii, Ioclis et Metani-
 rae, vel Mercurii. Vixit secundum quosdam post Phemoneum, secundum alios, ante
 eam. Scripsit *πομποποιῶν poemata de opificio mundi* versibus quinquies mille; *Apollini*
et Dianae natiuitatem, versibus MMM. *Veneris et Cupidinis voees et sermones*
 versibus quinquies mille: *Minervae et Neptuni contentiōem*, versibus mille: *Lato-*
nae comam.

Palaephatus, Parius vel Priēnensis, qui vixit tempore Artaxerxis. Scripsit *incredibilem li-*
bro V. quos quidam Palaephato, Atheniensi, tribuunt. Sed et isle de eodem argu-
 mento scripsit.

[P] Palaephatus, Abydenus, historicus. Scripsit *Cypriaca, Delica, Attica et Arabica.* Vixit
 sub Alexandro, Macedone, et Aristotelis, philosophi, deliciae fuit, vt auctor est Philo
 ἐν τῷ συγγράμῳ περὶ παραδόξων ιστορίας βιβλίοις α', et Theodorus, Iliensis, libro II.
 Troicorum.

Palaephatus, Aegyptius, aut Atheniensis, grammaticus, scripsit thelogiam aegyptiacam;
 fabulorum librum I. fabulose dictorum solutiones; argumenta in Simonidem; res
 troianas, quod opus alii Pario Palaephato tribuunt. Scripsit et historiam propriam
ιστορίαν ἰδίαν.

Palamedes, Eleates, grammaticus, scripsit de comica et tragica dictione: *Ὀνοματολόγος*
 siue nomenclatore: commentarium in poetam, Pindarum.

Palamedes, Naxpii et Climenes F. Argivus, poeta epicus, et consobrinus regis, Agamemno-
 nis, non minus acutus philosophus, quam poeta ingeniosus. Idem inuentor littera-
 rum ζ, π, φ et χ, itemque calculorum et tesserarum et aleae et mensurarum ac
 ponderum. Poemata eius, Agamemnonis posteri ex invidia aboleuerunt. Existimo
 et poetam, Homerum, quod eadem invidia laboraret, nullam eius mentionem fecisse.
 Carmina Palamedis propter invidiam ab Homero abolita sunt etc.

Palladius, Palladii F. Methonaeus, sophista, qui vixit sub Constantino, imp. Scripsit *de*
Romanorum festis; disputationes; orationes diuersas, vt *olympicam, panegyricam,*
iudiciales.

Pamphile,

Pamphile, Epidauria, sapiens, filia Soteridis, cuius esse dicuntur commentarii, qui Pamphilae nomine feruntur, (vt auctor est Dionysius libro XXX. historiae musicae,) vel Socratidis, mariti eius. Scripsit *commentarios historicos libris XXXIII. epitomen Etasias, libris III. epitomas historiarum* aliorumque librorum quamplurimas; *περί ἀμφιφισιότητων de controversiis; de re Venerea*; et de aliis multis.

Pamphilus, Amphipolita vel Sicyonius vel Nicopolita, philosophus cognomento *Φιλοπράγματος*. Scripsit *imagines* (herbarum *) ordine alphabetico; *artem grammaticam; de pictura et pictoribus illustribus; de re rustica libris III.*

Pamphilus, grammaticus, Aristarcheus, scripsit *pratum* siue variarum rerum collectanea; *de glossis suis vocabulis libris XCV.* a litera E vsque ad Ω. Nam ab A. vsque ad Δ Zopyrion composuerat; *in Nicandri loca [P] ab aliis explicata*, et quae vocantur *Ὀφιδοναί* **) siue *de serpentibus; artem criticam* et alia plura grammatica.

Pamphilus, qui in conuiujs versus semper loquebatur, vt refert Athenaeus in Dipnosophi. libr. I. pag. 4.

Pamphilus, demagogus Athenis etc.

Pamprepius, qui apud Zenonem (imp.) multum potuit, natus Thebis, vrbe Aegypti, ingenio ad omnia apto praeditus, poeta et ad poesin aptus, quum Athenas venisset, a ciuitate delectus grammaticus, multos ibi docuit annos. Simulque sub magno Proclo eruditus est in omnibus reconditae sapientiae partibus. Hinc nulli secundus videri volens cum omnibus philosophis, excepto Proclo, contendebat, Plutarchum etiam, Hierii F. Atheniensem, et Hermiam, Alexandrinum, rhetorem, doctrinae gloria superare studebat. Quum autem a calumniatoribus apud Theagenem, illius loci ciuem, delatus, et grauius, quam magistrum deceret, exagitatus fuisset, Byzantium venit, vbi in vrbe, in qua omnes Christiani essent, graeca sua religione, quam non dissimulat, opinionem adtulit nominibus, se alia quoque arcana (magica) doctrina esse praeditum. Itaque Hillus cum, poema quoddam recitantem, quum audisset, commendatum sibi habuit et stipendium ipsi dedit partim de suo, partim de publico. Deinde inuidi, persuadentes Zenoni ac Verinae, quod cum Hillo vaticinaretur aduersus imperatorem, effecerunt, vt relegaretur. Hinc Pergamum Mysiae venit, mox ad Hillum in Isauriam reuocatur etc. Hillus iste quum esset litterarum amans, volebat virorum eruditorum de anima disceptationes audire, quumque ex multorum, qui aderant, variis disputationibus et dissensu orationem sibi non constare adpareret, Marfus, graminatista, siue litterator, ex Pane Aegypti oriundus, orationem de anima, diu meditatam, eleganter recitauit, et quoniam ignarus inter ignaros, vt Plato dixit, facilius persuadere potest quam doctus, Marfi artificiosa loquacitate deceptus Hillus eum eruditorem omnibus CPoleos doctoribus esse existimauit, et multa pecunia, ex

R R 3

publico

*) Voc. *herbarum* additum est de Lambecii coniectura, at fallaci, vti iam supra adnotare memini. Atque Küsterus in not. 7 et 8. tom. III. p. 14. probabilius existimat, opus Pamphili de *iconibus* eiusdem fuisse argumenti, de quo scripti sunt duo

Philostrati *περί ἀνδρών* libri, hodie adhuc exstantes. *Harl.*

**) Sic ex emendatione Küsteri, tom. III. p. 13. nota 1. pro vulgata lect. *Ὀφιδοναί*, *Harl.*

publico ipsi tributa, τὰς Φοιτῶντας ἐς μασσα, κατ' ἐκλογὴν ἐκέλευσε παιδεύειν, εὖος, qui scholas frequentarent, cum delectu docere iussit.

Πάν. Ex Aesopi, anagnostae, libro de Helena, supra in Ἰχθῦς.

Panaetius, Rhodius, senior, philosophus celeberrimus, cuius plurimi libri philosophici circumferuntur.

[P] Panaetius, iunior, Nicagora F. Rhodius, philosophus stoicus, Diogenis discipulus et praeceptor Scipionis, Africanus, post Polybium, Megapolitam. Obiit Athenis.

Pancratius, sophista, scripsit commentarium in Minuciani artem rhetoricam.

Pancratius. Huius feruntur Opsartytica in quibus varios artis culinariae modos tradit. Floruit tempore Leonis senioris, usque ad Zenonem.

Πανδελετής γνώμης. Pandeletus sycophanta fuit, litium amans, idemque sophismata scribebat, et vnus erat ex illis, qui circa iudicia crebro versabantur. Meminit eius Cratinus in Chironibus.

Panolbius, poeta. Scripsit diuersa: velut carmen ad Aetherium, morbo defunctum; ad Erythrium; ad Dorotheum, praesidem et comitem; in Aphthonium, comitem; epitaphium Hypatiae, Erythrii filiae.

Πάντα ὀκτώ. Aiunt, Stesichorum Catanae splendide sepultum fuisse ad portas, quae ab eo Stesichoreae vocantur, ipso monumento octo columnas habente, octo item gradus et angulos octo. Alii tradunt, Aletem, quum Corinthios in vnā ciuitatem oraculo iussus coegisset, ciues in octo tribus, et urbem in octo partes distribuisse.

Panyasis, Polyarchi F. Halicarnasseus, prodigiorum interpres et poeta epicus, qui poesin extinctam in vsum reuocauit. Duris Samium fuisse tradit, Dioclis filium; Herodotus Thurium. Polyarchus frater fuit Lyxi, quem Herodotus patrem habuit. Alii non Lyxum, Herodoti patrum; sed Dryonem, Herodoti matrem, Panyasidis aiunt sororem fuisse. Panyasis natus est Olympiade LXXVIII. Secundum alios antiquior fuit et tempore belli Persici vixit, occisus a Lygdamide, tertio Halicarnassi tyranno. Inter poetas alter ei post Homerum locus tribuitur: secundum alios vero post Hesiodum etiam et Antimachum. Scripsit Ἡρακλεΐδα de rebus gestis Herculis libros XIV. versibus circiter 9000. Ἰωνικά, de Codro et Neleo, coloniisque ionitis, carmine pentametro, versibus circiter 7000.

Paphnutius, urbis cuiusdam in superiori Thebaide episcopus, vir Deo carus, et miraculis inclitus. Huic persecutionis tempore oculus effossus fuit, quem imperator (Constantinus) frequenter arcessebat, oculumque eius deosculabatur. Quum autem episcopis in synodo (Nicaena) visum esset, vt, quicumque in sacrum ordinem adlecti essent, episcopi, presbyteri, diaconi et subdiaconi abstinerent a concubitu [P] vxorum, quas, quum laici essent, matrimonii iure sibi sociauerant: surgens vociferatus est, non esse imponendum graue hoc iugum clericis et sacerdotibus, honorabiles esse nuptias etc. (ex Socratis lib. i. cap. XI. hist. eccles.)

Pappus, Alexandrinus, philosophus, qui sub imp. Theodosio seniore vixit, quo tempore etiam floruit Theon, philosophus, qui Ptolemaei Canonem scripsit. Libri eius sunt χωρογραφία οἰκουμενική, chorographia totius orbis: commentarius in quatuor libros magnae syntaxis Ptolemaei; descriptio fluuiorum, qui sunt in Libya; interpretationes somniorum.

Παράσχης, series versuum, quorum primae literae nomen vel sententiam aliquam componunt. Heraclides, Ponticus, etc. e Laertii V. 92. seq.

Πάριον ab Alexandro, Paride, dictus locus, qui antea Amander. Illuc a patre, Priamo, missus Paris, ingenio felici praeditus et per triginta commoratus annos ibi in omni Graecorum sapientia eruditus fuit. Edidit *orationem in Veneris laudem*, qua Mineruae eam et Iunoni praetulit. *Hymnum* etiam in eam cecinit qui *cestus* dicitur. Hanc belli (Troiani) causam fuisse scribunt ob raptam apud Spartanos Helenam etc.

Parmenides, Pyretis F. Eleates, philosophus, discipulus Xenophanis, Colophonii, vel, vt Theophrastus testatur, Anaximandri, Milesi. Ipsi successores fuere Empedocles, philosophus et medicus, et Zeno, Eleates. Scripsit physiologiam versibus hexametris, et alia quaedam oratione soluta, quorum Plato meminit.

Πάριος. Vide supra, *ἰδέτωρ ἑγώ*.

Parrhalius, Euenoris F. et discipulus, genere Ephesius, pictor.

Parthenius, Heraclidis et Eudorae, vel, vt Hermippus ait, Thetae F. Nicaeensis aut Myrleanus, elegiacorum et variorum carminum poeta. Hic a Cinna captus est, Romanis cum Mithridate bellum gerentibus. Postea dimissus est propter doctrinam, et vixit vsque ad Tiberium, Caesarem. Scripsit *elegias in Venerem: Aretas, uxoris, epicedium: Aretas encomium tribus libris*, et alia multa. vide Küsteri notam 3. tom. III. pag. 52. vbi de alio quodam *Parthenio*, Phocacensi, quaedam adtulit.

Parthenius, Chius, poeta epicus, filius Thestoris, qui cognominatus fuit *Chaos*. Ab Homero genus duxit. Scripsit *de Thestore*, patre suo, item *Metamorphoses*.

Pases, ingenio molli et effoeminato, sed qui arte magica omnes superauit, adeo, vt incantationibus suis efficeret, vt coenae sumtuosae conspicerentur et praeterea nonnulli, qui ad mensam ministrarent, eademque omnia rursus euanescerent. Habuit et semibolum, ex mina *ἐκ μνάς* (Portus *ἐκ μαγείας*) ab ipso factum, qui quum ab ipso datus esset [P] vendentibus, a quibus aliquid emere volebat, apud ipsum rursus inueniebatur, si voluisset. Meminit eius et Apion, grammaticus, *ἐν τῷ περὶ Μάγης* in libro de mago.

Patricius floruit sub Iouiano, imp. fuitque Lydus, qui phaenomenorum coelestium et signorum occurrentium coniectior erat acutissimus.

Pattaecion, vir, cui quaeslus erat, calumniis alios vexare, et adolescentes integrae famae et exultationis lacessere. Idem a comicis perstringitur, vt fur et parietum perfossor etc.

Paulus, Aegineta, medicus, qui *de re medica plures libros* scripsit.

Paulus, Tyrius, rhetor, aequalis Philonis, Byblii, ad Hadrianum missus legatus, Tyrum metropolin effecit. Scripsit *artem rhetoricam, progymnasmata et declamationes*.

Paulus, philosophus, scripsit *introductionem astrologiae siue apotelesmaticae*.

Paulus Germinus, sophista, qui scripsit, *Lyfiae esse duos illos libros, qui de dono Iphicratir circumferuntur*. Item *commentarios in reliquis Lyfiae orationes*.

Paulus, Aegyptius, Lycopolita, sophista, filius Besarionis, qui et Didymus dicitur, natus sub Constantino, imp. scripsit *ὑπόμνημα*.

Paulus,

Paulus, Manentis aequalis, Samosatensis, Antiochiae magnae episcopus, qui Dominum nudum esse hominem, blasphemie dixit, et ut in vnoquoque prophetarum, sic etiam in ipso diuinum verbum habitasse etc.

Paulus. Hic cum Chrysantho Nouatianae ecclesiae praefuit, qui prius quidem doctor litterarum latinarum fuerat, deinde relicto instituto grammatico ad vitam monasticam transiit et talis fuit, quales monachos in solitudine degentes esse oportere Euagrius scribit etc. (ex Socratis hist. eccles. VII. 17.

Paulolas, Phalaridis, tyranni, et Erythrae, vxoris eius, F.

Pausanias, Lacon, historicus. Scripsit *de Hellesponto, Laconica, Chronica, de Amphibionibus, de festis Laconicis.*

Pausanias, Caesariensis, sophista, aequalis Aristidis, cuius Philostratus in vitis sophistarum, et oratoris inepti, meminit. Scripsit *de syntaxi librum: problematum librum unum, et alia.* (Plura in Küsteri nota §. ad h. l. III. pag. 62.)

Paulon, pictor. Aesculapius Paulonem et Icum et quemuis alium pauperem sanauerit. Prouerbium: *Paulone pauperior.*

Paxamus, vir doctus, scripsit *de arte culinaria, ordine alphabetico; Bosotica libris duobus; Dodecatychnum sive de schematis Veneris; de arte tinctoria libros duos; de re rustica libros duos.*

Πάνταθλος. Quinquertio dictus est Democritus, Abderites: callebat enim physica, mathematica et disciplinas liberales, omniumque artium [P] peritus erat. Huius est dictum: *λόγος ἔργα πάντα, oratio umbra actionum.*

Pepli, qui panathenaeis maioribus, Mineruae in pompa ferebatur, apud oratores et comicos mentio. In eo depictus erat Enceladus, vnus e gigantibus, quem Minerva occidit. Athenienses, quum victoriam reportassent, pepulum Mineruae fecerunt, et in eo depinxerunt viros, qui se strenue in bello gessissent.

Periander, Cypseli F. Corinthius, vnus ex VII. sapientibus ^{v)}, qui vixit Olympiade XXXVIII. Scripsit *praecapta de vita humana, versibus 2000.* Acceptum a patre regnum in tyrannidem vertit, etc. In eius mortem epigramma (Laertii.)

Μήποτε λυπήσῃ σε τὸ μὴ σε τυχεῖν τῶς, ἀλλὰ

Τέμπω πᾶσιν ὁμῶς, ὅστις δίδωσι Θεός.

Καὶ γὰρ ἀδυμήστους ὁ σοφὸς Περιανδρὸς ἀπέσβη,

Οὐκ ἔστιν ἐν τυχεῖν πρότερος, ἢ ἐν θεῷ.

Ne te contristet, si non optata sequantur.

Sed placeant, dederit quae tibi cunque Deus.

Nam sapiens moerore perit Periander acerbo

Extinctus, quod non, quae voluit, valuit.

Pericles, Xanthippi imperatoris Atheniensium, et Agaristes F, et auditor Anaxagorae, Clazomenii, orator et demagogus, qui primus scriptam orationem habuit in iudicio, quum illi, qui ipsum antecesserant, ex tempore dixissent. Vxorem duxit Aspasiam, Milefianam.

v) Suidas hanc particulam descripsit ex Nic. Damasceno, qui tamen de Periando haec in fine notat: „sunt, qui hunc vnum e septem sapientibus fuisse opinantur; falso tamen.“ Harl.

Milesiam, et ex ea filios suscepit, Xanthippum et Páralum, quem contra instituta patria sic nominavit, herois indito nomine, quod (Athenis) non licebat. etc.

Περικλέους. Supra, *μάντιος*.

Perlae. Magia et astrologia a Magusacis primum iuventa fuit. Perlae ab indigenis vocantur Magog. Et Magusaci iidem sunt.

Perlaeus, Citieus, philosophus stoicus, qui etiam Dorotheus cognominatus fuit. Vixit temporibus Antigoni Gonatae, filius Demetrii, discipulus et alumnus Zenonis, philosophi. Scripsit *historiam*.

Perfes, Afcraeus, poeta epicus, Hesiodi, poetae, frater.

Petofiris, Aegyptius, philosophus, scripsit, *qua ratione Graeci et Aegyptii Deorum cultum instituendum esse praeciperint; astrologumena*, ex sacris libris excerpta; *de mysticis Aegyptiorum*.

Petrus, magister, rhetor et historicus. Hic legatus ad Chosroën missus [P] singulari gravitate et eloquentia feroces et superbos barbarorum animos mitigavit. Scripsit *historias*, item *περί πολιτικῆς καταστάσεως, de statu reip.* (Idem est, quem mox sub Iustiniano vixisse et aerarium compilasse Suidas ex Procopio scribit.)

Petrus Mongus, Alexandriae episcopus, haereticus fervidus, (*διαπυρος*.) Euphemius vero, patriarcha, orthodoxam fidem magno studio defendit.

Φανίας. Supra, Dioscorides.

Phaedon, Eleus, philosophus, Socratis auditor, auctor sectae Eliacae, quae postea a Menedemo, Eretrienti, dicta est Eretriacae. Ab Indis captum et Athenis venditum lenoni, Alcibiades, suadente Socrate, redemit, ex quo tempore philosophari coepit. Dialogi eius sunt: *Ζώπυρος, Μήδιος, Σίμων, Ἀντίμαχος ἡ πρεσβύτερος, Νικίας, Σιμμία, Ἀλκιβιάδης, Κερτόλαος*.

Φαιδρίας. Supra, in Aesopus.

Phaeax, orator, dicendi adeo peritus, ut, quamvis capitis accusatus et in ipso facinore comprehensus fuisset, iudicium tamen eluderet. Meminit Aristophanes.

Φαίος. Menippus ^{w)}, cynicus, habitu furiae indutus *Ἐρηνίος ἀναλαβὼν σχῆμα* circumibat, dicens, se ab inferis venisse, ut hominum peccata observaret, et quum eo rursus descendisset, daemonibus, illic degentibus, ea renunciaret. Palla ei tunica talaris, quam balteus puniceus cingebat. Pileus arcadicus capiti impositus, cui intexta erant duodecim *σοῦχῆαι* ^{z)} siue signa zodiaci; eothurni praeterea tragici, barba ingens et baeculus in manu fraxineus.

Phalaris, Agrigentinus, totius Siciliae tyrannus, Olympiade LII. Scripsit *Epistolas* prorsus admirabiles. Aelianus ait, Apollinem et Iovem patrem Phalaridi vitam per biennium prorogasse, quod Charitonem et Melanippum clementer tractasset.

Phallophori,

^{w)} At non de Menippo, sed de *Menedemo* a Diogene Laertio IV. nr. 102. (unde Suidas hanc particulam mutam sumsit,) ea referri, adnotat Küster tom. III. pag. 589. not. 3. *Harl.*

^{z)} Vide de *σοῦχῆαι*, quae notavi ad S. Hieronymum de scriptoribus eccles. cap. 45.

Phallophori, **Ithyphalli**, et **Autocabdali**, genera musicorum. *Autocabdali* coronam hederaceam gestabant: *Ithyphalli* laruas ebriorum et manicas, variis coloribus distinctas, tunicamque talarum: *Phallophori* cortice bybli faciem velabant, hedera violisque coronati. (Ex Athenaeo XIV. 4. pag. 622.)

Phanes in Orphicis introducit et **Ericapaeus** etc. v. Küssleri not. 10. tom. III. p. 577.

Phanias siue **Phaenias**, **Eresius**, philosophus peripateticus, Aristotelis discipulus. [P] Vixit Olympiade CXI. et postea, sub Alexandro Macedone. Fuit et alter *Phanias*, dux exercitus.

Phaon adamatus a **Sapphone**, non illa poetria, sed Lesbica quadam, quae frustrata spe sua de **Leucade** rupe se praecipitavit.

Pharisei, separati, quod se ab aliis distinguerent vita pura et accurata legis observatione. Scribis eadem instituta, continentia, vita, coniugii experts etc. Exactiores etiam, admirandi **Essaei**. Ceterum **Paulus** Pharisaicam viuendi rationem vt optimam sectatum se testatur (Philipp. III. 5.) Dormiebant **Pharisei** in exiguis tabulis vel in spinis vel in scrupulis, ne per somnium polluerentur. Apud eosdem **Fatum** et **Astronomia** magni fiebant.

Pherecrates, Atheniensis, comicus, qui Alexandro in expeditionibus bellicis comes fuit. Fabulas docuit XVII. in his περὶ αληθ.

Pherecydes, **Babii** F. ex Syro, insularum Cycladum vna, prope **Delum**, **Syrius**. Vixit tempore **Halyattis**, regis **Lyderum** et VII. Sapientum aequalis fuit, natus circa XLV. Olympiadem. Ferunt, **Pythagoram** ab eo institutum fuisse, ipsum vero non habuisse praecceptorem, sed proprio se exercuisse studio, comparatis sibi arcanis **Phoenicum** libris, κηρύττοντες τὰ Φοινίκων ἀπόκρυφα βιβλία. Quidam tradunt, eum oratione prosa primum scribere instituisse, quod alii ad **Cadmum** referunt. Primum etiam animarum ex corpore in aliud corpus migrationem docuisse fertur. Sectatus est **Thaletis** opinionem. Obiit morbo pediculari. Omnia, quae scripsit haec sunt: Ἑπτὰ μυχὸς ἥτοι Θεοκρασία ἢ Θεολογία. ἐπὶ δὲ Θεογονία,) libris decem Deorum generationem et successionem continens.

Pherecydes, **Lerius**, historicus, natus paullo ante LXXV. Olympiadem. Scripsit de **Lero**; de **Iphigenia**, de **Bacchi** festis et alia.

Phidias, statuarius, qui statuam eburneam **Minervae** fecit. **Pericles** vero, summis in eam rem faciendis a populo praefectus, quinquaginta talenta vertit in rem suam, et, ne rationes redderet, bellum excitavit etc.

Philagrius, **Lycius**, **Macrensis**, vt reperitur apud **Eugenatorem**. Sed vt ipse **Philagrius** scribit ad **Philemonem** in epistola de iecore indurato, fuerit potius medicus **Epirota**, discipulus **Naumachii**, post **Galenii** tempora, qui **Thessalonicae** vt plurimum artem medicam exercuit. Composuit libros medicos LXX. si singulos numeros, aliaque opera non pauca. Item commentarium in **Hippocratem**.

Phileas, qui **Andocidem** sacrilegii accusauit.

Philemon, **Syracusanus**, **Damonis** F. comicus nouae comoediae, qui floruit regnante **Alexandro**, paullo ante **Menandrum**. Scripsit comoedias circiter XC. et vixit annos XCIV. quidem

quidem annos CI, tribuunt. Exinctus [P] est immoderato risu. Bello *) inter Athenienses et Antigonum flagrante, in Piraeo degens Philemon per somnium vidit novem puellas, domo sua exeuntes. Somno solutus narrauit puero somnium: et reliqua dramatis, quod coeperat, absoluit. Postea inuoluens se vestibus stragulis, quiete iacuit et mox mortuus est repertus. Aderant igitur, Epicura, Philemoni nomen Musae, et, quum fatale illud et ultimum iter ingressurus esset, ab illo digressae sunt. Diis enim nefas videre mortuos, quamuis sibi carissimos, ne adspicere polluant, morientium exhalationibus. Tu vero, stulte, ais, eos ne curare quidem res nostras. Aelianus libro de prouidentia.

Philemon iunior, et ipse comicus, filius Philemonis, comici, qui docuit fabulas LIV.

Philepsius, cuius, ut hominis callidi, meminerunt comici antiquae comoediae, et quod inter concionandum populo fabellas narrare solebat, idem eorum amans et φιλοπαιγμων, ut innuit Demosthenes oratione contra Timocratem.

Philetaerus, Atheniensis, comicus, filius Aristophanis, comici. Fabulae eius XXI. ex quibus sunt hae: Ἀχιλλεύς, Κορυδαίνης, Φίλαυλος, Κίθαρος, Τηρέως, Ἀκυλλας, Οἰονόριον (Nicostrato tributa ab aliis) tum Ἀταλάντη et Λαμπάδοφορος.

Philetas, Cous, Telephi F. clarus Philippi et Alexandri tempore, grammaticus, criticus. Hic quum in inueniendo sophismate, quod *sseudonimum* vocatur, elaboraret, extenuato corpore obiit. Fuit praeceptor Ptolemaei secundi, scripsitque *epigrammata*, *elegias* et alia.

Philippicus Bardones, Iustiniano imp. interfecto, visus est inhoneste et segniter imperium administrare. Et patres, in oecumenico concilio (CPol. A. 680.) congregatos, anathemati subiecit, diuinitus ab illis decretas duas in seruatore voluntates et actiones non admittens, adiutores nactus Ioannem, tunc urbis (CPoleos) summum pontificem, et Germanum, Cyzici metropolitanum, et alios sacerdotes et senatores plurimos.

Philippides, Atheniensis, comicus nouae comoediae, filius Philoclis, vixit Olympiade CXI. docuit fabulas XLIV.

Philippus, Amphipolites, historicus, scripsit *Rhodiaca libris XIX.* argumenti valde obscuro: *Coiaca libris II.* *Thasiaca libris II.* et alia.

[P] Philippus, sophista, qui scripsit *de spiritibus*, Herodianum sequutus, secundum ordinem litterarum: Item *de synaloepha*.

Philippus, comicus, ex eius dramatibus sunt *Κωδωνισαί*, teste Athenaeo. [sed, notante Kustero, apud Athenaeum hodie nusquam *Codonias* Philippi laudatur. adde supra, vol. II. pag. 480.]

Philiscus, comicus, ex cuius dramatibus sunt Ἀδωνίς, Διὸς γοναί, Θεμιστοκλῆς, Ὀλυμπός, Πανὸς γοναί, Ἑρμῆ καὶ Ἀφροδίτης γοναί, γοναί Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος.

Philiscus, Corcytaeus, Philotae F. tragicus et sacerdos Bacchi, qui sub Ptolemaeo Philadelpho vixit. Ab hoc *Philiscium* metrum adpellatum est, quod illo frequenter vteretur. Est autem ex secundo tragicorum ordine, qui, septem numero, *pleias* sunt adpellati.

Sss 2

y) Haec, quae deinceps ex Aeliano Suidas adfert, de altero Philemone intelligenda sunt, non de illo, qui risu est emortuus. [Philemonis, comici, dramata recenset et duo alios Philemonas, alterum Tarsensem, alterum grammaticum, distinguit Küster ad h. l. not. 9. pag. 599. sq. tom. III.]

pellati. Tragoediae eius LXII. *Fabric.* *Kusterus* tom. III. pag. 602. not. 7. cum Vossio malit *Φίλικος* sed vide supra ad vol. II. pag. 313. not. 77. *Hart.*

Philiscus, Aegineta, qui Alexandrum Macedonem litteras docuit, auditor Diogenis, cynici, vel secundum Hermippum, Stilponis. Scripsit dialogos, ex quibus est *Codrus*. Athenas profectus urbis illius visendae gratia, quum audisset Diogenem, philosophari coepit. Pater igitur fratrem ad illum arcessendum misit, sed et ille philosophiae amore captus est. Deinde pater, utriusque reducendi gratia eo profectus, et ipse philosophari coepit. Discipulus Diogenis fuit etiam Phocion, *ὁ χερσός* siue *bonus* cognomento. Sepultus est Diogenes Corinthi, cane in eius monumento inciso. Sinopen- ses etiam statua illum honorauerunt et epigrammate: *γηράσωνες καὶ χαλκίος* etc. ex Laërtii VI. 78. [v. supra, vol. II. pag. 314.]

Philiscus, Milesius, orator, Isocratis, oratoris, auditor, qui prius tibicen admirabilis fuit. Vnde Isocrates eum vocavit *αὐλοτέρπτην*, *tibiarum perforatorem*. Scripta eius sunt: Oratio Milesiaca; Amphictyonica; ars rhetorica libris II. Isocratis *ἀπόφασις*.

Philiscus vel **Philistus**, Syracusanus, historicus, qui Dionysii, Siciliae tyranni, cognatus fuit, et in naval pugna, Carthaginienfibus commissa, obiit. Eueni, elegiaci poetae, discipulus. Scripsit *Σικελικὰ*, *Sicula*, quo opere continentur res variae, a Siculis adversus Graecos gestae. Item *genealogiam*; *de Phoenicia*, et alia quaedam *de Insula Sicilia*. (Vide infra *Philistus*.)

Philistion, Prusaënsis, vel, ut Philo ait, Sardinus, comicus, qui obiit tempore Socratis. Scripsit comoedias *βιολογικὰς* siue *mimicas*. Exhinctus est risu immoderato. Ex fabulis eius sunt *μισοψηφισαί*. Scripsit *Φιλόγελων* siue *risu amantem*, quod opus ab aliis ad (Hermiam) Curientem refertur²⁾. Vulgo tamen Nicaënsis potius dicitur, ut testatur epigramma:

[P] Ὁ τὸν πολυσθέντων ἀνδρῶν βίον

Γέλωτι κερύσας Νικαεύς Φιλίστων.

Mortalium qui vitam larymabilem.

Nicaeus risu temperat Philistion.

Philistus, Naucratis, vel Syracusius, Archonidae F. discipulus Eueni, primus historiae, secundum oratoriam artem scriptae, auctor. Composuit *artem rhetoricam*; *Aegyptiaca* libris XII. *res Siculas* libris XI. *adversus Tritarantum orationem de Naucratis*; *de Dionysio, tyranno*, libris VI. *de Aegyptiarum Theologia* libris III. *Conciones* et alia quaedam. Item *de Libya* et *Syria*.

Φιλλεΐδαι, Phillidae, familia Athenis. Ex hac eligi solebat Cereris et Proserpinae sacerdos, quae mystas initiabat Eleusine.

Philo, Byblius, grammaticus, qui, natus circa tempora Neronis, diu vitam produxit. Ipse enim testatur, Seuerum Erennium³⁾ consulem fuisse, se annum agente LXXVIII. Olympiade CCXX. Scripsit *περὶ κτήσεως καὶ ἐκλογῆς βιβλίων* *de comparandis et deligendis*

²⁾ V. supra, vol. II. pag. 480. *Hart.*

³⁾ Hic sub Hadriano clarus fuit. Vide supra, in Hermippo, *Berytio*.

deligendis libris, libros XII. de urbibus, et claris viris, quos unaquaque tulit, libros XXX. de imperio Hadriani, sub quo etiam vixit Philo, et alia. Erannius cognominatus hic Philo, ut ipse testatur.

Philo, Iudaeus, natus Alexandriae, qui, Graecorum philosophiam sectatus, ad summam eruditionem peruenit, omnesque disciplinas graecas, tam eas, quae encycliae vocantur, quam alias accurate perdidicit. Vbertate et copia dicendi Platonem expressit, etc. (ss Sophronio, interprete Hieronymi de Script. eccles. et Eusebii II. 4. et 17. hist.)

Philo, Carpathius, scripsit commentarium in Canticum canticorum.

Philochorus, Cygni F. Atheniensis, vates, qui uxorem habuit Archestratam. Vixit temporibus Eratosthenis, quem senem adolescens adfregit. Obiit ex insidiis, delatus apud Antigonum, ac si Ptolemaeo studeret. Scripsit *Ἀτθίδος* aduersus Demonem, de Atheniensium rebus gestis, regibus, archontibus vsque ad Antiochum Θεόν, libros XVII. de diuinatione libros IV. de sacrificiis lib. I. de Tetrapoli; Salaminis origines; epigrammata attica. de Atheniensium certaminibus libros XVII. *Περὶ τῶν Ἀθηνῶν ἀρχόντων* de archontibus Atheniensium a Socratide (Olymp. CI. 3.) ad Apollodorum (Olymp. CXV. 2.) Olympiades, libris II. aduersus Demonis atticam historiam; epitomen historiae suae atticae; epitomen operum Dionysii de sacris templis; de Sophoclis fabulis libros V. de Euripide; de Alcman; de Atheniensium mysteriis; collectionem Herodum, siue Pythagorearum foeminarum; *Δηλιακά* siue de insula, Delo, libros II.; de inuentis; de lustrationibus; de symbolis siue signis.

Philocles, Polypithis F. Atheniensis, tragicus, qui post Euripidem vixit et *χολὴ βίβλις* cognominatus est et *ἄλμιων*, *ἰσχυρ*, propter amarulentiam. Scripsit tragoedias centum, e quarum numero sunt *Ἡερῶνη*, *Ναυπλιος*, *Οἰδίπυς*, *Οἰνεύς*, *Περίαντος*, *Πηνελόπη*, *Φιλοκτήτης*. Aeschyli, tragici, sororis filius, ipse capite prominente et acuminato ut pupa, filium habuit Morsimou, tragicum, ex quo natus est Asitydamas, tragicus, et ex isto Philocles alter, belli dux. [conf. Küsteri not. 5 et 6. vol. III. pag. 604.]

Philonides Atheniensis, comicus antiquus, qui ante fullo fuit. Ex comoediis eius sunt *Κόθουροι*, *Ἀπὴνη*, *Φιλέταυρος*. Alius Philonides, quem perstringit Aristoph. in *Pluto* et de quo proverbium *ἀπαιδεύτοτερος Φιλωνίδα τῷ Μελετιάδῳ*.

Philopoemen institutus a Cleandro, Mantinenis, paterno hospite. Postea adolescentiam ingressus Ecdemum ac Demophanem ^{bb)} sectari coepit, genere Megapolitanus, tyrannorum odio patria profugus et Arcefilai, philosophi, conuictu tunc vtentes, qui in euertendo Nicocle, Sicyoniorum tyranno; Aratum opera sua adiuerunt: (ex Polybio.)

Philosophus ^{cc)}, qui Platonis Leges in XII. libros diuisit, (deicimum tertium enim ipse addidisse fertur) Socratis et ipsius Platonis auditor, qui contemplationi rerum coelestium vacauit. Vixit tempore Philippī Macedonis, et haec scripsit: *De Solis et Lunae intervallo. De Diis libros II. De tempore. De fabulis. De libertate. De ira. De retributione. De Locris Opantiis. De voluptate. De amore. De amicis et amicitia. De sermone, περὶ τῷ χαρακτῆρι. De Platone. De eclipsi et magnitudine Solis et Lunae*

SSS 3

et

^{bb)} Eadem infra apud Suidam minus bene vocantur *Ecdelus* et *Megalophanes*, Arcefilai, Pitanaei, discipuli.

^{cc)} Anonymum hunc philosophum esse *Philipponem*, *Opuntium*, Platonis discipulum, docet *Küster* tom. III. pag. 610. not. 1. *Harl.*

et Terras. De fulguribus. De Planetis. Arithmetica. De numeris fœcundis, περί πολυγόνων ἀριθμῶν. Opticorum libros II. Enopticon libros II. Κυνέσματ' de circularis. Μεσότητας meditationes et alia.

Philostratus primus, Lemnius, Veri F. pater secundi Philostrati, sophista, qui artem oratoriam professus est Athenis, vixitque sub Nerone. [P] Scripsit plures orationes pænegyricas et IV. orationes Eleusiniacas; declamationes; quaestiones rhetoricas; Loca, unde argumenta rhetorica deponi possunt; de nomine adversus Antipatrum, sophistam; de tragoedia libros III. Gymnasticum siue de exercitiis eorum, qui Olympias certant. Ἀθρογνομικὸν de dignoscendis lapillis siue gemmis. Proteum; canem siue sophistam; Neronem spectatorem; tragoedias XLIII. comoedias XIV. Itemque alia plurima et memoratu digna.

Philostratus Philostrati, qui et Verus dictus est, Lemnii sophistae F. et ipse alter sophista, qui primum Athenis, deinde Romae artem oratoriam docuit sub Senero, imp. vsque ad Philippum. Scripsit declamationes; epistolas amatorias; imagines siue descriptiones libris IV. disputationes; capras siue de fistula; Apollonii Tyanei vitam libris XIII. Forum; Ἡρωικόν, Heroicum; vitas sophistarum libris IV. epigrammata et alia quaedam.

Philostratus, filius Neruiani, qui Philostrati secundi frater erat, Lemnius et ipse sophista docuit Athenis, obiit et sepultus est in insula Lemno. Auditor et gener secundi Philostrati, scripsit Imagines; orationem Panathenaiacam; orationem de Troia; paraphrasin clypei Homerici; declamationes V. Quidam etiam Vitas Sophistarum ipsi tribuunt.

Φιλοτιμότεραι Κλεοφῶντος. Ambitiosiores Cleophonte, in cuius labris strepit Thracia hircundo. Deridet illum (Aristophanes), ut Thracem, quod ex Thrassa natus esset. etc. In hunc, qui erat demagogus, etiam exstat fabula Platonis, quae ipsius nomine inscribitur, Cleophon.

Philoxenus, Euletidae F. Cytherius, lyricus, scripsit Dithyrambos XXIV. et carmine lyrico Genealogiam Aetadiorum, obiitque Ephesi. Cytheriis per Lacedaemonios in seruitutem redactis, emtus est ab Agelylo quodam, et Myrmecis nomen ei impositum. Post Agelyli mortem redemptus, et litteris institutus est a Melanippido, lyrico. Callistratus vero, Heracleae Ponticae natum esse, scribit. Philoxenus postquam latomias Dionysii, tyranni, euasisset, (Suid. in Ἀπείρ' et Εἰς Λατομίας,) Tarentum Italiae se contulit. Hinc rogatus per litteras a Dionysio, ut rediret, nihil rescripsit, sed littera O^{da}) identidem tabellae inscripta significauit, se inuitationem repudiare. Hinc proverbium Φιλοξένος γραμματέων.

Philoxenus, Alexandrinus, grammaticus, Romae docuit: scripsit de verbis monosyllabis; de notis criticis in Iliade; de verbis in ꝑ' desinentibus; de diptosis; de Syracusanorum dialecto; de Hellenismo libros IV. de coniugationibus; de glossis libros V. de glossis Homericis; de Laconum dialecto; de dialecto Ionica, et reliquis.

Philoxenus, Leucadius, gulo et parasitus. v. Küster ad tom. II. pag. 606.

Philyllius,

da) Nempe το Ο μὲν apud vetustissimos Graecos pro ὁ diphthongo scribi solebat, et vim habebat negandi. v. Küsteri not. 10. vol. III. p. 606. sq.

et Villoson indic. ad Anecdota gr. tom. II. p. 300. litt. O. Harl.

- [P] Philyllius, Atheniensis, comicus antiquae comoediae, ex cuius fabulis sunt: *Ἀργεῖς*, *Ἀῤῥη*, *Ἄντρα*, *Δωδεκάτη* (nomen hoc meretricis), *Ἡρακλῆς*, *Πλύντρια* ἢ *Ναυσικάα*, *Πόλις*, (Polluci et Athenaeo *Πόλις*, plurali numero,) *Φερενχος*, *Ἀταλάντης*, *Ἑλένη*.
Φιλύριος Κινησίας, Cinesias poeta dithyrambicus fuit, qui *Φιλύριος* dictus fuit, (non ob leuitatem, vel pallorem, ut Suidas, sed quod tilraceis tabulis propter gracilitatem se soleret fasciare, ut reclus incederet, quemadmodum ex Athenaei XII. pag. 551. Kusterus recte notauit.)
Φλέδων, Timon, Antisthenem, philosophum, carpens ob scriptorum multitudinem, *παντοφύη* *Φλέδωνος* *omnium arium nugatorum* adpellat.
Phlegon, Trallianus, libertus Augusti, Caesaris, vel, ut alii, historicus, scripsit *Olympiadas libris XVI*. Continent autem res, ubique terrarum gestas, usque ad Olympiadem CCXXIX. easdem etiam *VIII libris* exposuit; descriptionem Siciliae; de longaevis et rebus mirabilibus; de Romanorum festis libros III.; de Romae locis et eorum nominibus; epitomen Olympionicarum, et alia.
Philostorgius notat, (Iosephum *) res Iudaeorum fusius exsequutum esse, quam Phlegonem et Dionem, quippe qui tantum breuiter eas et obiter adtulerint. Ceterum illorum quidem, quae ad pietatem aliasque virtutes spectent, nec istum nec hos ullam habuisse rationem. Contra Iosephum videri timere et cauere, ne Graecos offendat.
Φλύακες. Sotades scripsit *phlyacae*, id est cinaedos, dialecto ionica. Itaque et dicti sunt *λέγος ἰωνικοῦ*. Eodem poematis genere vsus est etiam Alexander, Aetolus, alique. (infra in Sotade.)
Phocylides, Milesius, philosophus, aequalis Theognidis. Vterque annis DCXLVII. post bellum Troianum vixit, nati Olympiade LV. Scripsit *carmina heroica* et *stegias*: *praecipit suis sententias*, quas *κεφάλαια*, *capita* inscribunt. Sunt autem ex carminibus Sibyllinis surrepta.
Phoeniciae dictae litterae, quod Lydi et Iones eas ab inventore, Agenore, Phoenice, acceperunt, vel, (ut Cretenses adfirmant,) quod *ἐν Φοινίκῳ πετάλῳ* in palmarum foliis homines scriberent. Scarramon libro secundo *εὐρημάτων* siue *inuentorum* ait, eas a Phoenice, filia Aetaeonis, sic adpellatas esse, quae virgo obiit, habuitque sorores, Aglaurum, Erfen, Pandrosam.
[P] Phoenicides, comicus, ex cuius dramatibus sunt *Φύλαρχος*, et *μυσέμενος*, teste Athenaeo in Dipnosophist.
Phoenicum mendacium, propter ea, quae de dracone et Spartae et Cadmo, falso dicuntur.
Phoenicum pacta. Phoenices, qui Carthaginem condiderunt, quum ad Libyam nauibus adpulissent, rogarunt illius regionis incolae, ut se reciperent noctem et diem. Hoc impetrato, discedere noluerunt, quasi pacti fuissent, se noctes et dies ibi mansuros esse. Demon de Metapontinis familia narrat.
Phormus, Syracusanus, comicus, aequalis Epicharmi, familiaris Geloni, Siciliae tyranno, et altor filiorum eius. Scripsit comoedias VII. quae sunt *Ἀδμυτος*, *Ἀλκίβας*, *Ἀλκίονες*,
*) Huius potius nomen supplendum, quam cum Küstero *Iusti*, existimo, quoniam mox infra Iosephi etiam diserta mentio recurrit.

- κύνες, Ἰλίου πύργου, Ἴσπρος, Κηφῆς ἢ Κεφαλαία, Περσεύς. Etiam Ἀταλάντης Athenaeo memoratur. Primus usus est talari veste, et scena rubris pellibus adornata.
- Φεῖδωντος, Cleanthes, philosophus, ita vocabatur. etc. supra in Cleanthe.
- Φρυγίλος ὄρνις, τῷ Φιλημονος γένος. Phrygilus est nomen avis. Philemon autem a comicis perstringitur. ut Phryx, et peregrinus, et Car.
- Phrynichus, Polyphradmonis aut Minyae F. aut Choroelis, Atheniensis, tragicus, discipulus Thespidis, qui primus tragoediae inuentor fuit. Vicit Olympiade LXXVII. primusque muliebrem personam duxit in scenam et tetrametri fuit inuentor, et filium habuit Polyphradmonem, tragicum. Eius tragoediae hae nouem: Πλευρώνια, Ἀγύπτιοι, Ἀχταίων, Ἀλκίσις, Ἀνταῖος ἢ Λίβυς, Δίκαιοι, Πέρσαι, Σύνθακος siue, (et Küsterus legere iubet tom. III. pag. 637. not. 3.) Σύνθακος. Δαναΐδες.
- Phrynichus, Melanthae F. Atheniensis, tragicus. Ex huius fabulis sunt Ἀνδρομέδα, Ἡεργόνη. Fecit etiam Πυρρίχας. Athenienses Phrynichum mille drachmis multarunt, quod de Mileti expugnatione tragoediam docuisset.
- Phrynichus Atheniensis, unus ex postremis veteris comoediae comicis, qui fabulas docere coepit Olympiade LXXXVI. Dramata eius sunt Ἐφιάλτης, Κρόνος, Κόννος, Κωμασαί, Σάτυροι, Τραγωδοὶ ἢ ἀπελευθεροί, Μονέτροπος, Μῦσαι, Μῦσις, Ποάστρη, Σάτυροι. Phrynichus et Lycis et Amiplias comici subfrigidi.
- Phrynichus, Bithynus, sophista. Scripsit *Atticistam*, de nominibus atticis libros II. Τεμενῶν συναγωγήν collectionem thematum; *apparatus oratorii* XLVII. secundum alios LXXIV.
- Φρυγίχης πάλαισμα, *Phrynichi*, (ducis Atheniensium,) *luctatio*, dicitur in eos, qui callide et astute aliquid machinantur. etc.
- Phrynis, Aristoclidis, qui bello Medico florebat et genus a Terpandro ducebat, [P] discipulus, citharoedus Mytilenaens, qui primus putatur apud Athenienses cithara cecinisse et in Panathenaeis vicisse, archonte Callia. Hic in *melpois* testatur, Phrynidem fuisse Lesbium, Canopis F. qui quum esset Hieronis, tyranni, coquus, cum aliis multis Aristoclidis datus sit. Sed si seruus et coquus Hieronis fuisset, id non tacuissent comici, qui musicam veterem modulationibus mollibus ab eo fractam et immutatam, saepe arguant.
- Phylarchus, Atheniensis, vel Naucratis, (alii Sicyonius vel Aegyptius,) historicus. Scripsit *expeditionem Pyrrhi, Epirotae, in Peloponnesum* libros XXVIII. Deducit autem historiam suam vsque ad Ptolemaeum Euergetem et Berenices obitum, et ad mortem vsque Cleonymi, Lacedaemonii, cui Antigonus bellum intulit: *Res ab Antiocho et Pergameno Eumene gestae; epitomen mythicam. Περί τῆς τοῦ Διὸς ἐπιφανείας de apparitione Iouis; de inuentis. Παρεμβάσεων* libros IX.
- Φυσικὰς λόγους. Post moralia (Stoici) tractant de rebus naturalibus — — Trija in rebus naturalibus spectantur, forma, materia, et causa, ob quam forma est in materia. Circa haec versantur methodi quinque: physica, ars particularis (ἡ κατὰ μέρος τέχνη), dialectica, mathematica, prima philosophia etc.

Pigres, Car Halicarnassensis, frater Artemissae, bellica fortitudine clarae, Mausoli uxoris: qui singulis versibus *Iliadis* totidem pentametros addidit in hunc modum:

Μῆνιν ἄδε Θέα Πηλεΐδην Ἀχιλλῆος,

Μῆνα, σὺ γὰρ πάσης πάρος ἔχας σέφης.

scripsit et *Margitem*, qui Homero vulgo tribuitur, item *Batrachomyomachiam*.

Πανάκια sortes in urnam demissae, quas aereas fuisse, innuit Demosthenes oratione de nomine etc.

Pindarus, Thebanus; Scopelini, vel potius Daiphanti aut Pagonidae F. Nam Pindarus, Scopelini filius, est obscurior, et Pindari alterius cognatus. Discipulus fuit Myrtidis, mulieris, natus Olymp. LXV. ita ut, Xerxe in Graeciam traicente, esset annorum XL. Frater illi Erotion, filius Diophantus, filiae vero, Eumetis et Protomache. Quum petiisset a Diis, ut pulcerrimum in vita sibi darent, compos voti factus est; obiit enim subito in theatro reclinatus super Theoxeni, amasii sui, genua, annos natus LV. Scripsit haec libris septemdecim, dialecto dorica: *Olympionicas*, *Pythionicas*, (Nemeanicas, Isthmionicas) *Profodia*, *Parthenia*, *Enthronismos*, [P] *Bacchica*, *Daphnephorica*, *Paeanas*, *Hyporchemata*, *hymnos: distichambos*, *scolia*, *encomia*, *Threnos*, *tragodias XVII.* et versu hexametro *epigrammata*, et oratione soluta *παραινέσεις τοῖς Ἕλλησι*, *admonitiones ad Graecos*, et alia plurima.

Prior, monachus, inter deambulandum comedebat quaerentique de causa respondit, nolle se, ut rem seriam, sed obiter tantum hoc facere. Alii respondit, nolle se, ut inter edendum voluptatem corporis animus sentiret.

Pisander, Pisonis et Aristaschmae F. Camiraens; ex Camiro, Rhodi ciuitate, quem Eumolpi, poetae, aequalem et amasium quidam fuisse scribunt; aliis Hesiodo cum antiquiorem fuisse tradentibus, aliis referentibus ad Olympiadem XXXIII. Habuit et sororem, Diocleam. Scripsit *Ἡράκλεαν* siue poemata de rebus, ab Hercule gestis, libris II. in quibus clauam Herculi primus adtribuit. Reliqua eius poemata adulterata putantur, utpote partim ab aliis, partim ab Aristeo poeta ὁ πρὸ Ἀριστέως ποιητῆ composita, conf. de utroque Pisandro *Küsteri* notas, tom. III. pag. 107.

Pisander, Nestoris, poetae, F. Larandensis aut Lycius, qui vixit temporibus imp. Alexandri, Mammeae F. poeta epicus et ipse. Scripsit *historiam variam*, versibus, quam inscripsit *Ἡρακλείῳ* ^{ff)} *Θεογαμίας* de Heroum et Dearum nuptiis libros VI. ^{gg)} item alia oratione soluta.

Pittacus, Mytilenaeus, Caici vel Hyrrhadii, Thracis, et matris, Lesbiae, F. Natus Olympiade XXXII; vnus septem Sapientum. Scripsit *leges*, et Olympiade XLIX. Melanchrum, Mytilenes tyrannum, occidit, et Phrynonem, ducem Atheniensium, pro Sigeo bellum gerentem, singulari certamine interfecit, postquam reti eum implicauisset.

ff) Küster. recte malit in longa nota legere *Ἡρακλείῳ*. Idem negat, Pisandrum, auctorem *Ἡρακλείῳ Θεογαμίας*, sub Alexandro, Mammeae F. vixisse. Contra iudicat, a Suida confuses fuisse duos Pisandros, conf. supra ad vol. I. pag. 215. ac p. 590. not. Harl.

Vol. VI.

gg) Quod Steph. Byzantius v. Ἀσκανὸς Pisandrum laudat in *decimo*, et voc. *Λοκίζου*, in *decimo quarto*: Küster. probat lectionem duorum mssstor. Paris. *ἑβδμήτης* § i. e. *libris sexaginta*. Saltem patet ex citatis, Pisandrum plures, quam sex, libros scripsisse. Harl.

set. Senex coactus exercitum ducere, dixit: ὡς χαλεπὸν ἱσθλὸν ἔμμεναι quam difficile est bonum esse! Huius apophthegma est: καὶρον γινῶσι, tempus nosce. Scripta versus elegiacos DC et de legibus oratione soluta.

Pixodarus. Vide supra, in Dexippo, Coo.

Plato, filius Aristonis, qui Aristoclem patrem habuit, et Perictiones vel Potones, genus trahentis a Solone. Sexta enim ab illa fuit filia Dropidis, poetae, fratris Solonis. Solon a Neleo genus ducit et Aristot., Platonis pater, a Codro, Melanthi filio. Fertur Platonis mater ἐκ τινος θείας ὄψεως ex visione quadam diuinæ facta fuisse, quum ei Apollo adparuisset: et, Platone in lucem edito, tunc demum maritus cum ea concubuisse. Natus est Aeginae Olympiade LXXXVIII. post initia belli Peloponnesiaci. Vixit annos LXXXII. Obiit Olympiade CVIII. coelebs et virgo. Dormiens vita excessit, quum in festo epulatus [P] fuisset. Etiam alii post eum filii Aristoni nati sunt, Adimantus et Glaucus, et filia, Potone. Prima litterarum rudimenta a Dionysio quodam didicit: in palaestra se exercuit apud Aristonem, Argium. Quum artem poeticam didicisset, *dithyrambos* et *tragoedias* scripsit. His deinde spreto, apud Socratem circiter XX. annos philosophatus est. Et fertur Socrates, quo die ad ipsum venit Plato, in somnis vidisse cygnum, gemibus suis insidentem. Aristocles prius dicebatur, postea Plato dictus est, vel quod πλατὺς τὸ σῆμα, lato esset *pectore*, vel quod πλατὺς ἐν λόγοις in oratione copiosus. Ter in Siciliam profectus est ad tyrannos, Dionysios. Venditum a tyranno, Anniceris, Afer, emit et manumisit. Docuit in Academia, scholamque eius ordine hi exceperunt; Speusippus, Xenocrates, Polemo, Crantor, Crates. Socratici fuere hi: Arcefilaus, Lacydes, Euander Phocaeensis, Damon, Leonteus, Moschion, Euander Atheniensis, Hegesinus, Carneades, Harmadas^{hh}). *Dialogi* eius genuini omnes sunt LVI. quorum alii sunt physiologici, alii ethici, alii dialectici. *Respublica* eius in libros decem diuiditur; *Leges* vero in libros XII. Reliquae tetralogiae sunt nouem. Plato pauper fuit et solummodo in Academia possedit hortum, ex quo trium aureorum prouentus quotannis redibant. Sed successoribus eius per liberalitatem hominum sanctorum et eruditionis amantium, qui philosophiae studiis promouendis testamento sua reliquerunt bona, totus reditus mille vel plurium etiam aureorum fuit. Plura deinde refert Suidas, quae Platonem hausisse ex libris sacris, vel ab Aegyptiis didicisse adfirmat.

Plato, Atheniensis, comicus, temporibus Aristophanis, Phrynichi, Eupolidis et Pherecratis. Fabulae eius XLVIII, e quibus, Ἀδωνις, αἱ αὖθ' ἱερῶν, Γεῦπες, Δαίδαλος, Ἑορταί, Ἑλλὰς ἢ Νῆσοι, Εὐρώπη, Ζεὺς πακέμενος, Ἰώ, Κλεοφῶν, Λαίος, Λαίωνες ἢ ποιηταί, Μέτοικοι, Μύρμηκες, Μαμμάκουδος, Μενέλαος, Νῆαι, Νύξ μακρὰ, Ξάνται ἢ Κέρκωπες, Περιαλγὴς, Ποιητὴς, Πείσανδρος, Πρεσβῆς, Παιδίον, Σοφισαί, Συμμαχίαι, Σκύθαι, Συρφαξ, Ὑπέρβολος, Φάων. Genere dicendi vsus est perspicuo et claro, vti ait Athenaeus in Dipnosophist. Eius etiam sunt Ἀνδροφόνος, Συνεξαπατῶν et Πανηγυρισαί, aliaeque plures.

Plotinus, Lycopolita, philosophus, discipulus Ammonii, qui antea erat σακκοφόρος siue baiulus, magister Amelii, quem Porphyrius audiuitⁱⁱ), vt Porphyrium Iamblichus,

et
^{hh}) Χαγμίδης.

ⁱⁱ) Porphyrium non fuisse discipulum Amelii, sed huius condiscipulum, Küster tom. III. p. 132. in not. 9. ex Holstenio late demonstrauit. Harl.

et hunc Sopater. Iam senex sub Gallieno ad annum eius septimum vixit scripsitque libros LIV. qui [P] in sex Enneades diuiduntur. Vfus est corpore imbecillo ex morbo sacro. Scripsit etiam alia.

Plutarchus, Chaeronensis, Boeotius, vixit Traiani, imp. temporibus et ante. Traianus dignitate consulari eum ornauit, edixitque, ne quis magistratum in Illyrio sine eius consensu quidquam faceret. Scripsit multa.

Plutarchus, Nestorii F. Atheniensis, philosophus, magister Syriani, praeceptoris Procli, Lycii, qui scholae philosophicae Athenis praefuit, et successorem habuit Marinum. Scripsit multa.

Polemon, Philostrati vel Philocratis F. Atheniensis, philosophus, discipulus Xenocratis, qui fuit Platoni successor. Academiae et ipse praefuit, et quum antea luxuriae deditissimus fuisset, philosophari postea coepit. Multos scripsit libros; sed quorum nullus exstat. Delectabatur praecipue Homero et Sophocle, utramque pari sapientia praedictum esse dicens; unde Homerum Sophoclem epicum, Sophoclem vero Homerum tragicum adpellabat.

Polemon, Euegeti F. Iliensis, ex vico Glycya, donatus ciuitate ab Atheniensibus, ideoque Helladicus adscriptus: periegetes et historicus. Vixit tempore Ptolemaei Epiphaniae. Sed Asclepiades, Myrleanus, auctor est, eum aequalem fuisse Aristophanis, grammatici, et Panaetium, Rhodium, etiam audiuisse ⁴⁴). Scripsit *descriptionem Illi, libris III. Originis urbium, quas sunt in Phocide, et de eorum cognatione cum Atheniensibus. Originis urbium Ponticarum. De urbibus Laconicis et alia plurima. In his et κοσμητὴν περιήγησιν, urbis descriptionem* siue *Geographiam*.

Polemon, ex Laodicea ad Lycum fluuium, rhetor et sophista, qui Smyrnae docuit, Aristidis, rhetoris, magister. Vixit tempore Traiani et post ipsum, discipulus Timocratis, philosophi, ex Heraclea Pontica oriundi et Scopeliani sophistae. Obiit anno aetatis LVI. quum se ipse in sepulcrum coniecisset et inedia necem sibi consciuisset, quod articulari morbo vexaretur. Quamobrem cognatis et amicis lugentibus dixit: *Dato mihi aliud corpus, et in illud migrabo*. Medicis quoque, crebro eum secantibus, dixit: *Quam citissime Polemonis lapidinas excidite*.

Polemon iunior, sophista, Commodi temporibus.

Polles, Aegienus, (ex Aegis, vrbe Asiae, prope Magnesium et Smyrnem,) philosophus et vates. Scripsit ordine alphabetico *συμβολικά de signis, ex quibus futura coniciuntur, libris II. Οἰωνοσκοπικά, auguria (ex auibus) [P] libris VIII. arithmetica libris II. περὶ τῆς κατ' Ὁμήρου ὁμιλοποιήσεως de auspiciis Homerice; de Tyrrhenorum diuinatione; ἱατροσυμβολικά coniecturas medicas; περὶ δυνκολάπτου de pico Martio; ἱερὸν λόγον orationem sacram; κατοικιδίων de signis domesticis librum unum; Θηρευτικόν, de venatione; de sympathiis et antipathiis; de fulminibus et eorum observatione. ἐνέδιον οἰάνισμα, de ratione captandi omnia ex iis rebus, quas alicui in via occurrunt, ut, si quis hoc portans alicui occurrat, id significat. (Supra in οἰωνιστῶν.)*

Pollio (Πωλίον), Asinius, Trallianus, sophista et philosophus, Romae eloquentiam professus sub Pompeio Magno, Timageni in schola successit. *Philochori Ἀτθίδα* siue

Tet 2

opus

44) Sed vide *Ionsum* de scriptor. hist. philos. libr. II. cap. 13. *Harl.*

opus de rebus atticis in epitomen redegit scripsitque *dicta et facta memorabilia* *) Musonii, philosophi; epitomen Diophanis Georgicorum libris II. aduersus Aristotelen de animalibus librorum X. de civili bello romano Caesaris et Pompeii.

Pollio, Valerius, Alexandrinus, philosophus, qui sub Hadriano vixit. Huius filius Diodorus philosophus scripsit enarrationem locorum difficilium, quae apud X. Oratores reperiuntur. Valerius composuit collectionem vocabulorum atticorum, ordine alphabetico, et alia quaedam philosophica.

Pollio, grammaticus, scripsit περὶ τῶν παρὰ γράμμασιν ἀμαρτυριῶν de erratis, quae circa litteram committuntur.

Pollux (Πολυδεύκης), Naucratis, sophista, quem quidam aiunt Arduenna Rhoenicae ortum, sed falluntur. Docuit Athenis sub Commodio, imp. et obiit anno aetatis LVIII. Scripsit *Onomasticum*, quod est collectio vocabulorum diuersorum quae de eadem re dicuntur, libris X.; *disputationes* siue *sermones*; *declamationes*. Commodi, Caesaris, *epithalamium*; *orationem*, ad Romanos habitam, Ῥωμαίων λόγος; *Buccinatorum*, siue *certamen musicum*; *contra Sinopenses*; Πανελληνίων *orationem*, in conuentu totius Graeciae habitam; Ἀρκαδίων ad *Arcades*, et alia.

Polus, Agrigentinus, orator, vel potius antiquorum sophistarum vnus, Licymnii magister. Scripsit *Genealogiam Graecorum et Barbarorum*, qui ad Troiam bellum gesserunt et quem exitum quisque eorum habuerit. Quidam tamen opus hoc *Damastae* tribuunt; *Nauium catalogum*. De vocabulis.

Polyaenus, Sardinus, sophista, sub primo Caesare, Caio. Scripsit *orationes forenses et causarum siue patrociniorum formas*, δικάων ἤτοι συνηγαγῶν ὑποτυπώσεις: *Parthiae triumphales* libris III. et alia.

Polyaenus, Macedo, rhetor. Scripsit de *Thebis*; *Tacticonum* libris III. et alia.

[P] **Polybius**, Lyci F. ex Megalopoli Arcadiae, Scipionis Africani praeceptor et Panaetii, philosophi, aequalis, tempore Ptolemaei Evergetis. Hic copiosam illam *historiam romanam* libris XL. scripsit, a fuga Cleomenis, Spartani, ad Perseum, Philippi F. Macedonum successionis res, a Romanis gestas, ordine adnectens. Polybii historiam continuauit Posidonius, Olbiopolita, sophista. Strabo quoque, Amaseensis, scripsit historiam inde incipientem, vbi Polybius desinit, libris XLIII.

Polycarpus, Ioannis, euangelistae, theologi, auditor, successor Bucoli, primi Smyrnaeorum episcopi, martyrio pro Christo consummatus est sub Marco Antonino. *Epistolam* scripsit ad *Philippenses*, πᾶν. Παυμάσην, omnino admirabilem et ad *magnum Dionysium Areopagitam*, et ad alias ecclesias. Hic ob quasdam super die paschatis quaestiones, imp. Antonino Pio, et ecclesiae romanae episcopatum gerente Aniceto, Romam venit, vbi multos, qui Marcionis et Valentini doctrinae crediderant, ad fidem reuocauit. Marcioni, obuiam forte facto et dicenti, *agnosce nos*, *Polycarpe*, respondit, γνωρίζω σε *agnosco te primogenitum diaboli filium*.

Polycrates,

*) Küster cum *Iosio* de script. hist. phil. III. cap. 7. propter temporis rationem, quum Musonius sub Nerone florisset, censet, *dicta et facta memorabilia* Musonii pertinere ad Pollionem iuniorum. Confer tamen supra, ad vol. III. pag. 566.

Idem Küster inquirere iubet, quis sit *Pollio*, quem de furtis Ctesiae et Herodoti scripsisse memoret Porphyrius apud *Eusebium* de praep. euang. lib. X. cap. III. pag. 457. *Harl.*

Polycrates, Atheniensis, orator valde eloquens, qui post Anytum et Melitum orationes contra Socratem scripsit.

Polyeuctus, comicus, cuius drama *ἡνίοχος* memoratur Athenaeo. Fuit et aetate nostra ^{mm)} Polyeuctus etc. Supra in *ἡνίοχος*.

Polygnotus, pictor, Thasius, Aglaophontis filius et discipulus, quem Athenienses ciuitate donarunt, vel quod porticum poecilem gratis pinxisset, vel ob picturas in Thesauro et Anaceo.

Polymnesti, Colophonii, citharoedi, carmina (*Πολυμνήσεις*) propter obscenitatem perstringuntur a comicis. conf. Küsteri not. §. in tom. III. pag. 176.

Polyzelus, comicus, cuius dramata sunt: *Νίπτερα*, *Δημοσυνδράγως*, *Μεσῶν γοναί*, *Διονύσις γοναί*, *Ἀφροδίτης γοναί*.

Porphyrus, petulanti et maledica lingua Christianos infectatus, proprio nomine dictus est *βασιλεὺς*, (*Malchus*), ex Tyro Phoeniciae oriundus, philosophus, discipulus Amelii, Plotino magistro vsq., Iamblichi magister, vixit Aureliani temporibus, et vitam produxit vsque ad Diocletianum, imp. Auduit et Longinum, criticum. Scripsit libros, quam plurimos, philosophicos, rhetoricos et grammaticos: *de diuinis nominibus librum I. de principiis duos; de materia, sex; de anima aduersus Boëthum, quinque; de abstinentia ab animatis libros IV. de se* [P] *ipso cognoscendo, περὶ τῆς γνώσεως αὐτοῦ, libros IV.; de incorporatis; unam esse Platonis et Aristotelis sententiam, libros VII.; in Iudaeorum Chaldaeorum; philosophicam historiam libros IV. contra Christianos libros XV. de homericis philosophia; aduersus Aristotelem, qui animam entelechiam esse statuit. φιλολόγως ἱστορίας φιλολογίας libros V. de genere, specie, differentia, proprio et accidente; de Nilis fontibus secundum Pindarum; de utilitate, quam reges ex Homero possunt percipere, libros X.; miscellaneorum quaestionum libros VII.; in Thucydideis prooemium; aduersus Aristidem libros VII.; in Minuciani artem et alia plurima, praecipue astronomica, inter quae et *ἐντελεωγὴν ἀστρονομικῆν*, introductionem in res astronomicas libros III. itemque dubia grammatica.*

Posidippus, Cassandrensis, Cynici Fa comicus, qui tertio anno post Menandri obitum fabulas docere coepit. Dramata eius sunt ad XXX.

Posidonius, Apameensis, Syrus aut Rhodius, philosophus stoicus, cognomine *athleta*. Scholam habuit Rhodi, discipulus et successor Panaetii. Venit Romam sub M. Marcello. Scripsit multa.

Posidonius, Alexandrinus, philosophus stoicus, Zenonis, Citii, discipulus. Scripsit *historiam*, inde incipientem, ubi desinit Polybius, *libris LIII. vsque ad bellum Cyrenaicum et Ptolemaeum. Item declamationes rhetoricas: in Demosthenem argumenta. Sed haec puto, potius esse Posidonii, Olbiopolitae, sophistae.*

Posidonius, Olbiopolita, sophista et historicus. Scripsit *de Oirano et rebus, quae in eo sunt: de regione, quae Tyrica vocatur: atticae historias libros IV. Libycarum XI. et alia quaedam.*

Tit 3:

Posidonius,

^{mm)} Aetatem Luciani intellige, qui in hunc Polyeuctum, sophistam, scripsit suum Pseudologista *ἡνίοχος*, t. 2: edit, Amstelod. p. 432. sq.

Fabr. Confer supra ad voc. *Heniocius* notata Harl.

Pofidonius, qui scripsit *παλμικὸν διάνημα*. (supra, in *διακρίσει*.)

Postumius, Romanus, Capua oriundus, initio aurifaber, deinde post tricesimum aetatis annum Athenas profectus, Graecorum litteris eruditus et multis praecclaris instructus scientiis ad seram aetatem vixit. Hic de se poterat usurpare illud Heracliti (apud Iulianum Orat. VI. pag. 185.) *Ἐμῶν τὸν ἐδύξασά μιν, με ἑαυτὸν quasi fui*. Diuersus a *Postumio*, consule romano, nouo homine, sed superbo etc.

Potamon, Alexandrinus, philosophus, vixit ante Augustum et illius tempore. Eius est *in Platonis de rep. commentarius*,

Potamon, Mytilenaeus, Lesbonaetis F. rhetor, Romae sub Tiberio, imp. eloquentiam professus. Hunc, in patriam aliquando redeuntem, imperator talibus litteris instruxit: *Potamonem, Lesbonaetis F. si quis iniuria adficere ausus fuerit, videat, an mecum bellum gerere possit*. Scripsit *de Alexandro, Macedone; Fines Samiorum; Bruti encomium; Caesaris encomium: de perfecto oratore*.

[P] Potone, Platonis, philosophi, soror.

Pratinas, Pyrrhonidae vel Encomi F. Phibaeus, poeta tragicus, qui cum Aeschilo et Choerilo certauit Olympiade LXX. et primus *Satyros* scripsit. Illo fabulas docente, tabulata, in quibus spectatores stabant, ceciderunt, vnde Athenienses theatrum exstruxerunt. Fabulas edidit L. quarum XXXII. satyricae. Semel vicit.

Πετρεβος. Philosophi, qui cum Areobindo in Persiam iuerunt legati, fuerunt isti: Damascius Syrus, Simplicius Cilix, Eulalius (Agathiae codices *Eulamius*) Phryx, Priscianus Lydus, Hermias et Diogenes, Phoenices, Isidorus Gazaecus. Hi omnes domum redierunt, barbari hospitalitate valere iussa. Sed in pace Romanorum cum Persis, tantum est, vt viris illis secure vivere liceret, nec contra animi sententiam ab auita, (de Diis) opinione esset recedendum.

Priscus, Panites, sophista, Theodosii iun. temporibus scripsit *historiam Byzantinam et de Attila libros VIII. item declamationes rhetoricas et epistolas*.

Proaeresius, Pancratii F. ex Caesarea Cappadociae, sophista, qui Antiochiae Vlpianum audivit. Athenis docuit paullo ante Libanium, maximis a Constantino honoribus ornatus. Scripsit *declamationes rhetoricas*. Vixit et sub Iuliano Libanii temporibus, et Iulianus, vt Proaeresio aegre faceret, Libanium vehementer coluit. (Supra in Libanio.)

Προκλέφας. Supra, in Philocle.

Proclus, Mallotes, Cilix, philosophus stoicus. Scripsit *commentarium in Diogenis sophismata; et aduersus Epicurum*.

Proclus alter, Mallotes, philosophus et ipse stoicus.

Proclus, Proculeius, Themisonis F. Laodiceae Syriae sacerdos siue hierophanta. Scripsit *theologiam; in Pandoras fabulam, quae est apud Hesiodum; in Nicomachi isagoges arithmeticae, et alia quaedam geometrica*.

Proclus, Lycius, discipulus Syriani et auditor Plutarchi, philosophi, Nestorii F. platonici philosophus, qui philosophicae scholae Athenis praesuit, habuitque discipulum et successorem, Marinum, Neapolitanum. Scripsit permulta philosophica et grammatica: *commentarium in totum Homerum; in Hesiodi Opera et dies; de chrestomathia libros III, Περὶ αγωγῆς de disciplina Theurgica libros II. in remp. Platonis libros IV. in Orphi*

phi Theologiam; Συμφωνίαν siue *consensum Orphai, Pythagoras et Platonis; in oracula libros X. de Diis Homericis; argumenta XVIII. contra Christianos.* Hic est Proclus ille, qui secundus a Porphyrio impuram et petulantem linguam in Christianos strinxit. Aduersus hunc Ioannes [P] *Philoponus* scripsit, qui argumenta eius XVIII. admirabili dexteritate refutauit, eumque vel in graecis disciplinis, quarum peritia se iactabat, indoctum et exiguo iudicio praeditum ostendit. Scripsit etiam Proclus *Μητρεωακην βιβλον, librum de matre deorum*, quem si quis in manus sumat, ex eo intelliget, philosophum *ἐν ἄνευ θείας κατασκευῆς non absque diuino adflatu* omnem Deae illius theologiam in lucem protraxisse, ita, vt aures non amplius turbentur lamentationibus, quae (in sacris illis) audiuntur.

Proclus, imperatoris Iustini quaestor, vir iustus, qui nullam legem temere scripsit etc.

Procopius illustris, Caesariensis, Palaestinus, rhetor et sophista. Scripsit *historiam romanam* siue Bellisarii bella et res, Romae et in Africa gestas. Vixit tempore Iustiniani, imp. fuitque Bellisarii notarius et comes, omnibusque bellis et rebus gestis, a se descriptis, ipse interfuit. Scripsit et alium librum, qui prioribus additus est nonus, et *anecdota* inscribitur, continens vituperationes et comicas infectiones Iustiniani, imp. et Theodorae, coniugis eius, itemque Bellisarii et vxoris eius.

Procopius. In templo S. martyris, Procopii, in Chelone, statua cuiusdam eunuchi posita est, in cuius pectore inscriptum erat: *quisquis hoc signum loco mouerit, laqueo periet* etc.

Prodicus, Ceius, ex insula Ceo et vrbe Iulide oriundus, philosophus physicus et sophista, aequalis Democriti, Abderitae, et Gorgiae, discipulus Protagorae, Abderitae. Athenis hausta cicuta mortuus est, velut qui iuuenes corrumpere.

Πρόληψις, anticipatio, s. antecepta alienius rei cognitio. Chrysippus naturalium quaestionum libro XII. tria dicit esse criteria, sensum, cognitionem et anticipationem. Epicurus vero prolepsin, ait, esse memoriam eius, quod extrinsecus saepius adparuit etc.

Prometheus iudicum iudaicorum tempore apud Graecos celebris fuit, qui primus inuenit grammaticam et philosophiam. Idem homines finxisse dicitur, quod rudes sapientiam docuit. Tunc floruit et *Epimetheus*, qui musicam inuenit: et *Atlas*, qui quod astronomiam interpretaretur, coelum gestare est dictus. Porro *Argus*, qui ob artium repertam scientiam multos oculos habere fingebatur. Tunc etiam fuit *Sibylla*, fatidica, regnante apud Aegyptios Pharaone, cui cognomen *Taracho*, et Athenis Cecrope, qui *διφους* siue *biformis* dictus est ob corporis magnitudinem, vel quod ex Aegypto oriundus venisset [P] in Graeciam, vel quod contra promiscuum concubitum legem tulisset de virginibus, vni viro collocandis. Hoc Cecrops fecit, qui, ab Aegyptiis genus ducens, non ignoraret leges, quas Vulcanus, regionis illius rex, tulerat. Ipse Athenis regnauit annos quinquaginta.

Pronomus, tibicen, cuius prolixam barbam perstringunt comici.

Προφητεία, alia spiritalis, alia diabolica: nam et praedictiones diabolorum prophetiae dicuntur; alia naturalis, vel artificiosa, quae inter has est media; alia denique communis et popularis. Ac spiritalis quidem praecipue est sanctorum: Dei autem dispensatione participes eius quoque interdum sunt illi, qui tales non sunt, vt Pharaon, Balaam et Caiphas. Diabolica ad solos diabolorum cultores pertinet. Eius generis sunt, qui
ex

ex inspectione fatinae et hordei diuinant, et Pythia, ex quercu oracula captans, et Dodonaea, sacrificula, et aruspices et obseruatores signorum et sternutationum et omnium et fulminum et murium et mustelarum, et ligni crepitantis, et tinnitus aurium et palpitationum corporis et nominum: itemque, qui umbras mortuorum euocant, et ex astris, aquis et aliis infinitis futura praedicunt. Nam diuinatione ex somnis et apud nos quidem in usu est, sed per adflatum diuinum fit. Diuinatione naturalis est animalium brutorum. Hirundines enim et grues et formicae imminentem tempestatem praesentiunt, itemque echini et alcyones, naturae munere. Diuinatione vero, quae arte constat, est medicorum, consiliariorum et gubernatorum. etc. Ad verae prophetiae proprium est, linguam praebere ministrum gratiae Spiritus.

Protagoras, Abderites, Artemonis vel Macandri F. Quidam Teium fuisse scripserunt. Primum fuit baiulus; sed Democritum quum audisset, doctrinae captus amore, philosophiae operam dedit et eloquentiae, primusque cognominatus est sophista. Idem contentiosum dicendi genus primus inuenit, et centum minarum mercedem a discipulis exegit, λόγος ἑμισίος, sermo mercenarius ideo cognominatus. Magister fuit Isocratis, oratoris. Idem primus orationem diuisit in partes quatuor, εὐχολήν, ἐρώτησιν, ἀπόκρισιν, ἐντολήν. Alii post eum in septem, διήγησιν, ἐρώτησιν, ἀπόκρισιν, ἐντολήν, εἰσαγγελίανⁿⁿ⁾, εὐχολήν, κλῆσιν. Alcidas quatuor formas orationis ponit, φάσιν, ἀπόφασιν, ἐρώτησιν, πρὸς ἀγόμευσιν. Protagorae libri ab Atheniensibus cremati [P] sunt, quod aliquando sic exorsus esset: περὶ Θεῶν ἐν ἔχω εἰδέναι, ἔτε ὥς εἰσιν, ἔτε ὥς οὐκ εἰσιν. De Diis scire non possum utrum sint, an οὐκ non sint. Platone, philosopho, est antiquior, fuitque magister Prodicus, Ceii, et multorum aliorum.

Protophages, Xanthius ex Lycia, pictoria arte celebris, qui Bacchum, Διονύσον (Leopoldus XVI. 2. emendat. ex Plutarchi Demetrio pag. 898. legit^{oo)} Ἰάκχον.) Rhodi pinxit, opus incomparabile, quod admiratus est Demetrius, Poliorcetes, cum Rhodum per biennium obsideret, adductis mille amplius nauibus et plus quam 55000 armatorum. Scripsit Protophages de arte pictoria et figuris libros II.

Ptolemaeus, Cytherius, poeta epicus, Scripsit de psalacantha, quam herbatam esse dicit mira vi praeditam.

Claudius Ptolemaeus, Alexandrinus, philosophus, tempore Marci, imp. Scripsit tres libros mechanicos; de ortu et significationibus stellarum inerrantium; planisphaerium; canonem expeditum; magnum opus astronomicum siue Syntaxis, et alia.

Ptolemaeus Pindarion, Alexandrinus, grammaticus, Orondri F. discipulus Aristarchi. Scripsit Homericorum exemplorum ὑποδεργμάτων libros III. de Homérico charactere; aduersus Neothalidem de dictione; de Uide Homérico; de asteropaeo, apud Homerum, et alia.

Ptolemaeus, grammaticus, ἐπιθετής dictus, quod Aristarchum sequeretur. Auditor fuit Hellanici, grammatici, qui audiuerat Agathoclem, discipulum Zenodori, Ephesi. Scripsit

nn) Suid. infra in πνθμῆν, ἱσαγγελίαν. Laertius habet ἀπαγγελίαν.

oo) Confer Franciscum Iuuium in artificum catalogo pag. 184. seq. et Kuster. ad Suidae locum tom. III. pag. 218. not. 2.

πλὴν πρὸς αὐτὸν παρ' Ὀμήρου πλεονάζον, de plagis apud Homerum: — commentarium in *Odyssiam*.

Polemæus, Aristonici, grammatici pater et ipse grammaticus, qui ambo Romæ artem grammaticam professi sunt. Scripsit *ὁμοίους εἰρημνέας τοῖς Τραγικοῖς*, de iis, quas similiter dista sunt a tragicis; — in *Homerum libros quinquaginta*. — *Τὰ παρὰ τῷ ποιητῇ ἔτινα ἰσοσημεία*, de iis, quas apud Homerum mira et peregrina traduntur; de *Musis et Nereidibus*.

Polemaeus, Hephæstionis F. cognomine *Κέρως*, Alexandrinus, grammaticus clarus, in sub Traiano et Hadriano, imp. Scripsit de *historia paradoxa* siue mirabili; *Sphingem*, drama historicum; *ἀνθόμενα* siue *poema Homeri æmulum*, *rhapsodiarum XXIV*, et alia quaedam.

Etolemæus, Ascalanites, grammaticus, qui Romæ docuit. Scripsit homericam prosodiam; de Hellenismo, siue de recta loquendi ratione [P] libros XV.; de metris, de *Aristarchea Odyssææ correctione*; de differentia vocabulorum; item alia grammatica.

Pulcheria, Arcadii filia, nondum annos XV. nata imperium optime administravit, fratrem quoque Theodosium erudit, et pietate erga Deum accurate instituit, multasque instruxit ecclesias. Nestorius Pulcheriæ inuisus erat, criminabantur enim, eam apud Paulinum Magistrum. Sorores eius Arcadia et Marina. Theodosius sæpe, libellis non lectis, nomen suum subscreebat. Itaque Pulcheria ipsi subiecit libellum, quo coniugem, Eudoxiam, donari sibi petebat, ut ea ancilla uteretur etc.

Pylades, Cilix, ex oppido Mistrarnis. Scripsit de *saltatione italica*, cuius ipse inventor fuit; de *saltatione comica*, quæ *Κόρδαξ* vocabatur: Item de *saltatione tragica*, quæ *κίρκος* et de *satyria*, quæ *ἐμμέλειον* dicebatur. (sed vide *Athen.* I. pag. 20. et Küssleri not. 4. et 5. tom. III. pag. 239.)

Pyrrhon, Plistarchi F. Eleus, philosophus tempore Philippi Macedonis, Olympiad. CI. et ultra. Primum quidem pictor fuit, postea animum ad philosophiam adplicans audivit Brysonem, Clinomachi discipulum, deinde Anaxarchum, discipulum Metrodori, Chii, cuius magister fuit Democritus, Abderita. Statuit, nihil esse natura honestum et turpe, sed omnia moribus et lege.

Pyrrhon, Philiasius, Timarchi F. discipulus Timonis, philosophi.

Pyrrhonii philosophi, qui Pyrrhonis sectam amplectebantur, dicti etiam aporetici, sceptici, ephedici, zetetici etc. Sceptices primus auctor fuit Homerus, qui nihil certi de rebus pronunaiat. Septem etiam sapientes fuisse Scepticos, quorum est dictum: *ne quid nimis*: Anaxilochus quoque, quum ait: *Τῶς ἀνθρώποις νῦν γέεται θνητοῖς, ἐκὼν Ζεὺς ἡμέρην ἄγει*, et Euripides, (Supplicibus) *τί θῆτα τὰς ταλαιπώρους βροτὸς φρονεῖν λέγεται; εἴ γὰρ ἐξηρημέδα δρωμέν τε ταῦθ', ἂν τυγχάναις θέλων*.

Pythagoras, Samius, reuera Tyrrenus, Mnecarchi, sculptoris annulorum, filius, qui cum patre Samum adolescens ex Tyrrenia migravit, ubi Pherecydem Syrium, deinde Hermodamantem audiuit, Creophyli nepotem, hinc Abaridem, Hyperboreum et Zaratem, Magum, Apud Aegyptios etiam et Chaldaeos disciplinis institutus rediit Samum, quam quum Polycratis tyrannide teneri vidisset, Crotone in Italiam abiit, aperta quoque ibi schola quingentos et amplius discipulos habuit. Fratres ei duo: natus maior Euhomus, medius Tyrrenus. Seruus Zamolxis, cui Getæ, ut Saturno, immolant. Vxorẽ duxit Theanonem, Brontini, Crotoniatae, filiam, ex qua filios duos suscepit,

cepit, Telangeum et Damonem, vel ut alii, Mnesarchum: filiam quoque, Myiam, siue, ut alii, Arignotem. Scripsit Pythagoras tres tantum [P] libros, παιδευτικὰ: πολιτικὰ et tertium, qui Lyfdis Tarentini est potius, eius discipuli, qui Thebis, quo fagerat, Epaminondam instituit. Quidam *auria carmina* quoque illi tribuunt. (Plurima deinde de Pythagora eiusque morte, philosophia ac symbolis refert Suidas, qui etiam videndus in ἥδη.)

Pytheas, Atheniensis, orator, milothri, siue pistrinarii filius, scripsit *conciones* et *orationes forenses* et alia quaedam; non adnumeratus autem est (decem) oratoribus, ut homo audax et dissolutus, qui Athenis ob aes alienum ex carcere effugit in Macedoniam, ac postea rediit.

Ῥαδιας Βοή, vox cum cantu tibiae coniuncta, *carmen pythium*. Hinc πιδαύλης, quomodo paeana vocant.

Πύθιον. Templum Apollinis, Athenis a Pisistrato conditum, in quo tripodas ponebant, qui cyclio choro Thargelia vicerant.

Python, Byzantinus, orator, qui, in exilium pulsus, in Macedoniam abiit, ibique impulos ad prodicionem impulit etc. v. Küsteri not. tom. III. pag. 237.

Quadratus, Romanus, historicus. Scripsit ionica dialecto historiam romanam libris XV. eamque inscripsit *χίλιετηρίδα*, quod complecteretur res mille annorum a Roma condita ad imp. Alexandrum, Mammeae F.

Quirinus, sophista, qui *lingua aetarii γλώσσα ταμεία* vocabatur, cuius cura ab imp. ei commissa erat.

Rhadamanti iudicium, de iis, quorum testata est iustitia. Rhadamanti iurandum, supra, *χῆνα ὁμνύει*, et Lampon. conf. Küsteri not. l. c. pag. 249.

Rhamnus de sapientibus clarisque viris dicitur. Rhamnus enim erat populus Atticae, in quo Antiphon floruit, orator celebris, quem multi imitari volentes, prouerbiūm vsui vitae reliquerunt, ut viri praeclari, Rhamnussii vocarentur. *Rhamnusia Nemesis*, statua, quam fecit Phidias et Erechtheus matris suae nomine, quae Nemesis vocabatur et illo in loco regnauerat, dedicauit. Phidias Agoracrito, Pario, amasio suo, permisit nomen suum inscribere; ut Olympiae, digito Iouis inscripsit *Παντάρκης καλός*. Erat autem Pantarces, Argiuius, formosus, ipsiusque amasius.

*Ραρίαίς. Rharus Cererem, errantem et Proserpinam quaerentem, hospitio excepit, pro quo beneficio Ceres Triptoleimum, Celei F. Rhari nepotem, agriculturam docuit, eique eurrum alatorum draconum dedit, quo vectus terram peragrauit, et agriculturam homines docuit.

Rhapsodi dicebantur, qui carmina Homeri in theatris recitabant, quod *ραΐδης* [P] siue virgas tenentes, hoc facerent. Est etiam *ραψωδῆσαι* nugari, vel simpliciter loqui et recitare.

Rheginos Xenarchus, Sophronis, mimographi, F., ut timidos in comoediis suis perstrinxit, a Dionysio, tyranno, ad hoc inductus. Vnde prouerbiūm ortum est *Ῥηγίνος δειλότερος Rhegino timidiōr*, de iis, qui supra modum timidi sunt.

Rheginus, grammaticus, scripsit librum qui vocatur *Polytechnon*.

Ῥησιάρχος, qui oracula dicit, ut est apud Epicharmum. Vel, ut Asclepiades libro sexto *τραγωιδιμένων*, qui omnium optime nouerat verum dicere.

Ῥήτας.

Pyropus. Multis secretis cautus est, de in senatu ars oratoria adhiberetur, si quis sententiam ferret de re, quae ad priuatam ipsius fortunam non pertineret.

Rhianus, Benacus, ex Bena, Cretae vrbe, vel Creta; vel, ut alii, ex Ichoma, Messenae ciuitate. Hic primus fuit palaestrae custos et seruus: postea litteris institutus grammaticus euasit, aequalis Eratosthenis. Scripsit *ἑρμηνείαν τῆς ποικίλης* (p. 789). *Heraclidem* libris XIV.

Rhinthon, Tarentinus, comicus, auctor hilarotragoediae, siue phlyacographiae. Figuli filius, sub Ptolemaea primo vixit. Fabulae eius tragicae et comicae XXXVIII. (conf. Küster p. 260. not. 8.)

Rosus, Ephesus, medicus, qui cum Cretone sub Traiano floruit. Scripsit librorum plurimos, ex quibus sunt hi: *de ratione vitæ libri V.*; *de vitæ namiganis;* *de medicamentis vulnerum;* *de vulneratione articulorum;* *de fribus;* *de veteri medicina;* *de lacte;* *de vino;* *de melle.*

Rutilius Rufus, tempore Scipionis vixit, in expeditionibus bellicis ei comes, et res, tunc gestas, litteris mandauit, fuitque tunc temporis tribunus militum, ut Appianus in romana historia testatur.

Ῥυμός, abderitica dialecto significat figuram. Aliis praeterea vocibus, non graecis, Democritus, Abderites, vsus est, ut *ῤωμῶν* dixit *fitum*, et *ῤωμῶν* *ordinem*.

Sabazus Bacchus dictus a clamore orgia celebrantium. Nam barbaris *ἐναιζεν* est *σαβαίζεν*, et *ἐναομὸν* adpellant *σαβαομὸν*. Etiam *σαβαί* loca, Baccho consecrata, et Bacchi sacerdotes. *Μινάεω*, Paternus, Sabazium ait esse Bacchi filium. (Suid. in *Σάβω*.)

Sabinus, sophista, qui vixit sub Hadriano, Caesare. Scripsit Introductionem et argumentum materiae declarationum libris IV. commentarium in Thucydidem, Acusilaum et alios. Item alias quaedam enarrationes. (Fratres eius Sergius infra, *Σέργιος*.)

Sacas, poeta tragicus: et Sacae, gens Thracica. Ammonius, philosophus Alexandrinus, cognomento Sacas, ex Christiano factus est gentilis, ut ait Porphyrius.

[**Salustius,** sophista, scripsit commentarium in Demosthenem. Herodotum et alia.

Salustius, Mopseates, medicus, scripsit de medicina, sub Tiberio, imp.

Salustius, Basilidis, Syri et Theocleae, Emesae, F. Athonis Alexandriam cum Isidoro venit. Eloquentiae praeceptis ab *Eunoio*, sophista, Emesae tunc versante, eruditus, publicas Demosthenis orationes omnes edidit, et orationes scripsit non inferiores illis. Nostri quoque ciuem. (Damascii verba sunt,) *Marcellum*, Eunoii sodalem, octo libros historiae Thucydidis edidisse aiebat, nihil tamen audita dignum dicere potuisse. *Namque* etiam aiebat sexies totum Demosthenem edidisse, sed tamen ne os quidem aperire potuisse, ut aliquam orationem commodam haberet. Salustius dicebat, philosophari hominibus non esse facile, sed potius impossibile, Heracliti more insectator vulgi et derisor falsus. Idem virtutem quintam vocabat veram opinionem.

V. v. v. 2

nionem

pp) Quod omnia poemata sint *ἑρμηνεία*, Küster. tom. III. pag. 259. alterutrum vocabulum esse superuacaneum existimat. *Toup* vero in emendationibus in Suidam vol. II. pag. 135. melius corrigit

ἑρμηνεία *ποιήματα*. Sed criticum hic agere aut Toup animaduersiones repetere nec libet nec vacat. *Harl.*

nionem de Diis, quae interdum inesse videtur etiam improbiſſimis. Philosophabatur cynico more etc.

Salustius, praefectus praetorio sub Iuliano etc.

Σαμῖαι ὄμιος πολυγέφυματος dictus ab Aristophane in Babyloniis, vel, quod Samii, a tyrannis ad incitas redacti, ob eipsum penuriam feruis ius ciuitatis adscripserunt, vt Aristoteles, tradit in Samiorum rep. vel, quod apud Samios XXIV. litterae primum inuentae a Callistrato, vt Andron in tripode ait. Archinus vero Athenaei F. archonte Euclyde Atheniensibus persuaſit, vt Ionum litteris vterentur. Aristophanes autem comœdiam *Babylonios* docuit per Callistratum annis (XX.) ante Euclidem sub archonte, Euclyde. De eo autem, qui rem istam Atheniensibus persuaſit, scribit Theopompus. Alii causſam adferunt, quod Athenienses Samios, in bello captos, ſtigmatē noctuae notarent, Samii vero Athenienses famaena, quod est nauigium bireme a Polycrate, Samiorum tyranno, primum fabricatum, vt ait Lyſimachus libro secundo Noſtorum, ſine de reditu.

Sanchoniathon, Tyrius, philoſophus, qui belli troiani tempore vixit scripſitque de *Hermetis phyſiologia*, quae (in linguam graecam) translata eſt; *antiquae Tyriorum inſtituta* lingua Phœnicum: *theologiam aegyptiaram*, et alia.

Sandon, Hellanici F. philoſophus. Scripſit *argumenta in Orphum*, librum vnum.

Sannyrion, Athenienſis, comicus. Eius dramata: γέλας, Δαναίη, Ἴω, ψυχασαί, vt Athenaeus in Dipnoſophiſtis.

[U] Sappho, Simonis filia, vel Eunomini (al. Eumeni) vel Eirigyi, vel Ecryti, vel Semi, vel Gamonis, vel Etarchi, vel denique Scamandronymi, patris, et Clides, matris. Lesbica; Ereſo oriunda et lyrica. Vixit Olympiade XLII. quo tempore floruerunt Alcaeus, Stheichorus, Pittacus. Frater eius Larychus, Charaxus, Eurygius. Nuſſit Cercolae, ditiffimo viro ex Andro, vnde nata ipſi fuit filia, Clis. Amicae fuerunt Atthis, Teleſippa, Megara: diſcipulae Anagora Mileſia, Gongyla Colophonica, Eunica Salaminia. Scripſit *carminum lyricorum libros IX.* et prima plectrum inuenit. Scripſit et *epigrammata, elegias, iambos, monodias.*

Sappho, Lesbica, Mytilenaea, pſalteria, de qua ſupra, in Phaon.

Aelius Sarapion, rhetor, Alexandrinus. Scripſit de *vitis declamationum*. *Ἀκροάσεων* ſive *auſcultationum libros VII.* *Panegyricum in Hadrianum, imp. conſultationes ad Alexandrinos; reſtante Plato Homerum e rep. ſua ablegari*, et alia multa. Item *artem oratoriam.*

Sarapion ſolum fere Orpheum habebat et legebat: ſubinde Iſidorum de quaefſionibus occurrentibus interrogans, virum ſumma theologiae ſcientia inſtructum, quem ſolum familiarem norat et admittebat, nec vllum alium ſuarum facultatum, duorum aut trium librorum, inter quos erat Orphei poëſis, dignum indicabat, putans, ſe in illo perſpexiſſe vitam illam Saturniam, poetarum fabulis celebratam. Nam ille quidem poetarum ſcriptis celebratus Chiron in Saturnii et Iouii regni conſinio potius conſtitit, vnde biſormis eſſe traditur. Eodem tempore vir alius Alexandria venit, ex tota diametro, vel magis etiam, ſi ſic dicere fas eſt, quam ex diametro a Serapione diſtans: nam hic quidem Saturnius aut Iouius fuit, ille vero Typhonius, et Typhone verſuſior bellua. Nullus enim eorum, qui nunc viuunt, hominum ignorat, quo animo et qua fortuna fuerit Pamprepus.

Σαράπις,

Σκίρατος. Alcaeus Pittacum vocavit *σκερίπτα*, *χαρτεπρόβη* γράμματα, φύσιν, γασ-
τρανα, *ζωφασκοπίδα* et *ἀγασούρετα*. (ex Laërtii lib. 4 p. 81.)

Scindapfus, instrumentum musicum. De Zenone, Citieo, (Timon:) *ὁ δ' ἔχεν γύργαδον*
αὐτὲ μικρὸς ἰὼν· νῦν δ' ἔχεν ἑλάσσονα σκινδαψοῖς. *mentem habebat, minorem scin-*
dapso. etc.

Σκίφη. Crantor, philosophus, poetae cuiusdam versus *σκίφης* plenos esse dixit.

Σκίρταλος. Diogenes, Sinopenfis, iam senex, a *Scirtalo*, pirata captus est.

Σκληρὰς αἰὲς δὲ δασμὲν tributum durae vatis, Sphingis, h. e. difficile, (apud Sophoclem
Oedipo tyranno.)

Σκολιὰ, *carmina convivialia*. *Σκολιῶν Μελίτε, Καρικῶν αὐλημάτων*. Melitus [F] iste
fuit poeta tragicus, qui Socratem accusavit. Perstringitur a comicis, ut poësi frigi-
dus, et moribus improbis praeditus. *Carica* vero, carmina lyrica lugubria.

Σκολιὸν, carmen paucorum versuum. Timocreon, Rhodius, poeta epicus ⁹⁹, tale scolium
contra divitias scripsit, cuius initium est, *ὀφελος ὃ τυφλὸν πλῆτε*, etc. *o coetiae di-*
viitiae, utinam nec in terra, nec in mari, nec in continente unquam visas fuissetis, sed in
tartaro et acheronte habitaretis: Vos enim omnium malorum inter homines causa estis.
His simile est decretum, a Pericle scriptum, quo Megarenses foro, mari, continente
aresbantur.

Σκολιόν. *Tyrannion* scripsit commentarium de *metro obliquo* (*περὶ τοῦ σκολιῦ μέτρου*),
quod ei propositum fuit a C. Caesare.

Scopas, Aetolorum praetor, frustratus principatu, cuius maxime causa leges scribere ausus
fuerat, Alexandriam cogitabat, ratus, sese illius urbis opibus inopiam suam atque im-
mensam animi cupiditatem facile expleturum. Sed erat insatiabilis etc.

Scopelianus, Clazomenius, sophista, qui sub Nerua vixit et Smyrnae eloquentiam docuit,
auditor Nicetae, aequalis Apollonii, Tyanensis, ad quem etiam epistolas Apollonius
scripsit.

Σκύθης. Anacharsis fuit Scythia, sed matre graeca natus, et ideo *διγλωσσος* duarum pe-
ritus linguarum, qui Scythias leges tulit.

Scylax, Caryandenfis, ex Caryanda, Cariae civitate, prope Halicarnassum, mathematicus
et musicus. Scripsit periplum locorum extra columnas Herculis; de Heraclide, My-
laeorum rege; terrae periodum; *ἀντιγραφήν* adversus Polybii historiam.

Scytale, epistola Laconica. Ligna erant duo polita et oblonga, quorum alterum Lace-
daemoniorum ephori retinebant; alterum tradebant duci, quem ad bellum emitte-
bant, et quoties ei aliquid mandare volebant, albo libro lignum involuebant et in eo
mandatum scribebant, deinde eorum replicantes id tabellario tradebant absportandum.
Dioscorides *ἐν τοῖς περὶ νομίμων* in opere de moribus et institutis refert, foenerato-
res diuidere scytalam duobus testibus praesentibus, et in utraque eius parte contra-
ctum scribere, et alteram quidem vni ex testibus dare, alteram sibi reservare. Vte-
bantur scytala et alio modo, ut Aristoteles in Ithacensium rep. scribit,

Secundus, Atheniensis, sophista, (non is,) qui vocatus est Phileas. *Herinus* ⁷⁷⁾ sine clavus ligneus vocabatur, ut fabri filius, fuitque Herodas, sophista, magister. Scripsit *declamationes* ⁷⁸⁾ *4* *breves*.

Seleucus, Alexandrinus, grammaticus, cognominatus Homericus, qui Romae eloquentiam docuit. Scripsit commentarios in totum paene [P] poetam; de synonymorum differentia; de iis, quae falso creduntur; de proverbiis, apud Alexandrinos visitatis; de Diis libros centum, item alia *σύνμικτα* siue miscellanea; [etiam *glossas* aliasque, de quibus vid. Küsteri not. 6. tom. III. pag. 297.]

Seleucus, Emesensis, grammaticus, scripsit *πεπολιευμένα πεπρωμένα πεπρωμένα πεπρωμένα* *libros IV.* ⁷⁹⁾ *In Lyricos commentarium; Parthiorum libros II.* Inveni et aliam Seleucum his additum, sed qui nullos scripserat libros.

Sellius siue Silius, qui et Homerus dictus est, grammaticus ante Menandrum. (Supra in Homero.)

Semus, Eleus, grammaticus, scripsit Eliacorum libros VIII. periodos *libris II.* de Peractibus *librum I.* de Pergamo *librum I.* de Pacanibus, in quo opere genera musicorum recenset, autocabalos; Ithyphallos, phallophoros etc. (Supra in Phallophori, ubi *autocabali* legitur, non autocabali.)

Aelius Serenus, Atheniensis, grammaticus, scripsit epitomen operis Philonis de verbis et quinam in singulis clari fuerint, libros III.; epitomen commentariorum Philoneni in Homerum, *libr. I.*

Sergius Zeugmatensis, Aphthonii F. a caussidiis, qui praefecti fuerunt, genus docens, praefectus et ipse praetoria et consularis et patricius. Scripsit epitaphium in Iophiam, Sabinam, fratrem suum, item alium librum pro caussidiis adversus Aristidem. *Σεργίου, falso se insulare*, dictum ab Aschines, Selli F. qui pauper divitem se falso iactabat. Etiam *αἶλλος gloriosus* vocant, et *gloriori αἶλλεν*.

Seuerianus, Damascenus, vnus ex primarii generis viris, Auxentii Callinici F. ortus ex Romanis, qui Alexandriam incoluere. Poetica, oratoria et iuris civilis romani peritia instructus, etiam in philosophia instituendum se Proclo dare volebat, ni pater, qui patronum caussarum malebat, id prohibuisset. Sed, patre defuncto, Athenas, ubi Proclus erat, profectus somnauit, montis cacumini, tamquam vehiculo, se insidere et montem ipsum aurigae instar agitare. Hinc fato et voluntate ad remp. accedere et magistratum gerere quam philosophiam beatumque otium sectari maluit. Quum postea in odium incidisset Ardaburii, magni illius Asparis F. multa ab illo passus est sanctissimus et supra modum religionis graecae cultor. Isocrateas etiam orationes copiosiores et de rep. agentes mihi enarrauit, non artificioso illo et sophistico, sed prudenti et philosophico more. [P] Idem Iulianum, fratrem meum ⁸⁰⁾ natu minorem, sic ad eloquentiae studium inflammavit, ut eum et poetas et celebres oratores edificare iuberet. Et alios quidem poetas utcumque probabat, at Callimachum in

77) De hac lectione v. Küsteri not. 7. tom. III. pag. 295. *Harl.*

78) At, notante Küstero l. c. id opus Attienatus tribuit Seleuco Tarfensi. *Harl.*

79) Damascii verba sunt.

manus sumens, Afrum hac portam nunquam non derisit. Quin lectione eius adeo offendebatur, interdum et librum eius conpungebat. Huic Zeno, imp. proximam a se dignitatem pollicitus est, si Christianus fieri vellet: et ipse nobis epistolam, pollicitationes illas continentem, sed nihil apud se proficientem, recitavit. Arcadium etiam, Lactantium, per epistolam obiurgavit. Nam Severianus in epistolis scribendis acer et cordatus erat.

Severus, Σεβήρος, sophista romanus sub Anthemio, imp. fuit, Alexandriam vero professor in otio philosophica vitam transiegit, variorum librorum copia abunde instructus. Viros autem doctrina praestantes, si quisquam alius, ad se facile pertrahere nouerat.

Severus (imperator) nec humanatum nec diuinarum rerum quicquam imperuestigatum ut relinqueret, vel occultissima perscrutatus est. Et ideo libros omnes, qui aliquid alicani habebant, et quoscumque reperire potuit, ex omnibus adytis sustulit, et in Alexandri monumento conclusit, ut nec illius corpus quicquam amplius cerneret, nec res in illis scriptas legeret.

Severus Σεβήρος. Hic post infelicem illum Eutychem exstitit, et cum Antiochia thronum malis artibus occupasset, Mamentis et Apollinaris et Eutychis haeresin stabilem conabatur. Ex ecclesia itaque pulsus in Alexandrinos, populum leuem, turbinis et procellae instar incidit. Quum autem hic quoque alia procella ipsi et populo reslisset, omnia confudit et perturbauit. Iulianus enim quidam Halicarnassensis, Asiae episcopus eos dissipauit. Confer supra, in Iuliano.

Sextus, Chaeroneusis, Plutarchi sororis filius, philosophus, qui fuit M. Antonini Caesaris temporibus, Herodoti, Philadelphaci, discipulus sectaeque Pyrrhoniae addictus^{us}). Hic apud imperatorem in tanto honore erat, ut vna cum eo ius diceret. Scripsit *Ethica*, itemque *septem libris X*. Post Commodi mortem quidam se Sixtum dicere ausus est, facultatesque et dignitatem eius sibi vindicare, qui a multis saepe interrogatus scite respondit. Sed quum Pertinax nonnulla ad eruditionem graecam, cuius ille rudis erat, pertinentia ex eo quaereret, longe a scopo aberrauit, quum, quid diceretur, ne intelligere quidem posset. Adeo natura quidem vultum ei similem habebat, ceterisque in rebus arte [P] cum referebat, doctrina vero eadem exculeus non erat.

Sextus, Afer^{us}), philosophus, scripsit *Septem* siue *Pyrrhoniam libris X*.

Sibylla Delphica, quam etiam *Dianam* adpellarunt. Vixit ante bellum Troianum: scripsit oracula versibus.

Sibyllae Chaldaeae pater Berofus, mater Erymanthe.

Sibylla, Apollinis et Lamiac F. vel Aristocratis et Hydolae, vel Crinagorae, vel, ut Hermippus, Theodosi, Erythraea, nata in loco Erythrarum, qui vocabatur Batti, nunc, condita illic vrbe, Erythrae. Quidam Siculam tradunt, alii Sardoniam, Gergethiam, Rhodiam, Libyram, Locranam, vel Samiam denique. Fuit post captam urbem Troiam

us) Hunc Sextum, adde quod, siue ex aetate siue ex doctrina, non eundem esse, (vbi quidam opinantur,) cum Sexto Pyrrhonio siue Empirico, (vbi hic est Sextus Empiricus. Harl. Küster (tom. III. pag. 299.) argumentis vsus est.

iam annis CCCCLXXXIII. Conscripsit libros istos: *περὶ παλμών*, de palpitacionibus; *μέλη carmina*; *χρησμός*, oracula. Eadem etiam prima trigonorum genus lyrae fertur inuenisse.

Sibylla, Helissa, scripsit versibus vaticinia et oracula.

Sibylla Colophonica, quae vocata fuit *Lampusa*, a Calchante oriunda. Ipsa quoque scripsit vaticinia et oracula versibus, et alia.

Sibylla Thessala, dicta etiam *Manto*, quae a Tiresia genus duxit.

Sibylla Phrygia, a quibusdam vocata *Sarbis*, ab aliis *Cassandra*, ab aliis *Tanaxandra*, et ipsa scripsit oracula.

Sibylla Cumana et Sibylla Thesproica. Et haec oracula scripserunt.

Sibylla Chaldaea, siue Hebraea aut Persica, proprio nomine *Sambethe*, a beatissimo Noë genus ducens. Haec praedixit ea, quae Alexandro Macedoni contigisse dicuntur, cuius meminit Nicanor, qui vitam Alexandri scripsit. Eadem de Domino Christo eiusque aduentu, Numinis instinctu, plurima praedixit. Cum hac et reliquae Sibyllae consentiunt, nisi ut huius sint XXIV. libri, de quavis gente et regione praedictiones continentes. Quod autem versus eius imperfecti et laxati inueniantur, non est ipsius vatis culpa, sed scribarum, qui vel orationis celeritatem scribendo adsequi non potuerunt, vel etiam indocti et grammatices imperiti fuerunt. Cum afflatu enim et eorum, quae dicta erant, memoria simul desinebat. Et haec causa est, quare et versus imperfecti reperiuntur, et sententia claudicans, siue sapientissimo Dei consilio hoc factum fuerit, ne a multis iisque indignis oracula eius cognoscerentur; siue longum tempus, ut multorum aliorum, ita etiam huius rei causa fuerit. Praeterea et obscuritas eorum, quae a Sibylla dicebantur, et crebra librorum eius descriptio, nihil mirum est, si et sensus et metri confusionem pepererint.

[P] Sibyllae diuersis et locis et temporibus fuerunt decem. Prima, Chaldaea, quae et Persica, proprio nomine *Sambethe* dicta. Secunda, Libyca. Tertia, Delphica, Delphis nata. Quarta, Italica, quae in Italiae vrbe, Cummeria (nata est.) Quinta, Erythraea, quae ante bellum Troianum vaticinata fuit. Sexta, Samia, proprio nomine *Phyto* dicta, de qua scripsit Eratosthenes. Septima, Cumana, quae et *Amalthea*, et *Hierophila* dicta fuit. Octaua, Hellepontia, nata in vico, Marmisso, prope oppidulum, Gergithium, (quae loca olim finibus regionis Troianae comprehensa fuerunt) temporibus Solonis et Cyri. Nona, Phrygia. Decima, Tiburtia, Albunaea dicta. Aiont autem, Sibyllam, Cumanam, nouem oraculorum suorum libros adtulisse ad Tarquinium Priscum, tunc Romanorum regem: quos dum ille repudiasset, duo ex illis cremasse. (conf. tamen *Lassant.* de falsa relig. lib. I. cap. 6. §. 7. sqq.)

Sibylla vox est romana, quam si interpreteris, *vatem* significat. Sibyllae igitur, ut multi scripserunt, diuersis locis et temporibus decem fuerunt. — *Σιβυλλὰ*, oraculorum amore et desiderio tenetur, vel delirat et vaticinari cupit; vel oracula sonniot; vel superbit; etc.

Σιβυρτιος, siue *Σιβύριος*, Theodectae, Phaselitae, lector et seruus, qui, primus e seruis, artem oratoriam professus est. Scripsit *artem rhetoricam*.

Σιδνεϊαν ψυχὴν, *ferreum quimum* siue *inexorabilem*. — Glaucus quidam, Sanius, ferrum nationem primus inuenit; et proverbium, *Glauci ars*, de iis quae facile conficiuntur.

Siluanus,

Silvanus, philosophus, qui cetera quidem probus erat et sanctus, sed moribus simplex et apertus.

Σιλαίνης, labiis distortis aliquem deridet, et (μυλίζω) inter deridendum oculos mouet. Σίλλος enim est mimus, vel fallum dictum et derisio. Et qui illos scribit, dicitur sillographus, qualis fuit Timon, Philasius, philosophus pyrrhoniū

Simonias, Rhodius, grammaticus. Scripsit *glossarum libros III. variorum poematum libros VI.* Ab initio fuit Samius ^{ww}, postea vero, quum coloni in insulam, Amorgum, mitterentur; et ipse coloniae illius dux a Samiis eo missus fuit. Tres autem vrbes in Amorgo condidit, Minoam, Aegialum et Arcesimen. Vixit annos 406, post bellum troianum. Secundum quosdam primus *iambos* scripsit, disersa alia. Item *Origines Samiorum*.

Simonias, Thebanus, philosophus, discipulus Socratis. Scripsit *de sapientia*, [P] *de amicitia*, *de veritate*, *de musica*, *de eo, quod optandum est et fugiendum*; *de cura animae*, item alia philosophica.

Simocattes, cognomen Theophylacti Simocattae.

Simonides, Leontepis F. Iulietes, ex Iulide, Cei insulae, ciuitate; lyricus, Stesichoro posterior, et cognominatur *Melicertes* propter suauitatem. Hic artem memoriae inuenit, itemque litteras longas et duplices et tertium sonum lyrae. Vixit Olympiade LV, quamuis alii eum ad Olymp. LXII. referant. Vitam extendit vsque ad Olympiadem LXXXVIII. annumque aetatis LXXXIX, adtigit. Dorica dialecto *regnum Cambyfis et Darii* descripsit. Item *praedium nauale Xerxis*, et *praedium nauale ad Artemisium*, versibus elegiacis: *praedium* item *ad Salamina* versibus meliciis. Ad haec scripsit *threnos*, *enconia*, *epigrammata*, *patanas*, *tragoedias*, et alia. Hic Simonides, si quis alius, memoria pollebat: ei vero similis erat Apollonius, qui vt plurimum quidem silebat, multa vero mente versabat; et quum centesimum aetatis annum ageret, memoriae firmitate ipsum Simonidem superabat. Ideo etiam *hymnum in Memoriam* canebat, in quo dicit, omnia a tempore consumi, ipsum vero tempus beneficio memoriae expers senii et immortale esse. Hic primus carmen mercede scripsisse dicitur. Habebat enim duas arcas, vnam gratiarum vacuum: alteram (mercedis) plenam. etc. Eius dictum: ἀνάγκη ἔδδ' ὅσοι μάχονται. etc.

Simonides, Ceius, prioris ex filia nepos, cognomine Melicertes, vixit ante bellum Peloponnesiacum. Scripsit *Genealogiam libros III. Inventionum libros III.*

Simonides, Magnesiū, Sipyli F. poeta epicus, qui vixit temporibus Antiochi Magni. Scripsit huius res gestas, pugnamque cum Galatis, in qua equitatus eius per elephantos profligatus fuit.

Simonides, Caryslius vel Eretrienfis, poeta epicus, scripsit Graecorum conuentum in Aulidem; trimetrorum libros II. de Iphigenia vnum.

Simonides. Hic imp. Iouiani temporibus vixit, et philosophus clarissimus fuit.

Simonides, Crinei F. Amorginus, iamborum scriptor, scripsit elegiarum libros II. item iambos.

ww) Haec non ad Siamiam sed ad Simonidem, iambographum antiquissimum, Amorginum, spectant. Confer *Allatium* de Simeonitis pag. 206. seq.

Iambos. Vixit autem ipse annis 490. post bellum troianum. Secundum quosdam hic primus iambos scripsit. (conf. paullo antea, de Simmia, Rhodio, dicta.)

Simon, sophista, qui publicam pecuniam interuertebat. Simon et Theodorus et Cleonymus periuri Aristoph.

Simplicius, philosophus.

[P] Siricius Neapoli, vrbe Palaestinae, oriundus, sophista, discipulus Andromachi, qui per aliquod tempus Athenis docuit, scripsit *progymnasmatum*, et *declamationes*.

Sisinnius, Nouatianorum episcopus etc. (ex *Socratis* VI. 22. hist. et alia de Sisinnio narratio ex *Sozomeno* libr. VIII. cap. 1.)

Σμυκηθης. In tabellis nomina eorum, qui in ius citabantur, inscribi solebant, *Aspasia* et *dominus*, id est, maritus eius.

Socrates, Sophronisci, statuarii, et Phaenaretis, obstetricis, F. primum statuarius fuit: aiunt enim, Gratias vestitas Athenis eius fuisse opus. Deinde philosophatus est, audito Anaxagora, Clazomenio, postea Damone, hinc Archelao. Aristoxenus ait primum audiuisse Archelaum etc. Ingressus virilem aetatem, ad Amphipolin et Potidaeam militauit et ad Delium. Duas habuit vxores, Xanthippen, e qua Lamprocles natus est, et Myrtonem, Aristidis, Iustii, filiam, ex qua Sophroniscus et Menedemus, siue Menexenus. Vixit tempore belli peloponnesiaci, et quidem natus Olympiade LXXVII. Vixit annos LXXX. obiitque imprudentia vel potius amentia Atheniensium, coactus bibere cicutam: nullo alio scripto relicto. quam, vt quidam volunt, *hymno in Apollinem et Dianam* et *Aesopea fabula* versibus scripta. Philosophos effecit *Platonem*, qui relicto Lyceo traduxit scholam in suburbium, quod Academia vocatur, (eiusque sectatores Academici dicti vaeque ad Aristotelem: Is enim in quodam horto ante urbem sito ludum litterarium aperuit, et ἐν τῇ κατ' αὐτὸν περιπατῶν a peripato siue loco deambulationis, qui in illo horto erat, suos discipulos vocauit peripateticos.) *Aristippum* item, Cyrenaeum, auctorem scholae sectaeque Cyrenaicae, *Phaedonem*, Eleum, a quo secta eliaea, postea a Menedemo, Eretriae docente, dicta eretrica; ex hac Pyrrho prodiit: *Antisthenem*, qui cynicam sectam condidit, *Euclidem*, Megarensem, a quo megarica, quae eadem a Clinomacho, Euclidis discipulo, dicta dialectica: *Xenophontem*, Grylli F. *Aeschinem*, *Lyfaniam*, Sphettium, *Cebetem*, Thebanum, *Glaucum*, Atheniensem, *Brysonem*, Heracleotam, qui contentiosam dialecticam introduxit vna cum Euclide, Clinomachus auxit: quumque multos sectatores habuisset, desit in Zenone, Citieo, qui stoicam scholam instituit, vixitque Olympiade CXXV. Alii Brysonem non Socratis, sed Euclidis auditorem scribunt fuisse. Brysonem audiuit Pyrrho, a quo Pyrrhonii. Praeteres discipulos habuit Socrates *Alcibiadem*, *Critobulum*, *Xenomedem*; *Apollodorum*, *Critiam*, Athenienses: tum *Critonem*, *Simonem*, *Eumarem* Phlasiium [P] *Simuliam*, Thebanum, *Terpsionem*, Megarium, *Euenum*, *Chaerephontem*. *Theodorus* etiam, cognomento atheus, Socratem audiuit, docensque, omnia esse indifferentia, sectam *Theodoream* instituit. Eam philosophiae partem, quae est de moribus et virtutibus, praecipue coluit Socrates, et iam senex cithara ludere didicit apud Cononem, et derisus a quibusdam dixit illud Scelionis: ἀψιμαθὴς μάλλον ἢ ἀμαθὴς, praestat sero, quam nunquam discere. Hic daemoniun quoddam secum familiariter colloqui dicebat. Primus Aristophanes Nubibus scriptis ipsum perstrinxit, vt corruptentem iuuenes, et athenum ipsum vocauit, quod

per

per canem et platanum furaret. Postea Anytus et Melitus eum accusarunt et reum peregere. In aestimatione vero poenae Socrates se inervisse dixit, ut victus in prytaneo publice sibi praebetur. Illi vero capitis eum condemnarunt. In vinculis diu fuit, donec navis sacra *Θεωρε* Delo rediret. Critone suadente fugam noluit fugere, dixitque, leges non oportere violari. Hausta hinc cicuta voti recordatus, *immolate*, inquit, *Aesculapio*. Quidam, Cyrsas nomine, genere Chius, Athenas venit cum Socrate conuersaturus, cui dormienti iuxta sepulcrum Socratis, in somnis ille visus est et cum eo collocutus. — Socrates ab Aristophane Melius vocatur, id est atheus, quia Diagoras, Melius, infamis erat ut Deorum osor et hostis. Diagoras ille initio pius erat, postea, deposito fraudatus, ad impietatem prolapsus est et deos esse negavit. Quare Athenienses indignati Melium malis adfecerunt. — Fuit et Aristagoras, Melius, poeta dithyrambicus, qui quod mysteria Eleusinia euulgasset, valde impius iudicatus est. Ab illo tempore comici Melios ut impios perstrinxere.

Solon, Execessidae filius Atheniensis, philosophus, legislator et demagogus, qui vixit Olympiade XLVII. vel LVI. Insidiis petitus a Pisistrato, tyranno, in Siciliam fecessit, et vrbem condidit, quam de suo nomine Solos vocavit. Alii Solos etiam in Cypro nomen ab illo accepisse aiunt, et ipsum in Cypro decessisse. Scripsit *leges* Atheniensibus, quas vocant *axonas*, quod in *axibus* ligneis essent scriptae: Item poema elegiacum, quod *Salamis* inscribitur: *praecepta morum*, itidem versibus elegiacis et alia. Fuit vnus illorum, qui VII. Sapientes dicuntur. Eius est *Ne quid nimis*, et *Nosce te ipsum*. Precibus amicorum, aere oppressorum, victus, tabulas veterum debitorum aboleuit. Eius consilium et astus aduersus Cirrhaeos. (ex Pausaniae Phociae p. 684.)

Sopater, Apamensis, sophista et philosophus, discipulus Iamblichi, interfectus [P] a Constantino, fidem facturo omnibus, se non amplius religioni gentilium addictum esse; ante enim familiariter eo usus fuerat. Scripsit *de prouidentia* itemque *de iis, qui immerito sunt felices vel infelices*. Constantinus Sopatrum dum interemit, non recte fecit; nemo enim coactus sit bonus, sed ex amore.

Sopater, comicus. Ex fabulis eius sunt *Ἰππόλυτος*, *Φυσικός*, *Σιλφία ἢ Κνιδία*, *Νεκρὰ*, *Πύλας*, *Ορέτης*, *Φανή*, ut Athenaeus in Dipnosophistis.

Sopater, Parodus, (quem a comico male distinguit Suidas,) cuius drama *Βακχίς* Athenaeo memoratur. v. *Stantzi*. ad Aeschyli Coeph. v. 294.

Sopater, Apamensis, vel potius Alexandrinus, sophista. Scripsit plurimorum librorum epitomas. Quidam etiam *ἐκλογίαν τῶν ἱστορίων* excerpta historica, (de quibus *Photius* cod. CLXI.) huius esse aiunt.

Sophilus Sicyonius aut Thebanus, comicus mediae comoediae. Eius fabulae sunt *Κισσαρδός*, *Φύλαρχος*, *Τυνδαρέως ἢ Λύδα*, et *Δηλία*, ut ait Athenaeus: item *Χοιρίδιον*, *Παρακαταδήκη*.

Sophistas vocabant omnes, quotquot litteris eruditi erant: etiam *σοφίαν* musicam, et sophistas musices peritos, etiam tibicines. Plato, comicus, in sophistis Bachylidem poetam; Opuntium sophistam adpellat. Aristophanes hoc nomen tribuit artis cuiuscumque peritis. Deinde sophista est ille, qui ex falsa ostentatione sapientiae quaestum facere nouit.

Sophocles, Sophili, Colonaei, filius Atheniensis, tragicus, natus Olymp. LXXIII. ita ut annis XVII. Socrate antiquior sit. Hic primus tribus histronibus usus est et trit-

agonistæ siue tertiarum partium chore. Primum etiam chorum quindecim iuuenum introduxit, quum antea duodecim tantum essent. Idem dictus ap̄is, propter orationis suauitatem: primus etiam singulis fabulis certare coepit, non tetralogia. Scripsit elegiam et pæanas et orationem de choro, de quo cum Thespida et Choerilo contendeat. Filii eius fuerunt Iophon, Leosthenes, Ariston, Stephanus, Meneclides. Obiit post Euripidem, quum esset annorum XC. Docuit fabulas CXXIII. vel etiam multo plures, ut tradunt alii. Vicit vicies quater. (conf. Küsteri notas tom. III. pag. 349. sqq.)

Sophocles, Aristonis F. senioris Sophoclis nepos, Atheniensis, tragicus, qui docuit dramata XL. vel ut alii, XI. Vicit septies. Idem et elegias scripsit. Apollonius (Tyaneus) castitate Sophoclem superauit, [P] qui senex demum amores tanquam furiosum et sacrum dominum effugisse se dicebat. Apollonium libidinis ne Euphrates quidem arguit, quamuis falsas litteras aduersus eum commentus sit, inimicus illi, quod Euphratenæ, pecunie causa facientem omnia, deridens monuisset, ne pergeret σοφίαν καιπηλεῖν, *cauponiari sapientiam*.

Sophocles, Atheniensis, tragicus et lyricus, ab antiquo illo Sophocle genus ducens, Vixit post pleiadem tragicorum. Fabulæ eius sunt quindecim.

Σοφὸς incantator, incantationum peritus. Psalm. LVIII. 5.

Oraculum:

Σοφὸς Σοφικλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης.
Ἀνδρῶν δὲ πάντων Σουκράτης σοφώτατος.

Sophon, Syracusanus, Agathoclis et Damnasyllidis F. qui vixit temporibus Xerxis et Euripidis. Scripsit *mimos* viriles et *mimos* muliebres oratione soluta et dialecto dorica, quos Platonem, philosophum, semper lectitasse ferunt, adeo ut interdum etiam iis indormiret.

Sophon, comicus, (male tamquam diuersum a priore Suidas commemorat.) Ex huius dramatibus πενδερά, teste Athenæo in Dipsosophistis.

Soranus, Menandri et Phoëbes F. Ephesius, medicus, qui Alexandriæ commoratus est, et Romæ artem medicam exercuit sub Traiano et Hadriano, impp. librosque plurimos et pulcherrimos composuit.

Soranus, Ephesius, medicus iunior, qui scripsit *de morbis muliebribus libros IV. Medicorum vitæ et sectas et opera libris X.* et alia diuersa. *Asclepiodotus*, philosophus, artis medicæ peritus, nullum recentiorum medicorum magni faciebat præter Iacobum; ex antiquioribus vero post Hippocratem, Soranum Cilicem, cognomento Mallotem.

Σωσάννα. Contra Sextum Africanum scripsit Origenes, eiusque argumenta refutauit, quibus librum Susannæ impugnavit.

Sosibius, Laco, grammaticus, vnus eorum, qui ἐπιλυτικοί ^{xx}) vocantur. (Scripsit varia) in quibus et hoc tradit, esse quoddam comoediæ genus, quod Dicelistarum et Mimelorum Δικηλιστῶν καὶ Μιμηλῶν proprium sit. De Mimis antiquis in Laconia, περί τῶν Μιμηλῶν ἐν Λακωνικῇ ἰσορρομμένων παλαιῶν, et alia.

Sosiphanes,

xx) Qui difficiles quaestiones propositas dissolunt.

Soliphaneus, Sotichis F. tragicus, docuit fabulas LXXIII. vixit septies. Est et ipse ex septem illis, qui Pleias sunt adpellati. Vixit sub extrema tempora Philippi vel Alexandri Macedonis. Obiit Olympiade CXI. vel CXIV.

Sosipheus, Syracusanus aut Atheniensis, vel potius Alexandrinus ex Alexandria Troica, vnus ex pleiade, aemulus Homeri, tragici, filii Myrus, Byzantinae, qui floruit Olympiade CLXIV. Scripsit poemata et alia prosa oratione.

Sotades, Byzantinus, philosophus, vt tradit Aristocles libro VL de philosophis.

Sotades, Atheniensis, comicus mediae comoediae.

[P] Sotades, Cretensis, Maronita, δαίμονιο θεῖς a daemónio vexatus, iamborum scriptor. Scripsit Φλῆκας nugas siue κινῆδες ionica lingua, vnde ἰωνικοὶ λόγοι adpellabantur. Hoc poematis genere vsi sunt etiam Alexander Aetolus, Pyrrhus Milesius, Theodoras, Timocharidas et Xenarchus. Sunt eius carmina plurima, veluti ad inferos descensus; Priapus; in Belostichen; Amazon et alia. Item ἐγκλειόμενοι et παρακωτρεμένοι, vt ait Athenaeus in Dipnosophistis 79).

Sotades, Atheniensis, philosophus, qui librum de Mysteriis scripsit.

Soterichus, Asites 22), heroicus poeta, qui fuit sub Diocletiano. Scripsit encomium Diocletiani: Bassarica siue Bacchica libris quatuor; de Panthea Babylonia; de Ariadne; vitam Apollonii, Tyanei; Pythonem siue Alexandriacum. Est autem Alexandri Macedonis historia, quum Thebas cepit. Item alia.

Soteridas, grammaticus, maritus Pamphilae, (supra in Pamphila, Socratidas,) cui etiam historias attribuit. Scripsit orthographiam; quaestiones Homericas; commentarium in Menandrum; de metris; de comoedia; in Euripidem.

Soteridas, Epidaurius, pater Pamphilae, cui libros tres commentariorum inscripsit, vt ait Dionysius libro XXX. historiae musicae.

Spensippus, Eurymedontis F. Platonis ex sorore, Potone, nepos, auditor et in Academia successor. Vixit Olympiade CVIII. Scripsit plurima, praecipue philosophica. Fuit ingenio austero, maximeque iracundo.

Σφαῖρα. Pila lusit Aristonicus Carystius; Alexandri, regis, in ludo pilae collator. Pilae inuentionem Anagallis, Corcyraea, grammatica, Nausicaae, Alcioni filiae, attribuit.

Σφραῖδες, caprarum et onium excrementa. Carcinus poeta fuit, cuius filios paruae staturae Aristophanes perstringit, vt ὀρενυγας οἰκογενεῖς, γυλιανύχνας ὀρχηστὰς, ναννοφύεις, σφραῖδων ἀποκνήσματα, μηχανοδίφας. etc. Χερσίοles, Carcini filius, multas easque insolitas machinas ad percellendos spectatores in fabulis suis introduxisse dicitur, quem Plato ideo δωδεκαμήχανον adpellat. Deos enim adscendentes et descendentes imitabatur.

[P] Spintharus, Heracleotes, poeta tragicus, cuius fabulae sunt Περικαίόμενος, Ἡρακλῆς, Σαμέλη κεραινεμένη. Hinc vt barbarus et Phryx a comicis perstringitur.

Xxx 3

Spittalus,

99) Male, (ait Küster ad h. l. tom. III. p. 357. Haec enim, Ἐγκλεισμο. et Παρακωτρε. pertinent ad Sotadem, comicum, vt expresse docet Athenaeus libr. VII. p. 293. et lib. IX. p. 368. conf. supra, vol. II. pag. 495. sq. Harl.

22) Rectius Οἰστὴς, ortus ex vrbe "Οοσι, quae vulgo dicebatur, "Τασι, Lydiae. v. Steph. Byzant. v. "Τασι. et Küster ad Suid. III. pag. 357. Harl.

Spittalus, medicus apud Athenienses. Aristophanes: ἀπελθε πρὸς τὸ Σπιτάλα, *abi ad Spittalum. Tu vero guttam pacis unam infilla mihi* in calathum alium acreum aut argenteum, quales habent medici.

Spyridon, Trimithuntis, in Cypro ciuitatis, episcopus, multa mira fecit et concilio Nicaeno interfuit: (confer *Socratem* lib. I. hist. c. 12.)

Στάσιμον, genus carminis, quod saltatores stantes canebant.

Σταυρός. In septentrionali parte fori collocata est crux, instar illius, quam Constantinus magnus in coelo vidit, auro obducta, habensque in apicibus rotunda mala. Ibidem filiorum eius statuæ auratæ conspiciebantur. Sub Theodosio magno, imp. cum gentilium templa euerterentur, in Serapidis templo inuentæ sunt hieroglyphicæ litteræ, crucis figuram habentes. Quas quum illi, qui ex gentilibus Christiani facti fuerant, conspexissent, dixerunt, *Crucem* apud litterarum hieroglyphicarum peritos significare vitam futuram.

Stesichorus, Euphorbi vel Euphemi, vel Euclidis, vel Hyetis, vel Hesiody F. ex Himera, urbe Siciliae, Himeraeus. Alii Matauriâ, Italiae ciuitate, ortum tradunt. Alii Pantalio, Arcadiæ urbe, profugum, Catanam migrasse ibique obiisse et sepultum ante portam, quæ ab eo Stesichorea dicta fuerit. Junior Alcmæne, lyricus, natus est Olympiade XXXVII. Obiit Olympiade LVI. Fratrem habuit Mamertinum, geometriæ peritum, et Helianactem, legislatorem. Fuit autem lyricus, eiusque *potmata*, dorica dialecto scripta, sunt *libris XXVI*. Dicitur scripta *vituperatione Helenæ* visum amisisse, deinde in Iamnis monitus, propter *palinodiam* visum recepisse. Quam primum *Tifas* vocaretur, accepit nomen *Stesichori* διὰ τὸ εἶσαι χορὸν, quod primus chorum instituerit, cum cantu citharæ coniunctum.

Stilpo, Megarensis, philosophus, qui fuit sub Ptolemaeo primo discipulus Pasielis, Thebani, qui audierat fratrem, Cratetem, et Dioclidem, Megarensem; is vero Euclidem, discipulum Platonis. Praefuit megaricæ scholæ, et dialogos scripsit non pauciores viginti.

Στοὰ, porticus, in qua stoici, Στωϊκοί, qui antea Zenonii, Athenis docebant. Haec appellabatur antea *πεισιανάκτειος*, deinde a Polygnotti pictura dicta est *ποικίλη*. In illa inambulans Zeno, Citieus, differebat. Sub XXX, tyrannis autem mille quadringenti ciues ibi interfecti sunt.

[P] Strabo, Amasenus, philosophus et geographus. (infra, Strato.)

Strato, comicus mediæ comoediæ. Ex eius fabulis erat *Φοῖνιξ*.

Strato, Lampfacenus, philosophus, Theophrasti discipulus et successor, filius Arcesilai vel Arcesii, cognomine Physicus, quod prae ceteris omnibus physicae contemplationi deditus esset; magister Ptolemaei Philadelphi, multos libros scripsit.

Strato, Amasenus, philosophus, qui vixit sub Tiberio, Caesare. Scripsit geographiæ libros VII. (Imo Strabo, libros XVII.)

Strattis, Atheniensis, tragicus. Eius fabulae sunt: Ἀνθρωπορέτης, Ἀταλάντη, Ἀγαθή, siue ἀργυρὴ ἀφανισμοί, Ἰφίγεια, Καλλιπίδης, Κινησίας, Λιμνομέδων, Μακεδόνης, Μήδεια, Τρωίλος, Φοίνισσα, Φιλοκτήτης, Χρύσιππος, Πανσανίας, Ψυχασαί, ut testis Athenaeus in Dipnosophistis.

Studius,

Studius, dynasta, qui celeberrimum illud monasterium (CPoli) condidit. Fuit olim ecclesia Catholicorum, postea mutatum est in monasterium. Idem Studius princeps aedem archangeli, Michaelis, Nacoliae condidit, in quem et versus heroici feruntur:

Στάδιος ἀγλαὸν οἶκον ἰδόμετο, καρχαλίμω δὲ
 ἔν κέ μιν, εὖρατο μισθόν, ἱλὸν ὑπατηίδᾳ χάβδον.

Suetonius, (Σουητόνιος) dictus Tranquillus, grammaticus Romanus.

Superianus, sophista, genere Uaurus, Lachiaris discipulus, ὀψιμαθής, qui annos amplius triginta natus demum coepit oratorum libros legere et ad disciplinas liberales animum adicere, tamen labore improbo et flagris etiam, quibus se ipse in balneis conceidit, ea edidit, quae a pueris magistri exigunt. Itaque in celebri Athenarum vrbe euasit sophista, Lachare gloria non multo inferior. Nam scio, et *Lacharem* sophistam factum diligentia magis, quam ingenio. Eius enim orationes legi, e. quibus valde adcuratus mihi, sed ingenio tardiore visus est. Effigies quoque eius referebat virum, ad studia quidem tardiozem, sed vultu pulcro et tali, qui virtutem polliceretur, et dignus erat, qui philosophus potius quam sophista vocaretur. Nam alioqui *Lachares* vir fuit Deo carus, qui visum amissum etiam illius beneficio recepit. (Ex Damascio.)

Sybaritica apophthegmata, apud Epicharmum. Sybariticae fabulae, id est, Aesopicae. Et prouerbum: Sybarita per plateam, in eos, qui superbo gradu incedunt: Sybaritae luxuriosi, praecipue ille Mandyrides etc.

Συγχεωτίζεσθαι, ad aliquem accedere, h. e. familiariter cum aliquo versari. Zenonē, Citeo, oraculum consulenti, quo pacto beatam [E] vitam degere posset, Deus respondit, *εὐ συγχεωτίζοιτο τοῖς νεκροῖς*, si familiariter cum mortuis versaretur, id est, cum scriptis et libris antiquorum.

Symeon, mirabilis ille vir; (qui vulgo dicitur *Stylites*.) De hoc quum Aegypti monachi audiuissent, eum in columna stare, rem insolitam damnantes, (ipse enim primus hoc fecerat,) eum ex coetu suo excluderunt. Postea vero, cognita viri illius vita et animi modestia, rursus eum in coetum suum receperunt. Ad hunc Marcianus, imp. hominis priuati habitus clam venit.

Σὺν δὲ Θεοῖς μάνασες. Hoc Rhapfodī accinere solebant: vt citharoedī, ἀλλ' ἀναξ χαῖρε. Haec enim epiphonemata apud veteres poetas obuia.

Synesius, Pentapoli Thebaidis, quae in Libya sita est, oriundus, philosophus, episcopus Ptolemaidis, ex ordine sacerdotali. Scripsit libros diuersos et grammaticos et philosophicos, itemque orationes de regno, et orationes panegyricas siue generis demonstratiui. Item encomium caluitiei, et orationem admirabilem de providentia, genere dicendi graecanico: aliosque plurimos et diuersos libellos, et praeterea epistolas, quae apud omnes in magno pretio habentur.

Συντακτικός Origenes adpellatus fuit, quod multos libros conscripisset γ).

Σύγα, Syra ^{b)} apud Romanos diuina epistola.

Syrianus,

a) Falli Suidam, quum Origenes auctore Epiphania, *Συντάκτης*, non *Συντακτικός* vocatus fuisset, monet Kuster ad h. l. tom. III. p. 408. Harl.

b) Videtur Suidas male scripisse Σύγα pro Σάκρα, *Sacra*.

Syrianus, Alexandrinus, philosophus, qui Atheniensi scholae et Diatribae praefuit; magister Procli, qui fuit ipsius successor. Scripsit in totum Homerum commentarium libris VII. In remp. Platonis libros IV. In Orphei theologiam libros II. In Proclum *eis τὰ Πρόκλου περὶ τῶν παρ' Ὀμήρῳ Θεῶν*, de Diis Homericis; consensum Orphei, Pythagorae et Platonis; de oraculis libros X et alias quasdam enarrationes. Isidorus, philosophus, ut Damascius ait, omnia veterum scripta accuratissime examinare non desinebat; sed post Platonem, Iamblichum et Iamblichi amicis ac comitibus operam maxime dabat: quorum optimum esse affirmabat civem suum Syrianum, Procli magistrum. Neminem vero, quod quidem ad verae scientiae collectionem adtineat, contemnendum esse censebat.

[P] *Τάβλα, tabula.* Nomen iusus, quem Palamedes magna cum sapientia invenit. ut exercitus Graecorum haberet, quo tempus falleret. In hoc iusu tabula est mundus terrestris. Duodecim *κάσσι*, siue scripta, circulus zodiacus. Fritillus et in eo septem tesserae, septem stellae planetarum; turricula vero, altitudo coeli, ex quo multa bona et mala omnibus rependuntur.

Τὰ δ' ἐκ τρίποδος, ex tripode dicta, de rebus verissimis. Cum Aristoclea, quae erat Pythia, rem habuisse frater dicitur, et oracula quae Apollo per eam edidisset, ut vera adnotasse. De Apollonio, Tyaneo, Philostratus: Non erat copiosus in dicendo, neque ironice loquentem quisquam audiuit, neque coram auditoribus se iactantem, sed tanquam *ex tripode*, *novi* aiebat, et videtur mihi.

Τὰ ἐκ Τρίποδος. Apollo vaticinans utitur *tripode*, propter tria rerum tempora. *Homerus ὅς γ' ἔδει τὰ τ' ἐόντα, τὰ τ' ἐσόμενα, περὶ τ' ἐόντα qui novit et praesentia, et futura et praeterita.* Apollini tripus aureus cessit, a piscatoribus oblatum primum VII. Sapientibus: sed, quum hi illum repudiarent, datus fuit Apollini, velut sapientissimo, cui dare oraculum iusserat.

Τὰ ἐκ τῶν ἀμαζῶν σκώμματα, ex plaustris dicta. Athenis in festo Choum, qui commessatum ibant, plaustris vecti obuios dicteriis et conuitiis insectabantur. Idem in Lenaeis postea faciebant. Mulieres Atheniensium, plaustro vectae, quum Eleusinem ibant ad magna mysteria, in via se mutuis conuitiis insectabantur, Alexandrini olim animarum lustrationem faciebant. Certis enim diebus homines, curribus vecti, quibus hoc ipsum munus mandatum erat, per totam urbem ibant, et stantes, ubi vellent, et ad domum subsistentes, ubicumque placuisset, de plaustro loquebantur, non falsa convitia iactantes, sed vera crimina exprobrantes etc.

Τὰ ἐπὶ κοσκίνῳ, ad cribrum dicta, de illis, qui per cribrum et tripodem aut laurum vaticinantur.

Τὰ Ναννάκας, supra, Nannacus.

Ταντάλας, supra, Isaacus.

Τὰ Σαμίαν. Supra, *Σαμίαν.*

Tatianus. Hic sub Iuliano, parabate, martyrio obiit, (una cum Theodulo, ut narrat Suid. in *Ἀμάχιος*).

Ταυροφάγος, Bacehus, quod illis, qui dithyrambo vicerant, bos praemio daretur. Alii Aristarchum falli dicunt, putantem, taurum illis fuisse praemium. Aristophanes Cratinum

tinum dixit *ταυροφάγον*, vel ut crudiuoram, [P] vel ut vini amantem, adeoque Bacchum, vel, quod mater Cratini sacris Baechi *μυρφοφάγος* esset initiata etc.

Tamars, Berytius, philosophus platonicus, qui fuit sub Antonino Pio. Scripsit *de differentia dogmatum Platonis et Aristotelis; de corporibus et incorporeis rebus*, et alia plurima.

Telauges, (genitiuo *Τηλαύγης*.) Samius, Pythagorae magni filius et discipulus, magister Empedoclis. Scripsit *de tetracty siue quaternione libros IV.*

Telegonus primus artem diuinandi inuenit, e. g. si in tecto mustela vel serpens adparuerit, hoc vel illud significat. Supra, in *ελευσιν*.

Telephus, Pergamenus, grammaticus, scripsit quot res grammaticum scire oporteat; *de figuris rhetoricis a. ud Homerum libros II.*; *de sermonis attici constructione libros V.*; *de Homericis rhetoricis*; *de Homeri et Platonis consensu*; *varias eruditionis ποικίλης φιλομαθίας libros II.* Tragicorum et comicorum vitas. *Βιβλιακῆς ἐμπειρίας*, de notitia librorum libros III, in quibus docet, qui libri sint comparatu digni. Item *Homerum solum ex antiquis puro sermone graeco uti*; *descriptionem Pergami*; *de Augustali Pergameno libros II.*; *de discipulis Atheniensium*; *de Atheniensium legibus et moribus*; *de Pergami regibus libros V.* de usu, siue de nominibus vestitus et aliarum rerum, quibus utimur, ordine alphabetico; *de Ulyssis errore*; *Ocytocion*, siue collectio epithetorum, eadem rei conuenientium, ad expeditam dictionis copiam parandam, *libris X.*

Telephilla, poetria. Huic statua posita est, ad cuius pedes libri iacent, galea vero capiti eius imposita est. Nam quum Lacedaemonii, interfectis iis, qui in templum confugerant, Argiuorum ad urbem capiendam irent, Telephilla mulieres armauit et hostibus obuiam processit. Quod conspicati Lacedaemonii retro cesserunt, turpe ducentes cum mulieribus pugnare. Sic completum est oraculum etc.

Telestes, comicus, huius dramata *Ἀργὸς* et *Ἀσπληγίος*, ut testatur Athenaeus XIV. Dipnosoph. De Telmessia vulpe rerum Thebanarum scriptores copiose tradiderunt, ut Aristodemus etc. Fabula desumpta ex Cyclo epico.

Telmessus, vrbs Lyciae, a Telmisso, filio Apollinis, et vnus filiarum Antenoris, quam prodigiorum interpretem *τελατοσκόπον* fecit, ut auctor Dionysius *ἐν κτίστοις* siue *Originibus*.

Τέλος. Solon, praesentem Croesi fortunam contemnens, iussit eum totius vitae finem exspectare etc.

[P] Aristo, Chius, *τέλος*, finem, esse dixit, indifferenter se habere ad ea, quae inter virtutem et vitium media sunt, nec vel minimum in alterutram partem ab hisce moueri; sed in omnibus rebus aequali esse animo. Sapientem enim similem esse *ἀγασθῶ ὑποκρῆν*, idoneam personam in scena agentem.

Terpander, Arnaeus, aut vero ex Lesbi ciuitate, Antissa, vel Cumanus. Alii ab Hesiodo, ab Homero alii genus eum aiunt duxisse, fuisseque filium Boei, qui filius Phoecei, nepos Euryphontis, Homeri pronepos existerit. Lyricus ille lyram primus septem chordis instruxit, et *lyricos nomos* primus scripsit, quamvis quidam ad Philammonem hoc referunt.

Tetractys. Pythagorei omnem numerum vocabant quaternionem. Omnis enim numerus completur denario; denarius vero ex quaternis componitur. Magni etiam faciebant quaternarium ob quaternas lunae formas etc.

Tetralogia. Secundum tragicam tetralogiam Plato dialogos edidit. Tragicis enim quaternis fabulis certabant, Dionysius, Lenaeis, Panathenaeis, Chytris, quarum quarta erat satyrica. Dialogi Platonis omnes LVI., in singulis inscriptio duplex, una a nomine, altera a re. In Tetralogia prima familiam ducit Euthyphron siue de sanctitate, dialogus *παρασκευῆς*, siue explorandi causa institutus. Secundus Apologia Socratis, qui est moralis. Tertius Crito, siue de eo, quod est faciendum, item moralis. Quartus Phaedon siue de anima, qui et ipse moralis est. De secunda Tetralogia et sequentibus habetur in libro Diogenis Laertii de vitis philosophorum.

Tetrametri carminis inuentor fuit Aristophanes, poeta.

Teucer, Cyzicenus, qui scripsit *de aurifera terra; de Byzantio; Mithridaticarum rerum libros V. de Tyro libros V. de rebus Arabicis libros V. iudaicam historiam libris VI. adolescentum Cyzicenorū exercitationem libris III.* et alia.

Thales, Examii et Cleobulinae F. Milesius, vel, ut Herodoto videtur, Phoenix, natus ante Croesum Olymp. XXXV. secundum Phlegontem vero iam claruit Olympiade VII. Versibus hexametris scripsit *de meteoris, de aequinoctio*, et alia multa. Obiit senex, a turba elusus et aestu resolutus, quum gymnaeum certamen spectaret. Primus sapiens adpellatus est, et primus animum dixit immortalem, et eclipses et aequinoctia apprehendit. Apophthegmata eius sunt plurima, ut celebratum [P] illud: *nosce te ipsum*. Nam illud: *sponde, et praesto est ποκα*, Chilonis est potius, qui illud sibi vindicauit, itemque illud, *Ne quid nimis*. Thales, philosophus phrygius, eclipsin praedixit sub Dario (Medo siue Astyage. v. Küsteri not. 2. tom. II. pag. 163.) Aristophanes Thaletem vocat *ἄνθρωπον ἄκρον τὴν ἀστρονομίαν*. *Θάλης* habet *Θάλητος*, at *Θάλης*, *Θαλῆς*. Dicitur et *Θαλέας* ut *Ερμείας*.

Thaletas ^{a)}, Cretensis aut Illyrius, lyricus, antiquior Homero, scripsit carmina.

Thaletas, Cnossius rhapsodus, scripsit poemata quaedam mythica.

Thamyris, vel Thamyras, Thrax, ex Hedonis, vrbe Brincorum, Philammonis et Arfinoës F. epicus ante Homerum octauus, secundum alios quintus. Alii Odrysium fuisse dicunt. Hic Thamyris, quod Musas contumelia adfecisset, ab illis excoecatus est. Exstat ^{b)} eius *Theologia* versibus fere ter mille hexametris comprehensa. Primus puerum adamauit Hymenaeum, Calliopes et Magnetis F. Alii Rhadamanthum aiunt adamatum a Tallone, Cretensi, vel Chrysippum, Pelopis F. a Laio. Alii Italos primos hoc ob militiae necessitatem inuenisse. Sed primus Iupiter Ganymedem adamauit. Prouerbiū: *Thamyris insanit*, de iis, qui industria et certo consilio quaedam stulte facere videntur, in *Ἀμύρις*.

Theaetetus, Atheniensis, astrologus, philosophus, discipulus Socratis, docuit Heracleae. Princeps scripsit de quinque corporibus solidis ^{c)} *τὰ πέντε καλέμενα στερεά*, vixitque post bellum Peloponnesiacum.

Theaetetus, ex Heraclea Pontica, auditor Platonis.

Theagenes,

c) Quod Strabo lib. X. pag. 482. antiquissimum illum lyricum vocat *Θάλης*, hoc nomen etiam Suidae hic restitutum putat Küster' l. supra citato. Harl.

d) Vix de Suidae temporibus hoc verum fuit.

e) Illa sunt pyramis, cubus, octaëdron, dodecaëdron, icosaëdron.

Theagenes, Archon atheniensis, multum pecuniae in doctores et medicos, et alia patriae commoda impendit. Eum Marinus, dignam philosopho gravitatem retinens, observabat, colebat, et palam praestolabatur et domum deducebat et convenientem honorem ei habebat, qualis viro principi verbis et fortasse totius reip. romanae debebatur, erat enim vnus ex romanis patribus et senatus Palatini primus etc.

Theagenis et Aeschinis opes: de pauperibus, qui se diuites iactant. Sunt et alii duo Theagenes, vnus, qui de Homero scripsit, et alter, qui propter molliem vitae de ridebatur. Vocatus est καπνός fumus, quia, quum multa polliceretur, nihil praestabat. Idem timidus, et Hecates simulacrum habebat, quod consulebat, quocunque iret. Inde proverbium: *Theagenis Hecataeum*. De Aeschine supra in Σασσέλλιαθαι.

Theano, Metapontina, vel Thuria, Pythagorea, filia Leophronis, vxor [P] Carylli, vel Crotonis, vel Brontini, pythagorei. Scripsit *de Pythagora; de virtute* ad Hippodamum, Thurium; *admonitiones mulieres* et *apophthegmata Pythagoriorum*.

Theano, Cretensis, philosopha, filia Pythonactis et vxor magni Pythagorae, ex quo suscepit Tolæugen et Mnesarchum, et Myriam et Arignotem. Quidam aiunt, fuisse vxorem Brontini, et Crotone oriundam. Scripsit *commentarios philosophicos* et *apophthegmata*, et *poema* quoddam *epicum*.

Θεμιστεύειν, oracula edere, quod Themis olim ante Apollinem oracula consulentibus reddiderit. De Apollonio (Philostratus lib. I. cap. 13. pag. 23.) καὶ τὰ λεγόμενα ἤχων, ὡς ἀπὸ σκήπτρου Θεμιστευόμενα.

Themistius, philosophus, qui vixit temporibus Iuliani, apostatae, a quo constitutus est praefectus CPolis. Scripsit *Aristotelis naturalis auscultationis paraphrasin libris VIII*, *paraphrasin analyticorum libris II*, *apodicticorum libris II*, *de anima libris VII*. in hoc opere singularia quaedam profert de scopo et inscriptione: *paraphrasin Categoriarum, libro vno*. Item *dissertationes*.

Themistocles etc. scripsit epistolas, generosum et excelsum animum vbique spirantes.

Themistogenes, Syracusanus, historicus, scripsit *Cyri expeditionem*, quas inter Xenophontis opera exstat, et alia quaedam de patria sua. v. Küsteri longam notam 7. de illa quaestione, num Themistogenes, an Xenophon scripserit illam *expeditionem*, in tom. II. pag. 171. adde supra, vol. III. pag. 7.)

Theocrines, sycophanta, quem perstringit Demosthenes pro Ctesiphonte.

Theocritus Chius, orator, discipulus Metrodori Isocratici. Scripsit *chrias* idemque factione in rep. cum Theopompo, historico, certauit. Fertur et eius *historia Libyca*, et *epistolas* admirabiles.

Theocritus alter, Praxagorae et Philinnae F. vel, vt alii, Simmichi, Syracusanus. Alii Coum aiunt et deinde Syraculas migrasse. Scripsit *carmina bucolica*, dorica dialecto. Quidam etiam ipsi tribuunt *Proetidas*, *Elpidas*, *hymnos*, *heroínas*, *carmina epicedia*, *elegias*, *iambos* et *epigrammata*. Sciendum est, fuisse carminum bucolicorum poetas, hunc Theocritum, Moschum Siculum, et Bionem Smyrnaeum, ex quodam oppidulo, quod Phlosa vocabatur, oriundum.

Theodectes, Aristandri F. Phaselites, orator, sed qui ad scribendas tragoedias se contulit, discipulus Platonis, Isocratis et Aristotelis. Hic et Erythraeus Naucrates et Isocrates Apolloniates, orator, et Theopompus Olymp. CIII. funebres orationes in Mausoli lau-

dem habuerunt, Artemisiae, vxoris, hortatu. Atque ea, quam docuit, tragoedia magno cum adplausu victoriam ei peperit. Alii dicunt, Theopompam primas tulisse, Dramata docuit quinquaginta. Mortuus est [P] Athenis aetatis anno XLI. patre ipsius adhuc superstite. Scripsit etiam *artem rhetoricam* versibus, et alia quaedam oratione soluta.

Theodectes, superioris filius, orator, scripsit *encomium Alexandri, Epirotas; historicos commentarios; instituta barbarica; artem oratoriam libris VII.* et alios quosdam commentarios.

Theodericus, Afer, (rex Gothorum et Italorum,) diaconum habebat orthodoxum, quem valde diligebat et fouebat. Hic existimans, se Theodorico gratificaturum, ab homouisia fide deficiens, Arii sententiam sequi coepit. Theodericus autem, hoc cognito, hominem tam carum statim capite plectendum curauit, dicens: *Si Deo fidem non seruasti, quomodo sacrum conscientiam erga hominem seruabis?*

Theodoritus, nomen proprium. Θεοδώρητος, donum Dei.

Theodorus, Byzantinus, sophista, qui a Platone λογοδαίδαλος est vocatus; scripsit *contra Thersybulum, contra Andocidem* et alia quaedam.

Theodorus, atheus cognomento, qui Zenonem, Citieum, Brysonem et Pyrrhonem, epheticum, audiuit, et omnia indifferentia esse statuens sectam *Theodorean* condidit. Hic multa scripsit, ad sectam ipsius spectantia, et alia quaedam. Idem ad Hipparchian, Cratetis vxorem, dixit (ex Euripidis Bacchis,) haec est η τὰς πρὸς ἑῶς ἐλπιῦσα κερπίδας, quae radiis apud telas relictis pallium gestat.

Theodorus, Gadarenus, sophista, serui natus genere, magister Tiberii, Caesaris. Deinde de professione sophistica Romae cum Polemone et Antipatro certauit. Sub Hadriano, imp. filium eius senatorem fieri contigit. Scripsit *libros III. de iis, quae in uerbis quaeruntur; de historia librum unum; de thesi, unum; de dialectorum similitudine et demonstratione libros II. de republica, duos; de Coele Syria, unum; de facultate oratoria unum, et alia.*

Theodorus, poeta, qui versibus varia scripsit, et in Cleopatram carmen.

Theodorus, Lector magnae ecclesiae CPol. Scripsit *historiam ecclesiasticam* a Constantini temporibus, vsque ad Iustiniani imperium.

Theodorus, qui post Apollinarem Laodiceae in Syria (episcopum) exstitit et Mopsuestiae in Cilicia episcopatum adeptus est. Hic Apollinari ex diametro contrarius etc.

Theodosius, philosophus, scripsit *sphaerica libris III. commentarium in Theaetum capita; de diebus et noctibus libri II. commentarium in Archimedis ἐξόδιον; descriptiones aedium libri III. septica capita; astrologica; de habitationibus.* Versibus de uersis scripsit, et alia diuersa. Erat autem Tripolitanus.

S. Theodosius, coenobiarcha, vixit sub Anastasio Dicoro, haeretico.

[P] Theodulus, sub Iuliano, apostata, martyr (cum Tatiano et Macedonio, ut dixit Suidas in Ἀμάρτυρος.)

Theogoni Demostheni, quem Dinarchus et alii Theogenem adpellant.

Theognetus, comicus, ex cuius fabulis sunt *Φάσμα* siue *Φιλάρυγος, Φιλοδόπτος, Κένταυρος*, ut Athenaeus in Dipnosophist.

Theoguis,

Theognis, Megarensis ex Megaris, Siciliae ciuitate, natus Olympiade LIX. Scripsit elegiam in Syracusanos, in obsidione seruatos: sententias versibus elegiacis ad versuum MMDCCC. ad Cynum, amicum suum, gnemologiam elegiacam: praecepta moralia; eaque omnia versibus scripta. His tamen turpia quaedam et puerorum amores et alia, quae virtutis amantes auersantur, immixta sunt.

Theognis, poeta tragicus valde frigidus, ideo dictus *nix*, vnus e XXX. tyrannis.

Theon, Alexandriae, philosophus stoicus, qui sub Augusto post Arium vixit. Scripsit *commentarium in Apollodori introductionem physiologicam*, itemque *artis rhetoricae libros III.*

Theo, Smyrnaeus, philosophus.

Theon, ex Antiochia, quae sita est in Daphne, philosophus stoicus, scripsit apologiam Socratis.

Theon, e maeo (n. Alexandrino,) Aegyptius philosophus, eodem tempore vixit, quo Pappus, philosophus, qui et ipse Alexandrinus fuit, sub Theodosio maiore. Scripsit *mathematica, arithmetica, de auspiciis et vocis cornuorum, de ortu cuniculae, de Nili aestu, in Ptolemaei expeditum canonem, et commentarium in paruum astrolabium* ^h.

Aelius Theon, Alexandrinus, sophista, scripsit *artem rhetoricam; progymnasmatia; commentarium in Xenophontem, Isocratem et Demosthenem; argumenta rhetorica, quaestiones de structura orationis et alia plura* ^h.

Valerius Theon, sophista, scripsit *commentarium in Andocidem*.

Theon, Gymnastii, sophistae, F. Sidonius sophista, in patria docuit, et sub imp. Constantino consul et praefectus fuit.

Theon, sophista rhetor, (*σοφιστὴς λόγων ἡγεμονικῶν*), s. S. Marcella, si originem longius repetas, si proximam et genus paternum, ab Ecdicio, magistro, oriundus. Scripsit *artem rhetoricam* homo non ille [P] quidem admodum ingeniosus et acutus, sed discendi cupidus et laboris supra modum amans. Quamobrem breui temporis spatio maximam eruditionem sibi comparauit, et tam antiquarum rerum quam recentium scientiam animo complexus est (e Damascio.)

Theophilus, comicus. Ex eius fabulis sunt *ἰατρός, Ἐπίδαυρος, παγκράτης*, (Athenaeo *Παγκρατίας*.) *Βοιωτία, Προτίδες, Νεαπόλεμος*.

Theophilus, imp., Michaelis, Amorraei, F. Michaelis, pater. Copronymi haeresin (n. iconomachiam) amplexus, ipsoque nulla in re melior. Quum igitur eadem amentia, quae Manichaeum et Arium olim, animum eius inuasisset, persecutionem et ipse contra ecclesiam coepit instituere, alter Nectanebo, adiutorem nactus Ioannem, patriarcham, vel potius Mantiarcham, aut Daemoniarcham, nouum reuera Apollonium aut Balaam nostri temporis, lecanomantem. Ab hoc etiam litteras edoctus, homo varius et sceleratus etc.

Theophilus. Hic ex India reuersus Antiochia vixit, et ecclesiam quidem nullam adsignatam habuit; sed quasi communis quidam fuit (doctor et episcopus,) quem imperator

Υγγ 3

omni

h) Videtur legendum *ἀπὸ τῶν μικρῶν Ἀρρολόγων* *ὑπάρχοντα*, non *ἀπὸ τῶν μικρῶν Ἀρρολόγων*. De scriptis, quae in paruo Alexandrinorum Astrologo comprehendebantur, dixi libro III. cap. 5. §. 12. seq. (ed. vet. sed cap. 18. tom. IV. p. 16. sq. ed. nou.)

g) Huic Theoni putat Küster in nota 5. ad h. l.

(vol. II. p. 182.) adtribuenda esse scholia in Arati phaenomena et dioscemeia, quae hodie exstant; eundemque esse existimat, quem inter vet. enarratores Apollonii Rhodii recenset schol. Aristoph. ad Nubes. Quae de singulis iam suis locis adnotata sunt, hic repetere nolumus. Harl.

omni honore et obseruantia coleret. Erat ille quaedam quasi Apostolorum imago, quem Thalesius, non exiguo tempore cum illo versatus, et in huiusmodi rebus mendacii minime suspectus, ait, Iudaeam quandam foeminam mortuam ad vitam reuocasse.

Theophrastus, Melanti, fullonis, vel Leonis F. Eresius, auditor Aristotelis, et successor scholae peripateticae, ab eo, Chalcidem migrante, relictus. Hic ante vocatus est Tyrannus; sed ob diuinam eloquentiam ab Aristotele Euphrastus dictus est, et postea Theophrastus, sicut Plato διὰ τὸ ἐν τρις λόγοις πλάτος propter amplam dicendi copiam Plato fuit vocatus, quum antea Aristocles vocaretur. Discipulos habuit plures, quam bis mille: amicus eius fuit Nicomachus, Aristotelis F. A. Cassandro, Antipatri F. in honore habitus est. Decessit assidua scriptione fatigatus, quum ob discipuli nuptias ad paucos dies animum relaxasset. Scripta eius sunt plurima, in his *analyticorum priorum III, posteriorum VII, analysis syllogismorum; analyticorum epitome. Αντιγνῶν τόπων* siue loci reducti; *de lapidibus; de plantis; de metallis; de odoribus; characteres* et alia.

Δὴ γὰρ καὶ Θεόφραστος, ἔως ἰσότητος μὲν, ἄπειρος
Ἦν δὲ μάλα, ἔτ' ἀνδρῶν κατὰ δύναμις περιμελής.

*Integer ecce valet Theophrastus, dum labor urget,
Laxatus studio soluitur et moritur.*

Theophylactus, sophista, cui cognomen erat Simocatta.

Theopompus, Chius, orator, Damastri F. vixit tempore interregni Atheniensium Olympiade XCVI. quando et Ephorus, Isocratis auditor, floruit. Scripsit pariter ac Ephorus epitomen *historiarum Herodoti libros II, Philippicae libris LXXII, historias graecas, quae libris XI. constant*, et inde narrationem ordiuntur, vbi Thucydides et Xenophon desinunt, et complectuntur ea, quae gesta sunt post bellum Peloponnesiacum, et cetera. Scripsit et alia plurima.

Theopompus, Theodectis siue Theodori filius, Atheniensis, comicus, edidit fabulas XXII. fuitque antiquae comoediae poeta secundum Aristophanem, scripsitque plures alias fabulas etc.

Θεώρημος. Arcesilaus, philosophus, erat natura tardus et oscitans, ἐν δὲ τῇ τέχνῃ περὶ θεωρημένος, sed artis tamen probe peritus. Hic dixit hianti sibi geometriam in os involasse. *Fabr.* Enimvero, (Pearsonio et Küstero ad h. l. tom. II. pag. 183. not. 5. animaduertentibus,) compilerator Arcesilao ea tribuit, quae apud *Laertium* libr. IV. nr. 32. vnde hic locus excerptus est, ab Arcesilao, de *Hipponito*, geometra, dicuntur. *Harles.*

Theoris, fatidica, ob impietatis crimen multata morte. Demosthenes contra Aristogitonem. **Θεωροί**, qui ad oraculum mittebantur: et omnes rerum diuinarum custodes et curatores: *ωρεν* enim *curans* significat.

Θεός. Philo, quum verba Θεός Κύριος interpretaretur, summae trinitatis notionem habuit. Graeci statuunt, Deum esse animal immortale, ratione praeditum, perfectum, intelligens, beatum, in quod malum non cadit, curam gerens mundi et eorum, quae in mundo sunt, non tamen humana forma praeditum; opificem huius vniuersi et tamquam patrem omnium: partemque eius per omnia penetrantem variis nominibus pro diuersis facultatibus adpellari.

Θεός,

Θεός, ἡ ἀναίδεια. Colebatur Athenis *Impudentia*, etque templum erat, ut tradit Isler libro XIV.

Theramenes, Atheniensis, orator, Prodicī, Ceiī, discipulus, cognominatus *coturnax*. Scripsit *declamationes rhetoricas*, et alia quaedam.

Therapeutae. Philo in libro de vita contemplativa scripsit de ascetis Hebraeorum etc.

Theseus, historicus, scripsit *virorum illustrium vitas libris V. Corinthiacorum libros III.* in quo opere de Isthmicorum ludorum institutione agit.

Θέσις, secundum Aristotelem est paradoxa opinio alicuius viri, in philosophia clari, siue problema. Veluti, utrum omnia continuo fluant, et semper gignantur, et nihil unquam sit, secundum Heraclitum: vel, utrum id, quod est unum, sit et immobilitate, ut Parmenidi videtur: vel, utrum motus sit, an non, ut Zenoni visum; vel, utrum sanitas bonum sit, an non, ut placet Chrysippo: et utrum contradicere liceat, an non, ut Antistheni probatur. Opponitur id, quod *Θέσις* est et quod [P] *Πόσις* siue natura. Etiam rhetorica problemata quidam theses vocant; Aristoteles hypotheses.

Thesmothetae, magistratus Athenis, viri sex, ex nouem archontibus. Hos leges quotannis correxisse, docet Aeschines contra Ctesiphontem.

Thespis, ex Icarie, Atticae populo, tragicus, decimus sextus ab Epigene Sicyonio, primo tragico: alii secundum ab eo faciunt, alii primum tragicum fuisse adfirmant. Hic primum cœruſſa facie illita tragoedias egit, deinde faciem andrachua in docendis fabulis rexit; postea laruarum lintearum vsum introduxit. Docuit fabulas Olympiade LXI. et inter tragoedias eius commemorantur *Ἄδρα Πελία ἡ Φορβὰς*, *Ἡρώς*, *Πανδύς*.

Thespis, citharoedus, de quo Aristoph.

Thucydides, Olori F. Atheniensis, filium habuit Timotheum. Maternum genus a Miltiade duce, paternum ab Oloro, Thracum rege, duxit. Antiphontis discipulus, clarus circa Olympiadem LXXXVII. Scripsit *Peloponnesiorum et Atheniensium bellum*. Hic puer adhuc Herodotum, Olympiae historias suas recitantem, quum audiuisset, quasi numinis alicuius instinctu lacrimari coepit. Herodotus igitur patri gratulatus, est de filii iadole. (Supra in *ὀργῶσαν*), nec eum iudicium suum fefellit. Hic Thucydides artium praecepta probe callebat, et elegantia orationis, accurata rerum notitia, artibus imperatoris consiliisque excellebat, et in argumentis panegyricis. Solet a genere foeminino ad neutrum transire, ut: *Τέκνονταί εἰς Μακεδονίαν ἐφ' ὅπερ*, (pro *ἐφ' ἧν περ*)

Thurioniantes. Athenienses ad urbem, Thurium, condendam decem viros miserunt, inter quos fuit *Lampon*, vates, qui urbis condendae rationem et modum alios doceret.

Θύια, ex thyino ligno confecta. Sub Zenone, imp. in Cypro intentae sunt reliquiae Barnabae, apostoli, qui Paulo fuit peregrinationis comes. Huius Barnabae pectori inpositum erat euangelium secundum Matthaeum, thyina habens folia. (conf. Küsteri not. 2. tom. II. pag. 210.)

Tiberius, Octavii filius, Romanorum imp. homo crudelis, versutus etc. (Attamen litteras amabat, v. *Sigism. Iusti Ehrhardti* commentat. de Claudii Tiberii Neronis in litterarum studia meritis. Coburgi 1753. 8.)

Θυγατρί.

Θυρανομοί. Supra, Crates, Thebanus.

Tiberius, philosophus et sophista, scripsit *de formis orationis libros III. de commutatione; de historia; de dispositione et compositione orationis; de similibus orationis mutatione; de demonstratiuis orationibus; de praefationibus et prooemiis; de argumentis; de Demosthene et Xenophonte; de Herodoto et Thucydide.*

Θυμαλμοί. Histiones scenici.

Timachidas, Rhodius, *coctas* siue *δείπων ἀναγραφὰς* scripsit carmine heroico [P] *libris XI.* Et Numenius *ὀψαετηνικὸν* siue *de ratione cibis condiendi libros* composuit, et Mastraeas, (*Μητρεάς* apud Athenaeum I. pag. 5.) Pitanaeus, et Hegemon, Thasius, cognomine *Φακί* siue *Lens*, et Artemidorus, pseudo-Aristophanius, qui *culinaria vocabula* collegit, et Philoxenus, Claudii F. (apud Athenaeum *Λευμάδας*) a quo etiam Philoxeniae placentae nomen habent.

Timaeus, historicus, Ephorum vehementer insectatus est, duobus ipse peccatis obnoxium, tum, quod alios acerbe criminetur ob ea, quibus ipse constringitur, tum quod animo corrupto fuerit et improbas sententias libris suis inferuerit. Quod si Callisthenes merito poenas pendit, quod Alexandrum in Deorum numerum referre voluit, quid meruit Timaeus qui Timoleontem *μέγιστον πρὸς τῶν ἐπιφανέστατων θεῶν* supra splendidissimos Deos extollit? etc. Scripsit *de Syria eiusque urbibus, et regibus libros III.*

Timaeus, Locrus, philosophus pythagoreus. Scripsit *mathematica; de Natura; de Pythagorae vita.*

Timaeus, Andromachi F. Tauromenites, Philisci, Milesi, discipulus, multus in aliis reprehendendis, vnde dictus est *ἐπιτίμαιος*, etiam *γλασουλλέκτρια*, quod quacvis sine delectu in scripta referret. Scripsit *Italica et Sicula libros VIII. Graeca et Sicula; collectionem argumentorum rhetoricorum, libros LXVIII. Olympionicas* siue *χρονικά. περί τῶν ἀσθ. χρονικά.* Hic Timaeus, qui antea historicorum scriptorum errores acerbissime castigauit, fuit quidem in ceteris historiae partibus studiosissimus verus, sed in quinque libris postremis, quibus res Agathoclis complexus est, tyrannum illum, a quo in exilium pulsus fuerat, omnibus conuicijs onerat, hominemque ignominiosum fuisse affirmat, illum Syracusanorum victorem, quorum tamen fortunam omnibus effert paginis etc.

Timagenes, regii argentarii F. Alexandinus, rhetor; vel, vt quidam, Aegyptius, qui sub Pompeio Magno Romam a Gabinio captiuus ductus, et a Fausto, Syllae F. redemptus Romae eloquentiam doquit, cum sub ipso Pompeio, tum post ipsum sub Caesare Augusto et postea, eodem, quo Caecilius, tempore. Quum autem ob dicendi libertatem schola excidisset, in praedio Tusculano vitam transegit. Obiit Dabani post coenam, quam vellet vomere, *σφινγιδής*, cibo exitum non inueniente suffocatus. Multos libros scripsit.

Timagenes, historicus, *totius maris periplum* scripsit *libris V.*

[P] Timagenes, siue Timogenes, Milesius, historicus et rhetor, scripsit *de Heraclea Pontica et clavis eius urbis viris libros quinque.* Item *Epistolae.*

Timarchus, Arizeli F. prodigus et cinaedus, quem Aeschines reum peregit etc.

Timasion, adolescens Aegyptius, quem Apollonius, Tyaneus, quum moneret, vt secum philosopharetur, O Dii, inquit, qualem me dicam? nam malus quidem non sum, bonum

bonum vero utrum me existimari oporteat nescio etc. (ex Philostrato lib. VI. de vita Apoll. cap. 2.

Timoclitheus, tragicus, eius dramata sunt, Δαναΐδες β', Ἐκτορος λύτρα, Ἡρακλῆς, Ἰζίων, Καπανεύς, Μένων, Μνηστῆρες, Ζηνὸς γοναί, Ἑλένης ἀπαίτησις, Ὀρέτης, Πυλάδης, Κάτωρ καὶ Πολυδεύκης.

Timocles, Atheniensis, comicus. Ex eius fabulis sunt: Δημοσώτῃροι, Κένταυροι, Καύμοι, Ἐπιστολαί, Ἐπιχαυρέκακος, Φιλοδικαστής, Πύκτης. Memorat Athenaeus in libris Dipnosophistarum.

Timocles alter, et ipse comicus, ex cuius fabulis, ut testis idem Athenaeus, sunt Διονυσιάζουσαι, Πολυπράγμων, Ἰκάριοι, Δῆλος, Δήμη, Διόνυσος, Κονισαλος, Πορφύρα, (quae aliis Xenarchi esse videtur,) Ἡρώες, Δρακόντιον, Νέαιρα, (meretricis hoc nomen,) Ὀρέτης, Μαγαθώνιοι. Sunt et aliae quaedam. [Sed Meursius in bibl. attica et Suidas ad h. l. vol. III. pag. 475. censent, Suidam male hunc posteriorem Timoclem fecisse diuersum a priore, quum idem sit comicus.]

Timocreon, Rhodius, comicus et ipse veteris comoediae. Huic inimicitiae intercesserunt cum Simonide Melico et Themistocle Atheniensi, in quem etiam carmine [δι' ἑμμελὲς τινος ποιήματος] vituperationem contexuit. Scripsit vero comoediam in Themistoclem et Simonidem, aliaque.

Timolaus, Larissaeus, Macedo, rhetor, Anaximenis Lampiaceni discipulus, qui quum ingenio poetico esset praeditus, singulis Iliadis versibus singulos versus interseruit, et id opus Τρωϊκὸν inscripsit, hoc modo:

Μῆνιν ἄσπε θεῶ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
Ἦν ἔθετο Χρυσὴν περὶ λαμμένον ἄνεκα νῆρεσ,
Οὐλομένην, ἣ μυρ' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε
Μαρμαμένους, ὅτε Τρωσὶν ἄτερ πολέμουζον ἄνακτος,
Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς ἰδὼν προΐειεν,
Ἐκτορος ἰνὸν καλὸν μῆσι δαΐζομένων ὑπὸ δαρι.

Scripsit et alia quaedam.

Timon, misanthropus, philosophus, qui sectam omnem auerfabatur, ut inuisus omnibus (ab Aristophane in *Lystrata*) perstringitur. Hunc Neanthes ait, quum de pyro syluestri cecidisset, claudum factum esse: quumque medicum nollet admittere, putredine consumtum fuisse. [P] Post mortem autem eius, sepulcrum, in quo conditus erat, iuxta viam fluctibus marinis à reliqua terrae parte diuisum et inaccessum factum esse.

Timon, Philiassius, et ipse philosophus, qui scripsit *Silloi*, hoc est vituperationes philosophorum, libris III.

Timotheus, Atheniensis, comicus mediae comoediae. Ex eius fabulis sunt: Πύκτης, παρακαταθήκη, μεταβαλλόμενος ἢ μεταφερόμενος. Est etiam Κυνάριον Timothei comoedia, teste Athenaeo in *Dipnosophistis*, (lib. VI. p. 243.)

Timotheus, Thersandri, vel Neomyssi, vel Philopolidis F. lyricus, qui decinam et undecinam chordam (lyrae) addidit, et antiquam musicam ad molliorem modum traiecit. Fuit autem temporibus Euripidis, tragici, quibus et Philippus Macedo regnabat.

bat. Obiit aetatis anno XCVII. Scripsit versibus nomos musicos XIX. prooemia XXXVI. Dianam, Diasceuas VIII. Encomium: Persas siue Nauplium; Phinidas; Laertem; dithyrambos XVIII. hymnos XXI. et alia quaedam. Alexander musicorum audiendorum; si quisquam alius, cupidus fuit. Timotheum enim, tibicinem, aiunt, quum aliquando Mineruae *ὄρθιον νόμον* tibia caneret, Alexandrum adeo cominouisse, ut inter audiendum ad arma profiliret; Timotheum autem dixisse, talia esse debere carmina regia. Hic tunc, missis celeriter nunciis, erat ab Alexandro arcessitus. (conf. Küsteri not. tom. III. pag. 474 sqq.)

Timotheus, Gazaetus, grammaticus, temporibus Anastasii, imp. in quem etiam tragoediam fecit de vestigali publico, quod chrysargyrum adpellabatur. Scripsit etiam versibus de animalibus quadrupedis et feris, quae sunt apud Indos, Arabes et Aegyptios, quasque Africa alit: itemque de auibz peregrinis et de serpentibus libros IV.

Τιδύμαλλος. Consueuerunt medici ostentationis gratia patrias herbarum nominare, v. g. lafer Cyrenaicum, tithymallus Laconicus etc.

Τίτλος. Titulus a capite differt. Nam Matthaeus habet titulos LXVIII. capita CCCLV. Marcus titulos XLVIII. capita CCXXXVI. Lucas titulos LXXXIII. capita CCCXLVIII. Ioannes titulos XVIII. capita CCXXXII. Et *τιτλάριον*, titularium, pugillares, tabella.

Tikus, Romanorum imp. Vespasiani F. vir omni virtutis genere ornatus, ut ab omnibus *ἄρως καὶ τρυφή* amor et delicias generis humani vocaretur. Nam et eloquentissimus erat, et bellicosissimus, et moderatissimus. Et latina lingua quidem in administrandis publicis negotiis usus est, poemata vero et tragoedias graece composuit. Expugnatis autem Hierosolymis coronas, a legatis finitimarum Palaestinae gentium missas, repudiavit, [P] professus, non se ea fecisse, sed Deo, Iudaeis infenso, manus commodauisse etc.

Τὸ Δίονος γέν. Dion, Alexandrinus, philosophus celebris, quum a quibusdam aduersariis fratris sui, Topsii, luctatoris, maledictis proscinderetur, nihil respondit, atque in aedes suas reuersus nihil iracundiae prae se ferens adolescenti (Topfio) ne γὰρ quidem dixit. Γέν, sordes vnguium.

Τὸ Ἡσιόδειον γῆρας, *Hesioden senectus*, de iis qui prouectae admodum sunt senectutis. Pindari epigramma:

*Καὶρὲ δις ἡβήσας καὶ δις τάφῳ ἀντιβολήσας,
Ἡσίδῳ, ἀνδράποισι μέτρον ἔχων σοφίης.*

*Salus bis iuuenis, salus bis naute sepulchrum,
Mensura humani o Hesiode ingenii.*

Τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴσεις. Hippocratis, (non, medici,) filios perstringunt comici, ut indoctos et spurcis moribus. Eorum nomina: Telestippus, Deinophon, Pericles.

Τὸν Κολοφῶνα ἐπίθες. *Colophonem adde*. Duodecim ciuitates Ioniae in concilium, quod Panionium dicebatur, de communibus negotiis deliberaturae, conuenire solebant. Quod si igitur suffragia essent paria, Colophónii calculum imparem addebant, qui ceteros vincebat. etc.

Τῶν εἰς τὴν φαετήραν. Aiunt, Scythas, cubitum ituros, in promptu habere phaeetram, atque si diem illum absque molestiis transegerint, calculum album in phaeetram conicere:

iicere: si secus, nigrum. Quum igitur aliquis moreretur, prolatis pharetris, calculos numerabant, et pluribus albis repertis felicem praedicabant defunctum. Hinc dies albus pro felici.

Τόπος. Aristotelis Topica inscribitur opus, quod *loci* in illis traduntur, quibus instructi de qualibet re proposita probabiliter argumentari possumus. Quidam censent librum primum non, Topicum, sed *περὶ τῶν τόπων, ante locos*, inscribendum esse etc.

Tragiamborum primus inventor Apollodorus, Asclepiadis F. grammaticus. (Supra, Apollodorus.)

Traianus, patricius. Hic sub Iustiniano, rhinotmeto, floruit, Chronicumque breue ac praestantissimum *σύντομον πάντων θαυμασίων* scripsit. Erat idem christianissimus et maxime orthodoxus.

Suetonius, Tranquillus, grammaticus romanus, scripsit *de Graecorum ludis librum I. de Romanorum spectaculis et ludis libros II. de anno romano librum I. de notis, quarum usus est in libris, περὶ τῶν ἐν τοῖς βιβλίοις σημείων librum I. de Ciceronis rep. librum I.* in quo contradicit Didymo; *de nominibus propriis et formis vestium et calceorum et reliquorum, quibus quis vestitur. Περὶ δυσφημίων λέξεων de verbis mali ominis, siue de maledictis, et vnde horum quodque. De Roma iusque institutis et moribus libros II. Συγγενικὸν Καίσαρων familiam Caesarum, quod opus continet [P] eorum vitas et successiones a Iulio vsque ad Domitianum libris VIII. Stemma illustrium virorum Romanorum.*

Τρία Στεφίχοις, tria Stefichori, id est Strophen, Antistrophen, Epodon. Tota enim Stefichori poesis est epodica. Et hominem prorsus imperitum perstringere volentes eum ne tria quidem Stefichori nosse dicebant.

Tribonianus, Macedoniani F. ex caussidicis praefectorum praetorio, gentilis et impius, a Christianorum fide prorsus alienus, idemque adulator et impostor, qui Iustiniano, cuius erat quaestor, conabatur persuadere, eum non moriturum, sed viuum in coelum translatum iri. Ingenii acie valebat et apicem eruditionis adtigerat, ita, vt nullum aetatis suae mortalium hac laude superiorem haberet. Sed legum nundinationi erat deditus, et inexplibili auaritia, quam splendore summae eruditionis obscurabat.

Tribonianus, Sidetes, ex caussidicis praefectorum praetorio, et ipse vir multifariae eruditionis. Scripsit versibus *commentarium in Ptolemaei Canonem: concentum mundani et harmonici diathematis: εἰς τὸν πολιτεύοντα καὶ διέποντα, in gubernantem et administrantem: in planetarum domicilia et cur singulis domicilium hoc vel illud adtributum sit; de XXIV. pedibus metricis rhythmicis: μεταφράσιν Homerici ναυίου catalogi; dialogum Macedonium siue de felicitate; vitam Theodoti, philosophi, libris III. orationem consularem, prosaice, in Iustinianum, imp. orationem de regno, in eundem; de mensum permutatione, versibus.*

Tribunus. Hic tempore Chosrois vixit, genere Palaestinus, vir eruditus et arte medica nulli secundus; singulari idem moderatione, et pietate in deum praeditus. A Iustiniano impetravit Chosroes, vt apud se vno anno manere illum fineret. Illo elapso iussit petere a se, quicquid vellet. Ille nihil aliud, quam captiuorum aliquot Romanorum postulauit libertatem, quibus alios ter mille Chosroes addidit.

- Triphyllius**, episcopus, discipulus Spyridonis, Cyprii, thaumaturgi, cuius miracula litteris mandauit. Multa enim fecit Spyridon, ut in vita eius versibus iambicis scripta traditur, quae quaerenda sunt, ut valde utilia.
- Τερταγωνιστής**. Aeschinem multis in locis perstringit Demosthenes ut histriionem tragicum vilissimum, in tertio ordine eum numerans. Primus Sophocles usus est tribus histriionibus et tritagonista. (Supra in Sophocle.)
- Troilus**, sophista, qui CPoli docuit. Scripsit *orationes civiles, epistolarum libros VII.*
- [P] **Τρόμος**. Demosthenes Aeschinem inter alia dicta vocat etiam *γραμματεὺς* φωνας et filium cuiusdem *Trometis*, literatoris, siue primorum elementorum doctoris.
- Τρόπαια**. Antiqui Attici circumflectunt in penultima, *τρόπαιον*, recentiores in antepenultima acunt, *τρόπαιον*. Antiqua vero lingua Attica est illa, cuius principes fuere Eupolis, Cratinus, Aristophanes, Thucydides; Nova vero, cuius Menander, et alii.
- Τροφῶνιος**, καὶ Τροφῶνιος κατὰ γῆς πάγνια. Lebadae (in Macedonia) fuit oraculum, quod a descensu dictum *καταβάσιον*. Erant vero ibi fauces quaedam, quae tantum extremas pedum hominis partes capere poterant. Deum igitur consulturi, per certos prius dies seruata castitate, et sacro habitu ornati ambabus manibus melittutas siue placentas, melle consperfas, tenentes, ad fauces illas sedebant, et repente sub terram abripiébantur. Trophonius autem fuit Eresini filius, fratris Agamedis. etc.
- Τρογονομαδία**, sic dicta, quod victores praemium acciperent *τὴν τρύγαν*, hoc est, *vinum nouum*; vel, quod olim, quum larvae nondum inuentae essent, *τρύγῃ* faecibus ora perungerent.
- Τρυγῳδαίμονες**, veluti Cacodaemones dicti (comici veteris comediae,) quod obsceni essent et impii et cauillandi studio totos se dederent.
- Tryphiodorus**, Aegyptius, grammaticus et poeta heroicus. Scripsit *Marathoniaca: Illi excidium; de Hippodamia: Odyssaeam littera (Σ) carentem*, siue poema de laboribus Vlyssis et iis, quae fabulae de illo tradunt.
- Tryphon**, Ammonii F. Alexandrinus, grammaticus et poeta, qui vixit Augusti temporibus et ante. Scripsit *de pleonasmis dialectorum, quae sunt in Aeolica lingua, libros XII. de dialectis, quae sunt apud Homerum et Simonidem et Pindarum et Aemianem aliosque lyricos: de Hellenismo (περὶ τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου) et de alexo Argiuorum, Himeracorum, Rheginorum, Doriensium et Syracusorum; de inflexionum analogia librum I. de recti casus analogia; de nominibus comparatiuis librum I. de monosyllaborum analogia; de nominum characteribus librum I. de verborum grauitonorum analogia, librum I. de verbis encliticis, infinitiuis, imperatiuis, optatiuis, denique omnibus; de orthographia et iis, quae in ea quaeruntur; de spiritibus et tropis; et alia, quae enumerat Küster. in nota 3. tom. III. pag. 513.*
- Tyrannio**, Epicratidis et Lindiae, Alexandrinae, F. Amisenus, qui Corymbi nuncupabatur. Vixit sub Pompeio Magno et ante, discipulus cum aliorum, tum etiam Hestiaci, Amisent, a quo etiam Tyrannio dictus est, quod condiscipulos exagitaret, quum antea Theophrastus diceretur. [P] Postea etiam Dionysium, Thracem, Rhodi audiit aemulusque fuit Demetrii Erythraei. Idem Romam captivus a Lucullo ductus est, quum Mithridatem, Ponticarum gentium regem, ille debellasset. Romae vore clarus et diues factus, librorum etiam ultra triginta millia sibi comparauit. Senex obiit, podagra confectus,

Quis, Olymp. CXX. anno tertio. *Fabr.* Küster in nota i. T. III. p. 518. primum notat, numeros esse manifesto vitiatos, quia diu post illam Olympiadem Pompeius et Lucullus, sub quo Tyrannio vixit, floruerunt. Hinc corrigit 'Ολυμπιάδι επ', i. e. *Olymp. CLXXX.* Deinde observat, hunc Tyrannionem scripsisse *περὶ τῶν σκολιῶν μέτρων, ὃ πρότερον αὐτῷ ὑπὸ Γαίῳ Καίσαρος*, teste scholiasta Aristophanis ad *Ranas* v. 1337. Num vero hic Tyrannio, an alter sit, cuius mentio exstat apud scholiastam Nicandri, eruditos inquirere iubet. Adde supra in catalogo grammaticorum graecorum, h. v. *Harl.*

Tyrannio iunior, Phoenix, Artemidori F. discipulus Tyrannionis senioris, unde etiam nomen tulit, quum antea Diocles vocaretur. Captum bello inter Antonium et Caesarem, Dymantes quidam, Caesaris libertus, redemit. Postea Terentiae, Ciceronis uxori, donatus est, a qua manumissus, Romae docuit et libros scripsit LXVIII. ex quibus sunt: *de Homericis prosodia; de partibus orationis*, in quo dicit, nomina propria esse individua, *ἄτομα εἶναι τὰ κύρια ὀνόματα*, adpellatiua vero, primitiua; et participialia, deriuatiua; *de lingua romana*, eam a graeca oriundam esse. *Antigenis dialectus romana: recentiores poetas ab Homero dissentire; enarrationem partitionis Tyrannionis* (senioris); *correctionem Homericam; orthographiam.*

Tyrannio, Messenius, philosophus. Scripsit *libros III. de auguriis.* Exstant et alii eius libri viles.

Tyrannus, sophista, scripsit *de statibus caussarum et diuisione orationis, libros X.*

Tyrtaeus, Archimbroti F. Lacon aut Milehius, poeta elegiacus et tibicen, quem ferunt carminum suorum cantu Lacedaemonios ad praelium incitasse, et sic adfuisse, ut bello contra Messenios victoria potirentur. Est autem antiquissimus, aequalis septem illorum, qui Sapientes vocantur, aut etiam antiquior. Floruit Olympiade XXXV. Scripsit *temp. Lacedaemonis*, et *praecipua vitae* versibus elegiacis, itemque *μέλη πολέμου καὶ πόλεως, carmina bellica*, libris V. Lacedaemonii iurauerant, se vel Messenam capturos, vel mortem oppetituros. Quum autem oraculum iussisset ducem ab Atheniensibus petere, Tyrtaeum, poetam, hominem claudum ab iis acceperunt, qui ad virtutem eos cohortando, vicesimo anno Messenam cepit; quam Lacedaemonii solo aequarunt, et captiuos inter Helotas retulerunt.

Valentinianus, imp. rom. christianus, quamuis Christum eiusdem cum Patre naturae esse sentiret; tamen diuerso cultui deditos nulla re vexauit. Valens autem, Ariana infectus labe, multos in exilium populit, quo tempore ecclesiae romanae Liberius praefuit, Alexandrinae [P] Athanasius, CPolitanae Eudoxius, Arianae impietatis magister. etc.

Valens, Romanorum imp. episcopos in exilium misit et presbyteros et monachos, Tatiano tunc Alexandrinam ecclesiam regente, multosque Christianos excruciauit, et quosdam etiam igni tradidit. Haec autem omnia post Athanasii obitum fecit. Orthodoxi ex CPoli legationem ad Valentem Nicomediam miserunt, viros ex ordine sacro LXXX. quorum princeps erant Theodorus, Curbagus et Menedemus, quos vniuersos cum ipsa naue succendi iussit, quae Dacibyza vsque cum peruenisset, ibi dissoluta est. Huius tempore Lucius Arianus ecclesiam (Alexandrinam) tamquam lupo inuasit, Petro Romam fugiente, taliaque edidit facinora, qualia ne in gentiliū

quidam persecutionibus patrata fuerunt. Nam tria hominum millia emisit, qui viros pios in deserto trucidarent et dissiparent.

Varus, Laodicensis, sophista, Polemonis et aliarum aequalis.

Iulius Vestinus, sophista, scripsit *compendium Pamphili glossarum libris IV. voces selectas, ex Demosthene, Thucydide, Isao, Isocrate, Thrasymacho et aliis oratoribus collectas.*

Vlpianus, Emesenus, sophista. Scripsit *de patria, Emesa; de Heliopoli, de Bosporitis et aliis plurimis. Progymnasmata: artem rhetoricam.*

Vlpianus, Antiochenus Syrus, sophista, qui prius Emesae docuit temporibus imp. Constantini. Varias scripsit orationes, declamationes, disputationes, λόγους, μελέτας, διαλέξεις, et alia quaedam. [Hunc Vlpianum Küster in tom. II. pag. 738. auctorem esse opinatur commentariorum in Demosth. qui adhuc exstant.]

Vlpianus, Gazaeus.

Vlpianus, frater Isidori, philosophi, ingenio optimo praeditus ad mathematicas scientias, unde nomen eius Athenis celebre fuit. Et Syrianus, admirans eius ingenium, multis narravit, nullam ipsi clauem adeo intricatam et artificiose compositam offerri potuisse, quam non facile aperiret; sed in reliqua philosophia nihil memoratu dignum edidisse. Iuuenis et coelebs de vita decessit, magna suae bonitatis laude apud homines relicta etc. (ex Damascio.

Vranus, Syrus, CPoli oberrabat, artem professus medicam, qui quum ex Aristotelis dogmatibus nullum perfecte nosset, inani variae doctrinae opinione turgebat. Hic cum Areobindo, legato, ad Persas profectus est etc. (ex Agathia, II. pag. 67.)

Xanthus, Candaulis F. Lydus, Sardonius, qui vixit eo tempore, quo Sardes captae fuerunt. Scripsit *Lydiarum* libros IV. in quorum secundo narrat, Gygem, Lydorum regem, mulieres castrasse, ut iis semper aetate [P] et forma florentibus vteretur. Idem refert, Alcimum quemdam in illa regione regnasse, hominem religiosissimum et clementissimum, cuius tempore et alta pace et opibus (Lydia) floruerit etc.

Xenarchus, comicus, ex eius fabulis est Βυκαλίων, teste Athenaeo, II. Dipnosophist. ^{b)} nec non Πορφύρα, Σκύθαι, Αἰδύμοι, Πένταθλοι, Πείραπος, Ὑπνος, Στρατιώτης.

Xenocrates, Agathonis vel Agathionis F. Chalcedonius, discipulus et successor Platonis, post Speusippum, quem excepit Polemon, et hunc Crantor. Hic missa sibi ab Alexandro Macedone triginta talenta ad eum remisit, dicens, regem, non philosophum indigere pecunia. Scripsit *de Platonis republica*. Celebratur eius temperantia et castitas. Hic (imo altus, ut suspicor,) scripsit οἰκοσκοπικὸν οἰώνισμα, Vide supra in οἰωνισικὴν.

Xenophanes elegia quadam etc. (de Pythagora ex Laertii VIII. 36. sqq.)

Xenophon, Grylli F. Atheniensis, philosophus Socraticus, qui primus vitas philosophorum ^{c)} scripsit et ἀπομνημονεύματα siue dicta factaque memorabilia. Filios ex Phile-

fia

^{b)} Küster ad vol. II. pag. 643. nr. 1. existimat, quod hodie illius fabulae, Βυκαλίων, nulla apud Athenaeum libr. II. fiat mentio, nec ipse Athenaei liber II. integer ad nos peruenisset, locum illum, in quo Athenaeus fabulae Βυκαλίωνis mentionem fecisset, hodie intercidisse. Harl.

^{c)} Sed vide *Ionsum* de vitis script. hist. phil. lib. I. cap. 7. qui Suidam hic de philos. errasse contendit. Harl.

fia suscepit Gryllum et Diodorum, qui etiam Dioscuri vocati fuerunt. Ipse vero *attica opis* cognominatus est. Condiscipulus Platonis fuit, floruitque Olymp. XCVIII. Scripsit libros supra XL, e quorum numero sunt hi: *de institutione Cyri libri VIII. de expeditione Cyri libri VII. rerum graecarum libri VII. Conuiuium* et alia multa. Militauit contra Persas, cum Cyro profectus aduersus Artaxerxem, fratrem, etc.

Xenophon, Antiochenus, historicus. Scripsit *Babylonica*, quod est opus amatorium.

Xenophon, Ephesius, historicus, scripsit *Ephesiaca*, siue libros decem de amoribus Abrocomi et Anthiae, et *de urbe Ephesiorum*, atque alia.

Xenophon, Cyprius, historicus, scripsit *Cypriaca*, quod opus itidem est historia amatorii argumenti, agens de Cinyra, Myrrha et Adonide.

Zaleucus, Locrus, Thurius, pythagoreus philosophus et legislator, qui pro patria pugnans obiit. Hic ante fuit seruus et pastor: disciplinis autem institutus suis ciuibus tulit leges, inter quas et haec fuit, vt mulieres ingennae cum domesticis et vna pedissequa, candidis vestibus indutae incederent, aliae (meretrices) *αἰθναῖς* versicoloribus.

Zamolxis, Pythagorae seruus, vt Herodotus libro quarto, Scythia, qui reuersus in patriam docuit, animam esse immortalem. Mnaseas vero refert, apud Getas coli Saturnum, vocarique Zamolxin. Hellanicus in [Γ] *ναμίμοις* siue *institutis barbaricis* ait fuisse quemdam Graecum, qui Getis, in Thracia degentibus, *τελετὰς*, initia demonstrauerit, dixeritque, neque se moriturum, neque suos sectatores; sed omnia bona habituros. His dictis domicilium subterraneum exstruxit, deinde ex Thracum oculis et conspectu se repente proripiens in hoc se abdidit; Getae vero ipsum desiderarunt. Quarto anno post rursus adparuit, et Thraces omnia ipsi crediderunt. Aiunt quidam, Zamolxim seruasse Pythagorae, Samio, Mnesarchi filio, et libertate donatum, ista commentum fuisse. Terizi vero et Crobzyi credunt, animarum immortalitatem, et mortuos ad Zamolxin ire tradunt, quem rediturum esse aiunt, idque semper verum esse putant. Quamobrem sacrificant et conuiuantur, quasi defunctus sit rediturus.

Zeno, Teleutagorae F. Eleates, philosophus, vnus de illis, qui accesserunt ad Pythagorae et Democriti tempora; vixit enim LXXVIII Olympiade. Discipulus Xenophanis [aut Parmenidis]. Scripsit *ἔγιδας contentiones: enarrationem Empedoclis: aduersus philosophos de Natura*. Hunc aiunt inuentorem fuisse dialecticae, vt Empedoclem rhetoricae. Sed quum Nearchum, vel, (vt alii tradunt,) Diomedontem, Eleae tyrannum, euertere vellet, captus est. Interrogatus autem ab ipso, linguam praemorsam ac resectam exspuit in tyrannum. Et in mortarium coniectus tundendo contritus est. Differunt Eleates (ab Elea Italiae) et Elaïtes (ab Elaea Asiae in Aeolia.)

Zeno, Musaei F. Sidonius, philosophus stoicus ⁴⁾, discipulus Diodori Croni, magister Zenonis, Citiei, scripsit *apologiam Socratis et Sidoniaca*.

Zeno, Mnaseae, vel Demii F. Citieus, ex Citio, Cypri ciuitate, philosophus, stoicae sectae auctor: (Supra, in *σοα*) discipulus Cratetis, cynici, deinde Polemonis, Atheniensis. Obiit anno aetatis XC. subinde de cibo aliquid detrahens, donec prae virium infirmitate tandem periret. Oraculum de vitae genere consulenti etc. (supra in *συγχερριζοειδου*.)

⁴⁾ Menagius ad Laërtium VII. 35. legit philosophus *ἰγυμνός*.

- Χερσίγειος.) Phoenix cognominatus est, quod Phoenices illius oppiduli iacolae fuerint. Floruit sub Antigono Gonata Olymp. CXX. Et prouerbium, *Zenons contentior*, Ζήνωνος ἐνχευτέτερος. Hic nouae philosophiae fuit auctor. Reuera enim omnes specie vultus et grauitate et profecto etiam μακαριότητι beatitate, (apud Lactertium [P] VII. 28. μακροβιότητι longauitate, superauit. Obiit expers morborum, et optima semper valetudine vtens
- Zeno, Dioscoridae F. Tarsensis, vel, vt alii tradunt, Sidonius, philosophus, discipulus Chryssippi, Tarsensis, philosophi stoici et successor.
- Zeno, Citieus, rhetor, an philosophus, incertum. Scripsit *de statibus caussarum; de figuris*; commentarium in Xenophontem, in Lyfiam, in Demosthenem; de argumentis oratoriis.
- Zeno, Alexandrinus, Iudaeus, sed quum Iudaeorum genti nuncium publice remississet, vt apud ipsos receptum est more, per ipsorum synagogam die sabbati asinum album traduxit. Hic Zeno natura quidem aequus et bonus; sed in eloquentia et disciplinis tardior, semper discere cupiens et rogitans, sed omnia propemodum ignorans etc.
- Zeno, alius, Procli aequalis, genere Pergamenus, et ipse natura ad discendum tardiore, bonus tamen et moribus compositis. Vter vero ipsorum Sallustio causam a Proclo dissidendi praebuerit, dicere non possum.
- Zenobius, sophista, qui Romae docuit sub Hadriano, Caesare. Scripsit *compendium pro-verbiorum Didymi et Tharrhasi, libris III.* Item graece *interpretationem historiarum Sallustii*, historici romani et ipsius bellorum; *genethliacum in Hadrianum, Caesarem*, et alia.
- Zenodotus, Alexandrinus, grammaticus ὁ ἐν ἄσσει vocatus. Scripsit *aduersus ea, quae Aristarchus vt spuria in Homero reiecit; aduersus Platonem de Diis; de Homericis consuetudine: Solutiones Homericarum dubitationum; in Hesiodi Theogoniam*, et alia multa.
- Zenodotus, Ephesius, poeta epicus et grammaticus, Philetæ discipulus. Vixit sub Ptolemaeo primo, et primus fuit Homeri corrector, (v. Küsteri not. I. tom. II. pag. 8.) idem alexandrinis praefuit bibliothecis et Ptolemaei liberos instituit.
- Zeuxippus, *Christodorus*, heroicus poeta, scripsit *ecphrasin statuarum Zeuxippi*. (libro V. Anthologiae epigrammatum graecorum obuam. conf. Küster. not. 6. l. c. p. 8.)
- Zeuxis, quem Aristoteles Isocratis tempore pictorem fuisse tradit, in Venetis templo Cupidinem, pulcerrimum rosas coronatum, pinxit.
- Ζήσωνος, bis vixisse et reuixisse dicunt Herculem, Tyndareum et Glaucum: quidam etiam Aesopum.
- Zoilus ex Amphipoli, Macedoniae ciuitate, quae olim vocabatur ἐννέα ὁδοί, siue nouem viar, cognominatus Homeromastix, quod Homerum derideret, quapropter Olympiae ciues, ipsum persecuti, de Scironiis faxis praecipitarunt. Fuit rhetor et philosophus. Scripsit et quaedam grammatica, vt *contra Homeri poësu libros IX. historiam a Thegonia usque ad Philippi mortem: libros III. de Amphipoli*. Item *contra [P] Isocratem, oratorem*, aliaque plurima, in quibus fuit et *Homeri vituperatio*.

Zonacus,

1) V. Küster. not. 7, tom. II. pag. 7. H.

Zonaeus scripsit *amatorias epistolas*, et *de ludo pilas*. Circumferuntur et aliae eius *epistolae mysticae*; sed ab ipsius stile recedunt.

Zoroastres, Persemedus, ceteros astronomos sapientia superans et primus auctor Magorum nominis, apud ipsos recepti. Fuit annis quingentis ante bellum Troianum. Circumferuntur eius *libelli quatuor de natura*; *de pretiosis lapillis*, unus; *praedictiones stellarum*; *apotelesmaticorum libri V*.

Zoroastres, astronomus sub Nino, rege Assyriorum, qui optavit, ut igne coelesti conflagraret, monuitque Assyrios, ut cineres suos servarent; sic enim fore, ut reges numquam exciderent, quod etiam nunc *) apud ipsos observatur.

Zoromasdres, Chaldaeus sapiens, scripsit *in mathematica et physica*.

Zosimus, Alexandrinus, philosophus, scripsit *Chymetica* ad Theosebiam, sororem, idque opus, ordine alphabetico scriptum, libris XXVIII. constat. A quibusdam id inscribitur *Χημικὰ*. Item *vitam Platonis*.

Zosimus, Gazaecus vel Ascalonites, sophista, temporibus imp. Anastasii. Scripsit *lexicon rhetoricum*, et *commentarium in Demosthenem et Lyfiam*.

III. Index Scriptorum, a Suida laudatorum, nonnullis locis Kusteriano plenior.

A.

Acacius, sophista. v. *Λιβάνιος*.

Acacii, Caesareae episcopi, liber de *orthodoxa fide*. *Ιωβινιανός*.

Achaeus.

Ἐν Ἰριδί. v. *Βῆς ἑβδομος*.

Ἐν τῷ *Φιλοκτήτῃ*. v. *Ἐλεῦ*.

Acusilai scripta supposititia. *Ἐκαταῖος*. *Ἰσορῆσας*.

Aelianus. v. *Ἀβλαχερέν*. *Ἀβραῖς*. *Ἀγεταί*.

Ἀγονία. *Ἀγριος*. *Ἀδωρα*. *Ἀδρόν*. *Ἀετιδεῖς*. *Ἀθλητάς*. *Ἀκκίζομενος*. *Ἀκμή*.

Καλεῖ. iterum. *Ἀκέλασος*. *Ἀλῆται*.

Ἀλοῶ. *Ἀμαχον*. *Ἀμφισβητῆν*. *Ἀναβολή*. etc.

Aelianus *ἐν τῷ περὶ προνοίας*. v. *Ἀβασάνισος*. *Ὀργεῶνας*. *Σεμνά*. *Φιλήμων*.

Idem opus *περὶ θείων ἐναργειῶν*. v. *Ἀεμάζατο*. *ἐν τῷ περὶ ποικίλης ἀφηγήσεως*. v. *Ἀσέλγεα*. *Δῶς*. *Κάκη*. *Φιλωθέντες*.

[P] Aenigma, *uir non vir, aures non aures* etc. v. *αἶνος*.

Aeschines. v. *Ἀζήτητον*. *Ἀποβλεπόμενοι*.

Ἀσέλγεα. *Αὐλεία θ*. *Ἀφοσιέμεθα*.

Ἐκκλητεύειν. *Ἐξάγιος*. *Ἐξαγώνιος*.

Ζηλοτυπεῖν. *Θέμενος*. *Κίβρα*. *Λαϊδίας*.

Οἰκημα. *Περίπολος*. *Ταμυναί*.

Ἐν τῇ *Ἀπολογία*. v. *Ἰκατηρία*.

Ἐν τῷ *κατὰ Κτησιφώντος*. v. *Ἄμα*. *Ἀναγῆς*. *Ἀντηγεαφείς*. *Ἐναγῆς*. *διὰ τ*.

Ἐπιλαχών. *Ἡγεμονία δικ*. *Θεωρικὰ*.

χε. *Θεσμοδέται*. *Ἰσαί ψῆφ*. *Κεφάλαιον*. *Κεφάλαια*. *Μαργίτης*. *Ὀμηρεύοντες*. *Παραβάλοτο*. *Παραγγελία*. *Πατρεῶν*. *Πήληξ*. *Προσπρόποιον*. *Πρυτάνεις*. *Φιλεργός*.

Ἐν τῷ *περὶ Παραπροσβείας*. v. *Νίκαια*.

Ὀλοσχοίνω. *Ὅτι ξένος*. *Προσασία*.

Πυνθανισθαί. *Στρατεύειν ἐν ταῖς*.

Ἐν

m) Non magis verum hoc fuit Suidae aetate, quam Zoroastres, quos memorat libros tunc apud Graecos superfuisset.

Ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχην. v. Ἀγρίας. Ἀρ-
 χάν. Δεῦρο. Ξηραλοιφεῖν. Παβήσιας.
 ΠροΦερῆς. Φιμοί.
 Aeschinus, Socratici, dialogus Axiochus. v.
 Ἀξιοχος.
 Aeschylus. v. Ἀμφιμήτωρ. Ἀναξ. Ἀποφώ-
 λιος Δίκαιος. Δοκίμασας. Αἶμας. Ἐνθ-
 ῆτε. Θανατῶν. Καλαῖς. Καλλή. Κα-
 πηλος. Λεωργός. Μέτοικον Ὀρθῆν.
 Ὄρον. Παγκονος. Πλέκος. Πορφυρε-
 ῖν. Τμῆν.
 Ἀγαμέμνονα v. Ἀγγικρον Τρεῖς ἔξ.
 Εὐμενίσι. v. Εὐμενίδες.
 Ἐν Ἠδωνοῖς. v. Αἰγίξεν. Ἠδωνίς. Μισο-
 μαγίς.
 Ἐν Ἰφργενείᾳ. v. Κυδαῖζεται.
 Ἐν Μυρμιδόσῃ. v. Ἀβδελυντα. Ἀποίμων-
 ζον. Τριμβολον.
 Ἐν Μυσοῖς. v. Ὀργεῶνες.
 Ξαντρίαις. v. Οκτώπην.
 Ἐν Ψυχαγωγοῖς. v. Σταθερόν.
 Aeschylus ab Aristophane dictus ἀξύστατος.
 v. Ἀξύστατον.
 Aesopus. v. Ἀναβιώνας.
 Aesopus, Mithridatis anagrostes, eius liber de
 Helena. v. Ἰχθύς. et Πάν.
 Aetius v. Αὐξίντιος.
 Agaclytus.
 Ἐν τῇ π' Ὀλυμπιάδι. v. Κυψελιδῶν.
 Agathias. v. Ἀ. α'. Ἀγερωχία. Ἀδήλητος.
 Ἀλογένης. Ἀλυσιν. Ἀμπγέπη. Ἀμ-
 Φιγγοῦ. Ἀμφιδέατρον. Ἀνεκτά. Ἀντί-
 ζον. Ἀντωνῆ. Ἀπομοίρα. Ἀποπορευ-
 τέα. Ἀπάνατο. Ἀτημελία. Ἀυτοβοῦ.
 Ἀφειδήσας. Βαμολόγος. Βερνδύσθαι.
 Γαῦρον. Διαβησεύοντας. Ἐλοδορεμέθα.
 Ἐμβολον. Ἐναλλάγηδν. Ἐν χρω. Ἐπι-
 κερταμῆσι. Ἐπικλημα. Ἐπικληρος νό-
 μος. Εὐκτόν. Ἐφεσεῖς. Ἰθαγενής. Κα-
 τωάρεα. Κωκυτός. Κυματωγή. Λεπο-
 ταξίς. Μεταμαθεῖν. Μετέωρα. Μυ-
 σθαρεῖν. Οἰκογενής. Οἶπερ. Παλιμ-
 βολία. Παλίωξις. Πάταγος. Περίον-

τας. Περίωπῃ. Προτροπαδῆν. Πυβρί-
 χαις. Σεσαγμένην. Σπαλλωνες. Συγ-
 κρῆται. Σοφίος. Τολμητίας. Φασκάλιον.
 Φρενήρης. Χήτες. Χοσρεῖς.

Ἐν Ἐπεγραμμάτι. v. Μέγας βασ.

Agarpetus. Γενέθλιος.

Agapius. v. Γέσιος.

Agathinus, medicus. v. Ἀρχιγῆνης.

[Γ] Agathoclis, Atracir, αἰλουτικά. v. Κατέ-
 λιος.

Agrefphon.

Ἐν τῷ περὶ Ὀμωνύμων. v. Ἀπολλάνιος
 ἕτερος.

Alcaeus. v. Ἀλαζάν. Ἀρήσιος. Βληχρόν. Θε-
 ράπναρ. Θυμός ἑπταβ. Πιτυανη. Σκυ-
 δικαί. Τεταφωμα. Χρήματ' αἰνῆ. Χρή-
 ματα.

Ἐν τῷ Κωμωδοτραγωδῶν. v. Ἀδρφαγία.

Alcidamas. v. Πρωταγόρας. Πυθμήν.

Alcman. v. Χθονία. Ψιδεύς. Ἐλατήρ.

Alexander, Aetolus. v. Φλόακες. Ἀρατος

Alexander, Aphrodisiensis. v. Διεξοδικός.

Alexander, Polyhistor. v. Μωσώ. Ὡλην.

Alexandrides.

Ἐλένη. v. Ἀβέλτερος.

Πεισανδρῶν. v. Ἀερπαγίτης.

Alexis. v. Ἀναλαμβάνειν. Ἀνδρακία. Ἀπία.
 Ἐκκόψα. Ἐπιλησμάτατον. Ἰσχυρι-
 σκος. Ὀφθαλμόν ἑπ. Προσέκοψεν. Σι-
 νώπη. Σπεδάζω. Τρίπος. Φιλοτησία.
 Ψυχικός.

Ἀτθίδα. v. Μᾶλλον μ.

Πεζονίκη. v. Μᾶλλον μ.

Amerias. v. Διακόνιον.

Amiphius. v. Ἀκοπος. Ἀναβιβῶμαρ. Ἀνήκει.
 Ἀνίστη. Λυκίς.

Μοιχοῖς. v. Ἀναψυχῆναρ. Ἀνεάγεισαν.
 Καββαλῶν.

Amponius. v. Ἐσχάρας.

Ammonius, Hermiae F. v. Αἰδοσία.

Amphis. v. Νεανισχεύεται.

Anacharsis,

Anacharsis, Scythæ, philosophus, qui anco-
ram et rotam figlinam inuenit, et Croesi
vixit temporibus. v. Ἀγκυρα.

Anacreon. v. Ερμῆος. Θωρήξασθαι. Μυ-
σάχην. Τὰ Ταντάλα.

Anagallis, Corcyraea grammatica. v. Ὀρχησικ.

Anastasius, Silentarius, postea imperator,
Eutychis opiniononi adhaerens. v. Φα-
τρία.

Anaxagoras. v. Ἀνακαρτερήσαντα.

Anaxandrides. v. Νεκταριον.

Anaxilas. v. Ἀντίκρισις. Ψηλαφίζει.

Ἄρεως. v. Μᾶλλον μ.

Anaximenes.

Ἐν α. τῶν Φιλιππικῶν. v. Πεζαίτερος.

Ἐν ζ'. τῶν περὶ Φίλιππον. v. Μάστειρα.

Andocides. v. Ἀναυμαχίη. Ἀνωρθισμένον.

Ἀρετῇ. Ἐπεσκήψατο. Ἐταιρεία. Λο-
γισαί. Νεώρια. Σκάνδιζ.

Andron.

Ἐν Τρίποδι. v. Σαμίων δ.

Androtion. v. Βεφρωα. Συγγραφεῖς.

Ἐν ἔκτῳ Ἀτθίδος v. Νεώσι.

Anniceris. v. Ἀρίσιππος.

Anonymus.

Ἐν τῇ μαρτυρίᾳ τῶν Ἀγίων δισμυρίων. v.
Ἀσαφεία.

Ἐν β'. Φιλοσοφημένων. v. Ἐμποδών. (Hie-
rocles apud Apost. VIII. 20.)

Ἐκ τῆ βίῃ τῆ Χρυσόμοι. v. Κυρίοσση.

Antagoras, Rhodius. v. Ἀρατος.

Antigonus, Carystius. v. Ὠτρελαδίας.

Antimachus. v. Ἀδράσεια. Ἀνατυπῶσαι. [P]

Πῶρος. πάθος. Σταθερόν. Ταλαίπωρος.

Ἐν τῇ Λυδῇ γενεᾷ. v. Ὀργεῶνες.

Antiochus, philosophus. v. Λέκκελλος

Antipater, Theodori, athei, discipulus. v. Ἀρίσ-
ιππος.

Antiphanes. v. Ἀλβεργιάων. Ἀμαρτυρήτες.

Ἀποδικῆν. Τρίτω καὶ τ. Ὑπέρχολος.

Ἀγροίκοις. v. Γαυδαίς.

Εὐθυδικῶν. v. Ξενιτευομένους.

Λευκαδίῳ. v. Ἀνάριτος.

Antiphanes, iunior. v. Ἀβίος. Ἀδιάστατον.

Ἀειεῶ. Ἀκαρ. Ἀκροῦσθαι. Ἀμα.

Ἀναγινωσκόμενος. Ἀνήκει. Ἀξιοῖ. Ἀο-

πτα. Ἀπαθῇ. Ἀπεγένητο. Ἀποδιδό-

μενοι. Ἀποκριθῆτι. Ἀπολαύειν. Ἀπο-

τειχίζων. Ἀττα. Αὐλίζεται. Ἀχαρι-

εῖν. Βάσανος. Δεκατευταῖς. Διάθεσις.

iterum, Διάζασις. Διετίνοντο. Δυσά-

νιστος. Ἐμβιον. Ἐμποδῶν. Ἐν βραχῇ.

Ἐπαγγελία. Ἐπαλλάξεις. Ἐπεσκή-

ψατο. Ερμῆος. Εὐθυωρόν. Εὐόφθαλ-

μον. Ἡμολισμός. Ἰκετεύω. Καταλα-

βεῖν. Μοχθηρός. Ὀκνῶ. Πατρώων.

Προσφορά. Συνήγορος. Τελοσθῆναι.

Τέως. Φηλώματα. Φορίνη. Χρημά-

των.

Ἐν τῷ περὶ Ἀληθείας. v. Ἄγοι. Ἀδῆ-

τος. Δησεις. Αἰεεῶ.

Ἐν Ἀληθείας β'. v. Γρυπῖναι. Διάθε-

σις.

Ἐν τῇ Ἀπολογία τῆς Δωροδοκίας. v. Τέως.

Ἐν τῇ Ἀπολογία τῆς Μυρ. v. Ἀττα.

Ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τῆ Δικαιογένους κλήρου.

v. Τέως.

Ἐν τῇ πρὸς Δημοσθένην γραφῇ. v. Κε-

λέοντες.

Ἐν τῇ πρὸς τὴν Καλλιῆ Ἐνδείξιν Ἀπολο-

γία. v. Μοιροδοκῆσαι.

Ἐν τῷ περὶ Μεταστάσεως. v. Στασιώτης.

Ἐν τῷ πρὸς Νικοκλέα. v. Στεφάνη.

Ἐν τῷ περὶ Ὀμνοίας. v. Ἀνδρία. Ἰνα.

Θεαυδέστατος. Θωπεία. Σκιαποδες.

Ἐν τῇ Παρανόμων Κατηγορίᾳ. v. Δεῦρο.

Ἐν τῷ Πολιτικῷ. v. Εὐσύμβελος.

Ἐν τῷ περὶ Προνοίας. v. Ἀναθέσθαι.

(Sed ibi lege, περὶ Ὀμνοίας.)

Ἐν Προοιμίους. v. Δισθέσθαι. Μοχθηρός.

Ἀμα.

Ἐν τῷ Σαμοθρακικῷ λόγῳ. v. Σαμο-

θρακη.

Ἐν τῷ ὑπὲρ τῆ Σαμοθρακῶν Φόρε. v.

Ἀπόταξις.

Λααα α

Λατο.

Antonius, monachus. v. Ἀντ.
 Apellas, Ponticus. v. Ἀπώπιδος.
 Arphthonii filii, Sabinus, Iophista, et Sergius,
 patricius. v. Σέργιος.
 Arrippus. Σπυλάδες. Σφάραγον. Τρίγλινα.
 Ἐν Ἐπιγραμμάτι. v. Ἀγύρτης.
 Ἐν τῷ περὶ Μάγισ. v. Πάσης.
 Apollodorus, v. Ἀμφιφῶντες. Ἀνάτατος.
 Κάλυμνος. Κύβος. Κύρβεις. Κύρβεις
 αἱ τ. Λαρηνοί. Ὀσφύς. Ράξαι. Ταυρα-
 πόλαι. Φρύδος. Χόες. Ἐετή.
 Ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀδρήνην Ἐταιρῶν. v. Φα-
 νοστράτη.
 [P] Ἐν ἔκτῳ περὶ Ἐπιγράμματος. v. Καρδιώτι-
 ταν.
 Ἐν τῷ περὶ τῶν Ἐταιρῶν. v. Νάνιον.
 Ἐν τοῖς περὶ Θεῶν. v. Μεταγωγία.
 Apollodorus, Carystius.
 Ἀποκαρτερεῖσι. v. Σπυλάζω.
 Ἀπολιπύση. v. Ἐγκομβώσασθαι.
 Apollodorus, Cyrenaenus. v. Ἀντικρυς. Βδε-
 λύσσω.
 Apollonius. v. Λίσπη. Μετά. Ὑδροφασία.
 Χαλκεία.
 Apollonius, Archibii. v. Ἀπίων.
 Apollonius Tyanaeus. v. Ἀναξαγόρας γση-
 τεία.
 Apollonius, Rhodius. v. Μαρσύας ἐν τ. Μα-
 σχαλωθῆναι.
 Ἐν Ἀργοναύταις. v. Λυγκέως.
 Apollorhanes. v. Ἀδελφείος. Ἐπωπιάζω.
 Apollolus, v. Κακία. Κακοήθεια. Καταβρα-
 βεύσθαι. Καταλαλιά. Κατανυγῶ.
 Νόμος. Ζῆτος. Ὅπλα φ. Ὀψώνια.
 Παρέδωκε. Περαισελεῖν. Περπερέα.
 Πολλὰς ἐπιτρε. Ποτηρία. Πονηρῶν. Ὑπερ-
 αἶρομαι. Ὑπερήφανος. Ὑπόστασις.
 Ἐπωπιάζω. Φόνος. Φόνος. Φύσις.
 Ψυχικός.
 Arriapus. v. Ἀλλαξάμενος. Ἀλιτανής. Ἀλ-
 λόκοτος. Ἀλωνούμενος. Ἀναλαμβάν-
 νεν. Ἀνεξυγνῶ. Ἀπαξίων. Ἀποφρά-
 δες. Ἀφάπτων. Ἀχρησία. Ἀψαυτος.

Ἀψιμαχία. Βλάσφημος. Δείσαντες.
 Διέφερον. Δικαίον. Δοξοσκπία. Ἐγχερέ-
 των. Ἐδοκίμαζεν. Ἐδελοκάκως. Ἐκρίσεν.
 Ἐκθες. Ἐνοσπονδος. Ἐντελεῖσθαι. Ἐπα-
 φρόδιτος. Ἐρεθισμα. Ἐσιμέχε. Εἰζω-
 νοι. Εὐταθῶς. Ζήλος. Ἰδιόζενος. Ἰν-
 τες. Ἰλαρός. Θεσσαυρῆς. Κληρέχον.
 Κώδων. Λιφαιμέ. Λυπρόν. Μετροπα-
 δῆν. Νεαλῆς. Νεργόβεργες. Οἶ, πε-
 ρισπ. Οἶρεοί. Ὄσαπρ. Πάρεσις. Παρ-
 ἡγγελλον. Παρορκῆσαι. Πιδανές. Πι-
 μελή. Πίμπρεσται. Πρεθῆβαις. Πρόρι-
 ζα. Προσήσασθαι. Ρατίλιος. Συνήδομαι.
 Συνίσωρ. Σύφαξ. Τετρεύσθαι. Τύπος.
 Ὑφίσταται. Χρηματίζω. Ψαφάρον.
 Arhines, Gadarennus. v. Φρενταν.
 Aquila. v. Ἐκπασιάζομαι. Κνήζον.
 Araros. v. Ἐωθός. filius Aristophanis: comici.
 v. Ἀρισοφ.
 Ὑμεναίω. v. Ἀναθεῖναι.
 Aratus. v. Γυεῖνοι. Χερμαὶν ὀρενθ.
 Archias, Alexandrinus, grammaticus. v. Ἐπα-
 φρόδιτος.
 Archilochus. v. Ἀἶ. Ἰσμερικός ὄνος. Κάθ-
 ασμα. Καταπροΐζεται. iterum. Κύ-
 φωνες. Μυδαλέας. Μυσάγνη. Ξενία.
 Παλίνσκιος. Πυθῶναιοι. Σκανδαλήτρα.
 Τήνελλα. Φεψάλα.
 Archippus. v. Διαβάλλεται. Ἐωθός.
 Architas in Τιμαχίδας.
 Arete. v. Ἀρίστιππος.
 Aristagoras. v. Χίλων.
 Μαμμακύθω. v. Ἀνθέων.
 Aristarchus. v. Δερμιστής. Δέρτρον. Ἡδ' ὅς.
 Ὅνε πόκαμ. Ὀξυθύμια. Πράμνιος. Ταν-
 ροφάγος. Ταχυβαίμονας. Demetrii
 Ixionis et Dicaearchi, Lacedaemonii, ina-
 gister. v. Δημήτριος. Δικαίμαρχος. Ari-
 stophanis, Byz. discipulus. Ἐξατοσθέ-
 νης.
 Aristias.
 [P] Κύκλωπι. v. Ἀπώλεσας.

Aristeus,

Aristeus, poeta, qui Pisandro sua supposuit
v. Πάσανδρος.

Aristides. v. Εἰς κόρακας. Ἀδριανός.

Aristippus, Cyrenaeus. v. Διοχίτης.

Aristis. v. Ἐρατοσθένης.

Aristo, Chius. v. Τέλος.

Aristocles.

Ἐν τῷ ε' περὶ Φιλοσοφίας. v. Σωτάδας.

Aristodemus, Eleus, Thebanarum rerum scriptor, v. Ἑλλανοδίμαρ. Τελμοσία. Χρήματ' ἀνής. (add. ad voc. *Aristoph.* grammat. notata.)

Aristomenes.

Ἐν Βοηδοῖς. v. Ψαμμάκοιο γάργαρα.

Aristonicus. v. Ἀκισώσας.

Aristophanes. v. Ἀ α. Ἀβεκτηρώτατες.

Ἀβυσσος. Ἀγάθων. Ἀγίζων. Ἀγκύρισμα. Ἀγλιδες. Ἀγοράζω. Ἀγοράϊος νῆς. Ἀγωνισμα. Ἀγριοποιόν. Ἀγροικος ὄργην. Ἀδαξῆσαι. Ἀδεκατέυτες. Ἀελπτοι. Ἀερανηχῆς. etc.

Ἐν Ἀμφιάρεω. v. Ἀχηνία. Τε. Τετο κ. Φλέων. Φρονώνδας.

Ἀιολοσίκων. v. Ἀγοράσαι.

Ἀναγύρω. v. Ἀμφιαναιτίζων. Ἀπληγίος.

Ἀρχεῖον. Συννένοφε. Ὅδ' παρῆσης. Ὀρδοπλαξ. Παραλῆμα.

Ἀνταγωνισαῖς. v. Ἄλις.

Ἀχαρηῶν. v. Ἀγορανομίας. Ἀθηναῖ. etc.

Βαβυλωνίον. v. Ροδιαῖον. Σαμίον δ. Σιμός.

Βατραχίον. v. Ἀβυσσος. Ἀγνώτας. etc.

Γεωργίς. v. Ἀτρεά. Τοῖς ἱπποκράτες.

Ἰήρα. v. Σπληγγίς.

Δαυδαῖον. v. Ευρυβάτος πον. Ὅν' σκιά. Τεπνέμα.

Δαυταλῦσι. v. Ἀναλισκέν. Ἀνάστασι.

Διγέα. Ραγδαῖες. Σῶσαι. Σπληγγίς.

Τροπίας. Χαρέτιον.

Δαναῖσι. v. Ἀργύριοι. Ἀταλαίπωρον. Ἀύλος. Κλειταγόρα, Λυγκίως. Τε. Τετο κ. Χύτραις ἴδρ.

Εἰρήνη. v. Ἀγῆλαρ. Ἀνάπαιτοι. Ἀναβρίχασθαι. Γλίσχρον. Δημιουργοί. Αἰεον. Ογκύλλεσθαι. Πρακτιάσας.

Ἡρωσι. v. Ἀμφορεαφόρες.

Θεσμοφοριαζέσας. v. Ἀλγησας. Ἀλφάρι etc.

Θεσμοφοριαζέσας β'. v. Λαπωνίζω. Λύκος ἔχανεν.

Ἰππεῦσιν. v. Ἀλτήριος. Ἀρήβαλλος, etc. Κενταύρω. v. Προδικον.

Κοκκάτω. v. Ὄδ'ο. Πώμαλα.

Λημνίαις. v. Ἀπεχρήσατο. Ὡ νῦν θερμοί. Χρή Ψαμμάκοιο γάργαρα.

Λυσιστράτη. v. Ἐξεπιοκάτον. Κεκώδοντες. Κωμήται. Κύν' δ. Λέκιδος.

Λόχη. Λόχος. Λυκόποδες. Μελανιώνες. Ὅσιον χ. Παντῶν. Πάση τέχνῃ.

Μεφέλας. v. Ἀγρείας αἰοῖν. Ἀθηναίων δυσβ. etc.

Νήσοις. v. Διαθήκην διαδ. Ἐξέχεν τὸν ἥ. Συννένοφε.

Ὀλκίαισι. v. Εὐαθλος. Ἡα.

Ὀρεῖσι. v. Ἀγορανομίας. Ἀγχιταῖα. etc.

Πάτω. v. Ἀγοράζων. Ἀγυριος. etc.

Πολυέδω. v. Ἀναρτος. Ἐρημον ἐμβλ.

Ἐν Περαιγῶνι. v. Σταδερὸν.

Σψηζίν. v. Ἀποφυσήσας. Ἀτηρότατον.

[Ε] Ἐγγασείμυθος. Ἐμφερέτατος. Ἐξέχεν τὸν ἥλ. Ἐφολκία. Ὀροφή. Παραβολή πρᾶγμ. Σδ.

Ταγηνισαῖς. v. Ἀπασκαρίζων. Ἀποχρόντος. Ἀφύα. Θωπύες. Παραύζορεῖσιν. Πρόδικον.

Τρυφάλητι. v. Τῆς ἱπποκράτες. Τῶν τριῶν.

Θονίσσαις. v. Ἀκαλήφῃ.

Aristophanes, grammaticus. v. Μασχαλίσματα. Προκόνια. Eratosthenis discipulus.

Ἐρατοσθένης. Aristarchi praecceptor.

v. Ἀρίσταρχος.

Α α α α 3

Ἐν

Ἐν β' Θηβαϊκῶν. v. Ὀμολογίος. v. Ἔπης.
Pseudoaristophanius. Ἀρτεμίδωρος. Τιμαχί-
δας.

Aristophon.

Πυθαγορίστῃ. v. Πυθαγόρα τὰ σ. in fin.

Aristoteles. v. Ἀδοξότατα. Ἀνάλογον. Ἀντι-
παραρῆν. Ἀντιπελαργεῖν. Ἀντιστρό-
φος. Ἀντιτυπῆσαι. Ἀζιώμας. Ἀπλῶ
λόγῳ. Ἀρχὴ π. Ἀρχὴ ἀνδρα. Ἀχάνη.
Βλακὰ. Βελεύσεως. Δατέσθαι. Δεκα-
τεῖεν. Διάθεσις. Δωδωναῖον. Δυσκο-
λαίνες. Λήτσεις. Ἐκ περιστάσεως. Ἐναν-
τία. Ἐντενχῆς. Ἐξ ὑποθέσεως. Ἐπιτί-
μησις. Εἰς κόρακας. Ἰσόκωλον. Θέσις.
Κατασκευάζειν. Κεφαλίσμος. Κήσις.
Κοτίνῳ σεφ. Αἴμας. Λίδος. Μασσα-
λίας. Μετριοπαθεῖν. Μορῶν. Νάννος.
Νόμας. Ὀλέκρῳνον. Ὀσφύς. Ὀφθαλ-
μός. Ὡς ἔπος εἶπ. Περιεστία. Πνευμα-
τικόν. Πόθεν. Σωφροσύνη. Ταμία. ἀρ-
χή τις. Τενέδιος ζ. Το μυστικόν. Τρο-
φή. Τριττός. Ὑπέχει. Φαντασία.
Φαίον. Φοινικίδα. Φυσικός λ. Ψυχὴ.

Ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ. v. Κύβεσις.
Λυκάπρδες. Παράστασις. Περίπολος.
Πράσδρα. Σίτος. Στρατεία ἐν τοῖς.
Ἐπὶ τὰ Καλλιπρ.

Ἐν τῇ Ἀποδακτικῇ. v. Ἐπισήμη. ὅτι Φησ.

Ἐν Διδασκαλίᾳς. v. Ὀν σκιά.

Ἐν τῷ περὶ Δικαιοσύνης. v. Εὐρύβατος.
πον.

Ἐν τοῖς περὶ Ζώων. v. Ἀκαλήφη. Ἀλκυ-
νίδες. Κατρεῖς. Κοβαλία. Ψαθαρόν.

Ἐν Ἡσίοις. v. Ἀνδρωπος. Τὸ προσηγ.
Κατηγορίαι. v. Ἀέτιος.

Ἐν τῇ κοινῇ τῶν Θεταλῶν πολιτείᾳ. v. Τε-
τραρχία.

Ἐν τῇ Ἰθακησίων πολιτείᾳ. v. Σκυτάλη.

Ἐν Κυμαίων πολιτείᾳ. v. Τύραννος.

Ἐν τῇ Κυπρίων πολιτείᾳ. v. Ἀνακτες.
Magicus Antisthenis, Aristoteli a quibusdam
tributus. v. Ἀντισθένης.

Ἐν τοῖς κατὰ τὰ Φυσικά. v. Ἐπισήμη.
ὅτι Φ.

Ἐν τῇ Μηλιῶν πολιτείᾳ. v. Τῶν Φιλτά-
των.

Ἐν τῷ περὶ μνήμης καὶ ὕπνου καὶ κατὰ
ὕπνου μαντικῆς. v. Μνήμη.

Ἐν τοῖς περὶ Πολιτείας. v. Ἐσχάτιαν.
Πάρεδρος.

Ἐν τῇ Σαμίων πολιτείᾳ. v. Σαμίων δ.

Ἐν Συρακουσίων πολιτείᾳ. v. Καλλικύ-
ριοι.

[P] Ἐν τοῖς Τόποις. v. Εὐνός. Εὐψυχός.
Ὀμολογία. Περαιέσεις. Ταυτόν. Ὑπο-
ληψις.

Ἐν β' τῶν Τοπικῶν. v. Χαλεπώτατον.

Ἐν ταῖς πρὸς Φίλιππον Ἐπιστολαῖς. v.
Ὅτι ξένος.

Ἐν τοῖς Φυσικαῖς. v. Εἰδήσις.

Ἐν τῷ περὶ Ψυχῆς. v. Ἀγαθὸν δαῖμα.

Aristoxenus. v. Σκολιόν.

Arnuphis, Aegyptius. v. Ἰαλιανὸς ὁ Παργα-
μηνός.

Arrianus. v. Ἀλέξανδρος. Βελυτός. Ἐπανέ-
της. Ἐπιφρασθεῖς. Φαύλη καὶς.

Artemidorus. v. Τετράζαν.

Asclepiades.

Ἐν τῷ ἑκτῷ βιβλίῳ πῶν Γραμματικῶν.
v. Ὀρφεύς Κροτ.

Ἐν ε' Τραγωδομένοι. v. Ῥησίπρχος.

Alius Asclepiades, iunior. v. Γενέθλιος, Ἡραί-
σκος.

Athenaeus.

Ἐν Δερπνοσοφισταῖς. v. Ἀριστάνυμος. Ἀρ-
χέδιμος. Διακλῆς. Ἐπγγῆνης. Ἐπίλυ-
κος. Ἐπίνικος. Ἐριφός. Εὐδγγγῆλος.
Εὐδικλῆς. Εὐσχαμος. Εὐφραν. Ἡγῆ-
μων. Ἡγήσιππος. Θεόγνητες. Καρκί-
νος.

n) Sed ibi legere iubet *Aristodemi* nomen *Dornik* in nouis misc. obsf. III. pag. 159. adfentiente
Valcken. ad Eurip. Phoeniss. schol. versf. 1120. *Harkl.*

νος. Λύσιππος. Μνησίμαχος. Ναΐς.
 Νικόστρατος. Νωγαλέον. Ξέναρχος.
 Ωφελίων. Πάμφιλος, ἑτος. Πλάτων.
 ΑΘ. Πολύευντος. Ρώμη Σαντυρίων.
 Σάπατρος. Κωμ. Σωπατρος. παρ.
 Σωτάδης. Σώφιλος. Σώφρων, κ. Στράτ-
 τος. Τελέσης. Τηλεκλείδης. Τιμέθεος
 ΑΘ. Τιμοκλῆς ἑτ. Φίλιππος. Κωμ.
 Φόρμος. Συρ. Φοσικίδης. Χαερῆμων.
 Ἐν τῷ β' τῶν Δειπνοσ. v. Βραβηλα.
 Ἐν γ'. v. Δαμόξενος. Δεξικράτης. =
 Ἐν ι'. v. Διόδωρος. καὶ αὐτ.
 Ἐν ια'. v. Δαμόξενος.
 Ἐν ιβ'. v. Διόδωρος. καὶ αὐτ.
 Athenodorus, Arati pater, et alius, frater. v.
 Ἄρατος.
 Ἀττικιστιανοί. v. Ναυκραρικά.

B.

Babrius. v. Ἀμῶν. Ἄναθεν. Ἄσθμα. Ἀχαιΐ-
 νη. Εἰρανος. Δάπτω. Ἐκάστοτε. Ἐκ-
 θορον. Εταιρεία. Εὐλαΐ. Ἡΐων. Ἡρα.
 Καμειραία. Κηκίς. Κωλώτης. Κωμῆ-
 ται. Κωτίλλω. Κρίμων. Νεβρείη. Νε-
 βρός. Νέμεσις. Ονεία. Παλαμναῖος.
 Πανδοῖνη. Πετάβρα. Πίθηκος. Πρίων.
 Πυρρίχαις. Σαράκκας. Σπῆλυξ. Στε-
 λεον. Ταναγραῖον. Τίττυβίζεται. Τριγ-
 χός. Φωλαῖδι. Φριζότεριχα. Vide etiam
 infra Fabulas.

Bacehylides. v. Εἰδωλον.

Basiliscus. v. Γέσιος.

Basilus. v. Ἐχενής. Καταδυναστεύει. Στρα-
 γότερος.

Basilis M. laudatio funebris. v. Ἀβαρις.

Baton. v. Πυθαγόρας. Ἐφέσιος.

Bion, philosophus. v. Ἀγκών.

Bion, tragicus, Aeschyli F. v. Αἰσχύλος.

Botrys. v. Δημοχάρης.

Brysonis, Achaei discipulus. v. Κράτης.

C.

Caddus, historicus. v. Χερσίω. (Sed ibi scri-
 bendum est Κανδίδος.)

Caolius, Alex. Aegaei F. v. Ἀλέξανδρος.

Callias. v. Ἀράχνη. Ἑλληβοριᾶν.

Κύκλωψιν. v. Ἀράχνη.

[E] Callimachus. v. Ἄ α. Ἀδμωλίας. Ἀλε-
 τριβανος. Ἀμυδρῆσαι. Ἀπεσώ. Ἀπο-
 βράσματα. Ἀπ' ἑατος. Ἀράχνη.
 Ἀπασοί. Ἀστρία. Ἀσυρον. Γέντα. Δα-
 νά. Δεινόν. Δυη. Εγκυτί. Ἐκάλη. Ἐκόη-
 σεν. Ἐλελεῦ. Ἐπικλινές. Ἐρως. Εὐ-
 γως. Εἰκάια. Ἰππία. Κατηναρισμένας.
 Κολυραία. Κολωνάων. Κερσιβος. Κτεῖς.
 Κυκλίων. Κύφελλα. Μαραθῶν. Μή-
 Νωσάμενος. Οὐ γάρ. Ὠλήν. Περιδέξιος.
 Περιπτηχύναντες. Πονηροῖς. Πορθητῶν.
 Πρω. Ποίη. Σέβας. Σιμωνίδης. ὅπως
 Τάλις. Ψύδος.

Ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀγώνων. v. Ἀκτία.

Ἐν Βαρεβαρικῶς Νομίμοις. v. Φάσηλος.

Ἐν Ἐκάλη. v. Ἀρμοί περ. Λιθ' ὄφελ.

Τμαῖον. Κωλίας. Κωμῆται. Μύωψ.

Ναὶ μά τό. Σῦφαι. Vide et Ἐκάλη.

Ἐπαυλίας.

Ἐν τοῖς Ἐπιγραμματίοις. v. Ὑμεῖς. Ἄ Μ.

Ἐν Ὑμνοῖς. v. Ἀγορανομίας.

Ἐν Χωλιαμβοῖς. v. Διδυραμβοδιδάσκα-
 λον.

Callimachi discipulus, Aristophanes, gram-
 maticus. v. Ἀριστοφάνης. In Callima-
 chum scripsit Astyages. In eius epi-
 grammata Ἀρχιβιος.

Callinicus, sophista. v. Γενέθλιος.

Callisthenes. v. Ἀγαγκῶν. Ἀναρᾶσαι. Ἀνώ-
 γενν. Βόθυνος.

Ἐν β' Περσικῶν. v. Σαρδαναπάλης.

Callistratus. v. Ἀπλᾶς ἐπιφυλλίδα. Ἡ γλῶτ-
 τα. Ἰσοκράτης. Ἀμύνλα. Μέτων. Ὀρ-
 ρον. Σολάχιον. Φιλόξενος. Εὐλήτ.

Ἐν τῷ περὶ Ἀθηναίων. v. Ἐρμαί.

Candidus, historicus. Vide supra Caddus.

Cantharus.

Θηρεῖ. v. Ἀθηναίος.

Caucatus. v. Ἀμνιον.

Cephalus, rhetor. v. Ἐπιτίμια.

Cephisodo.

- Cephisodorus.
 Αμαζόνι. v. Όνος ὕεταμ.
 Cercops, pythagoreus. v. Ορφύς.
 Chaeremon, philosophus, Neronis praeceptor. v. Αλεξανδρος, Λιγαῖος.
 Chaeremon.
 Τερσίτη. v. Ως ἐχ' ὑπάρχων.
 Chamaeleon.
 Ἐν τῷ περὶ Θέσπιδος. v. Οὐδέν πρὸς τὸν Δ.
 Ἐν τῷ περὶ Σατύρων. v. Ἀπώλεσας. Ἀρίσιος Κυκλ.
 Charax, historicus. v. Όμηρος.
 Charmides. v. Ἀθην.
 Chionides.
 Ἦρωσι. v. Ἀγνος.
 Chrysiippus. v. Κέρκωτες. Τιμωρέντος. Χάρμος. Θέσις: Ἀθῆναιος.
 Ἐν τῷ περὶ Καλῆ καὶ Ἡδονῆς. v. Λαζανροκάκκαβον.
 Ἐν τῷ β' τῶν Φυσικῶν λόγων. v. Πρόληψις.
 Ἐν τῷ περὶ χρησμῶν. v. Νεοττός.
 Chrysostomus. v. Βδελυγμία. Διαπεφώνηκεν. Κατανυγῶ.
 Ἐν τῇ Ἑρμηνείᾳ τῆς πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολῆς. v. Λόγια.
 Cinesias, poeta dithyrambicus. v. Κατατιλῆ.
 Clearchus. v. Ὑπὲρ τὰ Καλλικράτους.
 Ἐν τῷ περὶ ὄνων. v. Νεοττός.
 [P] Clearchus, Solensis. v. Χάρμος. Ἀθῆναιος.
 Clemens. v. Ζάλην. Ἦρας δὲ δ. Παλίμβολος.
 Clementis, Stromatei liber. v. Λεόντιος μοναχός.
 Clidemus. v. Ἀπεδω. Ἡπέδιζον. Πύκη. Ὑψ.
 Clitarchus. v. Σαρδάνιος.
 Clitodemus. v. Ἐπὶ πελλαδία.
 Crantor, philosophus. v. Θέσις. Σκίφη.
 Craterus. v. Ναυτοδίκαι.
 Ἐν ἐννάτῳ τῶν Ψηφισμάτων. v. Νύμφαιον.
 Crates. v. Ἀλκμάν. Ἀνεβίω. Ἀψάλακτος.
 Γυπαρίσις. Διαβάλλειν. Διαψάλλειν.
 τεσθαί. Παρυσία. Προκόνια. Σαρπηδονία.
 Ἐν τῷ περὶ Ἀθῆναι Θυσῶν. v. Εἰρεσίατη. Κυνησος.
 Ἐν Γέτοσι. v. Ὑς διὰ ρ.
 Ἦρωσι. v. Ἀθάρας.
 Παιδιαῖς. v. Ἄλλο ἔτερον.
 Τόλμαις. v. Όνος ἐν μελ.
 Crates, Aristarchi, grammatici, aemulus. v. Ἀρίσταρχος.
 Crates, Thebanus. v. Ἀναξαγόρας. Ἀπολλώνιος.
 Cratinus. v. Ἀναλτον. Ἀνανεῖσθαί. Ἀναπίπταν. Ἀνεπτρεῦτρ. Ἀνδραπας λυπησολ. Ἀνεργοί. Ἄξιος λαβεῖν. Ἀπαλλάξας. Ἀποκεῖσθαί. Ἀπορεῖν. Βάδιζε. Βῶσον. Δραπέτης. Αἶγλη. Διζ' ἑρηνία. Ἐγκυρῆσαι. Ἐξόδοι. Ἐπηνήκιζε. Ἐπιλησμάτατον. Ἐυερον. Κλεσθένες. Κορνῆς. Λέρνη θ. Μισήτην. Ναξιεργής. Ὀλόφωνος. Ὡ τάν. Παιδικά. Παλύνησος. Πρόσισχε. Ρύβδην, Ρύγχος. Σφανελίζοντες. Ὑπελα γ. Ψαμμακοσιογάργαρος. Ψύρα.
 Ἐν Ἀρχιλοχείς. v. Διὸς ψῆφος.
 Βεκάλοις. v. Ἀνδρακάς. Ἀνεσίαν. Ἀποκτινύναι.
 Δηλιάσι. v. Ραζῆν.
 Διδασκαλίας. v. Ἀναρύπταν.
 Διονυσιαλεξάνδρου. v. Ἀνεπαγγελτος.
 Ἀνησις.
 Δραπέτισι. v. Ἀμαρεῖν. Ἀνεκάσασθαι.
 Ἀποπάτημα. Κυβηκίση. Όνος ὕεταμ.
 Ὡδε.
 Ἦρωσι. v. Ἀνεκάς.
 Θράπταις. v. Οκτώπων.
 Μαλθακοῖς. v. Κυλλῆ π.
 Ἐν Νεμέσει. v. Χαίρις, κιθ.
 Νόμεις. v. Ἀλώπηξ. Ἀποσοματίζεν. Χρή.
 Ὀδυσσεῦσι. v. Ἄθυρμα.
 Πανόπταις. v. Κηκεῖδιος. Παιδικά.
 Πυθαγορίζου. v. Ξενοφάνης.
 Πυλαία. v. Ευερον. Τὸ παρὸν ἐ.
 Πυλαίοις.

Πυλαίοις. v. Ἀμύσασθαι.

Πυτίνη. v. Ἀράχνη. Ἀφέλεια. Δεσμώτης.
Δωδεκάκρενον.

Σεριφίοις. v. Ἀμοργοί. (Σεριφοίς.) Στα-
δερόν. Τελευκῆσθαι.

Τροφονία. v. Αἵρεσθαι.

Χείρωσι. v. Οὐρανία αἶψα. Πανδελετής.
Ῥαδαμάνθυος.

Ὠρεως. v. Μαρίλη. Παιδικά. Πυροβό-
λης. Ταῦτα πρᾶσσων.

Creon.

Ἐν α' Ῥητορικῶν. v. Ἐγκροτυλημένος. Νυ-
δάριον. Φακίολιον.

[P] Criton.

Ἐν Γερμοῖς. v. Ἄρτι, τῷ ἄρτι. Βοιωτίας.
Γέστοι. Δεσιδαμονία. Ἐνεμημέναν.
Καθιστάμενος.

Crobylus. v. Ὀψοφαγία. Τιμαχίδας. Ῥόδ.
Ctesias.

Ἐν Περίπλῳ Ἀσίας. v. Σκιαπόδες.

Cyclus epicus. v. Τευμισία.

Cyprius poeta. v. Οἶνος ὄναμ.

Cyryllus Magnus. Ex eo prolixus locus
contra spadones et eunuchos adducitur.
v. Σπάδων.

D.

Daduchus. v. Γενέθλιος.

Damageti, Heracleotae, epitomen scripsit De-
mosthenes, Thrac. v. Δημοσθ.

Damascius, v. Ἀγαθουργία. Ἀγχινοία. Ἀγ-
χισποπος. Ἀδρυκτος. Ἀδύτης. Ἀπέ-
ραιοι. Ἀεροατής. Ἀκρόπολις. Ἀμήχα-
νον. Ἀνθρωπος. τὸ προσηγ. Ἀπήγεν.
Ἀποπειρά. Ἀττα. Ἀφέλεια. Βλακεύε-
ται. Γελασεῖω. Διωλύμον. Δομῆνας.
Δῶρος. Αἰδῖος. Ἐναγῆς. Ἐνδόμυχος.
Ἐπ' ἐλάχισον. Ἐπιτίθησι. Ἐπιφάνιος
καὶ Εὐπερ. Ἐρμῶν. Ἐρως τὸ πρ. Εὐ-
μοιρία. Εἰδῶλον. Ἡνέχοντο. Ἰδιότης.
Θαῖνη. Κάβρων. Ὅσιον χωρ. Ὠτα.
Παρίσασθαι. Πῖνος. Πλαδαρον. Προσε-
ποιήθη. Πρόσοιτο. Πυργῆται. Ῥητορι-

Vol. VI.

κή. Ῥυθμίξαι. Σκια ὄνέραν. Στοιχῶα.
Συνήσας. Συριανός. Τάττεσθαι. Τε-
μήριον. Τετραγῶνος. Φιλία. Φιλοπονία.
Χαριεντῆς. Χρηματισμός.

Εἰς τὴν φιλόσοφον ἱστορίαν. α. Γρηγόριος.
Ἰφικράτιδες.

Daniel. v. Θέρας.

David. v. Ἀβυσσον. Ἀγίασμα. Ἀκανθα.
Ἀκηδία. Ἀλλοτρίως. Ἀμωμος. Ἀνθο-
μολογησόμεθα. Ἀξίωμα. Ἀπολύω.
Ἀποσκορακίζει. Ἀσεβῶν. Ἀσκός ἐν
πάχυν. Ἀτενία. Ἀφραν. Βασάν. Βί-
βλοι Θεῶ. Βραχίον. Γαστήρ. Γραμμα-
τείας. Διαβῆλον. Διαθήκη. Διακνής.
Διαλογῇ. Διεξόδες. Διέσωλεν. Δυνά-
στην. Λιάν. Λίτημα. Ἐγκαθῆται. Ἐκ-
σασικ. Ἐνεκότεν. Ἐξάπινα. Ἐπαινᾶ-
σθε. Ἐπεσῆραν. Ἐρημικῶ. Ἐτυρώθη.
Εὐθέως. Εὐρέζω. Εἰκὼν. Εἰσβολή. Ἡμέ-
ρα δυνάμεως. Ἡμέρα πον. Θεός. Δαβ.
Θραῦσις. Κασσία. Κατανυγής. Κατά-
πανσις. Κατέρβραξας. Κατεύθυνεν. Κέ-
δροι. Κεκραῖζομαι. Κέρας ισχ. Κισσῶ.
Κλῆρας. Κατίλλη. Κωφῆς. Κρίματα.
Κεύφιοι. Λάικος. Ληνός. Λόγια. Λυ-
τρωτής. Μάινος. Μετοχή. Μὴ κατα-
πραυνῆς. Μονογενῇ. Μουκερας. Οἶνος.
Ὀνόματα. Οὐκ ἐξελεύσθαι. Οὐ τοι ἀν-
τί. Ὠδίνες. Παραζήλη. Παραστήσομαι.
Παῖδες. Περιβόλαιον. Περάτης. Προ-
νατάζωμαι. Προσηλυτός. Πρόσωπον.
Πρωί. Πυκάζεσι. Πύλας δ. Σελήνη.
Σκότος. Σοφός. Στέαρ. Συντέλειαι.
Συσεροφή. Σχοινία. Τάνις. Τίς, ἀντί τ.
Τὸ ἀντάλλαγμα. Τέρψις. Τροχῶς
Δαβ. Ὑδωρ διαπ. Ὑπελάβομεν.
Ὑπνος ἐπὶ Θ. [P] Ὑποσκέλισον. Ὑ-
σσωπος. Τίσι Θεῶ. Ὑψος. Ὑψῆτα. Φη-
μί. Φῶς. Φρέαρ. Χεῖρα. Χῆς θαν. Χρί-
σις. Χρίσμα. Ψῆδος. Ψόν.

Demagoras. v. Ἀλκωνίδες.

Demetrianus, criticus et mathematicus Rauen-
nas. v. Ἀσπᾶσιος.

Bbbb

Demetrius

Demetrius. v. Ἀπὸ Ἰσῆος.
 Demetrius, Phalereus.
 Ἐν τοῖς περὶ Νομοθεσίας. v. Παράστασις.
 Ἐν γ' Νομοθεσίας. v. Σκαφηφοροί.
 Demetrius, Scepius. v. Ἀδράσεια.
 Democlitus. περὶ πυρῶν. v. Κλεόζενος.
 Democritus, Abderita. v. Ἀ. α. Ἀναγκαῖον.
 Ἀπολλώνιος. Εὐεῶ. Εἰμαρμένην. Πέν-
 ταθλος.
 Περὶ τῶν ἐν Ἀνδ. v. Τριτογένεια.
 Democritus, historicus. v. Ἰῆδας.
 Demon. v. Δωδωναῖον. Ἡ δὲ χελώνης. Ἡ
 φάνης δ'. Ὀνος ἄγων. Σαρδάνιος γ. Φοι-
 νίκων σ.
 Ἐν τῇ Ἀτθίδι. v. Τριτοπάτορες.
 Ἐν τῷ περὶ Θυσίων. v. Προκωνία.
 Demophon. v. Δορύχιον.
 Demosthenes. v. Ἀγραφίς. Ἀετιλογία. Ἀκρι-
 τος. Ἀλαβασοθήκας. Ἀλογία. Ἀμ-
 φισβητέων. Ἀμφοτερόπλευ. Ἀνασκευά-
 σάμενοι. Ἀνηκεν. Ἀνήρηκεν. Ἀντέ-
 χε. Ἀντικαταλλαττόμενος. Ἀζιον. οἱ
 ῥήτ. Ἀζιον. ἐπὶ τῷ δ. Ἀπαγα-
 παλλάξας. Ἀπεγνωκώς. Ἀπέλθῃ.
 Ἀπετιμήσατο. Ἀπογνῆς. Ἀποκήρυ-
 πτον. Ἀποκρίθῃ. Ἀπολογίζω. Ἀπό-
 μισθος. Ἀποψηφίζοντα. Ἀποψηφι-
 σθέντα. Ἀποβέβητον ἄττις. Ἀφείς.
 Γεβροῖν. Γραμματοκίφον. Γραφεύς.
 Δαπανᾷ. Δεῦρο Δημοτευόμενος. Διά-
 θεσις. Διακτεχρημένον. Διαχειροτονία.
 Διεγγύητι. Διφῶν. Δοκιμασθεῖς. Ἐγ-
 κρατεία. Ἐξεγγύησις. Ἐξεπρέμνηζον.
 Ἐξόρισον. Ἐξέλης. Ἐξωμος. Ἐωλοκρα-
 εία. Ἐπαγγελία. Ἐπιτρέπει. Ἐρανί-
 σας. Ἰππάρχος, τύρ. Θέμενος. Θία-
 σος. Θύρα γρ. Καθελών. Κακώσεως.
 Καταχειροτονίαν. Κλίσσις. Ὀνήτωρ.
 Ὀν σκία. Ὀρος. Ὡ μηδαμῶς. Πόα.
 Πώμαλα. Προβολάς. Πρόπεμπτα.
 Προπίνες. ῤήτωρ. Σημεῖα. Συντιμήθῃ-
 ναι Τάλαντον. Τραγικός π. Τρόμπος.
 Φάσις. Φωκίαν. Φοινικίδα. Χαράκα.

Χερνίβων. Χρηῖται δύο.
 Ἐν τῷ Ἀγνίς κληρε. v. Πρόκλησις.
 Ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀδελφῶν. v. Δυσίμαχος.
 lege ἀταλειῶν.
 Ἐν τῷ κατὰ Διοχίαν. v. Ἀποκρίθῃ. Ἐπι-
 κράτης, Ἀθην. Ἐσπαδάτο. Ἡρά-
 κλεια. Ἰσα βαίνων. Μύριοι ἐν μ. Νεῶ-
 σι. Ὅτι ξένος. Προβαλλομένους. Προ-
 βέλευμα. Προκύλαια. Συγκλητος.
 Ἐν τῷ κατὰ Ἀνδρετίωνος. v. Ἀνελεῖν. Ἀν-
 τηγραφεύς. Ἀπογραφή. Ἐζητάσθης.
 Ἐξορησάμενος.
 Ἐν τῷ πρὸς Ἀπατέρειον. v. Ἐγγεγον.
 Ὀφρύνιον.
 Ἐν τῷ κατὰ Ἀφόβου. v. Ἐκδοσις. Καφα-
 λή. Συμμορία.
 Ἐν τῷ πρὸς Ἀφοβον. v. Ὑπὸ μάλης.
 Ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογέτονος. v. Ἀνασείαν-
 Ἀνδρυτοί. Βαλεύσεως. Γνώσις. Ἐμ-
 φρεσάτοι. Ἐνδαΐς. Εἶδος. Ἐναγ. Ἐνη.
 Θεωρίς. Δημ. Ὁμῆ [P] ἐγγύς. Πλη-
 ρωτής. Φαρμακος.
 Ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους. v. Ἀνδρολη-
 ψία. Ἀζονες. Ἀπεςχαίνισι. Ἀποφέν-
 γεν. Αἰδέσασθαι. Ἐθνος ε' μ. Ἡεν.
 Θεσμός. Νόθεα. Ὀδός. Ὁ κατωθεν
 νόμ. Ὅτι οἱ αἰλόντες. Οὐκ ἀνασχήσο-
 μα. Πενέσαι. Σκηψίς. Φαῦλος. Δημ.
 Ἐν τῇ πρὸς τὴν Βελὴν καὶ τὸν Δῆμον Ἐπι-
 σολῇ. v. Ἐργολάβος.
 Ἐν τῷ πρὸς Διόδωρον. v. Συνετιμήθῃ. (Sed
 lege, Ἐν τῷ πρὸς Διονυσόδωρον.)
 Ἐν τῷ κατὰ Διονυσόδωρον. v. Τέως.
 Ἐν τῷ Ἐπιταφίῳ. Αἰγᾶδα.
 Ἐν τῷ περὶ Ἐπιτηρηραρχήματος. v. Ἐφίε-
 ρον.
 Ἐν τῷ πρὸς Εὐβελίδην. v. Γαμηλία. Δίκη-
 κρίσις.
 Ἐν τῇ πρὸς Εὐβελίδην Ἐφέσει. v. Πόρος.
 Ἐν τῷ κατ' Εὐέργει. v. Πρὸς τῇ πυλίδι.
 Ἐν τῷ κατὰ Θεοκρίαν. v. Ἐνδοκάζοντας.
 Ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα. v. Ἀποικοδο-
 μείς. Χλιδος.

Ἐν

Ἐν τῷ κατὰ Κόναντος. v. Αὐτολήκωδοι.
 Ἰδιαν. Λίδος. Μελίτη. Φαῦλον. τὸ
 ἄπλ.
 Ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. v. Ἀπομάττε-
 σθαι. Ἀποσολάς. Ἀρτεμισίος. Βασκαίνει.
 Γεῖρά. Ἐκ περισίας. Ἐπαίρομενος. Ἐπι-
 τεχισμα. Ἐπιχάσης. Εὐοί. Ἡγεμῶν
 συμμ. Ἡγῆμων. Ἡρωτηριασμένος. Θε-
 μίσων. Θεογέτων. Θεοκρίνης. Λαρυγ-
 γίzen. Λευκή. Λόγυ. τ. Μενυχία.
 Μυρτης. Μυρτώνιον. Νεβρίζων. Νέων.
 Οικίσκω. Ονομάζων. Οὐκ ἐπὶ τῆς αὐ-
 τῆς. Παράσιμος. Παρελθεῖν. Περίλλος.
 Πομπείας. Πορθμός. Προβαλλομένους.
 Σάβοι. Σιμός. Σίμυλος. Στρεπτές.
 Φρεάριος. (Vide etiam paullo inferius,
 Ἐν τῷ περὶ Στεφάνου. Est enim eadem
 oratio.)
 Ἐν τῷ πρὸς τὴν Λακρίτῃ παραγραφῇ. v.
 Πεντηκοστή.
 Ἐν τῷ κατὰ Λεπτήν. v. Ἀνταπαιτήσας.
 Ἐν τῷ πρὸς Λεπτίνην. v. Ὁρα δὴ.
 Ἐν τῷ κατὰ Μειδίαν. v. Ἄμα. Ἀσράβη.
 Βιαίων. Ξυλλαβεῖν. Οἶον. Πεντηκοστή.
 Προβαλλομένους. Ρυτά. Σπεδάξω. Τί-
 μημα.
 Ἐν τῷ κατὰ Νεαίρας. v. Ἀποπεφασμέ-
 νον. Ἀττικισμός. Ἐκφυλλοφορήσας. Κυ-
 νέας. Ὁ κάτωθεν v. Πωλῆσι.
 Ἐν τῷ κατὰ Νικεστράτη. v. Ἀρχαῖον.
 Ἐν τῷ πρὸς Νικόστρατον. v. Περιτοίχων.
 Ἐν τῷ κατὰ Ὀλυμπιοδωρεῖ. v. Ἀνδυπο-
 μοσία. Ἐπεδίκασε.
 Ἐν τῷ κατὰ Ὀνήτορος β. v. Ἀποτιμηταί.
 Πρεσασία.
 Ἐν τῷ περὶ Ὀνόματος. v. Πινάκια. Σεση-
 μασμένη.
 Ἐν τῇ πρὸς Πανταίνετον παραγραφῇ. v.
 Ἐπὶ Θρασύλλῃ. Κρυγχεῶν. Μαρωνεας.
 Παρακαταβολή.
 Ἐν τῷ περὶ Παραπρισβείας. v. Ἀσάθμη-
 τος. Ἀσυνδετώτατον. Ἄττα. Δρυμός.

Ἐπικράτης. Ἄδην. Εἰσιτήρια. Ὁραῖα.
 Πυρρᾶνεςθαι. Τέως. Ὑποκρίζομενοι.
 Ἐν τῷ ὑπὲρ Ῥητόρων λόγῳ. v. Ἄμα.
 [P] Ἐν τῷ περὶ τῆς Ῥοδίων ἐλευθερίας. v.
 Ἀρτεμισία.
 Ἐν τῷ κατὰ Σπεδίαν. v. Νεμεσία.
 Ἐν τῷ πρὸς Σπεδίαν. v. Σκηνή.
 Ἐν τῷ περὶ Στεφάνου. v. Ἄμα. Ἀναφορᾶν.
 Ἐξητάσθης. Καλαμίτης. Καταψευδο-
 μαρτυρησάμενος. Κατηγορίας. Κινάδος.
 εἰδ. Παραπεπτωκός. Σύλας. Τρίμμα-
 ὁ τετρ. Φάρμακος. (Vide etiam supra,
 Ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. Est enim ea-
 dem oratio.)
 Ἐν τῷ περὶ τῶν Συμμαχῶν. v. Τίμημα.
 Ἐν τῷ περὶ Συμμοριῶν. v. Κληρέχοι. Κο-
 νανικόν. Ὁ κάτωθεν. Συμμορία. Τέως.
 Ἐν τῷ περὶ Συντάξεως. v. Οπισθόδομος.
 Πρεσασία.
 Ἐν τῷ πρὸς Τιμόθεον. v. Ἀποσησάμενον.
 Λυκιεργίς.
 Ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτη. v. Ἐτερόφθαλ-
 μος. Ἦαν. Ἰερομηνία. Ναυκραγικά.
 Ὅσιον. Ποδοκᾶκκη. Προστιμήματα. Φαῦ-
 λον. εἰρ. Φιλέψιος.
 Ἐν τῷ πρὸς Φαινίππον. Ἀπληροημένος.
 Ἀπόφασις.
 Ἐν τοῖς Φιλιππικοῖς. v. Ἀγνωμόνως. Ἀρ-
 χαῖος. Ἄττα. Ἄτιμος. Βάραθρον. Δυσ-
 ωπῆμα. Ἐθνος. εἰ μ. Ἐπικηρυκία.
 Ἐφορμεῖν. Ἐχῖνος. Ἠλικία. Καταβολή.
 Καταγεν. τα π. Μαλκίωμεν. Μάσκε-
 ρα. Μεθώνη. Μελίνη. Δημ. Μενέλαος.
 Μετοίκιον. Μορῶν. Ξυκικόν. Ξυλλα-
 βεῖν. Ὀκνῶ. Ὀλιγορήσητα. Ὀνυσσία.
 Παγὰς. Πάραλος. Πεζαίτερος. Περὶ
 τῆς ἐν Δ. Περιτοίχίζεται. Πινάκια. Πο-
 λτεία. Πολύστρατος. Προβόλῳ. Προ-
 πύλαια. Προτιμᾶν. Πρυτανεύοντα.
 Στρατηγοί. Σύμβολα. τας σ. Συντά-
 ξις. ἀντὶ τ. Τέως. Τὸς χωρεῖς. Ὑπάγε-
 σιν. Φύλαρχος.
 Ἐν τῷ α. Φιλιππικῶν. v. Ἀποσολάς.
 Bbbb 2

- 'Εν τῷ Φιλίππ. v. Δευαρχαί.
 'Εν τῷ ὑπὲρ Φερμίωνος. v. Προθεσμίας.
 Demosthenes ab Atheniensibus traditus Antipatro cum aliis oratoribus, Hyperide, Himeræo, Lycurgo, Polyenæto, Ephialte, Thrasylulo, Charete, Charidemo, Diotimo, Patroclo, Cassandro. v. Αντίπατρος.
 Demostratus. v. Δημοσθένης. Χάραξ. αἶσα.
 Dexippus. v. Ἀπό δὴ. Ἐπιμῆλλον. Εὐδαρσῶς. Παραπολύ. Παραχεῆμος. Πατασσύση. Ρωμαίων ἀρχή. Σεμνόν. Θησαυρῶν. v. Κωρυκαῖος.
 Diagori, athei, ἀποπνεύζοντες λόγοι v. Ἀποπνεύ.
 Dicaearchus.
 'Εν τῷ περὶ Μουσικῶν Ἀγώνων. v. Σκολίων.
 Didymus. v. Ἀλύν. Ἀνδρῶν. Γαμηλία. Ἐλευθέριος. Ἐξένζεν. Θρία. Κυβελιδῶν. Λυσιβεργίς. Οἰζυμία. Ὀρβόν. Ὅσιον. Ὡ τάν. Παρασκηνία. Πήλανος. Περὶ τῆς ἐν Δ. Περιτοίχων. Ποδοκακκη. Πολύστρατος. Πωλῶν. Προπάνια. Πρόπεμπτε. Προσασία. Τευτάζεν. Τὸς ἐταίρους. Φάριμακος.
 Didymum audiunt Appion. v. Ἀπίων. multa contra Iubam scripsit. v. Ἰάβας.
 [P] Didymus, Monachus. v. Ἀμῶς.
 Dinarchus. v. Ἀγραφίς. Ἀνάγεσθαι. Ἀναλτον. Ἀντίχει. Ἀντιβοληθέντος. Ἀπήχεια. Ἀπογνῆς. Ἀποπεφασμένον. Ἀποσάξαντα. Ἀπόταφος. Ἀρχαιρεσιάζειν. Βελαία. Βελεύσεως. Βελεία Γόργουσα. Διάμετρος. Ἐξῆλθις ὃν Εὐανδρία. Θεογέντων. Κλιμάζει. Λαμπάδιον. Λογισαί. Μοχθηρός. Οἶσημα. Ὀμοεκής. Ὀχῆον. Παλινάρετος. Παραφρακταρεῖν. Ὑπόλογον. Ὑποφόνια. Φάσις. Χρυσόχορον.
 'Εν τῷ κατὰ Ἀγασπλίας. v. Σπαθηφόροι.
 'Εν τῇ ὑπὲρ Διοχίης Ἰσηγορίας. v. Κλίμακίς.
 'Εν τῷ κατὰ Ἀρχεστράτου. v. Ἀποψηφίζονται.
 'Εν τῷ κατὰ Καλλίστου. v. Ὑποαμύνοντες.
 'Εν τῷ κατὰ Δευχάρους. v. Δεῦρο.
 'Εν τῷ κατὰ Λυκέρου. v. Καταλείσμιον.
 'Εν τῷ κατὰ Μεναιχμοῦ. v. Πραγματεία.
 'Εν τῷ κατὰ Πολυεῦκτη. v. Αἰγείον.
 'Εν τῇ κατὰ Πολυεῦκτη Ἀποφάσει. v. Παραγγελία.
 'Εν τῇ κατὰ Πολυεῦκτη ἐκφυλλοφωρηθέντος Ἐνδείξει. v. Παλινάρετος.
 'Εν τῷ κατὰ Πυθίου. v. Ἀπρότων. Καλλίας. πτερ. Καταδεδέσθαι.
 'Εν τῷ κατὰ Στεφάνου. v. Ὑπὸ γῆν οἶκ. Τυρβηναῖ. v. Περίσσει.
 'Εν τῷ κατὰ Φιλοκλέους. v. Πυθάνεσθαι.
 'Εν τῷ κατὰ Φερμισίου. v. Ἠληθιμνόν.
 Dinolochus. v. Ὑπὸ ῥόπ.
 Diocles.
 Βάκχης. v. Κακά κ.
 Diocles Μουσικῶ γεγραφώς, pater Alcimanis, Eleatae, philosophi. v. Ἀλκιμάμας.
 Diodorus. v. Ἀντικατέστησαν. Γάλα. Ἐντανας ἐαυτόν. Ἐξακριβωθέντες. Κλίμακες. Λυσitteλές. Παιανίης. Στεγανόν. Σύλλας. ὃν κ. Συνέχεν. Ὑποσάς. Χαλάσω. Χρῶμα. τῆτο.
 'Εν τῷ περὶ Σταθμῶν. v. Τάλαντον ὡς Φ.
 Diodotus. v. Δηλὶς κολ.
 Diogenianus. v. Ἀεσιῶν.
 Diogenes, cynicus. v. Ἀναξιμένης. Ἀντισθένης. Ἀρίστιππος. Εὐπάρευφα.
 Diogenes Laertius.
 Περὶ Βίων Φιλοσόφων. v. Τετραλογία.
 Dion. v. Δεσμονήκευς. Ἐπιστάτης. Θηλ. Ἐσάλευον. Ἠνδραῖθσαν. Μάριος βασις. Ὑπεξέσχευ.
 'Εν Ῥωμαϊκοῖς. v. Βύας. Δοξασίας. Ἐδημώθη. Ἐδικαιώθησαν. Ἐνδυμζόμενοι. Ἠγαλλεν. Ὡς ἐπίπαν. Ῥαζῶνη. Σταδίον.
 'Εν

- 'Εν β' τῆς δευτέρας Συναξίσεως. v. Οὐδὲ
 'Ηρακλ.
 Dionysius. v. Ἀγύρην. Ἀντιφάνης. Δετίσ-
 μος. Βασιλεὺς.
 Θραξί. v. Πέλανος.
 'Εν κτίσει. v. Πραξιδίκη. Τελμισαί.
 'Εν τῇ λ' τῆς Μαιικῆς ἱστορίας. v. Παμφί-
 λη. Σωτηρίδας. Ἐπίδ.
 'Εν Ῥωμαίοις. v. Νέπτοτος.
 Ταξάρχαις. v. Φορμίον.
 'Εν Χρηστικοῖς. v. Εὐριπίδης, τραγ.
 [P] Dionysius, Areopagita. v. Μοναχός.
 Dionysius, Halicarnassensis. v. Περιποίησις.
 Πλεονεξία.
 Dionysii Iambi discipulus, Arisrophanes, gram-
 maticus. v. Δετισοφ.
 Dionysius, Milesius. v. Ἀδριανός. Ἐκαταῖος.
 Diophantes. v. Τπατία.
 Dioscorides. v. Πράσιον κακ.
 'Εν τοῖς περὶ Νομίμων. v. Σκυτάλη.
 'Εν τοῖς παρ' Ὀμήρου Νόμοις. v. Ὀμηρος.
 Diotimus.
 'Ηρακλῆς Ἀθλαίς. v. Εὐρύβατος πον.
 Diphilus. v. Καραδοκεῖ. v. Νεοττόν. Πάρος.
 Φμοί.
 'Εν Ἀμάρτιδι. v. Ἀθηναίος. Πολιτικο-
 πειν.
 'Εν τοῖς Ἐναγίσμασι. v. Ψωλόν.
 Πολυπράγμονι. v. Ραγδαίς.
 Douris, Iudaeus. v. Γέσιος.
 Dugis. v. Ὡ τὸ ἱερόν π. Πανύσιος. Λυγκεύς.
 'Εν τοῖς περὶ Ἀγαθοκλέα. v. Εὐρύβατος.
 πον.
 'Εν τῷ περὶ Ἀγάνων. v. Σελίνος.
 'Εν β' Λιβυκῶν. v. Λαμία.
 E.
 Elephantine. v. Ἀσυάνασσα.
 Empedocles. v. Ἥλιος. De eodem. v. Ἀμύ-
 κλαρ. Ἀπολλάνιος. Ἀθήναιος, eius ver-
 sus. v. Ἀπτεγ. Epigramma id. Acro-
 nium. Ἀκρον.
- Entaeon. v. Νῆσι. (Sed ibi legendum est,
 Euphorion.)
 Eraphroditus. v. Νῶρον.
 Ephialtes.
 'Εν Φιλιππηῶν. v. Ὁ κατὰ δειν.
 Erphorus. v. Δέλων π. Ἐπὶ τὰ Μανδραβί-
 λη. Εὐρύβατος, ποιητός. Κανός. Κω-
 ρυκαῖος. Περὶ Θούρι.
 Ericharmus. v. Ἀμαρύντις. Ἀναδονδραῖδα.
 Ἀναθήμεν. Ἀφ' ἱερῶν.
 'Εν πέντε κριτῶν γ. Κονδυλον. Νῆφε. Ὁ-
 ρος ὦν. Πρόχαιρος. Ρέζαρ. Ρησάσχος.
 Σκελίζεν. Συβαρηνταῖς. Τὰ Ταυτά-
 λη τ. Ψύλλα. Ἀθήναιος.
 Ἀμύκω. v. Ἐγκομβάσασθαι. Κωδάζεται.
 'Εν Κωμωδαῖς, ἢ Ἡφαιστῶν. v. Ἡρας δὲ
 δεσμ.
 Epicurus. v. Γύνις.
 'Εν τινι τῶν πρὸς Ἰδομανέας Ἐπιστολῶν. v.
 Πόθια.
 Epictus cyclus. v. Τελμισία.
 Epigenes, Sicyonius, tragicus. Οὐδὲν πρὸς
 τὸν Διονύσιον.
 Epigrammata ex Anthologia edita. v. Ἀ μ.
 Ἀβρόμιος. Ἀβρός. Ἀγνισον. Ἀγε δῆ-
 τα. etc. quam plurimis in locis.
 Epigrammata ex Anthologia inedita. v. Ἀγο-
 τῶν. Ἀγέμιος. Ἀγρεῖφθα. Ἀγροτέρως.
 Ἀδρανέας. Ἀήσωντος. Ἀητής. Ἀθώ-
 πτοτον. Ἀθρομα. Ἀκάμαντα. Ἀκτιν.
 Ἀκοστήτας. Ἀλέγοκ. Ἀπελεῶν. Ἀρυγ-
 δαλῇ. Ἀμφίδροον. Ἀμφίκλαστον. Ἀμ-
 φιλαφῇ. Ἀμφίξεν. Ἀνεκρούω. Ἀντρεῖ-
 σι. Ἀπαρχεισθαι. Ἀπεκρύνει. Ἀπε-
 μορξάμην. Ἀπέχω. Ἀρης. Ἀρίδες. Ἀρ-
 θροπέδαν. Ἀρπεδοσι. Ἀρτίδακ. Ἀσεμ-
 φεία. Ἀτιμαγέλα. Ἀφατοι. Ἀφρίον.
 Ἀχάμνη. [P] Βάμβαξ. Βασσιτερικά.
 Βίτινα. Βλαύτη. Βολίς. Βοτηρικά. Βώ-
 τορες. Βεκολγός. Βέτης. Βεφάγος. Βε-
 φετων. Βεχάνδης. Βεχίλ. Βεαχυ-
 φγγίτης. Βρόμος. Βροτολογός. Βρο-
 σπον. Γαλλαῖω. Γαμψόν. Γέλγιθες.
 Bbbb 3 Γενεά

Γενεά. Γεώλοφογ. Γομφιόδεπα. Γρι-
 πεύς. Δαρετίς. Δαί. Δαιδάλεον. Δαί-
 τας. Δεραγχεάς. Δωδεκάδωρα. Δυση-
 χής. Αίλινον. Αίπυ. Έβρασεν. Έγκο-
 νέσσα. Ένδυτά. Έναέται. Ένυδροβίων.
 Έξαιτον. Έπεισόδιον. Έραππίδαυλος.
 Έριβρύχων. Έρμάναξ. Έτηήρυσσις. Εί-
 ασηρ. Ευδίνητα. Ευρώταν. Ευσπειρή.
 Έψώχθη. Έβροσθα. Είνοσίφυλλον. Έ-
 σατο. Ηνωρή. Ηρασσαν. Ησθα. Ια-
 χήματα. Ιλήκοις. Ινωπός. Ιξύν. Ιτες.
 Θαλάμη. Θαλαμηπόλος. Θαλπτήρια.
 Θεοφορία. Θέριζρον. Θεσμοτόκον. Θε-
 λόπεδον. Θηκτόν. Θιάσος. Θρώαξ. Θυά-
 δες. Θύρσος. Κάσιον. Κατήλυσιν. Καυ-
 ρία. Κεγχερίτσι. Κεφύφαλον. Κελα-
 δών. Κεμάς. Κημός. Κίρκον. Κημοί.
 Κηΐσις. Κνίζων. Κόλον. Κόναβος. Κορυ-
 βαντίων. Καναφόροι. Κρανεία. Κράν-
 τωρες. Κρήνη. Κυβελείοις. Κυκᾶ. Κύμ-
 βαλα. Κυνέχος. Κύπελλον. Λαβύριν-
 θος. Λαγαρών. Λάγυνος. Λαλαγήμας.
 Λάτρης. Λάλαψ. Λαάντεραι. Λεχώ.
 Λέκνον. Λιβάδα. Λικμαία. Λιτός. Λο-
 ξή. Λαβητήρα. Λωπίον. Λωτός. Λυ-
 πρή. Λυσσάνις. Μαλθακόν. Μαιμόω-
 σα. Μελάμβωλος. Μνιαρόν. Μυκησφ-
 τος. Μύξα. Μύωψ. Νάρδος. Νάρθηξ.
 Νεοθηγῆ. Ξάινεν. Όγδοήκοντα. Οίνο-
 πέπαντοι. Όλιγαύλαξ. Όλιγηροσίη.
 Όλίγον. Όλπη. Όνομαστός. Όργυιά.
 Όρειά. iter. Όρείχαλκος. Όσίη. Όλε-
 σίβολος. Πάμβαξ. Πέλεκυς. Πελώριος.
 Πέπατο. Περόνη. Πετάλαις. Πεφορυγ-
 μένον. Πήρα. Πήνεντα. Πιληδάντα. Πι-
 λήσεσι. Πίτυς. Ποδεῶνες. Πολυαύλακος.
 Πολυγλεύκη. Ποπαίδες. Πρεῶν. Πρήνος.
 Πρώνης. Πτύγμα. Ποιφύσσω. Ρήνη. Ρ-
 πης. Ρόμβος. Ρᾶκες. Ρωπκᾶ. Ρυτήρα.
 Ρυτορά. Σάγαρις. Σαμύδας. Σελίς.
 Σέπικωνον. Σμήνη. Σπήλυγγες. Σπόγ-
 γος. Στέρφος. Στρεπτός. Στροβίλος.
 Σωγχιδα. Τᾶ κ κόκκη. Τανυμήκες.

Τετρανθίντα. Τηθύς. Τηλοπέτεως. Το-
 ρύνη. Τρυγέων. Τρύπανα. Τρυτοδόκη.
 Τύμπανον. Τύμπανος. Τύπριος. Τυ-
 πυμίδιον. Τύσιος. Φαλασίδαρον. Φάε-
 σος. Φάσγαλον. Φέλλος. Φυγοδέμμιος.
 Φύζα. Φύρδην. Χαράδρα. Χαριεργά. Χα-
 ριφυρέα. Χροός. Ψαφαρή. Ψαυτά. Ψαί-
 σος. Ψήκτρα.
 Eriphanus, Iophista. v. 'Απολλινάριος.
 Epistola Artaxerxis, regis Persarum, ad Hy-
 stanem, Hellepontii praefectum. v. 'Ιπ-
 ποκράτης.
 Epitimides, Cyrenaeus. v. 'Αριετιππος.
 Eratosthenes. v. 'Ηδ' ός.
 in libro IX. v. Ρύκη.
 Scripsit de Sibylla Samia. v. Σιβυλλα γο-
 χόν.
 Esaias. v. Διαφανή.
 Ethnographus. v. Νακάνη. Νάξης. οί έν-
 μολόγοι. v. Νῶροψ.
 Eragrius. v. Μακάριος.
 Eubulus. v. 'Αποβήσις. Χαίρεν. Χρυσόχοον.
 [P] versus de vino. v. Οίνος.
 Έν Δαμαλία. v. 'Ασκος.
 Διονύσω. v. Κωφότερος κ.
 Καμπυλίανι. v. 'Ανιπκᾶς. Μαντέρας. Πε-
 ρίμανως.
 Euclus. ό Χρησμολόγος. v. 'Α α.
 Eudemus. v. Φρυγώνδας.
 Έν τᾷ περί Δέξεων Ρητορικῶν. v. Εὐγέ-
 τος κ.
 Eudoxus, Cnidius. v. Διοχλῆς. Κρίτων.
 Eudoxius. v. Αὐξέντιος.
 Euetes, comicus. v. 'Επαφροδίτας.
 Eugenator. v. Φιλάργιος.
 Eugiton. v. Αἰσώπος Σ.
 Euparius. v. 'Αμείλικος. 'Αντή-
 θιζε. 'Αντήψεν. 'Απαγορεύειν. 'Απετά-
 τες. 'Αποτραχηλίζοντες. 'Ατάσθαλα.
 'Ατέκμαστον. Βαλάντιον. Διάμετρος.
 Διενεγκέν. Διηυχανίζετο. Διοσημία. Δρα-
 μα. 'Εγκύκλιον. 'Εκμελές. 'Ελλανοδι-
 κη. 'Επεισόδιον. Εὐτρώπιος ό εὖν. Ζεύγ-
 μα.

μα. Εισπομπή. Εισφρήσασθαι. Ἰλη. Θέσεις. Καυχάζω. Καρικόν θ. Κατακαίνειν. Κωνσταντίνος ὁ μ. Μακρῶ. Μεγαλοπεπή. Μελεδωνές. Μικρῶ. Μοσχεύων. Μυθέλκτος. Οἰδῶσαν. Οδυταις. Ὀσράκις π. Παρακινῶνται. Παρατάται. Παιδιά. Προβόλος. Ρῦμα. Ρύμη. Σιρομάσης. Σταδερῶν. Στάτα. Συντεκμηράμενος. Ὑπαίθριον. Χαρισεύεις. Χρήμα. Ψίλος.

Euparii, Sardiani, Chronographia citatur in v. Ραφίνος.

Eunomius. v. Ἀέτιος. Αὐξέντιος.

Euphemius, patriarcha CPol. v. Φατρία.

Euphoriion, tragicus, Aeschyli F. v. Αισχύλος.

Euphoriion. v. Ἀτάερονκτον. Εὐωρον. Κάβρηξ. Περιφοριῶσθαι.

Ἐν Ἀπολλοδώρῳ. v. Ὁ κάτωθεν v.

Euphranor. v. Ἀπίων.

Euphronidis discipulus Aristophanes, grammaticus. v. Ἀριστοφ.

Euphronius. v. Κηρύλες. Μέτων. Παραξορέσιν. Δαιρέφης. Διόδωρος.

Eupolis. v. Ἀδραμύτειον. Ἀθηναίων δυσβ. Ἀλλά γάρ. Αναγχιππῆν. Αναρβύει. Ἀνεπίπληκτος. Ἀποκαθεύδουσιν. Βασίλειος. Βασάσας. Γεργόιν. Ἐγκαφος. Εὐ ἔχεν γ. Ζηρεῶν. Κατάσασις. Κομμῆσθαι. Κυλλός. Μυσάχνη. Παιδικά. Πέσισοχε. Σαπρόν. Ταμία, ἄρ. Τορύνη. Τοῖς Ἰπποκράτες. Ἰώδεις. Χωλός. Ψαμμακοσιογάρα. Ψῶζα.

Αἰξί. v. Ἀρμογή. Τάγυρι. Χρη.

Αὐτολύκω. v. Αναφλασμοί. Ἀνεκάς. Φασιανοί. Φιτύσαι.

Βάπταις. v. Ἀγρύφορος.

Δήμοις. v. Ἀγῆλαι. Αναβλυσωνῆσαι. Ἀντιμάχης κατ. Ἀργύβιος. Νεανισκεύεται.

Κόλαξι. v. Λαφυγμός.

Μαρυκά. v. Ἀμφορεαφόρες. Μικρῶ τῷ β. Ψῶζα.

Πόλσι. v. Ἀναγείσαν. Ἀνήρξην. Ἀπλήγιοι. Ἀπώμοτον.

Σφιγγί. v. Νεανισκεύεται.

Ταξίαρχαις. v. Ἀλφάνει. Ὀνος ἀεροῖται. Ωδε.

Χρυσογένης. v. Ἀποπάτημα. (Χρυσῶ γένει.) Ὠμίλλα. Τῷ Διός. [P] Ψαμμακοσιογάρα.

Euripides. v. Ἀγαλμα. Ἀλλήλων. Ἀλατόν. Ἀνάπτυξις. Ἀνδραποδίζω. Ἀνελήθουαν. Ἀπάγς. Ἀρατο. Ἀρίστιππος. Σωκρ. Βέβηλος. Δυσπάλατος. Ἐγεύσαντο. Εὐρίπιδειον. Εἴση. Ἡπειρος. Ἰή. Ἰννοί. Κεροβάτης. Λίθων χ. Λογισμός. Λόβος. Παλαγενές. Πενθερά. Πλεῖν. πλ. Πυρρώνειοι. Ραχίζαν. Τρεῖς ἔξ. Φήμη.

Δίγει. v. Δεκατεύειν.

Διολω. v. Κλήρας Ἐρι.

Ἀλκήσιδι. v. Κλέπτει. Οὐχὶ μάλλον.

Ἀλκμήνη. v. Ταῦτα μὲν πρὸς αἱ.

Ἀνδρομάχη. v. Μὴ τὸν ἐμὸν.

Ἀνδρομέδα. v. Ἀλοχος. Εἴση.

Ἀντιόπη. v. Νόσον ἔχων.

Βάκχαις. v. Ἀργαλέον.

Βελλεροφόντη. v. Οἶμοι. σχ.

Ἐκάβη. v. Καλάσω.

Ἐρεχθεῖ. v. Ἀνάτατοι. Βῆς ἑβδόμος. Σεληναί.

Ἰκπολύπω. v. Νῦν δὴ. Σεμόν.

Λυκμήφ. v. Εἶδες. (Λυκμνίω.) v. Φαύλον.

Μελεάγρω. v. Νῦν δὴ.

Μηδεία. v. Ἀ α. Μεσῶ. Σεμόν.

Οἶναι. v. Ἡρακλείαν.

Ὀρέτη. v. Πέλανος.

Περίθω. v. Πόλος.

Σισύφω. v. Χαίρω.

Ἰψιπύλῃ. v. Δωδεκαμήχανος.

Φοῖνιξ memoratur in v. Ἀναγυράσιος.

Φρύζω. v. Τίς οἶδεν.

Eurycles, vates. v. Ἐγγατρίμουθας.

Eusebius,

Eusebius, rhetor, Cassilonis F. Alexandri, rhetoris, frater. v. Ἀλέξανδρος.
 Eusebius Pamphili. v. Ἀγαπητός γ). Ἰησῆς.
 Ὡσεύηνς, ὁ καὶ Ἀδ.
 Euſtathius, Sebastenus, Macedonianae sectae princeps. v. Ἀττικὸς. Βασίλειος.
 Euxenides, comicus. v. Ἐπίχαρμος.
 Euthycles.
 Ἐν Ἀταλάντῃ. v. Βῆς ἑβδόμος.
 Ezechiel, propheta. v. Λέβης.

F.

Fabulae. v. Ἀδεν. Ἀκηδής. Ἀνεως. Ἀρεκος.
 Αἰκωνή. Αἰώρα. Ἡπεδανός. Καρχαρόδης. Λάχος. Λιβύσσα ὄρεϊς. Λίς. Λόφος. Νεός. Πελευάδης. Πορφύρε. Σισυρα. Σκῶλος. Στυφελισμός. Ταυτὶ μὲν ἐκ. Φηλέν. Ψαφασῆ. Vide etiam supra Babrius.
 Fauonius, Gallus. v. Ἀδριανός.
 Francis hasiae ἀγγωνες. v. Ἀγγωνες.

G.

Galenus. v. Ἐφορος.
 Ἐν τοῖς Ἀπλοῖς. v. Φαῖον.
 Glossographi. v. Ἀντικρυς. Ὀνόματα.
 Gorgiae, Leontini, mentio. v. Ἀντιφῶν, discipulus Alcidas. v. Ἀλκιδάμας.
 Gregorius, Nyssenus.
 Ἐν τῇ Κοσμογενείᾳ. v. Τυχαιά.
 Gregotius, theologus.
 Ἐν τῷ αἰς τὸν μέγαν Βασίλειον Ἐπιταφίᾳ. v. Ἀβαςίς. (vid. Theologus.)

H.

[F] Hecataeus, Milesius. v. Ἀδελφεός. Μαιχίδιον. Νῶλα.
 Ἐν τοῖς περὶ Ἱπομνημάτων. v. Ἀλκυονίδες.
 Hegesander.
 Hegesias, pilsithanatus. v. Ἀρξίππος.

o) Eusebius pro Philostorgio.

Helicon, Cyzicenus, in Αἰσχίνης.
 Heliconius. v. Ἀπίων. Ἀβρίανος; Νικομ.
 Heliodorus. v. Σπιλιάδες. Τρίγληνα.
 Heliodorus, Periegetes.
 Περὶ τῆς Ἀθήνησιν Ἀκροπόλεως. v. Προπύλαια.
 Ἐν α' περὶ Ἀκροπόλεως. v. Νίκη Ἀθ.
 Heliodorus, Hermiae F. v. Αἰδεσία.
 Hellanicus. v. Ἀμφίσματα. Ἀνδοκίδης. Ἀνεβριχῶντο. Νισσαία.
 Ἐν α' Ἀτθίδος. v. Ἀρεος πάγος.
 Ἐν β' Ἀτθίδος. v. Μενυχία. Στεφανηφόρος.
 Ἐν τοῖς Βαερβαρικοῖς Νέμοις. v. Ζάμολξίς.
 Heracleon. v. Τευτάζεν.
 Heraclides, Lycius. v. Νικήτης.
 Heraclides, Ponticus. v. Ἐμπεδοτίμος. Λύσιοι γ. παρασιχίς.
 Heraclides, Tarsensis. v. Ἀμπλάκημα. Νάξης.
 Heraclitus. v. Ἀγχιβατῶν. Ἀμφισβατῶν. Ἀναρίδης. Ποσῆμος. Ῥωμ. Θεσίς.
 Heraiscus. v. Γέσιος.
 Hermippus (Berytius, historicus.) v. Ἀβραάμ. Δημοσθένης Ἀθην. Σίβυλλα.
 Ἐν β' τῶν διαπρεψάντων ἐν παιδείᾳ δειλῶν. v. Ἰερός.
 Hermippus (comicus). v. Δειλοκομπήσας. Λεωτροφίδης. Ἱππαγωγεύς.
 Ἀθηνᾶς γοναῖς. v. Ἀνθέων. Ἡδ ὅς.
 Ἀρτοπώλισι. v. Ἀγῆλαι.
 Δημόταις. v. Λεπτολογία. Οὐ φροντίς.
 Εὐρώπη. v. Ραξέν.
 Μοίραις. v. Ἰακχος ὕμν.
 Herodis, Attici, discipulus, Adrianus. v. Ἀδριανός.
 Herodianus. v. Ἀππος. Ἐντερόνεα. Ἡμαρ. Λαρινοί. Ματιολοχός. Παῖς. Φωριαμός. Δέπερκος.
 Ἐν Ἐπιμερισμοῖς. v. Καταπρόξεται.

Ἐν

Ἐν Ὀμηρικῇ Πρασώδιᾳ. v. Μεμνῆτο.
 Τὴν κατὰ Herodiani in compendium mi-
 fit Aristodemus. v. Ἀριστόδημος.
 Herododius, Perinthius. v. Ὁρφεύς.
 Herodotus. v. Ἀγῇ. Ἀγηλατέν. iterum. Ἀγ-
 χότερος. Ἀδην. Ἀελπτέοντες. Ἀχέες.
 etc.
 Eis τὸν βίον Ὀμήρου. v. Χρήμη.
 De Herodoto vide etiam in Χοίριμος et Ἐκα-
 ταίος. Alius Herodotus, Democriti
 frater. v. Δημόκριτος.
 Herodotus, Olophryxius, de Nymphis et sa-
 crificiis. v. Ὀλόφυξις.
 Hesiodus. v. Ἀγαλμα. Αἶας. Ἀλκή. Ἀεάχ-
 η. Ἀῶν. Βλωμός. Δαΐτας. Διανήσει.
 Δίκης. Δόμην. Αἰδώς. Ἐλαδὼν. Ἐπάχ-
 νασε. Ἐπιάλτην. Εὐόρεα. Ζυγομα-
 χῶν. Ἡμίσεια. Ἰῶκα. Θείας. Θῦμος.
 Κομιδή. Κυθήρεια. Κυνοκέφαλος. Λέ-
 σχη. Μαχλοσύνη. Μαλίτη. Μέτρησον.
 Νεῖν. Ὀναίρ. Ὀπλή. Ὀσῶ [P] πλέον.
 Ὠρεσκιάσας. Πηγῶδας. Πρήνιοι. Πρέ-
 φερε. Πυγοςόλος. Τένδε. Τέφρα. Τοῖς
 ὀρθῶς.
 Ἐν γ' Καταλόγῳ. v. Ὑπὸ γῆν οἶκ.
 Hierocles. v. Διαλέγοντο. Διοτι. Ἐμποδῶν.
 Τέμνωσι.
 Ἐν α' Φιλοσοφημένων. v. Ἐμποδῶν. Λέ-
 σχη.
 Hieronymus.
 Ἐν τῷ περὶ Τραγωδοποιῶν. Ἀναγυράσιος.
 Ἐγκατωμοδόμεν.
 Hippias, sophista. v. Τύραννος.
 Hippobotus. v. Αἵρεσις.
 Hippocratea. v. Ἀ α'. Ἀχνα. Δέρτρων. Ἐμ-
 βόλμος. Ἡβός. Κέδματα. Ποσιπτερ-
 νίδας.
 Hippodromum audiuit Aspasius, Kauennas, so-
 phista. v. Ἀσπασίος.
 Hippolytus. v. Ἀκαίρας.
 Hipponax. v. Ἀρβέν. Βιάντος. Βύπαλος. Ἐρ-
 μίας, ὁ εὖν. Μυσάκηνη. Χαράδειος. Χε-
 λιδόνων.

Vol. VI.

Homerus. v. Ἀ α'. Ἀβιος. Ἀβληχρόν. Ἀγάλ-
 ματα. Ἀγαίνιφον. etc.
 Ἐν Ἰλιάδι. v. Ἀκρον. e Coriippo argumen-
 tum poematis sui sumsit v. Κόρινθος.
 Ἐν Ὀδυσσεΐα. v. Ἀκρον. Ἀλα. Νένακτο.
 Νηλιτής.
 Hoslanes. v. Ἀστρονομία.
 Hyperichius. v. Λέων βασιλεύς.
 Hyperides. v. Ἀγοράσαι. Ἀκμάζα. Ἀκμή.
 Ἀλκίμαχος. Ἀλφιδεύς. Ἀμφισβητῶν.
 Ἀνδρα. Ἀνεπίπτευτον. Ἀνετον. Ἀπ-
 ἔχει. Ἀστεμίσιος. Ἀφαίρεμα. Ἀφέν-
 τες τὴν ὑπ'. Ἀφείς. Ἀφύαι. Βάσα-
 νος. Βελεύσεως. Διάθροισις. Ἐλευθέριος.
 Εὐημερίσαντος. Ζυγομαχῆς. Θέσθα.
 Θριπιδέσον. Κακῶσεως. Καταχειροτέ-
 νισαν. Κεραυνύσσι. Κομιστικά. Κώδια.
 Μαχίδιον. Ναύκληρος. Νέμω περ. Νη-
 κάνωρ. Νοθεία. Ὀβολοσατέ. Ὀξυθύ-
 μια. Ὀρθήν. Ποδοστράβη. Πωλαίς. Πα-
 λητήριον. Ρέθιον. Σύνταξις. ἀντὶ τ.
 Τριακάς. Ὑποσησάμενος. Φιλοτησία.
 Φρονηματισθῆναι. Χεῖρα.
 Ἐν τῷ κατὰ Ἀντιθέτη. v. Σκεῦος.
 Ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογέιτονα. v. Ἀπεψηφί-
 σατο. Ὅσιον.
 Ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλῆς. v. Μηλόβιος.
 Ἐν τῷ κατὰ Δημάδην. v. Λιτή πόλις τῆς
 Μ. Ὀξυθύμια. Παρεΐα.
 Ἐν τῷ κατὰ Δημαράτη. v. Θριπιδέσα-
 του.
 Ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους. v. Ἀριστῶς.
 Κατατομή. Νικάνωρ. Τρεῖς. Παραγρα-
 φή. ε' μ.
 Ἐν τῷ Κυθνιακῷ. v. Θαρβῶλλον.
 Ἐν τῷ κατὰ Πασικλῆς. v. Συμμορία.
 Ἐν τῷ κατὰ Πατροκλῆς. v. Αὐλαία. Νε-
 μίας. Παράβυσον. Φορβαντέον.
 Ἐν τῷ κατὰ Πολυεύκτη. v. Ἀγοράς. Ἀνα-
 συντάξας. Συμμορία.
 Ἐν τῷ πρὸς Τίμανδρον. v. Παιδάριον.

Cccc

I. Iambli.

I.

Iamblichus. v. Ἀβρα. Ἀκόλαστος. Ἀναγκάια. Ἀπραγμόνως. Διακωδονίσω. Ἐμπεδοτύμος. Ζηλοτυπία. Ἦδη. ἀντί τ. Ἠκιστα. Συμψήσας. Συχνάις. Τελαμών. Τελάνης. Ὑπεξέπεμψεν.
 Ibycus. v. Ἀμπάκλημα. Ἰβύκειον ἔησ. Μήτρει. Σέριον. Χάος. καί.
 Ioannes. v. Διηγε.
 [P] Ioannes, euangelista. v. Βηθανία.
 Ioannes, magnae ecclesiae diaconus et Iogotheta generalis. v. Ἀρτέμιος. Γενικός.
 Iob. v. Ἐτραχηλίασεν. Κόμη. Συντέλεια. Ψελλίω.
 Iobas. v. Βλήτυρι.
 Ἐν β' Φθοράς Αἰέξως. v. Σκομβρίσαι.
 Ion, Chius. v. Διδυραμβοδιδάσκαλοι. Ὑμεῖς. ὦ Μ. Ἀθήναες.
 Iosephus. v. Ἀβάσκανος. Ἀδαα. Ἀθροῖκε. Ἀφρασίας. Ἀκρότομος. Ἀλαζονεία. Ἀμφορεύς. Ἀνεπικλήτως. Ἀπαξ. Ἀπειροδομαί. Ἀποδέον. Ἀπολαβόντες. Ἀποσημνησθαι. Ἀποσυγῆντες. Αὐτόθεν. Ἀχθιδῶν. Γυμνοπαιδεία. Δεξιός. εὖν. Δήφηλα. Διασκεδανύουσι. Διεργάζε-ται. Δικαιῶν. Ἐκχειρία. Ἐμέλλησεν. Ἐμεχωνίται. Ἐμπαρεινῆντες. Ἐνδείκ-νυμι. Ἐργάσσει. Ἐξαλλομένους. Ἐξόν. Ἐπικατέσεισε. Ἐπικλάσας. Ἐπο-Φθαλμίσας. Ἐξέψε. Ἐσπάρασσε. Ἐσχεδιάζον. Ἐτεχνίτευσ. Εὐκλεία. Ἰησῆς. Ἰῆτος. Ἰσχυρός. Θαλλόμενοι. Θάμνος. Θεασμοί. Καθῆτο. Καταμη-σάμενος. Κατασχεδιάσω. Κατέδει. Κα-τωμαδί. Μετέωρος. Μήδαβα. Μοῖρα. Νάκος. Νεμεσηθεῖς. Νένεκτο. Νεφ-θαλῖται. Ὀρφανός. Πάμβρον. Παρα-βολή. Παραφυλάσσω. Παρεθέντος. Πεπιλημένη. Περιϊσάμενος. Πολεμίζεν. Προαλίσαντας. Προσειλήφισαν. Προσ-κληδονίζομενος. Ρέθιον. σ. Ροῖζος. Ρύ-σια. Σάγη. Σταθερόν. Στέγα. Στι-

βαρόν. Στρατηγία. Στύπη. Τεθα-κίτες. Τραχηλίων. Ὑσπληξ. Φακελ-λον. Φθῆναι. Φοινικίδα. Φυλῆτης. Χαλκιδίτις. Χρήμα. χρ. Ψυχρός.

Ἐν Ἀρχαιολογία. v. Νόμβια.

Ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῶν Μακκωβαίων. v. Ἐθ-νοπάκτη.

Ifaeus. v. Ἀγενής. Ἄγοι. Ἀειλογία. Ἀλαγ-γοπωλική. Ἀμαζόνειον. Ἀμιπποι. Ἀνα-γινωσκομένους. Ἀναγκαῖον. Ἀναδικάσα-σθαι. Ἀντεπιτίθῃσι. Ἀπολαύειν. Ἀπο-φορεῖν. Ἀφείς. Ἀφοσιμέθαι. Βόθυνος. Βηλεύσεως. Γενῆται. Διαγορεύων. Δια-μεμετρημένη. Διεθέσθαι. Ἐδικάσα-σθαι. Ἐκπλινθεύσας. Ἐμποδῶν. Ἐνε-σκευασμένην. Ἐπισημαίνεσθαι. Εἰσαγ-γελία. Θίασος. Κατωκοδόμησε. Κηρυ-κεία. Κλητῆρος. Νοθεία. Ὀμῆ. Ὀρ-γεῶνας. Ὀρον. Ὀσιον. Παλίνσκιος. Παρεγγύησεν. Πατρώων. Προσεποιή-σαντο. Τέλματα. Φασκώλιον. Φελλά. Χίλιοι. Χρησάι δύο. Ψευδοκλησία.

Ἐν τῷ πρὸς Ἀνσίβιον. v. Τέως. (Sed ibi scribendum est, Λυσιβιον.)

Ἐν τῷ πρὸς Ἀπολλόδαρον. v. Ἀπεργα-σάμενος.

Ἐν τῷ πρὸς Ἀριστογέτονα. v. Διάθεσις.

Ἐν τῷ πρὸς Δικκλέους ὕβρεως v. Καταδι-κασάμενος. Τριπτῆρα.

Ἐν τῷ πρὸς Δωρόθεον. v. Ἐπιτήθη. Ὀμῆ. ἐγγύς.

Ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρα καὶ Δημοφάνους. v. Μετοίκιον.

[P] Ἐν τῷ πρὸς Ἑρμωνα. v. Ἀνάκασιν.

Ἐν τῷ περὶ Εὐκλείδα. (leg. πρὸς Εὐκλείδην) v. Τρικέφαλος.

Ἐν τῷ ὑπὲρ Εὐμαθῆς εἰς ἐλευθερίαν ἀφαιρεσει. v. Ἐμποδῶν.

Ἐν τῷ πρὸς Καλλικράτην. v. Ὀμῆ. ἐγ-γύς.

Ἐν τῷ κατὰ Καλλιφῶντος. v. Ἐπιτρίταις.

Ἐν τῷ πρὸς Λυσιβιον. v. Ἐπίδικος. Τέως.

Ἐο τῷ πρὸς Μενεκράτην. v. Περιόικιον.

Ἐν

- 'Εν τῷ ὑπὲρ τῆς Μνησαίης θυγατρὸς. v. Ἀπορώτατες.
 πρὸς Ὀργεῶνας. v. Ὀργεῶνας.
 'Εν τῷ ὑπὲρ Πύθωνος ἀποσασίᾳ. v. Κλητῆρες.
 'Εν τῷ πρὸς Στρατοκλέα. v. Μείον.
 Isidorus. v. Ἀρχηγός. Ἰωάννης Ἀγτιοχ. Κατανυγῶ. Σπυρδῆ.
 Isocrates. v. Ἀγωνιᾶν. Ἀγωνιῶ. Ἀδελφεός. Ἀναρεθείς. Ἀπαριθμησόμενος. Λύδεντης. Διάθεσις. Διεσκαριφισάμεθα. Ἐπισημαινέσθαι. Ἠλυνδήμενον. Ἠπειρον. Θεράπναι. Κανός. Πέρρυς. Συγγραφάς. Συνέπεσε. Φαῦλον εἰς. Φιλεργός. Λυσίας.
 'Εν τῷ περὶ Ἀντιδόσεως. v. Ὀνήτωρ. Περίστατοι.
 'Εν τῷ Ἀρεοπαγитικῷ. v. Ἐπισέτες.
 'Εν τῷ Ἀρχιδάμῳ. v. Μασσαλία.
 'Εν Βασίλει. v. Λογισμός. Παρρησίας.
 'Εν τῷ πρὸς Εἰδοθέαν. v. Χιάζεν.
 'Εν τῷ περὶ τῆς Εἰρήνης. v. Κακῶς εἶδ. Φυλή. Ἰς.
 'Εν Ἑλένης ἐγκωμίῳ. v. Διάθεσις.
 'Εν τῷ Παιναθηναϊκῷ. v. Ἀντίθεσις. Ἀπολελειπότες.
 'Εν τῷ Πανηγυρικῷ. v. Ἀπολελειπότες. Ἀρχαῖος. Ἐπίσθμος. Κληρέχοι. Κυρεῖον εἰς. Παραγραφή. Παρακλήσις. Πολίται. Πραττομένους.
 'Εν Παρανέσεσιν. v. Ξυλλαβεῖν.
 'Εν Τραπεζιτικῷ. v. Σκηνή.
 'Εν τῷ κατὰ τῶν Σοφιστῶν. v. Μεσεγγυῶνται.
 Isocratis discipulus, Androtion. v. Ἀνδροτίων.
 Ister. v. Θεός. Σοφ. Λαμπάδιος. Τριτόμηγος. Φάρμακος.
 'Εν γ' τῶν Ἀτάκτων. v. Ταυροπόλιν.
 'Εν τοῖς Ἀττικαῖς. v. Ἀμνόν. Περιζίαρχος.
 'Εν α' Ἀττικῶν. v. Τιτανίδα.
 'Εν τοῖς Ἐπιγραφομένοις Μελοποιοῖς. v. Φρένις.
 'Εν τῇ Συνάγωγῇ τῶν Ἀεθιδῶν. v. Ἐπενεγκέν.
 'Εν ιβ' τῆς Συνάγωγῆς. v. Ὀμολαίης.
 Iuba. Vide supra Iobab.
 Iulianus. v. Ἀπόνοια. Οὐδὲ γὰρ. Χρημα. Ψυχίδιον.
 [P] Iulianus ἐν Ἐπιστολῇ. v. Ἀμφίων. Ἡρόδοτος, Λ. Μεσώνιος. Καπ.
 'Εν τοῖς Κρονίοις. v. Ἐμπεδοκλής. Ἰδλιανός, ὁ Παρ.
 Iulianus reprehensus. v. Ἀκαίσιος. Λιβάνιος.
 Iuliani, parabatae, epistola ad Porphyrium, de inquirenda bibliotheca Georgii. v. Ἐπιστολή.
 Iulianus, Chaldaeus. v. Ἀργεῖος.
 Iuliani, rhetoris, discipulus, Alexander, Caelionis F. v. Ἀλέξανδρος.
 Iulius, Africanus. v. Ἰσθίθ.
 Ixion.
 'Εν ταῖς Λέξεσιν. v. Λαισποδιασθῆναι.
 L.
 Lacydes. v. Βασαχθεῖν.
 Leagoras. v. Αἰβη.
 Leonidis, Byzantini, halieutica. v. Κικίλιος.
 Libanius. v. Ἀκρισία. Βασκαίνω. Ἠκίστα. Ὀδύρομαι.
 Liuius. v. Λακελλος. Σύλλας. Κορῆτος.
 Logothetes, (Simeon, metaphrastes.)
 'Εν τῷ τῆς ἁγίας Θέκης μαρτυρίῳ. v. Ἀβαζι. Ἀναίμονες. Ἰπαγορεῦσθαι.
 'Εν τῷ τῆς ἁγίας Θύρας μαρτυρίῳ. v. Καταπέλτης.
 'Εν τῷ μαρτυρίῳ τῆς Καλλυκελαίδος. v. Ἐξαπάτη.
 'Εν τῷ μαρτυρίῳ τῆς ἁγίας Ληκιανῆς. v. Νοθεύει.
 'Εν τῷ τῆς ὁσίας Μαρκέλλης βίῳ. v. Ἀλκαία.
 Ad hunc Logotheten etiam referenda forsunt, quae habet Suidas. [P] v. Ἀμφοῖν.
 Longinus. v. Λίωναριος. Ἰανυάριος. Φρότων.
 Cccc 2

Lucianus. v. Ἐπιτίμιον. Κολυτεύς. Ματάζων. Τί κοινόν κ.

Μούσας ἑγκωμιάω. v. Ἐλέφαντα.

Τίμωνι. v. Παιδοτρίβας.

Lycan. v. Ἐπίχαρμος.

Lycophron. v. Ἐκπωκιῶ. Νέδων. Νηρίτης. Τευτάζεν. Τόργος. Φλυδόμενος. Χάλυβες.

Lycurgus, Lacedaemonius. v. Ἀποκαρτερήσαντά.

Lycurgus, orator. v. Ἀγραφίς. Δηλιασαί. Δοκιμασθεῖς. Λίγυς. Ἐκατόμπεδος. Ἐσχάρα. Κτηματίτην. Νεώρια. Παζάκλῃσις. Τραπεζοφόρος. Χιλιοθέντα. Ψευδὴς ἑγγ.

Ἐν τῷ κατὰ Ἀριστογέτονος. v. Μητρώον.

Ἐν τῷ κατ' Αὐτοκλέους. v. Μηλέβοτος.

Ἐν τῷ περὶ Διοικήσεως. v. Ἐπικράτης Ἀθην. Ὀχαιοι. Σείριον.

Ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερσίας. v. Νίκη. Προτέλεια. Συσσημαίνεσθαι.

Ἐν τῷ περὶ τῆς Ἱερωσύνης. v. Προχαρίστρια.

Ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος. v. Ἐμποδών. Μοχθηρία. ἡκ. Ὀρεάνη.

Ἐν τῷ περὶ Μαντεῶν. v. Καυχᾶ.

Ἐν τῷ κατὰ Μενεσαίχμης. v. Προηροσία. Προκάνια. Πυανεψίων.

Ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. v. Πεπορημένος. (Sed ibi legendum est, κατὰ Λεωκράτους.)

Lycus, Neapolita. v. Πύθω.

Lycus, Reginus. v. Λάρινοι.

[P] Lysias. v. Ἀδοκίμαστος. Ἀερετον. Ἀκμάζει. Ἀνάγεσθαι. Ἀζιών. Ἀζιοῖ. Ἀπήχεια. Ἀποκρίθῃσι. Ἀπολαχεῖν. Ἀποπεφασμένον. Ἀργυρώματα. Ἀρκεῦσαι. Αὐθιγής. Αὐλεια θ. Ἀφάνεις. Δατεῖσθαι. Δέκα. Δερμιτής. Διαδύσεις. Διηρῆα. Δικαιώσεις. Αἰδέσασθαι. Ἐγγειον. Ἐκωδονίζοντο. Ἐλεγκόπας. Ἐμπεδοκλῆς. Ἐπισκήψατο. Ἐπιθέτης. Ἐπισηκῆσαντα. Ἐπίπεμ-

πτον. Ἐπιτρέπεν. Ἠλικία. Θεμιστεύς. Θηλάζειν. Κάθετος. Κακώσεως. Καρκίνος. Κατάστασις. Κλος. Λαγίσκα. Λευκή ἀκτὴ. Μεταπύργιον. Μορία. Ναῖς. Νοθεία, Ὀβολοσητεῖ. Οἶος. ἀντί τ. Οἶος εἰ. Ὀργεῶν. Οὐσία Φάνερα. Παράφρυκταρεύμενος. Πεδίκα. Περιφοριῶσθαι. Πεφασμένος. Πλειστηρίασας. Πλημμελεῖν. Πλινθεῖον. Πόα. Πολύστρατος. Πυελίδα. Σηκός. Τίμημα. Ὑπόλογον. Φάρμακος. Φάσις. Φασκώλιον. Φρυκτός. Χρηματιστής. Χρημάτων.

Ἐν τῷ πρὸς Ἀλκιβιάδην. v. Αἰσθῆσθαι.

Ἐν τῷ πρὸς Ἀλκίβιον. v. Παλαιόν.

Ἐν τῷ κατὰ Ἀνδοκίδην ἀσεβείας. v. Ρόπτρον.

Ἐν τῇ πρὸς Ἀσύβαρον Ἐπιστολῇ. v. Πώμαλα.

Ἐν τῷ περὶ τῆς Βατραχίας Φόνος. v. Φηγέσιον.

Ἐν τῷ πρὸς Γλαύκωνα. v. Πρῆκετο.

Ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους ἐπιτροπῆς. v. Καρπῆ δ.

Ἐν τῷ περὶ τῆς διδομένης τοῖς ἀδυνάτοις ὀβολῆ. v. Ἀνάπηρον.

Ἐν τῷ περὶ τῆς Ἐπιγένης διαθήκης. v. Ἀνάργυρος.

Ἐν Ἐπιστολῇ. v. ὑπὸ μάλης. Φαῦλον εἶρ.

Ἐν τῷ κατ' Εὐθυδίκην. v. Ἀμφιδέας.

Ἐν τῷ περὶ αἰκίας πρὸς Ἰσοκράτην. v. Ὑβρις, ἡ μ.

Ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα. v. Ἀπόμισθος.

Ἐν τῷ πρὸς Κλενίαν. v. Ὑπὸ μάλης.

Ἐν τῷ πρὸς Κτησιφῶντα. v. Συγκομιδὴ ἀπείπατο.

Ἐν τῷ πρὸς Λυσιβιον. v. Ἐπίδικος. (Isaci, non Lysiac.)

Ἐν τῷ κατὰ Λυσιθέην. v. Γωνία.

Ἐν τῇ πρὸς Μετάνειραν ἐπιστολῇ. v. Ὀμῆ. ἑγγύς.

Πρὸς τὴν Μιξιδάμην γραφὴν. v. Μισσαῖος. π.

Ἐν

Ἐν τῷ πρὸς Ναυσίαν περὶ τῆ τύπε. v. Λιθουργική.
 Ἐν τῷ κατὰ Νικίε. v. Πτώματα ἑλ.
 Ἐν τῷ πρὸς Ξενοφῶντα. v. Συγκομιδή.
 Ἐν τῷ πρὸς τὸν Πολέμωνος λόγῳ. v. Ἐπὶ καλαίμῃ ἀρεῇ.
 Ἐν τῷ κατὰ τῶν Σιτοπωλῶν. v. Ἄξιον οἰεῖσθαι.
 Ἐν τῷ πρὸς Τίμωνος. v. Ἀσχηματισμένος.
 Ἐν τῷ πρὸς Τιμωνίδην. v. Διάθεσκ.
 Ἐν τῷ ὑπὲρ Φερενίκου. v. Οὐσία Φανερά.
 Lyfimachus.
 Ἐν β' Νόσων. v. Σαμαίη. et Σαμίων. ὁ δ'.

M.

Macedonius, consul. v. Ἀγαθίας.
 Magister, Coproegnius. v. Ἀνάγεον.
 Magnes. v. Λυδοί.
 Ἐν Πιτακίδι. v. Νῦν δῆ.
 Malachias. v. Ἀββα. Μεμουαλωμένα.
 Malchus. v. Ἀμαξιτόν. Ἐπετίμα. Λέκρεα.
 Λέων βασις. Σύνταξις. Ἰπολαβών.
 Marathonius CPol. v. Ἐλεύσιος.
 Marcellinus. v. Ἀπῆλαυσε. Ἀπολάυσεν.
 Marcus Antoninus. v. Ἀπερόσπεδον. Ἀκέραιον. ἐκ τ. Ἀνακλητικόν. Εὐλυτος.
 Εὐμάριος. Ὁρθός. Πρασιανός.
 Marinus. v. Ἀρχή. ἢ μὲν.
 Maximus. v. Συγγραφεύς.
 Medius, medicus. v. Ἐρασίστρατος.
 Megaclicides ἂν τοῖς περὶ Ὀμήρου. v. Ἀθηναίαις.
 Melanthius. v. Γρυπαίνεν. Ἐγρυπε.
 Menander, medicus. v. Λεσχίδης.
 Menander, comicus. v. Ἀγρίε. Ἀδράσεια.
 Ἀναπετῶ. Ἀνατρέχω. Ἀπασκαρίζεν.
 Ἀπὸ Φην. Ἀπρόσβα. Ἀρτικροκτισθαί.
 Ἀσκαλαβώτης. Ἀσχαλος. Βαθύς. Βεκόρυσαν. Δημιουργοί. Διαρτῆσαι. Ἐκκορηθεῖς. Ἐξαλλάξαι. Ἐσχάτως.
 Εὐρωτίων. Εὐτελής. Εἰς ἀγοράν. Ἡράκλεις. Ἰσα βαινών. Κέπτω. Κόρημα.

Μετοίκων. Ναὶ μὰ τό. Ὁμῆ. ἐγγύς.
 Ὄρον. Ὄρος. Οὐ μετόν. Πατάγημα.
 Πάσωμεν. Πλύνεται. Πράγματα. Προσάτης. Σαθρωθῆναι. Σπαλίονες. Συκοφαντεῖν. Τῶν τριῶν κ. Τεικορυσία.
 Ὑπάρχων. Φάσις. Φιλοσοφείν. ἀντὶ τ. Φρουάττεσθαι. Φυλή. Χλωρόν. Ψεῦσον.
 Vide et Λυγκεύς.
 Ἐν Ἀδελφοῖς. v. Κοινὰ τὰ τ.
 Ἀλκίε. v. Ἀντάλλων. Φηλεν.
 Ἀνατιθεμένη. v. Ἀληθέτερα. Ἀράβις ἄγγελος.
 Ἀνδρία. v. Νεοττόν.
 Ἀνδρογύνω. v. Λάμις. Φίλιος.
 Ἐν Ἀπαγγελλομένῳ. v. Εἰς τὸ δέον.
 Ἐν Ἀπίσῳ. v. Ἀβρα.
 Ἀνλητρίδι. v. Δαδωναῖον.
 Ἀφροδισία. v. Ἀλήθεια. Ἀναθέσθαι.
 Δαταλεύσι. v. Ἀπέδραν.
 Δακτυλίω. v. Ὑπνέμια. ὡς ἡ.
 Δημιουργῶ. v. Δημιουργοί.
 Δίς ἐξαπατῶντι. v. Ἀπόσα. Ζάκορος.
 Δυσκόλω. v. Πανικῶ δ.
 Ἐγχειρίδιω. v. Καρυκαῖος.
 Ἐπιτρέψαι. v. Ματρυλλῶν.
 Ἐταίρας. v. Ἀναπετῶ.
 Ἐφείω. v. Ἐνδυο.
 Ἡρωσι. v. Ἀναλυθῆναι.
 Θαιδί. v. Κίγκλος.
 Θησαυρῶ. v. Κανθάρε μ.
 Κανηφόρῳ. v. Ἀντάλλων. Ἀποκρίθῃτι.
 Καρίνω. v. Ἀλύσιον.
 Καταψευδομένῳ. v. Τὸν αἰφ' ἱερῶς.
 Κερυφαίλῳ. v. Ἀβυρτάκη. Δίξεν. καὶ τὸ π.
 Λευκαδία. v. Ζάκορος.
 Μέθῃ. v. Ἄλλο, ἕτερον.
 Μεσηνία. v. Ἀράβιος ἄγγελος. Ἰσσα.
 Ψύλλα.
 Μισυμένῳ. v. Ἀποκναίεν. Ἀπαμφέσαντες.
 Μισυμέναις. v. Λακωνικῇ κλ.
 Μισογύνῃ. v. Παράστασις.

[P] Ναυκλήρω. v. Ναξιερής.
 Ολυνθία. v. Φέρων.
 Ἐν τοῖς περὶ Ὀμήρου. v. Ἀθηναίως.
 Ὀμοπατέριοις. v. Ἀλφάνει.
 Παιδίω. v. Ἀπόσα. Ἀλεξίφαρμακα.
 Ἐν Περιθία. v. Ἀβέλτερος. Ἀνέφον.
 Πομπείας.
 Ραπιζομένη. v. Ἀμφορεαφόρος. Ἀνέσπα-
 κε. Μυόχοδον.
 Σικυνσίω. v. Ἀβρα. Ἀγγαρεῖ. Κακή
 μὲν ὁ.
 Συναριστώσαις. v. Ἀγαπησμός. Ἀῖξεν.
 καὶ τὰ
 Συνερώση. v. Ἀναπατῶ. Ω μέλας.
 Τίτθ. v. Αἰτήσασθαι.
 Τδρεα. v. Ἀνορενυμένον.
 Τμνιδί. v. Αἰτήσασθαι. Αἰτόμενος.
 Τποβολιμαίω, ἢ Ἀγροίκω. v. Πέμπτη.
 Χαλκηδονίω. v. Λιγυέσης.
 Χαλκίδι. v. Πέμπτη Φθ.
 Χήρα. v. Ἀνάδοχον.
 Ψευδεραικῶ. v. Ἀβρα. Κωρκίνε ποιήμ.
 Ψεφδεῖ. v. Ὀνος λύρας.
 Menandri, comici, patruus, Alexis. v. Ἀλεξίς.
 Menander, Aristarchi, grammatici, discipulus.
 v. Ἐρατοσθένης.
 Menander, historicus. v. Ἀβέλτερος. Ἀνά-
 παυλον. Ἀνέριτος. Ἀνάρροπον. Ἀπε-
 τάρφρευον. Ἀπ' ἐχθρῶν π. Ἀτρακτον.
 Αἰσίος. Ἐμβριθῇ νῦν. Ἐπεθείαζε. Ἐπι-
 δεπῆσαι. Εὐψυχος. Θεήλατος. Θρα-
 κες. Κώχ. Οὐ μέλον αὐτῶ. Πάνακτος.
 Περιπέττωσι. Ταγχασδρά. Φιλεριεῖ-
 σαι. Χάρακα.
 Menecles. v. Διακόνιον. (Vbi, ἐν τῷ Γλωσ-
 σκόμῳ.)
 Ἐν τῷ περὶ Ἀθηναίων. v. Ἐρμαῖ. Κερα-
 μεκος.
 Menecrates, Ephesius, grammaticus. v. Ἀρα-
 τος.
 Menippus, cynicus. v. Φαίος.
 Melapii ceruum vocant βρενδον. v. Βρεντή-
 σιον.

Metagenes. v. Ξηροσκοπῶν. Συγκόψαι.
 Θεριοπέρας. v. Τίς τρέπας.
 Michael Syncellus encomio in Dionysium. v.
 Διονύσιος.
 Minucianus. v. Γενέθλιος.
 Mnaseas. v. Σάβοι. Ὑμεῖς, ὦ Μην.
 Ἐν τῷ περὶ Εὐρώπης. v. Πραξιόκη.
 Mnaseas, Patarenis.
 Ἐν τῷ Περιπλῳ. v. Πύθ. Χαλκί.
 Mnaseas, Aristarchi discipulus. Ἐρατοσθέ-
 νης.
 Morimus, tragicus. v. Ἀστυδάμης.
 Moses. v. Ἀββᾶ. Ὀσιότης.
 Ἐν Δευτερονομίῳ. v. Διακῶν.
 Moso foemina Hebraea, cuius sit σύγγραμ-
 μα ὁ παρ' Ἑβραίοις νόμος, si fides Ale-
 xandro, polyhistori, in libris V. de Roma.
 v. Ἀλέξανδρος.
 Musaeus. v. Μελίτη.
 Mufonius. v. Ἐπασόδιον.
 Myes. v. Ἰπυς.
 Mylus, comicus. v. Ἐπίχαρμος.
 Myrtilus. v. Λήμιον.
 Mythologi. v. Σεργῆς.

N.

Nausiphanes Democriteus. v. Ἐπικύρος.
 Neanthes. v. Ἀπορρώγας.
 Nearchus. v. Ἀλέξανδρος, ὁ Φιλ.
 Neoclides. v. Νάννος.
 Nicaena Synodus. v. Ἀρειανός.
 Nicander. v. Εὐρύβατος. πον. Τριπτήρα.
 Ἐν αἱ Αἰτωλικῶν. v. Τιτανίδα.
 Eis τὸ Ἀντιφάρμακον. v. Δαρκευνέος.
 Nicander, Alexandrinus.
 Ἐν τῷ περὶ τῶν Δριστοτέλους μαθητῶν. v.
 Αἰσχρίων.
 Nicanor, qui vitam Alexandri scripsit. v.
 Σίβυλλα Χαλδ.
 Nicetas, martyr. v. Ἀθανάριχος.
 Niceas, Eleates. v. Ὀρφύς.
 Οἰνοποιῶν v. Ἀμφίσις.

Nicolaus,

Nicolaus, Damascenus. v. Ὡμή τις ἐνομ. de eius patre, Antipatro et fratre, Ptolemaeo. v. Ἀντίπατρος.

Nicomachus, medicus. v. Ἀριστοτέλης.

Nicon, geometra et architectus, Galeni pater. v. Γαληνός.

Nicophon, v. Ὑποπνέον.

Πανδάριον. v. Κοιμήσας.

Nicophon.

Ἀφροδίτης γοναῖς. v. Ἀφρόνη. Σέρφος.

Nicolitatus. v. Ἀδράστια. Ταρβαντινίδιον.

Nicoteles, philosophus, Anniceridis frater. v. Ἀννίκερις.

Numenii filius, Alexander, sophista. v. Ἀλέξανδρος.

Numenii, Heracleotae, halieutica. v. Κικίλιος.

Nymphodorus. v. Δίγλις.

O.

Olympicus ὁ ψευδής. v. Ἀντίμαχος.

Onomacritus a quibusdam oracula scripsisse dicitur. v. Ὀρφεύς.

Oppianus, Κικίλιος.

Ἐν ἑ τῶν Ἀλιευτικῶν. v. Ἀσφάλιος.

Oraculum, Sybaritas perituros, quum homines pluris fecissent quam Deos. v. Ἀμυρις.

Lacedaemoniis datum v. Διερανόζηνος.

aliud de muro ligneo v. ἀνείλα.

Zenoni, Cirtico, optime victurum, εἰ συγχεωτίζοιτο τοῖς νεκροῖς. v. Αἰγυπτία.

Calondae. v. Ἀρχιλόχος. Attalo. v.

Ἀττάλος. Ἀλία Δύγεςος. Βάνις. Χρησμός.

Ἀρξίππος. Κροῖσος. Διογένης.

Δόρυ κηρύκειον. Εἰς κυνόσαργες. Ἰβλιαγός.

Λεωκέρειον. Μύσκελος ἐκπεσών.

Ἐπαμυνώδας. Εὐγενέστερος. Εὐθυμός.

Εὐλαχία. Εὐτόκιος. Φορμίον. Οἰδίππος.

Πάντα ὀκτώ. Ῥοδίων χρησμός. ὕμῃς δ' ὦν Μεγαρ.

Σόλων. [P] Συγχεωτίζεσθαι. Ταῦτά σοι. Τελεσίλλα. Τισιτονί. Τόνον. Τράγος. Τυρταῖος.

Origenes ad Africanum de Susanna. v. Ἀφρικανός.

Origenes ad Africanum de Susanna. v. Ἀφρικανός.

Origenes ad Africanum de Susanna. v. Ἀφρικανός.

Origenes ad Africanum de Susanna. v. Ἀφρικανός.

Origenes ad Africanum de Susanna. v. Ἀφρικανός.

Origenes ad Africanum de Susanna. v. Ἀφρικανός.

Origenes ad Africanum de Susanna. v. Ἀφρικανός.

Origenes ad Africanum de Susanna. v. Ἀφρικανός.

Origenes ad Africanum de Susanna. v. Ἀφρικανός.

Origenes ad Africanum de Susanna. v. Ἀφρικανός.

Origenes ad Africanum de Susanna. v. Ἀφρικανός.

Origenes ad Africanum de Susanna. v. Ἀφρικανός.

Fragmentum ex quadam eius epistola. v.

Ὀεργένης, καὶ Ἀδ.

Ὀεργένης, Λεωνίδ.

Orion. v. Ἀβλεμύς. Πόρκος.

Orpheus. v. Φάνης.

Ἐν Δίκτυ. v. Ἴππος Νισ.

Φυσικῶ. v. Τριτοπατόρες.

Fragmentum Orphei habes v. Ὀρφεύς. ὅτι.

Exegetici in Orpheum auctor. Τριτοπατόρες.

P.

Palaephatus.

Ἐν τῷ ζ. τῶν Τρωϊκῶν. v. Μακροκέφαλοι.

Panyasis. v. Οἶνος ὦν. Discipulus eius, Antimachus, Colophonius. v. Ἀντίμαχος.

Pamphilus, Platonis discipulus. v. Ἐπίκλερος.

Pancratis, Arcadis, halieutica, v. Κικίλιος.

Parabates, philosophus. v. Ἀννίκερις.

Parmenides. v. Μακάρων νῆσοι. Ὡς Λίαν. ὅτις.

Anaximenes, Parmenidis discipulus. v. Ἀναξίμενης. Empedocles.

Ἐμπεδοκλ.

Parthenii, Nicaeensis, metamorphoses. v. Νέτωρ.

Pasicles. v. Κράτης.

Paulus, apostolus. v. Ἀγάπη. Ἀσκός ἐν πάχη. Δόξα Θεῶ. Κεφάλαιον.

Paulus, astrologus. v. Ἰεσινιανός ἐνόντμ.

Paulus, Antiochiae episcop. a quo Pauliani. v. Μάνης.

Paulus Silentarius. v. Ἀγαθίας.

Ἐν Ἐκφράσει τῆς ἀγίας Σοφίας. v. Ἡρώτος.

Pausanias. v. Πύνδαξ. eum audiuit Aspasius, Rauennas, sophista. v. Ἀσπασίος.

Perginus, Milesius. v. Ὀρφεύς.

Periander. v. Ἀμφιανὰκτιζεν.

Phalaris. v. Ἀδριανός, σοφ.

Phantias, Erefius. v. Κύρβεος. αἶ γ.

Phanodemus. v. Ἐπὶ Παλλαδίῳ.

Ἐν

Ἐν τῇ πέμπτῃ Ἀτθίδι. v. Παρθένου.
 Ἐν ἔκτῃ. v. Τριτοπύλορος. Χαλκίδα.
 Pherecrates. v. Ἀγορᾶς ὄραν. Ἀδωνία.
 Ἀλοάων. Ἀμυσί. Ἀναδυεῖν. Ἀνασπᾶ.
 Ἀναψηφίσασθαι. Δήμαρχοι. Καρκί-
 νος. Κιλίκων. Κορίαννοι. Κύναι δ. Ρυ-
 παίνω. Συνηία. Τευτάζεν. Τραυζάνα.
 Φοβερός.
 Ἀγριοῖς. v. Ἀπια. (Ἀγροῖς,) Χαίρις, κ.θ.
 Αὐτομόλοις. v. Ἀκαλήφῃ. Πασσύδα.
 Στραγγακίδες.
 Γραυσί. v. Ἀθηναίαις. Ἀρτήρ.
 Διολοδιδασκάλα. v. Ἀναψηφίσασθαι.
 Ἴπνω. v. Ἀπέδραν.
 Ἰσῶ. v. Ἀξιος, ὁ εὖνος.
 Κοριάννεις. v. Ἀγρόντον. Ἀνδρεύσασθαι.
 (Κοριαννοῖ) Τῆ. Τῆτο κ. Τασκυμαῖν.
 Κραπατάλοις. v. Ἀγυιᾷ. Ἀγεάγεισαν.
 Ἀπαρτί. Ἀπερῶ. Νωτοπλήγας. [P] Πε-
 ριέρων. Φίλιος.
 Ἀήροις. v. Χρή.
 Μυρμηκασθράποις. v. Ἀεῶτα. Ἀετίως.
 Αἰγίς. κατ. Τεθολωμένος.
 Πετάλη. v. Ἀῖραν, καὶ τὸ πρ.
 Τυραννίδι. v. Ἀράχνη. Συκυσί.
 Pherecydes. v. Θουράς. Της. Ἐκατᾶιν.
 Philaenis. v. Ἀσυνάνασσα. Δημοχάνης.
 Philagrius.
 Ἐν τῇ πρὸς Φιλήμονα Ἐπιστολῇ. v. Φιλ-
 αῖριος.
 Philanias. v. Θερμοπύλας.
 Philcas. v. Βόσκοροι.
 Philemo. v. Ἀσχολος. Εὐμενίδες. Τριτημό-
 ριον.
 Νεμομένοις. v. Ἀποτοματίζεν.
 Νυκτί. v. Τηνάλλως.
 Παγκρατιατῇ. v. Πρὸ. ἀντὶ τῆ α.
 Πτέρυγι. v. Ἀθηναίαις.
 Philetaerus, comicus, Aristophanis, comici, F.
 v. Ἀριστοφ.
 Μελεάγρω. v. Ἀμπαλίνωρος.
 Philetas, Ephesius. v. Βάκις.
 Philinus. v. Θεωρικά Χρ.

Philippides. v. Μακρόν π. Ψωμικόλακες.
 Philippus. v. Ἀπαιμῶσαι.
 Comicus, Aristophanis, comici, F. v. Ἀριστοφ.
 Philistus. v. Ἀποθήκη. Νάνυμα.
 Philo. v. ἈγαλματοΦερέμενος. Βίος. Δύνα-
 μος. Θεός. Φίλων. Θεραπυταί.
 Ἐν τῷ εἰ σοιχίω περὶ τῆς Παράδοξου ἱστο-
 ρίας. Παλαίφωτος, Ἀβυδ.
 Ἐν τῷ Πολιτικῷ Βίῳ. v. Ἀβρααμ.
 Philochorus. v. Ἀδύνατοι. Ἀλκυονίδες. Ἀλῶα.
 Ἀνεπίπτειτον. Βέχεται. Γεννητᾶ.
 Ἑρμῆς, ὁ πρὸς. Εὐριπίδης. Μνησ. Θέ-
 μιν. Κανηφόροι. Κατατομή. Λίθος. Λύ-
 κειον. Οἰῶθεν. Ὀμογάλακτας. Ὀργαῖ-
 νες. Περισοίχων. Πομπεία. Πρὸς τῇ
 κυλίδι. Σισαχθαι. Συγγραφεῖς. Συμ-
 μορία. Τετραδί. Τρικέφαλος. Τριτοπύ-
 λος. Φυλῇ. Χύτροι. πόλ.
 Ἐν β' Ἀτθίδος. v. Κοβαλία. Σκίρον.
 Ἐν γ' περὶ Μαντικῆς. v. Ἐγγαστρίμυθος.
 Ἐν Τετραπόλει. v. Τιτανίδας.
 Philocles, tragicus. v. Ἀστυδάμας.
 Philolaus. v. Ὑπόνοια.
 Philostrorgius. v. Ἀπολλωνάριος. Βασιλεὺς.
 Φλέγων.
 Philostratus. v. Ἀπολλώνιος Τυανεύς. Διά-
 γων. Ἑρμογένης. Καλαῖβροψ. Κατα-
 ψήσας. Κατεγλωττισμένον. Κῶμος.
 Λεπτολογία. Πυθαγόρας. Σιμός. Σο-
 φιστής. κομ. Ὑποταναί. Φοιτᾶ. Φρόν-
 των.
 Ἐν τῷ βίῳ τῇ Ἀπολλωνίᾳ τῇ Τυανέως.
 v. Κράτης.
 Ἐν Βίοις τῶν Σοφιστῶν. v. Ἡρώδης. Ἰάλιος.
 Πανυσανίας. Καυσ. Ὑπέρφρων.
 Philotimus Euripideus. Eius tragoedia Ἰζίων.
 v. Δημήτριος.
 Philoxenus. v. Ἐδυσας. Θρεττανιλό. ερε-
 πταίγλαν.
 Philoxenus, musicus. v. Ἀντιγενίδης.
 Philyllius. v. Ἄλω.
 Αἰγῆ. v. Ἀνάλφιστον.
 Phocylides. v. Ἀπαιτέων. Χρηστᾶ.

Phormus,

[P] Phormus, Syracusanus, comoediae re-
pctor. v. *Ἐπίχαρμος*.
Photius, patriarcha. v. *Ορέα*. contra Leon-
tium, Antiochenum. *Λεόντιος*.
Phrynichus, v. *Ἀθηναίος*. *Ἀθύρωτον*. *Ἀνοίς*.
Ἀπύλων. *Ψόδος*.
Μονοτρόπον. v. *Μέτων*. *Παρθένος*. *Ἵπερ-
ακοντήεις*.
Μύσαις. v. *Καδίσκος*.
Μύσαις. v. *Τευτάξεν*.
Phrynichus, comicus, vt frigidus, perstrin-
gitur. v. *Λύκας*.
Phylarchus. v. *Λευκή ἡμ. Τιάρα*.
Phyllis, musicus. v. *Σκολιόν*.
Phyton. (al. Φοίτων.) v. *Αἰσχίνης*.
Pindarus. v. *Ἀγάλαματα*. *Ἀμαχον*. *Ἀναλ-
κας*. *Ἀνύπαρκτον*. *Ἀράχνη*. *Βάσανος*.
Βασιλεύς. *Βληχρόν*. *Δαμασίφρων*. *Αἰ-
θήρ*. *Ἐπίτειον*. *Εἰδωλον*. *Εἰκός*. *Ἡρας*
δὲ δεσμ. *Ἰοτέφανοι*. *Ἰσχύων*. *Θαλπνό-
τερον*. *Κάτωδε*. *Κατωκάρα*. *Λυγκέως*.
Μεγάνορας. *Ὡ*. *Φήμερε*. *Σχάσσον*. *Τὸ*
Ἡσιόδεον. *Φθόνος*. *Φῶτα*. *Χρήματα*,
Χρήμ.
Ἐν Διδυεάμβοις. v. *Παλιναίητος*.
Ἐν Σχολῇ. v. *Ἀθηναίος*. (Sed ibi scriben-
dum, *ἐν Σκολοίς*.
Pisander. v. *Ἀγαθυροί*.
Pisides. v. *Ἀγῶν*. *Ἀμματα*. *Ἀνεκτά*.
Ἀντλία. *Ἀποβήξαι*. *Ἀπόσπονδον*.
Ἀτρέμης. *Ἀχαιος*. *Βάκχος*. *Βύσι*.
Γιγαντιά. *Διόπτρα*. *Διπλόη*. *Δύναμις*.
Αἰετός. *Ἐγγεον*. *Ἐγγυον*. *Ἐμβριθῇ*.
Ἐμπίς. *Ἐναυλον*. *Ἐνθυσιώσας*. *Ἐπε-
κτης*. *Ἐπίδοσις*. *Ἐπισάτης*. *Εὐλαβη-
θεός*. *Εἰ εὐκτικόν*. *Ἡν*. *Ἡρακλεία* *λί-
θος*. *Κακῶν π.* *Κατηχῶν*. *Κιβδηλον*.
Λευτεργία. *Ληθαί*. *Μακρύετα*. *Μόχ-
θος*. *Νεοσπάδα*. *Νεῦρα μ.* *Νυμφίος*. *Ξέ-
νας*. *Ὀγκος*. *Οἶστρος*. *Οὐσιώσας*. *Πα-
ράβασις*. *Παροφώνῃσι*. *Πῶρος*. *ἄπ.*
Προσάχθισα. *Σταγειρίτης*. *Συμφορά*.
Σύριχξ. *Σύρω*. *Σφύζας*. *Ταυτότης*.

Vol. VI.

Τέλμα. *Τελωνῆον*. *Τόνον*. *Τρόπος*.
Τύχη. *συτ.* *ὑπεξελεύσεις*. *ὑποψία*.
Φθῆ. *Χρῶμα*. *Ψήφος* *μέλ.* (Omnia
haec fragmenta Pisidis deprompta esse
existimatus ex poemate eius de bello
persico, quod hodie intercidit.)
Pittacus. v. *Πιττάκειον*.
Plato, comicus. v. *Ἀναβιῶναι*. *Αἰσώπος*. *ὁ*
τῶν μ. *Ἐπικράτης*. *Κρίος* *ἄσελγ.* *Με-
μιλωμένον*. *Πλατηριασας*. *Σπερχίλος*.
Σχοινίον. *Φασιανοί*.
Ἀδωνίσι. v. *Ἀφροδεῦσαι*. *Ἵπέρ π.*
Ἑλλάδι. v. *Φάλαγγ.* *Θηλ.*
Ἑορταῖς. v. *Δενόν*. *Διτρέφης*. *Ὀμφαξ*.
Κλεοφῶντι. v. *Φιλοτιμότεραι*.
Μενελαῖω. v. *Τί ἐν ἄπ.*
Ξάνταις. v. *Τευτάξεν*.
Παιδαρίω. v. *Παραβάσις*.
Πεισάνδρῳ. v. *Ἀρεοπαγίτης*.
Πρέσβεσι. v. *Ἀπέσχαζεν*.
Σοφισαῖς. v. *Σοφισῆς*. *κομ.*
Ἐν Σύρφακι. v. *Τελίας*.
Ἵπερβόλῳ. v. *Εὐερον*.
Ἐν Φάωνι. v. *Ἀτηρότατον*. *Γλαυκὺς* *ἐγ-
κῶν*.
Plato, philosophus. v. *Ἀβελαῖν*. *Ἄγνος*.
Ἀγναιμόνως. *Ἀδικία*. *Ἀθάνατος*. *Ἄλλ*
ἡ. *ἀντί*. *Ἀλογία*. *τί μ.* *Ἀμαθέτερος*.
Ἀμαθία. *Ἀναθέσθαι*. [P] *Ἀναπλά-
σας*. *Ἀνδραποδώδεις*. *Ἀνευφήμεσε*.
Ἀντιλέγεν. *Ἀντίληψις*. *Ἀξίων*. *Ἀπι-
σῆν*. *Ἀπλότης*. *Ἀποθρέξας*. *Ἀποκί-
ρυκτον*. *Ἀπ' ὄνθ.* *Ἀποβήθην*. *Ἄρα*.
Ἀρράτον. *Ἀρνεμένη*. *Ἀρχαίος*. *Ἀρχίος*.
Ἀσκησις. *Ἀτέχνους*. *Βαρβαρίζας*. *Βδέλ-
λεται*. *Δεινῆς ἀνάγκης*. *Διωλύγιος*. *Ἐγ-
γατρίμυθος*. *Ἐγλιζάμην*. *Ἐμποδῶν*.
Ἐπεχε. *Ἐρως*. *Εἰμαρμένην*. *Εἰξασί*.
Ἰδέας. *Θεόδωρος*. *Βυζ.* *Κάκη*. *Κατεύ-
χεσθαι*. *Κίνησις*. *Λήθη*. *Λυομενος*. *Μια-
ρά κ.* *Ὀῖνος ὦν*. *Ὡδε*. *Ὡρα*. *Πάμπρε-
πιος*. *ἔτος*. *Παρμενίδης*. *Περί πόδα*.
Πόρκος. *Προσέπαισε*. *Πύρ.* *ἐπὶ π.* *Σο-
φίαν*.

Dddd

Φίαν. Συηνία. Τέραμνον. Τομόν. Τπω-
πιάζω. Φαῦλον. Φαῦλος, εὐτ. Φαίον.
Φευκτέον. Φορά. Χθής. Χωλός. Χρυσο-
χοῖον. Ψαθαρόν. Ψυχή. Vide et in
Δόγματα.

Platonis epigramma. v. Ἰππίας Αθ.

Ἐν Ἀλκιβιάδῃ. v. Ὀρθρυγοκόπος.

Ἐν Γοργίᾳ. v. Διὰ μέσθ. Ἐγκράτεια. Λυ-
γίζομενος. Νέος ἐσί.

Πλάτων ἐν Ν. Τὸ παρὸν ἔ. Ἀρίων.

Εὐθύφρων. v. Χρή.

Θεαυτήτω. v. Ἀμβλίσκωσιν. Ἀναλαμβάνω-
νεν. Ἀνεμος. Ἀποσοματίζω. Ἐπιδε-
ξιευθέως. Ὡ μέλλει. Ὀργασμένος.
Τηνάλλως. Τεκόν. Τπηνέμια. Χρυσῇ
σειρήν. Βδέλλεται.

Ἐν Ἰππία. v. Ζῶμεν.

Κρατύλῳ. v. Ὑπὲρ τὰ ἔσθ.

Νόμοις. v. Ἀθύρεν. Ἀπία. Ἀρύττοθα.

Ἐπιώψατο. Ἐπωβελία. Κατασκευά-
ζεν. Λύση. Νῦν δὴ. Πλάτων ἐν Ν. Τολ-
μῆσαι. Τεκόν.

Ἐν δ'. v. Ὀργεῶνες.

Ἐν ζ'. v. Ἀναθολώσαι. Δεῦρ' αἶψ.

Ἐν ια'. v. Κιβδηλον.

Ἐν ιβ'. v. Ψαλίδα.

Περμενίδης. v. Ἀρίων.

Πολιτεία. v. Δῶρα. Θεός. Μινυρίζω. Παρα-
σησόμεθα. Τρίτη κρ. Τροφή. Χυτρεῖα.

Ἐν α'. v. Ὑμνεῖν.

Ἐν β'. v. Ἡεας δέ. Κατατένας. Μαρ-
τύρονται.

Ἐν γ'. v. Ἐρίω σεψ. Σπυδάζω. Τροφή.

Ἐν δ'. v. Βλάκα. Φαῦλον.

Ἐν ε'. v. Ἀθυμος.

Ἐν ς'. v. Βομβῶσιν.

Ἐν ι'. v. Ζάλην. Περιαιερόμενοι. Φανό-
μενα. Χθονία.

Πολιτικῷ. v. Ἀπέσβη. Μεταποιῶσθαι.

Ἐν Πρωταγόρᾳ. v. Ἀδύμαντος. Πρέδι-
πον.

Ἐν τῷ Σοφιστῇ. v. Δόξα. Κηρύλος.

Συμπόσιον. v. Ἀγάθων. Ἀθήναιος.

Ἐν τῇ Σωκράτους Ἀπολογία. v. Ἀντιγρα-
φεύς.

Ἐν Τιμαίῳ. v. Δρύοχοι. Ἐγκύρτια. Ζά-
λην. Τάλαντεμένην. Τευτάζαν. Φοσι-
κός. Ἀρίων.

Ἐν Φαίδρῳ. v. Ἐξάντη. Κυψελιδῶν. Παι-
δικά. Σταθερόν. Τυφών.

Ἐν τῷ Φαίδρῳ. v. Εἰδήσις. Νῆς. Ὀρτυ-
γοκόπος. Παρθύσια. Πλάτων ἐν Ν. Φαῦ-
λον. Ἀρίων.

Plotinus. v. Ἐπακτόν. Ἡδόμενος. Κόσμος.

[P] τό. Ὁμοίωσις. Φυσικὸς λόγος.

Plutarchus. v. Ἀναντῶσθαι. Ἐγγώνιος. Ἰόρ-
τιος. Κάλλιππος. Μακίνας. Νάφθα.
Ὠβάς. Σικχός. Σύλλας. ὃν κ. Τῆ
σελίνε. Ὑπεκύντω.

Ἐν Παραλληλοῖς. v. Δόγματα.

Poeta, (Homerus,) v. Ἀπομαγαδάλια. Δια-
άδαται. Κυλλός. Πέσκος. Προικός.

Poeta Cyprius. v. Οἶνος ὦν.

Polemo. v. Ἀρτός. ὁ ψ. Ἐν παρ. Ἡλύσιον.

Ἴππος Νισ. Μωρότερος. Νηφαίλιος.

Τελμισεύς.

Ἐν τοῖς πρὸς Ἀδαῖον, καὶ Ἀντίγονον. v.
Ἀζήνιεύς.

Polybius. v. Ἀγαθύρεα. Ἀγωγή. Ἀγωνιῶ.

Ἀίσωσιν. Ἀθεσίαν. Ἀκέραιος. Ἀκό-

λαθον. Ἀκρόπολις. Ἀλαζονεία. Ἀλκή.

Ἀλογία. αἰταξ. Ἀλογισία. Ἀναδέξα-

σθαι. Ἰτερ. Ἀναζυγαῖς. Ἀναπείραις.

Ἀνασσασις. Ἀνατάσεις. Ἀνακτά. Ἀνε-

νότητον. Ἀνεπισήμαντον. Ἀνεπισαθ-

μεύτας. Ἀνήνυτον. Ἀννίβας. Ἀνθρω-

πίνως. Ἀντιποιηθέντα. Ἀνυσιμώτερα.

Ἀξιμένε. Ἀπαλγόντες. Ἀπαξίωσιν.

Ἀπαεραγγέλω. Ἀπεδαλία. Ἀπέλυ-

σεν. Ἀπέψησεν. Ἰτερ. Ἀπηρεῖσάτο.

Ἀπλῶς. Ἀπόκλητοι. Ἀπολεγόμενος.

Ἀπολογισμός. Ἀποξυρενται. Ἀπόσα-

σις. Ἀποσφαλμήσας. Ἰτερ. Ἀπὸ τῆ

κρατίσε. Ἀπερώσαντας. Ἀπροδέτως.

Ἀρατος. Αὐλία. Αὐτάρκεια. Αὐτο-

παθῶς. Αὐτοτελής. Ἀφύης. Βάρος.

Βαρυά-

Βαρυτόμος. Βασανίζω. Βεκάρας. Βα-
λεις. Γεφυρίζω. Δαψίδω. Δοδοξοπα-
μένον. Δοιδαυμονία. Δημαγωγικός. Δη-
μοκοπείν. Δημοκρατία. Δημοχάρης.
Διαβιασάμενος. Διάληψις. Διάρμα.
Δίαισις. Διάσχω. Διατατικώτερον.
Διεσκευασμένην. Διεψευσμένοι. Δικαιο-
δοσία. Δυσείν. Δυσποτμώτερον. Δινείας.
Αίρε δάκτυλον. Έξυγοσατέτο. Έθε-
λοντήν. Εκδέχη. Εκκλείσαι. Εκλαβεῖν.
Εκπλαγῆς. Εκτενῶς. Εκφανεσάτας.
Εκ χειρός. Έμφασις. Έναύσαν. Ένέ-
πεσε. Ένεργόν. Έξ άκεραίς. Έξαλλος.
Έξάισια. Έξεριθρευονταί. Έξοδία. Έξοι-
νος. Έπεσημηναμεν. Έπιβαδρα. Έπι-
βολή. Έπιγενήματα. Έπικάθηται.
Έπί κεφαλαίς. Έπίπινον. Έπίπνοια.
Έπισημήνασθαι. Έπίσασις. Έπωδός.
Έργασήριον. Έργασικός. Έργολάβος.
Έρύκειν. Έσωματοποιεί. Έσπύδαζον.
Έσχεδιάζον. Εύδοκμήνην. Εύήθης. Εύ-
ρεσιλόγος. Εύφυᾶ. Έφαμμα. Έφ' ᾧ.
Ζηλοτυπία. Ζώγρια λαβ. Εικοβολεῖν.
Ηεμόσαντο. Ίππαφέσεων. Ίσηγορεῖ.
Θεατρίζω. Θέρεια. Θυμομαχῶντες. Καθ-
ήκοντα. Καθιμόμενοι. Κανθήλιος. Κα-
ταβολή. Κατακαλῶν. Κατάλυσις. Κα-
ταπαρευθέντων. Καταχρήσων. Κατα-
ψήσας. Κατανέσαντες. Κατέσχον. Κατ-
οιμῶξας. Καχεζία. Κεραία. Κλεόξε-
νος. Κομιδή. Κένυς. Κύβος. Κυρία. Λεί-
πεσθαι. Λιταῖς. Μεγαλομερία. Μεθοδι-
κῶς. Μερίτης. Μνησικακῶν. Μοναρχία.
Μύωψ. Νεαλής. Νέν ἔχεν. Νῶλα.
Όρθη. Όρθην. Όρμητήριο. Ούριος.
Ουχ εἶον. Όχλῶ. Παλίγκυρτος. Πα-
ραβόλως. Παραποδίζεν. Παρατετολ-
μηκότες. Περικοπή. Περιπαθῶς. [P]
Περιπαῶν. Περίσασις. Περιφασις. Πλα-
δάρειν. Πολλά κενά. Πόπλιος. Πραξι-
κοπήσας. Πραξις. Προδόςτας. Πρόδε-
σις. Προσαγγελία. Προσανέχων. Πρὸς
Κρήτα. Προσπεσόντων. Πρόσιμα. Πρὸς

τρόπων. Πρεργιαιότερον. Πρόχαρος. Πτέ-
ρινω. Ραβδῆχοι. Ραδιέτερον. Ραδιε-
γός. Ραθυμῶν. Ρῦμα. Σάμβυκες. Σι-
τομετρεῖν. Σκευός. Σωματοποιῆσαι.
Σπύδαζω. Στακτή. Στέρξω. Στρατη-
γία. Συνεσία. Συντάξας. Σύνταξις.
Σύσασις. Συσήσας. Τελεσιεργήσας.
Τενάγη. Τέτηκα. Τληπόλεμος. Τροχά-
ξεν. Τύχη. συντ. Υπερήραν. Υποκρί-
νεσθαι. Φατέ. Φέρτερον. Φεδίας. Φυ-
λακία. Χάρμα. Χειρισμόν. Χόρδευς. Χορ-
ηγία. Ψυχαγωγῶ. Ψυχομαχῶντες.

Polyzelus.

Λημοτυνδάρεω. v. Τῶν τριῶν κακῶν.

Porphyrus. v. Ἀμμώνιος. Γεργίας. Έμπε-
δοκλῆς. Έντελέχεια. Ησιόδος. Σάκας.
Φερεκύδης Ἀθην.

Έν τῷ περὶ τῶν ἐμποδῶν τεχνολόγων. v.
Ἀνδροκλείδης.

Έν φιλοσόφῳ ἱστορία. v. Έμπεδοκλῆς. Όμη-
ρος. Σωράτης. Σωφρ.

Posidippus. v. Ἀντήλιος. Ἀπηνιώτης. Έπη-
λυσ. Προσέκοψε.

Δημόταις. v. Νεανισκείται.

Posidonius, Anniceridis, philosophi celebris,
discipulus. v. Ἀσκήσεις.

Posidonii, Corinthii, halieutica. v. Κικίλιος.

Praxidamas. v. Χιάζεν.

Praxillae Adonis. v. Ἠλεθιάζω.

Praxion.

Έν β' Μεγαρικῶν. v. Σκίρον.

Priscus. v. Ἀβαρις. Ἀμοιβαία. Χάρυβδις.

Procopius. v. Ἀγχιζεροφοί. Ἀκμή κα-
λεῖ. Ἀμπετάδας. Ἀνάγεσθαι. Ἀναδέ-
μενος. Ἀνάεττης. Ἀπόνοια. Ἀποπο-
ρεία. Ἀρετῶ. Ἀτρακτον. Γράφειν εἰς
τάχος. Δάρας. Δείον. τὸ πρ. Δεμαίνεις.
Διηγεναν. Εγγυήσασθαι. Εκασάτω.
Εἴηγεν. Έν παραβύζω. Εξεββωγυῖα.
Έπενεγκῶν. Επεῖ οἱ. Επιβύσαντες.
Επίδοξος. Επισκῶς. Επίκομος. Επω-
μῖς. Εφίππειον. Ζώγρια. Ηξίς. Θυμέ-
λη. Κολωνός. Λορδεμένη. Λέτρον. Μαγ-

Dddd 2

γανείας.

γανεία. Μύλη. Μυώνων. Ομαλές.
 Ωνίς. Ωρεα. καιρός. Παράλογον. Παρ-
 ωδόμενος. Πισός. Ρωχμός. Σκορπιαί-
 νεσθαι, Σύνταξις.
 Procopii, Caesareensis, historia, ab Agathia
 continuata. v. Ἀγαθίας.
 Prodicus. v. Βρενθύεσθαι. eius liber, Horae.
 v. Ὠραι.
 Propheta. v. Κακία. διών. Πατάξει. Σινιά-
 σαι. Τιμιελκων. Ὑπερήφανος. Ψυχι-
 κός.
 Protagoras. v. Πυθμήν.
 Proxenus. v. Λαρινοί.
 Prusaënsium lingua vernacula. v. Λεβητωνάριον.
 Psellus. v. Γώρας. Δέρτρει. Ἠγήτορες.
 Ptolemaeus Hephaestionis. v. Ἐπαφροδίτος.
 Ptolemaeus, Nicolai, Damasceni, frater. v.
 Ἀντίπατρος.
 [P] Pythagoras. v. Ὀνειρόπληκτον. Ἀπολλώ-
 νιος. Ἐμπεδοκλῆς. Ἐμπεδοτύμιος.
 Pythagoricorum symbolorum interpretatio.
 v. Ἀναξίμανδρος.
 Pythagorei. v. Ἀριθμῶ. Νῆς.
 Pythias, historicus. v. Λεσχίδης.

R.

Rhetores. v. Μνημεῖον. Μοχθηρός. Παλαιόν.
 Παράστασις. Παρήρησία. Πατρώων. Παι-
 δάριον. Πεδία. Πλεονεξία. Πολιτεία.
 Πρέσβις. Πρέκετο. Ὑποτροχίζεσθαι.
 Rhodioni a quibusdam tributus Antisthenis
 magicus. v. Ἀντισθένης.
 Rintho. v. Ἀγλευκός.

S.

Sallustius. v. Ἀθηνόδωρος. Μαρεκκλίνος.
 Salomon. v. Βοδῆλλα. Ἐκλεκτός.
 Sappho. v. Ἀηδών. Ἀμαμυζις. Ἀναδενδρά-
 δα. Ροδάπιδος.
 Scammon.
 Ἐν β' τῶν Εὐρημάτων. v. Φοινικήια.
 Seylax.
 Eius Περίπλεις laudatur. v. Ὑπὸ γῆν οἶκ.

Seleucus.

Ἐν τῷ Ὑπομνήματι τῶν Σόλωνος Ἀζόνων.
 v. Ὀργεωνές.
 Seleuci, Tarsensis, haliectica. v. Κικίλιος.
 Semus, Delius. v. Πράμνιος.
 Sibyllina oracula v. Διβερνος. Ex illis surre-
 pta capita Phocylidis. v. Φακυλίδης.
 Silenus.
 Ἐν β' τῶν περὶ Συρακουσῶν. Σαρδάνιος.
 Simocatta. v. Ἀποκναίειν. Βομβεῖ. Γέλως
 πλατύς. Διώμοτος. Ἐγκύκλιος. Εἰσήρ-
 ῃσεν. Θρύλλος. Παραλύσσαι. Περιωπή.
 Περιπολῶν. Ὑπερώη.
 Simon. v. Πιττάκειον.
 Eius Ἱπποιατρικὸν laudatur. v. Τρέλλη.
 Simonides. v. Ἀμύνασθαι. Ὀπλή. Περι-
 γερόμενοι. Σαρδάνιος. Συμφορά.
 Ἐν Πεντάθλοις. v. Ἀλκυονίδες.
 Epigramma in Acronem, Simonidi tribu-
 tum. Ἀκρων.
 Socrates. v. Ἀπέσω.
 Ἐν Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ. v. Ἀέσιος.
 Κυνήεις.
 Solon. v. Ἐπιμενίδης. Ἱππίας.
 Ἐν Ἀξοσι. v. Σίτος.
 Ἐν Νόμοις. v. Ἀποινα.
 Sophocles. v. Ἀ ᾧ. Ἀγασμάτα. Ἀγνώμο-
 νες. Ἀγωνάρχαι. Ἀγυιάν. Ἀδάμασος.
 etc.
 Ἐν Αἴαντι Λοκρῶ. v. Σπολάς. Τοσῆτον.
 Ἐν Αἴαντι Μαιτιγοφόρῳ. v. Γνώμη Παρά.
 Αἰχμαλώτοις. v. Ὑπὸ παντί. (Αἰχμα-
 λώτοις) v. Φαῦλον.
 Ἐν Ἀντιγόνη. v. Τάλις.
 Δανάη. v. Πείρα.
 Ἠλέκτρα. v. Ἀγετέ. Αἶμα. Ἐμίσχαλι-
 σθη. Ἐξένισε. Ἰάσις. Στόμαργος. Φί-
 λος.
 Ἡεργόνη. v. Τοπάξεν.
 Θησεῖ. v. Ὀμπνιον.
 [P] Ἰνάχω. v. Ἀράχνη.
 Ἐν Ἰφιγενείᾳ. v. Πενθερά.
 Ἰχνευταῖς. v. Ρικνῆσθαι.

Κηδα-

Κηδαιώνι. v. Λευκή ς. *Οὐ σκιά.
 Κολχίσιν. v. Ἀνθυπεργήσαι.
 Κωμικοῖς. v. Πέδικος.
 Νίπτροις. v. Παρεσία. λ.
 Οἰνομίω. v. Διέξοδοι. Λήθω. λ.
 Ποιμέσι. v. Θρησκ. Ξανῶ.
 Τραχινίαις. v. *Οὔκος.
 Τριπτολέμω. v. Ἀπεπλίζατο. Περιβά-
 δην. Ηλίζ.
 *Ἐν Τρωίῳ. v. *Ἐμασχαλίσθη.
 Τυμπανίσαις. v. Δρακικαῦλος.
 *Ἐν Τυροῦ. v. Ταυροφάγον.
 *Ἐν Φαιδρα. v. Χαλάσω.
 Φιλοκτήτῃ. v. *Ἀφαντον. Νευροσπαδής.
 Sophoclis castitas, v. Ἀπολλάνιος.
 Sophron. v. Ἀποκακήσαντες. Ἀποκηδήσαν-
 τες. Ξυήλην. Τῇ. Ψαμμακοσογογάγρα-
 *Ἀκεστρίας. v. Κάπηλος. ε.
 *Ἀνδρείοις. v. Πωλας.
 Sosibius, Lacon. v. Δικηλιζῶν.
 Soficrates. v. Ἀμφίας.
 *Ἐν Κρητικῇς. v. Δέλων π.
 Soterichus. v. Βασσαρικά.
 Spreusippus.
 *Ἐν τῷ αβ' τῷ Ὁμοιοτήτων. v. Πηνίον ζ.
 Spreusippi, philosophi, poema in Cassandri
 nuptias. v. Αἰσχίνης.
 Stephanus, comicus, Alexidis, comici, F. v.
 Ἀλέξης. Antiphanis F. Ἀντιφάνης.
 Stefichorus. v. Ἀρίβαλλος. Καθέλων. Κύλ-
 λαρος.
 Stilpon. v. Μεγαρίσαι.
 Strabo. v. Ἀβυδῶν. Λέκκελλος.
 Strattis. v. Ἀπεμυθήσω. Δυσόμοια.
 *Ἐν Ἀταλάνταις. v. Διφροφόροι.
 *Ἐν Ἀταλάντῃ. v. Σκῶρ.
 Μακεδῶσι. v. Τοπῆον.
 *Ἐν Πολιτείᾳ. v. Οὐ λῖνον.
 Ποταμοῖς. v. Λῖνον λ.
 Suetonius vid. infra Tranquillus.
 Symmachus. v. Ἀμαξίς. Ἐκείσια. Θάρξελ-
 λείδης. Κνίζων. Νιττάριον. Οἰνοπίπας.
 Syncellus (Michael) v. Διονύσιος ὁ Ἀρεωπ.

Synefius. v. *Ριναλαβίς.
 Synefii, Lydi Philadelphienfis, filius, Andro-
 clides. v. Ἀνδροκλείδης.
 Synefii frater, Hierax. v. Αἰδεσία.
 Syrus Scripturae interpretes. v. Σερεῖνας.
 Τ.
 Telsugis discipulus, Empedocles. v. Ἐμπεδο-
 κλῆς.
 Teleclides. v. Ἀηρώτιζεν. Ἀπατήσαι. Τὰ
 δ' εἰ παρὰ κ. Τευτάζεν. Τύλα.
 Ἀμφικτύοσι. v. Αὐτίτην. Κατὰ χειρός.
 Σῆσαι.
 *Ἡσιόδω. v. Οὐδαμῇ.
 Πρυτάνεσι. v. Ραγδαίεσι.
 Terpander. v. *Ορθιον νόμον.
 Terpsion. v. *Ἡ δὲ χ.
 Thagenides. v. Μὴ νόμισον.
 Thalassius. v. Θεόφιλος.
 Theaetetus. v. *Τδωρ δὲ π.
 [Τ] *Ἐν τῷ περὶ Παροιμίας. v. Οὐδὲν πρὸς
 τὸν Δ.
 Thebaicorum scriptor anonymus. v. Καδ-
 μέια v.
 Themistocles, interpretes oraculi, sapiens ad-
 pellatur. v. Ἀνεῖλε.
 Theo, grammaticus. v. Ἀπίων.
 Theocles. v. Ἐλεγείρεν.
 Theocritus. v. Ἀδύ. Ἀπίτυς. Βράβηλα.
 Εὐρώς. Ἡττήθης. Κεϊλιδαῖν. Κυλοιδίον.
 Στερέδον ἀντ. Τήνα. Ψιθυρίζει.
 Theodoretus. v. Ἀσκός ἐν πάχνῃ.
 Theodorus, Rhodiorum strategus, ἐν τοῖς ὑπο-
 μνήμασι. v. Πανικῶ δαματι.
 Theodorus, anagnosta.
 *Ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ. v. Διόδωρος
 μον.
 Theodorus, Ilienſis.
 *Ἐν β' Τρωϊκῶν. v. Παλαίφατος Ἀβυδ.
 Theodorus, Raithi presbyter. v. Μάνης.
 Theodorus, atheus, mox Deus. v. Ἀρίστη-
 πος.
 Theodosius, coenobiarcha. v. Ἀναστάσιος.
 Theodotus (lege Theodotio) v. Κνίζων.
 Dddd 3 Theologus.

- Theologus. v. Ἀγνωμένος. Ἀγόνων. Ἀίδρις. Ἀκάω. Ἀλαίπται. Ἀντίοχος. Ἀπανθήσαντα. Ἀπαρχμάτων. Ἀπῆντα. Ἀσκευον. Ἀσικῶς. Διανύγεια. Αἰρεῖς. Μεγαλομερία. Μελία. Ὠρεα καιρός. Ὠρεγένης, ὁ καὶ Ἀδ. Παράδεισος. Περιέργα. Περιδέξιος. Πηδαλιεχῆν. Σχέσις. Φιλοτίμως. Χθές. Ψίχες. (Vide etiam supra Gregorius, theologus.)
- Ἐν τῷ, τί δὲ οἱ Μακκαβαῖοι. v. Ἀντίοχος. Εἰς τὴν Συντακτίριον. v. Περιέργα.
- Theophrastus. v. Ἀρχὴ ἀνδρα. Δίοςμος. Ἰσοτελής. Καταχειροτονίαν. Κύτταρος. Νάννος. Ὀλοσχοῖνος. Ὀσφραντικόν. Παρμενίδης. Ρίς. Θυμβογέροντες. Ὑποφόνια. Φλέων. Ψινάδες.
- Διαθήκαι τῶν ἐξ Ἐλευσίνος. Ὀργεῶνων. Ὀργεῶνας.
- Ἐν τοῖς πρώτοις Καιροῖς. v. Ἀρχὴ Σκυρία.
- Ἐν τῷ περὶ Καιρῶν β'. v. Κυψελιδών.
- Ἐν τῷ περὶ βασιλείας Κυπρίων. v. Τιάρα.
- Ἐν τοῖς περὶ τῶν Νόμων. v. Ἀρδήτης. Κατὰ τὴν ἀγοράν.
- Ἐν γ' τῶν Νόμων. v. Ὅτι οἱ αἰλόντες. Συζωμώτερον.
- Ἐν ἑ νόμων. v. Φάρμακος.
- Ἐν ιε' νόμων. v. Ἐμφρεάτοι.
- Ἐν ζ' Φυσικῶν. v. Ἀκαλήφη. (imo potius Φυτικῶν.)
- Ἐν ζ' περὶ Φυτῶν. v. Μελίνη.
- Theopompus, comicus. v. Καταπλήξ.
- Eius drama, Βατύλη. v. Νιττάριον.
- Ἡδυχάρει. v. Καταχύσματα.
- Θησῆ. v. Ἀβυρτάκη.
- Καπηλίσσι. v. Ἀττις.
- Παμφίλη. v. Ῥαχίζεν.
- Ἐν Σερεῖσι. v. Περίβαλα.
- Theopompus, historicus. v. Ἀνεχε. [P] Ἀνθῆλιος. Αὐτοβοεί. Κιλικισμός. Λοπάς. Λύκειον. Μαύσωλος. Ὀμηρον. Σκιραφῆεν. Σπεδάζω. Vide inprimis. v. Ἐφρός.
- Liber XXXI. Τί ἐστὶ τό.
- Ἐν τῇ Ἐπιτομῇ τῶν Ἡεροδότη. v. Σπυδάζω.
- Ἐν Φιλιππικοῖς. v. Βάκις. Δέλων πόλις. Κάθαρσις γυν. Λόγον ἔχων. Πονηροπολις. Φορμίον.
- Ἐν β'. v. Φερήσας. Χύτροι.
- Sub Theopompi nomine editus liber ab Anaximene contra Athenienses et Lacedaemonios, in Ἀναξιμένης. Ἀριστοκλῆας.
- Theosebius. v. Ἐπίκτητος. Ἱεροκλῆς.
- Thucydides. v. Ἄγος. Ἀδραμύτειον. Ἀδύνατα εἶναι. Ἀθήναιον. Ἀκηρυκτεῖ. Ἀκροτελεύτιον. Ἄλη. etc.
- Πρώτη. v. Ἀναπίπτειν. Ἀντιλογιῶν. Ἀποψυχῆν. Ἀργυρεῖν. Διαβάλλειν.
- Τρίτη. Ἀνταπαιτῆσαι.
- Τετάρτη. v. Ἀνταπαιτῆσαι.
- Πέμπτη. v. Ἀγών. Ἀνανεῶθαι.
- Ἑβδόμη. v. Ἀποσοματίζειν.
- Thugenes vel Thugenides.
- Ἐν Δικασαῖς. v. Τριαχθῆναι.
- Timaeus. v. Ἀγαθοκλῆς. Ἀριστοτέλης. Δακτύλος. Δημοχάρης. Καλλικύριος. Κοινὰ τὰ τ. Ὡς τὸ ἱερὸν π. Σαρδωνίος. γ. Ρο-lybil de eo iudicium v. Δεισιδαιμονία.
- Timarchus, Rhodius. v. Ἀργάς. (Sed ibi legendum, Τιμαχίδας.)
- Timocles, Syracusanus. v. Ὀρφεύς.
- Timocreon, Rhodius.
- Eius scolium in diuitias. v. Σκολιόν.
- Timon. v. Φλέδων. Σκινδαψός.
- Tragicorum pleias. v. Ἀλέξανδρος Αἰτωλός. Λυκόφρων. Ὀμηρος Ἀνδρομάχης. Σωσιθεός. Σωσικλῆς. Σοφοκλῆς. Φίλσκος.
- Tranquillus. v. Ἀσάρια.
- Tribonianus. v. Ἀγαθίας.
- Tusciaus, Phryx. v. Ἀκάκιος. Αἰβάνιος.

V.

- Varro. v. Ἐγκατέσκηψαν.
- Virgilius. v. Λίβεργος.

Vita S. Euthymii. v. Ἀν' ἀμφοῖν.

X.

Xanthus.

Ἐν β' τῶν Λυδιακῶν v. Ξάνθος.

Xenagoras. v. Κέκωπες.

Xenarchus, comicus. v. Ξηγίγες.

Xenophanes. v. Ξηίφας.

Xenophon. v. Ἀγαθός. Ἀγαθὸν τινι Ἀγχεά-
τος. etc.

Ἐν Ἀπομνημονεύμασιν. v. Δυσωπῆμα.
Πρόδικον.

Ἰέρωνι. v. Ἀγλευκός.

Ἐν Κύρῳ Ἀγαβάσει. v. Ἀνώγειον. Ἐκλώ-
πουν. Καρπαία. Κατασκεδάξεν. Με-
λίη. Δημ. Ξυήλην. Χιῶν.

Ἐν Κύρῳ Παιδείᾳ. v. Πιδανές.

Ἐν τῇ Λακωνικῇ πολιτείᾳ. v. Μορῶν.

Ἐν τῷ Οἰκονομικῷ. v. Ἀγλευκός.

Ἐν Συμπόσιῳ. v. Σπευδάξω.

Z.

Zeno (Eleates). v. Θέαις. Ἐλείᾳ.

Zeno Citieus. v. Αἰγυπτία. Ἄνεσι. Καθῆ-
κον. Ὀρμή.

Zenodotus. v. Δαιτή.

Zenodoti discipulus, Aristophanes gramma-
ticus. v. Αἰρισόφ.

Zoili, Amphipolitae orationibus vsus Demo-
sthenes. v. Δημοσθένης.

Zopyrus. v. Ψιδυριεῦ.

Zopyrus, Heracleotes. v. Ὀρφεύς.

Zoroaster. v. Ἀστρονομία.

Reliqua CAPIT. XL. LIBRI V. (in vet. edit. Vol. X. cap. XL.)

IV. *Index scriptorum, a viris doctis in Suida, ubi nomina ille praeterit, inuestigatorum: ex edi-
tione Küsteri. V. De Etymologico Magno eiusque auctore. Illum nec Megalum esse, nec
Nicam, nec Suidam, nec Musurum aut Calliergum. VI. De magni etymologici editioni-
bus. VII. Alia etymologica graeca perditā et MSS. et recentiorum edita. Index scripto-
rum, in Etymologico magno laudatorum. VIII. De Lexicis graecis ineditis, nec non de
glossariis variis editis ineditisque. IX. Lexicon graecum biblicum vulgatum e MS. Codice
D. Abrahami Hinkelmanni. X. De Lexico Varini Phauorini. XI. De Lexicis graeco-
latinis recentium scriptorum maioribus. XII. De minoribus tam generalibus, quam specia-
libus. XIII. De Scriptoris synonymorum, epithetorum, particularum, phrasium graeca-
rum etc. XIV. De graeco-barbaris et recentis Graeciae Lexicis.*

[Cum auctario G. C. Harles.]

[P] IV. *Index Scriptorum, a viris doctis in Suida, ubi loca ille non nominatis au-
thoribus adscribit, inuestigatorum, repetitus ex editione Küsteri.*

Aelianus. v. Κῆτος. Κρηλός. Τέφρα.

Aelianus Tacticus. v. Ἐξεργμῶν. Δοξή Φάλαγγ. Μεταβολή. Παρεμβολή. Περισπα-
σμός.

Aeschines. v. Φρυωνίδας.

Agathias. v. Ἀκροσύλια. Ἀνδράρειον. Ἀνεδήσατο. Ἀφελές. Γεγανθυμένες. Γηραιός. Ἐγκαι-
νίδες. Ἐμπληκτοί. Καθεστῶτι. Καθεστῶτων. Κγκλιδάριοι. Κάμυθα. Μελαντικός. Ναρ-
σῆς. Οὐράνιος. Πρεσβείας. Πρεμβόλα. Πρεξερεσία. Σταγειρίτης. Σχολαίτερον. Το-
λυπείων. Τομίας. Ὑπενέρωσις. Φοράδην. Χορρόης.

Alexander

- Alexander, Aphrodisiensis. v. Ἀλεξάνδρ. Ἀναγκαῖον. Ἀνδρῶπος τὸ περὶ Ἀντικείμενα. Ἀντιστροφῆς. Ἀπλῶ λόγῳ. Ἀποκηρυκτον. Γυμνασία. Διαλεκτική. Αἰρετόν. Εὐκράτεια διὰ θ. Εὐκράτεια σωφρ. Ἐκ περιουσίας. Ἐνδοξα. Ἐνθύμημα. Ἐντευξίς. Ἐξ υποθέσεως. Ἐπαγωγή. (pag. 784.) Ἐπιπόλαια. Ἐπιστήμη καὶ αἰσθ. Ἐπιτίμησις. Ἐρως αἰδ. Ἐρώτησις Ἐνδοξος. Εὐδαιμονία. Ἐμεζία. Εὐκας. Εὐφυΐα. Εὐψυχος. Θεωρία αἰρ. Θέσις κατ' ἄρισ. Κάλλος συμμ. Κυρίως. Λευκόν. Μίξις. Νεμεσητικός. Ὁμολογία. Ὁμαίνυμα. Ὀργή. Πάθος. Παράδειγμα. Περιουσία. Πίσις αἰδ. Πίσις ὅτι. Πολυπραγμοσύνη. Πράξις. Πραότης αἰσθ. Προαίρεσις. Συλλογισμός. Συνοχή. Ταυτόν. Τόπος. Τεργγός. Φίλος ἔτ. Φθόνος πᾶθ. Φόβος. Φυγ. Φορέα. Φύραμα. Χαρά. Χρησις.
- Anonymus in vita Aristotelis. v. Ἀριστοτέλης, υἱὸς Νικ.
- Anonymus in vita Pythagorae apud Photium. v. Ἀρχήης. Ἀνδρῶπος αὐτός. Ἀριθμῶ. Εἰμαρμένη. Μνήμη. Ὁξύτης. Ὀψις. Πυθαγόρας τὰ σύμβ. (pag. 236.) Τετρακτύς.
- Antoninus (Marcus). v. Ἀν. τέττ. Ἀποθανεῖν. Ἀσχολος. Ἀψικάρδιος. Ἀψίκορος. Γράσος. Δαίμων. Εὐανακλήτως. Θεραπεία. Ὡς καὶ. Περιλαλῆσιν. Προσοχή. Στόλιον. Συμβαίνοντα.
- Apollonius, Rhodius. v. Κατβαλός.
- Arrianus. v. Ἀδην. Ἀνάσσεις. Ἀντίβας. Ἀσδρέβας. Καρχ. Ἀχίλλεος εὐχή. Γέρω. Δακτύλιος. Δεισιδαιμονία. Διτίτην. Ἐπικύδης. Ἐταίρα. Εὐψυχία. Εὐψυχος. Καταπέλτης. Κάτων. Μάρκος Μάλλ. Μασσανάσης, ὁ τῶν Ναμ. Περσεύς Μακ. Σύφαξ.
- [P] Aristophanes.
- Acharnensibus. v. Ἀλλ' ἔστιν ἡμ. Ἀμπεχόμενος. Ἀνδρα τιθ. Ἀπεμορζάμην. Ἀποεῖντι. Γλίσχρες. Γραφή. Διαλλαγή. Διαπενθῶμεν. Διόπτῃς. Ἐναπομώρεται. Ἐνθ. Ἐξεράσατε. Εἰ μὴ κατένψε. Ἰνα μὴ σε βᾶψω. Ἰσχειν. Ἰτεία. Θρυαλλίς. Καταέρδαν. Κατατεμῶ. Κλαίει πικρά. Λάρκος. Λεκάνια. Λιπαρῶ. Μεγαρεϊκῶ. Νεώριος. Νημησία. Ὁξωσιν. Ὅσα. Οὐδέποτε ἔγω. Οὐκ ἔνδον. Οὐρία ἔστι. Ὡς ἔγω μ. Παλλαδία. Παλαμῶσθαι. Παρακακομμένος. Πάρονψ. Περιδῶ. Πόσος. Πραγματῶν. Σκάνδιξ. Σκοροδίοις. Σπυρεῖδιον. Συμφορέα. Σῦς. Ταραξικάρδιον. Τίς ἀμφὶ χαλκ. Ὑπὲρ ἐπιξ. Ὑς. Φελλά. Φεψάλω. Φιλτάτιον. Φοινικίδα. Χειμῶν ὄρν. Χοιρίων. Ψόφθ. Ψυχρῶ.
- Auibus. v. Ἀλφειός. Ἀμάθης. Ἀμαρυγιάς. Ἀναβολαίς. Δεκατεῖεν. Διεμήρισαν. Δῦλος ὢν. Ἐκβιβάσας. Ἐξωκοδόμηται. Ἦκει. Θεαγένης χεῖματα. Καλλίας πτερ. Κατὰ χερός. Κόψυχος. Κραδῆ. Λάμπων. Λήκυθον. Λύσον. Μά γην. Μή μοι π. Μῶρά μοι δοκ. Νυμφίβιον. Ὄνος ὄρνις. Ὁρέτης. Ὄρνις. Ὄσμή. Οὐδὲν δὲ οἶον. Οὐδ' ἐν ἔς' αἶμ. Οὐκ ἐπίσταμαι. Οὐχ ὑπ' ἄλλων. Πεισάνδρην. Πηνίκ' ἐστίν. Πληκτρον. Πολιόν. Πῶς δοκεῖς. Πραγματοδότης. Πυτιναῖα. Σέρφος. Σκυτάλι' ἐφ. Ταυτὶ μετὰ ἐκ. Ὑμεῖς μ. Ὑφαντοδόνητον. Φιλοκράτης, ὁ Στρ. Φρυγίλος. Φρυξ' μηδ. Χαραδριός. Χθονίας.
- Ecclēsiastis. v. Ἀγύριος. Ἀγχεσσα. Ἀνάσιμον. Ἀντεχεροτόνησεν. Ἀωρία. Ἀποιμῶζον. Ἀριφράδης. Δευτεριάξεν. Δημοτικά. Ἐκάστοτε. Ἐνημμένος. Ἐξολίσθη. Ἐξόν. Ἐπικλιντρον. Ἐπικράτης. Ἰσω. Κατωνάκης. Κεκομμένος. Κνῦμα. Κρεάγγρα. Μίλτος. Μῦρα. Νεβυσκόν. Οὐδὲν περ. Ὡς καταλ. Παμπησίαν. Παραβλέψασα. Παραπεπληγμένα. Παραχορδαῖς. Παρερπύσασα. Παρέρπυσεν. Πάτταλον. Πλεόνων. Προσπί-

Προσπίπτουσα. Πρωΐ. Σμῖος. Στοά τὸ ταμ. Συμβαλλῶν. Τί τὸτό σοι τ. Τέτω μὲν ἔγω. Ὑπαποτρέχων. Ὑποδῶδε. Φορμίσιος. Χαρίτων. Χοᾶ.

Equitibus. v. Ἀνέσιος. Ἀντιφερίζων. Ἀξιώτερος. Ἀπεψησάμην. Ἀφες. Βειμήσσω. Διαπατταλευθήσῃ. Διασείων. Δωροδοκεῖν. Ἐγχανών. Ἐμὲ δὲ τοιῦτ. Ἐξολών. Ἐφ' ἔνδεκα. Εἰ μὲν ἔν. Ἡλιδιάζω. Ἡραδεν. Θρέττε. Κομαῖ. Κώδιον. Κράμβη. Κύβδα. Κυνοκοπήσω. Λεπτὴ τις. Λῆτρον. Λοιδορεῖσθαι. Μάγνης. Μᾶζα. Μέταικοι. Νάπυ. Νῶϊν. Νῦν χρ. Ζυναυλίαν. Οἶνε π. Οὐχιζέται. Ὀπάσας. Οὐς ἐγὼ βόσκ. Οὐ χεῖρον. Πεντεσφείγγω. Ξύλω. Περιδε. Περιεῶ. Περικόμματα. Πλατυγίς. Πλετω. Πόρπαξ. Προσῶδια. Πρώτα σοιχ. Πυκνός. Σίζον. [P] Στάσεις. Τὴν δαρισι. Τὸ μὲν νόημα. Τυφῶς. Ὑπερεμπυπάζοντο. Φανός. Φροντίς. Χασείω.

Lyfistata. v. Ἄλλ' ἐμός. Ἄλτος. Ἀνοργίας. Ἀπερᾶντα. Ἀποβῶγας. Αὐτόδαξον. Ἀψήκτω. Γρυκτόν. Γυναικίσις. Δέλτα. Διαλλάττειν. Διαφορευμένης. Αἰεί. Ἐν μύετ κλ. Ἐξαμήσω. Ἐξέτες. Ἐξηθισμένα. Ἐπιγλωττήσομαι. Ἐριννύων. Ζωπυρήσεις. Εἰρημένον. Ἰὺγξ. Καταπυγωνέζωρον. Κόπτω. Κύλιξ ῥοπ. Δαμπιτώ. Λόχημ. Μηδική ποα. Μῆλα. Μισωθῆναι. Οἶῶ. Οροφή. Οὐδὲν γὰρ. Οὐδὲν ἐς. Θηρ. Οὐκ ἐπιγλωττήσομαι. Οὐκ ἐτῶς. Οὐ εἴσομαι. Οὔτε σὺν πανωλ. Ὡσπερμ. Παππῶν. Παιγνία. Πλεκῶν. Σάκος. Σφειγῶν. Ταῦρος. Τίμων. Τοξοποιεῖν. Τρικορυσία. Τυρόκησις. Φανός. Φορήσω. Χερνίβος. Ψήττα. Ψήφος κρ. Ψηφοφορία.

Nubibus. v. Αἶθεν κελ. Ἀεροβατεῖν. Ἀλσὶν διασμ. Ἀτιμάχε καταπ. Ἀπέσω. Ἀτέχνας. Βλιττομάμματος. Γνώμα. Γνώση. Δέον. Διόισεν. Ἐμπηδῆσαι. Ἰὼ κλάετε. Κρίνεσι. Λεπτολογία. Μανιῶν. Μεγακλῆες. Μεταπήδα. Νεφέλας. Οὐκ ἂν ἀποδ. Οὐρανόμηκες. Παρακαταβολή. Παράνοια. Παρατεῖναι. Πεντετάλαντος. Πηδᾶν. Πολλάς ἐπιτε. Πολλῶ γε μ. Σωκράτης, Σωκρ. Ταχύς. Τεττίγων. Τηλεσκοπῶ. Τῆς μαρίας. Ὑπέρτονον. Φιλῆ γὰρ πως. Φλαῦρον. Χαύνωσιν. Χαιρεφῶν. Χολῶσι. Χροιά. Χρυσῶ καταπ.

Racē. v. Ἄλλ' ἔτις ὑμ. Ἀντλία. Ἀφευε. Δαλίον. Ἐλεήμων. Ἐμποδῶν. Κόρημα. Λήσεις. Μονωδῶν. Νῦν τῆτ' ἐκ. Οἶον τὸ θαυμ. Οὐκ ἔτι παρὰ τ. Ὡς καλόν, ὦ Πίσ. Παρέτρεγον. Περιεζώσατο. Πονηροῖς. Ρίπος. Σαμοθράκη. Σοβαρά. Φαύλως ἐρ. Φοινικικῶν. Χάρισι. Χρυσίς.

Rinto. v. Ἄλλ' ἐκ ἔνεσι. Ἐκάτην. Εἰρεσιώνη. Ἡ γλῶττα τῷ κ. Ἦσαν. Θάσιος. Κύλιξ ῥοπ. Οἶμοι δὲ κύλ. Οὐ γὰρ πέσεις. Οὐκ ἔτι συκοφ. Ὡς ἀγαθά. Τὴν τετραῖδι. Ποθεῖς. Συλλήβδην. Συνεκποτέα. Φακαῖ.

Rapis. v. Ἀνάπαυλαν. Ἀχθοφύρον. Βεῖδας. Γοργόνες Τιθε. Δημαγωγεῖ. Διαύλειον. Λιόλαν. Ἐγῶδα. Ἐγὼ μὲν. Ἐξίσασθαι. Ὡς ἀπόλοιτο. Κατατιλᾶ. Καὶ ταῦτ' ἔχ. Κωδωνοφαλαροπάλης. Λεώκριτος. Λῆμα. Μάχιμος. Μεγαίνετος. Μὴ τον ἐμόν. Μικροπρεπέας. Μωροί. Οἰδέσαν. Οἶδ', οἶδα. Οὐ δήπε μ' ἀφ. Οὐκ ἔστιν ὅς. Οὐκ ἔχω φράσαι. Οὐχ οἷός τ' εἰμί. Ὡς ἀπόλοιτο, Περικλῆς ἔτ. Πινακῆδόν. Πλαίσια σύμπηκτα. Πονηροῖς. Πᾶ σχήσεν. Πυρρίχαις. Ῥόπαλα. Σάφα. Σκολιά. Σκύμνος. Σμιλεῦματα. Συγχυθεῖς. Ταῦτα μὲν περ. Τὴν [P] γῆν. Τίς εἰς ἀναπ. Τίς δ' εἶδεν. Τόιας Στυγός. Τυφῶν. Φεῦ. Φιλοτιμότεραι. Χαλκίον. Χάρων.

Thesmothetiaxym. v. Ἀγρεῖα. Ἄλλ' ἔγ' γάρ ἐστι. Ἀνταυγῆς. Ἀρσένι. Ἀὕτη μὲν ἡ μ. Ἐγκυκλον. Ἡκεῖς. Κηδεστῆς. Κομφόν. Κοικύλλεις. Κοινολογία. Λέων. Μελανοσυρμαῖον. Μύρμηξ. Παλαμῆδης. Πλάτη. Πορίμων. Πόσθιον. Πυραμῆς. Σμίλη. Τερηδών. Τεχνάζειν. Τεχνάσματος. Τί ἔν' ἐτι. Τορεύει. Ὑφέξειν. Χαλαρά. Ψίλος.

Vespi. v. Ἀναμασσώμενοι. Ἀνατρετῆς. Ἀνδρήνη. Ἀὕτη γὰρ χρ. Διεκερματίσει. Δοθῆνι. Λίσωπος, ὁ τῶν μ. Ἐκκαλαμαῖται. Ἐλαολόγοι. Ἐξ ὅζης Ἰδίκη. ὦ εἰδῆς. Ἰνοί. Θαψίγη. Θεσμοδέτης. Θυμὸν ὅζ. Καταπροΐζεται. Καχρυών. Κλητῆρα. Κλητῆρ. Κύνες πολ. Λάχανα. Μισόδημος. Οὐδὲ χαίρω. Ὡς ἡδῶς. Παροπικώτατος. Περιπεφθῆς. Προσκαύσασα. Πρυτανεῖα. τὰ διδ. Πυρίων. Σαυλοπροπκτιᾶν. Σπέρρον. Σορός. Στίλη. Στυφεδανός. Ταῦτα λη. Τωθαίξεν. Τροφαλῖς. Τί ταῦτα λη. Τυφεδανός. Φυσημάξα. Χαρινάδης. Χελωνας. Χελύνη. Χοίρεινα. Χορόθληψ.

Artianus. v. Ἀλέξανδρος ὁ φιλ. Ἐνυάλιος. Ἡφαισίων. Ὡξος.

Artemidorus. v. Ἀγκών. Ἀκέφαλος. Ἀλληγορία. Ἀναβάσεις. Αναγκαῖον. Ἀνδρεία. Ἀρπασόν. Ἀσάμινθος. Βαλανεομφάλης. Γαλῆ. Γάρος. Γενεά. Γνάφαλοι. δακτύλιος. Δόνυσος. Δράκων τὸ θηρ. Αἴγες. Αἰδοῖον. Ἐθος. Ἐλέφαντος. Ἐνύπνιον. Ἐφεστῆς. Ἐφηβος, κη. Ἱερά νόσος. Θύλακες. Κλίβανος. Κορώνη. Κῦμα. Λοχαῖοι. Μελιταῖον κυν. Μορμυρωπός. Νεμοσᾶν. Ὀνειρον ἐνυπν. Ὀνειρος. Πεπράσθαι. Πλύνεται. Πυργίσκοι. Σιδηρῆς ἄνθρ. Στοιχεῖα. Σφαιρίζω. Τέραμνα. Τήβεννα. Τριβακά. Τοίχαρχος. Τύλη. Ὑπτιος. Φοῖνιξ. Ψῆφος. Ψῆφ. καλ.

Astrampylchus. v. Ἀλώπηξ. Ἀνήρες. Ἀνδραξι. Ἀσρα βλ. Βόας θεωρ. Βορβοροτάραξις. Βρονταί. Βρύσις. Γελών. Γέροντα. Γυμνός καθ. Δένδρεῖ. Ἐκκλησίαις. Ἐσθον. Ἰππας μελ. Θάλατταν ἰδ. Θανὼν καθ' ὕπν. Θρίδακας. Καθ' ὕπνης. Κεκλωσμένα. Κόπρω καθ. Λαγῶ πεν. Λάικω. Λύκος κεχ. Μάχην. Μητρί πλακ. Μιζιονίδης. Μῦς δ' αὐφάν. Νεκρὸς ὄρ. Νηησμένα. Οἶνος κεν. Ὀσμή. Οὐρανοβάμονος. Ὀψεις πατ. Ὡα κρατ. Πάσσαλος. Πηθων, ροστ v. Παχῆς. Παῦδας κρατ. Περιτεράς. καλὸν πέτεσθαι, ροστ v. Πέττεσα. Πέτρα καθ. Πηγὴ διαυγ. Πνοή. Πόδας. Πόλον. Ράβδος. Σεληνη. Σταφυλή. Στολήν. Στύλος. Σῦκον. Σφῆκες φαν. Τέχαι καθ. Τρίχας. Τρώων. Τυφλὸν φ. Ὑδωρ βλ. Ὑπνος ἐπὶ θ. Φιλαιν. Χῆρα. Χιών φαν. Χιτῶν ῥαγ. Χρυσὸν κρ.

[F] *Athenaeus.* v. Ἀθηναῖος. Ἀκήματα. Ἀλθηφιάς. Ἀνακῆσθαι. Ἀναλαμβάνειν. Ἀναπίπτειν. Ἀνθεα. Ἀπίκιος. Ἀπυρα σῖτα. Αἰδός. Ἀφύα. Βρέχεν. Βρύτια. Δακτυλήθρα. Δαῖς. Δαιτή. Δειπνοσοφισαί. Ἐξυπτιάζω. Ἐπισεφέας. Ἐπιτραπεζώματα. Καλλιφάνης. Καρίδας. Καταιονῆσι. Κατέσειε. Κιντέρους. Κωθωνίσαι. Ματρείας. Μέθη. Μενεκράτης Συρ. Οἶνος ὠνομ. Ὀμηρος. (pag. 683.) Ὀρχησις. Ὀσρεα. Ὀψοφαγία. Πάμφιλος ἔτος. Πασάμενοι. Περιγλωττίς. Πίσυλλος. Πράμιος οἶνος. Πυλάδης. Σημός. Τελετή. Τελλιάς. Τιμαχίδας. Φαλλοφόροι. Φιλόξενος, λευκ. Χάριμος συρ. Χορείαν.

Basilus Magnus. v. Ἀποσολικὴ πολιτ. Ἐξ ἔ.

Chrysostomus. v. Ἀββα. Ἀπρόσιτον. Ἀφοσιμέθα. Βδέλυγμα ἐρ. Δελεία. Ἐνδελεχισμός. Μωρεῖα διὰ χρ. Συγκατάβασις. Τελώνης ἀλλ.

Codinus.

Codinus. Multa sunt apud Suidam loca, quae apud Codinum de *Originibus CPolitanis* totidem paene verbis leguntur. Ea autem non ex ipso Codino, utpote scriptore recentiore, Lexici huius compilator sumsit; sed ex eodem auctore ^{a)}, ex quo et Codinus. Loca autem sunt sequentia. v. Ἀδιαβηνή. Ἀρεαδία. Ἀτρεβαττίας. Αὐγεςος ὁ Κ. Ἀφροδίτη. Βασιλική ὅτι ἐν τ. Βηρίη. Γῆ. Δημήτης. Ἑλένη. Ἑρμῆν. Ἑσίος. Ἡρα. Ἰανναίριος. Ἰβσηνιανός ἔτ. Κτ. Κυνήγιον. Μάμας. Μανάμ. Μηᾶς. Μίλιον. Παλατῖνοι. Πρίαπος τὸ αὔ. Πρεκόπιος ὅτι ἐν τ. Σέλευκος ἔτ. Σταυρὸς ἐπὶ τὸ β. Στήλη τῆ φ. Τριβενάλλον. Φόρος.

Constantini, porphyrogenetae, Collectanea, siue Excerpta historica. Loca inde deprompta ad suos quaeque auctores, veluti Polybium, Diodorum, Nic. Damascenum, etc. retulimus.

Cyrillus, Alexandrinus. v. Ἑρμῆς, ὁ τρισμ.

Cyrillus, Hierosolymitanus. v. Ὀλυμπίας.

[P] Damascius. v. Ἀθηνόδωρος, ε. pag. 73. Ἀληθινὸς ξως. Ἀμήχανον. Ἀμματιανὸς γρ. Ἀμφιλαφῆ. Ἀναλκίς. Ἀπλάσος. Ἀρεκαῖς. Ἀρεσθαί. Ἀσκληπιοδότος. Ἀτρευτος. Ἀφροδείας. Γέσιος. Γρηγόριος αἰδ. Δαιμονία. Διαγκωνισάμενος. Διαδέτης. Δέσιν. Δαριος αὐλ. Ἐνδεύερος. Ἐπίκτητος. Ἑρμαῖον. Ἑρμείας ἔτος. Ἐως τὸ περ. Εὐδύγλωττος. Εὐλόφος. Εὐμοίρια. Εὐπείδιος. Εὐρετής. Εἶδος. Ἡλῆξ ἡλ. Ἡραΐσκος. Ἰφικρατίδες. Θεαγένης. Θῶπες. Κατακωχή. Κατανατίσασθαί. Μαρίνος. Μισοπράγμαν. Μᾶμος. Ὀλυμπος. Οὐλπιανός. Ὅτα κατεαγότα. Παμπρέπιος. Πλάτων ὁ Φιλ. Πολυήκοος. Σαλῆσιος ἔτ. Σεβηριανός, ἀπὸ δαμ. Σεπηρειανός. Σωρανός ἐφ. Τὰ ὅτα. Τελεσιβερόν. Τοκορίζεται. Φῶτα. Φυλάκεια. Χωρὶς τὰ Μυσῶν. Ψυχῆ.

Monendus hic est Lector, plura apud Suidam loca occurrere, quae ex Damascio deprompta esse, et stilus et argumentum facile persuadeant: sed nos ea tantum hic notauimus, quae et apud Photium in Excerptis ex Damascio leguntur, et proinde Damascii esse certo constat.

Diodorus, Siculus. v. Ἀναγωγή. Ἀναλοζάμενος. Ἀνέσκειν. Ἀντέχει. Βάρος περὶ πολ. Βλάων. Γάζα. Δημήτριος, φανοςρ. Διατροπή. Ἐπιφύεμενος. Εὐκαιρίαν. Ἰδιον. Ἰδιωτ. Καλλίας, ὁ συρ. Προδεκταίς. Συβαριτμαῖς. Τίμαιος, ἀνδρ. Ὑπερπετῆς.

Diogenes, Laertius. v. Ἀγαθόν. Ἀγῆθητα. Ἀγκών. Ἀδιαφορία. Ἀδύνατα. Ἀκαδημία. Ἀκίβδηλον. Ἀκρων. Ἀμπωτίς. Ἀμφιβολία. Ἀναγκαῖον. Ἀναμμα. Ἀξιοπίπος. Ἀξίωμα. Ἀπαθῆ. Ἀπνες. Ἀπογραφή. Ἀρετή. Ἀρρώσημα. Ἀρχή. ἀρχ. Ἀτυφία. Ἀῦες. Αὐλητρίς. Βάρος περὶ πολ. Βασιλεία. Βασαχδεῖη. Βίαντος. Βροντή. Γαλαξίας. Γραμμή. Γυμνοβύπαροι. Δασμολογῶ. Δαίμονα. Δέλτος. Δεσμά τῆς ψυχ.

Εεεε α

Δείξεις.

a) Hunc auctorem anonymum Antiquitatum CPolitanarum trecentis et quinquaginta annis Codino antiquiore primus e codices regis Christianissimi A. 1711. vulgavit *Anselmus Bandurius*, ut dixi volum. VI. pag. 549. sq. vet. ed. Casimiri vero Oudini argumenta, quibus Michaeli Psello il-

las antiquitates vindicare voluit in diff. inserta tom. VII. Hist. criticae Massonianae pag. 247. sq. et recusa Lugd. Bat. in triade dissertationum A. 1717. 3. admodum incerta esse eo lubrica, probat laudatus *Bandurius* praef. ad tom. I. numismatum imperator. Parif. 1748. fol.

Δείξεις. Δηλὶς πολ. Διακόσμησις. Διαλεκτική. Διάλογος. Διέξοδοι. Δοξασα. Δῆλοι πάντες. Δώριος. ὄνομα κ. Αἵρεσις ἢ λ. Ἐγκλυσιν. Ἐγκράτεια διάθ. Ἐλευθέρος. Ἐπαγωγή. Ἐπεχε. Ἐπιθυμία. Ἐπιστήμη. ὅτι φησ. Ἐπιφάνεια. Ἐσπερος. Εὐ διάγαν. Εὐλογον. Εὐπάθεια. Εὐσέβεια. Εἴση. Ζήνων, μνας. Ζῶνα. Εἰδέα. Ἡδονή. Ἡκτα. Ἴρις. Νέφες ὑγ. Ἰσχυρογνώμων. Ἰσγ. Θεόδωρος, ὁ ἐπὶ κλ. Θεός. Θεώρημα. Θῆρος ἐστίν. Θέσεις. Θέεις τε εἶναι. Θωρός. Καθῆναι. Καθῆκον. Καθιππάζεσθαι. Κακία. Καλὸν πρᾶγμα. Κάνωπος. Κάππαρις. Κατηγόρημα. Κεραυνός. Κεμήται. Κόσμος οἱ [P] 5. Κοτυλή. Κρόμμου. Κύκλοι. Κυνισμός. Λειπανδρεῖν. Λήκυθον. Λόγος. Λογοτόπος. Λύπη. Μάγοι. Μᾶλλον, μᾶλλ. Μεγαλαδωρία. Μεγαρίσαι. Μέτοικοι. Νῆς. ὁ νῆς π. Ξενοφάνης. Ὀζωτά. Ὀμοιομέρεια. Ὀνησίκριτος. Ὀντα. Ὀρμή. Ὀρός. Ὀσᾶναι. Οὐδὲν μᾶλλον. Οὐρανός. Ὠτοθλαδίας. Ὠχος, φιλ. Πάθη δύο. Πάθος. Πᾶν. Παραγραμματίζω. Παραγχις. Πάχνη. Πένταδλος. Πήναντα. Πολιτικὴν. Πολιτισμός. Πρηστήρ. Πρόληψις. Πρένικος. Πρωταγόρας. Πυθαγόρας. Πυθαγόρα τὰ σ. Πυθμήν. Πυρίβια. Πυρρώνειοι. Ρομβοσωμυλήθρα. Ροῖακες. Σαράπες. Σεισμός. Σημαῖον. Σκιμαλίσω. Σκίφη. Σαλοικισμός. Σοφία καὶ σοφ. Στγμή. Στοῖκοι. Στοιχεῖον. Συγγνώμη. Σύμβολον. Τεθεωρημένη. Τέλος. Τετραλαγία. Τιμῶμαι. Τρικύλιος. Τρόπος. Τροχιλίας. Τυφών. Τετός. Ὑπνος τὸν ὕπν. Ὑποβολή. Ὑποτελής. Ὑπόχυτος. Φαντασία. Φαῖος. Φημί. Φθινόπωρον. Φλέδων. Φλοῖος. Φόβος. Φυσικός λόγος. Φύσις ἐστίν. Χάλαζα. Χειμῶν. Χροὶ δῆλα. Χρόνος. Χρύσιππος.

Dion Cassius. v. Ἀγῆλειον. Ἀδιαβηνή. Ἀδριανός. Ἀμβλύνω. Ἀμυσι. Ἀναρεθεῖς. Ἀνηρημένοι. Ἀνταγωνιστής. Ἀντίοχος ὁ αὐτ. Ἀντωνῖνος, βασι. (pag. 234.) Ἀπαλγῆντες. Βυζάντιον. Δεινός, ὅτι Δεκ. Δάκροτα. Ἐναγισμοί. Ἐνήρης. Ἐξαρετεία. Θειάζουσα. Καθήρε. Καίρια. Κλαύδιος. Κύλιξ ῥοπ. Λαμπάδια. Λάρεναξ. Μάρκελλος, στρατ. Μάρκος βασι. Μήδ' ὑπὸ νεότ. Σεβῆρος, σοφ. Σέξτος χαίρ. Σπέρρος. Ὑπεξίσχεν.

Dionysius, Halicarnass. v. Ἀριστόδημος. Ἀσσυρίων ἀρχή. Ἀτεγκτος. Αὐτάρκεια. Αὐχημα. Γαῖος λαίτ. Διαρτώμενος. Ἐκτετηκυῖα. Καδοσιωθεῖσαι. Μάρκιος, 59. Παραιτησόμενος. Πόπλιος Οὐαλ. Ποσίμιος ὑπατος. Πύρρος. ἔτ. Ταλαντεύει. Ταμειεύεται. Τεκμαίρομενος. Τρύχη. Ὑποβήσονται. Χορταῖος.

Epigrammata anthologiae ineditae. Vide Indicem praecedentem scriptorum, a Suida laudatorum, v. epigrammata.

Eusebius, v. Ωεργένης. Πλάτων ἐν νόμ.

Gregorius, Nazianzenus. v. Διέργω.

Harpocrates passim.

Herodianus. v. Ἀμάξης. Καδοσιμέμος. Περιθλῖς. Σεβῆρος. ὅτι Σεβ.

[P] Herodotus, v. Ἀλισθεῖν. Ἀναγνώσθεις. Ἀφασίμεθα. Βάττος. Γύγης. Δατις ἔτος. Διῶκεα. Δημοκῆδης. Διφάσια. Δαλορίνη. Ἐξεχώρησεν. Ἐξισαρήσαντες. Ἐπελέξαντο. Ἐπέτηξεν. Ἐπὶ πρύμνην. Εὐλαί. Φεμισών. Κατοπτρίζετο. Κνῶν. Κύρος. Μιλτιάδης. Μνωμένη. Πολυκράτης. Οἰδύσαν. Ὀμηρος. (pag. 684 seq.) Περιμεκτήςας. Περιμαίπτεον. Φωκαίων.

Hesiodus, v. Ἄλλοτε μητρυιή. Ἀσφόμελα. Δῶς αὖ. Νήπιος. Τένθαις.

Hesychius,

Hesychius, Milesius. v. Ζάνθος. Ξανοκράτης. Ποτάμων πολλοί. Φαίδων.

Homerus. v. Ἀλῶας. Ἀμφίε. Βάλλεν. Δι' αὐσπιδέος. Δοιοί. Αἰτίων. Ἐανῶ. Ἐλύσθη. Ἐξ ἀκαλαρξείσσω. Εὐτε. Ἰδίεν. Ἰνα τέτω. Καλλικολώνη. Κάτων. Καυροστών. Κέρας αἰγυαί. Λαΐνεν. Λαδικηδέας. Μετά. Νηπειδές. Ὀλέθρε. Ὀνεταρ. Παλαίον. Παρεβλῶπες. Παρακλίνασαι. Παραιτησόμενος. Ποιή. Σάμμε ὑλ. Χάλκεος. Χεῖρ.

Iamblichus. v. Διαμπερέως.

Interpretes LXX. Veteris Test. v. Ἀδῶος. Ἀνθίζετα. Ἀπελάκτισεν. Ἀποκαθιζών. Ἀρέσει. Αὐτή. Διείς. Ἐξωλέθρευσας. Ἐπεσηρίξας. Ἐσθήσεις. Ἐσκαλλεν. Ἰδοσαν. Κάδδης. Κατεντευκτὴν. Κεῖνον. Λυμαίνομαι. λῶω. Μὴ ἀποσκορακίσης. Ὀγδίη. Ὀλομζέτω. Οὐκ ἂν ὀρθῶς. Οὔτοι. Παρασήσομαι. Πεφρυγμένα. Πιανάτω. Πλεμῶ. Πρόβλημα. Προσκόψας. προφυλακή. Πτέρνα. Πύρωσον. Συνήμι. Τιμιελκῶν.

Ioannes, Antiochenus. v. Ἀδριανός. pag. 57. Ἀλέξανδρος ὁ μαμμ. Ἀγκασίσιος ῥωμ. βασι. Ἀντωνῖνος βασι. Ἀπετρεύετο. Ἀποχρησάμενος. Αὐρηλιανός βασι. Βεσπασιανός. Βιτέλλιος. Γαῖος ῥωμ. Γρατιανός. Δαυὶδ βασιλ. Δέκιος. Διοκλητιανός. Δομετιανός. Διμίλιος. Διρετὴν. Ἐκάλιος. Ἡρακλῆς Ἀλκ. Ἡρεῖτο. Ἰοβιανός. Ἰαλιανός ὁ ὑπ. Θεοδόσιος βασι. Καδοσίωσις. Κόμοδος. Κύντιος Κικ. Αἰκίος Σέργ. Λοπρά. Μαξιμίρος. Μάρκος βασι. Νεοχμος. Νέρων ἔτι ν. Ὄθων. Ὀρματός. Οὐαλεντιανός. Παρ-ανάλωμα. Πομπήιος ῥωμ. Σαβλ βασι. Σεβῆρος σοφ. Σερχ. Στενέβοια. Σολομών. Στέρξω. Τὰ πλείεσσ ἄξια. Ταρκύνιος σέπ. Τιβέριος βασι. Τίτος βασι. Τραιανός Ὑπατοι. Ὑποσησάμενος. Φάμωσσα. Φαῦλος. Χημεῖα.

Monendus est Lector, omnia haec loca Ioannis, Antiocheni, deprompta esse ex collectione historicis Constantini imperatoris, ab Henr. Valesio editis.

Ioannes, grammaticus, vulgo Philoponius dictus. v. Ἀκῆι. Ἀνάμνησις. Ἀντιτυπῆσαι. Ἀόρατον. Ἀπόδειξις. Ἀρμονίαν. Ἀρχὴ ποιητ. Αὔξη. Βέλησις. Γλωττα. Διάθεσις. Διάφανές. Διηγή. Δίοςμος. Δόξα. [P] Δύαμις. Αἰσθήσεις. Ἐπιστήμη ὅτι φησ. Ζωὴ παρατ. Εἶδη. Εἰδησις. Ἠχώ. Ἰδίον, τέτο διττ. Ἰκτεριῶν. Θυμός. Κίνησις. Κογχύλη. Κόσμος τὸ ἐξ ἑρ. Κοινὰ ἔννοια. Μέγα καὶ μικρόν. Μέγεθος. μεταβολή. Μεταίτος. Μήλης ἔντεθ. Μῆνιγξ. Νόσος. Νῆς. ὁ νῆς π. Ὄξυ καὶ β. Ὁρατόν. Ὁσφραντικόν. Ὁφθαλμός. Πάθος. Πνεύμων. Πυρ. Ρίς. Ρυθμός. Σάρδιοι λίθοι. Τεκμήριον. Τέλος. Τροφή. Φαντασία. Φάρυγξ. Φαῖν. Φωνή. Φῶς. Φυσικὸς λόγος. Φυτικὰ. Χρῶμα. Ψόφος.

Iosephus. v. Ἀβάσκανος. Ἀδερ. Ἀδεια. Ἀδοξέται. Ἀκάνης. Ἀνανός. Ἀρετή, ἀνδ. Ἀφιλότημος. Βυκάνη. Γεδεών. Γωρυτός. Δελεάζοντες. Ἐκλεπία. Ἐνδομισμάτων. Ἐξώλης. Ἐσσαῖοι. Εὐνοίας. Εὐπραξία. Ἡλικες. Ἰεζάβελ. Ἰεροβοάμ ἔπ. Ἰλαροῖς. Ἰωάννης βασι. ιερ. Ἰωσηπος ιερ. Θανατῶν. Καθυφίεντο. Κατανομισεύσας. Κορβανᾶς. Κρίος. Μελέτη. Μωϋσῆς. Ναβεδαῶς. Ὁζάν. Ὁζίας. Ὁχοζίας. Πετροβόλον. Προσμή. Πτολεμαῖος ὁ βασι. Ρήξας. Σημαῖαι. Σκαῖριοι. Τάλαντον. Τίτος βασιλ. Τεκανίων. Φησείς. Φρερεῖ.

Isidorus, Pelusiota. v. Δοπετίς. Ἐως. Ἐν τοσέτω. Παράδειγμα. Σάββατον ἄργ. Σαφροσύνη λεγ.

Julianus, imperator. π. Ἀκλῆτον. Ἀντισθένης. Γελοῖος. Ἀΐωνος ὁ τῶν μ. Εἰς τέφραν γρ. Ἡράκλειτος ὁ ν. Καταγρησάσις. Κωνσταντινέπολις. Μαγνητῶν κακὰ. Μυρμηκίδην. Σαρδαναπάλης. Τεττάρων. Φαίδας.

Laertius. Vide *Diogenes*.

Marcellus in vita Thucydidis. ν. Ἰκρίον. Θουκυδίδης.

Marcus Antoninus. Vide supra *Antoninus*.

Marinus in vita *Procli*. ν. Ἠγμένος. Ἡρών. Λεωνᾶς. Μητρωακά. Ὀλυμπιόδαρος. Πρόκλος ὁ λυκ.

Menander, historicus. ν. Ἀπεφλαύριζε. Ἀποκατέστη. Ἐκμαγεῖον. Ἐκμαλθακῶσσι. Ἐφοινίττετο. Νεκυία. Σειρά. Ὑδροσάσιον. Ὑποτυφῆσις.

Nicander. ν. Ἴπποι.

Nicephorus. ν. Ἀδάμ. (pag. 47.) Μαργαρίτα.

Nicolaus, Damascenus, ν. Ἀκάσιος. Ἀλυάττης. Ἀπτερεύετο. Ἀρβάκης βασ. Ἀταλάντη. Ἴππομένης. Κροῖστος Λυδ. Λυκάων. Λυκέρω τῷ νομ. Μάγνης, ἀνὴρ σμ. Μόξος. Περιάνδρος ὁ Κυψ. Σαρδαναπάλος Ἀσσ. Ὑπογράφομενος.

Omnia haec loca Nicolai, Damasceni, ex collectaneis historicis Constantini, porphyrogen. ab Henrico Valefio editis, deprompta sunt.

Nilus, eremita. ν. Οὐκατασχών.

Nonnus in orationes steliteuticas Gregor. Nazianz. ν. Μαγεία. Μίθρε. Οἰωνισκίη. Στήλη καὶ στήλ. Τάνταλος. Φαλλοί.

Oecumenius. ν. Ἀλαζονεία. Περιτομή. Σαββάτης.

Palladius de Brachmanibus. ν. Βραχμαῖνες.

Paulus, Aegineta. ν. Ἀβρότονον. Ἀγαρεκόν. Ἀλιμον. Ἀλθαία. αἰλή. Ἀλσίτη. Ἀναγαλλίς. Ἀνάγυρος. Ἀνδράχνη. Ἀνεμώνη. Παρωνυχία. Πόλιον. Πτέρις. Πύρεθρον. Σαγαπηνόν. Στρατιώτης βοτ. Φόρβιον εἶδ. Χάλικανδρος.

Pausanias. ν. Ἄγρις. Ἀναξιμένης. Ἀννίβας. Γλαῦκος Καρ. Ἐπαμινώνδας. Εὐθύμος. Ἴππομάχος. Κλετόμαχος. Λεοντίσκος. Μίλων. Πλήθος. Πολυδάμας. Σόλων τέτ. Σώκρατος, σικ. Ταινία. Φρόνημα. Χειρονομεῖν.

Philoponus. Vide supra *Ioannes*, grammaticus.

Philo, Iudaeus. ν. Σεμνεῖον.

Philostorgius. ν. Ἀγαπητός.

Philostatus. ν. Ἀγαμαί. Ἀγείρει. Ἀδάμας. Ἀκροθίνια. Ἀναβαλλόμενος. Ἀναξαγόρας. Ἀνελέγετο. Ἀπενιαυτίσαι. Ἀπеспεδάζειν. Ἀπήχθη. Ἀσβαμαῖον. Ἀτεγκτος. Βαλαντιστόμος. Βάσσιος κορ. Γάγγης. Δάμις. Διαγεν. Διδύραμβος. Δισχίνης, ὁ τῷ λυσ. Ἔθνος. Ἐλεύθερος. Ἐμπεδοκλῆς τὸν ἀκρ. Εὐθύδημος. Εὐξενος. Ἐφηβος. Ἐφιέναι. Ἡρακλείδης ὁ Λυκ. Ἠχώ καὶ τ. Ἰσάμ τῷ ῥήτ. Θαυμασαί. Θεμισεύσαντες. Κάμπτω. Κώδιον. Κωμίσαι. Κύδιον ξεῦμα. Λεπτολογία. Λυγίζεν. Μάικος ὁ καὶ ἄντ.

Ἄντ. Μελετώμενοι. Νικήτης. Ὀδόν. Οὐκ π. Περιβαλλόμενος. Περιβάλλοντο. Πῶρος βασις. Σιμωνίδης. Σκωπτόλαμ. Σοφοκλῆς, αἰεῖς. Τὰδ' ἐκ τῆς τε. Ταντάλα κήπ. Τιμασίων. Ὑπέρφρων ἐγ. Χαίρων πρόσρ.

Photius in bibliotheca, v. Ἀγχίνοια. Ἀγχίσπερος.

Pindarus. v. Σύτο.

Pisides (Georgius). v. Εὐφρόνη, ἡ νύξ. Ἐχίνος.

Polybius. v. Ἀγαθοκλῆς. Ἀγωνιῶ. Ἀθροῖαν. Ἀθλητάς. Ἀκέραιος. Ἀλογισία. Ἀλφειός. Ἀμετάκλητον. Ἀνάληψις. Ἀνάριτες. [P] Ἀνασώσαν. Ἀνεθυμῶτο. Ἀνέμων. εἰς. Ἀνδρῶπος, τὸ τῶν ἀνδρ. Ἀνοδία. Ἀντίγονος. Ἀντίσχος ὁ βασις. Ἀντιπαράκλησις. Ἀντιπερίσπασμα. Ἀπαντᾷ. Ἀπεπίτευον. Ἀπῆνη. Ἀποδοκιμάσας. Ἀπέκλητοι. Ἀπολέμητον. Ἀπολλωνίας αἱτ. Ἀποσκευή. Ἀποσομέν. Ἀπότρεψις. Ἀπραγνέτων. Ἀρίσανος. Ἀριστοκράτης. Ἀριστόνικος. Ἀριστοτέλης τιμ. Ἀρμοζόμενος. Ἀρχίας, ὅτος βελ. Ἀσδρέβας, ὁ Καρχ. Ἀτταλος βασιλ. Ἀύλαια. Ἀύλος ποσι. Ἀύλωνες. Ἀυτοπαθῶς. Ἀφρεῆτες. Ἀψίκωρος. Βάναυσος. Βαρυδαίμων. Βοτρυοσαγή. Γόργος. Δαψίδων. Δαιτρός. Δεκαμαῖον. Δετοκράτης. Δημαγωγός. Δημοχάρης. Διαγωνιάσαντε. Διακεχυμένοι. Διᾶληψις. Διαμησάμενος. Διαφέρειν. Διαφῆναι. Διεξάγοντα. Διισθμήσαντα. Δικαιοπραγεῖν. Διοφάνης. Δόξαν δυσχερῆς. Διμίλια. Ἐγχώριον. Ἐθελοντήν. Ἐκκαλέσασθαι. Ἐκκαλεῖται. Ἐκλεγόμενος. Ἐκ μεταβολῆς. Ἐκρωμία. Ἐκπεφουσημένον. Ἐκπλαγῆς. Ἐκκυβεύειν. Ἐμβελές. Ἐμπειρεῖν. Ἐνάπτοντες. Ἐνδυομενία. Ἐνερευθῆς. Ἐνοχος. Ἐξάλλος. Ἐξεμερεύσατο. Ἐξηνδραποδισμένον. Ἐπέφυ. Ἐπιμετρήσης. Ἐπιπολάς. Ἐπιπρεπείας. Ἐπισοφῆς. Ἐπὶ τῶν ὑποκ. Ἐπίφασις. Ἐπραττον. Ἐθλά. Ἐσι τίς δικ. Ἐσφαλέναι. Εὐαρμοστότερος. Εὐμένης, βασις. Εὐπερίκοπτος. Εὐπεφυκώς. Ἐφεδρεία. Ἐφ' ᾧ. Ἡμισυς ὁ βρ. Ἡπτερ. Ἡτάρηκεν. Ἰβυκανητῶν. Ἰβύκινον. Ἰέραν. Ἰερώνυμος. Θεοκλυτήσαντες. Καδυφάντο. Καρδιοφύλαξ. Κατὰ ζυγόν. Κατακόρη. Κατανασάς. Κατ' εὐχήν. Κατρεῶσαν. Κενταυρικῶς. Κενοῖ κενά. Κηρύκειον. Κλεομένης. Κνέφας. Κότος ἀνῆρ. Κοχλίας. Κωθωνίσαι. Κριοκοπεῖν. Λάσσυρος. Λέμβος. Λεύκιος, δημ. Λεύκιος αἷμ. Λεπτόμεθα. Λιμόψωρος. Μαλακία. Μανιάκης. Μασσανάσσης, ὁ ἐν Λιβ. Μάχλος. Μολπαγόρας. Νέοντας. Νῆφε. Νομή. Ὀρθοί. Ὀρτιάγων. Οὐχ εἶον. Ὀφελείας. Παμφιλίδας. Πάντα ἐν ἑλ. Παραβλήσθαι. Παράπαν. Παράτοῦτο. Παρέβαλαν. Παιδομαθῆ. Περιπέτεια. Περσεύς ἔτ. ἀναν. Πισωσάμενος. Πληρώματα. Πολέμαρχοι. Πολυκράτης, ὁ τῆς Κ. Πόπλιος, ἔτ. Πόπλιος, περὶ τ. Πόπλιος σκ. Πράφεκτοι. Πρέμνον. Πρίγκιπες. Πρὸς αὐτῆ. Προσηγυγμένοις. Προσπορευομένων. Προσασία. Προσρόπαιος. Πρυσίας ὁ βασις. Πτερίνης. Πτολεμαῖος στρατ. Ποινή. Ραδιεργός. Ρωπικός. Σάλος. Σημαία. Σιάλος. Σιτοβελίοις. Σκόπας. Σκορπίδια. Σωματοποιεῖν. Σωσίβιος. Στάσις. Συναγομένων. Σύνθημα. Συνδηματικῶς. Σύνοψις. Συργμός. Τίμαιος ὁ ἱς. Τῆτος, στρατηγ. Τριόρχης. Ὑπεραλγῆ. Ὑπερετικοῖς. Φανοτεῦσθ. Φαρμακείας. Φρεκάκης. Φίλιππος, ὁ βασις. Φίλιππος ὁ μακ. Φιλοπσίμην, ἀχ. Φλαμίνιος. [P] Φόρος, τὸ πωλ. Χάραξ ἀρεσ. Χαίρων, Λακεδ. Χειμασκήσαντα. Χρεῖα.

Priscus, rhetor et sophista. v. Ἀβρεῖς. Ἀκατίεροι. Σαράγγεροι.

Procopius.

Procopius. v. Ἀγγαρος. Ἀγκών. Ἀγνώτας. Ἀένανον. Ἀκρασία. Ἀκρατίζω. Ἀλλαντο-
πώλης. Ἀλπειαν. Ἀμαλασύνθα. Ἀμαρτάδας. Ἀμείβεσθαι. Ἀμήχανα. Ἀνάδικα.
Ἀνακράτος. Ἀναλφάβητος. Ἀναξυρίδας. Ἀναπνεύτως. Ἀνήκοος. Ἀνθρωποδαίμο-
νες. Ἀξιόμαχος. Ἀπέρατον. Ἀποκναίειν. Ἀπολεγόμενός. Ἀπόσιτος. Ἀτερος. Ἀχα-
ρι. Βελισάριος. Βῆρος. Βροτολογίος. Γραμματεὺς. Γραμματιστής. Δάρας. Δαιμονίως.
Δεξαμένη. Δεξίος, καὶ ὁ εὐχ. Δενοὶ ἔμπι. Δίαυλος. Διέχυσαν. Δίπυρος. Δόλωνες.
Ἔγεσα. Ἐκπερόμενος. Ἔλπετε. Ἐνδελεχισμός. Ἐν παραβύζω. Ἐξαρτήσας. Ἐπαγα-
γέσθαι. Ἐπαγγέλλας. Ἐπ' αὐτοφώρῳ. Ἐπήγγελλεν. Ἐπιβατεῦσαι. Ἐπιβολή. Ἐπι-
δοξος. Ἐπικάλων. Ἐπισκήπτω. Ἐπρασσαν. Ἐσσήρεσαν. Ἐτώδαζον. Εὐνομιανός. Εὐ-
πάρυφα. Εἰσαγωγεύς. Ἠλῆθιος. Ἡσσαν. Ἰωάννης ὁ τυρανν. Ἰωάννης ὁ Καππ. Ἰσχυ-
ρίζετο. Θάσσαν γ. Θεόδοτος ἔτ. Θευδερίχης. Θευδιβαλδος. Καθαρεύς. Κατακορής.
Καταπερήσσεσθαι. Κατατάνυσαν. Κάτοχος. Κέρματα. Κῆδος. Κηφῆν. Κατεργέρης.
Κύρτωμα. Λαμπρῶς. Λιμιτανάιοι. Λαφῆσαι. Μωροκακοήτης. Νάφθα. Νεοχμῶν.
Ξυνδιεγεγκέν. Ὀβολῆ. Ὀχυρεγμία. Ὅποι. Οὐ δέον. Ὀφρυάζω. Παλαμναῖος. Παρ-
όν. Περιτροπή. Πέτρος ἔτ. ἦν ἐπ. ΠολεμΗΣΙΑΝΤΕΣ. Πολεμητέα. Πορθμός. Πόρρω
τῶν νυκτ. Πράσσαν χρ. Πρίσκος ἔμεσ. Πρόκλος τῆ βασι. Προσδίδει. Πρυτανεύ-
σης. Σηρικῇ. Σισύρα. Σκορπιαίνεσθαι. Σκότιος. Σταθμάσθαι. Συνανή. Σχολάριοι.
Ταβελλίον. Τεκμήριον. Τίτανον. Τριβένος. Τριβωνιανός. Τριγονία. Τύχη. Οὐκ
ἀνδρ. Ὑπερήμερος. Ὑποσπανίζων. Φάρμακον. Φθόρος. Χιβῆλιδος. Χιτών. Χρυ-
σμαλαῶ.

Scholiasfes Aristophanis passim.

Scholiasfes ineditus ^{b)} in *Lysistratam* Aristophanis. v. Ἀβυσσος. Ἀγοράσω. Ἄλοπον. Ἀμόρ-
γεια. Ἀμπερύντες. Ἀπορῶγας. Ἄρκτος ἐν βραυρ. Ἀταυρωτή. Ἀττικῆς. Διαζή-
ναι. Διαφανῆ χιτῶνια. Ἐμπίς. Ἐντεθρίωται. Κοίσιςαλος. Κορύβαντες. Κυρσάνια.
Εὐσαθεύσω. Ὄξεν. Παππῶν. Παράλων. Συνισαμένως. Τήθη. Τυρέκνησις.

Scholiasfes Homeri. v. Ἀθάνατος. Ἀνηρεΐψαντο. Ἀφλασον. Ἀφνειος. Ἀφύσγετον.
Ἐπαβόειον. Κακοβράφια. Καταείσατο. Κατακλῶδες. Μετασπῶμενος. Παρευδή-
σας. Πεπάλαχθε. Πέπον. Πολυδίψιον. [P] Πολύλιτος. Πολυφόρβη. Ρηγῆς. Ρηϊτή.
Σταμίνεσι. Τηθύς ἡ γῆ. Ὑπερώσαν. Χολωσέμεν.

Scholiasfes Sophoclis. v. Ἀγίζων. Ἀδέκτως. Ἀζήμιος. Ἀέ. Ἀλίπλαγκτος. Ἀνακωχεύειν.
Ἀναμπλάκητοι. Ἀναυδος. Ἀντήρες. Ἀντιπέτρα βῆμ. Ἀπόπτολις. Ἀποτροπιαζό-
μενοι. Ἀπρίξ. Ἀπυσα. Ἄρασε με. Ἀρισόχερ. Ἀσπλαγχνος. Ἀσομοι. Ἀτιμος. Ἀτ-
λήτω. Αὐτοδαῆ. Ἀφρακτος. Βαρκαίος. Βέβηλος. Δεξιά. Δεσμώτης. Δεινόπης. Δηΐα.
Δίπαλτος. Δορυζενος. δραπέτης. Διόλη νύξ. Ἐκτεβήσεται. Ἐλώφησεν. Ἐμπληκται.
Ἐναγῇ. Ἐναλλαγῆναι. Ἐξεσεμμένοι. Ἐπίσκοπον. Ἐρέσασαν. Εὐμενίδες αἱ ἔριν. Εὐ-
φῆμις. Εὐχένειζεν. Ἰήϊων. Ἰππομανῆ. Κακοπνέσαστον. Καλχαίνειν. Κατασπείρας.
Κατάεψον. Κατηναρισμένως. Κοίλε κρατ. Κυδάζεται. Λαβαῖς. Μάγος. Μακραιωνί.
Μελέτωρ. Μετανεγνώσθη. Μῆσαι καλά. Νεωρῇ. Νηφάλιος. Νωτίζω. Νύσια. Ξενία-
Οιοβότης.

^{b)} Editus postea a Kustero in praecleara sua Aristophanis editione, Amstelod. 1710, fol. ex codice
Isaaci Vossii.

Οιοβότης. Οὔρησας. Πάμψυχος. Παραφένιμον. Πετρεοπέων. Πῆρα. Πηγάς. γὰλ.
Πῶρος. Πάθος. Προσπεφυκότες. Προσάτης. Ποιμένα. Ποινή. Ραψωδία. Σημαίνεις.
Σιδηρέαν. Στέρνα χθ. Συμμαθεῖν. Συνδαΐζον. Συνηλλάγην. Ταλαίπαφος. Τάλις.
Τανύποδας. Ταυριώνη. Τύπωμα. Ὑπανλον. Ὑπηνέμια. Ὑπέβλητον. Φερέγγυς.
Φοιτῶντα. Φυτάλμιος. Χαλκόπης. Χειροδαίκτη. Χηλαργοῖς. Χλιδή. Χνάς.

Scholias Thucydidis. v. Ἀκηρυκτεῖ. Ἀκροτελεύτιον. Ἀόριτος. Ἀπαλλάξειεν. Ἀπαλγῆ-
σαντας. Ἀπέφθθ. Ἀποσαλεύσας. Ἀραντες. Διαγνώμη. Διαλλαγήνη. Δίεκπλοι. Διέ-
φερων. Ἐβαρύνετο. Ἐθελοπρόξενος. Ἐκδεα. Ἐλπίσας. Ἐπίδαμνος. Ἐπίνειον. Ἐπι-
βηταῖς. Ἐπωτίδες. Ἐπικος. Εὐθύς καὶ εὐθ. Εἰλως. Καλῶς ἀντί τ. Καταδύσαντες.
Καταλῦσαι. Καταφρόνησιν. Κρωβύλος. Λεῖα. Μαυλίας. Μεταχειρίσαι. Μετεώρης. Με-
τωπον τῆς νεως. Ναυάγιον. Ξεναγῶν. Ξυφοράν. Ὀμωχαίτας δαήμ. Ὠνευον. Παρά
τὸ καθεσ. Παιᾶνας. Πελιδνόν. Περίνεως. Περιπλεῖν. Πλοῖα κατάφρ. Πολυτελές.
προσκώπης. Πρύμναν ἐκρ. Συμμαχία. Φρυκτοί. Χαλκίοικος. Ψιλοί.

Simocatta (Theophylactus). v. Ἀγχιθύρος. Ἀνανταγώνιστος. Ἀνάπηρα. Ἀνδραποδίζω.
Ἀπεπόνειν. Ἀπείρηκα. Ἀπίκροτος. Ἀπίμαχος. Ἀποσκευαζόμενος. Ἀποσχεδιάζων.
Ἀποχειροτονηθῆναι. Αὔραν. Γέλως πλατύς. Δυσθανατῶντα. Ἐγκυκλιος. Ἐξάντη.
Ἐξινοος. Ἐπισάλαν. Ἐπισολαῖς. Ἐρεβοδιφῶντες. Ἐχύρωμα. Εἰσπομπή. Εἰσφρήσαι-
σθαι. Κάταυχμον. Κλεισῆρα. Κληρονομῶ. Κομεντίλος. Κραιπαλᾶν. Λαίλαψ.
[P] Λεωνίδης. Λεπτοταξίς. Μαυρίκιος. Μαχάων. Μετρίσπαθεῖν. Μοναχός. Μονον-
σχί. Μορμούκεα. Ναί μὰ τόν. Οἰδήματα. Ὄξυπαθῶς. Ὀρφανός. Παραβραβεύον-
τα. Περιπτύσσεται. Πλανήτης. Σάπειρ. Σκηπτός. Σκρίβων. Συνέριθος. Ταλαντεύει.
Ὑφαλοί. Φάραγξ. Χαγάνος. Χελύνη. Χλομάρων.

Socratis historia ecclesi. v. Ἀέτιος. (pag. 61.) Ἀέσιος. Ἀμῆς. Ἀπολλινάριος ἔτ. (p. 281.)
Ἀρειανοί. Ἀρρήσιος. Ἀττικός. Ἐκηβόλιος. Ἐξεφωνέτο. Εὐνόμιος. Μακάριος. Μα-
κεδόνης. Μαξέντιος. Μάρης. Μαρκιανός ἔτος ἐπὶ θάλ. Ναυάτος. Παῦλος ἔτος με-
τὰ χρ. Παφνέτιος. Πολύχης. Σισίννιος. Σπυρίδων.

Sophocles. v. Ἀγηλατῆν. Ἀγκών. Ἀγριος. Ἀζηλον. Ἀεικῶς. Ἀηδών. Ἀημα. Ἀκερδής. Ἀκμαῖος.
Ἀκρας νυκτός. Ἀκροσφαλεῖς. Ἄλλα δ' ἄλλ. Ἄλλα νῦν. Ἄλλα ταῦτα μὲν. Ἄλλ
ἔς ἄληθ. Ἀλημα. Ἀλιτηρῶ. Ἀλωτόν. Ἀμοιρῆσαι. Ἀμφίδρομον. Ἀμφίσταται. Ἀνα-
γνος. Ἀναλκίς. Ἀναξία. Ἀνεπίτροπος. Ἀνετε. Ἀνειμένα. Ἀνήκεσον. Ἀνήνυτον.
Ἀνία. Ἀνόνητα. Ἀντυγες. Ἀξίωμα. Ἀπερίτροπος. Ἀποπτον. Ἀπωτέρω. Ἀρᾶιος.
Ἀρ' ἔστιν. Ἀρχων. Ἀσακτί. Αὖθις. Ἀφροβόσπλαγχνος. Βάρος περὶ πολ. Βάσις.
Βιοσερῆ. Βενόμον. Γελασής. Γένος. Γλώσσαν. Γνωτός. Δέδοικα. Δευνάζων. Δεινόν.
Δεινός, πανῆργός. Δημιουργός. Διεπεραιώθη. Δωρητόν. Δρόμοις. Δύσθεον. Δυσπινῆ.
Αἰ' αἰ. Αἰνικτά. Αἰπύ. Αἰτναία. Ἐγχεσ. Ἐθελύνθη. Ἐκτίμος. Ἐκτόπιος. Ἐκύρεν.
Ἐμμηνα. Ἐμπολιν. Ἐντροφος. Ἐξαίρεσιν. Ἐξέπραξεν. Ἐξέχρη. Ἐξ οἶων. Ἐπισκο-
πῶν. Ἐπίσω. Ἐπιτροφῆς. Ἐριννύων. Εὐσοία. Ἐφίη. Ἐχέγγυον. Ἐχθρῶν. Ἐχομην.
Ἡδῆ. Ἡλαυγεν. Ἡθισμένον. Ἰκτῆρας. Ἰὼ σκότος. Ἰρος. Ἰσασι. Θάταρα. Θίγειν.
Θυμός ἐπταβ. Κακόθρας. Καπνῶσκ. Κατάσπεφον. Κάρις. Κεδνός. Κένον. Κεραυνοί.
Κέρδος. Κομίζεται. Κέφη. Λάας. Λαμπτήρες. Λασίοις. Λέγειν σὺ δειν. Λύγδην. Λύ-
μα. Μεθάρμοστον. Μέλε. Μήθ' οἷς ἐχγ. Μνηστis. Μυσίων. Μύχος. Ναυαγίων. Νέμω.

Νηλίπες. Ξενία. Ξυαλλάγη. Ξυρεῖ. Οἰκονομῶ. Οἰκτροῦς. Οἶμοι τῶ μὲν νοσ. Οἶος. Οἶχυν. Οἶχων. ὅλ. Ὀνειδίζω. Ὀργάνειας. Ὀρεβάτης. Ὀττοβον. Ὀτα γάρ. Οὐ. τοπ. ἐπ. Οὐδ' ἔργα μ., Οὐρανία αἶψα. Οὐριος. Ὀρον. Οὐτίδες. Ὡ δύσμορε. Ὡ ζευ. Ὡ μή ἐσι τ. Ὡμοκρατής. Ὡς ἐκ ἀρκέσοι. Ὡφελεν. Πάγκοπος. Παῖθα. Παλαιός. Παλαιστής. Πάνθοντα. Παραγάγης. Παλαάδες. Πέραςις. περιπτυχῆς. Περιττά. Περισκαλές. Περσεφόνη. Πέσημα. Πεφασμένε. Πλαγὰς. Πλάθεν. Πληθύσαν. Πολλά τοι σμ. Πολλά δ' αἶπ. Πόλις δ' ὁμῆ. Πολύζηλος. [P] Πωλικῆς. Πράγος. Πράκτορα. Πρεσβείας. Πρόθυμος. Προξένει. Πρόπας σόλος. Πρόσεδρος. Προσήγορος. Πρὸς νῦν σε μητρε. Προσάτης. πρόσητ' ἀναγκ. Προσφορά. Πρόσχημα. Ποικιλώδης. Ριπιάς. Ρῦμα. Ρύσια. Σειραῖος. Σημαίνει. Σκληραῖς αἰοῖδ. Σπένδεν. Στέγει. Στόμαργος. Στόμωσις. Συμπράκτωρ. Σύνομοι. Τάρβει. Τάρβη. Τέκεα. Τερμία. Τί γάρ με λυπ. Τί δ' ἦτ' ἂν αἰλγ. Τλήμων. Τὸ γάρ ἐσλ. Τὸ καλῶς ἔχον. Τούττον. Τῷ τῷτο συμβ. Τῷ τοι. Τρανές. Τρέφουσαι. Τοῖς τεκῶσι. Τυφλός. Τύχη. Ὑβρις Φυτ. Ὑγιές. Ὑλακτεῖ. Ὑμνήσεις. Ὑπερβριδές. Ὑπέροπτα. Ὑποτάνει. Ὑψηλοτέραις. Φάος. Φήμη. Φλαῦρον. Φλέγων. Φλογισόν. Φόβας. Φοβερά. Φορά. Φρασας. Φρονῶ. Χάρις. Χερῖζω. Χθονοσιβῆ. Χωρεῖς τό, τ' εἶπ. Χρόνος γάρ εὐμ. Ψιλος.

Sophronius. v. Βασίλειος, Κασ. Γρηγόριος, Ναζ. Γρηγόριος, ὁ καὶ Θεόδ. Δάμαστος. Ἐπιφάνιος. Εὐσέβιος ὁ παμφ. Ἰεζίνος, Φιλ. Ἰεζος Τάβε. Ἰώσηπος. Ἰωδ. Μεθόδιος. Ωριγένης. Πολύκαρπος. Φίλων Ἰωδ.

Sozomenus. v. Ἀττικὸς, ἐπ. Ναυματιανοί.

Stephanus, Byzantium. v. Ἀβίλα. Ἀπτερα. Βισαλτία. Γάρος. Αἰανή. Ἰταλία. Ναύπακτος. Ναυπλία. Νεάνδρεια. Νεοκαισάρεια. Νέπετος. Νινὴ. Νισαία. Νηκρία. Νώνικρις. Νῶρονψ. Ὀλόφυζις.

Syncellus (Michael.) v. Ἀνέκταθεν. Διονύσιος ὁ αἶρ. (pag. 597.)

Synefius. v. Ἀνθρωπος ἔκ ἔχ. Ἀποθήσκοντας. Ἀποσμιλεύσι. Βάλλων Σωκρ. Βότρυχος. Διονυσίων σκωμμ. Δώριος αὐληταίς. Ἐξάγιτος. Ἐπηλυγάζοντα. Ἐφετὰ. Ἰσίων σαπρόν. Θεωρεῖα τέλ. Θηλυδρίας. Θιασώτης. Θυνασκοπῶν. Κατομόσαι. Κῆρας. Κομῆται. Κόσμη. Κότυς δαίμ. Λακιδέας. Νέμεσις. Οἶσθα. Ὀργια. Οὐ τοπ. ἐπ. Πανδέπτα. Περιπλάσιος. Πολιτικὴν αἶρ. Πόρρω δ. Πρὸς λύραν αἶδεν. Προτίλειον. Ὑπνομαχῶ. Ὑπό πῆχυν. Φιλοσοφίας ὁφ. Φθάσει.

Theocritus. v. Καλεπὸν χορ.

Theodoretus. v. Ἀβυσσον καλ. Ἀλέξανδρος Ἀντιοχ. Ἀνδομολογησόμεθα. Ἀντάλλαγμα. Ἀσκὸς ἐν πάχνη. Ἀτενία. Ἀφρων. Βεελφεγώρ. Βίβλοι θεῶ. Βραχίων. Γαστήρ. Διεξόδες. ὑδ. Δικαιώματα. Δυνασιν. Ἐκσασις. Ἐκτετιναγμένων. Ἐντός. Ἐως ἂν. Ἐπὶ χειρῶν αἶρ. Εὐθώς. Εὐλογῆσαι. Εὐριζῶν. Εἰδωλον. ἡμέρα ποτηρά. Θασαῖς. Θεὸς τῶς τ. Θεοὶ οἱ κ. Θησαυροὶ ἀνέμων. Θλήψις. Θύρα ἐρανῶ. Κέρας. [P] ἰσχ. Κλῆρος. Κλῆροι. Κνίζων. Κόλπος. Κοιλιάδα κλ. Κοιλιάδα σκ. Κυριλλος διάκ. Αἰάκος. Λίβης. Ληνές. Λυτρωτής. Μασκάριος. ὁ ἐν αἰγ. Μάρκος, Ἀρεθ. Μεμυαλωμένα. Μετμελήθη. Μονόκερως. Μύρον ἐπὶ κεφ. Νεφροί. Νόμος τρία σημ. Νόμος πολ. Ὡδοποίησεν.

ποίησιν. Παράξῃλας. Παριβόλαον. Ποσαπλῶς. Πραότης ἐπὶ Θ. Προσήλυτον. Πτέρνα. Πύλας δια. Σελήνη. Σπάτος. Σοφός. ὁ Θηρεπ. Σπακτὴ καὶ κασ. Στέαρ. Στήρυμα. Σχοινισμα. Τροχός. Ὑδωρ ἀντιλ. Ὑποπόδιον. Ὑσσωπος. Ὑιοὶ Θεῶ. Ὑψῆτα.

Theodorus, Iector. v. Θεωδέριχος ὁ Ἄφρ.

Theodorus Raithou de Incarnat. Domini. v. Ἀπαλλινάριος ἔτ. Εὐτυχῆς ἔτος. Θεόδωρος ἔτ. Νεσόριος. Παῦλος ἔτος ἐγ. Σευῆρος. Ταρραξίας.

Theophylactus. v. Κοφάλαιον. Τεχνητόν.

Thucydides. v. Ἀποκρότω. Δημιουργός. Ἑλληνοτάμια. Ἐνέρεσι. Νόσον ἔχεν. Ξυγγραφεῖς. Ὀμαρχμία. Πλῶ χρησ. Φέρεν.

Xenophon. v. Ἀλεξόμενον. Ἀλείμων. Ἀπέκεντο. Βάλακος. Αἶθεν. Ἐπίμαχος. Καρβάτινα. Κύρος ὁ βασις. Μᾶζα. Μάρισιπος. Μαςός. Μελίνη. Μένων Ἀθην. Νάπας. Οἶνος ὄνομ. Ὄξος ἐψ. Ὀκνην. Παλτά. Παρεῖη. Πεποδισμένοι. Σησαμῆς. Σκῦντιτες. Σμήνη. Σπεδαυολογῶ. Στολαίς. Σύνιον. Σφενδόνη. Τηρίβαζος.

Xiphilinus. Vide Dion.

Zenobius. v. Ἀνδρὸς γέρ. Ἀντὶ πέρκης σκ. Τεράνδρου. Ἐπὶ τῷ Μανδρ. Θάσος ἀγαθ. Θολερῶς προβ. Θραῖκες ὄρη. Θύραζε. Καὶ σφάκελοι. Λευκὴ ἡμέρα. Μωρότερος Μορ. Ὁ Σικελικός. Τὸ Δίωνος. Χαραδραῖος.

Zosimus. v. Ἀθηνόδωρος Στ. Θεοδοσίος βασιλεὺς Κελσῆς. Λακκιανὸς ἔτερες. Ὁρχησις Παντ. Ρεφῖνος. Σισίννιος ἔτ. Σκύσθα.

V. Post Suidam dicere iuvat de *Lexico etymologico* vtilissimo, quod antiquius fortasse^{a)}, quam Suidas, certe non minus antiquum, itidem vt ille ab Eustathio^{b)} citatur, et iam quartam lucem [P] vidit graece, sub titulo ETYMOLOGICI MAGNI. In primis Ffff 2 editionibus

c) Sylburgius non multo post Photii, patriarchae, tempora vixisse auctorem etymologici credidit, sed Choerobosco etiam iunior est, quem constat post Simonem, metaphrastem, hoc est non ante saeculum decimum scripsisse. *Fabric.* Auctorem etymologici magni Suida recentiorē esse, suspicantur *Thom. Warton* in praefat. ad Theocrit. p. XV. not. 1. a domini clō. et *Saxius* in *Onomast. lit.* II. pag. 159. qui aetatem illius adligat a Ch. circ. 990. et plura notatu digna observat. Contra iunior *Theognoste*, qui saec. IX. floruit, auctor, quia subinde in *Etymologico M.* laudetur, (v. supra-inter *Grammat. gr. ineditos h. v.*) esse videtur *Villoisonis* in anecd. gr. pag. 127. not. 1. qui tamen in indice, voc. *Etymologici M. auctor*, p. 285. caute adiicit, „nisi posteriori manu adfuta et addita fuerint huiusce lexici loca in quibus Theognosti mentio sit.“ Ibi quoque reicit Cofsin opinionem. *Andromachum*, (de quo postea,) auctorem fuisse: neque *Demarchum* a Natali Comite, V.

Mytholog. cap. 13. p. 405. designatum videri auctorem *Etymol.* pluribus docet *Saxius* l. c. p. 160. Vt igitur nomen, ita quoque aetas auctoris ignoratur. *Harl.*

d) *Eustathius* in *Iliad.* β. pag. 203. edit. Basil. Τὸ δὲ μέγα ἐτυμολογικὸν συγκροτῶν αἰς τὴν δακτύλῳ τῆς ἀρχαίας, λίγα παραχθῆναι τὴν ἀλλοτρίαν, ἀπὸ ἀλλοτρίων καὶ ἄλλων. In *Iliad.* λ. pag. 768. καὶ δ' ὁμοιότητα τῷ ἥμῳ, πῆμῳ. ὁ καὶ ἐν τῷ μεγάλῳ ἐτυμολογικῷ πᾶσι. In *Odyss.* Α. pag. 29. ἐτυμολογίαν δὲ τοῖς ἄλλοις, ὅς καὶ κοινὸς ἐστὶν, ἐν τῷ μεγάλῳ ἐστὶν εὐρὴν ἐτυμολογικῇ. et in *Odyss.* B. p. 93. ἴδιον, ὅτι ἐν τῷ μεγάλῳ ἐτυμολογικῇ εὐρὴται κατὰ τὴν γλῶσσαν καὶ πολλοὶ οἱ ματαίως πλεονασμῷ τῷ π, ὁμοίως τῷ ἥμῳ, πῆμῳ. In *Iliad.* B. pag. 230. Τὸ δὲ ἀλλοτρίον ἐν μὲν τοῖς πᾶσι τῶν ἀντιγράφων διὰ διφθόγην φέρεται, ὡς ἀπὸ τῷ αἰῶ, ἀλλοτρίον, κατὰ τὸν ἐτυμολόγον. In *Iliad.* μ pag. 835. Φασὶν αἱ ἐτυμολογίαι εἶναι χρίται οἱ τροχαλοὶ, ἐκὼ ἀπὸ χρίτου κατεσκευασμένοι.

editionibus Venetis tantummodo inscribitur Ἑτυμολογικὸν μέγα κατ' ἀλφάβητον, πᾶν ἀφ' ἑλμῶν. At Sylburgius titulum fecit: Ἑτυμολογικὸν μέγα, ἥντιν ἡ μεγάλη γραμματική. Nec enim etymologiae solum, inquit, in illo traduntur, sed et analogiae praecepta, et quamplurimae grammaticae observationes aliae, immo et historiae ac fabulae passim insperguntur. In Henrici Stephani codice MSto ^{g)} maximam cum hoc opere habente adfinitatem, cuius tamen copiam fieri sibi frustra Sylburgius expetiit, inscriptionem praeferebat Ἑτυμολογικὸν τῇ μεγάλῃ γραμματικῇ, et mox in operis principio, ἀρχὴ τῆς μεγάλῃς γραμματικῆς. Quod posterius facit, ut nolim subscribere coniecturae praeclari Viri Goldasti ^{f)}, qui testatur, se in MSS. reperisse hunc titulum: Ἑτυμολογικὸν τῇ μεγάλῃ γραμματικῇ, et suspicatur, auctorem Etymologici magni fuisse grammaticum quemdam nomine *Megalum*, vel *Megalem*. Quamquam alioqui non magis a Graecorum usu abhorret illud nomen, quam a Latinorum nomen *Magni* ^{e)} vel a Germanorum consuetudine nomen *Grossi* *Grotii*que. Nam *Megali* Siculi mentio obuia apud Etymologum et Suidam in Μεγαλεῖον μῦθον et *Megales*, Phryx, a quo Sabini edocli augurandi artem, Solino aliisque celebratur: et *Megas*, Procopii, sophistae, discipulus, de quo ipse in epistola 13. 17. et 50. meminit: et *Megar* chirurgus apud Celsum: ut alios in praesenti praeteream. Tamen non magis auctorem magni Etymologici constat nominatum fuisse Megalum, quem *Nicam*, licet Politianum ^{h)} sequuti viri docti ^{f)} eum audacter [P] Nicam adpellant. At Isaacus Vossius, qui hoc etiam ipse a Politiano passus fuerat sibi persuaderi, postea incidens in codicem ^{h)}, qui Politiano imposuit illud, ut crederet, non potuit sibi a risu temperare, quum observauit, volumini illi MSto Etymologici

e) In catalogo bibl. Leidensis pag. 396. nr. 20. ita citatur: „Etymologicum *Magni* grammatici, ut est scriptum in ipso codice, quem esse Suidam, mox infra adparet ex inscriptione, τῇ θανμασιωτάτῃ καὶ σοφωτάτῃ καὶ τεχνικολυμαδίῃ Σαῖδα, cuius apographum est num. XVI. Codex fuit Henr. Stephani et Melch. Goldasti.“ Aliud *Etymologicum*, sed continens tantum litteram *A*. et incipiens ab Ἀβαρίδα, ubi narratur fabula, in eodem est codice. In catal. codd. Angliae et Hibern. II. p. 60. nr. MMCCXI. inter codd. Vossian. sic signatur: „Etymologicum μέγα longe auctius edito, et alius, ut videtur, auctoris. Codex fuit Henr. Stephani. Aliud Etymologicum, sed continens tantum litteram *A*.“ Harl.

f) Goldastus Epistola ad Iungermannum, inter Gudianas, a Burmanno vulgatas pag. 153.

g) De Magnis dixi infra libro VI. vbi de *Magno*, iatrosophista.

h) Angelus Politianus cap. 72. Miscell. *Nicas* in commentario, quem per ordinem litterarum disposuit, graece ille quidem, sed in hunc ferme intellectum philyram interpretatur: philyra planta, librum, papyro similem, habens, ex quo etiam

funes complicant. Φίλυρα φυτόν ἔχον φλοῖον βύβλιν παπύρον ὅμοιον, ἐξ ἧς τὰς τεφύρας πλέκουσιν.

i) Sic *Vossius* pater libro de IV. artibus popularibus pag. 22. et lib. IX. de Idololatr. cap. 34. Filius, *Isaacus Vossius*, ad Melam, lib. I. cap. 19. *Ezech. Spanhemius* de usu numismi. pag. 358. edit. Amst. *Koenigius* pag. 22. bibliothecae; *Thomas Galeus* praef. ad Palaephatum, *Bailletus* iugem. des Savans tom. III. pag. 625. *Vine. Placcius* theatro anonymorum pag. 357. seq.

k) *Argidius Menagius* c. 76. [c. pag. 85. seq. tom. VII. ed. Amstel. 1725. 4.] anti-Baillet. hoc narrat ex ore Emerici Bigotii, qui illud ab Maaco Vossio accepit. Video, hoc etiam probari auctori Diarii Veneti (Giornale de letterati d' Italia) t. XX. pag. 278. Idem Bigotius testatus est, insignem MStum codicem Etymologici euoluisse se Florentiae in bibliotheca Iacobinorum ad S. Marcum, et *Nicae* vestigium incassum in illo quaesivisse. *Nicam*, grammaticum, semel iterumque citat Eustathius ad Homer. sed is nihil ad scriptorem Etymologici. *Nicas* ne graecum quidem nomen Bigotio videtur. [add. *Clement.* bibl. curieuse etc. t. VIII. pag. 129. not.]

logici praefixum labarum cruciforme cum verbis decantatissimis ἐν τέτρω νίκῃ, de quibus priora duo, ἐν τέτρω, deleta, tertium solum, velut scriptoris nomen visum Politiano, νίκῃ relictum fuit. Fuerunt etiam, qui Etymologici magni auctorem esse opinarentur *Suidam* ¹⁾; sed etiam haec sententia, parum est verisimilis, quum Suidae etymologicum plane diuersum a magno illo et adhuc ineditum Sylburgius et alii viri docti euoluerint, ut supra in hoc capite §. III. fin. notare memini: et auctorem Etymologici magni a Suida diserte videtur distinguere Eustathius, vtrumque laudans ad Iliad. λ. p. 768. Illos similiter certissime fugit ratio, qui vel *Marcum Musurum* ²⁾, vel *Zachariam Calliergum*, Cretensem ³⁾, pro auctore etymologici venditarunt, quum illorum tantum in editione prima Veneta operis huius aliquae fuerint partes, ipsimet autem Eustathio, a quo Etymologicum illud citatur, iuniores sint aliquot saeculis. Marcus quidem Musurus graecam praefationem praemisit, in qua queritur, difficile fuisse, opus hoc emendatum exhibere, propter defectum emendatorum exemplarium. Ἡ δὲ διόρθωσις ἐργάτης ὑπῆρξε καὶ χαλεπή διενεγκέν κατ' ἐνδεαν ὑγιῶς ἐφ' ἅπασιν ἔχοντος ἀντιγράφε. ὦν γὰρ ἦν ευπορία, ταῦτ' εἰ καὶ ἄλλως παλαιῶ καὶ ἀξιοπία, ἀλλ' ἐν ἀσαφῇ καὶ γρίφων ἀνάμεικτα, [P] καὶ διὰ τὸ τό τινος εἰκαστὶ Ὀιδίποδι παραπλησίαι δέοντα. [Atque, siue Calliergus, siue Musurus videtur vel ex aliis libris similibus vel ex ingenio plura collegisse aut addidisse, quam in cod. suo reperisset.] Corrighendi laborem praecipue in se suscepit Calliergus, vnde in calce libri traditur opus emendatum πόνῳ καὶ δεξιότητι Ζαχαρίῃ Καλλιέργῃ τῷ Κρητῷ. Quisquis vero fuit auctor, certe Christianus, ut ex quamplurimis libri locis clarissime apparet, et iam a Maussaco ⁴⁾ est adnotatum, verissime de se adfirmavit, prae litterarum amore nihil se studii et laboris intermisisse, ut opus praeclarum et utile elucubraret, licet pressus egestate et variis iactatus vitae molestiis ac calamitatibus. Ita enim ille in voce Ἡτοι pag. 417. edit. Sylburg. δίκαιον ἡγήμα πολλῶν ἀντιλεγόντων πάντας παρακρυσάμενος τῇ παραδόσει μόνῃ ἐπεσθαι, καὶ μὴ γράφειν ἃ χρεία ἐκ ἑστῇ, καὶ μάλιστα πολλὰ καὶ ἀνεκαστοῖς συμφοραῖς καὶ τῇ τῶν ἀναγκαίων πιεζόμενος σπάνει. ἀλλὰ τῶ τῶν λόγων ἀνδελκόμενος ἔρωτι ἕδ' ὅλως τοῖς ὀφθαλμοῖς ὕπνον δέδωκα, ὥστε καὶ αὐτὸς ὠφελῆσθαι τὰ μέγιστα, καὶ τοῖς μετ' ἐμὲ καταλιπεῖν μνήμης ἄξιον. Sane Etymologicon magnum studiosis graecae linguae syllogen praeclaram exhibet obseruationum omnis generis grammaticarum, etymologicarum, mythologicarum et lexicarum ex variis grammaticis, etymologicis et lexicis ⁵⁾ congestarum, et praeterea viginti quinque vel triginta circiter populorum

Pfff 3

glōssas

1) Memoires de Trevoux A. 1714. p. 1133. Sylborge ignoroit le nom de l'Auteur du gros livre des etymologies Grecques, et apparemment c'est SVIDAS, dont Mr. Gronovius a vu le nom a la tête d'un pareil ouvrage.

m) Andreas Schottus praefat. ad proverbia Graecorum, D. Adamus Rechenberg notis ad Athenagoram de resurrectione pag. 59. edit. Lipsiensis. Iac. Thomafius diss. de plagio §. 663.

n) Laelius Bisciola lib. 1. horar subciv. etc.

o) Maussacus diss. critica ad Harpocratonem pag. 385. edit. Leiden. [Neque tamen is fuit monachus. v. not. 1. in Anti-Baillet, pag. 86. edit.

cit. sed forsitan etiam loca, quae scriptorem prodant christianum, a manu senioris aevi adiecta sunt quae sententia quoque est viri cuiusdam docti in Baumgartenii Nachricht von einer Hallischen Biblioth. IV. pag. 511. not. Nam probabile esse videtur, primi compilatoris opus non adeo grande, sed sensim a pluribus hominibus auctum, interpolatum, etiam deprauatum fuisse. Harl.

p) Ab Etymologo M. aliquando etiam Timaei lexicon Platonicum ad verbum descriptum esse, nomine auctoris suppresso, obseruavit Ruhnken praef. ad Timaei lexic. pag. XIX. ed. II. Harl.

glossas. Illic enim legas ¹⁾ voces, sed paucas quaedam, *Aeolum, Alexandrinorum, Apolloniatarum, Ambraciotarum, Arabum, Arcadum, Bithyurum, Bosotum, Chiorum, Cnidiorum, Corinthiorum, Cretensium, Cypriorum, Cyrenaeorum, Ephesorum, Eretrienfium, Gortyniorum, Heracionensium, Ionum, Laconum, Lyciorum, Lydorum, Macedonum, Megarenfium, Messapiorum, Messeniorum, Nicaeusum, Oropiorum, Pamphyliorum, Pergaeorum, Phrygum, Ponticorum, Rheginorum, Rhodiorum, Samiorum, Siculorum, Syracusanorum, Tarentinorum, Thessalorum, Thracum, Troezeniorum: Italarum et Romanorum, Indorum, Persarum, Phoenicum fusc Poenorum, Syrorum et Turcarum.* In etymologia vocum tradenda non tam suam exponit sententiam, quam quae apud grammaticos vel alios scriptores passim reperit, enarrat: nec mirum, si non semper rem tangit acu, sed, Thoma Gatakeri iudice ²⁾, *etymologus est per antiphrasin plerumque sic dictus.* Nam quis nescit, omnibus in linguis quantum hac in parte sibi omni aetate indulserint ingenia, quam multa pseudetyma in Platone ipso et Varrone notent eruditi, quam facile falsa species pro vera notatione illudat et ablandiatur etiam acutissimis et peritissimis? [P] Atque licet in aliquibus certum detur cernere, et ad liquidum rem perducere linguarum et historiae subsidio, in longe plurimis tamen cum S. Augustino ³⁾ sentias, ut somniorum interpretationem, ita verborum originem pro cuiusque ingenio praedicari, sollemneque originum scriptoribus, quod Homerus de Vlysse, *ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοίαι.*

VI. Codd. MSSi et editiones Etymologici magni.

Codicum Etymologici M. qui supersunt, paucorum notitiam dare possum. — *Florantiae* in bibl. Medic. Laurent. in cod. III. plut. LVII. initio et fine mutilus. — integrum, in codd. XI. et XV. plut. LVII. v. *Bandini* cat. codd. gr. II. col. 336. 350. et 357. — *Patauii* in bibl. St. Ioann. in Viridario etymolog. M. et aliud vetus etymologicum, caractere antiquo graeco. v. *Iac. Phil. Tomafini* bibl. Patauinas, pag. 21. et 22. — *Romae* in bibl. Barberina, cod. saec. XV. chart. In cat. codd. Angliae et Hibern. pag. 190. in cod. quondam Th. Gale MMMMMMXXXIV. est pars lexi, quod conuenire dicitur cum Etymolog. M. Etymologoc. ms. *Parisi.* laudat *Rhankes* praef. ad Hesych. II. pag. IX. ex eoque locum editi Etymologici mutilatum et corruptum restituit. — De *Leidensi* cod. paullo ante nonnulla sunt adnotata. — *Matriti* in cod. regio XXI. est anonymi Etymologicon, ex Etymol. M. desumptum, quod Constantinus Lascaris variis formularum vocabulorumque difficiliorum, inprimis e Suida excerptorum indicibus suppleuit, idemque aliis auxit vocab. et notis scholiisque illustrauit: de quo cod. plura leges in *Iriarti* cat. codd. etc. p. 82. sq. De aliorum etymologic. lexicorum codd. msst. postea sermo erit.

Editiones sunt ipsae quatuor, de quibus, inprimis de principe et de Sylburgiana copiosus est multorumque VV. DD. iudicia notitiasque collegit *Clement* in: bibl. curieuse hist. et critique,

q) Conf. *Mauffacum* pag. 391. seq. et indicem in Sylburgii edit. in *Alex. Apollon.* etc.

r) *Tho. Gatakerus* p. 428. Aduersar. miscell. Vide etiam *Lamberti Bos* diss. de etymologia graeca.

s) Cap. V. dialectic.

critique, tom. VIII. pag. 128. — 131. adde quoque Götzi memor. bibl. Dresd. III. p. 260. sqq. Harf.

Principis editio est, [quæ non solum propter summam raritatem, sed etiam, quia caret multis iis additionibus et mutationibus, quæ sequentibus ab editoribus demum factæ sunt, permagno semper pretio diuendi solet, v. Sam. Engel bibliothec. selectissim. Bernæ 1743. 8. part. I. pag. 155.]

Ετυμολογικὸν Μέγα κατὰ ἀλφάβητον πᾶν ὠφέλιμον. Venetiis A. 1499. maiore forma foliis, typis luculentis cum præfatione graeca Marci Musuri, ex recensione Zachariae Calliurgi, Crētensis, ut docet haec nota, in calce operis adscripta: τὸ μέγα ἐτυμολογικὸν ἐντοπωδὲν πέρας ἔληφεν ἤδη σὺν Θεῷ ἐν Ἑνετίαις, ἀναλώμασι μὲν τῷ εὐγενῆς καὶ δοκίμου ἀνδρὸς κυρίως ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΒΛΑΣΤΟΥ τῷ Κρητὸς, παραινέσει δὲ τῆς λαμπροτάτης τε καὶ σωφρονεστάτης κυρίας ἈΝΝΗΣ, θυγατρὸς τῷ πανσεβαστάτῃ καὶ ἐνδοξοτάτῃ κυρίως ΛΟΥΚᾶ ΝΟΤΑΡᾶ ὃ ποτὲ μεγάλῃ Δασκὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, πόνῳ δὲ καὶ δεξιότητι ΖΑΧΑΡΙΟΥ ΚΑΛΔΙΕΡΓΟΥ τῷ Κρητὸς. τῶν λογίων ἀνδρῶν χάριν καὶ λόγων ἑλληνικῶν ἐφιμεμένων. Praefixa etiam duo graeca epigrammata, alterum Ioannis Gregoropuli, Crētensis, et alterum eiusdem Musuri, qui graecas tunc litteras *) Venetiis publice docebat frequenti semper ac graui auditorio, et Cretensis etiam ipse hanc editionem totam Crētensibus deberi celebrat his verbis:

Κρῆς γὰρ ὁ τοιοῦτος, τῷ δὲ χαλκῷ Κρῆς ὁ συνάρας
Κρῆς ὁ καὶ ἐν σίξῃ, Κρῆς ὁ μολυβδοχύτης.
Κρῆς δακτυλὸς νίκης ὁ φερώνυμος, αὐτὸν ὁ κλέων
Κρῆς ταῦτα, Κρησὶν ὁ Κρῆς ἦτοις ἀγέλοος.

Secunda, Venetiis A. 1549. fol. curante *Federico Turrisano*, Andreae, cuius filiam Aldus duxerat, filio, qui nonnulla castigauit, alia ipse curauit inferi *), asterisco tamen adposito a veteris scriptoris verbis semper distinxit. [Inscriptio huius editionis, etiam rarae, cuius exemplar e bibliotheca publ. Noribergensi in manibus habeo, haec est:

Μέγα Ἑτυμολογικόν: Magnam Etymologicam graecae linguae, nunc recens summa adhibita diligentia excusum, et innumerabilibus pene diffionibus locupletatum. Quas ut facilius cognoscere lector possit, singulis manus index est apposita. Adeo ut fere nihil in hoc libro desiderari iam possit ab iis, qui graecis litteris nauant operam. Venetiis apud Feder. Turrisanum. M. D. XLIX. fol. In bibl. Leideni est exemplar, ab H. Stephano et aliis viris doctis passim conscriptum, et aliud cum notis mssis Francisci Iunii et alius viri docti. v. catal. illius bibl. pag. 249.]

Illae additiones in Commeliniana etiam et nouissima [†] Veneta recusae leguntur. Sed asterisci in hac nouissima male *) praetermissi.

Tertia,

o) De hoc *Notara* confer Martinum Crusum in Turco Graecia pag. 55.

u) H. Stephanus p. III. de infidis graecae linguae Magistris.

v) Turrisanus in praef. In magno hoc Etymologico multa desiderari cum animaduertissem, tot

diffionibus et iis exquisitissimis augendum curavi, ut qui liber antea et videri poterat, et tertio erat imperfectus, is deinceps industria sumtuque nostro et absolutissimus et discipulis utilissime sit futurus etc.

w) Non leui de causa asterisci seruati a Sylbur-

Tertia, Commeliniana, *Friderici Sylburgii* *), Veterauiensis, accuratissimo studio diligentissimoque labore recensita, illustrataque notis et indicibus, et academiae Heidelbergensis Doctoribus consecrata. Heidelberg, 1594. fol. *Fabr.* Haec quoque editio libris rarioribus adnumeratur, et est inscripta:

Ἑτυμολογικὸν τὸ Μέγα, ἦγεν, ἡ μεγάλη Γραμματικὴ. *Etymologicon magnum, seu magnum grammaticae penu; in quo et originum et analogiae doctrina ex veterum sententia copiosissime proponitur, historiae item et antiquitatis monumenta passim attinguntur. Superiorum editionum variorumque auctorum collatione a multis ac fœdis mendis repurgatum, perpetuis notis illustratum, tribusque utilissimis indicibus, verborum, rerum atque auctorum numerum paene infinitorum, nunc recens adauctum. Opera Frid. Sylburgii, Veterauiensis. E typographico Hieronymi Commelini. A. Chr. MDXCIII. fol. Sylburg. in epistola nuncupatoria proficitur, se ad emendandam suam editionem Hesychium, Suidam, Eustathium Pollucem, Harpocrationem et Suidae Etymologicon diligenter contulisse, certas emendationes admississe in contextum, dubias vero in notis adtulisse. Quae ex Anastasii Sinaitae etymolog. addidit Sylburgius, ipse Fabric. in §. seq. observavit. Conf. Baumgartenii Nachricht. von einer Hallischen Bibl. tom. IV. pag. 506. sqq. Engel l. c. et Chrysander in prologo de singularibus librorum Magni Crusii, Mindae 1751. 8. pag. 50. teste Clement l. c. not. 69. pag. 131. non probant mutationes a Sylburgio factas. In bibl. publ. Leidens. (catal. pag. 249.) est exemplum cum adnotatis et Dionysii et Isaaci Vossii mssis; et aliud fuerat in bibl. Pinelli cum notis plurimis mss. viri docti huius aevi, teste Morello, V. C. in catal. illius bibl. tom. III. pag. 235. nr 7169. Harl.*

Quarta ex recensione *Panagiotae*, Sinopensis, qui castigationes Sylburgii ex eius notis plerasque *) in contextum recepit: caeterum asteriscos, quibus additamenta Turrisani distinguebantur et Sylburgianos indices praetermisit, Venetiis e typographia Ant. Bartoli, apud Nicolaum Sarum. 1710. fol. Non dubium igitur, quin adhuc longe optima Etymologici, quae exstat, editio sit Sylburgiana, digna etiam ob raritatem, quae in graecae linguae studioforum usus recudatur. *Fabr.* Non sufficit, ut recudatur; sed opere ab descriptoribus pessime habito, multis titulis deprauato atque orbato, necesse est, ut nouum plane condatur Etymologicon, h. e. ut futurus editor alia exempla huius similiumque lexicorum etymologicorum mssorum conferat diligenter, titulos deperditos postliminio restituat; loca auctorum, quae vel explicat Etymologus, vel quibus vititur tamquam exemplis, suamque sententiam solet munire inuestiget, et veterum grammaticorum scholiastarumque, ex quibus sua plerumque hausit auctor, fontes scrutetur atque aperiat: quod prudenter animaduertit latiusque exposuit et exemplis clare demonstrauit atque illustrauit, nouam paraturus editionem, (quae vero prospero caruit exitu,) *L. Kulenkamp*, Prof. quondam Göttingensis, in Specimine emendationum et observationum in Etymologicum Magnum, maximam

gio, sunt enim pleraeque illae additiones indignae Etymologo, ut notatur in Actis Erud. A. 1713. pag. 488. ac licet essent vel dignissimae, tamen mali moris est, lucubrationes recentium scriptorum praeiis ita permiscere, ut ab illis distinguere nequeant.

x) Rich. Simon nouvelle bibl. choisie tom. I. chap. 19. pag. 220. sqq.

y) Confer Acta Erud. 1713. pag. 484. seq.

maximam partem petitarum ex codice Gudiano, qui Guelpherbyti in sereniss. Ducum Brunsvico — Lüneburgens. biblioth. adseruatur. Göttingae 1765. 4. rec. in bibl. Bremensi noua class. VI. fascicul. 1. Bremae et Amstel. 1766. 8. pag. 133. sqq. Atqui quam multa Etymologici M. loca egeant medicina, aut meliore explicatione atque illustratione, doctè copioseque demonstrauit vir quidam doctus in specim. obss. in Etymol. M. auctorem, in obss. miscell. vol. I. part. III. pag. 413-420. vol. II. tom. I. pag. 118-125. tom. II. p. 289-295. vol. III. tom. II. pag. 267-270. et vol. IV. tom. I. pag. 142-148. Vir ille doctus quum tantum vocē litterae *A* persequutus esset: inde cognosci potest, quanta supersit messis emendationum, in toto opere faciendarum. Ita quoque Etymologus passim a viris doctis emendatur aut explicatur; e. g. quam plurimis locis in notis ad Hesychium, a *Koenig* ad Gregorium Corinthum de dialectis, in notis ad Th. Magistrum ed. Blancardi, a *Pier-sonio* ad Moerin, a *Valken.* ad Theocriti X. eidyllia, ad Euripidis Phoenissas et Hippolytum atque ad Herodotum, ab *Hemsterhusio* aliisque ad Pollucis Onomastic. a *Bentleio* in epistola ad Millium, a *Toupio* in emendatt. ad Suidam et Hesych. a *Wakefield* in filua critica, part. I. et II. ab *Abreschio*, *Relando*, *Ernesti* aliisque permultis tam in notis ad auctores classicos, quam in libris obseruatt. Emendationum, aliisque eius generis. *Harl.*

VII. Etymologica Graeca desperdita. *)

[*Andromachus* ἐν Ἑτυμολογμοῖς citatur in scholiis et minoribus et Venetis ad *Homer.* Iliad. N. vers. 130. Quando vero *Corfin.* in fastis attic. i. diss. VI. pag. 386. ex eo, quod verba, a scholiaste memorata, conuenire videntur cum iis, quae ab auctore Etymologici in γ. περὶ ἐλευμνος scripta sunt, colligit, *Andromachum* illum videri auctorem fuisse Etymologici M., argumentum est valde lubricum, quia et verba ipsa haud plane eadem sunt, et vero, quum plura eo tempore iam exstissent lexica etymologica, facile fieri potuit, vt vterque ex communi hauriret fonte, aut, vt *Corfin.* ipse sentit, vel *Andromachus* Etymologi nostri vel Etymologus ipse *Andromachi* verba transcriberet. Ex illo igitur indice illaque suspitione aetas neque Etymologi, neque scholiastis certa potest definiri. *Harl.*]

Apollodori, Atheniensis, περὶ ἐτυμολογιῶν memorat *Athenaeus* lib. 2. p. 63. et lib. 15. p. 483.

Demetrii Ixionis ἐτυμολογούμενα idem *Athenaeus* pag. 50. et 74. Ceterum fallitur *Maus-lacus*, qui in diss. critica p. 384. putat, *Ixionis* et *Dolionis*, (pro quo nomine *Orionem* legere suadet,) libros de etymologiis memorari ab Etymologo in Ἀμφίων. Nam ex *Choerobosco* tantummodo scriptor ille notat, vocem Ἀμφίων similiter formatam, vt ἰζίων et δολίων.

Orion, Alexandrinus περὶ ἐτυμολογίας. *Suid. Fabr.* conf. ad cap. 7. supra de grammaticis ineditis h. v. *Harl.*

Orus, Thebanus Etymologus, citatur in Etymologico magno γ. Ἀβαρινίδα. adde eundem in Ἀγυπτos.

Pamperii, Panopolitae, ἐτυμολογιῶν ἀπόδοσις memorat *Suidas. Fabr.* conf. supra, c. VII. in catalogo grammaticorum graec. h. v. et *Eudoc.* pag. 357. *Harl.*

Denique

*) Confer *Wouwer.* de Polymathia cap. IX. p. 71. sqq. Lipsiae 1667. 8. *Harl.*
Vol. VI. Gggg

Denique aliud Etymologicum, τὸ ἄλλο ἐτυμολογικόν, sine nomine auctoris laudat Etymologicus magni scriptor in Πηλεῖς, Σικανίς, Ὑπὴν, Φασσιανός.

Graeca Etymologica inedita.

Anastasi, Sinaitae, Etymologicum MS. memoratur in *Philippi Labbei* bibl. noua MSS. pag. 103. Videndum tamen, an sit diuersum a breui [P] apospasmatio Anastasii περὶ ἐτυμολογίας, quod ex codice Augustanae bibl. κεφαλαίων κδ descripserat Hoescheliuss, Sylburg. vero edidit graece ad calcem Etymologici magni pag. 827. 828.

Anonymorum plura etymologica et maiora et minora f. epitomae exstant adhuc in bibliothecis, e. g. *Vindobonensi* Caes. cod. CCXCII. nr. 23. etymologicum gr. ordine alphabetico: teste *Lambetio*, in commentar. etc. tom. V. col. 531. — *Parisi.* publ. cod. MDCCLXXIII. nr. 21. lexic. etymolog. cuius auctor in exponendis vocc. homericis potissimum versatur. Desiderantur septem priores litterae. Quod vero, (vt ait auctor catal. vol. II. p. 400.) ibi nonnumquam laudatur Porphyrius, hoc recentior anonymus noster fuerit necesse est. In illo autem opusculo multa optima. — Ibidem in cod. MMDCXXXI. anonymi etymologicon, in quo nemo paene veterum laudatur et quod ab eo, quod Sylburgii opera prodiit, plane diuersum esse dicitur. Contra in cod. MMDCXXXVI. est etymolog. ab edit. Sylburgiana quoque diuersum; at multi veteres auctores in eo laudantur, teste auctore catal. II. pag. 531. sq. — Ex etymologico inedito bibl. publ. *Parisi.* locum citat *Ruhnken* praef. ad Hesych. II. pag. IX. sq. vti supra iam adnotauimus. — In bibl. *Matrit.* regia praeter cod. XXI. de quo multus est *Iriarte* in catal. codd. gr. pag. 82. seqq. et iam supra ad §. anteced. et in capite de Suida nos dicere meminimus; — in cod. LXXXI. fol. 68. et cod. LXXXIII. fol. 66. it. cod. CXIV. fol. 110. tria, quae a semet ipsa hinc inde dissentiant, opuscula de etymologia XXIV. litterarum ab *Iriarte* pag. 297. sq. pag. 314. sqq. et pag. 448. sqq. edita illustrataque. In cod. CVII. fol. 1. etymologici cuiusdam fragmentum 359. vocabula, quae a littera *A* incipiunt, complectens, et fol. 9. Etymologicum paruum, a Constant. Lascare suppletum et notis, castigationibus, glossis auctariisque conspectum: fol. 89. series alphabetica vocabulorum XXXIV. — Etyma vocc. gr. in cod. *Oxonienfi* corporis Christi, nr. MDCCXXIX. in 8. et in bibl. Caio Gouuill. *Cantabrig.* cod. liber de etymologiis, nr. MXXXVIII. et nr. DCCXXXV. (part. II. cat. codd. Angliae etc. p. 108.) expositiones etymologicae de naturis rerum ex variis auctoribus medicis ac philosoph. *Venetis*, in bibl. Capelli Etymolog. graecum, saec. XIV. teste Montfaucon in diario ital. p. 64. — In bibl. regia *Neapolitana* lexic. etymol. in cod. CXXXVIII. CXLVIII. CLXXIX. atque postremum cl. *Bassius*, (v. supra, vol. V. pag. 786.) suspicatur esse *Hori Milessi*. Et sic in aliis bibl. Vaticana, Mediolanensi etc. alia latere videantur exempla MSSa conf. *Kalenkamp* l. c. pag. 7. adde etiam paragraph. de Lexici graecis. *Hart*.

Ioannis, Damasceni. Vide, quae notant volum. VIII. pag. 819. vel. edit. [in cod. quondam Heidelberg. n. XLVI. in Sylburg. cat. pag. 19. In cod. bibl. *Bernensi*, (v. *Simmari* catal. codd. MSSa bibl. Bernensis, pag. 504-507.) est Lexicon, quod Ioanni, Damasceno, tribuitur, in quo is vocc. ordo alphabeticus seruatur, vt primo ἀρσενικά, dein θηλυκά,

Λυαῖ, denique *οὐδὲρρεα* recenseantur, quae excipiunt *ἐμμετα* et postremo *ἐπιεμμετα*. Idem ordo est in codice, qui quondam fuit *Thomas Bartholino*, Hafniensi, et scriptus est a *Nicodemo*, monacho a. C. 1296. tribus igitur annis inferior *Gudiano*. Illud glossarium communicatum ab *Abrahamo Kallio* acceperat *Kulencamp*, spec. laudato pag. 11. sqq. qui animadvertit, non solum eundem servari ordinem in quibusdam Glossariis bibl. Coislin. (quorum specimina exhibet *Montfaucon* in bibl. Coislin. pag. 238 sq. et 499. sqq.) sed etiam lexicon et *Bernense* et *Bartholinian.* ut plurimum sequi *Suidam* atque *Etymologum*, ideoque digna, quae cum utroque conferantur diligenter. Idem *Kulenk.* pag. 14. docet, Lexicon illud *Bern.* a compilatore tantummodo tributum fuisse *Damasceno*. Nam sub voc. *Παράδεσος*, (qui locus excerptus est ex *Io. Damasceni* de fide orthodoxa libr. II. cap. 11. et exstat quoque in *Suida* et *cod. Bartholinian.* omisso tamen *Damasceni* nomine in v. *Παράδεσος*.) in *cod. Bern.* adscriptum est nomen *Damasceni* a sciolo quodam, quae causa erroris et opinionis fuit, esse lexicī auctorem *Io. Damascenum*.

[*Orionis*, *Thebani*, *Etymolog.* MS. citat *Ruhnken* praef. ad *Hesych.* tom. II. pag. VII. et ad *Timaei Lex. platon.* pag. 217. ubi *Etymologus M.* descripsisse dicitur *Orionem*. Atque in catalogo codd. *Parif.* olim regg. vol. II. pag. 528. *cod. MMDCX. nr. 4.* memoratur *lexicon etymologicum, ex Orione, Thebano, ut fert titulus, collectum*. *Orion* autem et *Orus*, *Theban.* forma loquendi scribendique, non reipsa, diversi fuisse videntur. v. supra in cat. grammatic. graecor. h. v. et, quae infra in indice scriptt. in *Etymol. M.* citator. voc. *Orion* adnotavi. *Harl.*]

Orum, *Milesium*, in *Etymologico inedito* laudat *Fulvius Ursinus* ad *Festum* in *Cibus*, testaturque illud se *MStum* habuisse ^{aa)}. Videtur ex eodem esse, quod ex *Oro*, *Milesio*, adfertur in lex. graeco inedito apud *Montf.* pag. 501. bibl. *Coislinianae*: [et forte est in *cod. Neapol. CLXXIX.*]

Photio tributum *Etymologicum*, sine nomine auctoris, exstat in codice *Gudianus* ^{bb)} bibl. principali *Guelpherbytanae* illato, ut dixi *Volum. IX.* pag. 566. [ed. vet. de *Photii* scriptis ineditis; ubi quoque de *cod. anglicano* agitur.] Ex illo copiosa excerpta debemus *Ioanni Christophoro Biel*, quae leguntur in *Actis Eruditor. T. VI. supplementi* pag. 253-260 ^{cc)}. Eius editionem olim molitum fuisse *Marquardum Gudium*, colligas ex *Wilh. Gessii* ad eum epistola, quae inter *Gudianas* legitur pag. 62. Hoc lexicon iam olim laudavit *Franciscus Turrianus* in *Apologia pro Epistolis Pontificum* libr. 3. c. 11. et 12. et fortasse auctor magni *Etymologici*, *Photium* aliquoties laudans patriarcham. *Fabr.* Infinita paene loca lexicī *Photiani* citantur et emendantur in notis ad *Hesychium*, ad quem vide quoque *Ruhnken.* praef. p. XI. sq. Tria loca excitat emendatque *Valk.* ad *Eur. Hipp.* p. 207. 236 et 281. *Photii* glossarium est *Romae* in bibl. an-

Gggg 2

gelica.

aa) *Orus* ex scholiis in *Lycophr.* multa in suum *etymolog.* retulisse videtur. *Valck.* ad *Eur. Hipp.* pag. 291. *Harl.*

bb) V. catal. bibl. *Gudianae* pag. 539. *Harl.*

cc) Is vero observat, *Etymologum Gudianum*

plurimos ex *Ammonio* titulos in suum opus translisse, permultis aliis additis, qui neque in illius *Ammonii*, neque in *Ptolemaei*, *Acalonitae*, de differentiis vocc. libris reperiantur. *Harl.*

galica. In cod. bibl. *Parif.* MMDCCXXI. *Photii* lexicon, a Ludolpho Küstero, (vt ait auctor catal. tom. II. pag. 529.) dum in Anglia versaretur, mensibus Decembr. a 1699. et Ianuario 1706. descriptum. Cod. ille, vnde descripserat Küstero, olim erat *Th. Galei* iam vero custoditur Oxonii in bibl. Bodleiana. Apographum *Photianum* habuerat *Kulenkamp*. (vide eius specimen laudatum pag. 10.) qui praeterea iam adnotauit, plura, quam Bielium dedisse *I. C. Harenbergium*, Theologum quondam Brunsvicensē, in diatribe epistolica de Photii Etymologico M. (in noua bibl. Bremensi, class. V. fasc. II. pag. 280 sqq.) Is autem scripsit, transmisisse viros quosdam, graece doctissimos, ex academia Oxoniensi exemplar, fidelissime ex cod. Galei descriptum, ad viros graece eruditos Brunsvicum, opusque Etymologicorum aliorum Msti codicis *Bodleiani* ope ita emendasse, vt prelo tandem posset submitti, et gloriose in lucem exire publicam. Idem contendit, codicem *Galeanum* a Gudiano Guelferbyt. quem a Chr. MCCXCIII. scriptum fuisse, ex fine operis adparet, esse diuersissimum, vtriusque autem collectorem fuisse Christianum; Gudium vero vel deceptum ab alio, vel quaestui inhiantem suum exemplar vendidisse pro *Photiano* lexico, et schedulas, frontibus voluminum adglutinatas, Gudii, (vt opinabatur *Hensingerus* apud *Harenbergium*.) Mstas, Photio id opus tantum tribuere, illius autem nomen, nusquam in codice occurrere. Verum in hoc errasse viros doctos, ostendit *Kulenkamp* pag. 14. et monet, in addendis, litterae Ω adiectis, in fine voc. Κεῖνος, verba, ἔως ἐγὼ Φώτιος ὁ πατριάρχης, reperiri, quae Gudium forsan commouerint, vt crederet, Photium esse auctorem totius operis. Sed *Kulenk.* qui de illius cod. antiquitate, scriptura, auctoritate etc. docte copioseque disputat, acute demonstrat falsitatem illius iudicii. Quum enim ille locus ex Photii scriptis a compilatore ita esset excerptus, vt is, quum Photius adiecisset suae epicrisi ἔως ἐγὼ, adderet Φώτιος ὁ πατριάρχης, colligi tantum potest, illum locum excerptum, (quem etiam auctor Etymologici M. v. Κεῖνος Photio adscribit, omittis autem vocc. ἔως ἐγὼ) non integrum opus Photium habere parentem. Idem *Kulenkamp.* refutat iniquam *Harenbergii* opinionem, codicem *Thomae Gale* esse praefendum Gudiano, et hunc parui aestimandum. E contrario idem Gudianum codicem, vti etymologicon *Vltrasclinum*, et cod. *Parifinum*, quem *Ruhnkenius* excussit, ex collatione animaduertit, non modo a se parum nihilae differre, sed etiam ad illustrandum, emendandumque et restituendum Etymologicon M. plus conferre, quam plura lexica, Photiano similia: atque, comparato quoque *Cyrilli Glossario* Msto Bremensi, pluribus varii generis demonstrat exemplis insignem illius codicis vtilitatem. *Harenbergius* vero in eadem bibl. Bremensi, tom. VI. siue class. VI. fasc. III. nr. IV. pag. 278. sqq. scripsit *Epistolam ad — L. Kulenkampium de Etymologicis quibusdam graecis*, et *Io. Alberti* indicem auctorum ex *Photii lexico inedito* subiecit Glossario graeco in sacros N. F. libros etc. Lugd. Batav. 1735. 8. *Harl.*

Simeonis, grammatici, Etymologicum ordine alphabetico, foliis centum septuaginta et vno MS. in bibl. Caesarea, teste *Nesslio* parte VI. pag. 77. codice philosoph. CXXXI.

Suidas Etymologicum MS. in bibl. Palatina olim, (hodie in Vaticana,) et Lugduni Batavorum inter libros If. Vossii. Vide, si placet, quae dixi cap. de Suida, sect. III. fin. Saepius citatur a *Mourso* in glossario graeco barbaro. *Fabr.* De codice *Marciano* Suidae

Suidae Etymologici, quod cum Etymologico M. et altero Suidae lexico collatum, ad utriusque emendationem posse plurimum dicitur conducere, copiosus est et specimen dedit *Villoison* in anecdot. gr. tom. II. pag. 250-252. *Harl.*

Etymologicum ineditum bibl. *Traiectinae* laudat *Esthembachius* in notis ad Orpheum pag. 266. et *Hadrianus Relandus* in parte secunda dissertationum miscell. pag. 211. 188. 135. 229. 250. Simile Traiectino esse Photianum, de quo supra memini, notatur in Actis Eruditor. tom. VI. supplementi pag. 260. *Fabr.* Etymologicum *Traiectinum* cuius iam antea mentio facta est, apographum esse Etymologici, quod fuit in bibl. publica *Antwerpiensi*, quae olim erat societatis Iesu, cura Io. Georgii Graevii ante a. Ch. 1689. factum *Saxius*, ab auctoribus haud vanis narratum sibi fuisse, tradit in Onom. litt. tom. II. pag. 161. sqq. Illius etymologici collationem cum Ammonio et Etymologico M. etc. dedit *Car. Segaar* in epist. ad Valken. Traiecti ad Rhen. 1766. 8. v. supra in cap. de Ammonio, in vol. V. pag. 717. A Valkenariorum aliisque, inprimis *Koenio* in notis ad Gregor. Cor. permulta loca cod. Leidensis, nec pauca Etymolog. MSt. *Parisiensis* excitantur. Codicem quoque Etymologici quondam *Askenianum* aliquoties vidi memoratum. Apographum illius ex Anglia retulit *Kulenkamp*. v. ccl. *Schneideri* fragmenta carminum Pindaric. pag. 102. *Harl.*

In bibl. Caesarea MSS. μετά ἀλφάβητον ἐτυμολογία διάφορα. Ἀρχὴ τὰ α. ἀγαθὸν ἀπὸ τῆ ἀγαν θίεν ἡμᾶς ἐπ' αὐτῶ. Opusculum paucis constans foliis. [Alia eiusmodi opuscula, in codd. Matrit. et Oxon. reperiri, paullo ante voc. *Aponymor.* memoravimus. *Harl.*]

Recentiorum scripta, ad Graecas vocum origines eruendas facientia.

Angeli Caninii Alphabetum Graecum, in grammatica edita Paris. 1655. 4. Lond. 1600. 1613. 1624. 8. et Th. Crenio curante Amstel. 1700. 8.

[P] *Io. Harmari*, Lexicon etymologicum, adiunctum Lexico graeco Io. Scapulae edit. Lond. 1637. fol. et in edit. Elzeviriana 1652. et Basileensi 1665. recusum.

Matthias Martinii Cadmus graeco-Phoenix, siue Etymologicum vocum graecarum, maxime earum, quae in LXX. Interpretibus et Nouo Test. occurrunt. Brem. 1625. 8. et ad calcem lexici Martinii Philologici, quod post editionem Brea. 1623. fol. et alteram locupletiolem Francof. 1655. recusum Traiecti 1698. fol. cum Isidori glossario, per Graevium et Almelouenium illustrato.

Francisci Gregorii Etymologicum paruum ex Etymologico magno, Eustathio, Martinio etc. excerptum, digestum, explicatum. Lond. 1670. 8.

Lamberti Bos erudita dissertatio de Etymologia graeca, subiecta eius exercitationibus Philologicis Nou. test. editis Franeckerae 1713. 8.

Aegidius Menagius Origines linguae graecae promissit in Observationibus, gallice editis, ad Malherbūm, poetam Gallum, pag. 362. 389. et in amoenitatibus iuris pag. 21. seq. ubi etiam specimen illius operis exhibet, nec non in notis ad Laertium pag. 45. 59. b. 165. b. Idem pag. 149: *Platonis in Cratylo sunt fere omnia pseudetyma, pace tanti*

virī liceat dixisse, sed de his alibi. Magnum quoque in etymologiis graecis erudendis studium posuerat *Franciscus Guictus*, latina vniuersa repetens ex graecis monosyllabis, de quo *Antonius Periander* in *Guicti* vita. Sed nec *Menagii* nec *Guicti* lucubrations perductas sunt ad umbilicum, certe haecenus in lucem protractae non sunt. Multa interim licebit cum fructu repetere ex iis, qui latinae linguae origines non indiligenti studio excusserunt, in Graecia certe quaerendas: vt ex *Iul. Caesare Scaligero* de causis latinae linguae, *Iosepho Scaligero* ad Varronem et Festum, *Matthias Martini* Lexico, cuius iam feci mentionem, philologico, *Christiani Bernmanni* Originibus linguae latinae, quintum recensis *Francos.* 1672. 8. *Io. Fungeri*, Leonardienfis, etymologico trilingui, *Lugd.* 1670. 4. *Nic. du Mortier* etymologiis sacris graeco latinis, de quibus *Acta Erud. A.* 1703. pag. 471. maxime ex *Gerh. Io. Vossii* etymologico, praeclaris et verioribus plerumque *Is. Vossii* observationibus in nouissima editione locupletato, inter *Vossii* opera *Amst.* 1695. fol. *Fabr.*

[*Samuel. Kornig.* Etymologicon helleno-hebraeum, seu primitina graeca ex hebraeo fonte vicinisque orientis linguis, vti Chaldaea, Syra, Arabica atque Aethiopica deducta, interspersis non paucis obseruat. philologico criticis. *Francos.* 1722. 8. — Huc quoque referri possunt, qui de ortu linguae graecae vel ex patrio solo vel ex alia quadam lingua, varia ratione fortunaque scripserunt; atque ego diuersas variorum opiniones librosque haud paucos iam excitavi in prolegg. ad hist. L. Gr. §. 4. pag. 11. sqq. Addi possunt;

Placidi Spathasora patronymica graeca et latina, ex vtriusque linguae scriptoribus excerpta, quibus multa accesserunt vel a recentioribus, vel ab ipso auctore iuxta regulas atque licentias efficta. *Panormi.* 1668. 4.

Etymologische Vntersuchungen latein. Woerter aus dem Griechischen. *Lipsiae* I. tom. 1785. 8. (Auctore *Penzslio*, *Gymn. Merseb. coll.*)

I. D. a Lennep, eloquentiae et L. Gr. in academia Groeningana Professor. in analogiam L. L. cui praemissa eiusdem viri docti oratio de linguarum analogia. *Londini*, *Parisiis*, *Lugd. Bat. etc.* in min. 8. sine anni nota.

L. C. Valkenarii observationes academicae, quibus via munitur ad origines graecas inuestigandas lexicorumque defectus refarciendos, et *I. Dan. Lennep.* praelectiones academicae de analogia Gr. L. ad exempla *MSta* recensuit suasque animaduers. adiecit *Everh. Scheidius.* *Vltraiecti* ad *Rhen.* 1790. mai. 8.

In primis laudandum est egregium opus: *Io. Dan. Lennep. Etymologicum L. Gr.* siue observationes ad singulas verborum nominumque stirpes secundum ordinem lexi compilati olim a *Io. Scapula.* Editionem curavit atque animaduersiones cum aliorum, tum suas adiecit *Everh. Scheidius*, cuius praemissa sunt quoque prolegomena de lingua latina, ope linguae graecae illustranda, adiectus est index etymologicus praecipuarum latinarum. Partes I. II. *Traiecti* ad *Rhenum etc.* 1790. mai. 8.

Plurimum vocabb. graecorum etymologiae et deriuationes passim explicantur aut tentantur in *Ric. Dawes* Miscellaneis Criticis, praecipue in Adpend. ad secundam edit. *Oxon.* 1781. 8. p. 505. sq. *Lennepianis* observationibus haud pauca adduntur.

De origine L. Gr. ex antiquissima lingua Semitica, etymologicis de ortu permultorum vocabulorum graecorum observationibus interspersis, ingeniose non minus, quam (quod in hoc litterarum genere sollemne et frequens est,) audacius differitur in libello:

Ueber

Veber Griechenlands ælteste Geschichte vnd Sprache. Ein Versuch von *Friedrich Hezel*, (Profess. Gießenf.) Weiffenfels vnd Leipzig. 1795. 8. — Addam quorundam, maioris minorisque molis opusculorum notitiam, quam aliis debeo, quod in iis de etymologia aut origine vocabulorum graecorum in genere agitur.

D. G. Sharpe Origin and Structure of the Greek Language, 1767. 8. Contra hunc disputat *D. Vincent* in:

The Origination of the Greeck verb. An Hypothesis. Londini 1792. 8. cum V. tabellis. Auctor opinatur, omnia verba suas inclinationes debere verbo *ἐἶμι*, in cuius locum postea successit *εἶμι*. conf. ephemer. litter. Gotting. a. 1794. pag. 183.

Idem scripsit: The Greek verb analysed. An Hypothesis, in which the source and structure of the Greek Language, and of Language in general, is considered. By *W. Vincent*. DD. London. 1795. med. 8. Conf. tamen ephemer. litter. Gotting. a. 1796. plag. 6. pag. 55. fq.

Horne Tooke edidit *Ἑκκατὰ πρόσωπα*, or Diuersions of Pylley, demonstraturus, duas tantum esse partes orationis, nomina et verba, vnde deriuata sint aduerbia et coniunctiones. — *Beddoes* in adpendice ad libr. obseruationes on the nature vt demonstraturae euidence, a. 1793. de studio graecae etymologiae apud Batauos, contra Hemsterhus. ac Monbodo contendit, non *verbum*, sed *nomen* esse verbum, vt ita dicam, fundamentale. Idem contendit *Thomas Gunther Brown* contra Vincent. in: *Hermes unmasked*, or the art of Speech, founded on the Association of Words and Ideas. With an Answer to D. Vincents Hypothesis of the Greek Verb. ap. Payne. 1795. min. 8. et, *Hermes unmasked*, Letter III et IV. containing the Mysteries of Metaphysics. ap. Ridway. 1796. min. 8. In vtroque libro disputat contra *Harris's Hermes*, or Inquiry concerning vniuersal Grammar, (cuius grammaticae philosophicae interpretatio germanica facta est ab *Ewerbeck* cum animaduersionibus et *Ewerb. et F. A. Wolfi*; pars I. Halae Saxon. 1788. 8. altera enim pars lucem non vidit.) Is vero secundum Hartleianam de idearum adfociatione doctrinam demonstratum iuit, quomodo ex vnico nomine verbum cum reliquis orationis partibus sit profectum. Sed mittamus hoc etymologiarum genus, haud raro nimis subtile argutumque et vero ineptum. In genere quidem etymologiae studium vtile est et vero necessarium. Atenim, vt Horatius ait, *est modus in rebus, sunt certi denique fines. etc.* Illi autem argutiarum minutiarumque venatores, qui omnia vsque ad primam loquendi originem primasque vocabulorum latebras sedesque expiscari et ad vnguem refecare adlaborant, subtiliore philosophandi abuti solent ratione, quam vt primi linguae cuiusdam parentes, homines rudes, scire eam atque adhibere potuerint. Atque ab infantibus, dum loqui incipiunt, meliora saepius edocemur, et vsum verborum valere vt nummos, iam Horatius iure adfirmavit. *Harl.*

[P] VII. *Index Scriptorum, in Etymologico citatorum, depromptus ex Sylburgiana editione, sed emendatus et auctus aliquibus locis, et maximam partem ad alias etiam editiones accommodatus.*

Abro, grammaticus. v. *Ἡμρόκλητον* et *Ὁμοκλήτωσεν*, vbi male *Ἀμβρων*.

Acestodorus v. *Δαδωνάιος*.

Acta Apostolorum (VIII. 20.) v. *Ἀσέως*.

Acaulus.

Acufilaus. v. Κοῖος.

Ἀλινον Thremus in honorem Lini, Calliochus F. v. Ἀλινον.

Aelianus, infra, Claudius.

Aeolicis multis utitur Homerus. v. Ἀλαλκῆμα.

Aeschines pag. 322, 41. 346, 36. 765, 46. 790, 49.

Orat. contra Ctesiphontem. v. Ἐπιλαχών.

Demosthenis in eum scommia. v. Ἰαμβοφάγος.

Aeschylus pag. 54. 36. 93. 50. 103, 11. 118, 31. 149, 57. 151, 48. 161, 15. 182, 55. 250, 4. 271, 18. 279, 16. 288, 5. 346, 57. 403, 48. 409, 48. 447, 13. 450, 36. 473, 16. 486, 48. 490, 11. 530, 51. 537, 46. 563, 10. 595, 22. 674, 20. 753, 22.

ἐν Ἀγαμέμνονι. v. Ἀγγαρεύς et Ἔρσας.

Ἀργείοις. v. Ἐνηλυσία.

Πηνελόπη. v. Αἰδοῖς ατος.

Aeschyli durities ab Aristophane notata. v. Κόλλοπις.

ὑπόμνημα Προμήθεως δεσμῶν, siue commentarius in Aeschyli Prometheus vinculum.
v. Προσέληνοι.

Aethlius. Vide Athlius.

Aetolus (Alexander) v. Δροίτη.

Agatho (tragicus). ἐν Ἀερόπῃ. v. Εἰσημν.

Agathocles (grammaticus) v. Δίκτη.

Alcaeus. v. Ἀμάνδαλον. Ἀχναῖσθμ. Βληχρόν. Δῆλος. Δυσί. Ἐθης. Ἐξέντι. Ἡπάλος, Κνάμψω.

ἐν τῷ ἐνάτῳ. v. Οὔδεις.

Alcman. v. Ἀζωνανσιόν. Γεργύρας. Ἡδυμος. Καλαί. Κέρκος. Κέρκυρ. Ὀκκα. Περιήρς.

Alexander (grammaticus). v. Ἀμαμυζίς. Ἀρμάτσον. Ἀχνη. (vbi male Ἀλεξανδραύ.) Δί-
κρον. Δωτίνη.

Cotyaeñsis. v. Δέδοκα. Περιβόηδης.

Alexander, polyhistor. ἐν τῷ περὶ Βαθυρίας. v. Κύβελον.

Alexander Thasius, (grammaticus). v. Διόνυσος.

Alexandrinorum dialectus. vide infra, Irenaeus.

Ἀλέξης (grammaticus) v. Κυρόβουνα.

Ἀλεξίων (grammaticus) v. Κατ' ἐνώπια.

Alexis (comicus) v. Θυσία. Τοναία, vbi Sylburgius suspicatur citari eius drama, cui ti-
tulus παλλακή.

Amarantus (grammaticus) ὑπομνηματίζων τὸ ἰδύλλιον Θεοκρίτου, ὃ ἡ ἐπιγραφή λυκίδας ἢ
θαλύσια. v. Δικρανόσατε.

Ambron. vide supra, Abbron.

Amerias (grammaticus). v. Λισή.

Amiphas, (comicus), ἐν ἀποκοτταβίζεσι. v. Ἐγχεσας.

Ammonius (grammaticus). v. Σιροί.

Ammonii versus, (illius forte poetae, de quo Socrates VI. 7. hist.) v. Μίμντος.

Anacreon 2, 49. 259, 28. 345, 39. 385, 9. 429, 51. 433, 47. 448, 16. 463, 10. 489, 39. 514, 27. 524,
51. 601, 23. 703, 29. 713, 8. 714, 39.

ἐν ἰάμβω. v. Κνυζηθμός.

τῶ δευτέρῳ τῶν μελῶν. v. Μῦθος. Σινάμοροι.

Anaxandrides in Φαρμακομάνται. v. Ὀρίγανον.

Anaxillas v. Φιλοδεσποτευόμα.

Andocides. v. Ἐπεσκέψατο.

ἐν τῷ περὶ μυστηρίων. v. Ἀμφισβητεῖν.

Andreas, medicus, ab Eratosthene βιβλιαγισθός dictus, quod scripta ipsius clau expilasset.
v. Βιβλιαγισθός.

Andro, historicus. v. Παρνασός. Σινώπη.

Androtio, historicus v. Βρισαῖος, Συγγραφεὺς.

Ἀντρυγάφων discrepantia et codicum MSS. v. Ἀντρυγόνιζω. Βινεῖν. Ενεῖρω. Ζωστήρ. Κινάκη. Ὀρεῖτης.

Antimachus, poeta. v. Ἀδόροις, (vbi male excusum ἀντιμάχαις,) Ἄφρονος. Δαιμαλέος. Δῶσπιδος. Ἐρεχμός. Θαύμακτρον. Ἰδᾶς. Λαχμῶ. Σεραῖνω. Τροία.

Ἰαχίνη. v. Ἀδολήτωρ.

ἐν πρώτῳ Θηβαῖδος. v. Βασιλεύτωρ.

[P] Antipater, Theſsalonicenſis, ἐν ἐπυγραμμάτι. v. Καυσίαν.

Antiphanes, comicus, κωμωδοῦ. v. Πόρκις.

Antipho pag. 242, 8. 336, 35. 355, 36. 735, 26. 798, 34.

ἐν ἀληθείας β'. v. Γρυπῆσθα.

ἐν τῷ περὶ ὁμοιοῦς. v. Θεαυδέστατος.

ἐν τῷ πολιτικῷ v. Εὐσύμβολος.

Aphthonius εἰς τὰ προγυμνάσματα τῆς ἐπηγορεύσεως περὶ γνώμης v. Ἀρναῖος.

Apio, grammaticus, pag. 152, 5. 329, 13. 371, 28. 514, 21. 519, 46. 525, 6. 530, 21. 541, 21. 528, 39. 48. 634, 43. 650, 1. 668, 23. 719, 40. 737, 55.

Apollodorus, Cyrenaeus, grammaticus. v. Βωμολόχοι. p. 57, 19. 72, 51. 151, 49. 157, 32. 249, 43. 330, 39. 331, 38. 486, 28. 504, 13. 507, 6. 514, 22. 530, 48. 537, 55. 541, 20. 543, 19. 634, 7. 636, 21. 698, 3. 825, 6.

ἐν τῷ περὶ τῶν Ἀθήνησιν ἐταιριδῶν. v. Φανοστράτη.

Apollodorus, comicus. v. Ἐγκόμβωμα. Confer Photii epistolam 156. vbi Apostoli, Petri, ἐγκομβώσασθα i. epist. V. 5. ex Apollodori loco illustrat.

Apollonius, Archibii F. grammaticus. v. Αἰζήος. Ἄλεισον. Νήφω pag. 47, 54. 69, 22. 82, 31. 140, 30. 168, 37. 238, 24. 274, 27. 276, 25. 321, 32. 398, 43. 419, 39. 434, 13. 461, 54. 472, 10. 21. 475, 55. 520, 44. 538, 9. 566, 8. 619, 56. 628, 51. 641, 40. 655, 47. 664, 29. 672, 7. 740, 10. 767, 19. 773, 19. 814, 22. Fabr. Item p. 32. voc. Αἰζήος, p. 61. in Ἄλεισον, et p. 603. in Νήφω. quae Etymol. loca exstant quoque in Apollonii lex. homer. pag. 82. et 112. voc. Αἰζήοι et Ἄλεισον, edit. Villosion, cuius prolegg. conferes pag. XXXII. et XXXVI. sq. vbi castigatur Fabric. noster. quod h. l. ad Apollonium, Homeri lexiconographum, ea referat quae sub nomine *plane diuersorum Apolloniorum* citentur apud Etymologum Magnum, a quo certum fat, nusquam alibi ad partes vocatum fuisse Apollonium Archibii F. nisi vocc. Αἰζήος, Ἄλεισον et Νήφω. Harl.

ἐν ταῖς γλώσσαις Ἡροδότη. v. Κωφός. Σοφιστής. Fabr. Hic Apollonius diuersus est ab Apollonio, Archibii F. grammatico. Harl.

- Herodianus εἰς τὴν Ἀπολλωνίᾳ εἰσαγωγὴν ἢ περὶ παθῶν. v. Ἀρίστλλος.
 Zenobius εἰς τὸ ῥητὸν τῆ Ἀπολλωνίᾳ. v. Ἀθήσεσσον.
 Apollonius, Rhodius, locis quamplurimis citatur.
 ἐν δ' ἀργοναυτικῶν. v. ἐρκύνιος.
 Scholia in Apollonium. ἔως εὖρον εἰς τὰ σχόλια τῶν ἀργοναυτικῶν τῆ Ἀπολλωνίᾳ. v.
 Ἀγχαυρόν. Ἀθαμάντιον. Αἰκάς. Ἄσσον. Κλειτή.
 Tarrhaei scholia in Apollonium, ἔως Ταρρᾶϊος ἐν τοῖς ἀργοναυτικοῖς, v. Ἀρείων.
 Apollonius ἐν τῷ ἰε' τῶν Καρικῶν. v. Ἀρπασος.
 Apollopheanes v. Φιβαλέως.
 Aratus v. Ἀγινῶ. Γυρῶσαι. Ἐλίκωπες. Ζώδιον. Θερετάτη. Μύκης.
 [P] Archilochus v. Ἀρῶος. Αἰηνές. Ἀκῆ. Ἀσελγαίνειν. Ἀτρεύετος. Ἐγκυτι. Ἐκ' Ῥώμης. Ἡκῆ.
 Θάλλω. Κοπάειν. Κορωνός. Ὀροίτυπος. Περσίκτης. Στύπος.
 Archippus, comicus. v. Ἐπίβολος.
 Aristarchus, grammaticus, pag. 49, 53, 78, 21, 81, 16, 90, 43, 111, 28, 34, 157, 45, 247, 12, 256,
 23, 257, 29, 37, 271, 21, et pluribus in locis. Ἀρισταρχος καὶ οἱ ἀκριβεῖς γραμματι-
 κοί. v. Φανήη. Ἀρισταρχεον ἀμάετημα v. Ἡδῆ. ὁ Σιδώνιος μέμφεται Ἀρισταρχῶ. v.
 Ἀπό. ἐπίμεμπτος Ἀρισταρχος v. Διδάσκω. Dionysius, Thrax, Aristarchi discipulus,
 praeceptorem pinxit cum tragoedia in pectore, ἐν τῷ στήθει αὐτῆ τραγωδίαν ἐξωγρά-
 φει, διὰ τὸ ἀποσηθίζειν αὐτὸν πᾶσαν τὴν τραγωδίαν. v. Διονύσιος.
 Aristarchii, οἱ Ἀρισταρχεοί. v. Βηλός.
 Aristocles ἐν τῷ περὶ διαλέκτε. v. Κύμα.
 Aristodemus. v. Διόνυσος.
 Aristonicus, grammaticus. v. Αἰδῆλος. Ὀλοοίτριχος.
 ἐν σημείοις. v. Ἐρση, Ὀπή.
 ἐν τῷ περὶ σημείων τῆ Ὀμήρου. v. Λύχνος.
 Aristonymus v. Βεμβράς.
 Aristophanes, comicus, pag. 45, 25, 61, 18, 80, 8, 110, 50. atque quamplurimis aliis in locis.
 Eiusdem Ἀμφιάρεος v. Ἀντιβολῶ.
 Ἀνάγυρος. v. Βακέφαλος.
 Ἀχαρνῆς. v. Ἀτεράμων. Ἀχαιά. Ἐτνήρυσις.
 Βατραχοί. v. Κιμμερίδης. Κῶνος. Ὀβελίσκος. Ὑπογραμμός.
 Βαβυλώνιοι. v. Ἐγκινέμενος. Ζώτειον.
 Γεωργοί. v. Γλιχόμενος. Ἐλαΐζειν. Ὀρχατος.
 Γῆρας. v. Μορμολυκεῖον.
 Γηρυτάδης. v. Ἡειν.
 Εἰρήνη. v. Ἀναβρίχόμενοι. Ἐνωρεῖ.
 Δαιταλεῖς. v. Δαιταλῆς.
 Δαναΐδες. v. Ἀταλαΐπωρον.
 Ἐκκλησιάζεσθαι. v. Ὀρίγανον.
 Ἡρώες. v. Πίνω.
 Θεσμοφοριάζεσθαι. v. Ἡτρον. Μορμολυκεῖον.
 Ἰππεῖς. v. Ἀλλιξ. Ἀφελής. Ἐγγέλως. Ἐπίπασα. Κοάλεμον. Πυδαρίζειν. Σκαρδαμύσσειν.
 [P] Λυσιγέρτης. v. Οἰσπηγῆ.

Νεφέλαι.

- Νεφέλαι. v. Ἀγῆλαι. Ἀλινδῶ.
 Νῆσοι. v. Ἐλυμος. Ἐνδυμος.
 Πλατανισαί. v. Αἰδοιέσατος.
 Πλῆτος. v. Ἦεν. Ἦν. πατήρ. Φῶς.
 Πολύειδος. v. Ἐρημος. Θετιότριψ.
 Ταγηνισαί. v. Ἦτρον. Κωνῆσαι.
 Τελμισοί. v. Ἀρίσυλλος. (Τελμισοῦς. v. Μετάλλειν)
 Aristophanes, grammaticus. v. Κύρβεας. Συρβάβυττα.
 Aristoteles v. Ἀμία. Ἀχερωΐς. Βῶξ. Ἐρμῆς. Ἐρωδῖος. Ὀσφύς. Σοφιστής. Σωφρονιστῆρας. Ταμίαις.
 Φόξινος. Ὠτος. Philosphus. v. Ἐπηλυγάζοντα. Εὐήθης. mortuus prae moerore, quod Eu-
 ripi rationes peruefligare non posset, v. Εὐριπτος. Hermiae, eunuchi, Θετὴν siue ado-
 rptiuam filiam habuit uxorem. v. Ἐρμῆς.
 ἐν τῷ περὶ ζώων. v. Γαστρίμαργος.
 ἐν τῷ πέπλῳ v. Ἥλις.
 πολιτεία Ἀθηναίων. v. Ἱερεπαι. Δατητής.
 Ἰθακησίων. v. Ἀρκείσιος.
 Κυμαίων. v. Αἰσυμνήται. Βλάξ.
 περὶ Κυρηναίων. v. Αἰθέρ.
 Aristoxenus, grammaticus. v. Λιπερνῆτις.
 ἐν πρώτῳ περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως. v. Σικαννίς.
 Arrianus ἐν τῷ β' τῶν Βιθυνιακῶν. v. Ἀφέσιος.
 Artemidorus, grammaticus. v. Ἀρισκύδης. Ἀρμῶ.
 Ἀρτίς et Νικαδῖς adnotatio. v. Εὐάντητος.
 Alcalonites, infra, in Ptolemaeo.
 Asclepiades. v. Κύρβεας. ab Apollodoro citatus. v. Ἀσπληδῶν. Myrleanus. v. Ἀσυαίνας.
 ἐν τῷ ὑπομνήματι τῆς ὀδυσσεΐας. v. Ἀρναῖος.
 Asclepius citatus ab Alexandro, Cotyaenfi. v. Ἀχρη.
 Athamas, grammaticus. v. Τριτογένεια.
 Athenaeus ἐν τῷ β' τῶν δεπνοσοφιστῶν. v. Βράβηλας.
 Athlius ἐν τοῖς Σαμίων Ὄροις. v. Νένωται. Athenaeo Aethlius.
 Attalus, grammaticus. v. Μῆλας.
 Axionici dictio reprehenditur. v. Τίικόν δέρμα.
 Babrii versus αἶ σοι πέπρωται, ταῦτα τλήθι γενναίως. v. Πεπρωμένον.
 Bacchylides poeta. v. Εἰδωλον. Πλημμυρεῖς. Bacchylidis pater, Midylus. v. Μείδυλος.
 [P] Basilides, vide infra, Cratinus.
 Basilus ὁ ἅγιος. v. Ἐνασμα. παρὰ τῷ μεγάλῳ Βασιλείῳ. v. Κάδης. ὁ ἅγιος Βασίλειος εἰς
 τὴν τῇ Χριστῷ γέννησιν. v. Διαλείμματα.
 Belantinus ἐν τοῖς περὶ χρηστομαθίας. v. Βρενδύται. Νύξ. Πότνια.
 Callias. v. Ἐλλέβορος.
 πεδῆταις. v. Εἰσῆμεν.
 Callimachus pag. 8, 32, 38, 49, 48. et aliis quamplurimis in locis. ὁ Καλλίμαχος ὁ γραμ-
 ματικὸς ἐποίησεν πίνακας, ἐν οἷς εἰσιν ἀναγραφαὶ παρὰ τῶν ἀρχαίων, οἷς ἐντυχάνει
 γραμματικὸς ἐποίησατο τὰς ὑποθέσεις τῶν δραμάτων. v. Πίναξ.

- αἰτίων libro I. v. Βρέφος. vide et infra in Theone.
 εἰς Ἑκάλην ἡρώδα ποιήμα. v. Ἑκάλη.
 ἐν τῇ Ἑκάβῃ. v. Ἀλῶα. Videtur leg. Ἑκάλη.
 ἐν τοῖς ἐλεγείοις. v. Δυσί.
 ἐν τοῖς περὶ ὀρνέων. v. Πέλεια.
 ἐν χωλιαύμοις. v. Ἄλες. Θαλῆς.
 Hedylus εἰς τὴν ἐπιγραφὴν Καλλιμάχου. v. Ἀλυτάρχης.
 Capys, litterae κάππα inuentor. v. Κάππα.
 Cephalo Gergithius. v. Καπή.
 Cephalus, rhetor. v. Ἐπιτιμία.
 Charax, historicus v. Κολώνεια.
 Ioannes Charax, grammaticus Christianus. v. Εἴπον.
 Chares, grammaticus. v. Ἡδ' ὅς.
 Charon Lampfacenus ἰσορεῖ. v. Ἀμαδρύαδες.
 Georgius Choeroboscus. v. Ἀμφισιμένοι. Θρέψας. Grammaticus pag. 3, 48. 20, 23. 56. et
 locis quamplurimis.
 eius κανόνες grammatici. v. Ἀβλήτα. Ἀμένης. Ἀξιοχρεων. Κλέα. Νήλυς. Πηλέυς. Χρέος.
 Ὀρθογραφία. v. Ἀἰδηλος. Ἀμφίων. Ἀρνεῖος.
 Ῥηματικόν, siue de verbis. v. Θρέψας. Κέκρηκα.
 περὶ ποσότητος de quantitate. v. Διδόϊος. Ἀράς. Ἀλάη. Ἀμαρτῇ. Ἀτρεΐδης.
 εἰς τὸ ἀνεκφώνητον. v. Πίναξ.
 προλεγόμενα τῶν ὑδετέρων de neutris. v. Οὐδέτερον.
 περὶ τόνου. v. Θῶνος. Φρητός.
 περὶ κτητικῶν de possessiuis. v. Γήδιον.
 [P] Chrysippus (philosophus. v. Ἀλάτωρ.) Ἀμβωμοῖσιν. Διδάσκω (ex Herodiano) Ἐπικυνεῖν.
 Κορυθαλή. Κρόνος. Παλαιστή. Ρέα. Τελετή.
 Claudius Iulius ἐν ταῖς Φοινίκης ἰστορίαις. v. Γάδειρα. Sed in v. Βάκχος pro Κλαύδιος λε-
 gendum κλαύδος, vt monuit Salmasius pag. 93. ad Inscript. Herodis, Attici.
 Claudius (Aelianus), philosophus. v. ἐρωδίδης.
 Clemens v. Ζάλη.
 Cleo, ὁ ἐλεγείοποιός. v. Εὐβήριον.
 Clidemus. v. Της. vide Clitodemus.
 Clirarchus, Aegineta, λεξικογράφος. v. Γάργαρος, Βεῦχος.
 ἐν γλώσσαις. v. Ἀνόσεος.
 Clitodemus v. Ἐπὶ παλλαδίῳ. vide Clidemus.
 Cornutus. ἐν τῷ περὶ ἐλληνικῆς θεολογίας. v. Ζεὺς.
 Crates. v. Εἰλίπης. Βέθρον. Μεμένεστο.
 Crates, comicus, ἐν μετοίκοις. v. Πωγωνιήτης.
 Ὀδυσσεῦσιν. v. Ἐπὶ Χαριζίνης.
 Πολὴν. v. Διακαυνιεῦσαι.
 Τροφονίῳ. v. Διαβρίκνυσθαι.
 Crates, grammaticus v. Ἀνοπαῖα. Ἀρη. Ἀφασεύς. Δι' ἀσπίδες. Ἐρεμβοί. Πυλιόωντας.
 ὀρσοδύρη. Ὑπεριταίνοντα.

Cratinius,

- Cratinus, grammaticus, ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Βασιλείδου περὶ ὁμηρικῆς λέξεως. v. Ἀρίζηλοι.
 Cratinus, comicus. v. Βιάβακτης. Βλιμάζεν. Διαπηνηκίζω. Ἐφετίνδα. Καρίς. Σκυρωθῆναι.
 Dictus ταυροφάγος. v. Ταυροφ.
 Διονυσιαλεξάνδρου. v. Βῆ.
 Δραπέταις v. Ἀγερσικύβηλοι.
 Δραπέτῃσι seu δραπέτισι. v. Ἀπόπατες.
 Μαλθακοῖς. v. Κάβαισος.
 Critolaus, grammaticus. v. Ἡ δ' ὅς.
 Dauid propheta. v. Κάδης. vide infra, Psalm.
 Dectio. ἐν ὑπομνήματι Λυκόφρονος. v. Ἡπιος.
 Demetrius. ἐν Σικελικοῖς. v. Ἐμμηροί.
 Demetrius, (grammaticus). v. Βέομαι.
 Demetrius, Scepsius. v. Χεράδες.
 Demetrius, ὁ πύκτης. v. Δημήτριος.
 ἐν τῷ περὶ διαλέκτε. v. Μῶλων.
 [P] Demo. v. τριτοπάτρους.
 Democritus v. Ἀλαπάξεν. Δείκελον. Νένωται. Ὀλοοίτροχος.
 Demonicus ἰσορεῖ. v. Γλαύξ.
 Demophon ἐτυμολογεῖ. v. Δορύκνιον.
 Demosthenes pag. 54, 8. 167, 43. 228, 50. 240, 25. 241, 2. 349, 42. 355, 2. 362, 23. 365, 5. 369, 36. 518, 25. 577, 49. 637, 1. 672, 34. 699, 25. 744, 18. 782, 35. 788, 57. 789, 47. 793, 14. aduersus Aeschinem. v. Ἐσπαθᾶτο. Συγκλητος. aduersus Aphobum v. Συμμορία. aduersus Aristocratem, v. Σκῆψις. contra Aristogitonem, v. Ἐνδεξις. Ἐν Φερατοῦ Φάεμακος. Oratione περὶ ἀτελειῶν, v. Θέσθαι. Pro cofona, v. Θεωρικόν. Ἰαμβοφάγος. Εὐλαί. Ὑπερβολήν. Pro Ctesiphonte, v. Βάσκανος, Ἠγημαῖον. Apologia aduersus Lacritum, v. Ἀρχων. contra Midiam. v. Ἰερσπεῖοι. Τίμημα. contra Neaeram, v. Ἐκφυλλοφορῆσαι. contra Olympiodorum. v. Ἐπεδίκασε. contra Pantiaenetum. v. Σκῆψις. in Philippicis p. 151, 5. 187, 56. 449, 9. 736, 5. ll. p. 620, 47. 699, 33. 46. IV. p. 469, 4. V. p. 324, 47. 404, 53. VI. p. 254, 26. Philippica septima, v. Σύμβολα. illius auctor videtur Hegesippus, cognomento Crobylus. v. Ἠγησιππος. contra Spudaeum seu Spudiam v. Σκηναῖον. contra Stephanum v. Θέσθαι. Φάεμακος. Oratione περὶ τῶν συμμοριῶν. v. Τίμημα. contra Timocratem v. Ἡών.
 Dercyllus, dorica dialecto recentiore vsus. v. Εὐίος.
 Dexippus ἐν δωδεκάτῳ χρονικῶν. v. ἔλερος.
 Didymus, grammaticus. pag. 137, 1. 145, 42. 146, 39. 148, 12. 179, 13. 195, 49. 208, 15. 224, 14. 230, 4. 247, 56. 329, 47. 345, 3. 357, 56. 372, 29. 429, 43. 452, 30. 489, 5. 492, 52. 645, 2. 668, 23. 741, 27. 42. 755, 40. 788, 4.
 Commentario in Odyssaeae ζ. v. Περισκόπτω. Σκύρος.
 Symposiacon libro III. v. σχολία.
 Libro de lyricis poetis v. Προσῳδία. Ὑμνος.
 Dinarchus. v. Φάσις. Oratione contra Lycurgum, repetundarum reum. v. Ἰερσπεῖοι.
 Dio. v. Κάψα. Ἐν ῥωμαϊκῇ ἰστορίᾳ. v. Ἐσάλευε. Ῥωμαϊκῶν libro XV. v. Ἐδικαιώθησαν. XVI. ibid. et v. Ἠγαλλεν. XVII. v. Ἐδημῶθη.
 Piodorus, v. Διώνυσος. Ἠλιάδες.

- Diogenes, grammaticus, pag. 95, 42. 99, 13. 101, 2. 108, 24. 110, 32. 111, 5. 50. 112, 27. 122, 29, 123, 12. 134, 1. 143, 4. 195, 45. 51. 214, 38. [P] 219, 39. 244, 22. 248, 1. 24. 245, 8. 267, 93. 272. 34. 269, 42. Lexicon eius respicitur v. Ἀλαβαστρον. Δαιτομόνος. Δράζων.
- Dioegenianus, grammaticus v. Ἀνεταγ. Ἀταλαίπωρον. Βρυττειν.
ἐν τοῖς χρονικοῖς. v. Αἴλιος.
- Dionysiacorum (Nonni) liber IX. v. Διώνυσος
- Dionysius citatur in fragmento Anastasii, Sinaitae, de etymologia, quod Etymologico Magno a Sylburgio pag. 828. subiicitur.
- Scholia in S. Dionysium de diuinis nominibus. v. Ἀρμαίριον.
- Dionysius, grammaticus. v. Ἑμμοα. Ἐννεσίησι. Κιναιδος. Κινδαψος.
- Dionysius, Ascalaphus. v. Διονυσιος.
- Dionysius, Atheniensis, in κτίσεσι. v. Προικόννητος.
- Dionysius, periegetes, pag. 70, 53. 86, 53. 205, 38. 427, 20. 622, 1. 659, 51. 706, 37. 45. 708, 53. 751, 48. 820, 39.
- Dionysius, Sidius. (ὁ Σιδιος) v. Ὑποπτέρων.
- Dionysius, Thrax, grammaticus, discipulus Aristarchi. Τὸν ἑαυτῆ διδάσκαλον ζωγραφισας, ἐν τῷ εἴδει αὐτῆ τὴν τραγωδίαν ἐξωγράφει διὰ τὸ ἀποσηθίζειν αὐτὸν πᾶσαν τὴν τραγωδίαν. v. Διονύσιος. Citatur v. Ἐάνος, Ἐπισχόμενος, Ταρφεάς.
- Diotimus. v. Βακέρας.
- Diphilus. v. Τάλαντον.
αἰλείπτρια. v. Ἀλείπτης.
παλλακή. v. Βεβάλιον.
- Dorotheus, grammaticus. v. Ἀμφιγυνῶν.
- Duris. v. Ἰήε. Κίθαρος. Samius libro περὶ νόμων, v. Θώραξ.
- Empedocles. v. Αἶμα. Ἥλιος.
- Eunomides Εὐνομίδης, ὁ τὰ θεῖα γράψας. v. Θέλγει.
- Eraphroditus. v. Ἀρδισ. Ἀξέβαβων. Ἀσελγαίνειν. Ἀσκωλιάζω. Βαλανεῖον. Βατία. Δείκλον. Δεῖπνος. Κάνναθρον. Κελητίζει.
ἐν ὑπομνήματι τῆς θ' Ἰλιάδος. v. Γάργαρος
ἐν ὑπομνήματι τῆς μ' Ὀδυσσεύς. v. Ἀωροί. Κεφαλληνία.
- Ericharmus, comicus. v. Ἀμμαξύς. Βάσσων. Βαίων. Βερβοάς. Βιβλίνος. Βριτάζω. Βλείς. Δέλφαξ. Ἐγκόμβωμα. Εὐληρα. Ἥδυμος. Κολαφίζω. Μῆσα. (συβαρίζειν.)
ἐν ἀρπαγαῖς. v. Πέποσχε.
ἐν Ἀταλάντῃ. v. Ὁρῆγων.
ἐν τοῖς Πέρσεως. v. Ἀσκωλιάζω.
Προμηθεῖ. v. Στατήρ.
- [P] Epici. ἐπὶ τῶν ἱπῶν. v. Ὅμοιος.
- Epigramma, inscriptum tumulo Erythraei, regis. v. Ἐρυθραῖον.
ἔως εὖρον ἐν ἐπиграμμασι τῶν πρώτων. v. Ἀράη.
- Antipater, Thessal. ἐν ἐπиграμματι. v. Καυσία.
- Eratosthenes. v. Δράζων.
ἐν ἐπιθαλαμῷ. v. Αὐρόσχας.
ἐν τῷ Ἑρμῇ. v. Ἰελος.

Eratoſthenes medicum, Andream, vocavit βιβλιαύγιον, quod libros ipsius per plagium sibi clam vindicasset. v. Βιβλιαύγιος.

Eratoſthenes, grammaticus. v. Ἡ δ' ὅς. Κόρη. Κύρβεις. Κύπρις. Μάζα. Ποικῆχος.

Etymologicum antiquius, τὸ ἄλλο ἐτυμολογικόν. v. Πηλεὺς. Σίκημα. Ὑπηνη. Φασκώλιον. Φύλλον. Χρέος. Χωλός.

S. Euangelia. ὡς ἐν τοῖς θείοις Ἐυαγγελίοις (Ioh. IV. 24.) Πνεῦμα ὁ Θεός. v. Ἡτορ.

Eubulus, mediae comoediae poeta. v. Θεράκλειον. Γλωττοκομῆον. Τοκάδα.

Eudaemon, grammaticus. v. Ἄσπον. Θῆον.

Ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ. v. Θύον.

Eudoxus ἐν τῷ ὁμοιοῶν. v. Ἀδείας.

Euemerus. Messenius. v. Βροτός.

Eulogii, Scholastici ἀπορία καὶ λύσις v. Οὐχ ἄπτομα.

δυσκλῖται ῥήματα. v. Χέω.

Eunomius ὁ δυσσεβής. v. Ἠγαλλεν.

Euphronio, κατηγορεῖται τῷ Εὐφρονίανος εἰπόντος· τέκνον, μὴ σὺ γὰρ μητρὸς ὑπ' ἀνδρεῶνος ἀνῆλθης. v. Ἀνδρεῶν. Videtur vtiq̃ue legendum Εὐφορίανος.

Euphorion, v. Ἀκόνιτον. Ἀργανθάν. Ἀτάρεμυκτον. Ἀχιλλεύς. Βέθρον. Βοιωτός. Γαιζήται. Γεράνεια. Δάνειον. Εὐαρχος. Εὐβυριον. Εὐρυκόωσα. Εὐωρεῖ. Ζωστής. Ἴος. Ἴφις. Καύηξ. Κρεῖον. Βιβδόμεθα. Περνής. Ρεσώνη. Σαυανίς.

Euphorus. ἐν τῇ Εὐρώπῃ. v. Ἐποισχομένην. an Ephorus?

Euphronius, grammaticus. v. Ἐνεργμός.

Eupolis, comicus. v. Ἀγῆλα. Ἀδολεσχία. Βλιμάξεν. Γέβρα. Δέβρις. Ἐγκαφος. Εὐτεήσιος. Ζήτρεον. Ἡδεῖσθα. Ἡΐθεος. Κάλλαλα. Κόντιλος. Πίσα. Ρυμβω. Σκιρωθῆναι. Στειλεῖα. Ταμίας. Λίξι. v. Τάγυρι.

Λυτολύκω. v. Φιτύω.

[P] Δραπέταις. v. Ἀφάδος.

Χρυσογενεία. v. Ἀπόπατος.

Euripides ex Phlyea, populo Cecropidis Atticae. v. Φλυεῖα, matre olerum, venditrice, natus. v.

Διασκαιδικίας. citatur p. 1, 38. 45, 31. 50, 25. 52, 46. 70, 3. 92, 24. 112, 26. 127, 15. 135. 12. 145, 26. 186, 28. 190, 7. 23. 220, 21. 229, 37. 272, 1. 275, 14. 279, 21. 292, 13. 328, 26. 355, 14. 382, 36. 388, 32. 393, 18. 411, 13. 426, 6. 453, 57. 477, 14. 529, 25. 555, 36. 557, 53. 564, 22. 576, 30. 659, 16. 737, 17. 750, 43. 759, 13. 764, 52.

Ἄλοπη. v. Ἠδέσθην.

Ἐκάβη. v. Ἡσμεν. Ῥάχισ. Commentarius in Hecubam: καθάπερ καὶ ἐν ἀρχαίοις ὕμνοις ἔστιν εὐρεῖν ἐν ὑπομνήματι Ἐκάβης. v. Δωριάξεν.

Ἐλένης ἀπαιτήσεις. v. Ἡμην.

Ἐρεχθία Euripidis παρωδῶν Aristophanes. v. Ἀσιάτις.

Ἡρακλεῖ. v. Ἐσχάρα.

Ἰππολύτῳ. v. Ἠλίβατος.

Ἰφρυγεία. v. Ζῆθι.

Κρήσσαις. v. Φλήναφος.

Λικυμνίῳ. v. Φαῦλος.

Μελαίγρῳ. v. Φῶ.

Μηδεία.

- Μηδεία. v. Διουμένη. Ἀλλίξ. Τροχός. Φέρεται.
 Ὀρέστη. v. Ἀπερς. Πατνιαίδες.
 Ῥήσω. v. Ἡσμεν.
 Σισύφω. v. Χαίρεν.
 Τρωσίν. v. Πέλανοι.
 Φανίσσας. v. Δήρης. Δοχμακός. Κόμπος. Ὀνιδες.
 Φρίξω. v. Ζήδι. Σιροί.
 Fauorinus περὶ παντοδαπῆς ὕλης. v. Σητάνεοι.
 Georgius Choeroboscus, supra in Choerobosco.
 Aristarchus καὶ οἱ ἀκριβεῖς γραμματικοί. v. Φανήη.
 Gregorius Naz. ὡς τῷ θεολόγῳ δοκεῖ. v. Αἰγυπτος. Αἰών. Αὐλός. Ἐλευσίς. Ἐξίτηλον. Θρησκός. Καππάδοξ. Λάας. Περὶξ. Περιδέξιος, (Συμβῶμεν.)
 Eis τὰς Μακκαβαίους. v. Δείκνει.
 Ἀρματεὺς τις εἰς Ἀθηναίαν ἔγραψε μέλος σύντονον, ὅπερ ἀπὸ τῆς εὐρόντος Ἀρμάτειον εἰκότως ἐκλήθη. v. Ἀρμάτειον.
 Ἀρματίς ὑπόμνημα ᾧ τὰς ὀφθαλμοὺς ὑπογράφουσι. v. Ὑπόγραμμα.
 [P] Hebdomadis magnae canon, siue hymnus, qui in magna hebdomade concinitur. v. Δεξιῶ.
 Hecataeus. v. Γέγεος. Μέτασσαι.
 Hedyllus, supra in Callimacho.
 Hegesippo Crobylo tributa septima Demosthenis Philippica. v. Ἠγήσιππος.
 Hegesippus, historicus. v. Ἀργώ.
 Hellanicus. v. Ἐρεμβοί.
 ἐν πρώτῃ. v. Ἀρεος πᾶγος.
 ἐν τοῖς βαρβαρικοῖς νόμοις. v. Ζάμολξίς.
 Heracleo ἐν ὑπομνήματι Σ' Ἰλιάδος. v. Ῥαδανίζεν.
 Ἑνοδίοις. v. ηεροεδές.
 Heraclides, grammaticus. v. Ἑνοδία. Οὐρανός. Σταφυλή. Ὠτα.
 ab Oro citatus. Βραχὺς.
 ἐν τῷ περὶ τῆς δαΐας καὶ χερῆς. v. Δαΐλος, ubi Ἡρακλῆς excusum pro Ἡρακλεῶδης.
 Heraclides ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Περσικῶν. v. Δανιάκης.
 Heraclides, Ponticus. v. Κυμμερίης.
 Heraciides, Soranus. v. Δημῶ.
 Heraclides, Terinaeus. v. Τέρενας.
 Heraclitus, ὁ σκοτεινός. v. Βίος.
 Heraclitus, grammaticus. v. Σκότος.
 Herennius Philo ἐν τῷ περὶ χρηστομαθείας. v. Γέρενας.
 Hermapias, grammaticus. v. Παλιννομήν.
 Hermippus ἐν Ἀθηναῖς γοναῖς. v. Ἀρνεαίς.
 ἐν τῷ περὶ τῶν παιδείας λαμψάντων λόγῳ. v. Ἀπάμεια.
 Hermippus, grammaticus. v. Δροίτη. Ἡ δ' ὅς.
 Herodianus, grammaticus pag. 1, 39, 9, 1, 18, 42. et quamplurimis in locis. κατὰ τὸν κανόνα Ἡρωδιανῆ. v. Λιτί.
 ἐν τῇ καθόλῃ. v. Ἀμβρόσιος. Ἀρετή. Ἀρνεός. Βαβών. Ὀπτανεῖον. Πλεῖστο.

ἐν μονοβίβλω. v. Κάρητος.

εἰς τὰ ζητῆμενα τῶν μερῶν τῆ λόγῃ. v. Φιλοπέτης.

ἐν τοῖς ἐπιμερισμοῖς. v. Ἀνδενάκην. Ὑπερκύδαντας.

εἰς τὰς μεγάλας ἐπιμερισμούς. v. Ἀβακίως.

ἐν τῷ ὀνομαστικῷ. v. Ὑπερκύδαντας, ubi male excusum ὀνομαστικῷ. Nam ὀνομαστικὸν nomenclator est, ὀνομαστικὸν autem tractatio grammatica de nominibus.

[C] περὶ παθῶν de adfectionibus partium orationis π. ἀγείρατον. et quampluribus aliis in locis.

περὶ παθητικῶν. v. Ἀλάλημα.

In Apollonii εἰσαγωγὴν ἢ περὶ παθῶν. v. Ἀρίστουλλος.

εἰς τὸ ἀνεκφώνητον. v. Δυσωπῆσθαι.

ἐν τῷ περὶ σχημάτων. v. Ἀργύφειον.

περὶ Ἀττικῶν προσωδῶν. v. Φωριαμός.

ἐν τῇ ἀνωμάλῳ προσόδῳ. v. Ἀρναῖος.

ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσόδῳ. v. Ἥδρος.

ἐν τῷ περὶ ἐξηγήσεως τῶν λέξεων Ἰπποκράτους. v. Ἀμπωτίς.

ἐν τῷ συμποσίῳ. v. Ἥδρος.

ἐν τῷ περὶ γάμψης καὶ συμβιώσεως. v. Ἀρσην.

Herodotus. v. Ἀκινάκης. Βασσάρα. Γεωπέναι. Διασφάξ. Ζήτρεον. Ἡπῆ. Μελίνη. Ὀρέω. δῶ. Πανέφθῃ. Περηνίς. Σήθα. Σπυρίς. Τιτακίδα. Libro I. v. Ἡ μὴν. III. historia- rum, v. Γαῦλος. Κινάμωμον.

Glossae in Herodotum, supra in Apollonium.

Μανέθων ἐν τῷ πρὸς Ἡρόδοτον. v. Λεόντοκόμος.

Herodotus, grammaticus. v. Ζυγομαχῆν.

Herodotus, Ἡρόθεος, v. Βίη.

Hesiodus pag. 21, 26, 35, 29, 36, 23. et pluribus aliis in locis. Sed qui Hesiodo tribuitur ver- sus v. Βύλος, est Dionysii, periegetae, 912. Notatur Hesiodus v. Κύπρις.

ἐν ἔργοις καὶ ἡμέραις v. Αἰρεῦμενον. Ἀκίητα. Ἀλέυα.

ἐν Θεογονίᾳ. v. Αἰδνός. Αἰδνός. Ἀρτίεπια. Κοῖος. Στύξ. Στυφελός.

ἐν Ἀσπίδι. v. Ἐπιτνον. Κίβισις. Παγασαῖος. Πανέφθῃ. Τιταρήσιον. Φλεγύας. Χρέμιζον.

Hippocrates. v. Αἰών. Ἄρτος. Ἀχνη. Βρυγμός. Γαργαρεών. Ἐδινύειν. Πόνος. (Συγκομι- τοί.) Σφριγών.

Dictionum Hippocratis ἐξήγησιν. Supra in Herodiano.

Hipponax, poeta. v. Ἀναβρίχασθαι. Βάραγχος. Βόλιτον. Ἐμβιβάζαντες. Ἐρωδῖος. Κρί- κε. Λύχνος. Μεμετρίαται. Ὀδός. Ὀμιχλῆν.

Homerus pag. 9, 45, 18, 51, 23, 5. et aliis sexcentis in locis. πολλοῖς Διολικοῖς χρῆται. v. Ἀλαλκτήμα. Δευτέρως Ἰάδρος ἐν ἐχρήσατο. v. Ὀλλοί. Dionysius ὁ ἀσκάλαφος dictus, quod frequenter in ore haberet versum Iliad. i. 82. Διονύσιος.

Commentarii in Homerum. vide in Asclepiade, Didymo, Epaphrodito, Heracleone, Pio et Theone.

[C] ἐν ὑπομνήμασιν Ἰλιάδος. v. Ἀγκύλας. Ἀγών. Αἰθεροί. Ἀμοτον. Κρόκος. Δίμνη.

Herodianus. ἐν Ἰλιακῇ προσόδῳ. v. Ἀρναῖος.

εἰς τὴν Βοιωτίαν εὗρον ἐν ὑπομνήμασι σχόλιον. v. Ἀζείδαο.

Vol. VI.

liii

σχόλιον

- σχόλιον Ἰλιάδος π'. v. Αἰναρέτη.
 ἐν τῷ λεξικῷ τῆς α' Ἰλιάδος. v. Λαός. Τάλαντον.
 ἐν ὑπομνήματι χ' Ὀδυσσεύας. v. Κερόσυρα.
 Cratinus in epitome Basilidis περὶ Ὀμηρικῆς λέξεως. v. Ἀρίζηλας.
 Rhapsodi οἱ τὰ Ὀμήρῳ ἔπη ἀπαγγέλλοντες ἐν ταῖς θεάτραις. v. Ραψωδοί.
 Hymni veteres. ἐν ἀρχαίοις ὕμνοις ἔστιν εὐρεῖν. v. Δωριάζειν. Hymnos ad citharam canunt stantes. v. Προσώδια et ὕμνος ex Didymo de lyricis poetis. Hymni differunt a προσωδίοις, ἐγμωμίοις et ἐπαινοῖς. v. Ὑμνος. Hymnorum alia προσώδια, alia ὑπορχήματα, alia εἰσιμα. v. Προσώδια.
 Hymnus ἐπ' Ἀθηνᾶς ἱππίας. v. Ἱππία.
 Hyperides. v. Ἐλεύθερος. Θέσται. Φρονεῖν.
 ἐν τῷ κατὰ Δημάρχῳ. v. Ἐπίβολος.
 κατὰ Πασικλέους. v. Συμμορία.
 κατὰ Πατροκλέους. v. Φορβαντεῖον.
 κατὰ Πολυεύκτου. v. Συμμορία.
 Ialemi ὡδὴ frigida et inepta. v. Ἰάλεμος.
 Ἐν τοῖς Ἰάμβοις. v. Βρενδύεται, videtur excidisse scriptoris nomen.
 Iason, grammaticus. v. Ἰᾶψ.
 Ibycus, poeta. v. Αὔσιον. Διέφρασαι. Ἥλσατο. Ἡώς. Κυάρις. Ῥήγος. Τράπαζα.
 Ἐκ τῆς ἐρμηνείας τῆ κατὰ Ἰωάννην. v. Κόσμος.
 Ioannis, poetae, versus: σειραῖς ἀφύκτοις, ὃν διαρθροῖ δακτύλοις. v. Τετύκοντο.
 Ioannes Charax, grammaticus Christianus. v. Εἶπον.
 Iobi liber. v. Πονηρεύω.
 Ion. v. Μάκαρα.
 Ion ἐν Ὀμφάλῃ. v. Πιθί.
 ἐν Κίῳ κτίσει. v. Λόγχα.
 Iosephus. v. Θανατῶ. Συγγραφεὺς.
 Irenaeus, ὁ αἰγυπτίῃς. v. Ὑπηρέσιον. ἐν τῷ κ' στοιχείῳ. v. Κομφός.
 ἐν τῷ περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτου. Πυδαρίζον.
 Isaeus. v. Ἐμπόδων. Τέλμα. Φασκώλιον. Φελλέα. Φερέτρω.
 [P] ἐν τῷ δευτέρῳ κατὰ Καλλιφώντος. v. Ἐπιτρέιτας.
 ἐν τῷ κατὰ Ἐλπαγόρου. v. Σύνδοκος.
 Isocrates. v. Πισκαριφισάμεθα. Ἐκδικάσασθαι. Ζεῦγος.
 Ἀρεσπαγτικῶν. v. Ἐπιθέτες.
 ἐν τῷ πρὸς Λυσίαν. v. Ἐπίδικος.
 Ister, grammaticus. v. Τερτὴν. Φάρμακος.
 ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν Ἀτθίδων. v. Ἐπενεγκεῖν.
 Iuba. v. Βλίττω. Διόνυσος.
 Iulius Claudius ἐν ταῖς Φοινίκης ἱστορίαις. v. Γάδαρα.
 Leander (grammaticus) v. Ἥλις.
 Leocrines (grammaticus). v. Κρίσα.

Lexicon rhetoricum. v. Ἀλάστωρ. Ἀσφάραγος. Βάτταλος. Βλάξ. Βόλιμος. Βρέγμα. Βρύττοντες. Γλίσχος. Δέτρον. Δεῖγμα. Δυσωπείσσαι. Ἐπιτάξ. Θεσθαι. Σφαδάξεν. Τράχηλος. Ὑπὴν. Φαλός. vide et Ἀβάκησαν. Ἀβληχρόν. Ἀγέρωχος etc. οὗς εὗρον ἐν ταῖς λέξεσι τῶν ῥητόρων. v. Φῶς.

ἔτω Φίλων εἰς τὸ ῥητορικόν (Philol. Herennius) v. Δίμα. nisi legendum ῥηματικόν.

Lexicon primum v. Ἀκτῆ. Ἐδέατρος.

Lexicon secundum v. Ἐδέατρος. ἔτως εἰς τὸ πρῶτον λεξικόν. ἐν τῷ δευτέρῳ εὗρον ἔτως etc. Vide et Ἐδέετο.

Lexicon Diogenis; Lexica in Homerum, Hippocratem: vide in Diogene, Homero, Hippocrate.

Lexicon etymologicum antiquius. vide Etymol.

Lexicon Atticum, vide supra in Irenaeo.

Libanius. v. Ἐπαλξίς.

Lucianus. v. Ἀμαρτῆ. Ἐπίτιμος. Ἡράκλειος.

Lycophron (in Alexandra) v. Ἀγασέρον^{ad} (265.) Ἀγηλάτω (436.) Ἀληβδύεν (351.) Ἄλμας (319.) Ἀμπρέω (635.) Ἀπαρκτίος (27.) Ἀρίσβη (1308.) Ἀρμῶ (106.) Ἀσία (1283.) Ἀσπετον (5.) Ἀσεμφής (1117.) Ἀτάρμυκτον (1177.) Βαλβίς (13.) Βασσάρα (771. et 1393.) Βύκτης (738.) Βύνη (107. 757.) Γαμηλία (323.) Γάσσω [P] (292.) Γενοί (294.) Δύμη (591.) Ἐπωπίδα (1176.) Ἐχίνος (904.) Ζάραξ (373.) Ζηρυδία (77. 449. 958.) Ἡῶν (244.) Ἡμάλαψ (34.) Ἦν δὲ μηκυνη λόγος. (2.) Θουρέτης (93.) Κάσσα (131.) Κασσώεις (772. 1385.) Καυχῶ (626.) Κηκός (545.) Λέπτυνιν (49.) Λευσηρα (1187.) Μηλιαυθμῆς (96.) Μύδρος (272.) Μύκλος (771.) Ναός (639. 640.) Νασμός (80.) Νηρός (896.) Ὀμφαλός (1264.) Οὔσα (20.) Ὀφελτρεύω (1665.) Πέμπελος (682. 826.) Πρευμανής (536. 1055.) Πρίαμος (337. 149.) Πύγαργος (91.) Ραιβός (238. 262. 563. 917.) Ρυσάξεν (1089.) Σαλαμβας (98.) Σαρέμενον (389.) Σεμνός (772.) Σισύρνα (634.) Σμήριγγα (37.) Στελγίσματα (874.) Στέρφος (652. 1347.) Στύπος (355.) Στυφλά (737.) Σύφαρ (793.) Τέρσνα (726. 1008.) Τεταργανωμένη (1101.) Τετρήνας (422.) Τιθαμβάσσοντες (622) Τιμαλφέσων [364.] Τρώφης (641. 1001.) Φάρυγξ (154.) Φθαεών (1383.) Φρεμασσομένη (244.) Φώσων (26.) Χειραμός (181.) Ψαλάξεις (139.)

Lycophron (alio opere grammatico) v. Σαπέροδης. Τευτάξεν.

Commentarii in Lycophronem. ἐν ὑπομνήμασι Λυκόφρονος. v. Ἀμαρτες. Ἀτλας. Βάτεια. Εἰλενία.

Declinon ἐν ὑπομνήμασι Λυκόφρονος. v. Ἡπίος.

Lycurgus, legislator. v. Γαλακτοφάγος.

Lycurgus, orator. v. Εἰρεσιώνη. Ἐπικράτης. Σύνδικοι. Φάσις.

ἐν τῷ κατὰ Λυκόφρονος. v. Ἐμποδών.

De lyricis poetis Didymi; grammatici, liber. v. Προσώδια. Ὕμνος.

Lyfanius (grammaticus). v. Ὑπερκταίοντο.

Iiii 2

Lyfias;

^{ad}) Numeri, singulis vocibus adiecti, indicant versus in Lycophronis Alexandra, ad quos Etymologici auctor respicit. Eos in exemplo suo, quo vtor, adnotauerat vir praestantissimus, Erasmus

Schmidius, qui nouam Lycophronis editionem, sed quam non perfecit, parare instituebat. Pleraque varias lectiones ex Etymologico iam in suo Lycophrone adnotauit Pottegus.

- Elyfias orator pag. 254, 20. 267, 29. 325, 23. 326, 44. 355, 42. 360, 11. 445, 23. 787, 53. 789, 6.
 ἐν τῷ περὶ αἰκίας πρὸς Ἰσοκράτην. v. Ὑβρις.
 ἐν τῷ πρὸς Ξενοκράτην. v. Συγκομιδή.
 Manetho ἐν τῷ πρὸς Ἡρόδοτον. v. Λεόντοκόμος.
 Marfylas ἱστορεῖ. v. Κοινός.
 Megalus, Siculus, (medicus), aliis Metallus, vnguenti pretiosi repertor, Aristophani cele-
 -bratus. v. Μεγαλεῖον. Μετάλλειον.
 Melanthius. v. Γρυπῶσθα.
 Meleager (comicus). ἐν δόλοις. v. Ὀλῖος.
 Menander (comicus). Ἀκαρεῖς. Ἀλάστωρ. Ἀλέγων. Ἀλέαβών. Βάδην. Δίφρος. Εἶπον. Ἐδραμον.
 Ζάκρος. Ἰερὸν ὅσῃν. Ἰκόνιον. Οὐδέτερον. [P] Παραιτεῖσθαι. Πότμος. Πρίστα. Στραγγέ.
 Συκοφαντία. Τραπεζοποῖός. Φέρινα. Φρύαγμα.
 ἐν τῷ γεωργῶ. v. Βεβών.
 Menander τόπον νομίζει εἶναι Φυλὴν. v. Φυλάσιοι.
 (ἐν τῷ περὶ Κύπρου. v. Σφήκεια.)
 Menecles. v. Αἰολέας.
 Menecrates. v. Ἐπίτιμος (ex Luciano).
 Menecrates ἐν ἔργων. v. Ἠθμός.
 Methodius (grammaticus), pag. 1, 19. 6, 38. 8, 34 et quamplurimis aliis in locis.
 Milesius. v. Κίναδος. Putem, Aristidis Milesiaca intelligi, non Orionem, vt Sylburg “).
 Mimnermus. v. Βάξις.
 Mnaseas. v. Ζάμολξις.
 Mosi canticum. v. Ποιή. Καὶ ἀποινον ᾠδὴν τῷ Κυρίῳ ὁ Θεόπτης ἦσεν Μωϋσῆς ὑπὲρ
 Ἰσραηλιτῶν etc.
 Myrsinus. v. Λευκοθέα.
 Myrsimblus. v. Μέλος ff).
 Neanthes ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τελετῶν. v. Βριτόμαρτυς.
 Neoptolemus. v. Κολοσυρτός.
 Νικαδῆς ὑπόμνημα. v. Εὐάττητος.
 Nicander pag. 18, 44. 21, 22. 35, 13. et aliis locis quampluribus. Etiam in v. Ἀνδράγρια.
 ἐν θηριακοῖς. v. Ἀγροφάγος. Ἐλινός. Ὀλοφώϊα. Ὀρεσκεύειν. Ράδικα. Ὡλιόν.
 ἐν αἰσθηφάρμακοῖς. v. Βέκερα. Πόλιον. Σίζω.
 εἰς τὰ ἀντιφάρμακα. (idein scriptum cum superiore.) v. Γεῖν. Δερκευνέως. Δορύκνιον.
 ἐν τοῖς Αἰτωλοῖς. v. Ἀσέληνα.
 Scholiastes Nicandri. v. Ἀτίζων. Οὕτως εὖρον ἐν ὑπομνήματι Νικάνδρου ἐν θηριακοῖς.
 Nicanor,

ee) Sed V. D. in: Baumgartenii Nachrichten von
 einer Hallischen Biblioth. vol. IV. pag. 509. seq.
 cum Sylburgio intelligit *Orum*, *Milesium*, quoniam
 eius et in cit. loco Etymologici fiat mentio et apud
 Montfaucon in bibl. Coisliniana, in qua liber illius
 manu exaratus occurrit. *Harl.*

ff) At enim Etymologicum *Gudianum* MSt. et
Alexandrianum MSt. in apographo Kulenkampii ex-

hibent *Μόρσιλος*. Atque cl. *Schneider* in fragmen-
 tis carminum pindaricorum pag. 102. ex eo „ad-
 pareret, ait, recte Sylburgium coniecisse, nomen
 auctoris esse *Myrsilum*, qui patriae, Lesbi, historiam
 scripserat; vnde, quae hic, (in Etymolog. M.) de
 Musis Lesbiacis traduntur, integriora habet *Cle-*
mens Alexandrinus cohortat. ad gentes tom. I.
 pag. 27.“ *Harl.*

Nicanor, (grammaticus) v. Ἀθριβής.

Nicocharis Ἀμνίας. v. Κώδιον.

Nicocles, (grammaticus). v. Σκάλοψ.

Nicolaus, (Damascenus). v. ἐν δευτέρῳ τῶν ἱστοριῶν. v. Ἀχαμένης.

Nicophon, (comicus). ἐν χειρογράφῳ. v. Ἐπίχυτος.

Nicostratus, (grammaticus). v. Στεφάνον.

(Nonnus) ἐν ἐνάτῳ Διονυσιακῶν. v. Διώνυσος.

Nummi antiqui aerei Atheniensium obelisco notati, v. Ὀβελίσκος. Φώτιος ὁ πατρίάρχης ἔβηλόν κληθῆναι φησιν, ἐπεὶ τὸ ἀρχαῖον χαλκὸν νόμισμα τῶν Ἀθηναίων ὀβελίσκον ἔχεν. Ibidem notatur, primum Phidonem regem Argium fuisse, qui nummum cudit, (aureum intellige. v. Εὐβοϊκόν.)

Nymphus, philosophus. v. Γάργαρος.

Oppianus. v. Ἀφύη.

- ἐν τοῖς ἀλιευτικοῖς. v. Λαίβραξ.

ἐν τρίτῳ ἀλιευτικῶν. v. Κωρύκιον.

Oracula. v. Ἀγροτέρας. Εὐδωνος. Ἡρακλῆς.

Orbicius ἐκ τῶν περὶ τὸ κράτευμα τάξεων. v. Στρατός.

Origenes, (grammaticus). v. Ἀσρεΐδης. Ζήτριον. Ορίανον.

Orion, grammaticus. pag. 2, 9, 3, 26, 31, 4. et aliis quamplurimis in locis. Orion περὶ ἑσθνικῶν. v. Ἄστυ.

Orion, Milesius. v. Ἐγῶδα. Ἐνώδια.

Orion, Thebanus. v. Ἀῖθος. Mirum si Orionis et Ori nomina apud Etymologum et Suidam non confunduntur. Vide, quae notavi supra in catal. grammat. graec. Fabr. Adde supra, §. VII. huius cap. de Etymologicis ineditis. Hic autem repetere placet quae Burmannus II. in Addendis ad H. Valesii Emendatt. pag. 233. adnotavit: — „Illius Hori aut Ori, (de quo Valesius,) siue Orionis, (nam horum nomina confusa sunt,) librum περὶ Ἐτυμολογίας et atticarum vocum collectionem laudat Suidas; eiusque praeter Etymologum M. meminit etiam Eustathius ad Homerum. v. Fabr. B. Gr. X. pag. 42. [vet. ed. qui est noster locus,] et Lamb. Box in diss. de Etymolog. graecis post eius exercitatu philol. pag. 3. ubi et alios graecos Etymologos recenset. Huius Grammatici Etymologica praecedente saeculo V. D. Martinus Brunerus, Prof. Gr. L. Vpsaliensis et Io. Schefferi socer, in animo habuit, Thomae Magistro et Moeridi Atticistae adiicere, et eruditus Siculus, Martinus la Farina integrum Orionis Etymologicum ex MSto bibliothecae S. Laurentii seu Scorialiensis in Hispania incepit edere. Vide Octav. Falconerii et N. Heinssii epistolas, tom. V. Sylloges, pag. 497. 498. 503 et 526. 3. Harl.

Orpheus. v. Δεκὰς. Φάνης.

ἐν τῷ ὀγδόῳ τῆ ἱερᾶ λόγῃ. v. Γίγας.

ἐν τοῖς Ὀρφείῳ Φυσικοῖς. v. Τειτοπάτορες.

Commentarius in Orpheum, ὁ δὲ τὸ ἐξηγητικὸν ποιήσας. ibid.

ἱερεργίας Orphicae observantissimi Thraces. v. Τεῆσκος.

Oros, grammaticus, pag. 43, 42, 44, 57, 51, 8. et aliis quamplurimis in locis.

ἐν τῷ περὶ ἑθνικῶν. v. Δινδύμων.

- ἐν Ἰλιαδικῇ προσόδῳ (nisi Herodiani potius). v. Κρεῖον.
 Orus, Milesius. v. Ζώτειον. Κάβαισος. Κῶνος. Ὀληαί. Ὀλαίτος. Περιδέραμον. Πεῦργος. Σα-
 ραῖνα. Σωτηρία. Τερθρεία.
 ὀρθογραφία. v. Κώ. Οὕτως εὖρον εἰς τὴν ὀρθογραφίαν Ὡρε τῇ Μιλησίᾳ.
 Orus, Thebanus. v. Ἀἴγυπτος. Τελετή. etymologus. v. Ἀβαρινίδα.
 [P] Paeon a nudis pueris decantatus Apollini apud Lacedaemonios. v. Γυμνοπαιδία.
 Palamedes, historicus, ὁ τὴν κωμικὴν λέξιν συναγαγών. v. Ἀρμάτειον. (De antiquioris Pa-
 lamedis ἀβακίῳ. v. Πεσσοί.)
 Pamphilus (grammaticus). v. Εἶδω. Πάρων.
 ἐν γλώσσαις. v. Κμέλεθρα. (ex Herodiano.)
 Panyasis. v. Βηλός.
 Parmenius. v. Ἀγραφίην.
 Parmeniscus (grammaticus). v. Ἀγέω.
 Parthenius. v. Ἀῶος. Δείκαλον. Δροῖτη. Δρύψελλον. Ἐρκύνιος.
 ἐν Κριναγόρᾳ. v. Ἀρπυς.
 ἐν Ἡρακλεῖ. v. Αὐρόσχας. Ἐρίσχηλος.
 Paulus (apostolus). v. Μή.
 Petronius, (grammaticus). v. Σκύτος.
 Phainus (Φαεινός), grammaticus. v. Βλῆμαίzen.
 Phanes, Eresius. v. Κίτρειον. Idem, qui Phantias ὁ Ἐφέσιος. v. Κύβεσσ. Sed rectius est Ἐρε-
 σιος, quod Laertii, Athenaei, Suidae et aliorum testimonio comprobatur, maxime
 etiam Plutarchi, qui Phaniam Lesbium adpellat. Fuit enim Eresus Lesbi oppidum.
 Phanodemus. v. Ταυροπόλον. Τρετοπάτορες.
 Phemonoë, vates Apollinis, hexametri carminis inuentrix, quae oracula illo versuum ge-
 nere expressit, v. Ἐλεγος.
 Phemius, poeta, Homero memoratus. v. Θέλγες.
 Pherecrates, comicus. v. Βάσκανος. Βῶξ. Γυνή. Ἐγκικλίζειν. Ἐγρηγόρειον. Ποῖ κῆχος.
 Σινάμοροι. Συηρία. Τερθρεία.
 Κοριαννοί. v. Ὑσκούαμος.
 Μυρμηκανθρώποις. v. Τεθολωμένον.
 Pherecydes. v. Ἀρπες. Παλλάδιον. Πολέμων. Ὑψ.
 ἐν τοῖς αὐτέχθοσι. v. Βοηδρομιών.
 Philarchus. vide Phylarchus.
 Phileas. v. Ἀῶος. Ἀργανθών.
 Philemon (comicus). v. Ἡεράλωσε. Λήδιον. Νέες. Τάλαντον.
 Philetas. v. Νή. Προικόννησος.
 ἐν γλώσσαις. v. Ἐλινός.
 Philo (grammaticus). v. Ἀγροτέρη. Ἄκρον. Ἀλιεύς. Ἀμφισπητῆν. Ἀνάξωγας. Βάτες.
 Βάτης. Δεξιτέρως. Ἐδητός. Ἰση μὲν.
 [P] εἰς τὰ ζηματικά αὐτῆ. v. Ἀβαλήτωρ. Ἀέντος.
 εἰς τὸ ζηματικὸν αὐτῆ, de verbis ac verbalibus. v. Ἀῖτος. Ἀτμητος.
 εἰς τὸ ζητορικόν. v. Δέμα. (nisi et ibi legendum ζηματικόν, et Philo iste idem cum Phi-
 loxeno.)

ἐν τῇ περὶ Ῥωμαίων διαλέξει. v. Ἀλτήρ. (nisi legendum Philoxenus ἐν τῷ περὶ Ῥωμαίων διαλέκτε. Vide infra, Philox.)

Philo. περὶ πόλεων. Vide infra, in Sereno.

Herennius Philo ἐν τῷ περὶ χρησμομαθείας. v. Γέρανος.

Philochorus. v. Βάχτρα. Θησειον. Ουηλαί. Συγγραφεὶς. Συμμορία. Τριτοπάτορες.

ἐν τῷ πρώτῳ τῆς Ἀτθίδος. v. Ἄςυ.

ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Ἀτθίδων. v. Ἀρητήσιον.

Philosophus (Aristoteles). v. Ἐπηλυγάζοντα. Εὐήθης.

Philostephanus. v. Ἀρετῶν, (Συνώπη.)

Philoxenes χάρισιν. v. Ἑρμῖς.

Philoxenus, grammaticus. pag. 1, 39, 57, 41, 96, 16. et pluribus aliis in locis.

εἰς τὸ περὶ συγκριτικῶν, de comparatiuis, v. Διδοίεσσι. Εἰς τὰ συγκριτικά. v. Βέλτερος. Γεραίτερος.

εἰς τὰ ῥηματικά αὐτῆ. v. Λῖθος. Εἰς τὸ ῥηματικὸν αὐτῆ, v. Ἀνάκτωρ. Πόθος. Confer supra, in Philone.

ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων. v. Θάνατος. Ἰάλεμος. (ex Orione) Πρόφρασσα. Ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων. v. Κναφεύς.

ἐν τῷ περὶ Ῥωμαίων διαλέκτε. v. Κορώνη. Ζέτης. Στογνός. Confer supra in Philone ^α).

ἐν τῷ περὶ ἰάδος διαλέκτε. v. Κορυφή. Κρόσσας. Οἶαξ.

Ὁ τὴν Φορωνίδα γράφων. v. Ἐριάνιος.

Photius. v. Κορροσθῆνα. Patriarcha, v. Ἠγητορία. Κρόνος. Ὁβελίσκος. Videtur respici Lexicon Photii ineditum, de quo Volum. IX. pag. 567.

Phrynichus (poeta). v. Αἰδρῶι. Ἐνεργμός.

Phrynichus (grammaticus). v. Ἀβράτος. Σφηκῶσα.

Phylarchus. v. Βόσπορος. Φυλάσιοι.

Physicorum ἀδολεσχία, dicta ἐκ ἀπὸ τῆ ἀδὴν ἐν ποιήμασι πολλὰς φυσιολογῆσαι, ἀλλ' ἀπὸ τῆ ἀδείν, placere, ἢ ἐν τῶν ἀρεσκόντων καὶ αὐτοῖς δοκόντων διάλεξις ἀδολεσχία ἐκαλεῖτο. v. Ἀδολεσχία.

[P] Pindarus. v. Ἀλέρα. Ἀμαρρυάδες. Ἀντιβολῶ. Ἀσραβής. Αὐτίκα. Ἀφαρεύς. Ἀφενος. Βληχρόν. Δάκος. Δαυλός. Διδύραμβος. Δίνυσος. Δίσκος. Ἐπαιδιή. Ἐπέτεςον. Ἐρος. Εὐθήμονι.

gg) Philoxenus ἐν τῇ περὶ τῆς Ῥωμαίων διαλέκτε laudatur quoque ab Orione, Thebano, in Etymol. msto Paris. Τείριον· vnde supplendus est Etymol. M. pag. 779. 6. iudice Koen. praeft. ad Gregor. Corinth. de dial. pag. XIX. sqq. qui, aliquando se suspicatum esse, scribit, cum Fabricio [h. l.], compendiosam scribendi rationem fuisse causam, cur pro Philoxeno Philo laudaretur; atque se observasse in Etymologico Leideni msto, nomen Φιλόξενος, quibus in locis Φίλων praeferat Etymologicum editum, et pag. 60, 28. mst. regium Paris. pro Φίλων habere Φιλόξενον. „Nunc vero, pergit, po-

rum abest, quin credam, duobus nominibus, id, quod saepe vñu venisse constat, eundem grammaticum innotuisse. Certe, nisi binominum fuisse grammaticum concedas, nomen Φιλόξενος et Φίλων sollemnis permutatio etiam Suidam, libros περὶ Ἑλληνισμῶν Philoxeno tribuentem, fefellerit. Tum ostendit, in Etymol. reg. mst. v. Ἀδόλατος laudari Philonem ἐν τῇ περὶ Ἑλληνισμῶν· contra ab Orione, Thebano, Etym. M. v. Κράν, Philoniam ἐν τῇ περὶ Ἑλλήν. Φίλων autem et Φιλωτίδης esse nomina eadem duplici forma, animadvertit. Harl.

- Εὐθήμερι. Ἐχέτης. Κέλευθας. Κέπφος. Κιθαλία. Κίω. Κλέος. Λιμήρη. Μεμένωτο.
 Ξενοδόκον. Πίσσα. Πλεάας. Σελλοί. Χέραδος.
 ἐν Ὀλυμπιονίκῃ (9). v. Ὀχλος.
 ἐπινικίῳ Ξενοφῶντος. v. Ἑλλωτίς.
 Ἀγησία Συρακυσία. v. Θήβα. ὡς εὗρον εἰς τὸ σχολίον τῆ Πινδάρου ἐπινικίῳ ὕμνῳ Ἀγη-
 σία Συρακυσία.
 Ἀγησιδάμῳ. v. Ποταίνιον.
 Ἀριστοκλῆς. v. Ψεφενός.
 Εὐαερόσῳ Ὀπεντίῳ. v. Μίτραμ. Οὕτως εὗρον εἰς τὸ σχολίον τῆ Πινδάρου Εὐαερόσῳ
 Ὀπεντίῳ.
 ἐν ὕμνοις. v. Ὀμήρησεν.
 διδυραμβῶν πρῶτω. v. Θώραξ.
 Scholia in Pindarum. v. Σταδίων. Θήβα. Μίτραμ.
 Pisander. v. Κεραννύς. (alius, de quo v. Συγγραφεὺς.)
 Pius (grammaticus). v. Περιόρηδης.
 ἐν ὑπομνήματι τῆς π' ὀδυσσεΐας. v. Ὀμήρησεν.
 Plato, philosophus. pag. 7, 13, 8, 7, 95, 20, 106, 33, 54. et aliis locis compluribus.
 ἐν τῷ Γοργία. v. Ἀμφισβητεῖν.
 Θεαιτήτῳ. v. Ἀμφιδρόμια.
 Ἰππία. v. Τορυνή.
 Μίνωι ἢ περὶ νόμων. v. Ἡ γηθήσαι πρίαμος.
 Νόμων πρῶτω. v. Ἐπίβολος. ἕκτω. v. Τμνηπαλαῖτω. ἑβδόμῳ. v. Ἐξεληῖσαι. ἑνδεκά-
 τῳ. v. Ἐπωβελία. δωδεκάτῳ. v. Εὐθύνοιο.
 ἐν α' πολιτικῶν. v. Διδοιέστατος. Φαῦλος. ἐν τρίτῳ πολιτείας. v. Τροφή.
 Πρωταγόρα. v. Ἀσκαντήης.
 ἐν σοφιστῇ. v. Πόρκις.
 Plato ἐν συμποσίῳ. v. Τανίας.
 Τιμαίῳ. v. Τάλαντον. Τευτάζην.
 Φαίδωνι. v. Τυφῶν.
 Φιλήβῳ. v. Γενέτης.
 ἐν τῷ περὶ ψυχῆς. v. Τρέφασθαι. Φαῦλος.
 [P] Plato, comicus. v. Ἐξάκλινον. Εὐδίας, Ὀλῖος.
 ἐν Ἑλλάδι. v. Φάλαγγες.
 Εὐμένισιν. v. Ἀμαζυγῶν.
 Plutarchus ἐν Σόλωνι. v. Σεισάχθεια. Σόλοι. Συκοφαντία.
 Plutarchus ἐν μελέτῃ Ὀμήρου. v. Ἀνεμοτρεφές.
 Plutarchus (grammaticus). v. Ἀψ.
 Polemo. v. Ἠλύσιον. Τελμισσοίς.
 Polybius. v. Βρεττανοί.
 Polyidus ὁ διδυραμβοποιός. v. Ἀτλας.
 Polyidus μάντις. v. Εὐχίνωρ. Λέγες τὸν χρησμόν. v. Βακέρης.
 Polyzelus (comicus) δημοτυνδάρεω. v. Ἐννεακρενος.
 μισσῶν γοναῖς. v. Ἐπάκριος.

- Porphyrius. v. Ἐσικῶς. Ἰζαλος. Κνίσσα.
 Posidippus. v. Τράχηλος.
 Posidonius, (grammaticus). v. Ὀψίς.
 Proclus περὶ χρηστομαθίας. v. Ἐλεγος.
 Proteas Zeugmatites, (grammaticus). v. Κιμμερίες.
 Psalmoedus ὁ ψαλμῶδός. (David) v. Σχολιον. Eis τὸν ἑψαλμὸν. v. Σχίς. Ἐν τῷ λή
 ψαλμῷ. v. Πάλαιση. Eis τὸν νθ' ἑψαλμὸν. v. Σίκημα. Ψαλμὸς ος'. v. Σηλαίμ.
 ἔτως εὖρον ἐν ἐπιμερισμῷ τῷ ψαλτηρίῳ. v. Ἀγλή.
 Ptolemarchus, (grammaticus). v. Ἀνδράγρια. Μηρία. Ὀλοοίτριχος. Σταφυλή.
 Ascalonites. v. Ἀρεω. Οἶων.
 Pythagoras. v. Κόπις. Ζάμολξις.
 Οἱ Πυθαγόρειοι. v. Δυάς. Πυθαγοριστοί. v. Λοξίας.
 Ἡ τῶν ὄλων τάξις, κόσμος ὑπὸ Πύθωνος εἰρηται. v. Κοσμήσαι. Alii hoc non Pythoni,
 sed Pythagorae tribuunt.
 Quaestiones conuivales. v. Γεῖπος. Γεῖφος.
 Rhianus ἐν τῷ τεσσαρεσδεκάτῳ Ἡρακλείας. v. Ἀσίληνα.
 Sallustius, (grammaticus). v. Ἀρπίς.
 Salomonis Prover. v. Παραβολή.
 Sampsonis aenigma. v. Παραβολή.
 Sappho. v. Ἀβασκίς. Ἀιδροί. Ἀμαμαξύς. Ἀαρει. Αὖως. Δαύω. Ἐμπάζομαι. Ἐσπερος.
 Θεόμεν. Χερσάδες. Ὠόν. Aeolica dialecto vsa. v. Τίς.
 Scenici agones Athenis in templo Dionysii, Lenaei. v. Ἐπιληναίω.
 [P] Scholia in Apollonium etc. Vide supra in Apollonio, Homero, Orpheo, Lycophro-
 ne, Pindaro.
 Seleucus, grammaticus v. Ἀίδι. Βράβηλα. Εἰρω. Ἐπτά. Λαχμῷ. Μορίαν. Πανσωγία.
 Semus, Semonides. vide Sim.
 Serenus ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Φίλωνος. v. Ἀρσινόη. ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Φίλωνος περιπόλων
 (περὶ πόλεων) v. Βακέρας.
 Sergius, grammaticus. v. Γαῖα.
 Sibyllae oraculum de Aroë, siue Patris Achaiae. v. Ἀρόη.
 Sidonius, (grammaticus) Aristarchum reprehendens. v. Ἀπό.
 Simonides. v. Αἰριπόλιοι. Ἀλέρα. Ἀμιθρησαι. Ἀργανθών. Δαύω. Ἐπληντ' ἀλλήλοισ.
 Ζώδιον. Ξενοδόκον. Ὁρσοθύρη. Πρώρα. Τρασιαί. Φοξός. Χλωρός. Ψεδνός.
 Σιμωνίδης, a Simone, lyrico, diuersus, v. Σιμωνίδης.
 ἐν ἰάμβοις. Διασαυλέμενος.
 Simonides ὁ γενεαλόγος. v. Ἰωνίς.
 Simus Σίμος ἐν τῇ ἔκτῃ τῆς Ἰλιάδος. v. Βιβλινος. lege Σῆμος, et Δηλιάδος.]
 Socrates, philosophus, ab Eupolide πτωχὸς ἀδολέσχης dictus. v. Ἀδολεσχία.
 Socrates, grammaticus. v. Εὐβοίς.
 Solonis leges. v. Ἀζονες. Θεσμός. Δράκοντος. Νόμος Σόλωνος. v. Θεσμοθέται.
 Solon, Cilix. v. Σόλοικοι.

Sophocles pag. 26, 16, 27, 20, 35, 4, 42, 40, 69, 42. et aliis pluribus in locis. Defuncto ab Atheniensibus dedicatum ἡρώων, et ipse honoratus nomine Δεξιόνος, quod Aesculapium domi suae excepisset, et aram ei consecrasset. v. Δεξιόν.

ἐν Λιαντι. v. Δατώ. Ἐκυδαίσσατο. Ἰππομανής. Ὀμοκλή.

Λίχμαλώτισι. v. Φαῦλος.

Ἀνδρομάχη. v. Παρσασάγγα.

Ἀνδρομέδα. v. Δίγονος.

Ἀντιγόνη. v. Ἀετάνη.

Δόλοψι. v. Εὐναίος.

Ἠλέκτρα. v. Σῶκος.

Ἡεργόνη. v. Τοπάζων.

Κάλχοις. v. Ἡσμεν.

Οἰδίποδι. v. Βέβηλος. Θῶκος.

Ὀνομακλαῖ. v. Βεθόη.

[Γ] Ποιμέσι. v. Ἐχθίς.

Πολυξένη. v. Ἀπειρος.

Τρυπολέμων. v. Εὐπλίσσοντο.

Τυμπανισαῖς. v. Δράκαυλος.

Τυροῖ. v. Ταυροφάγον.

Τυροῖ β'. v. Εἰρηνοβουκός.

Φαίδρα. v. Πρίσκυλλα.

Sophron v. Ἀπῆμεν. Ἀσαλῆς. Βιπτάζω. Δαλός. Δελήτιον. Δεξιτερός. Ἐμβραμέναι.

Ἐντροπαλιζόμενος. Δαυμακρον. Κέλευμα. Μακάρετατος. Πῶ. Ὑγιής.

ἐν Θυννοθήρῃ v. Ἡία. Ἐν Θυννοθήραις. v. Δογχαίδες.

ἐν μίμοις. v. Κνυζηθμός.

εἰς ἀνδρείους μίμους. v. Ἀλφειτής. Σύφαρ.

ἐν τοῖς γυναικαίοις τροπαίοις. v. Σκιραθῆναι.

Soranus, (medicus) v. Γασγαρεών. Κράτα. Κρόταφοι. Δύπη. Δογχαίδες. Heraclides Sora-

nus. Δημῶ.

(Stephanus ἐν τῷ περὶ Κύπερ. v. Σφήκαια.)

Stesichorus. v. Ἀναφῆλαρ. Ἠλίβατος. Κύλλατος. Παλινθία. Τυφωεύς.

Stesimbrotus. v. Διόνυσος.

ἐν τῷ περὶ τελετῶν. v. Ἰδαῖοι.

Strabo. v. Ἀμαστρίς. Θεσσαλονίκη.

ἐν ζ'. v. Βόττεια.

Strattis, (comicus). v. Φάξεν.

Μακεδόσι. v. Ποπῆον.

Symmachus, (grammaticus). v. Βλιμάξεν.

Tactici. v. Ἀντίτομος, ubi male παρὰ τὸ τακτός excusum pro τοῖς Τακτικοῖς.

Tarantinus. v. Ἐλινύεν. Fortasse Heraclides.

Tar-

Tarrhaeus. v. *Εἰνάνυχες* ^{hh)}.

ἐν τρις Ἀργοναυτικοῖς, (commentario in Apollonū Argonautica,) v. Ἀργείων.

Teleclides, (comicus). v. *Τευτάξαν*.

Telemus, poeta. v. *Εὐρυμίδης*. (Odyss. l. 509.)

Teucer ἐτυμολογῆ. v. *Βέβαια*.

Teucer Cyzicenus. v. *Βστρωτός*.

Theageneas, (grammaticus). v. *Βεβαιῶ*.

Themistagoras ἐν τῇ χερυτῇ βίβλῳ. v. Ἀστυπαλαία.

Theo, (grammaticus). v. Ἀκμηνος.

ἐν ὑπομνήματι Ὀδυσσεύας. v. Πύελος.

ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τῶ ἀ αἰτίς Καλλιμάχεια. v. Βακίεας, τῶ β αἰτίς. v. Ἀστυρόν.

Theochoretus, θεοχώρητες, non nomen auctoris est, ut in indice Sylburgii notatur, sed Moysis elogium, Deo plenus. v. Μωσῆς.

Theocles, Naxius siue Eretrienfis, πρῶτος ἐλεγείον μέτρον ἀπεφθέγγετο μανείς. v. Ἑλε-
γαίνων.

Theocritus pag. 28, 52, 54, 27, 73, 2. et pluribus in locis. Commentar. in Theocriti Lyci-
dam siue Thalyfia, supra in Amaranto.

Theodoretus. v. *Θαρεῖς*.

Theodorus ὁ πανάγης ἐν τῷ πρώτῳ περὶ κηρύκων γένεας. v. Ἡμεροκαλλές.

Theodorus, grammaticus. v. *Ορίγανον*.

Theognis, (fortasse Theognotus, grammaticus,) v. Ἀμβρόσιος.

Theognotus, grammaticus. v. *Κοιμῶμαι*. *Κοίτη*. *Μενανή*. *Ὀα*. *Οιδίπας*. *Οἰωγῆν*. *Πυθμήν*.
Σμῶδις. *ΥΦα*.

Theologus. supra Gregorius Naz.

Theophrastus. v. *Τυμβογέροντες*. *Φάρμακος*.

ἐν ἐκτωκαιδεκάτῳ νόμῳ. v. *Ἐν Φρεατοῖ*.

Theopompus, (historicus). v. *Αυτοβοεῖ*.

Theopompus, (comicus). *Παμφίλη*. v. *Ἐπιτηθῆ*.

σειρήσιν. v. *Ἐπὶ χαραζίνης*.

Theseus ἐν Κορινθιακῶν τρίτῳ. v. Ἀρη.

Thraſybulus, (historicus). v. *Δωδωνάιος*.

Thrax. v. Ἐανός. Vide supra, Dionysius.

Thucydides pag. 68, 44, 106, 35. et pluribus locis, libro III. v. *Εὐήθης*. *Συγκομιδῆ*. IV.

Κόχλος. VII. *Ζευῦμα*. *Υποκρίνοντα*. VIII. *Συγγραφεῖς*.

Thyillus (idem, si Sylburgium audimus, qui Plutarcho et Athenaeo Diyllus,) v. *Κόμαντα*.

Timachidas, (grammaticus). v. *Καρεαδοκῶ*.

Timaeus, (historicus). *Γαλατία*.

Timotheus. v. *Διαψαίρεσι*.

Timotheus, ὁ κθαρεῶδες. [lyricus] v. *Ορίγανον*.

Tranquillus (Suetonius) περὶ βλασφημῶν (λέξεων). v. Ἀρχολίπαρος.

Trypho, grammaticus. v. *Ἐτώσιος*. *Ἰση μὲν ὁμοῖα*, *ἰώ*. *Λιμός*. *Ὀχεσφιν*. *Φιλήτης*.

Kkkk 2

ὁ Ἀππε-

hh) Enimvero in cod. msto Leidensi Tarrhaeus φησιν legi videtur Valckem. in distrib. Euripid, non citatur; sed rectius, ὅ ἂν τινι τινάσσει τὸ ἐπὶ Hippolyto subiecta, pag. 291. B. Harl.

- ὁ Ἀπαρκτίανος. v. Δάνειον.
 ἐν τῷ περὶ πνευμάτων. v. Ἀερός.
 ἐν τῷ περὶ σχημάτων. v. Ἀεγιδόδης.
 Tyrannio, grammaticus. v. Εἰρητο. Ὀληται. Παλινορμένω.
 Variæ codicum lectiones notatae. v. Ἀφύη. Γράσων. Ἐπιβασόμεθα. Ἐσοει. Ἐτύχθη.
 Κιμμερίης. Μυλιόωντες. Πολλοί. Ραδαλόν. Τευτάζεν. Τιμή. Φόρτατον.
 Xanthus. v. Ἐρμαῖον.
 (Xenagoras ἐν τῷ περὶ νήσων. v. Σφήκεια.)
 Xenis ἐν τοῖς περὶ Κρήτης. v. Ἀρετίσιον.
 Xenocrates ἐν πρώτῳ χρονοκᾶν. v. Ἀσσυρία.
 Xenophanes. v. Βρόταχος.
 Xenophon. v. Αἰδοιέστατος. Γαυσόν. Γήρας *) Κάνναθρον. Μελίνη. Μεμνέωτο. Πολυπάμ-
 μων. Σφαδάξεν. Ὑπερδέξιον. Ὑποκορίζεται. Ὑποτεμνόμενος. Χλιδώσα-
 ττάριτω παιδείας. v. Ἐπιβολος.
 ἐν ἀναβάσει. v. Δύσπαρι.
 ἀπομνημονεύμασι. v. Τικόν.
 ἐν τῷ περὶ ἵπικῆς. v. Σκιρωθῆται.
 ἐν τῷ Κυνηγετικῷ. v. Εὖρις. Ποδοσφάβη.
 ἐν τοῖς περὶ πόρων. v. Ὀφελή.
 Zamolxis, Pythagorae seruus, immortalitatem animae docuit. v. Ζάμολξι, vbi et alia de illo.
 Zeno, Citieus. v. Στωϊκοί.
 Zeno, Myndius. v. Μορίαν.
 Zenobius, grammaticus. v. Λῶδα. Ἀλάλημα. Ἀλύσκω. Ἀντιβολῶ. Ἀπόχη. Βέβυλα.
 Βέλεμνα. Οὐδαίς. Σίζω.
 εἰς τὸ ῥητὸν τῷ Ἀπολλωνίᾳ. v. Ἀθήδεσσον.
 Zenodotus, grammaticus. v. Ἀμφισιθητῆν. Ἀραρημένος. Γέλαν. Γόν. Δέδοικα. Δι' αἰσ-
 πίθεος. Ἦν. Ἰδράς. Καὶ σφίτας. Κεφαλεῶν. Κέλνυτέ μεν. Κρίκε. Ὀψείοντες. Ραδαλόν.
 Σχίς. Ὑφύφασαι. Ὡλλοι.
 Zoilus, Cedranensis, ὁ κεδρασεύς. (grammaticus) v. Ἀῶος.

VIII. Lexica quaedam et glossaria Graeca inedita.

Lexica sine nomine auctorum diuersi generis in bibliothecis reperiuntur, ut sunt, quae ex bibl. publ. Parif. et Colbertea laudat Cangius, vnum, cui titulus: ἔργων λέξεων; aliud: βιβλίον ἐξηγούμενον τὸ λεγόμενον λεξικόν, ἐπιλογισμὸς λέξεων, ἐνεργειῶν τε καὶ βοτανῶν καὶ αἰσθη-
 νειῶν καὶ αὐτῶν τῶν κατὰ σοιχεῖον; aliud, (de quo paullo post quaedam adnotata sunt,) συνα-
 γωγὴ λέξεων συλλεγεῖσα ἐκ διαφόρων βιβλίων τῆς παλαιᾶς τε φημι γραφῆς καὶ τῆς νέας,
 καὶ ἐκ τῆς δῆπε τῆς θύραθεν; aliud, quod inscribitur σέφανος λέξεων; aliud lexicon gram-
 matices περὶ τῆς γραμματικῆς λεξικῆ; aliud lexicon, ad schedographiam atque ανα-
 λυσιν

*) Sed pro Xenophonte legendum esse in Ety-
 mologici loco Xenophanem, monet Valcken. loco
 cit. pag. 195. A. idemque animaduertit, duo illa

nomina etiam confusa esse in scholiis ined. Lei-
 denf. ad Hom. II. A. vers. 27. Harl.

lysin grammaticam inferuiens, quod incipit: ἀρχὴ σὺν θεῷ τῷ λεξικῷ καὶ τῶν ἀντιστοιχῶν τῷ πρώτῳ σχέδῳ εἰς μέτρον εἰχῶν πολιτικῶν, εἰς νόσον γραμμάτων καὶ τέχνης ἀντιστοιχῶν καὶ νόσον τῶν λέξεων. Varia etiam et egregia lexica sine auctorum nominibus MSta in bibl. Seguieriana siue Coisliniana, quae non modo memorat, sed etiam ampla ex illis specimina exhibet praestantissimus *Montfauconius* p. 231. sqq. 238. 239. 469. 481. 499. 503. 602. 603.

Etiam Lexicon Graecolatinum, latina manu scriptum in codice decimi quinti saeculi et a glossario Graecolat. quod *H. Stephanus* edidit, diuersum pag. 238. sq. Herodoti vocabula pag. 484. Iuris vocabula pag. 488. Rhetorica pag. 491. Λεξικὸν τῆς Γραμματικῆς pag. 495. Syntacticum verborum quos casus regant. pag. 496. 498. Vocum S. Scripturae p. 502. in Ostateuchum pag. 494. in canones siue hymnos ecclesiasticos pag. 495. Vocum Hesiodi pag. 502. Lycophronis pag. 494. Luciani pag. 490. Lexicon iatricum pag. 502. In carmina Gregorii Nazianzeni pag. 603. Λεξικὸν νομικὸν siue iuridicum pag. 488. sqq. etc. *Fabr.* [Multo plura, quae in Parisiensi aliisque publicis bibl. exstant, lexica atque glossaria MSta supra per totum caput XXXVIII. pag. 228. sq. passim adnotaui. Hic aliorum, quorum notitia cognita mihi est, codd. faciam mentionem. In bibl. *Parisiensi* praeter ea reperiuntur, secundum cat. codd. MSstor. vol. II. in cod. MMDCXVII. et MMDCXVIII. lexica anonymorum, quibus cum complures V. ac N. T. libri exponuntur, tum scriptorum profanorum vocc. explicantur: in cod. MMDCX. sex lexica in libros V. et N. testamenti, et explicatio quorundam vocc. Homericorum. — in cod. MMCCCVIII. n. 7. expositio quorundam vocc. Hesiod. — in cod. CCCC. n. 13. anonymi lexic. versibus poeticis. in cod. CCCCLXIII. n. 2. lexicon S. S. e Stephano aliisque lexicographis depromptum, et nr. 2. anonymi lexic. — in cod. DCCCCXXIII et DCCCCXXIV. loci communes ex libris sacris et scriptoribus ecclesiasticis, ordine alphabetico: et in duobus sqq. codd. eiusmodi loci communes, (ex Maximi et Antonii Melissae florilegio probabiliter.) — de cod. DCCCCXXXIII. nr. 2. siue lexico, vbi explicantur vocc. difficiliora, in S. Dionysii scriptis obuia, vide supra p. 228. not. d. in cod. MDCCXX. n. 24. lexicon alphabeticum, cui vero initium et finis desunt. — in cod. MMCCXIV. n. 2. lexicon, vbi quaedam non contemnenda reperiri dicuntur. et nr. 6. lexic. botanicum. — in cod. MMDLXII. n. 14. lexicon, vt dicitur, ineditum, in quo de vocabulorum agitur discrimine, quae ad finem habent significationem. nr. 15. lexicum fragmentum, vbi variae corporis humani partes explicantur; nr. 16. lexicon, quo germana quorundam vocc. significatio indagatur; opus ineditum. — in cod. MMDCLXII. nr. 5. lexicon, in quo illa vocc. exponuntur, quae plures habent significationes: et nescio, an plura, praesertim recentissima nostra aetate, in illa bibliotheca reperiuntur. *Botanica* et *chemica* illius bibl. MSta indicaui supra, pag. 242. rhetorica etc. pag. 245. adde *Rhanku.* praef. saepe laudatam ad Hesych. II. pag. IV. sqq. tum pag. XI. (vbi de lexico *Diogeniano* multus est) de vsu voc. λέξις, coll. supra pag. 199. not. — Multos glossographos graec. laudat *Villoison* in prolegg. in *Homer.* pag. 28. sqq. — Ineditum lexicon graec. chartac. mst. saec. XIV. et varia glossaria gr. inedita chartacea saec. XV. cl. *Matthaei*, Prof. Wittenberg. dono dedit electorali bibl. *Dresdensi.* Vide etiam, quae paullo ante in indice scriptorum, in *Ety-molog. M.* citatorum, v. *Lexicon*, memorantur.

Lexicon *Parif.* cuius mentionem Fabricius ex Cangio paullo ante mentionem fecerat, Συναγωγή λέξεων, συλλογῆσα ἐκ διαφόρων βιβλίων τῆς παλαιᾶς τε φημιγραφῆς (h. e.

φνημὶ γράφῃς) καὶ τῆς νέας, (h. e. cum veteris, inquam, tum novae dictionis) de Rochefort in: Notices et Extraits des MSst. de la Bibliothèque du Roi, mis au Comité établi par la Majesté dans l'Académie Royale des I. et B. L. tom. I. Paris. 1787. mai. 4. p. 131-155. vberina describit et excerpit. Rochefort putat, hoc lexicon fuisse fontem, ex quo hauriret Suidas, aut potius ex hoc aut communi aut simili fonte haustum et in compendium redactum videretur. Est quidem lexicon, ab homine quodam docto ex pluribus, quae habuit, compositum. Hinc modo convenit cum Suida et Hesychio atque Etymologico M. modo discrepat ab illis. Magis tractat grammaticalia atque etymologica, inprimis verba philosophica explicat copiosius, et dignum est, quod aut integrum edatur aut comparatum cum Suida aliisque excerpatur. Idem esse videtur, quod est in bibl. Veneta Marciana nr. CCLVII. (Catal. codd. gr. p. 257.) in quo cod. Veneto subsequuntur quoque Pselli versus quidam politici, ἐρμηνεύοντες λέξεις, et alia de nominibus, nec non Sophiani de syntaxi et Philoroni de dictione opuscula. — Tum idem lexicon, seu eadem συναγωγή est in codica L. plut. 57. bibl. Laurent. Medic. v. Bandini cat. codd. gr. etc. II. col. 431. et in bibl. Coislina. cod. CLXXVIII. v. Montf. bibl. Coislina. p. 238. — adde quae paullo post de lexico Maximi dicta sunt. — In cod. CXXXIII. nr. 18. Vindobon. bibl. est lexic. gr. cuius quidem prima littera, τὸ ἀλφά, deest, sed quod Lambec. in comment. de bibl. Caes. vol. VII. col. 532. dignum habet, quocum Hesychii, Suidae et Phanorini lexica gr. vt et Etymolog. M. diligenter conferantur. Subsequuntur nr. XIX. lexicon bibl. gr. nr. 20. interpretatio hebraicorum nominum et vocc. in S. S. occurrentium, ordine alphab. nr. XXI. alphabetum Hebraeorum cum expositione gr. adde Nesselii cat. codd. caesar. part. IV. p. 90. cod. CLVIII. p. 100. cod. CLXXVIII. nr. 18. p. 113. cod. CCV. p. 142. cod. CCLXXXIV. nr. 4. p. 155. cod. CCCXXI. CCCXXII. etc. anon. orthogr. L. Gr. secundum alph. Lambec. V. p. 531. n. XXII. fragm. glossarii, ib. V. part. II. col. 360. cod. XLIII. Lexicon in Dionys. Areop. Lambec. III. 195. In codd. bibl. Augustanae Vindel. dictionariolum alphabeticum et lexicon de spiritibus ex Tryphone aliisque, teste Reisero in cat. pag. 25. et 64. — In bibl. regia Neapolitana sunt septem lexica MSta. v. supra in vol. V. indic. codd. v. Lexicon. — Secundum Tomasium in bibliothecis Patavinae mssis pag. 21. est in bibl. S. Ioanni. in Viridario lex. graecum anonymi, simili quidem edito, (et paullo inferius in notitia lexicorum editorum memorato,) Io. Castroni Placentini, sed copiosius. (v. not. adscriptam.) ibidem Io. Castroni Placent. vocabularium gr. latinum Mst. citatur. — In bibl. Harleiana, cod. MMMMMDCXCII. lexic. graeco-lat. et lat. graecum. — In bibl. Mediolanensi Ambrosiana sunt, teste Montf. in diario ital. p. 18. et 19. in pluribus codd. lexica Cyrilli, Moschopuli amplum, anonymorum tria, et lexic. poeticum, atque in alio λέξεις Σωκράτειραι ordine alphab. pag. 408. memoratur lexic. graeco-lat. membran. cod. Bas. on. coenobii canonicor. regular. S. Saluatoris. Diction. gr. lat. in bibl. Veneta S. Michaelis. v. Mittarelli catal. codd. pag. 324. fin. — Glossarium s. ἰδιὰ τινὰ πόλεων (Athenicisum, Arginorum, Aetolorum Siculorum aliorumque,) in cod. CCCIV. nr. XI. Naniano; et auctor catalogi Nan. codd. gr. pag. 510. dedit haud spernendum specimen; pag. autem 491-497. multo longiora excerpta e cod. 294. at mutilo ab initio. In eodem cod. nr. III. sunt λέξεις ἐκ τῆς Ἡσιόδου βιβλας. In fine autem postremae paginae (vt sit editor pag. 496.) scriptus est titulus operis, quod scriptum erat in aliis, quae nunc desiderantur, paginis: τὸ μακαριώτατε — — Κυρὸς ΜΙΧΑΗΛ ΤΟΥ ΨΕΔΛΟΥ τῆς πολιτικοῦ πρὸς τὸν βασιλέα Κύριον Κωνσταντῖνον τὸν μονόμαχον etc.

etc. — In alio codice *Naniano* CCCIII. (conf. supra, p. 229.) est 1) Lexicon, ex quo auctor catalogi pag. 306. sq. plures excerpfit particulas, 2-9) Lexica in aliquot V. et N. libros. 10.) alphabetum Hebraeorum, graecis et hebraicis litteris, addita cuiusque nominis significatione. Sequuntur nomina mensium Aegyptiorum, Macedonum, Atticorum et Hebraicorum. — In bibl. *Escorial.* sunt duo lexica, teste *Plüero* in itinerar. etc. pag. 194. — In bibl. *Heidelb.* (teste Sylburgio in cat. n. LXXVII.) fuit quondam lex. herbarium; eiusmodi generis lex. herbar. per synonyma, nr. CXCIX. — nr. CXIII. lexicon ἀνεπιγράφον, quod habet oratoria et poetica: nr. CXCIV. lexicon graeco-latinum nec vetus, nec satis accuratum, in multis tamen non spernendum. nr. CXCIV. lex. latino graec. adverbiorum, et lex. *Cyrilli* breue admodum, et plura forsan, sed num adhuc supersint, equidem nescio. Hic adiciam quorundam leperditorum notitiam.

De glossario laconico late eruditeque disputat *Valcken.* ad Theocriti Adoniazus. p. 293. seqq. Omnium antiquissimi Γλωσσόγραφοι fuerunt *Simmiar Rhodius* et *Aristophanes Byzantius*, sub *Ptolemaeo Philadelpho* clarus. *Aristophanis* tamen glossarium laconicum a nullo grammaticorum, quorum ad nos scripta peruenierunt, neque ab *Athenaeo* lectum fuisse, suspiciatur *Valckenaer*. Sed de glossariis glossisque supra in cap. 36. etc. copiosius est disputatum.

Pamphilus, scripsit copiosissimum lexicon, libris constans XCIV. vel XCV. ex quo multa nobis excerpfit *Athenaeus*. Ille in suum lexicon glossarium lacon. recepisse videtur *Valckenaer*. Is quidem recepit glossarium creticum, ab *Hermonasie* scriptum, item italicum *Diodori* et *Heracleonis*, vti *Valcken.* corrigit *Athenaei* locum III. pag. III. et plura de *Pamphilo* adnotat. conf. supra pag. 192. §. XIV. *Harl.*

Glossarium haud contemnendum, quod olim fuit *Petri Francii*, ab eo tempore peruenit ad doctissimum *Henslerhusium*, ut ipse testatur pag. 1355. ad *Pollucem*. *Fabr.*

[*Archelai* lexicon sacrae artis, est in bibl. *Guelbertina*, e cod. *Mazarin.* descriptum? v. *Montfauc.* bibl. bibliothecar. mss. nr. 199. *Harl.*

Ex *Apollonii*, sophistae, Lexico Homérico ampla excerpta e codice *Coisliniano* promissus laudatus *Montfauconus* pag. 457-465. *Fabr.* Editum est a *Villoiseno*, dein a *Tollio*. v. supra vol. I. pag. 505. sqq. *Harl.*

Arsenii Lexicon mss. in bibl. *Caesarea*. Vide *Nesselium* parte IV. pag. 74. *Fabr.*

[*S. Athanasii*, Alexandrini archiepiscopi, lexicon, (cuius quidem auctoris fertur,) est in bibl. publ. *Parisi*na, cod. MMDCXVII. qui plura continet lexica. v. catal. codd. *Paris.* II. pag. 528. *Harl.*

Lexicon *Cyrilli*, diuersum a glossario edito graecolatino, saepius laudatur a *Meursio* in glossario graeco, et a *Cangio*, qui optima notae [P] codicibus, *Regio* et *Colbertino*, vñs est. Exstat etiam in *Vaticana*, in quam ex *Palatina* est translatum, nec non in *Medicea*, in *Gotorpienti*, in *Bremensi* etc. ^{kk)} λεξικὸν τῆς ἁγίας Κυρίλλου κατὰ στοιχεῖον. In alijs Κυρίλλου Ἀλεξαν-

kk) De cod. *Bremensi* v. *Io. Christ. Biel* in praef. 1745. 4. Idem in notis selectioribus in *Hesychium*, ad exercitationem de lignis ex *Libano*, *Brunsvici* editioni, a *Io. Alberti* curatae, insertis, plurimam partem

Ἀλεξανδρείας. Fortasse Cyrilli nomen etiam reponendum in cod. *Coisliniano*, de quo *Montfauconius* p. 226. vbi memorat duo folia ex lexico archiepiscopi Alexandrini. *Cyrilli* lexicon iterum memorat pag. 603. Vtrumque diuersum est a lexico satis spisso, quod habeo MS. ante annos quingentos fugientibus passim litteris exaratum in membrana, quod inscribitur *Κυρίλλου ἀρχιεπισκόπου*. Cyrilli lexico glossae biblicae in codice Colbertino subiectae leguntur, quarum auctorem non Cyrillum, sed Origenem putabat esse H. Vossius, licet et his Cyrilli nomen praefigatur. Salmasius pag. 75. ad Tertull. de pallio adfert locum e Basilii, presb. scholiis in Naz. qui totidem verbis in Cyrilli lexico legitur.

Dosithei glossas citat H. Vossius ad Catullum pag. 97. etc. [conf. supra in cat. gramm. gr. h. v.]

Eudemi *Εὐδήμου ῥήτορος περὶ λέξεων ἑπηρησίων*. Cod. Paris. MMDCCCLVII. [cod. MMDCCXXXV. vid. catal. II. pag. 531.] et in bibl. Medicea⁴⁾ ac Caesarea Vindobonensi. Citatur a Cangio in glossar. Pricaeo ad 1. Timoth. III. 3. Küstero ad Suidam etc. vide quae dixi supra, de Suida IV. init. indic. scriptorum, a Suida laudatorum.

Constantini

partem ex Cyrillo Bremenensi desumpsit, obseruante *Kulenkampio* in specimine emendat. et obseruat. in Etymolog. M. pag. 9. sq. cui tamen, auctorem huius lexici esse *Cyrillum*, minime videtur probabile. Titulus vero *Κυρίλλου ἀπὸ τῆς ἀποστολῆς λέξαι τῆς θείας γραφῆς* non solum ab altera, eaque longe recentiore manu est additus, sed etiam, quum praeter vocc. scripturae sacrae plurima etiam ex profanis auctoribus graecis in illo explicentur, minime conuenit huic glossario. — In codd. *Paris.* bibl. publicae *Cyrilli* lexicon frequenter occurrit, vt in cod. MMDCX. nr. 2. *Cyrilli* lexicon et nr. II. idem in epitomen contractum: in codd. MMDCCVIII. MMDCCIX. MMDCCX. MMDCLV. MMDCLVI. MMDCLXXII. lexicon illi tributum. — *Caetanus Marini*, arch. Vaticano praefectus, possidet codicem membran., qui *Cyrilli*, Stephani, Theodori aliorumque glossas continet, saec. X. ut mendose scriptum. Atque Cyrillum Marinium Bremenensi interdum pleniorē, interdum inferiorem esse ait *Schew*, (qui eo vsus, multa ex eo loca in notis citat,) in praefat. ad Hesychii lexicon e cod. Marciano restitutum, pag. XIX. seq. eiusque dinersitatis causam esse pronuntiat, quod codicum archetypa diuersis additamentis in margine adiecta fuerint et interpolata. — *Florentias* in bibl. Medic. in cod. XLII. plut. LVII. (in quo cod. sunt plura lexica argumenti diuersi a variis concinnata, in his *Theodosii* cuiusdam monachi grammatici lexicon vocc. quae inueniuntur in tropariis,) in cod. forsan XLVIII. initio mutilo; diserte vero in cod. XXX. plut. 58. cod. XVI. et cod. XLIX. (cui alia

collectio, *Ptolemaei* *λέξαι*, est fere vnicuique litterae post *Cyrilli* vocc. adiecta,) plut. 59. *Κυρίλλου* — *λεξικὸν κατὰ στοιχεῖον*. v. *Bandin.* catal. gr. II. pag. 418. 427 et 476. vbi vltimum cod. a Fabricio innui, ille opinatur, it. pag. 528. 578. seq. Idem *Bandin.* p. 570. memorat cod. XVIII. plut. 59. in quo nr. III. est *συναγωγή λέξεων* ex diuersis libris V. et N. T. nec non profanorum auctorum concinnata, ordine litterarum, quod is lexicon habet, quod sub *Cyrilli* nomine vulgo circumfertur, quamuis principio et fine ab aliis differre videatur. — Inter codd. gr. *Nanianos*, cod. CCCI. v. catal. pag. 504. sq. — Est quoque in cod. *Escorial.* et cod. quondam *Heidelberg.* n. CXCV. — In cod. *Leidensi* inter codd. Vossianos *Cyrilli* vocabularium v. catal. bibl. Leid. pag. 398. nr. 63. (vbi quoque pag. 343. nr. 65. citatur inter codd. Scaligerianos lexicon graeco-latinum; pag. autem 400 sq. nr. 6. est lexicon Hippocraticum, tum fragmentum dictionarii graeci, item ex *Dionysii Thracis* lexico msto.) pag. 402. nr. 7. inter codd. Vossian. Lexicon est notandum *Cyrilli* compositum *κατὰ τὴν Κυρίαν ἈΝΤΩΝΙΟΥ τῆς Φλωρίδας*. — *Vindobonae* in bibl. Caesarea teste *Nesselio* in cat. IV. pag. 131. in cod. CCXLIV. *Cyrilli* lexicon. adde notitiam, initio huius paragraphi datam, et supra, pag. 228. not. b. pag. 229 et 230. not. e. fin.)

Ioannis, presbyteri *Damasceni*, lexicon etymologicum. v. supra §. VI. et infra in cap. de *Damasceno*. *Harl.*

Id) v. *Bandin.* cat. cod. gr. II. pag. 569. *Harl.*

Constantini Armenopuli Lexicon περιέχον τὰ πολυώνυμα τῶν ξημάτων MSt. in bibl. Caesarëa. Vide Nesselium parte IV. pag. 120. *Fabr.* conf. supra, inter grammaticos ineditos v. *Armenopuli* lexic. pag. 343. sq. plura dabimus infra lib. V. cap. 42. vol. X. pag. 279. ed. veter. Hoc loco tantum provocamus ad *Lamberti* comment. de cod. CCLIII. Vindobon. et ad notam Kollarii subiectam pag. 349. fqq. et ad catal. codd. gr. *Veneri* Marcian. pag. 311. cod. DXCV. Est quoque inter codd. *Escorial.* De aliis lexicis iuridicis vide supra pag. 231. fqq. *Harl.*

Iustiniani Magni lexicon Ant. Verderio et aliis memoratum, nullum est. Vide *Lambecium* lib. I. pag. 149. 150.

[*Ioannes Monachus.* Huic quidem lexicon peramplum, quod est in cod. *Veneto* bibl. Dominicanorum SS. Io. et Paulli, adscribitur: initio enim libri haec leguntur; Ἰωάννης τῷ Μοναχῷ ὡς ἐγὼ νομίζω, i. e. *Ioannis Monachi, ut arbitror*, teste *Montfaucon* in diario italico pag. 48. *Harl.*]

Man. Moschopuli lexicon in Philostrati imagines, MS. in bibl. Coisliniana. Vide *Montfauconum* p. 515. *Fabr.* Vide supra, inter grammaticos editos §. IV. p. 323. sq. Codd. quondam fuerunt in bibl. *Heidelberg.* nr. 238. et 358. cat. *Sylburg.* add. supra, in vol. V. pag. 543. fqq. in notitia codd. Philostrati. *Harl.*

Maximi dictionarium in bibl. Medicea. Futile dicitur *Iosepho Scaligero*, et in quo vix quicquam bonae frugis contineatur p. 464. Epist. *Fabr.* In bibl. *Medicea* est secundum *Bandini* cat. codd. gr. I. p. 16. sq. cod. VII. plut. V. atque plura de eo adnotat *Bandin.* quo quidem animaduertente *Guil. Langius* in indice *Mediceae* bibl. id *S. Maximo* adtribuit. Contra in calce a codicis scriba adnotatum: descriptum esse hunc librum ab exemplari, valde quidem mendoso, vetusto tamen; auctorem vero et collectorem operis inscriptione nullius mentionem faciente, cognoscere non licuisse: at in prima pagina scriptum fuisse rubris et nigris maioribus litteris, *Antonii*; cuius vero et vnde et quo tempore nihil omnino. „Codicem, denique ait, locupletem et diuinis dictionibus, colere et amplecti conuenit: auctorem verò ipsius, qui velit, inquirat. „Idem *Bandin.* scribit, se multa offendisse, quae docta, exquisita pulcraque essent, et haec facile nonnulla leuia, friuola et inepta suo nitore defendere; veterum autem auctorum, editorum ac deperditorum saepe fieri mentionem; eorumque et ceterorum multa exponi. Praeter ea memorat, illud exstare in multis bibliothecis, praecipue in *Monaensi* electoris Bauariae et *Dresdensi*, in cuius codice collectorem adpellari *Georgium Hieronachum*, qui hoc opus ex *Suida* excerpserit. Quando autem addit, multa de hoc lexico egregia proferre *Montfalconium* in bibl. Coislin. pag. 238. videndum est, cui fas erit comparare et inquirere, num sit idem, an diuersum? Nam Coislinian. exemplar simile esse videtur ei lexico, de quo paullo ante ab initio huius paragraphi et ipse *Fabricius* ex *Cangio* titulum adtulit, et ego ex notitia *Rocheforti* plura adnotani. Neque idem esse videtur, (vti *Bandin.* opinatur,) quod in cod. *Marciano Veneto* CCCCXCII. seruatur. Inscriptio quidem vtriusque codicis differt. — In cod. XXXVII. plut. IX. bibl. Medic. idem esse lexicon, sed inscriptum: ἐκ διαφορῶν λέξεων συντεθεῖσα κατὰ σοφῶν παρὰ τῷ ἁγίῳ ΜΑΞΙΜΟΥ, scribit *Bandin.* tom. I. pag. 436. et plura de illius virtutibus atque interpolationibus aliorum differit. Adfirmat vero, Maximum ceteris et accuratorem esse et vber-

riorem in definiendis vocc. minusque ineptire. Alii igitur videant, num Scaligeri, an Bandini iudicium sit aequius. *Harl.*

Nicomedis, iatrosophistae, lexicon ex codice Paris. MMCXLVII. laudat Cangius.

[*Orionis* lexicon. v. supra §. VII. inter Etymologica gr. inedita h. v. et p. 347. inter grammaticos ineditos, tum in catalogo grammaticorum graecorum h. v. Burmann. ad Valesii emendatt. pag. 153. et 233. *Harl.*]

Ofridis lexicon chemicum laudatum Salmasio ad Solin. vide quae dixi lib. IV. c. 36. pag. 581.

Philemonis λεξικὸν τεχνολογικὸν ex codice Colbertino MCCLXVI. *Fabr.* [In catal. codd. gr. Paris. nr. MMDCXVI. v. supra pag. 169. not. K. et pag. 244.]

Philoxeni, (vti opinantur quidam,) glossae ad glossarium vtile graeco-latinum, in cod. Paris. MMDCXXVII. v. catal. codd. gr. II. pag. 530. conf. paullo post, de glossario graeco, ab Henr. Stephano edito. — De *Photii* lexico v. supra §. VII. in notitia Etymologicor. graec. deperditorum. *Harl.*]

Ex *Phrynichi* Arabii σοφιστικῇ προπαρασκευῇ excerpta ex cod. Coisliniano dat *Montfauconus* p. 465-469. De hoc Phrynicho dictum a me volumine hoc p. 175. sqq. et 178. sqq.

[P] Lexicon *Stephani*, grammatici, ex quo loca plura leguntur in glossario graeco Meursii. Hic est Stephanus ille antiquus glossographus, de cuius expositione vocum τῶν ἰνδιαθέτων γεαφῶν inedita dixi lib. IV. cap. 38. supra pag. 228.

Theodori Prodromi Lexicon citat Meursius in glossario graeco aliquot locis. [conf. supra, pag. 350.]

Theophylacti lexicographi mentio in dictionario inedito *Coislinianae* bibl. apud *Montfauconum* pag. 239.

Timaei, sophistae, Lexicon Platonicum in bibl. Coisliniana. Vide dicta in hoc vol. pag. 243. not.

Io. Zonarae Lexicon fuit olim apud H. Stephanum, a cuius genero, Casaubono usum illius sibi expetit Iosephus Scaliger in epistolis. Meminit etiam illius Ant. Possevinus in adparatu sacro, et aliquot illud exhibent codices MSti Caesareae bibl. *Fabr.* Teste *Nessio* in parte IV. catal. codd. pag. 24. cod. XXXII. pag. 89. cod. CLIV. pag. 155. cod. CCCXXII. in quorum postremo est quoque lexicon *orthographicum*. — Inter codd. Vossianos bibl. *Leidens.* excerptum ex *Io. Zonarae* lexico MSt. quod in Sambuci fuit bibl. de verbis Xenophonteis; v. catal. bibl. Leid. pag. 401. nr. 1. Locum ex eo citat *Ruhnken* ad Xenoph. M. S. II. 2. 14. pag. 229. ed. Ernesti. Zonarae autem lexicon partim saltem descriptum fuisse a Suida, observavit *Valcken.* ad Theocriti Adonias. pag. 297. C.

Montf. in diario ital. pag. 368. memorat cod. monasterii Camaldulens. *Florentias*, in quo est glossarium graeco-latin. in cuius fronte legitur epistola *Franc. Philelphi*, a quo illud, congestum esse videtur. Sed haecenus, *Harl.*

*De GLOSSARIIS antiquis, ab H. Stephano primum editis, et deinde a Bonau. Vulcanio et Carolo Labbeo recensitis*ⁿⁿ⁾.

*Carolus du Fresne*ⁿⁿ⁾ praefatione ad glossaria, a Labbeo digesta:

Henricus Stephanus, vir in vtraque lingua admodum versatus, quod eius editi libri palam ostendunt, publicato sub an. MDLXXII. Linguae Graecae, seu, vt verius dicam, omnis litteraturae reconditoris Thesauro, cui ille tot annos, post paternos conatus, infudarat, (nam patrem, Robertum, idem in graecis, quod antea in latinis, adgressum fuisse, profitetur alicubi idem Henricus^{oo)}, annq. consequenti^{pp)} bina edidit Glossaria, *Latino-graecum* alterum, alterum *Graeco-Latinum*, e situ, vt praefert libri titulus, vetustatis eruta, quae Thesauro Graecae Linguae quodammodo adfuerentur, et Supplementi vicem praeberent. At licet, ex quibus ea depromserat bibliothecis, non indicauerit, constat tamen ex eiusce aevi scriptoribus, Glossarium *Latino Graecum* inuentum primo fuisse a Petro Daniele, IC. Aurelianensi, cui Seruium, Querolum, aliosque non minoris momenti MSS. codices debent, quotquot sunt eruditi, qui Adriano Turnebo illud primum communicauit, ille [P] vero Iac. Cuiacio, vt ipsemet agnoscit Cuiacius^{qq)}: *Veteres Glossae*, inquit, *quae a doctissimo Turnebo ad me peruenerunt, beneficio eiusdem Danielis, a quo Turnebus acceperat, vt idem in aduersariis suis retulit, etc.* Sed et Iosephus Scaliger illud etiam tum vidit, vt scribit auctor Scaligerianorum, ex quibus notas in Varronem, Festum et alios scriptores non semel collustrauit: *B. Germani Glossae sunt inuentae a Petro Daniels, qui primum eas monstrauit Cuiacio: secundus ab eo vidit Scaliger, post Turnebus.* Vbi *B-Germani Glossae* dicuntur, quod ex bibl. monasterii S. Germani Paris. primo erutae sint, quod testatur non vno loco Brissotius lib. de Verborum significatione, 2. editionis.

Quum igitur Glossae illae virorum doctorum manibus exinde tererentur, ad Henricum Stephanum tandem peruenere, a quo editae sunt cum aliis Glossariis. Elapsis deinde annis aliquot, *Bonauentura Vulcanius*, Brugenensis, litterarum graecarum in Academia Leidensi professor, vir libris scriptis alias clarus, eadem, quae Stephanus Glossaria rursum typis mandauit, anno scilicet MDC.^{rr)} ac Glossis quidem latino-graecis *Philoxeni*, tamquam earum auctoris, nomen praeposuit, licet in Henrici Stephani editione nulla Philoxeni istius mentio occurrat, tamen fatendum, a viris doctis passim laudari ea adpellatione.

LIII 2

Quod

^{mm)} In bibl. publ. *Weimar.* custodiuntur obss. ad vetera glossaria prelo paratae. *Rutgersii* notae ad glossarium graecum, (quod idem ille e vetusta satis membrana descriperat,) editae sunt in Obss. misc. crit. tom. IX. pag. 140-142. — In cod. *Matrit.* VII. est glossarium graeco-latinum, litterarum ordine digestum, et manu *Io. Thessali Scutariotae* a. 1470. scriptum: quod *Iriarte* in cat. codd. gr. pag. 24. omnino diuersum esse, ait, ab iis, quae Stephanus, Vulcanius et Labbeus ediderunt. *Harl.*

ⁿⁿ⁾ *Carolus du Fresne* siue *Cangium* auctorem esse illius praefationis, testatur *Menagius* t. II. anti Baillei pag. 18.

^{oo)} In praef. ad *Ciceronian. Lexicon.*

^{pp)} 1573. in fol. addito amplo de Atticae linguae seu dialecti idiomatis commentario.

^{qq)} L. 10. obf. cap. 34.

^{rr)} *Lugd. Bat.* in fol. Titulus operis est: *The-saurus vtriusque linguae, h. e. Philoxeni aliorumque veterum authorum glossaria Latino-Graeca et Graecolatina etc.* Vide infra pag. 59. [639.]

Quod vero Vulcanium et alios impulit, ut eas Philoxeno adscriberent, distichon illud fuit, quod in MS. earundem codice legi adserunt ^{ss)}:

Τοῦτο δῶρον τῇ σοφῇ γερουσίᾳ
 ὁ παῖς ὑπάρχων προσέβηκε Φιλόξενος.

Verum nesciebant viri docti, hosce duos versiculos inscriptos legi Diptycho Consulari Compendiensi, cuius ectypon dedit *Sirmondus* in notis ad Sidonium ^{ss)}, et ex eo *Alexander Vailthemius* in Diptychis, Leodiensi et Bituricensi. Atque ita dubitandi superest locus, an Glossarum *Philoxenus* ille Consul ^{uu)} auctor fuerit, licet ante Iustiniani aeuum compactas fuisse plerique ex eruditioribus existiment, atque [P] in his *Ludouicus Carrio* ^{vv)}, qui haec scribit: *E veteribus Glossis, quas Iustiniani imperio superiores esse alias ostenditur, et quarum apud me magna est auctoritas.* Et *Salmasius* ^{ww)}; *Glossae Philoxeni, quas ante Ius. Iustinianum fuerunt compilatae, et multa habent ex libris Iurisconsultorum, quorum scripta, in Iure Iustiniani condendo adhibuit Tribonianus.* Et sane si earum auctor fuit Philoxenus, paullo ante Iustinianum compactas fuisse constiterit, cum Philoxenus, de quo sunt hi, quos retulimus, versus, Consul fuerit an. DXXV. sub Iustino Seniore, hoc est biennio fere, antequam Iustinianus imperium capesseret. Sed et non desuere, qui Glossarium istud *Philoxeno* adscriberent, cuius librum *περὶ Ῥωμαίων διαλέκτε* laudat aliquibi Eustathius ^{xx)}, siue ille idem fuerit cum Consule, seu alius ab eo. Vtcumque sit de Glossarum Latino-Graecarum auctore, eiusmodi sunt, ut a viro doctissimo confectas in confesso sit. *Legi*, inquit *Adrianus Turnebus* ^{yy)}, *in bilingui Vocabulario perquam vetere quaedam, quae admonitione digna credidi, et in apertum proferenda duxi, cum eum librum sibi videatur vir utraque lingua doctus parasse.* Et *Iosephus Scaliger* ^{zz)}: *Glossarium illud non satis laudatum, et quod magistrorum manibus teri non debet, sed tantum a doctioribus nocte et die versari.* *Salmasius* ^{aa)}; *Glossae, quas pro incomparabilibus habent quidam.* Sed et ab isto *optimarum Glossarum* ^{b)} adpellatione passim donantur. Denique *Ioannes Meursius* ^{c)}: *Glossarium illud ab Henrico Stephano viro doctissimo ante annos aliquot editum. Thesaurus magnus antiquitatis, magnus mendarum etc.* Sed et hoc addam ex eiusdem H. Ste-

ss) Vid. supra in catalog. grammaticor. graec. voc. *Philoxenus*. *Harl.*

tt) Ad lib. 8. epist. 5.

uu) Fuit sane Philoxenus quidam alius Cytherius vel Alexandrinus Stephano, Eustathio, Etymologo aliisque laudatus, quem Romae rhetoricam docuisse Suidas testatur, qui scripserat inter alia *περὶ γλωσσῶν* libros V. et *περὶ τῶν παρ' Ὀμήρου γλωσσῶν*, cuius operis epitomen composuit *Aelius Serenus*, Atheniensis grammaticus. Sed nec illi Philoxeno glossarium istud certo tribuendum constet, cuius auctor fortasse fuit aliquis ex grammaticis CPolitaniis, quales utraque lingua eruditi flo-ruerunt etiam Iustiniani aeuo, ut Priscianus et alii. Vide *Congii* praefat. ad Glossar. Lat. §. 41. pag. 35.

vv) Lib. 3. Ant. Lect. c. 4. in tomo III. *Lampadis artium* Gruter. pag. 61.

ww) De Modo vsur. pag. 703.

xx) Ὀδ. 4.

yy) L. 27. *Aduersar.* c. 15. Vide eundem l. 18. c. 28 l. 19. c. 2. l. 20. c. 6. 29. 30. 36. l. 21. c. 1. l. 27. c. 10.

zz) In Notis ad Fest. in Ambactus.

a) De Modo vsur. pag. 568.

b) *Salmas.* ad Hist. Aug.

c) In Exercit. Crit. part. 2. l. 4. esp. 15. Misc. animaduers. pag. 220.

H. Stephani praefatione ad Thesaurum linguae graecae *), [P] multo dittores fuisse olim Linguam Latinam et multo etiam plura eius vocabula, quam putemus, nobis periisse, ostendere vetera ista Glossaria.

Vnde porro Glossarium Graeco-Latinum depromserit Henricus Stephanus, neque pariter ille aperuit, contentus, obseruasse in calce quorundam Cyrilli scriptorum inuentum, vnde a quibusdam sub eiusdem Cyrilli, quicumque ille fuerit, nomine laudatur. Illud constat, aliud fuisse ac diuersum ab eo **), quod in bibl. monasterii S. Germani Pratenfis hodie adseruatur, vetustate sua commendandum, tamen, [P] vt pleraque eiusce scriptio- nis generis, mendis haud careat. Codex enim in membranis sat eleganter scriptus Caroli Calui aeuum praefert: quod vel inde colligere est, quod post Glossarium et Prisciani voces graecas, latine explicatas, legantur aliquot Exercitationes grammaticales graeco-lati- nae, sat male digestae, et a viro, qui linguae graecae elementa vix adtigerat, composita, et a nescio quo Martino διδασκάλῳ descriptae, (nam et is nomen suum prodit,) vbi et aliquot versus graeci, sat inconti, tum a Ioanne Scoto Erigena, tum ab ipso Martino in

LIII 3

Caroli

d) Pag. 16. *Desiderius Heraldus*, qui multa huius glossarii emendat et illustrat libro I. *Aduersariorum* (editorum Paris. 1599. 8.) *Qui vetus glossarium, ab H. Stephano excusum, scripsit, doctus fuit. Sed multa in eo perperam a librariis scripta, perperam intellecta.* Bonau. Vulcanius notat, maximam ex illo fieri posse ad graecam et latinam linguam lectissimorum et rarissimorum vocabulorum accessionem. Sunt tamen non pauca in hoc etiam petita e trivio, et quae pueris etiam promptum est occurrere paruis, vt verbis vtar Terentiani Mauri: sed multa vicissim praecleara, fa- teor, et vix alibi obuia, quaedam etiam antiquati et obsoleti vsus, alia recens inducta, vt patebit vel consulenti farraginem vocum insolentiorum ex hoc maxime glossario, collectam a Iano Laurenber- gio, et ad calcem antiquarii eiusdem, velut in sup- plementum subiunctam, Lugd. 1622. 4. *Francisci Guicti* obseruationes ineditas ad hoc glossarium memorat Antonius Perianther in eius vita.

e) Aliud visum erat eidem Cangio pag. 33. praefat. ad glossar. latin. n. 41. *Seruatur etiamnum in bibliotheca monasterii S. Germani Parisiensis, vnde ea olim depromserat Henricus Stephanus, vetus Codex, alter sub Carolo Caluo, rege, uncialibus litteris a quodam Martino sat male descriptus, in quo horum alterum, Graecolatinum scilicet glossarium, continetur: qui quidem Codex mendis licet ubique scateat, non modicum tamen conferre potest ad emendandum illud, quod editum est. Fuit ille Ecclesiae olim Laudunensis, vt ex hac epigrapha colligitur: Hunc librum dede- rat Bernardus et Adalimus Deo et S. Mariae,*

Laudunensis. Ecclesiae: si quis abstulerit, offen- sionem Dei et S. Mariae incurrat. *Sed quod obseruandum, glossario praefigitur epistola, nescio, an collectoris vel auctoris, quam hic describere visum est, vt cuius liceat de ea iudicium ferre: Dilectissimo Abbati S. M. fide- lissimus amicus veram in Christo salutem: Le- gis epistolae vestrae literis, amantissime Abba, per quas me super quibusdam quaestiunculis consu- lere voluistis, animaduerti diligentiam efficacis ingenii vestri nequaquam rerum temporalium tumultibus succumbere, sed scripturarum meditationibus laudabiliter inhaerere. Atque idcirco dignum est, vt pie pulsanti aperiam, imo ipse per me pandere dignetur, in quo sunt omnes thesauri sapientiae absconditi: qui aperit et nemo claudit, claudit et nemo aperit: splendor est lucis aeternae et specu- lum sine macula. Accipite igitur ἐρωτήσεις vestra- rum solutiones, quas de Graecorum fontibus hau- riri studuimus, et vobis legendas sine praecudio altioris forte interpretationis transcripsimus. Quae quidem Epistola fortasse scripta fuerit Smaragdo, S. Michaelis ad Mosam Abbati, qui vixit Anno DCCCXX. cuius nomen vel dignitas hisce literis S. M. designetur.* Haec Cangius, vir eruditissi- mus, qui in eo fallitur, quod ex hoc codice putat H. Stephanum glossarii istius editionem parasse: ipse enim Stephanus testatur, se illud reperisse sub- iunctum scriptis Cyrilli. Ceterum Codicem San- germanensem iam diu non amplius exstare in illa bibl. sed subreptum esse ab aliquo improbo, queri- tur Montfauconus pag. 42. palaeographiae grae- cae, editae A. 1708.

Caroli Calui, Ermintrudis, vxoris, et Hincmari ^{f)} laudem describuntur: sed alia, vt videre est, manu, quam qua Glossae exaratae sunt, adeo, vt par sit, existimare, Glossas aliquanto antea tempore descriptas. In eo vero cod. Graeca in Glossis, litteris vncialibus describuntur ac proinde nullis adpositis accentibus, cuiusmodi fuisse exemplar, quo vsus est Henr. Stephanus, verosimile est ^{g)}, quum in vocibus, quarum apud illum fides sublesta erat, hos omiserit. Duplex porro in eodem cod. describitur Graecum Alphabetum, alterum, vt dixi, litteris vncialibus; alterum, vt ibi adnotatur, *longa manu* id est litera vulgari, in quo paululum a nostra differunt, α, β, γ, λ, et φ. Glossis praefigitur epistola, quae descripta legitur ^{h)} in praefatione, Glossario, ad Scriptores mediae et infimae [P] Latinitatis nuper edito, praefixa, seu is reuera auctor fuerit, seu descriptor. Glossario vero, ordine litterarum exacto, subiunguntur voces latinae, quae alio, quam eae, genere ⁱ⁾ graece explicantur. Has ex eo cod. describere ^{j)} visum est, tum quod sint eiusdem manus ac characteris, et quaedam ex iis occurrant, de quibus silent Glossae; tum quod, etsi complures ibi habeantur, aliis persaepe graecis reddantur vocabulis; et quod denique in plerisque locis vel emendandis, vel a mendi suspitione liberandis, non minime conducant. Istiusmodi Glossarum Graeco-Latarum apographum adseruatur in membranis in bibl. Paris. cod. LXXXV. recentiori manu descriptum, et quod in ipso limine Cardinalis Borbonii insignia praefert, ita, vt eius iussu ex alio antiquiori cod. descriptum fuisse par sit credere. Neque tamen idem omnino censi debet cum Sangermanensi, seu Stephaniano Glossario, quum, etsi eadem, quae illud, contineat graeca vocabula ac eadem fere semper alphabetica serie descripta, aliis interdum Latinis reddantur, nec Latina omnia, quae habet Sangermanense, complectatur. Nam etsi compiler illud descripserit, non modo complura interpolauit, sed et ex minoribus Glossariis, quae edita sunt a Stephano, aliisque excerptas voces praeposito saepe ordine interfecit. Quisquis autem

^{f)} Laudunensis. Atque credibile est, hoc ipso MSto bibl. S. Germani vsu olim Hincmarum Laudunensem, quem verba abstrusa et vndeumque per glossulas collecta crepantem perstrinxit Hincmarus, Rhemensis, in epistola, inserta Concilio Duacensi I. A. 871. parte II. cap. 20. T. V. Harduin. pag. 1250. nec non Opusc. 35. c. 43. T. 2. Opp. pag. 517. et pag. 548. nos etiam moderni glossarios Graecos, quos suatim lexicos vocari audiimus, sed et sapientum scripta de nominibus abstrusis habemus, et adeo sensatuli sumus, vt nostras distatiunculas eo usque circumducere et producere possimus, quatenus verba graeca vel obstrusa de glossariis adsumta in admirationem vel stuporem nescientibus seu scalpentes aures habentibus proferre possimus, cui vanitati obuiat Scriptura dicens, vanitas vanitatum et omnia vanitas.

^{g)} Non adeo certum tamen; potuit enim Stephanus in illis vocibus, quae recte se eius iudicio habebant, accentus addere.

^{h)} N. 41. Amanuensi tribuitur et legitur etiam

in Palaeographia graeca laudati *Montfaucon* p. 249. cum specimine characterum graecorum latinorumque ex MS. Codice Laudunensi expressorum. Obseruo autem, primum statim vocabulum, quod a Stephano, Vulcanio et Labbeo exhibetur: *ἀκατος infatus*: apud Montfauconum esse *ἀβύστος inbat-chatus*, deinde *ἀβέλτερος infalsus*, *ἀβιος sine vita*, *ἀβλαψία sollicitudo*, pro quo rectius Steph. *coecitudo*: *ἀβελία inconsultum*, *ἀβρις glaber* etc.

ⁱ⁾ Nolim adsentiri *Casp. Barthio*, qui tom. I. in Statium pag. 579. ait, in Cyrilli glossario graeco-Latino multas esse latinas voces ab auctore explanandis pressius Graecis confusas.

^{k)} Exhibentur a *Labbeo* post glossarium Latino-Graecum pag. 199. seq. vbi habes vocabula, Latinis foeminina, quae Graecis masculina: hinc masculina Latinis, quae Graecis neutra etc. Haec respicit, opinor, *Montfauconus*, quum eum, qui hunc librum rogatu Abbatis composuit, ait, in sine graecae linguae syntaxin adornasse.

autem ille fuerit, vixit post an. MCC. vt qui Mag. Egidii ¹⁾, qui tum floruit, meminerit, et nonnullas voces barbaro-latinas non semel obtrudat.

Praeter bina ista Glossaria, aliquot alia, ex ineditis Glossariis excerpta, latino-graeca, subdidit Henricus Stephanus ²⁾. Ex iis primum in certâ capita ³⁾ ac locos communes digestum, *Glossarii B. Benedicti* ⁴⁾, *Floriacensis*, titulum praefert, quod forte ex istius monasterii bibl. [P] fuerit. Huic subnectuntur Exercitationes aliquot grammaticales ⁵⁾, hisque sententiae ⁶⁾ Hadriani, imp., quas ex cod. *Dosithei* grammatices Sangallensi, in quo eas legerat Iacobus Cuiacius ⁷⁾, auctiores et notis illustratas rursus publicauit Melchior Hamenuelt Goldastus anno MDCL. et haud ita pridem Nicolaus Catharinus ⁸⁾. Quae quidem Sententiae non aliae sunt, quam *Hadriani, imp. Interrogationes* ⁹⁾, quarum meminit Alcuinus epist. CII. Incertum vero an is Dositheus fuerit, ad quem epistolam XXXIII. scripsit Iulianus, imp. Priori isti Glossario subiiciuntur bina alia vocabulorum utriusque linguae excerpta ex veteribus membranis, de quibus, vt et de caeteris, praefatur idem H. Stephanus.

Anno MDC. simili, quo H. Stephanus, ordine Glossaria eadem rursus typis mandauit supra laudatus *Bonauentura Vulcanius*, quibus adpendicis vice addidit *Isidori Glossas Latinas* ¹⁰⁾, *veteres grammaticos Latinos et Graecos* ¹¹⁾, *qui de proprietate et differentiis vocabulorum utriusque linguae scripserunt*; atque in iis Συλλογὴν, seu *Collectionem vocum*

1) De hoc *Io. Aegidio* dixi in bibl. Latina IV.

12. pag. 872.

m) Pag. 237-259.

n) Vt de coelo, de Diis, de homine etc. vocabula sine ordine litterarum ponuntur latina cum graeca expositione. Diuersae ab his vetustissimae glossae MSae, quae separatis capitibus de supellectile, de penu, de veste et argento tractant, laudatae a Salmasio ad Ius Atticum pag. 458.

o) Abbatis.

p) Colloquia duo graecolatina familiaria, quibus verbum verbo redditur. His alia quinque subiunguntur in Iohannis Verwey noua methodo docendi Graeca, Gaudae 1702. pag. 331. seq.

q) His a Stephano praemittuntur *Niciarii* et *Carfilidis* responsa ad varias interrogationes: nec non responsa quaedam sapientum, et παραγγέλματα siue praecepta columnae Delphicae olim inscripta. Responsa illa etiam cum altercatione Hadriani et Epicteti edidit, eique Pippini et Alcuini disputationem addidit *Henr. Lindebrogius* Hamburg. 1615. 12. Francof. 1628. 8. Eadem Epicteti Enchiridio subiicit *Abraham Berkehus* Amst. 1670. 8. Delphis 1683. 8.

r) I. 21. Obfc. c. 5.

s) Nouissime eadem Hadriani ac Dosithei graece et latine cum Goldasti notis recusa sunt nitide in

Antonii Schultingii Iurisprudentia, veteri ante Iustinianea Lugd. Bat. 1717. 4. pag. 855. seqq. De illo *Dositheo*, ad quem, vt opinior, Libanii exstant Epistolae, et de Goldasti editione dixi supra in catal. grammaticor. gr. v. *Dositheus*.

t) Intelliguntur potius Hadriani altercatio cum Epicteto, de qua paullo ante dixi.

u) Isidori glossario Vulcanius subiungit *Vocabula rariora collecta e glossis veteribus*, nec non *glossas e glossario arabico latino veteri MS.*

v) Latini quidem sunt, excerpta e *Cornelio Frontone*, *Nonio Marcello*, *Agratio*, et ex *Terentii* interpretibus, *Aelio Donato*, *Arruntio Celfo* aliisque: nec non ex *Sofipatri Charisii* grammaticae institutionibus, *Q. Asconio Paediano* in *Ciceron. Martio Seruio* in *Virgil. Sexto Pompeio Festo* de *Verbis veteribus*, *Varrone* de *Lingua lat. Q. Terentio Scauro* de orthographia et *Agellio*. His subiicitur *vocum* aliquot apud *Terentium* explicatio e veteribus membranis. Graeci sunt 1) *Ammonius* de similibus et differentibus vocabulis, de quo dixi Vol. V. p. 715. seq. 2) *Anonymi* collectio *vocum*, quae pro diuersa significatione accentum diuersum accipiunt, Cyrillo tributa ab aliis, ab aliis Philopono, vt dixi Volum. IX. pag. 365. [vet. edit. in cap. de Philopono, et supra in hoc vol. pag. 321.]

3) *Anonymi* vocabula de re militari, τὰς πάλαι

vocum graecarum, [P] in quibus diuersus accentus significationem immutat, et *Onomasticon vetus Latino Graecum*^{w)}, olim quidem *Argentorati* an. 1536. editum, et *Calepino praefixum*: quibus omnibus adiecit ille *Notas et Calligationes*, tum in *Glossaria*, tum in cetera, quibus editionem suam adornauit. Qua in re id praestitit, quod pollicitus fuerat *Stephanus*, qui *Emendationum* suarum, quarum iam magnam partem adfectam et paratam habuisse se testatur, spem lectoribus iniecerat, maxime in vocabulis graecis, quae vt mendosa, vel, saltem quae mendii suspecta visa erant, absque accentu ediderat. Verum, vt saepe contingit, viros doctos nonnullas adgredi solere litterarias lucubrationes, quibus vltimam manum adponere mors vetat, ea *Stephani* lucubratio cum ipso auctore interiit: quod quidem damnum refarcire conatus est *Vulcanius*. Sed et id se pariter adgressum profitetur alicubi *Casaubonus*^{x)}, qui quum accepisset, *Glossarii* editionem parari a *Vulcanio*, ab incepto destitit. *Hactenus Cangius*.

Denique *Carolus Labbeus*, *ICrus* *Parisiensis*, frequentibus *Iosephi Scaligeri* et *Isaaci Casauboni* litteris excitatus, ad meliorem studiosorum vsum *glossarium* duplex longe accuratius pleniusque ita adornauit, vt *latino-graecum* ex *graeco-latino*, vicissimque *graeco-latium* ex *latino-graeco*, et vtrumque ex *Onomastico graeco-latino* ceterisque, ab *H. Stephano* et *Vulcanio* publicatis, suppleret et accuratiori litterarum ordine digereret, hac indicationis, vnde singula repetita fuerint, seruata ratione, vt voces, quae in *latino-graeco glossario*, ex *latino-graeco*, ac vicissim quae in *graeco-latino* ex *graeco-latino* *Henrici Stephani* desumptae sunt, nullo caractere designentur: contra vero, quae in *latino-graeco* ex *graeco-latino* exscripta sunt, denotentur littera *C.* qua *Cyrelli* nomine inscriptum *glossarium* innuitur: vicissim, quae in *graeco-latino* ex *latino-graeco*, littera *P.* qua *Philoxeni* nomen datur intelligi, licet *Philoxenum* illius esse *glossarii* auctorem neutiquam [P] constet. Quae porro in vtroque *glossario* describuntur ex excerptis, littera *E.* quae ex *Onomastico*, littera *O.* quae denique ex laudata *sylloge*, littera *S.* denotentur. Hoc *glossarium* vtrumque, ita digestum, manuque sua nitide descriptum, *Labbeus* moriens legavit *Aegidio Menagio*, a quo acceptum deinde *Cangius* edidit *Parisiis* ex officina *Ludouici Billaine* 1679. fol. *Cangium* enim, qui nomen suum non adscripsit, auctorem praefationis esse, quae typographi nomine *glossariis* *Labbeanis* praefigitur, testatur *Menagius* in *Anti Baillet* cap. 106. tom. 2. pag. 18. Itaque et ab *Cangio* inspicor collectas esse *calligationes* et *emendationes* in vtrumque *glossarium*, quae e virorum doctorum scriptis et collatione *MSS. Regii* ac *Sangermanensis*, neo non exemplo *glossariorum* *Henr. Stephani*, quod manu magni *Cuiacii* notatum seruatur in *biblioth. Colbertina*. Ad calcem voluminis *recusae* exstant veteres *glossae* verborum *Iuris*, quae passim in *Basilicis* reperiuntur, quas ex variis *MSS. codd. bibl. Paris.* erutas digestasque et notis illustratas *Carolus Labbeus* edidit *Parisiis* 1606. 8. Sed de his aliisque *glossariis* *Iuridicis* et *Nomicis* quemad-

μοι ὀνομασίαι τῶν ἀρχόντων, qualia *Suidae* solent subiici vna cum breui *Vrbicii* apospasmatio, Ὁρβικὴ περὶ τῶν περὶ τὸ κράτευμα τάξεω. Illas *onomastias* auctiores graece ex codice *Sequieriano* dedit et latinam versionem adiunxit *Montfauconus* pag. 505. seq. *bibl. Coislinianae*.

w) Hoc *onomasticon* prioribus illis *glossariis*

praestantia selectissimorum vocabulorum nihilo inferius *Vulcanius* adpellat, sola vsus *Argentoratensis* editione, itaque et vocabula a literis *X* et *Z* incipientia omisit, quia typographus *Argentoratensis* illa ex codice *MS.* repraesentare neglexerat ideo, quod mere graeca essent.

x) *Epistola* *LV.* ad *Frid. Lindebrogium*.

quemadmodum de Medicis quoque dicere me memini lib. IV. cap. 38. in h. vol. p. 230. sqq. Igitur nihil addo in praesenti, quam excerpta ex glossario eiusmodi edito Iuridico bibl. Se-guierianae siue Coislinianae exhiberi a Montfaucone in cat. MSS. Graecorum illius bibl. p. 488 - 490. Δικὴν ὀνόματα κατ' ἀλφάβητον.

Glossarium aliud breue graecum, antea ineditum, ex MSto cod. primus in lucem protulit et loca eius quaedam calligauit *Ianus Rutgerfus* libro VI. variarum lectt. c. 5. p. 552-560. Lugd. Bat. 1618. 4. Sed quod tunc fugiebat virum eruditissimum, id pulcre obseruavit, *Friedr. Stranzius*, poëseos in academia Wittebergensi professor, qui hoc glossarium se-paratum cum notis suis recudi fecit Wittebergae 1719. 8. Ex hac editione enim adparet, illud totum olim a grammatico, qui id adornauit, destinatum fuisse vocibus in *Oppiani* *Halieuticis* interpretandis.

Praeter glossarium graecum ineditum supra, post initium huius §. memoratum, quod *Cyrelli*, archiepiscopi, inscribitur, habeo etiam in membrana scriptum ante quadringen-tos annos aliud glossarium vetus non contemnendum, similiter ineditum, sed parum emenda-te scriptum et mutilum ab initio, itaque incerti auctoris, a priore tamen diuersum, quod vtrumque olim fuit D. Abrahami Hinckelmanni, vtrumque [P] conferri operae pretium esset cum Hesychio, atque hunc ex illis, quae memorauimus, emendari ac suppleri, vel po-tius vnum aliquod plenius ex editis et ineditis, docti alicuius viri studio in studiorum vsus concinnari. Huic meo sub extremum subiicitur 1) Λεξικὸν τῷ ἁγίου Διονυσίου. In *Dio-nysium*, quem *Arcopagitam* vocant, quale in editione graeca Dionysii Iuntina A. 1516. 8. exstat, et ex quo onomasticon Dionysianum 2) Balthasaris Corderii licebit locupletare, pleraque enim, quae ille praeteriit, in hoc adnotata video. 3) λέξεις τῆς ὀκτατεύχης, in *Octateuchum* 4) quod in lexi-ci biblici specimen infra integrum cum lectore communicabo. 5) λέξεις τῶν τετραβασιλείων, in quatuor libros *Regum*. 6) λέξεις τῷ Ἰωβ, in librum *Iobi*. 7) λέξεις τῶν παροιμιῶν in *Proverbiorum* librum. 8) λέξεις τῆς παναρέτης in *Syracidem*. 9) λέξεις τῶν προφητῶν, in *Prophetas*. 10) λέξεις Ἰεζεκιήλ, in *Ezechielem*. 11) λέξεις ἐν τοῖς ἁγίοις εὐαγγελίοις, in *IV. Evangelia*. 12) λέξεις τῶν πρᾶξεων, in *Acta Apostolorum* vna cum vocibus ex *S. Pauli Epistolis*. 13) breue lexicon vocum, ob diuersum accentum vel diuersam vnus literulae scriptionem diuersa significantium. 14) λέξεις τῶν ἐν ψαλμοῖς in *CL. Psalmos*. 15) λέξεις τῶν ᾠδῶν, in *Cantica S. Scripturae*. 16) ῥητορικαὶ λέξεις, *Voces Rhetoricas*.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΟΚΤΑΤΕΤΥΧΟΥ.

Ἀνεζωπύριεν· ἀνεκτήσατο τὴν ψυχὴν καὶ ἀνενεώσατο.
αἵματι· καλόν, ἐπιχαρῆ, κεχαριτωμένον.

ἀναφρεῖς.

9) Tom. II. Opp. Dionysii Arcopag. pag. 505-530. Antwerp. 1634. fol.

2) In cod. Mediceo Florent. XX. plut. V. est

1) lexicon vocc. ecclesiasticorum (quod *Bandin.* cat. codd. gr. I. pag. 43. sqq. valde laudat) 2) lexicon τῶν λέξεων τῆς Ὀκτατεύχης, cuius initium differt a Fabriciano codice. 3) λέξεις τῶν Βασιλείων. 4) λέξεις

Vol. VI.

τῶν ἱερῶν πενήκοντα ψαλμῶν. v. *Bandin.* l. c. et conf. supra pag. 228. not. b. pag. 229. not. c. In cod. *Paris.* MMDCXVII. n. 2. — *Matriti* in cod. XXI. fol. 357. λέξεις τῶν τῆς Πεντατεύχης et diuersae voces, maximam partem peregrinae, ex *Regum* libris IV. de quo cod. vide *Iriarte* cat. codd. gr. pag. 84. *Harl.*

Mmmmm

ἀναφορεῖς· οἱ ἀνέχοντες, οἱ ἀναβατάζοντες.
 ἀγκύλας· ὄγκους εἰς ὅς ἐμβάλλονται οἱ κρείκοι.
 ἀγκωνίσκας· ἀντιβάσεις, ἢ σκευὴ τιμωρητικά.
 ἀσπιδίσκας· σκεταίρια.
 ἀναξυρίδες· βρακία ἢ βαρβαρικά ἐνδύματα.
 ἄτρυγον· καθαρόν.
 ἀφῆρεμα· ἀνάθημα ἢ ξένιον.
 ἀναξυγαῖς· ἀναλύσεσιν, ἐπανατρεφαῖς.
 ἀναθήματι ἀναθεματιεῖς· ἀφανισμῷ ἀφανιεῖς τὰ σκίλα.
 ἀποκνίει· ἀποσπᾷ, ἀφελᾷ τὰς πέλας.
 ἀνωπιοποιημένω· ἀναφυρθέντω.
 ἀπαρτίαν· τέλος, ἀπαρτισμόν.
 ἀπένευμεν· ἀπεκλήρωσεν, διέειπεν.
 αἰμαυρά· σκοτεινή.
 [P] ἀμφιβάλλω· διζάζω, ἀπιζῶ.
 ἄποιον· ἄνοσον, ἀνήδονον.
 ἀλεῖψουσιν· χρίσουσιν.
 ἀλίσιατος· ὄρεον ὃ παρ' ὑδάτων τρέχει.
 ἀγχισεύων· ὁ συνεγγυς τῷ γίνεσθαι.
 Βολίδες· ἀκόντια ἢ λογχάκια.
 βαρεκηνέμ· (Judic. VIII. 7. 16.) ἄκανθες σκόλοψα.
 Γερυσίαν· τὸν ἀθροισμόν τῶν γερόντων.
 γείρας· φύλακας ἢ παροίκους.
 γραμματοεσσαγωγές· ἐκβιβαζάς, παιδευτάς.
 γαμβρός· ὁ πενθερός.
 Δαίλης· περὶ τὴν δύσιν τῷ ἡλίῳ.
 δέρετες· δερμάτια ἢ κιλίκια τρίχινά.
 διάφορον· ἀνομοιογενές.
 διασκευασμένοι· ἐνοπλοι, ξιφῆρες.
 δρακός· τῆς παλάμης τῆς χειρὸς τῷ χαρῶντος.
 Ἐκτομίαν· ἐκτετμημένον.
 ἐγγαστρίμυθος· τῇ γαστρὶ μαντευόμενος.
 εὖρος· πλάτος.
 ἐπιτεύξεται· ἐπιτυχάνει.
 ἐμπέπαιχα· ἐνέπαιξα, ἐχλεύασα.
 ἐποίη ἐλαλίμ· ἐποίη χωλός.
 ἐγκρίς· γλύκασμα ἐξ ἐλαίου.
 ἐξηστισμένοι· ἀποκρεμάμενοι.
 ἐρικτὸν· κοπανισόν.
 ἐντοδήμας^{αα)}· μαριλάκια ψαλίδια.

ἐνηεκταίη

ἐνηρκταίῃ ἐνῆρξάτο ἡ πληγὴ.

ἰσοιβασμένη· συγκειμένη σύνθεσις.

εἰς συνοχάς· εἰς συνθλιμμόν.

ἰβρωτίαν· σκωληκόβρωτος, σεσηπῶς.

ἐν φυτῷ σαβέκ· ἐν φυτῷ δυνατῷ.

ἐρυθροδανώμενον· πεφοινιγμένον, πυρρόν.

ἐκλιμίαν· ἀχορτασίαν.

ἐπωμῖς· ἱερατικὸν περιβόλαιον.

ἡ δεδήλωσις· λιθὸς ἦν ἀδάμας ἐπάνω κείμενος, ὃς ἐναλλάττων τὴν [P] χροῶν αὐτῆ, διὰ κυρίως ἐδήλω τῷ λαῷ ἐσόμενά τινα. μέλας μὲν ὀρώμενος θάνατον. ἐρυθρὸς δὲ σφαιρῶς, λευκὸς δὲ διαλλαγὴν ἐδήλω τῇ θεῇ.

Ζωγρησασθαι ζῶντας συλλαβεσθαι.

Ἡυτομόλησαν· προσέδραμον τοῖς πολεμίοις.

Θήκην· γλωσσόκομον.

θίβη· πλέγμα βίβλινον ἐμφέρεις κοιτῖδι τὸ μέγεθος.

θλαδίαν· τεθλασμένον.

Ἰσία· ἐσχάρα.

ἴβιν· ὄρεον.

Κατάσκοποι· οἱ ἐπιδόλως κατασκοπεύοντες.

κανῆν· κανίσκον ἢ δισκάρην.

κόνδου· ποτήριον βασιλικόν.

κατακαρπώσεις· ὀλοκαρπώσεις.

κλυδωνιζόμενος· τοχαζόμενος τὸ ἀποβητόμενος.

κνήφη· τῇ ἐλεφαντιάσει.

καταχώραν· ἐπὶ τῇ αὐτῇ τόπῃ.

καθ' ἐξέσθαι· καταθάψασθαι ἢ κρατήσασθαι.

καθ' ἦκεν· ἀφ' ἦκεν, κατήγαγεν.

κλίματα· ἢ οἶκος ἢ τόπος.

καυλός· ἐν ᾧ ὁ λύχνος ἐμβάλλεται.

κρατῆρες· σικλοὶ ἢ σκύφοι.

κάλοι· σχανία.

κυάθες· ἀντλητήριος, σκυφαίαια.

κοσύμβες· κροσσωτὰ ἱμάτια.

κορυβάντιον· περιθεμας κεφαλῆς.

κίδαρις· εἶδος καμελαυχίης τιάρας.

κέρκος· ἕρα.

καταπέτασμος· κατακάλυμμα.

κατόχιμοι· κατεχόμενοι ὑπὸ πνευμάτων.

κρηπίδα· βαθμίδα ἢ βάσιν ἢ ὄχθη.

κρεάργας· σελία.

κατερυγῶτας· διαβρεγμένους.

καθηδύν· περιβόλαιον βαρβαρικόν.

κεφαλαῖς ὀρέων· τὰς κορυφάς.

κρίνας· ἄνθη, εὐωδιάζοντα, κρίνοις ὅμοια·
 κλυδωνιζόμενος· σημειοσκοπούμενος ἢ ἐπερωτῶν μάγαν.
 Λαμπήνας· ἄεματα ἢ ἀμάξας.
 λύτερα· τὰ ὑπὲρ αἰχμαλωτῶν χρέματα.
 λόγον κρίσεως· λόγον ἀκριβοῦς.
 λινοκαλάμη· ξυλοκαλάμη.
 Μαγόμενον γεγοητευμένον.
 μεθία· μεταχειρήσεις.
 μηίσυες· μαθηαίαιαι.
 μυχῶ· ἐνδοτέρῳ οἴκῳ.
 μάλωψ· ὁ ἐκπληγείς αἵματιώδης τόπος.
 μήτρα· ἀναίδημα ἢ ζώνη.
 μετὰ τὸ ἐξαλειφθῆναι τὴν οἰκίαν μετὰ τὸ χρισθῆναι.
 Νεῶσθαι· θρασυεύσθαι.
 νεκυμάντες· οἱ τὰς νεκρὰς ἐπαίροντες.
 Οὐκ ἐπανατρυγήσεις· ὃ βραγολογήσεις.
 ὀλακαυτώματα· ἐπὶ τῇ θυσίᾳ τηρεῖται καίόμενα.
 οἰωνιζόμενος· ὁ διὰ τῶν ὀρνέων μαντευόμενος.
 ὀλύρα· οἱ τῶν ζεῶν κοκκοί.
 ὁμοίωμα· μορφή.
 ὃ κατοχυρεῖται· τὸ μὴ μυγῆναι ἵππον θηλυκόν.
 Ποιότης· νόσος, ἡδονή.
 πάρες· ἄφες.
 παρωσάμενος· ἀφίων ἢ ἀναχωρῶν.
 ποδῆρη· τὸ μέχρι ποδῶν ἐρχόμενον.
 πυγμή· γράνθος.
 περισκέλη· φημινάλλια.
 περισίσιον· ἐξαίρετον.
 περιτήθιον· ἐνδυμα τῷ ἱερέϊ ἐπὶ τῷ στήθεϊ.
 πεπεμμένον· ζυμωθῆσαν.
 προπαγίσχασι· προσήγαγον.
 πτερύγια· φάρσια τῶν ἱματίων.
 περιστέλλομαι· ὑποχωρῶ.
 πτίλοις· πτεροῖς.
 παίοντι· τύποντι, κρῖοντι.
 προνομὴν· αἰχμαλωσίαν.
 περὶκαθαίρων· ἀναλύων τὴν γοητείαν.
 παράπληκτος· ἐξετηκώς.
 [P] πέσσει· πέττει· ἀετοποιεῖ ὄπτα.

πεντακίχλοι.

πεντεσίκλοι· ὀβολοὶ ἧ ἑκάστι.
 πελεκάνος· ὄρεον δειδροκολάπτον.
 πτίλοις· πτεροῖς.
 πρόσσεχος· ἀσφαλίζε.
 πλείσας νόσους· ἐπιμόνους.
 ῥώνυσον· ὑγίαν παρέχει.
 Σιτοδείας· λιμὲ ξανοχωρίας.
 σπειρῶν· τὸ ὀξύτως σπειρόμενον.
 συμβιβῶ· σοφισῶ, νοῆσαι ποιῶ.
 σπᾶνδοντος· τῆ εὐνέχης, ποτήρια ἐν οἷς ἔσπενδον.
 σφαιρωτῆρες· σφαίραις ὅμοιαι.
 σκνίφες· ζῶα μικρὰ ὑπὸ τῆς κώινωπας.
 συμβιβᾶσω· νοῆσαι ποιῶ.
 σκύλα· λάφυρα, γύμνωσις ἐν πολέμῳ.
 ταῖς· ζύμη.
 συμπεποπριμένους ^{αδ)}· συζβαφέντας περόνη.
 σφηκίας· σφηκῶν κατοικήσεις.
 σάπφειρος· λίθος τίμιος.
 συνοχάς· εἰς συγκλεισμόν, εἰς τὸ συνέχεσθαι.
 σκῶλον· ἄκωνδι ἐμπαγὲν.
 σαττίν· τόπος ἔως καλέμενος.
 σφακελίζοντες· ὑποτρέμοντες.
 σιρομάτης· ὀγκινόλογχον.
 σταθμῶν· παραστάδων θυρῶν.
 σίκλος· ὀβολοὶ τέσσαρες.
 σφαιρωτῆρος· ἱμαντος τῆ ὑποδήματος.
 Τὸ θέρειρον· τὸ πολύτιμον ἱμάτιον.
 τῷ περάτῃ· πέραν τῆ ποταμῆ ἦκοντι.
 τριζάτας· τὲς παρὰ χεῖρας τοῦ βασιλέως ἀριστερὰν τρίτης μοίρας ἄρχοντας.
 τηλαύγημα· ἀρχὴ λέπρας.
 τὸ ὀλμόν τῆς σιαγῶνος· τὸ κοῖλον τῆς σιαγῶνος.
 τετρωμένους· νενικημένους.
 τερατοσκοπός· συμβόλοις προσέχων.
 [P] τί τεύζεται· τί γίνεται.
 τρυφερός· τρυφητής, σπατάλας.
 Ὑποτρέμοντες· ὑποπίπτοντες.
 ὑπέρρογον· μέγα, ὑψηλόν.
 Φλιά· τὰ ὑπέρθυρα.

Mmm 3

Φέρον

cc) Obolum ponit pro drachma, vt infra in σήλω

dd) Hesych. συμπεπεροτημένους.

Φέρνῃ προῖξ ἢ δωρεά.
 Φυρεῖν· ζυμεῖν.
 Φορολόγητοι· λειτουργοί, ὑποτελεῖς.
 Φλογός· κερδία.
 Φαγέδαινα· νόσος ἐστὶν λαυμαργικὴ ἢ λοιμικὴ.
 Χρυσὴ γλῶσσα· νοεῖται τὸ ἄκρον τῆς ζυβύνης.
 Χίμαιραν· περσυνὴν αἶγα.
 Χῶμα· ὑψωμα γῆς, ἢ βουνός ἢ τάφος.
 Χίδρα· κοψώσιτον λέγει.
 Χαράδριος· ἄδρος ὀρενέ.
 Χωρίον· τὸ χωρεῖν τὰς αἶγας.
 Ωμην· ἐνόμιζον.
 ὦπται· ἐθεάθη.

ΛΕΞΕΙΣ ΤΟΥ ΤΕΤΡΑΒΑΣΙΔΕΙΟΥ.

Ἄμαφε ^{α)}· βαθμῶν.
 καὶ ἐξέτασεν ^{β)} αὐτὰς εἰς τὰς ναῦς· εἰς τὰς ἔδρας.
 Ἐδαφιεύσατο δι' ὑμᾶς· φροντίζει περὶ ὑμῶν.
 Εἰς μεράφ ^{γ)}· εἰς τὴν ὑπόστασιν.
 Τρυπαλίδας ^{δ)}· τῆ γάλακτος· τύρον.
 ξανδὸς μανδύα· θώρακος, ἢ βαρεβαρικὴ περιβολαῖα.
 Τῆ γιδώ· τῆ συτήματος.
 παρὰ τῶν ἐργαβυά· παρὰ τῶν λίθων.
 Εἰς τὰ ἀμτρινγόν· εἰς τὰς πελιδάδας.
 μεταμεμέλημα· ἐδοκίμασα μεταστῆσαι τὸν Σαῦλ.

Βασιλειῶν β.

Ἄραφώθ· παλάδας.
 σκυτάλιν· βακτηρίαν.
 [P] σαφώθ βοῶν· γαλαβοῶν.
 κορύμην· περιζώνην.

Βασιλειῶν γ.

ὡς ἀντίον ὑφανόντων· κανόνιον τὸ μέσον τῆ ἱστῆ.
 συνεχόμενος νεσδά· συνεχόμενος πυρετῶ.
 ἐνλαμπίνη· ἄμαξα καρεῖχα.
 εἰς τὸν ὀδόντα· εἰς τὸ ἀροτρον, εἰς τὴν ὥλακα.

ταῖ

α) ἄμαφε 1. Sam. V. 4.

β) ἐξέτασεν αὐτοῖς 1. Sam. V. 6.

γγ) Μεσσάβ 1. Sam. XIV. 1.

δδ) τρυπαλίδας 1. Sam. XVII. 18. Scaliger in Scaligeranis p. 98. τρυπαλίδας, κατὰ τὸ τρίτον 3η.

τὰ θηρία τῶν ἀλλοφύλων· τὰ τάρματα.
 τὸν βατραχὸν αὐτῶν Φησὶν ὁ Ἡσαΐας. τετέστι τὸν θιὸν αὐτῶν Ἑλάμ.
 προφυλὴν· προδῶμην.
 δαβίρ. χρηματισήριον.
 θάλασσα χαλκῇ ἦν· ὁ νικτὴρ εἰς ὃν ἐνιπτον τὰς χεῖρας οἱ ἱερεῖς ἰσόντες (εἰσιόντες.)
 Ἐκοιλοσάθησεν· ἐσανίδωσεν κεκοιλωμέναις ὑπὸ τεχνιτῶν σανίσιν κρυπταῖς θυρίδας καὶ
 τὰς θάλαμους τῶν εἰσόδων, ἡ τῶν παραστάτας, τετέστιν τοξίς.
 ὑποκάτω βράμεν· ὑποκάτω ἀρκευτῶ.
 σκορπίοι· ἤτοι σκορπιῖδια· ταῦτα εἶδη εἰσὶν ὅπλων πολυμικῶν.
 ἐν σοχώθ· ἐν συγκλεισμοῖς.
 ἀφῆλε τὸν τελαμῶνα· σὺν τῇ σποδῷ τὸν τελαμῶνα.

Βασιλειῶν δ'.

μοαβινοκίμ¹⁾ ἦν τρέφων βοσκήματα.
 χιτίν· σολᾶς.
 πολύπη βοτάνη δηλητήριος.
 χώμασιν· τὰς ἱερεῖς τῶν ματαίων.
 ἱαμεν· ἀγκιστρα, κρεαύγρας.
 παλάδας· χίδρα.
 παλάδας μακαβά· ἡ τὸ χάλκον σφόμα.
 τοῖς ἐν τῷ μισθααλ· τῆς ἐπισολῆς με.
 ἐπάταξαν αὐτὸν εἰς λύτρωμα· ὡς ἀφιδρῶνα.
 ἐξέρ· ἄγιον.
 σὺνδεσμος· ἀνταρσις, ἐπιβελῆ.
 τῶν σαδερῶθ· τῶν διατάξεων ἢ περιβολῶν.
 τὸ βεδέχ· τὸ δέον.
 [P] δῆλοι ἦσαν· οἱ δῆλοι ἐκαῖνοι.
 δῆλοι ἦβῶνεον· ἐμάντευον,

γράφματα τῶ παρ' Ἑβραίοις ἀλφαβῆτες ἐκ χαλκῆ ἐκτυπωμένα ἐκάστη στοιχεῖα πλείονα ὑπάρχοντα. ὅταν ἐν ἐβέλοντο οἱ Ἰεδαῖοι ἐπερωτῆσαι τῷ Κυρίῳ, ἐν τῷ ἐφῆδ καόμενα ἠπλωμένα καὶ ἀνορθῶντο εὐθὺς τὰ στοιχεῖα ἐκαῖνα μόνον τὰ ἐπιτρέποντα τὰ προκείμενον πρᾶγμα γενέσθαι ἢ μὴ γενέσθαι. οἶον. εἰάν ποθ' ἔλθῃ ὁ Κύριος, τὰ νῦν ἀλφα, ἰῶτα ἀνορθῶντο μόνον, καὶ ἕτως ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀποκρίσεων τῷ Κυρίῳ. τῶν διὰ τῶν δῆλων γενομένων νοητέον. ἦγεν διὰ δεήσεων, ὅτε ἱερεὺς καὶ ὁ λαὸς τὰς διὰ τῶν δῆλων ἀποκρίσεις γεγενῆσθαι αἰτῶντο παρὰ Κυρίου. καὶ τηλικαῦτα ἐγένετο αὐτοῖς καθὼς προέγεγραπται· εἰ δὲ ἦν ὠρτισμένος αὐτοῖς ὁ Θεός, ἔδεν αὐτοῖς διὰ τῶν δῆλων ἀπεκρίνετο.

Παρά μασώβ· παρὰ τὸ θυσιαστήριον.
 τὰς θελητάς· πᾶς ἐγγαστριμύτης.
 λόγον μονόζωνον· ἐνεδρεύοντα ληστῆν.

δν

1) (Βασιλεὺς) Μωάβ ἦν ἡ κατὰ 4 Reg. 3, 4. εἰς δὲ ἄλλοις.

ἐν οἴκῳ ἀφυσώφ· ἐν οἴκῳ ἐγκλεισμένους.
 ἐν θαλάσῃ· ἐν χαλκῷ.
 τῇ νεχῶθ· τῶν αἰρωμάτων.
 ἐν σαλευτῇ· ἐν τῇ φάραγγι.
 τὰς χαμαρίμ· τὰς καθεσῶτας.
 μαζερῶθ· αἵτης ἔτω καθεμένος.
 τῶν καδεσίμ· τῶν τελετῶν.
 εἰς γαβὴν· εἰς γεωργίαν.
 τῇ νοσοσάτ· τῇ διαφθέροντος.
 μεχωνῶθ· βάσις.
 τὸ χωθάρ· ἀκροκίονον, τὸ ἐπιθεμα.
 ἐπὶ τὸ σανβαχά· κατὰ τὸ δίκτυον.
 πῆ ὁ θεὸς Ἡλὶς ἀπφώ· πῆ ὁ θεὸς καὶ νῦν.
 ἐφῶθ· ἐλληνικὴν διπλοῖδα.

X. De Lexico Varini Phavorini.

VARINUS^{kk}) PHAVORINUS Camers, Ioannis Lascaris et [P] Angeli Politianiⁿⁿ) discipulus, monachus Ord. S. Benedicti ex Congregatione Siluestrinorum, et praeceptor Ioannis de Medicis, (qui postea fuit Papa Leo X.) hinc bibliothecae^{mm}) Mediceae A. 1512. Florentiae praefectus, et ab A. 1514. episcopus Nucetinusⁿⁿ) interfuit Concilio Lateranensi A. 1516. atque diem obiit A. 1537. Hic Romae A. 1523. in fol. apud Zachariam Calliergum, Cretensem, excudi curavit *Lexicon Graecum* vberimum, in quo graecae voces non latinis, sed graecis vocibus facilioribus explicantur, quod inscripsit Iulio de Medices, tunc cardinali,

kk) Quae de *Varino* referam, magnam partem debeo eruditissimis auctoribus Diarii Veneti (Giornale de letterati d'Italia) tom. XIX. pag. 98. seq. Ipse se vocat *Beghner*, Aldus *Guarinum*, Aristobulus epigrammate, quod *Thesaurus* et Cornu copiae, A. 1496. excuso, praemittitur, Γωάρινον. Vide *Mich. Maistaire* annales typograph. p. 146. Ac verum nomen fuit *Guarinus*: ipse tamen *Varinus* dici maluit, ut a Guarino scilicet illo Veroneasi, (qui tamen Volaterrano etiam lib. 21. anthropol. *Varinus*,) tanto facilius internosceretur. *Phavorinum* se dixit a patria, Camerino Umbriae vicina. *Per efferre originaria dal castello della Pieve Favera vicino di Camerino, città ducale e nobilissima del Umbria, prese da esso il cognome di Faverino.* Lil. istoria di Camerino. parte 2. pag. 277.

ll) In elogio funebri (apud Vghellum) dicitur τῇ Λαοκάριος γραμματικιστάματος. A Politiano autem hoc testimonium tulit in epistola ad Macarium

Mucium Camertem (lib. 7. epist. pag. 198.) *Varinus*, civis tuus, ad summum linguae utriusque fastigium pleno gradu contendit, sic ut inter doctos iam (circa A. 1490.) conspicuus digito monstretur. Idem in Epist. ad Varinum ipsum, thesauro praemissa; nam cum te semper habuerim quasi eximium inter discipulos utriusque linguae, meaque tibi in literis etiam arcana retexerim, quod tu homo gratissimus libenter et profiteris et praedicas etc.

mm) *Petrus Alcyonius* lib. 2. de exilio p. 179. *Consulam Varinum Camertem, qui bibliothecae nostrae praest, hominem literatissimum et humanissimum, aut Scipionem Carteromachum, familiarem etiam nostrum.*

nn) *Ferd. Vghelli* Italia sacra tom. I. p. 1126. sq. [teste autem Bandino, pag. 1072.] et *Lud. Iacobillus* in Chronologia Episcoporum Nucetinarum p. 111. Nucetiam intellige non illam regni Neapolitani, sed alteram ditionis Pontificiae in Umbria.

nali^{oo}), qui postea inter pontifices fuit Clemens VII. Totam Graeciam in hunc librum Varinus conicere voluisse videtur: nam quicquid in Suida, Etymologo, Phrynicho, Hesychio^{rr}), Harpocrate et aliis lexicis, quicquid in Eustathio et scholiastis veteribus ad [P] vocabulorum explicationem continetur, id fere omne in lexicon suum transtulit. Saepe etiam leguntur emendatus in Varino, quam in ipsis, unde ea hausit, auctoribus, quamquam aliquando nonnulla laciniose^{ss}), saepe deprauata quoque transcripsit. Iniquius enim est iudicium *Maussaci*^{rr}), qui, quos offenderit in Suida, Hesychio et aliis lexicis errores, hos omnes retinuisse, simulque in vnum coegisse Varinum arguit, ita ut nullum alium usum et leuamen lexicon illud vastum studiosis adolescentibus praestare possit, praeter nouas quasdam vocabulorum explicationes, quas e lexicis, quae nondum sunt luce donata^{ss}), seruantur in bibliothecis, retulisse illum verisimile est. Grammaticae quoque vicem Lexicon illud praestare potest, ut praeteream tot fabulas, historias, proverbia et res varias scitu dignas passim traditas et explicatas. Non contemnendum auctorem adpellat *Guilelmus Canterus* lib. 2. nouar. lectionum capite 9. et haud inuenustis epigrammatis lucubrationem eius commendarunt Ioannes Lascaris, Scipio Carteromachus, Angelus Politianus et *Ioachimus Camerarius*^{ss}), ut omittam laudes, in eundem

oo) In dedic. Varinus se iam per XXX. annos domus Mediceae alumnum fuisse non diffinitur: αὐτὸν ἐν τῇ τριάκοντα ἤδη ἔτη τῶν Μεδίκων τρέφειν γεγενησέναι, καὶ τοσούτον ὑπὲρ αὐτῶν εὐεργετηθεὶς τῶν καλῶν τε καὶ κακῶν, ὥν τυχεῖν ἔχων. Subiungitque, iuuenem se Petro de Medices, ipsius fratrueli, Cornu Copiae dicasse: ὡς περ καὶ ἐπεὶ νῦν ὄντας τὸ τῆς ἀμαλθίας κέρως Πέτρον τῷ μακαρίῳ σε ἀδελφῷ (Gesner. male interpretatur fratrem, vid. Diar. Ven. tom. XIX. pag. 117.) ἀνατιθεὶς ἐξέκονήσεμιν. De illo opere *Varini* rarius obuius, quod ex graecia digestum grammaticis primo prodiit Venetiis apud Aldum A. 1496. fol. minori typorum caractere recusum est A. 1504. atque inscribitur: *Theaurus, cornu copiae, et horti Adonidis*, dixi hoc vol. pag. 293. sq.

pp) De *Hesychio* dubitat V. D. in: *Baumgartenii* Nachrichten von einer Hallischen Bibl. tom. IV. pag. 513. not. quoniam Varinus in epistola nuncupatoria scripsisset, se vidisse, omnes graecos interpretes et grammaticos, (πάντας τὰς τῆς ἑλληνικῆς γλώττης ἐξηγητὰς καὶ ἐρμηνεύτας) peculiaris quaedam tantum tractasse, alios ex oratoribus, alios ex poetis collectiones suas atque expositiones coegisse, ideo se plenam instituisse collectionem. Et tamen, ut V. ille doctus scribit, Hesychius idem consilium in concinnando suo opere, in praefatione, cuius si auctor est Hesychius, prae se tulit. *Harl.*

qq) Vide *Pauli Leopardi* emendationes lib. IX. cap. 16. tomo III. Lampadis artium Gruterianae.

Vol. VI.

rr) *Maussacus* diff. Harpocrati adiecta p. 396. edit. Lugd. Bat. 1683. 4.

ss) *Iosephus Scaliger* monet, vix quicquam in Varini lexico contineri, quod non in aliis editis contineatur, licet colligendi ea laborem, quem in se suscepit, fateatur utilissimum esse. Ita enim illé Epist. 25. pag. 503. cum de Photii Lexico adhuc inedito dixisset: *Exstat hodie magno cum fructu legentium similis labor Varini Favorini, qui aequalis fuit saeculi Politiani. Et quamquam apud studiosos magna in gratia est, nihil tamen habet, quod non hodie in aliis reperiatur.*

tt) Lascaris, Carteromachi et Camerarii epigrammata operi Varini praemittuntur. Politiani vero tetrastichon, quo Varinum Italiam matrem effoetam atque extorem Graeciam sustinere, atque alere velut ἀντιπελαργῆντα adfirmat, adscribam ex eius poematis graecis tom. III. Opp. edit. Lugd. 1537. 8.

Ἑλλάδι τοῖς ἰδίοις πεπλανημένη ἐν λαβυρίνθοις
Οὐ μίτον, ἀλλὰ βίβλον προῖχον δαίδαλον
Οὐχ Ἑλλήν, Ἰταλὸς δὲ βαρύνος, πᾶσι γε δῶκεν
Ἐγὼ νῦν τὴν γραῦν ἀντιπελαργίεσθαι. *Fabr.*

Quod idem *Politianus* vertit.

*Graeciae propriis erranti in labyrinthis
Non filum, sed librum proposuit Daedaeum,
Non Graecus, sed Italus Varinus: nec mi-
rum quidem,*

*Si iuuenes vetulae beneficium rependimus.
Harl.*

Nann

eundem congestas, tum a Vossio, Borrichio, Morhofio ^{uu)} aliisque, tum ab eodem Camerario in praefat. ad secundam Lexici Varini editionem *Basil.* apud Robertum Winter (*Χειμεριον*) 1538. fol. quae, licet minoribus expressa [P] typis, tamen et emendata est, et duos vberimos indices graecos adiunctos habet, tum vocum, extra ordinem alphabeti positarum, tum prouerbiorum, auctore *Hieronymo Ganzio*, Bibracensi, quem virum sibi amicissimum et vtraque lingua doctissimum Gesnerus ^{vv)} adpellat. Editio Parisiensis apud Morellum, Simlero ^{ww)} memorata, nulla est, vti nec Hanouiensis A. 1521. fol. quam videas referri in catalogo bibl. D. Adami Christophori Iacobi. Sed harum vice merito celebrare iuvat nouam *Venetam*, graecis maxime hoc flagitantibus ^{xx)}, quoniam priores duae rarissimae erant in Italia et vix XXV. vel XXX. scutatis venales, curatam An. 1712. fol. ^{yy)} ab Antonio Bartoli, typographo Veneto, calligatamque diligenter et excusam typis nitidis et maioribus ^{zz)}: columnis per tria *σελίδια* distinctis, atque vocibus singulis, quae explicantur, nouum versum incipientibus. Multae ^{a)} etiam voces prioribus editionibus adiunctae, quae asterisco semper distinguuntur, etiam indices ex Basileensi editione repetiti, atque opus inscriptum Ioanni Constantino Basarambae, Woewodae Brancouano, cuius effigies etiam praemittitur, principi Walachiae, qui genere materno Cantacuzenos adtingit. Codex MStus ^{b)} lexici Varini, qui fuit apud *Henricum Sigismundum Schillingium*, disconum

^{uu)} Voss. de philologia cap. V. §. 17. *Olaus Borrichius* de Lexicis lat. et graec. ad calcem analektorum de lingua lat. pag. 50. *Morhof.* lib. IV. polyhist. cap. 8. pag. 94. *Diarium Venetum* tom. XIX. pag. 123. seq.

^{vv)} Gesnerus bibl. pag. 328. b.

^{ww)} Simlerus bibl. pag. 675. *Phauorini Camertis lexicon Graecum cum indice paraestichadum locupletissimo excusum est Parisiis in officina Morellii, in fol.* Catalogus bibl. Iacobeae editus Lipsiae 1693. 8. inter libros philosophicos in fol. parte 2. pag. 41. num. 234. *Varini Phauorini Camertis Lexicon Graecum sine versione. Hanou. 1521.*

^{xx)} *Diarium Venetum* tom. XIX. pag. 127. *Le due prime edizioni de Varino erano diuenute si rare, e di prezzo si enorme, che a gran pena per verticinque e anche trenta ducati Veneziani poteuano appresso i librai ritrouarsi. I Graeci massimamente di Levante, appresso i quali questo lessico è in credito e in usu piu di qualunque altro, ne hanno sollicitato i Bartoli etc.*

^{yy)} De hac vide sis *Acta Erud.* 1713. pag. 241. *Neuen Bücher-Saal* XXV. pag. 1. *Diarium Venetum* tom. XIX. pag. 127. seq.

^{zz)} *Minoribus potius: maiores conspiciuntur in Etymol. M. Harl.*

^{a)} Non ita multae sunt, v. cenforem illius ed. in: *Baumgartenii* Nachricht. von einer Hallischen bibl. tom. IV. pag. 512-515. *Harl.*

^{b)} *Florentiae* in bibl. Laurent. Medic. in c. XVII. plut. LV. est cod. lexici elegantissimus vocc. graec. in quo Varinus inclinationes omnes paullo remotiores gr. L. breuiter ac dilucide et per ordinem litterarum complexus est, de quo cod. item thesaurorum cornu copiae etc. ab Aldo 1496. edito, et de editione lexici graeci Romani typis Zach. Calliergi, copiosus est *Bandin.* in cat. codd. gr. II. col. 281. sqq. *Lexicon* incipit *Ἀρχὴ τῆς Λεξικῆς. "Αὐτὸς ἀνὴρ ἄτης.* desinit in Ω verbis τῶ ὀρθαλμῶ. — Inter codd. Baroccianos bibl. Bodlei. cod. 50. continet apophrhegm. quaedam philosophorum collecta per *Phauorinum*. — *Vindobonae* in bibl. caesarea, codex CXXXHI. nr. XIV. est adnotamentum de origine alphabeti Graecorum, quod exstat in *Phauorini* lexico, ed. Basil. 1538. col. 345. in fine litterae A. teste *Lambecio* comment. VII. col. 530. — *Matriti* in bibl. regia cod. LXIV. completitur *Phauorini* eclogas ex Eustathii in Iliadem et Odyssaeam Homeri commentariis excerptas. et a *Carilo Antinoro*, *Phauorini* discipulo, descriptas, necdum editas, vti opinatur *Iriartus* in cat. codd. gr. *Matrit.* qui multus est de illo cod. pag. 227. sq.

Commendandus est liber: *Suidae et Phauorini glossae sacrae*, graec. cum spicilegio glossarum sacrarum

num Drosenfeldensem, memoratur a Io. Fasoldo in praefat. ad orationem Scipionis Cartromachi de laudibus litterarum graecarum, ipsius cura recusam Baruthi 1690. 4. Praeter lexicon hoc et *Cornu Copiae*, de quo dixi hoc volum. pag. 293. exstant etiam *Apo-phthegmata* Jex variis auctoribus per Ioh. Stobaeum collecta Varino Fauorino interprete, ad Leonem X. Romae 1577. 4. 1519. 8. et Cracou. 1529. 8. quam postremam editionem hoc epigrammate commendauit Wenceslaus Sobeslauiensis:

[P] *Lector candide, si cupis repente
Diuina quasi virgula vocatus
Moralem sophiam tibi parare,
Hoc parui moneo legas libelli.
E grasco tibi quod bonus Varinus
Traduxit lepide simul Latine.*

Lexica Graecolatina Recentiorum *).

X. Inter Lexica Graecolatina recentiorum scriptorum, ratione temporis, quo in lucem edita est illius lucubratio, familiam ducit Io. Crassonius, Placentinus, Carmelitanus, cuius Vocabulista graecolatinus *) primum prodiit Regii Lepidi A. 1497. 8. quae editio in Leidensi bibl. publica adseruatur; deinde edidit Bonus Accursius, Pisanus, dicauitque Ioanni Francisco Turriano, ducali quaestori, impressum in aedibus Dionysii Bertochi, Bononiensis, subterraneis, *Mutinae* 1499. fol. vt didici ex Michaëlis Maittaire Annalibus typographicis t. I. pag. 363. Habeo et ipse Lexicon eiusmodi Graecolatinum perantiquum, editum in fol. sed in quo titulus deest, neque extrema pagina 455. locum aut tempus denotat, quod incipit: ἀαὶνς, εὐς, intangibilis, ἀαῖντος intangibilis, vel cui nocere quis nequeat etc.

Nnnn 2

H. Ste-

erarum Hesychii et Etymol. M. congeffit, emendavit et notis illustravit Io. Christ. Gottlieb Ernesti, philos. P. E. Accessit dissertatiuncula de glossis sacris Suidae et Phauorini. Lipsiae 1786. m. 8. Vir doctiss. in dissert. §. 1. pag. XV. contendit, Suidam et Phauorinum, quicquid glossarum habeant, id vel Hesychio, quem compilabant, vel glossariis, nunc nobis ignotis, debere, vel proprio studio ex veterum scriptorum commentariis et scholiis excerptisse. Pag. autem XXIII. §. III. fin., Phauorinus, inquit, quum maxime habeat glossas eiusmodi, quae ad libros N. T. spectant, ex illis potissimum interpretibus hausit, quorum in illos libros commentaria exstiterent, h. e. ex Chrysostomo, Theophylacto, Oecumenio, Theodoro; quos ipsos fontes etiam Suidas passim adiit. Locos historicos, dogmaticos, mysticos, etymologicos e variis auctoribus, vt Iosepho, Cedreno, Procopio, Basilio M., Cyrillo Alex. aliisque, vterque transtulit. *Harl.*

c) Idem Diarium Venetum pag. 110. sq.

d) Quaedam lexica iam recensui in prolegomenis ad histor. L. Gr. I. pag. 81. sqq. De quibusdam egit Walchius in introductione in L. Gr. part. I. cap. III. §. 81. sqq. pag. 148. sqq. editionis secundae. Quae in bibl. Bünaui. (Dresdensi bibl. publicae inserta,) exstant, ea memorantur in catalogo bibl. Bünaui. tom. II. vol. III. pag. 1807. sqq. Nubem vero lexicorum gr. excitatam reperies in Henric. Guil. Lawaetz Handbuch für Bücherfreunde und Bibliothekare, vol. I. tom. I. pag. 441-454. et in primo supplemento, pagina 303-313. Quare, vt omnia et singula, praesertim minora, lexica enumerem, num necesse sit, paene dubito: quinimo praestare videtur, lectores ad illos ablegare libros, et meliorum, aut rariorum recentiorumue Lexicorum notitiam tantummodo propinare. — Commemorare adhuc iuuat I. H. Boecleri diss. de lexicis veterum Graecorum, ex Photio potissimum: in eius dissert. academ. t. I. p. 645. Argentor. 1701. 4. *Harl.*

e) Manuscr. exstare in bibl. Patau. supra in notitia codd. notauimus, *Harl.*

H. Stephanus in Epistola de typographiae suae statu, A. 1569. 8. edita, et libro de vita Stephanorum adiuncta, iis, inquit, *quae circumferuntur Lexicis Graeco-Latinis primam imposuit manum monachus quidam, frater Ioh. Crafftonus, Placentinus, Carmelitanus, sed cum is ieiunis expositionibus, (in quibus vernaculo etiam sermone interdum, id est Italico, utitur,) contentus fuisset, perfuntorie item construtiones verborum indicasset, nullos auctorum locos proferens, quibus illae pariter et significationes cognosci possent, multi postea certatim multa hinc inde sine ullo delectu atque iudicio excerpta inseruerunt; donec tandem indolis typographis de augenda lexicorum mole inter se certantibus, et praemia iis, qui id praestarent, proponentibus, quae ieiunae, et, si ita loqui licet, macilentae antea erant expositiones, adeo pingues et crassae redditae sunt, ut in illis passim nihil aliud, quam boeotismam suam agnoscamus.* Eodem loco varias eius modi βαρβαρολεξικοσυρραπτάδων hallucinationes atque errores H. Stephanus perstringit. *Fabr.* In catal. Bunau. l. c. pag. 1808. occurrit *Crafftoni* lexicon; editio antiqua nitidissima, sine indicio et loci impressionis; fol. atque edit. *Mutinae* in aedibus Dionysii Bertoechi 1499. fol. in nota autem confector cat. ait, ex collatione huius editionis, cum praecedente instituta, satis adparere, utramque esse diuersam, sed priorem s. l. omnino Mutinensi antiquiorem. Atqui prior esse videtur ea, quam cl. *Panzer.* A. T. vol. I. pag. 436. nr. 299. laudat, eodemque, scribit, caractere, quo Homerus Florentiae 1484. impressus fuit. Idem V. D. alias memorat edd. antiquas s. l. et a. 4. (vol. IV. pag. 117. n. 394. de qua editione multus est Braunius in notitia. — de libris — in bibl. monasterii ad SS. Vdalricum et Afram Augustae exstantibus tom. II. p. 72.) — (Mediolani,) quarum quidem altera in 4. (circa a. 1481.) habet epistolam Boni Accursii, Pisani, praefixam ad Ant. Bracellum; altera in fol. (post an. 1480.) eiusd. epist. ad Io. Francisc. Turrianum. (v. *Panzer.* II. pag. 100. et 101. ac Io. Ant. Saxii hist. typograph. lit. ter. Mediolanens. col. 167. vbi de Bonacursio multus est, et pag. 445. ac. 612.) Idem cel. *Panzer.* post alios, quos laudat, memorat editt. *Vincentinam*, per Dionys. Bertochum, 1483. fol. — *Regiis* 1497. fol. v. vol. III. pag. 516. et II. pag. 394. de *Mutinensi*, iam memorata, vol. II. p. 152. *Mantuanam* autem a. 1494. habet spuriam vol. II. p. 8. *Harl.*

Lexicon Graecolatinum excusum ab Aldo Venetiis, 1497. fol. hinc Ferrariae A. 1510. [cum Cyrillo, Ammonio etc. per Io. Maciochum. fol.] et Paris. Hieron. Alexandro curante A. 1512. auctumque a Io. Maria Tricaëlio, Aequinate, in quo multa falsa, notante Gesnero. Deinde Lugduni cum auctario et a Valentino Curione, Hagenoio, Basileae apud Cratandrum 1519. fol. ibid. 1584. 4. [Lexicon gr. cum Maximi Tyrii, philosophi platonici, sermonibus et Angeli Politiani Rustico. Basil. 1519. in 4.]

[P] *Nic. Beraldi* Dictionarium Graecolatinum Paris. 1521. fol.

Dictionarium idem addita interpretatione latina, tribus vocum millibus auctius, additis variis Grammaticorum graecorum apospasmatis, et de vocibus atticis, Tho. Magistro, Phrynicho et Emanuele Moschopulo. Venet. 1524. fol. apud Franciscum Asulanum. *Fabr.* De h. ed. v. serie dell' edizioni Aldine, ed. II. pag. 60. Editio Aldina a. 1534. quam memorat *Lawaetz* in supplem. cit. pag. 306. nulla et per errorem numeri typographicum orta esse videtur, Idem *Lawaetz.* memorat l. mem. edit. Venetam apud Sessam. 1525. fol. Mentionem vero lexici rarioris inuentu facere iuvat; *Lexicon Graeco-latinum*, partim ex Graecorum lexicis; partim ex recentiorum lucubrationibus non quorumlibet, sed exqui-

exquisitorum, nim. Guil. Budaei, Erasmi Rotterod. Laurentii Vallae, Hermolai Barbari, Angeli Politiani, Ludou. Coelii etc. Paris. apud collegium Sorbonae. 1530. fol. *Harl.*]

Iacobi Ceratini Dictionarius Graecus Basil. 1524. fol. cum praefat. Erasmi, qui Ceratino auctor fuit, ut hunc laborem in se susceperet, et ipse nonnulla adiecit. Inter eos, qui graeca auxere Lexica, proficitur et MAINO non parum deberi, ac male precatur inuidae febris, quae studiosis eam utilitatem reddiderit maligniorem. Vide Erasmi Epistolas lib. XXVIII. 21. ubi ait, Ceratinum exactam utriusque linguae peritiam cum incredibili modestia copulasse. *Huius, inquit, accessionem cum conferrem cum aliorum auctoris, quae in proxima Gurmuntii editione fuerant addita, (nam hanc Ceratinus noster non viderat.) miro modo vix ullam vocem ab hoc annotatam comperi, quam illi priores occupassent. Pauperis est numerare pecus, sed pauperius est numerare dictiones. Satis multas adiecit Ceratinus, sed ingentem fateberis thesaurum, si expendas, quod accessit, potius, quam numeres.*

Magis etiam illo lexicographorum vulgo se exemit **GUILELMUS BUDAEUS**, renascentis literaturae alter quasi Camillus, quo elogio eum mactat *Adr. Iunius* lib. 2. cap. 6. *Adversariorum*. Huius *Commentarii graecae linguae* praemissa graeca ad regem Galliae, Franciscum, praefatione, Parisiis primum 1529. et Colon. ac Basileae ^{f)} 1530. fol. editi, et deinde tertia parte auctiores Paris. 1548. apud Rob. Stephanum fol. typis luculentis recusi sunt et Basil. 1556. fol. quartum Operum Budaei volumen implent. In his auctor, nullo neque alphabeti neque alio ordine observato ^{g)}, innumerarum vocum phrasiumque, illarum praecipue, quae ad res civiles ac forenses pertinent, prout sub acumen stili scribenti venerunt, proprias et varias significationes ex probatis auctoribus, oratoribus maxime et historicis, eruit, atque latine ex veterum Romanorum usu exposuit; ut nihil illis elegantius, nihil doctius cogitari possit. Ac dicitur liber ille Salmasio veram ad eruditionem viam primum aperuisse, ut non vane auguratus sit iam olim Erasmus in Epistolis, observationes Budaei utriusque linguae studiosis plurimum utilitatis esse adlaturas. Nam et ad latinam eloquentiam apprime facere, verissime monuerunt *Franciscus Vauassor* de ludicra dictione pag. 321. et *Rich. Simon*. biblioth. selectae, gallice editae, tom. 1. pag. 354. De iisdem commentariis Angelus Caninius in Hellenismo: *Istius orationis formas, et breuiter quicquid ad graecanicas [P] phrasas attinet, doctissime persecutus est Budaeus in suis commentariis, quos nuper et emendate et eleganter magno studiorum bono exedit Badius. Eum librum comparare sibi debet, quisquis serio graecari volet.* Edmundus Richerius in obsterice animorum p. 230. Quia magni illius Budaei mens et institutum in suis commentariis fuit Graeca Latinis conferre et connectere, certumque est, quicquid unquam elegantiae aut venustatis in utraque lingua extitit, id totum libris illis contineri, qui huic studio egregiam nauare operam cupiunt, excellens illud et coeleste moni-

Nnnn 3

mentum

f) Conf. supra in h. vol. pag. 230. not. g. Postea accepi, Colon. et Basil. eiusdem anni edd. esse diversas. *Harl.*

g) Attamen post dedicationem, *Francisco*, Galliarum regi, sermone graeco scriptam, exstat *index κατά σελήων*. *Index secundum paginarum numerum et ordinem eorum*, quae in his commentariis

Gr. L. marginibus potissimum adnotata latius exponuntur: reliqua vero, quae aut perstringuntur, aut quae quis indice vix commodè complectatur, ut sit in plurimis quaternionibus, adfatim frequens suppeditabit lectio. *Krohn*. Index quidem adhaeret quoque edition. Basil. et Stephan. sed in contextu nullus ordo observatus est. *Harl.*

mentum Budari cogitate notare debent; cuius auxilio omnia linguae principis arcana facile peruestigabunt. Buchananus;

*Gallia quod Graeca est, quod Graecia barbara non est,
Vtraque Budaeo debet vtrumque suo.*

Omitto elogia, certatim in eum congesta, a *Lud. Vive* ad lib. 2. Augustini de Civitate DEI cap. 17. et de tradendis disciplinis pag. 306. *Scaligero* in Scaligeranis, *Barthio* XXI. 3. Adversar. *Morhofio* lib. IV. polyhist. cap. 8. §. 3. Vitam Budaei^{h)} scripsit Ludonicus Regius, quae cum lucubrationum eius elencho legitur apud Batesium et Leickherumⁱ⁾: Regio addenda, quae habet Ioh. Launoius parte 2. Gymnasii Nauarrei pag. 875. seq. qui tamen fallitur, quum pag. 882. notat, Budaeum obiisse anno 1573. Calend. Septembr. nam anno 1540. Cal. Sept. exstinctus est, aetatis 73. Budaeum in plerisque libenter sequuntur: Lexicorum Graecorum, post eum vulgatorum, auctores, etiam Henricus Stephanus, qui in paucis quibusdam locis ab eius sententia discedit, quorum rationem vberiore reddere voluit in suo, quem promisit, thesauri graecae linguae Corollario, et in editione noua Commentariorum Budaei, *Cogito enim*, inquit in praefat. ad thesaurum graecae linguae p. 12. *de libri illius editione, quae habeat cum alia, quibus multo quam antea utilior reddatur, tum vero meas in quosdam locos annotationes.* Sed nec Corollarium illud, nec editio Commentariorum Budaeorum, a Stephano notis illustrata, lucem vidit.

[P] Dictionarium trilingue, in quo latinis vocabulis, in ordinem alphabeticum digestis, respondent Graeca et Hebraica, Hebraicis adiecta sunt magistralia (Rabbinica) et Chaldaica, opere et labore *Sebastiani Münsteri* congestum, Basil. 1530. 1543. 1562. fol. Latina et Graeca eadem fere in *Tricaëlii* Lexico.

Ambrosii Calepini Latino dictionario vocabula graeca anonymus quidam adiecit. Id saepius subiectum prelo etiam cum aliarum linguarum accessione, vt in editione Basil. 1605. lexicon vndecim linguarum,

Lexicon Graecolatinum auctum insigniter a praeclaro viro, *Petro Gyllio*. Basil. 1532. fol. et deinde saepius cum aliorum auctariis recusum, vt infra commemorabitur.

Primum circa A. C. 1537. (inquit *Conradus Gesnerus* in epistola, A. 1562. scripta, de libris, a se editis.) *Lexicon graecolatinum* (Basil. 1537. fol.) *quod iam ante a diuersis et innotatis, nescio quibus, satis misere confarcinatum erat, ex Phauorini, Camertis, Lexico Graeco ita auxi, vt nihil in illo exstaret, quod non vt singulari fide ac diligentia, ita labore maximo adicerem: sed typographus, me inscio et praeter omnem expectationem meam, exci-*
guam

^{h)} Adire etiam licebit de Budaeo elogia Iouii pag. 179. et Sammarthani p. 3. Nicolai Reusneri icones pag. 95. Bullartii Academiae scientiar. t. 2. pag. 166. Claudii Sinceri vitas Ictorum III. p. 103. Alphonfi Clarmundi vitas editas germanice tom 1. pag. 25. Baelii Lexicon, Hendreichii pandectas Brandenburg. Bailletum tom. 3. iudicior, editorum

gallice pag. 157. seq. Bonifacii hist. ludicram XV. 3. etc. [*Io. Fabric.* in historia bibl. Fabric. vol. III. pag. 255. seq.]

ⁱ⁾ Frid. lac. Leickherus in Vitis decem Ictorum, editis Lipsiae 1686. 8. pag. 28. Guil. Batesius in vitis selectorum aliquot virorum excusis Lond. 1681. et 1704. pag. 215.

quam duntaxat accessionis meae partem adiecit, reservans sibi forte auctarium ad sequentes etiam editiones. Eodem paullo post defuncto, meum exemplar recuperare non potui. Ab eo etiam tempore in gratiam Henrici Petri, Basil. typographi, ter aut quater ex diversis lectionibus meis, idem volumen insigni accessione auxi, An. 1545. ita ut semper nominarem auctores, a quibus singula extepissem, ut et authoritas maior esset, et orthographia minus corrumperetur: quod si alii etiam multi Lexicorum corruptores potius quam auctores observassent, non usque adeo aliquot millibus locorum corrupta haec volumina hactenus in publicum prodissent, non solum typographicis erratis passim innumeris absurdissime repleta, propter imperitiam illorum, qui ad praeclara corrigunt: sed ipsorum etiam auctorum, quorum plurimos idcirco sua nomina prosteri puduit. Ultima quidem editio a me locupletata Basileae nuper prodit ex officina Hieronymi Curionis A. 1560. Septembri, in folio, chartis trecentis octoginta quatuor. — In Lexicon Graecolatinum A. 1544. Basileae excusum in 4. de utilitate ac dignitate linguae graecae praefatus sum.

Petri Dasypodii, Heluetii, quo praeceptore usum se Tiguri, narrat Gesnerus, Lexic. Graecolatinum Argentorat. 1539. 4. [Colon. 1676. med. 8.]

Lexicon, Antwerpiae editum, anno eodem 1539. 4.

Lexicon Graecolatinum Basileae 1539. 4. apud Io. Walderum cum praefat. Simonis Grynaei, qui illud his verbis laudat, fane magnificis: [P] Lexicon igitur, adolescens, hoc graecum ad summum, quantum maxime fieri potest, perductum habes. Copiosus et vocibus pluribus refertum nullum exstat, comparatu facilius nullum, ad usum accommodatum meliusque nullum etc.

Io. Chaeradami lexicopator etymon Graecolat. Paris. 1545. fol.

Nicolai Gerbelii Lexicon Graecolatinum A. 1546. MS. vidisse se Argentorati testatur Gesnerus in Pandectis p. 37. b.

Lexicon Graecum locupletatum ab Hadriano Iunio A. 1548. fol. et 1557. fol. ex offic. Hier. Curionis, fol. inscriptumque Eduardo, Angliae regi, fidei defensori et supremo Anglicanae ecclesiae a Christo capiti, quem titulum, Indici librorum prohibitorum insertum queritur, Iunius, ut videre licet in eius Epistolis pag. 124. pag. 469. sq. et 508. De Lexico isto iterum pag. 70. 223. et 180. ubi sex millibus vocum atque eo amplius auctum a se testatur. Ab hoc opere diuersus est eiusdem Iunii nomenclator, paruae molis liber, sed praeclarus et utilis, de quo infra.

Lexicon Graecolat. editum Lugd. 1550. fol. apud Frellonium^{*)}. Et aliud eodem anno Basileae, locupletatum a Io. Hartungo, post Arlenium, aliosque. Marc. Hopperi diction. lat. gr. Basil. ex off. Hier. Curion. 1563. fol.

IOACHIMI CAMERARII Commentarii insignes vtriusque linguae similiter, ut Budaei opus, nullum alphabeti ordinem observant, in quibus diligens praecipue exquisitio nominum, quibus partes corporis humani adpellari solent, additis, et functionum nomenclaturis, et aliis huc accedentibus. Basil. 1551. fol.

Jacobi

*) Lugduni apud Mich. Syluium, 1553. fol. Harl.

Iacobi Tusani Lexicon. gr. lat. Paris, 1552. fol. ingenti vocum accessione locupletatum: [rec. Venet. 1555. fol.]

Ex Budaei commentariis maximam partem decerptum Lexicon Graecolatinum *Caroli Stephani*, qui Roberti frater, Henrici patruus fuit, editum Paris. A. 1554. fol. cum additionibus MSS. Hoeschelii obuium Romae in bibl. Barberina.

Inter melioris notae Lexicographos merito suo refertur ROBERTUS CONSTANTINUS¹⁾, medicus Cadomensis, cuius Dictionarium Linguae Graecae, Cadomensi Civitati et Iacobo Dalechampio, viro docto et prae caeteris amico, ab auctore dicatum lucem vidit Genueae apud Io. Crispinum A. 1562 fol. 2. Volum. atque deinde cum additionibus *Francisci Porti* aliorumque recusum est ibid. A. 1592. fol. ne dicam de Lexico Graeco-Latino *Io. Crispini*, collecto ex eodem Rob. Constantino et A. 1566. 4. edito, quod manu Isaaci Vossii passim auctum, notatumque exstat in bibl. publica Leidensi^{m)}. Non, ut in thesauro H. Stephani sub radicibus vocabula, sed suo singula ordine per litterarum seriem digesta in Constantini [P] Lexico leguntur. Verum auctor in praefatione promittit *artificiosam tabulam*, in qua linguae graecae origines, annominationes et seruatō tantum alphabetico ordine in primum. Hinc maiore iudicio collectum Constantini Lexicon, quam Stephani thesaurum existimabat Io. Henricus Boeclerus in bibliographia curiosa, quae sine nomine auctoris vulgata primum, deinde Boeclero vindicata et sub Bibliographiae criticae titulo, cum Io. Gottlieb Krausii animadversionibus Lips. 1715. 8. prodiit pag. 19. Certe antequam Stephani opus videret lucem, omnium quorumcunque commentarios, qui unquam in graeca lingua erant editi, a Constantino superari, adfirmavit *Mich. Neander* pag. 457. erotem. Hebr. Sed praeterea etiam edere voluit Constantinus *de accentuum graecorum ratione* plenam breuemque commentationem; *Elegantias linguae graecae* eiusque cum Latina comparationem; *Compendiosam methodum studii linguae graecae* et de eiusdem auctorum lectione tractationem; denique *thesaurum rerum et verborum linguae graecae* per locos communes, in quo duo indices vice duplicis dictionarii, Graeci et Latini, et tertius rerum, quae in locis communibus tractantur, suam materiamque contineret. Licet vero integris corporis et mentis sensibus memoriaque valida centesimo tertio Constantinus diemⁿ⁾ obiisset, 6. Cal. Ian. promissa tamen illa non implevit, neque in lucem protulit, quod memoratur a Simlero, dictionarium, ex Homero ceterisque poetis graecis collectum, simile dictionario Nizolii in Ciceronem. Nihilominus thesauri spem quod fecerat, invidiam incurrit non leuem. Constantinum enim perstringere videtur H. Stephanus, nimis acerbus saepe eorum, qui idem cum ipso stadium decurrere ausi sunt, censor et Aristarchus, in praef. ad thesaurum suum pag. 17. his verbis: *Praestiti denique, lector, in hoc opere, vel potius praestare conatus sum, quae ipsum thesauri nomine non indignum reddant. Eam quidem certe titulum mihi praeripere iam olim conati erant quidam, quum me de hoc opere aggrediendo cogitare obaudiissent. Sed illi Ingaueſſe eorum adpellationi merito aliquis ex proverbio*

1) Conf. Io. Fabricius histor. bibl. Fabric. III. pag. 256. sq. Harl.

m) Crispini lexicon graec. lat. Col. 1615. 4. — Londini 1681. 4. Harl.

n) Vide Teissierii elogia Thuanica t. IV. p. 506. Bailletum iugemens tom. 3. pag. 137. Colomessii Galliam Oriental. pag. 103.

proutbio depromptum vocabulum ἀνδραγας adscripisset. Foris enim et titulo thesaurus erat; intus autem nihil aliud, quam vulgaris confusio, quae antea lexici Graecolatini recogniti nomine adpellabatur, nouis aliquot futuris aucta: aut (si mauis) quaedam interpolationum accessio, ut vel ex ipsa collatione perspicui potest, adeo ut periude esset ac si personatus Irus Croesum [P] se mentiri sub eius persona vellet. Contemnit etiam Constantinum eiusque laborem indignis modis Iosephus Scaliger in Scaligeranis pag. 101. et in Epistolis pag. 104. 107. quod ex singulari ac priuato in eundem odio profectum monet Huetius in Originibus Cadomensibus, gallice editis, cap. 24. quum patri, Iulio Caesari Scaligero, carissimus Constantinus fuisset, et per aliquod tempus communibus ab eo aedibus exoptatus, tanti etiam ob eruditionem et fidem atque integritatem aestimatus, ut ante obitum suum illi potissimum lucubrationum suarum ineditarum in lucem proferendarum curam voluerit committere. Conradus etiam Gesnerus in Epistola de libris a se editis pag. 21. Hoc anno, inquit, quo haec scribo, 1562. Genueae prodiisse audio longe copiosissimum Graecae linguae thesaurum a Rob. Constantino, incomparabilis doctrinae viro, ex Ioh. Crispini officina Huius Constantini habemus minime contemnendum etiam Latinae linguae supplementum, siue lexicon vocum rariorum, in postrema tunc Calepini editione praeteritarum, excusum Genueae apud Eustachium Vignon 1573. 4. quod manu Emerici Bigotii passim notatum fuit in bibl. praeclara Bultelliana: nec non nomenclatorem scriptorum, quorum libri exstant vel MSti vel impressi in bibl. Galliae et Angliae, indicemque bibl. Gesneri. Paris. 1555. apud Wechelum, 8. Notas in Celsum Lugd. 1566. 8. et Amst. 1687. 12. 1713. 8. In Dioscoridem Lugd. 1558. 8. Argentorat. 1565. 4. Et in Theophrasti hist. plantarum, cum Iul. Caes. Scaligeri ad eandem commentariis Lugd. 1584. 8. et Amst. 1644. fol. Ineditas eius in Plinii hist. nat. animaduersiones in bibl. Lamonia adseruari, testatus est Bailletus, eius praefectus: et nescio vbi vel edita reperiantur vel MSta deliteant, quae inter Constantini scripta typis excusa memorantur ab Antonio Teissierio tom. 4. elog. Thuanor. pag. 508. Aphorismi Hippocratis versibus redditi graecis et latinis: Iuliani imp. Misopogon et Epistolae in linguam latinam conuersae, nec non de antiquitatibus Graecorum et Latinorum libri tres.

De HENRICI STEPHANI Thesauro Graecae Linguae.

Stephaneae stirpi id fuisse proprium videtur, ut in communes studiosorum usus construeret thesauros *), Ciceronianum *Carolus*, [P] Latinum *Robertus* *), graecum *Henricus*: licet Graeci etiam magna pars Roberto eiusque studiis debeatur: ita enim de illo iam An. 1557. in praefatione ad Lexicon graecolatini Ciceronianum filius ipse, Henricus Stephanus, testatur, se propemodum vereri, ut Alexander olim patris Philippi victoriis materiam

o) *Theodorus Iansenius ab Almeloone de vitis Stephanorum*, Amst. 1683. 8. pag. 72. *Mich. Maittaire* in *Stephanorum historia*. Londini 1709. 4. pag. 352. [*Car. Steph.* thesaurus M. T. Cic. Paris. 1556. fol. — eiusd. L. L. cum graeca collatio. Paris. 1554. 8.]

p) *Roberti Steph.* thesaurus L. L. Paris. 1531.

Vol. VI.

II. tom. F. ib. 1536. fol. — auct. ib. 1543. III. tom. fol. — cum adnotatt. H. Stephani, curante Anton. Birrio. Basil. 1540. 1543. tom. IV. fol. — *Rob. Steph.* de lat. et graecis nominibus arborum, fruticum, herbarum, piscium et anium. Paris. Rob. Stephan. 1544. *Harl.*

riam triumphorum sibi eripi dolebat, ne sic patris sui in litteras meritis industriae suae laudem intercipi contingeret. *Et conatus quidem eius fortasse nihilo meis maiores: sed ut viribus, ita etiam effectum longe profecto sum inferior.* Ecce enim ille tibi non *Lexicon graecolatinum nescio quod, ex ineptissimarum adnotationum quadam velut colluvie conflatum, tanquam vestimentum aliquod ex vilibus scrutis confartinatum, sed ingentem et immensum linguae graecae thesaurum, iam a multis annis, sumtibus prope infinitis, ex praestantissimis linguae auctoribus tibi congerit atque coaceruat.* Qui certe illo latinae linguae thesauro, (quem etiam ipse cumulaverat) tanto erit opulentior, tantoque pretiosior, quanto maiores sunt illius, quam huius, ut omnes fatentur, dinitias. Post Robertum, A. 1559. defunctum, de excudendo thesauro iam A. 1561. cogitavit filius; nam die 13. Iulii illius anni datum est privilegium Caroli IX. Galliarum regis, cui A. 1570. 15. Febr. aliud Maximiliani II. imp. accessit. Non prius autem Thesaurus graecae linguae ab Henrico Stephano in lucem datus est, quam A. 1572. fol. quatuor voluminibus, dicatusque Maximiliano II. imp. Carolo IX. Galliae regi, Elisabethae, reginae Angliae, atque electoribus imperii, Friderico Palatino, Augusto Saxoniae et Ioanni Georgio Brandenburgico, nec non academiis, Vienne, Pragensi, Parisiensi, Oxoniensi, Cantabrigiensi, Heidelbergensi, Lipsiensi, Witebergensi et Francofurtensi, ad Viadrum. Opus incomparabile, amplas Graeciae opes totis canistris admetiens studiosis, et quod immenso labore stetit auctori, adiuto licet parentis industria *) et Friderici Sylburgii *) ac fortasse aliorum *), vnde omnes graecarum litterarum studiosos beneficio sibi obstrinxit tanto maiore, quod ab illo usque tempore, qui vberiores et accuratiores panderet graecae linguae commentarios, per annos centum et [P] quinquaginta repertus est nemo. In titulo ipso profitemur auctor praeter alia plurima, quae primus praestitit paternae in thesauro latino diligentiae aemulus, vocabula in certas classes distribuuisse, multiplici deriuatorum serie ad primigenia tamquam ad radices, vnde pullulant, reuocata.

*Nunc alii intrepide vestigia nostra sequantur,
Me duce plana via est, quae salebrosa fuit.*

Quamquam vero ingens laudeque sua dignus, nec inutilis labor etiam est ille, quo vocabula graeca ad radices suas primus reuocauit; tamen ad quotidianum usum studiosorum atque euoluentium compendium neutiquam opportunus, sed molestissimus est, adeoque aliis seruari commentariis, et lexicon identidem consulturos morari non debebat. Moratur autem incredibiliter non tirones modo, sed etiam eos, qui progressus non contemnendos in graecis litteris fecerunt: quam multis enim in vocabulis non satis constat etiam doctissimis de origine? deinde compositorum omnium, quum duae ad minimum radices

q) *Paterno auspicio atque ductu.* H. Stephanus praef. ad Adagia Erasmi An. 1558. Adde eius Epist. de typographiae suae statu, apud Almelo-veen pag. 177.

r) Frid. Sylburgius 1596. 16. Febr. Heidelbergae pestilentia interemptus est, teste Abrahamo Sculteto in narratione de vita sua pag. 4. ubi addit, H. Stephanum in adornando thesauro multum ab

eo adiutum. At Stephano facit iniuriam Melch. Adami in Sylburgii vita pag. 193. edit. in fol. quando scribit, potissimam thesauri partem eius labore constare: vnde reprehenditur a Bailletto tom. 3. iudiciorum de scriptoribus pag. 196.

s) Scaligerana pag. 145. *H. Stephanus non solus fecit thesaurum. Plusieurs y ont mis la main.*

radices esse debeant, incertum manet, sub vtra inuestigandum sit, etiamsi constet de radice vtraque. Ac nisi verborum indice, qui in quarto tomo exstat, studium inquirendi quodammodo Stephanus leuasset, multi haud dubie illud consulere plane desperarent, quia non possent id facere sine nimis magno eoque saepius faciendo quotidie temporis dispendio. At sic quoque duplici tamen labore opus, indicem enim primum, deinde in alio volumine locum ipsum evolvere est necesse. Et quamquam non crediderim, hanc esse causam⁴⁾, ut hodie vix vnus graece doctus reperiatur pro quinquagenis peritis graecarum litterarum, quales fuere bene multi renascentibus litteris, antequam Stephani thesaurus et Scapula in hominum manibus versarentur: nihilominus puto esse verissimum, [P] in lexico hanc esse virtutem maximam, ut, qui illo utitur, sine difficultate ac temporis iactura, quae inquirat, inuenire queat; itaque longe praeferendam methodum aliorum, qui non sub radicibus, sed suo quaeque loco per alphabeti ordinem vocabula singula exhibent exponuntque.

Non Parisiis, ut persuasum multis, sed Genueae excusum esse thesaurum, (neuter enim locus in fronte operis notatur,) merito ob rationes, quas suggerit historia typographi Stephaniani, statuit eruditus amicus et collega meus coniunctissimus, Mich. Richey, in Chrestomathia graeca, siue consilio de recte instituendo graecae linguae studio, cuius sectione VIII. de thesauro hoc disserit accuratissime. Idem non sine causa negat, duas illius exstare editiones, licet recentissimus ac diligentissimus historiae Stephanorum scriptor, *Michaël Maïtaire*, pag. 355. posteriorem etiam thesauri editionem prodiisse tam certum esse adfirmet, quam, quo anno prodierit, fatetur incertum esse⁵⁾. Sed post vulgatum A. 1579. compendium a *Io. Scapula*, quo maximam sibi factam iniuriam, et opportunam distractionem operis sui, tanto sumtu suo et labore perfecti, impediri, haud immerito dolet at, nouum frontispicium thesauro suo praefixit Stephanus, et in illo Scapulam pungit his verbis:

*Quidam tantum me capulotenus abdidit ensem,
Ager eram a scapulis, sanus at huc redeo.*

O o o o 2

In

5) Moyse du Soul in Epistola, inserta Nouellis litterariis, Amst. A. 1720. 8. editis gallice, t. XI. p. 133. *la pratique de mettre les mots non dans leur ordre alphabetique, mais sous leur racines, qui a eu lieu depuis que, pour le malheur des lettres, les Etiennees s'avisèrent de ranger tous les deriuez et les composez sous leur racine, a été une des principales causes de la decadence de Grec. Car qui est-ce qui pourroit supporter le degout, que cause cette methode? — aussi voyons nous ce qui en est arrivé. Je pose en fait, qu'au renouvellement des lettres en Europe, il y avoit plus de cinquante personnes pour une aujourd'hui qui savoient le Grec. Pour quoi cela? Est ce que le bon sens et la nouvelle philosophie ont fait découvrir à notre siecle, que les écrits des Grecs, sont ou ridicules, ou faux, ou un vain jargon comme les subtilitez de l'Ecole que ceux, qui ne savent pas les choses, confondent assez souvent avec la Philosophie des Anciens. Point du tout etc.*

4) Diversa esse huius Thesauri integra exemplaria, atque annis distantibus, typis denuo compositis, e prelo prodiisse, quod anno circiter 1580. factum esse putat *Maïtaire* in histor. Stephan. pag. 359. ductus rationibus probabilibus, contendit *Barth. Nic. Krohn*, Pastor quondam Hamburg. ad D. Mar. Magdal. in cat. bibl. suae (Hamb. 1793. 8.) pag. 174. et vberius atque copiosius exposuit rationes suas in epistola ad me, mense Maio 1791. data, ad quam quoque in catal. suo provocavit. Quare ego in fine huius sectionis illam formulis typographicis describendam curabo. Meum thesauri Stephan. exemplar, (vbi illud, quod in *Baumgartenii* Nachrichten von merkwürdigen Büchern, tom. IV. pag. 269-272. describitur,) in fine tituli habet notam anni: *Anno M. D. LXXII. excudebat Henricus Stephanus*. In bibl. *Pinelliana* exstiteri duo exemplaria; alterum sine anni nota, alterum cum nota a. 1572. (vide catal. illius bibl. tom. III. pag. 273. nr. 7433. et 7434.) *Harl.*

In aversa tituli huius noui facie, siue opistographo, etiam comparat Epistola, qua non modo grauiter conqueritur de iniuria, ab epitomatore sibi illata; sed etiam contendit, plura eaque magni momenti praetermissa a Scapula, quae poni lectorum intererat, in aliis etiam inuertisse eum ac peruertisse dicta, dum mentem atque artificium auctoris non adsequitur. Eandem querelam suam repetit Stephanus in palaestra de Lipsii Latinitate An. 1591. 8, edita, pag. 51. seq. ubi etiam nouo illo, quod dixi, frontispicio, ornatum thesaurum ipse posteriorem operis sui editionem pag. 54. adpellat, atque in Scapulam stringit hosce iambo, quos splendida bilis ipsi dictauerat:

*Opus redegit qui illud in compendium,
Impendium in eo temporis quam maximum
Fecisse dicit: vellet id pensare nos
Suae crumenae maximo compendio.*

[P] *Lectorum at ille maximo dispendio
Contraxit opus id, imposuit et omnibus.
Poena irrogetur huic ut non grauis tamen,
Tantum esse dignum dixerim suspendio.*

Sed operae pretium est, audire etiam Scapulam, ita causam suam agentem, et quantum Stephano debeat, vel non debeat, profitentem in praefat. ad Lectorem: *In hoc opere absolueno cum plurimum operis contriuissem, — — incidi forte in thesaurum, ab Henrico Stephano constructum, cuius sola inscriptione lecta, existimaui, me actum egisse. Verum cum thesaurum illum, penitus introspectum, praeter alia multa, a meo consilio discrepantia, diuerso etiam ab eo, quem secutus fueram, ordine scriptum fuisse re ipsa cognouissem, idque amicorum oculis subiissem, eorum iudicio fretus multisque rationibus adductus haec tandem in lucem prodire permisi. At vero ne thesauri illius Herculeo sane labore compositi, auctorem, bene de literis meritum, debita laude fraudare, aut me alienis plumis venditare videar, quid illi acceptum feram, fateri non grauabor. Cum enim in eo thesauro, tanquam in penu locupletissimo, dictionum vim et proprietatem melius exprimi, significationes distinctius collocari, pluribus aptioribusque exemplis confirmari, diuersas constructiones diligentius obseruari, denique quas tum veteres tum recentiores lexicographi, scholiastae, grammatici et alii, in graecas linguas cognitione excellentes viri, ad hoc argumentum pertinentia scripserunt, plenius contineri et accuratius quam in superioribus lexicis collecta exhiberi comperissem; ea inde potissimum deprompta meo instituto accommodaui, consultis iis quoque auctoribus, ex quibus illa in thesaurum fuerant relata. Paucissima ex pluribus exempla selegi, loquendi formulas non nisi magis necessarias exposui, ut liber, in nimiam molem excresecens, lectori taedium afferret, emptorem pretii magnitudine dererreret. Si autem in eo thesauro multa vocabula adiecta sunt, quae in aliis lexicis desiderantur, ita etiam non pauca, testimonio munita, huc accessisse, si quis collationem instituat, saepius deprehendet, atque adeo quamplurima adici posse non est dissimulandum. In hoc omnes eruditi consentiunt, nec Scapulam fraudandum laude industriae, licet iniquum praes studio, et de Domino quondam suo ac praeceptore) meritum haud bene: H. Stephani vero dolendam vicem, cui pro tantis laboribus*

laboribus suis et impensis, quibus omnes, litteris operantes, sibi maxime obligavit, hoc gratiarum loco repensum est, ut redacto ad inopiam identidem querendum fuerit, a thesauro se esse pauperem redditum. *Θησαυρὸς ἀείρος πᾶσιν ἐὼν ἐρίσος, ἐπὶ πάντας ἰμολ.*

*At thesaurus me hic ex diuite reddit egenum,
Et facit ut iuvenem ruga senilis aet.*

Quamquam etiam in celebrando et extollendo opere vilissimo haud minor est eruditorum consensus, quod horreum ac promtuarium totius Graeciae vocat Morhofius, Meric-
cus Casaubonus *) viri summi inaeestimabilem thesaurum, atque alibi, librum incomparabilem et vere thesaurum: tamen iamdiu simili desiderii et votorum consensione exoptant omnes, ut post tam diuturnum et longius saeculo spatium exoriat tandem aliquis, Stephanus similis, sed fauentiore utens fortuna, qui adiutus ab aliis *) suppleat, atque ex scriptoribus, vel post Stephanum demum protractis in lucem, vel ab eo non satis diligenter excussis, latifundia graeca amplius oculis omnium pandat, facilioreque et obvio utentibus ordine exponat. Vir doctissimus *Olaus Borrichius* in dissertatione de lexicis pag. 50. *Nemo merito suo laudatior Henrico Stephano, cuius graecae linguae thesaurus paene instar omnium est, solidus, cultus, locuples, in quo nisi tria desiderarentur, (primo, quod essent non pauca in iis, qui omnium manibus versantur auctoribus, hic omissa: secundo, quod multa id temporis Graecorum monumenta, hodie in publico notissima, nondum euulgata essent: tertio, quod voces plurimas plures admittunt significationes, quam quae in illo thesauro signatae sint,)* iam peruenisset ille lexicographorum Graecorum labor ad usque suos umbilicos. Fuit, quum plenius lexicon graecum exspectare iuberemur a viris, in Graecorum scriptorum lectione subactissimis, *Rich. Bentleio*, *Britanno*, *Laur. Normanno*, *Saeco*, et *Ludolpho Kustero* †), Germano: quorum hunc fatum praematurum interceptit et alios quoque ipsius conatus laudatissimos, editionem Hesychii, et thesauri latini recogniti evertit. *Normannum* similiter mors acerba eripuit sacris et humanioribus litteris. Bentleium animus ad alia amoeniora et splendidiora reuocavit. *Paulli Cornettae*, clerici regularis, *Lexicon Graecum* ex sacris et externis scriptoribus in quinque magna digestum volumina editionique paratum, laudat et Romae in bibl. patrum S. Mariae Magdalenae MStrum seruari testatur *Prosper Mandosius* in bibl. Romana pag. 150. De aliis, qui idem saxum voluerunt, iuvat, ne actum agam, [P] adponere notata a clarissimo collega meo, *Michaelis Richey*, in laudata Chrestomathia graeca: *Non dicam de exemplo thesauri Stephani, quod possidere mihi contigit, cui sua manu passim quaedam addidit Erasmus Schmidius. Ioh. Conradum Dietericum, professorem Giesensem, auctarium quoddam ad idem opus sub manu habuisse, in quo*

O o o o 3

errores

10) Pag. 42. ad Marcum Antonin. et in diss. de nupera Homeri editione.

x) Recto et aequissimo iudicio Mich. Maittaire in Stephanorum historia pag. 388. *Tantum adest, ut ob aliquot voces, in H. Stephani thesauro desideratas cum negligentiae inimulem, ut eius potius inastriam suspiciam, quod plures non desiderantur. In quam immanem molem excresceret, quam inexhaustos labores, quot Hercules*

huic operi inuigilantes viros, quot annos sibi deposceret thesaurus, qui uniuersa Graecorum omnium Auctorum vocabula variasque ipsorum significationes complecteretur.

y) Hic scripturus erat de lexicorum graecorum defectibus, vii narratur in actis erud. Lipf. 1710. pag. 105. in censura editionis Aristophanis, a Küstero curatae, Harl.

errores eius se detesturum sit pollicitus, sed, quum viveret, non inuenisse typographum, et post mortem eius omnem illum laborem in irritum cecidisse refert Morhofius, (aut qui Morhofium supplens, Ioh. Frickius.) lib. IV. Polyhist. capit. 8. §. 6. Imo discriptum plane deinceps auctarium illud fuisse intelligo ex fragmento eius, quod in manibus nonneminis esse significatur in neuen Bücher-Saal, tom. 1. pag. 963. Rem eandem, a Morhofio traditam, confirmat doctissimus Dieterici in professione grascarum litterarum successor, Io. Henr. Maius, fil. qui etiam in observationibus suis sacris lib. IV. pag. 161. seqq. voces CCLX. a sola praepositione οὐν incipientes, aut sine auctoritate adductas, aut plane a Stephano omisas, recensuit. Sic plurimas alias, eidem vel intactas, vel auctoritate nulla ab eo confirmatas, in uno Episteto et Simplicio obseruasse, iam pridem virum, in hac palaestra versatissimum, Simonem Ertmannum, scribit Borrichius in adpendice ad Analecta Lat. linguae pag. 51. qui et ipse ibi, quid in Stephano desideret, exponit, et complures nominat scriptores graecos, ex quibus ille vel parum, vel nihil in suum thesaurum adscierit. Ex solo Luciano vocabula CXLV. quorum haud facile ullum apud Stephanum offenderis, notauit Ioh. Ienius, et sua serie exhibuit in lectionibus Lucianicis lib. III. cap. 1. pag. 309. sq. Nec pridem ex solo Xenophonte Ioh. Grammius, professor Hafniensis, specimen dedit supplementi Lexicorum Graecorum ad calcem suae historiae Deorum ex Xenophonte, sive prodromi Antiquitatum Xenophontearum, quae dissertatio est Hafniae edita 1716. 4. ubi lexicon illud a p. 111. porrigitur ad p. 159. continetque voces, quae in praestantissimis studiosorum graecorum graecae linguae teruntur lexicis graecolatinis, (proinde et in thesauro Stephani.) vel prorsus non habentur, vel nullo auctoris classici testimonio confirmantur: fore etiam, ut idem vir doctissimus similes ex aliis quoque scriptoribus observationes aliquando adiiciat, spem esse dicit Seuerinus Lintrapius in praefat. ad Christiani Falsteri supplementum Linguae Latinae plag.)(Tanfabrum iam olim quatuor millia vocum graecarum, lexicis praetermissarum, collegisse, testatur filia eius, Anna Daceria, in notis ad Anacreontem²⁾. Nec dubito quin maximus etiam ad rem lexicam adparatus in promptu fuerit Ioh. Caspari Suicero, qui Lexicon graecum maius meditatus est, quod immenso fere labore collectum et in duos in folio tomos distributum omnes voces graecas exhibiturum erat, ipso promittente [P] in praefat. ad thesaurum Ecclesiasticum. Michael etiam Maittaire aliquando dicentem audiuit Busbeium^{aa)}, doctorem quondam saum in schola Westmonasteriensis, graece peritissimum, sibi virum quemdam doctum ostendisse bina volumina vocum, quae in H. Stephani thesauro non reperiuntur, ut refert in historia Stephanorum pag. 388. ^{bb)} De scriptis vtilibus variis grammaticis, quae in adpendice thesauri sui Stephanus exhibet, dicere me memini vol. VII. pag. 35. sq. Tomo autem primo praemit-

2) Locus est ad Odam LVIII. pag. 204. *Le mot anacréon dont Anacreon se sert en cet endroit, ne se trouve point ailleurs, et on le chercheroit inutilement dans les dictionnaires, aussi bien que beaucoup d'autres, que mon pere avoit autrefois ramassés, jusques au nombre de plus de quatre mille.*

aa) Hic est Busbeius, a quo vsum lexi Scapulae alumnus Westmonasteriensibus interdictum narrat idem Maittaire pag. 358.

bb) Multi alii passim collegerunt, aut adnotarunt voces, quae deessent in thesauro Stephaniano; ut Danielis Scott adpendicem ad thesaurum Gr. L. ab H. Stephano constructum, et ad lexico Constantini, et Scapulae, Londini 1745. tom. I. II. in fol. Reimari, Munthii, Fischeri, Abreschiique collectanea supplementaque, a me in Prolegom. ad hist. ling. gr. I. pag. 83. iam obseruata praetermittam; adici possunt: Adpendix ad Lexicon graeco lat. a Io. Scapula constructum, et ad alia Lexica Gr.

praemittuntur de laudibus graec. litterarum orationes binae, una *Stipionis Crateromachi* (Pistoriensis, Danieli Reinerio, patricio Veneto, inscripta, et altera *M. Antonii Antimachi*, habita in Gymnasio Ferrariensi: his subiunguntur excerpta ampla ex oratione tertia, quam in commendationem graecarum litterarum vulganit *Conradus Hersbachius*. Eadem cum prioribus duabus orationibus Iacobus Lectius praemisit corpori poetarum graecorum, edito Coloniae Allobrogum siue Genevae. A. 1606. fol. *Fabr.*

Epimetron.

Quae b. *Krohn.* de repetita Stephaniani Thesauri Gr. L. ad me scripsit, hic ponam.

De *repetita* et altera huius Thesauri *Stephaniani* editionis adhuc sub iudice lis esse videtur, *quaestionem*, an re ipsa exstet posterior? *aliis*, oblata de hoc opere eiusque editionibus differendi occasione, silentio praetereuntibus, *aliis* negantibus, *aliis* contra adfirmantibus viris rei literariae peritissimis. Sic *De Bure* (Bibl. instruct. Belles Lettres T. I. pag. 32. nr. 2243.) quum editionem, quae annum 1572. praefert, attulisset, quamvis in nota addita de *Scapulae* perfidia copiose differit, tamen de iis exemplaribus, quae anni indice destituuntur et quorum in frontispicio Disticho illo *quidam ἐν τῇ πύλῳ* etc. *Scapulam* pungit *Stephanus*, nihil habet, quod moneret lectores. Atque *Iac. Morellus*, biblioth. Venetae D. Marci custos, qui catalog. biblioth. praestantissimae *Maph. Pinelli* a se euulgatum vberioribus eruditissimisque annot., literariis instruxit, ad utrumque *Stephan.* Thesauri exemplar (catalog. tom. III. pag. 273. NN. 4733. 34.) de eorum dissimilitudine omnino nihil adfert. At, quod magis mirum, ipsi *Theod. Iansf. ab Almsloven*, qui singulari *Diff. Epistolari* ad *Io. Georg. Graevium* de *Vitis Stephanorum*, celebrium typographorum, de industria exposuit, alia illa exemplaria, quorum in titulis annus, quo typis expressa sunt, non exstat, omnino ignota fuerunt. Vid. pag. 72-74. et pag. 52. additi *Indicis Librorum*, qui ex omnium *Stephanorum* officinis unquam prodierunt.

His igitur subticentibus, *negant*, vniuersum Thesaurum Graecum ex *Stephaniano* prelo iterata vice prodiiisse, summi etiam in re literaria viri, *Io. Alb. Fabricius* cum eo, quem sibi consentientem adduxit *Mich. Richesio*, (h. l.), atque post hos *Sigism. Iac. Baumgarten* (*Nachrichten von merkwl. Büch. IV. Band. pag. 272.*) maxime ad ita statuendum hac ratione

Gr. e cod. MSto olim *Askeniano* in lucem nunc primum vindicata. Londini 1789. mai. 8. Continet etiam vocc. in Tragediis gr. praefertim, quae ab H. Steph. sunt omissa. Viri cuiusdam docti *specimen* supplementi vocum omissarum in H. Steph. thes. Gr. L. in Miscellaneis obsl. criticis in auctor. vett. vol. VI. tom. I. p. 179. sq. — Vir quidam doctus in ephem. litterar. Gothanis a. 1789. pag. 521. exhibet e *Meleagri* carminibus plura vocc. gr. singularis formae, quae in lexico Stephaniano desiderantur. — Similiter *Küster* ad Aristophanem, *Hemsterhusius* ad Lucianum et alibi, *Irmisch* in notis ad Herodianum et alii ad alios auctores gr. collegerunt et notarunt supplementa. *Harl.*

cc) De *Carteromacho*, siue *Forteguerra*, discipulo Politiani, viro doctissimo, qui An. 1513. diem obiit, consulendum *Diarium Venetum* (*Giornale de letterati d' Italia*) tom. XX. pag. 278. seq. [et *Bayle* diction. voc. *Carterom.* tom. II. pag. 65.] Oratio haec eius post editionem primam Venetam ap. Aldum 1504. 4. saepius lucem vidit, vt Basil. 1517. 4. Romae 1543. 4. et Baruthi, *Io. Fasoldo* curante, 1690. 4. Antimachi Oratio cum eius versione librorum Gemisti Plethonis de gestis Graecorum, aliorumque apospasmatorum Dionysii Halic. Demetrii Phalerei et Polyaei prodierat Basil. 1540. 4.

tione ducti, quod Stephanus, ut saepius ipsi querendum fuit, iniuria, *Scapula* sibi illata, ad inopiam redactus et a Thesauro pauper redditus fuerit, quam ob causam de repetenda eius editione ipsum, existimant, ne cogitare quidem potuisse. Sic in re facti argumentatione, ut ita dicam, dogmatica vsi, eo prolapsi sunt, ut, quod ipse *Stephanus* expressis verbis de Thesauri sui *posteriore* editione plus vna vice testatus fuerat, id ad suam tamen praeconceptionem ipsisque indubiam opinionem interpretarentur. Ita enim *Fabricius* supra: *Vbi (Palaestrae de Lipsii Latinitate pag. 54.) Stephanus etiam nouo illo, quod dixi frontispicio (in ea enim sententia Fabricius atque cum eo Baumgarten fuerunt nouum, modo frontispicium Thesauro suo, post illatam a Scapula iniuriam praefixisse,) ornatum Thesaurum ipse posteriorem operis sui editionem adpellat.*

Hac ratione negat *Fabric.*, licet bene nouerat, *Mich. Maittaire*, diligentissimum illum *Historiae Stephanorum* scriptorem, pag. 355. *adfirmasse, tam certum esse, prodisse posteriorem etiam Thesauri editionem, quam, quo anno prodierit, esse incertum.* *Maittaire* accersit *Io. Petr. Kohlius*, (de quo *Chrstph. Sax. Onomast. P. VI. in Anal. pag. 717.*) mox *Kiloni*, mox *Petropoli P. P.* qui, *Petropoli* relicta, *Hamburgi*, quum per plures annos ibi priuatis studiis literarum incumbens commoratus fuisset, vitam cum morte commutauit; vir literatissimus, et in libris eorumque editionibus explorandis atque diiudicandis acutissimus. Hic, ut ex eius ore ipse accepi, utrisque Thesauri exemplaribus sedulo collatis, nullus dubitabat, quin *H. St.* Thesaurum suum, quantus quantus est, altera vice prelo subiecerit atque denuo ediderit. Sed, fato praeventus, de eo, quod reperisse sibi visus fuerat atque in chartam coniecerat, nihil, quantum scio, cum orbe erudito communicauit, quamuis apud apimum constituerat.

A parte veri omnino stant hi *Duumiuri*, *Maittaire* atque *Kohlius*, quod ex ea, quam ipse ego institui, exemplarium collatione *his rationibus* clare euincitur.

I. *Ipsius Auctoris de editione posteriore repetitis testimoniis*, quorum unum in ea, quae auersa tituli, anni nota destituti, facie suae opistographo comparet, *Henr. Stephani admonitione de Thesauri sui Gr. Epitome, quae titulum Lexici Graecolat. nomi praefert*, postremo se lectoribus his verbis scriptis offert: „*Huic enim omnia (sc. addita, emendationes et censuras) non huic posteriori Thesauri editioni inferere (inferi autem, Lexico typis denuo compositis prelo iterum subiecto omnino non potuissent) verum seorsim edere visum est, ne ei, qui iam priorem emisset, posterior etiam, si habere illa quoque vellet, comparanda esset, sed in illa eiusque corollario diuitiarum Graecarum cumulum et ipse possideret. Vale!*“ Eiusmodi ipsius *Stephani testimonium* inest etiam *Disfichi*, quo Thesaurus in frontispicio exemplarium, quibus anni nota deest, Lectores alloquitur, *his verbis extremis*:

— — — — *sanus at huc redeo*

quorum sensus hic est: *Iam restitutus altera editione redeo, iterumque integer in lucem publicam prode.*

Alterum vero, quod ipse Stephan. exhibet testimonium, exstat in eius Palaestra de Lipsii Latinitate, A. 1591. edita, pag. 54. etiam, licet in peruersum sensum detortum, ab ipso Fabricio allegatum.

II. *Exem-*

II. *Exemplaribus utrisque* (quorum in citatione id, quod impressionis anni notam praefert, *Lit. A.* quod autem nota illa destituitur, *Lit. B.* insignietur) *oculis subiiciis atque inter se collatis.* Exhibebo igitur *diuersitatis specimina* non quae possem omnia, sed breuitatis studiosus, ex singulis Tomis solummodo quaedam *insignia* et eiusmodi, *quibus omnino diuersa atque dissimilia esse huius Thesauri integra Exemplaria et annorum intervallo typis denuo compositis e prelo prodixisse quandam eorum partem, extra omnem dubitationis aleam ponetur.*

- a) *Litterae unciales* siue grandiores *Romanas*, in interstitio singularum columnarum ad loca commode citanda et citata facilius citiusque inuenienda positae, (A. B. C. D. E. F. G. H.) in Exemplaribus *A* et *B* non ubiuis eisdem *versus* s. *lineae adhaerent*, sed quandoque in *A* altiore, in *B* inferiore locum occupant: tamquam, Tom. I. col. 37. 38. *Lit. G.* ad vocem *ΑΓΚΥΛΟΣ*; tom. II. col. 31. 32. it. col. 155. *H.* *litera* interstitio columnarum in *A* ad sextam, in *B* contra ea ad quintam lineam ante finalem comparet. Idem, quum quam frequentissime et in omnibus reliquis Tomis oculis subiiciatur, non est, ut asseram plura eiusmodi specimina.
- b) *Versus* s. *lineae* columnarum modo continent numero plures, modo pauciores voces in *A*, quam in *B*. et v. v. Tanquam tom. I. col. 489. in *από*, *A* lin. 1. voces 6. *B* autem 7. lin. 2. *A* voces 12; *B* tantum 11. complectitur. Tom. II. col. 31. lin. 15. *A* voces 8. et in fine *versus* vocis diuisae *duas* syllabas priores *Calo* —; *B* autem voces 8, et *unam* abruptae in *versus* fine vocis syllabam priorem *Ca* —; Ita habent etiam *A* et *B*. vers. 16. 17. 18.
- c) *Alia* in fine *versuum Syllabarum* ultimae vocis *distrahendarum ratio* in *A* quibusdam in locis observatur, in *B* locis iisdem *a lia*. E. gr. T. I. col. 38. vocis *ΑΓΚΥΛΟΣ* ad *Lit. G.*

A. lin. 2. *Epith* — Ouidio adun-
cus arcus

B. lin. 3. — — Ouidio ad-
uncus arcus

cf. Tom. I. col. 490. C. lin. 3. in *A* et *B*. Praeterea col. cit. G. lin. penultima iterum est inter *A* et *B* eiusmodi diuersitas

T. II. col. 31. lin. 15. *A*. — — *Calo-*
nes — *propria*,
— — — *B*. — — *Ca-*
lonas — *pro-*

et sic in hac columna in utroque *A* et *B* saepius. cf. pag. 159.

T. III. col. 471. lin. 20. 21. *A* — — τὸ λεγόμενον
ἐκ τῶν
— — — *B* — — τὸ λεγόμε-
νον ἐκ τῶν

*exemplaribus, ut (in A, non vero in B) col. 354. in principio versus
tertiū a fine, αταρχή pro Καταρχή, quod decidisset litera K. aut in-
strumento quo atramentum literis imponitur esset auulsa. s. c. 1130. i.
λεΦανταρχία pro ἐλεΦανταρχία.*

b) His omnibus addendae videntur quaedam utrorumque exemplarium *diuersitates* obuiæ in *T. I. foliis*, quæ *inde* a frontispicio vsque ad Lexici ipsum exordium decurrunt. Varietates quidem illas in Epigraphis, omiffis Priuilegiis, *H. Steph.* admonitione et in vtraque primi folii facie conspicuas in exemplaribus, anni nota destitutis, vt satis notas praeteriens, insigniores tantum referam.

Pag. 7. *Catalogus Auctorum Gr.* lin. 2. *A* — expositiones vocabulorum etc.

**B — — expositiones
vocabulorum etc.**

— *Auctores Gr.*; ratione generis scribendi, relati in suas classes, *uncis* in *A.* *curvatis*, in *B.* maximam partem *perpendicularibus rectis* inclusi sunt.

— in fine columnae primae in *A* verba: *Meae editionis*, solito charactere *Romano*, in *B* autem eadem ita dictis literis *cursum* comparent.

Pag. 9. fqq. in *A* signaturae b. j. b. ii. b. iii. b. iiij.

in B — — b. j. b. ij. b. iij. b. iiij.

— 12. lin. 33. Verbum lineae primum eamque inchoans: *Sunt* in *A.* in marginem paginae exteriorem extra lineam extrusum adparet; in *B* reliquis linearum initiis accommodatum.

Folio cum signatura A. i. post p. 20. A. SCIPIONIS CARTEROMACHI PI-
storienſis oratio etc.

B. SCIPIONIS CARTEROMACHI
Pistoriensis oratio etc.

— vocabulum postremum lin. vt. *A.* lingua
B. līgua

Præterea observandum, Titulos singulares tomi III. in *A* habere signaturam *Λ ai*.
et Tomi IV. *Λ Λ a a i*; quæ signaturæ defunt in *B*.

Iam, puto, satis esse ad euincendum, *re ipsa exstare iteratam et alteram Thesauri Stephani Græcæ editionem atque hanc esse eam, quæ anni nota desinitur.* Quo autem anno prodierit, incertum quidem, quod iam *Maittaire* asseruit; tamen certissimum, ante annum 1591. iam hancce alteram editionem euulgatam fuisse, quum in *Palastra de Lipsi* latinitate, quæ 1591. in lucem emissa est, ipse *Stephanus* illius posterioris editionis, ut iam obseruavi, fecerit mentionem.

Quid tandem ex his omnibus allatis de vtraque editione eiusque pretio decernendum atque statuendum? 1) Nihil refert, qua editione ad linguae graecae studium utaris; est enim illa altera ne vllis quidem additionibus locupletata, neque in priore minus recte dicta in

Pppp 2

posteriore

posteriore sunt emendata. 2) Prior, quae anni notam expressam habet, praestat re ipsa, quum ei sphalmatum operarum pauciora insint, editione posteriore. 3) Posterior contra ea, si non venustate, artis tamen typographicae et orthographiae maiori studio, atque historiae huius Lexici literariae, quos aperuit, fontibus omnino commendari videtur. — Addo *Epigraphen Thesauri Stephani Gr.* cum sua varietate *utramque* integram, in *nova Biblioth. Gr. Fabricianae* editione *Harlejana* ad pag. 79. Vol. X. adferendam, quum una atque altera a *Fabricio* omissa sit.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ, THESAURVS GRAE-
CAE LINGVAE, *Ab Henrico Stephano constructus.* IN QVO PRAETER
ALIA PLVRIMA quae primus praestitit (paternae in Thesauro Latino diligentiae
aemulus) vocabula in certas classes distribuit, multiplici deriuatorum serie ad primi-
genia, tanquam ad radices, vnde pullulant, reuocata.

THESAURVS LECTORI.

Nunc alii intrepide vestigia nostra sequantur
Me duce plana via est quae salebrosa fuit.

(Insignia Oliuae Stephani, cum *Noli Altum sapere*; sine subscriptione)

Anno M.D. LXXII, excudebat Henr. Stephanus. CVM PRIVILEGIO CAES.
MAIESTATIS, ET CHRISTIANISS. GALLIARVM REGIS.

altera Epigrapha:

ΘΗΣΑΥΡΟΣ — THESAURVS LECTORI, de ea quam fecit quidam eius epitome,

Quidam ἐπιτέμνων με, capulo tenui abdidit ensen:

AEger eram à scapulis, sanus at huc redeo.

De magno quod idem compendium adfert dispendio agitur in ea quae
proxime sequitur epistola.

(Insignia Oliuae Stephani cum *Noli Altum Sapere*; subscriptione)

HENR. STEPHANI OLIVA.

CVM PRIVILEGIO CAES. — GALLIARVM REGIS.

Haciensus Krohm. Harl.

ALIA LEXICA GRAECOLATINA.

Lexicon Graecolatinum *Petri Gyllii*, cum variis accessionibus aliorum, et notis a *Io. Hartungo* additis recusum est Basil. 1577. fol. ex officina Henrico-Petrina; sed optima et lo-
cupletissima exstat editio anni 1584. fol. in qua datur frui iunctim exhibitis observatis *Pe-
tri Gyllii*, *Guil. Budaei*, *Iacobi Tufani*, *Conr. Gersneri*, *Hadr. Iunii*, *Rob. Constantini*,
Io. Hartungi, *Marsi Hopperi*, *Guil. Xylandri* editorumque *Iac. Cellarii* et *Nicolai Hoeni-
geri*.

geri. Fabr. In meo exemplo edit. Basil. 1584. neque in titulo, neque in praefatione nomen *Petri Gyllii* reperire potui: neque *Io. Fabr.* in historia biblioth. suae, ubi parte III. pag. 253. sqq. de illo, praecipue de Budaeo et reliquis V. D. qui in titulo Lexici nominantur, copiose agit, Gyllii mentionem iniicit. Haec editio, quae, quoniam in titulo accesserunt nomina Xylandri, atque Cellarii, vulgo dicitur nouemuirorum, multo plenior quidem est, et curatior quam prior, quae septemuirorum nominatur, edita 1537. 1560. 1568. (cum notis, margini adscriptis, et collectionibus mssis fuit exemplum in bibl. Thottiana in cuius catal. tom. IV. pag. 68. sqq. 237. sqq. etc. multa varii generis lexica exstiterunt) 1572. fol. Contra haec habet multa vocabula, praecipue medica, quae in ed. a. 1584. desiderantur.

Io. Scapulae Lexicon ex Henrici Stephani thesauro, quicquid dissimulet, excerptum, et laudabili industria in *Φιλελλήνων* vsus digestum atque exornatum locupletatumque, prima vice lucem vidit Basileae A. 1579. (") fol. 1594. et Geneu. 1598. et cum Hypotyposii dialectorum *Iac. Zwingeri* Basil. 1605. et cum Latino *Laurentii Martii*, Palatini, indice 1627. (") et Lond. 1637. addito insuper *Io. Harmari* lexico Etymologico, [P] et denique accuratissimo studio Lugd. Bat. et Amst. 1652. fol. apud Elzeuirios et Hackium, curantibus *Cornelio Schreuelio* et *Lamberto Barlaeo*, qui Ioannis etiam Meursii Glossarium Graeco-barbarum abbreviatum, praeter varia opuscula grammatica, in thesauro H. Stephani obuia, adiecerunt. Haec editio recusa Basileae 1665. fol. Exstat etiam epitoma Scapulae edita A. 1598. 4. Ex laudato collega meo, Michaele Richey, comperi, duo exempla Scapulae, quibus egregia plurima ex lectione graecorum scriptorum adnotauerat Balthasar Stolbergius, *ὁ μακαρίτης*, esse in manibus Reu. Theod. Dassbuii, antistitis Rendsburgensis. Inter alia in illis annotationibus Stolbergianis videre licet voces phrasisque scriptorum sacrorum noui foederis, testimoniis auctorum graecorum comprobatas. Sic in bibl. Barberin. adseruantur lexica Tusani A. 1552. fol. et Rob. Constantini A. 1562. fol. manu Hoefschelii passim aucta et emendata.

Dictionarium quadruplex, anglicum, latinum, graecum et gallicum. Lond. 1580. fol.

Eduardi Grant, qui Crispini Lexicon quater vel quinquies mille vocibus auxit, lexicon graecolatinum Lond. 1581. 4.

Lexicon trilingue: Argentorat. 1611. fol.

Dictionarium tetraglotton, latinum, graecum, gallicum et belgicum. Franecq. 1612. 8.

Morelli thesaurus linguae latinae, graecae et gallicae, ex emendatione Auberti, Lugd. 1612. 4.

Pppp 3

Is. Hub-

cc) Falluntur, qui A. 1570. assignant, vt auctor clarissimus historiae Stephanorum pag. 359. et bibl. *Fabriciana* Helmst. tom. 3. p. 250. [ubi de hoc. lex. de Scapula, Zwingero, Harmaro et Io. Meursio copiose agitur.]

dd) *Lawaetz* I. pag. 447. citat praeter ea editiones, Basil. 1580. fol. — ibid. 1589. fol. — Geneu. 1628. fol. — atque in supplem. pag. 307. edit.

Basil. 1600. apud H. Petrum cum Scapulae tabulis de dialectis fol. — Lund. 1696. fol. — cum Meursii glossario contracto Basil. fol. II. vol. Noua et insigniter locupletata edit. a pluribus annis promissa est in catal. librorum Lipsienfi nundin. sed nunc quando ea editio cui *Kronbiegelius* et *Reusmannus* immortui sunt, iam paene profligata, lucem adspiciat dies docebit.

Harl.

Is. Habrecht Ianua linguar. filinguis, lat. germ. gall. ital. hisp. et angl. Argentor. 1630. 8.

Henrici Decimatoris thesaurus linguarum latinae, graecae, hebraicae, gallicae, itali-
cae et germanicae. Lips. 1613. fol.

[Lexicon gr. lat. ad formam Henr. Stephani; f. l. ap. Guil. Laemarium. 1598. 4. — Ge-
neuae ap. P. Aubert. 1616.

Io. Crispini lex. gr. lat. Colon. Allobr. 1615. 4.

Io. Serpili diction. lat. graec. et germ. infer. Antwerp. ap. Steelfium. 1545. 4.

Henr. Stephani epitome thesauri ling. gr. f. lexicon gr. lat. Ebroduni, 1623. 4.

A. M. Szwencienfi lexicon lat. graec. hung. Hannou. 1611. 8.

Lexicon philol. et etymolog. graeco-lat. — anglicanum. Londini. 1677. fol.

Io. Gzselii lexicon graecum. Aboae. 1749. teste Lawaetz. supplem. pag. 308. *Harl.*]

LEXICA MINORA.

Had. Iunii nomenclator, rerum nomina propriis vocabulis expressa variis linguis ex-
plicans, Antwerpiae An. 1567. 8. editus et 1576. 1583. [Francf. 1591. ibid. 1620. — auct.
ab *Herm. Germberg.* ap. Stoer 1619. 8.] deinde recusus: Edmundo Richerio iudice nec lau-
dari satis nec digne aestimari potest, cum loco breuissimi optimique commentarii in omnes
antiquos auctores esse possit. c. 6. obstetricis animor. pag. 227. *f*)

Balthasaris Garthii lexicon graeco-latinum Francof. 1602. 8. et deinde saepius. Gar-
thius olim bilinguis, iam trilinguis, hoc est Lexicon latino-germanico-graecum, adornan-
te *Koernig.* Norib. 1658. 8. — curis secundis *Georgii Matthiae Koernigii*, cum praefat. B.
Ioh. Mich. Dilherri. Norimberg. 1679. 8.

Eilhardi Lubini clavis graecae linguae, siue compendiosum lexicon latino-graecum
et graeco-latinum, una cum sylloge sententiarum *f*), quibus Vocabula linguae primitiua
continentur, Rosloch. 1605. 1609. Lubec. 1612. 1620. Lips. 1633. et ex Danielis ac Phi-
lippi Parei recensione Francof. 1643. 1662. 8. Lugd. Bat. 1644. 12. Amst. 1647. 1651. 1664.
12. et cum interpretatione germanica Norimb. 1718. 8. *Fabr.* Animaduerti quoque, ci-
tatas esse edit. Lipsiae 1630. 8. — Brunsvici 1677. 12. — Hannou. 1682. 12. — Norib.
1670. 12. et 1690. 8. — Londini 1669. 8.

Io. Kuapii lexicon gr. latin. Antwerp. ap. Gymnicum. 1539. 8. *Harl.*

Antonii Lambegois Graecae linguae breuiarium graecolat. Duaci 1626. 8.

Io. Amo:

ff) In compendium redactus in vsum scholar.
Marchic. Berol. 1647/8. *Harl.*

gg) Hae sententiae solent etiam Schreyclii lex.

subiici. Similiter radices linguae graecae versibus
gallicis complexus est *Claudius Lancelotus*, mo-
nachus Benedictinus.

Io. Amosi Comenii Ianua linguarum, graecis additis a *Theodoro Simonio*, Holsato, Amst. 1642. 12. ex *Steph. Curcellaei* recognitione Amst. 1649. 8. [Multae edd. exstiterunt in bibl. Thottian. v. cat. IV. p. 620. 630. sq.]

Cornelii Schrevelii Lexicon manuale graecolatinum analyticum et latino-graecum, Lugd. Batau. 1654. 8. 1657. 8. ib. 1670. 8. et ex quinta editione, in Belgio curata, Amst. 1682. etiam emendatius prodiit cura b. doctoris mei, *Io. Godofredi Herrichen*, Lips. 1684. 8. Dresd. 1707. 8. et ex recensione *Henr. Ludolphi Holtzkampii* Amst. 1709. 8. Auctum graecolatinum per *Iosephum Hill*, et latino-graecum a *Ioh. Hutchinsono* Lond. 1663. 8. *Fabr.* Praeterea memorantur edd. Lugd. Batau. 1664. 1676. 1682. Amstel. 1684. 8. 1700. 1709. 8. auct. ab *Hillio*, Cantabr. 1685. 8. — Lips. et Budissin 1696. 1702. 1707. 1714. 8. — edit. aucta, Patauii 1715. fol. — Dresdae, 1736. 1752. 1762. 1767. 1775. 8. *Harl.*

[*Dan. Schulz* lex. gr. lat. Sedini. 1668. 8.]

Gaulemi Robertsoni thesaurus linguae graecae, a *Iosepho Hill* auctus, ad voces circiter 24000. Lond. 1676. 4. non immerito laudatur a *Colomesio* pag. 79. bibl. selectae; est enim lexicon omnium in eo genere locupletissimum et emendate excusum.

M. Gottlob. Frid. Peckii liber memorialis graecae linguae ad modum similis *latini Cellariani*, voces primitivas et sub illis derivatas et compositas naturali ordine exhibens, cum praef. M. *Io. Davidis Schreberi*. Dresd. 1709. 8.

— *Ioannis Casparis Suiceri* Lexicon graecolatinum, Tiguri 1683. 4. qui maius etiam aliud, duobus vol. in fol. adornasse se testatur in praefat. ad *Thesaurum Ecclesiasticum* quod lucem haud vidit.

Lexicon graeco-latino-germanicum Francofurti 1698. *Zunzeri* sumtibus curatum, bonae notae.

Lexica latino-Graeca *Io. Gerlaci Wilhelmi*, *Ioh. Lindneri* etc.

Beniamini Hederichii ⁴⁶⁾ lexicon manuale graecum, cuius nuper spes facta est, omnibus sui generis lexicis, quae exstant, longe locupletius promittitur in tres partes, videlicet hermeneuticam, analyticam atque syntheticam diuisum, forma octaua maiore. *Fabr.* Prodiit Lipsiae 1722. m. 8. — per *Patrik.* Londini, 1739. 4. — auctum a *Morell.* ib. 1778. 4. post repetitas *Sam. Patricii* curas multis vocabulorum millibus plurimisque novis significationibus verborum locupletatum, et multis modis castigatum et emendatum, cura *Io. A. Ernesti.* Lipsiae, in bibliopolio Gleditschii: prostat etiam Londini apud *Nourse*, 1767. mai. 8. — ib. 1775. — ib. auct. cur. *M. Wendleri*, 1788. — auctor et emendatior edit. cura eiusdem, Lips. et Londini 1796. mai. 8. De *Ernest.* edit. aperte iudicat *Wytttenbach* in praef. ad suas eclogas historicas pag. XXVI. sqq. *Reiske* vero *Ern.* inuit in altera edit. et conquestus est de ingrata opera, in vita sua, ab eius vxore edita pag. 85. *Harl.*

Io. Christianum quoque *Hertzogium*, praeclaris lucubrationibus notum et graecae linguae haud mediocriter peritum, lexico graeco digerendo [T] operam suam addixisse, libenter

hh) *Geschrte Zeitungen* A. 1719. pag. 200.

libenter intellexi ex *Gottlieb Stollis* introductione in historiam eruditionis, edita A. 1718. 8. Germanice. pag. 228.

Insigne etiam specimen lexicī noui graeco-gallici lucem vidit in Gallia, *Projet d'un dictionnaire grec*. Vide Mem. de Trevoux, Iuin 1718. pag. 1118. Journal des Savans 1718. Decembr. pag. 671. Hic gustus facile saluam mouebit graecae linguae studiosis, ut totum opus absolutum videre desiderent, quod dictionariis, hactenus editis, locupletius futurum est et acuratus. Ut tamen pluribus inferuiat, ex graeco-gallico oportebit adornari graeco-latīnum, vel Gallorum exemplo ab aliis etiam nationibus graeco-germanicum, Graeco-anglicum etc.

Theodori, Polycarpi F. Dictionarium graeco-latino-Russicum prodiit Moscae 1704. 4. Vide Acta Erud. tom. 4. supplem. pag. 500. *Fabr.*

[*Nic. Görtleri* Lexic. vniuers. quatuor linguarum, lat. germ. graec. et gall. Basil. 1731. m. 8.

Barth. Castelli lex. medicum graeco-lat. Geneuae 1747. m. 4.

Abr. Kall specimen supplementi thesauri graecae linguae Stephaniani ex Theognidis sententiis (litt. A.) Hafniae 1760. 8.

Thesaurus trium linguarum, latinae, gallicae, graecae. Paris 1762.

M. Chr. Zimmermann, Prof. in Gymnasio Stuttgart. nouum lexicon manuale graeco-latinum et latino graecum, in vsum scholarum. — cum praef. *I. P. Millari*, Rect. et Prof. in Gymnasio Vlmensi. Stutgardiae 1771. mai. 8.

Constantini Georgii Dictionarium IV. linguarum, graecae scil. literalis, graecae vulgaris, latinae atque italicae. Venet. Bortoli. 1757. II. vol. 4. — auct. *G. Conf. Ioanninensis*. Venet. typ. D. Th. Ioannienfis. 1786. fol.

The Origin of Language and Nations hieroglyphically, etymologically and topographically defined and fixed, after the Method of an English, Celtic, Greek and Latin-English lexicon. — by *Roland Iones*. Lond. 1764. 8.

I. W. I. Dillenius griechisch-deutsches Woerterbuch für die Jugend, nach Schellerischen Plan gearbeitet, mit einem griechischen und deutschen Index. Lipsiae 1784. m. 8. — ed. II. emendat. auctior, ibid. 1792. mai. 8. — ed. III. auctiorem promisit auctor anno praeterito.

M. I. C. Vollbeding griechisch-deutsches Handwoerterbuch, zum Schulgebrauch. Lipsiae 1784. mai. 8. — Eiusdem Supplemente, Emendationen und Berichtigungen etc. Lipsiae 1788. 8. — deutsch-griech. Handwoerterbuch. ibid. 1790. 8.

I. Gottf. Haas, (Correct. scholae Schneeberg.) Vollstaendiges griechisch-deutsches Woerterbuch. *Erster Band*. A. — K. Lipsiae 1797. 8. conf. Ien. A. L. Z. a. 1797. nr. 252. mens. Aug. pag. 361. sqq. — Praestantia superabit minora lexica id, quod cel. *Schneiderus*, Prof. Francof. ad Viadrum, secundum ordinem etymologicum vocabulorum colligere et componere coepit:

I. G. Schneideri Kritisches griechisch-deutsches Handwoerterbuch beim Lesen der griechischen profan-Scribenten zu gebrauchen. tom. I. Züllichau. 1797. med. 8. (Tom. II. nundinis vern. Lipsf. prodibit.)

Huc quoque pertinet egregium opus: *Lexicon technologicum graecorum rhetorum*. Con-
gessit et animaduersionibus illustravit Io. Christ. Theoph. Ernesti, philos. prof. Lips. Lip-
siae 1795. med. 8. *Harl.*

Lexica specialia et indices graecarum vocum in scriptores quosdam singulos graecos.

In POETAS quidem:

In *Homerum* Wolfgangi Seberi indicem, Lexicon analyticum Lud. Culonii, clauera
Ant. Roberti et G. Perkinii, fac. Sorgeri phraseologiam Homericam, et epitheta ex Iliade
per Nic. Prustum collecta, iam memoravi lib. 2. c. 3. §. 29. seq. [vol. I. pag. 339. sq. cum
meis additamentis, et pag. 565. de *Dammii* nouo lexico gr. etymologico. Berolini 1765.
4. *Harl.*] quibus addere licet indicem locupletissimum graecum, quem Eustathii ad Home-
rum commentariis subiunxit in Romana editione Matthaeus Debares siue *Deuarius*: alium
Basileensis *Endorews* curator. Indicem item, de quo Scaliger in Scaligeranis pag. 145. vbi
de H. Stephano: *l'indite des mots d'Homere est bon*. Indicem item Ascani Persii, Romae
editum: Indicesque graecos in volumine utroque editionis praeclarae Homeri Barnesianae
[et Ernestinae] subiunctos. Ieremiae Hoelzlini indicem in Iliad. lib. I. V. et IX, editos a Theod.
Schreuelio Lugd. Bat. 1642. 8. Homeri epitheta, a *Iacobo Reuio* collecta, habuit MSta Iaco-
bus Perizonius, legavitque ea bibl. Leidenii. Indicis omnium vocum Homericarum Sebe-
riano etiam digestioris et elaboratoris, nescio quo auctore, specimen Giesla ante aliquot
annos ad me misit vir doctissimus Io. Henricus Maius, filius. *Fabr.* De Apollonii Lexico
gr. Iliados Odyss. vid. supra, vol. I. pag. 305. sq. *Harl.*

In *Hesiodum*, *Georgii Pasoris* in collegio Hesiodico Amst. 1623. 8. atque ex patris
schedis per filium Matthiam Pasorem index auctior in editionibus Hesiodi Schreuelianis
Amst. 1650. 1657. 8. Lips. 1684. 1713. et Amstelodamensi Ioannis Clerici 1701. 8. [v. supra,
vol. I. pag. 604. sqq.] Praeclarus etiam index graecus in Hesiodum eiusque scholiastas
exstat in editione Plantiniana 1603. 4. [P] quem auctor eius, Daniel Heinsius, pro glos-
sario et vocabulario Hesiodico lectoribus suis commendare non dubitat. *Fabr.* (Vincent.
Calà Orosii de Figueroa) index Hesiodeus. Neapoli 1791. mai. 8. *Harl.*

In *Theognidem* index Wolfgangi Seberi. Lips. 1603. 1620. 8. et index atque analysi
omnium vocabulorum in editione Francofurtensi a. 1701. et 1710. 8. quam notis etiam et
commentario instruxit Henricus Gottlob Iust, Professor Academiae Erfurtensis. [v. vol. I.
pag. 715. sqq.]

In *Phocylidem* et *Pythagorae aurea carmina* indicem omnium vocabulorum dedit idem
Wolfgangus Seberus *) Lips. 1604. 8. In *Phocylidem*, *aurea carmina* et *Naumachi* senten-
tias,

ii) Hic Seberus indices eiusmodi etiam in alios
poetas graecos, Apollonium, Euripidem, Sophoclem
Theocritum etc. adfectos habuit. Vide eius Epi-
stolam ad Iungermanum, post Hottomannianas

pag. 471. et de aliis pii huius et diligentis viri scri-
ptis *Godfridi Ludouici* historiam Rectorum schol.
pag. 130. sqq.

tias, indicem et analyfin grammaticam M. Adam Erdmannus Mirus, gymnasii Zittaviensis Conrector insigniter promeritus. Budissae 1715. 8.

In *Pindarum* et lyricos Aemilii Porti Lexicon Pindaricum Hanov. 1606. 8. et index locupletissimus omnium fere vocum phrasumque, qui exstat in editione Pindari Oxoniensi 1697. fol. Nam Erasmi Schmidii *πινδαρεα μέγαν* siue Concordantias Pindaricas, quarum specimen dedit in prolegomenis ad illum poetam, desideramus. *Fabr.* De *Porti et Damarii* lexic. vide supra, vol. II. pag. 77. et 78. *Euripidis* Phoenissis edit. Schüz Halae 1772. 8. vberimus graecitatis index additus est. *Harl.*

In *Aeschylum* index graecus vocum, in scholiis explicatarum subiungitur in editione Stanleiana, Lond. 1663. fol. [Lexicon Aeschyleum recentissimus editor, Cel. *Schütz* promissit. *Sophoclis* editioni Etonensi 1786. 4. index copiosissimus et *Euripidis* edit. Lipsienfis Tomo III. Euripideum Lexicon est additum.]

In *Aristophanem* *πινὰξ ἀπάντων τῶν ἀξιολόγων ἀφθονώτατος* occurrit in editione graeca Basileensi Frobeniana 1547. fol. repetitus etiam in graeco-latina Geneu. 1607. fol. Sed longe plenior index vocum Aristophanis, accuratiorque debemus viro eruditissimo, Ludolpho Kuster, in editione comici, quam adornavit, praestantissima, Amst. 1710. fol.

In *Menandri et Philemonis* fragmenta index graecus a Ioanne Clerico adiectus, cui plura etiam inserta ex inedito Photii Lexico, Amst. 1709. 8.

In *Callimachum* index graecus vocabulorum omnium exstat ad calcem editionis Parisiensis An. 1674. 4. quam dedit Anna, Tan. Fabri filia. Cum tempore fragmenta plura accesserint in editione Callimachi Graeviana Vtraiecti 1697. 8. etiam index graecarum vocum in illa [et Ernestina] occurrit locupletior.

In *Lycophronem* index vocabulorum omnium auctore Richardo Wright, Londinensi, exhibetur in editione vtraque Potteriana Oxon. 1697. 1702. fol.

[Editioni *Apollonii* Rhod. Argonaut. Shawianae adiectus est Index omnium vocabulorum emendatus in ed. Lipsienfi 1797. 8.]

[P] In *Thucritum, Moschum, Bionem et Simmiam* dictionarium Doricum Aemilii Porti, Francof. 1603. 8. [Plenum lexic. adhaeret edit. Reiskianae]

In *Dionysii* periegesin dolendum est *Balthasari Scheidii* indicem futo viri praeclarissimi interceptum esse, cuius spem ille fecit praefat. ad indicem in Herodianum.

In *Oppiani* Halieutica glossarium, de quo supra §. IX. de glossario, a Rutgersio edito.

In *Musaei* carmen de amoribus Herus et Leandri index omnium verborum subiicitur editioni, quam cum variorum notis adornavit *Daniel Parsus*. Francof. 1627. 4. et editioni cum nouo indice graeco Io. *Henrici Kromayeri*, Halae Magd. 1721. 8.

In *Nonni* metaphrasin Evangelii Iohannei, index graecus Frid. Sylburgii, in editione Commeliniana 1596. 8. recusa Lips. 1618. 1629. 8. [sed omnibus bonis et recentioribus edd. poetar. g. addi solent indices varii generis.]

IN SCRIPTORES PROSARIOS.

In *Herodotum* lexicon Ionicum Aemilii Porti, Francof. 1603. 8. glossarium breue, *λέξεων ἱώνων συλλογή*, et Ioach. Camerarii atque H. Stephani recensio et interpretatio vocum Herodoti, quae exstant in editionibus huius scriptoris melioribus Stephaniana Iungerman-

Iangermanniana, Galeana, Gronoviana [et Wesseling.]. Breve aliud lexicon Anonymi τῶν Ἡεροδοτέων λέξεων, quod ex codice Goldasti occurrit in editione Gronov. p. 748. Mauffacus existimavit, esse excerptum ex Apollonii γλῶσσαις Ἡεροδότης, quas ex magno Etymologico supra nominavi §. VIII. v. *Apollon*. Idem illud H. Stephanus pridem A. 1564. 8. ediderat ad calcem sui Erotiani pag. 105. In Herodoto Tho. Galei habes etiam indicem dictionum Herodoti Ionicarum graeco-latium concinnatum a Nathane Nicols: et editionem Iac. Gronovii claudit index vocum graecarum, de quibus in notis differit.

In *Hippocratem* Erotiani et Galeni saepius edita, aliorumque deperdita glossaria memoravi l. 4. c. 38. §. 4. sq. in h. vol. p. 233. sq. ubi etiam dictum de Anutii Foëssii lexico Hippocrateo elaboratissimo Francof. 1588. Geneu. 1662. fol. et de Ioh. Conradi Dieterici Iatreo Hippocratico siue lexico in Hippocratis Aphorismos, Giesae 1656. Vlm. 1661. 4. nunc tantum addo, in ephemeridibus litterariis Parisiensibus A. 1715. mense Iulio p. 113. sq. propediem edendum promitti *Doucquerii*, medici Cadomensis, lexicon medicum vniuersale etymologicum et philologicum, in quo vndecies mille vocabula rarioris vsus ab auctoribus graecis latinis et gallicis adhibita illustrantur. *Fabr.* Id num editum sit, nescio. *Castelli* autem lex. med. supra in catal. lexicorum iam memoravi. *Harl.*

In *Thucydidem* index graecus verborum phrasiumque subiungitur in editione Wecheliana 1594. fol. alius in Thucydide optimi viri et non sine magno dolore meo litteris nuper erepti, Io. Hudsoni, Oxon. 1696. fol. [et Duckeri ed.]

In *Xenophontem*, Aemilii Porti index graecarum vocum phrasiumque et H. Stephani vocabula Xenophonti peculiaria vel cum Herodoto ac Thucydide communia, exstant in editionibus Xenophontis Sylburgiana Francof. 1594. fol. et Paris. 1625. fol. Io. Grammii specimen supplementi lexicorum ex Xenophonte, ad calcem historiae Deorum siue prodromi antiquitatum Xenophontearum. Hauniae 1716. 4. *Fabr.* Ernestium, Schneiderum, cum primis Zeunium utiles et egregios indices adieciisse editionibus suis opusculorum Xenophont. supra, in vol. III. libr. 1. cap. 1. in catal. editt. Xenoph. ostendi. *Harl.* Specimen Indicis Xenophontei nuperrime edidit Prof. *Frid. Guil. Sturzium*, Gerae, 1798. 4.

In *Isocratem* Hieron. Wolfii index in editione Basil. 1549. fol. [in edit. Auger. T. III.] Michaël Neander in phraseologia Isocratis, Basil. 1558. 8. H. Stephani diatriba de vocabulis nonnullis et loquendi generibus ab Harpocrate et Suida apud Isocratem observatis, in editione Isocratis A. 1593. fol. et ad calcem Harpocratonis illustrati a Iac. Gronovio Lugd. Bat. 1696. 4. Non repetenda hoc loco, quae de Harpocrate et aliis in Rhe-toras Lexicis dixi libr. 4. cap. 38. §. XI. sqq. [pag. 244. sqq. in h. vol.]

In *Platonem* plura veterum Lexica deperdita memoravi lib. 4. c. 38. §. 10. [pag. 242. ubi quoque agitur] de Timaei Lexico. Non contemnendus etiam index vocum subiicitur editionibus Platonis graecis Basileensibus 1534. et 1556. fol. *Fabr. Fischerus* iam a pluribus annis promissit clauem Platoniam, et locupletissimum eximiumque indicem subiecit *Find-eisen* suae editioni doctae Platonis Gorgiae, Gothae 1796. 8. Lexici Platonici specimen diss. *W. Iac. Wagner*. Goett. 1798. 8. *Harl.*

In *Aeschinis* tres dialogos index graecus verborum et phrasium locuples subiunctus editioni praeclarae graeco-latinae *Petri Horrei*, Leouardiae 1718. 8. [in primis *Fischeri* editionibus.]

[Reiske locuplet. indices confecit ad *Aeschinis*, *Lyfiae*, *Demosthenis* etc. orationes in edd. oratorum graecor. — In Reiskiana. editione Opp. *Plutarchi* tom. XI. et XII. continent amplos indices. De editionibus autem cum vberioribus indicibus iam in singulis capitulis de auctoribus ibique in notitiis editionum egimus. Addam *Woerterbuch nach den Capiteln des Palaephatus von unglaublichen Begebenheiten* etc. Coburg. 1784. 8. Doctiorem vero indicem s. clauem subiecit *Fischerus* suis *Palaephati* editionibus. v. supra, vol. I. pag. 191. — *I. F. Ditschmanni* — vocabularium graecolat. in *Gesneri* *Chrestomath.* gr. et in *Xenophonis* M. S. itemque in *Homeri* libros VI. priores, etc. Stendal. 1785. 8. — *Epistatus* ed. Vptoni habet vberimum indicem, et ita alii plures auctores hoc praecipue saeculo a viris doctis illustrati editique. *Harl.*

In *Aristotelem* indices graeci optimi subiuncti in editione Philosophi operum accuratissima graeca Wecheliana A. 1587. 4. quam *Friderico Sylburgio* debemus. Idem vir egregius magno studioforum huius linguae fructu similibus instruxit indicibus alios etiam, quos vulgavit scriptores, vt *Dionysium* ¹¹⁾ *Halicarnasseum*, romanae historiae scriptores graecos minores, nec non *Pausaniam*, *Etymologicon magnum*, *Iustinum* [P] *Martyrem* et *Clementem*, *Alex. Theodorasti* libros de curatione graecar. adfecti. Lexicon autem vocum *Aristotelicarum*, ad philosophiam pertinentium, *Petro Petito* auctore, quod breui proditum scribebat *Menagius* ad *Laërtii Platonem* pag. 160. b. lucem non vidit. Pridem quoque intercidit *Clitarchi* liber de interpretatione vocabulorum *Aristotelis*, quem laudat *Eustratius* in IV. *Nicomacheorum*. Sed exstat D. *Martini Fogelii* lexicon insigne vocabulorum, homonymorum praecipue apud *Aristotelem*, editum Hamb. 1689. 4.

In *Theophrasti* *Characteres Ethicos*, Index praeclarus analyticus *Petri Hedelini*, curante *Erico Benzelio*, Vpsaliae 1708. [Melior est *Fischeriana*.]

[Lexicon *Polybianum* vtilissimum in edd. *Ernesli* et *Schweighäuseri*. *Harl.*

[In *Apollodori* Bibl. ed. *Heyn.* Index.]

In *Plutarchi* librum de puerorum institutione index analyticus et lexicon *Olai Hesychii* Lipsf. 1705. 8. [et ed. *Heusingeri*.]

In *Iulii Pollucis* *Onomasticon* index *Wolfgangi Seberi*, in edit. *Francos.* 1608. 4. et longe plenior accuratiorque *Stephani Bergleri* in editione *Pollucis* optima *Westleniana* Amst. 1706. fol.

Arriani historiam de expeditione *Alexandri* et de rebus Indicis vidi illustratam eruditis notis et vberimo indice vocum phrasiumque graecarum atque ad editionem, paratam a *Georgio Raphaelio*, pastore ecclesiae *Luneburgensis*, cuius obseruationes insignes ad *Nouum Test.* e *Xenophonte*, *Polybio* et *Arriano* digestas habemus.

In

¹¹⁾ Indices graecos in *Dionysium Halic.* et *Clementem Alex.* habes etiam in editionibus *Oxonienfibus* vtriusque scriptoris, quorum illam *Io. Hudso.* 1704. hanc *Io. Pottero*, *Oxonienf.* episcopo

debemus A. 1715. fol. Indicem in *Pausaniam* etiam in edit. *Lipsienf.* A. 1698. fol. in *Iustinum Martyrem*, in edit. *Parif.* 1615. 1636. fol. *Witeb.* 1686. fol.

In *Aesiani* varias historias Lexicon concinnavit *Io. Schefferus*, Argentorat. 1647. 166a. 8. deinde auxit et emendavit in sua editione *Ioachimur Kuhnus*, Argentorat. 1688. 8. et nouo accuratoque studio *Inc. Perizonius*. Lugd. Bat. 1701. 8. [et Kretschmarus in indice in edit. Dresdae et Lips. 1746. 8.]

In Herodiani Historiam Lexicon, siue index graecus analyticus locupletissimus *Balthasar Scheidii*, ad calcem editionis Boeclerianae Argentorat. 1662. 1672 et 1694. 8. [Add. Indices editi. Wesseli Diodori Siculi et Reinarii Dionis Cassii Opp.]

In *Sextum Empiricum* index graecus, subiunctus editioni, a me curatae, Lips. 1718. fol. auctorem habet iuuenem egregium, Nicolaum Feddersen, Flensburgensem.

Ex *Luciano* indicem vocum, quae in Henr. Stephani thesauro omissae sunt, consignauit Ioannes Ienius libro tertio lectionum Lucianearum cap. i. p. 309. 316. Hag. 1699. 8. [Plenus index complet tom. IV. edit. Reitzianae.]

[Index vocabb. Græ. in *Himerii* Opp. ed. Wernsdorf. — in Geoponicorum ed. Niclas T. IV.]

Man. Moschopuli in Philostrati imagines lexicon MStum supra §. VIII.

[P] In catalogo bibl. instructissimae Bultellianae p. 343. memorantur Lexica quaedam graeca edita ad quorum margines Emericus Bigotius manu sua notauerat voces usurpatae a *Porphyrio*, *Iamblichō*, *Polyaenō*, *Dione Chrysostomo* et *Aristaeneto*: nec non a patribus graecis, *Iustino*, *Origene*, *Athanasio*, *Gregorio Naz.* *Cyrillo Alex.* *Theodorito*, *Nilo*.

Bene *Mich. Maistaire*, vir egregius, in historia Stephanorum pag. 389. *Mihi rudi quidem, sed litterarum amantiſſimo, veniam dent eruditi, si cupiam, ut ne quis auctorem veterem editurus se opere proposito defunctum putet, modo ipsum nitido caractere, chorta magnifica, notis luulentiſſis ornatum exendi curauerit, nisi non inſuſum indicem, sed lexicon ipſi auctori peculiare accommoget.*

Non omittendum etiam hoc loco H. Stephanī graeco-latinum *lex. Ciceronianum*, editum Paris. 1557. 4. in quo graecorum scriptorum loca, a Cicerone citata, cum Tullii versione exhibentur, graecisque illorum vocibus ordine alphabeti descriptis, interpretatio Ciceronis laudatissimo instituto adiungitur. *Fabr.* Adde Lexicon Ciceronianum graecolatium et castigationes in quam plurimos locos Ciceronis. Aug. Taur. 1743. mai. 8. *Harl.*

Ad ea denique, quae de lexicis graecis *biblicis* in sacros atque ecclesiasticos scriptores tum vnuerſe tum ſigillatim in *Diomysium* Arcopag. *Ioannem Chrysoſt.* et *Andrean*, Cretensem, adornatis dixi supra ſect. IX. fin. et lib. IV. cap. 37. et 38. et de *Concordantiis*, quas adpellant, graecis in LXX. Interpretes et in Nouum Teſt. ibid. [ſupra pag. 214. ſeq. h. vol.] hoc loco adiungere iuuat, praeterita tunc mihi: *Io. Erneſti Grabii* glosſarium graeco-latinum in *Irenaeum*, in edit. Oxon. 1702. fol. repetitum etiam auctius in Maſſuetiana Paris. 1710. fol. *Fabr.* Add. Concordantiae on the Greek Teſtament: with the Engliſh Verſion to each Word; the principal Hebrew Roots correſponding of the LXX, ſhort critical notes where neceſſary, by *Iohn Williams*. Londin. 1767. 4. *Harl.*

Lexicon graecum biblicum, curante *Chriſtophoro Plantino*, editum cum inſtitutionibus linguae graecae, atque epitome theſauri linguae hebraicae Santis Pagnini in tomo VII. Operis polyglotti Antwerp. 1572. fol.

In LXX. INTERPRETES et libros *Veteris Teſt. apocryphos* Lexicon ſuccinctum graeco-latinum *Zacharias Roſenbachii*, Med. D. et ſacrarum linguarum in ſchola illuſtri

Herbornensi professoris, quod exstat in eius Methodo omniscentiae Christi, Herbornae 1634. 8. quo sub titulo habes simul vocabula graeca Novi Test. secundum classes rerum digesta, et Menachum graeco-latium dictionum, quae in Vet. et Nouo Test. pariter occurrunt, nec non indicem graecarum vocum, quae in Nouo Test. tantum reperiuntur, et specimen omniscentiae gentilis, hoc est plerasque latinas et graecas dictiones primitivas, similiter, per classes rerum dispositas.

[P] *Christiani Schoetani*: lexicon Hellenisticum seu Alexandrinum, Franequerae in 12. vulgatum exhibet G. Pasoris clauem Novi Test. auctam vocibus, in versione graeca LXX. Interpretum occurrentibus. Diligentiore studio etiam, celeberrimo Montfaucono praecunte, voces LXX. Interpretum, ceterorumque Aquilae, Symmachi etc. adiunctae lexico Pasoris in Nov. Test. cura *Christiani Schoetgenii*, Lips. 1717. 8.

Mich. Crellii syllabum graeco-biblicum, siue vocabularium, omnia nomina et verba, quae in Vet. Test. versione LXX. virali habentur, per classes declinationum et coniugationum recensens, ordine alphabetico ante terminationes obseruato et adiecto catal. vocum Novi Test. τῶν ἀπὸ ἀρχαίων λεγόμενων. Altenburg. 1646. 12.

Praeclarum inprimis est lexicon duplex, reliquiis Hexaplorum Origenis subiunctum, quas incredibili studio post Flammium Nobilium et Ioannem Drusium ex editis atque ineditis monumentis congeffit vir supra laudes *Bernardus de Montfaucon* Paris. 1713. fol. 2. Vol. Prius lexicon hebraico-graecum est, alterum graeco-hebraicum: in utroque vocabula, non modo apud LXX. Interpretes, sed etiam in Aquilae, Symmachi, Theodotionis et caeterorum interpretum fragmentis obuia exhibentur cum Latina interpretatione, et Hebraeis, quibus respondent, adiunguntur, [Praestantius est *Io. Frid. Fischeri* Clavis reliquiarum versionum V. T. graecarum Specimen, cuius Part. I. Auctior repetita est in Commentt. Theologg. edd. a Velthufeno, Kuinoelio et Rupertio T. IV. pag. 195. sq.]

Lexicon in LXX. interpretes a D. *Hugone Brughtono* studiose compositum, et adhuc ineditum Thomas Hayne in praef. ad diss. de linguis (in Tho. Crenii *Analectis* pag. 15. seq.) testatur, se Collegii Sionensis bibliothecae Oxon. dono dedisse.

IN NOVVM TESTAMENTVM, nota omnibus

Georgii Pasoris, professoris Franequerani, clavis, manuale, syllabus omnium Novi Test. dictionum Lugd. Bat. 1628. 12. Amst. 1632. Lips. 1732. med. 8. etc.

Eiusdem Lexicon graeco-latinum, cum etymis nominum propriorum et peregrinorum. Herborn. 1622. 1626. 1632. Franeq. 1632. Naumb. 1637. 8. *Fabr.* Etyma nominum propriorum, itemque analysi hebraeorum, syriacorum et lat. vocc. quae in N. T. vsuam occurrunt. Ienae 1668. 8. — Lexicon manuale emendatum et auctum cura *I. F. Fischeri*, Lipsiae 1755. 8. sed nolo ea, quae de lexicis gr. in N. T. a *Schwarzio*, *Schöttgenio*, *Krebsio*, *Spohnio* et *Schleusnero* in Introd. in hist. ling. graec. II. 2. p. 110. sqq. adnotavi, hic recoquere. cl. *I. F. Fischer* edidit Prolusiones XXXIII. de vitiis lexicorum N. T. 1772-1790. 4. quas deinde iunctim edidit: Prolusiones de vitiis lexicorum N. T. separatim antea, nunc coniunctim editae multis partibus auctae multisque in locis emendatae. Lipsiae 1791. mai. 7. — Idem curavit nouam editionem *Chr. Stockii* clavis linguae S. N. T. Lipsiae 1753. m. 8. Editio quarta prodierat Ienae 1743. m. 8. *Harl.*

Α *Ψευδοερμηνείαις* Calvinianis repurgatum a *Io. Philippe Oheimio*, Lips. 1658. 8. [ibid. 1666. 8.]

Illustratum variis observationibus philologicis et verborum e LXX. interpretibus adparatu auctum a *Christiano Schoetgenio*. Lips. 1717. forma maiore octava.

Vossii, Bergensis in Norwegia Superintendentis, notae ad Paforis lexicon memorantur in Epistola *Io. Isaaci Pontani*, scripta A. 1632. et in Antonii Matthaei sylloge Epistolarum cum A. Alciati Epist. contra vitam monasticam, edita Lugd. Bat. 1708. 8.

Lud. Lucii dictionarium graeco-latinum in Nouum Test. editum Basil. 1640. 8.

Andreas Pauli, Wismariensis, *ῥημαθρολογία*, distincte exhibens atque grammatica *ἀκριβεία* declarans radices omnes et deriuata atque composita vocabula in Nouo Test. occurrentia, quae per diuersas terminationes disposuit et analogiae atque significationis veluti classibus distinxit. Lubec. 1653. 12.

Io. Dawson lexic. alphabet. N. T. Cantabrig. 1706. 8. [Londini 1776. 8.]

Ioh. Conradi Dieterici, prof. Giessensis, Antiquitates postumae Noui Test. etiam hic memorandae, quoniam et ipsae digestae sunt ordine alphabetico vocum graecarum, atque Lexicon insigne Philologico-Theologicum in noui Foederis libros praestant. Francof. 1680. fol. Hic vir doctus etiam parauit in vsum graecae linguae studiosorum *radicale* nominum, verborum et particularum, nec non *inuentarium harmonicum*, voces phrasisque graecas cum latina et aliis linguis conferens, et *rationale vocum*, siue etymologicum. Vide eius specillum chrestomathiae graecae, editum Marpurgi A. 1649. 4. pag. 37. 59. 60.

Similiter pars posterior Criticae sacrae *Eduardi Leigh*, Angli, observationes philologicas in omnes graecas voces Noui Test. ordine alphabeti collocatas, exhibet, Amst. 1679. 1688. 1696. fol. ^a) et *Martini Casp. Wolfsburgi* Observationes sacrae in Nouum Test. excusae Lips. 1714. 4. de quibus Ephemerides eruditorum Paris. 1719. mense Septemb. pag. 308. De *Ioh. Casp. Suicero* thesauro ^{mm}), in quo itidem voces etiam Noui Test. praeaeque erudite illustrantur, iam dixi lib. 4. c. 38. pag. 230.

Io. Drusii ad voces hebraicas Noui foederis commentarius, Lexici in morem concinnatus, prodit Franequ. 1616. 4.

Martini Petri Cheitomaei Lexicon vocum graeco-barbararum N. T. quae Orienti originem debent, Amst. 1649. 12. Praeter Drusium et Cheitomaeum de vocabulis Hebraicis

u) Ab *Henr. a Middoch* in lat. sermonem conuersa, ed. lat. tertia, Francof. et Lips. 1694. 4. Editio latina quinta, nouis tam vocabulorum quam observationum additionibus aucta, nec non supplemento, antea separatim adiecto, iam sua radice inserto et ab infinitis locorum, praesertim scripturae repurgata. Accessit (*Io. Conr. Kesleri* gymnast. Goth. subconrectoris) appendix vocum, in codice graeco LXX interpretum et apocryphis (etiam in fragm. Aquilae, Symmachi et Theodotionis) occurrentium; ita vt nunc haec noua editio vniuerso cod. sacro tam hebraico, quam

graeco intelligendo commode adhiberi possit. Gothae 1706. 4. Kesleri appendix habet peculiarem et longiorem inscriptionem, in qua praeter ea exhiberi dicuntur plurima vocabula multaeque vocabulorum significationes, quae in omnibus, etiam copiosissimis lexicis, ita dictis thesauris, glossariis et dictionariis frustra quaerantur. In praefatione subsidia, quibus vsus sit, enumerat auctor. — it. Gothae. 1735. 4. *Harl.*

^{mm}) Amstel. 1682. — ed. 2. priori emendatior, elegantior et longe auctior ibid. 1728. fol. II. voll. *Harl.*

cis Nouo Test. consulendi Angelus Caninius ⁿⁿ⁾, Otto Gualtperius, Petrus Possinus et D. Augustus Pfeifferus.

10. *Knossii*, conrectoris scholae Rigenfis, vocabularium biblicum Noui Test. perquam vtili instituto ita elaboratum, [P] vt vocabula singula ordine librorum, capitum et versuum distincte tironibus exponat. Saepius prodiit, vt Rudolstadtii 1700. 8. Lipsi. 1717. 8. [— editio octaua, prioribus longe auctior et emendatior, curante *Andrea Butigio*, Lipsi. 1730. 8. — ibid. 1739. 1745. 8. *Harl.*]

Ioachimi Langii, Graeci Noui Test. clauis grammatica. Hal. Sax. 1720. 8. 1736. 8.

Matthiae Flacii clauis S. S. ex recensione *Thod. Suiceri*, Francof. et Lipsi. 1719. fol.

Chr. Reinccii manuale biblicum ex Concordantiis graecis adornatum, in quo voces graecae omnes, in vers. LXX. interpr. et in apocryphis V. T. nec non in textu originali N. T. occurrentes etc. Lipsi. 1734. 8.

Io. Simonis, hist. S. et antiq. prof. Halens. lexicon manuale graecum, etc. Halae 1766. mai. 8.

Griechisch-deutsches Lexicon über das neue Testament — von D. *Carl Friedrich Bahrdt*. Berolini 1786. med. 4. vt Sturmii, Telleri aliorumque lexica in N. T. germanice scripta, omittam.

XIII. *Scriptores recentes, qui Synonyma Graeca, Epitheta et Phrasas collegarunt, nec non tradiderunt de Graecis particulis, orthographia, prosodia, symphonia cum aliis linguis etc.*

1. *STNONYMA* collegit *Martinus Rulandus*, August. Vindel. 1518. 1567. 1571. 1576. 8. in quibus cum non immerito plura desiderasset H. Stephanus praef. libri de instituentis graecae linguae studiis, emendauit illa et locupletauit. insigniter *David Hoefschelius* ib. 1585. 1590. 8. et Geneu. 1612. 1618. 1646. 8. [add. Lawätz I. pag. 454. et suppl. pag. 313.]

[Synonymorum libellus ex optimis latinae et graecae linguae scriptoribus congestus, iam vero in gratiam studiosae inuentutis Suecanae concinnatus, plurimisque in locis ad auctus ab *El. Patri Helsingio*. Stockholmiae 1587. min. 8.

M. Don.

ⁿⁿ⁾ *Angeli Caninii*, Anglarensis, *Ελληνισμός*, copiosissimi graecarum latinarumque vocum indicis accessione per Carolum Hauboesium locupletatus; in quod quidquid vetustissimi scriptores de Gr. L. ratione praecipunt, atque adeo omnia, quae ad dialectos intelligendas et poetas penitus cognoscendos pertinent, facili methodo exponuntur. Acc. plurimorum verborum originum explicatio, regulae quaedam breues de ratione syntaxeos, et loci aliquot N. T. cum Hebraeorum originibus conlati atque explicati. *Thom. Crenius* recensuit, emenda-

uit et notis ac praefatione, in qua de claris agitur *Angelis*, auxit. Lugd. Bat. 1700. 8. In praef. p. 75. sqq. agit Crenius de Angelo Caninio, et obseruat, hanc illius grammaticam graecam editam esse initio Parisi. typis regis a. 1555. et in officina Morelli in 4. postea Londini 1600. 1613. et 1624. 8. si recte intelligo eius verba, dum „Londini, ait, a. CLD. LDC. (male enim in inscriptione istius exempli, quo vsus quodque sequutus sum, Cl. C. est) XIII. et XXIV. in 8. “ *Harl.*

M. Dan. Peuceri comment. differentium apud Graecos vocc. potissimum ex Ammonio, Lesbouacte et Philopono collectus et locupletatus. Praemissa est diss. de usu differentium ap. Graecos vocum in Theologia. Dresdae 1749. (al. 1748.) 8. — Lawaetz in spicil. I. pag. 314. citat *Peuceri* lex. vocc. graec. *Synonymicarum* [nisi error sit,] potissimum ex Ammonio etc. collectum etc. Dresdae 1766. 8. — Commendanda est

Dan. Vachneri Hellenolexia. — supplem. atque novis accessionibus auxit *I. Mich. Henfinger*. Gothae. 1733. 8. *Harl.*]

Passim etiam Synonyma notata sunt in lexico latino-graeco *Ludovici Lucii*, professoris Basileensis, vulgato Basil. 1638. 8. nec non in *Io. Bentzii* thesauro, de quo infra, quemadmodum inter veteres scriptores synonyma non indiligente studio olim adnotavit *Iulius Pollux* in suo Onomastico. *Fabr.*

[De Syntaxi praeter Vigerum, et eos, quos supra p. 384. Not. II. laudavi, sunt memorandi libri

Camperarii syntaxis L. Gr. Basil. 1539. 8.

Georgii Fabricii syntaxis gr. auct. Colon. 1564. 8. — cum examinatione regular. et ordine orationis auctior. it. de verbis anomalis. cum indice 1576. 8.

Godefridus Prætorius de syntaxi graeca, libri II. Francof. 1554. 8.

Christ. Stockii litteratorum graecus. Ienae 1697. 1710. 8. etc.

Principia sermonis gr. iuxta methodum recentiorum, quae vulgo Wellerianâ dicitur. — *Acc. specimen syntaxeos* noua arte ad principia Sanctiana compositae. Ed. noua, auct. et emendator. Tiguri, 1784. 8.

Erh. Glb. Glandorf Progr. über die Construnctionslehre im Allgemeinen. Onoldi 1790. 4. *Harles.*

2. **EPITHETORUM** Graecorum farraginem locupletissimam, adscriptis poetarum veterum, qui illa vsurparunt, locis, debemus nobili viro, Io. Hartungi discipulo, *Conr. Dinero* ^{an}), Acroniano, in Friburgensi primum academia graecae linguae professori, ac deinde consiliario Wirezburgico, qui illam primum excoadi fecit 1589. 8. recusam deinde typis Wecheliani Hanou. 1605. 8. addita Erasmi Sidelmanni epitome de poesi seu profodia Graecorum: deinde minus luculenter repetierunt Geneuenses An. 1614. 8. et 1634. 8. sed ita, vt graecis epithetis latinam versionem adiungerent. Collecta etiam a *Mich. Neandro* epitheta exstant in *Io. Vollandi* libro primo de re poetica Graecorum, alia in thesauro graecae poeseos *Nic. Caussini* S. I. Epitheta Hometica ex Iliade collegit *Nicolai Prustus*, Lugd. 1594. 12. vt inedita, a *Iacobo Revio* collecta, omittam, quae in bibl. Leidensi adseruantur. [In cod. Paris. bibl. publ. MMDCCLV. sunt epitheta e poetis veterib. collecta, ord. alphab. a *Io. Bordato*. *Harl.*]

[P] 3. **PHRASES** elegantiores ex Homero *Iac. Sorgerus* in Homero enucleato, Francof. 1625. 8. ex poetis, graecis collegit et sub titulis digessit *Daniel Pareus* in mellificio Attico

oo) Vide *Henningi Witte* memorias ICTorum *Greas Dinnerus*, ICTus Altdorfinus, de quo *Claudivs Sincerus* in vitis ICTorum tom. 2. pag. 147.

sico"), Francof, 1627. 4. nec non *Nic. Cassinus*, Tricassinus, S. I. in thesauro graecae poeticoe. Mogont. 1614. 8. et *Ioh. Vollandus* in libris quatuor de re poetica Graecorum, quos Mich. Neandri, praeceptoris sui, auspiciis conegessit ediditque Lipsi. 1579. 8. et 1592. 1613. 8. [*Io. Vollandi* elegantiae Gr. L. seu locutionum graecarum formulae et notationibus *Mich. Neandri* collectae. Lipsiae per Io. Steinhart. 1583. 8.]

Iac. Grotii phrasiologia-graeco-lat. in eius Opp. tom. XVI. pag. 491.

Io. Frid. Reitzii de ambiguis, mediis et contrariis, siue de significatione verborum ac phrasium ambigua. Traiecti ad Rhen. 1736. 8. — De verbis Graecorum mediis commentationes Lud. Küsteri, Io. Clerici et Erasmi Schmidii recensuit suam adiecit *Christoph. Wollius*. Lipsi. 1752. 8. — *Sigismundi Frid. Dresigii* comm. de verbis mediis N. T. (cur. *Eisneri*) addita est Küsteri et Clerici comm. de verbis mediis. Lipsi. 1755. 8. *Harl.*] *Aspidius* grascum poeticum, quod in specillo chrestomathiae graecae promisit *Ioh. Conradus Districus*, non vidit lucem quod sciam.

Ex scriptoribus optimis prosariis *Martinus Rulandus*, Frisingensis, de emendata linguae graecae structura libro secundo. Argentorati 1559. 8.

Ex Isocrate *Mich. Neander*, Basil. 1558. 1572. 1588. 8.

Iac. Billius, Prunaeus, quem *benemerentissimum linguae graecae* laudat ex merito *Nic. Comnenus* pag. 260. praenot. mystagog. edidit Locutionum graecarum in communes locos per alphabeti ordinem digestarum, volumen, Duaci 1578. 1599. 12. Lugd. 1588. 8. recusum Parisi. 1603. 8. Geneu. 1594. 1603. 12. et 1614. 12.

Io. Bentzius, Bruxellensis, in thesauro elocutionis oratoriae, siue pure loquendi et scribendi, ex Io. Sturmii consilio secundum naturae rerum ordinem digesto in locos LXXVI. quo neminem veneres graecae linguae diligentius maioreque cum iudicio conegessisse, idque opus omnibus in graeca eloquentia collectaneis praefendum, iudicat D. Morhofius (*). Prodiit Basil. 1581. fol. et Argentorat. 1594. fol.

Francisci Vigeri de praecipuis graec. ling. idiotismis. Parisiis 1627. 12. *Fabr.* Vigerus opellam suam compilarat ex Guil. Budaei commentariis l. gr. sed tamen propter utilitatem saepius erat editus libellus, Parisi. 1644. 12. Lugd. B. 1680. 12. — ad usum seminarii Patau. Bellouaci 1692. 12. — *Lederlin* auxit et emaculavit in ed. Argent. 1708. 8. (v. quae scripti in vitis philolog. vol. III. p. 23. sqq.) sed maiorem adtulit eruditionem et utilitatem *Henr. Hoogeveen*, qui librum perpetuis eruditisque animadversionibus et quam plurimis idiotismis (l. potius idiomatibus) illustravit auxitque Lugd. B. 1742. mai. 8. tum ad quintam partem locupletavit, ib. 1752. — tertium, auct. ib. 1766. mai. 8. — Hoogeveen. ed. recudendam curavit, nec spernendas adiecit obss. *Zeuns*, Lipsi. 1777. 8. Aegre id tulit Hoogeveen, et peculiarem edidit libellum atque censuram [hoc titulo: I. C. Zeunii Animadversiones in Vigeri — librum, ad iustam examinis lancem reuocatae ab H. Hoogeveen, L. B. 1781. 8.] Iterum tamen *Zeuns* novam, eamque auctiorem atque emendatiorem paravit editionem, Lipsiae 1789. m. 8. cuius editionis docta est censura in *Ien. A. L. Z.* a. 1791. nr. 328. m. Dec. vbi plura, interdum

pp) Vide Voetii bibl. theolog. pag. 374. et bibl. Fabricianam (D. Io. Fabricii, Theologi Helmst.) tom. 3. pag. 500.

qq) Lib. 3. polyhist. cap. 2. pag. 611. et lib. 4. cap. 8. pag. 99. seq.

terdum leuiores. Notatur, et noua proponitur eiusmodi libri conficiendi methodus. At qui plura posse conferri ad locupletandum opus, ostendit cl. *Degen* in II. programmatibus siue ad idiomata graecae dictionis spicilegiis, Onoldi 1780 et 1781. 4. De idiomatibus et ellipsis L. Gr. agitur in libro: Les principaux idionismes de la langue grecque, avec les ellipses, qu'ils renferment. — par Mr. *Furgault*, Prof. émérite de l'Université de Paris à Paris 1784. 8. — De *L. Bossi* libro utilissimo de ellipsis gr. variisque illius editionibus egi in prolegg. ad Introd. in hist. L. Gr. §. 14. pag. 51. *Harl.*

Io. Poffelius in Calligraphia Oratoria ling. graec. post priores editiones Witteb. 1565. 8. Francof. 1585. 1590. 1594. ^{rr}) ab auctore recognita et amplius tertia parte aucta Hanou. 1605. 8. subiuncto indice non latino tantum, sed graeco quoque, qui in Billio desideratur. Recusus est liber Lugd. 1607. Geneu. 1613. 1624. 8. et addita plerisque vocabulis gallica interpretatione 1636. 8. apud Iacobum Stoer. [cum addition. *Io. Godofr. Herrichen* et praef. C. S. Schurzleischii Francof. 1688. 8. Lipsi. 1725. 8. adde *Lawaetz* I. p. 430. Commendandus est *Antonii Schori* liber aureus de ratione docendae discendaeque linguae gr. Emendauit auxit *Frid. Wilh. Ion. Dillenius*. Stuttgartard. 1780. 8. cum *Isocrotis* orat. ad Demon. gr. ac latine.

Von dem künstlichen Naturgange der griech. Sprache in ihren Hauptwoertern, in Rücksicht auf Sprachgeschichte, von *Io. L. Holst*. Hamb. 1784. mai. 8. *Harl.*]

4. De *PARTICULIS* graecae linguae erudite commentatus est *Matthaeus Deuaries* siue *Deuarius*, idem, cuius indice locuplete in *Eustathium*, Homeri interpretem, ornata est editio *Eustathii* Romana. Librum de particulis post auctoris fata in lucem dedit et *Alex. Farnesio* dicauit propinquus illius *Petrus Deuarius*, Rom. 1588. 4. Postea iterum prela subiit Londini 1657. 12. et *Elchenbachio* curante, Altdorfii 1700. 8. Excusus et eodem anno Traiecti ad Rhen. (quaedam exempla Amstelodamum praeferunt,) in 12. *Fabr.* De *Deuarii*, et *Hoogeuenii*, multis parafangis priorem superantis, libris de particulis Gr. L. pluribus disserui in Prolegg. ad Introd. in hist. l. gr. §. 12. pag. 48. sq. Hic notandum est, primum *Deuarii* librum saepius exiisse prelo. Tum *Io. Ge. Sam. Bernholdum* dedisse specimen supplementorum ad *Deuarii* librum de particulis gr. in der *Hamburg.* vermischten Bibliothek vol. III. pag. 540-546. a. 1745. 8. — Multis accessionibus locupletatus et insigniter emendatus est *Deuarii* liber a *Io. Gottf. Reusmanno*, rectore scholae Schneeberg. Lipsiae et Schleiz. 1775. 8. — sed locupletissimum et praestantissimum est opus *Hoogeuenii*, qui in eo conficiendo XVI. annos consumpsit:

Doctrina particularum L. Gr. auctore et editore *Henr. Hoogeusen*, Delphis 1769. 4. II. voll. de quo opere plura scripsi in vitis philologorum, nostra aetate clarissimorum, vol. IV. Bremae 1772. pag. 133. sqq. et de utroque *Reusmanni* atque *Hoogeu.* opere in prolegg. ad Introd. in hist. ling. gr. §. 12. pag. 49. *Hoogeu.* opus in compendium redexit et tamen hinc inde auxit cl. *Schütz*:

H. Hoogeu. doctrina particularum graecar. recensuit, breuiavit et auxit *Christi. Godof. Schütz*, P. P. O. Ienensis. Dessauiae et Lipsiae. 1782. m. 8. et mutata primi folii inscriptione,
Rrrr 2
Lipsiae

rr) Priuilegium Caesareum datum iam est A. 1582.

Lipsiae 1788. 8. — *John Hunter* in 1. vol. Transactions of the Royal Society of Edinburgh. Edinburgi 1788. m. 4. egit de nominibus, significationibus et vi variarum coniunctionum, praelectim coniunctionis *AE*. v. ephem. litter. Goetting. a. 1789. pag. 137.

Remarques de Critique sur quelques endroits détachés d'Hésiode, d'Anacréon etc. où l'on trouve quelques Observations sur les particules grecques *ὑπερθεν*, *ὑπερ*, *ἐν* et *ἐνδ*, in l'histoire critique de la Republ. des Lettres, tom. XIV. pag. 42. et 255. sqq.

Io. Christ. Herzog diff. de graecae particulae *ἐν* proprio significato cum casu quarto iuncto. Lipsi. 1705. 4.

Andr. Beyeri diff. praes. *I. A. Osandro*, Momentum particularum graec. in expositione N. T. Tubingae 1744. 4.

Casp. Frid. Hachenberg de significatione praepositionum gr. in compositis et generalia quaedam de ratione compositionis vocc. graec. Trai. ad Rh. 1771. 8.

Atque sic de vi et potestate quorundam vocabulorum, de accentibus, pronuntiatione aliisque quaestionibus grammaticis plures in peculiaribus libris disputarunt. v. *Bünau*. cat. l. c. *Simonis* et *Walchii* libros citatos et *Lawastz* ll. citatos quibus, si opus esset, alia scripta possent addi: et ego in prolegomen. ad hist. L. G. iam multa adtuli. Cf. supra p. 384. sq. adnotata.

De verbis anomalis commentarius, in quo singula verba, aut anomala aut alioqui difficilia ordine alphabetico ad sua themata reuocantur, prioribus editionibus auctior. Paris. ap. Guil. Morelium 1558. 8. *Harl.*

Leoniceum de particulis graecis, non vidi.

5. *IO. TORTELLII*, Aretini, cui libros sex linguae latinae elegantiarum Valla inscripsit, liber de *Orthographia*, siue dictionibus graecis, quas Latini usurpant, tum propriis, tum aliis Venet. 1471. fol. Tarvisii 1477. fol. Vicent. 1479. fol. Venet. 1495. fol. Ab initio operis et alia quaedam enumerantur, et scorsim dictiones compositae graecae latinis visitatae. Hoc opus intelligit *Hieron. Magius* lib. 2. Misc. 14. quando Tortellii lexicon commemorat, atque eum aduersus acerbiorē Galeoti Martii^{ss)}, Narniensis, censuram tuetur. Confer de hoc Tortellio *Trithemium* cap. 751. de Script. Eccles. *Iouii* elogia, *Vossium* de hist. latinis lib. 3. p. 579. et *Diarium Venetum* (*Giornale de letterati d' Italia*) tom. XI. p. 305. sqq.

6. Ad *PROSODIAM* et quantitates vocum graecarum pernoſcendas faciunt *Abdias Praetorius* in libris IV. de poesi Graecorum, Basil. [1558. 8. in Bun. catal. p. 1806.] 1561. 8. *Petrus Colesmannus*, qui paedagogii Stetinenſis corrector fuit, in opere prosodico graeco, Francof. 1611. 8. 1651. 8. [1668. mai. 8.] *Nic. Caussin* in posteriore parte thesauri graecae poëſeos. Mogunt. 1614. 8. *Philippus Labbe*, S. I. in elencho siue thesauro prosodico graeco-latino, Paris. 1654. 8. et in graeca prosodia fusa et compendio tradita, cum dialectis poëticiſ ib. 1663. 8. ib. 1671. 8. *Georgius Matthias Koenigius*, professor Altdorſinus, in tirocinio poetico Graeco, in quo epitheta, nomina, verba et aduerbia secundum diuerſam quantitatem ordine litterarum digesta exhibentur. Norimberg. 1673. 8. *Fabr.*

Christoph.

^{ss)} Lib. de doctrina promiscua cap. 28.

Christoph. Cellarii compendium prosodiae graecae. Veronae 1711. 8.

J. I. Meyer Betrachtungen über die Aussprache des Sylbenmaasses, besonders der griechisch. und latein. Sprache. Stettin 1782. — De Kircheri, Heathii, Morelli, Mocciae et Becucci libris, huc pertinentibus, egi in prolegom. mem. §. 15. pag. 52. sq. quibus addi possunt ii qui supra pag. 385. Not. m. laudati sunt. Etiam *Ch. Wafius* graecam prosodiam haud rato adigit et cum latina comparauit in *Senario suo de legibus et licentia veterum poetarum*. Oxon. 1687. 4.

7. De Symphonia et adfinitate linguae graecae cum aliis linguis, speciatim *Germanica* dicere nonnulla me memini lib. IV. cap. 36. §. 20. vbi etiam de Germanicae cum *Persica* conuenientia, quibus addere licebit *Mich. Neandri* Chronicon pag. 138. seqq. *Georgium Hickesum* in diss. Epistolari (thesauro septentrionali inserta) pag. 158. *Matthaei Hilleri* [P] syntagmata hermeneutica pag. 129. sq. et *Io. Henricum van Suelen* pag. 119. seq. in notis ad Guil. Burtoni *Λεξικον* veteris linguae Persicae, quae post edit. Londinens. 1657. recudi curauit Lubecae 1720. 8. vna cum Boxhornii ad Blancardum Epistola, de Persicis Curtio memoratis vocabulis. *Salmasius* quidem a Scythica veteri tamquam dialectos deriuat Persicam et Teutiscam, et ab hac Graecam putat profluxisse pag. 66. libri de Hellenistica. Etiam in moribus et vitae ratione inter Persas Germanosque multa conspirare obseruauit *Matthias Beneggerus* quaest. 129. in Tacitum, et exstat *Mich. Picarti* Oratio, qua Germanos Persarum esse fratres contendit. Sigismundi Gelenii lexicon symphonicum, quo vocabula linguae Graecae, Latinae, Germanicae atque Illyricae siue Slauonicae inter se conferuntur, exstat editum Basil. 1537. 4. *) et *Georgii Crucigeri* **) harmonia linguarum quatuor cardinalium, Hebraicae, Graecae, Latinae et Germanicae. Francof. 1616. fol. *Georgii Christophori Psiskeri* Icti indices Graecae ac Germanicae linguarum analogiae Lipsiae 1685. 12. ***) in quibus etiam Lexicon Graeco Germanico analogicum promissit, cuius nec dum quod sciam, editi vices interim praestabit *Georgii Henrici Vrsini* ****) Onomasticon Germanico-Graecum, vulgatum Ratisbonae 1690. 4. accuratius et plenius in hoc argumento versatus est post Woffg. Lazium libro de gentium migrationibus pag. 25-36. Mich. Neandrum in descriptione Orbis terrarum parte I. pag. 279. seq. Matthiam Bernegerum qu. XI. in Taciti Germaniam et Matthiam Braendelum in anomaliae suae, quam *μισελληνων* vocat, praefatione, et Iosephum Mariam Bellinum in epistola ad Ottonem Menckenium **). Iam pridem ante hos etiam *Io. Camerarius de Dalburg*, Wormatiensis episcopus, aliquot milia dictionum graecarum collegerat, in graeca et germanica lingua idem significantium; ut praeter Auentinum testatur *Io. Trithemius*, sed illius lucubratio lucem non adspexit.

Rrrr 3

Cum

††) Inscriptio libri haud frequentis haec est: *Lexicon Symphonum*, quo quatuor linguarum Europae familiarium, graecae scil. latinae, germanicae ac Slauinicae concordia consonantiae indicatur, per *Sigismundum Gelenium*, quantum per ocium licuit, non oscitanter editum. Basil. apud Froben. a. MDXXXVII. 4. Adde, quae disputaui in prolegg. ad hist. L. G. illiusque cum aliis comparatione. *Harl.*

*) Vide Rev. Fabricii, Helmst. Theologi bibl. vol. III. pag. 284.

vv) Acta Eruditor. A. 1686. pag. 418.

www) Acta Erud. a. 1690. p. 468.

xx) Id. a. 1686. pag. 325. et a. 1690. p. 464.

Cum vero latinam linguam graecae origines debere in confesso sit, huc etiam faciunt Io. Lud. Praeschi^{yy)} dissertationes duae de origine germanica latinae linguae, editae Ratisponae 1686. et 1689. 4. M. Zuerii Boxhornii diss. [P] de graeca, romana, germanica linguis earumque Symphonia, subiungitur grammaticae eius breui latinae, in vsum Christianae, Sueciae reginae, editae Lugd. Bat. 1650. 12. Ioachimi Perionii libri IV. de linguae gallicae origine et cum graeca cognatione, Paris. 1554. 8. De graecae linguae cum Suegothica adfinitate Io. Peringskiold in notis ad vitam Theodorici, regis, p. 356. sqq. [it. Er. Benz. Er. F. iunior in periculo rupico. Benz.] Cum Belgica praeter Io. Goropium Becanum *Abraam van der Mylen* in Syntagmate de lingua Belgica, Lugd. Bat. 1612. 4. [Guil. Otton. Reitzii *Belga graecissans*. Roterod. 1730. mai. 8. Harl.] Extat etiam *Christ. Nirmutani* dictionarium linguae Latinae harmonicum cum Graeca, Gallica et Italica, Francof. 1625. 8. Druides in Gallia literis graecis vsos olim testatus est *Caesar*^{zz)}, quod praeter rem sollicitatum a Francisco Hotomanno, adseruit Conr. Sam. Schurzfleischius in diss. de Druidibus. In sermone *Cambrico* etiamnum vestigia graeci sermonis observari notavit Petrus Daniel, notis ad *Querolum*, qui fertur sub *Plauti* nomine. *Stephanus Skinnerus* in etymologico linguae Anglicanae, voces Anglicas ex linguis hisce repetit duodecim: Anglo-Saxonica seu Anglica prisca, Runica, Gothica, Cimbrica seu Danica antiqua, Franco-Theotisca seu Teutonice vetere, Danica recentiore, Belgica, Teutonice recentiore, Cambro-britannica, Franco-gallica, Italica, Hispanica, Latina et Graeca. Lond. 1671. fol. Vocum *Vandalicarum* cum graecis conspirantium catalogum dat *Wolfg. Lazius* libro laudato pag. 748. seq. Non omittendum etiam schediasma eruditum *Erasmii, Pauli F., Vindingii* de linguae Graecae et Aegyptiacae adfinitate, vulgatum Hafniae 1660. 4. in quo Aegyptiacae linguae veteris *αἰγυπτιακή* ex priscis collegit scriptoribus, et confutat *Athanasium Kircherum*, qui graecam linguam ex Aegyptiaca profluxisse sibi persuadebat cap. V. prodromi Copti. Non minus fallitur *Io. Petrus Ericus*, qui in renato e mysterio principio philologico, Patau. 1686. 8. *) et in *ἀνθροπολογιστολογίαι* Venet. 1694. 4. omnes in vniuersum linguas ex vna Graeca repetit. *Fabr.* Plurimum, eorumque recentiorum, opiniones de origine ling. gr. et comparatione cum aliis linguis iam collegi supra in vol. I. pag. 202. sqq. not. g. adde supra, I. vol. pag. 388. et alia apud *Lawsatz.* I. pag. 68. sq. 121. sqq. et supplem. pag. 68. sqq. Harl.

XIV. De Graeco-Barbaris et mediae ac recentis Graeciae Lexicis.

Lapsus Graecorum rebus, etiam illorum lingua a veteri vsu ac puritate adeo mirum in modum ac prorsus defecit, vt interiecto tempore et obliuioni tradiderit infinita, et vicissim aliena ac barbara quam plurima adsciuerit, aliam prorsus formam aliamque colorem induerit, nec magis Graecorum veterum aliquis, vel illorum scriptorum [P] lectione tritus intelligat loquentes hodie vulgari lingua Graecorum, quam Latinus Italum vel Galiam^{b)}, Belgam Germanus: itaque ad scriptores mediae et infimae Graecitatis cum fructu legendos

yy) Acta Erud. a. 1686. pag. 419. 420.

zz) B. Gall. libr. VI. cap. 13. vbi v. not. Mori, et quos ille praecipue laudat, *Ritterum* ac *Io. G. Frick.* Harl.

a) Acta Erud. a. 1686. pag. 327.

b) Syllabum verborum Gallicorum in recentiore

sermone Graeco observatorum a se exhibet *Sam. Bochartus* in iudicio de *Antonii Gosselini* veterum Gallorum historia tom. 1. Opp. pag. 1281. *Fabr.* conf. *Guys* literarische Reise nach Griechenland, Lips. 1772. 8. tom. I. pag. 149. sqq. tom. II. p. 67. sqq. Harl.

legendos omnino opus fuit aliis etiam lexicis et glossariis, uti aliis etiam grammaticis libellis *) neque hoc in genere desiderari a se quicquam passa est etuditorum industria, sed laudabili studio certatim in eo defudavit. Huc enim faciunt:

Stephani a Sabio (in Cangii praefat. ad Glossar. latin. pag. III. et apud Morhoffum IV. polyhist. c. 8. §. II. male excusum a Solio) Corona pretiosa Venet. 1507. εισαγωγή νέα επιγραφόμενη σεφανος χερίσμος, ἤγεν σεφανος τίμος, ὥστε μαθεῖν ἀναγινώσκειν, γράφειν, νοεῖν καὶ λαλεῖν τὴν ἰδιωτικὴν καὶ αἰττικὴν γλῶσσαν τὴν Γραικῶν, ἐτι δὲ καὶ τὴν γραμματικὴν καὶ τὴν ἰδιωτικὴν γλῶσσαν τῶν Λατίνων. Vtunque voces exhibet expressas lingua graeca vulgari pariter et antiqua, latina et Italica. Non multum tribuit huic libro Henricus Stephanus dialogo de parum fidis Graecae linguae magistris p. 134. sq. Recensuit deinde ediditque *Petrus Burana*. Venet. 1546.

Glossae graeco-barbarae MSS. quae a Meursio, Rigaltio, Cangio citantur.

Gerasimi Vlathii thesaurus frequenter laudatus a Suicero, ut in ῥόγα, ῥῆχα, ῥῶμη etc.

Io. Meursii glossarium graeco-barbarum, in quo vocabula 3600. exponuntur, (ut ipse notavit in Athenis Batauis) Lugd. Bat. 1594. 4. et 1800. vocibus auctum, ibid. 1614. 4. 1620. 1710. 4. et in IV. tom. Opp. Meursii, a *Io. Lamio* Florent. 1744. editor.] Epitome eius subiuncta lexico Scapulae in editionibus Elzeviriana a. 1652. et Basileensi 1665. fol. Meursii glossarium graecum dimidia parte locupletatum edere voluit *Marcus Antonius Petilius* teste Allatio pag. 186. apum vrbanae: sed eius institutum, quemadmodum quoque glossarii latini Meursiani editionem, fatum intercepit. *Fabr.* Add. *Metrophanis Critopuli*, patriarchae alexandrini, Emendationes et animaduersiones in *Io. Meursii* glossarium graeco-barbarum, ex autographo nunc primum edidit *Io. Georg. Frid. Franzine*, phil. et med. D. ac P. P. Lips. etc. Stendal. 1787. 8. De *Metroph. Critopulo* v. *Fabr.* B. L. V. 45. vol. X. pag. 498. vet. ed. et *Franz.* in praefat. pag. VII. sqq. Meursii glossar. in compendium redactum, Scapulae lexico adiectum est in adpend. pag. 312. ed. Basil. 1665. fol. *Harl.*

[F] *Hieronymi Germani* *) S. I. Vocabularium italicum et graecum vulgare. Rom. 1635. 8.

Simonis Portii dictionarium latinum graeco-barbarum et litterale, quo dictionibus latinis graeco-barbarae et graeco-litterales, hoc est veteris graecis et graeco-barbaris iterum latinae et probatae graecae conferuntur. Opus susceptum iussu Cardinalis Richelii, editumque Parisiis 1635. fol.

Caroli du Fresnoy, Domini *du Cange* glossarium ad Scriptores mediae et infimae Graecitatis, cum adpendice ad glossarium latinum, et praemissa Simonis Portii *) grammatica

e) De grammaticis linguae graecae vulgaris dixi hoc vol. pag. 388. quibus adde editam grammaticam a *Thoma Parisino*, monacho Capucino, gallice, italice et latine, Paris. 1709. 8. Acta Erud. 1711. p. 348. *Fabr.* Inter codd. *Nanianos*, Venet. est in cod. CCCVI. initium grammaticae G. L. vulgaris, quam scribere statuerat Canellus Spanus, rogatu Antonii Cocchi, medici Florentini. v. Cat. cod. ap. Nanius, pag. 517. *Harl.*

d) Eiusdem *Germani* grammatica graeco-barbara, scripta italice et a. 1622. 8. edita. Hic calami lapsu videtur Christophorus Germanus dici in praefat. ad Cangii glossar. latin. pag. III.

e) Haec *Portii* grammatica graeco-barbara separatim prodierat Paris. 1638. 8. [v. supra, h. vol. pag. 388.]

matica graeco-barbara Lugd. 1688. fol. Admirandae industriae et *ingens ingentis opus*, ut merito nuncupatur a Cotelero III. monument. pag. 655. Norunt enim omnes, quantae utilitatis hoc sit eiusdem Cangii perinde, ut latinum, in quo utroque non modo voces explicantur infinitae, sed etiam ritus quamplurimi et antiquitates tam ecclesiasticae quam aliae, pulcherrima luce perfunduntur, et alia dignissima cognitu ex Scriptoribus editis et ineditis magno numero eruuntur. Ab Emerico Bigotio adiutum auctorem, notat *Vignolius Marnillius* tom. I. misc. historico literar. pag. 175. sed quod non hilum illi debet detrahere, ut non Cangio in solidum et hunc et tot alios immensos pro communi utilitate exhaustos labores debeamus. Ait ipse quidem in praefatione, typographos Parisienses, lingua scilicet graeca deterritos, noluisse opus hoc typis exscribendum sumtu suo in se recipere. Sed exstat scriptum, cui titulus: *les imprimeurs et libraires de Paris à Messieurs les gens des lettres*, non minus ipsis honorificum quam Cangio, quo Parisienses typographi et bibliopolae negant, glossarium graecum unquam data opera sibi fuisse oblatum, sed a Lugdunensi potius bibliopola, Anissonio, qui tunc Parisiis fuisset, sese praeuentos, *mais Anisson y étant trouvé dans le même temps à Paris, nous enleva cet ouvrage. Fabr.* Et tamen potest thesaurus ille egregius locupletari, quod ipse Fabric. paullo post observavit, et multis exemplis docuit *Hemsterhus.* in notis ad Aristophanis Plutum, singulaque voce. notavit in indice II. *Harl.*

Io. Michaelis Langii breue glossarium barbaro-graecum, in parte priore philologiae barbaro-graec. Norimb. 1708. 4. [v. supra h. vol. pag. 388. sqq. adde eiusd. diss. de versione N. T. barbaro-graeca. Altd. 1707. 4. *Harl.*]

Alexii de Somavera *), Capucini, thesaurus ling. graec. vulgaris et italicae, sine lexicon omnium, quae haecenus viderunt lucem, [P] locupletissimum Graeco-Italicum et Italicum-Graecum, post auctoris fata in lucem editum a Thoma Parisino, Paris. 1709. 4. II. voll. *Fabr.* Λεξικὸν ἀπλορομαϊκὸν Γερμανικὸν καὶ Ἰταλικόν. Neu griechisch-deutsch-italiänisches Wörterbuch. Herausgegeben von D. Karl Weigel. Lips. 1796. mai. 8. *Harl.*

Lexica specialia ad voces medias et infimas Graecitatis facientia.

Dionysii Gothofredi nomenclator graecarum iuris dictionum, quae apud *Harmenopulum* et alios quosdam *Iuris auctores Graecos* occurrunt, ad calcem promptuarii Harmenopuliani, graece et latine editi Geneu. 1587. 4. Vide, si placet, quae de glossario in Basilica et de aliis *nomiis* ac *iuridicis* lexicis dixi lib. IV. cap. 38. h. vol. pag. 230. seq. et de *Medicis* ac *Chymicis* graeco-barbaris, pag. 233. sqq.

Nic. Rigaltii glossarium *τακτικὸν μὲθ' ἀρχαίων*, in scriptores rei militaris, Paris. 1610. 4. Hoc in compendium redactum cum latina verborum interpretatione, additis nonnullis ex Meursio, exhibet *Io. Ludovicus de la Cerda*, S. I. capite 120. Aduersariorum sacrorum. Lugd. 1626. fol.

In

f) Journal des Savans 1708. p. 409. Nouvell. Erud. 1711. p. 345. [Cat. bibl. Bünau. tom. I. vol. II. de la Rep. des lettr. 1710. Tom. 2. pag. 217. Aga pag. 1812.]

In *Actis sanctorum*, singulis ferme voluminibus subiiciuntur graeci indices vocum graeco-barbararum, e quibus Cangius suppleri poterit. Similiter *Ioannis Malalas* Chronico Oxonienses subiunxere indicem vocabulorum, a Cangio praeteritorum vel aliter acceptorum. His adde onomasticon vocum graecarum, *Analeptis Graecis* monachorum Benedictinorum subiectum, quae in nonnullis exemplis inscribuntur tomus quartus monumentorum Cotelerii.

Caroli Annibalis Fabrotti glossaria complura exstant inter historiae Byzantinae scriptores, hic neutiquam praetereunda, vt ad *Georgium Cedrenum* Paris. 1647. fol. et Venet. 1729. fol.

Ad *Nicetam Choniata*, eodem anno 1647. et Venet. 1729.

In *Theophylactum Simocattum*, A. 1648. et Venetiis 1729. fol. In *Constantinum Massensem*, A. 1655. fol. et Venet. 1729.

Ad *Nic. Chalcondylem* et *Ducam* ad calcem Chalcondylae, A. 1650. fol.

Index vocum graecarum, quae in Cangii notis ad Cinnamum, Niceph. Bryennium et ad Annam Comnenam explicantur, A. 1670.

Petri Possini S. I. glossarium ad *Annu Comnenae* Alexiadem. Paris. A. 1651. fol.

Iac. Goari ad *G. Codinum* A. 1648. et *Bernardi Medonii*, Tolosatis, ad anonymi explicationem officiorum ecclesiae CPolitanae 1655. fol.

Francisci Combesii Onomasticon vocum *Andreas*, Cretensi, propriarum, ad calcem eius operum graeco et lat. editorum, Paris. 1644. fol.

Index Lexicographorum graecorum, editorum, ineditorum, deperditorum.

<i>Aelius Dionysius</i> h. vol. c. 36. pag. 168. 245.	<i>Steph. Berglerus</i> p. 676.
et vol. IX. pag. 419. (vet. ed.)	<i>Emericus Bigotius</i> p. 677. 688.
AMMONIVS lib. V. 29. pag. 715.	<i>Iac. Billius</i> p. 682.
<i>Anastasius</i> , Sinaita, supra p. 600.	<i>Sam. Bochartus</i> p. 687.
<i>Anonymi</i> p. 602. 628. 672.	<i>Boethius</i> p. 243. vol. IX. pag. 419. (ed. vet.)
<i>Antonius</i> pag. 244.	<i>Lamb. Bos</i> supra p. 605.
<i>Apion</i> , supra p. 194. 356.	<i>Hugo Brughtonus</i> p. 678.
<i>Apollodorus</i> supra p. 601.	<i>Guil. Budaeus</i> p. 653. 663. 668.
<i>Apollonius</i> supra p. 336. p. 165. 193. 194. 271.	<i>Petrus Burana</i> p. 687.
MS. supra p. 631.	<i>Caecilius Siculus</i> , p. 420.
<i>Aristophanes</i> , grammaticus, p. 170. 192.	<i>Ambrosius Calepinus</i> , supra p. 654.
<i>Arlenius</i> supra p. 655.	<i>Callimachus</i> p. 193. 197.
<i>Arsenius</i> MS. supra p. 631.	<i>Ioachimus Camerarius</i> , supra p. 655. 674.
<i>Artemidorus Aristophanius</i> pag. 192.	<i>Angelus Caninius</i> p. 605.
<i>Bacchius</i> , p. 240.	<i>Nic. Caussin</i> p. 681. 682.
<i>Lambertus Barlaeus</i> supra p. 669.	<i>Ias. Cellarius</i> p. 668.
<i>Iosua Barnes</i> p. 672.	<i>Ias. Ceratinus</i> p. 653.
<i>Rich. Bentley</i> pag. 661.	<i>Ioh. Choeradamus</i> p. 655.
<i>Io. Bentzius</i> pag. 682.	<i>Clearchus</i> p. 243.
<i>Nic. Beraldu</i> p. 652.	<i>Clemens</i> p. 243.
Vol. VI.	Ssss
	Clidemus

Clidemus pag. 361.
 Clitarchus p. 361.
Petrus Coslemannus p. 684.
Franc. Combessius p. 659.
Rob. Constantinus p. 656. 668.
Paulus Cornetta MS. supra p. 661.
Ioannes Craftonus p. 652.
 Crateua pag. 240.
Mich. Crellius p. 678.
Lud. Calonius p. 673.
Val. Curio p. 652.
 CYRILLVS Alex. pag. 199. 228. MS. supra
 p. 631. 632.
Petrus Dasypodius supra pag. 655.
Ioh. Dawson p. 679.
Henr. Decimator p. 670.
Demetrius Ixion supra 170. 193. 230. supra
 p. 601.
Demetrius Pugil p. 193.
Matthaeus Deuarius supra p. 673.
Didymus p. 244. 363.
Ioh. Conradus Diestericus pag. 661. 679. 680.
 682.
Conr. Dinnerus p. 681.
Diodorus p. 169. 194. 245. vol. IX. pag. 418.
 (vet. ed.)
Diogenianus vol. IX. p. 418. (ed. vet.) supra
 pag. 364.
Aelius Dionysius supra p. 168.
Dionysius Longinus supra p. 169. alius p. 243.
Dionysius Sidonius p. 364. al. 244.
Dioscorides iunior p. 240. 241.
 [P] *Dorotheus* volum. IX. p. 419. (ed. vet.)
Dositheus supra p. 632. 365. sq.
Boucquorius p. 675.
Epicherfes p. 169.
 EROTIANVS p. 233.
Simon Ertmannus supra p. 662.
 ETYMOLOGICVM magnum, supra p. 389.
 sqq. 417.
Eudemus MS. p. 244. 245. 419. supra p. 632.
Eugenius p. 420.
 EVSEBIVS lib. IV. p. 44. (ed. vet.)

Tan. Faber supra p. 662.
Car. Annibal Fabrotius p. 688.
Nic. Feddersen p. 677.
Anutius Foësius p. 675.
Martinus Fogelius p. 676.
Car. du Fresne p. 687. 688.
Galenus p. 169.
Balthasar Garthius p. 670.
Georgius Lecapenus MS. p. 191. 341.
Nic. Gerbelius supra p. 655.
Hieron. Germanus p. 687.
Conradus Gesnerus p. 654. 668.
Glossaria edita ab H. Stephano, Bonau. Vul-
 canio, Car. Labbeo, supra p. 635. 640.
Glossarium a Rutgersio vulgatum p. 642.
Glossarium biblicum p. 644.
Iac. Goarus p. 689.
Dionys. Gothofredus p. 688.
Io. Ernestus Grabe p. 677.
Ioannes Grammius p. 662. 675.
Edwardus Grant p. 669.
 GREGORIVS CORINTHVS p. 195. sqq. 341.
Franciscus Gregorius p. 605.
Simon Grynaeus p. 655.
Franciscus Guictus p. 606.
Petrus Gyllius p. 654. 668.
Io. Harmarus p. 605. 669.
Constantinus Harmenopolus MS. p. 343. supra
 pag. 633.
 HARPOCRATIO p. 245. sqq. 243.
Io. Hartungus supra p. 655. 668.
Petrus Hedelinus p. 676.
Beniamin Hederich p. 671.
Dan. Heinsius p. 673.
Io. Christian Hertzog p. 671.
Helladius Vol. IX. (ed. vet.) p. 418.
Hellanicus supra p. 198.
Hermon siue *Hermonax* p. 192.
 HERODIANVS p. 278. sqq.
Herophilus pag. 240.
Olaus Hesychius supra p. 676.
 HESYCHIVS Alex. p. 201. sqq.
Hippias Delius p. 198.

- Jeremias Hoeltzelinus* p. 673.
Nic. Hoemigerus p. 668.
Dan. Hoeschelius p. 669. 680.
Marcus Hopperus p. 668.
Petrus Horreus p. 676.
Ioh. Hudson p. 676.
Ioannes Iensius p. 662. 677.
Ioannes Damascenus MS. supra p. 604.
IOANNES PHILOPONVS p. 197. 371. et vol. IX. p. 365. (ed. vet.)
Irenaeus p. 170. 193. et 420. 372.
[P] *Julianus* p. 245. et vol. IX. p. 418. (vet. ed.)
Iustinus Iulius p. 420.
Hadr. Iunius supra p. 655. 670.
Heur. Gottlob Iust p. 673.
Iustinianus supra p. 633.
Ioh. Knollius p. 680.
Georg. Matth. Koenigius p. 684.
Ioach. Kühnius p. 677.
Ludolphus Küsterus p. 661. 674.
Phil. Labbe p. 684.
Claudius Lancelotus p. 670.
Ioach. Langius p. 680.
Io. Mich. Langius p. 688.
Antonius Laubegois p. 670.
Eduardus Leigh p. 679.
Leonicenus p. 684.
Dionysius Longinus supra pag. 169. 420.
Eilhardus Lubinus supra p. 670.
Lud. Lucius p. 679. 680.
Lupercus Berytius p. 169. et p. 420.
Mainus supra p. 653.
Io. Heur. Manus p. 662. 673.
Matthias Martinus p. 605.
Laur. Martius p. 669.
Maximus MS. supra p. 633.
Bernardus Medonius p. 689.
Aegidius Menagius p. 605.
Metrophanes p. 244. (ed. vet.) supra p. 687.
Ioannes Meursius p. 687.
Minutius Pacatus. Supra, Irenaeus.
Adam Erdmann Mirus supra p. 674.
Mnaseas p. 170.
MOERIS supra p. 171.
Bernardus de Montfaucon supra p. 678.
MOSCHOPVLVS pag. 190. 323. MS. supra pag. 633. 677.
Molchus p. 194.
Sebast. Munsterus supra p. 654.
Myreplus p. 241.
Mich. Neander p. 675. 681.
Neoptolemus Parianus p. 194.
Nicander Thyatirenus p. 169.
Nathan Nicols supra p. 675.
Nicomedes MS. p. 634 et 241.
Laur. Normannus p. 661.
Io. Phil. Oheim p. 679.
Onomasticon vetus p. 640.
ORIGENES p. 199. sq.
Orion, Alex. supra p. 169. 347. 374. 601.
Orus, Milesius, MS. supra p. 374. 601. 603.
Orus Thebanus p. 193. 374. 603.
Osiris MS. supra p. 634.
Pacatus. v. Irenaeus.
Pamphilus p. 170. et pag. 421.
Pamprepius supra p. 601.
Daniel Pareus p. 681.
Parmeno p. 194.
Parmenion p. 244. 375.
Georgius Pasor supra p. 673. 678.
Matthias Pasor p. 673. 678.
Andreas Pauli p. 679.
Pausanias p. 170. 245. 419.
Gottl. Frid. Peckius supra p. 671.
Iac. Perizonius p. 677.
G. Perkinsus p. 673.
Ascanius Persius p. 673.
M. Antonius Petilius p. 687.
Petrus Petitus p. 676.
Philemon MS. supra p. 634.
Philemon, Axonenfis, p. 169. 244. 245. 375.
[P] **PHILO IV.** p. 199.
Philo alius p. 195. 245.
Eranius Philo p. 163.
Philoponus p. 362.

- Philostratus pag. 245.
 Philoxenus p. 194. 376.
 Photii MS. vol. IX. p. 566. (vet. ed.) supra p. 603.
 PHRYNICHVS p. 175. et supra p. 634.
 Christophorus Plantinus supra p. 677.
 Valerius Pollio, vide Valerius.
 Iulius POLLVX supra pag. 141. 244. et supra p. 681.
 Aemilius Portus supra p. 193. 674. 675.
 Simon Portius p. 687.
 Io. Posselius p. 683.
 Petrus Possinus p. 689.
 Abdias Prætorius p. 684.
 Nic. Præstus p. 673. 681.
 Ptolemaeus Ascalonita MS. supra p. 157.
 Georg. Raphelius supra p. 677.
 Iacobus Reinius p. 673.
 Nic. Rigaltius p. 688.
 Guil. Robertson p. 671.
 Antonius Robertus p. 673.
 Ronaces p. 244.
 Zacharias Rosenhækius p. 677.
 Martinus Ruiandus p. 682.
 Stephanus a Sabio p. 687.
 Io. Scapula p. 660. 661. 664.
 Io. Scheferus p. 677.
 Balthasar Schœdus p. 674. 677.
 Erasmus Schmidius p. 661. 674.
 Io. Frid. Schneiderus p. 672.
 Christian Schoettgenius p. 678.
 Christianus Schottanus p. 654.
 Cornelius Schrenelius pag. 669. 671. 673.
 Wolffg. Seberus p. 673. 676.
 Simeon MS. supra p. 604.
 Theodorus Simonius p. 671.
 Alexius de Somanera p. 688.
 Iac. Sorgerus p. 673. 683.
 Stephanus alius p. 228. et supra p. 634.
 Carolus Stephanus supra p. 656.
 Henricus Stephanus pag. 658. seq. 673. 675. 677.
 Rob. Stephanus p. 659.
 Balthasar Stolbergius MS. supra p. 669.
 Io. Casp. Suicerus p. 671. 679.
 SVIDAS pag. 389. fqq. Eius Etymologicum MS. supra p. 417. 604.
 Frid. Sylburgius supra p. 675. 676.
 Theodorus p. 169. 194.
 Theodorus Prodromus MS. supra p. 350. 634.
 Solensis p. 243.
 Theodorus, Polycarpi F. p. 672.
 Theon p. 243.
 Theophylactus p. 634.
 THOMAS Magister p. 187.
 Thomas Parisiensis supra p. 687.
 TIMAEVS p. 243.
 Io. Torellius supra p. 684.
 Io. Maria Tricælius p. 652.
 Iac. Tusanus p. 656. 668.
 Tryphon p. 192. 194.
 Valerius Pollio IV. 34. p. 517. supra p. 421. 418.
 VARINVS Phauorinus, supra p. 647. seq.
 Iulius Vestinus p. 245.
 Franciscus Vigerus supra p. 682.
 Gerafinus Vlathius p. 687.
 Io. Vollandus p. 682.
 Hieronym. Wolfius p. 675.
 Casp. Wolfsbürg p. 679.
 Rich. Wright p. 674.
 Guil. Xylander p. 668.
 Zenodotus p. 160. 163. 198. 353. 381. (vet. ed.)
 Io. Zonaras MS. supra p. 634.
 Zosimus Gazaenus p. 245. 420. (vet. ed.)
 STEPHANVS Byz. lib. IV. cap. 2. pag. 641. vol. IV.

CAPVT XL. LIBRI V. (olim cap. III. partis alterius, libri V.)

DE CONSTANTINO MAGNO, IMPERATORE *).

I. *Constantinus M.* II. *Eius Orationes, Epistolae et edicta.* III. *Confessio et Donatio supposita Constantino.* IV. *Dissertatio siue Digressio qua probatur, crucem, quam vidit in caelo Constantinus, fuisse Phaenomenon naturale Crucis in Halone solari.*

[Cum supplementis G. C. Harles.]

I.

C. *Flavius Valerius Aurelius Claudius* CONSTANTINVS, cognomine *Magnus*, Fla-
Ssss 3 vii

a) Vberior de *Constantini M. vita*, imperio, ingenio moribusque et professione doctrinae disciplinaeque christianae notitia haurienda est ex scriptoribus historiae tam catholicae atque civilis, quam ecclesiasticae antiquioribus aequae ac recentioribus. Praeter ea alii, qui non pauci sunt, separatim persequuti sunt vel integram illius historiam vel partes vitae aut institutorum. Multi autem ut in eo laudando, ita quoque in eo vituperando et vero calumniando sine legesque veritatis migrarunt: quamquam id verum est, cum ut virtutibus, ita vitiis excelluisse. Aliorum tamen industriis ac sedulitas in enumerandis scriptis, in quibus de *Constantino M.* varia ratione et fortuna agitur, otium nobis fecerunt, ita ut in paucorum scriptorum commentatione acquiesceremus.

Io. Vogtius edidit historiam litterariam *Constantini M.* plus 150. rerum *Constantiniarum* scriptores sistens. *Hamburgi* 1720. 8.

Olear. in bibl. script. ecclesiast. pag. 179. sq.

Io. Alb. Fabricius in salutari luce euangelii toti orbi per diuinam gratiam exoriente etc. *Hamburgi* 1731. 4. cap. XII. §. 21. sq. p. 255-272. quaedam notatu digna de *Constantino*, falsas religiones abin-
stante, et Christianorum sacris initiato, eiusque victor-
tioris et felicitate studioque disciplinae christianae
tutandae at in prouinciis suis amplificandae obseruat.
Posthaec insignem exhibet catalogum de *Constanti-
no M.* scriptorum a) graecorum veterum, b) latino-
rum veterum, et ex numismatibus atque inscriptio-
nibus antiquis, c) recentiorum. Dein sequitur vita
Constantini M. per annos late digesta. In cap. XIII.
pag. 273-294. recenset leges et edicta imperatoris,
variisque praecipue litterariis illustrat obseruationi-
bus: 1) leges pro Christianis et augendis atque or-
mandis Christianorum sacris, 2) idololatriae, ut

scribit *Fabr.*) debellandae atque ethnicismi tollendis
flagitiis ac superstitionibus, 3) Iudaeorum progres-
sibus cohibendis; erroribus et abusibus remouendis
ab ecclesia christiana et disciplina conseruanda.
Quod *Constantinus M.* omne imperium vniuersumque
orbem romanum non vni, sed quatuor praefectis
praetorio regendum commisit, (*Zosim.* II. c. 33.)
singulisque suas assignauit dioeceses ac prouincias.
Fabricius pag. 284. sqq. ex *Zosimo* et *Notitiis imp.*
inserit tabulam quatuor illarum praefecturarum cum
suis dioecesebus ac prouinciis: pag. 287. autem,
de concilio *Nicasino* copiose disserit.) 5) leges sa-
cro ordini honorando ecclesiaeque christianae sus-
tinendae ac locupletandae. — Catalogus quidem
eorum, quos citauit *Fabric.* insigniter potest locu-
pletari, et egregie auctus est a. cl. *Meuselio* in
bibl. histor. vol. V. parl. I. *Lips.* 1790. 8. pag. 178-
207. Quare ne molestus fiam, paucorum tantum
iniciam mentionem, add. quos iam citauit in In-
trod. in hist. ling. gr. II. 1. pag. 300.

Laudandi sunt *Moshemii* commentarii de rebus
Christianorum ante *Constantinum M.* *Helmstad.*
1753. 4. eiusque institutiones hist. ecclesiasticae an-
tiquioris libr. IV. *Helmstadii* 1755. — ed. II. 1764. 4.
et vollständige Kirchengeschichte — von *Io. Aug.*
Chr. v. Einem, *Lips.* 1769. sqq. 8. X. voll. atque
Io. Andr. Cramer in tertis continuat. (p. 222. sq.)
Io. Benigni Bossuet Einleitung in die allgemeine
Geschichte der Welt bis auf Kaiser Karl den Gro-
ßen: übersetzt mit einem Anhang historisch-critisch.
Abhandlungen vermehrt von *Io. Andr. Cramer*, *Li-
psiae* 1748. 8. — Fortsetzung von ebendemselben, I-
VII. ib. 1752-1786. 8. quia vterque tantum aberat
a nimio laudandi adulandique studio, quantum auit
ab acerbitate et iniquitate cum in iis culpandis, quae
nec recte celebrari possunt, nec omnino excusari,
tunc

vii^b) Valerii Constantii Chlorig F. natus Naissi, Daciae oppido), A. C. 274. [P] die 27. Febr. Parenti

tum in reticendis obscurandisque immo carpendis iis, quae vel praedicanda, vel excusanda sunt. — Contra *Bernhard de Varenne*, Superior quondam ordinis Theatinorum, in: *Histoire de Constantin le Grand*, Paris 1728. 4. impotens est imperatoris adulator et praeco, nec modum tenet in compilando et vero fingendo.

Sobrie intelligenterque iudicat, et vitam imperatoris curate persequitur cel. *Io. Matth. Schroeckh*, professor Wittebergensis, tum in tom. IV. operis, inscripti: *Allgemeine Biographie*, Berol. 1772. mai. 8. pag. 1-190. tum in tomo IV. operis amplissimi: *Christliche Kirchengeschichte*, Lips. 1778. m. 8. a pag. 27-420. f. finem tomi. In utroque opere auctor doctiss. diuersas variorum VV. D. D. narrationes sententiasque et libros citat non minus quam hinc inde sub examen vocat.

Ea, quae *Zosimus* in hist. libr. II. cap. 8-39. de Constantino M. memoriae prodidit aut ad illius nomen infamandum scripsit, bene illustrantur, et historici fides modo vindicatur, modo impugnatur in commentario historico, editioni *Reitemeieri* subiecto, pag. 543-560. — *Zosimi* historiam maiore fide dignam esse, quam *Eusebii* aliorumque scriptorum eccles. graecorum vitam Constantini M. contendere et probare adnissus est *Christian Thomas*. in obseruatione de fide scriptorum vitae Constantini M. in Obseruatt. Halens. (Halaë 1700. 8.) tom. I. pag. 37-377.

Edward Gibbon in: *Geschichte des Verfalls und Untergangs des römischen Reichs*, aus dem Englischen übersetzt, und mit einigen Anmerkungen begleitet von *Karl Gottfried Schreiter* Prof. zu Leipzig. vol. III. IV. et V. vsque ad cap. 21. (Lips. 1789. et 1790. 8. *) historiam imperii romani atque Constantini M. huiusque professionem nominis christiani et studium erga rem Christianorum, ingenium, facta, moresque, vitia et virtutes, (de quibus vid. cap. XVIII. pag. 152. sqq. vol. IV.) fata coetus christiani; etc. late docteq. exponit, et de rebus, controuersis, doctrinisque et conciliis Christianorum subtiliter acuteque, et liberius et seuerè interdum, iudicat. Separatim edita sunt quaedam capita de Constantino:

*) De editib. anglicis et versionibus huius operis v. cl. *Meusel* in bibl. histor. vol. IV. part. 1. Lipsiae 1789. m. 8. pag. 342. sqq.

Die Bekehrung des Kaisers Constantius des Grossen, nach ihren Ursachen und Wirkungen,

nebst einer Abschilderung des Charakters dieses Fürsten, aus d. Englischen des Edw. Gibbon, übersetzt von Herrn von Walterstern. Altonae 1784. 8.

De genere et progenie Constantini M. quaedam, etiam incerta, nec satis explorata, tradit *Matthaeus Aimerichius* in Nouo Lexico historico et critico antiquae romanae litteraturae deperditae vel latentis. Accedunt nonnullae diff. et multa corollaria de rebus parum obuiis, historiam romanam antiquam illustrantia. Bassani 1787. 8. pag. 365-368.

Vita Fl. Val. Constantini M. auctore *Iac. de la Baune*, praemissa incerti panegyrico, Maximiano et Constantino dicto, in tom. I. Panegyricorum veterum, a Wolf. Iaezero editorum, Noribergae 1779. 8. pag. 309-324.

Cel. *Beckius* in: *Anleitung zur Kenntniss der allgemeinen Welt- und Völker-Geschichte*, tom. II. Lips. 1788. 8. p. 491-500. presse quidem, at docte eruditèque enarrat vitam Constantini et historiam illius temporis idemque haud paucos citat libros libellosque, in quibus vel integra illius imperat. et aevi historia, vel partes quaedam fusiùs explicantur. — (*Io. Iortin*) *Remarks on ecclesiastical History*. Lond. 1751-1754 III. voll. 8. In vol. III. p. 1-246. de imperio Constant. M. controuersis arianis et scriptoribus gr. ecclesiasticis: v. *Baumgartenii* *Nachricht. von merkwürdigen Büchern*. tom. VIII. pag. 532. sqq. Haec sufficiant. *Harl.*

b) Ita vocatur in numis, vt apud *Trifanum* t. 3. pag. 395. quamquam alii, vt *Aurelius Victor*, *Iulium Constantium* adpellant. Constantini M. numos illustrarunt praeter alios, qui numismata imperatorum edidere, *Cangius* in familiis Byz. atque *Alexander Wilhelmus* S. I. in *Actis Sanctior. T. V. Maii* 21. pag. 22. seq. *Fabr.* add. alios a *Meuselio* l. c. pag. 158. sqq. memoratos. *Harl.*

c) De Constantini patria, quam alii minus probabiliter habent Britanniam, sed auctor incertus panegyrici c. 4. ad quem prouocant ii, qui Britanniam fuisse patriam opinentur, natalem imperii, non vitae designat,) alii Drepanum in Bithynia, quae vrbs postea a Constantino Helenopolis nomen accepit, alii Tarsum, et de conditione matris, Helenae, haud consentiunt scriptores. v. *Gibbon*, tom. III. c. 14. pag. 10. sqq. et *Baune* vit. Constantini laudatam, pag. 309. qui pro Britannia certat; at rectius negat *Cellarius* et *Iaezer*, ad locum panegyrici, pag. 336. sq. *Io. Vogt* scripsit schediasma historicum de patria Constant. M. Vitembergae 1716. 4. *Harl.*

Parenti in imperio successit A. C. 306. 25. Iul. ^{a)} Vxorem habuit *Minervinam*, Crispi matrem, eaque defuncta Herculi filiam, Flauriam Maximianam *Faustam*, ex qua Constantinum, Constantium et Constantem, Constantiamque et Helenam genuit. Idem post visum in coelo Crucis insigne christiana sacra amplexus et victoria de Maxentio potitus est A. C. 312. Hinc Maximino a persequendis Christianis desistere coacto, et victo etiam Licinio ^{b)} nihil ab eo intermissum, quod ad ecclesiam Christi ornandam amplificandamque et studia litterarum fouenda ^{c)} facere posset. Vnde a Graecis *ισαπόστολος* vel *ὁ ἐν βασιλεῦσι* ^{d)} *Ἀπόστολος* dicitur et sollempniter colitur eius memoria die XXI. Maii. Non ineleganter etiam a Theodorito in Historia religiosa pag. 768. adpellatur Christianorum Zorobabel, qui fideles e captiuitate liberauit et templa eis restituit. Denique multis pace et bello praeclare gestis, morti vicinus ab Eusebio, Nicomediensi, non procul Nicomedia in Achyrone, villa, baptismum ^{e)} suscepit, et paucis diebus post diem obiit sacro Pentecostes festo 22. Mai. A. C. 337 Feliciano et Titiano COSS. quum regnasset 30. annos, menses nouem, dies 27. vixissetque

^{a)} *Beaune*, nescio num aerae romanae diuersitate, an aliis rationibus causisque ductus, in annis signandis differt. Sic natum eum scribit a. v. c. 1025. a. Chr. 272. *Harl.*

^{e)} Hic memoranda videtur docta *Frommanni* commentat. de philosophis, a Licinio, imp. excruciat, Coburgi 1763. 4. rec. in eius Opusculis philologici atque historici argumenti, ibid. pag. 613. sq. in qua contra *Moshemium*, (in institut. hist. eccl. saec. IV. part. I. c. I. §. 10. not. pag. 146.) probat, apud *Aurelium Victor.* de Caesar. cap. 41. per philosophos non intelligi Christianos, sed philosophos proprie dictos, et in genere homines litteratos, *Harl.*

^{f)} *Aurel. Victor* in Epitome cap. 41. de Constantino: *Commodissimus rebus multis fuit: calumnias sedare legibus seuerissimis, nutrire artes bonas, praecipue studia litterarum: legere ipse scribere, meditari, audire legationes et querimonias prouinciarum.* *Eusebii* Orat. de laudibus Constantini p. 361. vbi de scholis ab eo constitutis,

^{g)} Vide *Vales.* ad Euseb. IV. 60. de vita Constantini, et *Mich. le Quien* ad Damascenum T. I. pag. 630. *Fabr.* Acta Sanctor. ad d. 21. Maii p. 13. sq. *Tillemont* hist. des Empereurs, tom. IV. part. 1. pag. 428. sqq. *Bruxell.* 1709. 12. — Apud *Euseb.* de vita Constantini M. lib. II. cap. 48. sqq. adhortatur ciues ad disciplinam ac doctrinam Christianorum sectandam, et causas cur id faciant, exponit. Quae alia instituerit ad prauas religiones extirpandas, ostendit *Io. Wilh. Hoffmann* in ruina superstitionis paganae, Witteb. 1738. conf. *Schröckh* hist. eccl. 1. mem. pag. 108. sqq. *Harl.*

^{h)} Baptismum alterum, quem a Siluestro, episcopo romano, suscepisse lepra obstituto Constantinum, acriter aduersus *Tenzelium* in examine fabulae romanae de duplici baptismo Const. M. in Exercitatt. select. part. I. pag. 302. sqq. disputat *Schellstraten* in antiquitate ecclesiae illustrata, part. II. diss. 3. cap. 6. [de vtriusque controuersia et scriptis plura v. in *Musei* bibl. hist. V. 1. pag. 190. sq.] fabulis adscribunt non modo Protestantes, vt praeter laudatum Tenzelium parte 2. diss. selectar. *Abraham Scultetus* in diss. anti-Baroniana de baptismo Constantini romano, Neostadii 1607. 4. sed plerique etiam in Romana ecclesia eruditi viri, vt Benedictini ad Ambrosium T. 2. pag. 1209. *Tillemontius* T. 4. hist. imp. pag. 634. *Papebrochius* in Actis Sanctor. T. V. Maii 21. p. 14. sq. et *Couradus Ianningus* in Apologia pro Papebrochio, quae praemittitur Actis Sanctorum T. 1. Iunii pag. XVI. seq. *Fabr.* Baptismum tamen priorem, a Siluestro acceptum, operose, at frustra, vindicare nostro saeculo studuerunt *Matthias Fuhrmann* in hist. sacra de baptismo Constant. M. pars I. Romae 1743. — pars secunda Vindobon. 1746. 4. (v. *Lips. ephemer. litter.* a. 1746. pag. 593. sqq. et noua acta erudit. a. 1751. pag. 18. sqq.) et *Mattheus Aimerich*, in diss. illa de duplici Const. M. baptismo, romano vno, Nicomediensi altero, subiuncta eius nouo lexico hist. et critico, pag. 222. sqq. iterum ibid. in appendice pag. 312. sqq. contra *Francisci Gusti* examen criticum baptismatis Constantini, in eius vita Const. M. italice scripta. Fulign. 1786. II. tom. 4. *Baune* nihil adfirmat; attamen inclinare videtur in partes Papebrochii aliorumque. Adde *Schröckh* et *Musiel*, II. c. 11. *Harl.*

setque annos 63. menses duos, et dies 25. *Fabr. Bausse* l. c. pag. 323. contendit, Constantin. M. decessisse e vita a. C. 337. anno imperii 32. quum annos aetatis 65. compleisset. *Gibbon* IV. pag. 195. eum, scribit, mortuum esse a. ch. 335. a. aetat. 64. *Conr. Sam. Schurz-faich* in *Tinemat.* quibus primi Christianorum imperatoris antiquitates illustrantur, §. 7. sqq. ex Eusebio aliisque probare studet, Constantini mortem incidere in annum imperii eius tricesimum secundum. Sed errorem singularem aut loquendi modum Eusebii patefecit *Pagius* in critic. in annal. Baronii ad a. 337. nr. 3. adde *Gruner*, *Tzschucke* et alios ad *Eutrop.* X. 5. al. 8. Cum *Fabricio* consentit *Saxius* in *Onom.* l. pag. 301. vt alios chronographos et historicos praetermittam. *Harl.*

II. Exstant eius *Epistolae* complures, ab Eusebio et aliis seruatae, quae a doctissimo *Cauco* in hist. literaria scriptorum ecclesiasticorum diligenter recensentur. Eius obseruatis pauca haec, si placet, addes. *Epistolae* [P] ad *Athanasium* fragmentum pro Ario recipiendo *) habet etiam *Socrates* lib. I. cap. 27. et *Sozomenus* II. 22. *Editum* prius pro pace Christianis concedenda, quod graece *Eusebius* refert X. 5. Hist. seruauit latine *Lactantius* lib. de mortibus persecutorum c. 48. *Epistola ad Ecclesias de Synodo Nicaena* legitur etiam apud *Theodorum* lib. 1. Hist. eccles. cap. 10. *Epistola ad Arium et Arianos*, quam producit *Gelasius* in Actis concilii Nicaeni III. 1. supposititia videtur *Casaubono* in *Casaubonianis* pag. 143. Prodiit hoc rescriptum etiam separatim *Parisi* 1595. 8. apud *Feder. Morellum* cum lat. vers. e Baronii annal. ad a. C. 319. nr. 8. sq. licet versionis auctor non sit *Baronius*, sed *Petrus Morinus* teste ipso *Baronio*. Ab *Epistola ad Synodum Tyriam*, quam habent *Eusebius* IV. 42. de vita Constantini, et *Theodorus* lib. 1. hist. cap. 29. diuersa est, quae exstat apud *Socratem* lib. 1. cap. 34. *Sozomenum* II. 28. nec minus in *Tripartita* III. 7. et apud *Nicephorum* VIII. 50. [Plura scripsit et collegit *Fabr.* in luce salutari euangel. p. 287. sqq. *Schroeckh* hist. eccl. l. c. pag. 118. sq. 323. sqq. 340. sqq. 386. sqq. etc.]

Oratio ad sanctorum coetum, ad calcem librorum Eusebii de Constantini vita legitur graece e latino versa, non ab Eusebio, sed ab alio interprete, vt ipse lib. IV. cap. 32. de vita Constantini diserte innuit. *Fabr.* Eusebium eius auctorem vocat *Reiskius* lib. de Sybys, cap. 10. et ipse *Fabr.* B. L. lib. I. cap. 12. §. 203. *Heum.*

Similiter a nescio quo e latino graece versa est brevis *Oratio ad Synodum Nicaenam de Pace*, quam idem *Eusebius* III. 12. exhibet. Prolixiorem, quae occurrit apud *Gelasium* II. 7. legit etiam *Theodorus*, vt ex eius lib. 1. cap. 7. Historiae colligitur.

Edita quam plurima Constantini illustant *Iac. Godofredus* ad codicem Theodosianum, *Franciscus Balduinus*, *ICtus*, [qui interdum nimis fauet Const. M.] in suo Constantino

*) Neque tamen Arii haeresin ideo probauit Constantinus, de qua nondum ei satis liquebat, sed sperauit, se ita dissidiorum semen in herba suppressurum. Confer eius Epistolam Irenicam ad Alexandrum et Arium, apud *Eusebium* II. 64. sq. de vita Constantini, et ad illam *Balthas. Bebelii* exercitationem historico theolog. Argentorat. 1663. et *Nicol.*

Vedelium de prudentia veteris ecclesiae pag. 202. 267. *Schroeckh.* l. m. praecipue *Gibbon* t. v. c. 22. In cod. Coislin. CVII. n. 23. sunt gesta in synodo Nicaena et de vita S. Constantini M. teste *Montfauc.* in bibl. Coislin. pag. 182. *Harl.* — Constantini M. epistola ad Abl. emendatur a *Barthio* aduersar. libr. 29. cap. 7. *Heum.*]

tino Basil. 1556. et Argent. 1612. 8. [rec. cum *Nic. Hier. Gundlingii* praefat. Lipsiae et Halae 1727. 8. atque in *Heineccii* iurisprud. rom. et attic. tom. II. pag. 569. sqq.] et qui ad tempora quaelibet sua reuocant Annalium scriptores, ac praecipue *Tillemontius* tomo IV. historiae imperatorum. Ceterum edictum, quod sub Constantini nomine vulgavit *Nicolaus Cusanus* lib. III. Concordiae catholicae cap. 35. Honorio ac Theodosio vindicat, et integrius edidit *Sirmondus* ad Sidonium pag. 245.

[P] III. *Confessio* Constantini ad Syluestrum, episcopum Romae, quae latine exstat ad calcem recognitionum, aliorumque scriptorum, Clementi Rom. suppositorum, Colon. 1569. fol. pag. 471. perinde vt Acta Syluestri, spuria est.

Donatio, quae eidem Syluestro a Constantino facta fertur, romanae etiam ecclesiae doctissimorum virorum ⁴⁾ iudicio ac consensu itidem est commentitia. Primus eius meminit Aeneas, Parisiensis, qui circa a. C. 854. scripsit, libro aduersus decem obiectiones Graecorum

b) Primus proliza et disertis oratione eius falsitatem ostendit *Laurentius Valla*, quae et separatim excusa est plus simplici vice, et cum Vlrici Hutteni praef. 1517. et in Ortuini Gratii fasciculo rerum expetendarum ac fugiendarum, apud Londinenses recuso, et in *Simonis Schardii* syntagmate tractatum de imperiali iurisdictione p. 734. sqq. legitur. Aeneae Syluii aliorumque plurium testimonis, Vallae suffragantia, produxit *Flacius* in catal. testium veritatis, et *Rob. Cocus* in censura Vett. scriptorum, quibus addit *Baronium* ad A. C. 324. nr. 118. seq. et 1191. nr. 52. seq. *Isaacium Habertum* ad ecclesiae graecae *ἀρχιεπιστολὴν* p. 24. *Io. Morinum* in historia, gallice edita, liberatae per Constantinum ecclesiae, deque origine ac progressu potestatis saecularis romani pontificis c. 8. *Petrus de Marca* III. 12. de Concordia Sac. et Imp. et VI. 6. §. 6. *Antonium Pagi* ad A. 324. nr. 16. *Tillemontium* T. 4. hist. imp. pag. 226. *Petrus Iosephum Cotelium* hist. vrbium metropol. parte 2. diss. 2. c. 2. nr. 7. et praecipue *Natal. Alex.* saec. IV, diss. 25. Quos facile opposueris *Aug. Steucho* libr. de donatione Constantini, Lugd. 1545. 8. *Iac. Gretsero* de munificentia principum in sedem apostolicam, Ingolstadt. 1610. 4. pag. 86. seq. et Apologia pro Bellarmino c. 21. et *Nicolao Schaten* in Carolo Magno Romano Catholico lib. 2. cap. 6. Ex Protestantibus de falsitate donationis huius videndi *Io. Heinelius* in Otio Vratislaviensi cap. 22. *Gisb. Voetius* T. 2. dispp. select. pag. 869. seq. *Iac. Vsserius* de Ecclesiarum successione et statu pag. 60. *Io. Raïoldus* Colloquio cum Hardeo p. 227. sq. *Franciscus Hottomannus* in bruto fulmine Sixti V. p. 128. 151. seq. et *Io. Andreas Schmidius* in historia saec. VI.

culi IV. fabulis variorum in rebus Constantini M. maculata Helmst. 1712. etc. *Edictum seu fictum seu deprauatum, adeoque indignum quo Syluestri, pontificis, historia augeatur*, inquit Papebrochius, propylaeo ad Acta Sanctior. T. 2. April. p. 1. *Fabr. Riuetus* critici sacri lib. III. cap. 3. *Heum.* — v. rarissimam collectionem aliquot scriptorum: de donatione Constantini quid veri habeat, eruditorum quorundam iudicium f. l. et a. Continentur 1) donationis — priuilegium, *Barthol. Pincerno* de monte arduo ad Iulium II. pont. max. interprete. 2) *Laur. Vallas* contra ipsum, vt falso creditum et euentum, declamatio, cum praef. *Hutteni*, (de qua v. *Iac. Burckhardi* comm. de Hutteni vita, tom. I. p. 119. sqq.) 3) *Nic. de Cusa*, cardinalis, sententia de donatione Constantini, quam scripsit ad concil. Basileense, de concordantia catholica, libr. III. cap. 2. 4) *Anton.* archiep. Florentin. primae part. historial. lib. 8. cap. 2. 8. 5) *Raphael Volateranus*, in vita Constant. Plura vide in *Baumgart. Hall. Bibl.* 1. pag. 417. sqq. Donationem veram esse, omnibus viribus contendit, aliosque testes adpellat *Angelus Roccha a Camerino* in bibl. apostolica Vaticana a Sixto V. pontif. max. in splendidiorem et commodiorem locum translata etc. Romae 1591. 4. pag. 182. sqq. Is Vallam hominem iniquum ac mordacissimum atque ad obloquendum omnibus in rebus natum vocat: immo pontifici rom. potestatem iurisdictionis summae in rebus tum sacris tum civilibus adserit. Verum surdis auribus narrauit fabulam. Iis, quos citauit Fabricius, add. *Io. Sambucus* in libro f. epistola de panauthentia, siue maiestate imp. et quorundam praecipitio, siue donatione Constantiniana, teste

Tttt

Kollario

corum t. VII. spicilegii Dacheriani pag. 111. inde Isidorus Mercator, Hincmarus Rhemenfis, Petrus Damiani, Leo IX. Ado, aliique. Editiones eius admodum diuersae feruntur, una, quam habent Acta spuria Sylvestri, quamque *Anselmus Lucensis* Collectioni suae Canonum lib. IV. cap. 32. Deus dedit lib. IV. cap. 2. *Iuo Carnotensis* parte 5. decreti cap. 49. et *Gratianus* parte 1. decreti dist. 96. c. 14. latine inseruit, licet in antiquioribus Gratiani codicibus legi neget *Antoninus*, archiepiscopus [P] Florentinus, parte I. hist. tit. 8. cap. 2. §. 8. *Theodorus* autem *Balsamon* graece versam exhibet in scholiis ad Photii Nomocanonem tit. VIII. in bibl. canonica Iustelli tom. II. pag. 929. seq. Illa Balsamonis versio una cum altera *Matthaei Blastaris* edita etiam est a Marquardo Frehero A. 1610. 4. additis animaduersionibus. Longe prolixior est, quam vertit e graeco latine et Iulio II. pontifici, inscripsit *Bartholomaeus Picernus* de Monte arduo. Haec praemissam habet, quam modo memorauimus, fictitiam Constantini confessionem, atque post editionem Colon. 1515. saepius lucem vidit et D. *Ioach. Hi debrandi* dissertationi de donatione Constantini imp. praemissa Helmst. 1661. et 1703. atque *Balthasaris Gualteri* diatribae elendicae de imp. Constantini baptismo, donatione et legatione ad Concilium Nicaenum, Ien. 1618. 12. pag. 67. seq. inserta legitur. Atque *Augustinum Steuchum* arguit Io. Bodinus lib. I. de rep. cap. 9. p. 221. graeco sermone donationem Constantini scripsisse, ut fucum faceret: *sed fraus*, inquit, *facile ex ipsius oratione et antiquitatis cognitione confutatur*. Alia graeca versio (*Constantini Harmenopuli*, ut notat *Nesselius* parte 2. catalogi MSS. pag. 27.) exstat in bibl. caesarea et *Lambecio* lib. V. pag. 244. lib. VI. pag. 35. 38. memoratur¹⁾, sed quoad sensum eadem est cum illa Balsamonis, cuius idem pag. 237. mentionem facit. Hanc ipsam e codice regis christianissimi

Kollar in supplement. ad vol. I. *Lambec. commentar. bibl. Caes.* pag. 522. C. et 593. A. *Mosheimius* in Institutt. hist. eccles. pag. 265. not. 1. ed. II. *Schroeckh* hist. eccl. l. c. pag. 125. seqq. et multi alii, quorum scripta enumerat *Meusel* libr. cit. vol. V. 1. pag. 202. seqq. conf. ipsum *Fabric.* nostrum infra, lib. VI. cap. 4. vol. XI. vet. edit. pag. 353. seqq. et *Kollarium*. donationem istam falsitatis arguentem et plures iudicii sui patronos laudantem, ad *Lambecii* commentar. de bibl. caesarea Vindob. vol. VI. col. 77. sq. *Hart*:

1) Ille donatio exstat in codd. mss. *Vindobon.* apud *Lambec.* tom. V. codice CCLXXXIV nr. 1. CCLXXXIX nr. 4. tom. VI. part. I. cod. X. nr. 2. tom. VIII. cod. LIII. nr. 33. — *Florentiae* in bibl. Medic. in cod. XV. plut. VIII. nr. XV. est Constantini edictum, propositum in tertio narthece SS. magnae ecclesiae prope aulam etc. nr. 28. donatio *Constant.* Eam, quae in hoc habetur cod. exhibet *Theodorus Balsamon* loco a *Fabricio* laudato, et *Labbæus* tom. I. concil. ed. Venet. 1729. fol. pag. 1567. v. *Bandin.* catal. codd. medic. I. pag. 361. seq. — Tum in cod. LXXXV. nr. 3. plut. 89. cum *Harmenopuli* promissario iuris. v. *Bandini* III. col. 418. — *Venetis* in cod. Marcia-

no CLXXXII. cum *Harmenopulo*. (catal. codd. gr. pag. 105) — *Parisiis* in biblioth. publica in codd. MCCCX. MCCCXLV. MCCCXLI. cum *Harmenopulo*, est edictum Constantini, quo romano pontifici primatus adferi dicitur. — In codd. MCCCXXXVII. MCCCXXXVIII. MCCCXXXIX. est eiusd. oratio ad sanctorum coetum. In cod. MCCCXXXIV. constitutio ad gentes sibi subditas. — In codice CCLXXIV. eiusdem epistolae. — Inter codd. arabicos, cod. CXXIII. CXXV. et CXXVII. continet Constantini aliorumque imperator. statuta et constitutiones. v. cat. codd. Paris. bibl. vol. I. p. 115. et 116. — *Taurini* inter codd. gr. bibl. regiae in cod. CCLXXVIII. edictum Constantini M. in favorem romani pontificis, ex interpretat. *Harmenopuli*, (v. cat. codd. gr. pag. 380. — *Matriti* in cod. LXXXV. bibl. regiae, fol. 193. donatio illa, quae in aliis codd. vocatur *Const. M. de romano pontifice constitutio*. Interpretatio gr. in hoc cod. consentit cum-textu a *Bulengero* edito: in quibusdam tamen lectionibus discordat; atque *Iriarte* in in cat. codd. gr. pag. 349. adnotauit lectiones huius cod. diuersas a textu *Bulenger.* nec hic eas iterum legisse poterit. *Hart*.

spanissimi graece et latine exhibet *Julius Caesar Bulengerus*, lib. 2. de imperio romano cap. 6. p. 318. et quoniam brevis est, hoc etiam loco exstare non erit, puto, Lectori ingratum, imbecundumue.

Θέσπισμα τῆ μεγάλης Κωνσταντίνης^{α)}, περὶ τῆ παπᾶ ῥώμης. Θεσπίζομεν^{β)} πᾶσι τοῖς σατραπείαις, καὶ τῇ συγκλήτῳ τῆς ἡμῶν βασιλείας, τὸν ῥώμης ἐπίσκοπον καὶ διάδοχον^{γ)} τῶν ἀγίων ἀποστόλων, καὶ κυρίως μετέτρα, πλείονα τῆς βασιλείας ἔχειν ἐξουσίαν κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, κατὰ πάντων^{δ)} πολλῶ πλέον ἢ τὸν βασιλέα τιμᾶσθαι καὶ σέβασθαι κεφαλὴν τε εἶναι τῶν^{ε)} τεσσάρων ἀρχαίων θρόνων, κρῖναι τε πρὸς αὐτῆς, καὶ ψηφίζεσθαι τὰ τῇ ὀρθοδόξῳ συμβαίνοντα πίσει. δωρεῖσθαι γὰρ τῷ πατρὶ μετὰ τῷ μακαρίῳ [P] σιλβέστρῳ καὶ τοῖς αὐτῆς διαδόχοις τὸ ἡμέτερον παλάτιον, τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διάδημα ἐκ λίθων τιμίων καὶ μαργάρων συγκείμενον, τὸ κυκλὸν τὸν τράχηλον ὠμοφόριον, τὴν πορφύραν χλαμύδα, τὸν κόκκιον^{ς)} χιτῶνα, καὶ πάντα τὰ βασιλικά ἐνδύματα, τὰ τῶν βασιλικῶν ἵππων ἀξιώματα, τὰ σκήπτρα, καὶ τὰ λοιπὰ τῆς βασιλείας κοσμήματα, καὶ τὴν δόξαν ἅπασαν τῆς ἡμῶν ἐξουσίας. τὰς δὲ τῷ κλήρῳ τῆς ἀγιωτάτης ῥώμης κατελεσγμένους, κοσμεῖσθαι κελεύομεν παρὰ πλησίον τῇ συγκλήτῳ ἡμῶν ἐνδύμασιν, ἵπποις^{ζ)} ἐποχούμενους, ὁδόνους περιεσγμένους λευκοῖς. ὡς δὲ καὶ τὰ ὑποδήματα τῶν ὁδονίων εἶναι πεποιημένα λευκῶν, καὶ ὅς ἂν αἰροῖτο κληρικός, ἐκ τῆς ἡμῶν συγκλήτης γενέσθαι τῆτον πρὸς τινὸς μηδαμῶς ἐργεσθαι. ὅτι γε μὴν τὴν ἐκ χειρὸς σεφάνην φρονήματος μετρίότητι ὁ πατήρ με ὁ ἅγιος^{η)} σιλβέστρος παραιτέται, ταύ-

Edictum, ac effatum diuinum magni Constantini de Pontifice Romano. Omnibus Prouinciarum rectoribus, et Senatui R. imperii, Romanum Pontificem, successorum Sanctorum Apostolorum, et Domini mei Petri, maiorem quam imperator habere potestatem per uniuersum orbem aduersus omnes, (deest καὶ) et plusquam imperatorem coli et honorari, caputis esse quatuor antiquarum sedium, et ab eo iudicari, et decerni quae orthodoxae fidei conueniunt, Edicimus: Donamus enim Patri meo Beato Syluestro, et successoribus eius nostrum Palatium, diadema capitis lapillis pretiosis et gemmis intextum, epomidem, quae collum cingat, chlamydem purpuream, coccineam tunicam, et omnia regia vestimenta, ephippia, quibus equi regii inferuntur, sceptrum, et reliqua imperii ornamenta, et gloriam omnem meae potestatis. Eos autem qui in clerum Romanum allesti sunt, ornari iubemus iisdem quibus Senatus noster vestimentis, (^{bb)} lego παρὰ πλησίον) equo vehi, albis vestibus tegi. Ita et calceos eorum fieri ex pannis albis, et eum, qui lectus sit clericus a nemine impediri posse, quo minus sit Senator. Quando uero coronam auream pater meus S. Syluester, qua est humilitate et moderatione, respuit, haec ornamenta, quae sanctam resurrectionem, et superillustrem locum significant (lego καὶ τὴν ἀγίαν) sancto eius capiti imposuimus

Titt 2

fuius

α) Τῇ μεγ. βασιλεῖς Κωνσταντίνης c. Matrit.

β) MS. Vindobonense addit, εὖν. Decernimus una cum omnibus Satrapis et Senatu imp. nostri. Sic et codex Baroccianus 149. [et cod. Matrit.]

γ) Τῇ κορυφαίᾳ τῶν ἀποστόλων, c. Matr.

δ) Καὶ παρὰ πάντων c. Matr.

ε) τεσσάρων πατριαρχικῶν θρόνων c. Matr.

ς) τὸν κόκκινον χιτῶνα c. Matr.

ζ) ἐποχούμενους ὁδόνους περιεσγμένους λευκοῖς c. Matr.

η) ὁ ἀγιώτατος εὐλαβέστρος c. Matr.

bb) Emendationes hae sunt interpretis Bulengeri.

τά ται τῶν ὑπέρλαμπρον χάρον σημαίνοντα
τὴν ἀγίαν ἀνάστασιν, τῇ ἀγίᾳ κεφαλῇ αὐ-
τῷ ἰδίᾳ χειρὶν ἐπέθηκεμεν^{α)}. ἡμῶς τρεῖς
ὁφθαλμοὶν ὑπελθόντες, καὶ τὰ χαλινὰ
τῷ ἵππῳ αὐτῷ κατέχοντες, τῆς αὐλῆς τῶν
ἱερῶν αὐτῷ ἐξέμεν ἀνακτόρων, αἰδοὶ καὶ φό-
βῳ τῷ κυρίῳ μὴ τῷ ἀγίῳ συνεχόμενοι πέ-
τρε· τῶν χρησίμων δὲ κομιδῇ καὶ θεοφίλων
τενομίκαιμον, ἐκστῆναι μὲν τῆς πόλεως ῥώμης,
καὶ τῶν δυτικῶν ἀπάντων χωρῶν τε καὶ πό-
λεων τῷ ἀγιοτάτῳ^{β)} πάππᾳ, τὸ δὲ τῆς
βασιλείας κράτος πρὸς τὰ τῆς ἐώας μέρη
μετενέγκειν, καὶ τὴν ἐν καλλιῶν^{γ)} τῶν ὑφ'
ἡλίῳ τῷ βύζαντος πόλιν καταλαβεῖν, καὶ
ἐν αὐτῇ ιδεῖσασθαι τὰς βασιλείας, ἀδικον
αἰθύντες ἐξουσίαν ἔχειν τὸν ἐπὶ γῆς βασιλέα,
[P] ἔνθα καὶ ἀρχὴ τῆς τῶν χριστιανῶν θρη-
σκείας ἐκ τῶν βραβῶν ὑπῆρξεν ἡμῶν.^{δ)} ταῦ-
θα ταῖς ἰδίᾳς χειρὶν γεράσαντες, καὶ τῷ νε-
κρῷ τῷ κυρίῳ μὴ^{ε)} ἐπιθήμενοι πέτρε, πί-
στεις ἐνόηκε ποιῆμεθα^{ς)}, ἢ μὴ ὅλως παρα-
βῆναι, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἡμέτερον δεξαμένοις
κράτος φυλάττειν ἀπαράδραυστα παρρυ-
γυώμεθα πρὸς τὸν πατέρα^{αα)} ἡμῶν πάπ-
παν, καὶ τὰς αὐτῷ διαδόχους.

IV. Claudam hoc caput dissertatione de litteris, quas in coelo legisse creditur Con-
stantinus imperator, ἐν τέτρῳ νίκᾳ, et de cruce, quam vidisse se^{α)} iuravit, et iuranti li-
benter

α) ἡμῶς δὲ τρεῖς ὁφθαλμοὶν c. Matr.

β) πάππᾳ. c. Matr.

γ) τῶν ὑφ' ἡλίῳ καμίνῳ τῷ βύζαντος π. c. Matr.

δ) ταῦτα c. Matr.

ε) ἐπιθήμενοι etiam c. Matr. Iridem. edit.

ς) ἢ μὴ ὅλως πάντα ταῦτα μὴ παραβῆναι, c. M.

αα) ἡμῶν πατέρα c. Matr. Haec quidem, ait Iriar-
de, varias lectiones si quis inter se conferat, haec is
mistis editis praetuleris. At enim omnia sunt ficta.
Hæc.

cc) Nolim igitur rem totam pro astuto Constantini
commento et stratagemate habere cum Jac. Tollio, qui
notis ad Lactantium cap. 44. de mortibus persecu-
torum: *stratagama*, inquit, hoc Constantini non
minus scitum, quam illud Philippi Macedonis fuit,
quo sacrilegos Phocenses protulit. et ad cap. 46.

*suimus. Nos stratoris officium obvenientes, et
frena eius equi tenentes, ex aula palatii eximi-
mus, reuerentia et metu Domini mei S. Petri.
Maxime autem utile et amicum Deo esse duxi-
mus cedere urbe Roma, et omnibus occidentis
locis ac urbibus sanctissimo Papae, et robur
imperii transferre ad ortum, et capere By-
zantium urbem optimo sub sole situ, et eo
sedem imperii ponere: iniquum existimantes,
ut imperator in eo loco summam potestatem
habeat, ubi Christianae fidei coelitus princi-
pium nobis fuit. Cum haec manu propria
scripserimus, et reliquiis Domini mei Petri
imposuerimus, iusiurandum damus, non mo-
do nos seruaturus quae sanximus, verum et
nostros successores, ut sanctis ac religiose ser-
uent, obstringimus, idque iurati patri no-
stro Papae, et successoribus eius pollicemur.*

*Non minus egregium hoc Licinii stratagama atque
illud, de quo supra, Constantini. Eodem ferme
astu usus Sertorius apud Plutarchum: nec Scipia-
nis in templum Iouis secessus, aut Numae ad Deam
Egeriam aditus diuersi generis sunt. Et praef.
ad gallicam Longini versionem: Mais moy-
trouvant que le Roy Antigonos successeur d'Alexandre
le Grand s'est seruy du meme stratageme, feignant
d'avoir veu au ciel une pentagone, qui est le sym-
bole du Salut, avec ces paroles, in hoc signo vin-
ces, et qu'il le fit peindre aux boucliers de ses
soldats, et gaigna ainsi la bataille: trouvant aussi,
qu'un Roy de Portugal a eu la même vision que
Constantin, et qu'il a par la ramporté la victoire
sur ses ennemis, j'avoue que je considere tous ces
miracles comme de finesse militaires des grands
Capitaines.*

benter credimus. Quamvis autem digressio ista paullo alienior ab argumento bibliothecae huius graecae videri possit, tamen existimaui, hoc non inopportuno loco satisfacere me posse desiderio illorum, qui sententiam super illa re meam, a communi nonnihil abhorrentem, argumentis confirmatam videre voluerint. Est autem de cruce Constantini diatribe ante septem annos a me edita, et respondente *Christoph. Woltereck*, Gluckstadiensi, publice in Gymnasio Hamburgensi defensitata, qua probaui, Crucem, quam in coelo vidit Constantinus, imp. fuisse phaenomenon naturale, quale in halonibus non lunaribus modo, sed etiam solaribus conspiciendum se subinde, licet haud ita frequenter, offert: nec mediocriter in sententia mea confirmatus sum, quum postea intellexi, idem non absurdum visum reuerendo Helmstadiensium theologo ac philosopho, mathematicas inprimis disciplinas egregie docto, D. Io. Andreas Schmidio in diss. de Luna in Cruce visa, Ienae 1681. atque in historia Seculi IV. fabulis maculata, Helmst. 1712. *Fabr.* In cod. *Coisl.* CXXI. nr. 37. (teste *Montfauc.* in bibl. *Coisl.* pag. 196.) est visio Constantini M. S. crucis contra barbaros, et fol. 106. verso, inuentio S. crucis. — conf. Discours histor. sur la conversion au Christianisme de Constantin le grand, premier Empereur chrétien par M. l'Abbé de Lessortq adpend. ad tom. I. operis: Traité historique et dogmatiq. sur les Apparitions, les Visions et les Revelations particul. Avec des Observat. sur les diss. du R. P. Dom. Calmet. — Par M. l'Abbé Langlet Dufresnoy etc. à Avignon 1751. 8. v. *Baumgart.* Nachr. v. merkwürdigen Büchern II. p. 506. seq. — Multus est de hac cruce et signo, atque defendit narrationem *Angelus Roccha a Camerino* loco supra cit. pag. 175. seqq. *Heumannus* in Poecile, tom. II. libr. I. pag. 50. sqq. scripsit epistolam ad Burcard. Gotthelf. Struvium de cruce coelesti a Constant. M. conspecta, in qua cum ipso Struvio, *Thomaso* in Obsl. select. Halens. tom. I. diss. 24. §. 3. et *Arnoldo* (in hist. eccles. lib. IV. cap. 3. §. 5.) aliisque istam narrationem fabellis anilibus adnumerandam censet et multa contra Wolsii Fabriciique sententiam et argumenta disputat, contenditque, non Eusebium, sed Constantinum ipsum fuisse huius mendacii architectum. *Moshem.* autem in institution. histor. eccles. laudatis pag. 131. facile refelli posse, scribit, qui vel prodigium hoc astute ab imperatore fictum esse arbitrentur, vel ad fabulas referant: eos etiam, qui visum hoc ad causas naturales referant, crucemque in halone tum solari, aut in luna comparuisse ingeniose suspicentur; illos denique, qui divinae virtuti, quae miraculo dubiam Constantini mentem firmare voluerit, rem adscribant. Quare, iis confutatis, cum quibusdam V. V. D. D. statuit, Constantino dormienti crucem, addita inscriptione: *Hac vince*, obiectam fuisse. Enimuero illa quoque interpretatio haud caret multis difficultatibus atque dubitandi causis et rationibus. Vnde sciuit Constantinus, somnium fuisse verum, et vero divinum? inprimis, illo etiam secundum opiniones veterum de somniorum vi divina concesso, qui dici potuit, multos vidisse illud signum? Quibus rationibus ingens multitudo, superstitionibus ac religionibus pravis adhuc imbuta, tam facile adduci potuit ad id credendum? Lactantius, (sive, ut Nourry minus recte statuit, Lucius Cecilius) de mortibus persecut. cap. 44. *commonitus est*, tantum ait, in quiete Constantinus, ut coeleste signum dei notaret in scutis, atque ita proclium committeret, etc. ad quem locum *Nic. le Nourry* in sua Lucii Cecilii libri de mort. persecut. edit. Paris. 1710. 8. diss. artic. III. pag. 184. sqq. et artic. V. pag. 397. sq. Eusebii narrationem amplexus et tuitus, acerbius contra Fabricii, (omisso tamen eius nomine,) interpretationem disputat; sed refellitur et Fabricius defenditur a *Bünemanno* in nota ad Lactantii locum pag. 1470. edit.

a Bünemann. Lipsiae 1739. 8. euulgatae. A Fabriciana expositione parum discedit *Schroeckh* in vita Constantini, tom. IV. Biograph. vbi a pag. 18-34. copiose agit de hoc signo coelesti, quod pag. 32. seqq. explicat, fuisse phaenomenon quoddam insolitum ac singulare; a Constantino illiusque militibus in coelo conspectum, et ab iis, naturalis doctrinae ignaris, tamquam portentum habitum: ex qua opinione variae interpretationes diuersaeque sententiae ac narrationes facile potuerunt oriri atque intelligi. Idem *Schroeckh* illam suam expositionem haud deseruit in hist. eccl. l. c. pag. 76-84. vbi Fabricii nostri disp. commendat aliosque scriptores, in utramque partem de hac visione disputantes, excitat. Quosdam etiam libros, huc pertinentes, memorat *Mensel* l. c. pag. 186-189. — Contra Fabricianam explicationem *Cuperus* in epistola ad Fabricium (in Reimari comment. de vita et scriptis I. A. Fabricii pag. 235. sqq.) visam crucem, vel primas nominis Christi litteras, additamque inscriptionem reicere plane non audet, et quasdam dubitationes, ingeniose excogitatas et speciose doctaeque expositas, at non satis validas, ad Fabricianam explicationem omnino conuellendam, profert. — Vulgarem sententiam exornare, quamquam impari fortuna et successu, studuerunt *Matthaeus Iacutus* in syntagmate, quo apparentis magno Constantino crucis historia *complexa est* (sic) vniuersa, ac suis ita ab omnibus osoribus vindicata; tempori suo et loco restituta, ceteris tandem rei gestae monumentis illustratur, Romae 1755. 4. cum figg. ligno incisis, et Abb. *du Voisin* in diss. critique sur la Vision de Constantin Paris 1774. 12. mai. Atque posterior Eusebii narrationem contra *Jac. Georg. de Chauffepi*, qui in Nouveau dictionnaire histor. et critique tom. IV. a. 1756. sub voc. *Quien de la Neuville* pag. 5-11. visionem istam miraculorum numero eximere potissimum adlaborauit, haud male quidem defendit, neque tamen satis fecit criticorum desiderio; (v. *Gattereri* historisch. Journal. tom. VII. pag. 193. sqq.) Atque *Voisin* argumenta et vulgarem sententiam impugnavit *Henley* in: On the Vision of Constantine, s. appendice ad *G. Gregory* History of the Christian Church from the earliest periods to the present time, II. voll. nou. edit. Londini 1795. 8. T. I. p. 511. sqq. Is vero ad id animum aduertere iubet, Eusebium in sua hist. eccles. in qua suis verbis suoque nomine loquatur, illam famam de cruce, a Constantino M. visam, plane omittere; in vita autem Constantini animo grato erga dominum et benefactorem adductum, ea dixisse, quae fides permisisset, atque ipsum scripsisse, *ἐχ' ὑμέτερος λόγος, ἀλλ' αὐτὸ πάλιν βασιλέως*. tum variare narrationem apud auctorem de mortibus persecutorum c. 46. aliosque. Ego vero acquiescam in explicatione et iudicio *Schroeckhii* V. C. quum maxime ex omnis aevi historia pateat, credulitatem, ignorantiam rerum naturalium ex eaque enatam superstitionem, et animum, falsis opinionibus occupatum, multas genuisse fabulas et insolita coeli phaenomena habuisse portenta, quorum fama eundo creuit, et mire est variata. Pari modo de cruce, Helenae auspiciis inuenta et de stupendis operibus, eius virtute et contactu patris, multa lepida et fabulosa sunt excogitata; tradita et sensim sensimque amplificata. v. *Wesseling* ad itinerar. Hierosolymitanum pag. 593. sq. veterum romanorum itinerariorum, Amstelodami 1735. 4. — Fabricii vero disput. typis hic recudi feci, quoniam, ab aliis ad illam et ad B. Gr. frequenter prouocatum esse, scio et animaduerto. *Harl.*

Exercitatio critica, qua disputatur, Crucem, quam in Coelis vidisse se iuravit Constantinus imp. fuisse Phaenomenon naturale in Halone Solari.

Praefatio.

Sanctus STEPHANVS, iamiam coronandus martyrio, per imbrein saxum intuetur coelos apertos, diuinam gloriam videt, ac IESVM, veluti paratū in sui auxilium, laetus contemplatur stantem ^{da)} a dextris Dei Act. VII. 55. At Magnus CONSTANTINVS ingressus imperium romanum, et coronam capiti firmaturus suo, pro Christo nudam crucem in coelo conspicit, et in hac iubetur vincere. Stephanus sub tecto ^{e)} clarissima fidei acie in coelum penetrat, et iam incipit Deum videre, qualis est: Constantinus contra sub dio clausum suspicit coelum, de quo crucis imago, res mira sed vacua, ad oculos corporis eius demittitur. Iam vides mi lector, praestantiorē fuisse [P] ac diuiniorē imaginem, oblatam Stephano, morienti, quam Constantino, imperanti ac iam triumphaturo. Adde fortassis, quanto praestantiorē, tanto quoque certiorē, fideque digniorē. Ita est profecto, neque enim humana testimonia comparanda diuinis sunt. At, si me audis, non statim hinc, quod faciunt multi, crucem illam, a Constantino visam, totam callidis adscribes commentis, politicaeque regnaturientis fraudi, sed vere oblatam ipsius oculis, credes tot testibus antiquis, Constantino denique ipsi, saltim iurato: neque tamen illico propterea eam stupebis tanquam rem, miraculis proprie accensendam. Hoc praesentis diatribae est institutum, haec ratio, quam si probauero tuae aequitati, non temere de hoc argumento post tot viros egregios in arenam descendisse videbor. Si non probauero, certe ero verecundior his, qui non dubitant veterem historiam omnem meris suspicionibus suis conculcare, et Constantinum, principem, ecclesiae patronum, sola coniectura fraudis ac periurii reum agere.

Argumentum Dissertationis.

- I. Testimonium Constantini ipsius de Cruce, in coelo visa, apud Eusebium. II. Artemii testimonium dubium. III. Lactantii et aliorum, qui somnii solius meminerunt, nullum. IV. In numis antiquis nihil pro cruce in coelo visa praesidii. V. Philostorgii, aliorumque, Eusebio suffragantium, testimonia. VI. De loco, anno ac die visae in coelo crucis. VII. Non fuisse hoc commentum politicum Constantini. VIII. Neque tamen fuisse miraculum, propriis dictum, sed crucem

^{da)} Accurate rem putando hoc stare ad dextram DEI, non magis situm certum corporis denotat, quam quod alibi dicitur *sedere*. Nihil enim aliud haec verba significant, quam Christum etiam secundum humanam naturam participem esse throni ac maiestatis diuinae, imperique in creaturas ac singillatim in ecclesiam. Sic non Hebraei tantum, sed Graeci quoque et Latini passim vtuntur verbis *incedere, stare, venire*, pro *esse*. Vide, quae viri Docti ad Gen. XV. 2. orbus *incedo*. Neque alio sensu Virgilius I. 50. Aeneid. *Asi ego quae Diuum incedo regina*. Idem V. 68. *Aut iaculo incedit melior leuibusque sagittis*. Seneca Epist. LXXI. *quaerimus saepe eos, quibuscum stamus,*

i. e. sumus, siue versamur. Manilius IV. 547. Index extrema sistet vitaeque necisque. Sistet i. e. stabit, quod iterum positum pro erit, vt pluribus scriptorum testimoniis ad eum locum docuit Huetius.

^{ee)} Augustinus c. 42. de cognitione verae vitae: *Concio illa, in qua Stephanus stans Christum conspexit, in domo aliqua fuit, cuius testi culmen ipsius corporeus oculus penetrare minime potuit. Constat igitur, quod non oculo corporeo, sed intuitu interioris hominis Christum non in corporeo sed in intellectu coelo viderit.* Confer D. Philippi Nicolai Opera latina T. 1. pag. 258.

cem in Halone solari visam fuisse a Constantino et exercitu. IX. Huic sententiae ex asse fauere descriptionem Eusebii, formam et materiam crucis, tempus, spectatores. X. Praecipue alias cruces similiter in coelo visas et pro miraculo habitas, quarum decem amplius exempla adferuntur. XI. De cruce, quam in coelo vidit Waldemar, secundus Daniae rex, unde ordo Equitum Danebrogae. De cruce, visa ab Electore Saxoniae, Friderico Sapiente, eiusque fratre Iohanne. ib. De litteris, quas cruci adiunctas vidit Constantinus, in hoc vince. XII. Error ridiculus de Nica Etymologici M. auctore ex verbis in τὰν ἰσὺν ὁρτός. ib. Locus Philostorgii, de lucido tractu, quem suo tempore in coelis per aliquot menses observatum scribit, mantissae vicem illustratus.

[P] I. Duas res admirandas Constantino, imperatori, accidisse refert Eusebius, quae neutquam sunt inter se confundendae. Vna, eaque prior, vigilantem contigit, altera ac posterior dormienti. Vigilans primum crucem in coelo vidisse Constantinus traditur: postea dormienti adparuisse Christus, cum cruce, praecepisseque, hoc ut in hostes tamquam praesidio ac militari signo vteretur. Posterioris solius meminit auctor chronici orientalis fol. 57. Anno decimo septimo imperii Constantini adparuit ei in somnio signum Crucis, audivitque vocem, sibi dicentem: porta hoc signum, vinces hostes tuos. De priori imagine Crucis, quae vigilantis sese obtulit oculis, potissimum hac dissertatione solliciti erimus: itaque ante omnia de eadem adscribenda sunt Eusebii verba. Ita vero ille lib. 1. de Vita Constantini cap. XXVIII. quum narrasset, Constantinum, Maxentii tyrannidi frangendae occurrere parantem, idolorum agnita reiectaque vanitate atque impietate, vero Deo patris sui, (Constantinus enim Chlorus iam fauere Christianis coeperat,) adhaerere constituisse. *Huius ergo opem implorare coepit, orans atque obsecrans, ut se ipsi noscendum praeberet, ac praesentibus negotiis adiutricem manum porrigeret. Hanc precanti ac suppliciter posulanti imperatori admirabile quoddam a Deo missum adparuit.* Θεοσημία τις ἐπιφαίνεται παραδοξοτάτη, ἣν τάχα μὲν ἄλλε λέγοντος ἐξείδιον ἦν ἀποδέχασθαι, αὐτὴ δὲ τῷ νικητῇ βασιλεῶς τοῖς τὴν γραφὴν διγυμένους ἡμῖν μακροῖς ὕπερον χρόνοις, ὅτε ἤξιώθημεν τῆς αὐτῆς γνώσεως τε καὶ ομιλίας, ἐξαγγείλαντος, ὍΡΚΟΙΣ ΤΕ ΠΙΣΤΩΣΑΜΕΝΟΤ ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ, Τίς ἂν ἀμφιβάλῃ, μὴ ἐχὼ πειθεῖσθαι τῷ διγυμένῳ; μάλιστ' ὅτε καὶ ὁ μετὰ ταῦτα χρόνος ἀληθῆ τῷ λόγῳ παρέσχε τὴν μαρτυρίαν. Quod siquidem ab alio quoriam diceretur, haud facile quis fidem esset habiturus. Verum quum ipse Victor Augustus nobis, qui hanc historiam scribimus, longo post tempore, quum videlicet in eius notitiam et familiaritatem pervenimus, id retulerit, et **SERMONEM SACRAMENTI RELIGIO FIRMAVERIT**, quis posthac fidem huic narrationi habere dubitabit? Praesertim quum id, quod subsequutum est tempus, sermonis huius veritatem testimonio suo confirmaverit. Ἀμφὶ μεσημβρινῆς ἡλίου ὥρας ἤδη τῆς ἡμέρας ἀποκλινέσης, αὐτοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν ἔφθην ἐν αὐτῷ ἑρπύλλῳ ὑπερκείμενον τῇ ἡλίῳ εἰσὺν τροπαίον ἐκ φωτός συνιστάμενον, γραφὴν τε αὐτῷ συνήφθαι, λέγεσθαι, τέτρω νικᾷ. Horis diei meridianis, sole in occasum vergente, crucis tropaeum in coelo ex luce conflatum, Soli superpositum ipsis oculis [P] se vidisse asseruit, cum huiusmodi inscriptione: hac vince. Θάμβος δ' ἐπὶ τῷ θαύματι κρατῆσαι αὐτόν τε καὶ τὸ στρατιωτικὸν ἅπαν, ὃ δὴ σελλομένῳ ποι πορείαν, συνέπε τότε καὶ θαρσύνον ἐγένετο θαύματος. Eo viso et seipsum, et milites omnes, qui ipsum, iter facientem, sequebantur, et qui spectatores miraculi fuerant, vehementer obstupefactos. In hoc luculento testimonio, quod ad verbum repetit Sozomenus lib. I. cap. 3. et hist. tripartita lib. I. cap. 4. videmus, Eusebium non modo ea se scribere profiteri, quae ex Constantini ipsius ore coram accepit.

sed

sed quae iureiurando etiam ille confirmauerat, et quae non solus Constantinus, sed totus exercitus suis viderat oculis, ex quâ multi tum, quum ista Eusebius scriberet, adhuc fuerunt haud dubie in viuis. Confer *Iacobum Gretserum* lib. 2. de Cruce cap. 23. seq.

II. *Artemius* his adnumerandus merito esset, cuius testimonio plurimum tribuit *Cesar Baronius* ad annum Christi CCCXII. num. 21. si modo acta Artemii, quae apud Surium ad Octobris diem vicesimum leguntur, pro sinceris et nulla parte suspectis possent a viris doctis admitti. Narratur enim in illis actis Artemius, praefectura Augustali a Iuliano, imperatore, ideo, quod Christo nomen dedisset, exutus, inter alia in hanc sententiam ad Iulianum verba fecisse: *Ad Christum declinauit Constantinus ab illo vocatus*, (non ab hominibus, neque per homines, sed *ἑαυτόθεν* siue de coelo vocatum Constantinum scribit etiam *Theodorus* lib. 1. hist. cap. 2.) *quando difficillimum commisit praelium aduersus Maxentium. Tunc enim ei in meridie adparuit signum crucis, radlis solis splendidus, et litteris aureis belli significans victoriam. Nam nos quoque ipsi adspeximus, quum bello interessemus, et litteras legimus: quinetiam totus quoque id est contemplatus exercitus, et multi huius sunt testes in exercitu Tuo.* Verum per me quisque ut volet, ita huic Artemii testimonio addet vel demet fidem; probe enim notum est, quantum in confingendis vel interpolandis eiusmodi martyrum actis sibi permiserit falsa multarum aetatum pietas. Confer, quae de Cruce Constantini in actis apocryphis S. Quiriaci t. I. Maii pag. 445. et in actis S. Siluestri t. V. Maii pag. 19.

III. Solet etiam pro confirmanda hac re ad *Lactantium* prouocari; sed ille de cruce, in coelo visa, tacet, solum somnium commemorat, libro de mortibus persecutorum c. XLIV. *Commonitus [P] est in quiete Constantinus, ut coeleste signum Dei notaret in scutis, atque ita praelium committeret. Fecit, ut iussus est, et transuersa X. littera summo capite circumflexo Christum in scutis notat, quo signo armatus exercitus capit ferrum.* Possit quidem videri a Lactantio dici *coeleste signum Dei*, quasi in coelo ostensum a Deo et in coelo a Constantino visum: verum qui hoc in dubium vocaturus esset, facile posset adferre loca plura scriptorum graecorum latinorumque, quibus sine illo respectu ad Constantini visionem crux vocatur signum coeleste, quoniam de cruce veteres plerique interpretabantur locum Matthaei XXIV. 30. ut docuit vir eruditissimus Gerh. Io. Vossius in *Thesibus theologicis* p. 228. seq. Somnium quoque solum, quod miror, commemorat non Iohannes modo *Malala* in *Chronica historia* lib. 2. pag. 2. *καὶ ἐλαυσθεὶς εἰς ὕπνον εἶδε κατ' ὄναρ ἐν τῷ ἑσπέρῳ σαυρὸν, ἐν ᾧ ἐπεγέγραπτο, ἐν τέτῳ νικᾷ. καὶ ἀναγνὼς τὸ ἐπεγεγραμμένον ἐν τῷ σαυρῷ, διωπνίσθη, καὶ ἀνάσας ἐποίησε σίγνον σαυρῶν* etc. Somno deinde correptus, per quietem vidit crucem in coelo, cui inscriptum erat: *In hoc vince.* Perlecta autem inscriptione, e somno expergescens etc. Sed quoque antiquior longe *Rufinus* lib. IX. historiae eccles. cap. 9. et ex eo auctor histor. miscellae XI. 7. tum *Nicolaus*, primus, papa, in responso ad consulta Barbarorum cap. 33. *Abbas Urspergensis* in *Chronico*, et *Haymo*, *Halberstadenensis* VIII. 4. hist. eccles. Quum igitur anxius Constantinus et multa secum de imminuentis belli necessitate peruoluens iter ageret, atque ad caelum saepius oculos eleuaret, et inde sibi diuinum deprecaretur auxilium, vidit per soporem ad Orientis partem signum crucis igneo fulgore rutilare. Quumque tanto visu fuisset exterritus, ac nouo perturbaretur

Vol. VI. VVVV

turbaretur adspēctū, adstare sibi videt angelos, dicentes: ἐν τῷ σταυρῷ, id est, in hoc vince. Illud de angelis legas etiam in historia tripartita lib. 1. cap. 4. e Sozomeno p. 404. edit. Valesii. At alias insuper fabellas adiungit Theodoricus Engelhusus p. 63. Chronici. Hic Constantinus sexto anno regni sui, quum gens Barbarorum congregata super Danubium parata ad bellum foret contra imperium romanum, quum timeret multitudinem, audiuit in somno, noli timere, sed respice sursum et vide. Intrudens ergo in coelum, vidensque Crucem in claro, et desuper scriptum titulum, in hoc vinces, bellavit et vicit. Post victoriam convocans sacerdotes idolorum, quum adhuc paganus esset, quaerebat ab eis, cuius Dei esset hoc signum? Et dixerunt quidam, hoc signum celestis Dei est, et evangelizarunt ei fidem Christi. Mittens igitur ad Eusebium, episcopum urbis Romae, baptizatus est. Eruditis constat baptismum Constantini romanum non minus commentitium esse, [P] quam Eusebium, urbis Romae episcopum, iam anno ante visam a Constantino crucem obiisse. [Bünemann. ad Lactant. de mort. persecut. cap. 44. not. h. addit Albertum Stadensem ad an. CCCXVIII. — crux ostensa — Constantino — adhuc pagano in somnis, ubi et audiuit: Constantine in hoc vinces. Idem tamen observat, alia plane disputare Hottingerum in hist. ecclēs. c. IV. pag. 160. sqq. Harl.] Itaque ad alia pergamus.

IV. Claudius Molinetus, canonicus regularis Congregationis Gallicanae, in Ephemeridibus Parisiensibus anni MDCLXXXI. Ephemeride vndecima, pag. 130. seq. inferendam dedit dissertationem de veritate crucis, a Constantino visae, confirmata ex numis antiquis. Et si vero elegantia sunt nec inficianda, quae ibi adfert de labaris, cruce et monogrammate Christi notatis, quale etiam occurrit in Optatiani Porphyrii, (Constantini aequalis,) Panegyrico tabula IX et XVI. edit. Velferi: et qualia etiam observata sunt in numis aliisque monumentis a Baronio ad A. CCCXII. num. 23. seqq. Lipsio lib. III. de cruce cap. 15. Antonio Augustino dialogo 1. de usu numismatum, Caglio de inferioris aevi numismatis §. 24. et in familiis Byzantinis tabula IX. itemque ff) aliis; nullus tamen exstat numus, nullum vetus monumentum, quo crux, in coelo a Constantino visa, diserte confirmetur. Quamquam non negaverim, Constantinum numis crucem, in coelo visam, insculpi curavisse, siue τῷ βασιλικῷ τῆς πολιτείας νομισματὶ τὸ, τε ὑπερφανὲς σημεῖον τῆς σωτηρίας σωτῆρος καὶ θεοδευκῆς χριστοῦ χαρκτηῖρα ἐν αὐτῷ μετὰ τῷ ἰδίῳ ἀνατυπώσασθαι, ut ait Ioh. Damascenus in Synodica ad Theophilum pag. 112. Nullum eiusmodi numum reperiri, notat Bunsenius in imperio orientali, pag. 796. qui pag. 633. e vetusto codice Nazianzeni exhibet descriptam aere iconem Constantini M. Maxentium ad pontem Milvium vincentis, adposito crucis signo, illique inscriptis verbis ἐν τῷ σταυρῷ. Fabr. — Mich. Angelus de la Chausse aureum Constantini M. numum de vrbe, devicto ab exercitu gallicano Maxentio liberata explicuit et multa de Constantino M. eius visione crucis et professione doctrinae christianae disserit, Romae 1703. 8. rec. in collectione plurium libellorum, ad artem numismaticam pertinentium, a Christoph. Woltereck curata et inscripta: *Electa rei numariae*, Hamburgi 1709. 4. nr. XXV. p. 282-291. Harl. Alios scriptt. laudat Rasche Lex. num. T. I. P. II. p. 851.

V. Non desunt tamen scriptores veteres quamplurimi, qui Eusebii narrationi de cruce in coelo, non per somnum, sed a vigilante conspecta Constantino, suffragantur, licet nonnulla

ff) Vide B. D. Dorschei pentadecadem diff. pag. 251. 252.

nulla eius paulo aliter referant. *Philostorgius* lib. 1. cap. 6. anam conuersionis Constantini ad christianam fidem narrans fuisse victoriam, de Maxentio reportatam, addit, circa eandem, κατ' αὐτήν, ἀπαρτίσει τὸ τῆ σαυρῆ σημεῖον κατὰ ἀνατολαῖς ἐπιμηκιστὸν διήκον, ἀγλῆς αὐτὸν καταπληττέσης καὶ ἀστέρων αὐτὸν κυκλῶ περιθεόντων ἱριδος τρόπῳ καὶ πρὸς γράμματα τὸν χαρακτῆρα ἐυθυμζομένων. Τὸ δὲ ἄρα Ῥωμαίων ἔλεγε Φωνῇ, ἐν τέτῳ νίκῃ. *Signum crucis in Oriente longissime protensum, luce quadam admirabili eam deringente, et stellis undique circa eam currentibus instar coelestis arcus, et litterarum formam exprimentibus.* Porro litterae latino sermone haec verba designabant: in hoc vinces. *Philostorgii* vestigia legunt *Nicephorus* VIII. 3. *Cedrenus* et *Zonaras* in annalibus. At *Socrates* lib. 1. hist. cap. 2. [P] ἐν τῇ αὐτῇ ταῖν αἰμοφισθητῶν τυγχάνοντι, καὶ περ αἶμα τοῖς στρατιώταις ὀδεύοντι, συνέβη θαυμασίον τι καὶ λόγῳ κρεῖττον θεάσασθαι. Περὶ γὰρ μεσημβρινᾷς ἡλῖος ὥρας, ἥδη τῆς ἡμέρας ἀποκλινέσης, εἶδεν ἐν τῷ ἑρανόῳ εὐλον φωτός σαυροειδῆ, ἐν ᾧ γράμματα ἦν λέγοντα, ἐν τέτῳ νίκῃ. Τέτο Φανὲν τὸ σημεῖον τὸν βασιλέα ἐξέπληττον. Αὐτὸς τε τοῖς οἰκείοις σχεδὸν ἀπιστῶν ὀφθαλμοῖς ἡρώτα καὶ τῆς παρὸντας, εἰ καὶ αὐτοὶ τῆς αὐτῆς ἀπολαύουσιν ὄψεως. Τῶν δὲ συμφωνησάντων, ἀνεβῆντο μὲν ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τῇ θεᾷ καὶ θαυμαστῇ φαντασίᾳ. Porro, dum in ancipiti deliberatione versatur Constantinus, forte illi, cum militibus iter facienti, admirabilis quaedam et quae omnem dicendi vim superat, visio oblata est. Horis enim meridianis quum iam dies vergeret in vespertum, lucis columnam instar crucis in coelo videt, cui inscripta erant, (*Nicephorus* VII. 29. eandem rem e *Socrate* referens, interferit verba: γράμμασι Ῥωμαϊκοῖς δὲ ἀστέρων ἐκτυπωθεῖσιν litteris latinis per stellas ex simili luce expressis,) haec verba: In hoc Vinces. Huiusmodi signo statim obstupescens est imperator. Nec iam suis ipse oculis satis fidens, interrogavit eos, qui aderant, num et ipsi idem signum vidissent. Quibus idem sibi quoque visum esse testantibus, imperator quidem confirmatus est diuina illa ac mirabili visione. Ex hoc *Socratis* loco emendandus *Suidas* in Μαζέντιος, vbi male σφοδρῶς exculum pro σαυροειδῶς. εἶδεν ἐν τῷ ἑρανόῳ εὐλον πυρὸς σαυροειδῶς γραφόντα, ἐν τέτῳ νίκῃ, καὶ γέγονε χριστιανός. Vidit in coelo lucis columnam crucis forma, scribentem, in hoc vinces, et factus est Christianus. *Gelasius* Cyzicenus in *Historia concilii Nicaeni* lib. 1. cap. 4. celebrans, quantopere Deus adamauerit Constantinum, δείξας αὐτῷ τὸ σωτήριον τῆ σαυρῆ σύμβολον φωτεινῶς ἐν τῷ ἑρανόῳ, ostendens ei salutare Crucis signum, ex lucis splendore in coelo figuratum, additis litteris, quibus visionis usus ac vis significaretur, τέτῳ νίκῃ, hoc vinces: subiungit, istud nec Graecis nec Iudaeis fabulam videri debere, quum multa ex vtrorumque libris incredibilia proferri queant, quae tamen ab illis credantur esse verissima. *Scriptor* anonymus actorum concilii Nicaeni, quae ex codice regis Christianissimi et *Seguieriano* edidit *Combesius* historiae Monothelitarum pag. 576. *Photius* autem cod. CCLVI. retulit sub titulo πολιτεία τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν Μητροφάνους καὶ Ἀλεξάνδρου pag. 765. συμπλακεῖς μάχη (πρὸς Μαζέντιον ὁ Κωνσταντῖνος) τὰ πρῶτα μὲν ἐγγὺς γίνεταί τῃ λαβῇ τὸ ἥττον. Φανέντος δ' αὐτῷ κατὰ τὸν ἑρανὸν τῆ τύπῃ τῆ σαυρῆ φωτὶ αὐλῷ ἐγκεχαρσγμένη, καὶ γράμματι τῆς αὐτῆς ὕλης εὐαγγελιζομένη τὴν νίκην· ἔλεγε γὰρ τὸ γράμμα, ἐν τέτῳ νίκῃ· συμβαλὼν τοῖς πολεμίοις καὶ τῇ πολέμῃ καὶ τῇ τυραννὶ σκυλευεὶ τὸ κράτος. [P] Commissa cum Maxentio pugna, parum absuit, quin vinceretur Constantinus. Crucis denum in coelo adparente figura, insculpta illa immateriali lumine atque litteris ex eodem lumine adnuntiantibus victoriam; dicebat enim scri-

πύρα: in hoc *Vince*; cum. hostibus congressus belli pariter et tyranni vim frangit. Duo
 hic cum Maxentio commissa praelia supponit scriptor; addit enim; πρὸ δὲ τῆς συμπλοκῆς
 τὴν θεῶν ὄψιν εἰς τροπαίῳ σχῆμα μορφώσας καὶ χρυσόκολλήταις λίθοις ἀεμάσας, εἶδεν
 Φέρον τοῖς προοπνεύσει. Ante vero praelium (alterum puta), quam viderat ostensam cru-
 cem tropaei instar efformans, gemmisque auro insertis concinnans, ut ferendam dedit, qui
 equitatus praebant. Michael Glycas parte IV. Annalium pag. 247. Ὁ μέγας Κωνσταντῖνος
 ἡνίκα κατὰ Μαξεντίου ἐπρώτευσεν, τότε εἶδεν ἐν ἑρανό τὸν τίμιον σταυρὸν, ἐφ' ᾧ νενίκηκεν,
 αἷτα βαθυμήσας καὶ κατ' ἐχθρῶν ὀρμήσας ὑπνωσε, καὶ κατ' ὄναρ ὑπὸ ῥαβδῶ πλῆττε-
 σαι τὰς μυκτῆρας, καὶ κῆδεν αἷμα ἐξὸν τὸν σταυρὸν ἐν ὁδῷ χάραξε. Quo tempore
 Constantinus Magnus copias contra Maxentium ducebat, signum venerandae crucis in aëre con-
 spexit, indeque cum hoste congressus victor discessit. Tum vero negligentior factus, ubi rur-
 sus in hostem prorupisset, victus est, quo detrimento accepto quendam in moerorem incidit et
 consopitus est. Hic per quietem visus est sibi naves virga quadam verberari. Moxque de
 naribus sanguis promaniens in veste linsa notam crucis expressit. Auctor Chronici, quod
 Alexandrinum vulgo vocant, et praestantissimus Cangius in editione sua inscripsit Chroni-
 con Paschale, pag. 280, κινήσαντος κατὰ τῶν δυσσεβεισάτων τυράννων Μαξιμίου, Γαλε-
 ρίου καὶ Μαξεντίου, ὥφθη αὐτῷ κατὰ αὐτῶν ἀπερχομένῳ πολεμῆσαι, φάτοειδὸς ἐν τῷ
 ἑρανό το σημεῖον τῷ σταυρῷ μέσον, καὶ ὑποκάτω δια φάτοειδῶν γραμμάτων ταῦτα, ἐν
 τετρω νίκῃ, καὶ φανερώτατα. In impiissimos tyrannos, Maximium, Galerium, et Maxen-
 tium (Constantino) bellum mouenti, quum in eos praelio decertaturus progredetur, fulgens
 in coelo Crucis signum in medio adparuit, in cuius infima parte (ita malo reddere hunc
 locum, quam cum eruditissimo Cangio: crucis signum adparuit, in cuius media et infima
 parte) fulgidis et manifestis characteribus scriptum erat, in hoc *Vince*.

VI. Obtulit sese crux videnda Constantino post proelia, cum barbaris commissa, de quibus *Nabarius* in panegyrico c. 18. sub dio in castris, quum Romam obsideret, An. Christi CCCXII. die septimo Kal. Nouembris. Hoc recte colligit *Stephanus Baluzius*, vir supra laudes, e *Lactantio*, qui somnium Constantini, quod *Eusebius* mox insequutum esse post visam in coelo crucem adfirmat, perspicue ad illum [P] locum et ad illud tempus retulit. *Dimicatum, et Maxentiani milites praeualebant, donec postea confirmato animo Constantinus et ad utrumque paratus* (urbem obsidendam et praelio decernendum) *copias omnes ad urbem propius admonit, et e regione pontis Miluii confedit. Imminebat dies, quo Maxentius imperium ceperat, qui est ad sextum Kalendas Nouembris, et Quinquemalia terminabatur. Commonitus est in quiete Constantinus etc.* Non igitur audiendi sunt ii, qui, coniecturis quibusdam leuibz ducti, hanc visionem contigisse existimant *Augustoduni*, quum in Galliis *Constantinus* versaretur, vel ad *Vesontinam* ciuitatem, vt contendit, patriae ²⁵ suae hanc gloriam vindicaturus, *Petrus Franciscus Chifletius*, *Vesontionensis*, in dissertatione edita *Parisiis* anno MDCLXXVI. et *Tillemontius* tom. IV. historiae imperatorum gallice editae, pag. 573. seq.

VII. Multo

gg) *Egregium Dan. Papebrochii monitum* T. 5. Actor. Maii pag. 20. *Laudandum est enim vero ornandae patriae studium, nescio, an ulli moderandum magis quam historico, nisi enim id fecerit, quanto fuerit eruditior, tanto pronior erit ad patrias traditiones qualescunque animosius fidentiusque propugnandas, nec poterit, quam sint earum male fundatae, agnoscere.*

VII. Multo minus audiendos putauerim, qui cum *Iacobo Oiselio* in thesauro numismatum antiquorum pag. 463. totum hoc negotium de cruce, ostensa Constantino, referunt ad pias veterum fraudes, siue cum *Iacobo Tollio* in notis ad Lactantium et in praef. ad gallicam Longini versionem, ab acutissimo Boilauio Despraeo concinnatam, habent pro strategemate, non minus scito, quam fuit illud Philippi Macedonis, quo Phocenses, templi Delphici spoliatores, protrivit, iussu militibus suis coronas laureas Dei insigne sumere, atque ita veluti Deo duce in praelium pergere, teste *Iustino* VIII. 2. vel Antiochi illud cognomento Soteris, qui, cum Galatis proelium confecturus, Alexandrum M. professus est, sibi adstisse per somnium, ac *καλεῖεν σύνθημα πρὸ τῆς μάχης παραδόναι τῇ στρατιᾷ τὸ ὑγιαίνεν*, praecepisse tesserae loco dari militibus suis vocabulum *ὑγιαίνεν*^{hh}) siue *valere*, quo facto insignem illam de hoste victoriam [P] retulit, vt narrat *Lucianus* pro lapsu inter salutandum tom. I. pag. 499. seq. vel Antigoni, qui Alexandro in regno Macedoniae successit, atque exercitui suo persuasit, vidisse se in coelo pentagonum Salutis Symbolum cum verbis *ἐν τέτρω νίκῃ*, illoque scuta militum suorum ornauit; vel denique regis primi Portugalliae, Alphonsi Henrici, qui (ex relatione, anno 1596. demum publicata,) traditur anno 1142. conficturus cum incredibili Maurorum multitudine, Christum vidisse, in cruce splendida promitteatrem sibi victoriam, et futura familiae suae fata praedicentem. At enim ab his omnibus longe diuersa est, quae Constantini oculos perstrinxit, coelestis crux, quia non solus eam vidit Constantinus, sed totus exercitus, *το στρατιωτικὸν ἅπαν*, teste Eusebio, eam oculis vsurpauit, et est admiratus. Itaque haec res Constantini quidem, sed non solius fide nititur, quum multi, qui exercitui illi interfuerant, Eusebio scribente, adhuc superstites, eum facile potuissent mendacii conuincere, nisi verè hoc de ipsis prodidisset. Atqui nec *Zosimus*, ethnicus, qui diu post scripsit, Constantini nomini infestissimus, hoc velut a Christianis falso proditum exagitat, sed abominatus, plane praetermittit, et loco eius ostentum nocturnum, muros vrbis Romae opplentium, memorat lib. II. cap. 16. Quemadmodum *Nazarius* in Panegyrico cap. 14. de coelo missos in subsidium Constantini auxiliares refert: *Flagrabant verendum nescio quid umbrones corusci, et coelestium armorum lux terribilis ardebat; tales enim venerant, ut tui crederentur. Haec ipsorum sermocinatio, hoc inter audientes ferebant: Constantinum petimus, Constantino imus auxilio.* [Addi potest locus *Eumenii* Paneg. c. 21. de quo egit *I. C. Wernsdorf*, diss. de viso Constantini M. in *Ferd. Stofsch* Mus. Crit. vol. II. p. 131. sq.] Silentium vero Aurelii Victoris minus miramur, tam exiguo in compendio, quum e Christianis crucem visam praeterierint etiam Sulpicius Seuerus, atque in historia sua ipse *Eusebius*, contentus dixisse, Constantinum *τῆς ἐκ Θεῶ συμμαχίας ἀνημμένον* diuino adiutum auxilio, hostes fudisse, et deinde victorem Romae imagini siue statuae suae cum cruce adposuisse hanc hypographen: *τέτρω τῷ σωτηριωδῇ σημείῳ; τῷ ἀληθινῷ ἐλέγχῳ τῆς ἀνδρείας; τὴν πόλιν ὑμῶν ἀπὸ τυραννὸς διασωθεῖσαν ἡλευθέρωσα* etc. *Hoc salutari signo, quod verae virtutis insigne est, vestram urbem tyrannicae dominationis iugo liberatam seruavi.* lib. IX. 9. Neque Constantini fidei, qui iuratus *Eusebio* crucem visam a se in coelo adfirmavit, vel hilum detrudere potest *Zosimi* calumnia, qui lib. II. c. 27. ait sollemne ipsi fuisse iurisiurandi reli-

Vvvv 3

gionem

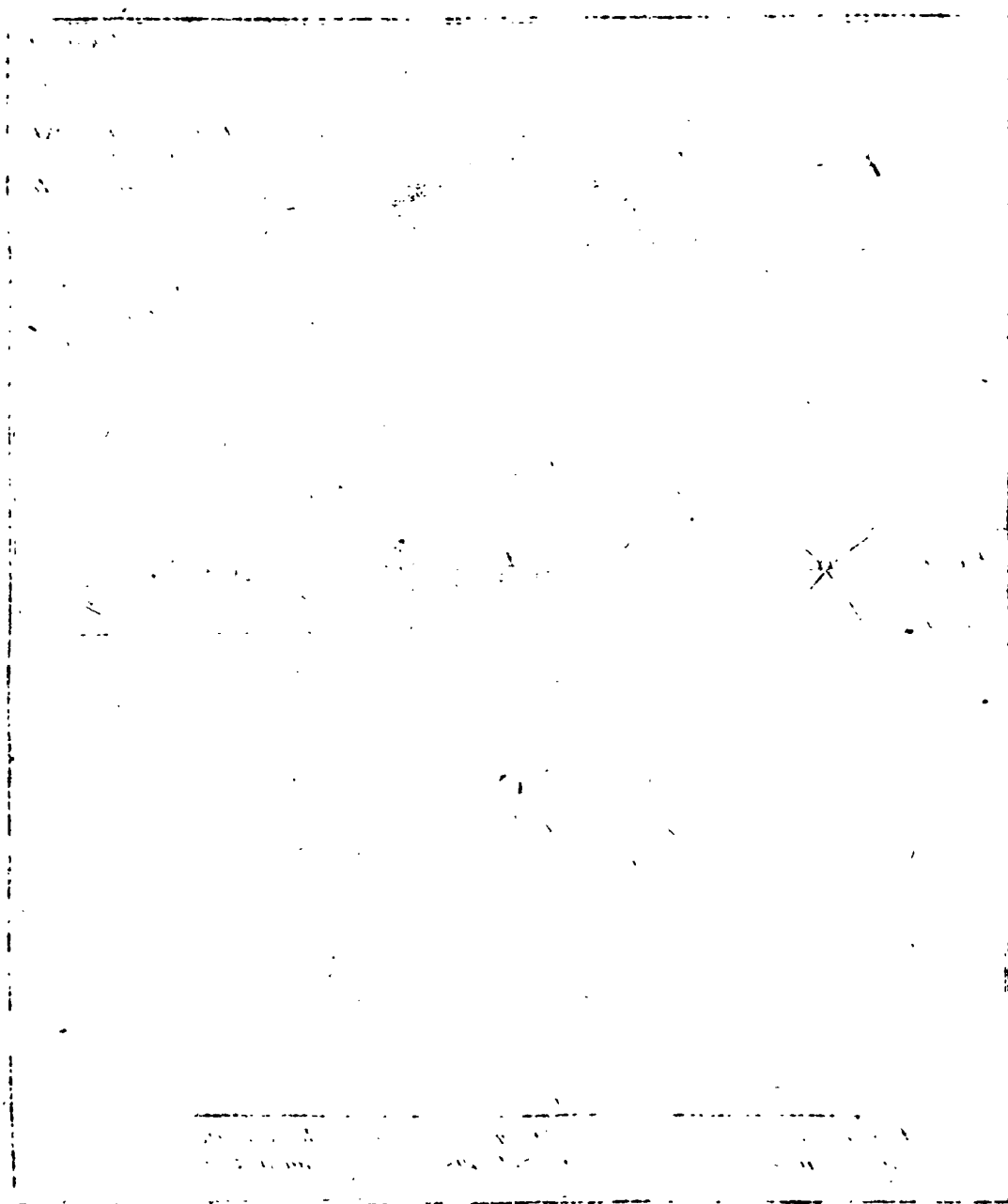
^{hh}) *G. I. Vossius* IX. 36. de Idololatria, et *Stephan. le Moyne* pag. 89. ad Varia sacra, Pentagonum impertitum esse ab Antiocho militibus adfirmant, nescio quo auctore, licet constet, Pentagonum

esse symbolum *τῷ ὑγιαίνεν*. Nisi forte colligunt hoc e. numo, quem dat *Pierius Valerianus* libr. XLVII. de Hieroglyphicis Aegyptior. c. 37. [*cons. Schroeder hist. eccl. I. m. pag. 78. sq.*]

gionem violare, τὰς ἀγκυρὰς πατήσας, ἢ γὰρ τὸ αὐτὸ αἰνῶδες, nam illo ipso in loco, quo Constantinum [P] periurū reum peragit, falso hoc a Zosimo et ex praeconcepto adversus Constantinum odio fieri palam est, quum Licinius, quem contra fidei sacramenti occisum Thessalonicae queritur, res novas interim denuo sit molitus, teste Socrate et aliis. Et quoniam nonnulli, nescio quo studio, malunt vni Zosimo, ethnico, Constantinum proculcanti, credere, quam nulle Christianis, audiant et alterum ethnicum, *Praxagoram*, Atheniensem, qui in libris de Constantino, quos legit *Photius* cod. LXII. fatetur, ὅτι πάσης ἀρετῇ καὶ καλοκαγαθίᾳ καὶ παντὶ εὐτυχίᾳ πάντας τὰς πρὸ αὐτοῦ βασιλευκότας ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἀπεκρύψατο. Quod omni virtutum et honestatis genere, omniq[ue] adeo felicitate omnes omnino, qui se anteferunt, imperatores facile obscuravit *Constantinus*. Argumentis ceteris, quibus totum hoc de visa cruce negotium praefidenter nimis inter commenta adscripserunt vici quidam docti, diatriba singulari, *Witebergae* Anno 1706. edita, satisfecit clarissimus doctrina atque ingenio vir et collega meus coniunctissimus *Io. Christophorus Walfius*, *Wernigerodensis*: itaque hoc in loco nihil aliud addo, quam *Centuriarum Magdeburgensium* scriptores a *Molinet* *) praeter rem referri inter eos, qui narrationem illam *Eusebii* plane in dubium vocant adque aspernantur: *Centuria* enim quarta duobus in locis, capite secundo et tertio decimo, ita illam referunt, vt pro vera habuisse se non obscure testentur.

VIII. Quemadmodum autem vere crucem in coelis visam a Constantino fuisse, non sine causa, vt opinor, mihi persuadeo, ita ex altera parte vix ac ne vix quidem assentior iis, qui per singulare miraculum hoc a Deo factum opinantur. Neutiquam sane, quod dubitem de diuina potentia, quis enim stupor esset existimare, Deum, qui coelum et terram, qui solem et sidera condidit, eundem, si velit, non posse etiam crucem lucidam praeter consuetas naturae leges producere, atque in coelis tropaei instar suspendere. At vicissim leges naturae tanta mihi sapientia et tam consulto a summo numine sancitae videntur, tanta quoque est cordatorum omnium iudicio post stabilitam vtriusque foederis ecclesiam miraculorum non inficiandorum raritas, vt, qui narrationibus quibuscumque incredibilibus diuinae statim omnipotentiae magnitudine volunt fidem addere, [P] iis occinendum sit illud *Ciceronis* 2. de diuinatione, quod potuisset Deus illos quoque, qui nihil non credunt, minus superstitiosos reddere, si voluisset. *Nihil est, inquit, quod Deus efficere non possit. Utinam sapientes eos effecisset, ne omnia cum superstitiosa sollicitudine et miseria crederent.* Praeterea, si ex naturalibus causis, et vsu vitae de re aliqua constat, non minus temere recurritur ad miraculum, quam imperiti quondam astronomiae populi, et maiorum nostrorum memoria *Americani*, eclipses tamquam prodigia, a Deorum indignatione profecta, exhorruerunt. Quum igitur narratio de cruce, a Constantino visa, eiusmodi sit, vt non admodum conveniat aliis visionibus diuinis, et per miraculum factis: *Saulo* enim, quam in *Paulum*, apostolum, et vas electum conuertendus esset, non nuda crux, sed *Christus* ipse, quem persequutus erat, adparuit, ne de *S. Stephano* repetam, quod in praefatione iam dixi: quum porro crux illa ex phaenomeno naturali commode ac perspicue possit explicari: quum phaenomenon illud naturale sit adeo rarum, vt longe facilius, quam eclipses, potuerit in admirationem rapere *Constantinum*, militesque spectantes, et miraculi speciem illis

*) *Ephemerid. Paris. An. MDCLXXI. pag. 131. ed. Amstelod.*

Ad pag. 711.

Fig. 3.

Bruna R. MDCLXXXVII.
ult. Maji Hora III. mal.
observ. a C. B.

I. Sol versus. E. ius
altitudo 37.53.
2.5. de. Pirelli.

Fig. 1.

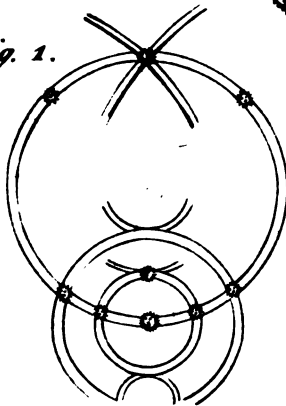

Fig. 4.

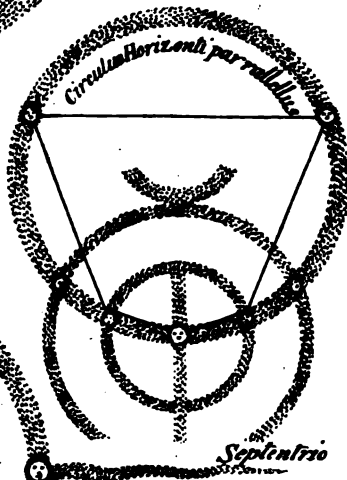
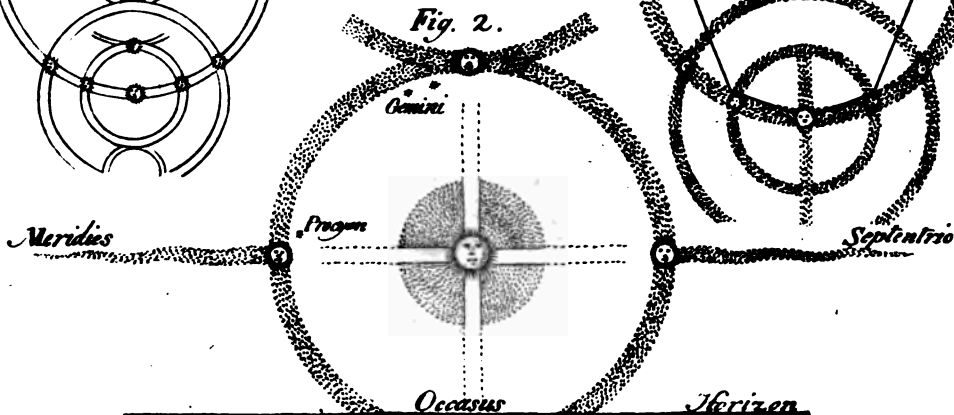

Fig. 2.

Paniplena Gedani. 1.1660. die 17 Decembris observata a Jo. Henlio, et de.
lineata in libro de Mercurio in Sole viso post paginam 172.

illis obliuere: quum denique aeuo Constantini non adeo magna, certe non per vulgus, fuerit peritia intumior physices, opticesque et astronomiae: non video, qui possit absurditatis vel impudentiae argui opinio, qua verisimillimum mihi videtur, crucem, Constantino eiusque exercitui in coelo oblatam, fuisse admirandum eiusmodi phaenomenon naturale, quo crux lucida in Halone solari cum parheliis conspici solet, neque magis ideo adscribendam miraculis, quam quod Dio Cassius inter prodigia, euerfionem reip. romanae portendentia, temere retulit τὸν ἥλιον ἐν τρισὶ κύκλοις φαντάζεσθαι δοκῶμενον, ἕνα γὰρ αὐτῶν εἰσὶν πυρῶδες τὸς περιέχοντες, *solem triplicem visum et corona ignea circumdatum*; Xiphilini. pag. 33. edit. Rob. Stephani.

IX. Notum est astrophilis, plerosque Halones solares et parhelios ^{kk)}, vti lunares quoque et paraselenas, sine cruce adparere, [P] ac praecipue circa solares coronas et parhelios cruces esse rarissimas, quo magis miranda res Constantino visa merito fuit, quum hodieque multi sint, quos facile credo per omnem vitam ne parhelios quidem, ne dum crucem in halone solari vidisse. Neque enim aer semper tranquillius, neque nubes tranquillo aëre ita sunt frequentissime comparatae, vt specularibus veluti et glacialibus granulis cylindricis semipellucidis turgidae, solis imagines tam fulgidas reddere, et circa eas arcus, e quibus inchoatis fere cruces constituuntur, circumscribere possint. Fieri illud tamen nonnumquam, et naturae legibus fieri, res est physicorum et astronomorum filiis testatissima, vt patet vel ex figura Halonis solaris, quam e Transactionibus philosophicis anglicanis, anno 1670. editis, numero LX. hic (Tab. I. Fig. 1. 2. 3. 4.) adiunxi, et cui praeter alteram a celeberrimo Heuelio et tertiam a Caspare Bussingio obseruatam addidi, etiam quarto loco vnam Halonis lunaris, non minus crucem in se conspicuam habentis, quam de nocte VII. Cal. Februarii Anno MDCLXXXIV. ipse oculis vsurpare me memini Lipsiae admodum adulescens. Tam si Eusebii descriptionem crucis, a Constantino visae, accuratius inspiciamus, huic sane phaenomeno naturali Halonis solaris nihil non in ea fauere intelligemus, Formam Materiam, Tempus, Spectatores. Diserte enim ait, fuisse ὑπερεκείμενον τῷ ἡλίῳ σαυρὲς τροπαίου, *crucis tropaeum soli superpositum*, vt solem vel parhelium decussatim scinderet, quemadmodum in adposita figura videmus: deinde ait Eusebius, *constituisse ex luce, in φαιτὸς συνιστάμενον*, neque enim ex alia re cruces in halonibus eiusmodi constant, quam ex luce solis mirifice refracta in nubibus, perinde fere vti calix e vitro sub radiis solis in aëre libratus, halonem quemdam in mensa supposita describit. Nec fides habenda Eusebio tom. I. Annal. pag. 423. et aliis, narrantibus, *Crucem, e stellis fulgentem*, Constantino per ipsum meridiem apparuisse. Porro addit Eusebius, adparuisse crucem illam in coelo ἀμφὶ μεσημβρινῆς ἡλίου ὥρας ἢ δὴ τῆς ἡμέρας ἀποκλινέσης horis diei meridianis ^{ll)}, *sole*

kk) Confer descriptiones Halonum solarium et parheliolorum factas a Gassendo, Cartesio, Heuelio, Hugenio, tum, quae exhibentur in Transactionibus philosoph. anglicanis A. 1670. pag. 1065. sq. In Aetis erud. T. 2. supplem. pag. 229. sq. et a. 1694. mense Iul. pag. 320. In Nouis lit. maris Baltici A. 1701. p. 1073. sq. et 1702. p. 116. In Observationibus historicis Hamburg. A. 1699. p. 150. Memoires de Trevoux 1701. II. pag. 342. Galleria di Minerva. T. 3. pag. 263. etc.

ll) Io. Columbus in notis ad Lactantii cap. 44. de mortibus persequutor. p. 216. docet, meridiem vocari non raro veteribus, tempus, quod post medium diem est, siue quod non longe antecedit occasum solis. Atque ita intelligendum esse hoc loco Eusebium, ostendunt verba, ἢ δὴ τῆς ἡμέρας ἀποκλινέσης, *die in vespertum inclinante*. Itaque in Originibus CPol. Combessii pag. 26. est περί δελτίν.

in occasum vergente. Quis vero nescit, hoc ipsum esse tempus solennae, quo conspiciendos se Halones solares [P] praebent hominibus, non minus quam tempus matutinum. *Aristoteles* III. 6. *Meteorolog.* vbi de parheliis, virgis etc. γήνεται δὲ, ὥσπερ εἶπομεν, περὶ τὰς δυσμαῖς καὶ περὶ τὰς ἀνατολάς. *Contingunt autem, ut diximus, circa occasum et circa ortum solis.* Neque autem tempus ortus vel occasus tam arcte hic computandum est, quin horas aliquot, ortum sequentes, vel antecedentes occasum, complectatur, quemadmodum usus et exempla parheliarum visorum demonstrant. Denique, quod non Constantinus solus, sed etiam exercitus illam crucem viderunt, hinc maxime credibile est, non fuisse istam visionem eiusmodi miraculosam, qualis contigit Paulo, diuinitus perculso, comitibus ipsius nihil spectantibus; sed vere naturale fuisse phaenomenon, non minus militum quam Constantini oculis obuium, quo ipso tamen, velut iride, Deus ad rem singularem signandam uti potuit.

X. Probabiliorem hanc sententiam, ni fallor, reddunt vel maxime exempla consimilia: nam et saepius accidisse eiusmodi in coelo visum, et prodigii instar ac miraculi diuini adtonitos reddidisse mortales, accepimus, ut vel omnia illa negare, vel praeter verisimilitudinem adscribere miraculis, vel Constantini pariter ac ceteras, quas iam commemoraturus sum, cruces in coelo visas, de phaenomeno naturali explicare cogamur. Praetereo, quod *Nicephorus*, non magna fide scriptor, Constantino ipsi iterum iterumque postea crucem, in coelo visam, siue narrat, siue fabulatur. Semel in obsidione Byzantii, VII. 47. *hist. Vespera dici erat, et imperator languidus, et moestus inopia consilii continus oculos in coelum intendit, atque ibi rursus, itidem ut Romae, quum contra Maxentium bellum gereret, scripturam stellarum ordine atque distinctione conformatam vidit, hoc se significantem: Inuoca me in die tribulationis tuae, et liberabo te, et glorificabis me (ex Psalm. L. 13.) Stupore igitur percitus rursus oculos in coelum sustulit, atque iterum καὶ αὐτὸς πάλιν ὥπτο ἀσφράσιν ἐσηρηγμένους ἐν ἑρανώ καὶ γραφὴ περικύκλω ταῦτα διαγορεύουσα, ἐν τῷ τῷ σημείῳ πάντας νικῶσας τὰς πολεμίας.* Crucem stellis sicuti antea effigiatam in coelo, et inscriptionem circum eam conspexit, cuius haec sententia erat: *In hoc signo hostes omnes vinces.* Iterum deinde, quum aduersus Scythas pugnaturus esset Constantinus, Danubio per pontem saxeam iuncto VII. 49. *Isrum fluminis, qui Danubius quoque dicitur, ponte saxeo iunxit: eoque transito, Scythicam gentem, quae ultra id flumen coluit, sibi subiugauit. Quo tempore [P] ei deum in coelo τὸ σωτήριον ὄπλον salutifera illa armatura adparuit, victoriamque eam, sicuti et antea, contiliauit, siue, uti malim reddere, fidem reportandae victoriae fecit, τὴν νικὴν ἐμνηστεύσατο.* Confer, si placet, *Gretserum* lib. II. de Cruce cap. 30. seq.

Melioribus testibus nititur, quae sub Constantio, imp. anno Christi CCCLI. visa est crux in coelo, Nonis Maii, quam ita describit *Cyrillus, Hierosolymitanus*, in epistola ad Constantium περὶ τῶ ἐν ἑρανοῖς φαινέντος σημείου τῶ αὐτοῦ pag. 306. praeclarae editionis Thomae Mille: ὁ μακάριος αὐτὸς Φωτὸς μαρμαρυγαῖς ἀπασφράπτων ἐν Ἱεροσολύμοις ὥφθη. Ἐν γὰρ ταῖς ἀγίαις ταύταις ἡμέραις τῆς ἀγίας Πεντεκοστῆς νόναις Μαΐαις περὶ τρίτην ὥραν παμμεγέθης ὁ αὐτὸς ἐκ Φωτὸς κατεσκευασμένος ἐν ἑρανώ ὑπεράνω τῶ ἀγίᾳ Γολγοθᾷ καὶ μέχρι τῶ ἀγίᾳ ὄρεος τῶν ἐλαιῶν, beata crux lucis radiis resplendens, visa est Hierosolymis. Sacris enim hisce Pentecostes diebus, Nonis Maii circa horam tertiam diei, (ex nostra computandi ratione circa octauam matutinam,) perniagna crux, ex luce facta, in coelo

coelos super sanctum Gethseha. ad usque montem extensa olivarum, apparuit. Meminit et Eutychius t. I. pag. 475. seq. Chronicon orientale fol. 57. Paschale pag. 292. in Graecorum Hierologio pag. 4131 ad VII. Martii. Ἡ ἀνάμνησις τῆ ἐν ἑρανῶ φανέντος σημείῳ τῆ σαυ-
ρῆ ἐν τῇ πόλει Ἱερουσαλὴμ περὶ ἧς γ' τῆς ἡμέρας ἐπὶ Κωνσταντίνου βασιλέως ἀπὸ τῆ ἀγίας
κρανίς ἐκτεταμένῃ δι' ἀστέρων ὥς τῆ ἀγίας ὄρεος τῶν ἐλαῶν. In Ephemeridibus Moscorum,
quas figuris siue iconibus illustratas edidit Papebrochius ante t. I. Maii, ad diem Maii se-
ptimum memoria crucis adparentis tempore Constantii: licet in iconē adparitio Constantino
M. facta representetur. Vide et Iac. Gretserum lib. 2. de Cruce cap. 45. seq. Imperato-
rem non ipsum vidisse hanc crucem, sed ex aliorum relatione, et ex Cyrilli epistola, cer-
tiorē de hac re factum, tradit Sozomenus IV. 5. At enim Hierosolymis quidem non vi-
dit; verum in castris contra Magnentium pugnaturus vidit, si credimus Philostorgio III. 26.
Ὁ μὲν ἐν Κωνσταντίνῳ ἐγκρατὴς τῆ τυραννὸς γίνεται, καὶ ταῦτα τῶ σημείῳ τῆ σαυρῆ ἐπὶ
μεγίστῳ τε προφανέντος καὶ καταπληκτικώταταις αἰγλαῖς ὑπεραστράψαντος τὸ τῆς ἡμέ-
ρας φῶς. Ὡφθα δὲ ἐπὶ τῶν Ἱερουσολύμων περὶ τὴν τρίτην ἑραν μάλιστ' αἰγλαίης τῆς ἡμέρας,
ἐξέρχεται τῆς λεγομένης Πεντηκότης ἐνιστάμενης. Ὁ δὲ θεογράφος τύπος ἐκείνος ἀπὸ τῆ
λεγομένης κρανίς μέχρι καὶ τῆ ἐλαῶν ὄρεος διήκων ὡραῖο, ἰδέσθους μεγάλης σεφάνης τρόπον
πανταχοῦθεν αὐτὸν περιελιττέσθαι. Ἐδήλῃ δὲ ἄρα ἡ μὲν ἰεὺς τὴν τῆ σαυραθέντος καὶ
ἀναληφθέντος εὐμένειαν, [P] ἡ δὲ σεφάνη τὴν τῆ βασιλείας νίκην. Τὸ δὲ σελασφόν
ἐκείνο καὶ σεβάσιμον θέαμα εἰς τοῖς ἐπὶ στρατοπέδῳ ἀθέατον ἦν etc. Et Constantinus
quidem victoriam de tyrannia (Magnentio) reportavit, quum signum Crucis illi quoque vi-
sum esset ad longissimum spatium protensum, et diurnam lucem splendidissimis ad supernam
usque radiis longe superans. Adparuit autem Hierosolymis circa horam tertiam eius diei,
quae vulgo dicitur Pentecoste. Porro hoc signum diuinitus peditum a Calvariae monte
usque ad montem olivaceum pertingere videbatur, magna Iris instar coronae illud undique
ambiente. Et Iris quidem Christi crucifixi et in coelum adsumpti elementiam designabat: co-
rona vero imperatoris victoriam. Porro splendidum istud ac venerandum signum, ut militum
quidem oculus effugit, sed ab utroque exercitu clare conspectum, Magnentium quidem et eos,
qui a partibus illius stabant, utpote daemonum cultui addictos, supra modum terruit; Con-
stantio vero et iis, qui cum illo erant, inuictam quamdam fiduciam addidit. At vero tempus
praelii, aduersus Magnentium commissi, parum cum tempore ^{mm}) vitae crucis convenit, siqui-
dem Idatii Fasti cum Magnentio Constantinum ad Mursum conflixisse testantur IV. Kal.
Octobris (anno Christi CCCLI. Sergio et Nigriniano Coss.) quod confirmat Iulianus, imp.
confectum illud bellum testatus, ληγέσης ἤδη τῆς ὁπώρας, autumnō iam desinente. Orat. I.
pag. 38. In iisdem Fastis ad 3. Kal. Februarii eiusdem anni traditur, adparuisse in Oriente
signum Saluatoris, quod die Pentecostes adparuisse praeter iam laudatos referunt acta An-
themi apud Surium XX. Octobr. et Baronium ad annum CCCLIII. num. 23. auctor Chro-
nici Alex. tum Theophanes, Cedrenus, Glycas, et Nicephorus IX. 32. Auctor historiae
miscellae XI. 20. Tunc Constantius, imperator, Gallum, patruelem suum, Caesarem fecit, cui
nomen suum imponens Syriam Antiochiae habitandam destinavit, ut partes per eum custodi-
rentur Orientales. Quo ad Antiochiam veniente, circa orientem signum adparuit in coelo
die Pentecostes. Columna namque sub speciem crucis in coelo visa est (σύλος σαυροεθὺς ἐν
τῷ

^{mm}) Confer Ez. Spanhemii notas ad Iulianum pag. 244. sq.

τῷ ἑαυτῷ ὁφθαλμοῖς. Socrati II. 28. hist.) speciem luminis habens extensam a Golgotha usque ad montem Olivorum: in circuitu autem eius corona erat, velut Iridis speciem habens. Hoc et Constantius Gallus vidit. Eisdem fere verbis e Socrate rem refert Tripartita V. 4. Meminit et Sanctus Hieronymus in Chronico, ex Pontaci editione: *Syriae populi crucis signum et maximo insipientium terrore in Orientali plaga adparuit.*

[P] Anno Christi CCCLXIII. quum Iulianus, imp. Hierosolymas instaurari iussisset, non modo metnendi globi flammarum prope fundamenta, crebris assultibus erumpentes, fecere locum, exustis aliquoties operantibus, inaccessum, ut praeter Christianos scriptores testatur *Amianus Marcellinus* XXIII. 1. sed crux quoque, in coelo visa, terruit homines Christianorum, ut his verbis refert *Gregorius, Nazianzenus*, inuectiva in Iulianum secunda non longe ab initio pag. 112. Ὁ δὲ ἐπὶ τῆς παραδοξότερης καὶ περιφανέστερης, ἣν ὡς ἐν τῷ ἑαυτῷ τὸν σαρκενὸν περιγεῖρατον, καὶ τὸ πρότερον ἐπὶ γῆς αἰτιαζόμενον τοῖς ἀθέοις τὸ σχῆμα, νῦν ἐν ἑαυτῷ δεικνύται πᾶσιν ἐπίσης, καὶ γίνεται τροπαῖον τῷ Θεῷ τῆς κατὰ τῶν αἰσθῶν νίκης, τροπαῖον πάντος ὑψηλότερον. Πᾶς ταῦτα τί φησύνται οἱ τῷ αἰῶνι τέκε σοφοί. Quod autem hoc etiam mirabilius clariusque fuit, lux in coelo stetit, crucem in orbem describens, ac nomen illud et figura, quae in terra prius impiis contentus fuerat, in coelo nunc omnibus atque ostenditur, Deoque victoriae, de impiis relatas, tropaeum efficitur, tropaeo omnium sublimius et praecelarius. Ad haec porro quid dicturi sunt huius saeculi sapientes?

Eneconi, Graeciae, cognomento Aristae, filio, qui prius Arragoniae ac Naxatrae regis nomen adsumsit, (anno Christi DCGLVIII. ut ad illum annum notat *Antonius Pagani* num. 12.) idem plane, quod Constantino accidit, si credimus *Lucio Marinaeo*, Siculo, aliisque rerum hispanicarum scriptoribus. Quum enim aduersus Mauros praelio decertaturus esset, visum et illi in coelo crucis signum est; quo fretus primo statim impetu incredibilem vim hostium fudit protrivitque. Haec ipsa crux deinde ab Enecone armis insculpta, hodieque sempiternae memoriae ergo in Arragonici regni insignibus cernitur.

Anno quoque Christi DCCLXXIV. rubra Christi crux in coelis post solis occasum adparuit, ut notatum ^{an}) Chronologo Saxoni ad illum annum, pag. 61. cuius loci indicium debere me fateor indicio *Nicolai Gurtleri* in historia Templariorum num. LXXVIII. Edidit illud Chronicum *Edmundus Gibson*, Oxon. 1692. 4.

Dodechinus, abbas, qui Chronicon continuauit Mariani Scoti, atque in Ioh. Pistorii collectione scriptorum rerum germanicarum [P] legitur, ad annum Christi MCXLVII. p. 437. Quum episcopus et omnis populus clerusque (Merseburgensis), qui ad diem festum conuenerant, adfuerant, quasi iris in coelo adparuit, ac in medio cruce ostensae sunt.

Robertus de Monte, in appendice ad Chronicon Sigeberti Gemblacensis ad A. C. 1177. pag. 602. edit. eiusdem Pistorii; In nocte Sancti Andreae factus est ventus vehemens, et in ipsa festinitate et in praedicta vigilia adparuit lux, mans veniens ab Oriente usque ad Occidentem,

^{an}) In eodem Chronico ad An. DCCCVI. Hoc ipso etiam anno XI. Non. Iunii crucis signum ostensum est in luna quodam Mercurii die sub auroram. Postea item hoc anno 3. Kal. Septembris mirabilis circulus conspicuus fuit circa solem.

videntem qua die pugnaverunt Christiani cum paganis apud S. Georgium de Ramala. Putabat enim Saadin, qui duxerat uxorem Navaadin iam defuncti, quod posset capere urbem Hierusalem, defensoribus destitutam, quia comes Flandrensis duxerat fere omnes Christianos milites ad obsidionem Harenc. Sed tamen rex Hierusalem et patriarcha et alii religiosi viri, habentes paucos milites, et se uel ea, per virtutem sanctae crucis vicerunt innumerabilem exercitum paganorum, cuius crucis longitudo a terra ad coelum pagani adparuit, sicut ipsi dixerunt.

Mathaeus Paris ad A. C. MCCXVII. sub Richardo III. pag. 203. Sub his quoque diebus mensis Maio, feria scilicet sexta ante Pentecosten, excitata fuit provincia Coloniensis in obsequium Salvatoris. Nam in villa de Bebon Frisia, adparuit in aëre triplex forma crucis: una coloris candidi aduersus Aquilonem, altera versus Meridiem, eiusdem schematis et coloris: tertia medio colore colorata, habens crucis patibulum, et formam hominis, in eo suspensi, brachiis eleuatis et extensis cum infixione clauorum in manibus et pedibus et capite inclinato: Et haec media fuit inter alias, in quibus corporis humani effigies non adparebat. Alia vice et alio loco, in villa scilicet Frisiae, quae Fuserhusz adpellatur, crux adparuit iuxta solum crocaerulei coloris, et hanc plures, quam priorem, viderunt. Tertia adparuit in villa de Dotham, in qua B. Bonifacius martyrio coronatus est: ubi in festo eiusdem martyris, quum multa hominum millia conuenerent, visa est crux magna et alba, ac si lignum trabis ex transversa alterius trabis artificialiter constructa. Muebatur autem paulatim ab Aquilone ad Orientem, et hanc plurimi homines conspexerunt. Nicephorus Gregoras in extremo libr. VIII. ἐφαίνη δὲ μετὰ βραχὺ καὶ ἕτερον ἐν θρανῷ συμμῶν. Περὶ γὰρ τοῦ θρανῷ μεσημβρίαν τὴν ἡλίαν πυγμαίνοντος, ἐφαίνη περὶ τοῦ ἑσπέρου μέση τὴν θρανῷ νέφος εἰς τύπον σταυροῦ, πολὺν ἀπέχοντος τόπον τὴν θρανῷ σώματος, ἐν λευκῇ καὶ μέλανος ἀσπερ-εγγε-καμίνον χρώματος. Fabr. Quas figuras homines, in lecto iacentes et vigilantes, etiam prudentes ab omni studio aut errore superstitionis alieni, oculis paulatim compressis, nec omnino clausis, et motis varia ratione ciliis, fingere sibi possunt, prouti etiam ipsis volupe et radii solis aut luminis umbraeque aliaque oculis obiecta, quae adspiciunt intentus, erunt diuersa? Quas figuras in coelo, nubibus densioribus modo concutientibus, modo dissipatis et disparatis, praecipue sub occasum solis, animo concipere et fingendo quasi creare sibi aut ludere solent possuntque homines? Quanam portenta spectraque videre, immo, quae audire sibi videntur homines meticulosi imprudentesque? Quas igitur figuras miraculaque fingere potest menteque concipere, tum varia ratione interpretari lubenterque credere solet superstitio et sancta simplicitas aliorum potissimum rationibus et narrationibus aut antiquioribus historiis similibus ducta, nutrita aut laque? Hart.

Nescio, si me hisce adiungendum, quod biennio post, anno MCCXIX. Waldemarus II. Daniae rex, in proelio cum Liionis, amissa aquila siue vexillo suo, vidisse fertur descendentem ad se de coelo [P] albam crucem, rubro circumdatam cingulo, qua vexilli loco usus, non modo militum suorum, iam terga dare hosti incipientium, ordines feliciter restituit; sed etiam Liionorum aciem acerrimo conflictu pertulit, atque egregiam ad suos, fusis infidelibus, reportauit victoriam, ac praeterea multis eorum, ut Christo nomen darent, auctor fuit. Possit aliquis inde comitare, halonis solaris, cum cruce non ita pridem in coelo visi, eclypsin regem fieri curasse, atque vexilli loco, diuinitas dati, militibus suis commen-

dasle. Quum vero res tam feliciter et ex voto successisset, rex non modo Danebrogicum ordinem equestrem instituit, a coelesti illo tabaro, quod Danebrogam vocabant, adpellatum, et cruce illa symboli et insignis vice donatum; sed et in insignibus quoque regni Danici crucem inde candidam in solo rubeo iussit comparere, ut narrant *Io. Isacius Pontanus* Chorograph. Danicae pag. 770. et *Tho. Bartholinus* in diss. historica de Equestri ordine Danebrogico.

Thomas Brabantijs, a monasterio in Artelia, ubi canonicus regularis fuit, Cantipratanus vulgo cognominatus, libro secundo Apianii capite 3. sibi quoque crucem eiusmodi, in coelo conspectam, refert anno Christi MCCXLVI. *Ego fidelium novissimus, antequam puissimus Ludovicus, Francorum rex, anno ab incarnatione MCCXLVI. crucem transmariam susceperet, crucem in coelo ex clarissimo et sidereo lumine vidi, nec recolo me decentius et operosius formatam crucem unquam sub aliqua materia vel figura vidisse.*

Denique, ut recentius quoque exemplum subiungam, *Philippus Melancthon* in oratione de Iohanne, duce Saxoniae, tomo II. Declamationum pag. 738. *Eo, inquit, anno, quo primum mense Novembri editae sunt reuerendi viri D. Lutheri propositiones de indulgentiis, (notum est, hoc factum fuisse Anno MDXVII.) cum ex templo Wimarum in natali Christi duo fratres (Fridericus, elector, et Iohannes) et filius dux Iohannes Fridericus una post mediam noctem, ut magna in utroque erat reuerentia erga res diuinas, egrediuntur cum frequenti comitatu, vident supra arcem, coelo sereno, fulgentem crucem purpuream satis magnam et perspicue expressa figura. Ibi cum diu starent attoniti spectatores, fratres colloqui de religione coeperunt, et eo signo poriendi futura certamina de doctrina et domus Saxonicae pericula uaticinati sunt.* Vix dubito quidem, hanc crucem principibus gloriose [P] memoriae de nocte visam, aliam fuisse, quam qualis in halonibus lunaribus offerre se solet, et qualem Figura 4. expressam vides, ac probe persuadeo mihi, lectorem aequum, si haec exempla cum Constantini cruce coelesti contulerit, minus mihi vitio daturum esse, quod illam quoque nihil aliud, quam naturae eiusmodi phaenomenon crucis in halone solari fuisse, audeam adfirmare.

X. Non deerunt tamen, qui huic sententiae vel maxime opinentur obflare, quam Cruci superadditam similiter Eusebio iussit Constantinus *γὰρ οὕτως, hoc vinc.* Quis enim unquam in halone solari eiusmodi literas conspexit? quis sine absurditate tam admirandam scripturam coelestem causis tribuet naturalibus? Equidem si mihi persuaderem, de litteris expressis, in coelo a se visis, siue graecis, siue latinis, (neque enim consentiant inter se scriptores, qui Eusebii locum perperam, ut mox ostendam, acceperunt,) Constantinum istud vere adfirmasse, ne dubitarem quidem de miraculo, quoniam neque nugivendulorum gerris de alphabeto naturali coelesti apud Gassarellum fidem habeo, neque litteras hominum inuento et consilio significantes, a natura sola sibi relicta tam adposite coniungi credam: qua enim quaelo ratione in coelo per causas naturales ad significandam rem tam conceptam coire, et secundum regulas grammaticas constitui posse hos characteres aliquis non plano phantasmata existimaret? Si vero circa litteras haec fraudis haberem Constantinum suspexit, et quamquam iratum, tamen haud dubitarem, verba dedisse Eusebium lectoribus, quum litteras illas in coelo Constantinus vidisse se adfirmavit, Eusebius scripsit: quod demum

demum colore possim reprehendere eos, qui vniuersum visum callidis commentis audacter accensent, et vniuersam narrationem pro falsa atque incredibili explodunt? Vide igitur, quomodo Eusebii verba intelligenda esse censeam! Ait nimirum ex ore Constantini, tro-
paeo crucis coelestis *συνηφθαι γραφην, λεγσαν, τετω νικα* adiunctam fuisse *πιστυραν*, indicantem, in hoc ipsi esse vincendum. Qualis quaeso haec fuit pictura? Coronam fuisse respondeo, qualis solet esse halorum solarium, Coronam, inquam, symbolum notissimum victoriae"). Non opus est, docere eruditos, *γραφην* recte a me transferri hoc loco picturam, et picturam recte posse dici *λεγειν* siue innuere. Minime autem coactam esse hanc interpretationem de corona, victoriam per crucem promittente, docet *Philostorgius*, qui III. 16. agens de [P] altera cruce coelesti, visa Hierosolymis, *εδηλε δε αρα, inquit, η μιν ης την τε σωθηντος και αναληφθηντος ευμενεναν, Ο ΔΕ ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΗΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΝΙΚΗΝ*. Et Iris quidem Christi crucifixi et in coelum adsummi elementiam designabat, CORONA vero IMPERATORIS VICTORIAM. Sic S. Nazianzenus de Corona, in coelis adparente, orat. IV. tom. I. pag. 112, *ετος της τε χειρος νικης ο στεφανος*. Hae victoriam CHRISTI corona erat. Habemus igitur illud *τετω νικα* in coelo expressum *γραφην*, simbolo et pictura coronae, atque inde intelligimus, quam non modo ridicule; sed etiam contra Eusebii mentem Constantini visum interpretati sint plerique de litteris, vel graecis vel latinis, coelo inscriptis, *τετω νικα*, vel *εν τετω νικα*, hoc vince, in hoc vinct, quas vel stellis vel luce diuina expressas sibi temere persuaferunt. Non mirum autem, in labaris, numis et aliis variis monumentis antiquis verba ipsa deinde inscripta potius cum cruce vel Christi monogrammate, etiam superstiti Constantino, quam coronae symbolum conspici, quia illis clarius hoc, quod volebant, quam per symboli aenigma indicabatur. Adeo autem vulgare fuit olim, labari vel crucis figuram cum verbis *τετω νικα* passim adpiungere, ut libris quoque vetustis ne sacri quidem argumenti, quin imo tabulae lusoriae apud *Gruterum* pag. MXLIX. 1. inscripta reperiantur. Neque aliam originem habet virosum quorundam doctorum error sane festinus, qui scriptorem graecum Magni Etymologici Nican, adpellant, nomen inter grammaticos veteres graecos admodum incognitum. Quum enim in fronte codicis, qui fuit apud Angelum Politianum, adpictum esset labarum verbis *εν τετω νικα*, litteris *εν τετω* ex altera parte detritis ac deletis, hae, quae supererant *νικα*, egregiam istam de auctore libri Nica coniecturam viris praestantissimis suppeditarunt, ut ex Emerico Bigotio, quem H. Vossius hoc docuerat, accepisse se refert *Aegidius Menagius* cap. LXXVI. Anti-Bailleti. In vetusto codice scriptorum laudati Nazianzeni similem inscriptionem notasse se testatur *Montfauconus* pag. 251. *Palaeographiae graecae*.

XII. Moneamne mantissae loco astrophilos etiam de loco altero insigni *Philostorgii*, quo aliud phaenomenon coeleste mirandum nobis enarrat, cui lux adferri poterit ex obseruatis virorum praestantissimorum nostrae aetatis, quibus talia propius cognoscere, inque domos superas scandere cura fuit. En *Philostorgii* verba XII. 8. *Εκλείποντι δε τω ήλιω*

XXXX 3

φτγγος

οο) Haec explicatio ingeniosa est; sed cordato nemini poterit persuaderi. Ergo res eo redit, ut tota Eusebii narratio sit foetus fraudis piac. Qui nouit

illa saecula, facile id adsentietur. Henr. Ego vero nolim temere adsentiri; sed, quae mea esset sententia aut opinio, iam supra declarauit. Harl.

Φέγγος τι κατὰ τὸν ἑρανόεν θυνανεφάνη κῶν σχήμα παραδύμετον, ὃ, τινες ἐξ αἰμαδίας ἀσέρας κομήτην ἐκάλεον. Καὶ γὰρ, ὡν ἐκεῖνος ἐδέκνυ, εἶδεν ἦν κομήτης παρὰ τὸν ἑρανόεν. Οὗτος γὰρ τὸ Φέγγος εἰς κόμην ἐπέβαινε, ὅτε ἀσέρι ὅπως ἐώκει, ἀλλ' οἷον λυχνία τις μεγάλη φλόξ ὑπῆρχε καὶ ἐαυτὴν ὀρωμένη, μηδενὸς ἀσέρος θρυαλλίδος αὐτῷ τινὸς μορφῆν ὑπερέχοντος. Ἀλλὰ γὰρ καὶ τῇ κινήσει παρήλλαττε. Καὶ γὰρ κινήσεις, ὅθεν ὁ ἥλιος κατ' ἰσημερινὴν ἀνίσχει, ἐκείθεν τὸν κατὰ τῆς ἑρᾶς ἀρκτε τεταγμένον ἑσχατὸν ἀσέρα ὑπερενέγκων ἡρέμα προύβαινε πορευόμενος ἐπὶ δυσμαίς, ἐπεὶ δὲ διεμέτρει τὸν ἑρανόεν, ἀφ' αὐτῆς ἦν, πλείους τεσσαρὸν μηνῶν ἐξανυσθείσης αὐτῷ τῆς πορείας. Ἡ δὲ πόρυφ' αὐτοῦ Φέγγος νῦν μὴν εἰς μήκος μέγα ὤξυετο, ὡς ἐκβαίνειν τὰς τῆς κῶν λόγους, νῦν ἀπὸ τῆς τοῦ ἐκείνης μέτρον συνετέλλετο, καὶ ἄλλα δὲ παρῆχε τερατώδη θαύματα, δι' ὧν τῆς τῶν συνήθων φασμάτων ἐξηλλαττέτο φύσεως. Ἠρξάτο δὲ ἀπὸ μέσης θέρους σχεδὸν τι μέχρι τῆς τῆς μετοπώρως τελευτῆς. *Eo ipso tempore, quo sol deficit, (sub Theodōsio Iuniore a. Chr. CCCCXI. d. 19. Iul.) fulgor quidam in coelo apparuit, con similitudinem referens, quem nonnulli prae imperitia cometam vocarunt. In his enim, quas fulgor ille nobis ostendit, nihil erat simile cometae. Nam neque in comam defuebat lux illa, neque ullam omnino stellae speciem praeferbat. Sed velut lampadis cuiusdam ingens flamma per se ipsam subsistens videbatur, nulla subitus stella ellychnii speciem praeferente. Sea et motus eius longe diuersus fuit a motu cometarum. Mota enim primum ab ortu solis aequinoctiali; inde ultimam stellam, in cauda ursae sitam, transgressa, paulatim ad occasum processit. Postquam vero uniuersum coelum peruenisset, tandem disparuit, quam cursus eius plusquam quatuor menses durasset. Per idem huius vertex, nunc quidam in magnam longitudinem acuebatur, adeo, ut coni modum ac mensuram excederet, nunc vero ad coni mensuram redibat. Alias praeterea prodigiosas species oculis subiecit, quas a vulgarium signorum natura illam differre ostendebant. Coepit autem a media aestate et ad exitum ferme autumnii persuecrauit. Ne longior sum, tantum adnotabo simile admirandum ac rarissimum phaenomenon ante hos tres et viginti annos obseruatum esse ab illustri mathematico Io. Dominico Cassino, et accurate descriptam ac delineatam in ephemeridibus Parisiensibus a. MDCLXXXIII. pag. 131. Occurrit etiam in actis eruditorum Lipsiens. eiusdem anni pag. 174. unde descriptionem integram petes, qui delictis eiusmodi ducitur, conferetque, quae in iisdem actis a. MDCXCIV. pag. 58. de non plane diuersa coelesti luce ex obseruatione Georgii Christophori Eimarti traduntur.*

AVCTORI LVICIS, DEO, GLORIA.

CAPVT XLI. (olim VIII. libri V. vol. VII.)

DE IVLIANO, IMPERATORE, APOSTATA.

I. *Juliani, Augusti, vita.* II. *Scriptorum eius codd. et editorum recensio.* III. *Epistolae, a Mura-
torio primum vulgatae ex cod. Ambrosianae bibl.* IV. *Index eorum, ad quos Iulianus epi-
stolae exstant.* V. *De opere aduersus Chistianos et aliis scriptis eius deperditis.* VI. *Alia
Iuliani.* VII. *Catalogus scriptorum veterum, qui veritatem religionis defensorum.*

[Cum auctario G. C. Harles]

I.

F. Claudius IVLIANVS, Iulii Constantii^{a)} et Basilines^{b)} filius, (natus CPoli d. 17. Nou.
a. Chr.

a) De *Iuliano* plures egerunt:

Præter scriptores tam veteres quam recentiores
historiae et ecclesiasticae et ciuiliis atque præter *Li-
bani* in panegyrico, Iuliano dicto, aliisque ora-
tionibus et declamationibus Iulianum suum omni
laude extollemem, et præter *Eutropium* X. 7. al.
14. sq. ubi interpr. in ed. Verheyck, et Tzschucke in
nouiss. edit. plura disserunt, de Iuliano memorandi
sunt, *Ammianus Marcellinus* libr. 21. et 22. (cum
eius iconē) — usque ad cap. 4. libri XXV. in illo
capite quarto ingenii animi morumque vitia et vir-
tutes Iuliani breuiter depingit, ita orationem ex-
ordiens: „Vir profecto heroicis connumerandus in-
geniis, claritudine rerum et consita maiestate con-
spicuus. Quum enim sint, ut sapientes definiunt,
virtutes quatuor præcipuae, temperantia, pru-
dentia, iustitia, fortitudo, eiusque accidentes ex-
trinfecus aliae: scientia rei militaris, auctoritas,
felicitas atque liberalitas: intento studio coluit om-
nes ut singulas etc. Vide ad illos libros capitaque
Henr. Vales. et reliquos interpretes in edit. Gronou.

Le Nain de Tillemont hist. des Emper. tom. IV.
pag. 483. sq.

Brucheri histor. crit. philos. tom. II. per. II.
part. I. libr. I. cap. 2. pag. 293-303. et in appendice
I. vol. VI. pag. 270.-375.

Ezech. Spanhemii praefat. ad Iuliani Caesares
et opera.

Phil. René de la Bletterie Vie de l'Empereur
Iulien, avec deux Cartes géographiques, dressées
pour l'intelligence des événements, qui y sont rap-
portés. II. parties. Paris. 1734. 12. rec. Amstelod.
1735. mai. 12. (al. 8.) — emendat. et auct. Paris.
1746. 12. mai. — ibid. 1776. 12. mai. — Haec vi-
ta accurata doctæque, neque tamen sine omni par-
tium studio confecta, et in VI. libros diuisa, in

linguam anglicam ab *Anna Williams*, adiuvanti-
bus Bowyero, Marklando et Clarke, Lond. 1746.
8. (v. Brüggemann in: View of the English editions
etc. pag. 408. seqq.) et in linguam imprimis the-
oticam est conuersa ex prioribus editionibus a *Joh.
Gebhardo Pfeil*. Francof. et Lips. 1752. 8. — Idem
Pfeil scripsit libell. in quo Iulianum hostem doctri-
nae christianae, ut inprimis ingeniosum callidumque
ita quoque acerrimum et maxime periculosum et
a deo demum deuictum describit: *Der göttlich be-
siegte Iulian, aus der Lebensbeschreibung dessel-
ben vorgestellt*. Gothae. 1754. 8.

The Life and Character of Iulian the Apostate,
translated from the French of F. la Bletterie, with
an Appendix containing several Dissertations on
points relating to Iulian's History, by A. V. Des-
voeux. Dublin 1746. 8.

Ad inuidiam Iacobo II. regi Brittan. tamquam
alteri Iuliano, faciendam, *Samuel Johnson* scripsit:
Iulian the Apostate, on an Account of his Life,
and the primitive Christians Behaviour towards
him, and a comparison of Popery and Paganism.
Lond. 1682. 8. (al. 12.) — francogallice vers. sine
loci notâ 1688. 12. — Item, *Iulians* arts to unde-
mine and extirpate Christianity, Lond. 1689. 8. —

Contra, *Bonamy* in Reflexions sur le charac-
tère d'esprit et sur le Paganisme de l'Empereur
Iulien, in Histoire de l'Acad. des Inscr. tom. VII.
pag. 102. 106. *Iuliano* laudem eandem, quae tri-
bui solet Traiano vel Marco Aurelio, quem etiam
inprimis aemulaturus in satira s. Caesaribus vnum
dimisit nulla ignominiae, vituperii criminisque
nota infamatum,) debere contendit.

Immodicus est in laudando Iuliano et culpanda
doctrina christiana com. de Shaftesbury in Charac-
teristics. tom. III. pag. 86. seqq. Londini 1733. 8. v.

Baum-

a. Chr. 331.) sub ductu Mardonii, eunuchi ^{a)}, praeceptorumque Nisoclis ^{b)} Luconis grammatici et rhetoris Eccebolii cultui christiano ^{c)} innutritus ab eodem annos natus viginti ^{d)} occulte descendit

Baumgarteni Nachricht. von merkwürd. Büchern, tom. VII. pag. 336. sq.

Vt alios bene multos omittam libros, qui vel deinceps memorabuntur, vel a me in Introd. in hist. L. gr. II. 1. pag. 321. sqq. vel a *Fabr.* in salutari luce euangelii, cap. XIV. pag. 294-315. vel a. cl. *Menselii* in bibl. hist. vol. V. part. 1. p. 208-218. sunt citati, adhuc commemoratione laudeque digni censentur *Moshemius* in Institut. historiae eccles. — libr. IV. saec. IV. part. I. §. XII. seqq. p. 131. sqq. edit. II. *Io. And. Cramer* in continuatione historiae *Bossueti* superiore capite memor. III. pag. 404. sq. — cel. *Ch. Dan. Beck* in: Anleitung zur Kenntniss der allgemainen Welt- und Völkergeschichte, part. II. p. 501. sqq. — inprimis *Schroeckh* V. cl. in Allg. Biographie, part. IV. p. 191-398. (p. 394. sqq. de potioribus vitae Iuliani scriptoribus sobrie intelligenterque iudicat,) et in hist. eccl. t. VI. p. 285. sqq. denique *Gibbon*, in superiori capite citatus, tom. IV. p. 260. seqq. T. V. c. 22. p. 220. sqq. et tom. VI. cap. 24. p. 1-59. quidem superstitionem, vitia, sceleraque Iuliani non reticet aperteque culpat; in laude tamen illius ingenii, continentiae et reliquarum virtutum, tam bellicarum, quam civilium, quarum quidem et multitudine et splendore multos Iulianus superavit imperatores, lubentius versatur. Atque vt in eo laudando Libanius, praecipue *Zosimus*, lib. III. histor. cap. 2-29. (ad quae capp. v. *Reitemeiri* comment. histor. pag. 566. sqq.) aliquies ita in eo vituperando et vero calumniando quidam scriptores ecclesiastici alique recentiores leges veri iustique migrarunt. Adeo difficile est, medium tenere! Sed nos, qui vitam Iuliani non componimus, curiosos lectores ad illos ablegamus libros. *Harl.*

b) Hic, Constantius, Constantini M. frater ex Galla, uxore, Gallum, Caesarem, et inde e Basilina Iulianum genuit, occisusque est a. Chr. 338. v. *Tillemont.* tom. IV. hist. imper. [*Zosim.* II. 40, 2. et *Taschucke* ad Eutrop. X. capp. 9-11. ac *Verheyk* ad Eutrop. X. 6. pag. 493. atque pag. 500.]

c) *Vales.* ad Ammian. XXV. 3.

d) *Socrates* III. 1. histor. (ex quo emendandus *Sariseniensis* VIII. 21. Policratici,) *Libanius* t. II. p. 263. qui de Nicole videtur intelligendus p. 157. *Fabr.* Ille *Socrates* H. E. III. cap. 1. et *Sozomenus* lib. V. cap. 1. seqq. describunt vitam Iuliani. *Hann.*

e) *Liban.* tom. II. pag. 157.

f) Vide *Optatus* libr. II. cap. 16. de Iuliano: *ex famulo dei factus est minister inimici.* Itaque *Libanius* paenegyrico in Iulian. tom. II. Opp. p. 175. σφοδρῶς μίσος ἀπὸ τῶν Θεῶν illi tribuit, antequam Nicomediam venisset, atque ibi oraculo delinitus et a philosophis persuasus fecisset se christianus professionis exsortem, vt verbis vtar *Petri Blefensis* ep. 42. *Nazianzenus* orat. 3. pag. 101. πρῶτος γὰρ χριστιανὸν ἐκινῶσαν τῇ διανοίᾳ καὶ ἀπὸ τοῦ οὐδοῦ τοῦ Σαδδουκαίου, ὡς φασιν, ἐκινῶσαν. Hinc passim, vt *Suidae*, ὁ παραβῆτης καὶ ἀποστάτης et *Prudentio* apotheos. v. 454. *Perfidus ille deo, quamvis non perfidus orbi.* Idem *Nazianzen.* orat. X. pag. 166. ἐλύσσα καὶ ἡμῶν βασιλεὺς ὁ δυσώμμος, καὶ ἐκ τῶν πρῶτων μανίς ἐκ τῆς αἰς χρεὶν ἀδότησεως. *Cyrillus* lib. 1. contra Iulian. p. 3. ἢ μὲν γὰρ πρὸ τῶν τῆς βασιλείας κυριῶν τοῦ πᾶντίσσοι ἐκκλησιασμοῦ, ἡγεῖσθαι δὲ καὶ ἀγία βασιλεὺς μακρὸς, ἐνσηκῆτο γὰρ καὶ βίβλους τῶν ἱερῶν. Falluntur certe, qui nunquam Christianum fuisse contendunt, vt *Haleses* III. 9. obseruat. select. *Rad.* De quodam, qui ad Iulianum dixit, ipsum esse apostatam, v. *Socrat.* H. E. III. 12. Attamen *Libanius* in orat. de vlciscendo Iuliani nece, [c. 22. suis pag. 58. tom. II. ed. Reiskii.] dicit, Iulianum nunquam mentem auertisse a recta de diis sententia: ibidem [pag. 56.] tamen, quum dixisset, *Hectorem* ob suam in sacrificiis diligentiam praecipue laudari a Ioue apud Homerum (Il. 6. v. 68.) Iouem reprehendi a Minerva, (Odyss. 6. v. 61.) propter neglectum Hectorem, ὡς ἀμελῶν ἀνδρῶν τε θυμὸς, ita pergit τὴν αἰὲς ἀρῆσθαι περὶ τὰς τῶν ἀνάντων τῶν Ἑλλήνων ἐν τοῖς δίκαις ἐρεσι παρακλόντος δυσίας [vbi v. *Olearii* not. et locum ipsius Iuliani, in sequenti nota citatum.]. Adde *Libanii* orat. parentalem in Iulianum [tom. I. pag. 327. vbi affirmat, pessimo cuidam rhetori, mercedis quasi loco, pro eo, quod deos maledictis adidue prosequeretur, Iulianum iuuenem cessisse, ipsum quoque eiusmodi de diis opinione innutritum, magistrorumque indicium ab iis altaribus bellum ferre non recusantem.] adde ib. [p. 528. 529. 144.] *Heum.* — item *Eunapium* in Aedasio et *Maximo*, *Schroeckh.* in vita, p. 194. sqq. *Eccebolius* tamen iste, postquam Iulianus aperte mentem suam declarauit, ac testatus et quouis modo tuitus est deorum cultum, ipse deseruit sacram Christianorum disciplinam, et cum imp. coluit idola; illo autem interfecto rediit ad Christia-

desciuit ⁴⁾, quoniam ab a. C. 352. Maximum Ephesium, philosophum ⁵⁾ et Libanium Sophistam Nicomediae audiuiſſet ⁶⁾ Diu tamen adhuc simulauit ⁷⁾ Christi sacris se adhaerere, ut etiam in memoriis martyrum frequenter versatus ⁸⁾ et inter Lectores ⁹⁾ ecclesiae nomen professus sit suum, et iam licet ab a. C. 355. Caesar ¹⁰⁾, publice in ecclesia sacris interfuerit. Sed simul ac aduersus eum, factum iam Augustum, patruelem, Constantius, imp. infestum animum prodidisset, ac deinde Constantio illo 3. Nou. anni eiusdem 360. mortuo, Iulianus solus obtinuiſſet imperium, idololatram se et atrocem Christianismi hostem et infectatorem palam ¹¹⁾ professus est, baptismum ¹²⁾, quo pridem tinctus fuerat, nefando initiationis idololatricae sanguine deterſit, Christi doctrinam oppugnauit ¹³⁾ scriptis, nihilque intermiſit, quo Christianis aegre facere ¹⁴⁾ et idolorum cultum promouere posset, licet a ne-

Christianos, pro foribus templi inter supplices et resipiscentes se prostrauit clamauitque *κατήσσει με τὸ ἄλγος ἀναισθητόν, calcate me, ut sal insipidum.* Suidas ex Socratis H. E. III. 13. Harl.

g) Iulianus epist. 51. ad Antiochenos, paullo ante mortem scripta: (Opp. pag. 434.) *ἐχ' ἀμαρτή- νισθε παρὰ ὁρῶντος ὁδὸν παθόμενοι τῇ πορευθῆναι ἀρκά- νην τὴν ὁδὸν ἄχρις ἐτῶν ἄνωσσι, καὶ ταύτην ἰδὲ σὺν θεοῖς πορευομένην διδάσκατον ἔστω.*

h) Valesius ad Ammian. XXI. 2. [Philosorg. libr. III. cap. 27. Heum]

i) Socrates [H. E. III. 1. qui ait, Maximum venisse Nicomediam, Iuliani fama impulsus,] et Libanius locis laudatis. Sozomenus pag. 594. seq. Eunapius in Maximo, Suid. in Μάξιμος. Fabr. Eunapius autem, qui in Aedesio, Maximo et Chrylanthio ad litteratam Iuliani histor. cognoscendam est praeter Libanium in primis conferendus, in vita Maximi primum pag. 80. ed. Antwerp. 1568. 8. ait, Iulianum peruenisse Pergamum, fama summae Aedesii, iam senis, doctrinae excitum colloquiis et disputationibus perplexis Eusebii, Myndo, Cariae oppido, oriundi et Chryl-anthii, Sardiani, commotum, pag. 86. scribit, ad Maximum, qui Ephesum fuisset ablegatus, ipsum audiendum, Ephesum iter contendisse, ibique de- uinctum consuetudine Maximo, ab eo totum pependisse et vniuersam illius doctrinam retinuisse mordicus, eumque postea valde honorasse at- que ornasse. Atque multa de Iuliani studio sacro- rum Eleusiniarum ac Mithriacorum, artisq. magi- cae, et Iulianum, licet vniuersa potitum Gallia, ab omnibus tamen ignoratum fuisse, quod deorum cultui esset addictus, de vltimis Maximi fati etc. disputat: prouocat quoque aliquoties ad suam re- rum Iuliani imperat. historiam. — In Actis sanct. mens. Maio tom. I. lepida narratur historiola, quo- modo vi artis magicae, dum quodam die admissa-

rum solemnia lectionem S. Paulli, apostoli, recitasset, deceperit populum, ut subito ex subdiacono fieret Augustus. v. Baumgarten. Nachricht. von merkw. Büchern etc. tom. II. pag. 137. sq. Harl.

k) Iulianus non erat auditor Libanii; contra se- dulus illius librorum lector atque in stilo vertendo imitator. Ipse Libanius in orat. parent. vol. I. p. 526. ὁ δὲ (Iulianus) ἔφορξεν μὲν παρ' ἐμῶν etc. n. iureiurando per Eccebolium, rhetorem, prohibitus. Atque ipse Fabricius suum errorem agnouit et correxit in Luce salutari etc. pag. 295. not. d. et in praefat. ad tom. VII. B. Gr. pag. 2. Harl. At Libanius in epist. 43. centuriae Wolfianae pag. 111. scribit, Iulia- num, imp. a se accepisse dicendi scribendique artem: [n. lectionando imitandoque Libanii scripta] Heum.

l) Vide Galli Caesaris epist. ad Iulianum, quae Iuliani epistolis subiicitur, et Tillemontium T. 4. hist. imp. pag. 927.

m) Iulianus epist. ad Athenienses pag. 277. Li- banus T. 2. pag. 265. 288. b.

n) Nazianzenus orat. 3. p. 94. ὁ τῶν θείων ὑπα- ναγκύσης ποτὶ λόγιον, καὶ τῆς τῷ μεγάλῳ βήματος ἡγι- ὄμενος τιμῆς, καὶ τὰς μαρτυρίας τιμῶν σηοῖς τε καὶ τιμῆσιν. Adde pag. 58. et Socratem III. 1. Soz. V. 2. Theodoritum III. 2.

o) Ammianus Marcellinus XXI. 2.

p) Vide Zosimum III. 9. et Iuliani epist. 38. Liba- nium T. 2. pag. 234. 288.

q) Nazianzenus orat. 3. siue ἐκκλησιαστικῇ in Iulia- num primo p. 70. ἔτι μισόχριστος ὁ Χριστὸς μαθητῆς — ὡς περ καὶ τὸ γενεθλὸν ποτὶ χριστιανὸς ἀσχευόμενος — αἵματι μὲν ἐχ' ὅσῳ τὸ λατρεῖν ἀποβύπτεται.

r) Vide infra inter scripta Iuliani num. XV.

s) D. Adam Rechenbergius in diss. de Iuliani apostasia Lipsf. 1684. Contr. Rittershusius sacrar. lect. libr. 1. c. 18. 19. De edicto, quo Christianos docere litteras prohibuit, quod exstat Epistola XLII. vi- dendus Baronius ad A. C. 362. n. 275. 297. Valesius

ce 5) plerumque, (nam interdum etiam sub Iuliano atrocibus in Christianos suppliciis animadversum,

finis ad excerpta Peiresciana pag. 119. et *Iac. Gothofredus* ad leg. 5. cod. Theodof. de Medicis et Professoribus T. 5. pag. 31. *Lup. Thomafinus* de studio poetarum Christiane instituendo libr. 1. c. 1. et 3. Neque docendi solum, sed quoque discendi vsum Christianis interdixisse colligunt *Montacutius* p. 4. ad Nazianzeni *εὐλογία*. *Hermantius* in vita Basilii M. II. 26. et *Pagi* ad A. C. 362. nr. 39. seqq. e Nazianzeni orat. 3. pag. 51. Theodorito III. 4. hist. et Augustino XVIII. 52. de ciuitate Dei. *Fabricius*. Add. ipsum nostrum *Fabr.* in luce salutari p. 302. qui etiam pag. 296. sqq. partim e martyrologio romano commemorat martyres in persecutione Iuliani bene multos, partim alios addit artesque et vias varias enumerat, quarum ope christianam doctrinam extinguere sperauit Iulianus. add. longam disp. *Lambecii* comment. de bibl. Vindob. vol. VIII. col. 225. sqq. Iuliani tamen, irrisoris, sophistae religionis christianae, doctrina et agnitio deorum, licet mire superstitiosa, valde diuersa erat a vulgari religione. Namque adolescens imbibere quidem doctrinas Christianorum; et quum ex neoplatonicorum philosophorum cum libris, tum maxime consuetudine et disciplina hausisset atque accepisset interpretationem religionum prauarum allegoricam, confirmatam habuit veritatem vnici, purissimi numinis, supremi, cuius vero sedes aut imago more antiquae religionis Persicae sol a Iuliano habebatur; ideoque ab eo praecipua colebatur veneratione; reliquos autem deos vulgares colebat ille tamquam ministros amicosque supremi numinis: idem artibus theurgicis magicisque mire deditus erat. *Gudii*, *Ludwigii Henkii*que libellos, huc pertinentes, iam laudauimus in Introd. l. c. pag. 325. adde *Brucker* l. c. et *Gibbon*, tom. V. cap. 26. sqq. p. 323. sq. Iulianum vt praedictionem Christi argueret mendacii, Iudaeis templum hierosolymitanum restituere atque instaurare sumptibus immodicis cogitasse, negotiumque maturandum Alypio dedisse, Antiocheni, at, vbi homines coepissent nudare fundamenta, multamque terram exhausissent; testaretque, vt iam struendam aggredierentur, protinus ignem, exsurgentem ex fundamentis, exussisse multos et intempestiuam interrupuisse pertinaciam, ex *Chrysostomo*, homil. V. pag. 646. sq. *Philostorgio* VII. 9. et 4. *Ammiano Marcellino* XXIII. 1. aliisque a *Fabricio* in Luca salut. c. VI. p. 125-131. copiosius partim memoratis cognitum est. At enim quaestio, num destructio illa templi, flamma e terrae fundamentis erum-

pente, pro miraculo diuino sit habenda, an, e numero miraculorum eximenda, et vnice naturae viribus, et ordini adscribenda sit, varias peperit opiniones diuersaeque iudicia. Prius multi cum scriptoribus ecclesiasticis vett. qui tamen ipsi non omnino conspirant, adfirmant. Praeter Moshemium l. cit. veritatem rei et miraculi, omnibus ingenii, viribus atque eruditionis copiis adhibitis, propugnare atque corroborare studuit *Guil. Warburton* in: Iulian, or a Discourse concerning the earthquake and fiery eruption which defeated that Emperor's attempt to rebuild the temple of Ierusalem. Londini 1750. 8. — ed. II. auctior, ib. 1751. 8. — gallice Paris. 1754. II. vol. mai. 12. Contra ea, quae Warburton in introductione de iusto veterum scriptorum ecclesiasticorum pretio, et in prima sectione libri I de connexione miraculi editi cum veritate oraculorum diuinorum disputauit, stilum acuit anonymus in: A Review of the fiery eruption etc. Londini 1752. 8. et censor vtriusque libri in Actis litterariis s. *Zuverlässigen Nachrichten* etc. part. 162. p. 395-419. et part. 163. p. 529-540. acriter pugnat contra Warburton, atque parum abest, quin illam narrationem pro fabula habeat; negat quidem, diuinum fuisse miraculum. Vtriusque argumenta pluribus persequitur et refutare conatur *Ioh. Gebhard Pfeil* in praefat. ad versionem suam germanicam:

Hrn. Wilhelm Warburtons, Predigers der Gesellschaft zu Lincoln's-Inn in London, critische Abhandlung von dem Erdbeben und Feuerflammen, wodurch des Kayfers Iulians versuchter Tempelbau zu Ierusalem ist hintertrieben worden, nebst Beweifs, daß Gott in dieser Sache seine Wunderhand zur Bestätigung der Religion Iesu geoffenbaret habe. — Aus dem Englischen übersetzt, und gegen die Beschuldigungen und Einwürfe in den zuverlässigen Nachrichten vertheidiget von *Ioh. G. Pfeil*, Predig. zu St. Nicolai in der Neustadt Magdeburg. Gothae 1755. 8. — Idem *Warburton* lib. II. sect. IV. *Iac. Basnage* dubitationes, contra opinionem miraculi facti in: Histoire des Juifs libr. VI. cap. 14. §. 17. sqq. motas, copiose refutare et tollere studuit. Idem fecerat *Maturinus Veisferius la Croze* in: Entretiens sur divers sujets d'Histoire, p. 214. sqq. — Adde *M. I. G. Lotteri* disp. Historia instaurationis templi hierosolymitani sub Iuliano imper. tentatae, sed diuino miraculo impeditae a duobus Basnagii modeste vindicata. Lipsi. 1728. 4. et *Io. Ge. Michaelis* diss. historico-theologicam de templo

versum, vide Suidam in Ἀμαχες, Μακεδόνιος, Κύριλλος διάκονος et Μάρκος) abstinent, quod priorum persecutorum exemplo edoctus hoc pacto opprimi ecclesiam non posse, martyrii quoque gloriam Christianis inuideret. Princeps praeclaris ceteroquin animi et ingenii dotibus. *) perijt in expeditione aduersus Persas 26. Iun. a. C. 363. **) aetatis 32. quum post Constantii mortem haud diutius quam annum vnum et menses fere octo imperitasset. Corpus Tarsum primo delatum ibique humatum in suburbio, deinde perductum CPolin **), conditumque ibi in aede SS. Apostolorum. Epitaphio eius, quod refert Zosimus, inscriptum inter alia insigne illud elogium: ἀμφότερον Βασιλεὺς τ' ἀγαθός, κρατερός τ' αἰχμητής. Mortuo parentauit Libanius Orat. IX. et X. qui pag. 323. 324. a Christianis interfectum contendit hoc argumento, quod, rege Persarum praemium pollicente ei, qui caedem patrasset, nemo nomen suum fuerit professus. Confer, quae de caede eius scribit pag. 303. seq. et p. 258. vbi ab Achaemenide, hoc est a suorum aliquo obtruncatum palam adfirmat. Fabr. Aliis quoque argumentis vtitur Liban. in orat. de vlciscenda Iuliani nece, et in or. parent. in Iulian. imp. vt vix supersit locus dubitationi. conf. Augustin. lib. V. de C. D. cap. 21. Basnage Hist. de la Religion tom. II. lib. I. cap. 15. §. 12. et hist. de l'Eglise lib. XXV. cap. VI. §. 2. Sigebert. Gemblacensis Chronographici pag. 484. refert, imper. Iulianum interfectum esse a milite christiano, cui nomen Mercurius. Heum. Ammian. quidem Marcel. XXV. cap. 6. pag. 333. audierant, inquit, ipsi (hostes) quoque referentibus transfugis, rumore iactato incerto, Iulianum telo cecidisse romano. Atque cap. 3. pag. 323. (vbi v. Vales.) de morte Iuliani, incertum, ait, subita equestris hasta cute brachii eius praestricta, costis perfossis haesit in ima iecoris fibra. E contrario Eutropius, qui huic expeditioni persicae interfuit, libr. X. cap. 16. (al. VIII.) disertè, remeansque, inquit, victor, dum se inconsultius proeliis inserit, hostili manu interfectus est VI. Kai. Iulias, imperii anno septimo (n. Caesar factus erat d. VI. Nou. a. 355.) aetatis altero et tricesimo. Ita de morte Iuliani Sextus Aur. Victor in epit. cap. 43. ab uno ex hostibus; et quidem fugiente, conto percutitur. Sext. Rufus in breuiario cap. 28. — ereptus e suorum conspectu, ab hostium obuio equite, conto per ilia iustus-vulneratus est: et ita alii. v. cl. Tzschucke ad Eutropii l. c. p. 797. qui variorum narrationes breuiter refert, idemque de vitae imperiiue annis Iuliani agit, et Cellar. ad Eutr. loc. Atqui Fabr. in luce salut. pag. 315. Libanii narrationem de caede Iuliani, a Christiano quodam patrata, falsam esse iudicat. Adde de sepulcro Iuliani, Olsar.

Yyyy 2

not.

templi hierosolymitani Iuliani imper. mandato per Iudaeos frustra tentata restitutione. Halae 1751. 4. — Omnia tamen, remota miraculi diuini opinione atque interpretatione, secundum rerum ac naturae ordinem euenisse, collata potissimum Ammiani Marcellini narratione, demonstratum iuit I. Dau. Michaelis in Göttingischen Magazin, cura Lichtenbergii ac Forsteri congesto, part. VI. pag. 722. seqq. a. 1783. 8.

t) Vide Libanium T. 2. pag. 290. Iac. Gothofredum ad Philostorgii librum VII. 4. p. 284. seqq. et in oratione, quae Iulianus inscribitur. Sam. Basnage ad a. C. 362. n. 5. 6. 7.

u) V. Ammi. Marcell. XXIV. 4. Harl.

v) Pagi ad A. C. 363, n. 4. Sam. Basnage T. I. pag. 881. Fabr. In proelio graui vulnere confusus et morti proximus dixisse fertur, viciisti Galilae; id tamen sabellis Milesiis adnumeratur ab Heumanno in peculiari dissertatione in qua fabula de Iuliani imper. voce extrema: viciisti Galilae, certis argumentis confutatur eiusque origo in apricum profertur. Götting. 1740. 4. nec Gibbon aliiue illam hist. dignati sunt commemoratione aut refutatione. Harl.

w) Vide Bandurii imp. Orientale pag. 814. seqq.

not. ad *Libanii* orat. *περὶ τιμωρ. Ἰουλιανῶ* tom. II. Reiske p. 36. sq. tom. notam ad Warburtonii librum cit. pag. 328. lqq. contra Libanii narrationem siue potius calumniam, et *Gibbon* tom. VI. cap. 24. pag. 57. sqq. de morte et ultima oratione Iuliani. *Harl.*

II. Scripta Iuliani, quibus se philosophiae *) haud imperitum et ab elegantioribus litteris et lectione poetarum oratorumque egregie instructum testatur, haec ad nos peruenerunt, in quibus granitatem cum comitate incorruptam olim praedicauit *Ammianus* XVI. 5. et *Zosimus* III. 10. *ἀκραν τὴν ἐν λόγοις ἀρετὴν.*

[Notitiam codd. *Msst.* praemittere iuvat. *Parif.* in bibl. publica sunt *Caesares* in codd. MDCXXXII. MMDCCCXXXII. MMDCCCCLXIV. MMMXX. — *Misopogon* in codd. MMDCCCCLXIV. MMMXXIX. MMMXXXVIII. — *de cynica secta*, orat. in matrem deorum; in solem; aduersus Cynicos et consolatoria ob Sallustii discessum in c. MMDCCCCLXIV. in eodem cod. et in codd. MDCXXXII. atque MMMXX. sunt quoque orat. in laudem Constantii, imp. et in laudem Eusebiae Augustae. *Epistolae* autem reperiuntur in nouem codicibus. — Monte Pessulan. (*Montpellier*.) in bibl. quondam W. Pellicieri, teste Montf. *Iuliani* quaedam. *Mediolani* in codd. bibl. Ambrosi. epistolae; inde quasdam primus publici fecit iuris Muratorius.

Florentias in bibl. Laurent. in cod. XXVI. nr. 6. plut. VII. Iuliani epist. ad Basilium. — in cod. XXV. nr. 11. plut. 31. epistolae XVIII. — in cod. XXXVII. nr. 4. plut. 32. Iul. ep. ad Iamblichum. — in cod. XII. n. 24. plut. 27. epistolae octo, quarum tres sunt ad Libanium, una Libanii ad Iulianum et aliae quatuor, quae quidem num Iuliani sunt, an Cydonis, forte incertum videtur *Bandin.* cat. codd. gr. II. col. 352. — in codice XXXIII. nr. 4. plut. 57. oratio in regem solem. — in cod. V. nr. 2. et 3. eadem oratio et *Misopogon*. — in cod. XVI. nr. 5. plut. 58. epistolae XLVI. quarum triginta inter excusas in ed. *Operum* Lipsi. occurrunt, ac praeter ea lex de medicis, quae legitur ibidem pag. 358. in cod. autem tamquam epistola notatur; tres vero a Muratorio editae sunt, sexdecim nondum lucem viderunt, quae scriptae sunt nr. 2. ad Euclidem, philosophum; nr. 3. ad Libanium, nr. 4. ad Basilium; nr. 5. Basilii ad Iulianum, nr. 7. Iuliani ad Sosipatrum; nr. 8. ad Philippum; nr. 9. ad Euthereum; nr. 12. ad patriarcham, nescio quem? nr. 27. ad Diogenem; nr. 28. ad Priscum; nr. 29. aduersus Nilum, quae est longissima; nr. 39. et 41. ad homines non nominatos. De his codd. v. *Bandin.* l. c. I. pag. 278. II. col. 97. 200. 589. et 454.

Venetis, in bibl. Marciana, secundum catal. codd. graec. in cod. LXXIX. et cod. CXXXIX. Iul. epistola ad Basil. cum huius responsione; — in cod. CCLI. or. in solem et *Misopogon*; in cod. CCCLXVI. *Caesares*; or. de regno; laudationes Constantii et Eusebiae; consolatoria in discessu Sallustii; in cod. CCCCXXXVI. or. in solem.

Neapoli in bibl. regia nr. 41. *Caesares*, et nr. 43. *Misopogon*.

Matriti in bibl. regia, in cod. CXIX. or. in solem *πρὸς σαλαουσίνον*, (in editis *σαλαουσίων*.) et *misopogon*, cuius tamen plus quam dimidia pars in illo codice desideratur. v. *Iriarte* cat.

*) De philosophica cognitione Iuliani enarratio *Hist. Paganini Gaudentii* prodit Pisis 1641. 4. ad calcem eius libri de Metempsychosi Pythagorica.

vide et *Mamertini* panegyricum in Iulian. cap. 23. et *Liz. Spanhemii* prolegom. ad Iuliani Opera.

cat. codd. gr. pag. 478. — In bibl. *Estorial*, 1) or. in solem ad Salustinum; 2) duas orat. 3) orationes et epistolae: teste *Plüerio* in itiner. per Hispan. pag. 179.

Vindobonae in bibl. caesarea, in cod. CCXCI. nr. 3. et in cod. CCXCII. nr. 6. epistola ad Basil. et huius responsio, quae in priore cod. est integra. v. *Lambecii* comment. de bibl. caes. vol. V. pag. 519. et 524. — in cod. LIII. nr. 29. epist. ad Basil. M. cum huius responsione, de quibus et quod Iulianus iuuenis ad iram imperatoris effugiendam sacras litteras praelegisset atque in ecclesia Nicomediensi, Anagnostae siue lectoris munus sustinuisset, se Christianum simulans, multus est *Lambecius* libr. cit. vol. VIII. col. 1013. sqq.

Monaci in bibl. electorali in codice CXXIX. et CLXXIV. or. in Solem et Misopogon. — in codice CLIX. et CCXXX. orat. in Solem. — in codice CCXIII. Saturnalia. f. Caesares.

Augustae Vindob. in bibl. publ. symposium f. Caesares. de quo cod. vide *Heusingeri* praef. ad suam illius opusculi editionem; qui quoque de cod. *Vossiano* praestantissimo agit. — In alio eiusdem bibl. codice est orat. in solem et misopogon vsque ad locum ex lib. V. de legibus citatum. v. *Raiseri* catal. pag. 81.

Oxonii in bibl. Bodlei. inter codd. Barocc. nr. CXXXIII. Iul. disticha duo. — inter codd. Bodlei. nr. MMCCXC. epistolae tres. — nr. MMDLXI. hymnus in solem, *ἀντιφάδος*, et Misopogon, (teste catal. codd. Angl. et Hib. I. pag. 171.) — Inter codd. *Vossianos* nr. MMCLXXXVIII. *Iuliani* opera omnia. — nr. MMCCXXII. et MMCEI. Iuliani aliorumque epistolae, nunc in bibl. publ. Leidensi, v. cat. pag. 395. nr. 77. pag. 397. n. 37. pag. 398; nr. 64. — *Londini* inter codd. Th. *Gale* nr. C. (siue in cat. metr. II. pag. 168. nr. 5934.) or. in solem et misopogon. et in cat. pag. 188. nr. 5960. *Iul.* de regno, qui in ed. Cantuariensi desideratur, libellus, eiusdem epistolae II. ad Iamblichum, et ad Libanium una inedita; — Inter libros *Edu. Bernardi* cum scriptis codd. collatos etc. *Iuliani* opera, nr. MMMMMMMCCCCXXV. catal. pag. 227.

Leidae, in bibl. publ. inter codd. legati Scaligeriani, Iuliani aliquot epistolae, (catal. pag. 340. nr. 32.) et Misopogon. (pag. 342. nr. 60.) — epistolae amoebaeae Iuliani et Basilii, quas testari dicitur Scaliger, se arabice vidisse; item Galli Caesaris ad Iulianum. (cat. pag. 343. nr. 61.) — Inter codd. *Vulcanii*, aliquot Iuliani epistolae, (cat. p. 347. nr. 62.)

Petauius paucis indicat in praefatione, se ex codd. Paris. et ope Patricii Iunii ex *Londinensi* bibl. multa primum protulisse; ex bibl. quidem *Londinensi* se accepisse descriptas orat. quintam, quae est in deorum matrem, et sextam aduersus imperitos canes; tum epistolam ad S. P. Q. atheniensem; item epistolas ad Iamblichum duas, LX. et LXI. una cum LXII. accessit orationis tertiae postrema pars; cum V. L. quartae, qui est hymnus in solem. — *Ezech. Spanhem.* contulit cod. *Vossianum*, quem valde laudat, tum Romae Misopogonae cum cod. chart. reginae Christinae; epistolam ad Theodorum ex Leonis Allatii cod. (in quo aliae quoque Iuliani epistolae continebantur,) edidit integriorem. De collatis codd. in quo sunt Caesares, postea sermo erit. *Harl.*]

I. *Εγκώμιον πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Κωνσταντῖον, in Constantii, imperatoris, (Constantini Magni F.) laudem*, edit. Lips. p. 1. 49. In hanc orationem, quam vertit Petauius ediditque

primus Flexiae 1614. 8. exstant in editione Lipsiensi Operum Iuliani, eruditae et copiosae Ez. Spanhemii observationes. Fabr. In hanc orationem cl. Wyttenubach, qui quondam novam librorum Iuliani editionem agnabat, illo consilio postea abiecto, praeclaras scripsit animaduersiones et prodidit in bibl. critica Amstelod. vol. III. part. I. pag. 33-73. et part. II. p. 1-75. Spectabat autem tria inprimis, corrupta emendare, imitationes notare et graecae dictionis vindicare bonitatem. In parte priore pag. 32. sobrie et acute iudicat Wyttenub. dum, orationis, inquit, huius formam ad rhetorum praecepta exegisse videtur Iulianus, a quorum cognitione tum recens erat. In dictione et stilo nondum quidem ea est maturitas ac firmitas, quae in posterioribus eius scriptis; nulla tamen curiositas, nulli calamisiri, nullae ineptiae; contra sanitas ac simplicitas, nec ea sine nervis ac luminibus: etc. In part. II. pag. 2. sqq. de Spanhemii commentario, ingenio eruditioneque aperte iudicat; eum quidem non frustratur laude diligentiae atque multarum litterarum; at multa in eo desiderat. Petavius, ait, et Spanhemius, (qui hanc Iuliani orationem tractarunt,) pares forte copia doctrinae: diligentia, ratione, acumine, non pares; quae in Petauio egregia, in Spanhemio valde mediocria fuerunt. — Spanhemius multa, non multum, legerat, ut eruditio eius censeretur debet multitudine ac varietate, non vi ac ratione etc. Negat, in eo fuisse ingenii acumen elegantiamque, rationis diligentiam, orationis perspicuitatem, dictionis graecae accuratam scientiam: contra statuit, hebetem fuisse eum ad animaduertendas corruptelas; hebetiorem etiam ad corrigendas: neque tamen reticendum esse, harum dotum absentiam compensatam quodammodo esse illa variae doctrinae copia; ad cuius lectionem si quis iudicii diligentiam adferat, eum haud mediocre fructum capere posse. Harl.

II. Περὶ τῶν Αυτοκράτορος Πράξεων, ἢ περὶ βασιλείας, de eiusdem Constantii, imperatoris gestis, siue de regno. p. 49-101. hanc utramque orationem, circa a. C. 358. compositam, respicit Iulianus ipse Epist. 41. et Zosimus, res Constantii, ad Nisibim gestas, a Iuliano, [P] disertissime describit, memorans libro 3. c. 8. Posteriores primus e MS. bibl. regis Christianissimi vulgavit graece Carolus Cantoclarus. Paris. 1583. 8. *) professus etiam latine vertisse. Sed qui tertia parte auctiorem edidit, idem quoque latinam versionem adiunxit Petavius, Flexiae, ac deinde inter Iuliani Opera Parisiis.

III. Εὐσεβίας τῆς βασιλίδος ἐγκώμιον Encomium imperatricis Eusebiae, Constantii coniugis, cui plurimum Iulianus debuit. pag. 102-130. Hanc quoque orationem primus edidit cum versione sua Petavius Flexiae 1614. 8.

IV. Eis

y) Inscriptio plenioris huius edit. principis haec est: Iuliani imper. opera, quae exstant, a Petro Martinio et Carolo Cantoclaro latina facta, emendata et aucta, cum praefat. Martinii de vita Iuliani. His accesserunt epistolae aliquotae, nondum prius editae, (n. 50. 51. et 52.) Additus praeter ea est a Carolo Cantoclaro liber eiusdem Iuliani περὶ βασιλείας et a Theodoro Marcilio ὅμοιος αὐτῇ βασιλείᾳ ἔστιν, ab

iusdem recogniti et illustrati. Una cum variis lectionibus e vetustis mssis. Paris. Dionys Duval. 1583. 8. acc. Misopogon et epistolae, antea iam a P. Martinio Paris. 1566. 8. mai. editae.

De illa et aliis editionibus et de editoribus, nec non de Iuliano ipso multus est aliosque laudat VV. DD. Stolle in: Nachricht. von den Büchern — in der Stollischen bibl. tom I. pag. 738-743. Harl.

IV. *Ἐς τὸν βασιλέα Ἥλιον* ^{a)} in *solem*, quem vt regem ac Deum veneratur, laudatio ad Sallustium ^{aa)} pag. 130-158. Primus graece e MS. codice; Toletio ex Hispania allato, edidit cum castigationibus suis *Theodorus Marsilius* Paris. 1583. 8. Antequam prodiret, lecta est MS. a Io. Pico et laudatur in Heptaplis ad Genesim. Plenior dedit Petavius Paris. 1630. 4. Exstat etiam separatim excusa ex versione et cum notis *Vinc. Marinerii*, Madrit. 1625. 8.

V. *Ἐς τὴν μητέρα τῶν Θεῶν*, *Matris Deum laudatio*. pag. 158-180. Primus edidit vertitque Petavius, Paris. 1630. 4. Iuliani profecionem ad Matrem Deum in Phrygiam memorat Libanius Orat. IX. T. 2. pag. 254. meminit et Orationis in Deum Matrem Or. X. pag. 300. *Fabr.* ^{bb)}

VI. *Ἐς τὰς ἀπαυδύτας κύνας*, *aduersus imperitos Canes* siue *Cynicos*, sectam suam decorantes, inuectiua et genuinorum Cynicorum commendatio pag. 180-203. Primus idem Petavius vertit, ediditque A. 1630. 4. Cynicum aliquem, falsum Antisthenis et Diogenis imitorem, (*Liban.* T. 2. pag. 254. 300.) patria Aegyptium (forte Heraclium,) perstringi patet ex pag. 162. Αἰγύπτιος δὲ ὢν ἔ τῶν ἱερέων, ἀλλὰ τῶν παμφάγων, οἷς πάντα ἐσθίεν νομος ὡς λαύχανα χορτε (Genes. IX. 3). γνωρίζεις οἶμαι τῶν Γαλιλαίων ῥήματα. Hoc scriptum puto respici a Suida, qui inter Iuliani monumenta memorat *περὶ τῆ πόθεν τὰ κακὰ κατὰ τὰς ἀπαυδύτας*.

[P] VII. *Πρὸς Ἡράκλειον Κυνικόν*, *περὶ τῆς πῶς Κυνισέον, καὶ εἰ πρέπει τῷ Κυνὶ μύθος πράττειν*. *Ad Heraclium Cynicum* de secta Cynica, et num̃ Cynicum deceat fabulas effingere pag. 204-239. Meminit *Socrates* III. 23. Hist. et Suidas, qui Heraclitum vocat. Primus idem *Petauius* vertit atque edidit, quemadmodum et quatuor sequentes, vsus non modo codd. MSS. bibl. regiae, sed etiam apographo cod. Barrocciani, quem cum eo communicauit Patricius Iunius. Vide Seldenum ad Chronicon marmoreum Arundel. pag. 185.

VIII. *Ἐπὶ τῷ ἐξέδῳ τῆ ἀγαθωτάτης Σαλλεστis, παραμυθητικός*. *Epistola propemptica ad Sallustium*, iter meditantem, quod aegre quidem utpote ab amico optimo inuidia Constantii diuellendum, ferre tamen se testatur.

IX. *Ad Themistium*, philosophum; praeceptorem ^{c)} suum, longior epistola de difficultate gerendi imperii pag. 253-267. Plures suas ad eum epistolas memorat pag. 260.

X. Epistola siue apologia de non deposito imperio et suscepta aduersus Constantium expeditione *ad S. P. Q. Atheniensem* Ἀθηναίων τῇ βελῇ καὶ τῷ δήμῳ pag. 268-287. scripta paullo ante Constantii mortem a. C. 260. Gallo, fratre, pridem extincto, quem

^{a)} Duo Iuliani Encomia in Solem in *Strozze* bibl. fuisse, scribit in epitoma Gesneri Simlerus. Soli inuidio sollemnes ludi apud Romanos celebrati XXV. Dec. Soli templum a Iuliano conditum memorat *Libanius* T. 2. pag. 292.

^{aa)} *Sallustium* praefectum intellige, de quo in Epistola ad Athenienses pag. 281. seqq. [*Salustinum*

in codd. quibusdam scribi, supra in notitiis codd. notauimus.]

^{bb)} Has duas orationes n. V. et VI. Iulianus vna nocte elaborauit, teste *Libanio* in or. parentali in Iulian. *Heum*.

^{cc)} Vide pag. 257. d. et 259. e.

quem pag. 271. τὸν μακαρίτην adpellat, ipse iam Augustus pag. 280. 281. et tota in iniuriis, a Constantio in se, (beneficio Eusebiae vix seruatum p. 273-274. sq.) fratremque admissis, occupata. Huius epistolae et apologiae, qualem etiam ad communivitatem Graecorum misisse se Iulianus testatur, meminit *Libanius* Orat. in funus Iuliani T. 2. pag. 288. et *Zosimus* III. 10.

XI. *Fragmentum longius epistolae* (vide pag. 298. c. 304. b.) de humanitate colenda et liberalitate, honorandisque imaginibus et sacerdotibus, et quatenam legenda sint, et quatenam vita ducenda sacerdoti pag. 288-305. Vbi autem propheta Iudaeorum perstringit pag. 295. seq. opus suum aduersus Christianos respicit, quando ait pag. 296. ἀλλ' ὑπὲρ μὲν τῶν ἰδία βέλτιον παρὰ σῆσαι, πόσω φαιλότερον παρ' ἡμῶν ἔσσι γυγῶνασι ποιητῶν οἱ τῶν ὑπὲρ τὴν θεῶν λόγων διδάσκαλοι.

[P] XII. *Καίσαρες ἢ Συμπόσιον, Caesares*, siue acris, at lepida et ingeniosa satira, qua imperatorum ante se vitia, quos Deorum conuiuio admotos fingit, false ridet, p. 306-336. Meminit huius scripti *Socrates* III. 1. hist. et 23. *Suidas* in *Ἰσλ. Zonaras* lib. XIII. Anal. pag. 10.

Primus e tribus codd. MSS. vulgavit graece et latinam versionem suam addidit *Carolus Cantoclarus*, Paris. 1577. 8. et adhibito quarto codice e bibl. reginae Catharinae Mediceae ^{ad}) ibid. 1583. 8. additis notis [cum aliis Iuliani operibus, de qua editione iam supra egimus.] Cum Cantocлари versione iterum et castigatius prodiit in tomo tertio rom. historiae scriptorum minorum, curante *Frid. Sylburgio*, qui suas etiam castigationes addidit, Francof. 1590. fol. pag. 832. et in editione Operum Iuliani Paris. et Lips. licet Cunaeus notet, *multa cum perperam dixisse, plura non intellexisse, et quae corrupta erant praeteriisse, magna alieni iudicii securitate.*

Cum versione eleganti *Petri Cunaei* Lugd. Bat. 1612. ^o) et 1632. 12. adiuncta satira eiusdem Cunaei Menippea, siue Sardis venalibus: atque iterum cum interpretatione duplici, Cantocлари et Cunaei in tomo primo pag. III. sqq. Satirarum, quae variis auctoribus excusae sunt Lugd. Bat. 1655. 12. Prodiit etiam ex versione Cunaei separatim latine, ibid. 1627. formae minore, et ad calcem editionis operum Iuliani Lips. subiecta legitur. *Fabr.* Edita quoque est cum Cunaei orationibus et Cellarii notis, Lips. 1693. 1735. 8. item in edit. Caesarum Heusingeriana. — *Cunaei* Sardi venales a Cortio inserti

^{ad}) Heusinger in praefat. recte conqueritur, Cantoclarum remissa satis cura dissensum quatuor suorum codicum adnotasse; aliquando suae opinionis commenta, quasi veterum membranarum suffragia adscripsisse; ea denique ipsa, quae recte scripsit, operarum vitiis esse misere deprauata, ut mirum non esse debeat si aliud inde Sylburgius, aliud Cunaeus, aliud denique Petavius aut Spanhemius effinxerint. Codicem Vossianum Spanhem. contendit cum Petauiana edit. et mire laudauit. Sextus cod. Augustanus a Liebio et Heusingero collatus, plenos nullaue sui parte mutilos Caesares seruauit. In

bibl. *Guelpherbyt.* est exemplar Caesar. in 8. edit. cum notis Ios. Mercerii mssis. *Harl.*

^{es}) De hac edit. ex officina Plantiniana Raphelengii, de argumento libri et de Cunaeco ipso v. plura in *Stollis* Nachricht. etc. tom. I. pag. 743. — Vnde notitiam hauserim in Introd. II. 1. pag. 323. illam Cunaei versionem cum satyra Menippea, iam prodixisse ex offic. Plantin. 1592. non amplius recorder. Equidem, eam, arbitror, falsam, aut mire improbabilem esse, quum P. Cunaeus vitae aetate frui coepisset a. 1586. atque adeo puerum sexennem iam fuisse parem illi labori non sit credibile. *Harl.*

inferri sunt collectioni, inscriptae: *Tras satyrae Menippeae*, L. Annaei Senecae ἀπολογικῶν πρῶτος, I. Lipsii somnium, P. Cunaei Sardi venales, recensitae et notis perceptis illustratae. Lipsiae 1720. 8. Cunaecum tamen maturiore iudicio ac aetate in satyra sua Menippea, nonnulla improbasse dixit *Adolf. Vorstius* in sua orat. funebri in obitum P. Cunaei pag. 580. ed. Cellarii.

Praeclara est editio:

Iuliani imp. Caesares cum integris adnotatt. aliquot doctorum et selectis Ez. Spanhemii, interpretatione item latina et gallica: additis imperatorum nummis ex instituto et bibl. *Christi, Sigismund Liebe*. Accedit *Spanii* diss. de usu nummorum in physiognomia. Recensuit, cum cod. MS. Augustiano editisque omnibus contulit, varr. lectiones, obsl. et indices adiecit *Io. Mich. Heusinger*, Gothae 1736. et 1741. 8.

Ἰουλιανὸς — des Kaisers Iulians zwei Spottschriften, die Caesars und Misopogon. Griechisch, nebst einer deutschen Uebersetzung und mit Anmerkungen versehen von *Herrmann. Iac. Lafus*, der griech. Litteratur Profess. zu Rostock. Greifswald. 1770. 8. Praemissa est versio praefationis Spanhemii de Iuliani Caesaribus et operibus veterum satiricis, praefixae illius gallicae Caesarum interpretationi.

Ego vero edidi *Iuliani Caesares* ex recensione Heusingeri, et cum adnotationibus variisque lectionibus ex cod. Bauarico excerptis, atque versione Cunaei lat. Erlangae 1785. 8. Praefationi meae subiunxi a) particulam ex Heusingeri praef. de codd. et edd. b) *Daniel. Heinsii* de Iuliani Caesaribus iudicium ex eius libr. de satyra Horatiana. c) *Wyttienbachii* iudicium de Iuliano et editoribus, Petanio ac Spanhemio, ex eius epistola ad Ruhnkem. *Harl.*

Gallice translatit 1) *Bonaventura Grangier*, Paris. 1580. 8. praemissa Iuliani vita.

2) *Tho. de Hayons*, Leodii 1670. 8.

3) *Ezechiel Spanhemius*, adiuncto erudito commentario; quo et ex numis et antiquis monumentis Iulianus subinde illustratur Heidelberg 1660. 8. Hinc Parisiis 1683. 4. longe auctior recusus, raro obuius est, at indignis modis laceratur a Gronouio ad Arrianum p. 310. quum Spanhemio summo viro et eruditissimo nihil fuerit humanius et aequius. [splendide rec. Amstel. 1728. 4. recens. a *Clerico* in B. A. M. tgm. 28. pag. 457. sq. Wyttienbachii iudicium de Spanhemii commentario iam supra adtulimus Spanhemii vers. sine notis subiecit Heusing. suae edit. *Harl.*]

4) *M. P. Moretus* ^{ff}), Paris. 1682. 12. cum Iuliani vita, breuibusque adnotationibus.

[5) *Abbé de la Bletterie* historiae suae Iouiani, (Histoire de l'Empereur Iovien et Traduction de quelques Ouvrages de l'Empereur Iulien. Paris. 1748. II. voll. 12. mai. et Amstelod. 1750. II. voll. mai. 12) adiunxit versionem franco gallicam Iuliani Caesarum, Misopogonis et selectarum eius epistolarum, cum adnotationibus.

Bletterie rationes et consilium sequutus *Duncombe* anglice vertit epistolam ad *Themistium*, consolationem ad *Sallustium*, epistol. ad *Constantium*, *Caesares*, *Misopogona*, cum aliis epistolis

ff) Acta Erud. A. 1683. pag. 311. et 1684. p. 164.

Vol. VI.

Zzzz

epistolis in collectione: *Select Works of the Emperor Julian*, and some Pieces of the sophist *Libanius*, translated from the Greek: with notes from Petau, la Bletterie, Gibbon etc. To which is added the History of the Emperor Iulian from the French of the Abbe de la Bletterie. By *John Duncombe*, M. A. London. Cadell. II. voll. 1784. 8. v. Monthly Review 1785. for March, pag. 161-166. et *Brüggemann* l. c. pag. 406.

Germanice versi sunt *Iul. Caesares et Misopogon* ab *Herm. Iac. Lasso*, Grypswald. 1770. 8. vii iam adnotatum est. — *Caesares* ab anonymo, Hamburgi 1663. 8. et 1668. 8. — a *Io. Georgio Lottero* in: *Schriften der deutschen Gesellsch.* etc. tom. II. pag. 383. sqq. et a *Christoph. Godofr. Bardili*, Halae Sax. 1788. 8. v. *Degen* Litteratur der deutschen Uebersetz. der Griech. tom. I. pag. 432. sq.

In linguam italicam translati sunt *Iul. Caesares* a *G. F. Zannetto*, in Triuigi 1764. 8. v. *Paitoni* bibl. degli autori — volgarizz. tom. II. pag. 148. sq. *Harl.*]

Belgice vertit atque editurum se recepit *Antonius Borremansius* pag. 48. *Variarum Lectionum*.

XIII. Ἀντιοχικός ^{gg)} ἡ Μισοπώγων *Misopogon* siue Satira, qua se ipsum [P] ironice reprehendendo *Antiochenſes*, a quibus ^{hh)} ob barbam derisus fuerat, perstringit. Scripta est sub finem Ianuarii A. C. 363. p. 337-371. Meminit *Ammianus* XXII. 14. *Libanius* X. oratione funebri in Iulian. T. 2. pag. 307. (qui etiam λόγον διαλλαγῶν siue reconciliationis pro ciuitate Antiochena parasse se scribit IX. pag. 259.) *Nazianzenus* Orat. 4. pag. 133. *Socrates* III. 17. *Sozomenus* V. 19. *Theodorus* III. 28. *Suidas* in Ἰσλ. *Zonaras* lib. XIII. Annal. pag. 26. *Nicephorus* X. 27. hist. eccles. *Eliaſ Cretensis* scholiis ad *Nazianzenum* pag. 482. 483. qui Iulianum in hoc scripto elaborando adiutum a *Libanio* tradit. Prodiit primum e codice *Petri Ramí* descriptus a *Petro Martinio* Morentino Navarro, qui latinam versionem addidit, et vitam Iuliani praemisit, apud *Wechelum* Paris. (non *Francofurti*, vt legas in *Actis Erud.* 1696. p. 489.) A. 1567. ⁱⁱ⁾ et 1583. 8. Versionem *Bonau. Vulcanii*, quam e bibl. *Gesnerianae* continuatore memorat *illustis Spanhemius*, editam non esse existimo. *Fabr.* De editione graeca cum versione germanica *Laffi*, et de interpretationibus *Blaterii* gallica atque *Duncombii* anglica vide ad nr. XII. adnotata. *Harl.*

XIV. Epi-

gg) Fallitur *Morillonus*, qui titulum huius scripti voluit esse Ἀντιόχον, non Ἀντιοχικόν. Vid. *Hadr. Iunii* animaduersiones IV. 10.

hh) Ex *Libanii* oratione πρὸς Ἀντιοχᾶς. περὶ τοῦ βασιλέως ἰργῆς [in ed. *Reiskii* tom. I. pag. 484. seqq.] qua *Antiochenos* ad placandam Iuliani indignationem adhortatur, constat, *Antiochenos* non modo legem, quam de leuanda annonae difficultate imperator sancierat, tulisse impatienter, sed et passos esse in vrbe sua ab hominibus perditis circumferri impune ἄσμενα siue cantionculas in ignominiam Iuliani compositas.

ii) Inscriptio et nota anni, (in meo exemplo)

haec est: Ἰουλιανὸς — *Iuliani imperat. Misopogon et epistolae*, graece latineque nunc primum edita et illustrata a *Petro Martinio* Morentino Navarro Addita est praefatio de vita Iuliani, eodem autore. Parisiis apud *Andr. Wechelum*. 1566. 8. Nota igitur a. 1567. hic in textu *Fabr.*, vii nota quoque a. 1566. supra in vol. I. p. 680. error esse videtur typographicus. Codex vero *Rami* quia locis aliquot vitiosus erat, *Martinus*, vbi peccare videbatur, ex suo sensu mutauit, sed in margine, quemadmodum antea legeretur, admonuit. *Harl.*

XIV. *Epistolae Iuliani tres sexaginta*, quibus vna *Galli*, fratris a. C. 353. scripta, subiungitur, qua Iulianum hortatur, ne Chr. sacra deserat [— Fabric. supra in v. I. in c. X. de collectione epistolarum Aldina et Cuiaciana (pag. 135-163. ed. Aurel. Allobrog. a. 1606. fol.) §. VII. de epistolis Iuliani quaedam notarat. Ego vero quoniam in vol. I. pag. 680. seq. initium illius paragraphi tantum retinueram, hic reliquam illius partem dabo. Ita vero scripserat Fabricius. „E primoribus epistolis XLVIII. Henr. Stephanus septem breuiore selectas graece edidit in sua collectione saepius memorata in epistolis, dialogis breuibus, oratiunculis, poemat. ex variis vtriusque linguae scriptoribus.] a. 1577. 8. Ex Epistolis Iuliani quaedam profert Suidas in *Ἡρόδοτος*, *Μεσώμιος*, etc. *Decima* ad Alexandrinos legitur apud *Socratem* hist. eccl. III. 3. *Vndequinquagesima* ad Arfacium, Galatae ἀρχιερέα s. pontificem, exstat apud *Sozomenum* libr. V. cap. 16. *Quadragesima secunda* continet edictum de Christianis ⁴¹⁾ a munere docendi litteras humaniores arcendis, de quo praeter *Rufinum* I. 32. *Socratem* III. 12. *Sozom.* V. 17. *Theodoritum* III. 8. *Orosium* VII. 30. et annalium scriptores, meminit *Ammianus* lib. XXII. pag. 324. et XXV. p. 427. Epistolas ad Iamblichum Iuliano suppositas coniicit *H. Dodwellus* exercit. de Pythagorae aetate pag. 187. *Has diu mihi*, inquit, *suspectas fautor. Agunt certe omnes de argumentis admodum leuibus, sophista profectio quam princeps dignioribus. Negotium in illis seriuum nullum est, et filii curam maiorem sapiunt, quam quae decent vel philosophum. Praecipuum vero in illas argumentum est neglectae chronologiae. Sopatrum hic (epist. XL.) redituuum legimus, sub Constantino M. interfectum.* Sed forte non necesse est, Sopatrum, Syrum, Iamblichi discipulum, eundem existimare cum Sopatro, quem Ablabii sycophantia interemit Constantinus, et quem *Sozomenus* I. 5. hist. eccles. Plotini discipulum fuisse, non Iamblichi, innuit. [*Iuliani* epistolam ἀντιρρητικὴν XXXV. pag. 410. quae de controuersia Argiuorum cum Corinthiis agit, ad *Vettium Agorium Praetextatum*, tamquam ad iudicem Graecorum, esse missam, et illum Praetextatum, ab Iuliano proconsulem Achaiae a. 362. creatum, retinuisse hanc prouinciam etiam sub successoribus eius vsque ad a. 365. postea in praefectura Italiae a. 384. mortuum, monet docetque *Wernsdorf* ad Photii cod. CLXV. §. 3. in ed. Himerii eclogarum et declamatt. pag. 13. *Harl.*] — Non praetereundum est, quod epistolis etiam accensendae sunt, quae propter longitudinem editae fuerunt inter Iuliani orationes, *octaua* propempticum ad Sallustium ⁴²⁾, philosophum, iter meditantem: *nona* ad Themisium, itidem philosophum, in qua plures suas ad eum epistolas memorat pag. 260. ed. Lipsiens. *decima* ad senatum populumque Atheniensem, et *undecima*, qua de humanitate et libertate colenda, imaginibusque deorum et sacerdotibus honorandis praecipit. Ex deperdita Iuliani epistola ad Corinthios quaedam profert *Libanius* tom. II. pag. 217. „Haec tenus *Fabricius*. — Quae vol. I. pag. 681. §. XII. fin. scripseram; ea plenius refert *Cause* in script. ecclesiastic. histor. litter. pag. 346. vbi de Iuliano agit; dum „exstat, ait, latine *Iuliani epistola ad Photinum*,

Z z z z 2

tinum,

41) Vide *Baronium* ad a. C. 362. nr. 273-297. *Iac. Gothofr.* ad leg. V. cod. Theodof. de medicis et professor. *Montacutium* ad Nazianz. *Stel. Valerium* pag. x19. ad excerpta Peiresc.

42) De hoc *Sallustio* et altero *Saturnio Sallustio* Secundo, huiusque filio, agit *Wernsdorf.* in sua *Himerii* edit. ad Photii cod. cit. pag. 11. sq. *Harl.*

*tinum, haereticum, non tamen integra, aduersus Diodorum Tarsensem, quem Nazaraei Magum adpellat, in qua Christum dominum nouum illum et confictas deitatis deum Galilaeum; eiusque cultum agrestem religionem vocat impius ὁ παραιβάτης apud Facundum Hermianensem libr. IV. cap. 2. edit. nou. (Sirmondi,) pag. 59. Harl. Ex ihs gr. Iuliani epistolis nouem primores prodierant inter variorum Epistolas, apud Aldum graece excultas, Rom. 1499. 4. ^{mm}) et deinde graece et latine ⁿⁿ) iterum vulgatas Geneuae 1606: fol. *decimam* seruauit Socrates III. 3. hist. *undecima* et quae sequuntur *usque ad duodequingagesimam* similiter inter variorum Epistolas lucem viderant: *undequingagesima* petita e Sozomeni lib. V. cap. 16. *Quingagesima, quinquagesima prima et secunda* graece primum vulgatae sunt a Petro Martinio vna cum Milopogone ceterisque Epistolis latina etiam versione illustratis Paris. 1567. [rectius 1566.] et 1583. 8. ^{oo}) Itaque tres illas Petauius primus vertit, quemadmodum *quingagesimam tertiam* et sequentes *usque ad quingagesimam septimam*, quas vna cum epistola Galli ad Iulianum in lucem protulit Bonas. Vulcanius Lugd. Bat. 1597. 12. ad calcem epistolarum ac problematum Theophylacti Simocatae. *Quingagesimam octauam et nonam*, sed in vnam [P] licet a dubitante confusam Nic. Rigaltius, qui versionem etiam addidit, protulit primum ad calcem funeris parasitici, Paris. 1601. 4. cui etiam additum est Rigaltii glossar. tacticum. Sed in editione Petauiana, ipso Rigaltio monente, in duas diuisa est, ambas mutilas, et priorem suae, posteriorem capite truncam. Priorem e MS. demum suppleuit ingenii et doctrinae laude praeclarissimus Vir, Lud. Antonius Muratoriur, de quo mox infra. *Sexagesima cum duabus sequentibus* a Petauio primum acceperunt ex apographo codicis Barocciani, quod cum ipso Patricius Iunius communicauit. *Sexagesima tertia* denique, quam graece tantum, valdeque huiusmodi et mancā Martinus et Petauius dederant, Ex. Spanhemius emendauit suppleuitque ex Allatii codice, atque latinam versionem primus adiunxit. Agmen claudunt epistolarum Iuliani fragmenta e Suida in Ἀμφίον, Ἡρόδοτος, Μεσώνιος, Χερμα. Fabr. Epistolam ad Iudaeos censet in: Zuverläss. Nachricht. pag. 401. sq. l. c. cum quibusdam alijs V. D. habet manifesto supposititiam; sed secus sentit argumentaque aduersarii sub examen vocat Pfeil in praefat. ad versionem libri Warburtoniani, supra memorati, pag. 68. sqq. Warburton ipse libri laud. pag. 105. sqq. vindicat eius epistolae fidem ab aliorum dubitationibus. Epistolam IX. recepit Io. Patufa in suam encyclopaed. philolog. vol. I. pag. 182. — Epist. ad Theodorum et aliae sex Iuliani sunt in Τὼν ἑλληνικῶν ἐπιστολῶν ἀνθολογίᾳ, Paris. ex typogr. Steph. Preuosteau. 1583. 4. nr. 47. sqq. Harl.*

Quae haecenus memorauimus Iuliani Opera, ad codices regis Galliae et Baroccian. recensita a Dionysio Petauio S. I. et notis ab eo illustrata graece et latine prodierunt Paris. 1630.

mm) Exemplo in bibl. Leid. additae sunt notae Falkeburg. mss. Harl.

nn) Latina illa interpretatio diuersa est a versione Petri Martinii, quam Petauius et Lipsienses in edit. Iuliani seruarunt.

oo) In cat. bibl. Burmanni II. sub. fin. cat. codd. mss. etc. pag. 43. nr. 3739. citantur Iuliani epist. gr. et lat. P. Martinii, Paris. 1566. cum mss. codd. collat. a I. Hirault. Harl.

1630. 4. pp) In editione vero Lipsiensi 1696. fol. vir supra laudes *Ezech. Spanhemius* graeca ex praestantissimo codice Vossiano, annorum circiter quingentorum, castigavit, Misopogonem etiam contulit cum codice reginae Christianae, praeterea observationes suas praeclearas ad primam orationem, et erudita prolegomena, priorum etiam eruditorum praefationes et notas adiunxit. Praecipue vero editionem hanc ornauit additis libris decem *Cyrilli Alexandrini*, contra *Julianum*, cum versione Nic. Borbonii ad librum primum, et in ceteris *Ioannis Auberti. Fabr.* Integra inscriptio haec est: *Ἰουλιανὸς — — Ἰουλιανὸς imp. ὁpera*, quae supersunt, omnia, et *S. Cyrilli*, Alexandrini archiepiscopi, contra impium *Julianum* libri decem. Acc. *Dionysii Petanii* in *Julianum* notae et aliorum in aliquot eiusdem imperatoris libros praefationes ac notae. *Ezech. Spanhemius* graecum *Juliani* contextum recensuit, cum raris codd. contulit, plures inde lacunas suppleuit et observationes tam ad *Julianum*, quam ad *Cyrillum* addidit cum indicibus necessariis Lipsiae cldoxxcvi. Plura de hac edit. leges in *Actis* erud. Lips. a. 1696. pag. 489 - 500. et in *Io. Fabricii* historia bibl. Fabricianae tom. III. pag. 223 - 228. ubi quoque de *Juliano* et interpretibus, *Martinio*, *Cantoclaro*, *Theod. Marcilio* atque *Ez. Spanhemio* docte agitur. De commentario *Spanh.* quid indicet *Wytttenbach*, iam supra vidimus. Idem V. D. adhuc iuuenis, eruditas acutasque in pleraque *Juliani* opuscula observationes scripsit in libello egregio: *Dan. Wytttenbachii* epistola critica super nonnullis locis *Juliani imp.* Acc. animaduers. in *Eunapium* et *Aristaetum*. Göttingae 1769. 8. Orationem vero I. reliquit intactam, quod tum temporis ipsi constitutum erat, illum panegyricum, tamquam specimen nouae editionis *Juliani* edere. Sed, abiecto hoc consilio, obseruauit in I. illam orationem publici iuris fecit in bibl. critica, uti supra iam monuimus.

Hic addam ex *Brüggemanni* libr. mem. pag. 406. notitiam breuem quorundam librorum praeter eos, quos supra adduxi.

Julians Letter to the Bostrens, translated into English, by — *Earl of Shaftesbury* in his *Characteristicks*, Lond. 1733. 12. vol. III. pag. 68. sq. Sed *Shaft.* iniuriam *Juliani* factaque *Titi*, episcopi *Bostrensis*, omisit: de qua fraude v. *Warburton* p. 78. sq. vers. german.

Two Orations of the Emperor *Julian*; one to the Sovereign Sun, and the other to the Mother of the Gods; translated from the Greek. With Notes, and a copious Introduction, in which some of the greatest Arcana of the Grecian Theology are unfolded. London. 1793. 8.

Essays, or Encomium of Sadness, and of *Julian* the Apostata, by *Sr. William Cornwallis*, junior. Lond. 1616. 4.

Some seasonable Remarks upon the deplorable Fall of the Emperor *Julian*, with an Epistle of his to the Citizens of *Bosra*, now made English. London 1681. 4. — *John-Zzzz 3* son

pp) *Juliani opera*, quae quidem reperiri potuerunt, omnia. Ea vero partim antehac edita, partim nunc primum e mss. eruta, et ad horum fidem accuratissime castigata, graece latineque prodeunt, cum notis. Paris. Seb. Cramoisy. 1630. 4. Acc. ad

quaedam opusc. *Caroli Cantoclar*, *P. Martirii* et *Nic. Rigaltii* notae. In exemplo, quod est in bibl. Leid. *Misopogon* collatus est cum mss. ab *Io. Vossio* v. *Catal.* illius bibl. pag. 251. *Harl.*

son lib. *Julian the Apostate* etc. Londini 1682. 12. peperit contronerasias, a pluribus agitata: de quibus et de libris Iohnsoni, Meredith, Benneti, Hicckesii, Thom. Longii, Rob. Howard, Dowelli, huc pertinentibus, in quibus etiam vita Iuliani enarratur, quorum vero commemoratio vberior, vereor, ne molestiam creet, v. *Wood Athen. Oxon.* vol. II. col. 1903. sq. et *Brüggem.* l. c. et infra, Fabr. fin. §. V. *Harl.*

A. 1709. Patauii 4. *Ludovicus Antonius Muratorius* in *Anecdotis graecis* p. 326. sq. ex MS. cod. Ambrosianae bibliothecae ante annos circiter septingentos scripto, (equo etiam epistolae XLV. *Firmi*, Caesareae episcopi, qui Ephesinae synodo a. C. 431. interfuit, primus in eodem vol. publicavit,) epistolam Iuliani LVIII. altera maiore parte edidit auctiorem, in qua per *θεραπεύοντας καὶ προσκαθεύδοντας τῇ ὀβελῇ κορυφῇ θεραπεύτας Obelisci uertici indormientes*, non dubium est, monachos stylicas perstringi: quare fortassis illa epistolae pars suppressa fuit a Christianis quibusdam librariis. Idem *Muratorius* alias tres Iul. epistolae ante ineditas ex eodem codice adiunxit, additis notis copiosis, quae quum sint breues, hoc loco vna cum supplemento epistolae 58. a me integrae subnectentur: [et ego eas retinui, quia Fabr. in ep. LXVI. aliquoties recessit, praecipue ab interpr. Muratorii latina: Epistola quoque LVIII. in cod. Medic. XVI. plut. 58. multo longior legitur quam in editione, et in illo cod. sunt plures ineditae epistolae, uti supra in notitia codd. ex *Ban-dinii* catal. codd. gr. II. pag. 455. iam adnotatum est. *Harl.*]

LVIII. Ἰουλιανὸς Ἀλεξανδρεῦσι.

Ὁβελὸν εἶναι παρ' ὑμῶν ἀκέρω λίθινον εἰς ὕψος ἰκανόν, ἡρμένον ἐπὶ τῆς ἡόνος, ὥσπερ ἄλλο τι τῶν ἀτιμοτάτων ἐρριμμένον. Ἐπὶ τῆτο ἐναυπήγησε σκάφος ὁ μακαρίτης Κωνσάντιος, ὡς μετάξων αὐτὸν εἰς τὴν ἐμὴν πατρίδα Κωνσταντίνου πόλιν. Ἐπεὶ δὲ ἐκείνῳ συνέβη, Θεῶν ἐθέλντων, ἐνθένδε ἐκῆσε πορευθῆναι τὴν εἰμαρμένην πορείαν, ἡ πόλις παραιτεῖ παρ' ἐμῆ τὸ ἀνάθημα, πατέρις ἔσα μὲ, καὶ προσήκοντα πλέον ἢ περ ἐκείνῳ. Ὁ μὲν γάρ αὐτὴν ὡς ἀδελφὴν, ἐγὼ δὲ ὡς μητέρα Φιλῶ, καὶ γὰρ ἐγενόμην παρ' αὐτῇ, καὶ ἐτρέφην ἐκῆσε, καὶ ἐδύναμαι περὶ αὐτὴν ἀγνωμονῆσαι⁹⁹). Τί ἔν; ἐπειδὴ καὶ ὑμᾶς ἐδὲν ἑλαττον τῆς πατρίδος Φιλῶ, δίδωμι καὶ παρ' ὑμῶν ἀναστῆναι τὴν χαλκὴν εἰκόνα. πεποίηται δὲ ἐναγχος ἀνδρίας τῷ μεγάλῳ Κολοσσικῷ, ἐν ἀναστήσαντες ἔχετε, ἀντὶ ἀναθήματος λίθινου χαλκῆν ἀνδρὸς ἐφάτε πο-

LVIII. *Iulianus Alexandrinis.*

Obeliscum apud vos esse audio lapideum instae altitudinis, despici tamen, et ut quid vile minimique momenti, in litore iacere. Eum Dicus Constantius, ad hoc constructo nauigio, CPolin ad patriam meam, transfereundum destinarat. Postquam vero illi accidit, ut diis ita volentibus e terris ad supera fatali itinere demigraret, exigit a me ciuitas monumentum, quum ipsa mihi sit patria, adeoque mihi, quam illi, necessitudine maiori coniuncta. Ille namque eam ut sororem, at ego ut matrem amo; in eius enim solo primum in lucem editus, educatusque sum, neque fieri potest ut in illam ingratus vnquam videar⁹⁹). Quid igitur? Quoniam et vos non minus quam patriam amo, do ut et apud vos acreum erigatur simulacrum. Facta est autem nuper statua Colossea magnitudine, quam vos erigentes habebitis, pro lapideo monu-

99) His verbis clauditur epistola in edit. Paris. et Lipsicnsi.

Θεῶν εἰκόνα καὶ μορφήν. ἀντὶ τριγώνου λίθου
 χαράγματα ἔχοντος Αἰγύπτια. Καὶ τὸ λε-
 γόμενον δὲ, ὡς τινὲς εἰσιν οἱ θεραπεύοντες
 καὶ προσκαθεύδοντες αὐτῷ τῇ κορυφῇ, πάν-
 τε πέθει χεῖρῃ, τῆς δεισιδαιμονίας ἕνεκα
 αὐτῆς, ἀπαγεῖν αὐτόν. Οἱ γὰρ θεάμενοι
 τὰς καθεύδοντας ἐκεῖ πολλὰ μὲν ἔνθα, πολ-
 λὰ δὲ ἀσελγείας περὶ τὸν τόπον, ὡς ἔτυχεν,
 εἶπεν, ἔτι πιστεύουσιν αὐτὸν θεὸν εἶναι, καὶ
 διὰ τὴν τῶν προσεχόντων αὐτῷ δεισιδαιμο-
 νίαν ἀπιστοτεροὶ περὶ τὰς θεὰς καθίστανται.
 Δι' αὐτὸ δὴ ἐν τῷτο καὶ μᾶλλον ὑμῖν προσή-
 κει συνεπιλαβεσθαι, καὶ πέμψαι τῇ ἐμῇ
 πατρίδι, τῇ ξενοδοχέσῃ καλῶς ὑμᾶς, ὅτε
 εἰς τὸν πόντον εἰσπλεῖτε, καὶ ὥσπερ εἰς
 τὰς τροφαίς, καὶ εἰς τὸν ἐκτὸς κόσμον συμ-
 βάλλεσθαι· πάντως ἐκ ἀχαρί καὶ παρ'
 αὐτοῖα ἐτάναί τι τῶν ὑμετέρων εἰς ὃ προσ-
 πλέοντες τῇ πόλει μετ' εὐφροσύνης ἀπο-
 βλήσθε.

monumento aereum viri cuius simulacrum et
 formam desiderare dicitis, pro triangulo la-
 pide Aegyptiis notis inscripto. Et, quod
 vulgo fertur, quosdam esse Therapeutas, qui
 obelisci huius vertici indormiant, valde mihi
 persuadet, ob huiusmodi superstitionem opor-
 tere ipsum abduci. Nam qui inspiciunt [P]
 dormientes ibi multasque sordes, ac flagitia
 loco, ut casus tulit, circumfusa, illum mi-
 nime arbitrantur quid diuinum esse, et pro-
 pter eorum, qui saxo eidem immorantur, su-
 perstitionem, minus de diis credunt. Idcir-
 co igitur magis etiam vobis conuenit ince-
 ptum adinuare, saxumque illud ad patriam
 meam mittere, quae vos honesto excipere
 solet hospitio, quando in pontum navigatis,
 et quemadmodum annona deferenda, ita et
 externo Urbis ornatu augendo opem vestram
 conferre. Neque omnino vobis ingratum
 erit, apud nos ipsos aliquid vestrum exsurgere,
 in quod, quum ad Urbem navigatis, cum hi-
 laritate imposterum respiciatis.

LXIV. Τῷ αὐτῷ πρὸς δῆμον εὐφημήσαντα
 ἐν τῷ Τυχαίῳ.

LXIV. *Eiusdem, ad populum, acclamantem
 in Tychaeo suo templo Fortunae.*

Εἰ μὲν εἰς τὸ θέατρον λαθὼν εἰσῆλθον,
 εὐφημεῖτε· Εἰ δὲ εἰς τὰ ἱερά, ἡσυχίαν ἀγε-
 τε, καὶ μετενέγκατε ὑμῶν τὰς εὐφημίας εἰς
 τὰς θεὰς. Μᾶλλον δὲ οἱ θεοὶ τῶν εὐφη-
 μῶν χρῆζουσιν.

Siquidem in theatrum latenter ingrediar,
 acclamate: sin autem in templa me con-
 feram, silentium agite, et acclamations ve-
 stras in deos transferte. Plausus et bona ver-
 ba potiori iure diis debentur.

LXV. Τῷ αὐτῷ πρὸς Ζηγρέφον.

LXV. *Eiusdem ad pistorem.*

Εἰ μὲν μὴ ἔχον, καὶ ἐχαρίσω μοι, συγ-
 γνώμης ἡσθα ἄξιος. Εἰ δὲ ἔχον μὲν, ἐκ
 ἐχρησάμην δὲ, τὰς θεὰς ἔφερον, μᾶλλον δὲ
 ὑπὸ θεῶν ἐφερόμην. [P] Σὺ μοι ἀλλότριον
 στήμα πῶς εἰδίδας, ἐταῖρε; οἷόν με εἶδες, τοιῷ-
 τον καὶ γράψον.

Siquidem non haberem, et mihi fuisses
 gratificatus, venia dignus esses. Sin autem
 haberem, neque vterer, deos ferrem: imo
 potius dii me ferrent. Tu vero quare
 alienum mihi habitum dedisti, o amice? Qua-
 lem me vidisti, talem etiam pingito.

LXVI. *Eius-*

LXVI. Τῷ αὐτῷ, Ἀρσάκῃ ὧν Ἀρμενίων Σε-
τραπή.

LXVI. Eiusdem, Arfaci, Armeniorum Se-
trapae.

Ἐπεύχῃς πρὸς τὴν παρατάξιν, Ἀρσά-
κε, δῶττον ἢ λόγος, τὴν δεξιάν κατὰ τῆς
Περσικῆς μανίας ὀπλίσας. Ἡ γὰρ ἡμετέρα
παρασκευή τε καὶ προθυμία δυσὶν θάτερον
βεβέλωται, ἢ τὸ χρεὼν ἀποδῆναι ἐπὶ τῆς
Παρδυαίων ευδίας^{rr)} τὰ μέγιστα διαπραξα-
μένους, καὶ τὰ δεινότερα διατιθεμένους τῶν
ἀντιπάλων, ἢ τῶν χειρωσαμένων, πρυτα-
νεύοντων ἡμῖν τῶν Θεῶν, καλλινίκους ἐπανελ-
θεῖν ἐπὶ τὴν ἐνεγκαμένην, τρόπῳ κατὰ
τῶν πολεμίων ἐγείραντας. Πᾶσαν ἐν ῥασά-
νῃ καὶ φανακισμῷ ἀποδόμενος, καὶ τὸν μα-
καρίτην ἐκένον Κωνσταντῖνον, καὶ τὰς τῶν
εὐγεγονότων περιστάς, τὰς εἰς σέ τε καὶ
τῶν ὁμότροπες σοι βαρβάρους ὑπὸ τῷ ἄβερο-
τάτῃ καὶ πολυετῇ Κωνσταντίῳ κενωθείσας,
νῦν με^{ss)} τὸν Ἰουλιανόν, τὸν Ἀρχιερέα, τὸν
Καίσαρα, τὸν Αὐγετον, τὸν Θεῶν τε καὶ
Ἀρσῆος θεραπευτὴν^{tt)} ἐνόησον, τὸν Φραγ-
κὼν τε καὶ Βαρβάρων ὀλετήρα, τὸν Γάλλων
τε καὶ Ἰταλῶν ἐλευθερωτὴν. Εἰ δὲ ἕτερόν τι
βηλεῦσμο, πυνθάνομαι γὰρ εἶναι σε πάνεργον,
καὶ κακὸν στρατιώτην, καὶ ἀλαζόνα, ὥς
τὰ παρόντα μοι πράγματα δέκνυσιν· ἐχ-
θρὸν γὰρ τινα τῆς κοινῆς λυσιτελείας λαν-
θάνοντα ἀποκρύπτειν παρὰ σοι πειρᾶς, καὶ
τέως μὲν τῷτο υπερτιθέμεναι διὰ τὴν τῷ πολέ-
μῳ τύχην· ἀρκεῖ γὰρ ἡμῖν ἡ τῶν Θεῶν συμ-
μαχία πρὸς τὴν τῶν πολεμίων καθάρσειν.
Εἰ δὲ τι τὰ τῆς ἐμαρμένης κρίνεις, (Θεῶν
γὰρ βέλησις ἡ ταύτης ἐξουσία,) ἀδελῶς καὶ
γενναίως εἶσω τῷτο. Ἰσθι δὲ, ὥς σὺ μὲν παρ-
εργὸν ἔσῃ τῆς Περσικῆς χειρὸς, συναρθεῖ-
σης σοι παγγενεὶ τῆς ἐξίας, καὶ τῆς Ἀρμε-
νίων ἀρχῆς, κοινωνήσεις δὲ σοὶ τῆς δυσυχίας
καὶ ἡ Νησιβίδων πόλις, τῶν ἑβρανίων Θεῶν τῷ-
το πάλαι ἡμῖν προαγορευσάντων.

Ad aciem dicto celerius propera, Arfacie,
dexteramque contra Persicum furorem arma-
to. Noster enim bellicus adparatus impetus-
que animi alterum e duobus constitutum ha-
uit, si Parthis feliciter res successerit, forti-
ter pugnantes et hostibus omni vi obnitentes
mori et naturae debitum persolvere, aut, si
noltris rebus adfuerint Dii, Persis subiuga-
tis in patriam reuerti victores et trophaea de
hostibus statuere. Omnem igitur desidiam
atque tergiuersationem abiice, atque cogita
Dium illum Constantinum, et opes nobi-
lium in te tuique similes barbaros a mollissimo
et annofo Constantio exhaustas, nunc vero
me Iulianum, pontificem maximum, Cae-
sarem, Augustum, deorum ac Martis cultore-
m, qui Francorum Barbarorumque perdit-
or, Gallorum vero atque Italorum liberator
est. Quod si aliud animo agitaueris, audio
enim te versutum esse, malumque [P] mili-
tem et superbum, ut res praesentes fidem
mihi faciunt, siquidem hostem quendam pu-
blicae utilitatis apud te latitantem abscondere,
atque hactenus id propter belli fortunam con-
tinuare audes: nobis satis est deorum auxi-
lium, ut cunctos internecione delemus. Sin
vero aliud Fatis placuerit, (horum enim pote-
stas deorum voluntas est) secure et fortiter
hoc feram. Scito tamen incensa tibi fundi-
tus domo atque exciso Armeniorum imperio,
Persicae te potentiae adpendicem fore. Com-
munem vero tecum calamitatem subibit Ne-
sibiorum ciuitas, coelestibus diis hoc olim
nobis praenunciantibus.

Notae

rr) Meminit huius epistolae, a. C. 363. scriptae,
Sozomenus VI. 1. et Nicephorus Callisti X. 34. Vide
etiā Libanium T. 2. pag. 312.

ss) MS. ευδίας.

tt) MS. μοι pro quo Muratorius legit σοι.

uu) MS. ἐνόησον. Muratorius εἰσεὶςον βεβηλωσάν
facito. a cuius interpretatione aliquot locis in hac
epistola recessi.

Notat doctissimus Muratorius, in altero Ambrosianae bibl. antiquissimo codice aliam quandam breuem Iuliani epistolam, nondum publici iuris factam, haberi, *sed fugientia*, inquit, *characterum vestigia omnem mihi legendi spem sustulere.* Illam tamen a Friderico Rossgaardiq., nobis Dano, aliquando edendam spero, una cum aliis apostatae monumentis. Quam enim Italiam peragraret, et Libanii epistolas e variis codicibus MSS. colligeret, eas luce donaturus, Ambrosianum etiam Codicem pro sua sollertia satis intellexisse visus sibi est. Fabr. Aequi nonnullas Iuliani epistolas, antea vel nondum editas vel minus integre vulgatas, a Frider. autem Rossgaard e codd. bibliothecarum Vaticanae, Mediceae et Ambrosianae descriptas, earum apographo opera Io. Grammii accepto, publicavit Fabricius in luce salutari pag. 316-338. notisque illustravit. Ad quos autem illae scriptae essent, postea in indice, (§. IV.) additis litteris L. S. et paginae nota, significavi. Harl.

IV. Index eorum, ad quos LXVI. Iuliani Epistolae.

Sine inscriptione sunt I. 35. ^{vv)} 42. 46. 47. 48.

Aëtio, episcopo. 31. Meminit Sozomenus V. 5. ^{ww)}
 Alexandrinis, Ἀλεξανδρέων τῷ δήμῳ. 10. 26.
 (qua Epistola Athanasius ^{xx)} vrbe excedere iubetur, quemadmodum et Epist. 6. ad Ecdicium.) 51. 58.
 Alypio, Caesarii fratri. 29. 30.
 Amerio. 37.
 Pro Argivis. 35.
 [P] Aristomeni, philosopho. 4.
 Arfacio, pontifici, ἀρχιερεὶ Galatiae. 49.
 Arfaci, Armeniorum satrapae. 66.
 Artabio. 7.
 Basilio. 13. inter Epistolas S. Basilii 206. 207.
 Fabric. Posterior epistola auctior edita est in L. S. pag. 323. Harl.
 Bostrenis 52. Meminit Sozomenus V. 15.
 Byzantiis. 11. 64.
 Callixenae. 21.
 Dionysio. 59.

Dositheo. 33.
 Ecdicio, Aegypti praefecto. 6. 9. (vbi Georgii, Cappadocis, bibliothecam ^{yy)} ab eo ad se mitti iubet, de qua etiam ad Porphyrium Epist. 36.) 50. 56.
 Ecebolo. 19. 43.
 Elpidio, philosopho. 57.
 [Euclidi, philosopho. L. S. p. 321.]
 Eugenio, philosopho. 18.
 Eumenio et Phariano. 55. [etiam in c. medic. XXV.]
 Eustochio. 20.
 [Eutherio. L. S. 318.]
 Georgio, Καθολικῷ. 8. 54.
 Gregorio, ἡγούμενῳ. 28.
 Hermogeni, ἀφειπάρχῳ, ex praefecto Aegypti. 23.
 Iamblichio, philosopho. 34. 40. 41. 53. 60. 61.
 Ἰουδαίων τῷ κοινῷ. 25. In editione Aldina additur: ἐς γνήσιος, β. genuina. Videtur

^{vv)} Hanc epistolam ad Vettium Agorinum Praetextatum, proconsulem Achaiae, scriptam esse; ex Wernsdorffii nota ad Himerium p. 13. supra ad sect. XIV. iam observavi. Harl.

^{ww)} Fabr. in luce salut. pag. 319. quaedam notavit deditque duas varias cod. Medicei lectiones. Harl.

^{xx)} Meminit huius Epistolae siue edicti Sozom.

Vol. VI.

V. 15. Exstat apud Socratem III. 3. et Nicephorum X. 7.

^{yy)} Confer epist. 36. et de studio, quo flagruit Iulianus amplissimos librorum thesauros colligendi, vide Libanium T. 2. p. 234. Bibliothecam Iuliani, in Traiani fano dedicatam, Iouianus cremavit. Suidas in Ἰουανῶς et excerpta Peiresciana pag. 346.

A a a a

- tur tamen esse. Confer Valesium ad Lex de medicis. post 25.
 Soromenum V. 22.
 Iuliano τῷ Θεῷ, annuncio. 13.
 Leontio. 22.
 Libanio. 3. 14. 44. sophistae et quaestori 27.
Fabr. Ad notam epistol. tertias anim-
 aduertit Fabr. in praefatione, codicem
 Baroccianum illam non ad *Libanium*
 scriptam prae se ferre, vt in editis, sed
 ad *Priscum*. Alia ad Libanium in L. S.
 p. 322. alia ad Liban. sophistam et quae-
 storem ibid. p. 320. *Harl.*
 Luciano, sophistae. 32.
 Maximó, philosopho. 15. 16. (vbi scripta sua ei
 censenda offert) 38. 39.
 Oribasio. 17.
 Eumenio et Phariano. 55.
 [Patriarchae Iudaeorum. L. S. p. 318.]
 [Philippo. L. S. 316.]
 Ad pictorem. 65.
 Porphyrio, catholico. 36. Suid. in *Επιστολῇ*.
 [Prisco. L. S. p. 319.]
 Proaeresio. 2.
 Sarapioni. τῷ λαμπροτάτῳ. 24.
 [Sofipatro. L. S. 316.]
 Theodora ἀιδουσιματάτῃ. 5.
 Theodoro, pontifici. 63.
 Zenoni, archiatro. 45.

V. Scripta Iuliani deperdita.

XV. *Opus aduersus Christianos*²², quod *septem libris* constituisse testatur *Hieronymus* epistola 83. ad Magnum, oratorem romanum. *Iulianus Augustus septem libros in expedi-
 tione Parthica* (A. C. 363.) *aduersum Christum* euomuit, et iuxta fabulas poetarum suo se-
 nse lacerauit. Si contra [P] hunc scribere tentauero, puto interdices mihi, ne rabidum ca-
 nem philosophorum et Stoicorum doctrinis, *Herculis claua percussam?* quanquam Nazarenus
 nostrum, et. (ut ipse solebat dicere,) *Galilaeum* statim in praelio senserit, et mercedem lin-
 guae pavidissimae, conto ilia perfoffus acceperit. Τὰς κατὰ χριστιανῶν λόγους nuncupat So-
 crates III. 1. quorum tertium citat III. 23. Libanius threno in funus Iuliani t. II. Orat. IX. p. 255.
 vocat βιβλίαν συγγραφαὶς βοηθῶντων Θεῶν, *libros Diis opitulantes*. Ex his tres, sacris euan-
 geliiis oppositos, decem libris, Theodosio, iuniori, imp. dicatis, confutauit *Cyrillus*, Alexan-
 drinus. Ἐχων, inquit, ἐνθυμὰ τὴν γλωττίαν ὁ κρείτιστος Ἰουλιανὸς κατίδηξεν αὐτὴν κατὰ τὰ
 πάντων ἡμῶν Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ δὴ τρία συγγέγραφε βιβλία κατὰ τῶν ἁγίων Εὐαγγε-
 λίων καὶ κατὰ τῆς ἱεραγίας τῶν χριστιανῶν θρησκείας. Κατασκευαί καὶ δι' αὐτῶν πολλὰς,
 καὶ ἠδίκησεν ἔμετρως. Haec est Iuliani ἀνατροπὴ τῶν Εὐαγγελίων, quam vna cum Cy-
 rilli, Alex. opere contratio memorat *Theophanes* in Chronographia p. 44. In aliis autem
 quatuor libris alia sacra volumina videtur Iulianus calumniatus esse, vnde *Cedrenus* p. 407.
 ἀποσ. ὁ δυσσεβὴς καὶ τῆς τῶν Θεῶν Εὐαγγελίων ἀνατροπὴν ἔγραψεν, ἣν ὁ μέγας Κύριλλος
 Ἀλεξανδρείας, καὶ ἄλλοι φιλόχριστοι ἐπηνοθεύσαντο. Καὶ πᾶσαν δὲ ἄλλην γρα-
 φὴν αὐτὰς τε καὶ οἱ ὅμοιοι αὐτῷ διέβαλον, ὑπὸ δὲ τῶν οὐδοδόξων ἐξεβλήθησαν τὰ τῶ-
 ν νοθεύματα. Insuper ille scripsit etiam euangeliorum euerfionem, quam magnus Cyril-
 lus, Alexandriae episcopus, aliiq. Christiani confutauerunt. Omnes praeterea alias sacras
 litteras Iulianus eiusque similes sunt calumniati, quorum commenta a rectis sentientibus ex-
 plosa

²²) Conf. *Fabr.* nostrum in delectu argumen-
 tor. pro veritate relig. pag. 100. 101. et in *Luce* si-
 lutari pag. 159. Id Iuliani opus citauit laudauitque
Libanius in orat. funebri in Iulian. imper. — De

libro quodam (p. 206. ed. Spanhem. Opp. Cyrilli,) vid. *la Croze* in epist. ad Roloff. pag. 230. tom. III. thes. epist. Lacroziani. *Harl.*

plasa fuerunt. Hæ, qui Iulianum oppugnaverunt, accensendus etiam est *Photius*, qui epistola 187. ad Christophorum, protospatharium, parabatae cavillationem aduersus dictum Chrysostum Math. XIX. 21. refert et confutat, τὴν τὴν ἀπορίαν καὶ πικρότερον καὶ δεινότερον ὁ δὲ ποτὲ Ἰουλιανὸν τῷ παραβάτῃ διεσκευασμένην. Ἄ γὰρ ἔΝ ΤΟΙΣ ΠΡΟΣ ἘΚΕΙΝΟΝ ἔπον, καὶ ὧν ἡ μνήμη τὴν σωτηρίαν ἔχει, τὰυτα δὴ σοι ἔρα γράφων ἀποχερῶσαν οἶμας τὴν λῆσιν παρεσχηκέναι. Idem Epistola 211. ὃ τῆς ἀποστασίας Ἰουλιανὸς κατὰ τῆς εὐσεβείας γράφων, ἀλλόκοτα μὲν καὶ μαρὰ γράφων ὅμως ἔδοξέν τι σοφὸν καὶ δυσσεπίτητον αἰτιᾶσθαι χρειωμένους, ὅτι μὴ ζωοδυσίας τὸ θεῖον γεραίρουν. Io. Cuspinianus in vita Iuliani pag. 130. scribit, septem eius libris contra Christum petulantissime effusis, respondisse fortissime Methodium, Eusebium atque Apollinarem, idque Hieronymum testari Sed Porphyrio, non Iuliano [P] triumviri illi responderunt, et respondisse Hieronymus auctor est. De solo *Apollinari*, Syro, constat, quod librum ὑπὲρ ἀληθείας philosophίας graecis et imp. Iuliano opposuit, teste *Sozomeneo* V. 18. *Philippus* quoque *Sidetus* Iuliani libros confutavit, teste *Socrate* VII. 27. E recentioribus aduadus *Dominicus Mellanius* in veteres quosdam nominis Christiani obtrectatores, Celsum, Porphyrium, Iulianum, libris IV. Florent. 1577. fol. *Fabr.* Fragmenta operis, at non integri, sed trium tantum librorum, quos *Cyrillus* ipse se refutasse fatetur, *Dargensius* excerpfit, contexuit, et librum amissum restituere studuit in opere, inscripto:

Défense du Paganisme par l'Empereur Julien, en Grec et en François, avec des Dissertations et des Notes pour servir d'éclaircissement au texte et pour en refuter les erreurs, par Mr. le Marquis d'Argens, Chambellan de S. M. le Roi de Prusse. à Berlin 1764. 8. — it. en français, avec de nouv. notes de divers aut. à Berlin (Genève) 1768. 8. — gr. et français 3me edit. augm. à Berlin. 1769. 12. II. vol.

Dargensius errat, existimans, totum fere Iuliani opus hoc modo redditum esse, quum potius maiorem illius partem deesse certum sit, et, in ipsis tribus libris, quorum tantum refutationem *Cyrillus* suscepit, ab hoc non pauca esse omissa, cum e tota serie orationis, tum ex ipsis *Cyrilli* testimonio (lib. II. pag. 38.) pateat. *Dargensius* autem, vt sententiarum esset ordo, aut potius, vt ordo pristinus libri restitueretur, omniaque inter se cohaerent, interdum addidit quaedam, suppleuitque sui ingenii ope disputationem. In praefatione editor, vsus praesertim *Petaui* verbis, defendit instituti rationem consiliumque Iuliani librum, contra Christianorum doctrinam scriptum, edendi. Sequitur disput. de imperatore, Iuliano, in qua copiosius ea exponuntur, quae iam *de la Bletterie* coeperat pro illo dicere, diluunturque crimina, quae ille reliquit, Iuliano a scriptoribus ecclesiasticis illata, et defensio tribus absolvitur capitibus. Sed de prima edit., de argumento libri atque erroribus quibusdam, a *Dargensio* commissis, copiose egit *Klotzius* in actis litterariis vol. II. pag. 175-203. cuius censuram in compendium redegit cl. *Mansel.* in bibl. hist. I. c. p. 215. seq. et praeter ea prouocauit ad censuras in *Ernesti* neuen theol. bibl. tom. VIII. part. I. pag. 551-558. et in allgem. teutschen Bibl. tom. I. pag. 188-198.

Georg Fried. Meier, professor quondam Halensis, haud pari quidem successu secundum censorum iudicium, conatus est *Dargensii* opiniones refellere in libro: *Beurtheilung der Betrachtungen des Herrn Marquis von Argens über den Kaiser Julian.* Hal. Sax. 1764. 8.

Maiore laude ornatur liber, quem *Gaül. Crichton*, opere Dargenſii motus, conſecit et inſcripſit: *Betrachtungen über des Kaiſers Iulians Abſall von der chriſtlichen Religion und Vertheidigung des Heidenthums*. Halae Sax. 1765. 8. *Harl.*

Cetera deperdita inſperatoris ſcripta memorantur

Κρόνια, cum Caſaribus Iuliani nequiquam confundenda. Suid, in *Ἰουλιανὸς* et *Ἐμπεδοκλής*. *Fabr.* Et tamen cod. Henr. Stephani, qui in Lond. bibl. ſeruatur, in catalog. librorum eius recenſet *Συμπόσιον, ἢ Κρόνια*, neque porro Caſarum meminit, adnotante Petauio. In cod. Auguſtiano inſcriptus eſt libellus *Caſares* continens τοῦ Θεοφύλακτος Ἰουλιανῶς *συμπόσιον ἢ κρόνια*. in cod. autem Bauarico *Ἰουλιανῶς ἀντοκράτορος συμπόσιον ἢ Κρόνια*. unde patet, illas inſcriptiones librariorum tarditate culpaque eſſe ortas. Atque Spanhemius „obſeruo, inquit, Iulianum *Κρόνια*, a ſe ſcriptorum, ipſum facere mentionem orat. IV, pag. 294. ed. Petau. his verbis: ἐπεὶ σοὶ καὶ τὸ πρότερον, Εἰς τὰ ΚΡΟΝΙΑ γεγραμμένοι ἡμῖν, ὅς παντάπασιν ἀπόβλητον ἐφάνη. Hinc vero colligi poſſe exiſtimo, aliud illorum, aliud Caſarum, argumentum fuiſſe: quum non dicat, ſe ſcripſiſſe τὰ Κρόνια, ſed εἰς τὰ Κρόνια; h. e. de origine et legibus Saturnaliorum, quod et Iulianus fecerat.“ Librarii vero quod libello de Caſaribus etiam addiderint *Κρόνια*, id principio libelli, ἐπεὶ δὲ διδωσιν ὁ Θεὸς παίζειν (ἔστι γὰρ ΚΡΟΝΙΑ) γελοῖον etc. decepti fuiſſe videntur. *Harl.*

Περὶ τῶν τριῶν σχημάτων. Suid. in *Ἰουλ.*

Epistolae complures.

Videtur etiam Iulianus aliquid ſcripſiſſe de arte militari, ut colligas ex his *Theophyl. Iacti* epist. 71. πῶς δ' ἂν στρατιωτικὴν καὶ γεωμετρικὴν εἰς ταῦτ' ἀσυνέτακτα καὶ ἀσυνήγητα, τὰ μακροῖς θρυγγίοις ἐκπαλαί διεργόμενα, μετ' Ἀρχύταν, μετὰ Φιλόλαον, μετὰ τὸν Ἀίλιον Ἀδριανόν, μετὰ τὸν ἐκπτώτον ἡμῖν Ἰουλιανόν.

Iuliani χαρᾶγαὶς Combefſius in Origg. CPol. pag. 23. et *Bandurius* lib. V. Antiqu. CPol. pag. 96. vertunt *Iuliano cuſam monetam*, et mox μεθ' ὧν καὶ τὴν τότε εἰλην ἔχον τῆς χαρᾶγῆς Combefſius *eiusque ſtatuum non numo incuſam*; *Bandurius* ac poſtea *eius ſtatuum extra monetariam officinam ſtantes*, quae utraque mihi non arridet interpretatio. Videndum, num *χαρᾶγαί* ſint ſculptae imagines ſive ſtatuae notatae nominibus eorum, quos referebant, quibus deinde infra opponuntur *χαρᾶγαί νεμίων*, uti μεθ' ὧν non reddendum eſt poſtea, ſed inter quas etiam Iuliani ſtatua poſita ἔχω τῆς χαρᾶγῆς, ſine expreſſo Iuliani nomine.

De libro *Iohnſoni*, anglice edito, qui Iulianus Apoſtata inſcribitur, et cui A. 1683. reſponſio eadem lingua Londini oppoſita, ipſe autem liber A. 1688. gallice etiam verſus in Belgio prodiit, videnda *Petri Baelii* reſponſa ad quaefſiones hominis e Prouincia T. 1. pag. 636. [et *Bruggem.* I. ſupra laudato.]

VL *Alii Iuliani amplius ſexaginta.*

Iulianus, Aegyptius, ἀπὸ ὑπάρχων, ſub Juſtino, imp. Eius Epigrammata exſtant in Anthologia epigrammatum graecorum. Alius *Iulianus*, praefectus Aegypti, ſub Theodoſio Magno,

Magno, de quo *Iac. Gothofredus* ad codicem Theodos. T. 6. p. 369. vbi etiam de [P] Iulianis, qui sub Valentiniano praefecturam annonae et proconsulatum Asiae nec non Africae gesserunt. Alius *Tiberius Iulius Iulianus* Alexander, praefectus Aegypti, sub Vespasiano, imper. cuius mentio apud Iosephum XX. 3. Antiq. Suetonium Vesp. c. 6. et in inscriptione veteri apud Gruterum pag. CXXIV. 1.

Iulianus, episcopus *Alexandrinus*, cui circa a. C. 187. Demetrius successit. *Euseb. histor. eccles.* pag. 174. 190. 202. *Fabr.*

[Iulianus, Alexandrinus, occurrit in catena in Iobum. v. *Bandini* catal. codd. gr. Medic. I. pag. 52.]

[Iulianus f. Iulius, Alexandr. mathematicus. v. supra vol. IV. pag. 141.]

[Iulianus Alexander, medicus. de hoc aliisque vide supra, vol. II. pag. 126. sq. et in indice, v. *Iulianus*, loca, vbi in *Fabr. B. Gr.* de singulis agitur, memorata. *Harl.*

Iulianus, *Anazarbensis* Cilix, martyr, de quo *S. Chrysostomi* Homilia XLVII. ad populum Antiochenum, *Henschenius* ad 16. Martii T. 2. Act. Sanctor. illius mensis pag. 421. sqq. Omitto plures *Iulianos*, martyres, vt duos, Eusebio memoratos, aliosque, de quibus *Bollandus* T. 1. Ianuarii pag. 571. *Cangius* in CPoli Christiana lib. 4. pag. 127. etc.

Iulianus, *Antiochenus*, episc. post Petrum Fullonem, sub Zenone, imp. ab a. C. 471-476.

Iulianus, *Aphthartodoceta*. Infra in Halicarnassensi.

Antonius Iulianus, historicus, qui sub Hadriano de Iudaeis scripsit, citatus a *Minucio Felice* pag. 37. vna cum Iosepho nescio, idemne cum Antonio Iuliano, rhetore, quem virum bonum et facundiae florentis vocat *Gellius* XVIII. 5.

Iulianus, *Apameensis* episcopus, tempore Commodi, imp. *Euseb. V.* 16. hist. eccles. p. 182.

Iulianus, *Apfilarum* dynasta, quem ab Adriani patre regnum accepisse scribit *Arrianus* periplo ponti Euxini.

Iulianus, abbas coecus, gente *Arabs*, de quo *Sophronius* in prato spiritali. *Baronius* ad A. C. 547. nr. vlt.

Iulianus Petri, *archipresbyter* S. Iustae, Toletanae vrbis, cuius nomine suppositum ab Hispanis Chronicon vna cum Aduersariis, descriptione eremitoriorum Hispanorum et carminum variorum collectione fertur, eiusdem cum Pseudo-Dextro furfuris. Editorem Laur. Ramiresium, qui Paris. 1628. typis excudi curauit, Sirmondus, honorificum ab eo testimonium operi praefigendum rogatus, bello elusit responso: negavit enim, aliud dare se posse, quam esse auctorem, de thesauro suo proferentem noua et vetera. Vide *D. Antonii Reiseri* Launoium confessorem pag. 783. et *Nic. Antonium* lib. 7. bibl. veteris Hispanae c. 8. qui passim alibi in illo opere Iuliani huius commenta explodit.

[P] Iulianus, *Arelatensis*, infra in Pomerio.

Iulianus Alcalonita, cuius meminit *Harmenopolus*.

[Io. Baptista Iulianus, Neapolitanus, ex ordine Minimorum S. Francisci Paulae. scripsit Ar-
venale praedicabile, ed. Venet. 1650. v. Io. Fabric. histor. biblioth. Fabric., tom. III.
pag. 410]

Iulianus, *Bosporanus* episcopus, de quo Eusebius III. 33.

Iulianus, Domni F. *Caesariensis*, Cappadox sophista, qui tempore Constantini M. imper.
Athenis decuit, de quo paucis Suidas, pluribus Eunapius. Idem Iulianus, cuius Le-
xicon *πολύσχηον* in decem Rhetoras laudat Photius cod. CL.

Iulianus, *Caesariensis*, qui concilio Basileensi interfuit, de quo H. Warthon in adpendice
ad hist. litterariam ecclesiasticorum scriptorum Cauei ad A. C. 1426.

Iulianus, *cardinalis*, legatus Nicolai V. Pontificis, auctor tractatus de translatione imperii,
qui MS. exstat in bibl. Augustae Vindel.

Iulianus *Carpentoratensis* episcopus, qui interfuit concilio Epaonenfi A. C. 517.

Iulianus, *Culanensis*. Infra in Eclanensi.

Iulianus, *Chaldaeus*. Infra in Theurgo.

Iulianus, *Cilix*. Supra in Anazarbenfi.

Iulianus, *Cingulanus* episcopus, cuius mentio in epistolis Vigilii, papae A. C. 550. et 553.

Claudius Iulianus, praefectus urbis, A. C. 201. in veteri inscriptione apud Gruterum
pag. XXXII. 6.

Iulianus, *Coënsis* episcopus, Leoni I. pontifici carus, cuius vice synodo Ephesinae A. C. 431.
interfuit. Vide *Paschasium Quaesnellum* ad Leonem M. pag. 844. seq. edit. primae.
Exstat eius epist. ad Leonem, imp. aduersus Timotheum Aelurum et pro synodi Ch-
cedonenfis confirmatione, scripta A. C. 457.

Iulianus, *comes* Orientis, Iuliani, imp. Σεως siue auunculus, Christianorum persecutor etiam
contra auunculi sententiam crudelissimus, de quo *Philostorgius* VII. 10. *Valesius* ad
Sozom. V. 8. *Iac. Gothofredus* ad cod. Theodos. T. 6. pag. 368.

Consules Romani, Anicius Iulianus, A. C. 322. M. Aquilius Iulianus 38. P. Caecionius Iulia-
nus Camoenius, 325. Claudius Iulianus 224. T. Vinicius Iulianus, suffectus A. 363.
Vide et infra in Saluio Iuliano.

Iulianus Demetrius.

Iulianus, *diaconus*, cuius antidotum aequalis sui laudat *Aëtius* III. 3. cap. 12. Alius *Iulia-
nus Lucas*, natione Graecus, diaconus Toletanus, qui Hispanicam historiam et de
gestis Ildefonsi, quod Archiepiscopo [P] alii tribuunt, scripsit. *Barca.* ad A. C. 657. n.
43. *Vossius* hist. latin. pag. 753.

Didius Iulianus, imperator, A. C. 193.

Iulianus Diocles, poeta epigrammat.

Iulianus, *Eboracensis* episcopus, in veteri inscriptione apud Gruterum pag. MLIII. 9.

Iulianus,

Julianus, Pelagii et Caelestii discipulus, episcopus *Eclanensis*, contra quem S. Augustinus scripsit. De eo multa, Annales et Pelagianae scriptores hist. Vissierius, Vossius, Norisius: *Garnerius* quoque ad Marium Mercatorem tom. I. et ad librum diurnum pontificum Rom. pag. 43. Idem Garnerius Iuliani huius libellum, missum ad sedem apostolicam, vulgavit cum notis Paris. 1668. 8. *Fabr.* Conf. *Iulians*, eines Pelagianischen Bischofs, Widerlegung der Bücher Augustins über den Ehestand und die Lust. Ein Beytrag zur Dogmen-Geschichte in einem deutschen Auszuge von *Georg Hieronymus Conrad Rosenmüller*, der Gottesgel. Bestiessenen. Nebst einer Vorrede von D. *Io. Ge. Rosenmüller*. Lips. 1796. 8. Ex II. libr. Augustini contra Iulianum excerpta et epitome quasi praemittuntur, quoniam in illis cogitata Augustini de peccato, quod dicunt originali, et praecipua Augustini dogmata proponuntur: item de aliis libris Augustini contra Iulianum agitur. etc. *Hark.*

Julianus, *Edeffensis*, monachus et anachoreta, cuius vitam Ephraïmus Syrus scripsit. De eo Acta Sanctorum IX. Iunii, Tomo 2. pag. 175. seq.

Julianus, episcopus, quem in libris octo de anima colloquentem induxit et cui libros de vita contemplativa dicavit Iulianus Pomerius. Forte Iulianus, episcopus *Foroviniensis*, cuius mentio in vita S. Honorati, de quo vide admonitionem, libris de vita contemplativa ab erudito viro in nova Prosperi editione praemissam. Fuit et *Iulianus*, qui cum aliis episcopis Gallis epistolam synodicam ad Leonem M. scripsit A. C. 451.

Julianus, *Halicarnassensis*, aphthartodoceta, contra quem scripsit Eusebius, Thessalonicensis, teste Photio cod. CLXII. De eodem Iuliano Suidas. Fragmenta eius quaedam in Catenis graecis.

Juliani duo, episcopi *Hierosolymitani*, saeculo post natum Christum secundo. *Euseb.* V. 12. hist. eccles. Fuit et *Iulianus*, monachus Hierosolymitanus monasterii B. Theodosii, qui in concilio CPolitano sub Menna A. C. 536. subscripsit libello contra Seuerum.

Julianus Larissas, in Syria secunda episcopus. v. mox de Iuliano, *Sardicas* episcopo, notata.

Julianus Lexicographus.

Julianus, *Lacedi* postea episcopus, notarius Stephani, episcopi Ephesini, in synodo Ephesina *Λυσσανῆ* A. C. 449. *Euagr.* II. ult. pag. 311.

Julianus Lucar, supra in diacono.

Julianus Mascellio, in veteri inscriptione apud Gruterum pag. LF. 2. Ne dicam de aliis Iulianis, per veteres inscriptiones obuiis, quos in indice Grutesiano licet videre.

Julianus, medicus methodicus, Apollonii Cyprii et Olympiani discipulus, quem audiuit Alexandriae et subinde confutat Galenus. Scripsit [F] libros XLVIII. contra Aphorismos Hippocratis, Philonem siue librum de methodo; nec non de animi et corporis morbis *περί ψυχικῶν καὶ σωματικῶν παθῶν*, atque *ἐπαγωγάς*. Vide indicem scriptorum, a Galeno laudatorum.

Julianus, *Melitis* episcopus, qui cum Cingulano subscripsit constitutioni Vigilii, papae A. C. 553.

Julianus.

Iulianus, *Memoris*, episcopi, filius, cuius et Iſus, clarissimae foeminae, epithalamium, a Paulino scriptum, videre exoptat *Barthius* lib. 2. c. 1. Aduersariorum.

Iulianus, *mercator* opulentus ac liberalis, cuius tumulum epitaphio decorauit *Venantius Fortunatus* lib. 4. carm. 23.

Iulianus, *Patricius* et exconsul, qui non diu post Iustiniani tempora scripsit libris duobus Epitomen Nouellarum, quae exstat, et de qua dixi in bibl. latina. Idem forte, cui Priscianus, Caesariensis grammaticus, libros suos dedicauit.

Per Iulianum, *Pelagianum*, intelligitur Eclanensis.

Iulianus *Pomerius*, Mauritanus, presbyter Arelatensis, sub extremum saeculi V. clarus, cuius libri tres de vita contemplatiua exstant inter Prosperi opera, cuius nomine iam olim citati sunt a *Chrodogango* in regula Canonicorum et *Iona Aurelianensi* lib. 1. c. 1. et 10. de institutione Laicali. De scriptis eius deperditis videndus *Gennadius* c. 98. de S. E. qui ipso adhuc superſtite scripsisse se innuit, et *Isidorus* c. 12. Ad hunc Pomerium est epistola Ennodii sexta libri secundi, et vna alteraque Ruricii Lemouicensis, a quo etiam abbas adpellatur. De eodem Cyprianus iunior in vita S. Caesarii, episcopi Arelatensis: *Erat autem illis admodum familiaris Pomerius quidam, professione rhetor, Afer genere, quem ipsis singulariter earum grammaticae artis doctrina reddebat.* Prologum alterum librorum de vita contemplatiua, quem Dacherius T. 13. spicilegii pag. 254. primus putauit se vulgasse, Lugdunenses a. 1639. et in bibl. Patrum a. 1677. tom. VIII. p. 1677. Parisienses vero in noua Prosperi editione a. 1712. prologo priori clausulae instar adtexuere, omisſum miror.

Iulianus *Prastorianus*, sub rege Gothorum, Vitige. *Liberatus* in breuiario c. 22.

Iulianus, episcopus *Putsolanus*. Rectius Iulius. Vide *Quesnelli* notam 39. ad epistol. 24. Leonis Magni.

Iulianus *Sabas* siue *πρεσβύτερος*, eremita. *Theodorit.* hist. religios. cap. 3. et histor. eccles. III. 24. IV. 27.

M. *Saluius* Iulianus, Afer Hadrumetinus, prostruus Didii Iuliani, imper. Ictus, qui consul Romae fuit a. C. 148. et iussu Hadriani, imp. Edictum perpetuum condidit. De eo dixi in bibliotheca latina. Alius M. *Saluius Iulianus*, iunior, qui consulatum gessit A. C. 175.

Iulianus, *Samaritanorum*, aduersus Iustinianum rebellantium et mox oppressorum, rex. *Cyrillus* in vita S. Sabae, Baronius ad a. C. 530. n. 19. Alius, Iustiniani eiusdem a secretis et ad Aethiopas Homeritasque legatus, cuius mentio apud Procopium libr. 1. et 2. de bello Persico.

Iulianus, episcopus *Sardicas* Daciensis. Hic et Iul. *Larissus* episcopus, fuerunt inter orientales illos, quos *Cyrillus*, Alex. et alii non exspectarunt in synodo Ephesina. Vide *Garnierium* auctario opp. Theodoreti p. 556. 560. 567. 658. qui p. 92. pro Iuliano, *Ἐπίσκοπος* episcopo, legendum notat *Ἐκδοκῆς*.

Iulianus *Scribo*, de quo Baronius ad a. C. 600. n. 3.

Iulianus

Julianus, *Signinus* episcopus, cuius meminit *Vigilius*, papa, epistola, contra Theodorum, Caesariensem, scripta a. C. 551.

Julianus, Chaldaeus, eiusque filius, Julianus, *Theurgus*, M. Antonini, philosophi temporibus clarus, de quorum Theurgicis scriptis et *τελεσμοῖς* siue magica sacra ac *τελέσματα* explicantibus videndus Suidas. De oraculis Iuliani, Theurgi, dixi lib. I. c. vlt. vbi de oraculis, tributis Zoroastri, mago, Persae. Iulianos, *Theurgos*, patrem filiumque, inuit *Basilus, Seleuciensis*, lib. I. de vita Theclae pag. 267. cum Ostane, Apollonio Tyanico, et Simone, mago, Iulianos memorans, falliturque Pantinus, qui de imperatore Iuliano sermonem illi esse exstimauit.

Julianus, *Toletanus* episcopus, *ἀντικειμένον* et prognosticorum, aliorumque variorum scriptorum latinorum auctor, de cuius vita et monumentis videndi Nic. Antonius lib. 5. bibl. veteris Hispaniae c. 7. Caueus in histor. litt. scriptor. eccles. ad a. C. 680. et Henschenius in Actis Sanctorum ad 8. Martii T. I. pag. 782. seq. Hunc cum Pomerio multi perperam confundunt.

Julianus, *tyrannus* sub Diocletiano, a Carino interfectus. Aur. Victor de Caesaribus c. 39. Alius Iulianus nobilissimus, filius Constantini, tyranni, vna cum patre iussu Honorii occisus a. C. 411. Sozom. IX. 15. Olympiodor. apud Photium cod. LXXX. p. 195. sq.

Julianus, *Viennensis*, martyr, de quo *Surius* 28. Augusti.

Ἰουλιανῶν in *Sophronii* synod. de haeresibus (pag. 486. in vol. VII. B. Gr. vet. edit.) dicti sunt a Iuliano, Halicarnassensi.

Iuliani nomen, propter apostatam, Christianis exosum, adeoque rarius usurpatum, Hispanis vero inprimis ob Iulianum, Ceutae siue Septae comitem, qui a. C. 714. Mauros in Hispaniam adduxit, inuisum notauit *Io. Mollerus* in Homonymoscopia pag. 121. 122. et *Ioh. Schmidius* diss. de fatalitate nominum propriorum humanorum, edita Lipsiae anno 1683.

[P] VII. *Catalogus scriptorum graecorum qui veram religionem vindicarunt* *).

Veteres Graeci deperditi.

1. *Iasonis*, Christiani, cum *Papisco*, Iudaeo Alexandrino, *Διάλεξις*, quam S. *Lucas* tribuit Clemens Alex. alii referunt ad *Arifsonem Pellacum*. Vide, quae dixi lib. V. cap. I. pag. 187.

a) Fabricius contexuerat cat. scriptorum CCCC. amplius tam veterum graecorum latinorumque, quam recentiorum, qui veram religionem aduersus atheos, (vti scripserat,) deistas seu naturalistas, idolatras, Iudaeos et Muhamedanos adseruerunt. Enimuero et mancus erat iste catalogus, iam Fabricii tempore, quod ipse sensit ideoque in praef. „centuriam, aiebat, nouam, quam hoc loco supplementi vice addere volebam, typographo propeante,“ in aliud tempus differre cogor; et, quod

Vol. VI.

ad recentiores christianae doctrinae adinet defensores vindicesque, cum horum numerus ab Fabricii morte mire auctus est, tum in primis eorum recensio ab instituto B. Gr. omnino aliena esse videtur. Praeter ea *Fabricius* non solum ea, quae in bibl. graeca et latina de veterum apologiis dixerat, emendauit et suppleuit; sed etiam recentiorum cat. mirifice locupletauit, scriptaque per capita argumentorum melius digessit, addito iudicio et examine, in libro satis noto, et inscripto:

Bbbbb

pag. 187. seq. vet. ed. Prooemium sub titulo *Celsi de Iudæica incredulitate ad Vigili-
sum* legitur latine inter opera, Cypriano adscripta. Confer *Io. Spencerum*, ad Orige-
nem contra Celsum pag. 57.

Eiusdem *Ariftonis* Apologia pro Christianis ad imperatorem, Hadrianum, de qua in Chronico
Paschali pag. 255. ubi male legitur Ἀπελλῆς καὶ Ἀρίτων, pro ὁ Πελλαῖος Ἀρίτων.

3 *Quadrati* Apologeticus pro Christianis, ad imp. Hadrianum.

4 *Aristidis* ad eundem Hadrianum Apologia pro Christianis.

5 *Iustini*, martyris, liber de resurrectione, et de fide ac providentia ad Euphrasium, sophistam.

6 *Irenæi* contra gentes volumen, Eusebio memoratum atque Hieronymo.

7 *Tatiani* πρὸς τὰς ἀποφηνάμενας τὰ περὶ Θεῶ.

8 *Clementis*, Alexandrini, de providentiâ. Eiusdem de resurrectione mortuorum.

9 *Claudii Apollinaris*, Hierapolitani in Phrygia episcopi, volumen pro fide Christiano-
rum ad M. Antoninum Verum, et de veritate libri duo, aduersus gentes libri V.
Contra Iudæos libri II. Vide, quæ dixi lib. V. cap. 1. pag. 189. ed. vet.

10 *Melitonis*, episcopi Sardensis, Apologeticus pro Christianis ad M. Aurelium Antoninum.

11 *Apollonii*, Romani, Apologia pro Christianis, latine dicta, sed ab Eusebio graece inserta
Actis Martyrum.

12 *Miltiadis* Apologia pro Christianis ad Marcum et Commodum, ac volumen aduersus
Gæntes, et aduersus Iudæos aliud.

13 *Sexti* de resurrectione liber ab *Eusebio* V. 27. hist. laudatus.

[C] 14 *Hippolyti* Protrepticus ad Seueram, Philippi, Arabis, coniugem, et de Christo ac re-
surrectione.

15 *Methodii* aduersus Porphyrium libri, et de resurrectione.

16 *Luciani*, martyris, Apologia, cuius meminit *Eusebius* IX. 6. hist. et Rufinus breue argu-
mentum ex Actis Martyrii historiae suae inseruit.

17 *Ammonius*, Alexandrinus, de Moyfis et Iesu consonantia.

18 *Eusebii* aduersus Porphyrium libri XXV.

19 *Eius-*

*Delectus argumentorum et syllabus scriptorum, qui
veritatem religionis christianae aduersus atheos,
Epicureos, Deistas seu naturalistas, idololatrias,
Iudæos et Muhammedanos lucubrationibus suis
adseruerunt. Praemissa sunt Eusebii, Caesariensis,
prooemium et capita priora demonstrationis euan-
gelicae, quæ in editionibus hæcenus desideran-
tur, deprompta ex bibl. cels. et sapientiss. Vata-
chiae principis, Io. Nicolai Alexandri F. Mauro-
cordati et latine reddita. Hamburgi 1725. 4.*

Fabricius, quamquam summam adhibuit prae-
stititque diligentiam; tamen non solum ipse infi-

gnes accessiones, manu sua collatas, sed etiam aliis,
indice ad nostra usque tempora, eiusmodi generis
scriptorum non magis, quam aduersariorum hosti-
umque christianae doctrinae admodum feracia, con-
tinuando, vberissimam reliquit messem. v. acta eru-
dit. Lips. a. 1727. pag. 266. et *Reimari* comm. de
vita et scriptis I. A. Fabricii, p. 168-171. — Quæ
quæ ita sint, satius esse et instituto nostro aptius
dixi, vt rescita latinorum veterum et recentiorum
apologetarum notitia, nomina tantummodo veter-
um Graecorum et Syrorum christianae doctrinae
defensorum in B. Gr. hic retinerem. *Harl.*

- 19 Eiusdem Demonstrationis Euangelicae libri X. posteriores.
- 20 Eiusdem ecclesiastica praeparatio, et ἀπόδειξις citata in Iure graeco romano libr. IV. pag. 295.
- 21 *Casarii*, fratris Gregorii Naz. κατὰ Ἑλλήνων. Suid.
- 22 *Apollinaris*, Laodicensi, libri XXX. aduersus Porphyrium. Suid. vide, quae dixi lib. IV. c. 27. nr. 41. ed. vet.
- 23 Apollinaris eiusdem, Syri, contra Iulianum et philosophos pro veritate, laudat *Sozomenus* lib. 5. cap. 18. incertum an idem opus cum priore.
- 24 *Philostorgii* aduersus Porphyrium opus, cuius meminit ipse in hist. eccles. X. 10.
- 25 *Diodori*, Tarsensis, contra Iudaeos, et libri VIII. contra assertores fati, quibus varios ethnicorum philosophorum Platonis, Aristotelis, Porphyrii errores confutauit. Suid. in Διόδωρος.
- 26 *Theodori*, Mopsuesteni, libri III. contra Magiam Perfarum, de quo opere *Photius* codice LXXXI.
- 27 *Cyrilli*, Alex. libri de Synagoga defectu. *Gennad.* 57. de S. E.
- 28 *Philippi*, Sidetas, contra Iulianum, imp.
- 29 *Stephanus*, Bostrenus, contra Iudaeos, citatus a Ioanne, damasceno, oratione tertia de imaginibus.
30. *Ioannis Philoponi* contra Iamblichum de imaginibus. Vide *Photium* cod. CCXV.
- 31 Auctoris incerti Opus XV. librorum, in τεύχη quinque distinctum, quo testimonia Ethnicorum, Christianis dogmatis suffragantia, collecta fuisse refert Photius, quem vide cod. CLXX.
- 32 *Euodius*, monachus, aduersus Saracenos, qui citatur ab Euthymio titulo panopliae XXIV.

Syri.

- 33 *Iacobi*, Nisibeni, aduersus Gentes, de gentium conuersione, de persecutione Christianorum, de resurrectione etc. Vide *Gennadium* cap. 1.

Scriptores Graeci, qui exstant^{b)}

- 34 *Flauii Iosephi* contra Apionem et Manethonem libri duo.

Liber περὶ παντός contra Platonem, Iosepho a quibusdam tributus, cuius fragmentum saltem habemus.

Bbbbb 2

35 Petri

b) Hoc loco auctor non debet omittere quatuor euangelistas, qui hist. suam voluerunt esse firmam demonstrationem veritatis religionis christi. vj liquide testatur Ioannes cap. XX. 31. conf. Ioan.

III. 2. et quae ego in diss. de Theophilo dixi de scopo euangelii Lucae. Add. *Lampius* prolegg. ad Ioan. libr. II. cap. 4. §. 3. et 4. *Herm.*

- 35 Petri, apostoli, cum Appione disputatio in Clementinis et recognitionibus, sub Clementis nomine editis.
- 36 *Iustini*, martyris, *Ἐλεγχος πρὸς Ἕλληνας*, itemque *λόγος πρὸς Ἕλληνας*, nec non Apologia duplex pro Christianis, Liber de Monarchia, Eversio dogmatum Aristotelicorum, et Dialogus cum Tryphone, de quibus, uti de quaestionibus quoque, quae sub eius nomine feruntur, dixi lib. V. cap. i. p. 53. sq.
- 37 *Tatiani* liber aduersus Gentes.
- 38 *Athenagoras* Apologia pro Christianis, et liber de resurrectione mortuorum.
- 39 *Theophili*, Antiocheni, libri III. ad Autolycum pro fide Christiana.
- 40 *Clementis*, Alexandrini, Protrepticus ad Gentes, cui etiam addi debent multa ex libris eius Stromatum.
- 41 *Origenis* contra Celsum, epicureum, libri VIII. quorum primo et secundo etiam refellit obiectiones, quas Iudaei nomine Celsus aduersus Christianos produxerat.
- 42 *Macarii Magneti*, *ἱεράρχου*, Apologia euangelica, siue libri *ἀποκριτικῶν* (responsionum) ad Theophilum aduersus Gentiles, euangelii [?] calumniatores. Opus hactenus ineditum et ab *Albertino* pag. 487. de S. Eucharistia magis forte, quam meretur, contemptum ac depressum. Vide, quae de eo dixi lib. V. c. i. pag. 276. ed. vet. et quae ex illo seruauit Nicephorus CPol. in anthirrheticis MSS. unde protulit nonnulla *Tillemontius* in hist. imp. T. IV. in vita Constantini M. c. 93.
- 43 *Eusebii* libri XV. Praeparationis et libri X. priores demonstrationis euangelicae, et aduersus Hieroclem, qui Apollonium, Tyanensem, cum Christo contulit, liber. [v. *Fabr.* delectum etc. supra citatum.]
- 44 *Athanasii* aduersus Gentes libri II. ad Macarium.
- 45 *Greg. Nazianzen*i steliteuticae binae in Iulianum.
- 46 *Gregorii Nysseni* *πρὸς Ἕλληνας*, aduersus Graecos ex communibus notionibus. T. i. Opp. pag. 914. Eiusdem contra fatum. id. pag. 894.
- 47 *Io. Chrysostomi* aduersus Iudaeos et Ethnicos *ἀπόδειξις* de Christo T. V. edit. graecolat. pag. 735.
- Eiusd. aduersus eos, qui prouidentiam in dubium vocant, offensi calamitatibus piorum id. pag. 766.
- De Babyla et aduersus Iulianum atque Gentiles. id. T. i. pag. 645.
- Aduersus Iudaeos Homiliae VI. T. i. pag. 383.
- 48 *Titus*, Bostrensis, prouidentiam diuinam propugnans, libro secundo contra Manichaeos.
- 49 *Hermias* irrisio gentilium.
- 50 *Basilii*, Seleuciensis, demonstratio contra Iudaeos de aduentu Christi T. 8. bibl. patrum Lugd. pag. 495. est eius Oratio XXXVIII.
- 51 *Cyrilli*, Alex, aduersus Iulianum libri X. et lib. aduersus Iudaeos, cum quaestionibus.

- 52 *Philippi*, Sidetae, Acta disputationis, in Perfide habitae, Christianos inter, Gentiles ac Iudaeos. MS. in bibl. Caesarea, teste *Lambecio* lib. V. pag. 137.
- 53 *Theodoret*i de curatione graecarum adfectionum, contra Iulianum libri XII. et de providentia Homiliae X. et in Daniele, ubi adversus Iudaeos disputat.
- 54 *Gregentii*, archiepiscopi Tephrensis, disputatio cum Herbano, Iudaeo.
- 55 Aeneae Gazaei Theophrastus, siue de animae immortalitate.
- 56 Zachariae, Mytilenaei, Ammonius, siue mundum non esse aeternum.
- [P] 57 Auctor testimoniorum de Trinitate aduersus Iudaeos, qui latine legitur inter Gregorii Nysseni opera T. I. pag. 993. Chrysostomo iunior.
- 58 *Ioannes Philoponus* contra Proclum de aeternitate mundi.
- 59 *Io. Damasceni* disputatio Christiani et Saraceni, duplex T. I. edition. Mich. le Quien pag. 466. et 470.
- 60 *Euthymii*, Zigabeni, confutatio Ismaelitarum, sine nomine auctoris edita in Saracenicis Frid. Sylburgii. Confer, quae idem Euthymius in panoplia aduersus Iudaeos tit. VIII. Fabr. Vide meam Introd. in hist. L. Gr. II. 2. pag. 307. seq. Harl.
- 62 *Io. Cantacuzeni*, imp. libri aduersus Iudaeos et Muhamedanos, de quo opere dixi l. V. c. 5. pag. 473. ed. vet.
- 62 *Bartholomaei*, Edesseni, elenchus et confutatio Hagareni in *Steph. le Moynes* Variis sacris T. I. pag. 302-428.
- 63 Anonymus contra Mahomedem, in iisdem Variis sacris pag. 429-451.
- 64 *Theophanis*, Nicaeni, contra Iudaeos libri VI. MSS. in bibliotheca regis Galliae codice MMCMII.
- 65 *Nicolai Hydruntini* dialogus cum Iudaeo. MSt. in bibliothecae regis Galliae codice MMCCCCXIII.
- 66 *Matthaei*, hieromonachi, libri V. in Iudaeos. MS. in eadem bibl. et in Bodleiana codice Barocc. XXXIII.
- 67 *Thaddaeus*, Pelusiota, contra Iudaeos.
- 68 *Demetrii*, Cydonii, versio graeca confutationis Alcorani, scriptae a Ricoldo siue Richardo, Florentino, a. C. 1300. de qua dixi lib. V. c. 5. pag. 691. vet. ed.
- 69 *Gennadii*, CPol. dialogus cum Amurathe, de quo ibid. pag. 697. Dialogus contra Iudaeos MStus in variis bibliothecis.
- 70 *Theodori Abucarae* dissertatio cum Iudaeo, et contra Saracenos.
- 71 *Samonas*, archiepiscopi Gazensis, circa an. 1072. disceptatio cum Achmede, Saraceno. Confer *Michaellem le Quien* ad Damascenum T. I. pag. 655.
- 72 *Andronici Comneni* dialogus contra Iudaeos.
- 73 *Anastasi*, abbatis, saeculo nono clari, contra Iudaeos liber, initio et fine mutilus, Latine ex *Turriani* versione in T. 3. Lect. Antiquar. *Henrici Canisii*, et in bibl. patrum edit. Lugd. T. 13. p. 334-349.

Syri

- [P] 74 *Eusebii*, Edesseni, contra Iudaeos MS. memorat Hebed Iesu in suo catal.
 75 *Ephraemi*, Syri, disputationes cum Iudaeis, et dissolutio impietatis Iuliani. id.
 76 *Diodori*, Tarsensis, de providentia, ita enim reddendus titulus illius operis, - non *liber Politicorum*, ut Hebed Iesu. Vide *Rich. Simonis* Epistolae selectas T. 3. epistola 19. pag. 111. *Fabr.*
 77 Haftenus catal. graecorum et Syrorum apo'logetarum Fabricianus. — Heumannus ad cat. scriptorum recentiorum de veritate R. Chr. in exemplo suo pauca conscripsit supplementa, quae vero hic omitto: id tantum inde repetam: „de scriptoribus recent. addatur *Honertius*, de quo vide *Act. erudit. Lips.* a. 1716. pag. 60. et *Clericus* histor. eccl. saec. 1. pag. 320-327.“ *Harl.*

CAPVT XLIII. (olim lib. V. cap. X.)

DE LIBANIO SOPHISTA, EIVSQUE SCRIPTIS *).

- I. *Libanii vita.* II. *Scripta, quae tomo utroque editionis Morellianae et IV. tomm. ed. Reiskii continentur.* III. *Alia edita, quae in Morelliana editione desiderantur.* IV. *Scripta Libanii inedita.* V. *Index eorum, ad quos Libanii Epistolae.* VI. *Editio operum eius Romae promissa, et de quibusdam illius scriptis deperditis.*

[Cum supplementis C. G. Harles.]

I.

LIBANIUS natus est a. C. 314. *) Antiochiae ad Orontem, familia antiqua et nobili; pater

a) Fabricius in editione B. Gr. vet. post indicem scriptorum pro veritate relig. a pag. 145. tom. VII. inseruerat quaedam *Libanii*, antea inedita; nr. 1. orationem de vlciscenda nece, cum versione lat. et notis Olearii; 2) orat. ad eos, qui molestum (*βავν*) eum adpellabant, 3) orat. ad Antiochenos de imperatoris ira, 4) parentalem in Iulianum, imp. emendatiorem et ex codice suppletam, (v. ad nr. XII. tom. II. ed. Morell. in sequenti paragrapho;) omnes vero illas cum versione Olearii. Quas, quoniam iterum receptae sunt in edit. Reiskian. ex noua hac ed. excludendas existimaui. Pariter *epistolae*, quas idem Fabricius olim in B. Gr. in hoc capite et alibi primus euulgauerat, at Wolfius in maiore sua Libanii epistolarum editione iterum meliusque edidit, in nostra editione abesse iussimus. — De *Libanio* praeter eos, quos Fabr. in notis iam laudauit, consule *Eunapium* in vitis philosophorum nr. 14. p. 159. sqq. editionis pr. —

G. Caue hist. litt. SS. eccl. tom. I. pag. 345. — Vitam Libanii, ex ipsius libris breuiter exposuit, et quodammodo secundum ordinem temporis et annorum Libanii digestam, praefixam legimus primo tomo edit. Reiskianae. *Hamberger* in zuverlässigen Nachrichten etc. tom. II. pag. 882. sqq. *Harl.*

b) *Papebrock.* Act. Sanctor. T. 2. Iunii pag. 321. 942. *Iac. Gothofredus* ad codicem Theodos. T. 1. pag. 353. *Tillemont.* hist. imp. T. IV. in vita Iuliani cap. 26. not. 13. *Libanius* ipse T. 2. pag. 153. 162. 172. *Fabr.* Antiochiam patriam fuisse suam, diserte testatus est Libanius in orat. de ira imper. pag. 489. tom. I. Reiskii. Hunc etiam vide ad *Libanii* orat. de sua ipsius fortuna s. vita pag. 6. tom. 1. not. 6. de aetate Libanii. ex epistola 639. 2. (add. epist. 956. memorabilem quidem, sed obscuram, propter auum Postumiani, quo consule natum se scribit, minus cognitum) eiusque patre, quem ex epistola 248. 43. si satis sanus et planus esset locus, *Diony-*

trem *Pharganium* adpellat (Suidas ⁴⁾). sed hocce avunculo ⁴⁾ Libanii alteri, [P] (alter maior natu *Panolbius* adpellabatur,) nomen fuit. Proavus diuinandi arte insignis ⁵⁾ latine ⁶⁾ etiam nonnulla vulgauerat, unde Italus quibusdam, sed falso visus est. Avus maternus paternusque dignitate et eloquentia insignes, paternus cum Brasida fratre peremptus ferro ⁷⁾ iussu Diocletiani A. C. 303. post Eugenii tyranni tumultum. Libanius e tribus filiis parentis sui medius natu, quinto decimo aetatis anno totum se literis tradere cupiens in *εἰδωλὰ σοφιστῶν* ⁸⁾ umbras quasdam *Sophistarum* incidisse se queritur. Hinc ab idoneo magistro ⁹⁾ adiectus, priuata industria veteres scriptores versare Antiochiae coepit, atque inde cum *Iasione* Cappadoce petiit Athenas ¹⁰⁾, ibique commoratus ultra quadriennium, vsus est familiarari *Crispino* Heracleota, a quo deinde Nicomediae libris locupletatum se ¹¹⁾ celebrat, et *Diophanti* scholas ¹²⁾ licet rarius, adiit ¹³⁾. CPoli insinuauit se in amicitiam Nicoclis Lacedaemonii (Grammatici, quo Magistro Iulianus imp. vsus est,) et Bemarchii sophistae ¹⁴⁾. Reuerso Athenas ac munus professoris ambienti, quod iam ante ei XXV. nato annos ¹⁵⁾ Proconsul destinauerat, Cappadocem quemdam ¹⁶⁾ praeferrere contigit. Sed a Dionysio Siculo Syriae pridem praefecto exercitatus, editis CPoli eloquentiae speciminibus breui in ore omnium ac laudibus fuit, vt octoginta amplius auditores colligeret, duobus sophistis ¹⁷⁾ qui

Dionysium fuisse adpellatum, conici posse arbitrat. Atqui vel ex epistolis Libanii vita Libanii concinnari poterit, si quis loca, a Wolfio in indice V. ad maiorem epistolarum edit. voc. *Libanius* citata, componere velit; sed de difficultate illius rei v. Reiske ad or. I. tom. I. pag. 94. *Harl.*

c) Suidas in *Λιβάνιος*, quem sequitur *Ioh. Guil. Bergerus* diff. prima ex illis sex, quas de Libanio iuuenis edidit Witebergae A. 1696. seq. *Fabr. Bergerus* in prima disp. agit de Libanii patre, patria, et quatenus sophista, cuius voc. potestas et diuersae significationes explicantur, potuerit vocari; in secunda a. 1698. de eius acri litterarum studio amplaque illarum copia et animi contentione etc. in tertia et quarta ac quinta a. 1698. de Luciano, rhetore, de eius consuetudine cum Aristacneto aliisque praecipue cum Iuliano imp. et quatenus Iuliani magister dici queat, tum de imperatoris ac Libanii fati. Quo anno naturae soluerit debitum Libanius, definire non audet: in sexta eademque extrema disp. de animi ingentique dotibus vitaeque moribus ac virtutibus, quas, a superstitione odioque doctrinae sacrae si discesseris, valde celebrat, denique de scriptis, eorum stilo et editionibus differit. *Harl.*

d) Libanius de vita sua, (quam sexagenarium scripsisse se pag. 19. testatur,) T. 2. pag. 6. et 40. et Orat. XXIV. pag. 534. Quinquagesimi anni tempora Iuviniani attingentis pag. 46. et quinquagesimi septimi sub Valente, pag. 48. meminit.

e) Supra pag. 183 [v. t. ed.]

f) *Liban.* T. 2. pag. 2.

g) ibid. et Orat. XII. p. 399. XIII. p. 410. 411.

h) de vita sua p. 4.

i) Hic videtur, quem ab imp. Constantii ira liberavit Libanius, vt refert pag. 34.

k) v. *Libanii* or. I. siue de sua fortuna pag. 18. Reiske. *Harl.*

l) id. pag. 20.

m) *Eunapius* in Libanii vita. Suid. in *Λιβάνιος*. [In epistolis saepe eius meminit.]

n) In epistolis nominat Libanius suos praeceptores *Cleobulum*, (ep. 50. et alibi laudat cum aut defendit,) *Didymum* (ep. 321.) et *Zenobium*, (ep. 100. ep. 407. ep. 1184.) quem frequentius commendat, vt ep. 101. 118. etc. et mortem eius deplorat in ep. 407. pag. 208.) De *Zenobio*, sophista Antiocheno, doctam commentationem, tamquam specimen prosopographiae Libanianae scripsit *Io. Iac. Reiske*, Lipsiae 1759. 4. Libanii, qui mortuum *Zenobium* oratione funebri laudauit, epistolam, in qua is vltimos vitae *Zenobii* annos copiosius persequitur gr. cum versione latina subiunxit Reiske. *Harl.*

o) *Libanius* T. 2. pag. 12. 13.

p) id. pag. 10.

q) id. pag. 14. suspicetur aliquis, Iulianum, Cappadocem, intelligi, de quo *Eunapius*; sed obstare videtur, quod Iulianus iste magister fuit *Diophanti*, adeoque debeat iam diu ante docuisse. Forte *Eustathius*, de quo *Eunap.*

r) Hos pag. 15. Libanius ita describit: *Τὸ μὲν Σοφιστὰ κακὸς ἐπιδιδάσκων, ὁ μὲν δὲ ἀνδρῶν ἀρχὴν, ὁ δὲ ἀπηνθήκει.*

qui tunc thronum ibi obtinebant, incassum freudentibus et Bemarchio frustra orationibus aemulis *) cum eo contendente, et quum non vinceret, confugiente [P] ad frigidam de Magia *) calumniam. Denique circa A. 346. Limenii praefecti *) ope expulsus vrbe ab aemulis, Nicaeam ac mox Nicomediā *) Athenas, Bithyniae, se contulit, vbi bene dicendi laude magis magiaque probari omnibus, pulcriusque inclarescere, et Iulianum **), si non auditorem *), at orationum suarum lectorem et admiratorem habere coepit. In eadem vrbe Aristtaeneti *) vnus amicitiam testatur sibi iucundissimam fuisse, et quinque, quos in illa exegit, annos *), totius vitae suae ver, aut si quid vere cogitari potest iucundius, adpellat. Tractus inde iterum CPolin ***) et Nicomedia subinde reuifa etiam CPoleos pertaesus, in qua Phoenicem ***) ac Zenobium **) sophistas aemulos reperit, licet Strategio ***), praefecto Orientis, in Domitiani locum constituto, patrono vteretur, nec Atheniensem, qui ei patebat, thronum ob inuidiam aemulorum **) ausus amplecti, a Gallo Caesare impetrauit veniam ad quatuor menses Antiochiam patriam *) reuifendi, in qua deinde post Gallum A. 354. interfectum per totam vitam haesit ac substitit, plurimosque eloquentiae sacris initiauit, Iuliano **), imperatori, valde dilectus, qui eum et audiuit libenter dicentem, et benigne excepit, et in scriptis suis est imitatus **). Ab eodem Quaestoris ornatus munere, et non paucis epistolis, quarum postrema per nouissimam aduersus Persas expeditionem ab imp. scripta *) adhuc exstat, [P] decoratus, tanto magis necem eius doluit **), in flore aetatis

s) pag. 16. sq. [in orat. de sua fort. pag. 31. sqq. tom. I. ibique Reiskii notas.]

t) pag. 17. Etiam alterius calumniae περί τὰ μαγικά meminit Eunapius pag. 132. quam Libanius T. 2. pag. 5. a se declinat, suam ἐν ὧρα σωφροσύνην celebrans. Ἀγὼ γὰρ, inquit, σωφροσύνης περί θαρσύντης, ζήτων ἔτι μοι μαρτύρων, ὃν βαλομένων ὁμῶν ἀναστάντες μαρτυρήσασιν. Calumnia περί γοητείας repetita Nicomediae pag. 26. et CPoli iterum pag. 34. seq. illa enim duo capita mulierum eo in loco ad magiam pertinent.

u) Hic *Limenius*, a Libanio ep. 206. ἄρχων dictus, et quem pro Consulari, non, pro Praefecto praetor. habet *Tillemont.* tom. VI. pag. 431. primum forsan excitatus a paedagogis CPolitanis, Libanium excedere iussit CPoli (v. *Liban.* orat. de sua fort. pag. 36. tom. I. Reisk.) tum etiam Nicomedia, quo tendebat Libanius, minis et litteris exclusit, immo vero occidere voluit Libanium, quem vero Paconius, Zenae rhetoris frater, eripuit mortis periculo, ideo laudatus in epist. mem. 206. *Harl.*

v) id. pag. 19. seq. [v. ep. 819. n. 4. ep. 31. n. 4. ep. 417. n. 4. pag. 394. etc. *Harl.*

w) *Socrates.* III. 1.

x) [v. ad cap. superius adnotatum, Iulianum non fuisse Libanii discipulum. *Harl.*

y) id. pag. 21. Hunc Aristtaenetum, terrae motu Nicomediae a. C. 358. oppressum, luget pag. 40. et ep. 50. 52. Vide et ep. 99.

z) pag. 19. adde pag. 28. vbi narrat, quo desiderio Bithyniae, CPolin reuersus, flagrauerit.

aa) id. pag. 27. sq.

bb) pag. 32. seq. et 39. Hunc sophistam Phoenicem fuisse *Eubulum*, docet Reiske in vita Libanii nr. 45. et 52. *Harl.*

cc) pag. 35.

dd) pag. 37. [or. de sua fort. pag. 59. sqq. p. 73.]

ee) p. 30. sq.

ff) pag. 31. [p. 67. sq. tom. I. Reisk.]

gg) p. 40. seq.

hh) *Libanius* T. 2. pag. 152. 184. et 264. et ep. VIII. ad Celsum, et XLIII. ad Iulianum inter Wolfianas. Vide et Suidam in *Λιβάνιος*.

ii) Epistola Iuliani XXVII. est ad Libanium sophistam et Quaestorem. Exstant etiam plures Libanii ad Iulianum epistolae, et legatio ad Iulianum ac Panegyricus Iuliano dictus, de quibus infra. *Fabr. Wolf.* in not. ad Libanii epist. 670. pag. 321. Iuliani ad Libanium epistolam, quam de oratione eius scripserat, e cod. Mutinensi a Rosgardo descriptam, dedit auctiorem, quam Fabric. in salutari luce euangelii pag. 323. exhibuerat. De aliis Iuliani epistolis v. ad superius caput. *Harl.*

kk) Vide *Libanii* [or. de fort. sua pag. 90. seq. I. Reisk.

aetatis exstincti, a quo et idolorum cultui et studiis suis certum ac diuturnum praesidium sibi promiserat. Per alectryomantiam inde cum Iamblichio iuniore Procli magistro de successore Valentis soscitatum esse Libanium⁴⁾, rumor fuit, vnde eius crudelitatem vix effugit⁵⁾, Irenaeo de innocentia Libanii testante⁶⁾. Similiter ex altera calumnia feliciter expeditus beneficio Lupicini ducis, quum a Fideli siue Fidustio inimico delatus fuisset, velut qui Procopii, tyranni⁷⁾, scripsisset Encomium. Neque tamen gratia Valentis omnino caruit, quem et oratione⁸⁾ celebrauit, et confirmationem legis⁹⁾ de naturalibus liberis, a paternorum bonorum successione non penitus excludendis, impetrauit, quam priuata ex causa haud dubie ab imperatore expetiuerat: nam, vt Eunapius¹⁰⁾ auctor est, concubina vsus, legitimam uxorem numquam duxit. Ceteram vitam inter varias molestias aemulorumque iniurias et temporum Antiochiae, vt dixi, ad seram vsque aetatem exegit, quod ipse in vita sua copiose continemorat, licet morum illius urbis pertaesus de alio domicilio annis iam prouectior cogitare se scribat epistola X. ad Eusebium. Perduraui ibi tamen, et variis occasionibus praeclare meritis de vrbe illa est, siue tumultus sedando, animosque ciuium aegros demulcendo, aut imp. Iulianum et Theodosium vrbi reconciliando. Arcadii etiam tempora attingisse, hoc est annum aetatis septuagesimum superasse, colligunt viri docti ex oratione Libanii in Lucianum, et Cedreni testimonio¹¹⁾. Eique sententiae adfentitur, cui Orationes [nonnullas] huius sophistae, in lucem vindicatae et erudita versione illustratas de-

bea,

I. Reisk.] *Εντάφιος* in Iulianum et orationem de vindicanda eius caede nec non epistolam 7. [L. 1185. In mai. ed.] ad Aristophanem in centuria editarum a I. C. Wolfio, in qua p. 16. pro *τρυφόμενος* e MS. legendum *γρυφόμενος* ipse alibi monuit. [sic *γρυφ.* dedit Wolf. in mai. ed. pag. 564.]

11) *Zonaras* Anst. pag. 744. *Cedrenus* p. 257. [ep. 1489. ibique v. Wolf.]

mm) *Libanius* T. 2. p. 56. adde 556. Ex siderum motu coniectari futura posse, non negat *Libanius* libr. 1. ep. ad Eustolium. Onirocriticae quoque operam tribuisse colligas ex t. 2. p. 74. *Fabr.* Accusatus quoque apud Valentem augst. ob querelas de caede Iuliani, ab amico Cappadoce, apud Valentem multum valente, mortis eripitur periculo, teste *Libanio* in or. 1. p. 93. sq. ibidem scribit, se antea euitasse insidias, vitae suae a Iouiano aug. structas. *Harl.*

nn) v. *Liban.* orat. 1. p. 114. t. I. Reiske. *Harl.*
oo) *Libanius* T. 2. p. 54. [or. I. ed. Reiske p. 106. seqq. et de altera conspiratione a. 371. p. 113. sqq.]
pq) id. pag. 48. [conf. *Reisk.* vit. *Liban.* n. 66.]
qq) Vide *Iac. Gothofredum* ad codicis Theodof. lib. 4. tit. 6. T. 1. pag. 359.

rr) *Eunapius* in *Libanio*: γάμος δὲ καὶ ἕως ἀμείλας, πλὴν οὐκ ἔστιν αὐτῷ γυνή τις ἑστῆν, ἀπὸ οὐκ αἰσίου τῆς ἀφύσεως. Huius mortem lugeat, filique, ex ea suscepti, meminit *Libanius* in vita T. 2. p. 82. *Fabr.* Valens legem illam de spuris omnino tulit in

Vol. VI.

fauorem *Cimonis*, qui Libanii erat spurius, quem, a coniugio abstinens, e concubina genuit. v. epist. 378. (vbi, eum publicis causarum patronis adscriptum, laudat.) ibique Wolfii not. 3. In epist. 983. vocat eum sibi vnicum, non malum, bonae matris, ac praeter ea ingenuae; sed deplorat eius mortem, a dolore et iniuria, forsitan a matre ipsa illata, acceleratam: nam initio sequentis epistolae ad Aristaenetum (vbi in ep. 968. et multis aliis epist.) lugeat mortem filii, τὴν διὰ μητέρα δαμά καὶ δότω; in ep. autem 946. ad Capitolinum, aduersa fortuna, ait, flere me potius quam scribere iubeat; nisi eum lugendum non censeas, qui meus erat, si, quo minus ex me esset, mater non prohibuit, (ἀπερὶ ἢ ἰξίμω, καὶ ἡ μήτηρ ἀνὴρ ἐκάλεισε.) In epistolis frequentem eius facit mentionem, vt epist. 645. vbi v. not. 3. Wolfii; ep. 764. vbi eum et in or. I. f. de vita sua pag. 168. vocat *Cimonem*; ep. 765. et alibi: eum Athenas miserat litterarum causa, animaduertente Wolfio ad ep. 627. not. 4. *Cimoni* autem aliquid accidisse, patet ex ep. 946. prope Tarsum, qua deportatus, inde aegrotus, ad patrem, Antiochiam, hic haud multis diebus post in feralem locum delatus est. Etiam in vita sua mortem concubinae desset (p. 166.) et filii ex ea suscepti meminit. *Harl.*

ss) In epistola 866. ad Priscum scripsit, se, quum Sallustius ab Antiochiae regimine in Graeciam proficisceretur administrandam, sex et septua-

Ccccc

ginta

bes, Vir nescio sacrarum et humaniorum litterarum exquisita scientia, an [P] iudicio et pietate venerabilior, *D. Gotfridus Olcarius* in praelectionibus MSS. *) quibus vitam huius saeculi historiae, quum utramque linguam in patria academia profiteretur, exposuit. De Christianismo Libanii fabulam si lubet cognoscere, en! quae de illo *Vincentius Bellouacensis* in speculo historiali XIV. 44. *Omni populo* (Caesareae, praesente S. Basilio) *festiuitatem agente usque ad finem quatuor dierum, omnibusque in Ecclesia congregatis, ecce Libanius, Iuliani Quaestor, fuga usque* (ex conflictu cum Persis) *venit in ciuitatem, et audiens congregationem populi in Ecclesia, eo aduenit, annuncians impiam mortem tyranni, (Iuliani) et dicens, quia cum secus Euphratem fluiuium esset, et relicta nocte septem excubias militum custodiebant eum, venit quidam ignotus miles cum armis suis et lancea, qui valido et terribili impetu perforauit eum. Et subito ascendens nusquam comparuit. Ille vero miserrimus diram atque horribilem miserationem emittens cum blasphemio clamore expirauit. Narrauit etiam et per ordinem visionem* (de Iuliano per S. Mercurium interficiendo, de qua cap. 43. supra pag. 149.) *quam et ipse* (praeter S. Basilium) *in iam dicta nocte viderat, procidensque genibus Basilii, postulabat baptizari, quod consecutus, contestalis factus est Basilii.* Sed misso fabuloso scriptore Vincentio ad Libanii scripta recensenda pergamus.

II. Plurima Libanius scripsit, et tum in demonstratio tum in deliberatio genere orationes varias composuit habuitque, nec minus fictas declamationes ac controuersias, ut ipse non diffitetur in Antiochio tom. II. pag. 332. *ἐμοὶ δὲ αἱ πλεῖστα δὴ τῶν νῦν ὄντων συγγράμματα πεπομπῶς, καὶ τὰς μὲν ἐπαινεύσας, τοῖς δὲ συμβουλεύσας ἢ ὀλέγα δὲ πηγνισμένους ἐν πλάσμασιν.* Ex his non pauca, quae potuit reperire, duobus tomis graece et latine edidit *Federicus Morellus* **).

[Sed praestiat, prius codd. mssos et editas collectiones plurium opusculorum, (epistola saepe exceptis, de quibus postea commodior erit locus dicendi,) antiquiores atque recentes pleniores editiones recensere. *Orationes et declamationes* continentur in *triginta* codd. bibliothecae

ginta annos iam natum esse. Atque ulterius cum produxisse vitam, adparet ex epistola ad Tatianum, *παρῶν* scripta: cuius quidem consulatus incidit in a. 390. aut 391. *Saxius* in Onom. lit. I. p. 405. scripserat, Libanium denatum esse post a. 384. Id adhuc est adnotandum, Libanii scholas rhetoricas et oratorias autem meridiem publicas: priuatas vero post meridiem fuisse et his praesertim pomeridianis etiam senes et milites et mercatores interfuisse. v. epistola ad Polyclem, ibique *Reiske*, tomo II. p. 316.

tt) In his inter alia praecclare obseruat in Libanii orat. de vita sua t. II. p. 18. per urbem Bacchi siue τὴν Διόνυσον intelligi Nicaeam, cuius conditor Διόνυσος siue Bacchus passim in numis et apud Dionem Chrysostomum orat. 29. de concordia Nicaenensium pag. 485. Per urbem Cereris autem siue τὴν Δήμητρον apud eundem Libanium pag. 19. significari Nicomediam, cuius Dea πολύχως Ceres apud Haridinum in numis Urbium illustratis p. 282.

tt) A multis viris doctis [e. g. *Gataker*o] aduers.

post. cap. 47. pag. 916. *Heum*.] iam notata est latina versio Morelli tamquam obscura saepe et a sensu Libanii innumeris in locis abhorrens. Itaque qui nouam huius scriptoris editionem adornare voluerit, ei versio erit in bene multis, tomo praesertim secundo, retexenda. Narrant tamen, Morellum tanta intentione animi interpretando huic scriptori operam dedisse, ut nec nuncio de vxore sua, in agone mortis constituta, ab eo absterri se fuerit passus, si credimus *Isa. Vossio* apud *Colomesium* pag. 99. *P'ay appris de Mr. Vossius, que Federic. Morel travaillait sur Libanius, qu'il lui vint dire, que sa femme étoit fort malade; à quoy il répondit; je n'ay plus que deux ou trois periodes a traduire, apres cela je l'irai voir. Quelcun retournant lui dire qu'elle s'en alloit, je n'ay plus que deux mots, dit il, je seray aussi tost que que vous. Enfin comme on lui vint annoncer, que sa femme étoit morte, j'en suis bien marry, répondit il froidement, c' étoit vne bonne femme.*

bibliothecae publicae *Parifinae*, secundum tomum II. catal. codd. illius bibliothecae, in aliis plures, in aliis pauciores: e gr. plures declamatt. sunt in codd. MMDXXXV. MMDCCCCLXXXVIII. MMDCCCXCXV. MMMII. MMMXIV. MMMXVII. XL. declamatt. in cod. MMMXVIII. multae in cod. MMMXIX. cum scholiis: item in codd. MMMXXII. MMMXXVI - MMMXXXII. MMDCCCXCXVIII. MMMXIV. MMMXVII. de aliis in catalogo singulorum opusculorum, a Morellio editorum, differemus.

In bibl. Medicea *Florentinae* reperiuntur multi codd. in quibus continentur modo plura, modo pauciora Libanii opuscula. *Declamationes* plures sunt teste *Bandinio* in catal. codd. gr. (quem tantummodo brevitatis studiosi citabimus,) nempe decl. XXXII. *Band.* cat. II. pag. 359. — XXXVIII. *Band.* II. p. 361. — XXX. *Band.* II. p. 365. sq. — aliae ib. p. 375. 421. 426. — XXI. ib. p. 136. — XI. ib. p. 422. — VI. ib. p. 551. — XVII. ib. p. 552. sq.

In bibl. *Mutinenfi* in cod. XIV. saec. *Libanii* orationes. v. *Montfauc.* diar. ital. p. 34

Venetis in biblioth. SS. Iohannis et Pauli Dominican. *Liban.* orationes, teste eod. pag. 47.

Romae in bibl. Chiggia Libanii oratt. et declamatt. in cod. membran. X. saec. eodem *Montfauc.* teste l. c. pag. 238. Illum codicem nondum collatum esse, auctoritate *Siebenkesii*, adnotavi in *Introd.* in hist. L. Gr. I. pag. 67. De cod. praestanti *Barberino* v. *Allat.* praef. ad excerpta varia gr. soph. ac rhet. qui, ex eo non solum omnia Libanii edita et meliora et auctiora edi posse adfirmat; sed etiam, quae ille inedita continet XVII. opusc. recenset. — De *Vaticanis* codd. qui forsan *Lutetiam* *Parisi*orum migrarunt aut migrabunt, et de quibus *Montf.* in bibliotheca *biblioth. mss.* est consulendus, filere praestat. conf. *Allatium* libr. cit.

Mediolani Libanii opusc. secundum *Montfaucon.*

Patanii in biblioth. Io. Rhodii Libanii declamatt. secundum *Tomasii* bibliothecas *Patavin*as pag. 139.

Napoli in bibl. regia sunt Libaniana in codd. IX. XXXII. LIII. LXXVIII. CLXXXV. CCX. et CCXXXI. vide supra, vol. V. pag. 775. sq. vbi quoque pag. 797. codd. II. biblioth. *Augustinens.* S. Io. ad *Carbon.* memorantur, nr. 32. Lib. declamationes, nr. 37. epistolae 263.

Taurini in cod. bibl. reg. CCCLVI. sunt *Libanii* oratoriae exercitationes, nempe, descriptiones Calendarum, ebrietatis, et picturae in curia; tum, quod iniuste ditescere ipsa inopia infelicius sit, de amicis; adloquutio panegyrica ad *Iulianum*, declamatio *Menelai*, legatos mittentis ad *Troianos* pro recipienda *Helena*; de inexplebili cupiditate; denique vituperatio irae. — In cod. CLXXII. et CLXXIX. sunt quaedam epistolae. v. cat. codd. gr. pag. 259. 266 et 484.

Augustae Vindelicorum est cod. inprimis memorabilis ob orationum, quae insunt, multitudinem aequae ac propter vetustatem, lectionisque varietatem ac veritatem, praeterea, quod *Reiskius* ex eo orationes, quas continet, LIX. priores, ordine, quo in codice legebantur, per omnia servato; mutata igitur serie *Morelliana*, statim ab initio editionis suae posuit,

ut postea videbimus. Ex illo codice haud paruas lacunas in novem opusculis, antea iam editis, supplevit, et secundam in Icarium, (tom. II. pag. 134. sq.) primus in lucem protulit Reiske. Caret autem ille codex orationibus aliquot tom. II. Morelliani, nempe II. VI. VIII. XXI. XXVIII. XXXV. et ecphrasibus, tom. autem primi paene omnibus. — Alter cod. *Augustanus* continet tantum or. Patrocli ad Achillem, Menelai ad Troianos pro Helena et Vlyssis ad eisdem super eadem. Sed de his nec non de tribus *Bauaricis* in catal. codd. graec. Bauar. CLXXIV. (in quo sunt XI. opuscc. in his antea ineditum, ἡ φιλόπελος) CCXI. in quo continentur XVII. opusc. in his tria antea non publicata, n. 1) Demosthenes, 2) Φιλίππος ἐρασθεὶς ἐταίρετ, 3) ἐγγράφιόν τι τὸν ἑαυτὸ προβεβλησας.) et CCXIII. (qui complectitur XXV. opusc. Libanii,) et de cod. *Guelserbyitano*, qui XXXV. opusc. a Morellio iam euulgata continet,) pluribus egit doctissima *Reiskia* in praef. ad I. vol. ed. a marito suo curatae.

Vindobonas in bibl. Caesarea. *Libanii* declamatio quaedam cum antiquis graecis scholiis. v. *Lambec.* comment. de bibl. caesar. vol. IV. pag. 504. in additamento II. V. declamationes, (n. secundum ordinem in ed. Morell. I. a) n. 37. b) post n. 43. pag. 912. filius servavit patrem ἐμπρησμὸν γενομένην, praemissa προδωρεία, c) nr. 10. d) nr. 1. e) nr. 6) in codice XII. v. *Lambec.* vol. VI. parte I. col. 100. — Secundum *Nesselium* in catal. codd. Caesar. part. III. pag. 49. in cod. LXXXII. Libanii declamationes; — pag. 53. in cod. XCIII. orationes XLIII. quarum pleraeque tum fuisse dicuntur ineditae. — p. 107. in cod. CLXXXVIII. Demost. or. Olynthiaca II. cum Libanii argumento. — pag. 114. in cod. CCVIII. declamat. in qua parasitus, coena fraudatus, se ipsum desert: — pag. 118. in cod. CCXIX. monodiae in Iulianum, imp. et ruinam Nicomediae: — pag. 120. in cod. CCXXI. declam. morosi patris, filium abdicantis, quod prolapsa patre risisset. — pag. 121. in cod. CCXXIII. declamatio de avari filio: — pag. 134. in cod. CCCV. epistolae et declamationes.

Heidelbergae quondam, teste Sylburg. in catal. codd. nr. CXXII. XIV. declamationes nr. CCIX. XIII. declamatt. et LIX. epist. nr. CCLXXV. XV. declam. et CC. epist. nr. CCLXXVII. IV. progymnasmata; — nr. CCLXXVIII. Libanii quaedam. — nr. CCLXXXI. LXIII. oratt.

Giesiae in bibl. acad. sunt *Steinheilii* obsl. mssae ad Libanium.

Leidas in bibl. publica, inter libros a Bon. Vulcanio legatos, Libanii ad Troianos pro Helena, de legatione, de amicis, ecphrasis veris. (catal. pag. 343. 2.) — inter codd. *Vofianos*, an ducenda sit vxor? (cat. p. 396. nr. VIII.) — aliquid Libanii (cat. pag. 401. nr. 4.

Matriti in bibl. regia, cod. XLIX. Declamatt. XL. in quibus sunt septem, quas ineditas habuit *Iriarte* et copiose omnes recenset in cat. codd. gr. p. 164-168. Praemissa est vita Libanii ex Eunapio. — Illi codici litterarum forma, aetate et vitiis est omnino similis cod. EII. eisdem continens Libanii declamatt. aut XLI. v. *Iriart.* p. 176. sq. — In cod. LXXXVI. sunt VII. declam. tres vero aliae, in titulo nominatae, absunt volumine. v. *Iriart.* pag. 354. sqq. — In cod. XCVIII. (*Iriart.* pag. 387.) declamm. quinque et ethopoeia. — In biblioth. *Escorial.* (teste *Plüero* initin. per Hispan. pag. 180.) sunt in decem codd. multae epistolae et magna aliarum declamationum libellorumque copia: in his, quorum titulus adfertur, (plurimis enim non additus est,) diserte nominantur, Monodia pro Iuliano, imp. Monodia ob templum Apollinis igne consumptum, epitaphium ad imp. Iulianum; ad proconsulem, Montium

Montium, qui ab ipso postulaverat, ut scriberet Demosthenis vitam et omnium orationum eius argumenta; denique Libanii et Aristidis ad Achillem considerationes.

In *Anglia* (secundum catal. codd. Angl. et Hibern.) in biblioth. *Bodleiana* nr. IV. epistolae 268. — nr. IX. epp. 161. — nr. XIX. et LXXVI. it. CXXXI. Lib. et Basilii epp. quaedam mutuae — nr. LI. duae Libanii epp. ad Modestum. 121. ep. ad Amphilochoium: 92. epp. in cod. Laud. MCCCLI. — tres epp. in cod. MMMXCI. — inter aduersaria Langbaen. p. 271. cat. 1. nr. XX. et XXI. — tom. II. inter codd. *Norfolc.* nr. MMMCCCCXXIV. — nr. LVI. Lib. narrationum, multae epp. diss. de inextinguibili cupiditate; irae vituperium; bonis encomium; de amicis; quod inique dilesce, miserabilius est, quam pauperem esse (etiam n. LXVIII. tres poster. decl. it. nr. MCCCLI. inter codd. *Laudii*) — nr. LXIII. pars orat. in necem Iuliani; Vlyssis orat. ad Troianos; Vlyssis declaratio in persona Orestis; Menelai ad Troianos: (etiam nr. LXVIII. et LXXI.) decl. morosus se ipsum deferens. — nr. LXVIII. descriptiones; comparatio ciuitatis et agri. — n. CXXXIII. hypotyposis oratt. Demosthenis — Inter codd. *Baroc.* nr. CCXIX. oratt. octo, quarum tres tunc ineditae erant de morte Iul. vlciscenda, ad eos, qui eum morosum vocant, et ad Antiochenos de ira imp. XIV. decl. in cod. MMCCXC. — Inter codd. *Gail. Laudii* nr. MCCCLI. orat. Achillis contra Aristidis orat. — or. ad Troianos pro Helena; or. de auaritia; vituperium irae; bonis encomium; Lib. Menelaus. — nr. MMCCCLXXXIII. et inter aduersaria Langbaeni, nr. IX. pag. 270. catal. I. progymnasmata. — nr. MMMDLXI. or. Antiochica. — Inter Langbaen. aduers. nr. XX. p. 272. catal. I. sermo de morte Iuliani vlciscenda. — *Cambrigiæ* inter codd. colleg. S. Trinit. (in parte II. tom. I. cat.) nr. DCXVIII. decl. quaedam, latine versa ab Erasmo Roter. — Inter codd. Coll. Gaio-Gonvill. nr. CMIL. Lib. fragmentum et de Demosth. — In tom. II. cat. inter codd. *Gals* nr. MMMMMCMXLX. II. epp. — nr. MMMMMCMCLXX. tres oratt. ineditae, it. epistolae, cum diuersis codd. collatae. — nr. MMMMMMXVIII. oratt. aliquot. — inter codd. *Wheleri*, nr. MMMMMMMMMCXIV. epistolae et declamatt.

Venetis in bibl. *Marciana*, (secundum quidem cat. codd. gr. qui omnes num adhuc ibi sint, an Lutetiam Paris. abierint, nescio: hinc brevis ero in illis enumerandis:) — in cod. CCCXXII. V. declamatt. — cod. CCCXXXI. decl. auari, cicutam poscentis; — cod. CCCXXVIII. VII. oratt. — In codd. CCCXXXIX. et CCCXXXX. multae oratt. et declamatt. — in cod. CCCXXXI. praeter 481. epp. sunt decem minora opuscula. — in cod. CCCXXXII. praeter 158. epp. sunt tres oratt. n. super Iuliano occiso, lamentatio super Nicomedia et lamentatio super Daphnaei Apollinis fano, flammis exusto, item declamatio, cuius inscriptio: Mulier in veneficio deprehensa non poterat comburi: alia mulier eam comburere promiserat, hanc quoque *Hadrianus*, rhetor, comburendam censuit. In cod. DXXV. or. morosi patris, filium abdicantis, quod prolapsa patre risisset. — Cel. *Villoisemius* in bibl. *Marciana* detexit cod. CCCCLII. qui Macarii Chrysocephali *Podavian* continet, et ex eo in anecd. gr. pag. 11. sqq. multa ex Libanii operibus excerpta, XI. ineditarum illius declamationum titulos, fragmenta et sententias indicauit partim, partim publicauit: et inde repetiit praeclara Reiskia in praef. ad tom. I. Libanii oratt. p. XXIV. sqq. Nos quoque notatu digniora, suo quaeque loco memorabimus.

Progredior ad *editiones* plurium iunctimque editorum opusculorum.

Libanii Μελέται, λόγοι, ἐκφράσεις. gr. cura *Soteriani Capsalis*. Io. Matchiochus Bondemus imprimebat. Ferrar. 1517. 4. de qua edit. operarum mendis scatente, vid. *Maittaire* A. T. II. p. 115. vbi quoque Morelli iudicium de ea adfertur. In cod. tamen Ferrariensi, seu editione Soteriani non pauca melius, quam in Morelliana legi, Reiske in V. vol. animaduersionum p. 1. iudicat.

Libanii declamatiunculae aliquot graecae; eademque latinae per Erasum, cum duabus oratt. Lysiae itidem versis, incerto interprete, et aliis nonnullis. Basil. in offic. Io. Frobenii 1522. 4. v. *Maittaire* l. c. pag. 629. — Eadem declamatt. lat. ex versione *Erasmii*; in *Erasmi* Opp. Lugd. B. tom. I. pag. 545. sq.

Belli Troiani scriptores praecipui, Dictys Cretensis, Dares Phrygius et Homerus. — Additae sunt quoque *Libanii* et Arilidis declamationes quaedam, historias Troiani belli declarantes. Basileae per Petrum Pernam. 1573. 8. v. *Stolle* Nachricht von den Büchern in der Stollischen Biblioth. vol. II. part. IX. pag. 144. sq.

Libanii sophistae praeludia oratoria LXXII. declamationes XLV. et dissertationes morales. *Feder. Morellus* e mssis maxime reg. bibl. nunc primum edidit, idemque latine vertit. Adiectae sunt notae et variae lectiones, cum duplici indice locupletissimo. Paris. Claud. Morellus. 1606. tomus II. (citatur vulgo tom. I.)

— Orationes XXXVI. quae historiae augustae a Constantino M. vsque ad Theodosium M. eiusque liberos impp. arcana haecenus ignorata ac inrisprudentias atque *ἑγκυκλοπαιδείας ἀξιώματα* continent. His acced. Monodiae, inuectiuae, ecphraes, nouae. Graece omnia nunc primum prodeunt, partim e bibl. regia, partim e Vaticana et Palatina aliisque. *Fed. Morellus* recensuit, castigauit, latine vertit, et notis illustrauit. Lutet. apud Cl. Morellum 1627. fol. (citatur vulgo tom. II.)

Idem Morellus multas illarum vel singulas vel plures sanctim ediderat. v. catal. de la B. du R. bell. lettr. tom. pag. 107. Quas singulas excudi fecit, earum plurimas Fabr. in cat. opusc. indicauit. Editiones autem plurimum libellorum, in vno volumine congestorum, hae fere sunt, indice *Maittaire* in A. T.

Libanii Ethopaeiae de pictore, timido, Menelao, Achille, gr. et lat. interpr. *F. Morello*. Lutetiae, apud eumd. Morel. 1603. 8.

Libanii dissertatt. de opibus, amicis, cupiditate, cum notulis *F. Morelli*. ib. apud eumd. 1606. 4.

— Oratio aduersus adfessores magistratuum; (nunc primum e cod. Bauar.) panegyricus Iuliano dictus; Naenia super fano Daphnaei Apollinis, fulgure exusto: or. ad Theodosium pro Antiochenis; omnia seorsim, graece, (nunc primum e II. codd. regg.) cum lat. vers. et not. *F. Morelli*, ibid. apud eumd. 1610. 8.

— Laus palinae, pomi, horti, portus, naumachiae et leonis, gr. (nunc primum e Vatic. bibl.) cum latina versione *Fed. Morelli*. Paris. apud eumd. 1612. 8.

— Ecphraes certaminum Herculis, Iunonis et Polyxenae mactatae gr. (nunc prim. e bibl. Vatic.) et lat. ecphraesis Iunonis, gr. tantum (quod. versionem iam antea ediderat *Morell.*

rell. v. infra,) cum notis *Fed. Morelli*; et Hercul. cum Periclymene certamine ex Ouid. *Metam.* Paris. apud eund. 1613. 8.

Libanii Panegyricus Constanti et Constantio dictus; orat. de pactis, (nunc prim. e bibl. Vatic.) seorsim ille et haec; graece, cum lat. vers. et not. *Fed. Morelli* ib. apud eundem 1614. 8.

— Or. pro rhetoribus et professoribus ad Antiochenos; Lamentatio super Nicomedia terrae motu submersa; seorsim utraque graece (nunc prim. e bibl. Vatic. et Bauar.) et lat. interpr. *F. Morello* cum eiusdem notis. ibid. ap. eundem. 1616. 8.

Lib. oratt. IV. de patrociniis, de angariis, de victis aduersus ingredientem magistratum domos; nunc primum editae, quibus adiuncta et quinta, iam edita, aduersus aduersus apud magistratus, graece, cum versione doctisque prolegg. et comparat. constitutionum legumque,) et notis *Iac. Gothofredi*. Geneu. Pet. Chouet. 1631. 4.

— Eadem oratt. IV. et quinta; acc. denique eiusdem (*Libanii*) pro templis gentium non excidendis, nunc primum edita, graece, cum versione et notis *Iac. Gothofredi*; inter *Gothofredi* opuscula, Geneuae 1641. 4. et inter eiusdem Opp. iuridd. minora. Lugd. B. 1733. fol. p. 350.

— *Oratt. XVII. Ant. Bongiouanni* nunc primum e mss. codd. (Veneto Marc. in sex prioribus, in ceteris, e Veneto S. S. Ioa. et Paulli,) eruit, latine vertit, notisque illustravit. Venetiis e typogr. Io. Bapt. Albritii 1754. 4.

Vid. erudit. censorem, qui et versionem Bong. latinam ac lectiones illius interdum culpat, et multa *Libanii* loca emendat explicatque, in nouis actis erud. Lips. 1756. mens. Febr. pag. 49-57. collata tamen *Reiskii* censura in: *Zuverlässigen Nachrichten* a. 1755. part. 185. ex qua quidem censorem in actis erudit. Lips. locos quosdam repetitos, latine fecisse et pro suis reddidisse, *Reiske* in fine praefat. suae ad *quintum* vol. animaduersionum ad graecos auctores, (Lipsiae 1766. 8.) contendit.

[Eine Rede des *Libanius* zum erstenmale aus einer Handschr. der churf. Bibl. zu München abgedruckt. L. 1775. 8. cura *E. C. Reiskiae*. Est Orat. defens. cuiusdam qui filiam pro urbis salute occiderat.

Aristidis Or. aduersus Lepinem, *Libanii Declam. pro Socrate*, *Aristoxeni Rhythmicorum elementorum* Fragmenta. Ex Bibl. Ven. D. Marci nunc primum ed. *Iac. Morellius*, Ven. 1785. 8.]

Reiske, de *Libanio* imprimis meritis, in illo Vto volumine a p. 1-584. sagaces, nec raro audaciores, coniecturas atque emendationes, nec non histor. atque interdum exegeticas obseruat. ad *Libanii* orationes et declamationes scripsit, et quasi promissidem dedit futurae edit. in qua quidem curanda vir graece doctissimus multum temporis consumpsit; sed viuis non potuit percipere laboris fructus. Nam, illius, a LXXIV. huius saeculi defuncti, demum uxori licuit prelo subiicere opus, quatuor hucusque constans tomis: quintus adhuc cum indic. subsequetur.

Primum erat constitutum, nouam editionem, splendido vestitu ornatam, curare. Prodiit igitur vol. I. inscriptum:

Libanii sophistae orationes et declamationes ad fidem codicum mss. recensuit et perpetua adnotatione illustravit Io. Iac. Reiske, Altenburgi sumtibus et litteris Richteri. 1784. in. 4.

Sed quoniam deerant splendidae et venustae illius edit. emtores, librarius mutauit formam et minore ornatu subiicit prelo atque continuauit editionem eiusdem sententiae in fronte

fronte tomorum; quorum *primus* exiit prelo a. 1791. 8. mai — In hac edit. minoris formae praefationi accessit designatus ordo opusculorum Libanii, qui 1) in codice Augustano primis optimoque, ex quo ordinem opusc. retinuit, 2) in cod. Bauarico primo, 3) in cod. Bauar. secundo, 4) in cod. Bauar. tertio, 5) in c. Augustano secundo, 6) in cod. Wolfenbotteleni leguntur. Primum cod. Aug. ipse Reiskius ad verbum descripsit; reliquos contulit coniux, marito eod. relegente — *secundus* a. 1793. — *tertius* 1795. — *quartus* 1797. Quae Morellus, Fabricius, ac Bongiousanius ediderant, Reiskius, mutato ordine, recepit, et ex suis VI. codd. quinque anecdotas primus inseruit oratt. Eius cura potissimum in eo versata est, ut textum Libanii, per superiores editiones, Morellianam maxime, (ex codicibus mendosissimis et lacunarum plenis ductam, ideoque vitiis scatentem,) mire corruptum, exhiberet e codd. quam emendatissimum, praeter ea lacunas superiorum editionum et multas et magnas expleret: de quibus omnibus rebus accurate differit doct. *Reiskia* in praef. ad primum volumen. Ut autem chartae parcam, in catalogo opusculorum, quae continet ed. Morelliana, indicabo, ubi singula in edit. Reiskiana, quae a vita Libanii incipit, minoris formae reperiuntur. Hic tantum praemittam indicem et sedem designabo eorum, quae desunt in exemplo Morelliano.

In tom. I. nr. 2. p. 171. ex Fabr. B. Gr. et Bauar, atque Aug. I. codd. *ad eos, qui cum mellestium vocantur.* v. Reiskū not. 1. pag. 171.

nr. 4. p. 208. *περὶ τῆ μη' Ἀληεῖν*, ex codd. Aug. I. et Bauar. et ed. Bongiou. pag. 15.

nr. 9. p. 256. *εἰς τὰς Καλάνδας*, ex Allatii excerpt. sophist. pag. 115. et emend. ex cod. Aug. I.

nr. 10. pag. 261. de *Plethro*, aedificio Antiocheno, ex Bongiou. edit. pag. 138. et cod. Aug. I.

nr. 16. pag. 484. *Ad Antioch. de ira imper.* ex Fabric. B. Gr. sed ex codd. August. et Bauar. in fine suppleta est oratio.

In tom. II. nr. 23. pag. 27. *de ulciscenda morte Iuliani*, quam orationem ad Theodosium, a. C. 379. imperatorem factum, eo ipso anno scriptam esse statuit Olearius in longa nota ad initium orationis: ex Fabr. B. Gr. et codd. Bau. atque Aug. I.

nr. 27. pag. 110. *contra Icorium* or. II. quam primus edidit ex cod. Aug. Reiske. Est quoque in cod. R. n. f. MMMXXVII.

nr. 28. pag. 144. *ὕπερ τῶν ἱερῶν*, h. e. *templis gentilium dirui non oportere*: ex Gothofredo, qui argumentum orationis et quasdam constitutiones Constantii, Constantis, Theodosii M. et Valentianiani iun. ex cod. Theodosiano ad intellectum orationis Libaniana praemisit, et cuius notas recudi fecit textumque ex cod. Aug. I. emendauit Reiske.

nr. 30. pag. 223. *ad Thrasydaram*, ex edit. Bongiou. pag. 176. coll. Aug. cod. I.

nr. 34. pag. 226 *κατὰ τῶν πεφουγόνων*. orat. ex edit. Bongiou. pag. 1. et ex codice Aug. I. correctā.

nr. 35. pag. 307. *περὶ τῶν Φαρμακῶν* orat. qua Libanius, reprehensus ob desidiam dicendi, excusabat et demonstratum ibat, linguam sibi veneficio esse illigatam, ex e. d. Bongiou. pag. 166. et ex cod. August. emendata.

nr. 36. pag. 316. *ad Polyctem*, cui exprobrat animum immemorem atque ingratum aduersus Iulium. ex ed. Bongiou. pag. 116. II. pag. 361. 30. et ex codd. Aug. I. et Bauar. emendata orat.] Est quoque in codd. Parif. MMMXIV. et Medic. teste Bandin. II. pag. 137.

nr. 37. pag. 327. *ὑπὲρ αὐτοῦ διὰ τὴν πρὸς Ἀντίοχον συνηγορίαν*, or. qua se purgat de opera, abs se Antiocho nauata; ex edit. Bongiou. pag. 53. et ex codice Aug. I. et Bauar. correcta.

nr. 38. pag. 342. *κατὰ Σιλβάνου*, qui Christianus fuisse videtur Reiskio, et impius erga patrem; orat. ex ed. Bongiou. pag. 218. et e cod. August. I. correcta.

nr. 39. pag. 353. *Ἀντίοχῳ παραμυθητικός*. ex ed. Bongiou. pag. 239. et ex cod. August. I. emendata oratio: est quoque in codd. Vatic. et Palat.

nr. 40. pag. 364. *πρὸς Εὐμόλπιον*. or. ex Bongiou. edit. pag. 151. et ex cod. August. I. correcta.

nr. 41. pag. 379. *πρὸς Τιμοκράτην* orat. ex Bongiou. edit. pag. 128. et ex cod. Aug. I. emendata.

nr. 42. pag. 388. *pro Thalaffio*. or. ex Bongiou. (cuius not. de eo vide,) pag. 88. et ex cod. Aug. I. emendata.

nr. 44. pag. 432. *εἰς Εὐστάθιον τὸν Κάρα*, prolusio ad scholam quamdam s. lectionem; ex ed. Bongiou. pag. 250. et e codd. Aug. I. ac Bauar. correcta. Est quoque in codd. Paris. bibl. DCCCCLXIII. et MMMXIV. et MMMXVII.

nr. 45. pag. 435. *ad imp. de vinctis seu de custodia reorum*, ex Gothofredi edit. cum eiusdem prolegg. et notis. coll. cod. Aug. I.

nr. 47. pag. 493. *περὶ τῶν προσασιῶν*, or. *ad tollenda vicorum s. rusticorum patrocinia, a militibus ducibus militaribus data*. ex edit. Gothofredi, cum huius prolegg. notisque, coll. cod. Aug. I.

nr. 48. p. 526. *πρὸς τὴν βελὴν*, ex editione Bongiou. coll. codd. August. I. et Bauar.

nr. 49. pag. 549. *pro agricolis, περὶ τῶν ἀγγαρείων*. ne agricolae, Antiochiam commeantes, mox in agrum redituri a magistratibus detinerentur ad opera publica, multo minus ad priuata: orat. ad Theodosium M. ex Gothofredo, cum eius argumento et notis coll. cod. Aug. I.

nr. 50. pag. 570. *ad imperat. aut ὑπὲρ τῶν βελῶν*, ex Bongiou. ed. coll. codice August. I.

In tomo III. nr. 53. pag. 68. *πρὸς τὸν βασιλέα* (Theodosium M.) *εἰσφορὰ νόμου κατὰ τῶν εἰσιόντων εἰς τὰς τῶν ἀρχόντων καταγωγὰς contra ingressus familiares in praetoria et domos iudicum horis pomeridianis*; oratio habita circ. a. 389. ex ed. et cum prolegg. notisque Gothofredi, e cod. Aug. correcta.

nr. 56. pag. 185. *Ad Auxentium* (in cod. Palat. *Auxentium*.) ex ed. Bongiou. pag. 230. et cod. August. I.

In nr. 59. definit cod. Aug. f. In tomo IV. reliquas ex edit. Morelli, declamatt. Reiske reddidit emendatas; quas sequuntur ea, quae Morellus ab initio edit. suae posuerat, μελέται XLIV. f. fictiones ex fabulis aut vera historia sumtae et ornatae, in quibus sunt multae probabili ratione expositae et tolerari possunt; contra aliae, ingeniose quidem pertractatae quarum vero materies et rationes ab omni veri ac probabilitatis specie abhorrent, et lusus sunt ingenii, haud bene excogitati. Morellianis addidit ex codd. Bauar. quinque antea ineditas μελέται; sunt vero 1) πατὴρ ἀπολογία. pater, ad bellum ab urbe auertendum filium suum occiderat; reus caedis factus, se defendit.

2) ἡ Φιλόπολις. tyrannus a sua uxore interficitur. Haec autem quod liberi tyranni, secundum leges, morti quoque obnoxii erant, eorum vitam, tamquam praemium facti, postulat.

3) Δημοσθένης, qui mori cupit, quod Philippus post praelium, ad Chaeroneam factum, eius deditionem intra quinque dies poposcit.

4) Φιλάργυρος ἐρασθεὶς ἐταίρας. auarus amabat etáiras. cui ut mercedem non solvat, laqueo vitam finire cupit: comperiens autem, αὐτοχειρίαν magna vi pecuniae mulari; ad hanc poenam depellendam, poscit cicutam.

5) Ἐγξάψατό τις τὸν ἑαυτῷ προβεβέσσεως. filius, a patre caedis tentatus aduersatus, postulat, ut secundum leges supplicio adficiatur.

Tum sequuntur Progymnasmata, Ethopoeiae XXV. Ecphraes VII. Θέσις, num matrimonium sit contrahendum; haec omnia sumta sunt ex I. vol. Morelli: dein a p. 1064. 1098. ea, quae Morellus ad calcem tomi II. sub Libanii nomine vulgavit. Denique ea, quae Allatius primum promulgavit, opusc. rhetorica.

Libanii ingenium omnino fertile et sagax atque eruditio et orationis copia atque elegantia, non minus quam argutiae, loquacitas, contorta saepe perplexaque dicendi ratio, et sterilitas multorum argumentorum atque exercitationum inere scholasticarum, quanto pere placuerint librariis virisque doctis et Libanii ipsius, et sequentis aevi, vel ex eo potest perspicui, quod hominis saec. IV. eiusque idolorum cultoris scripta et numero multa et varietate pretioque valde discrepantia, toties sunt descripta atque ab interitu seruata. Et tamen lectio eorum ad copiam linguae graecae rerumque et ad illustrationem historiae illius temporis aequae ac veterum auctorum graecorum, cum primis poetarum plena, vel hodie est commendanda.

Ipsa *Reiskia* orationem defensoriam cuiusdam, qui filiam pro urbis suae salute occiderat e cod. bibl. electoralis Monachiensis primum edidit Lips. 1775. 8. *Harl.*

Priore tomo Paris. 1606. fol. continentur Progymnasmatum exempla et declamationes.

[P] Progymnasmatum exempla quidem sunt °):

I. Μῦθοι fabulae tres 1. de lupis, ab ouibus pacem petentibus, 2. de testudine, cursu cum equo contendente et 3. de monedula ceterisque auibus forma cum Ioue contententibus.

II. Διηγήσεις

III. In cod. *Medic.* II. plut. 58. sunt Libanii progymnasmata n. fabulae III. etc. eiusd. loci communes V. contra homicidam, contra tyrannum, pro tyrann-

nica, contra proditorem et contra medicum venenicum; eiusd. laudationes VII. nim. Diomedis, bouis, Theristae, Demosthenis, Vlyssis, iustitiae, agriculturae

- II. *Διηγούμεναι narratōnes tres* 1. de Hercule, pro Deianira cum Acheloo luctante, 2. de flore Hyacintho et 3. de Alphēo et Arethusa.
- III. *Χρῆται Chrias tres* 1. de Alexandro, rege, qui rogatus de thesauris suis amicos demonstravit. 2. de facto Diogenis, qui, adolescentem videns petulantem, paedagogo verbera inflixit. 3. de Ilocratis dicto, radices disciplinarum amarae, fructus vero dulces.
- IV. *Γνώμη*, duplex elaboratio *Sententias* Homeri Iliad. β. 24. ὃ χρεὶ πάννυχτον εὐδεν βέλῃ-
φρον ἄνδρα. *Dedecus est totam consuitum stertere noctem.*
- V. *Ἀνασκευή Confutatio*, non esse verisimile, Chrysen peruenisse ad nauale Graecorum.
- VI. *Κατασκευή Confirmatio*, Verisimilia esse quae traduntur, 1. de armis Achillis a. de eius ira.
- VII. *Κοινὸι τόποι Loci Communes* 1. contra homicidam. 2. contra proditorem, 3. in medicum veneficum, 4. contra tyrannum, 5. pro tyrannicida.
- VIII. *Ἐγκώμια Laudationes* 1. Vlyssis, 2. Achillis, 3. Diomedis, 4. Therfitae, 5. Demosthenis, 6. Agriculturae, 7. Iulutiae, et 8. bouis *συγγραφή χαράκτης*, historico, non oratorio stylo.
- IX. *Ψόγοι Vituperationes* 1. Achillis, 2. Hectoris, 3. Philippi, 4. Aeschinis, 5. Opulentiae, 6. Inopiae, 7. Irae et 8. Vitis.
- X. *Συγκρίσεις, Comparationes* 1. Nauigationis siue mercaturae nauticae et agriculturae, 2. Achillis et Diomedis, 3. Aiacis et Achillis, 4. Demosthenis et Aeschinis, 5. Ruris et Urbis.
- [P] XI. *Ἠθοποιΐαι Ethoposiae* 1. Medae, suos spaciaturae filios, 2. Andromaches ad iacentem ante se Hectorem. 3. Chironis, Achillem inter virgines versari audientis, 4. et 5. Niobes post amissos liberos. 6. pictoris, Apollineum in tabula laurea pingentis et ligno colores non admittente. 7. hominis, bellum in aedibus suis pictum videntis. 8.

Dddd d 2

Menelai,

rae, ruris et urbis; Achillis et Diomedis; Aiacis et Achillis, Demosthenis et Aeschinis; eiusd. Ethoposiae XXV. eiusd. descriptiones VII. eiusd. propositum, an matrimonium sit contrahendum: quae omnia eodem ut plurimum ordine, quo habentur in ed. Morell. tom. I. pag. 1-183. v. *Bandin.* cat. codd. gr. II. col. 440. — In codice XX. plut. 57. nr. 16-19. sunt fragmentum ex Libanii loco communi in *medicum veneficum*, bouis laudatio, Therfitae laudatio et an matrimonium sit contrahendum (*Bandis.* l. c. col. 360. sqq.) — In cod. XXX. plut. 59. nr. 16. descriptiones II. ebrietatis altera, altera *herorum curriculum* in ed. Morelli tom. I. pag. 175. et 181. (v. *Band.* l. c. col. 552.) In cod. XXXVII. plut. 32. nr. 4. in calce epistolarum Libanii, eiusdem fragm. *picturae descriptionis in senatu* in Morelli edit. I.

p. 174. (*Bandin.* l. c. col. 200.) — *Parif.* in bibl. public. sunt in quinque codd. nr. DLXXXIII. M. MMDCXXXVIII. (nr. X. quorum pars *Nicolaum*, sophistam, auctorem habere dicitur in cat. II. p. 570. ib. nr. 8. sunt *Nicolai* progymnasmata; quorum initium γῆρας ἔσται τὸν λόντα.) MMCLXI. et MMMXIV. Libanii progymnasmata quaedam: praeterea in cod. XXX. descriptio veris, ebrietatisque: in codd. MMCCIX. et MMMXVI. irac vituperatio, bouis encomium, ruris et urbis comparatio, aliaeque id genus pridem edita. — in cod. MMCMXCVIII. Cephalus et Arifphon inter se disputant. — in cod. MMMXXVIII. veris descriptio. In aliis quoque bibl. custodiri codd. illarum exercitationum umbratiliū, in notitia codd. supra iam obseruauimus.

Menelai, cognito Agamemnonis interitu. 9. Achillis super Patroclo. 10. 11. Eiusdem, amantis post caedem Penthesileae. 12. Vlyssis, in Cyclopi spelunca deprehensi. 13. Vlyssis ad Cyclopem, a quo vidit socios suos deuorari. 14. Vlyssis post procos interfectos. 15. Medae, laſone aliam vxorem ducente. 16. Achillis, erepta sibi Briseide. 17. Achillis, Graecis denictis a Troianis. 18. Polyxenae, a Graecis iussae recedere, qui sponsam futuram Achillis adfirmabant. 19. Aiæcis, armis Achillis fraudati. 20. Aiæcis, seipsum iugulare parantis. 21. Eiusdem post insaniam. 22. Bellerophontis, pugnaturi cum chimaera. 23. timidi anaxi, aureo inuento gladio. 24. Meretricis resipiscentis. 25. Menoeci antequam se iugularet pro victoria patriæ.

XII. *Ex Opusculis Descriptiones* 1. praelii peditum, siue belli, 2. picturæ in curia, 3. ebrietatis, quæ vidit lucem in Henrici Stephani Francofordiensibus nundinis, vna cum Basilii et Luciani scriptis de ebrietate, graece et lat. Paris. 1574. 8. 4. Veris, stylo *συγγραφῶν*, 5. Calendarum, 6. curriculi Heroum, 7. alterius in curia picturæ.

XIII. *Œtus Propositio deliberatiua*, an matrimonium contrahendum sit. I. p. 183.

Progymnasmatum hæc exempla cum Theonis progymnasmatibus veluti eiusdem auctoris ediderat graecæ, subiecta ad calcem sua versione *Ioachimus Camerarius* Basil. 1541. 8. Camerarii versionem paucissimis mutatis Morellus retinuit. Ceterum in Camerarii editione desiderantur Loci communes 3. 4. 5. et laudationes vituperationesque omnes praeter vnum Achillis encomium et eiusdem vituperationem. Ex comparationibus desunt 3. 4. 5. Atque Ethopoeiae omnes praeter 2 et 3. nec non Descriptiones praeter 1. 2 et 3. Illa primus cum latina versione sua edidit Morellus. Ex Ethopoeiis 1 et 2. vertit latine *Erasmus* Basil. 1522. 4. et tomo primo Operum Erasmi. Elogium Vlyssis et agriculturae cum versione latina et gallica ediderat Morellus Paris. 1603. 8. Laudem Iustitiae et alia 1605. 8. *Fabric.* Praeter ea, supra iam adlata, memorantur a *Maittario* in A. T.

Lib. expositio horti, gr. et lat. cum versione lat. et notis *Fed. Morelli* Lutet. apud F. Mor. 1609. 8.

— descriptio Iunonis amoenissima, nunc primum gr. e vatic. biblioth. *Fed. Morellus* prof. et interpretes regius, latine vertit. Lutet. apud. F. Mor. 1613. 8. v. *Maitt.* III. p. 862. not. et indice, pag. 56. sq. — adde lib. V. cap. 38. de scriptoribus, in Photii bibl. censurae subiectis, in vol. VIII. pag. 403. ed. vet. — In *Patufas* encyclop. philol. vol. I. sunt pag. 409. fessi descriptio et pag. 411. Chria in dictum Theophrasti, qui, interrogatus, quid amor? otiosi adfectum animi esse respondit; in vol. III. pag. 265. 273. 297. et 308. quatuor declamatt. — *Descriptio ebrietatis* in Francofurt. emporio etc. H. Steph. 1574. 8. *Harl.*

Hiscæ Progymnasmatibus addenda quaedam ad calcem tomi secundi Morellus vulgavit, sub Libanii nomine, licet quaedam eorum in cod. Barocciano CXXXI. legantur sub nomine *Nicolai* ^{ww}, *Sophistas*, inter quadraginta, quæ cod. ille exhibet, huius Nicolai progymnasmatum [v. paullo ante e codice Paris. notata.] Quæ autem in Morelli editione esse dixi, hæc sunt:

Œphraſis

^{ww}) Videtur hic esse Nicolaus, Procli et Lacharidis discipulus; de quo Suides in *Νικόλαος* et *Λαχάρης* et Marinus in vita Procli c. 10. *Fabr.* v. supra

in hoc vol. pag. 134. et not. *bb.* de Nicolai scriptis adnotata. *Harl.*

Ecphrasis 1. Leuctrici belli tom. 2. p. 706. 2. Herculis, stantis in procinctu cum Leonis exuio pag. 707. 3. Herculis gestantis aprum Erymanthium pag. 708. 4. pulchrae virginis pag. 709. 5. pauonis pag. 713. *Ecphrasis* venationis pag. 673.

Encomium palmae et pomi pag. 714. quod vtrumque separatim a *Morello* graece et latine editum fuerat Paris. 1613. 8.

Ecphrasis 1. horti pag. 716. separatim, gr. et lat. edit. a *Fed. Morello*. Paris. 1609. 8.] 2. portus pag. 717. 3. pugnae naualis pag. 719. 4. leonis, ceruum opprimentis, p. 720. 5. 6. *Ecphrasis* duplex certaminis Herculis et Antaei p. 721. 722. 7. Iunonis pronubae p. 724. 8. **) *Polyxenes*, mactatae a Neoptolemo, pag. 726. 9. Medae quiritantis pag. 728. 10. 11. Troiae euerfae descriptio duplex 729. 730. 12. Chimaerae pag. 732. Ex his pleraeque, seorsim antea a *Morello* in 8. Paris. 1613. etc. vulgatae, lucem viderant.

Ethopias 1. Eunuchi amantis pag. 733. 2. pictoris, imaginis, quam pinxerat, amore capti, pag. 734.

Sequuntur tomo primo *μελέται* sine *Declamationes* XLIV. **) (*πλασματικὸς* et *γυμναστικὸς λόγος* adpellat *Photius* cod. XC.) cum *Fed. Morelli* versione, qui in graecis secutus est veterem editionem Romanam. [Hae *μελέται* sunt in tom. IV. Reisk.]

I. *Προβευτικός*. Ad Troianos oratio Menelai, pro reddenda Helena tom. i. pag. 190. Italice versa prodiit Venet. 1543. 8. Latina Erasmi interpretatio, Basil. 1522. 4. et tomo primo operum Erasmi, Basileae et Amstelodami editorum. *Fabr.* Est quoque in cod. *Matrit.* reg. XLIX. it. XCVIII. fol. 102. et fol. 113. or. legati ad Troianos de Helena. ib. fol. 136. *Libanii ethopoeia*, quae verba faciat respiciens meretrix. v. *Iriart.* catal. p. 167. et 387. — *προβευτικός* est praeterea inter codd. *Parif.* CMLXIII. — *Nanianos*, v. cat. p. 490. et inter codd. *Medic.* v. *Bandin.* cat. II. pag. 362, 1. pag. 366. 12. pag. 422, 16. p. 552, 27. pag. 615, 10. pag. 673, 1. — De versionibus italicis v. *Paitoni* bibl. degli autori - volgarizz. tom. II. p. 203. — *Libanii* declamatt. pro Menelao, Helenam repetente, Medea filios occisura, Andromacha interfecto Hectore, gr. lat. *Erasmio* interprete: cum *Melanchthonis* encomio eloquentiae etc. Coloniae ap. Ioann. Soterem. 1525. 8. *Harl.*

II. *Vlyssis* ad eosdem Troianos de eodem argumento pag. 200. Vtrique brevis *προθῶσις* praemittitur. *Fabr.* Inter codd. *Medic.* v. *Bandini* cat. II. pag. 362. 2. pag. 366, 13. p. 375, 2. in cod. *Matrit.* XLIX. v. *Iriart.* p. 168. *Harl.*

III. *Achillis* oratio, qua respondet *Vlyssi*, ab *Agamemone* ad se ablegato p. 228. Argumentum petatum ex Homeri *Λωαῖς* siue [P] *Iliad.* l. 225. Orationem sub *Vlyssis* nomine Dddd 3 scripserat

xx) Descriptio Iunonis amoenissimae, nunc primum gr. e. Vatic. bibl. *Fed. Morell.* cum lat. vers. *Lutetiae* ap. eundem 1613. 8. v. *Maist.* A. T. III. pag. 862. not. C. *Harl.*

yy) *Declamationes* suas a multis possideri, legi et imitatione dignas censer, scribit *Libanius* epist. ad *Archelaum* (lib. 1. ep. 44.) qui earum nonnullas

ex invidia flammis mandauerat. Aliquis Proclo muneri mittit lib. 3. ep. 92. Vide et vitam *Libanii* t. 2. pag. 51. ubi describendis suis vix ait sufficisse *βιβλιογραφῶν δεξιὰς*. *Fabric.* In quibus alijs codd. praeter *Parif* et *Mediceos*, reperiantur seqq. *declamationes*, iam supra in notis. codd. est adnotatum, *Harl.*

- scripserat *Aristides*, quae etiamnum exstat, ut dixi lib. IV. esp. 32. num. 53. in hoc vol. p. 28. et cum contraria hac Libanii oratione prodiit Hagenoae 1535. 8. edente, qui latinam versionem addidit, *Ioach. Camerario. Fabr.* In codd. *Parif.* MMDCCCXLIV. et MMDCCCCLIII. n. 22. — in cod. *Matrit.* 1L. et cod. LXXXVI. fol. 91. v. *Iriart.* cat. pag. 168. et 355. Inter codd. *Medic.* v. *Bandini* cat. II. p. 362, 3. p. 376, 5. p. 422, 15. p. 553, 33. tom. III. pag. 266, 57. *Harl.*
- IV. Patrocli ad Achillem, ut Graecis iratus esse desinat. pag. 156. praefixio argumeto et *προδωρεία. Fabr.* In codice *Matrit.* XLVIII. CL fol. 176. teste *Iriarto* p. 168. et 401. — Inter codd. *Medic.* v. *Bandini* cat. tom. I. pag. 441, 3. tom. II. pag. 362, 9. pag. 366, 16. pag. 376, 16. pag. 553, 33. *Harl.*
- V. Orestis recriminatio aduersus matrem, cuius caedis reus peragebatur post excidium Troiae et Agamemnonis interitum pag. 279. praefixa *προδωρεία. Fabr.* In codd. *Medic.* notante *Bandinio* cat. tom. II. p. 362, 10. pag. 366, 10. pag. 376, 14. et p. 422, 9. — in cod. *Matrit.* LXXXVI. fol. 70. pag. 355. apud *Iriart.* in eodem cod. sunt sequentes, nr. VI. VII. VIII. X. et XI.
- VI. Morosi, se accusantis, quod uxorem loquaculam duxerat. *Δυσκόλῃς γήμαντος λαλῶν γυναῖκα.* pag. 300. Iste morosus licet non adeo parvus verborum a Libanio fingatur. Hanc orationem separatim etiam a Morellio graece et latine *Parif.* 1593. et 1597. 8. editam respicit S. Basilius in epistola ad Libanium: αὐτὸν γὰρ ἐδόκειν ὄρεσιν ἐν τῷ λόγῳ τὸν λαλῶ συνόγτα γυναῖκα. In codd. *Medic.* notante *Bandin.* cat. II. p. 366, 17. p. 376, 11. p. 426, 1. p. 615, 10. — In codd. *Parif.* MDCIII. MMDCCCXCIV. *Harl.*
- VII. Parasiti, ob coenam occisam se ipsum deferentis, p. 315. Fingitur fraudasse se coena, quod citius adfuturus equum e circo accepisset eoque vectus venisset ad aedes eius, qui vocauerat. At equus, conspecta ante fores ara, metam esse ratus, iter flexit correptumque infestorem secum abduxit. [In cod. *Parif.* MMCMII. C. Inter codd. *Medic.* secundum *Bandin.* II. pag. 363, 20. pag. 426, 9. p. 422, 12. pag. 649, 1. *Harl.*] Haec declamatio, separatim a Morello graece et latine vulgata, prodierat *Parif.* 1601. 4. [et latine ibid. 1603. 8.]
- VIII. Inuidi, cicutam poscentis et fortunam suam criminantis, vicino repente locuplete facto, pag. 323. *Fabr.* In codd. *Medic.* in *Bandini* cat. II. pag. 552, 26. pag. 363, 16. pag. 366, 14. in cuius calce legitur testraſſichon sequens adpositum:
- Ἄντρυγος αἰδαρήνης ὑπερήμενος ἐς πόδαυ ἥλθες
Ἄντρυγος ὑργυρήνης, αἰσχος ἀπαρίσταν.
Ἦσθαι κάτω κρᾶσσαν, ἀναβᾶς δ' ἐγχευ μέγα χάριν.
Δεῦρ' ἀνάβηθε κάτω· ὦν γὰρ ἄνω κατέβητε.
- it. pag. 422, 10. — in cod. *Parif.* MMDCCCCXCVIII. *Harl.*
- IX. Timonis, misanthropi, se, quod Alcibiadem amet, accusantis. p. 343. cum breui protheoria. *Fabr.* In cod. *Matrit.* XLIX. v. *Iriart.* p. 168. tum *Bandini* cat. II. p. 363, 24. p. 366, 17. pag. 317, 21. p. 422, 17. (cod. mutilus.) *Harl.*

- X. Auari, inuento quingentarum drachmarum thesauro, mille drachmas ex lege, thesauri inuentoribus posita, pendere aerario iussi, et cicutam poscentis p. 36n.
- XI. Parasiti, poscentis cicutam, nutritore suo a luxu ad philosophiae studium conuerso p. 377. *Fabr.* Cod. Marcian. *Venet.* CCCCXXXI. — codd. *Medic.* apud *Bandin.* II. p. 364, 39. pag. 365. fragm. pag. 376, 5. In cod. *Matrit.* XLIX. teste *Iriart.* pag. 167. in quo cod. plures sunt Libanii declamationes. *Harl.*
- XII. Oratoris, mori e lege poscentis, quum ciuitas eum tradere nollet hosti, qui pro facultatibus, quibus pollebat, volebat, si inimicus sibi traderetur, caritatem annonae, qua laborabant ciues, leuare. p. 386.
- XIII. Demosthenis, mori posulantis, dum Athenienses, Chaeronensi pugna victi, Philippo, poscenti eum, tradere per quinque dies consultant. pag. 397.
- [F] XIV. Demosthenis, ab ara misericordiae abstracti ab Atheniensibus Philippoque dediti, sed iterum ab eo dimissi, actio, vt aram illam, vtpote Numinis misericordiae contemptores, deliciant. pag. 411. *Fabr.* v. *Bandini* cat. I. pag. 440. II. pag. 362. III. p. 366, 28. p. 376, 3. pag. 552, 23. — in cod. *Matrit.* XLIX. v. *Iriart.* p. 168. *Harl.*
- XV. Demosthenis, dedi Philippo cupientis, cum is mille captiuos pro eo Atheniensibus dimissurum recepisset. pag. 423. *Fabr.* v. *Bandin.* cat. I. p. 362, 12. *Iriart.* p. 168. *Harl.*
- XVI. Demosthenis apologia aduersus Athenienses, qui eum accusauerant, quod dimissus a Philippo, ad remp. non iterum accessisset. pag. 435. *Fabr.* v. *Bandini* catal. I. pag. 440. tom. II. pag. 362, 16. et p. 552, 31. cod. *Paris.* MMDCCCXCXVIII. — in cod. *Matr.* XLIX. v. *Iriart.* pag. 168. *Harl.*
- XVII. Hyperidis contra Demadem pro Demosthene, ne peregrinitatis convictus Philippo venderetur, sed in fide populi Atheniensis esset. pag. 468. *Fabric.* v. *Bandini* cat. II. p. 363, 25. et p. 366, 20. In cod. *Matrit.* XLIX. v. *Iriart.* p. 168. *Harl.*
- XVIII. Cimonis, petentis, vt pro patre, Miltiade, in vincula coniiciatur pag. 479. *Fabr.* v. *Bandin.* cat. II. pag. 366, 18. et 552, 19. *Harl.*
- XIX. Corinthiorum inuectiua in Athenienses, velut impios, quod Potidaeam obsidendo ad summam famam ciues compulerant vt carnibus humanis vescerentur. p. 489. *Fabr.* *Bandin.* II. pag. 362, 8. pag. 366, 19. *Iriart.* p. 168. *Harl.*
- XX. Neoclis, qui filium, Themistoclem, pridem abdicauerat, et nunc post victoriam eius Salaminiam, gestit recipere. pag. 511.
- XXI. Themistoclis, recipi a patre abnuentis. pag. 526. *Fabr.* Vtraque declamatio nr. XX. et et huic aduersaria nr. XXI. est in codd. Medio. ap. *Bandin.* II. p. 366. nr. XXII. et XXIII. et pag. 552. nr. XVII. et XVIII. — *Neoclis* etc. in codice *Matrit.* XLIX. v. *Iriart.* pag. 167. *Harl.*
- XXII. Neptuni aduersus Martem, Halirrhothii ²²⁾ interfectorem. p. 530.

XXIII. Mar-

22) Halirrhothius Neptuni filius, captus amore Alcippes, Martia filiae.

- XXIII. Martis aduersus Neptunum apologia. pag. 548. *Fabr.* Vtraque declamatio nr. XXII. et XXIII. est in codd. *Medic.* teste *Bandin.* II. pag. 363. nr. XXX. et XXXI. p. 366. nr. XXIV. et XXV. p. 376. nr. VI. et VII. pag. 426. 1. et 2. p. 55. nr. XXI. et XXII. nec non in cod. *Matrit.* XLIX. in quo est quoque *inedita*, in quemdam petentem, ut ex tempore oraret et aliae *ineditas*, iudice *Iriarte* p. 167. seq. de quibus v. infra, de ineditis declamationibus. *Harl.*
- XXIV. Archidami apologia, qui, triginta annis minor, concione habita Lacedaemoniis persuasit bellum aduersus Thebanos suscipere pag. 558. praemissa *προδωρεία*. *Fabr.* de codd. *Medic.* v. *Bandin.* II. pag. 363, 33. p. 365, 8. pag. 376, 12. — In cod. *Matrit.* XLIX. v. *Iriarte*. pag. 168. *Harl.*
- XXV. De Laide, meretrice, Corinthum non reducenda, pluribus licet in illa vrbe moechis poenam adulterii incurrentibus, p. 569. praemissa *προδωρεία*. *Fabr.* v. *Bandin.* II. p. 363, 23. p. 365, 7. pag. 376, 11. et *Iriarte*. pag. 167. de cod. *Matrit.* XLIX. *Harl.*
- XXVI. Callaeschri, petentis, Critiam, filium suum, quem ipse tyrannum interfecerat, sepeliri pag. 585. *Fabr.* De codd. *Medic.* v. *Bandin.* II. p. 363, 32. p. 366, 27. p. 424, 4. p. 552, 28. — In cod. *Matrit.* XLIX. in quo sequitur declamatio *inedita*, *Cephalus in contrariam partem*. teste *Iriarte* p. 167. — In cod. *Parif.* MMDCCCCXCVIII. est or. qua *Cephalus* et *Ariphon* inter se disputant etc. *Harl.*
- XXVII. Apologia patris, qui filium petenti tyranno et urbem ideo obsidenti occisum de muro obiecerat pag. 597. *Fabr.* In codd. *Medic.* auctore *Bandin.* II. p. 363, 21. p. 365, 6. et pag. 376, 4. *Harl.*
- [P] XXVIII. Apologia ducis, qui tyranni conficius arguebatur, quod peregrinum, in concione animaduersum, ex lege interfecit, nec arcanum, quod is se indicaturum ferebat, exaudiuit p. 614. v. *Bandin.* II. pag. 363, 28. pag. 366, 20. pag. 376, 23. p. 424, 6. *Harl.*
- XXIX. Apologia Socratis, philosophi. pag. 635. [Reisk. III. nr. 52. pag. 1. In codd. *Parif.* MMMXIV. et MMMXVII. — In cod. *Matrit.* XLIX. v. *Iriarte*. pag. 168. *Harl.*
- XXX. Dammati, exsilium petentis, quod tribus suffragiis illi dictatum erat, duobus mortem, aliisque duobus honoris priuationem decernentibus. pag. 689. praemissa *προδωρεία*. *Fabr.* v. *Band.* II. pag. 364, 17. p. 376, 19. — in cod. *Matrit.* XLIX. v. *Iriarte*. pag. 167. *Harl.*
- XXXI. Oratoris, qui hosti, ut obsidionem solueret, persuaserat, petentis praemium, quod lex τῷ κατορθώσαντι πόλεμον (ei qui in bello bene rem gessisset,) proposuit. p. 700. Praemissa *προδωρεία*.] In cod. *Matrit.* XLIX. l. c.]
- XXXII. Apologia diuitis, adfectatae tyrannidis accusati, quod re ter bene gesta exsules revocari, infames in integrum restitui et carceres aperiri postularent. p. 727. *Fabr.* De codd. *Medic.* v. *Bandin.* II. p. 363, 29. p. 365, 2. p. 376, 8. p. 552, 20. *Harl.*
- XXXIII. Diuitis adulteri accusatio. pag. 740. *Fabr.* In cod. *Parif.* MMDXI. In codice *Matrit.* XLIX. teste *Iriarte*. p. 167. — In codd. *Medic.* secundum *Bandin.* II. p. 363, 26. pag. 421. 7. *Harl.*

XXXIV. Actio

- XXXIV. Actio filii contra adulterum patrem. pag. 755. *Fabr. v. Bandin. II. pag. 366, 21.*
Haec et sequens declam. in cod. *Matrit. XLIX. teste Iriarte. pag. 167. Harl.*
- XXXV. Apologia patris, qui filiam adulteram generumque, dotem identidem pro adulterio coniugis ex lege poscentem, interfecerat. pag. 767. praemissa *προθωρία. Fabr.*
In codd. *Medic. ap. Bandin. II. pag. 366, 29. et pag. 376, 22. Harl.*
- XXXVI. Morosi patris oratio, filium abdicantis, quod prolapsio patre risisset p. 792. *Fabr.*
In cod. *Vindobon. — in cod. Marciano Venet. DXXV. — In codd. Medic. secundum Bandin. pag. 363, 18. et pag. 426, 5. Harl.*
- XXXVII. Patris auari, abdicantis filium, qui, re strenue gesta, nullum aliud praemium, quam oleaginam coronam sibi poposcit. p. 801. *Fabr. v. Bandin. II. p. 361, 41. p. 421, 2. pag. 426, 8. pag. 552, 25. Harl.*
- XXXVIII. Apologia filii, a patre abdicati, quod uxorem ex illius voluntate ducere nollet, post amissam naufragio priorem, quae redemptura ipsum, a latronibus captum, navile commiserat, patre redimere reculante. pag. 820. praemissa *προθωρία. Fabr.* In codd. *Medic. v. Bandin. II. pag. 362, 7. pag. 375, 1. pag. 424, 2. pag. 552, 24. Harl.*
- XXXIX. Auari patris, post valetudinem restitutam abdicantis filium, quod, patre aegrotante, talentum Aesculapio voverat, si pater reconualuisset pag. 833. praemissa *προθωρία. Fabr.* In codd. *Medic. auctore Bandin. II. p. 363, 18. p. 376, 20. p. 422, 11. p. 426, 7. Harl.*
- XL. Apologia fratris *φιλανθέως*, qui non se solum, ut pater aegrotus praeceperat, sed fratrem etiam simul patri exolum heredem scripsit, et ideo abdicatus a restituto sanitati patre est. pag. 840. *Fabr.* In cod. *Matrit. XLIX. fol. 67. teste Iriarte p. 167. — In codd. Medic. secundum Bandin. II. pag. 363, 34. cum hypothesis; pag. 376, 18. pag. 426, 7. Harl.*
- XLI. Fratris post rem strenue gestam petentis pro praemio, fratrem, abdicatum a patre recipi, aut se etiam abdicari. pag. 862. *Fabr. v. Bandin. II. pag. 365, 4. pag. 376, 17. Harl.*
- [P] XLII. Apologia pro oratore paupere, tumultus reo, quod ipso fiente populus lapidibus obruisset diuitem, cuius odio lingua excisa oratori fuerat. p. 883. *Fabr. v. Bandin. II. pag. 363, 35. pag. 366, 26. pag. 424, 3. pag. 552, 29. Harl.*
- XLIII. Magi accusatio, pestem compescere polliciti, si a filio, quem fors maclandum obtulerat, abstinere ciuitas velit. pag. 898. *Fabr. v. Bandin. II. pag. 364, 38. Harl.*
- XLIV. Coeci, de parricidio suspecti, contra nouercam apologia pag. 915. praemissa *προθωρία. Fabr.* De codd. in quibus legitur decl. *Medic. v. Bandin. II. pag. 362, 15. pag. 366, 9. pag. 376, 13. — In cod. XLIX. Matrit. v. Iriarte. pag. 168. Harl.*

Ex λόγους ἡθικαῖς siue *dissertationibus Moralibus* in eodem Tomo I. Morellianae editionis leguntur hae tres:

1. ὅτι τὸ πλετὸν ἀδίκως, τῷ πένονθαι ἀθλίωτερον. quod iniuste diuitem fieri miserabilius sit quam pauperem esse. pag. 939. Reisk. i. nr. 7. p. 246. In cod. *Medic. teste Bandin. II. pag. 360, 13. In cod. Paris. MMMXVI. Harl.*

2. *περὶ φίλων*, amicos optimas pulcerrimasque esse diuitias. pag. 942. [*περὶ πλεῖστος* inscr. e cod. Aug. *Reisk.* I. nr. 8. pag. 250.] In cod. *Parif.* M. in cat. inscribitur *homilia de paupertate*. — *περὶ πενίας* inscribitur in codd. *Bauar.* et *Medic.* apud *Bandin.* II. p. 360, 14. p. 422, 22. p. 674, 10. — In cod. *Parif.* DCCCCLXIII. secundum catal. sunt *Lib.* orat. *de inexplebili cupiditate*, (quae etiam est in cod. M.) et or. *qua ostenditur, amicos optimas pulcerrimasque esse diuitias*: et haec posterior est quoque in *Matrit.* XLIX. fol. 228. secundum *Iriart.* pag. 168. *Harl.*

3. *περὶ ἀπλησίας* de inexplebili cupiditate pag. 945. [*Reisk.* I. pag. 241. vii. quoque *Bandin.* II. pag. 360, 12. pag. 377, 4. pag. 422, 22. pag. 674, 9. *Harl.*]

Tomo secundo *Parif.* 1627. fol. edito *Orationes* longiores et serii pleraeque argumenti succedunt hoc ordine cum Morelli versione:

I. *Vita Libanii*, siue liber de sua fortuna, *λόγος περὶ τῆς αὐτοῦ τύχης*. Scriptus anno aetatis sexagesimo ^a), eodem, quo orationem ^b) aduersus eos, qui molestum eum adpellabant, habuit. Tom. 2. p. 1. [*Reisk.* I. p. 1.] Ferrariensem editionem graecam a. 1517. 4. cum codd. MSS. Romano et Palatino se contulisse Morellus testatur. *Fabr.* Haec et fere omnes, quae sequuntur, orationes, sunt in codd. *Medicis*, quos omnes vbique nominare, molestum erit. v. *Bandin.* II. p. 136. sqq. 360. sqq. 376. seqq. 359. 385. 422. sqq. 458. 551. sqq. 673. — *De vita sua* orat. *Lib.* in cod. *Parif.* MMMXVI. Nec vacat, singulas oratt. enumerare, quae in codd. *Parifinis*, *Venetis*, *Augustan.* *Bauar.* *Guelpherbytino* etc. leguntur: et codd. qui plures continent oratt. iam supra in notitia codd. laudauimus. *Harl.*

II. *Πρὸς Ἀντιοχείας ὑπὲρ τῶν ῥητόρων*. Ad Antiochenes pro stipendio, rhetoribus persoluedo. Pag. 85. ex edit. Ferrariensi, in qua *λόγος* et *ἐκφράσις* Libanianae vndequadraginta. [*Reisk.* II. 29. pag. 204. qui negat contra *Fabr.* in c. Ferrar. esse illam or.]

III. *Βασιλικός, Panegyricus in Constantium et Constantem*, praemissis laudibus Constantini Magni. pag. 100. E MSS. Vaticanae et Palatinae bibl. Hoc est quod Suidas memorat Libanii *εἰς Κωνσταντῖον τὸν βασιλέα ἐγκώμιον*. Separatim ediderat Morellus. *Parif.* 1614. 8. [*Reisk.* III. nr. 60. pag. 272. In cod. *Parif.* XXX. et MMMXVI. in quo etiam, nec non in cod. MMMXVII. est orat. ad Antiochenorum defensionem dicta. In codice MMMXVII. est quoque orat. ad eundem Iulianum, et in codd. CMLXIII. et MMMXXXV. adloquutio panegyrica ad Iulianum. *Harl.*

IV. *πρεσβευτικός* Legatio ad Iulianum, imp. Antiochiensem nomine [P] a. C. 363. scripta, ut eum urbi reconciliaret, iratum ^c) ob neglectum de annonae pretio leuando edictum et scommata in ipsum coniecta. pag. 151. ex edit. Ferrariensi. [*Reisk.* eius not. i. v. I. 15. pag. 451.] Ediderat Morellus separatim *Parif.* 1614. 8. [ap. Maitt. A. T. III. p. 858. edita est a 1611.] gr. et lat. Meminit *Socrates* III. 17. qui scriptam illam orationem,

a) *Liban.* T. 2. p. 19.

b) Supra p. 180. ed. vet.

c) tom. 2. p. 42. sq. 155. sq. 259. 430. Confer *Sozomenum* V. 19. et quae supra pag. 82. vbi de Iuliani Misopogone.

nem, non habitam a Libanio testatur: et Libanius ipse tum alibi, tum in oratione ad Antiochenſes, quam dedi ſupra, pag. 207. ed. vet.

V. Πεσοφνητικὸς adlocutio panegyrica ad Iulianum, Antiochiaſe verſantem, diſta, cum Perſas vltimo bello peteret. Ex edit. Ferrarienſi. [Reiſk. I. 13. pag. 405. Eſt quoque in cod. Matrit. XCVIII. v. Iriart. pag. 387.] Iucundam fuiſſe hanc orationem imp. narrat Libanius epiſtola VIII. ad Celfum pag. 23. Centuriæ Wolfianæ, atque in alia ad Iulianum ipſum, quam ex verſione Franciſci Zambicarti adſcribam: *Librum* ^{d)}, *qui de rebus, glorioſe ab Te geſtis, non nihil continet, non laude ſolum, ſed admiratione proſequi ſolet. Et quum in doctiſſimorum hominum cotu tibi eſſe contingit, ut mihi renunciatum eſt, neque Demoſthenem vehementius, neque iucundius Socratem, neque Platonem copioſius de rebus tuis potuiſſe ſcribere, magna cum adſeueratione contendis. Maiorem propterea gloriam ex ſcriptis meis te conſecuturum prædicas, quam ex rerum geſtarum felicitate. Ego vero longe aliter ſentio, nam eſi ſummo ſtudio atque elaboratiſſimo conatu nomen tuum eſſerre contendi, tamen quum vires meas tanto pondere non ſufficerent, quod datum eſt, magna cum voluptate eſſeci. Cæterum tam ſplendidas ſunt tuæ laudes, ut rudia quoque ingenia materie dignitate illuſtria ſatis videri poſſint. Quumque res Tuas illuſtrare contenderim, quæ ſuapte natura ſplendidiffimæ erant, ego potius meipſum illuſtraui. Non eſt ergo, cur tu mihi gratias agas, aut debere Te mihi exiſtimes. Cæterum ut huiusmodi ſplendorem ex rebus tuis commemorandis conſequi poſſim, quicquid in poſterum feliciter geſſerit, per epiſtolam mihi ſignificari curas.*

VI. Μονωδία. Lamentatio ad Antiochenſes ſuper Daphnaei Apollinis fano in ſuburbio Antiocheno flammis a. C. 361. exuſto. pag. 185. ſeq. Ex edit. Ferrarienſi. [Reiſk. III. 61. pag. 332. coll. Aug. et Bauar. codd.] Conferendus S. Chryſoſtomus 2. in [P] Babylon, martyrem, qui plura ex hac monodia, refert ac perſtringit T. 5. edit. Sauil. p. 464. ſq. De Daphne etiam Libanius in Antiochico pag. 349. ſeq. et 380. De incendio illo Sozomenus hiſtor. ecclēſ. V. 25. Fabr. — In codd. Pariſienſis bibl. DCCCCLXIII. et MMMXXV. — In codd. Matrit. XCVIII. fol. 135. et CXV. fol. 98. v. Iriart. catal. pag. 387. et pag. 458. Harl.

VII. Πρὸς τὸν βασιλέα κατὰ τῶν προεδρευόντων τοῖς ἀρχαῖς. Ad imp. (Iulianum Morellus intelligit, Iag. Gothofredus, qui cum noua verſione A. 1631. 4. Genevæ recudi curauit, rectius Theodoſium M.) aduerſus commercia multorum familiaria cum magiſtratibus et iudicibus p. 191. [Reiſke II. 51. p. 588.] Præſus ex cod. bibl. Bauaric. edidesat cum verſione ſua Fed. Morellus. Pariſ. 1610.

VIII. Μονωδία ἐπὶ Νικομηδείᾳ σεισμῷ ἀφανισθείσῃ, Lamentatio ſuper Nicomedia, a. C. 358. terræ motu ſubuerſa, pag. 202. *) Ferrarienſem editionem graecam cum codd. MSst. Morellus contulit [Reiſk. III. 62. p. 337. coll. cod. Guelferb.]

Eccce 2

IX. in 2

c) In Graeco λέγον, quod reddendum eſt orationem, ut infra etiam recte facit ipſe Zambicarius.

d) In codd. Pariſ. DCCCCLXIII. MMCLXI. nr. 3. cod. MMMXIV, in codice autem MMMXVII or. pro Ariſtophanē. Harl.

IX. ὑπὲρ Ἀριστοφάνους pro *Aristophane*, *Corinthio*, Menandri F. praefecto Aegypti, verberibus et tormentis obiecto propter consultos ^{f)} astrologos, ad Iulianum, in p. pag. 210. Ex edit. Ferrariensi. [Reisk. I. 14. p. 424.]

X. Εἰς Ἰουλιανὸν αὐτοκράτορα ὑπατον, *Panegyricus dictus Iuliano imp. Consuli*, p. 227. ex edit. Ferrariensi. [Reisk. I. 12. p. 366.] Primus Iuliani quem ἐν μοναρχίᾳ (p. 249.) gessit, consulatus cum collega Sallustio incidit in a. C. 363. Meminit Libanius in vita sua t. 2. p. 43.

XI. *Monodia, Lamentatio super Iuliano caeso*, pag. 251. ^{g)} e MS. codice Aegidii Noallii. [Reiske I. 17. pag. 507. ex codd. Wolfenbütt. Bauar. et August. I. Est in cod. *Matr.* XCIX. v. *Iriart.* pag. 387.]

XII. Ἰουλιανὸς ^{h)}, ἥτοι Ἐπιτάφιος ἐπὶ Ἰουλιανῷ, *Parentatio in Iulianum* pag. 260. [Reisk. I. 18. p. 521.] Hanc insignem orationem, quam ex eodem Noalliano codice minus integram Morellus vulgauerat, emendatam liberatamque traiectionibus atque ex MS. suppletam dedi supra ⁱ⁾ vna cum meliore versione praestantissimi doctrina, probitate atque ingenio Viri, *Godfridi Olearii*. Lacunam, quae p. 300. edit. Morellianae occurrit, e codice Barocciano graece suppleuerat alter amicus noster et collega clarissimus *Io. Christoph. Wolfius* ad calcem centuriae epistolarum Libaninarum p. 301-310. Lipsiae 1711. 8. [rec. in ed. Reisk. p. 576. sq.] Eandem e MS. codice Ioannis Altiani suppleuisse se testatur *Valesius* ad Socratem p. 44. [conf. R. animadu. V. p. 184.]

XIII. Ἀντιοχικός *Laus Antiochias* ad Orontem, Libanii patriae, pag. 332. e cod. bibl. Vaticanae. [Reisk. I. 11. p. 275. habita sub Constantio. v. Reisk. p. 365. Magnam in media oratione lacunam cod. I. Bau. suppleuit e cod. Bau. tertio, et e codd. Aug. ac Bau. totam orationem emendatiorem dedit Reiske. v. eius not. tom. I. p. 294. Est quoque in cod. *Matrit.* LXXVIII. v. *Iriart.* p. 287. *Harl.*] Quamvis vero copiosa haec ac disertata [P] sit oratio, ait tamen Libanius, se tantum pauca ex multis et leuiter perstringere, caetera et accuratius omnia tradita ex scriptoribus, qui res huius urbis ex instituto sunt persequuti, petere iubet. τὴν μὲν ἐν ἀκριβοῦσι αἱ συγγραφαὶ φυλάττουσιν, inquit p. 340. Hinc emendandus et explicandus locus pag. 352. quem vt alia multa interpres

^{f)} vide p. 214. [plura v. ap. Reisk. I. c. not. 1.]
^{g)} In c. *Parif* M. MMCMLXI. et MMMXXV. at in cod. DCCCCLXIII. vti ap. *Bandin.* II. p. 935. in cod. Medic. tum in cod. *Matrit.* XVIII. cum idoneis emendationibus scholiisque in margine positis, integra, exceptis, in cod. *Matr.* duabus exiguis sub finem, lacunis, in margine voc. λέγω notatis, neque vero a Morellio Fabricioque obseruatis, et cod. *Matrit.* LXXVIII. plena, atque, vti Fabricius suppleuerat, integra, exstat *Lib. parentatio in Iulianum*: in utroque cod. *Matrit.* est quoque Libanii *monodia de Iuliano interfecto*. v. *Iriart.* cat. p. 71. et 287. (Integra quoque est in cod. Bavarico.) In codice priore *Matrit.* nr. XVIII. reperitur declamat. expers (vti ait

Iriart. pag. 71.) tituli et finis; eiusdem fortasse *Libanii* oratio siue declamatio, ab his incipiens verbis: ἐπεὶ ἐν τοῖς πρώτοις τοῖςδε Περικλῆς ὁ ξυνομιῶν ἡρώδην λέγων et in haec desinens: ἃ γὰρ τὴν πόλιν ὕμνησα, αἱ τῶνδε καὶ τῶν τοσούτων ἀρετῶν ἐκείνων καὶ ἃ καὶ πολλοὶς τῶν etc. quam quum *Iriart.* in *Morelliana* edit. non inuenisset, coniecit, ex eodem esse numero, quae necdum typis inclauerint. *H.*

^{h)} Hunc titulum fuisse illius orationis testatur *Socrates* III. 22. histor. λέγας ἐπιτάφιος scripsisse se in Iulianum testatur *Libanius*. tom. 2. p. 46.

ⁱ⁾ In vet. ed. sed in hac noua ed. omisi, quoniam Reiske eam orat. emendatam plenamque dedit. *Harl.*

pres haud cepit: *περὶ δὲ τῶν ἰσχυραστῶν ὡς ὑ χείρῳ εἰσὶ τῶν εἰρημένων, καλεῖται τὰς ἀνδρομηνῶν ἐν ταῖς συγγραφαῖς δοκιμάζων με τὸν λόγον.* De his vero (quae taceo) si qui contendunt haud deteriora esse ista, quos memoravi, iubeo auditores recurrere ad scripta, atque inde de orationis mea secundam ferre sententiam. In hanc orationem quadrat, quod cecinit quis ⁴⁾

Λάβα λιβάδας λιβαῖους τὰς τῶν λόγων
Χάην διαδᾶς, τὴν αὐλῶν πᾶσαν ἱπν.

XIV. *Περὶ τῆς εἰσεως de seditione Antiochena* ¹⁾ et deiectionis imperatoris et Placillae imaginibus a. C. 387. ad *Theodosium* Magnum pag. 389. [Reisk. I. 19. pag. 626.] Haec primam prodierat in editione *graeca*, (ita legendum in Elencho Morellianae edit. tom. 2. pro *germanica*,) orationum Aristidis, Florent. A. 1517. fol. pag. 165. Exstat etiam graece in Chrysostomo Sauilii. Etoriae 1612. fol. tom. 8. pag. 125. Sed et graece et latine cum notis ediderat cum aliis orr. *Morellus* Paris. 1610. 8. Conferendas S. Chrysostomi de statua Homiliae, eiusdem seditionis occasione habitae, et Libanii Oratio XXIII. pag. 525. sq. [In cod. *Paris.* MMMXVII.]

XV. *Πρὸς Θεοδοσίον τὸν βασιλέα ἐπὶ ταῖς διαλλαγαῖς*, ad eundem *Theodosium*, *Antiochenis reconciliatum*, Eucharistica. pag. 406. [Reisk. I. 20. pag. 653.] Etiam haec in Chrysostomo Sauilii exstat graece tom. 8. pag. 131. et cum priore orat. Paris. 1610. 8. a *Morello* graece ex cod. regis Galliae cum versione et notis edita est. In utraque emendanda vsum se testatur codd. MSS. Romanis. [In cod. *Paris.* MMMXVII.]

XVI. *Κατὰ Φλωρεντίας* contra *Florentium ὑπαρχον* siue praefectum praetorio iniustum et et truculentum, accusatio ad Iulianum, imp. pag. 421. [scripta potius est sub Theodosio. Reisk. II. 46. pag. 463. cuius not. 1. conf.] ex codd. MSS. Vaticanae bibl. et Palatino. Confer de hoc *Florentio* orationem Epitaphion in Iulianum c. 41. supra [P] pag. 266. ed. vet. et *Ammianum* XXII. 3. ubi absentem a Iuliano damnatum capitis criminis refert. [Lacunam suppleuit Reisk. e cod. Aug. I.]

XVII. *Κατὰ Ἀρκανῶν*, Contra *Lacianum*, sub Arcadio, imp. comitem Orientis, Florentii F. [scripta a. C. 386. circ.] p. 433. Ex editione Ferrariensi, collata cum MS. Romano. [Reisk. III. 57. p. 205. coll. cum codd. Aug. et Gualferb. Est in codice *Paris.* MMMXVI.]

XVIII. *Κατὰ Τραπεζομένην ἀρχοντος*. Contra *Tisamenum*, praefectum Syriae, a. 386. p. 442. ex editione Ferrariensi, extrema parte, ut videtur, mutila. [Reisk. II. 31. p. 238. qui p. 263. 265. e cod. Aug. reliquam in fine partem suppleuit.]

XIX. *Πρὸς Ἰκαρίον παραινετικός* ²⁾. Ad *Icarium*, praefectum Antiochiae, Procli successorem, suaviora. pag. 455. [Reisk. II. 25. pag. 91.] E MSS. Rom. et Bauarico. Clausulam huius orationis habet pag. 513.

Eeeee 3

XX. *Κατὰ*

¹⁾ Tomi 2. Morell. p. 597. *Antiochena* a. 387.

²⁾ Meminit illius seditionis *Libanius* in vita sua p. 75. E recentioribus scriptoribus adhibuit praeter ceteris *Tillemontius* in memoris historiae imper. T. V. in vita Theodosii M. c. 30. sq.

³⁾ Scripta est, ait Reiske in not. l. or. a. 384. circiter, quo Proclus, comes orientis magistratus cum ignominia exutus, successore dato hoc Icario. *Tillemontii* Mem. V. pag. 227. *Haut*

- XX. Κατὰ Ἰκαρίῳ. Aduersus eundem *Icarium* inuestitum. pag. 460. ex iisdem MSS. [Reisk. II. 26. pag. 110.] Forte in vita Libanii tom. 2. pag. 56. pro *Ἰερί* legendum *Ἰκαρίῳ*. [Sequitur in ed. R. n. 27. orat. altera contra eundem *Icarium* e cod. Aug.]
- XXI. ὑπὲρ τῶν ὀρχηστῶν, pro saltatoribus aduersus *Arifidis*, rhetoris, suaforiam (deperditam) de saltatoribus Lacedaemone pellendis. pag. 474. *) Ex iisdem MSS. [Reisk. III. 63. pag. 345. coll. cod. Bau.]
- XXII. Εἰς Κασάριον Μάγιστρον ad magistrum officiorum, *Caesarium*, pro opera ab eo nauata in salute vrbis Antiochiae tuenda et pace ei reddenda, sub Theodosio Magno, p. 515. Ex iisdem MSS.
- XXIII. Εἰς Ἐλλιβίχον, In *Ellebithum*, missum ad Antiochenes post seditionem, (de qua supra num. XIV. XV.), anno Theodosii Magni decimo, Arcadii quinto. pag. 535. Ex editione Ferraricensi. [Reiske II. 22. pag. 1.]
- XXIV. Περὶ τῶν ἐν ταῖς Ὀλυμπίαις ἐφεταῖς κλήτεων, de vocationibus ad *Olympiorum* festu et convivium, epulasque. pag. 538. [Reisk. III. 54. p. 108. qui lacunam suppleuit e cod. Aug. pag. 115. sq.] In hac oratione magna lacuna pag. 543. Orationis, in Olympiis Antiochenis habitae, meminit *Libanius* in vita sua tom. 2. pag. 59. atque alterius, quam elaborauit quidem, sed non habuit, pag. 68.
- XXV. Πρὸς Εὐστάθιον περὶ τῶν τιμῶν. Ad *Eustathium*, *Cappadocem*, *sophistam*. Hunc opinor, *Eustathium* respicit *Libanius*, quando in vita sua pag. 46. ἀντὶ τοῦ Κασπαδόκης ἀγαθός, συμφαιτητὴς ἐμὸς. Oratio haec est de honoribus, quos in magistratu constitutus ille *Libanio* perexiguos contra iactantiam fidem exhibuerit. pag. 546. [Reisk. III. n. 15. pag. 125.] Videntur initio plura deesse.
- [P] XXVI. Περὶ τῆς λόγου πρὸς τὰς νέας, ad iuuenes de oratione, siue cur per aliquod tempus rarius orationes habuerit, exercitationesque oratorias non frequentauerit, apologia, in qua de discipulorum ignauia, socordia et non remunerantium leuitate queritur. p. 568. [Reisk. I. nr. 3. pag. 196.] Separatim ediderat *Morellus* cum versione et notis Parisiis 1616. 8.
- XXVII. Πρὸς τὰς νέας περὶ τῆς ταπεινότητος. pag. 577. [Reiske III. 59. pag. 252. Reprehensio iuuenum Antiochenorum, eorumque lasciviae et insolentiae in paedagogos, de quorum munere praeclare differit pag. 579. sq. praecipue autem pag. 582. sq. perstringit facinus quorundam, qui tapete per solum extenso incedentes illis in sublimi rapuerunt delapsosque iterum proiecere atque ita in terram relapsos cathinno exceperunt. [fragm. in cod. *Paris.* MMMXVI.]
- XXVIII. Πρὸς τὰς εἰς τὴν παιδείαν ἀποσκόψαντας, pag. 589. *) In eis, qui doctrinae et institutioni ipsius obtredebant, dicebantque, quod λόγος μὴ πᾶσιν ἀγαθός τε, καὶ τῶν

*) In codd. *Paris.* MMXL MMCCCCLII. n. 5. cod. MMMXI. nr. 13. cod. MMMXVI. — orat. nr. XXII. XXIII. XXIV. XXV. sunt in cod. *Paris.* MMMXVI. *Hart.*

o) In *Mediceo* cod. XL, (in quo multa sunt *Libanii* scripturae) nr. III. plus. LVII. haec oratio inscribitur: ἀντὶ τοῦ λόγου μὴ τῶν ὀρχηστῶν ἀφ' ὧν ἐστὶν ἡ πόλις, aduersus eos, qui dicebant

τῶν πολλῶν ἀμείνων, διδάσκαλος καὶ ἡ παραπλήσιος. *Oratorem quidem esse bonum nec unum e multis, sed doctorem non item.* Non obstantibus tamen pluribus, praecipue a Christianorum, quod pag. 591. seq. et 603. perstringit, imperio, iniectionis eloquentiae studio remoris, omnes terras oratoribus se complexuisse ait p. 596. sq. [Reisk. III. 65. pag. 434. coll. c. Bauar.]

XXIX. Περὶ τῶν συνθηκῶν p. 610. *Suasoria de pacis inter doctores eloquentias incundis, ne liceat auditoribus ab uno ad alium transcurrere.* [Reisk. II. p. 420. coll. codd. Aug. I. et Bauar.]

XXX. Πρὸς τὴν βουλὴν p. 618. *) Ad Senatum Antiochenum aduersus Seuerum et Antiochum pro Malcho, crudeliter ab illis habitus. [Reisk. III. 58. pag. 227. vbi inscripta est κατὰ Σεβήρα.]

XXXI. Πρὸς τὰς ἡ λέγοντας. pag. 633. [Reisk. II. 33. pag. 284. cuius not. 1. vid.] In eos qui in consilio sententiam dicere volunt, vel non audent. Extrema parte mutila est haec oratio. [conf. *Bandin.* cat. codd. gr. Medic. II. col. 378. nr. 23.]

XXXII. Πρὸς τὰς τῇ παιδαγωγῇ βλασφημίας, p. 637. [Reisk. II. 32. p. 266.] aduersus paedagogi calumniam, qui ad discipulos Libanii, eum otii trimestris ac negligentiae acculauerat. Confer infra XXXVI. Alius λόγος κατὰ παιδαγωγῶν, cuius meminit *Socrates* III. 1. de quo infra inter scripta deperdita. In cod. Medic. XXVII. plut. 57. nr. XXII. haec orat. et quae postea nr. XXXVI. occurrit, quum ad eandem rem pertineant, instar vnus coniunguntur, teste *Bandin.* II. col. 377. sq. *Harl.*

XXXIII. Περὶ δουλείας pag. 642. De seruitute, neminem esse mortalium, qui seruituti aliquo modo non sit obnoxius, grauissimam autem seruire seruitutem, qui vitis ac libidinibus obsequuntur. [Reiske II. nr. 24. pag. 63. Finem orationis Reiske e codd. Bau. et August. multo emendatiorem et locupletiolem dedit.]

XXXIV. Ἀρτεμὶς pag. 661. Dianae laus ac celebratio, a qua ex periculossissimo morbo se-
vatum se et ἐξ αὐτῶν τῇ θανάτῳ πολλῶν ereptum praedicat. [Reisk. I. pag. 225.]

XXXV. Θήρας ἐκφρασις pag. 673. *venationis descriptio*, referenda ad tonium priorem, vbi plures eiusmodi ecphrasēs leguntur.

XXXVI. Ἀπολογητικὴ κατὰ παιδαγωγῇ ἐπίλογος. pag. 675. Apologeticae ad paedagogi conuitia (supra XXXII.) corollarium.

XXXVII. Τῷ τῷ Δημοσθένει ἐνέματι κατ' Ἀισχίνην *) πύλαγος pag. 681. 706. Oratio, Demosthenis nomine aduersus Aeschinē, qui solus ab Atheniensibus missus ad Amphicty-

cebant, quosdam discipulos minime per eum profecisse in orationibus. A manu tamen diuersa ad marginem scripta est vulgaris inscriptio, (quae etiam legitur in codice XXVII. opuscula Libanii XXXII. continente, nr. XVI. plut. 57.) obseruante *Bandin.* II. col. 360. Atqui inscriptiones a librariis aut interpretibus profectae videntur. *Harl.*

p) Orat. ad senatum citatur in codice *Parisiensi* M¹MXVI in quo tamen initium et finis orationis desierantur. Sed *Reiske* iam in Animaduersionum vol. V. pag. 418. obseruauit, multo rectius legi in cod. Aug. et eo, quo vsus est Bongiouan. Κατὰ Σε-

βήρα, (qui consularis Syriae fuit a. 332) quam in ed. Morelli, πρὸς τὴν βουλὴν, citatque *Vales.* ad Diodor. Sicul. II. 592. Idem notauit Bongiouan-
nium, qui, deceptus titulo, quem in indice orat. a Morello editarum non inueniebat, illam κατὰ Σεβήρα orationem pro inedita denuo recudendam curauit. Atque ipse *Fabric.* infra in indice scriptorum Libanii ineditorum e cod. Barberino, citat or. hanc, κατὰ Σεβήρα, tanquam nondum editam. *H.*

q) Amphictyonium Consilium ad Thermopylas conuentus suos celebrare solebat, indeque πύλαι dicta συνέδος Amphictyonum, et qui a ciuitatibus Grae-

phictyonium iudicium Philippo, regi, non contradixit, atque inde criminis in Romp. arguitur. [mendose ed. a Morell. Hinc *Reisk.* III. n. 64. pag. 396. a codd. destitutus coniecturis et ingenio suo indulgere est coactus. Est vero in codice *Parif.* XXX. et MMDXXXV. *Harl.*

III. *Libanii scripta edita quae in duobus tomis editionis Morellianae desiderantur.*

- Orationes.* 1. Περὶ τῶν προσησίων de patrociniis. [*Reiske* II. 47. pag. 493.]
2. ὑπὲρ τῶν γεωργίων περὶ τῶν ἀγγαρείων pro agricolis de angariis [*Reiske* II. nr. 49. p. 549.]
3. πρὸς τὸν βασιλέα περὶ τῶν δεσμῶν, ad imp. Theodosium M. de vinculis siue carcere inclusis. [*Reiske* II. 45. pag. 435.]
4. κατὰ τῶν εἰσιόντων εἰς τὰς τῶν ἀρχόντων καταγωγὰς, πρὸς τὸν βασιλέα, εἰσφέρει νόμα, *Suasio* *) legis ad eundem imp. Theodosium M. adversus eos, qui familiariter ingrediuntur in [P] praetoria et domos iudicum. Haec quatuor orationes primus cum versione et notis vulgavit *Iac. Gothofredus.* Geneu. 1631. 4. [*Reisk.* III. 53. p. 68.]
- ὑπὲρ τῶν ἱερῶν, pro templis Gentilium non exstinguendis, ad Theodosium Magnum. Edidit idem *Gothofredus.* (qui circa a. C. 390. habitum censet a Libanio plus quam septuagenario,) Geneu. 1634. 4. [*Reiske* II. 28. pag. 144.]
6. ὑπὲρ τῆς Ἰουλιανῆ τιμωρίας, de ulciscenda Iuliani imp. necē ad eundem Theodosium M. recens creatum imp. a. C. 379. *) Hanc primus graece vulgavit e cod. Bodleiano *Godfridus Olearius* Lipsiae, 1701. 8. Deinde pro sua in me benevolentia communicavit mecum et roganti mihi concessit versionem suam eruditasque notas, quibus illustratam hanc orationem exhibui supra pag. 145. [ego vero eam omisi, quia *Reiske* edidit.] Graecis recensitis ad alterum apographum, cuius e Langbaeniano descripti copiam mihi fecit collega meus honoratissimus *Io. Christophorus Wolfius.* Laudat hanc orationem *Valesius* ad Ammiani XXXI. 13. et Sozomeni VI. 1. pag. 137. *Langbaenius* ad Longinum pag. 61. edit. *Tollii.* [*Reiske* tom. II. n. 23. pag. 27.]
7. πρὸς τὰς βαρὺν αὐτὸν καλέσαντας, ad eos, qui molestum [vel potius importunum et gloriosum, v. *Reisk.* vol. II.] eum adpellabant. Hanc anno aetatis suae sexagesimo, septimo mense habuit Libanius, ut ipse testatur c. 2. Eam antea ineditam cum laudati Olearii versione dedi supra pag. 179. vet. ed. — [*Reisk.* I. n. 2. pag. 171. — In codd. *Medis.* apud *Bandin.* II. pag. 137, 15. pag. 361, 27. pag. 377, 18. p. 422, 26. — in

Graeciae illuc ablegabantur, *πυλαγόρα*. Vide Harpocrationem et Hesychium atque e recentioribus *Hunfredum Prideaux* ad Chronicon marmoreum *Arundel.* p. 122. sq. *Io. Henricum Boeclerum* diff. de Synedrio Amphictyonico, et *Antonium van Daelen* diff. VI. Antiquitat.

*) Huius legis meminit *Libanius* tom. 2. p. 562. Vid: et supra num. VII. c. tom. II. *Morell.* ed.

s) In cod. *Parif.* MMMXVI. — in codd. Florent. *Medic.* teste *Bandin.* II. pag. 137, 14. p. 361, 26. p. 377, 11. et pag. 422, 25. *Heumann.* haec adscripsit orae sui exemplaris. „*I. H. Maii.* emendationes orationum Libanii, a *Fabricio* cum versione notisque Olearii editarum, exhibentur in hist. crit. de R. d. L. tom. 13. pag. 154. sq. Conf. *Acta* crud. Lips. a 1721. pag. 266. sq.“ *Harl.*

in cod. *Parif.* MMMXVI. In hac oratione, (vbi scripsit Heumanthos ad oram sui exempli.) insunt multa; vitam et personam Libanii illustrantia. *Harl.*

8. *Πρὸς Ἀντιόχου περὶ τῆς τῷ Βασιλείῳ ἀρχῆς. Ad Antiochenos de placanda imperatoris Iuliani ira.* Hanc quoque in lucem protuli primus, eiusdem praeclari Viri beneficio, cum cuius versione eam habes supra pag. 207. vet. ed. in capita a me petinde, ut eam, quae praecedit, diuisam. [*Reisk.* I. 16. pag. 484. qui e cod. Aug. I. et Bau. suppleuit lacunam.] Meminit huius orationis *Socrates* III. 17. atque editurum se receperat *Valesius* ad Ammianum XXIII. 2. *Fabr.* et ad Socratis III. 17. vbi pollicetur, se breui editurum viginti et amplius orationes Libanii nondum editas. *Heum.* — Est in codd. *Medic.* teste *Bandinio* II. pag. 136. cod. XIII. n. 7. plut. 32. qui codex, vti codd. Aug. I. et Bavar., orationem exhibent integram post verba *ἦν μὲν ἐν Φροντιστῶν*, vbi desinit exemplum Fabricii, (in ed. *Reiskii* I. p. 498. vsque ad finem, p. 506. Atque *Reiske* in nota 20. pag. 498. „Librarius, ait, codicis Barocciani, vnde exemplum Fabricii manauit, cur finem quoque exscribere omiserit, ex argumento huius clausulae facile intelligatur. Indulcat restaurationem paganismi, a qua impietate monachus abhorrebat.“ Codices tamen Bavarici lectio saepe discedit ab ea, quae est in cod. Aug. *Harl.*

9. *Argumenta Orationum Demosthenis*, vna cura eius vita atque Encomio primum edita graece Venetiis apud Aldum 1504. fol. atque inde in graecis et graecolatinis Demosthenis editionibus vtraque lingua saepius recusae, ut dixi lib. 2. cap. 26.

10. *Ἐπιστολικοὶ χαρακτῆρες*, graece editi a *Guil. Morello* *Parif.* 1551. et 1558. 8. atque deinde recussi cum latina versione, Lugd. 1618. 12. Ab his diuersi sunt, quos idem *Morellus* characteribus subiunxit: *Ἐπιστολικοὶ τύποι* ad *Heraclidem*, *Proclo* ab aliis. [vbi in cod. *Bodleiano*,] ab aliis tributi *Theoni*; de vtrisque vide, si placet, lib. 2. c. 10 §. 13. *Fabr.* — supra in vol. I. pag. 681. sq. quibus add. *Libanii* characteres, seu notae et formulae epistolarum, gr. et lat. ac commentariis illustratae. Lugd. typ. 10. *Iulii* 1614. 12. v. catal. *Bünau.* I. pag. 199.

11. *Epistolarum* Libanii, etiam earum, quae MStae adhuc exstant, nec dimidia pars lucem latine hactenus [n. tempore Fabricii.] vidit, graece ne decima quidem. [P] Editae sunt decem Epistolae ad Basilium, quae inter *) Graecorum epistolas vtraque lingua saepius lucem viderunt: tum totidem ad *Aristaenetum*, quas cum vna ad *Eutrechium* et ad *Acacium* vna graece dedit ab *Holstenio* acceptas ex cod. *Vatic.*, testatus, has aliasque mstas etiam exstare in bibl. *Caesarea*, *Lambecius* tom. VI. p. 244. sqq. [in noua *Kollarii* edit. pag. 330. cod. XXXV. nr. 3. sunt Libanii epistolae aliquot sine inscriptionibus citatae, sed in vtraque parte illius voluminis nullam deprehendi epistolam Libanii editam. Atqui *Kollarius* in nota ad vol. I. pag. 23. sq. partem additamenti, in vol. VI. olim positi, tantum retinuit, et scripsit, se *Holstenii* epistolas ad *Lambecium* et *Epistolas Libanii duodecim*, ab *Holstenio* e codd. *Vaticanis* erutas et ad *Lambecius* missas

*) Vide supra lib. 2. c. 10. §. 3. (vol. I. p. 676. Aldina, Venet. 1499. 4. v. *Foss.* cat. codd. saec. XV. sqq. vnde vero ea, quae ibi omisimus, hic inferenda duximus. — De collectione epp. *Lib. Basilii* etc. *Harl.*]

missas, in tomo I. Analektorum suorum Vindobonens. pag. 1239. cum obs. Holsten. et Lambecii recudendas curasse graece: melius legi eas in edir. Wolfiana.] Ibid. p. 255. memorat codicem eiusdem bibl. membranaceum, in quo CCCCXVIII. et alium chartaceum, in quo CCLXXXVIII. Libanii epistolae continentur. Duodecim illas, quas dixi, epp. Ienae A. 1707. 8. *Bartholaeus Christianus Richardus* recudi curavit cum latina versione, sed in qua conatum potius quam successum aliquis merito laudauerit. Ultra quadringentas vertit *Franciscus Zambicarius*, Bononiensis, quae latine cum argumentis *Iohannis Sommerfeldii* prodire Cracouiae 1504. 4. Hae diuisae sunt in libros tres, e quibus primus Epistolas LXXXIX. secundus XXXV. et tertius CCCXXIII. complectitur, sed praeter alios versionis naeuos nomina propria passim ita inemendate excusa, ut agnosci vix possint. Hanc editionem nactus sum e bibliotheca Laurentii Normanni, doleoque non itidem esse ad manus alteram in bibl. Gadiana visam pridem mihi, paucis constantem foliis, et in duos libros diuisam, graeceque editam a *Guil. Morelio* Parisiis 1576. 4. cum latina versione *Antonii Pichonii*, Chartensis *). Singulae modo quaedam Libanii epistolae editae a *Fed. Morello* ante tommum I. Operum Libanii quidem, duae ad Basilium cum totidem mutis Basilii: tum ad Andronicum vna tom. II.

a) Paucula notarat *Wolf.* in Thesauro epistolico La Croziano, tom. II. pag. 255. Plura autem notavit in praefat. ad maior. Libanii epistolarum editionem pag. II. vbi „Parisii ait, in forma quarti ordinis prodierunt epistolae tres supra centum graece, in duo *τμήματα* seu *sektiones* distinctae, sed sine frontispicio, ex quo vel de editore, vel de anno editionis iudicare liceat. Titulus, in summa pagina exstans, ita habet: *Διβασις Ιωαννῶν τμήμα πρῶτον* et eodem modo, *τμήμα δεύτερον*. Libellus prior continet epistolas LIV. vsque ad pag. 32. posterior vero XLVIII. vsque ad pag. 64. Haec collectio ab eruditis accepta fertur *Guilielmo Morelio* seu *Morello*, tum temporis typographo regio; nec praeter rem. Formae enim litterarum regiae referunt, atque, obseruante *Rostgaard*, eadem sunt, quibus expressae sunt *Anacharsidis* epistolae graecae, cum subiecta separatim versione latina. Hae vero in titulo exscriptae dicuntur Parisiis 1556. ap. *Guil. Morelium*, in *Graecis typographum regium*. Viri vsque *τμήματα* epistolae, latine conuersae, exstant, sed seorsum a contextu graeco in 4. Prioris interpretatio, paginas quadraginta implens, inscriptione destituitur, ut proinde et interpret et locus et annus editionis pariter ignorentur. Videtur tamen ab eodem *Guil. Morelio* excusa, quum eadem formas referat, quae in versione epistolarum *Anacharsidis* latina conspiciuntur. Posterioris *τμήματος* siue libelli interpretatio hunc habet titulum: *Epistolarum Libanii secundus Antonio Pichonio, Chartensi, interprete. Parisiis ap. Io.*

de Bordaenx, in monte Hilarit sub signo occasio-
nis: 1576. Ex his itaque constat, duo diuersos harum epistolarum interpretes latinos fuisse, *anonymum* alterum, alterum *Pichonium*, ex quibus prior ille diligentiam et eruditionem prae altero probauit. — Nolim porro ignores, *Morellum* eodice regio maxime Paris. MMDCCLXXXIII. vsum esse, id quod praeter alia ipse ordo epistolarum euincit. Eidem videtur fuisse consilium, *τμήματα* haec continuandi, quum posterius illud nullum in calce prae se ferat colophonis impositi indicium. „Haecenus *Wolfius*. — Idem diligentius fusiisque, quam *Fabr.* fecerat, egit in limine praefationis de rarissima editione Cracouiensis, inscripta: *Libanii, graeci declamatoris disertissimi brati Io. Chrysostomi praeceptoris, epistolae, cum adiectis Iohannis Sommerfeldii, et emendatione et castigatione clarissimis.* In frontispicio libri nec locus nec annus editionis commemoratur; sed dedicatio data est Cracouiae 1504. X. Kal. April. *Wolfius* in calce maioris suae edit. repetit illam collectionem, quod nonaginta tantum eorum, quas *Zambicarius*, qui saeculo XV. medio vixisse videtur, latine conuertit, graece scriptas reperit: auxit vero eam ab ep. CCCXXIV. libri III. p. 814. suae edit. octoginta ferme epistolis a *Frid. Rostgaard* ex cod. chartaceo Ambrosianae bibl. Mediolani descriptas. Huius editionis beneficio subinde mendosae lectiones editionis Cracouiensis integritati suae restituit: tamen longe plures medicam manum adhuc requirere, ipse fatetur. — *Morellus* quoque orationi Libanii pro rhetoribus ad Antiochenos Paris. 1616. 4. duas ad

tom. II. p. 575. et ad Olympianum pag. 576. Libri IV. epist. 284. laudat *Kalephus* ad *Ammianum* pag. 556. Idem epistolae ad Marcellinum partem edidit in praefatione e misto regio, quae integra in *Zambicarii* versione exstat libr. III. ep. 295. — Ex innumeris *Libanii* epistolis elegantiores selectioresque numero CCLXIV. in vnum volumen olim digessit *Georgius Lecapenus*, quas puerum se vndecennem in collegio Graecorum furtim exscripsisse refert *Allatius* de *Georgiis*, pag. 364. [*Frider. Bruchmerus*, Lipsiensis, in suo *ad legem Cinciam commentario*, Paris. 1668. 4. pag. 198. epistolam ad *Sallustium*, primus graece exhibuit, haustus eam ab *Emerico Bigotio*, qui *Libanii* epp. ex Vaticano cod. descriptas possidebat. — *Tanaq. Faber* vnam ad *Eusebium* de *Longini* quadam oratione in praef. ad *Longinum* πρὸς Ὀψιν, atque hinc *Iac. Tessier* inter iudicia de *Longino*, eidem praemissa libello, repraesentavit. —] Edidit quoque duas ad *Basilium Cotslerius* tom. II. monument. ecclesiae graecae p. 96. Longe plurium editionem moliti sunt *Leo Allatius*, *Ezechiel Spanhemius*, [vid. Thesaur. Lacroz. epist. tom. II. pag. 29 et 32. it. pag. 255. sqq. pag. 261. sq.] *Laurentius Normannus* (a. 1703. denati,) et *Gotfridus Olearius*, [qui in epist. ad *Fabric. Lipsiae* 1695. scripta, (in *Reimori* vita *Fabric.* pag. 313.) se, narrat, ineditas habere *Libanii* plus quam trecentas, plures quotidie expectare ex bibl. Parisiensi, vna edendas; se praemissurum gr. ex cod. Bodleiano characteres epistolicos, quos putabat graece numquam excusos, interpret vero, *Wolfg. Anemoecius*, adscribit *Libanio*; se additurum esse tres ineditas orationes et quartam, a *Morello* mutilatam aliqua parte sua editam, a se autem integritati restitutam et emendatam. Illas quidem orat. *Fabr.* postea inferuerat huic vol. B. Gr. vet. edit. — Item *Leonardus Adams*, (de quo v. in fine huius capitis,) *Io. Boissius*, qui in praefat. ad *Nicephorum Gregoram* se quondam colligendis *Libanii* epistolis intentum fuisse, et latinas iam e graecis non paucas fecisse testatur; *David Clericus*, qui 1013. epp. ex cod. Paris. descripsit; *Andr. Pamroot*, bibliothecar. olim academiae Vpsaliensis, a. 1725. d. IV. Dec. denatus, qui CLIV. epistolas *Libanii*, a *Georgio Lecapeno* olim collectas, ex cod. Raelambiano et Obrechtiano descripsit, latina donauit versione, notisque breuibus instruxit. Acta quidem Sueciae litteraria a. 1725. pag. 112. testantur, editionem huius collectionis *Rostochii* curatum iri: sed, quantum mihi cognitum est ea lucem non adspexit, cf. Thes. epistol. Lacroz. II. pag. 259. *Hermannus Sam. Reimarus* e cod. Vossiano *Leidae* epistolas *Libanii* descripserat. Omnium vero diligentiam et felicitatem in conquirendis *Libanii* epistolis superauit *Fridericus Rostgaardus*, nobilis *Dantus*, qui, *Libanii* epistolis colligendis intentus, quotquot reperiret in itinere, quod litterarum causa sub exitum saeculi XVII. in Gallias, Italiam aliasque terras suscepit, vel *Parisiis* in bibl. regia, vel *Romae* in *Vaticana*, item *Mutinae*, *Mediolani*, *Florentiae* et *Venetis*, omnes interdum sua, plerumque vero periti librarii manu descriptas et denuo cum αὐτο-

Fffff 2

γράφοις

ad *Julianum* epistolas iunxit. — In libro, inscripto τὰς ἑλληνικὰν ἐπιστολὰν ἀνέδοξον, Paris. ex typogr. *Stephani Preuosteau*, 1583. 4. est *Libanii* ep. ad *Basilium*. *Fabricius* in hoc cap. ediderat tres *Libanii* epp. ad *Julianum*, et in vol. VIII. p. 37. sq.

atque p. 405. promulgatas epistolas ad *Themistium* et *Melerium*, quas a *Wolffo* iteratas, in hac edit. omisi: aliam dederat ad *Iamblichum*, supra in vol. V. pag. 761. seq. et vnam ad *Ammianum* gr. et lat. in bibl. lat. vol. III. pag. 128. *Hart.*

ypocritas collatas in patriam deportavit; in lucem aliquando profectendas: id postea praestitit Wolfius, Rostgaardi schedas nactus. (*Mosheim*, ep. in *Thesaur. La Croziano* epist. I. pag. 297. tom. II. pag. 19. ubi Wolf. (1714.) scripsit, Rostgaard. adparatum epistoll. Lib. bis mille ad editionem parandam cum Hemsterhusio esse communicaturum; et saepius de illis Wolfius. — *Anton. Muria Salavinus*, professor quondam eloquentiae et Gr. L. in academia Florentina, ex duobus codd. Mediceis aliquot epistolarum centurias sua manu descripsit, et latina donavit civitate. — *Carolus Iesperus Benzelius*, Erici, episcopi Lincopiensis, filius, edidit, *Viginti Libanii, Rhetoris, epistulas adhuc ineditas* cum versione ac notis in regia Gothorum Carolina, praefide cel. Io. Engestrœhm publicae censuræ subiectæ, Londini Gothorum a. 1735. 4. Exactæ illae sunt ad fidem trium codd. MSS. quorum unus *Raslambianus*, qui in bibl. Vpsal. exstat, duo vero alteri *Meursianus* et *Obrechtianus* fuerunt; (et quos duo posteriores, qui quadringentas continent epistolas, *Wolfius* a Benzelio expectare se, scripsit ad de la Croze in *Thes. epistolico Lacroziano*, tom. II. pag. 258. et postea nactus est.) Sed septemdecim tantummodo earum antea nondum exstabant; prima vero et secunda ad Basilium a *Cotulero*, quarta ad Iulianum a *Fed. Morillo* vulgatae erant. De his omnibus plura leges in *Wolfii* praef. ad maiorem Libanii epistolarum editionem. Hic vero vir doctus et saepe laudatus primum *Centuriam epistolarum Libanii* e codice Bodleiano vel potius ex apographo *Gerhardi Langbani* descriptam, cum versione latina et notis, Lipsiae 1712. 8. vulgavit. Ex his tres et viginti latine exstant in *Zambicani* versione, sed minus feliciter aliquando expressæ. Selegit illam centuriam ex trecentis amplius, quas codices quidam Bodleiani suppeditant. (v. *Io. Clerici* bibl. vet. et nov. tom. III. part. II. pag. 358.) Postea idem ille tomo II. anecdotorum graecorum pag. 331. sqq. *septem*, et tomo III. pag. 262. sqq. *octodasim* alias inseruit. Ab illo tempore, Libanii veneribus captus, multum temporis, operae diligentiaeque posuit in colligendis, emendandis, expoliendis vertendisque epistolis Libanianis, insigni apographorum Rostgaardianorum collectione, quam opera Grammi ex bibl. regia Hafniensi, in quam omnis ille adparatus pervenit, utendam accepit, fundamenti loci posita: de quo suo studio et seruire in epistolis ad de la Croze, in thesauri epistolico Lacroziani tomo II. passim idque frequenter et alibi scripsit. Tandem lucem adspexit editio ab copia epistolarum non minus, quam ab eruditione editoris, nitore litterarum et vestitus elegantia maxime commendabilis:

Assevis — *Libanii sophistae Epistolae* v): quas nunc primum maximam partem e variis codd. manu exaratis, edidit, latine convertit et notis illustravit *Io. Christoph. Wolfius*. Acc. in calce eiusdem *Libanii epistolas* a *Francisco Zambicario*, olim lat. converſae

v) MDCV. gr. quarum vix duae et dimidia centuriae lucem antea viderant. Omnes tamen esse Libanii, quae in hac exstant collectione, Wolf. non audet praestare: immo vero iudicat sub finem praest. eas, quae inter epistolas aliorum scriptorum, *Procopii*, *Synecii*, *Dionysii sophistae* et *Basilii* re-

ctius exstant, fuisse omittendas, quin subleſſae sunt fidei Iuliano Garnerio; Basilii opp. editori, epistolae Libanii ac Basilii mutuae. Propter similitudinem vero stili et sententiarum Wolfius circumſpicere iubet, annon omnes Pseudo-*Phalaridis* epistolae Libanium habeant artificem.

conuersae et Craconiae primum editae, hęc autem integra propemodum centuria ex MS. auctae. Amstelod. apud Ianfonio-Waesbergios 1738. fol.

Quod *Wolffius* in praefat. de codd. mss. quibus et ipse et vero *Rostgaardius* usus est, et de aliis subsidiis copiosus est: ego hic paucis tantum codices, numeros multos, e quibus illi exscripserunt, aut ab aliis descriptas habuerunt epistolas Libanii, commemorabo, notitia paucorum aliorum addita. In bibl. publ. *Parisiens* secundum catalog. codd. tom. II. *viginti et septem* codices Libanii epistolas continent. *Rostgaardius* usus est, teste *Wolffio*, cod. MMDCELXXXIII. qui primarius est et numero epistolarum, quae, ut in calce cod. legitur, conficiunt *mille et tredecim*, ceteros *Parisiens* publ. biblioth. superat, ideoque a *Wolffio* adpellatur *maximus*, et ex cod. *Hessio*, qui hodie in bibl. *Leidens* n. LXXVII. (catalog. p. 395.) exstat, paucis omissis epistolis, est descriptus. Ex aliis codd. *Rostgaard* modo integras epp. quae in illo cod. maximo desiderantur, descripsit, modo lectionis varietatem ad oram antigraphi, ex *Maximo* illo facti, adleuit. Sunt vero codd. MMDCCCCLXXXI. MMMLXXXIII. (qui LXV. habet epistolas, quarum XXXII. alii codd. non exhibent,) MMMCCLXI. MMMCCLXXX. (hodie n. MMDCCCCXCIX. qui praeter 206. epp. mutuas *Basilii* et *Libanii* XXIV. repraesentat:) MMMCCLXXX. MMMCCXC. (in quo sunt 134. una cum quatuor *Basilii* et *Libanii* mutuis, ex quibus in cod. reg. maximo XXIV. desiderantur:) et cod. MMMCCLXII. Multi igitur alii codd. *Parisienses* nondum sunt excussi. — In bibl. *Copisliniana* cod. CCCXLIX. exhibet 84. *Libanii* epistolas, notis interlinearibus ad grammat. exercitationem plenas. v. *Montfauc.* cat. codd. illius bibl. pag. 516. seq. ex illo cod. *Montfaucon* tres, in aliis codd. non obuias descripsit, misitque *Wolffio*. — E bibl. *Vaticana* opem tulerunt codd. XVIII. *Laurentius Alex. Zacagnius* in praef. ad collectanea monumentorum veterum ecclesiae gr. et latinae pag. 49. testatur, ineditas *Libanii* epistolas supra duarum chiliadum numerum in *Vaticana* exstare. — *Mediosani* in bibl. *Ambrosiana* sunt V. codd. ex quorum uno T. LXXIII. qui epp. 251. habet, paucae, et alio T. CCXXXI. epp. 153. continente, sex epp. alibi desideratae, in *Wolffiana* collectione leguntur. — *Mutinas* quatuor codd. praesto fuerunt, inter quos duo nonnullas suppeditarunt epp. alibi non obuias. — Ex *Medicis* codd. *Florent.* quorum epistolas *Libanii* aut lectiones adtulit *Wolffius*, sunt cod. A. in plut. LVII. cod. XLVII. qui continet CCC. epp. (v. *Bandin.* cat. II. col. 417.) cod. B. in plut. LVII. cod. XIX. epist. CCCCXVII. et in calce *Basilii* et *Libanii* epist. refert mutuas. (*Band.* II. col. 359.) *Wolffius*, utriusque, inquit, huius codicis epistolas *Ant. Maria Saluinus* a. 1695. descripsit, latine convertit, et cum *Rostgaardio* communicauit. Idem vero ἀπόγραφοι, emendationibus *Saluinianis* hinc inde ornatum, una cum versione lat. in Italia aere suo redemit *Iac. Phil. Dorville*, qui mihi utriusque usum concessit. etc. — *Bandin.* l. c. pag. 427. sq. in not. 2. tradit, aliud earundem epistolarum, latine a *Salvinio* redditarum volumen, ipsius manu exaratum et emendatum, in *Marucellorum* publica bibliotheca inter eius mssas schedas adseruari. — cod. C. in plut. XXXII. cod. XXXII. (apud *Bandin.* l. c. pag. 199. sq. numeratur cod. XXXVII. nr. 4.) continet epp. *Libanii* CCXLIX. praeter mutuas *Libanii* et *Basilii* litteras, XX. reliquis praemissas. — cod. D. in plut. LXX. cod. XIII. complectitur epist. CCCLXXX. in margine

numeratas. Perierunt tamen quaedam. v. *Bandin.* l. c. col. 673. nr. 3. — *cod. E.* in plut. LXXXVI. *cod. VIII.* nr. 3. continet epp. CCCXII. pessime exaratas, cum scholiis aliquot margin. (*Bandin.* III. 316.) — *cod. F.* in plut. LVIII. *cod. XVI.* nr. 3. mutuas habet Basilii et Libanii et posterioris tres alias litteras. (*Bandin.* II. col. 454.) — *cod. G.* ex *cod. B.* natus, et eleganter quidem, sed non diligenter a Zenobio Acciajiolo descriptus, in plut. LV. c. H. nr. 24. de quo *cod.* et de Acciajiolo, v. *Wolf.* in praef. et *Bandin.* l. c. col. 216. sq. — Praeter citatos alii sunt in eadem biblioth. codd. qui continent plures paucioresve epistolas Libanii, ut, in plur. LVH. *cod. I.* nr. 63. (*Bandin.* II. col. 334.) — in eodem plut. *cod. XXXIV.* nr. 18. XVI. epp. continet: quarum XIV. ad Iamblichum, et XV. ad Aristoxenum philosophum initium non occurrit in ed. Wolfiana: ideo *Bandin.* II. col. 391. sq. utramque, ut in codice prostat, excudi fecit: nr. 19. sunt adhuc duae epistolae Basilii et Lib. epistolae mutuae. — In plut. LIX. *cod. XXX.* nr. 7. Basilii et Lib. epistolae mutuae XXIII. quas quidem sunt in Wolfiana edit. a nr. 1580-1602: at ab eo non collatae. (*Bandin.* II. col. 551.) — In plut. LX. c. XVI. n. 7. Lib. ad Priscianum epistolae duae, (in ed. *Wolf.* ep. 143 et 855.) Illis adiunctae leguntur grammaticales quaedam explanationes. (*Band.* II. col. 606.) — insuper ab *Antonio Maria Biscione* in bibl. Mediceo-Laurentianae catal. (Florent. 1752. fol.) vol. II. p. 42. sq. in *cod. XIV.* nr. 4. est Lib. epistola ad Amphiloichium et alia ad Optimum, episcopum ordinatum. — In *Bandin.* catal. codd. *latin.* Medic. bibl. II. 362. *cod. XX.* sunt Liban. epp. XCVIII. interprete Franc. Zambicario, equite, ad D. Io. Bentiuolum. — In bibl. *Venet. Marc.* in *cod. CCCXLI.* sunt 481. epist. et confector catalogi pag. 261. sqq. posuit nomina eorum, quibus singulae epp. inscribuntur. — In sequenti *cod. CCCXLII.* exstant 158. epp. et nomina eorum, ad quos datae sunt illae, pariter in catal. pag. 226. sqq. exhibentur. — Pari modo epistolae 30. *cod. DV.* et epp. 85. *cod. DVI.* pag. 268 et 269. sqq. designantur. Illos aliumque, qui exhibet epp. 114. nominatit Wolfius: qui de adparatu Rosgaardi, codicem quoque *Iac. Golii*, 39. epp. cum scholiis complectentem, nacti, est copiosus. Alia subsidia exemplaue, quae sibi comparavit, in praef. recenset. *Oxonii* diu antea posuerat operam in describendis aliquot epistolarum centuriis. Opera *Matur. Veyssiere la Croze* habuit collat. schedarum Ez. Spanhemii et codicis regii *Berolinensis*. — Indices epp. quae in codd. *Vindobon.* bibl. seruantur, tum e *Succia* a Benzelio *cod. Meursianum* et *Obrechtianum*, atque a *Wallino* collationem *cod. Raelambiani*, qui epp. 155. comprehendit, accepit: denique, quas e quoque *cod.* receperit, et quo ordine posuerit, et alia, quae praestiterit, bene vtiliterque recenset.

Supra in notitia codd. orationum Libanianarum quorundam, qui continent epistolas, exemplarium feci mentionem. (add. supra vol. I. pag. 702.) Hic igitur notitiam aliorum subiungam.

Vindobonae in bibl. Caesarea sunt, auctore *Nessilio* in cat. *part. I.* pag. 195. sq. in *cod. CXIII.* Basilii et Lib. epist. mutuae. (conf. *Lambecii* *comin.* V. col. 465. *cod. CCLXXVII.* nr. 7) — p. 222. *cod. CXLH.* Libanii 12. epp. ad Basilium, (conf. *Lambecii* *comment.* vol. III. *cod. LXXV.* nr. 2. pag. 371.) — *Part. III.* pag. 26. *cod. XVI.* nr. 3. Liban. epist. aliquot sine inscriptionibus. (v. *Lamb.* vol. VI. *part. II.* col. 330. *cod. XXXV.* nr. 3.)

nr. 3.) — *Part. IV.* pag. 42. cod. LXXII. nr. 1. epistolae CCLXXXVIII. quas Nesselius habuit ineditas. — pag. 52. cod. XC. epistolae: — pag. 146. cod. CCCV. epistolae et declamationes: atque etiam Nesselius praenotat ad libr. VI. comment. Lambecii, pag. 244. sqq. sed ibi in noua Kollarii edit. sunt omittae Libanii epistolae, ut iam supra adnotasi. — *Kollarus* in supplm. I. ad Lamb. comm. pag. 411. recenset cod. LV. in quo nr. 4. sunt Libanii XX. epist. quarum ultimam, inscriptam, *ὁ μελεγγυῖας τῷ ἀντιμῷ*, Kollar. non reperit inter Libanii epp. typis a Wolfio vulgatas. — *Heidelbergae* quondam fuerunt in cod. LXXVII. Libanii epp. CCXXXIX. et eiusdem ac Basilii epp. mutuae, nec non in cod. CXLIX. Lib. epistolae CCXCI. teste Sylburgio, in catal. — In bibl. *Augustana* Vindob. sunt mutuae Basilii et Libanii epp. — In cod. *Guelpherbyt.* nr. 82. Lib. et Synesii epp. VIII. — Inter codd. ab imperatore Solimanno II. Mendozae donatos, fuerunt Libanii declamatt. et epistolae. v. *Iriart. cat.* codd. gr. Matrit. pag. 277. — In bibl. *Escorial.* in IV. codd. plures Libanii epp. teste *Plüeto* in itiner. per Hisp. pag. 180.

Denique, uti Wolf. fin. praef. bene monuit, maxima inter codices varietas in designandis illorum, ad quos epistolae sunt datae, nominibus obseruatur. Nonnumquam enim duo, tria, immo quatuor diuersa inueneris. „Non negauerim, ait Wolf., id omne frequenter librorum incuriae acceptum esse ferendum. Fieri tamen potuit, ut Libanius eiusdem epistolae exemplum ad plures mitteret, ubi eiusdem rei notitiam ad plures perferri volebat, nec otio, quod sibi litteris scribendis nimis praeripi passim queritur, abundabat. Harum porro epistolarum nonnullas ficta nomina et ficta quoque argumenta prae se ferre, non vane suspicari mihi videor, exemplo scilicet futuris tironibus, ad quod respicerent, si quid eiusmodi consignandi occasio se offerret. Tales scilicet exstant in *Characteribus epistolicis*, qui Libanio a nonnullis sunt adscripti et a *Guil. Moralló* Parif. 1558. 8. editi.“ Haecenus Wolfius.

Fabricius in superiore edit. adiunxerat nomina eorum, ad quos exstant *Libanii epistolae*, siue editae siue msst. (nempe *Fabricio* cognitae.) Enimvero quum longe maior epistolarum antea incognitarum aut ineditarum numerus cura Wolfii esset editus, nomina in codd. variant, et Wolfius duplicem frae editioni maiori subiecisset indicem, alterum, qui initia singularum epistolarum Libanii exhibet, cum eorum, ad quos scriptae sunt, nominibus; alterum, qui nomina illorum praebet, quibus Libanii epistolae inscriptae sunt tum graecae tum latinae, quarum haec ex *Franc. Zambicarii* versione a p. 792. ad finem vsque leguntur: sterilem manumque Fabricii catalogum nominum satius esse duxi omittere. Nec vero catalogum Wolfianum, quoniam plures paginae impleret, et ed. Wolfiana haud infrequens est, typis hic renouandum curavi, veritus, ne tempus et chartam perderem. *Harl.*

12. Denique in *Leonis Allatii* excerptis Rhetorum, Rom. 1641. 8. graece et latine editis pag. 47-83. exstant cum Allatii versione Libanii *διηγήματα* siue narrationes XXXIX. 1) de Vulcano, 2) Acalanthide, 3) Capaneo, 4) Adrastæ, 5) Polycrate, 6) Calistone, 7) Simonide, 8) Neoptolemo, 9) Alcestide, 10) Candane, 11) Daphne, 12, 13) Progne et Philomela, 14) Marfya et tibiis. 15. 16.) de Pasiphaë. 17. 18.) Hercule,

le, 19) Latona, 20) Galle, 21) Paridis raptu, 22) Danao et Aegypto, 23) Icaro, 24) Arione, 25) Hyacinthe, 26-27) Alpheo, 28-29) Deianira, 30-31) Piry in pium mutata, 32-33) Atalanta; 34-35) de Cephæo et Perseo; 36) Rheno; 37) Alloidis et aliete, 38) Enlpeo et 39) Danaë.

Hinc p. 84-115. *Εκφράσεις* siue *Descriptiones septem*, 1) πανηγύριος diei festi, 2) τύχαις templi Fortunae, 3) Palladis, 4) Promethei, 5) Eteoclis et Polynicis, 6) Alexandri τῷ πρίντι, qui urbem Alexandriam condidit. 7) Calendarum. [*εἰς τὰς Κελεύοντας*. Reiske l. nr. 9. pag. 256.]

Denique p. 342-397. *Progymnasmatum septem*. 1) Chris in dictum Theophrasti, qui, interrogatus, quid esset amor, respondit πάθος ψυχῆς σχολάζουσιν animi otiantis perturbatio. 2) Sententia: δὲ δὴ χρημάτων, pecuniis opus est, neque sine iis quicquam, quod facto opus est, perfici potest. 3) Refutatio, non esse yerotumilia, quae de Aiace, Locro, dicuntur. 4) Confirmatio, verisimilia esse. 5) Θείας, an muris sint urbes cingendae. 6) an naui se committere homines debeant. 7) Κατηγορία, expositio in legem, iubentem fratrum uxores in matrimonium ducere.

[*Libanii* declamationem: Κωλύει Σωκράτην ἐν τῷ δεσποτικῷ διαλύεσθαι, καὶ ἀντιλέγει τις, Socrates in vinculis positus, ne cum ullo colloquatur, prohibetur, quidam vero contradicit, Altitius loco infra prolato indicauit, superesse in cod. Barberino. Ea quoque est in cod. Matr. regio XLVIII. fol. 175. v. *Iriart.* catal. pag. 166. cel. autem *Morrellius* e cod. Marciano Veneto DXXIV. saec. XV. exarato primus graece edidit *Reisk.* saepe vitioso, ope cod. Barberin. saec. XI. exarati, cuius varias lectiones *Hern. Stephanopus* miserat, emaculato, latine vertit eruditique instruxit notis in praeclara titum opusculorum collectione, inscripta:

Aristidis oratio aduersus Leptinem, Libanii declamatio pro Socrate, Aristoxeni Rhythmicorum elementorum fragmenta. Ex bibl. Veneta D. Marci nunc primum edit *Iac. Morrellius*, eiusdem bibl. curas. Venetiis, 1785. 8. pag. 190-265. — Fragmenta orationis quaedam intulit *Mecarius Chrysostomus* in opus, cui titulus *Ραδωνία*, instum in cod. Marciano CCCCLII. ex quo illa aliaque Libaniana *Vallissonius* in anecdotis gr. tom. II. p. 13. sq. protulit quorum multa, eaque nondum antea euulgata, repetiit *Reiskia* in praef. ad t. I. edit. Libanii.

Reiskia, foemina praestantissima, orat. defensoriam cuiusdam, qui filiam pro vrbis suae salute occiderat, e cod. Bau. primam edidit, (vix iam dicere me memini,) Lips. 1775. 8. — Eadem *Libanii* quasdam declamationes atque epistolas, in sermonem germanicum transiit ediditque in libello, *zur Moral* inscripto, Lipsiae 1782. 8. p. 93. sqq.

In *Anadutii* anecdotis litterariis, ex mssis codd. erutis Romae vol. I. pag. 1. seqq. est fragmentum anecdoti orat. Libanii ad Antiochenos de Iuliani, imp. ira ex cod. Mediceo Laurent. erutum, et graece versum a P. *Philippo Angelico Bucchatio*. Nempe apud *Fabric.* qui illam gr. et lat. primus ediderat, oratio illa desinit, ἦν μὲν ἐν *Ορεῖ Γεωργίου*. — *Reisk.* reliqua ediderat (tom. I. pag. 498.) ex codd. Aug. et Bauar. Quae *Anadut.* ex cod. Medic. vulgavit, ea forsan vtiliter possunt comparari ad lectionis varietatem acque ac veritatem.

In vol. II. pag. 1. sqq. idem *Amadutius* ex cod. Medic. fragmentum orat. Libanii de Toru-
tute (quod deest in fine orationis, a Morellio, tom. II. or. XXXIII. pag. 642. seq.
evulgatae,) edidit, lat. vertit, et quasdam subiunxit adnotationes. Reiskius in tom. II.
pag. 87. sq. id fragm. subiecit e codd. Bauar. et Aug. paullo plenius quidem atque
emendatius: neque tamen pigebit lectorem, conferre quae Amadutius dedit atque
explicuit.

Libanii Orat. pro templis paganorum excindendis in sermonem anglicum transtulit *Nath.
Lardner* in Vol. IV. Collection of ancient Jewish and Heathen Testimonies to the Truth
of the Christ Religion. Lond. 1764. 4.

Cum selectis quibusdam Iuliani imp. opusc. *Io. Duncombe* e graeco sermone in anglicum
transtulit in vol. I. plures Libanii epistolas, in II. vol. *Libani* de sua vita, eiusdemque
lamentationes 1) super Nicomedia, terrae motu subuersa, et 2) super Daphnaei Apol-
linis fano, flammis exusto. Londini 1784. 8.

Reisk. in libello ad I. A. Ernesti etc. *de quibusdam e Libanio repetitis argumentis ad historiam
ecclesiasticam christianam pertinentibus, imprimis de Optimo episcopo*, Lipsi. 1759. 4. quas-
dam Libanii epistolas recudi fecit, et interpretandis illis de variis rebus bene docte-
que disseruit. Primum explicuit illustrauitque epistolam (1227. in edit. Wolfii,) ad
Optimum, Libanii discipulum, ab episcopatu Agdamiae, quod oppidum est Phrygiae
et Optimi patria, ad episcopatum Antiochiae Pisidiae translatum; 2) epistolam (205.
ed. Wolf.) ad Modestum, comitem Orientis, quae historiam Georgii, qui a. 356. in
locum Athanasii expulsi susceptus et a. 362. a furentibus Alexandrinis disceptus est illu-
strat; ubi Reiske notat, pag. 13.) Wolfium neque cussam totam epistolae huius,
neque rationes illius Georgii perspectas habuisse. Ex tertia epistola, (730. edit. W.)
ad casum Marci Arethufani, pro quo christiano, sacrilegii accusato, *Libanius* de-
precatur, pertinente, efficit, neque Libanium animo in Christianos tam infesto fuisse,
ut omnes huius disciplinae odisset, atque fugisset, neque Iulianum Aug. ea Christianos
dinitate et acerbitate odii exagitasse, cuius inuidia scriptores nostri eum adspargant. etc.
conf. quoque ephemer. literar. *Erlang.* a. 1759. plag. XXVI. pag. 234. sq.

Non admodum multa Libanii loca emendantur aut illustrantur a Doruillio ad Charitopa, a
Valckenario ad Euripidem et Herodotum aliisque; plura a Toupio in *Emendatt.* in
Suidam et Hesychium. *Harl.*

[P] Scripta Libanii inedita.

1) *Epistolarum* multae centuriae¹⁰⁾ in variis bibliothecis adhuc delitescentes, atque vel a Joanne
Boiwinio, vel ex Friderici Rostgaardii bibliotheca vel in noua, quam Romae parant, Libanii editione
vulgandae:

10) *Epistolam Libanii DCCXXII. ad Senerum*
citant Benedictini notis ad Ambrosium T. 2. p. 64.
Valesius ad Ammian. XXIX. 1. *Epistolam ad Hie-
roclum CCLXXXIV. libri II.* In bibl. Vindobo-
nensi teste Lambecio VI. pag. 255. codex membra-
naceus *Epistolarum CCCCXVIII.* et alius charta-

ceus *Epistolarum CCLXXXIX.* Ex delectu Ge-
orgii Lecapeni, a quo CCLXIV. Libanii episto-
las selectas habuit *Allatius*, prima ad Clearchum in-
cipit: *Εμμελλον γραφον δεησεντα.* Codicem MS. Car-
dinalis Casanatiae memorat Schurzsteischius *δ μαντι-
στου* T. 2. *Epistolar. arcan. 69. p. 102. Doctissimus*

ulgandae: [quae vero non prodit.] Atque in epistolis imprimis probatum Libanium fuisse etiam veterum testimonio, Eunapii et cod. XC. Photii constat, idque ipsa earum lectio perito lectori facile persuadebit: sunt enim plenae Attici salis ac leporis, atque acuta breuitate non minus quam eruditae pulchrisque sententiis vbique se commendantes.

2) *Orationes* complures, ut in codice bibl. Barberinae optimae notae in charta bombycina et correctissime scripto, ex quo fere omnia Libanii etiam edita dari posse castigatiora atque integriora Allatius ²²⁾ testatus est. [Sed a Bongiou, e cod. Veneto atque a Reiskio e codd. Aug. ac Bauar. editae sunt fere omnes illae oratt. Alias adhuc ineditas ab Iriarto et Villoisouio indicari, paullo post cognoscemus.]

Περὶ τῶν Φαεραίων. Incipit: ἡ μὲν μαγιστὴ μοι λύπη. [Bongiou. p. 166. Reiske II. p. 307. cuius not. i. vid.]

Ἐπὶ εαυτῷ, διὰ τῶν πρὸς Ἀντίοχον συνηγορίαν. Incipit: οἱ μὲν βέλτεροι οἱ ἐν τῇ πέλει. [Bongiou. p. 53. Reisk. II. 37. p. 327.]

Πρὸς Αὐξάντιον. Incipit: Ὁρῶν σε πρὸς τὰ τῷ πατρὸς, ὃ φίλτατε. [Πρὸς Ἀναξέντιον Bong. p. 230. et Reisk. III. 56. pag. 185. e cod. Aug. l. edidere, et R. suppleuit magnam lacunam e cod. Aug.]

Πρὸς τὴν Βελήν. Incipit: Ὅσως μὲν πρὸς ὅσους ἐχρησάμην ὑπὲρ ἡμῶν. Bong. pag. 30. Reiske II. 48. pag. 326. conf. *Vales.* ad Ammian. p. 427. *Bandin.* cat. II. pag. 377. 15.

[P] *Ἐπὶ Ὀλυμπίῳ.* Incipit: Οὐκ ἂν ἔτι δυνάμην ἐνεγκὼν τὰς ἡδυνάμην. *Fabr. Villois.* anecdot. gr. II. pag. 16. tria illius orat. fragm. e Macario depromsit. *Harl.* Nuperime haec oratio e cod. bibl. Barber. edita est in *Ioa. Phil. Siebenkees* Anecdotis graecis, quae post auctoris mortem prodierunt cura *I. A. Goss.* Norimb. 1798. 8. p. 75. sq. *Beck.*

Ἐπὶ Σιλβανῷ. Incipit: εἰδὲν θαυμαστὸν Σιλβανὸν τὸν Γαυδοντίῳ κακῶς με λέγειν. [Bongiou. pag. 218. Reiske II. 38. pag. 342.]

Ἐπὶ Ἰκαρίῳ, δούτρε. Incipit: Πάλαι μὲν ἵσως ἴδες καὶ ἐμὴ κατηγορίαν. Reiske II. 27. p. 134. Prior aduersus Icarium inuestigum exstat T. 2. edit. Morellianae p. 460. *Fabr. Kollaris* in supplem. ad vol. I Lambecii comment. saepe laudat. col. 798. seqq. multus est de meritis scriptisque *Nicolai Forlosas*, custodis bibl. Caesareae Vindobon. ab anno 1723. vsque ad a. 1758. d. XI. April. qui eius vitae fuit supremus. Is *Forlos.* inter alia manu sua exarata, et post eius mortem bibl. caesareae vindicata, reliquit editionem Libanii orationum prelo paratam et inscriptam: *Libanii sophistas orationes XIX. quarum XIII. haecenus ineditae, et VI. quae a Frid. Morella iam editae fuerunt; sed mancae et corruptae, nunc rursus ex integro Augustae biblioth. Vindobonensis exemplari,* (in classe graecorum codicum philologicor. codice maioris moduli, chartaceo, saec. XIV. aut XV. non intelligenter exarato, et XLIII. oratt. continente,) *adiuncta latina versione in lucem produnt integras, cura et studio Nicolai a Forlosa.* Hic igitur XIX. illas

Io. Boivin Libanii epist. edere, multasque iam vertisse se pridem testatus est praef. ad *Nicephorum Gregoram*: et eadem de causa omnes Italiae bibliothecas lustrasse accuratius, notauit *Montfaucon* in *Diario Italico* p. 25. Habeo et ipse ultra ducentas adhuc ineditas beneficio Ray. Godfridi Olarii, qui

ex cod. Bodleiano illas descripsit. [de quibus rebus v. *Wolf.* praefat. ad mai. edit. et quae nos supra adnotauimus.]

x) Allatius praef. ad excerpta rhetorum graecorum.

illas orationes manu sua exscripsit; etiam singulis argumenta, nonnullis quoque monita ad lectorem quasdam praefixit; obscurioribus denique locis lucem eruditione sua adfundere conatus. Sed deterretus forsitan noua editione Bongiouannii, qui quinque orationes, neque in exemplo Morell. neque in codice Vindobon. exstantes, in lucem protulit, consilium suae editionis abiiecit. In cod. tamen Vindobon. fol. 157. p. 1. in Forlosiae vero volum. fol. 107. orat. V. est ex, quae *contra Icarium* scripta est a Libanio. Sed plura vide apud Kollar. qui etiam Forlosiae et Bongiouannii labores comparat atque de utriusque cura, diligentia et felicitate in inueniendis emendandisque orationibus fert iudicium *Hartl.*

Περὶ τῆ μη ληροῦ. Incipit: *Ἑλλάκις ἐν τῷ τῷ δὲ δικαστηρίῳ λῆρος ὑπ' αὐτῷ πεκλημένος.* Fabr. in cod. Paris. MMMXVI. et cod. Medic. ap. Bandin. II. pag. 137. n. 17. edit. a Bongiou. pag. 15. pag. 36. et Reisk. I. pag. 208.

Πρὸς τὸν βασιλέα [ὑπὲρ τῶν βελῶν.] Incipit: *Τὸ μὲν σὸν, ὦ βασιλεῦ, μέρος καὶ τῷ μετὰ σὲ τοῖς ἄλλοις.* Bong. pag. 70. Reisk. II. n. 50. pag. 570.]

ὑπὲρ Θαλασσιῶ. Incipit: *Ἵβρισθέντι φίλῳ, καὶ καλυθέντι τυχεῖν, ὃν ἐπὶ τῷ αἶ.* Bong. pag. 88. Reiske II. n. 42. pag. 388.]

Πρὸς Εὐστάθιον τὸν Καρῶ. Incipit: *Ἵπερχόμεν ἐπαινέσσομαι τὸν χθὲς τὰ λεγόμενα.* Aduersus hunc Eustathium forte, non Cappadocem, est oratio edita tom. 2. edit. Morellianae pag. 546. [Bong. pag. 250. Reiske II. 44. pag. 452.

Atque in alio cod. bibl. Vaticanæ *περὶ Θεοδοσίῳ.* Incipit: *Καλῶς ἐποίησας, ὦ Νικόμαχος, ἀπιστήσας ταῖς κατ' ἐμῆ.* [in ed. Bong. pag. 176. et Reisk. II. 30. p. 223.]

Πρὸς Πολυκλεία. Incipit: *Ὅτι μὲν εἶναι τι δεῖ τὸ τῇ συνήθειαν ἀνελόν.* [Bong. p. 116. Reisk. II. 35. p. 307.]

Πρὸς Εὐμόλιον. Incipit: *Εἶναι μὲν σοι φίλος, καὶ πολὺν ἤδη χρόνον Εὐμόλιε.* [Bong. p. 151. Reisk. II. nr. 40. pag. 364.]

Πρὸς Τιμοκράτην. Incipit: *Ἀφίξαι μὲν ἡμῖν ἀπὸ τῆ θεάτρης Τιμόκρατες.* [Bong. p. 128. Reisk. II. nr. 41. p. 379.]

Κατὰ τῶν πεφηνότων. Incipit: *Τὰ μὲν ἀγγελλόμενα πάντες ἀκούομεν.* [ed. Bongiou. pag. 1. Reiske II. 34. pag. 296.]

Κατὰ Σευήρη. Incipit: *Πάρεστι μὲν οἱ διακόντες ἡμῖν, ὑπήκωνται.* [Hæc est or. eadem, quam Morell. t. II. nr. XXX. ediderat sub titulo *πρὸς τὴν βελήν* quam Bong. pag. 192. e cod. vbi, vti in Aug. I. inscripta est, *Κατὰ Σεβήρη*, tamquam ineditam recudi curauit. v. Reisk. init. not. ad h. orat. III. n. 58. pag. 226. et in Animadu. ad gr. auct. vol. V. p. 418. *Hartl.*

Περὶ τῷ πλέθρῳ. Incipit: *Ἐπεὶ πολλὰς ὁρῶ χάριν εἰδόμενος Πρίκλῳ τῆς προσηύκης.* Bongiou. pag. 138. Reiske I. nr. 10. pag. 261.]

Ἀντίοχῳ παρὰ μνηστῆρος. Incipit: *Ἦγῶμαι προστήκων ἐν ταῖς πενθῶσι μένον.* [Bongiou. pag. 239. Reiske II. nr. 39. p. 353.]

3) *Declamationes* variae siue *μελέται*, vt in eodem Barberino cod:

Κωλύσαι Σοκράτην ἐν τῷ δεσποτηρίῳ διαλέγεσθαι, καὶ ἀντιλέγει τις. Incipit: *χαλεπὸν μὲν εἶπέν τι καὶ τῶν πάντων δικαίων.* [Editam esse hanc orat. a cl. Morellio, e cod. Veneto, paullo ante ostendimus.]

[P] Φιλάργυρος ἐρασθεὶς ἐτέρως καὶ μισθὸν ἀπαιτῆμενος ἑαυτὸν παράγγελλει. Incipit: Εἰ μὴ καὶ ὑμεῖς ἀργύριον, ὦ Βασιλῆ, τῷ κανέῃ μ' ἀσπράξισθε, ἥδ' ἂν μηδὲν δοῖς. *Fabr.* Est in codd. Medic. et Matrit. conf. *Bandin.* cat. II. p. 363. nr. 23. *Iriarte.* cat. p. 167. fol. 68. cod. XLVIII. et e cod. *Bauar.* II. edita a *Reiskio.* *Harl.*

Ἐγγράφατό τις τὸν ἑαυτῷ παῖδα βελούσως, ὁ παῖς ἀκριτος ἀποθανεῖν ἄξιός κατα τὸν περὶ τῶν ἀκρίτων νόμον. Incipit: Τὸ μὲν ἐν, ὦ πολίται, μὴ πρὶν ἐναί μοι καεὶν. *Fabr.* Excerpta ex cod. Veneto dedit *Villoison* l. c. pag. 11. in lucem protulit declam. *Reiske* ex cod. *Bauar.* — Est quoque declamat. illa in c. Medic. v. *Bandin.* II. p. 363. n. XXVII. *Harl.*

Et in bibl. Vaticana: Μετὰ τὰ ἐν Χαιρωνείᾳ Φίλιππος ἐζήτησε τὸν Δημοσθένην, ὁ δὲ ἄνθρωπος ἤντησε πέντε ἡμέρας εἰς διάσκεψιν. ἐν ταύταις ὁ Δημοσθένης ἀποθανεῖν ἄξιός. Incipit: Ὁν μὲν ἐβελόμην, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τρέπον ἀποθανεῖν. *Fabr.* Exstat in codd. Medic. v. *Bandin.* II. pag. 362. nr. XIII. et pag. 552. nr. XXX. Fragmenta illius duo, a *Macario* excerpta, dedit *Villoison* l. c. pag. 13. integrum vero *Reiske.* *Harl.*

Νόμος ἦν μετὰ τῷ Τυράννῳ καὶ τῷ παῖδι ἀποσφάττεσθαι ἕτερος νόμος, τὸν τυραννοκτόνον δ', τι βέλαιτο αἰτῶν. Τυνή τις τὸν ἑαυτοῦ ἄνδρα τυραννῶντα ἀποσφάττασαι, εἰς δαρεῖν αἰτῶν τὸν παῖδα. Μελετῶμεν τὸν ὑπὲρ τῆς τυραννοκτονίας λόγον. Post protheoriam incipit: Ἐδε μὲν, ὦ ἄνδρες, τὴν ἔγω δια τὰς νόμους παραδεδωκυῖαν. *Fabr.* Unicum servavit fragm. *Macar.* in cod. Veneto, teste *Villoisf.* l. c. pag. 12. Separatim eam a *Reiskia* e cod. *Bauar.* esse vulgatam, paullo ante iam observavimus. Est illa declam. integra etiam in cod. regiō *Matrit.* XLIX. fol. 27. teste *Iriarte* cat. codd. gr. pag. 167. in quo codice secundum *Iriarte* l. c. sunt plures ineditae:

Fol. 197. *Libanii or. ad Constantium imperat. pro admissa ab eo oratione, quam de illis ad senatum scripserat.* cum protheoria, quam *Iriarte* pag. 166. graece et latine adposuit. Post theoriam incipit gratiarum actio: ἄρα ἂν ὑμῖν, ὦ ἄνδρες, δοκίμη, (sic) χρεῖς ἀποτρεῶν φιλοσοφίαν ἐνδικῶς μεταποιεῖσθαι definit in haec verba, paene oblitterata: καὶ ἐνφορεῖσθαι τῷ — λήψεθ' διαίματος. Hanc censet *Iriarte* non modo typis incognitam, sed intermissas etiam singularem, aut saltem rarius obuiam.

fol. 202. averso: Πρὸς τὸν ἀξιώσαντα λέγειν ἐκ τῷ παραχερήματι in quendam petentem, ut ex tempore oraret. Inc. ἀλλ' εἰ καὶ σφόδρα ἦν σέφος ὁ Φειδίας — — Φάντε μοι εὖ ἀποδῆξαι. definit: ὥσπερ οἶμαι ἐπὶ τῶν σοφιστῶν, εἰ μὲν προσέχεσιν· οἱ δὲ ὄ.

fol. 208. avers. εἰς τὰς σοφιστὰς τῷ αὐτῷ εἰσιδεῖν (*Libanii*) in *sophistas*. Incipit: Ἀλλὰ καὶ Προδίκος ποτὲ καὶ Γοργίας διατρεβόντων ἀθήνησι προσέχόντινες· definit: ἡ τῷ ὀδυσεύει τῇ γυν. ἀλκῇ ἐπεποιθεῖ.

fol. 22. averso: *Filii infidiarum a patre accusati oratio:* post argumenti summam incipit: τὸ μὲν εὐτυχέστερον, ὦ ἄνδρες μὴ πρὶν ἐναί μοι καεὶν τῷ τ' ἂν ἀβῆναι τὸ φῆμα. definit: εἰ, μία πλεονεξία μόνῃ τῶν δικαίων ἡ βλάβη. Reliquas, quas *Iriarte* habet, ineditas, in hoc codice *Matritensi* servatas iam laudavi.

Villoison l. c. ex *Macario* citat fragmenta aliarum ineditarum declamm. *Libanii*:

Pag. 81. cod. vers. ἐκ τῆς μελέτης, ἐν ᾗ ἀπολογεῖται τις ἀποκηρυττόμενος, διὰ τῇ μὴ θεράπειν νοσῶσαν τὴν μητρίαν, ἰατροῦ ὄν.

Pag. 82. fol. rect. ἐκ τῆς μελέτης, ἐν ᾗ Δημοσθένης αὐτὸν προσαγγέλλει: Eadem est, quae e cod. Bauar. edita est a Reiskio.

Pag. 89. vers. ἐκ τῆς πρὸς βασιλέα ὑπὲρ τῶν μαζῶν ἱερῶν αὐτῶ.

Pag. 90. fol. rect. ἐκ τῆς εἰς τὴν τῶν πολεμίων καταδρομῆν.

Ibid. ἐκ τῆς κατὰ τῶν πλεονεκτέντων.

Ibid. ἐκ τῆς πρὸς μαθητὰς ὁμιλίας: quam vero Villosion probabiliter arbitrat, esse eandem, ac illam περὶ τῆς λόγῃ πρὸς τὰς νέας, in edit. Morell. tom. II. pag. 568. et in Reisk. — Ibid: p. 90. vers. est vnicum fragm. ἐκ τῆς πρὸς τὰς αὐτὰς (μαθητὰς) δευτέρας.

Pag. 92. rect. ἐκ τῆς κατὰ τῶν λοιδόρουντων. Harl.

Scripta Libanii deperdita.

Quamquam tot et tam multa, ut iam retuli, Sophistae huius scripta servata sunt, non dubium tamen, plures eius uti epistolas, sic orationes quoque periisse, ex quibus haec paucae modo a me commemorabuntur:

Λόγος κατὰ τῶν παιδαγωγῶν, scriptus Nicomediae aduersus calumnias paedagogorum. *Socrates* III. i. hist. eccles.

Oratio de laudibus imperat. Valentis. Meminit *Libanius* ipse in vita sua, tom. 2. Opp. pag. 48.

In mortem Eusebii (viri consularis, fratrisque Hypatii) id. pag. 60.

In laudem Richomeris, ducis. id. p. 69. 70.

Ad Antiochenos, tempore caritatis annonae. id. pag. 67.

Oratio triduo composita in Lynochi laudes, Bithyniae praefecti, memoratur [P] a Libanio libro tertio epistolarum, a Zambicario latine versarum, epistola 247. ad Anatolium.

In laudes Clearchi. lib. i. epist. 40. ad Clearchum.

Eaus Philarchi. id. III. 40. Epistola ad Philarchum.

Eaus Spectati. id. III. 258. Epist. ad Anatolium.

De ratione cum laude imperandi, scripturum se promittit *Libanius* III. 87. Epistola ad Hysabium.

Dialogum ad Gorgiae Platonici imitationem compositum memorat lib. i. Epistola 64. ad Aphemium.

Fuere etiam, qui ad imper. Valentem deferrent, scripsisse eum laudes Procopii, tyranni, id tamen factum a se negat in vita p. 54.

Variae συμβελαί ad imp. Theodosium habitae, quarum meminit Libanius in Oratione pro Ethnicorum templis, sub init.

Nova editio Operum Libanii, Romae promissa.

Iam Anno MDCCXII. *) spes facta est nouae operum Libanii editionis, sex voluminibus in fol. parandae ab abbate, *Leohardo Adami*, atque meliøre versione et longè pluribus orationibus, declamationibus et epistolis, hactenus ineditis, ex Vaticana et aliis Italiae Germaniaeque bibliothecis locupletandae. Quamquam vero primus tomus eodem anno proditurus promittebatur, nec dum tamen, quod sciam, hoc, quo ista scribo anno MDCCXV. prela euasit. Quandocumque autem absolueret opus hoc erudito editori feliciter dabitur, iucundissimum haud dubie omnibus atticae eloquentiae et eruditae antiquitatis studiosis munus offeretur. *Fabr.* Enimvero illa spes, (vt ait *Wolf.* in praef. ad edit. epistolarum mai. fol. 2.) paullo post cum ipso, a 1719. fati functo, decollauit. *Harl.*

CAPVT XLIV. (olim XVIII. lib. V. in parte quarta.)

DE THEMISTIO EUPHRADE.

- I. *Themistii Euphradae actas et vita.* II. *Alius Themistius, signifer Agnoctarum.* III. *Orationes Themistii XXXIII.* IV. *Codd. MSSi et editiones orationum.* V *Index scriptorum, qui in orationibus memorantur.* VI. *Themistii, quae exstant Paraphrases in varios Aristotelis libros, earumque editiones.* VII. *Index scriptorum, in paraphrasibus ad Aristotelem laudatorum.* VIII. *Scripta deperdita Themistii.* IX. *Themistii locus de Empedocle.*

[Cum auctario G. C. Harles.]

I.

THEMISTIVS, Paphlago *); ex loco ignobili *), Eugenii *), philosophi nobilis filius, quem

y) Vide Acta Eruditorum A. 1712. pag. 431. et Memoriae literarias Trevoltinae illius anni mense Augusto p. 1473. Menagiana T. 3. edit. Amst. p. 577. *Diarium eruditorum Italiae* T. XXVIII. p. 252.

a) Innuit hoc Themistius ipse orat. 2. pag. 28. edit. *Harduini*, qui in hac vita Themistii pulcre adnotauit, nec non *Tillemontius* in hist. imp. tom. V. pag. 816. *Ionsius* III. 16. de scriptoribus hist. philosophicae, et ante hos *G. Remus* in Themistii Vita. Adde Themistii Orat. 27. p. 333. *Fabr.* Addi possunt, qui de Themistio, eius vita, ingenio, eruditione, scriptisque et honoribus egerunt, *Constantius*, imp. in or. de Themistio, philosopho, in senatu recitata, in ed. orationum Themist. *Harduina*, pag. 18. sq. — Themistius ipse in orat. (XXI. ed. *Hard.* p. 352. sq.) de sedis praerogatiua in senatu. *Dionysius Petavius* in vita (breui) Themistii, ed. orat. *Petauii* atque *Hard.* praefixa; *Pope-Blount* in censura etc. pag. 229-231. *Brucker.* in histor. critica philos. tom. II. pag. 484-490. et in adpen-

dice s. vol. VI. pag. 388. *Saxius* in onom. litter. L. pag. 415. sq. Atque ego in Introd. in hist. L. Gr. II. pag. 330 sq. plura de Themistio adnotauit. Floruit vero ille sub imp. Constantio, Iuliano et sq. et primordia principatus Arcadii adigit. *Harl.*

b) *Euspathius* ad Iliad. 7. pag. 306. ἡδὲ Ἰουλιανὸς αἰς ἀνδρὲς ἀγαθὰ γένοιτο φανόλης πατρὶδος. Καὶ τὰς ἰδαίε μὲν καὶ τὸν σοφὸν Θεμιστίου προσηγορίαν, ὡς ἱκανὸς πα ἱστορεῖ. Cane itaque credas *Patricio*, qui Themistium Nicomediensem fuisse putauit p. 141. discussionum peripateticarum, licet decussit ille aliquando Nicomediae, et orationem XXIV. ibi habuisset.

c) *Photius* in bibl. cod. LXXIV. Πατρις δὲ τοῦ Θεμιστίου Εὐγενίος, καὶ φιλοσοφίας. Ad hunc Eugenium Epistola Iuliani XVIII. Nescio, patremne an auum innuat per ἀρχηγίτην τῆς αὐτοῦ οἰκίας Themistium, quem imp. Diocletiano carum innuit or. V. p. 63. *Constantius* quidem imp. in epistola, qua Themistium senatui commendat, parentis etiam ipsius et maiorum

quem senem defunctum [P] oratione *) celebravit. Eloquentiae laude clarissimus, ob eam cognominatus est *Euphrades* *), non in orationibus modo suis, sed in commentariis quoque ac paraphrasis *disertissimus scriptor ut lucidus, et omnia ad facilitatem intelligentiae renovans* *); Iuvenis admodum *); quum sub egregia patris disciplina *) atque in Ponto Asiae *) litteris et philosophia esset imbutus, commentarios [P] in Aristotelem composuit, statim simulac, auctore invito, in manus hominum venirent, probatos eximia etiam philosophia *) atque diffenter deinde lectos ac laudatos ab iis, qui philosopho vel intelligende vel illustrando dederunt operam.

Nicomediae XX. annos philosophiae discendae impendisse, doctissimus *Isidorus* scribit pag. 294. de Scriptoribus historiae philosoph. Sed verius est, tot eum annos docuisse CPoli *) , antequam Romam petiit, vnde laetissimis licet conditionibus, ut ibi doceret, imperatoris etiam implorata auctoritate inuitatus, breui tamen post, CPolin iterum rediit, ibique commoratus est, ubi uxorem duxerat, et liberos *) procreaverat, atque disciplina sua, docendo philosophiam et eloquentiam, magnam nominis famam laudemque est consequutus. Atque Antiochiae etiam in Syria, et in Galatia, graeca regione *), et Nicomediae *) versatum se innuit. Quamvis vero Aristotelis dogmata praecipue profiteretur, vnde hunc philosophum *περὶ ἀξιοσύνης βίης τε καὶ τῆς σοφίας in vita ac doctrina sapientiae ducem sibi constituisse* adfirmat orat. 2. pag. 26. tamen, ut platonicae dictionis studiosum se ostendit, ira et Pythagorae templa non minus ac Platonis, quam Aristotelis delubra auditoribus suis aperuisse se testatur orat. 23. pag.

horum inserit laudes. *Θεοί τε δὲ, inquit, ἀ χρεὶ πάλαι δὲ δῶν, ἀλλ' οὐκ ἔμοι γίγναι γάμοις, ἀλλὰ καὶ πάλαι καὶ ἐν πατρίδι καὶ τοῦτον μοι γνωστὸν τὸν ἀνδρα περὶ τοῦ καὶ πάλαι τῶν προγόνων οὗτ' ἀκατάλαγαν, ὅς ἐστι πάλαι μίμνηται λόγου.* Alius Eugenius, quemadmodum et *Themistius* alius, qui adversus Io. Philoponum de resurrectione scripsit, teste Photio cod. XXIII.

a) Est illa in Harduini editione orat. XX. qua patrem celebrat, ut non modo Aristotelicae, et quam cum hac conciliandam putabat, Platonicae, sed omnis philosophiae peritissimum, et vita ac moribus sapientiam, quam docebat, exprimentem, Senem et *ἐλευόμενον ἐπὶ χρεὶα* obiisse testatur p. 237. Præterea sub init. orationis meminit.

b) *Euphrades* vocatur in editionibus Aldina, H. Stephani etc. a Simplicio quoque in Aristotel. VI. Phys. pag. 226. ne alios iam memorem. *Euphrades* maluit dicere Hermolaus Barbarus, quod cephrasi perspicua Aristotelis libros enarravit. Ab eadem perspicuitate *lucidissimi doctores* cognomentum tulit a Scholasticis, notante *Gesnero* in bibl. ac *Michele Neandro* in Gnomologia Stobaeana p. 70. *Lucidissimum* vocat *Marcus Antonius Zimara* in contradictionibus et solutionibus ad *Themistium*. Vide et Acta Erud. A. 1685. pag. 461.

γ) *Boetius* 2. de differentiis Topicis p. 871.

g) *Themistius* orat. XXIII. pag. 294. *Ἐμοὶ γὰρ ἔστι συγγράμματα ἅτα περικείμενα — ἰμφοῦνται δὲ ἡμεῖς τὸν ἰὺν τὸν Ἀριστοτέλην,*

h) Orat. XX. p. 234. patri defuncto gratias agit, quod ab eo Aristotelis caliginem edocui esset dispellere. Hinc orat. XXIII. pag. 294. ait, se in Commentariis suis ad Aristotelem τὸν κληρὸν *ὑπεκρίσας, ὅτι παρὰ τῶν αὐτῶν πατέρων διεδίδετο.* De hoc parente *Themistii* Constantius imp. in orat. pag. 23. *ἔ το ὄνομα ἀπὸ τοῦ ἀπὸ κρη δαΐου τὴν ἀρετὴν φιλοσοφίαν, καὶ ὅτι χῶρος, ἔτε ἔδου, ἔτε πόλις ἀδελφία τῆς Εὐγενίας δέξας ἀνέκρετο.* etc.

i) Orat. XXVII. pag. 352. sq.

k) Or. XXIII. (in qua multa de se dixit.) p. 295. sq. narrat philosophum Sicyonium (Celsum) senis Chalcidensis, (Iamblichi) discipulum τὸν ἀπρεπτατά τε καὶ ἀδολύτατα τῶν γε ἰσ' αὐτῶ. *Ἐλλήνων ἀντιληφθέντα φιλοσοφίας, lectis Themistii commentariis, ad ipsum vna cum discipulis suis CPolin aduolasse, atque dubiam horum sententiam oraculo Apollinis fuisse confirmatam.*

l) Ita rectius locum orat. XXIII. p. 298. intellexit Harduinus.

m) Constantius epistola a senatum pag. 22. Cui adde, quod *Themistium* de obitu filii cognominis solatur *Libanius* in epist.

n) Ibid. pag. 299.

o) Orat. XXIV.

pag. 298. Ἀφροδίτην αἰεὶ συμπλέκων ταῖς Μήραις, *Venerem et Gratias perpetuo cum Mater coniungere copotus*. Orat. 24. pag. 303. ἀλλ' ἐπιτέχεται Ἀφροδίτη, καὶ χαρίτες ἐπαινῶσι τῷ ἑφορῶν ἔργῳ, ut idem loquitur orat. 26. pag. 319. *effusa Venus est, ac Gratias effulgens, quo velut illecebris hominum animos attrahant*. Πλάτωνι συνὴν τῷ Θεοπεσίῳ, καὶ Ἀριστοτέλει συνδιατρώμενος, Ὀμήρῳ δὲ ἔχων δυσπαλλάκτως, cum diuino Platone uagor, cum Aristotele habito, ab Homero vix diuellor, orat. 33. pag. 366. Philosophiae quidem platonicae aequae ac peripateticae peritum se demonstrauit in commentariis ad Platonem, quorum Photius *) non τῶν ἔξω modo, ut Ilibanii, cuius plures [?] ad eum epistolae existant, sed Christianorum quoque, ut Gregorii Nazianzeni, cuius est ad eum epistola CXXXIX. et CXL. qua posteriore eum βασιλεὺς λόγων adpellat. Nec minus, vti esset idolorum cultor, apud imperatores gratus fuit, Constantium quidem, a quo florens annis *) in senatum a. C. 355. cooptatus, atque iteratis litteris a. 361. ad maiores honores *) commendatus, et ob panegyricum, imperatori dictum, statua aerea *) donatus est, atque philosophia eius ὁ κόσμος τῆς ἐαυτοῦ βασιλείας imperii sui ornamentum *) adpellata. Apud Iulianum, cuius ad eum existant epistolae, et a quo a. C. 362. ornatus est praefectura urbis CPol *). apud Iulianum

p) Photius cod. LXXIV. *Ἐπὶ δὲ καὶ αἱ τὰ Πλάτωνα ἀντὶ ἡγγιστοῦ πόσι*. Ex his suspicor esse quaedam Themistii, laudata Stobaeo in florilegio. Fabr. In Stobaei form. CXIX. in omnibus illius editt. etiam in prima Trincauelli et codice Paris. A. fragment. quoddam tribuitur Themistio. Sed Wyttenbach, qui illud gra. et lat. cum obs. suis adiecit calci editionis suae Plutarchi de sera num. vindicta pag. 129. seq. Themistio; quod in superfluis illius scriptis non existit, et commentariis, non dialogos, constat eum scripsisse atque scribendi genus adeo diuersum sit et abhorrens a reliquis eius scriptis, ut vel in perditis libris id ab eo scriptum esse non potuerit, id abnegat, et adserit Plut. Locum vero refert ad libros Plutarchi de anima perditos, et ostendit, nihil frequentius esse in Stobaeo, quam errorum et confusionem in nominibus auditorum. Harl.

q) Idem Photius: *Ἐπὶ δὲ Κωνσταντίνῳ ἔτι ἄλλος ἓν, ὃφ' ἔχει ἑντάλιν τῇ τῶν Ῥωμαίων γερουσίᾳ ὡς καὶ ἄλλος αὐτῇ τὴν ἐν Ῥώμῃ γερουσίᾳ ὑπὲρ αὐτῆς παρὰ τῷ βασιλεὺς ἀποσταλὲν Ἐπιστολὴν ἔχει*. Adlata est illa Constantii epistola pro Themistio, clarissimo philosopho, leuataque in senatu, Kal. Sept. COSS. Arbitione et Lolliano, legit autem Iulianus, clarissimus praefectus. Exstat plena magnificarum laudum Themistii graece et latine in editione orationum illius Harduiniana pag. 18. 23. Confer Iac. Gothofredum ad codicem Theodosianum tom. 2. p. 47. sq. et Harquinum ad orationem Themistii 2. qua Constantio gratias agit.

r) Lege 12. de praetoribus, in cod. Theodosio-

no lib. 6. tit. 4. *Themistius quoque, philosophus, cuius augeat scientia dignitatem*.

s) Themistius orat. IV. p. 54.

t) Orat. XXXI. pag. 354. qui locus insignis non est praetereundus, quum Themistii, quanta etiam apud insequutos imperatores fuerit auctoritas, insigniter demonstraret: *ἀρχὴ καὶ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΣ, (ita pro Κωνσταντίνῳ legendum) ὁ κόσμος τῆς ἐαυτοῦ βασιλείας τὴν ἑαυτοῦ φιλοσοφίαν ἀπὸν ποδῶν αὐτῶν ἀρχὴ βασιλεὺς Ἰουλιανὸς τῆς οἰκουμένης καλίστης προσβεντῆν αἶψα, ἢ μόνον τῆς Καλλιπόλει, καὶ τὰ πρῶτα φερύου φιλοσοφίας ἐν γράμματι ἐμολογήσας ἀρχὴ Ὀυλίας, ἔπειθ' αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἑμῶν λόγων πολλὰς ἰκανὸς καὶ ῥητικῶς, σπουδαίοντες πρὸς Ῥωμαίους, ὡς αἰτίας αὐτῶν γυνώσκοντες τῆς ἑμῆς ἰσχυρίας· ἀντὶ τῶν ὑψηλοτάτων δρόμων ποιῶμαι τὰς τῷ Θεοδοσίῳ φωνάς, τὰς πρῶτον ὑμῶν ἀναγνωσάσας*

u) Suidas in Θεμιστίῳ, cui addendum tetraastichon, praemisit editioni Aldinae operum Themistii: *Θεμιστὶς εἶχε αἰς ἐαυτὸν, ὅτε ὑπερχον αὐτὸν ἐκείσιν ὁ βασιλεὺς Ἰουλιανός*.

Αὐτοῦ αἰδέριος ὑπερήφανος αἰς πόδιν ἔλθει,

Αὐτοῦ ἀγγυρίης, αἰσχος ἀκαρίσιος,

Ἡ δὲ καὶ κράττω· ἀνὰ δὲ ἔγινε μίχα χάρις.

Δεῦρ' ἀνάβηδι κατὰ, νῦν γὰρ ἀνὰ κατίβης.

Hoc ita latine Iustus Lipsius ad Senecae epistolam LXVIII.

Aetherea in sella positum te cura subivit

Sellae argentatae; Proh pudor et macula?

Maiores eras humilis; minor es nunc, sublimatus.

Descende, ut possis scandere nunc iterum.

Ionianum et Valentem, Valentinianum, Gratianumque, qui eum dicentem libenter audierunt, atque aliquando in re maximi momenti, ut Valens, quem fauentem [P] Ariano dogmati a persequendis *) Catholicis dehortatus est, illi sunt obsecuti: maxime vero apud *Theodosium* M. qui munificum ipsi se praebuit¹⁰⁾, et praefecti Urbis CPol. dignitatem iterum obtulit Kalendis Sept. a. C. 384. *) atque in Occidentem profecturus Arcadium, filium *), ipsi commisit informandum. Theodosii γραμματεὺς dicitur Themistius a *Ioanne Tzetze* Chiliade VI. versu 339. Ipse quidem orat. XXI. ad senatum CPol. pag. 352. testatur, per quadraginta fere annos operam suam collocasse gerendae reip. atque obeundis legationibus, qui si ab anno 347. quo imp. Constantium primum adfatus est, computentur, adhuc in vivis fuit a. C. 387. Ac senem se atque aetate confectum iam saepius de deponendo, quod ges- sit, munere cogitasse, scribit orat. XVI. quam a. 383. habuit, sub init. Πολλάκις ἐβδελυσάμην κατ' ἐμαυτὸν, ὅτι μοι καὶ τῷ σώματος πεπονημένος καὶ τῷ γήρεως ἐπιδιδόντος, καταθετέον ἤδη τὴν πινυκίδα, καὶ ἀφεκτέον τῷ διοχλεῖν ἐπὶ τὰς βασιλέως ἀκοαῖς ἐπὶ τοῖς λόγοις.

II. *Alius*

In *Planudae* Anthologia Epigrammatum graeco- rum lib. 2. pag. 274. hi versus non trahuntur Themistio ipsi, sed Palladae; [in *Brunckii* tamen Anal. II. pag. 404. Themistio:] nec sub Iuliano, sed sub Valentiniano ac Valente praefectus CPolis Themistius fuisse traditur, Παλλὰδ' ἢς Θεμιστίου τὸν φιλόσοφον, γενόμενον Κωνσταντινπόλεως ὑπαρχὸν ἐπὶ Οὐαλεντινιανῷ καὶ Οὐαλέντοις. Sed Aldinae inscriptioni Suidas, ut dixi, testimonio suo suffragatur. *Fabr. Petav.* ad Them. orat. VI. pag. 580. (in edit. Harduini, or. XVIII. p. 487.) coniicit, non a Iuliano, vel Valente, sed a Theodosio praefectura urbis ornatum fuisse Themistium et graecum epigramma, quod Themistio, cuius ambitionem hoc carmine perstringi arbitrat, ita latine reddidit:

*Fornice in aetherio residentem, argenteus ad se,
Fornicis alterius pro dolo! orbis, agit.
Qui melior fueras, nunc peior factus in imum;
Adscende in summum, qui modo lapsus eras.*

Ibidem idem ille refutat Mureti sententiam ad Senecae epist. LXVIII. et epigr. explicat. Tamen non plane repugnat iis, qui Themistium, dixerint, saepius praefectura urbis esse donatum: quod verum est. Nam de Theodosio, id muneris in Themistium deferentē, manifestum sit, ex or. XVII. a *Fabr.* etiam citata. Atque eum a Iuliano iam antea illo honore fuisse mactatum, praeter Suidam et auctorem epigram- matis mem. quod in superiore cap. vidimus, in cod. XXIII. plut. 57. Medic. alii Libanii opusculo adhaerere, (in cod. XXV. plut. 87. additum est cod. Themistii paraphras. in Aristot. libr. de animis. v. *Bandin.* III. col. 409.) colligi poterit ex *Atme-*

rii oratione VII. qua laudes urbis CPoleos et Iulia- ni Augusti celebrantur, dicta a. 362. Namque in illa oratione post laudationem senatus CPolitani, agit de praefectura urbi, cuius quidem munus lucu- lenter, non nomen, designatur: illius tamen elo- quentiae eam impertit laudem, ut vix alii quam Themistio tum potuerit tribui, bene observante locumque mutilum acute sanante *Wernsdorfio* in nota ad eam orat. pag. 555. sq. edit. Himerii eclogar. et declamatt. Pluribus tamen *Wernsdorf.* suam sententiam exposuit atque ornauit in notis copio- sioribus ad eandem orat. quam ego separatim, ante vulgatam maiorem eclog. et declamationum edi- tionem, in lucem prodire iusseram *Elmangae* 1785. 8. ubi ad §. XV. pag. 131. sq. praeter ea colligit ex Themistii oratione XXXI. Themistium legatum a CPolitani, ut videtur, ad Iulianum profectum fuisse sine dubio auspitiis imperii gratulatum, et initio a. 362. ab Iuliano, legatione illa conciliato, fuisse praefectum urbi designatum, sequentique anno 363. (v. *Vales.* ad *Ammian.* XXX. 4. pag. 455. et *Wolf.* ad *Libanii* epist. 196.) successorem accepisse *Modestum. Harl.*

v) *Socrates* IV. 32. *Sozomenus* VI. 36. *Tripar- tita* VIII. 12. *Nicephorus* XI. 46. hist.

w) *Themistius* Orat. XXIII. pag. 292.

x) Vide *Harduini* notas ad orationem XVII. qua imperatori gratias agit Themistius.

y) *Themistius* orat. XVIII. pag. 224. licet hoc incredibile videatur *Tillemontio* in vita Theodosii c. 13. et nota 14. tom. 5. historiae imperator. p. 493. 948.

Hhhhh

II. *Alius Themistius, Signifer Agnoëtarum.*

Cum hoc Themistio confundendi plurimis recentioribus auctor fuit *Nicephorus XVIII.* 5. *Themistium* alterum, longe iuniorem, neque, ut ille a Christi sacris alienum ^{a)}, sed diaconum Alexandrinum ^{aa)}, [P] qui auctor fuit sectae, quam a dogmate, quo Christum Λόγον multa ignorare contendebant, *Agnoëtar*-alii ^{bb)} adpellant, Damascenus haeresi LXXXV. *Themistianos*. Theodori, monachi Alex. ελεγχον aduersus hunc Themistium, et Themistii, qui et Καλώνυμον se adpellauit (Καλώνυμος τῷ καὶ Θεμιστίῳ ἀπολογία ὑπὲρ τῶ ἐν ἀγίοις Θεοφάβῳ, et μονόβιβλον aduersus Theodorum, quem Theodorus tribus aliis libris confutauit, memorat Photius cod. CVIII. Idem cod. XXIII. testatur, Themistium *pro resurrectione* mortuorum scripsisse aduersus Ioannem Philoponum. De Themistii huius opere aduersus Coluthum, et antirrheticis aduersus Theodosianos, memoratis in Actis Synodi VI. et in Concilio Lateranensi a. C. 649. atque a S. Maximo in tomo dogmatico aduersus Heraclii echesin, vide *Cotelerii* notas ad tom. 3. monumentor. ecclesiae graecae pag. 641. sq. [adde infr. in vol. IX. vet. edit. lib. V. c. 37. 9. et c. 38. 9. pag. 367. 384. et 409.]

[P] III. *Orationes Themistii philosophi, quotquot exstant in editione locupletissima Harduiniana.*

1. Περὶ Φιλανθρωπίας, ἢ Κωνσάντιος. *De humanitate et clementia imper. Constantii*, quem primum adlocutus est Ancyrae in Galatia, a. C. 347. adhuc inuenis, διότι, ut in praemisso scholio adnotatum est, εἰδὲ πάντα κρατὲς τῆς ιδέας. Ideo dicendi characterem non prorsus

ac) Hallenses Obseruatt. select. tom. 1. Qbf. 15. Nicephori sententiam audacter defendunt, disputantque, Themistium philosophum fuisse utique Christianum, atque eundem Agnoëtarum promachum, deinde vero alium iuniorem eiusdem nominis exstitisse, qui haeresin illam resuscitauerit, atque de hoc loqui Liberatus in breuiario, Sophronium, patriarcham Hierosol. in Epistola Synodica, aliosque. Sed non possum mihi persuadere, quemquam, qui Themistii, philosophi, scripta euoluit, vel iuniorum ethnicorum scriptorum, eum laudantium, loca considerat, serio posse adfirmare, eum Christi sacris addictum fuisse. Argumenta vero, quae pro isto paradoxo adferuntur, leuia sunt. Nam & ob Nazianzeni ad Themistium epistolas Christianas erit Themistius, quidni et Libanium Christianis adscribemus, cui ita familiariter scripsit non Nazianzenus modo, sed et Nyssenus, Basilus, Chrysostomus? Omitto caetera, neutiquam fortiora, tantum noto pag. 184. Hallenses bis calami errore pro Socrate Eusebii nomen posuisse. [add. Brucker l. c. H. pag. 488.]

aa) Liberatus breuiario c. 19. *Timotheus, epi-*

scopus Alex. magis sententiam Seneri (Eutychiani) secutus est. Cui cum diceret Themistius, diaconus eius, si corpus Christi corruptibile est, debemus eum dicere et aliqua ignorasse, sicut de Lazaro. Respicit verba Ioh. XI. 34. ubi posuisti eum, de quibus conferendus Suicerus tom. 2. thesauri p. 208. et Mich. le Quien ad Damascenum de haeresibus tom. 1. p. 107. Caeterum Timotheus iste iam a. C. 535. diem obiit, vnde fallitur praestantissimus Caveus, qui Themistium eius Diaconum refert ad a. C. 605. Rectius Harduinus ad a. C. 519.

bb) De Agnoëtis praeter Damascenum, qui singulari etiam scripto illos oppugnavit, aliosque, iam laudatos, consulendi *Eulogius* apud Photium cod. CCXXX. pag. 464. sq. *Leontius de scētis* epist. quinta p. 474. et *Gregorius M.* lib. VIII. epist. 42. ad Eulogium. E recentioribus *D. Insuper Fen-erbornius* de Agnoëtismo veteri ac recenti, tom. VIII. dispp. Giessemium, Io. G. Dorscheus Theol. Zachariae parte 1. §. 237. sq. Io. Forbescius instruction. Historico Theol. III. 19. *Petanius* dogm. theol. de Trinitate p. 113. et de incarnatione p. 79. edit. Paris et lib. XI. c. 1. [C. G. F. Walch. Hist. der Ketzerereyen T. VIII. p. 644. sq.] Breuiter Honorius Augusti-

profus obtinet. Incipit: τὸν σοι πρῶτον εἰσέρχεται λόγος, ὦ Βασιλεῦ. Editā primum ab Harduino, ex apographo *Diomyſii Petauii*, cum eiusdem versione latina, p. 1.

CONSTANTII, imp. epistola ad senatum romanum, missa a. C. 355. qua illis Themisium commendat pag. 18. Hanc primus cum versione sua ediderat atque orationibus quibusdam Themistianis prae miserat *Petrus Pantinus* Lugd. Bat. 1614. 8. recensuere versionem *Petauius* ac *Gabriel Cossartius*.

2. *Εὐχαριστήριος* siue *Gratiarum actio* ad imperatorem, a quo commendatus fuerat, dicta in senatu, eodem a. 355. Incipit: ἀφ' ἀν' ὑμῶν. ἄνδρες. δοκοῖν χρεῖς ἀποσερῶν. p. 24. Eam primus graece vulgavit *Henricus Stephanus* inter Themistii orationes decimo quarto loco; graece et latine *Georgius Remus*, Augustanus, primam inter orationes sex Augustales, Ambergae in Palatinatu a. 1605. 4. Cum noua versione sua dedit *Petauius* in vtraque editione, Flexiae 1613. 8. et Paris. 1618. 4. decimo quarto loco. Fallitur autem in notis idem Remus, atque ante eum *Iac. Cuiacius* lib. XVI. Obseruat. cap. 15. quum putant, hac oratione gratias egisse Themistium Constantio pro commendatione, quae exstat in cod. Theodosiano lib. 6. tit. 4. de praetoribus lege 12. qua imperator vult, Themisium adesse in designandis ex S. C. Praetoribus, et ius habere suffragii. Sed illud rescriptum multis annis post datum est a. C. 361. vt *Iac. Gothofredus* pridem monuit.

3) *Προσβευτικός*, oratio in legatione ad Constantium, imp. pro vrbe CPoli. a. C. 357. habenda Romae, vel transmissa tantum, Themistio CPoli ob hiemis asperitatem subsistente “). Incipit: Ἐστὶ μὲν ἕδ' ἄλλη πόλις δυνατόν. pag. 40. Haec est corona, quam se imperatori tenuisse dicit Themistius Orat. 4. pag. 54. aenea statua ideo ab eo honoratus. Primus ex apographo Petauiano edidit Harduinus cum *Petauii* versione. Hanc, ni fallor, orationem respicit laudatque [P] *Libanius* epistola ad Themisium quinta ex illis centum, quas I. C. Wolsius vulgavit.

4) *Εἰς τὴν αὐτοκράτορα Κωνσάντιον*. De eodem Constantio, qui illo anno 357. Romae triumphauit, oratio dicta CPoli in senatu. Incipit: Αἰγύπτιοι τὴν Ἀθήναν. pag. 49. Primus ediderat graece *H. Stephanus*, tertiam decimam ordine: deinde *G. Remus* secundam inter sex Augustales cum sua versione, deinde cum noua interpretatione *Petauius* itidem decimam tertiam in editione vtraque. *Fabr.* Falso inscribitur in cod. Paris. πρὸς Κωνσάντιον. conf. Hard. et Petau. p. 388. *Harl.*

5. *Ὑπατικός*, *Consularis* ad Iouianum, imp. a. C. 364. dicta primum Dadaftanis coram imperatore, cui eo cum aliis senatoribus obuiam progressus fuit: deinde iterum audiente populo CPoli, vt narrat *Socrates* III. 26. hist. Incipit: Βασιλεῦ, τὸ μὲν ἐπαυρῆν σε. pag. 63. Etiam hanc primus *H. Stephanus* vulgauerat, graece, ordine duodecimam; *G. Remus* cum versione sua tertiam; *Petauius* in vtraque editione cum noua sua versione duodecimam. In

H h h h h 2

hac

gustodunensis: *Agnoitae ab ignorantia disti. Hi dicunt, quod Christi Diuinitas ignoret futura de die nouissimo.* Similia *Isidorus* Hisp. VIII. 5. *Originum, Isidor Tununensis* p. 8. sq. *Chronici, Ra-*

banus Maurus libr. 2. de institutis Clericorum c. 58. etc. ac) v. Harduin. p. 387.

hac oratione pag. 67. sq. exstat celebris locus de hominibus, per vim atque leges ad certam religionis formulam non cogendis, quem citat *Socrates* III. 25. *Nicéphorus* X. 42.

6. Φιλᾶδελφοί, ἡ περὶ Φιλανθρωπίας, *Fratrum amantes, siue de benignitate s. humanitate*, de fratrum, *Valentiniani senioris ac Valentis*, concordia et laudibus oratio, post *Iouiniani* mortem dicta mense Decembri a. C. 364. ^{dd)} Incipit: ἐδεδώποτε, ὦ βασιλεῖς. p. 71. Primus graece e bibl. regis christianissimi cum versione sua, sed sub falso *Syneſii* nomine et minus emendate *Federicus Morellus* edidit Paris. 1604. 8. Hinc cum noua sua *Petrus Pantinus* pag. 81. deinde cum Fed. Morelli versione *Petauius* in editione *Flexiensii* quintam decimam, in *Parisiensi* decimam sextam cum versione *Pantini*, quam praetulit etiam *Harduinus*.

7. Περί τῶν ἡτυχηκότων, ad *Valentem*, imp. *Procopii*, tyranni, uictorem, pro his, qui per illos tumultus in calamitatem inciderant. Incipit: Οἴμαι σε θαυμάζειν. pag. 84. Dicta a. C. 367. totaque eo comparata, ut a crudeli vindicta imperatorem retraheret. Locum *Salomonis* *Prouerb.* XXI. 1. laudat hoc pacto pag. 89: Ἄλλ' ἐγὼ ποτε ὑποθέμην καὶ τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων *) ταυτὸ τέτο κομψευομένων, ὡς ἄρα ὁ νῦν τῷ Βασιλεῶς ἐν τῇ τῷ Θεῷ παλάμῃ δορυφορεῖται. [P] Καὶ δὲ τὸν κίνδυνον ὁρᾷν, πηλίκας αὐτῷ πρὸς ἀλλοτριαν τῇ Θεῷ πράξιν ὀρμησαντι, ἐκπεσεῖν τῆς χειρὸς τῆς Φυλαττήσης. Ego uero quam eleganter hoc ipsum *Affyrorum* litteris proditum animaduerti, Regis animum in manu DEI custodiri. Vnde ei, quantum imminet periculi, providendum, ne si ad agendum aliquid, quod a Deo sit alienum, feratur, custodiens se Dei manu excidat. Hanc orationem primus graece vulgavit *H. Stephanus*: graece et latine cum versione sua *G. Remus* quartam inter *Themistii Augustales*, *Petauius* septimam in utraque sua editione, cum nota interpretatione.

8. Πενταετηρικὸς *Quinquennialis*, quinto anno imperii *Valentis*, siue a. C. 368. Incipit: περὶ φύσεως βασιλικῆς. pag. 101. Primus cum versione sua vulgauerat *Petrus Pantinus* pag. 11. et cum eadem versione *Petauius* ^{f)} in *Parisiensi* editione A. 1618. numero decimam septimam. Sed *Harduinus* exhibet emendatam, auctamque e cod. MS. per *Gabrielum Cossartium*. Sub initium huius orationis *Themistius* laudat philosophiam, seque defendit, τὸ ὄνειδος ἀπωθύμενος τῶν σοφιστῶν, ut loquitur pag. 103 Cetera laudibus imperatoris virtutis ac clementiae dicata sunt.

9. Προτρεπτικὸς Οὐαλεντινιανῶ νέω. *Adhortatoria ad Valentinianum iuniorum*, trium vel quatuor annorum puerum, dicta A. C. 369. [conf. *Harduin.* not. pag. 438. sq.] Incipit: ὦ παῖ

^{dd)} *Harduin.* in indice orationum panegyricarum Chronologico scripsit: „a. CCCLXIV. — *Iouianus* moritur. oratio VI. Φιλᾶδελφοί sub finem anni, mense Decembri.“ contra in notis pag. 417. minus distincte curateque notauit, hanc orat. esse recitatam circa XVII. Kal. Ianuar. a. CCCLXIV. nam a Kal. Ian. incepit a. 365. Interim nota an. 364. vera est: *Harl.*

^{ee)} Non puto esse dubitandum, quin per Ἀσσύριων γραμμάτων sacri Scriptores hebraei intelligantur, licet in alia omnia abeat *Harduinus*.

^{ff)} *Petauius* suspicabatur olim, *Themistium* hac oratione prosequutum esse *Theodosii* quinquennialia. Verum, quum paullo ante obitum cod. mss. ex bibl. *Ambrosiana* *Mediolan.* sibi comparasset, in quo huic orationi praefigitur titulus; Οὐαλεῖς, ἡ περὶ φύσεως βασιλικῆς. Ἡρώται ἐπὶ τῆς πενταετηρίδος τοῦ Μαρτυρικῆς nam *Marcianopoli* illo a. 368. *Valens* bello Gothico fuit implicatus, *Petauium* igitur ex eo nisi recudendi operis sui consilium mors praecidisset, emendaturum fuisse coniecturam suam *Harduin.* in notis pag. 433. animaduertit. *Harl.*

ὡ παῖ δυοῖν ἀητήτων πατέρων pag. 120. Primus ediderat H. Stephanus graece, vndecimam ordine: hinc vtraque lingua G. Remus sextam, Petavius cum noua versione, in vtraque editione sua vndecimam. Themistio institutionem huius principis commissam, patet ex pag. 124. συμπαυδαγωγῆται δὲ σε ἐμοὶ Πλάτων ὁ κλεινὸς καὶ ὁ Θεσπέσιος Ἀριστοτέλης, οἱ καὶ τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον ἐπαυδαγωγῆσαν.

10. Ἐπὶ τῆς εἰρήνης, de pace Gothis data, orat. habita CPoli in senatu ad Valentem, imp. a. C. 370. Incipit: ὦ μὲν ἐγὼ σοὶ κατακορῆς pag. 129. Hanc quoque orationem, in cuius exordio ait, imperatorem a se velut annum tributum, anniuersariarum orationum pensationem flagitare, primus ediderat graece H. Stephanus ordine decimam: graece et latine quintam inter Augustales G. Remus; Petavius in vtraque editione cum noua versione sua decimam. Meminit Themistius pag. 133. suorum περὶ Φιλανθρωπίας λόγων, quibus imperatori difficulter quidem, at persuaferit tamen, vt pacem praeferret bello.

[P] 11. Δεκετηρικός, Decennalis, quinto anno imperii Valentis, a. C. 373. περὶ τῶν περὶ πάντων λόγων τῷ Βασιλεῖ. Incipit: ἄρα ὥσπερ τέφρανοι pag. 141. Primus edidit Harduinus ex apographo et cum versione Petauii. In hac quoque orat. pag. 147. locum Prouerb. XXI. 1. laudat his verbis: ἀλλὰ τε ἡγάσθην πολλάκις τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων· αἰτάρ ἔν καὶ τὰτο θαυμαστῶς ἀγαμαὶ καὶ ἐπανῶ· λέγει γάρ περ ἐκείνα τὰ γραμματα, τὴν τῷ βασιλέως καρδίαν τῇ τῷ Θεῷ παλάμῃ δευφορεῖσθαι.

12. De religionibus, ad Valentem, imp. oratio dicta non, vt Harduino videtur, a. C. 374. sed potius 364. vel 365. haud diu postquam habenas imperii Valens suscepisset, vt colligas ex p. 155. C. Prodiit latine ex versione Andreae Dudithii ad calcem sex orationum Augustalium, a G. Remo illustratarum, qui graeca reperire se potuisse negat. Neque Petavius postea reperit^{gg}), nec Harduinus: Petavius vero edit. priore num. XVII. posteriore num. XX. ex ingenio suo graecam tantisper versionem suam substituit, insertis passim, quae in orat. V. siue Consulari ad Iouianum, iisdem verbis Themistius dixerat, laudans imperatoris edictum, quo liberum reliquit suo quemque iudicio in colenda religione vti. At ab hac sententia longe postea Valens discessit, Arianorum ita fautor ac patronus, vt Catholicos grauiter etiam persequeretur. Alter vero Themistii λόγος προσφωνητικός, quo ab illa etiam persequutione Socrates IV. 32. et Sozomenus VI. 36.^{hh}) Valentem scribunt reuocatum

H h h h h 3

esse,

gg) In Hallensium noua Bibliotheca, germanice edita, sect. XXXIX. pag. 733. emendandum, 1) quod Andream Guditorium adpellat, qui est Andreas Dudithius. 2) quod Harduinus orationem illam in Themistio suo omiserit et Plinio suo inseruerit. 3) quod editionem silentio Harduinus oblitterauerit.

hh) Vt de argumento illius orationis conflet, verba Sozomeni, vt a Cassiodoro in hist. tripartita VIII. 12. sunt latine expressa, adscribam: Interea Valens, in Antiochia Syriae degens, Consubstantialitatis cultores vehementer fuisse persequutus nisi eum liber (λόγος) Themistii, philosophi, reuocaf-

set, in quo perorauerat, eum esse non oportere crudelem propter discordiam ecclesiasticorum dogmatum: quando etiam apud Paganos plus quam trecentarum sectarum differentia videretur, et unusquisque pro dogmate proprio in sententia diuersa consisteret. Et forte hoc Deo gratum magis esset, dum non facile cognoscitur, et diuerso modo glorificatur, vt unusquisque amplius timeat, dum integritatem eius scientiae, vel quomodo aut qualis quantusque sit, magis ignorat. His ergo Themistii ratiocinationibus aliquanto mitior factus est imperator.

esse, intercidit, ut recte *Baronius* ad a. C. 374. num. IX. [P] falliterque *Pagius*, qui hanc a *Dudithio* versam a *Socrate* innui putavit. Fallitur etiam in eo, quod illam post *Baronii* mortem de novo a *Dudithio* editam affirmat. Multis enim ante *Baronium* annis diem *Dudithius* obiit.

13. Ἐρωτικός ἡ περὶ κάλλος βασιλικῆ, *Amatoria*, siue de pulchritudine imp. *Gratiani*, dicta *Romae* a. C. 377. Hanc primus edidit *Harduinus* ex apographo *Petauii*, cum eiusdem et, (quod adinet ad extremam partem,) *Gabr. Cossartii* versione. Incipit: Σωκράτης ὁ Σωφρονίσκος. p. 161.

14. Πρεσβευτικός, dictus in legatione ad *Theodosium*, imperii collegam a *Gratiano* adscitum, a. C. 379. Incipit: Τίνας μὲν ὁ Θεοδοῦς αἶτε. pag. 180. Primus ediderat *Petrus Pontanus* pag. 104. cum versione sua, quam *Gabriel Cossartius* emendavit. Exstat et in editione *Petsuiana* utraque, num. XVIII.

15. Τίς ἡ βασιλικωτάτη τῶν ἀρετῶν, ad *Theodosium* de iustitia et beneficentia, dignissima principe virtute. Incipit: ἄρα ἢ τις Ὁμήρῳ τῷ γοναίῳ. p. 184. dicta a. C. 381. tertio *Theodosii* anno, ut diserte meminit pag. 391. Primus edidit *Harduinus* ex apographo *Petruiano*, cum eiusdem versione.

16. Χαριστήριος τῷ Ἀυτοκράτορι ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, καὶ τῆς ὑπατείας τῷ Σερατηῦ Σατορίῳ. *Gratiani* aetio ad *Theodosium M. de pace* a. C. 382. cum *Athanasico*, *Gothorum* rege, facta, et de consulatu, quem in annum proximum 383 quo *Quinquennalis* *Theodosius* celebravit, contulit in Magistrum militum, *Saturinium*. Incipit: Πολλάκις ἐβελυσάμην κατ' ἐμαυτόν. pag. 199. Etiam hanc primus ex *Petauii* apographo una cum eius versione vulgavit *Harduinus*: [quem vid. p. 473.] Exstat et MS. in bibl. *Caesarea*, ex quo codice cum publicare constituerat *Lambecius* in supplemento *Corporis* historiae byzantinae. Vide illum lib. V. de bibl. *Vindob.* p. 14. Laudavit etiam *Valesius* ad *Sozomenum* VII. 6.

17. Ἐπὶ τῇ χειροτονίᾳ τῆς πολιτείας. Ad *Theodosium*, cum praefectus *Urbi* *CPol.* ab eo creatus est Kal. Sept. a. 384. Incipit: Ἐπανήγαγεν αὐτοῖς διὰ μακρῆς χρόνου τὴν φιλοσοφίαν. pag. 213. Primus et hanc *Harduinus* e *Petauii* apographo edidit, addita latina *Gabrielis Cossartii* versione. [v. plura apud *Harduin.* pag. 479. sq.]

18. Περὶ τῆς φιληκούας τῆ βασιλείας. De imp. *Theodosii* (a quo ad dicendum invitatus fuerat,) audiri cupiditate, ceterisque [P] virtutibus. Incipit: ἄρα ὅστις εὐδαιμόνιος εἶναι ἐσπεύδαίκε. pag. 216. Habita anno imperii *Theodosiani* sexto, hoc est A. C. 384. ut diserte tradit pag. 217. D. Primus ediderat graece *Aldus* inter orationes octo *Themistii* sextam, una cum commentariis eius in *Aristotelem*. Venet. 1534. fol. Latine vertit illas octo orationes *Hieron. Donzellinus*, Basil. 1559. Est etiam sexta in graeca H. Stephani et utraque graecolatina *Petauii* editione, qui novam versionem suam adiunxit, ab *Harduino* quoque servatam.

19. Ἐπὶ φιλανθρωπίας τῆ αὐτοκράτορος Θεοδοσίας. De *Clementia* imp. *Theodosii* oratio dicta in senatu. Incipit: Λυκῆργον τὸν Σπαρτιάτην pag. 225. Est haec quinta in graecis

cis Aldi et H. Stephani, latina Donzellini, et graecolatina Petauii editionibus, qui post Donzellinum melius vertit. *Baronius* eam refert ad a. C. 388. atque ad veniam, quam Theodosius dedit illo tempore Antiochenis tumultuantibus. *Petauius* et *Harduinus* ad a. 385. quorum notas, si placet, consule. Etiam in hac oratione pag. 229. laudat Themistius dictum Proverb. XXI. 1. *πεπίστευκε γὰρ εὖ ποιῶν (ὁ Θεοδόσιος) τῷ Ἀσσυρίῳ, ὥς τὴν παρδίαν τῷ βασιλεὺς λέγει, εὖ λέγων, ἐν τῇ τῷ Θεῷ παλάμῃ δορυφορεῖσθαι.*

20. Εἰς τὸν αὐτὲ πατέρα, in patris sui, *Eugenii*, obitum. Incipit: *Θεήνους μὲν δὴ εἶδεν καὶ ὀδυρμὸς* pag. 233. Haec secunda est in Aldi et Henrici Stephani graecis editionibus, atque in latina Donzellini, et in Petauii, qui noua versione donauit, graecolatina.

21. *Βασανισμὸς* ²⁵ ἢ *Φιλόσοφος*. *Explorator siue philosophus*, apologiam pro se studiis que suis continens, quod philosophi partes, non sophistae impleuerit. Incipit: *ἄνδρες ὅσοι συνελέγητε*. Haec in Aldi ceterisque editionibus, quas iam memoravi, prima est ac familiam ducit, latineque versa est post Donzellinum a Petauio.

[P] 22. *Περὶ Φιλίας*, insignis oratio de amicitia siue amico deligendo colendoque, et ab adulatore distinguendo. Incipit: *τί δὴ ποτὶ ὧ μακάριοι* p. 264. Haec in Aldi, H. Stephani, Donzellini, et qui post hunc transulit Petauii editionibus tertium locum occupat, sed in calce mutila est. [Est in *Patufae* encyclop. philolog. vol. III. pag. 354.] Exstat MSta, (nescio an integrior,) Venetiis in biblioth. S. Marci, teste *Montfaucon* in *Diario Italico* pag. 24.

23. *Σοφισμὸς*, apologia, qua, *sophistae characteribus*, quales in *Sophista* describit *Plato*, a se remotis, *sophistam se esse negat*, atque genuinorum vestigia philosophorum studiose ac diligenter seclatum se demonstrat. [Habita est orat. post a. 378. Theodosio imperante. vid. *Harduin.* pag. 517.] Incipit: *ἄρα ὁμοῦ με, ὧ ἄνδρες* p. 282. Haec quarta est in editionibus Aldina, Stephani, Donzellini, et, qui post Donzellinum vertit, Petauii.

24. *Προτρεπτικὸς Νικομηδεῦσιν εἰς Φιλοσοφίαν*, *adhortatoria*, ad philosophiam eum eloquentia coniungendam, Nicomediae habita. Incipit: *ἀλλὰ καὶ Προδίκος ποτὶ καὶ Γοργίας* pag. 300. In Aldina nec non H. Stephani, Donzellini, et, qui post eum latine interpretatus est, Petauii editionibus septimum locum occupat.

25. *Πρὸς τὸν ἀξιώσαντα λέγειν ἐκ τῷ παραχεῖμα*. *Ad eum, a quo erat, ut ex tempore diceret, rogatus*. Incipit: *ἀλλ' εἰ καὶ σφόδρα ἦν σοφὸς ὁ Φερίδας* pag. 309. Haec vltima est ex illis, quas Aldus graece edidit, octaua etiam in graeca H. Stephani, Donzellini

lini

ii) *Ludonicus Crescettius* in theatro rhetorum parte I. c. 3. putat, Themistium in aqum habuisse, atque titulo orationis huius expressisse locum *Clementis Alex.* 1. Strom. pag. 291. ὁ δὲ πρὸς τὸν βίον ἀναφέρων ἑκαστὸν τὸν ὁρδὸν, ἐκ τε τῶν Ἑλληνικῶν καὶ τῶν Βαρβαρικῶν, ὑπαδάγματα κομίζον, πολὺν χρόνον τῇ ἀλγίστῃ ἰχθυήσῃ, καὶ τῇ ἐντὶ πολέμῳ δεινῇ

τῇ ΒΑΣΙΛΕΥΣΙΝ ἸΣΤΑ. Ἡ δὲ ἐντὶ Ἀνδρῶν, διακρίνον πεπαιγμένη τὸ νότον ἀπὸ τῆ ἰθαγενῆς χροσῆς, καὶ ἰκανὸς ἂν χωρίζον ὁ παλαιὸς ἡμῶν καὶ γυναικὸς, ΣΟΦΙΣΤΙΚὴν μὴ ΦΙΛΟΣΟΦΟΝ, κομματομένην δὲ γυναικὸς, εἰς etc. Res pulcre conuenit, licet non sit ita Clementi singularis, ut ad eius verba respexisse Themistium vel accessisse sit vel verisimile,

lini latina, et graecolatina utraque Petauii, qui post Donzellinum latine vertit. [Est quoque in *H. Stephani* epistolis etc. 1577. 8.]

26. ὑπὲρ τῆ λέγειν, ἢ πῶς τῷ φιλοσόφῳ λεπτέον. *Quomodo dicere debeat philosophus, vel: non solum sophistis, sed philosopho etiam publice in auditorum corona verba facere licere.* Incipit: Οὐ δῆπερ μὲν τὰ θέατρα ἕως ἀγαπᾶν ἠγέσθῃ, p. 312. Primus edidit vna cum προδρωρίᾳ, siue prologo, [orat. ex cod. Fed. Morelli, inter Demosthenis et Synesii scripta collocatam,] vertitque Petauius decimam sextam in editione Flexiensi Ao. 1613. 8. deinde cum noua versione sua Petrus Pantinus, Lugd. Bat. 1614. 8. pag. 45. Habes et in altera Petauiana editione, decimam quintam. Petauii, non Pantini versionem Harduinus praetulit.

27. Περὶ τοῦ μηδὲν τοῖς τόποις, ἀλλὰ τοῖς ἀνδράσι προσέχεν. *Non loca, sed homines debere adiuuendi.* Incipit: τί ποτε ἄρα τὰς μὲν ἄλλας τέχνας. pag. 331. Primus ediderat insignem hanc maximoque artificio elaboratam orationem cum versione sua Pantinus pag. 11. Hinc in posteriore editione [P] Petauius vndeuigesimam, seruata Pantini interpretatione, quae ab Harduino quoque recudenda data est, expressit.

28. Ἡ ἐπὶ τῷ λόγῳ διάλεξις. *Dissertatio de orationis rhetoris ac philosophi, aduersus quorundam austerorum philosophorum nimiam in laudando patrimonium.* Incipit: τικτεσι δὲ ἔχ' οἱ φιλοσόφοι μένον. pag. 341. Primus hanc cum Petauii versione ex eiusdem apographo vulgavit Harduinus. Themistii διαλέξεις Suidas memorat.

29. Πρὸς τὴν ἐκ ὁρῶς ἐξηγεμένους τὸν σοφιστὴν. *Ad eos, qui orationem XXIII. male interpretati erant, ac fuisse acceperant.* Incipit: ὡς σχετλία γε καὶ ἄτοπος. p. 343. Etiam hanc Petauius e MS. cod. descripsit et latine vertit, Harduinus primus edidit.

30. Θέσις, εἰ γεωργητέον. *Thesis, utrum agriculturae danda sit opera, siue agriculturae laus.* Incipit: Ἡσίοδος δ' Ἀσκραῖος. pag. 348. Hanc quoque cum Petauii versione primus Harduinus vulgavit.

31. Περὶ προεδρίας εἰς τὴν σύγκλητον, de sedis praerogatiua in Senatu, quam sapientiae deberi non dubitat. Incipit: πολλάκις ὑμῖν, ὦ πατέρες συγγεγραμμένοι. pag. 352. Dicta CPoli in senatu circa a. C. 387. ut colligo ex eo, quod sub initium statim ait, se quadraginta fere annos exegisse legationibus atque aliis pro rep. functionibus. Nam et supra notatum est, a. 347. primum adfatus est imperatorem, Constantium. Etiam hanc, antea ineditam, ex apographo Petauii cum eiusdem versione publicauit Harduinus.

32. Μετριοπαθὴς ἢ φιλότεκνος, *Moderate adfectus, siue liberorum amans.* Incipit: ὧδινες καὶ τόκοι ἀνδρώπων. pag. 355. Hanc quoque ad editionem parauerat Petauius et latine verterat. Harduinus primus in lucem produxit, monumentum insigne ad explodendam rigidam atque austeram ἀπάθειαν Stoicorum. Citatur a Stobaeo in florilegio sermon. I. 12. 44. 81.

33. Περὶ τῶν ὀνομάτων τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ ὑπάτου. *De nominibus imperatoris et consulis, quinam digni illis sint.* Incipit: Ἀριστότελες δὲ Μυσινοί. pag. 364. 367. Huius orationis tan-

τοῖν

tum exordium aetatem tulit, quod ex Petauii apographo primus Harduinus non modo vulgavit, sed etiam latine interpretatus est.

[P] IV. Codd. mssii atque editiones Orationum Themistii.

[Codices mssii. Florentiae in bibl. Medic. cod. V. nr. 4. et 5. plut. LX. *Themistii explorator, et or. in patris sui obitum.* (v. Bandin. II. col. 589. seqq) — Eaedem oratt. sunt in cod. *Veneto* Marciano 251. (cat. codd. gr. pag. 126.) et posterior in cod. CCCCXXII. (cat. pag. 205.) — in cod. CCCCXXXVI. (cat. pag. 213.) *adhortatoria ad philosophiam.* — in cod. 513. (cat. pag. 277.) oratt. *de amicitia; sophista; de clementia imp. Theodosii; de imper. Theod. audienti cupiditate; adhortatoria ad philosophiam; ad eum, a quo erat, ut ex tempore diceret, rogatus.* — *Mediolanensem*, quo usus est Petauus, supra memorauimus. — *Parisiis* in bibl. publica, oratt. *de iis, qui sub Valente occubuerunt, tum de pace et adhortatoria ad Valentinianum iuniorem, it. in laudem Constantini, imperat.* in codd. MDCLIII. MMLXXIX et MMCMLX. — *Ἰππικὴ ad Iouianum*, in codd. MDCLIII. MMDCCCCXXI. MMDCCCCXLVII. — *gratulatoria ad imperatorem*, in codice MDCLIII. — *philosophus publice verba facere licere*, in codd. MMX. et MMDCCCCXVIII. — *de dicendo ex tempore* in cod. MMXVIII. — *in patris obitum* in cod. MMMXXXV. — In cod. *Coislino* CCCXXIII. (teste Montfaucon in Coisl. bibl. pag. 445.) quaedam Themistii orationes quarum prima mutila est, et incipit a verbis: — *συνίασιν ἔτι ἀλλήλων, εἰς ἀνδρώπεις* etc. tum *πρεσβευτικὸς ὑπὲρ κωνσταντίας*; — or. *Constantii, imp. ad senatum pro Themistio*; — *thesis, εἰ γεωργητέον*; — *hypaticus in Iouianum, imp.* — *πρεσβεπτικὸς Valentiniano iuniori*; — *super pace Valenti*; — *πρεσβευτικὸς εἰς Θεοδοσίον* — *ἐπὶ τῇ χειροτονίᾳ τῆς πολιτείας* — *de humanitate Theodosii, imp. dicta in senatu*; — *Μετριοπαθὴς, ἡ Φιλότεχνος* — *εἰς Θεοδοσίον τῆς βασιλευσάτης τῶν ἀρετῶν*; — In bibl. *Escorial.* Themistii explorator siue philosophus, teste *Plüeto*, in itinerar. per Hisp. pag. 191. — Inter *Heidelbergenses* quondam codd. nr. CCCIV. in Sylburgii cat. *Themistii oratt. sex.* — In bibl. electorali *Monach.* cod. CXXIX. Them. *Βασανιστής* f. philosophus; — in codice CLXXIV. Them. or. 9. 10. 11. 12. 13. 14. (cat. pag. 54. et 67.) — In bibl. *Augustana* Vindel. Themistii *Basanistes* f. philosophus et oratio in patrem; (v. *Reiseri* catal. pag. 81.)

In biblioth. caesarea *Vindobonensi*, cod. XI. nr. 3. or. gratiarum actio ad Theodof. M. de pace, quam Nesselius in eat. codd. part. I. 40. et *Lambec.* qui in vol. V. commentariorum col. 34. sqq. copiosus est de illa, ineditam habuerunt, sed ea est in edit. Harduini oratio XVI. — *Oxonii* inter codd. *Barocc.* nr. LVIII. or. in laudem Constantini (Constantii) principio et fine mutilata: quam quidem confector catal. codd. Angliae et Hiberniae p. 7. ex stili similitudine colligit, esse Themistii. — inter codd. *Bodleianos* n. MMMDLXI. Them. *Βασανιστής* f. philosophus. *Harl.*]

Victor Trincavellus, medicus, ex officina heredum Aldi Manutii orationes octo Themistii vulgavit *graece* Venet. 1534. fol. vna cum eius commentariis in Aristotelem, et quibusdam Alex. Aphrodisei ^{kk}), quem, inquit, ille saepissime sectatur et imitatur. Orationes illae sunt in

kk) Aphrodisei scripta Themistio addita sunt: libri IV. c. 28. [vol. V. p. 660. sq.] Antonius vero de anima libri duo et unus de fato, de quibus dixi Zimara perperam putauit, Themistium in sua Aristotelis
Vol. VI. lili

in editione Harduini XXI. XX. XXII. XXIII. XIX. XVIII. XXIV. XXV. Opus dicatum Cäsperi Contareno, senatori Veneto. *Fabr.* In bibl. *Leidensi* sunt duo exempla, quibus quaedam sunt adscripta. v. catal. bibl. *Leidens.* pag. 154. *Harl.*

Latine has octo orationes vertit et Huldrico Fuggero, Kirchbergae et Weissenhorni comiti, dedicavit *Hieron. Donzellinus*, philosophus ac medicus Brixianus, Basil. 1559. 8. praemissis ante singulas argumentis.

Henricus Stephanus, eiusdem Fuggeri typographus, praeter illas octo orationes, emendatus excusas, alias etiam *graece sex*, ante non excusas, vulgavit Paris. 1562. 8. suntque illae in editione Harduini VII. X. IX. V. IV. II.

Eaedem sex orationes ¹⁾ *Georgius Remus* cum latina versione sua et notis iterum prelo subiecit Ambergae in Palatinatu, 1605. 4. inscripsitque *orationes sex Augustales*, quoniam habitae sunt ad Augustos siue imperatores, Constantium, Iouianum, Valentem et Valentinianum. Adiunxit quoque latine ex *Andreas Dudithii* versione orationem ad Valentem, quae in Harduini editione est XII. et graece a Themistio scripta reperiri ab eo tempore non potuit, licet Petavius eam ex latino graece iterum conuertisset. *Eaedem* sub titulo *dissertationum Themistii Euphrade politicarum* recusat Francof. 1614. 4. [v. *Hamburg. Z. N.* II. pag. 842.]

Dionysius Petavius S. L. Flexiae 1613. 8. graece cum versione sua notisque, praeter quindecim haecenus memoratas orationes, publicavit [P] alias duas, quae in Harduini editione sunt VI et XXVI. Ex his priorem iam antea, sed Synesio perperam tributam, *Fed. Morellus* graece et latine Paris. 1604. 8. ediderat.

Anno proximo 1614. Lugduni Bataurorum 8. vir quidam, eruditus (*Daniel Heinsius* ut suspicor) cum notis suis et *Petri Pantini* versione in lucem extulit praeter *Constatii*, imp. epistolam, qua Themistium commendat, Themistii orationes quinque, quae ~~semper~~ in Harduini editione sunt VIII. XXVI. VI. XIV et XXVII. Ex his tertiam *Morellus* iam et *Petavius*, secundam *Petavius*, sed minus integram, ediderat.

Ab eo tempore idem *Petavius* Paris. 1618. ^{mm)} 4. alteram suam editionem orationum Themistii vndeiginti emisit, versione et notis amplioribus doctissimisque illustratam, in qua superiores omnes continentur, novae nullae accessere. Dicatum opus Ludonico XIII. Galliae regi christianissimo.

Denique

Stotelis paraphrasi abbreviatorem *Aphrodisei* agere, nam ab eo saepius dissentit, ut a Themistio etiam, nominatim appellato *Auerroës*. Porro fallitur *Petrus Baedius*, qui in *Nouellis* reip. litterariae Decembr. Ao. 1684. pag. 443. scribit, H. Stephanum primum fuisse, qui orationes aliquae Themistii publicauerit.

1) Ceteras quoque Themistii orationes, a se illustratas, editurum se scripsit *Remus* in epistola ad Io. Kirchmannum, data Norimb. 3. Non. Sept. 1605.

post *Gudianas* pag. 212. *Thomas* quoque *Segetus*, teste Laur. Pignorio in *Symbolis* epistolicis, p. 77. coeperat interpretem agere orationum Themistii, quas contubernalis *Segeti*, Io. Vincentius *Pinellus*, manuscriptas in vetere codice apud se habeat, et illas quidem plures, quam *Donzellinus* vertisset.

mm) Male 1628. excusum in *Actis* *Erud. A.* 1685. P. 462.

Denique *Iohannes Harduinus* S. I. Paris. 1684. fol. impellente Io. Garnerio, luculentam illam et locupletissimam dedit, quam supra recensui, editionem orationum Themistii XXXIII., in qua Petauiana posterior integra, (exceptis paucis Petauii *) notis,) exhibetur et praeterea accedunt a Petauio ad editionem destinatae orationes antea ineditae XIII. vndecim quidem cum Petauii, vnica vero cum Gabr. Cossartii et postrema cum Harduini versione, vniuersae autem cum praeclaris eiusdem Harduini editoris notis. Tredecim illae orationes, recens additae, sunt I. III. XI. XIII. XV. XVI. XVII. XXVIII. XXIX. XXX. XXXI. XXXII. XXXIII. Opus pulcherrimum Harduinus dicauit Carolo Sancta-Mauro, duci Montauserio. Laudant *Grauius* ad Ciceronis Laelium cap. 15. et *Rich. Simon* lib. I. nouae bibl. selectae cap. XI. [adde acta erud. Lips. 1685. pag. 460. sqq.]

[P] V. *Index Scriptorum et aliorum virorum celebrium in orationibus Themistii laudatorum.*
Ad paginas editionis Harduinianae.

Aeaci preces pro pluuiâ pag. 212.

Aegyptius adolescens componendae tragoediae vel epici carminis aut dithyrambici peritus 347. lacunam ibi *Cotelerius* III. monument. pag. 580. ita supplet: ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὃ αἰσὼ κέμπησε, καὶ ὁλοκλήρῃ ἐκ ἐξικνέσται. De illa oratione, in quam deuenit, et integram non permeat.

Aeschylus 52. ὑπὲρ Διοχούλῃς πυθάνῃ ἢ τοιαύτης ἡστος Σιμωνίδῃ τῇ μελοποιῇ. 259. in tragoedia inuenit τὸν τρίτον ὑποκριτὴν καὶ ὀκρίβαντας, tertium auctorem et pulpitum. 316.

Aesopus μυθοποιὸς 208. eius ἀμύλλαι περὶ τοῦ καὶ βίας. Ibid. asinus leonina pelle indutus 245. duae manticae 262. vulpecula 174. 278. Indus dealbandus 359. lutum, ex quo hominem finxit Prometheus, materatum lacrymis. Ibid.

Agathonis Ἐπινίκια. 161.

Alcibiades, Socratis discipulus. 348.

Alexandri M. dictum, in amicis thesauros se habere. 203.

Aminocles, nauium apud Corinthios fabricator. 316.

Amorphus, Siculus, comoediae cum Epicharmo repertor. 337.

Amphilytus, vates. αἰετὶς ἀπὸ τοῦ γράμματος ἐξηγούμενος Βακχίδος τε καὶ Ἀμφιλύτης (leg. Ἀμφιλύτης) 26. ἢ Βακχίδος ἢ μαντεῖα δαῖσθαι καὶ Ἀμφιλύτης. 46. 235.

Amphionis musica. 137.

Anacharsis, Scythia. 334.

Iiiii 2

Anacreon.

an) *Petauianas*, inquit Harduinus in praef. primum suo quasque loco reposuimus, et intactas illas quidem, si paucas exceperis, quae nihil aliud praeter coniecturas contineant *Variarum Lektionum*, quas deinde animaduertimus ex codd. MSS. in ipso contextu ab eodem Petauio fuisse iam emendatas. Vitio tamen datum Harduino est, quod omiserit insignem emendationem loci Pliniani lib. XI. hist. sect. 16. ut pars ceras videatur, pro pascere videatur, quae exstat in editione Themistii Flexienfi,

atque emendationem illam sibi in Plinio tribuerit. Sed Harduinus in notis ad Plinium tom. 2. p. 614. locum illum ex Aristotelis V. 19. de animalibus, quem Plinius ante oculos habuit, confirmat, et in curis secundis pag. 656. non diffidetur, Petauio eam prius in mentem venisse. Exstat, inquit, haec Petauii animaduersio in altera Themistianorum orationum editione, eademque casta, nescio quo, excidit in postrema quae superiore anno accurantibus nobis in lucem prodijt.

Anacreon. 170.

Δικαιότερος Αναξαγόρας. 30. Anaxagoras, Clazomenius, ὃν καὶ Θεὸν πρῶτος ἐπαγαγόντα
μενός τῇ κοσμοποιίᾳ καὶ ἔς πάντας ἀνθρώπους τῆς φύσεως τῶν σωμάτων. 317. Αναξα-
gorae ἀδολεσχία. 329. Periclem et Aspasiā docuit. 329.

Anaximander, Praxiadis F. 317. πρῶτος, ὃν ἴσμε, Ἑλλήνων λόγον ἐξηγεῖται περὶ φύσεως
συγγεγεγαμμένον. Ibid.

[P] Antinoctus, Myndaeus, Protagorae discipulus. 347.

Antiochus, philosophus. 195.

Antipater (Stoicus). 31.

Antiphon, rhetor. 329.

Anytus 326. Socratis calumniator, ab Heracleotis lapidibus obrutus. 239.

Apelles, pictor. 316.

Apollonium, Tyanensem, ὁ ἀδελφοκτόνος (Domitianus) ἔργε, carcere inclusit. 72.

Archelaus, Socratis magister. 162. 316.

Archytas, Tarentinus, temp. gessit. 215.

Ἀρεοπαγίτες σιωπηλότερος. 263.

Ἀργανθωνίς **) μακροβιώτερος. 38.

Aristidis ἑγγονοί 330. intelligit Aristidem, rhetorem, eiusque ἑγγόνες notat sophistas, cui
philosophos Platonis ἑγγόνες opponit.

Aristippus, Cyrenaeus. 293.

Aristippus, μητροδιδάκτος. 244. Aristippi Socratici, τῷ πάνυ, θυγατρὶδός. 244.

Aristo, philosophus 195. Stoicus vnus Cleanthis discipulus, alter e Lyceo. 255.

Aristonis F. 62. Plato. 353.

Aristoteles 60. 84. 93. 106. 107. 107. 124. 126. 130. 153. 185. 225. 232. 255. 258. 299. 286. 291. 293.
298. 316. 319. 320. 325. 353. 354. 358. seq. vbi dogmatum eius laus.

Nicomachi F. 31. eius obscura pater Eugenius, Themistio exposuit, docuitque, cum Pla-
tone facile Aristotelem conciliari. 235. 236. ῥήσις ἀπὸ Σταγείρων. 31. 337.

ἐφ' ὃν ἂν ἐγὼ ἐπλεξάμην ἀνθ' αἰκήρατα συλλεξάμενος ἐν τῷ Πλάτωνος καὶ Ἀρ-
ιστοτέλους λαμάνων. 54. ὃν πρὸταξάμην βίᾳ τε καὶ σοφίᾳ. 26.

Aristotelis dialogus Corinthius de agricola Corinthio, qui post lectum Platonis Gorgiam
se Platoni in disciplinam dedit. 295.

Alexandri encomium, ab Aristotele compositum. 45.

Aristotelis dialectica. 247. organum. 320.

[P] Insectatores Aristotelis, Cephisodorus, Eubulides, Timaeus, Dicaearchus. 285.

ὁ Ἀριστοτέλης προσποιούμενος εἶναι προφήτης 290.

Aristoxenus, musicus, θηλυνομένην ἤδη τὴν μεσικὴν ἐπειρᾶτο ἀναξάνωνται 364. vulgi in-
dicium contempsit. ibid.

Arrius a libris ad temp. gerendam excitatus per Hadrianum et Antoninos 215.

Arius, philosophus, apud Augustum, imp. gratus. 63. 108. 130. 145. 173.

Aspasia.

oo) De hoc Arganthonio, Tartessorum rege, Graeciani p. 475.) negat, Herodotum Arganthonii
Eindembrogium ad Censorin. pag. 120. Ac fallitur meminisse. Vide eum lib. 1. c. 163.
Tassinus, qui (tom. 2. thesauri antiquitat. Rom.

Aspasia. 329.

Αττουρίων γραμματα (locus Salomonis Prou. XXI. *Cor regis in manu Dei*) 89. 147. 229.

Αττουρίων καὶ ἐν Λιβάνῳ. 303.

Autolyce furta τὰ Φαίρια (qui Homeri poesin compilauit) 251.

Αχαιοthea, mulier philosopha. 295. Platonem audiuit. Ibid.

Bacis, vates, supra in Amphilyto.

Bias, philosophus, remp. gessit. 215.

Bibulus, (Βίβλος graecus cod.) philosophus et senator. 215.

Brachmanes ἐπροσήσονται σε ἄνω πρὸς ἑαυτὲς, ἀλλὰ καταστράψουσι καὶ καταβροντήσασιν. 337. Confer Philostratum in vita Apollonii lib. 2. c. 3. et lib. 3. c. 13. et quae notauit in Bibliographia Antiquaria cap. 21. §. 12. de puluere nitrato, veteribus haud ignoto.

Callias. 347. 294.

Κατὰ τὸν Καλλικλέους διειδισμέν. 265. (apud Platonem in Gorgia) mentio eiusdem. 328.

Callisthenes, philosophus. Alexandri aduersus eum crudelitas. 94. 129. seq. 176.

Carneadis dictum. 330.

Cato, infra, in Scipione.

Celfus, Sicyonius, ὃν ἐγὼ φαίην ἂν ἀτρεκέστατά τε καὶ ἀδολώτατα τῶν γε ἐπ' ἐμῇ Ἑλλήνων ἀντεληφθῆαι φιλοσοφίας. 295. infra, Chalcidentis.

Cephalodorus, Aristotelis insectator. 285.

Chalcidentis senis auditor Celsus Sicyonius 295. Iamblichi.

Charondas, Thurius. 31.

Chiron, sapiens. 257.

οἱ Χέσπος νόμοι καὶ οἱ Καμβύσης νόμοι τοῖς θεμένοις αὐτὲς συνδήκονται. 68.

Chrysippus. 27. 31. 60.

[P] reprehensum Chrysippi dictum, ταυτὸν δύνασθαι ἀνθρὶ σπευδαῖν μίαν ἡμέραν, μᾶλλον δὲ μίαν ὥραν πολλῶς ἐνιαυτοῖς. 101. 102.

Cineas. 140.

Cleanthea. 27. 60. 235. 358.

Clisithenis leges. 287.

Cleobulus, philosophus, remp. gessit. 215.

Cliniae F. 175. Alcibiades.

Comici dictum, quo Agoracriti alicuius vel Hyperboli aut Demadis insolentiam pulsauit:

ὁ χθρὲς μὲν εἶδες, αὐτίον δ' ὑπέμεγας. 206. μάγειρος ὁ Κωμωδικὸς Κερίων. καὶ λέγει τις ὁρῶς τῶν τῷ γέλωτος ποιητῶν, ὅτι μηδὲν ἐστὶν ἀγαθὸν ἐν τῷ βίῳ φερόμενον, ὥσπερ δένδρον, ἐκ εἰζης μιᾶς, αἰεὶ δὲ αὐτῷ προσπέφυκε καὶ κακόν. 267.

Comodia inuenta a Siculis, ab Atticis exculta. 337. ἔπος ἐν τῇ Κωμωδίᾳ. ἔτος μακάριος ἐν ἀγορᾷ νομίζεται, ὅταν δ' ἀνοίξη (ἐχὶ τὴν θύραν ἀλλὰ τὴν ψυχὴν) τρεῖς ἡμέραι. 357.

Corax, rhetor. 328.

Corinna, Boeotia. 334.

Crantor, a Cratete arcessitus. 255.

Critias. 328.

- Crito, 288.
 Daedali opera. 296. 316. 342.
 Demosthenis *δικαι.* 229. Δημοσθένους τόνος. 336. *ῥήτωρ ὁ παλαινός.* 66. alius Demosthenes, Alciphronis F. 138.
 Dio, Hipparini F. 175. *ἐταῖρος ὢν Πλάτωνος καὶ Ἀντισθένης.* 37.
 Dio, *Χρυσῆς τὴν γλῶτταν,* carus Traiano, imp. 63. 145. Bithynus. 173.
 Diocles, medicus. 238. alius Diocles, grassator, ὁ λαποδύτης. 330.
 Diodorus Cronus, infra, in Philone.
 Diogenes, Sinopensis. 30.
 Dionysii, tyranni, tragoediae. 126.
 Diotima. *ὅσα κατέλεξεν ὁ Σακράτης ἡμῖν καὶ Διοτίμα.* 165.
 Draconis leges. 287.
 Empedocles. *τὰς θεομῆς ἐξηγᾶται ὁ Φαυλόταρον Ἐμπεδοκλῆς, ὁ μὰ Δία ἐκείνους τῶ παλαιῷ.* 70. reprehenditur Empedocles, quod terram dixit °) *ἄτης λαμῶνα* 178. qua voce ipse de terra vitur Themistius 240. *ἔριδος ποιητής.* 264.
 [P] Epicharmus et Amorphus, Siculi, comoediae repertores. 337.
 Epicetus apud Antoninum utrumque gratiosus. 63.
 Epicurus, Neoclis F. 263. 286. eius dictum *λαΐθρα βιώσας,* et dogma, hominem non esse a natura κοινωνικόν τε καὶ ἡμέρον, reprehenditur. 324.
 Epigramma, Athenis inscriptum publico sepulcro, *τὰς θεὸς μόνους τὰ πάντα καταρθεῖν.* 276.
 Erasistratus, medicus. 238.
 Eubulides, Aristotelis insectator. 285.
 Eugenius, Themistii pater, *διὰ βίᾳ κατόχος τῆς φιλοσοφίας, ὃν εὐδὲν ἐξέφυγε τῶν ἀρχαίων διδασκαλῶν, ὁ πάντων ἀριστος, ὁ πάντων κορυφαίωτος, ἴσος τῷ πατρὶ μόνον νομίζεται.* 23. in Constantii, imp. epistola ad senatum de Themistio. Plura in patris laudem filius oratione funebri, XH. pag. 234. seq.
 Eupolidis Baptae. 110.
 Euripides. 73. 236. 316. eius Hippolytus. 362. Euripides ἢ ὅστις δῆποτε ἐστὶν ὁ ποιητὴς σοφοὶ τύραννοι τῶν σοφῶν συνείσα. 72. *ὅτι πενίη σοφίην ἔλαχε, καὶ τίκτει κόρος ὕβριν, καὶ πλησμονὴ τοὶ κύβριν.* 164. *μέλλαν χερσέν, τὸ γῆρας αἰσχύνουσα.* 199. *ἔτε πολιτῶν ἐπὶ πημοσύνας ἔτ' εἰς ἀδίκας πράξεις ὁρμᾶν, ἀλλ' ἀθανάτους κείθεον φύσις κόσμον ἀγῆραυν.* 307.
 Faustus, philosophus et senator. 215.
 οἱ Γενεαλόγοι. 366.
 Gorgias, Leontinus. 161. 286. 300. 329. 331.
 Harmonides, nauium fabricator. 316.
 Heliodorus: infra, in Philone.
 Heracliti dictum: *φύσις κρύπτεσθαι φιλεῖ.* 69. 159.
 Herodicus, Selymbrianus paedotriba. 290.
 Herodotus. 27. 29. 87. *μυθογράφος.* 367.

pp) Locum Empedoclis habes apud Synesum de providentia sub init.

Hesiodus.

Hesiodus. 89. 90. 108. 122. 158. 184. 185. 246. 256. 322. 340. 363. ὁ Βριώτιος ποιητής. 78. 170. 334. Alcaeus. 337. 351. ὃς μετὰ τῆς δῶφνης τὴν μουσικὴν παρὰ τῶν Μουσῶν αὐτῶν δέξασθαι λέγεται 348. τὴν ποιήσιν διανείμας εἰς ἡρώων τε καὶ μυσῶν ἐπαίνας, καὶ τὴν γεωργίαν ἐν τέτοισι ἔταξε. Ibid. respicitur Hesiodus 194. vbi de binis doliis. Μέλος βριώτιον. 218. αὐτοδιδάκτος ποιητής. 276.

Hesiodi *Θεραπευταί*. 60.

Hesiodi et Homeri certamen in funebribus ludis Amphidamantis in Chalcide 348.

[P] Hipparini F. 175. vide Dio.

Hippias. 345. seq.

Hippocrates. 223. 238.

Hippolyti *σωφροσύνη καὶ τὸ σεμνόν*. 62. 362.

Homerus. 5. 41. 42. 51. 55. 64. 76. 77. 78. 79. 86. 87. 89. 91. 98. 116. 117. 132. 141. 151. 152. 184. 185. 201. 202. 205. 216. 218. 228. 230. 231. 233. 234. 236. 250. 257. 265. 267. 270. 271. 279. 306. 308. 311. 330. 334. 336. 340. 341. 348. 351. 355. 357. 366.

Eius versus afferuntur. 6. 17. 34. 50. 66. 69. 70. 73. 95. 102. 109. 111. 121. 127. 133. 147. 148. 159. 164. 169. 171. 172. 173. 174. 176. 178. 179. 180. 181. 185. 187. 188. 189. 191. 195. 198. 199. 206. 207. 209. 210. 225. 228. 255. 260. 261. 268. 309. 316. 330. 340. 354. 355. 365.

Respicitur Homerus 26. 54. 75. 181. 208. 217. 221. 233. 237. 244. 263. 362.

Homeri *ὑποφῆται* 60. κακῶν Ἰλιάς 206. καὶ Ὀδυσσεύα. 263.

Homerus omnia laudat, vno maledico Thersite excepto. 264. eius poemata siue in Chio siue Smyrnae composita, omnibus Atticis praefert Themistius 334. pro Chio se habere poetam innuit 337.

Iamblichus, supra Chalcidensis.

Iccus, Tarentinus, *γυμναστής*. 290.

Isocrates, Theodori F. 28.

Julianus, ὁ τὸν πῶγωνος καθεμένος καὶ τῷ σεφωτάτῃ τῶν βασιλέων μεταποιούμενος. 99.

Lampes, Aegineta. 297.

Lamprocles, Socratis F. *πρὸ ὄρας* extinctus. 356.

Lex Attica, remp. non licere gerere ei, qui aere alieno se non exsoluerit. 25. in Areopago vetans prooemio vti 311. Leges Draconis, Solonis, Clisthenis 31. 32. ὁ παλαιὸς νόμος 14. Draconis, puto, respicitur, qui delictis quibusuis mortem poenam imposuerat.

Lex Persica *διεχώρισε τῆς ἀγορᾶς τύρβης τὰς ἐλευθέρους διατριβάς*. 260. alia aduersus ingratos, quae *δικὰς εἰσπράττεται ἀχαριστίας*. 269.

Lycu, peripateticus. 255.

οἱ ἐκ τῆς Λυκαίης. 358. peripatetici.

Lycophron, Periandri F. 362.

Lycurgus, Lacedaemone legislator. 79. 97. 131. 177. 193. 226. 227. 250. 287. 301.

[P] Lysander *βῆλον ἐπιστοκοῖα Λυσάνδρου τῷ Σπαρτιάτῃ*. 258.

Lysias, orator. 329.

Mammacuthus. *Μαμμακούθος καὶ Κορηβίων*. 323. stultorum nomina qualia pag. 330. Melitides, et aliis memorati Corocbus, Mygdonius, Melitianus, Margites, Befas, Baba et Ixion, Butalio, Sanxardacus etc.

Marcus

- Marcus Antoninus, imp. 130. 166. 170. *Μάρκος παραγγέλματα. 81. Μάρκον ἀναβιάσκει. 115.*
 Maximus, Iuliani imp. magister. 99. 100.
 Meno. *Μένωνος ἀνδραπόδον. 328. e Platonis Menone.*
 Minos Cretae legislator. 73. 234.
 Musonium Nero proscripsit. 72. Neronis aduersus eum *ἐπιείκεα 94. idem Musonius, Heltruscus, apud Titum, imp. gratus. 173.*
 Numae leges. 178.
 Numa (immo Cincinnatus) ab aratro vocatus ad purpuram. 114.
 Ὀλός. 60. Thucydides.
 Oraculum de Lycurgo. 97. 193. 225. atque illud *οἶδα τ' ἐγὼ ψάμμε ἀριθμόν. 97.*
 Orpheus 37. 209. ad Argonauticam expeditionem euocatus. 178. Orphei sacra et Orgia (Bacchi) non aliena ab agricultura. 349.
 ῥήτωρ ὁ Παιανιεύς. 60. Demosthenes.
 Parrhasii, pictoris, Mercurius. 29,
 Periander, Cypselo F. 362.
 Pericles, Xanthippi F. *ἔ τοῖς χάλισιν ἐπικαίσις παιδῶ. 37. demagogus 94. 194. 201. ab Anaxagora edoctus. 329.*
 Περσικὴ γραφή. 306.
 Perseus: infra, in *Ζήνωνος ἐρατῆς.*
 Phaedrus, Myrrhinusius, Platonis laudator. 246.
 Pherecratis *ἄγροι. 323.*
 Pherecydes. 38.
 Phidiae *ἀγάλματα. 248. 309. Minerva. 310. Iovis 337.*
 ὁ φιλοσοφῶν ἐν Βυζαντίῳ apud Iouianum imp. gratus. 145.
 Philammon ab Aristotele adoptatus. 249.
 Philonis et Heliodori (fortasse Diodori) sophismata, ὁ κυριεύων, et ὁ κερατίνης. 30.
 Phocio ad eos, qui dicenti applaudebant: *μή τι ἄρα κακὸν εἰπὼν λήληθα ἐμαυτόν; 218.*
 Phocylides, *τά τε ἄλλα ἀληθῶς λέγει, καὶ ὅτι σμικρὰ πόλις μετὰ φρονήσεως ἐπὶ σκοπέλῃ κατοικῶσα κρείττων Νίνε ἀφροσύνης. 307.*
 Phoenix, Amyntoris F. cui pater *ἀγονίην τε καὶ ἀτεκνίην imprecatus. 362.*
 Phoenix, Achillis praeceptor, 123. 173. 224. *γονοίμην αὐτῷ Φοίνιξ ἐγώ. 213. οἶκοθεν τὸν Φοῖνικα ἔχεις. 81.*
 Pictura, Antoninum pium exhibens, militibus suis imbre a Numine exorantem. 191.
 Pindarus. 84. 101. 236. 246. 334. 337.
 Pittacus remp. gessit. 215.
 Plato, 13. 33. 34. 37. 40. 48. 54. 60. 62. 64. 66. 84. 87. 91. 93. 104. 105. 119. 124. 126. 130. 131. 141. 149. 153. 175. 185. 186. 204. 215. 224. 225. 232. 234. 235. 236. 245. 246. 247. 250. 256. 258. 259. 262. 285. 286. 287. 293. 297. 298. 299. 314. 318. 321. 325. 330. 345. 347. 348. 352. 353. 366.
 Arillonis F. 30. 62. ex Solonis posteris 32. ὁ ξυνοπαδὸς τῷ Διός. 248.
 Πολιτεῖα καὶ κλειναί, καὶ οἱ θεσπέσιοι νόμοι, καὶ πᾶσα ἡ περὶ τὴν πλατῶνα διατριβή. (Phaedrus) 32. Phaedrus Platonis etiam respicitur 34 et 165. licet ibi *Φαίδων* excusum.

Gorgias et de rep. 295. Hippias 345. Conuiuium. 348.

Ad Dionysium nauigans Plato leges ipse suas neglexit. 105. a Dionysio venditus. 72.

Platonis sententia: felices fore resp. si philosophi illis imperent, emendata ab Aristotele sic: si, qui imperent, philosophis obsequantur. 107.

Plato εἰς τετάρτην γενεάν ¹⁾ διαβιβάζεται τὰς τιμωρίας. 258.

εἰ νέοι Πλάτωνος διασώται. 33.

ὁ τὸν Πλάτωνα γοητεύσας. 263.

Quum antea separatae essent Ἰταλιᾶ τὸς Μῦσαι (Pythagorae) et Siculae (Empedoclis) et Ionicae (Thaletis eiusque successorum vsque ad Socratem) in Aegypto autem sola excolerentur mathematicae disciplinae: Plato primus haec omnia velut vnus corporis membra coniunxit, dialogis atque orationis genere vsus quod est ex poetico et numeris soluto temperatum. Λόγῳ ἰδέαν κερασάμενος ἐκ ποιήσεως καὶ ψιλαμετρίας. 318. 319.

Poetae et rhetores, magnum in rebus, non virtutem, (vt philosophi,) considerant. 130.

Poetae versus: ὅφιν μὲν ἐν ἔρεσιν ἦδ' αἰόντας

Θηρητῆρ αἰών τε καὶ εἰσαρόων αἰέοιτο.

Γνωσὴ μὲν τέτων βελή, γνωσὸν δὲ νόημα,

Ἀνὴρ δ' ἄλλα κέκευθεν ἐνὶ φρεσὶν ²⁾ ἄλλα δὲ βάζει.

Μῦθοι μὲν λῆσι ³⁾ καὶ μέλιχοι, ἐχθρὰ δὲ ἔργα. 258.

Polemo Atticus, Xenocratis oratione ad frugem et ad castissimum philosophiae amorem reuocatus. 303.

Polus 328. idem qui apud Platon.

Polycratis oratio contra Socratem ab Anyto redenta. 296.

Priscus, philosophus et Senator. 215.

Prodicus Ceus 161. 286. 300. eius bisium Herculis. 280. seq. ὁρθόπειαν τε καὶ ὁρθόρρημον σύναν μισθὸν ἐκδιδάσκων τὰς νέας. 289. omnia sacra et mysteria ac panegyres ab agricultura commodis suspendit. 349.

Prometheus solitarios homines non finxit. 323. De Prometheo et Epimetheo fabula. 338. 359.

Protagoras Abderites. 161. 286. Simonidis et aliorum poëmata ἐξηγούμενος 289. ἀποχρώμενος Καλλιὰ τῷ Λαυκοπλάτῳ. 294. 347. eius discipulus Antimoerus Myndaeus. ibid.

Proverbium: εἰ πάντος ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλεὺς 195. 257. λόγος ἔργῳ σκυῖ, καὶ ἑδάμῳς ἀντίρροπον χαριστήριον. 200. vs Βοιωτία. 334.

Pythagoras. 38. 214. 235. 256. 292. 298. τὰ ἱερὰ καὶ ὅσα Πυθαγόρας ὁ Σάμιος ἐξ Αἰγύπτου ἐκόμισεν εἰς Ἑλλάδα. 235. eius exilia, et quod obiit Metaponti ἐν τῷ τριμένῳ τῶν Μουσῶν. 285. sophista dictus. 286.

Homines dixit esse Dei imaginem. 192.

Pythagoricum: ποῖ παρὲς θιν; τί δ' ἔρξαι; τί μοι δεόν ἐν ἐτελείῃ. 175.

Rag.

99) Confer Exod. XX. 5.

117) Simile Iliad. I. 313.

33) Confer Psalm. LV. 21.

et. VI.

Pag. 317. pro verbis Θαλῆς δὲ ὤρεον καὶ Πυθαγόρας, legendum: Θαλῆς δὲ ὤρεον καὶ πρὸς γῆρας.

Rhadamantus. 234. respicitur ad locum Platonis, in Gorgia extremo.

Rufficus, philosophus Marco imp. carus. 173. a libris ad temp. gerendam excitatus. 215. Septem sapientes. 352.

Sappho. 170. 236.

Seneca. 173.

Sextus apud Marcum imp. gratiofus. 145.

Sibylla Erythraea. 46.

Simonides, supra in Aeschilo, et Protagora.

Smindyrides (alii Mindyrides) homo luxuriosus cum Sardanapalo commemoratur. 331.

Socrates 161. 165. 168. 170. 177. 234. 239. 245. 246. 256. 259. 288. 298. 301. 307. 317. 318. 321. 326. 341. 345. 347. 352. Athenis περὶ τανέων. 215. eius προοίμιον siue hymnus in Apollinem. 27. ob praeclarum eius testimonium. 27. 296. 346. dictum: amicis benefaciendum, inimicis non male, sed ex inimicis faciendos amicos. 95. eius calumniatores Anytus, Melitus et Lyco. 1. 285. 296. dictus σοφιστής καὶ ἀλαζών καὶ ὁ κακωτόμος. 286.

Solon. 221. 287. Sophista dictus a suae aetatis hominibus. 286. Solonis leges. 287.

Sophistas perstringit 332. 329. seq. vide et 345.

Sophocles 236. 316. eius versus πόλις ὅμῳ μὲν θυμωμάτων γέμει, ὅμῳ δὲ παιάνων τε καὶ ταναγμάτων. 307.

Sophonisci F. 288. Socrates.

Speusippus 352. vide infra, in Xenocrate.

Stoici, οἱ ἐκ τῆς πακίλης. 276. 286. 327. eorum λογάριαι κατὰ, ἀσθενῆ, καὶ ὁ μαρτυρούμενοι ὑπὸ τῶν ἔργων. 358.

ὁ Θεόδωρος. 60. Isocrates.

Terentius (?) quum Scipionem pileo ab eo donatus sectaretur, iucundius triumphī spectaculum Romanis fecit. 179.

Te'pander, musicus. 316.

Thales Milesius 317. nihil scripsit. Ibid.

Themistius de suis in Aristotelem commentariis. 294. seq.

Theodorus Byz. rhetor. 328.

Theognis. 248. 265.

Theophrastus 255. 286. Demetrii Phalerei χάριτας ἐμμίθευ tenuit. 252.

Tieramenes. 156.

Theseus Athenas in vnum habitare compulit. 318.

Thespis in tragoedia reperit πρόλογόν τε καὶ ῥῆσιν. 316.

Thrasea, philosophus et senator. 215.

[P] Thrasyllus Tiberio imp. gratus. 63. 108. 145.

Thrasymachus. 328. idem, qui apud Platon.

Thucyd.

21) Hoc non de Terentio comico sed de Q. Terentio Culleone Senatore accipiendum, vide Liuium XXX. 45.

Thucydides. 60. 184. 299. 329.

Tiraeus Aristotelem infectatus. 285.

Timotheus belli dux, stoico philosopho contendente, *μόνον εἶναι τὴν σοφὴν στρατηγὸν*, dixit; *ὅτος ὁ αἰὴρ ἐδεπώποτε ὑπὸ σαλπγγος τεθορύβηται*. 108.

Timotheus, musicus. 316.

Tisias, rhetor. 328.

Titi imp. vox: *ὅτι τήμερον ἐκ ἐβασίλευσα, ἐθένα γὰρ τήμερον εὐεποίησα*. 80. 107. 174. 193. 225. *ἐν ταῖς τραγωδίαις*. 78. *ὥσπερ Θεὸν ἐκ τραγικῆς μηχανῆς*. 320.

Tragici versus: *πολλὰ ἐξαιρεῖ λόγος ἂ καὶ σίδηρος πολέμοις δράσειε ἄν*. 37. 207. *ὅτι φέρε πολλὴν ἡδονὴν μεμνησθαι πόνων παροισχομένων*. 55. *σοφὸν γὰρ ἐν βέλεσμα ταῖς πολλαῖς χέραις νικᾷ*. 207. *πάντα ὁ σοφὸς νῆς ἐξ ἀμηνῶν ἄγει καὶ πάντα κηλᾷ καὶ ἀπώμοτος τις ἤ*. 207. seq.

Tragoedia inuenta a Sicyoniis, 337. ab Atticis exculata. Ibid. et 316.

Ὁ τραγικὸς ποιητὴς καὶ τὸν ἀγνώτα μὲν, ἀγαθὸν δὲ, ἐπαινεῖ καὶ φίλον ἡγᾶται. 275.

Tullius. *ὁ πάνσοφος Τέλλιος, ὁ τῆς παλαιᾶς σοφίας ἡγεμὼν*. 173.

Tyrtaeus, poeta. 197. 198.

Varro, Scipio, Cato, *φιλοσοφῶντες ἐπολιτεύοντο*. 215.

Xanthippe Socratis. 239.

Xenocrates 353. Chalcedonius. 26. Chalcedone arcessitus a Speusippo 255. Alexandro M. carus, 145. Talenta quinquaginta in donum oblata, ad eum remisit. 252. *σωφρονέστερος Ξενοκράτης*. 30. Polemonem a luxu et lascivia ad philosophiam reuocauit. 303.

Xenophon *στρατηγῶν*. 215. Eius Agesilaus. 27. 28. 45. ad libros de re equestri et venatione respicit. 335. *καὶ διακρίνει κατ' ἕκαστον γένος (τὴν τῶν ἵππων καὶ τὴν τῶν κυνῶν) εὐμορφίαν ὁ πάντα σοφὸς Ξενοφῶν*.

ὑμνοποιοὶ Herculem celebrantes. 220.

Zaleucus Locrensis. 31.

[P] Zeno Citticus ex Cypro 337. *ὁ τῆς σοφῆς ἀρχηγέτης, ὑψηλόλογος etc.* 26. 60. 108. 171. 235. 287. debitori aes remisit. 252. per Socratis apologiam e Phoenicia in porticum excitatus. 295.

ὁ *Ζήνωνος ἑσπέρης* (Perseus; ni fallor) laudauit τὸν καθ' ἑαυτὸν βασιλέα (Antigonum) 45. seq. Zenonis *ἐταῖρος* Perseus dicitur 358. vbi lepida narratio de eiusdem iactantia ἀπαθείας Stoicae ab Antigono rege repressa. Perperam ibi in latina versione *Antiochi* nomen excusum pro *Antigoni*.

VI. Alia Themistii scripta, quae exstant "u).

1. *Παράφρασις τῶν ὑπέρων Ἀναλυτικῶν, Paraphrasis libri I. et II. posteriorum Analyticarum Aristotelis "u)*. Latine vertit post Boethium, cuius Analytica ex Themistio ex-

Kkkkk 2

pressa

uu) De Themistii commentariis, codd. MSstis, editionibus et de libris deperditis supra, in vol. III. lib. III. cap. V. de *Aristotele* passim est disputatum. Adde cl. *Buhle* in prolegg. ad I. tom. ed. Aristotel. Bipontinae pag. 313. sq. de *Themistio*, inter grac-

cos Aristotelis librorum interpretes, et ibidem in notitia codd. atque editionum. Quae omnia hic repetere nolo, ut tempori et chartae parcam. *Harl.*

uu) Vide supra, in vol. III. pag. 215. not. ccc. p. 216 not. lhhh de cod. *l'indobon.* XXX. nr. 7. v.

Lambe

pressa habemus, *Hermolani Barbarus*, Patricius Venetus dicauitque Sixto IV. Pontifici Max. Anno 1480. Memorat *Photius* cod. LXXIV. quem de orationibus Themistii dixisset: ἀλλὰ καὶ μεταφράσεις αὐτῷ εἰδομέναι εἰς τὸ χρησίμους ἐπιτεταγμένας, τῶν τε ἀναλυτικῶν, καὶ τῶν τῆς φυσικῆς ἀκροάσεως, καὶ ἑτέρων τοιούτων. Meminit et Suidas in *Θεμισίους*. Rationem paraphraseos suae Themistius ipse exponit sub initium libri I. nescio quem, cui opus dedicauit, adlocutus:

Τὸ δὴ πρότερον τῶν ὑπὲρ ἀναλυτικῶν, ἔγω σαφηνίσαι προελόμενος, τοῖς πρώτοις τὴν τύπον κοινόμεθα τῆς συγγραφῆς, παιδείας τε ἕνεκεν ἀκριβῆς, καὶ φιλικῆς ἀληθείης, ἕτε λήσεσθαι τί σε τῶν μὴ δόντως εἰρημένων, ἕτε κατασιωπήσας πεπιστευκότες. Πολλὰ μὲν ἐν ἑοικε τῶν Ἀριστοτέλους βιβλίων, ὡς ἐπικρύψαι μεμηχανῆσθαι, ἐχ' ἥκιστα δὲ καὶ τὰ προκείμενα. Πρώτον μὲν, διὰ τὴν συνήθη βραχυλογίαν. Ἐπειδ' ὅτι καὶ ἡ τάξις τῶν κεφαλαίων ἐ διακρίεται, ὥσθ' ἡμῖν ἀνάγκη συγγινώσκαι, εἰ τὰ μὲν, φαινόμεθα μικρότερον ἐρμηνεύοντες. ἢ γὰρ ἐνὶν εἰπὴν διὰ τῶν ἴσων σαφέστερον. τὰ δὲ, μεθαρμοττομένοι καὶ μετατιθέντες, ὡς ἀν φαίνοιτο ἵκασα τῶν κεφαλαίων περιγεγραμμένα. εἰ δ' ἐπὶ τὰς καὶ συντομώτερον ἐπιδεδραμήκαμεν, ἐκ ἄξιον δυσχεραίνειν, ὅσα γὰρ τεχνικὴν ἔχει τὴν θεωρίαν, ἢ συντείνει δὲ ἄγαν εἰς τὴν περὶ ἀποδείξεως λόγον, τούτοις ἐκ ἡν ἄξιον ἐνδιτρίβειν, τῷ ῥασιῶν ἐπινεῖσαι προελόμενῳ τῆς κατανοήσεως τῶν χρησίμων.

2) Παράφρασις εἰς τὰ ὀκτὼ τὰ τῷ Ἀριστοτέλει φυσικῆς ἀκροάσεως. *Paraphrasis octo librorum Aristotelis Physicorum* et ipsa Suidae ac Photio [P] memorata, nec non Simplicio, qui saepe Themistium laudat in Phys., latine vertit *Hermolani Barbarus*, et Antonio Galatheo inscripsit Venet. A. 1480. 1500. fol. At prooemium in Barbari versione praefixum non Themistii est, sed Simplicii. Themistiana incipiunt a verbis: *Εἰς τοῖς ὅποις ἐπιτίθεται, naturae etc.* [v. supra, vol. III. pag. 226. not. cccc. Mazzuchelli scritt. d'Italia II. part. I. pag. 260. nr. II. Harl.

3) Παράφρασις τῶν περὶ ψυχῆς ¹⁰⁰) *Paraphrasis librorum III. Aristotelis de anima*. Paraphrasin in librum tertium post *Hermolani Barbarum*, (qui vniuersos interpretatus est et dedicauit Georgio Merulae Statiensi. A. 1480.) latine conuertit *Federicus Bonauentura* Urbinas. Prodiit Urbini 1627. 4. cum opusculis Bonauenturae philosophicis de calore, de via lactea etc. Ante Bonauenturam verterat *Ludouicus Nogarola* comes ¹⁰¹), qui scholia etiam adiunxit. Venet. 1570. (1580.) fol. Meminit Simplicius. *Fabr.* In cod. quondam

Lambecii comment. vol. VII. col. 150. adde paullo post adnotata. — De versione et editione *Hermolani Barbari*, Tarvisi 1481. fol. supra Vol. III. p. 310. — de edit. Ven. 1480. et aliis v. *Zeni* diss. Vossianae II. pag. 377. sqq. edit. Venet. 1499. fol. citat *Bukli* I. c. et fuit in bibl. *Pinell.* v. cat. tom. I. pag. 241. De ed. Wechel. 1532. 4. v. supra, in vol. III. p. 345. *Harl.*

100) Suidae codices libros septem numerant. τὰ περὶ ψυχῆς ἐν βιβλίοις ζ'. ἐν δὲ τέττ' καὶ τοῖς περὶ φύσεως περὶ τὰ οὐρανὴ καὶ ἐπὶ γῆς. Sed puto γ' esse reponendum pro ζ' Apud Photium nullus librorum

numerus expressus. *Fabr.* Fallitur Fabricius. Eadem enim diuisionem in libr. ζ' agnoscit quoque cod. *Mediceus*. v. *Bukli* Opp. *Aristot.* tom. I. pag. 176. *Harl.*

101) *Nogarola* in praefat. ad Iulium Feltrium, Quercenti Urbini Cardinalis et Perusiae Legatum: *MARCVS MVSVRVS Antistes Amplif.* cuius praeclara doctrina et singularis in erudiendis iuuenibus industria latissime patuit, priusquam *Resp.* Veneta cum Gallis primo, mox cum Germanis calamitosum illud gereret Bellum, in Academia Patavina maxime floruit. Ut enim ad huc puer

quondam *Heidelberg*. nr. CCXXXVII. in Sylburgii catal. — Vide supra, in vol. III. pag. 236. not. xxx. et *Zeni* diss. l. c. De cod. *Vindob.* XXV. Themistii paraphras. in Aristot. libros tres, de anima, in tres λόγοι: siue dissertationes diuisae v. *Lamberti* comment. vol. VII. col. 129. et col. 174. sqq. de cod. XLII. in quo est nr. 4. *Themistii* paraphrasis in Arist. librum primum Analyticor. posteriorum; n. 5. eiusdem paraphr. in libr. VIII. naturalis adscultationis; nr. 7. eiusd. paraphr. in Aristot. libros III. de anima, et nr. 8. paraphr. in Arist. libr. de memoria et remisscentia, — in codice XLIV. nr. 3. *Themistii* paraphr. in Arist. naturalis auscultat. libros octo. etc. *Harl.*

4. Περὶ Φράσις εἰς τὸ περὶ μνήμης καὶ ἀναμνήσεως, περὶ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρεως, περὶ ἐνυπνίων, καὶ εἰς τὸ περὶ τῆς κατ' ὕπνον μαντικῆς. Paraphrasis in Aristotelis librum de memoria et remisscentia, de somno et vigilia, de insomnis et de diuinatione per somnia. Vertit Latine *Hermolai* Barbarus, dicauitque F. Throno, L. F. Venetus 1480. Fabr. v. *Zeni* diss. Voss. l. c. et supra, in vol. III. pag. 238. *Harl.*

Haec, quae hactenus commemoravi graece edidit *Vissor Trincauellus* cum octo orationibus Themistii, et Alexandri Aphrodisi libri duobus de anima et libello de fato. *Venet.* 1534. fol. 77) apud Aldum. Editionem Aldinam Anni 1526. quam *Nesselius* IV. p. 66. memorat, nusquam puto exsistere.

Kkkkk 3

Hermolai

ex Creta insula *Laurentii Medici* studio *Florentiam* deuotus est, graecis litteras discere primum coepit, quas statim cum miro earum teneretur desiderio, sic uide arripuit, ut breui alios docere facile posset. In quo quidem munere ipse postea sese studiosissime exercens, plurimum gloriae et laudis est consecutus. Nam cum ad eum ex omni fere terrarum orbe magno concursu iuuenes confluerent, tantam in illis exornandis et augendis curam adhibuit et diligentiam, ut viri doctissimi ex eius officina pene innumerabiles prodierint. Hunc ergo cum ego et *Montanus* amicus et ciuis meus *Patauii* admodum adolescentes audiremus, meminisse de summis et nostrae et superioris memoriae uiris sermonem frequenter habere solitum, in quo quidem alios interdum laudabat, alios reprehendebat, semper tamen *Hermolaum Barbarum* diuinis efferebat laudibus, quod *Themistii* Paraphrasen in Arist. libros tam apte et commode conuertisset, ut *Theodorum Gazam*, et *Argyropolum Byzantium* in optimo interpretandi genere versatos longe superasset. Cuius etiam auctoritati et eloquentiae ipse adeo tribuebat, ut in graecis Poetis et oratoribus publice exponendis nulla unquam alia quam *Hermolai* lingua uti uellet. Haec cum a graeco illo homine non sine magna tanti uiri laude fieri uiderem, vehementer laetabar. Nam *Hermolai* Barbari iam mortui memoriam pie sancteque colebam ac venerabar, tum

quod in *Remp. Venetam*, quae quidem praestantium atque excellentium hominum parens semper etATRIX fuit et habita est, plurimum decoraret et illustraret, tum etiam quod optima de mea patria meritis sit, quippe qui C. *Plinii Secundi*, ciuis mei, quem tamen *Veronensem* non agnouit, libros naturalis historiae ab infinitis mendis et erroribus liberauit. Verum postea quam progrediente aetate *Themistium* diligentius euoluere atque eius uerba graeca cum *Hermolai* interpretatione conferre mihi licuit, facile propexi, eundem in eo transferendo, qui etiam admodum corruptus ac doctus esset, satis licenter per aetatem luisse. Siquidem cum ille *Aristotelis* Paraphrasen graeco, eodemque puro et simplici utatur sermone, eundem in eo tamen *Hermolaus* ita latine loquentem facit, ut spreto penitus et reiecto *Cicerone* *Plinium*, *Apuleium*, *Capellam* effingere atque imitari tantummodo uideatur. Quapropter non magnam me futurum facinus putavi, si tertiam de *Anima* Paraphrasin, ut ille iam suo, ita ego nunc meo arbitrio in latinum conuerterem, non ut de gloria illius uiri et fama quippiam detraxerem, sed ut itidem studiosae inuentuti, quae graecae linguae rudis ignaraque sit, pro mea uirili prodessem.

yy) In serie dell' ediz. Aldine pag. 65. citantur Themistii opera et Alexandri Aphrodisiensis libri duo de anima, cum praefat. *Vissoris Trincauelli*, Medici.

Hermolai Barbari versio lucem vidit Tarvisi, 1484. Venet. 1500. fol. tum Parisiis 1528. fol. apud Simonem Colineum, cum Alexandro Aphrodisseo de anima ex Hieron. Donati versione. Sed in hac editione Paraphrasis in libros posteriorum Analyticorum desideratur. Posteriores editiones sunt Basiloenses 1533. fol. et 1545. 8. Tum Venetae 1530. 1542. 1549. 1554. et 1570. fol. apud Hieron. Scotum et 1587. fol. in quibus duabus postremis editionibus etiam adiuncta paraphrasis libri tertii de anima, ex versione Nogarolae cum eius scholiis, et *M. Antonii Zimarae* Contradictiones ac solutiones in dictis Themistii ad libros Physicorum.

5. *Paraphrasis in libros quatuor Aristotelis de Coelo.* Latine tantum exstat, *Moyse Alatino* Hebraeo, Spoletino medico ac philosopho, interprete, qui *Heliae Nolani*, Hebraei, medici opera adiutum se narrat, veritque hoc opus ex MS. codice *Hebraeo*, quem Perusiae, quum apud praeceptorem suum Franciscum Piccolomineum haeretet, nactum se esse scribit in dedicatione ad Aloysium Estensem Cardinalem. Prodit Venet. 1574. fol. apud Simonem Galignanum de Karera. Typis Georgii Angelarii.

Ab interprete putabis esse, non, a Themistio, quod pag. 30. leges: *in iis sonis, qui Arabice fortasse buchaia dicuntur.*

6. *Paraphrasis in librum λ'. sive duodecimum Metaphysicorum Aristotelis*, itidem latine tantum, ex hebraeo versa a *Moyse Finzio*, Hebraeo, Venet. 1558. et 1570. fol. apud heredem Hieron. Scoti. [v. supra, in vol. III. p. 257. 258. et 259.]

A quibusdam abbreviator creditus Themistius Alexandri ex Aphrodisiade. Sed falso quidem, ut Hermolao Barbaro notatum: *Nam et ab eo dissentit haud timide, quum colligit, et ab ordine ac serie eius suariat. Praeterea ipsemet se paraphrastem Aristotelis facit etc.*

VII. Index Scriptorum a Themistio in Paraphrasi ad Aristotelem memoratorum.

Numeri foli, paginas innunt editionis graecae Aldinae: Littera C. praemissa ad libros de Coelo: M. vero ad librum XII. Metaphys. editionis latinae Venetae A. 1574. et 1576. respicit.

Alcmaeon Crotoniata, physicus. 67.

Alexander. 5. 50. 55. b. 83. (ὁ ἐξηγητής. 94.) C. 4. 6. b. 8. b. 11. 15. b. 16. 18. b. 19. 29. b. 30. b. 32. 33. b. 34. 35. b. 36. b. 44. b. 45. b. 46. 47. 52. b. 54. b. 58. 64. b. 65.

ὁ Ἀφροδισιεύς ἐν τῷ περὶ κινήσεων γραμματί, καὶ τοῖς ὑπομνήμασι τοῖς φυσικοῖς. 37. in suae explicationis margine. C. 34.

Anarcharctidis dictum μὴ εἶναι παρὰ Σκύθαις αὐλητεῖδας, τῷ μὴ εἶναι ἀμπέλους. 6. b.

Anaxagoras 18. a. b. 19. 20. 25. b. 27. b. 32. 34. 40. b. 57. a. b. 61. 66. 67. 72. b. 8. Φαύλος ἄρα Ἀναξαγόρας ὠνειροπόλος. 87. b.) 88. C. 5. b. 35. 36. 43. b. 45. 47. b. 48. a. b. 49. 58. M. 3. b. 8. b. 17. b. 18.

Anaximander. 18. 19. 32. b. 33. a. b.

Anaxime-

Medici. Venet in aedib. hered. Aldi Manutii et Andr. Asulani. 1533. fol. — et pag. 68. nr. 10. *Themistii opera*, a *Vittore Trincavello*, gr. Venet. in aedibus. Aldi 1534. fol. In *Pinelli* autem cat. I. p. 24.

nr. 1578. et alibi, *Themistii opera omnia* scil. paraphrasis in Aristot. libros quosdam et oratt. edit. 1534. fol. vocatur princeps. Cod. est in bibl. *Napolit.* regia. *Hark.*

Anaximenes. 67. C. 35.

Andronicus. 71. b. ὁ τὰ Ἀριστοτέλους ἀδιανόητα ὀνομάζων. 72.

Ἀντιφών ὁ ὠρεΐτης. 97.

Antiphontis quadratura circuli. 16. idem Antipho citatur 23. b.

Aristophanis versus. ὦ ζεῦ βασιλεῦ, τὸ χρεῖμα τῶν νυκτῶν ὅσον. 45.

Aristoteles.

ἐν τοῖς περὶ Φιλοσοφίας. pag. 66. ἐν τοῖς περὶ τῶν ἀρχῶν τῆς ὅλης φύσεως. 73. b. 74.

76. b. ἐν τῷ Εὐδήμῳ 90. b. ἐν τοῖς ἐπιχειρηματικοῖς λόγοις καὶ προβληματικοῖς. 97. ὁ

τοῖς περὶ ψυχῆς. 100. in libris de inōtus ratione. C. 12. b. aduersus Pythagoreorum

sententias. C. 26. b. 32.

ἐν τῷ ἐχομένῳ συγγράμματι in praesenti opere Physicor. 35. b. ἀσαφές ἐστιν ἔχοντα

πειρατέον ἐκκαλυπτειν. 39. τάχα γὰρ οἷον ἐκ πυρεῖων τριβομένων πολλάκις τῶν φη-

σεων τῆ φιλοσόφου ἐκλαμψεν ἡ διάνοια. 90. 19.

ἐν τοῖς συλλογισμοῖς. 4. b.

ἐν τῇ ἀναλύσει περὶ τὰ σχήματα. 10.

ἐν τοῖς περὶ τῆς αἰσθήσεως. 81. b.

ἐν τοῖς φυσικοῖς. 12. 67. b. ἐν τῇ φυσικῇ ἀκροάσει. 94.

ἐκ τῶν τοπικῶν. 13. b.

ἐν τοῖς ἀναλυτικοῖς ὁ περὶ τῆς συλλογισμῆς λόγος προτάττεται τῆ τε ἀποδοκτικῆς καὶ δι-

αλεκτικῆς καὶ σοφιστικῆς. 13. b.

ἐν κατηγορίαις. 16. 72. 91.

εἰ γέγονας ἐν ἀναλυτικοῖς, si versatus esses in doctrina Analytica 17.

πολλῶν ὄντων ἃ τις θαυμάσει Ἀριστοτέλης πάντων ἀγασθαι μάλλον προσήκει τὴν περὶ

ψυχῆς πραγματείαν. 64.

In doctrina de anima mediū inter Stoicos et Platonem Aristoteles. 75.

Observauit Martem a Luna occultatum. C. 33.

Ἀριστοτέλης ἔτι βέλεται, καὶ οἱ ἐξηγηταὶ συγχωρεῖσιν. ἐγὼ δὲ ἀπορῶ πῶς ἔμεινε

πρὸς αὐτόν 40. οἱ ἐξηγηταί. 79. b.

Ὁ τῶν Ἀριστοτέλους ἐξετάσις. Hermolao Barbaro videtur esse Theophrastus. Sed ex p. 72.

colligo Andronicum intelligi. σύνοψιν ἐκδεδωκὼς τῶν περὶ κινήσεως αἰρημένων Ἀριστο-

τέλει. 68.

Astrologorum obseruationes. C. 38.

Boëthius. 21. 48. a. b.

Brysonis quadratura circuli. 5.

Callippi sphaera. M. 13. a. b.

Chrysippus. 37. 38. b. 42.

Deos esse probat ὅτι εἰσι βωμοί. 11. b. 65.

Cléarchus. 74.

Coriscus musicus 97. b. 104.

Crítias. 67.

Democritus. 19. 24. b. 32. 35. b. 40. b. 42. 58. b. 66. 67. a. b. 71. b. 72. b. 79. b. 105. C. 35. 44.

48. b. 49. 54. b. 57. b.

Demosthenis locus. 98. b.

Diogenes,

- Diogenes (Apolloniates) 67.
 Diogenes (Cynicus) *μεγαλόφυχος*. 13.
 Empedocles. 18. 19. 20. 24. b. 25. b. 27. b. 28. 58. a. b. 66. b. 67. b. 70. 72. a. b. 76. b. 79. 85. b. 91. C. 35. b. 45. 47. b. 48. 52. 58. M. 8. b. 17. b. 18.
 Epicurus. 9. b. 36. 38. b. 40. b. 52. b.
 contra Epicuri atomorum motum. 42. b. 19.
 Euclidis *στοιχεῖα*. 35. b.
 Eudemus *ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἐαυτοῦ Φυσικῶν*. 40.
 Eudoxi *σφαῖρα*. M. 13. a. b.
 Euripides 6.
 Gabriel architectus. (in Barbari versione: nam in Graeco 25. b. reperio *ἔτος*, non *γαβρίας*.)
 Fabula de Hercule. Eius *χρῆτων συμφωνία*. 82.
 Galenus impugnatur 38. b. 39. 45. 46.
 Heracliti scitum, *ταυτὸν εἶναι τὰ ἐναντία* 16. a. b. ignem pro principio habet C. 40. *συμφεγήσεσθαι ποτε τὸ πᾶν ἀπαιῶν*. 33. b. animus ipsi ignis 67. a. b.
 Hesiodus. 36. b. C. 40. b. M. 8.
 Hipparchus. 9. b. C. 31. b.
 Hippo 67. a. b.
 Hippocratis Cisti quadratura Circuli. 16.
 Homerus 36. 37. b. 51. 66. C. 25.
 eius versus 11. b. 45. 46. 65. b. 70. b. 72. b. 73. b. 86. 97. b.
 Leucippus. 40. b. C. 44. a. b. 48. b. 49. 57. b. M. 8. b. 12.
 Lycophrōn philosophus. 16. b.
 Lycurgus legislator M. 11. b. 12.
 Melissus. 16. 18. 33. b. 35. 41. a. b. 54. b. C. 46. b.
 ἐν τοῖς καλεσμένοις Ὁρφέως ἔπει. 72. b.
 οἱ παλαιοὶ. 2. 20. 27. b. 28. 35. b. versu vlt. (vbi male excusum *οἱ ἄλλοι πάντες*.) 37. C. 60.
 M. 2. *οἱ ἀρχαῖοι.* 20. 21. b. 24. b. *οἱ κατὰ [Γ] φιλοσοφίαν πρεσβύτεροι.* 21. b. *τῶν ἀρχαίων τινες.* 40. b. *οἱ παλαιότεροι.* 66. *ἔ* *οἱ ὕστερον τῶν ἀρχαίων.* 16. b. *νεωτέρων καὶ πρεσβυτέρων.* 90.
 Panseptus non est nomen proprium praeceptoris Themistii, vt visum Hermolao Barbaro, sed titulus honoris, vt adparet ex his verbis p. 101. *καὶ ὁ ἐμὸς ἐταῖρος ἰδὼν τὸν πάνσεπτον ἡμῶν καθιγεμένον* (venerandum nostrum praeceptorem) *ὅτι ἀνέστη ἐκ τῶν νεκρῶν, ἔτι κοιμώμενος ἐναντίος ὅτι ὄναρ ὄρα τὸν διδάσκαλον ἐξηγεμένον.*
 Parmenides. 16. 17. a. b. 18. 19. *ἐν τοῖς πρὸς δόξαν* vbi de rebus sensibilibus, siue opinabilibus differit, 19. male interpres; in iis libris vbi sententiam suam instruit) 22. 35. C. 46.
 Περων. vide infra, in Simonide.
 Phidiae Minerua. 1.
 Philaegidae poemata. 105.
 Περὰ Φιλίππου τῷ κωμωδιδασκάλῳ φησὶν ὁ Δαιδαλος, *καυμένην ποιῆσαι τὴν Ἀφροδίτην ἐγγυῖας ἀργυροχρῆτον.* 68. b.
 Philosophus, pro Metaphysico. 16.
 Physici. 18. 19. 32. 34. b. *οἱ περὶ φύσεως διαλεχθέντες.* 27. b.

ἐκ τῶν ἀρχαιστέρων φυσικῶν 85. b.

Platonis iter in Siciliam pag. 85. b.

Plato 13. b. 14. b. 16. b. 17. b. 18. 19. 20. 22. 32. 34. b. 38. b. 44. b. 64. b. 66. 68. b. 72. b. 75. b. 87. b. 88. 90. 91. 96. b. C. 16. b. 26. b. 27. b. 36. 38. b. 42. 45. a. b. 51. M. 4. b. 5. 8. b. in multis dialogis suis testatur animum se non habere pro corpore. 68. b. Timaeus 37. b. 58. b. 66. b. 67. 68. b. (ἐπιφανὲς ἐν φιλοσοφίᾳ πρῶτον ὡς Πλάτων τὸν διάλογον αἰετῆκε. ibid.) 69. a. b. 70. 73. 90. b. 98. b. C. 20. b. 27. b. 34. b. 36. 37. b. 41. 43. a. b. 44. 54. b. 56. b. 57. a. b.

δεκάτω τῶν νόμων. 67. b.

Menon. 1. b.

Ὁ ποιητὴς reprehenditur, quod mortem dixit causam finalem. 24. b.

Poetae privationem αἰῶνος dicunt pro vitae privatione. C. 16.

Πελλὰ τῶν ποιητικῶν. 12. b.

Polycletus statuarius. 25.

Porphyrius. 71. b.

Promythei tyranni fortuna 27.

Protagoras 4.

Protarchi dictum εὐτυχὲς τὰς λίθους ἐξ ὧν οἱ βωμοὶ καὶ τὰ ἀγάλματα. 27.

[P] Ptolemaeus. C. 31. b.

Ἀνάξιον Τιμαίου καὶ Πυθαγόρου, τὸν νῦν μέγεθος ὑπολαμβάνειν. 69.

Πυθαγορικὰς μύθους οἷς ἐκείνος μὲν ἐχρητο πολιτικῶς, ἔτοι δὲ (Plato) φυσικῶς ὑπολαμβάνειν. 69. b.

Pythagoricorum quorundam sententia de anima ex atomis σφαιροειδέσι. 66. Sed Themisius negat, reperire se posse, quales illi fuerint Pythagorici, quos ita sensisse scribit Aristoteles.

Pythagorici, motum negant esse ἐν 30. b. τὸ ἄπειρον habent pro principio, et numerum adpellant. 32. a. b. 33. ἀριθμῶ δὲ τε πάντ' ἐπέθηκε. 66. b. iisdem par numerus, infinitus 32. aiunt fulmina mitti, ἵνα φοβῶνται οἱ ἐν ταρτάρῳ. 12. Vacuum statuunt extrinsecus adfusus. 41. τὸ πᾶν ternario comprehendi C. 1. b. 25. b. Pythagorei, duo docent principia, unum et multā, marem et foeminam, lumen et tenebras, dextrum et sinistrum. C. 26. a. b. motu proprio astra moveri C. 32. et sonum edere. id. terram moveri et antichthona 34. a. b. 37. b. numeris constare omnia 43. b. 48. b. in principiis non esse pulchritudinem. M. 12.

Καὶ ἐν Σαρδοὶ μυθολογεῖται συμβαίνειν τοῖς λεγομένοις καθεύδειν περὶ τοῖς ἥρωσι. 45.

Simonides tempus σοφώτατον dixit. 47. b. Παρῶν δὲ ἀμαθέστατον. 48. Alii legunt παρῶν δὲ φιλόσοφος.

Socrates σιμὸς καὶ δίπηχυς. 16. b.

Sophistae. 46. 55.

Sosigenes ὁ Ἀλεξάνδρου (τῷ Ἀργαίου) διδάσκαλος ἐν τῷ τρίτῳ περὶ ὄψεως. 79.

Speusippi dictum, ἀναγκαῖον εἶναι, τὸν ὀριζόμενόν πάντα εἶδεναι, reprehenditur. 13.

Stoici. 75.

Thales. 67. eius scitum; πάντα πλήρη Θεῶν. 72. b.

Themistius ait, in Dei operibus maxime considerandum, quod ordinatum semper elegerit. 69. b. negat, scribere se Matheos imperitis. πάντως δὲ ὅτι ποτ' ἐστὶ γράμματα ἐν γεωμετρίας γνώσκας. ἃ γὰρ ἀμαθῆσι πεντελὺς ταῦτα γράφεται. 32. non vult perignare πλήθος μαρτύρων. 58. b. De nomine negat se contendere. Περὶ μὲν ὀνόματος ἢ διορίσμεθα, χρῆσθαι γὰρ ἐφ' ὧται ὥς τις βύλεται τοῦ ὀνόματι. 18 b. περὶ μὲν ὀνόματος ἢ χρῆσθαι φιλονεικῶν. Ibidem optat, in rebus difficultibus magnique momenti perspicuitati magis litasse magnum [P] philosophos. ἀγαπῶν ἐπὶ τῶν ταύτων ταῦτα φρονήτας καὶ φθγγομένους. σαφετέρως γίνεσθαι τῆς ἐν τοῖς πράγμασι ἀσφαλείας.

Theologi antiqui qui Mundum e tenebris generabant. M. 8. et ex inani. M. 18. b.

Theophrastus. 55. a. b. ἐν τῷ περὶ κινήσεως πρώτῃ. 54. b. τοῖς ἐξηγηταῖς ὅχλον παρέχων. ibid. axiomatis definitio. 2.

ἐξετάζων τὰ Ἀριστοτέλους. 69. b. ἐν τῷ πέμπτῳ τῶν φυσικῶν, δεύτερῳ δὲ τῶν περὶ ψυχῆς. 91.

Xenocrates 18. Ex eius sententia, animus ἀριθμὸς ἑαυτὸν κινῶν. 10. 67. 71. b. 72. opus περὶ φύσεως citatur 66. b.

Xuthus (Pythagoreus) 43. b.

Zanthus C. 4. 20. b.

Zeno 57. b. (Eleates) eis doctrina ἦν τὸ ὄν. 18. motum negavit. 53. b. 62. eius quatuor argumenta. 55. b. 54. inter haec appellatus ab eo Achilles, τετραγαδιμένες καὶ τῷ ὀνόματι. 56.

Zeno Cirticus. 37. 38. 40. b. 68. 72. b. 91. b.

VIII. Scripta Themistii deperdita.

Paraphrasis in Aristotelis Categorias, e qua Augustinus sine quisquis auctor libri de decem Categoriis, qui legitur inter Augustini opera, latine eas conuertisse se non diffitetur cap. ult. *Haec sunt, fili carissime*, (Adeodatum vocant quidam codices,) *quae iugi labore adscuti, quum nobis Themistii, nostra memoria egregii philosophi, magisterium²² non deesset, ad utilitatem tuam de Graeco in latinum conuertimus.* Idem capite 3. *Sed ut Themistio, nostrae aetatis erudito philosopho, placet, de his Aristotelis tractare incipit, quae percipiuntur, quaeque ipse vocat Graeco nomine σημαίνοντα sine φαντασίας, id est imaginis rerum insidentes animo.* Citatur etiam a Boëthio in categorias et a Simplicio. Meminit quoque Suidas, et Themistius ipse in Orat. 21. pag. 256. In priuatos usus se commentaria in Aristotelem scripsisse innuit orat. 23. pag. 294. 295.

Para-

²² Ex hoc loco quidam viri docti scribere, Themistium fuisse Augustini praeceptorem. Sed nihil aliud videtur Augustinus innuere, quam monu-

mentis se Themistii usum ex illis profecisse. *Nostra enim memoria philosophum* dum adpellat, iam defunctum innuit.

Paraphrasis in prae-Analytica. Memorat Boëthius in lib. de interpretatione p. 28. testatus *Vegetium Prae-exitatum* priores postremosque Analyticos vertendo non Aristotelem latino sermoni tradidisse, [P] sed transtulisse Themistium. Meminit etiam Suidas; nam *παραφράσεις ἀναλυτικῶν ἐν βιβλίοις β'*, priora spectat analytica, deinde verba *ἀποδεικτικῶν ἐν βιβλίοις δύο* respiciunt paraphrasin Analyticorum posteriorum, quae exstat. Quippe haec in *) codice Caesareo ita inscribitur: *Θεμιστίου παραφράσεις εἰς τὸ πρῶτον τῆς ἀποδεικτικῆς Ἀριστοτέλους. Fabris.* Themistii tamen paraphrasin analyticorum priorum exstare notam graece in cod. Parisino, monet *Buhle* l. c. p. 314. Ceterum in cat. codd. Paris. vol. II. citantur *paraphr. in analytica posteriora* in quinque codd. *in librum de demonstratione*, in codd. duobus; *in libros de anima* in nouem codd. *in libr. de physica auscultat.* in cod. sex; *in libr. de memoria et reminiscencia* in codd. quinque; *in libr. de insomniis* in quinque codd. *in libr. de somno et vigilia* in totidem codd. *in libr. de diuinatione per somnum* in quatuor codd. In bibl. regia *Taurinensi* sunt in cod. CXXVIII. (cat. codd. gr. Taur. p. 229.) Them. paraphrasis librorum *primi et secundi analyticorum* Aristot. — *libr. III. de anima*; *libri de memoria et reminiscencia*; *de somno et vigilia*; — *librorum septimi et octavi naturalis auscultationis. Harl.*

In Topica. Cassiodorus libro de dialectica, et saepius Boëthius. *Fabr.* — v. supra, vol. III. pag. 217. — In cod. quondam *Heidelberg.* n. CCCLXXXVI. fuit *Topicorum Ciceronis et Themistii collatio. Harl.*

In libros de Caelo. *Simplicius* pag. 16. et alibi.

ὑπομνήματα in vniuersos Aristotelis libros, quae a metaphrasis distincta memorat *Photius* cod. LXXIV.

Ἐξηγητικοὶ λόγοι εἰς τὰ Πλατωνικά. Photius ibid.

Orationes aliquot ex illis Politicis XXXVI. quas legisse se *Photius* c. LXXIV. innuit.

Διαλέξεις. Suid. in *Θεμιστίου.* Ex his vnius praeclarum fragmentum seruaturn a *Ioh. Stobaeo* in florilegio, titulo de Morte. Vide et supra, inter Orationes editas, XXVIII.

Epistola de amicitia, (diuersa omnino ab orat. 22. huius argumenti,) ex qua producit nonnulla *Stobaeus* in florilegio, tit. 51. 82. 92.

[Fabricius inseruerat litteras Libanii ad Themistium, suo aetate adhuc ineditas, XIV. graecas cum versione, et quatuor ex latina Io. Sommerfeldii versione: quas quidem quum *Wolffius* in maiorem suam epistolarum Libanii collectionem recepisset, h. l. omittendas duxi. *Harl.*

IX. Themistii locus de Empedocle.

Apud Themistium haec verba occurrunt oratione duodecima, qua Iouianum imp. Christianum ob sancitam lege religionis libertatem celebrat: *Ἀγατθὰ μὲν ἔν καὶ τὰς ἄλλας ἐ νόμος προσήκει τὸν θειότατον Ἀυτοκράτορα, μάλιστα δὲ ὅς ἐκ ἐφίσει μόνον τὴν ἐλευθερίαν.*
LIII 2 ἀλλὰ

*) Apud Nesselium IV. p. 66.

ἀλλὰ καὶ τὰς θειοὺς ἐξηγεῖται, ὃ Φαυλότερον Ἐμπεδοκλῆς, ὃ, μὰ Δία, ἐκεῖν
τῷ παλαιῷ. οἷδε γὰρ ἀκριβῶς. ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἀγαθῶν ἐκείνῳ ἀπάτη καὶ φθασ-
μός παραπέπηκε, καὶ ὑποδύεται μεγαλοπρέπειαν μαργαίαν, καὶ εὐτίβειαν ἀγυρταίαν.
καὶ διὰ τῆτο τὰς μὲν προάγει, τὰς δὲ καλῶναι etc. Quibus verbis videtur Themistius
inuere *Empedoclem* quemdam iuniorem, eumque conferre cum illo veteri, inter Pytha-
goricos philosophos longe celebratissimo.

Ecquis vero ab oratore noui *Empedoclis* nomine tangatur, eruditi viri non indignum
putauerunt inquisitione. Itaque *Petauius* interpres *Themistii*, obscuritatem loci praefa-
tus hanc suam coniecturam in notis ad illam orationem lectori proposuit. *Empedo-
clem* opinor *Christum* Dominum gentilis homo atque impius vocat; quasi se ille perinde [P]
ut *Empedocles* Deum haberi voluerit, eidenque ipso suo conatu mortem sibi arcessuerit. Sed aperte
de Christo dicere non ausus est, ne pium et Christianum Principem offenderet. Atque uti-
nam haec, ille quae dicit, aliam sententiam pati possent. Magno quippe redemptum velim, ut
ne tam consceleratum dictum elegantissimis hinc scriptis illigatum fuerit. *Petrus* vero *Peti-
tus* libro 2 *Miscellanearum* observationum cap. 13. testatus est, sibi *Petauianam* illam su-
spicionem improbari, nec probauit se illa cuiquam ex doctis, quod sciam. Idem portro
gaudet se in feliciorum, atque, ut illi videtur, certissimam *Themistianae* sententiae inter-
pretationem incidisse. Nempe *Empedocles* est *Peregrinus philosophus iste Cynicus*, de quo
Gellius, et *Lucianus*, qui patria profugus in *Palaeestina* christianae militiae nomen dedit, et
doctrina ita eminens super alios Christianos factus, ut sacrosanctos enarraret, et Christia-
nis Magister, Propheta, omnia esset: qui denique Christianismum iurauit, ad cynicam
sectam se contulit, et demum infano gloriae amore furens, pyra exstante, *Olympias* in
totius *Graciae* conuentu se sponte flammis absumendum dedit exemplo *Empedoclis*. Sed ecce
tibi praestantissimum atque eruditissimum *Leidenfium Theologum*, *Stephanum Lemonium*
in prolegomenis ad *Varia sacra*, *Petiti* quoque sententiae renunciantem, eaque verius aliquid
et oratoris menti accommodatius promittentem. *Themistius* repudians *Empedoclis* doctrinam,
famam, honores, facinus, committensque cum animo, doctrina, fama, laudibus, fortitudinis
Polycarpi Martyris, facile et pro sua innata et oratoria dicendi facultate potuit *Polycar-
pum* vocare iuniorem et alterum *Empedoclem*, cuius doctrinam, sapientiam, merita nequaret
Iouianus imperator; orationis *Themistianae* ingens et maximum argumentum. Qui variis
legibus et edictis imperio se commendauerat, sicut *Polycarpus* apud Christianos variis scri-
ptis ac epistolis olim inclaruerat. Equidem fateor, mihi, etiam lectis iis, quae ad refellē-
dam *Petiti* sententiam a *Lemonio* scripta sunt, nihilominus eam non defuisse verisimiliorem
videri *Lemoniana*, siquidem iuniorem aliquem *Empedoclem* a *Themistio* perstringi pona-
mus, uti *Petito* suffragari etiam non dubitat *Menagius* p. 382. ad *Laërtium*, edit. *Weste-
nianae*. Quo diligentius autem *Themistii* verba perpendo, nullum in illis deprehendo no-
vum *Empedoclem*, sed de antiquo solum sermonem esse contendo. Nam vocula ὃ non
connectenda est cum verbis ἐκεῖν τῷ παλαιῷ, sed respicit ad id, quod praecesserat: atque
ideum est, ac si dixisset *Themistius*: ὃ Φαυλότερον, μὰ Δία, [P] ἐκεῖν τῷ παλαιῷ. Ita ue,
simplicissima et verissima verborum *Themistii* expositio esse videtur, quam reperi in *Me-
riti Casauboni*, digni tanto parente filii notis ad *Marcum Antoninum* p. 87. sq. Vnde pa-
tebit cum veteri *Empedocle* conferri *Iouianum imperatorem*. *Casauboni* verba haec sunt:
Nullum

Nullam in rebus humanis sincerum bonum esse, cui malum vel apertum et manifestum, ut species boni fallens adnexum non sit, ex aduerso (τὴν τῶν πραγμάτων ἀντιτοκλήαν elegantiter vocat Plutarchus ad illam, de qua diximus, elementorum contrarietatem fortasse adducens,) oppositum, eamque vetustissimam, fati seu providentiae legem esse, tot ex antiquis sunt, qui obseruant, ut qui dixerit, quam qui non dixerit, inuenire difficilius sit. Ut igitur Platonem, Theophrastum, Dionysium Halicarnassum, Diodorum Siculum, Dionem Chrysostomum, Longinum et Ethnicos alios graecos, ut Procopium Christianum aut semi-Christianum potius, ut Graecos patres, aut Latinos Patres, aliorum cuiuscunque generis omnes omittam. Themistius ipse iam supra orat. 3. aliis verbis eandem sententiam complexus erat, ubi ait: Sanè vnumquodque eorum, quae in hominum vita sunt bonorum, periculo semper aliquo tectum et obvolutum videtur, nullumque est contrarii penitus expers ac sincerum: nec absurde quidam scenicus poeta dixit, nullum in vita bonum esse, quod radice ab vna qualis arbor, prodeat, sed semper illi, quod malum est, adnascitur. Laudatur igitur Themistius imperatoris edictum, non eo solum nomine, quod religionis optionem liberam reliquerit, sed quod eadem lege, qua id pernitebat, grande istud arcanum, (Θεσμός ipse vocat adpositissimo vocabulo,) ab Empedocle veteri philosopho primum animaduersum et literis proditum, de boni malique consilio et indissolubili nexu disertis verbis exsecutus sit: aut si non disertis ille verbis, at ipso tamen effectu propositoque legis, (saltem ut Themistius proposito suo inferuiens interpretatur,) insinauerit. De Empedocle Plutarchus περὶ εὐδαιμονίας testis. Παλίντροπος, inquit, ἀρμονίη κόσμος, ὥσπερ λύρης καὶ τόξου, καὶ τῶν ἀνδρωπίνων καὶ θαρρὸν ἔδεν ἔδδεν ἀμυγῆς. Et mox post laudatum Euripidis eundem, quem laudat Theophrastus in eam rem, locum pergit: εἰ γὰρ (ὡς ὁ Μένανδρος φησὶν) ἀπαντὶ δαίμων ἀνδρὶ συμπαράσταται, εὐδὺς γενομένη μυσταγωγὸς τῇ βίῃ ἀγαθός· ἀλλὰ μᾶλλον (ὡς Ἐμπεδοκλῆς,) διτταὶ τινες ἕκαστον ἡμῶν γενομένοιον παραλαμβάνουσιν καὶ κατέρχονται μοῖραι καὶ δαίμονες. Et post prolato Empedoclis versus, (verbis, ut pleraque sunt Empedoclis, non vsitatis quidem, sed id tamen ipsum, quod Themistius hic, non obscure, si quis attendat, innuentibus,) ita pergit: ὥς τῶν ἐκάστω σπέρματα τῶν παθῶν ἀνακρεμάμενα δεδυγμένης ἡμῶν τῆς [P] γενέσεως, καὶ διὰ τῆτο πολλὴν ἀνωμαλίαν ἔχουσιν. Cetera apud ipsum legantur. Themistii sententia sic exposita et extra controuersiam posita, de verbis videamus, quae etsi longe aliter accipienda, quam voluit interpret, minima tamen et fere nulla mutatione sic scribenda censet: ἀγασθαι μὲν ἐν καὶ τῶν ἄλλων, (ita malo quam τὸς ἄλλων, quod tamen ferri potest, nec sententias, quam volumus, incommodat,) τῇ νόμῳ προσήκει τὸν θεοτάτον αὐτοκρατορεῖ, μάλιστα δὲ οἷς (id est τῶν vel ἐκείνων οἷς) ἐκ ἐφίησι μόνον etc. Dignus, inquit, imperator, quem venerantes admiremur, tum ob alia, quae lege illa continentur, tum praecipue, quod non solum religionis libertatem indulgeat, sed et aeternas illas leges a Deo latas non minus perite, non ille (imperator scilicet) per Iouem, (elegans haec ἀντιπλοῦς seu ἐπιζευγὴς est dicenda, non intellecta praecipue decepit interpretem) quam vetus ille Empedocles explicet. Haecenus Mericus Casaubonus. Sane haec mihi verisimiliora etiam visa verborum Themistii expositio, quam quae nouissime ad illum locum adlata a doctissimo editore his verbis: Quis ego pignore contenderim voces eas, quae proxime haec εἰ Φαυλότερον Ἐμπεδοκλῆς sequuntur, εἰ, καὶ Δία, ἐκείνους τῇ παλαιῇ, inutile quodpiam glossema esse, qualia sane multa in Themistii textu irrepsisse animaduertimus: nam neque ullo modo cohaerent cum oratione reliqua, et iis expunctis nihil admodum hic superest difficultatis.

aut solledorum, unde se quisque expedire nullo negotio non possit. Gratulandum enim imperatori ait ob sanctam in religione tuenda libertatem, sed ab iis maximis, quorum iura ritusque diiudicat et explanat, nihilo deterius, quam Empedocles olim fecisse perhibetur, quem ajunt, ut refert Suidas, consuetudine Deorum usum didicisse ex iis, ὅτι τοῖς αἰθεράσι καὶ οὐρανῷ καὶ ὅτι δὲ θεῶν, cum ceteri mortales in explicanda Deorum natura et cultu coniectura solummodo et opinione, aut omnino errore ducantur. Ad hunc enim mortem Iouianus Augustus quum intelligat ad veneficia a sacrificiis, Ethnicorum scilicet, quorum ritibus additum fuisse Themistium certum est, et a religione ad superstitionem facilem prolapsionem esse: sic paganorum ritus secerant a ceteris, ut istos sis condonet, illis interdiciat: quod quum sapienter admodum sanctum sit, hos ipsos, quorum in rem ea maxime cedunt, gratulari imperatori oportet.

FINIS VOLUMINIS SEXTI

SUPPLEMENTA QVAEDAM.

Ad pag. 382. sp. m. nouae grammaticae gr. mihi factam esse scripseram. Haec uero grammatica superiore anno est in lucem emissa et inscripta:

Θησαυρός Γραμματικῆς, συντεθεὶς μὲν, ὡς οἶοντε, εὐμεθόδως παρὰ τῆ ἐπισημονικωτάτης ἱατροφιλοσόφου Κωνσταντίνου Καραϊωάννου — cum additamentis et excerptis adiectis; editus cura *Polyzoues Komiti* (τῆ ἐν Ἐρεϋτίν ἑλαχίστῃ Πισχυζῶν Κοντῆ, Διδασκάλου τῶ ἐξ Ἰωαννίνων.) Budae. I. vol. 1796. — vol. II. 1797. 8. conf. ephemerid. literar. Gotting. a. 1797. plag. 183. pag. 1802. 199.

Ad pag. 387. Nona eaque multo cultior locupletiorque Fischerianarum animaduersionum editio: *Animaduersiones ad Iac. Velleri grammaticam graecam, specimen I. auct. Io. Frid. Fischeri*; prodiit Lipsiae 1793. 8. mai. 8.

De grammaticis etc. graecis quibusdam haec ex epistola amici, cuius liberalitatem in praefatione laudaui, adnotare et supplere licet:

Nouvelle Methode pour apprendre facilement la Langue grecque, mise en Franc. (par *Cl. Lancelot*.) connue sous le nom de methode de Port royal. Paris 1696. 8.

Abregé de la nouvelle Methode (précédente) Paris Mariette. 1731. 12.

Principes generaux tirés des elemens de la Langue grecq. ou precis de la gramm. simple par *M. le Roi*, Prof. de Rhetor. en l'Univerf. de Paris. Barbou 1773. 12.

Synopsis radicum (vt vocant) L. Gr. etc. Rhotom. Io. de Boullenger. 1630. 12.

Le Jardin des racines grecques etc. impr. plusieurs fois et en diuers lieux. 12.

Τῆς ἐλλάδος Φωνῆς ἐπιτομή. Seu graecae linguae Breviarium, quo radicum eius ex optimis — auct. re ipsa ostenditur, in gratiam graecis litt. initiator. auct. *Ant. Lautegeois*, Duacensi, e soc. Iesu sacerd. Duaci. Io. Bogard 1626. 12.

Immon. Aluari et Cypriani Suaris soc. Ies. *Praecepta, quae in quinque humanior. liter. classibus praeleguntur.* Aut sub aliis titulis idem est liber: n. *Grammatica graeca, cui acc. institutiones L. Gr.* — aut *Introduct. ad linguam L. et Gr.* — aut *Rudimens des Lang. lat.*

lat. et grecq. à l'usage des Colleges de la Comp. de I.-f.-s., provinc. gallo — belgique —
aut Nouv. abrégé de la Gramm. lat. et grecq. à l'usage des Colleg. depend. de l'Univer-
sité de Douay. Douay. I. F. Willeval. 1768. 12.

Cours de L. Gr. ou Extraits de différens Auteurs, avec la Traduction interlinéaire
latine et francaise et des notes grammaticales; à l'Usage des Ecoles Central. par I. B.
Gail, prof. de littér. grecq. au College de France, (en 4. parties.) Paris chez l'auteur,
au Coll. de Fr. an V. (1797. 8.)

Nouvelle Grammaire grecque, par le même I. B. Gail. (actuellement sous presse
an. 1798)

